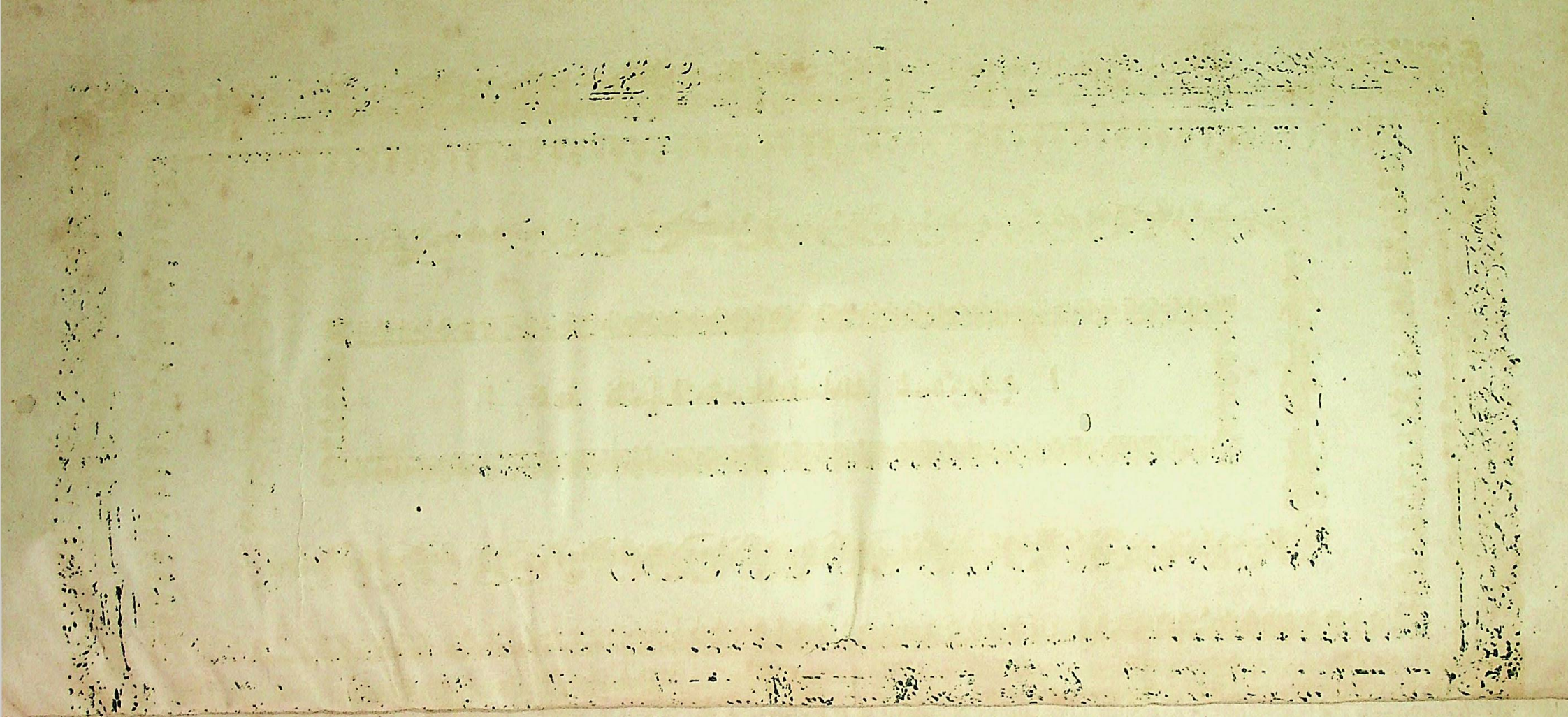
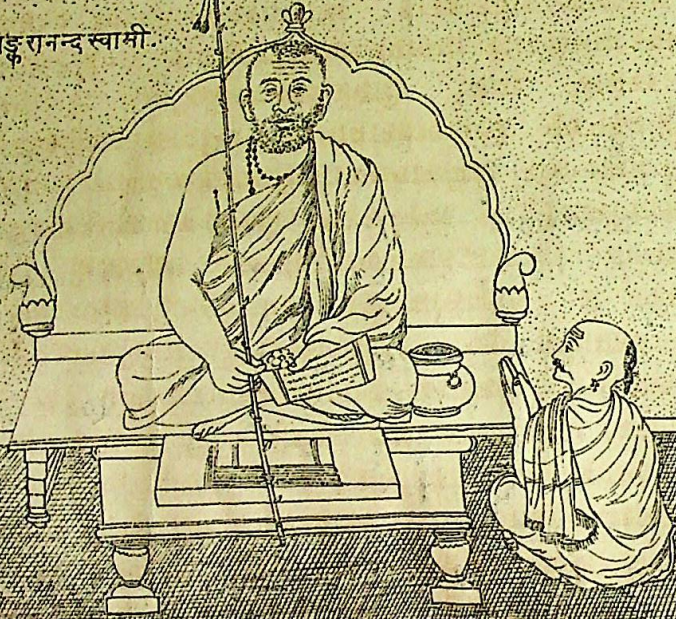

॥ अथ सटीकमात्मपुण्यं प्रारभ्यते ॥

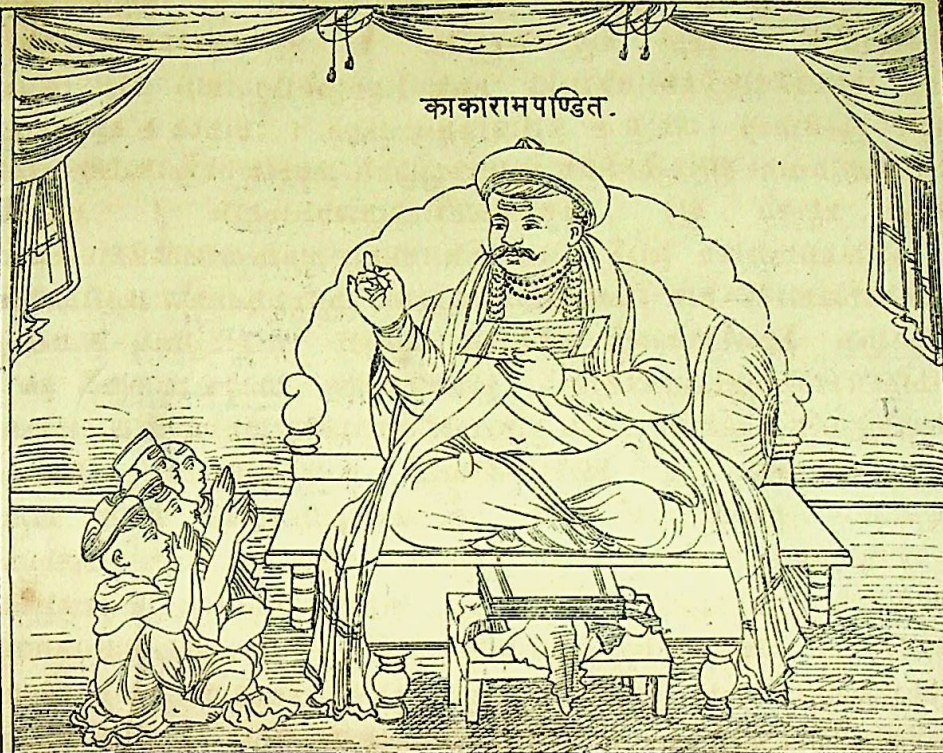
॥ अथ सटीकमात्मपुणार्णं वारुयते ॥

शङ्करानन्द स्वामी.

काकारामपण्डित.

पुरा किल बौद्धलौकायतिकादिपाखण्डप्रवर्तितत्रयीप्रतीपगामिविचारेण कलुषिताशयतया सहस्रोत्सृज्य वैदिकं पन्थानमश्रोतेन कदम्बना प्रवृत्तैर्जनैः सङ्कुलतया कथाव-
शेषश्रुतिस्मृत्युदिताचारमखिलभूलयमतएवैहिकामुष्मिकश्रेयोविमुखान्केवलं निर्यातिर्थीश्च मानवान्पर्यालोच्योद्विग्नचेता महर्षिर्जैमिनिस्तानुद्धर्तुकामः क्षमोऽप्यनादिसत्त्वप्रतिपादने
तादात्विकाननधिकारिणो मन्दान्प्रेक्ष्य सुदूरमतिक्रान्ताभ्यापयथानां महायासेनापि स्वावलम्बितसराणिमपहातुमलब्धावसराणामनाघ्राततत्त्वगंधानामतएव तद्विप्रताभाजामादौ
श्रुत्यभिमुखीकरणमेव परं श्रेयो मन्यमान इव गुडजिह्विकान्यायेन तदुपायभूतवेदविहितयागादिकर्मानुष्ठानमहत्त्वख्यापनसमर्थं ' न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् '
' मां ते संगोऽस्त्वकर्मणि ' इति च गीतोक्तश्रीमद्भगवद्वाणीं साधयितुमिव रचयतिस्म । अथाप्यखिलश्रुत्यव्यपारं गन्तुमक्षमान् शाश्वतसत्त्वानवबोधेन च फलसाकल्याभाजो नरानवे-
क्ष्याकारणपरमकरुणाद्दृढदयो भगवान्चारायणो व्यासत्वेनावनावतीर्य प्रचुरशास्त्राभेदेनैकविंशतिधा शतधा सहस्रधेत्यादिक्रमेण श्रुतिं विभज्य तत्र सोलभ्यं विद्यायाखिलोपनि-
षत्तात्पर्यबोधिनीं श्रीमद्भगवद्गीतामीपद्विस्तृतामतिसंक्षिप्तं चतुरध्यायीमितमखिलपरमतनिरासकम् ' अल्पाक्षरमसंदिग्धं सारवद्विश्वतोमुखम् ॥ अक्षोभमनवयं च सूत्रं
सूत्रविदो विदुः ' इति लक्षणलक्षितसूत्रात्मकं ब्रह्ममीमांसाशास्त्रं च प्रणीतवान् । अथापि तत्सूत्राणामतिसंक्षिप्तार्थतयाऽर्थगाम्भीर्यं सम्पन्नवगच्छतां सन्देहसन्दोहाद्विनिमग्ना-
नामुज्जिहीर्षाबुद्धिपरिकरो विद्याधीशो महेश्वरस्तदाशयव्यक्तयेऽनल्पाक्षरं भाष्यमरचयत् । एवं पूर्वाचार्यपरम्परया भृशमुपकृतानपि दुष्कलिकाललब्धमलिनविषण्णतयोपनिषत्सा-
रांबुधिमवगाहुमप्राप्तप्रवेशाननुत्सुकानेव प्रायशोऽधुनातनांस्तथा स्त्रीशूद्रैश्चानधिगतामधिकृतिमस्मिन्शास्त्रे सम्यग्विविच्य साकल्येन सर्वानुद्धर्तुं श्रुतिस्मृतिपुराणेषु यथोत्तरं सुगमं
सांप्रतिकजनानुरूपतया च पुराणमेव तत्समीहितसाधनायालमिति निश्चिन्वानाः निगमागमपारावारपारीणा द्रविडाश्वयप्रदीपा दक्षिणदिग्ललामायमानाः श्रीमच्छङ्करानन्दपूज्यभगवत्पादाः
पुराणविधया तत्तत्कथोपबृंहणपूर्वकमुपनिषत्प्रतिपाद्यमा तत्त्वावेदकं मुक्तमुमुक्षुविषयीत्यधिकारिमनस्तोषकृदष्टादशाध्यायीपरिमितमात्मपुराणाख्यं पुराणं गुरुशिष्यसंवादद्वारा प्राणेषु ।
एत एव श्रीविद्यारण्यैः स्वनिर्मितपञ्चदशीग्रंथादौ ' नमः श्रीशंकरानन्दगुरुपादांबुजन्मने । सविलासमहामोहग्राहग्रासैककर्मणे ' इति गुरुत्वेन वंदिताः ।
एतमेव तात्पर्यबोधिण्याभिया श्रीमद्भगवद्गीतायाः व्याख्या, दीपिकाख्या व्याख्या कौपीतकीतलवकारमाण्डूक्योपनिषदां, सूत्रदीपिकानाम्नी ब्रह्मसूत्रवृत्तिश्चेति व्याख्याग्रन्था प्रणीताः ।
अत एव प्रकृतग्रंथविषये विषयप्रतिपादनादिशैली तत्त्वज्ञानयोग्यतावर्णने च पृथक्प्रयोजनावसरमेव न पश्यामः । एतेषां जन्मकालादिकं न तत्त्वतः सम्प्रज्ञायते तथापि वि-
द्यारण्ययतिपूर्ववर्तिन इति तत्कृतमंगलाचरणेनैव सिद्धयत्यतो विद्यारण्यकालनिर्णयेनैवैषां कालादिकं सामान्येनानुमीयते । केचन शारीरकभाष्यकर्तृश्रीशङ्कराचार्या एव इमे
इति प्रवदन्ति परन्तु न तत्र प्रमाणमुपलभामहे अपि चैतत्प्रणीतग्रन्थेषु विद्यारण्यरचितपञ्चदश्यां च शङ्करानन्दशब्देनैव व्यवहृतमत उभयोर्भेदः प्रामा-
णिकः । अयं ग्रंथः कावेरीतीरेऽवसितः इति ' इदं गुरुः स्वशिष्याय कावेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धधानाय स्नेहादेव च केवलम् ' इत्यष्टादशा-
ध्यायस्थश्लोकतोवसीयते । एतदुपरि वाराणसीप्रत्ययदिग्विराजमानाखिलक्षितिमण्डलमण्डनायमानातिरम्यकाश्मीरजनपदललामतापन्नजंभविधेयराजधानीदक्षिणकुम्भिलस-
व्यासगंगासरिदासन्नवध्वराभिधानपुरनिवास्यनेकविधसारस्वतद्विजावयायान्तर्गतसप्तशास्त्रमुणीहाराख्यजात्यन्तर्गतदत्तवंशे नेत्रश्रुतिवसुक्षितिमितवैकमाद्रे १८४२ पोषशुक्ल

द्वादश्यामात्तजन्मानो रामकृष्णारण्यसूरयः काकारामापरनामानः दिङारामालयनिजपितृवीर्य-
 दिभ्योऽवीतपूर्वोत्तरीमांसाव्याकरणतर्कादिसमयाः काशीस्थविद्वत्परिष्ठापदवाक्यप्रमाणपारावारदर्शित्वपदभाजः निजगुरुणां श्रीमद्विश्वेश्वराश्रमयतिवर्याणामात्मपुराणव्याख्याविषयादे-
 शमनुरुत्त्वानास्तत्परिशिलनफलभूताखंडब्रह्मानंदमुखसाक्षात्कारोपलब्धिकां सत्प्रसवाख्यां व्याख्यां निरमासिपुः । टीकानिर्माणकालस्तु तेरेव 'वाणनागाहिविधुभि १८८५' मिते वर्षेकैवि-
 क्रमात्' इत्यादिना टीकासमाप्ते प्रदर्शितोऽवगंतव्यः । एवञ्चोपरिनिर्दिष्टानन्यसाधारणेदृशब्रह्मप्रापकग्रन्थमुद्रणेन सर्वविद्वत्सुगमतासंपादनेन कृतकृत्यतामंशतोऽपि लब्धुमिव यतमानै-
 र्गोपालनारायणाख्यसंस्थाधिकृतैर्लुगांवकरोपाह्वनारायणतनुजविनायकरायाभिरुचैर्विरलप्रचारतया दुर्लभस्यानल्पायासेन कानिचिल्लिखितमुद्रितपुस्तकान्यासाद्य व्याकरणादिस्खलनादिसं-
 शोधनपुरस्सरपाठभेदादिभिश्च पंडितसाहाय्येन परिष्कृत्यायं ग्रंथो मुद्रितः । लिखितपुस्तकप्रेषणेन भृशमुपकृतं नासिकपंचवटीक्षेत्रनिवासिसिन्नरकरोपाह्वामनात्मजश्रीधरशास्त्रिभिरन्यैश्चशा-
 स्त्रिभिरिति प्रमोदभरमावहतामुद्रालयाधिपतिनाऽभिनंद्यते । तदत्र प्राक्तन्नागण्यपुण्यप्रचयात्तनरदेहेस्तत्राप्यभिज्ञैर्विशेषतो मुमुक्षुभिश्चनिर्वाणपदवीसोपानपरम्परायमाणप्रस्तुतग्रंथोऽवश्यं
 संग्रहणेन पठनपाठनादिदिशः श्रवणमननादिद्वाराऽखंडचिदसानंदब्रह्माधिगमप्राप्तकृतकृत्यताभाजनीभूयास्य यंत्रालयाधिपतेः श्रमसार्थकतां सकृदपि सादरं संभावयंतु मुद्रणावसरे
 मुद्रणनियुक्तजनप्रमादाद्दृष्टिस्खलनाच्च यदशुद्धं तत्क्षाम्यंतिति च सविनयं प्रार्थयते विद्वजः इति शम् ॥ शके १८२७ विश्वावसुवामसंवत्सरे चैत्र शुद्ध १५ बुधवासरे ॥

'आयुर्वेदमहोपाध्याय' उपपदधारी

मुनापुरे इत्युपाह्ववाळाचार्यतनुजो वासुदेवाचार्यः

प्रकरणानि	अध्यायः
(ऋग्वेदीय) ऐतरेयोपनिषदर्थनिरूपणम्	१
कौपीतक्युपनिषत्सारार्थप्रकाशः	
इन्द्रप्रतर्दनारूपानम्	२
गार्ग्याजातशत्रुसंवादः	३
(वाज. ब्राह्म.) बृहदारण्यकसारार्थप्रकाशः	
मधुकांडसारार्थप्रकाशः	४
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यसंवादः	५
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यजनकसंवादः	६
खिलकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादः	७
(कृ०य०) श्वेताश्वतरोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	८
तत्रश्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादः	
(यजु०) काठकोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रप्रथमनचिकेतसोऽसंवादः	९
(यजु०) तैत्तिरीयोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	
आनंदवल्लीभृगुवल्लीनारायणीयव्याख्यानम्	१०

प्रकरणानि	अध्यायः
जायाल गर्भं ब्रह्म परमहंसं हंस आरुण्येय	११
क्षुरिका अमृतनाद महत् आत्मप्रबोध केव	
व्याख्यानार्थेकादशोपनिषदां सारार्थप्रकाशः	
(साम) छांदोग्यसारार्थप्रकाशः	
आरुणिश्वेतकेतुसंवादः	१२
सनत्कुमारनारदसंवादः	१३
प्रजापतीन्द्रविरोचनाख्यायिका	१४
(साम) तलवकारोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१५
(आथर्व) मुंडकोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१६
तत्रागिरःशौनकसंवादः	
(आथर्व) प्रश्नोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रविष्णुलादमुक्तेसंवादः	१७
नृसिंहपूर्वोत्तरतापनीयसारार्थप्रकाशः	१८
(वाज०) ईशावास्यसारार्थप्रकाशश्च	

अथ सटीकम् आत्मपुराणम् ।

॥ अथ टीकामंगलपद्यव्याख्या ॥ ॥ दानधर्मेपुरहस्यप्रकरणेहरिहरयोरभेदइत्युपाख्यायते नास्दादयोमुनयोनारायणस्यभगवतोदर्शनायसमागताःसभाजिताःस्थितास्तदानारायणस्य
मुखादकस्मान्निर्गततेजसाहिमालयोदग्धः तदाचकितान्मुनीन्ट्ट्वाभगवतादृष्टोहिमालयस्तथाभूतोऽभवत् अथभगवतामुनयःपृष्टाःकिंचिच्चित्रंयद्भवद्दिष्टंतच्छ्राव्यतामिति ततस्तेनारदो
नियुक्तःश्रावयामास कदाचिद्धिमालयेभगवान्शिवःस्थितोऽभूत्तदापार्वतीपृष्ठतआगत्यनेत्रद्वयंपिदधे अथांघीभूतेलोकेहरस्यविकासिततृतीयनेत्रेणहिमालयोदग्धः पुनःपार्वत्यांचकिता
यांहरेणदृष्टस्तथाभूतोभवदिति ॥ तथाचयदीयादृक्शैलेशस्यहिमालयस्यांतोद्भवयोर्निर्मणेएकाऽसहायाशक्ताइत्यर्थकःप्रथमपादोहरौहरेपिसमन्वितः । द्वितीयपादस्तुहरिपक्षेआकाशीया
याआकाशसंबन्धिन्याआभायाःश्यामायाभरणेनललितोमनोहरोविग्रहोयस्येति । हरपक्षेतुकाशस्येयंकाशीया यद्वा काशीयांतीतिकाशीयाः विच् तेषांभाभरणंज्ञानप्रकाशपूर्णंललितंईप्सितं
प्रयोजनंयस्य ललईप्सायां एतादृशोलीलाविग्रहोयस्येति उत्तरार्थेतुहरिपक्षेरामइतिविशेष्यपदं मालंकरणेनलक्ष्मीरूपभूषणेनपरमउत्कृष्टशोभः ॥ हरपक्षेरामाचासौउमाचेतिविग्रहः यद्वा
रामचंद्रेणउमयाचकृतंयदलंकरणंतिनपरमइति अथवारामचंद्रोमयोःप्रेम्णाअलंकरणेतत्परइत्यर्थः ॥ वैशेषिकादिमतैस्तत्स्थतयाप्रतिपादनात्प्रवासमिवनीतस्तत्सखीभिःपार्वतीलक्ष्मीसंज्ञक
ब्रह्मविद्यासखीभिःश्रुतिभिःस्वांतागारेधीगुहायांनिरुद्धःप्रसाधेवानीतःस्वात्मतयाबोधितः शेषंस्पष्टम् ॥ १ ॥ द्वितीयपद्ये आवरणरूपांतरायभंजिकावृत्तिर्गणपतिस्मृतेरुपमानं फलाचि
तहनुमतस्फूर्तैः कार्यस्यघटादेःसाधकत्वात् शेषंस्पष्टम् ॥ २ ॥ तृतीयपद्ये अदितिरुपमानंगुरुदयोपमेयातयोःसाधारणधर्मस्तुदेवप्रसवकारणत्वमुपमानेप्रसिद्धं उपमेयपक्षेदेवाःशमादिशा
स्वविहितवृत्तिरूपास्तद्धेतुत्वम् द्वितीयःसाधारणधर्मोभगवत्कर्तृकश्रुतिभूषणकरणकव्यापारजन्यप्रीतिशालित्वं तत्तुपमानेप्रसिद्धम् श्रुत्योःकर्णयोर्भूषणेताभ्यामितिपष्टीसमासाश्रयणात् श्रीकृ
ष्णेनभोमासुरनिहत्यकुंडलप्रत्यर्पणात् ॥ उपमेयेतुमयानुकूलननभस्वतेरितमितिवदताभगवतासर्वफलप्रदात्रापवृत्तिनिवृत्तिशास्त्ररूपसामग्रीसंघटनेनसंप्रीणितासहायतांतीताइत्यर्थः श्रुती
पूर्वोत्तरकाण्डेएवभूषणेइतिवर्मेवारयाश्रयणात् ॥ क्षेमहेतुत्वंतुमातुर्दयायाश्रमसिद्धमेव ॥ ३ ॥ तुर्यपद्येकूपदेनयंत्रंग्राहं 'कूटंपूर्वार्चयंत्रयोः' इतिहैमः ॥ तत्तत्तालाइतिप्रसिद्धम् ॥
विविक्ततःप्रवेशमिच्छतः शेषंस्पष्टम् ॥

॥ श्रीरामचंद्रायनमः ॥ श्रीकाशीविश्वेश्वराभ्यांनमः ॥ श्रीगणेशायनमः ॥ श्रीहनुमतेनमः ॥ श्रीगुरुभ्योनमः ॥ ॐ नमः ॥ शैलेशान्तोद्भवविरचनेद्गयदीयालभेकाकाशीयाभाभरणललितोवि
ग्रहोभातियस्य ॥ रामोमालंकरणपरमस्तत्सखीभिर्निरुद्धस्वान्तागारे श्रुतिभिरवताच्छं करो देवदेवः ॥ १ ॥ चिन्तानिहन्तिखलुयस्यमहान्तरायंस्फूर्तिर्विकासयतियस्यसमस्तकार्यम् ॥ वृत्तिर्यथाथफ
लचिञ्चयथानुमस्तद्वैमातुरंचकुलदेवतमाञ्जनेषम् ॥ २ ॥ येषांकृपासकलदेवगणंप्रसूतेसंप्रीणिताभगवताश्रुतिभूषणाभ्याम् ॥ क्षेमंतनोत्पदितिवत्प्रणतोस्म्यहंतान्विश्वेश्वराश्रमगुरुनपितातपादान्
॥ ३ ॥ रत्नानियत्रोपनिषन्मयानिकोशेसमस्तान्यपिशेरतेस्मिन् ॥ चिविक्षतःकूटनिघ्राटनायकृपागुरुणांममकुञ्चिकास्ति ॥ ४ ॥ अथात्रभगवान्शङ्करानन्दमुनिर्गुणोपसंहारन्यायेनाधिका
रिणांयावच्चत्रयचमनोपयोगितदर्शनपूर्वकंसमस्तोपनिषदोव्याचिरुपासुराधिकारिणंसूचयन्कृत्वेदप्राथम्येनऐतरेयोपबृंहणमादावारभते तत्रप्रथममधिकारिलक्षणबोधयन्त्रोत्सर्गिकंगुरुशिष्यसंवा
दप्रवृत्तारयति ईशेत्यादिना ॥ जीवेश्वरभेदः जीवजगद्भेदः ईशजगद्भेदः जीवानांपरस्परभेदः जगतःपरस्परभेदः इतिपंचविधभेदज्ञानात्मिकयाकार्याविद्ययासकलजगत्कर्तृभोक्तृरूपजीवजातंव्याकु
लंकारणोपाधीश्वरात्मशासितुर्भयेनाभिनिवेशाख्यक्लेशेनव्याप्तं 'यउद्दमन्तरंकुरुतेअथतस्यभयंभवति' इतिश्रुतेः निरीक्ष्यआलोच्य एतेननित्यानित्यवस्तुविवेकःसूचितः । कश्चित्श्रोत्रियः विधिवद
धीतवेद्वेदांगः श्रुतार्थग्रहणक्षमःमेधावान्श्रद्धावान्श्च एतेननित्यानित्यवस्तुविवेकश्रद्धाभ्यामध्यवर्तानिअंगानिसंदंश्यायेनसंगृहीतानि प्रमेयतुनामैवस्फुटोकृतम् यथा आत्मापुराणःपुरुषःपुराणः
पुरुषस्त्वयम् ॥ आत्मेत्यात्मपुराणस्यवाग्नामेयंप्रदाक्षितम् ॥ संबन्धःप्रसिद्धइति ननुमंगलानाचरणान्मूलकृतेःसदाचारविरोधइतिचेदत्रोच्यते त्रीण्यत्रमंगलानि बहिःकृतमेकं मग्नप्रयोगात्मकं

ईशानीशादिभेदेनव्याकुलंसकलंजगत् ॥ निरीक्ष्यश्रोत्रियःकश्चित्श्रुतार्थग्रहणक्षमः १ एकदाकरुणाक्रांतचित्तएतव्याचिंतयत् ॥ अहोसंसारशूले
नक्लेशिताःसर्वदेहिनः २ कामादिकाकवासेननारीवृकविनोदिना ॥ कथमस्याद्भवेन्नैवभीतिःसर्ववृणामिह ३ इतिसंचित्यमतिमान्स्वगुरुपरिपृच्छ
ति ॥ कथमज्ञानलोहाङ्गंतीक्ष्णसंसारशूलकम् ४ गुणत्रयत्रिशाखाट्यमतिक्लम्यवजेत्पुमान् ॥ एवमुक्तोगुरुःप्राहस्वशिष्यंकरुणानिधिः ५

द्वितीयं भगवत्पादिरवभाष्यारंभेऽयमध्यासोमिथ्येतिभविष्यतीतिशुद्धतत्त्वमंगलायस्मृतंतथैतरेपिभेदस्वहेयतयाप्रतिपादनादहेयतत्त्वानुस्मरणरूपतृतीयमंगलंकृतमिति सर्वसमंजसम् १ एकदेति ।
करुणाक्रांतचित्तःकरुणयाव्याप्तमनाः एतेनगुह्यतःकरणतयामुमुक्षासूचिता विचारस्वरूपमाह । अहोइति । महागसांभवसाधनेनशूलेनदेहत्रयाभिमानलक्षणसंसारतादात्म्यंप्राप्तेनसर्वदेहिनःक्लेशिताः २ साधर्म्यमाह । कामादीति । शवव्याप्तत्वेनदिवगकाकसेवितत्त्वंनक्तंवृकरंजकत्वंचउपमानेसिद्धं । उपमेयेतुउडोयोडोयपतद्भिः काकैःप्रमुसाद्यवस्थावतं कामादीनांताम्यंप्रच्छन्नभोक्तृभिवृ
कैर्नारीणांचअत्यंतभिनिविष्टत्वात् श्रंतपादप्रहारन्यायेनतद्दिनोदहेतुत्वंबोध्यम् संसारशूलेनेतिपरिणामालंकारः उपमानशूलस्यउपमेयतादात्म्यप्राप्तिविनाप्राणित्वावच्छिन्नकर्मकक्लेशनक्रियान्व
यासंभवात् मयूरव्यंसकादित्वात्समासः ३ सगुरुमेवाभिगच्छेदितिश्रुतिमनुरुध्याह ॥ इतिसंचित्येति । प्रशस्वरूपमाह । कथमिति अज्ञानमेवलौहमयस्तदंगंशरीरंयस्यतत् मृद्वदइतिव
त्तामानाधिकरणम् ४ गुणत्रयेति । गुणत्रयात्मकशिखात्रययुक्तं । तस्माउपसन्नायेत्यादिश्रुतिमनुरुध्याह । एवमुक्तइति । एवमुक्तोगुरुःएवमन्याइत्यादिवाक्येनऐतरेयशाखायांपठितेनोत्तर
माह वाक्यस्वरूपंयथा । 'एवंपंधाएतत्कर्मएतद्ब्रह्मएतत्सत्यंतस्मान्नप्रमाद्येचन्नाहीयान्नह्ययायन्पूर्वेपेत्यायंस्तेपराबभूवुः' । तदुक्तमृषिणा 'प्रजाहविस्रोअत्यायमोयुरितियावेताइमाःप्रजास्ति

तत्रादौ एव पन्था इति भागस्यार्थमुपबृंहयति साद्वैश्विभिः । पथिगताविति धातो रिति प्रत्यये औणादिके सति पथिन् शब्दो निष्पन्नः तथा च पन्थेत्येत्येत्येदृशे देशादि अनेनेति पन्थाः तादृशं तु ज्ञानमेव दुःख
नाशकत्वेन सर्वाभीप्सिता ज्ञाननाशहेतुत्वादित्याह । ज्ञानमिति । तुशब्दः कारकव्यापारनैरपेक्ष्य रूपवैलक्षण्यार्थकः इति शब्दो हेतौ तथा च यतो ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतमितरविलक्षणं च साधनं
तस्मात्तदेव पथिन् शब्दार्थ इत्यर्थः । ननु संसारशूलनिवृत्तिसाधनं पृच्छते किमज्ञाननिवृत्तिसाधनोपदेशेनेत्यत आह । संसारेति । उक्तविशेषणविशिष्टं संसारशूलमायिन ईश्वरस्य मायया भातं 'मायां तु प्र
कृतिविद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्' इति श्रुतेः ननु मायाऽज्ञानभिन्ना लोकोपेन्द्रजालिकमंत्रौ पदविभिर्द्रष्टव्यामज्ञानक्षोभेनैव तत्तदाकारेणैन्द्रजालिकस्य दर्शनात्माया ज्ञानमेवेतीरितं माया च तत्तमोरूपेति
नृसिंहतापनीयश्रुतौ आकरेषु च ननु लौकिकज्ञाने सत्यमिदं संसारशूलनिवृत्त्यदर्शनात्कथमुक्तं संगच्छते इत्यत आह । ज्ञानमिति । ज्ञावबोधन इति स्मृतेरवस्थितस्याधिष्ठानस्य बोधनं यथावत्स्फूर्ति
ज्ञानं तादृशं तु वेदांतप्रमाणजन्यमेव तत्र यथावत्प्रमेयस्य भानात् इदमेव प्रमाणस्य प्रमेयतंत्रत्वं इतरथा वा तत्प्रमेयभानरहितमज्ञानं बोध्यम् ७ एतदेकव्यतिरेकमुख्येनाह । नहीति । न हि सन्निपातवता
भिलषितं दोषप्रयुक्तं भेरीशब्दज्ञानं प्रमाणमिति व्यवहरंतीत्यर्थः ८ फलितं दर्शयन्मार्गत्वोपपादकदर्शनाय आह । संसारशूलमिति । मुक्तिमंडपस्य सर्वाधारतया सन्निहितत्वं यो तनायगमया तो ज्ञाना
र्थपर्यवसानसूचनार्थं च सप्तमीप्रयुक्ता एतत्कर्मोति भागवत्याचष्टे । कर्तव्यमिति । एतद्विज्ञानं श्रवणाद्यनुष्ठानद्वारा कर्तव्यं संपादनीयमत एतत्कर्मोत्यर्थः ९ सर्ववाक्यं सत्त्वाधारणमिति न्यायेनैतद्व्या
ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतं साधनं त्विति ॥ संसारशूलमाखिलं वृक्काकादिसेवितम् ६ मायिनो मायया भातं मायाऽज्ञानमितीरितम् ॥ ज्ञानं वेदांतविज्ञानमज्ञान
मितरत्पुनः ७ न हि भ्रान्तस्य विज्ञानं लोकेपि ज्ञानमिष्यते ॥ अतो ब्रह्माहमस्मीति बोधो भागो त्रिसंमतः ८ संसारशूलं संत्यज्य गच्छतां मुक्तिमंडपे ॥ कर्तव्यमेतद्वि
ज्ञानमात्माज्ञानापनुतये ९ न चान्यदग्निष्टोमादिदेहकाराद्यहप्रदम् ॥ आत्मबोधो बृहत्तस्मादुक्ता ज्ञानविनाशनात् १० प्रापणाच्चात्मरूपस्य ब्रह्मणो भेदशून्यतः ॥
घटस्तिष्ठति नान्यत्र वर्तमानः स्थितो भुवि ११ नासीत् पुरा न पश्चाच्च भविष्यति कथंचन ॥ अयं घटो न चान्यत्स्याद्घटा घटमिदं जगत् १२ इति त्रिधा परिच्छेदो ब्रह्म
ण्यात्मस्वरूपके ॥ न विद्यते यतस्तस्माद्ब्रह्मात्माहमितीरितः १३ तस्य मेगमकं ज्ञानं ब्रह्मेत्याह श्रुतिः स्वयम् ॥ यथा ब्रह्म तथा सत्यमिदं ज्ञानमिहोदितम् १४ आदा
वन्ते च मध्ये च यत्स्वरूपं न संत्यजेत् ॥ सत्यं तत्रादृशं प्रोक्तं मन्यतादृशन हि १५

वर्त्यमाह । न चान्यदिति । काम्यं कर्म मुमुक्षोर्न कर्तव्यं भोगान्यथानुपपत्त्यत दुष्प्रयोगिदेहबंधहेतुत्वादित्यर्थः एतद्ब्रह्मेत्यंशं व्याचष्टे । आत्मबोध इति । सर्वोत्कृष्टं हि बृहद्ब्रह्म बृहिधा तो रथानुग
मात् साधनस्य बृहत्त्वं तु समूलदुःखनाशकत्वं निश्चितं शयविनाशयानंदप्रापकत्वं च तयोराद्यमाह । उक्ता ज्ञानविनाशनादि हि । १० द्वितीयमाह । प्रापणादिति । भेदशून्यस्य भूम्नो ब्रह्मण आ
त्मरूपस्य प्रापणादित्यर्थः सार्वविभक्तिकस्तसिः यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्तीति श्रुत्यनुरोधेन त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात्मकभूमस्वरूपत्वप्रतिपादनाय अल्पत्वात्मकत्रिविधपरिच्छेदमुदाहरणेन स्प
ष्टयति । घट इति । अत्यंताभावप्रतियोगित्वं देशपरिच्छेदः यथा भुवि वर्तमानो घटो न्यत्र देशेन तिष्ठति अत्यंताभाववानित्यर्थः ११ । नासीदिति । प्रागभावध्वंसप्रतियोगित्वं कालपरिच्छे
दः यथा वर्तमानो घटः पुरा नासीत् पश्चाच्च न भविष्यतीति । अन्योन्याभावप्रतियोगित्वं वस्तुपरिच्छेदः यथा घटो न्यत्पटादिन ततो भिन्न इति यावत् इदं जगत् घटघटभिन्नात्मकमित्यनुभवाद्भेदः
स्फुट इत्यर्थः १२ अद्वितीये सर्वात्मनि ब्रह्मण्यत दव्यतिरेकमाह । इति त्रिषेति । तत्रायमस्माद्ब्रह्मेति वाक्यं संवादयति ब्रह्मात्माहमिति १३ तस्मादेतादृशं ब्रह्म प्रापकत्वात् ज्ञाने ब्रह्म प्रदमयो
उपपन्न इत्याह । तस्य मे इति । एतत्सत्यमित्यंशं व्याचष्टे सप्तभिः । यथा ब्रह्मेति १४ सत्यशब्दस्यारोपेण ज्ञानेन वृत्तिरिति बोधनाय सत्यशब्दस्य मुख्यार्थमाह । आदाविति । कालत्रये
पि निर्विकारकृत्स्थनित्यं यत्तादृशं सत्यशब्देन सत्यं ज्ञानमित्यादि वाक्ययत्नेन प्रोक्तं तत्तु मत्तः शोधिताहमर्थस्यैतद्व्याचष्टे विकारिनं संभवतीत्यर्थः १५

एवं श्रुतिप्रसिद्धं सत्यशब्दार्थमुक्त्वा लोकप्रसिद्ध्यापितदेवाभिनयति । अपिचेति । यत्रास्तीति प्रतीतिविषयत्वमस्तिशब्दाच्चयत्वंवाससदर्थः सतांप्रमाणानामर्थः सत्प्रमाणमर्हतीतिविप्रहृतोयत्प्रत्ययांतस्यसत्यशब्दस्यापिसएवार्थोमतः । लौकिकपरोक्षैरसतोज्ञानविषयत्वासंभवात् सत्तापातदर्शनादृष्टो नानारूपः । वस्तुतस्तु प्रकाशावहवोदीपाः संतुरात्रौगृहेगृहे । दिनेऽप्रकाशतांयांतिभानावेकत्रभास्वति' इतिन्यायेनअस्तीत्येवोपलब्धव्यइत्यादिप्रमाणोदयेसत्यताममेवसर्वोतरस्य कीदृशस्य धीशब्दरूपिणः धीशब्देरूपयितुंविषयिणोविषयनिरूप्यत्वादूपवंतौकर्तुंशील्यस्यसतथातस्य तथाचोक्तं 'अस्तिभातिप्रियंरूपंनामचेत्यंशपंचकं । आद्यंत्रयंत्रह्यरूपमायारूपंततोद्वयम्' इति १६ एवंसत्यशब्दस्यमुख्यार्थमुक्त्वाऽऽरोपेणज्ञानेवृत्तिदृष्टांतपूर्वकमाह । यथावाक्यमिति । यथालोकेऽसत्तावाक्यंसत्यमितिव्यवहितेसत्यार्थबोधकत्वात् एवमेतत्सत्यमितिवाक्येसत्यपदंज्ञानेप्रयुक्तं ब्रह्मज्ञानस्यपरमार्थसत्यप्रापकत्वादित्यर्थः १७ एवंपरब्रह्ममुख्यार्थकस्यसत्यशब्दस्यारोपेणप्रवृत्तिरूपपादिताऽधुनाकार्यब्रह्मपरस्यसत्यशब्दस्यासत्तेवास्यशब्दभवेतीत्यर्थकश्रुत्याश्वसत्तासंपादकध्यानकस्यारोपेणज्ञानेप्रवृत्तिमाह असत्यस्येति । यथाकार्यं ब्रह्माहिरण्यगर्भः सत्यशब्दवाच्योविनष्टशत्रुर्वेदज्ञानमपि विनष्टसविलासाज्ञानशत्रुकमतोयुक्ताऽऽज्ञानेसत्यशब्दस्यसादृश्येनवृत्तिरितिभावः १८ ननुहिरण्यगर्भस्यअनागतवर्तमानातीतकल्पेष्वेकत्वादेकविधैश्वर्यवत्त्वाच्चशत्रुपुंसच्छब्दप्रयोगः संभवति ज्ञानशत्रोरज्ञानस्यानादेरतीतवर्तमानकालसंबंधित्वात्तत्कार्याणांचवर्तमानकालसंबंधित्वात्कथमसत्त्वमतआह आदाविति । यद्यत्कालाव्यापितत्तदसत् यथावंध्यासुत इति व्याप्तिशरीरं लाघवात् नतुकालत्रयाव्यापित्वंकालद्वयाव्यापित्वंवा निवेशं गौरवात् एवंचाज्ञानस्यभविष्यत्कालाव्यापित्वात्तत्कार्याणांचातीतानागतकालाव्यापित्वादसत्त्वंसत्ताराहित्यं

अपिचास्तीतिविज्ञानशब्दयोर्विषयोमतः ॥ सदर्थः सत्यतातेनममधीशब्दरूपिणः १६ यथावाक्यंजनस्यात्रसत्यार्थगमकंहितत् ॥ एवंसत्यमिदंज्ञानंममसत्यस्यबोधकम् १७ असत्यस्यविनाशाद्वासत्यमेतदिहोच्यते ॥ नहिज्ञानस्यसत्तायामात्माज्ञानंनश्यति १८ आदौपश्चादसत्त्वाद्धिमध्येष्येतदसत्स्मृतम् ॥ नचकालद्वयाव्याप्तौमध्येवंध्यासुतोस्तिहि १९ नचापरोक्षंभानंस्यात्तस्ययद्वत्तथास्यहि ॥ नस्वप्रसिद्धेःसिद्धिःस्यादनयोर्विषमाकचित् २० आनंदात्मनिचाध्यासेभेदबुद्धिस्ततोमृषा ॥ अहंब्रह्मास्मिबोधश्चेत्पुण्यपुंजविपाकतः २१

सिद्धमितिभावः १९ किंचाज्ञानंसविलासमसदपरोक्षभानराहित्यादित्यनुमानांतरमतोन्यदार्त्तमितिश्रुत्यनुगृहीतंसूचयति नचापरोक्षमिति । यद्वत्तस्यवंध्यासुतस्यापरोक्षंभानंनस्यान्नसंभवेत्तथास्यसविलासाज्ञानस्येत्यर्थः ननुआत्मभानमादायस्फुरणंसविलासाज्ञानेविशेषइतिचेदऽस्त्वयंविशेषोमध्यमंप्रति श्रुतितात्पर्यविदमुत्तमंप्रतितुनविशेषइत्याह नस्वप्रसिद्धेरिति । स्वेनात्मनाप्रसिद्धिर्यस्यसस्वप्रसिद्धिरात्मा ल्यब्लोपेपंचमी तथाचस्वप्रसिद्धिस्वप्रकाशमात्मानमाश्रित्यसिद्धिरनयोरज्ञानवंध्यासुतयोर्विषमानंक्रितुसमैव यथात्मनःसत्ताप्रकाशाभ्यामज्ञानंसदितिव्यवहितेतर्हिबंध्यासुतोपितथाव्यवहिततां नहिपरधनेनकाश्चिदनीतिव्यवहिते नचासतस्तदाश्रितत्वमपि सदसतोःसंबंधासंभवात् तदुक्तं 'तुच्छानिर्वचनीयाचवास्तवीचेत्यसौत्रिधा । ज्ञेयामायात्रिभिर्बोधैःश्रौतयोक्तिकलौकिकैः' यद्वा ननुस्फुटोबंध्यासुतसविलासाज्ञानयोर्भेदः वंध्यासुतोऽसन्नितिप्रतीयतेऽज्ञानंतुसदितियदिकश्चिद्भूयात्तत्राह नस्वप्रसिद्धेरिति । अनयोर्वंध्यासुताज्ञानयोरसत्सदाकरेणयाविषमासिद्धिःस्फूर्तिःसापिस्वप्रसिद्धेस्तयोःस्वरूपभूतप्रकाशाद्धेतोर्नचिद्धिन्नत्वेनजडत्वात्किंत्वात्मसत्ताप्रकाशबलादेव तथात्मैवैकःसन्नेतौतुअसत्तयासमावेवेतिभावः २० मध्यमंप्रत्यप्याह आनंदात्मनीति । यद्यंध्यासंमन्यसेतदापिअध्यस्तस्याधिष्ठानाभेदासंभवादद्वैतनिष्ठारूपामपवादहृष्टिमालंबस्वेतिभावः तस्मान्नप्रमाद्येदित्यंशंव्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मबोधः पूर्वपुण्यस्यपरिपाकात्मनिर्बन्धनिरासपूर्वकंसांमयीसंपादनात्मकातजातश्चेदित्यन्वयः २१

अहस्तेति । तथा अहस्तपादवागादिः व्यवस्थया सुखहीनोऽतिदुःखितश्च । व्यवस्थोऽस्फुटयतिसाद्धेन । पक्षिणो हस्तहीनाः पादपास्तु अर्थोऽद्रियाः अल्पाथेन अल्पाभिः स्फुटानि र्थोऽद्रियाः कियेवा
मित्यर्थः अतो न पुराणांतरविरोधः अपिशब्देन कर्मोद्दिष्टहीनाः ३२ वाचेति । उभयेपि ग्राम्या आरण्याश्च पशवो विशदयावाचाहीना अवाच एव न जो ल्पार्थताया उक्तत्वात् सर्पाद्याः पादादिहीनाः
प्रसिद्धाः अत्र तामसाः एता योनीः प्राप्नुवन्तीत्येतत्तद्विषयितं न तु मनोवाक्कर्मणां योनीनां च कर्मो विवक्षित इति मन्वादि स्मृतिविरोधः ३३ नात्यायन् पूर्वै इत्यंशेन सात्विकानां गतिमाख्यातुं राजसा
नां सात्विकानां च प्रकृतिं दर्शयति अपराश्चेति । अपराः प्रजाः वेदोक्तं कर्मरूपं साधनं निजमात्मना कर्तव्यमभिमे निरे अंगीचक्रुः कीदृश्यः अतिक्रान्तात्मसाधनाः आत्मानं साधयति स्वराजं स भ्राज मिहैव
निष्पादयतीति आत्मसाधनं वेदांतप्रमाणजं ज्ञानं । सिद्धयतेरपारलौकिककृत्यात्मम् न द्यादित्वाद्भूः । अतिक्रान्तात्मसाधनं याभिस्तस्त्वथा ३४ उपासनमिति । उपासनं च वेदोक्तं निजं स्वकर्तव्यं
मे निरे केषां उक्थादिशब्दबोध्यानां आदिपदेन संवर्गादिपदग्रहः उक्थादिशब्दार्थानामित्यर्थः कीदृशानामुक्थादिशब्दबोध्यानां बन्धकं वा व्याघातात्मस्वरूपिणाम् बन्धकं वा यव आद्या आत्मानो
यस्य सवन्धकं वा व्याघातात्मा प्राणः स त्रेयात्मानं बन्धकुरंतेति श्रुतेः तदंशभूतानां सर्वशः देवतानां च उत्तिष्ठति अनेन सर्वमित्युक्तः प्राणः संवृणक्ति स्वस्मिन् विलापयतीति संवर्गः स एव । यद्वा बन्धकं
वायवश्च आद्यात्मा चेति द्वंद्वः बन्धकं चेति विराजो वायुपदेन सूत्रात्मन आद्यात्मेति ह हरविद्यादिविषयस्य कारणोपाधेश्वरस्य ग्रहः शेषं समानम् ३५ अत्रापीति । अत्रापि कर्मोपासनानुष्ठानेपि प्रजानां

अहस्तपादवागादिः सुखहीनोतिदुःखितः । पक्षिणो हस्तहीनास्तेऽर्थोऽद्रिया अपि पादपाः ३२ वाचा विशदयाहीनाः पशवस्तूभयेपि हि ॥ पादादिहीनाः सर्पा
द्याः प्रसिद्धाः सर्वदेहिनाम् ३३ अपराश्च प्रजाः काश्चिदतिक्रान्तात्मसाधनाः ॥ वेदोक्तं साधनं सर्वं निजं कर्माभिमे निरे ३४ उपासनं च बह्वर्कं वा व्याघातात्मस्वरू
पिणाम् ॥ उक्थादिशब्दबोध्यानां देवतानां च सर्वशः ३५ अत्रापि द्वैधमापन्नं प्रजानां फलभेदतः ॥ स्वर्गादि सुखसिद्धयर्थं वैदिके ज्ञानकर्मणी ३६ चक्रुः काश्चि
त्पराजग्मुर्विचार्यैव परस्परम् ॥ सनकाद्यैर्वेदविद्विरुक्तं साधनं परम् ३७ ज्ञानं तत्राधिकारोऽस्ति न कथंचन नो धुना ॥ सयश्चात्मा परं ब्रह्म यज्ज्ञानं सुखसाधनम् ३८
अतो देहादिसंघातादस्माभिर्न पृथक्कृतः ॥ वेदविद्भ्योऽपि पूर्वैभ्यः पित्रादिभ्यः कथंचन ३९ बुद्धिमद्भिर्न चास्माभिः स्वयं बुद्ध्यावधारितः ॥ मनसा कल्पितो ना
पि मनश्चारविशारदैः ४० घ्राणादिभिर्न वा घ्रातः कुतश्चिद्देहमंदिरे ॥ चक्षुरादिभिरप्येषदृष्टः स्वप्नेऽपि नैव हि ४१

द्वैधं द्विधा द्वयमापन्नम् । फलभेदतः भिन्नफलबोधकवाक्यद्वैधमालोच्येत्यर्थः ल्यब्लोपेपंचमी । द्वैधं स्फुटयति काश्चिद्राजस्यः प्रजाः दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत स्वर्गं काम इत्यादिवाक्यान् येवालौच्यरजसा
गुडजिह्विकान्यायमनवधार्य स्वर्गाद्यर्थं कर्मोपासने चक्रुरित्यर्थः या भगवद्गीतामुयामिमां पुष्पितामित्यत्रोक्ताः ३६ चक्रुरिति । पराः सात्विक्यः प्रजा एव वक्ष्यमाणप्रकारेण विविदिषा संबंधबोधकं
तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपासानाशकेनेति वाक्यं विचार्य कर्मोपासने जग्मुः प्रापुः चक्रुरिति यावत् । तेषां विचारस्वरूपमाह साद्धेकादशभिः । सनकाद्यैर्नो सम्भ्यं परानिः
श्रेयसकरं साधनं ज्ञानमुक्तं । तत्र नोधिकारो नास्तीत्युत्तरेणान्वयः ३७ ज्ञानमिति । वाक्यार्थज्ञानाधिकाराभावे पदार्थज्ञानाभावं हेतुमाह । स शास्त्रप्रसिद्धः य आत्मा त्वंपदलक्ष्यः परं ब्रह्मतत्पद
लक्ष्यः यज्ज्ञानं सुखसाधनं संघातान् पृथक्कृत इत्युत्तरेणान्वयः ३८ अत इति । पृथक्करणं लक्षणज्ञानाधीनं लक्षणज्ञानं च तस्य लौकिकप्रमाणागोचरत्वान्न जातमित्याहुः वेदविद्भ्योऽपि पित्रादिभ्यः
पूर्वैभ्यो हेतुभ्यस्तद्वाक्येन नावधारितः ३९ बुद्धिमद्भिरिति । बुद्ध्यानावधारितः मनश्चारविशारदैः मनः प्रवृत्तिकुशलैर्मनसापि न कल्पितः ४० घ्राणादिभिरिति । घ्राणमादिः कारणं यासां वृत्तीनां
ता घ्राणादप्यस्ताभिः एवं चक्षुरादिभिरिति । शेषं स्पष्टम् ४१

ननुप्रमाणांतरागोचरत्वेपि प्रज्ञाप्रतिष्ठाप्रज्ञानब्रह्मेत्यादिवाक्याभिधीयतामतआहुः । प्रज्ञेत्यादीति । किमिदं सगुणपरं निगुणपरं वेतिसंशयप्रतिबंधात्तदपि कर्त्तुं शक्नुम इति भावः । यदिकश्चिद्भूयाद्भवतो ज्ञात्वागोपायंतीति तत्प्रत्याहुः । अस्माभिरिति । 'ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गृह्यमप्युत' इति प्रसिद्धेनैवं संशयमिति भावः ४२ कियत्तर्हि भवद्विज्ञातमित्यत आहुः । किं त्विति । स्थूलदेहात्पृथग्भूतः कर्ता पुण्यपापफलोभुगात्मा स्तीत्येतावन्मात्रं जानीमः । अत्र श्रोतामंता विज्ञातादृष्टादेष्टाघोष्टासर्वेषां भूतानामान्तरः पुरुषः इति श्रुतिरप्यनुकूलाभातीत्याहुः । श्रोतेत्यादि ४३ तर्हि गुरुपसत्तिर्निर्णयाय क्रियतामिति शक्तिवैराग्याभावात्तत्रापि नास्माकमधिकार इत्याहुः । न विरागमिति । कवपस्यापत्यानि शुभ्रादिभ्यश्चेति दक् कावपेयामुनयमांतराग्निहोत्रविदः । अन्यदग्निहोत्रमग्निहोत्रांतरं वा ह्याग्निहोत्रं तस्माद्यथा विरागं प्राप्ता एव वयं यागाध्ययनकर्मसु न विरागं प्राप्ताः । वैद्यधिकरणेन दृष्टांतः । अंतराग्निहोत्रं च वाक्प्राणयोर्व्यापारेपरस्परविलयनचित्तनात्मकं कौपीतकिशाखायां प्रसिद्धं ४४ यद्येवं कर्त्तव्यं स्वर्गाद्यर्थं कर्त्तव्यमिति चेत्तर्हि जन्मवैफल्यापातः । 'न चेदवेदीन्महती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याहुः । शरीरमितिसार्धद्वयेन । सर्वेषां देहिनां शरीरं ब्रह्म बोधार्थं निर्मितमित्यन्वयः । तत्र हेतुर्यत इत्यादि । पादस्याग्रमंगुलीपंचकात्मकं प्रपदंतस्याग्रं नखाग्ररूपं प्रपदाग्रं तदारभ्य ल्यबलोपेपंचमी ४५ ऊरुदरोरः स्थानेष्विति । गुहांतः प्रविष्टा दीपस्योत्तरोत्तरं प्रकाशाधिक्यं द्वारतः प्रकाशा एव प्रसिद्धं तथात्मनो हृदयादावुपलब्ध्याधिक्याभिप्रायेण सर्वगतस्याप्तात्मनः उत्क्रांतिप्रवेशयोः प्राणोपाधिकत्वं प्राणस्य च पादाग्रमारभ्य प्रवेशः स्फुटीकरिष्यते तदभिप्रायेण वा पादाग्रमारभ्य प्रवेशो

प्रज्ञेत्यादि श्रुतेर्वाक्यैर्विज्ञातो निगुणो न च ॥ अस्माभिश्च स्वशिष्येभ्यो नोपदिष्टोऽस्ति निगुणः ४२ किंतु देहात्पृथग्भूतः पुण्यापुण्यफलोपभुक् ॥ अस्त्यात्मेतितथा श्रोतामंतेत्यादि श्रुतिर्जगौ ४३ न विरागं वयं प्राप्ता यागाध्ययनकर्मसु ॥ मुनयः कावपेयावा अग्निहोत्रांतराद्यथा ४४ शरीरं ब्रह्म बोधार्थं सर्वेषां भिहदेहिनाम् ॥ निर्मितं यत एतस्मिन् प्रपदाग्राच्छिरोवधि ४५ ऊरुदरोरः स्थानेषु प्रविष्टं तदिति श्रुतिः ॥ तत्रापि पौरुषो देहः संपन्ना खिलसाधनः ४६ विशदात्मावबोधाय स्यादाविरिति श्रुतिः ॥ कर्त्तव्यं हितमस्मभ्यं तैश्चोक्तं श्रुतिसंमतम् ४७ अशक्यं चेति विज्ञायतूष्णीमिह समागताः ॥ ततोधिकारसंपत्त्यै कुर्महे ज्ञानकर्मणी ४८ इति संचित्य संचकुस्ताः प्रजाज्ञानकर्मणी ॥ ततो विशुद्धहृदयाः प्राप्येता नृपिसत्तमान् ४९ मुमुक्षवस्तत्समाना आत्मज्ञानविवर्जिताः ॥ स्वाशयं त्वखिलं तेभ्य ऊचिरे ब्रह्म बुद्धये ५०

क्तिः श्रुतिः 'स एष इह प्रविष्ट आनखाग्नेभ्यः' इत्याकारा ब्रह्मरंध्रद्वारा प्रवेशाभिप्रायस्तु वक्ष्यते तत्रापीति । तत्र देहेषु पौरुषो देहः विशदात्मावबोधाय स्पष्टात्मज्ञानाय इत्युत्तरेणान्वयः । यतः संपन्ना खिलानि आचार्याशास्त्रादिरूपाणि साधनानि यत्र स तथा ४६ विशदेति । अत्राविरपरोक्षः स्यात् इति इत्यर्थकाहि यतः श्रुतिः 'पुरुषत्वे चाविस्तरमात्मा' इत्याकारा तर्हि यदत्र शरीरे संपाद्यं तदप्यप्यतामत आहुः कर्त्तव्यमिति । श्रुतेः संप्रतिहितं च यत्कर्त्तव्यं तदस्मभ्यं तैः सनकाद्यैरुक्तम् ४७ तदतिक्रमः किंकृतो त आहुः अशक्यमिति । नास्माभिरतिक्रमः किंतु कथमस्माकमत्राधिकारः स्यादिति चिंतयाद्दृष्टागताः तूष्णीं चिंतयास्तब्धवाचः । ततश्चित्तया स्मृता तमेतमित्यादिवाक्यात् अधिकारसंपत्त्यै अधिक्रियते फलेन संबध्यतेऽनेनेत्यधिकारः साधनचतुष्टयं तस्य संपत्तिः क्लमपात्मकप्रतिबंधराहित्यं तदर्थं ज्ञानकर्मणी लोपासनकर्मणी कुर्महे पापानि हि शुभप्रवृत्तिप्रतिबंधकानि सत्कर्माणि च तन्निवर्तकानि तथा च श्रुतिस्मृती 'पापः पापेन भवतीति' 'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं च परमागतिः । कषाये कर्मभिः पक्ते ततो ज्ञानं प्रवर्तते' इति एतावतानात्यापन्नित्यं शोच्याख्यातः पूर्वसनकादयो नात्यायन् तन्निष्ठा एव बभूवुरित्यप्यर्थोऽनुसंधेयः ४८ अथाधिकारसिद्धिपूर्वकमुपनिषद्व्याख्यामवतारयति इति संचित्येत्यादिपंचभिः स्पष्टम् ४९ मुमुक्षव इति । तत्समानाः शमदमादयो हि जीवन्मुक्तानां लक्षणानि मुमुक्षूणां च साधनरूपाणि तदुक्तं 'बुद्धा द्वैतसत्त्वस्वप्नद्वेष्टत्वादयो गुणाः । अयत्नतो भवंत्यस्य ननु साधनरूपिणः' इति विशेषमाह आत्मज्ञानेति । स्वाशयं सोऽभगवः शोचामितं मां भगवान् शोकस्य पारं तारयत्विति सिद्धम् शेषं स्पष्टम् ५०

प्रातीतिविषयः पिबन्धनेपचायच् तथाऽनात्माशब्दबोधो विविक्तः अनहंशब्दबोधो विविक्तो मत्त इति ५८ एतादृशसंकीर्णरूपवैलक्षण्यद्योतकासीदग्रशब्दसाहचर्यात् शुद्धाद्वितीयतत्त्वपरमात्मशब्दइत्याहशब्दबोधो विविक्तः । औपाधिको ह्यात्मनिभेदः एवं च अनहंशब्दबोधो योऽर्थः शब्दबोधो विविक्तो विहाय एकोऽपि देवो जितो विशिष्यते इति शेषः स एवात्र वाक्ये प्रतिपाद्य इत्याह स एवेति सार्धेन महेश्वरः भेदराहित्यान्महत्त्वं सर्वशक्तत्वादीश्वरत्वं बोध्यम् ५९ एवशब्दार्थो विधारणव्याघातार्थमाह नशब्दबोधो विविक्तः ॥ लोकप्रसिद्धौ शब्दबोधोऽनात्मा च नासन्नित्यर्थः दृष्टांतः भास्करो यथोपचयापचयवर्गमावरूपं तमो विरोधात् संभक्ष्य तमसा तत्प्रयुक्तपिशाचादिभिश्च विद्युत्कोदिने विराजते एवमात्मानुसिंहः कारणत्वात् स्वकार्यैस्सर्वैस्वस्मिन् विलाप्याद्वितीयो वदति उते इति भावः दृष्टांतं विवृणोति दिवसे इति त्रिभिः सदानंदात्मनीति । अयमेव कारणात्मा छांदोग्ये सत्पदेन व्यचहृतः तैत्तिरीये आनंदपदेन अत्रत्वात्मपदेन वेदांतामात्रैकमत्यादिनिभावः ६० निशासिविति । अस्पृशास्त्रस्य संप्रमिमुख्याधिकारिकत्वादिनं प्रलोपमानत्वेन रात्रिः सर्गो प्रमानत्वेन च वर्णिता यथोक्तं गीतासु । “यानि शास्यं भूतानां तस्यां जगति स्मैषमी ॥ यस्यां जाग्रति भूतानि सानि शापश्यतो मुनेः” इति । दिवा करमभिभूयेति व्याप्य व्यापकभावोतीक्षाप्रत्ययः मुखं व्यादाय स्वपितीति वत् यथा यदा शयनं तदा स्म मुखं व्यादानं तथा यदा तम उत्पत्तिस्तदा विरोधाद्भास्करादर्शनमिति उत्पद्यंत इत्यत्र मूलकारणादविद्यास्यादिति शेषः । तमसोऽप्याकाशादिवन्मूलकारणजन्यत्वस्य विद्युदादिवज्जडिति प्रादुर्भावस्य विवरणकारेण रूपमादितत्वादिति ६१ तमः साम्यं दार्ष्टीयं किं सुष्ठु सच्चिदानंदमिति । अस्ति भाति

शब्दबोधो विधूयैको योऽर्थो हंशब्दबोधो योः ॥ स एव जगदुत्पत्तेः पूर्वमासीन् महेश्वरः ५९ नशब्दबोधोऽनात्मानिस्तमाभास्करो यथा ॥ दिवसे दिवसे मानौ तमो यद्वल्यं व्रजेत् ॥ सदानंदात्मनितथा जगदेतद्विलीयते ६० निशासु यद्वत्सर्वासु ह्यभिभूय दिवा करम् ॥ तम उत्पद्यते तद्वज्जगदेतद्विजायते ६१ सच्चिदानंदमात्मानमभिभूय विलक्षणम् ॥ असज्जडं दुःखरूपमनात्मवपुरे वहि ६२ रज्जुरेव यथा सर्पः सर्पोत्पत्तेः पुरा स्थिता ॥ आनंदात्मा तथाऽनात्मानात्मा उत्पत्तेः पुरा स्थितः ॥ ६३ यथा सुषुप्तः पुरुषो वासनाकोटिगर्भिणीम् ॥ पश्यन्न विद्यामप्येतां न जानात्यात्मनः पृथक् ६४ आनंदात्मापि च तथा मायां विश्वैकगर्भिणीम् ॥ आत्मनो न पृथग्वेति मायावीस महेश्वरः ६५

त्रिसमिति सूर्यवत्स्पष्टमप्यात्मानं तमो वदभिभूयाच्छाद्यैव जगद्विजायत इत्यनुपपन्नः यतो विलक्षणं सच्चिदानंदात्मपदार्थवैलक्षण्यं चतुर्भिः पदैर्दर्शयति असदित्यादि ६२ सूर्योऽल्पमात्रे दृष्टांत उक्तो न हिस तमसो विवर्तोपादानमतो विवर्तोपादानं दृष्टांतमाह रज्जुरेवेति । पूर्वोद्दिष्टपदं तथा नंदात्मैव पुरासीत् अनात्मा तु आत्मा उत्पत्तेर्निजोत्पत्तेः पुरा न स्थितो भूदित्यन्वयः ६३ ननु कार्यप्रयुक्तद्वैतराहित्यं पिमायाऽव्याकृतादिसंज्ञककारणप्रयुक्तद्वैतस्थितमेवेत्याशङ्क्या सञ्जामभावो निरूप्यते इति न्यायेन सताद्वैतवाच्यं कीदृशं च मायायाः सत्त्वमिष्यते पृथक् स्फूर्तिर्वीर्यप्रमाणसिद्धत्वं वा नाद्य इत्याह यथा सुषुप्त इति द्वाभ्यां । यथा सुषुप्तः पुरुषो वासनाकोटिगर्भिणीमविद्यां पश्यन्नप्येतामात्मनः पृथक् जानातीत्यन्वयः वासनानां कोटयोऽसंख्याता वासना इति यावत् ताभिर्गर्भिणीतद्रूपगर्भवती मित्यर्थः प्रकृत्यादित्वात्तृतीयां तत्त्वेन समासः । वर्षापाये मण्डूकानां सूक्ष्मावस्थारूपसंस्कारवर्तयिथामृतं तथा जाग्रत्स्वप्नप्रपदार्थसंस्कारवत्सोऽपुष्टमज्ञानमिति भावः ६४ एवं व्यष्ट्युपाधिकजीवसाधितमर्थसमष्ट्युपाधिके दार्ष्टीयं किं दर्शयति आनंदात्मेति । भूतरूपत्वेनानंदरूपः विश्वैकगर्भिणी एक एकतामापन्नः अव्याकृत इति यावत् तादृशो गर्भोऽस्या अस्तीति एव गर्भिणीविधेन सर्वजगता एकगर्भिणी विश्वैकगर्भिणीतां तथा शेषं स्पष्टम् ६५

नद्वितीयः तस्यां प्रमाणाभावादित्याह अपिमायेति सार्धैस्त्रिभिः । मायेत्याकारमायायाः सिद्धिरपि स्फूर्तिरपि स्वतः मायातएव प्रमाणनैरपेक्ष्येण्यते विवेककुशलेरिति शेषः तदुक्तं वास्तविककारैः
 'अविद्यास्तीत्यविद्यायामेवास्ति त्वंप्रकल्पते । ब्रह्मदृष्ट्या त्वविद्येयं नासीदस्ति भविष्यति' इति ६६ प्रमाणाभ्युपगमेऽपि किंप्रमाणं सुषुप्तिरूपायामविद्यायामंतं भवता प्रत्यक्षं वानुमानं वा
 ऽऽगमो वा ऽन्यद्वा तत्राद्ये सुषुप्तपुरुषस्य प्रत्यक्षं तत्रक्रमतेऽन्यपुरुषस्य वा उभयमपि न संभवतीत्याह सुषुप्त इति । सुषुप्तः स्वयंतानजानातीत्यन्वयः । इन्द्रियजन्यं हि ज्ञानं प्रत्यक्षमिति व्यवहरति वादिनः सुषु
 प्तस्येंद्रियाणितुलीनानीति कथं तां जानीयादिति जागरूकोऽप्योपितां न वेत्ति अयोग्यत्वादित्यर्थः साक्षिप्रत्यक्षापादनं तु साक्षिणः सत्यग्रहणनियमाभावेनाविश्वासात् साक्षित्वस्य ज्ञानघटितत्वेन पूर्वश्लोको
 क्तस्वतः सिद्धिरूपेष्टापत्यावासमाधेयम् ६७ नद्वितीय इत्याह करणानामिति । अयं सुषुप्तिमार्निन्द्रियचेष्टाहीनत्वात् संमतवदित्यनुमानं भवता विधेयं तत्तु न संभवति यस्मात् याकरणानामचेष्टाहेतुत्वे
 नोदीरितास्तानलिङ्गं न हेतुः कुतः व्यभिचारित्वात् अव्यभिचारितः संबंधो हि व्याप्तिः तां विना कथं हेतुतेति भावः व्यभिचारः कुतः सिद्ध इत्यत आह स्वप्रादावपीति आदिपदेन समाधिग्रहः स्वप्रादौ सुषुप्ति
 भिन्ने अचेष्टाया दर्शनात् साध्याभाववद्भूतित्वरूपो व्यभिचारः स्फुट इति भावः ६८ नतृतीय इत्याह न च तस्यामिति । तुल्यदो वेलक्षणार्थः विलक्षणमपौरुषेयं शास्त्रं तस्यां न प्रमाणं पुरुषेणाप्यर्थे तद्ध्यते इति
 पुरुषार्थः फलं तद्भावादित्यर्थः आगमोऽपि पौरुषेयो ऽपौरुषेयो वा नाद्यः तस्य प्रत्यक्षादिदर्शितेव स्तु निप्रवृत्तेस्तन्निरासेन निरस्तत्वात् नद्वितीयः यत्परः शब्दः स शब्दार्थ इति न्यायेन यत्र तात्पर्यं सवे

अपिमायेति मायायाः स्वतः सिद्धिरिहेष्यते ॥ सुषुप्तस्य यथा सुप्तिः सुप्त्यैव हेतुप्रसिद्धयति ६६ सुषुप्तो न च तां वेत्ति स्वयं करणसंक्षयात् ॥ न चान्यो जागरूकोऽपि तस्य सा
 विषयो न हि ६७ करणानामचेष्टायानसालिङ्गमुदीरिता ॥ व्यभिचारित्वतो यस्मात्स्वप्रादावपि दर्शनात् ६८ न च तस्यां प्रमाणं हि शास्त्रं त्वपुरुषार्थतः ॥ तस्मा
 दनुवदत्येतां स्वतः सिद्धां सुदुर्लभाम् ॥ मायेत्यादिवचः संचैरानंदात्मावबुद्धये ६९ अतः समायोप्यात्मायं निर्माय इव संलये ॥ सतमस्को यथा भानुर्दिवसे निस्तमा इ
 व ७० एवं स्थितस्तदा देवः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ॥ वासनानां समुद्रो धात्पर्यालोचय दीश्वरः ७१

दार्थोवाच्यः तनुषादिधिलिगावसेयं तत्र उपक्रमोपसंहाराभ्यामसार्थवादास्त्रयः प्रमेयशेषशब्दप्रमाणनिष्ठाः अपूर्वत्वावाधितत्त्वफलवत्त्वानि प्रमेयनिष्ठानि प्रधानानि । तत्रापि प्रवृत्तौ प्रेक्षावद्भिर्जिज्ञासित
 त्वात्फलवत्त्वं प्रधानं तदज्ञानप्रतिपादनेनास्तीति भावः किंप्रतर्हि मायाचाविद्याचस्वयमेव भवतीत्यादिशास्त्रमत आह तस्मादिति । तस्मादेतत्प्रतिपादने फलाभावादेतां शास्त्रं मायेत्यादिवचः संचैरेनु
 वदतीत्यन्वयः कीदृशोऽस्वतः सिद्धां अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति न्यायात् प्रतिपादनानर्हं सुदुर्लभादीपेनांधकारवत्प्रमाणेन दुर्दर्शं । अनुवादप्रयोजनं फलवत्संनिधावफलं तदंगमिति न्यायेनाह आनंदा
 त्मावबुद्धये सृष्ट्यादिवाक्यानि हि अद्वैतबुद्धयवतारणद्वारा ऐक्यबोधकवाक्यशेषाणीति भावः न चतुर्थः अचिन्त्यशक्तेरविद्यायाः केनचि सादृश्याभावेनोपमानासंभवात् भ्रमसिद्धैः कार्यैः स्वसजाती
 यस्यैवार्थापत्यासाधनात् अनुपलब्धस्तु तस्य भावरूपत्वाद्दूरापास्तेत्यवधेयम् ६९ फलितमाह अतः समाय इति । संलये प्रलये दृष्टांतः सतमस्को यथा भानुरिति मूलाविद्यायास्तमः कारणत्वाद्भानो
 स्तत्कार्यतमो मात्रविरोधित्वात् कारणाकारतमो विशिष्टोऽपि भानुः स्वतंत्रतमो राहित्यान्निस्तमाव्यवहियते तथा व्यापारात्मकत्वात् तद्व्यरहितमाया विशिष्टोऽप्यात्मानिर्माय इति चोक्त इत्यर्थः एतेन मिषत्
 व्यापारवदन्यतनाभूदित्यर्थं किं विजातीयभेदाभावपरं द्वितीयवाक्यं व्याख्यातमिति ७० सपेक्षेत्यादिवाक्यं व्याचष्टे एवं स्थित इति द्वाभ्यां । पूर्वसंस्कारसंस्कृतः पूर्वकल्पेऽप्युपलब्धव्यविषयालोचनं
 मायापरिणामरूपमीक्षणसंज्ञं कृतं तत्संस्कारव्याप्तः वासनानां तेषामेव संस्काराणां समुद्रो धात्सृष्टिकालोद्भूतप्राण्यदृष्टकृतात्कार्योऽमुखत्वात् पर्यालोचयत् आलोचनं सृष्टव्यतत्प्रकारविषयमायावृ
 त्तिरूपमीक्षणं कृतवानित्यर्थः ७१

आलोचनप्रकारमाह इत्थंमयीति । भूतान्याकाशादीनिभौतिकंसांतविशेषब्रह्मांडतद्रूपेणवृणोतिप्रगल्भभवति ज्ञानविषयीभवतीतिवावत् तद्वत्भौतिकरूपधृक् । एतादृशसर्वमापिअव्यक्तमस्पष्ट
नामरूपमव्याकृतसंज्ञकमयिकारणोपायौस्थितं इत्थंस्पष्टवत्कृत्वमांलोकत्रयीस्वर्गाकाशभूलीकात्मिकास्रक्ष्येइत्यर्थः अत्रजलप्रधानैर्महरादिलोकैस्तदाधारस्वर्गस्यैकताविवक्षित्वाश्रुतावाऽऽप्यर्थ
पातालैर्मरुपदार्थभूलीकस्यैकताविवक्षित्वाआदित्यकिरणप्रधानत्वेनमरीचिपदार्थमाकाशमादायलोकत्रयमित्युक्तमितिश्रुत्यविरोधः ७२ सइमानितिष्याकुरुते इतिसंकल्प्येतिसार्धेन । अप्स्वंडमि
तिअग्निहोत्राहुतिपरिणायजलप्रधानेषुसूक्ष्मपंचभूतेषुहिरण्यगर्भशरीरभूतेषुकार्यतयास्थितमंडब्रह्मांडंयिराजशरीरमुदपादयज्जनितवानित्यर्थः आत्मनःस्वस्मात्सदात्मकादव्यतिरिक्तंस्वकीयसत्ताहीन
मित्यर्थः तस्यसमाष्टितांस्तुट्यति नामेति । नामशब्दप्रपंचः रूपमर्थप्रपंचः क्रियाएतयोःकारणकर्मप्रपंचः कर्मफलत्वान्नामरूपयोः नामरूपक्रियाआत्माशरीरंरस्यतत्तथा ७३ तत्रलोकपालसृष्टि
परंतस्यमुखमित्यादिआपइत्यंतंवाक्यंसाहैकादशभिःश्लोकैर्व्याकारिष्यस्तदनुकूलक्षणपरंव्याकुरुते सृष्ट्यादित्रिभिः सर्वज्ञःसर्वशक्तिर्वेदइदंवक्ष्यमाणश्लोकहयोक्तमालोचनचक्रेइत्यन्वयः दृष्टांतः
मायावीवालकइति 'जन्मोपथमंत्रतपःसमाधिजा सिद्धयः' इतियोगसूत्राजन्मतएवमायायानैकभावनिर्माणशक्तिमानसुरादिर्थावालकतयारागद्वेषौविनास्वभावान्निर्माणेप्रवर्ततेतद्वदीशोपीत्यर्थः
तदुक्तंभगवताव्यासेन 'लोकवतुलीलाकैवल्यम्' इति केवलमेवकैवल्यंलोकवदाजवत्कैवल्यंलैवैवश्यसृष्टिरितिसूत्रार्थः गौडपादेरप्युक्तं'ईशस्यैवस्वभावोयमाप्तकामस्यकास्पृहा'इति ७४ इमानीति

इत्थंमयिस्थितंसर्वभूतभौतिकरूपधृक् ॥ अस्पष्टंस्पष्टवत्कृत्वाम्रक्ष्यलोकत्रयमिभाम् ७२ इतिसंकल्प्यविश्वात्मासत्यसंकल्पईश्वरः ॥ भूरादिलोकसहितम
प्स्वंडमुदपादयत् ॥ आत्मनोव्यतिरिक्तंतन्नामरूपक्रियात्मकम् ७३ सृष्ट्यासर्वजगद्देवोमायावीवालकोयथा ॥ इदमालोचनचक्रेसर्वज्ञःसर्वशक्तिभूत ७४ इ
मानिपंचभूतानित्विदमंडचनीरगम् ॥ अत्रस्थिताइमेलोकाभूर्भुवःस्वरितीरिताः ७५ अचेतनमिदंसर्वविनश्येक्षणमात्रतः ॥ स्वामिहीनंगृह्यद्वन्द्वतस्येवकले
वरम् ७६ इतिसंचित्यतत्रैवच्छिद्राणिविविधानितु ॥ चकारलोकपालानांसृष्ट्यर्थंसजगत्पिता ७७ मुखच्छिद्रादियंजातावाक्शब्दव्यवहारिणी ॥ तत्रैवतस्याः
संजातोवन्द्ध्यैदिककर्मकृत ७८ नासिकाच्छिद्रतोघ्राणंघ्राणादेवप्रभंजनः ॥ अक्षिच्छिद्रादिदंचक्षुश्चक्षुषोभगवान्रविः ७९ कर्णच्छिद्रादिदंश्रोत्रंश्रोत्राज्जाता
इमादिशः ॥ अतिसूक्ष्माण्यनंतानिदेहेसर्वत्रयानिहि ८०

नीरगंजलप्रधानपञ्चभूतगतम शेषंस्पष्टम् ७५ अचेतनमिति । स्फुटम् ७६ इतिसंचित्येति । प्रथमच्छिद्रोत्पत्तावुपपत्तिमाह लोकपालानांसृष्ट्यर्थमिति । लोक्यतएभिरितिकरणव्युत्पत्त्यालोकप
दार्थवागादिकरणनिरूप्यंहिलोकपालत्वं करणत्वंचकार्यनिरूप्य कार्यारंभस्तुगोलकर्मतराकरणैर्दुःसम्पादः इत्थंयावताविनानुपपत्तिस्तत्सर्वकल्प्यतइतिन्यायाच्छिद्राणिससंज्ञेत्यर्थः
जगत्पिताजगतःपितृव्योगक्षेमनिर्वाहकः ७७ मुखच्छिद्रादिति । मुखच्छिद्रंगोलकप्राप्यशब्दव्यवहारिणीवाग्जाताप्रादुर्भूतेत्यर्थः पूर्वस्वकारणादुत्पन्नापीतिशेषः एवमग्रेपि कर्मेन्द्रिया
णिहिअपंचीकृतभूतराजसांशेभ्योज्ञानेन्द्रियाणितुसात्विकांशेभ्यःपूर्वमुत्पन्नानीतितत्रगोलकएवसन्निहितीवद्विदेवोभूतसात्विकांशोत्पन्नःसंजातःप्रादुर्भूतः कीदृशः वेदिकानिकर्माणि करोतिनिर्वाह
यतीतितथा यद्वावेदिकं कर्मअन्युपासनंतद्वावप्रापकंपूर्वकल्पेकृतवान्स्तथा वाह्मभावित्वाद्गन्धर्वजमानः संजातःदेवभावरूपफलंप्राप्तइत्यर्थः तथाचश्रुतिः 'अग्निर्वाअकामयतदेवानामहमन्नादो
भृयांसंएतमप्रयेकृत्तिकाभ्यःपुरोडाशमष्टाकपालंनिर्वपत्'इति एवमग्रेपिकरणदेवोपासकास्तद्वावप्राप्ताइतिबोध्यम् ७८ नासिकाच्छिद्रतइति । प्रभंजनोवायुरुक्तार्थः ७९ कर्णच्छिद्रादिति ।
पूर्वार्थंस्पष्टम् यानिदेहेसूक्ष्माण्यच्छिद्राणितेभ्योदेहंवाप्यसंस्थितात्वक्स्पर्शनंन्द्रियगोलकचर्मरूपांसंजाताइत्युत्तरेणान्वयः ८०

छिद्राणीति । लोमानिकेशाश्चजज्ञिरे लोमकेशसहकृतंस्पर्शनैर्द्रियमुत्पन्नमित्यर्थः ८१ लोमभ्यश्चेति । तेभ्यःस्पर्शनैर्द्रियसहकृतेभ्यःसर्वेओषध्यादिभेदभिन्नाःस्थावराजातास्तत्सहकृतोवायुर्देवतोत्पन्नत्यर्थः गंधोपाधिर्वायुर्ग्राणदेवता स्थावरोपाधिस्तुस्पर्शनैर्द्रियदेवतेतिविभागः ८२ पंचच्छिद्रमिति । पंचपूर्वादिक्रमेणमध्येचप्राणाद्यपासनस्थानानिच्छिद्राणिस्मिंस्तत्तथा अंतरिति अंतराकाशेनदहराख्येनावच्छेदकतयाश्रितम् हृदयंहृदयपदेनश्रुतौविवक्षितंगोलकंजातंस्मान्मनइंद्रियंजातमिति ८३ मनसइति । नाभिच्छिद्रादिति नाभिच्छिद्रंगोलकंस्मात्प्राणभेदोवाहवायोराचमनहेतुरपानः पूर्वभूतानामिलितराजसांश्रोतृष्वोजातःप्रादुर्भूतोऽतिदुःसहोदुःखेनसोढुंशक्यः अतएवप्राणायामस्यदुष्करत्वम् ८४ तस्यापानत्वंनिर्वक्ति । सुखागतमिति । अन्नपानेअपनयतिअधो नयतीत्यपानइतिविग्रहः तदेवतामाह । अपानतइति । ८५ अपानस्यमृत्युजनकत्वंलोकप्रसिद्धयुक्तयासंभावयति । अन्नदोषमिति स्पष्टम् ८६ शिश्रच्छिद्रादिति । उपस्थच्छिद्रंगोलकंतोरेतः तत्सहचरितमुपस्थेन्द्रियंजातमित्यर्थः पंचमाहुतिसाधनंघृपर्जन्यभूमिपुरुषयोपिद्रुपाःपंचाग्नयः श्रद्धासोमवर्षाज्जेतांसिजीवसंगृह्णान्याहुतयः पंचाग्निविद्यायांप्रसिद्धाः तत्रपंचमाहुतेःसाधनंघटंरेतःप्रसिद्धंश्रुतावित्यर्थः पुनःकीदृशं जरायुजाडजान्देहांस्तन्वद्विस्तारयल्लोकेपिप्रसिद्धमिति । ननुरेतसासाहचर्यसंबंधेनोपस्थेन्द्रियोपलक्षणंसंभवतिरूपस्थेसाहचर्यभंगादतआह शरीरस्येतिषाट्ठी

छिद्राणितेभ्यःसंजातात्वक्देहंव्याप्यसंस्थिता ॥ तस्याःशरीरेलोमानिकेशाश्चापिहिजज्ञिरे ८१ लोमभ्यश्चसकेशेभ्यःस्थावराःसर्वेएवहि ॥ जाताःसर्वोपकाराय क्लेशभाजस्त्वहर्निशम् ८२ पंचच्छिद्रंमांसपद्ममंतराकाशसंश्रितम् ॥ हृदयंनामतज्जातंस्माज्जातमिदंमनः ८३ मनसश्चंद्रमाजातो जगदानंदकारकः ॥ नाभिच्छिद्रादयंजातःप्राणभेदोतिदुःसहः ८४ सुखागतमिदंयस्मादन्नपानंचसर्वशः ॥ अंतर्देहेऽपनयतिततोपानोयमरितः ॥ अपानतो महानेषमृत्युर्जनभयंकरः ८५ अन्नदोषंविना नैवम्रियंतेप्राणिनःकचित् ॥ अन्नंचैषग्रसत्यस्मादपानान्मृत्युरीरितः ८६ शिश्रच्छिद्रादिंदरेतःपंचमाहुतिसाधनम् ॥ जरायुजाडजांस्तन्वच्छरीरस्यचकारणम् ॥ रेतसोपिचनीराणिब्रह्मांडांतःस्थितानिहि ८७ नाभिच्छिद्रादपानोयोमृत्योर्जनकईरितः ॥ सगुदच्छिद्रतोज्ञेयःसपायुर्मित्रपूर्वकः ८८ प्राणाद्वायुःसगंधःस्याद्भूमिस्तेनहिसास्मृता ॥ त्वचोलोमानितानिस्थुःसकंपानिततोमरुत् ८९

शिकशरीरस्यकारणमत्रेतःपदेनविवक्षितमतो नदोपइति तत्रत्वगसृग्मांसानिमात्रंशात् स्नाय्वस्थिमज्जानःपित्रंशादितिषट्कोशाःरेतसइति नीराणिनीरप्रधानपंचभूतशरीरःप्रजापतिर्देवउत्पन्नइत्यर्थः ८७ एवमापइत्यंतवाक्यंव्याख्यायतस्यस्ववर्तिपदैरुपलक्षणेनगुणोपसंहारन्यायेनचशेषकरणदेवसृष्टिपरत्वंदर्शयति नाभिच्छिद्रादितिसार्धैःसप्तभिः । योऽपानउक्तःसगुदच्छिद्रतोज्ञेयःस्पष्टोभवति अतोहेतोः सोऽपानोवायुः पायुरिंद्रियंभवति मित्रपूर्वकःमित्रसंज्ञःपूर्वःप्रथमचित्योदेवोयस्यसतथा उपासनासुहिप्रथममधिदैवचितनंपश्चादःयात्मचितनमितिक्रमःप्रसिद्धः तथाचापानपदेनसदेवंपायुरिंद्रियमुपलक्षितमितिभावः ८८ प्राणादिति । प्राणंप्राप्यस्वयंनिर्गंधोपिवायुःसगंधोभवेत् यद्वा प्राणाद्धेतोःसगंधोवायुःस्यादनुभूयेतत्यर्थः विषयेणविषयिणोलक्षणात् तेनहेतुनासाभूमिःस्मृता प्राणंपृथिवी तत्त्वेनगर्भोपनिषदादिपुनरुत्तिष्ठतिपुत्रप्रसिद्धमितियावत् सेतिस्र्वीत्वंविधेयापेक्षया तदुक्तंकैयटेन उद्देश्यविधेययोरेकतामापादयंतिसर्वनामानिकामचारेणतत्तल्लिगमुपाददतेइति सगंधेनवायुनापृथिवीदेवतोपलक्षितेतिभावः । त्वचइति त्वचोलोमानियान्युक्तानिसकंपानिप्रसिद्धानि ततोवायुजन्यरूपशालिलोमाभिधानात् । इत्थेनिर्णयोभवति कथंलोमभिःस्पर्शनैर्द्रियसहकृतेः सहत्वचोःगोलकान्मरुद्वायुर्देवोजातइत्युत्तरार्थेनान्वयः ८९

मज्जिनामिति निदायामिनिः भूमिनिद्राप्रशंसास्वित्वाक्यात् तथाचमिदित्परिच्छिन्नघाभासमानः प्राणोयेपातेप्राणिनः परिच्छिन्नदृष्टयस्तेषां भयंकरः तेहिवालाहवापरिच्छिन्नभावाद्भिष्यति
 दिशब्दः प्रसिद्धिद्योती तथाचसूचितंगोडपादाचार्यैः 'अस्पर्शयोगोनामैषदुर्दर्शः सर्वयोगिभिः ॥ योगिनोविष्मत्यस्मादभयेभ्यदर्शिनः' इति समुद्रपक्षे तु स्पष्टम् ९५ महाभूतेति । महाभूतान्ये
 वजलानि यस्मिन्सतथा सप्तयुक्ताः सप्त सप्तसप्त चतुर्दश इति यावत् ते च तेलोका एवोर्मिमाला यस्मिन्सतथा जलपुजांडजस्वेदजोद्भिज्जतयाचतुर्विधये शरीरौघास्त एव शुक्तिशंखास्तैर्विभूषितः अत्र
 सादृश्यमिति शयेन महाभूतानां जलानां चाभेदविवक्षायां यथा महाभूताभिन्नजलत्वं विराट्शरीरस्य तथा समुद्रस्यापि एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् ९६ कामक्रोधेति । कामक्रोधादय एव स्ववासना
 मयैस्तुभिर्वध्वासंसारसिंघौ मज्जकत्वा न्नक्रास्तेषामाश्रयः कर्मबंधनः समुद्रे हि बंधनानि नास्ति विधानि कानिचित्पारगमनप्रतिबंधकानि यथा हनुमतश्छायाग्राह्युरादीनि कानिचित्तरणप्रतिबंधकानि यथा जलध्रमादीनि कानिचिद्बहिर्निःसरणप्रतिबंधकानि यथा ग्राहमुख्यादीनि तथा विश्वसिंचितागामिपारबलक्षणाभिकर्माण्येव बंधनानि यस्तथा शेषं स्पष्टम् अत्र दोषाणां वि
 राट्समष्टिशरीरे संबंधो व्यष्टिद्वारा बोध्योऽनुसाक्षात् अन्यथा 'न ह वै देवान्प्राप्य गच्छते' इति श्रुतिविरोधापत्तेः प्रापंप्रापफलमशुभमित्यर्थः ९७ एतास्मिन्निति क्षुत्पिपासापरिश्रान्ता ईश्वरेण विराट्शरीरे

महाभूतजलः सप्तसप्तलोकोर्मिमालकः ॥ चतुर्विधशरीरौघशुक्तिशंखविभूषितः ९६ कामक्रोधादिनक्राणामाकरः कर्मबंधनः ॥ त्वगादिधातुदुर्गंधो विष्मूत्रमलसंश्र
 यः ९७ एतास्मिन्पतिता एतावागाद्याः सर्वदेवताः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्ता जनकं स्वमथाब्रुवन् ९८ अयं सर्वात्मको देहो विराजो भवता कृतः ॥ नैतस्माद्व्यतिरिक्तं
 भो अन्नं पानं च दृश्यते ९९ न भोक्तव्यं न पातव्यमस्माकमिह दृश्यते ॥ ततोऽन्यं भगवन् देहं सृजास्व भ्यं हिताय वै ॥ यत्र स्थिता वयं स्याम ह्यन्नपानस्य भागिनः १००
 इत्युक्ते सा हि गोदेहं चकार जनको विभुः ॥ न तस्मिन्प्रीतिरेतेषामभूदन्नाद्यदर्शनात् १०१ पुनः सुतानां प्रीत्यर्थं देवोऽश्नुदपादयत् ॥ तत्रापि नाभवत्प्रीतिर्हस्ता
 दीनामभावतः १०२ एवं नानाविधान् देहांस्तदर्थं ससृजे प्रभुः ॥ न च तेषामभूत्प्रीतिर्मानुषं सोऽसृजत्ततः १०३ तं दृष्ट्वा ते भवन्प्रीतास्तातैस्तत्सुकृतं वत् ॥
 भवता कृतमित्येवं दृष्ट्वा जनकमब्रुवन् १०४

सृष्टाभ्यामशनायापिपासाभ्यां तदंशत्वेन गलानाः यथामानुषशरीरे क्षुत्पिपासोदये सर्वेन्द्रियगणव्याकुलानि भवन्ति तद्वदित्यर्थः एतादृशास्ते देवा विराट्शरीरतर्पणक्षममन्नपानमपश्यंतः स्वं जनकमो
 क्षमनुवन्निति ९८ तद्वाक्यरूपं श्रुत्यंशं व्याचष्टे अयमिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ९९ न भोक्तव्यमिति अन्यदेहं स्वल्पेन तृप्यंतं तर्पयंतं च सृजन्त्यादय तदेवाहुः यत्र स्थिता इति १०० ताभ्यो गामान य
 दित्यादिव्याचष्टे इत्युक्ते इत्यादिपादो न त्रिभिः ॥ गोदेहं दृष्ट्वा प्रीत्यभावे हेतुरन्नाद्यदर्शनादिति अन्नमादिः कारणं बुद्धिः कर्म च सप्तान्नब्राह्मणे प्रोक्तं तददर्शनात् गवादिशरीरे हि पूर्वकृतमेव भुज्यते
 न तु नूतनबुद्धिकर्मणा संपादयितुं शक्ये इति प्रसिद्धम् १०१ पुनरिति । हस्तादीनामित्यादिपदेन आंतरबाल्यज्ञानकर्मसाधनानां ग्रहः १०२ श्रुतौ गवाश्चानयनमुत्पादनरूपमेकोनचतुरशीतिलक्षयो
 न्युत्पादबोपलक्षणमित्याशयेनाह एवमिति । तदर्थं देवप्रीत्यर्थं ताभ्यः पुरुषमित्यंशं चतुर्थे प्रादेन व्याचष्टे मानुषमिति १०३ ता अभुवन्निति व्याकुरुते तं दृष्ट्वा । तं मानुषं सृष्टं दृष्ट्वा ते देवाः प्रीता अभवन्
 तथा दृष्ट्वा संत इत्येवं जनकमब्रुवन् इति किं हेतात् वतेति हर्षे एतत्सुकृतं तस्य व्याख्यानं भवता कृतमिति भवता स्वयंकृतं न तु भृत्यद्वारा कारितम् कुशलस्तक्षादि हि यस्य स्वयं करोति तदतिरमणीयं भवति
 यद्भृत्येन कारयति तदपकृतमिति प्रसिद्धम् तथाच स्वकृतशब्दे प्रबोदरादिभ्येन स्वयं शब्दस्य सुहृत्पादेशे सुकृतमिति सिद्धमिति भावः १०४

तदेववाक्यं प्रमाणांतरसंवाददर्शनाय श्रुत्या पुनरनुदितं व्याचष्टे उचितमिति त्रिभिः । एतदीश्वरेण स्वयंकृतत्वं पुरुषे उचितं संबद्धं न त्विदमसंबद्धमुक्तमित्यर्थः तत्र हेतुतया साधनज्ञानक्रियासंपत्तिमाह
यतः पुमान् ज्ञात्वा वक्तुमिति । ज्ञात्वेति ज्ञानेन्द्रियसंपत्तिरुक्ता वक्ति इति कर्मेन्द्रियसंपत्तिर्विधीयता ननु वा नरादिशरीरेऽपि सर्वेन्द्रियजं ज्ञानमस्तीत्यतो विशेषमाह चक्षुरादीति । क्रियासु व्यापारेषु मानुष
भिन्नानां हीन्द्रियसंयोगेऽप्यज्ञाननिःशेषतो न निवर्तत इति भावः प्रमत्तादावव्याप्तिवारणाय प्राय इति पदम् १०५ एवं प्रत्यक्षज्ञानसंपत्तिदर्शयित्वा परोक्षज्ञानमप्यस्मिन् स्फुटयति इहामुत्रेति । इहामुत्र सुखं
चायं वेत्ति एद्विक्रमा मुष्मिन् सुखं चकारात्तत्साधनं चायं वेत्ति ह्योतीतं श्वस्त्यमनागतेऽहिभवं च वेत्ति साधनज्ञानाय साधनविद्विः संगतं संबधप्रकारं च वेत्ति चिद्विद्विः सह संगते कृते कर्तव्यमकर्तव्यं विहितं प्रति
षिद्धं च सर्वप्रमाणांतरे वेत्तौत्यर्थः १०६ एवमंगयोग्यतां स्फुटीकृत्य सर्वतः प्रधानब्रह्मविद्यायोग्यत्वमाह अत्र चेति ॥ चिद्रूपेण भासमानोऽपि सत्यत्वात् नंदत्वाद्द्वयत्वादिरूपेण भासत इत्यर्थः एतेन 'पुरुषस्त्वेवा
विस्तरामात्मासंदिप्रज्ञानेन संपन्नतमो विज्ञातवदति विज्ञातं पश्यति वेदश्च स्तनं वेदलो कालो कोमल्येनामृतमीप्सत्येवं संपन्नतमोऽपीतरेषां पशूनामशनायापि पासे एवाभिज्ञानम्' इति श्रुतिरर्थतः सकलार्थं
गृहीता अत्रेहामुत्र पदे लो कालो रूपदाभ्यां स मानार्थं श्वोऽनागतेऽहिभवं प्रत्यर्थं च श्वस्त्यपदे श्वस्त्यनपदेन शेषपदानि तु श्रुत्या साक्षाद्गुणलक्षणतया च बोधितमर्थं प्रतिपादयंतोति बोध्यम् ॥ सर्वदेवानां युगपद्दर्प
जननमेव तस्येश्वरेण स्वयंकृतत्वं साधयतीत्याशयेनाह अत्रता इति । अवमेनिरेऽनुभूतवत इत्यर्थः यद्वाऽनेकशरीराणि अभ्येष्टसाधनाक्षमाप्यवलो क्योद्योगपरित्यागलक्षणं संतोषमंगीकृत्य स्थितः संतो देवाः
पुरुष उत्पन्ने संतोषमवमेनिरेऽनाहृतवतः हर्षेणैष्टसिद्धौ सोद्योगा जाता इत्यर्थः १०७ कंडिकाशेऽप्युक्तं कुरुते एवं तुष्टेऽप्युक्त्यादिना । तुष्टेऽप्युहर्षेणाज्ञानमुपशान्त्यापत्तोक्षमाणेऽप्युत्प्रेष्यतुष्टुत्पत्तिश्च वाच

उचितं पुरुषे ह्येतज्ज्ञात्वा वक्तुमिति पुमान् ॥ चक्षुरादिक्रियास्वेव प्रायोज्ञानविवर्जितः १०५ इहामुत्र सुखं चायं श्वस्त्यमपि संगतम् ॥ कर्तव्यं चाप्यकर्तव्यं
तिसर्वप्रमाणतः १०६ अत्र चाविस्तरमात्मा वेदवाक्यात्प्रकाशते ॥ अत्र तादेव ताः सर्वाः संतोषमवमेनिरे १०७ एवं तुष्टेऽप्युत्प्रेष्यतुष्टुत्पत्तिश्च वाच ॥ स्वं स्वं
स्थानं प्रविशतस्वस्मिन् भेदं विहाय वै १०८ इत्युक्ते तत्थाच कुर्देवाः सर्वे स्वयं भुवा ॥ अग्निर्वागत्मतां प्राप्य मुखच्छिद्रेऽव्यवस्थितः १०९

आज्ञापयत आज्ञामभिनयति स्वं स्वमिति ॥ स्वं नियम्य करणद्वारेण स्वकीयं स्वकीयं स्थानं गोलकं प्रविशत इत्युक्तेऽपि शरीरे प्रवेशं कुरुतेत्यर्थः ननु इन्द्रियाहं स्थाने कथमस्माकं व्यापकानां प्रवेश इन्द्रियैरेवायं
सिद्धोऽव्यवस्थित आह स्वस्मिन्नित्यादि । आत्मीयत्वाची स्वशब्दः आत्मीये इन्द्रिये भेदपृथग्भावो नैरपेक्ष्यमिति यावत् तैर्विहाय मृषायां धातव इव एकलोलीभाव लक्षणमाभिमानं कृत्वा प्रविशतेत्यर्थः
अयं भावः परस्परनिरपेक्षकारकत्वं समुच्चयविरोधितत्वं तत्र नास्ति तथाहि चक्षुर्विना प्रकाशरूपः सूर्यो न सिध्यति तं विना चक्षुरूपग्रहणासमर्थत्वात् न सिध्यति तथा स्वकीयनिरूप्यं स्वाभित्वं तन्निरूप्यं च
स्वत्वं एवं शरीरेऽप्यहं तुमात्रं विना वाग्वक्तृमक्षमावाचं विना तदस्थेनाग्निः शरीरे दुर्ज्ञेयः यद्वा वाचोऽग्रेरुत्पन्नत्वाद्वाचं विना अग्निरुत्पन्नं न ज्ञेयः अग्रेऽश्ववागुत्पत्तेस्तं विना वागदुर्लभेति एतदग्रे स्फुटीभवि
ष्यति एवमन्यदप्युक्तं तथा च प्रसिद्धा प्रवेशोक्त एवेति भावः १०८ इत्युक्ते इति ॥ स्वयं भुवा इश्वरेण अग्निर्वागधिष्ठातृदेवतावागत्मतां पूर्वोत्पन्नया वाचा तादात्म्यरूपमेकलोलीभावं प्राप्य मुखो
ल्लवे स्थितः स्थितिलब्धवानित्यर्थः एवं सति व्यष्टिशरीरेऽपि देवाध्यात्मा धिभूतभेदेन त्रैविध्यं संपन्नं तत्र देवं विराजमधिकृत्याधारं कृत्वा स्थितं वागादीन्द्रियविशेषं स्वशरीरवदाभिमानमभ्यर्चयति दे
वरूपमधिदेवम् तथा विग्रहेणात्मनि अहमिति भासमाने शरीरे वर्तमानं करणरूपं तत्परिच्छिन्नमध्यात्मं तथा भूतेषु वर्तमानं विषयरूपमधिभूतमिति एवमर्थो विभागश्चेत्तरं द्रियवाक्येष्वपि बोध्यः सूत्रप
रस्परसांप्रक्षेत्रविधिमप्रोद्यस्वतः सिद्धमात्मतत्त्वमुत्तरत्र निर्णयते इति १०९

अपांनाथहति । वरुणः रसनयातादात्म्यतत्राभिमानं प्राप्य जिह्वाग्रगोलके अभवत् स्थितो भूदिति सार्वविभक्तिकस्तसिः गंधप्राप्यतंत्राणदेशं प्रतिनेता गंधविशिष्ट इति यावत् एतादृशो वायु
 घ्राणं भूत्वा विशतनासिकाविवरमित्युत्तरेणान्वयः ११० नासिकाविवरमिति । दिवाकरः चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्या क्षणोरविशत् दिक्क्षेत्रं भूत्वा कर्णयोरविशदित्यन्वयः १११ स्थावरा इति । व्याख्यातं
 ११२ नाभिच्छिद्रमिति । स्फुटम् । तथैव शिश्रच्छिद्रेताः पूर्वोक्ता अपः प्रजापतिरूपाः प्रविष्टा इत्युत्तरेणान्वयः ११३ आप इति । इति हि श्रुतिः एतावता देवानां प्रवेशः साक्षादत्र कंडिकायामुक्तः अन्येषां तु
 पलक्षित इत्यर्थः उपलक्षणत्वं स्फुटयति । एवमन्या इति । अध्यात्ममधिदेवमिति सप्तम्या अभ्यासः तथा चाध्यात्मे इन्द्रिये अधिदेवदेवतायां च वर्तमानो यो भेदः पृथग्भावस्तेन वर्जिता इन्द्रियेण तादात्म्यव
 त्यः स्वं स्वं स्थानं न्यविक्षतमविष्टा इत्यर्थः ११४ एवं स्थानेष्विति । अशनायापिपासे देवते स्वाग्रजानां स्थानलाभं दृष्ट्वा स्थानमया चेतां याचितवत्यो तयोरिति पदमुत्तरान्वयि ११५ स्थानान्तर
 मिति । तयोरशनायापिपासयोः पूर्वदेवताक्रांतस्थानादन्यत्स्थानमदृष्ट्वा तास्वेवाध्यात्माधिदेवभेदमिन्नामुदेवतासु स्थानं दत्तवान् देवतातृप्तेष्वयुवांतु भवतमित्युक्तवानिति भावः तेनैश्वरेणैवं तयोः
 स्थानकरणेन दानीमप्येवं दृश्यते यत्ताभ्यो देवताभ्यो दत्तं हविः अधिदेवरूपाभ्यः पुरोडाशादिरूपं अध्यात्मरूपाभ्यो विषयरूपं तद्धविः तयोरशनायापिपासयोः कामनारूपयोरुभयविधदेवनिष्ठयोरुपशमरू
 पवृत्तिकरं भवेदित्यर्थः देवताभ्यो हविषि दत्ते तासां तृष्णापिपासे शान्त्यतः अध्यात्मं विषयरूपे हविषि दत्ते तत्कालमशनायापिपासे शान्त्यत इवेतीयमेव तयोस्तृप्तिरिति भावः ११६ अत्रेदं बोध्यम् वागा

अपांनाथोरसनतां प्राप्य जिह्वाग्रतो भवत् ॥ वायुर्गंधप्राप्यनेता घ्राणं भूत्वा पृथगा विशत् ११० नासिकाविवरं तद्वक्ष्णोरपि दिवाकरः ॥ चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्य दिक्क्षेत्रो
 त्रं कर्णयोस्तथा १११ स्थावरा अपिलोमानि भूत्वा हृदयं प्राविशत् तथा ११२ नाभिच्छिद्रं पुरोक्तं नृमृत्युस्तत्र समावि
 शत् ॥ उक्तापानस्वरूपः सनशिश्रच्छिद्रे तथैव हि ११३ आपोरेतः स्वरूपास्ताः प्रविष्टा इति हि श्रुतिः ॥ एवमन्या अपितथा देवताभेदवर्जिताः ॥ अध्यात्मम
 धिदेवै च स्वं स्वं स्थानं न्यविक्षत् ११४ एवं स्थानेषु दत्तेषु पित्रा तासां यथा र्हतः ॥ अशनायापिपासे चायाचेतां स्थानं कंतयोः ११५ स्थानान्तरमदृष्ट्वा स देवतास्वेव द
 त्तवान् ॥ तयोः स्थानं हविस्तेन दत्तं ताभ्यस्तयोर्भवेत् ११६ एवं स्थानानि दत्त्वा स तेषामन्नार्थिनां प्रभुः ॥ तैरनुक्तोऽपि जनक इदमत्र व्यर्चितयत् ११७ इमे लोका
 लोकपालाः क्षुधितास्तनयामम ॥ एषामर्थं सृजाम्यन्नमिति संचिंत्य सोऽसृजत् ११८

इन्द्रियेभ्यो देवसृष्टिप्रतिपादनेऽयं श्रुतेरभिप्रायः ये पूर्वविराडुपासनया विराट् भावं प्राप्तास्ते करणैः सह प्रलये लीनाः पुनः सृष्ट्या दावीश्वरेण विराट् शरीरे सृष्टेस्वस्वगोलके पुनरेपां करणानि प्रादुर्भूतानि ता
 नि च व्यष्टिशरीरकृतस्यावच्छेदस्य पूर्वमेवोपासनात्मकज्ञानेन भंगादव्यापकदेवभावेन परिणतानीति । अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत् इत्यादि श्रुतेस्तु देवैर्भ्य इन्द्रियोत्पत्तिप्रतिपादिकाया एषोभिप्रायः व्य
 ष्टिशरीरे प्रादुर्भूतानामवच्छिन्नानामिन्द्रियाणां कार्यक्षमाणां भिमानलक्षणातादात्म्येन देवैस्तेषां समर्थत्वापादनं यत्सैव देवैर्भ्यस्तेषामुत्पत्तिरिति पातं जलमताच्चोपनिषदमतेर्गविशेषः यद्योगमते इन्द्रिया
 ण्यपि विभूतिप्राप्य दृष्टव्येन तेषां शरीरेष्वुत्पद्यमाना अभवौ एतेषामुत्पत्तिमते तु देवा एव विभवः इन्द्रियाणि तु परिच्छिन्नानि उक्तांतिप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्य इत्यवधेयम् एवं देवानामिन्द्रियाणां चोत्पत्तिमभि
 धाय तेषां प्रवृत्तिहेतुमृतयोरशनायापिपासयोश्च सृष्टिप्रतिपाद्य अथानसृष्टिप्रतिपादिकां स ईक्षते मे निवत्यादिकां तृतीयकंडिकां संक्षेपेण व्याकरोति एवं स्थानानि दत्त्वा स तेषामन्नार्थिनां प्रभुः । प्रभुः परमेश्वरः एवं ते
 भ्यः स्थानानि दत्त्वा तेषामन्नार्थिनामुपकाराय तैरनुक्तोऽपि दमप्रिमश्लोकोक्तं व्यर्चितयद्विचारं कृतवान् । अनुक्तस्य हि तद्धितने प्रवृत्तौ हेतुर्जनक इति जनको हि स्वभावादेव सुतयोगक्षेमयोश्चित्तने प्रवर्तत इति
 प्रसिद्धमिति भावः ११७ इमे लोका इति । इति संचिंत्य विविधेरूपायैरन्नमसृजदित्युत्तरेणान्वयः इतरत्पष्टम् ११८

अथ इति । घटस्य मृद्वदन्नस्योपादानं दर्शयति । अथ इति । आपोजलप्रधानानिर्पचमृतानि तेभ्य इत्यर्थः उक्तः । अन्नविशेषणं बहुविधमिति । नानाधोनिवर्तिनां प्राणिनां पचयस्य यद्यदुचितं यथा
मानुषादीनां ब्रीहिवृणादिस्थावरात्मकमन्नं सिंहानां मृगादिरूपजंगमं सर्पादीनां वायुमूषकादिरूपमिति वानाविधमिति ईश्वरस्याभिन्ननिमित्तोपादानतां सूचयति विभुरिति । तत्रेति । तत्रान्ने उ
त्पन्ने सति इवंगृहीत इतीश्वरेणाज्ञात्वा अपि वागादयस्तदन्ने प्राणभेदे प्राणवृत्तिरूपमपानं ब्रह्मिदेशा मुखविलेनांतरागच्छतं वायुविशेषमपानसंज्ञं विनानाप्रवचनं गृहीतुं शक्ता बभूवुरित्युत्तराश्वयेनार्थः ११९
विनापानमिति । तेनेश्वराज्ञया स्वयमादाय करणरूपदेवताभ्योऽन्नस्य विभज्य दानेन हेतुनाऽऽसां देवतानामीश्वरः 'प्राणोज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च' इत्यादि श्रुतौ अयं प्राणः कथ्यते । तथा न्नजीवन इत्य
र्थकान्नायुः पदेन प्रकृतश्रुतौ शाखांतरे च साक्षादन्नादपदेन कथ्यते । अन्नमासमन्ताद्वाति अन्नमादत्त इति द्विधा विग्रहसंभवादिति भावः १२० एवं कर्तृत्वभोक्तृत्वोपाधैर्वादिप्राणांतस्याध्यारोपितस्य
तदभिमानलक्षणसंसारश्रयत्वेन संभवति जडत्वात् । बंधमोक्षयोश्च सामानाधिकरण्याच्चेत्याशयेन संसारयोः सात्मात्मस्वरूपनिर्धारणपरं कथमिदं दृष्टे इत्यादि वाक्यमुपबृंहयति । तथापीत्यादि चतुर्दशभिः ।
यद्यपि सन्नादत्वेन सकलैर्द्विधैराश्रितोऽन्नादानव्यापारे करणांतरनिरपेक्षः कारणं च तथापि सन्निति मात्रेण प्रयोजकमात्मानं सर्वांतरं विना कुठारादिवन्नेष्टेन समर्थो भवतीत्यर्थः । अज्ञानायापि पासयोर
पि जडत्वादिति भावः । प्राणं विना कुणपवदात्मानं विना प्राणोपि कुत्सित इति चोतनायकप्रत्ययः । इति विज्ञायेति स्पष्टम् १२१ विचारकारमाह । मामृते इति । एतत्सवायुं सत्रवद्वा

अथोक्तं बहुविधमुपायैर्विधैर्विभुः ॥ तत्र वागादयः सर्वा देवतानां पुष्यनहितत् ११९ विनाऽपानं प्राणभेदे तेनासां मयमीश्वरः ॥ प्राणोऽन्नादस्ततो वायुभेदोऽयं क
थ्यते श्रुतौ १२० तथापि न विनात्मानमीष्टेऽन्नसोप्यपानकः ॥ इति विज्ञाय जनकस्तेरनुक्तो व्यर्थ इति यत् १२१ मामृते कथमेतस्याज्जगज्जातं सवायुकम् ॥
न प्रकाशं विना किंचिद्विद्यमानं प्रसिद्ध्यति १२२ न ह्यन्नाद्यमिति ज्ञानं विनाऽन्नाद्यं प्रसिध्यति ॥ न ह्यंधकारे लोकोऽयं वेति किंचित्कदाचन ॥ अंधकारं च जानाति न
विना चक्षुषी जनः १२३ यथा घटादिग्रहणे प्रकाशोऽन्योऽहोसाधनम् ॥ चक्षुषोऽपि प्रकाशः स्यात्तमसोऽन्यस्तथा ग्रहे १२४

रकक्रियाशक्तिमत्प्राणयुक्तमपि जातं प्रादुर्भूतमेतद्विदेवादिभेदशालिजगत्प्रकाशरूपं विना कथं स्यात् । प्रकाशनिरपेक्षं प्रादुर्भावात्मकप्रकाशविशिष्टं चैतिवचोव्याहतं पितामेवाल्लभ्यचारीति वा
क्यवदिति भावः । एतदेव स्पष्टयति । न प्रकाशं विनेति १२२ एवं च यज्जडं तत्प्रकाशसापेक्षमिति व्याप्तिः फलिता । तामुदाहरणेन स्पष्टयति । न ह्यन्नाद्यमिति । अन्नमपानाख्यप्राणकरणकव्यापा
रविषयः आद्यप्रथमभावियस्य वागादिकरणकव्यापारविषयवत्कव्यादिविषयजातस्य तदन्नार्थः । अन्नाप्राणविशिष्टत्वेन भोक्ता प्रकाशरूपआत्मा स आद्यः प्रथमो यस्य वक्तृदृष्टोत्पन्नभूतेरात्मभेदजातस्य
सोत्तायः एकस्मैवात्मनो 'वदन्वाचपश्यन् चक्षुःशृण्वन् श्रोत्रम्' इत्यादि श्रुत्या करणोपाधिभिर्भेदप्रतिपादनात् । तथाच इदमन्नमदनीयमिदं द्रव्यमिदं द्रव्यमित्याद्याकारं ज्ञानमनुभूतिप्रका
शं विना न प्रसिद्ध्यतीत्यर्थः । तत्र लौकिकं हृष्टांतमाह । न ह्यंधकार इति । किंचिदुपादिमदुघटादि । नन्वंधकारे एव भवदुक्तव्याप्तेर्भगवद्व्याप्तिशङ्कया तस्यापि चक्षुःप्रकाशसापेक्षत्वात्मेवमित्याद्यां
कारमिति १२३ ननु अंधकारस्य प्रकाशापेक्षत्वे किं मानमित्याशङ्क्या नुमानमित्याह । यथा घटादीति । यथा घटादिग्रहणे घटादिभ्योऽन्यः सूर्यादिप्रकाशः साधनं तथा तमसोऽन्यश्चक्षुःसंबंधी प्रकाशस्त
मसोऽग्रे साधनं स्यादित्यन्वयः । तथाच अंधकारः प्रकाशसापेक्षो जडत्वाद्वाद्यादिवदित्यनुमानं फलितमिति बोध्यम् १२४

एवंव्याप्तिप्रसाध्यचक्षुरादिजन्यातः करणवृत्तीनां प्रकाशत्वेऽपि न डेट्वादात्मप्रकाशसापेक्षत्वमात्मनः साधनमायदर्शयति चक्षुरादीति । क्रियते इति पूर्वार्थे न्यायि । ननु सूर्यादिप्रकाशेनाप्यथासिद्धि रत आह न घटेनेत्यादि । तथाच यथा घटेन विषयत्वात् सूर्योभासायितुं न शक्यस्तथा विषयभूतेन सूर्यादिनापि चक्षुरादीति भावः विषयग्रहणे सहायतारूपमनुग्रहं सूर्यादिदेवः करोतीत्यन्यत् एवं च चक्षुरा दिप्रकाशः प्रकाशांतरसापेक्षः जडत्वात् व्यतिरेक आत्मैवदित्यनुमानं फलितं तादृशप्रकाशस्य च तस्य साधनत्वात् परिशेषात्मासिद्धिरिति ध्येयम् १२५ ननु चक्षुरादिप्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षः प्रकाश त्वात्प्रदीपवदिति सत्प्रतिपक्ष इति आशंक्यमण्ण्यादिषु व्यभिचारित्वेन दृष्टत्वात्प्रतिपक्षत्वेन संभवतीत्याह न च प्रदीपवदिति । नापेक्षते इति अनपेक्षणः न न्यादित्वाद्बुद्धिः । सजातीयस्यानपेक्षणः सजातीयानपेक्षणः सर्वः प्रकाशः सजातीयानपेक्ष इति नियमो न च कुतः मण्ण्यादिषु प्रकाशेषु तथासाहचर्येण हेतुसाध्ययोः सर्वबादिभिरदृष्टदर्शनादित्यर्थः १३६ ननु प्रकाशत्वाविशेषेऽपि केन विशेषे ण प्रकाशस्य प्रकाशपेक्षेति मुहूर्त्वावेन पृच्छंतं प्रत्याह तत इति । ग्राह्यग्रहणेति भावप्रधानो निर्देशः तथाच प्रकाशत्वाविशेषेऽपि स्वल्पत्वबाहुल्येपरिच्छिन्नत्वव्यापकत्वे ग्राह्यग्रहणत्वयोः कारणे प्रयोज केन्याप्य इति यावत् यद्यत्परिच्छिन्नं तत्प्रकाशस्य तथादीपप्रकाशपेक्षया परिच्छिन्नं मण्ण्यादि यद्यद्व्यापकप्रकाशरूपं तत्प्रकाशकं यथादीपादीति न्यासिः सिद्धेति भावः प्रकाशप्रकाशकत्वव्याप्यं

चक्षुरादिप्रकाशानां प्रकाशेन प्रकाशनम् ॥ क्रियते न घटेनात्र विरेषं प्रकाशते १२५ न च प्रदीपवत्सर्वः सजातीयानपेक्षणः ॥ मण्ण्यादिषु तथाऽदृष्टि विद्यते सर्ववादिनाम् १२६ ततः स्वल्पत्वबाहुल्ये ग्राह्यग्रहणकारणे ॥ प्रकाशेन सजातिवत्त्वं बहुत्वं च मयि स्थितम् १२७ स्वल्पत्वादेव दृश्यास्या बुद्धिः सर्वप्रकाशिनी ॥ मया यद्वत्तया दृश्यं भाना भानात्मकं जगत् १२८ अहं न कुत्रचिद्देशे स्थितोऽस्मि यविगोत्ववत् ॥ नाहं कालेऽपि कस्मिंश्चिद्वा व्यस्तित च मृतो यथा १२९ मृतोऽस्ति न पृथक् किंचित्सदसच्छब्दधीगतम् ॥ यथा घटात्पृथग्भूमिर्विध्यापुत्रश्च लभ्यते १३०

यत्प्रकाशत्वे सति व्यापकत्वं तद्धानात्मेत्युपनयं सूचयति प्रकाशेनेति । प्रकाशेन सजातिवत्त्वं समानजातिमत्त्वं प्रकाशत्वमित्यर्थः बहुत्वं भूमपदार्थः व्यापकत्वं उभयं मयि शोधिताहं पदार्थे आत्म निस्थितं ज्योतिर्ब्राह्मणभूमब्राह्मणादिश्रुतिभिर्विद्वदनुभवेन च प्रसिद्धमित्यर्थः १२७ एवं व्याप्तिपक्षधर्मतयोः सिद्धौ सत्यामनुमानं दर्शयति स्वल्पत्वादिति । स्वातिरिक्तसर्वप्रकाशिन्यपि बुद्धिर्म यादृश्याप्रकाशस्यादिति प्रतिज्ञा स्वल्पत्वात्परिच्छिन्नत्वादिति हेतुः उदाहरणं दर्शयति यद्वेदिति । तथा बुद्ध्या हिरण्यमर्भोपाधित्वेन व्यापकत्वात् त्वप्राधान्येन प्रकाशरूपया भाना भानात्मकं सूर्या दिरूपं घटादिरूपं च जगत् यथा दृश्यं तद्वदित्यर्थः १२८ ननु श्रुत्योक्तमपि भूमरूपं चेत्सिनावतरति असंभावना प्रतिबंधादित्यतस्तद्वारणाय त्रिविधपरिच्छेदासंभवरूपं तर्कस्फुटयति अहमित्यादि चतुर्भिः । यथा गोव्यक्तिरूपदेशपरिच्छिन्ना गोत्वजातिस्तथाहं केनापि देशेनावच्छिन्नो न भवाभिर्मा विनेतरदेशीयानां सत्ता प्रकाशानिर्वाहादिति भावः । कालपरिच्छेदाभावमाह नाहं कालेऽपि ति । व्यतिरेकं दृष्टांतः यथा भावी अनागतः अस्तित्ववर्तमानः मृतोऽतीतः एते यथा कालावच्छिन्नास्तथा नाहमित्यर्थः १२९ भेदरूपवस्तुपरिच्छेदाभावमाह मत्त इति । सदसदित्युभयाकारकं शब्दधियं च गतं विष यत्वेन तयोर्भासमानं किंचिदपि मत्तः पृथङ्नास्ति । व्यतिरेके दृष्टांतः यथा घटादिति । भूमिः सदाकारशब्दधीगता वंध्यापुत्रश्चासदाकारशब्दधीगतो यथा घटात्पृथगेवं मत्तः किंचिदित्यर्थः १३०

ननु चिज्जडभेदोलौकिकप्रमाणसिद्धइत्याशंक्यतेपांस्वप्रगतप्रमाणवन्नातो न्यदात्तमिति श्रुतिबाधितभेदसाधने शक्तिरित्याशयेन प्रपंचनिरूपितद्वैताभावे तस्याध्यस्तत्त्वं हेतुमाह मध्येवेति । स्पष्टम् ।
फलितमाह तथाभूमेति । भूमाव्यापकः बहोर्भूरादेशः इमनिचप्रत्ययः भवितुप्रधानो निर्देशः उपसर्जनभूतं च द्विशेषणं तद्विशिष्टाभिधायकं पदं यदा विशेषणं प्राधान्येनाभिधत्ते तदा भावप्रधानो
निर्देश इति व्यवहारः यथा गोत्वविशिष्टवाचकगोशब्दस्य नित्यो गोरिति वाक्ये गोत्वमात्राभिधाने यदा तु भावप्रत्ययांतः प्राधान्येन विशेषणाभिधानशीलः शब्दो भावप्रत्ययार्थमुपसर्जनीकृत्य विशिष्टं
पुनराभिधत्ते तदा भवितुप्रधानो निर्देश इति व्यवहारः यथा प्रकृतो भूमशब्दोऽयं हि इमनिजंतत्वेन व्यापकत्वबहुत्ववाचकोऽपि प्रकृते व्यापकस्वरूपवाचक इति बोध्यम् १३१ ननु भेदांतराभावेऽपि घटस्य स्व
धर्मैर्भ्योरूपादिभ्य इव मुखसत्त्वप्रकाशेभ्यो भेद आत्मनः स्यादेव तथा चागतो वस्तुपरिच्छेद इत्यत आह सुखसत्त्वप्रकाशा इति । सुखमानंदः सत्त्वसत्ताप्रकाशश्चित् एते चेद्यदि मत्तः सर्वांतराद्भिन्नाः
स्युस्तदा ते सुखसत्त्वप्रकाशास्तेन स्युः सुखत्वादिभ्य एव च्युताः स्युरित्यर्थः तथा हि सुखं यदि भूम्ना आत्मनो भिन्नं स्यात्तदा वस्तुपरिच्छेदेन भूमरूपहानात् सुखत्वादेव च्युतं स्यात् 'यो वै भूमा' इत्यादि
श्रुतैः एवं सत्त्वमप्यात्मनः प्रकाशात्मका द्विद्यमानमसत्स्यात्सायकाभावात् प्रकाशोऽपि सद्रूपादात्मनो भिद्यमानो सत्स्यात्त्रयाणामेकात्मकत्वे तु न कोपि दोष इति भावः । नन्वेवं सति कथं धर्मधर्मिभेदव्य
वहार इत्याशंक्य धर्मधर्मिभावो न गवाश्वदत्यन्तभिन्नयोर्नापि घटकलशवदत्यन्तभिन्नयोस्तस्माद्भेदाभेदोभयसापेक्षेणापि व्यवहारेणाभेदोपारमार्थिके लब्धोऽपि तादृशभेदस्यालाभात्सबद्धमुक्तमहीपालः

मध्येवं सकलं विश्वं देशकालादिरूपकम् ॥ नामरूपक्रियाव्याप्तमध्यस्तं स्रजिसर्पवत् ॥ तथाभूमाहमेकोत्रमतो नान्योऽस्ति कश्चन १३१ सुखसत्त्वप्रकाशाश्चे
द्विन्नामतोनतेऽपि ते ॥ अध्यस्तत्वेन सर्पादिसमास्तस्मादहं हिते १३२ तस्मात्प्रकाशनं युक्तं मया सर्वस्य वस्तुनः ॥ तेजसोऽतेजसोवापिममनान्येन वस्तुना
१३३ अतोहमस्य देहादेर्जडदुःखासदात्मनः ॥ सच्चिदानंदतां कुर्वन् प्रवेक्ष्यामि कलेवरम् १३४

न्यायेन कल्पितभेदेनापि तु ध्येतीति गृहाण न च कल्पितेन सद्धितीयत्वं न हि गृहे स्वपन्स्वप्ने हृष्टराजमंडलः सद्धितीय इति व्यवहियते प्रामाणिकैरित्याशयेनाह अध्यस्तत्वेनेति । यदितेऽध्यस्तामत्तोभिन्ना
व्यवहृतास्तदारज्जुसर्पादिसमाः संतो न भेदप्रयोजकाः अध्यस्तत्वात् परमार्थतस्तु सुखसत्त्वप्रकाशा अहमेव मत्स्वरूपभूता एवेत्यर्थः तथा चोक्तं विवरणकारैः 'आनंदो विषयानुभवो नित्यत्वं चेति संति
धर्माभिन्नत्वेऽपि पृथगिवावभासंते' इति १३२ ज्योतिर्ब्राह्मणार्थोपसंहारेण निगमयति तस्मादिति । तस्मात् व्यापकत्वे सति प्रकाशत्वात् मध्येव सर्वस्य वस्तुनस्तेजोऽतेजोरूपस्य जडस्य प्रकाशनं युक्तं
ममतु सर्वप्रकाशकस्य घटेन सूर्यस्येवाभ्येन प्रकाशनं न युक्तं विषयस्य विषयि प्रकाशनाशक्तिरित्यर्थः १३३ एतादृशविचारस्य प्रकृतोपयोगं दर्शयति अतोहमिति । अतः पूर्वोक्तयुक्तया सर्वस्य
जडसंघातस्य मदीनसिद्धि कत्वेन मच्छेत्त्वादहं कलेवरं प्रवेक्ष्यामि किमर्थं जडदुःखासदात्मने देहादेः स्वतादात्म्याध्यासात् सच्चिदानंदतां कुर्वन् कर्तुमित्यर्थः कुर्वन्निति शत्रुप्रत्ययोलक्षणत्वेनोः
क्रियाया इति सूत्रेण हेतौ बोध्यः फलस्यापि हेतुत्वादजं स्वसतीति वत् । अत्रेदं विवेचनीयं अयं चतुर्दशश्लोकोक्तो विचारस्तथाग्रिमवाक्यव्याख्याने वक्ष्यमाणश्च एतद्व्यंजीवेन संभवति जीवस्यैवं विचारे
कृतकृत्यत्वेन प्रवेशानुपपत्तैः किंच सुष्टिस्थितिप्रलयप्रवेशानुग्रहास्तत्पदार्थेश्वरलक्षणानां तिसिद्धांतः तस्मादनादेरपि जीवस्येशप्रतिबिंबरूपस्योपाधिप्रवेशात् पूर्वमस्फुटतया कारणोपाधीश्वरतादा
त्म्येनेश्वरनिष्ठोऽयं विचारस्तत्र जीवेऽभेदमादाय बुद्धेस्तत्त्वावधारणाय श्रुत्यां व्यववृत्त इति निविरोधः जीवत्वबाधहेतुस्तु विचारः अवस्थात्रयदर्शनानंतरं वक्ष्यमाणो बोध्य इति १३४

॥ १० ॥

प्रवेशस्य द्वे प्रयोजने भोगोऽपवर्गश्च अपवर्गश्च स्वरूपज्ञानमपवृज्यते नेनेति व्युत्पत्तेः तत्र भोक्तृत्वापयोगिचित्स्वरूपविचारः पूर्वशुक्तः अथ यत्सं दृश्यतितत्करोतीति न्यायेन द्वितीयप्रयोजनोपयोगि विचारश्च क्वचन तरेण प्रपद्य इत्यादिको हर्मित्यंतवाक्यमुपबृंहयति इति संचिंत्येत्यादिसप्तत्रिंशच्छ्लोकेः । पूर्वाह्णं स्पष्टं । चिन्ताकारमाह द्वारमित्यादि । चेतनस्य हि ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेति द्वावुपाधी तत्र सत्त्वप्रधानो मायापरिणामो वा बुद्धिर्वाचित्प्रतिविंबग्राहितया ज्ञानशक्तिरिति व्यववर्हिषते तत्र ज्ञानेन्द्रियाणि ज्ञानशक्तिरपंचः कर्मेन्द्रियाणि तु क्रियाशक्तिरित्यन्यत्र विस्तरः तथा च मे ज्ञानशक्तेरालोचनप्रधानज्ञानशक्त्युपाधिकस्य योग्यं हि द्वारं भवेदित्यर्थः व्यापकस्योपाधि मंतराप्रवेशानुपपत्तेरिति भावः पूर्वसंक्षेपतुद्धेः प्रतिविंबरहितायाः प्रवेशशक्तः इदानीं तु प्रतिविंबविशिष्टतुद्धेः नोपस्थितयेति विशेषः १३५ अनुयेन केनापि मार्गेण प्रवेशो विवेक इति चेज्जडत्वेन मार्गदोषमपश्यतः क्रियाशक्तिः प्राणस्यैव सयोग्यो न तु मयसर्वोत्कृष्टस्येत्याह प्रपदाप्रेणेति द्वाभ्यां । पादस्याग्रं प्रपदंतस्य प्रतिनेन मार्गेण सर्वतोऽवस्थनेन प्राणविविष्टवान् तत्र हेतुर्गर्भविशेषं क्रियाशक्तिरिति दृश्यते च मुख्यं याज्जडानां चेतनारंभपदादप्रेयसं क्रियेति इदमन्यद्वाराणां अपि भृत्यप्रवेशार्हानां स्वप्रवेशायोग्यत्वेऽप्यलक्षणं स्वस्य ज्ञानशक्तेः सर्वोत्कृष्टत्वेनैव तस्मात्प्रवेशानर्हत्वं सूचनाय स्वस्मिन्विशेषं सूचयति नहि चेष्टेति स्पष्टम् १३६ ज्ञानशक्तिव्यादेव विचारान्तरमपि विवेकमित्याह ज्ञानशक्तिरिति । यतो ह ज्ञानशक्तिस्ततो योग्यमार्गमिवेश्वरमात्मानमविचार्य कथं प्रवेश्यामि किंतु स्वरूपमपि विचार्य प्रवेशो युक्त इत्थं पुनरचितयद्विचारान्तरं कृतवानित्यर्थः १३७ आत्मविचारस्वरूप

इति संचिंत्य देवोऽसौ पुनार्थितामवाप ह ॥ द्वारमत्र प्रवेशे मे ज्ञानशक्तेर्भवेद्विक्रिम् १३५ प्रपदाप्रेण पूर्वाहिक्रियाशक्तिः प्रविष्टवान् ॥ नहि चेष्टापि मां हित्वा जडानां रथवद्भवत् १३६ ज्ञानशक्तिस्ततोऽद्याहं कथमात्मानमविश्वम् ॥ अविचार्य प्रवेश्यामीत्येवं पुनरचितयत् १३७ इदं विचारयामास स्वात्मनो प्रबुभुत्सया ॥ देहो नात्मा वैदिकानां सुप्रसिद्धोऽपि हेतुभिः १३८ दृश्यत्वादिभिरात्मज्ञैः शक्यो दर्शयितुं नृणाम् ॥ अपि देहोत्र को नाम संवातेऽवगते सति १३९ ज्ञानकर्मेन्द्रियप्राणभूतानां पंचतापुनः ॥ सप्तताच त्वगादीनां धातूनां च त्रितापुनः १४० दोषाणामपि वाताख्यकफपित्तात्मनामिह ॥ विष्णुत्रयोस्तथा द्वित्वं तद्वत्स्वेदाख्यपूययोः १४१

प्रवतार्यं प्रपंचयति इदमित्यादिना । ननु किमर्थं विचारः देहस्यानात्मत्वेन प्रसिद्धत्वादिति चेत् सत्यं वेदतात्पर्यवतां कुशलाणां विचारापेक्षाभावेऽपि भ्रंशयिष्यां नृणामुपकाराय विचार आरभ्यत एवेत्याह देहो नात्मेति ॥ यद्यपि वैदिकानां दृष्टेर्देहो नात्मा प्रसिद्धस्तथापि नृणां कृते दृश्यत्वादिभिर्हेतुभिरात्मज्ञैर्दर्शयितुं शक्य इत्युत्तरार्द्धेनान्वयः देहो नात्मा दृश्यत्वाज्जडत्वात्परिच्छिन्नत्वाच्चन्यतिरेके आत्मवदित्यनुमानबोध्यम् १३८ दृश्यत्वादिभिरिति । पूर्वाह्णं व्याख्यातं आदिपदं नूतनमनिर्वचनीयत्वं स्फुटयितुमाह अपि देह इत्यादि । अपि नाहेतुत्वं तत्र मप्युच्यत इत्यर्थः अत्रानुभवगोचरे को नाम देहः ननु प्रसिद्ध एव संघात इति चेदपातप्रसिद्धेरकिञ्चित्करत्वा न्यायाऽविरुद्धा प्रसिद्धिर्वाच्या तथा च संहननं परस्परमिलनं परस्परसंबन्ध इत्यागां सच संबन्धः समानानामेव वाच्यः योग्ययोग्येन संबध्यते इति न्यायादिप्राशयेनैन्द्रियत्वादियर्थैः सजातीयानां संघातान्त्रिभिर्दर्शयिष्यन्तं यावदविभगे विवेकविशिष्टाभुवं हेतुतयाह संघातेऽवगते इति । अवगते विविच्य दृष्टे सतीत्युत्तरश्लोकात्रया धेहेतुत्वेनाह्येति १३९ ज्ञानेति । वर्तत इति पंचनादौ योज्यं ज्ञानेन्द्रियाणां पंचताश्रोत्रत्वक्चक्षुर्ग्राणरसनभेदात् कर्मेन्द्रियाणां वाक्पाणिपादरायूपस्थभेदान् प्राणानां प्राणापानव्यानोदानसमानभेदात् त्वगादीनां सप्ततात्वसप्तदृश्यसंभेदोऽस्थिमज्जरेतोभेदात् त्रितापुनरित्युत्तरान्वयि १४० दोषाणां मिति । कफवातापित्तात्मनां दोषाणां त्रितात्रित्वं वर्तते विष्णुत्रयोर्द्विर्वर्तते स्वेदपूययोर्गोत्रकद्वयसोऽष्टिर्वर्तते १४१

आनंत्यमिति । समुदायिनामपरिमेयत्वादपरिमेयः केशलोमादेः संघातइत्यर्थः अस्मिन्संघातसमुदायेकोनामसंघातोदेहः एतेषांसंघातानांसंघातोवाप्रत्येकंवाएतेसंघाताः नोभयमपीत्याह स
मुदायइति । वस्तुसन्वास्तवः निर्वक्तृशक्यइतियावत् तादृशोभयतीत्यर्थः १४२ समुदायस्यद्विविधस्यानिर्वचनीयत्वंसंभूयति सक्रिमितिर्वायेन । ससमुदायस्तेभ्यःसमुदायिभ्योमहासमु
दायावांतरसमुदायान्यतरघटकेभ्योभिन्नोवाथवासमुदायिनःसमुदायघटकस्वरूपाभिन्नएवेत्यर्थः भिन्नत्वपक्षेदोषमाह आद्येत्विति । समुदायिभ्यःसमुदायोभिन्नइत्यत्रपूर्वमुक्तंनवप्रिदायि
कशतमे श्लोकेयदुक्तंयायायिरुद्धाप्रसिद्धिर्वाच्येत्याकारंतदेवदूषणंप्रसंजनीयमित्यर्थः यथान्यायानुसारेणलज्जातीयसंघातादयोविजातीयसंघातो न संभवति एवंसमुदायिनामपेक्षाबुद्धिविशे
षविषयस्वरूपभिन्नःसमुदायो न संभवतीतिभावः समुदाय्यभिन्नत्वपक्षेदोषमाह एकैकस्मिन्निति । एकैकस्मिन्नवांतरसमुदायेवातद्वटकप्रत्येकंदिवादिस्वरूपेवासमुदायव्यवहारस्यदे
हव्यवहारस्यचादर्शनाद्वितीयपक्षःसमुदायिभ्यःसमुदायोऽभिन्नइत्याकारोपिन संभवतीत्यर्थः १४३ ननुमप्रत्येकस्वरूपंनयतदतिरिक्तःसमुदायोभ्युपगम्यते किंतुमिलितास्तएवेत्यतआह सर्वेते
इति । सर्वेतेसमुदायिनोमिलिताःसंतःससमुदायःस्यादित्येत्तथाचपुनरुक्तयाप्रतिरिक्त्यर्थः पुनरुक्तिरुपपद्यति सर्वेषामिति । सर्वेषांसमुदायिनांयन्मेलनमेकबुद्ध्याविषयीकरणरूपंसमु
दायइतिस्थितिर्मयीदासर्वत्रतत्रसिद्धांतः तथाचमिलितामेलनरूपसमुदायविशिष्टाःसमुदायइत्यागतं तर्हिदेवदत्तोद्यनीजातइत्यत्रयथाविशेषेवाथाजातत्वस्ययनेन्यवस्तथान्वयेसमुदायःसमुदायइ

आनंत्यकेशलोमादेर्वर्ततेऽत्रपृथक्कृते ॥ अस्मिन्कोनामदेहःस्यात्समुदायो न वस्तुसन् १४२ सक्रितेभ्योविभिन्नःस्यादथवासमुदायिनः ॥ आद्येत्वदर्शनं पूर्वमुक्तं
मेव हिदूषणम् ॥ एकैकस्मिन्नदृष्टत्वाद्वितीयो नोपपद्यते १४३ सर्वेते मिलिताः सस्यात्तथाचपुनरुक्तता ॥ सर्वेषांमेलनं नामसमुदायइतिस्थितिः १४४ मेलनं
नामसंबंधस्तादात्म्यमथवापरम् ॥ तादात्म्ये सति चैक्येनमेलनं दुर्घटं भवेत् १४५ अपरं न हि संबंधशब्दार्थलभते कचिन् ॥ समोबंधेस्तथाकोर्थः कथनीयं त्वयाऽधु
ना १४६ सम्यक्त्वं संघने रथो बंधे श्वेवापि बंधनम् ॥ न चैतमपि पश्यामो विना ते वचनं कचिन् १४७

तिलब्धे तदा पुनरुक्तिः स्पष्टेति भावः १४४ तर्हि मेलनमेव समुदायोऽस्त्वित्याशंक्याह ॥ मेलनमिति ॥ मेलनं संबंधरूपमित्युक्तं तन्मेलनं समवायस्थाने मीमांसकैरभिहितं यत्तादात्म्यभेदसिद्धिपुर
भेदस्तादात्म्यमितिलक्षितं तदभिमतं परं वा नाशइत्याह तादात्म्येइति । तादात्म्यस्थले भेदाभेदयोर्वास्तवयोः समुच्चयासंभवाच्चिरपेक्षत्वेनाभेदोवास्तवोभेदः कल्पितइतिसिद्धांतः तथाचवास्तवे
क्येनमेलनं दुर्घटं भवेत्तथाचव्याघातापत्तिरिति भावः १४५ अपरपक्षं निराचष्टे अपरमिति । बुधइति शेषः स्पष्टार्थः । संयोगस्य संयुक्तस्वरूपातिरिक्तस्याननुभवेन प्राभाकरैरेव विकल्पमात्र
त्वांक्तिः समवायस्य च संबंध्यतिरिक्तस्यांगीकारे तस्य च संबंधमंतरास्थित्यसंभवात्तदर्थं संबंधांतरांगीकारेऽनवस्थापयता तत्सन्निरस्तः किंच वृक्षसमुदायो न मित्यादौ संयोगसमवाययोरनुपलभ्येति भावः
किंच संबंधशब्दव्यवहारो संभवेन संबंधनिरूपणासंभवात्संबंधरूपः समुदायो न वक्तुं शक्य इत्याशयेनाह समोबंधेरेति । संबंधशब्दे समः समित्युपसर्गत्य संबंधेर्वैयथाताश्च होर्यइति पृष्टे त्वया वक्तव्य
मित्यर्थः १४६ सम्यक्त्वमिति । संघनेः संशब्दस्य सम्यक्त्वमर्थः बन्धेऽपि बंधनमित्येव त्वया वक्तव्यमर्थोतरासंभवादित्यर्थः एतमपि ते वचनं विना कचित्सांसारिके वस्तुनिन पश्यामः किंतु
त्यश्चन एव तथाच संबंधशब्दार्थो धो लौकिको विकल्पमात्रसंबंधरूपः समुदायस्तु सुतरामिति भावः १४७

एतदेवस्फुटयति कालत्रयइतिचतुर्भिः । नपर्येतिनपरिणमतेनान्यथाभवतीत्यर्थः पर्येतिचेदमिति । प्रतिक्षणपरिणामिनोहिसर्वभावाऋतेचितिशक्तेरितिसांख्यसिद्धांतादतोऽन्यदार्तमिति श्रुतेऽप्येतिभावः १४८ बंधनंचेति । उभयोर्बध्यमानयोर्बध्यनंतत्ताभ्यां पृथग्भूतं दृष्टयथारजोभिन्नत्वेन दृष्टयोरुभयोर्गोस्ताभ्यां पृथग्भूतारज्जुरित्यन्वयः १४९ अपिभूतमिति । भूतघनावयवंतद्वंधनं लोके दृष्टं व्यतिरेके दृष्टांतः आकाशेनेति स्पष्टम् १५० नचदेहेति । तथारज्ज्वादिवन्भूतं शेषस्पष्टम् १५१ एवं संघातो देह इति पक्षं निराकृत्य संघातघटकानामिन्द्रियादीनामनात्मत्वं बोधयति तस्मादित्यादिना । आत्मबोधने जिज्ञासुं प्रति आत्मबोधने कर्तव्ये इन्द्रियादीनामनात्मत्वे विद्वदनुभवंतावदाह इन्द्रियादेरिति । आत्मता हि सर्वतरता सा च साक्षिभास्यतया ततो घटादिव द्वाह्यत्वेन इन्द्रियादेर्न संभवतीति भावः यद्यपीन्द्रियत्वेन रूपेण न इन्द्रियाणां साक्षिप्रत्यक्षं तथापि पश्यामि जिज्ञासामीत्याद्याकारेण प्रसिद्धमेवेति १५२ अनुमानमपि दर्शयति देहस्येवेति । इन्द्रियादिरनात्मा दृश्यत्वादिभ्यो देहवदित्यनुमानस्वरूपं ननु कर्तृत्वमात्मलक्षणं शैवशास्त्रे प्रसिद्धं कर्तृत्वं च स्वातंत्र्यं तच्च इन्द्रियादीनां व्यापारे स्फुटमित्याशंक्य स्वातंत्र्यव्यापकचेतन्याभावं व्याप्याभावदर्शनायाह अचेतन्यमिति । सर्वतः सर्वेषु सार्वविभक्तिकस्तसिः तथा च मामात्मानं विना मत्तादात्म्याध्यासं विना ते पुप्राणादिषु इन्द्रियांतेषु सर्वेष्वचेतन्यं प्राप्तं कथं न्विदं महते इति व्याख्याने तथापि न विनात्मा कालत्रयेन पर्येतितत्सम्यगिति गीयते ॥ पर्येति चेदसकलं जडत्वाद्द्रज्जुसर्पवत् १४८ बंधनंच तथा दृष्टमुभयोर्बध्यमानयोः ॥ पृथग्भूतं यथारज्जुर्दृष्टयोरुभयोर्गोः १४९ अपिभूतं च तद्दृष्टनामभूतं कापि बंधनम् ॥ आकाशेन न बध्यते घटस्तंभपटादयः १५० नचदेहेतथा किंचित्त्वानामिह बंधनम् ॥ दृश्यते तेन संबंधशब्दार्थो नास्तिकश्चन १५१ तस्मादेकैकशस्त्वेतद्विचार्य स्वात्मबोधने ॥ इन्द्रियादेर्न चाप्यत्र दृश्यते त्वात्मता काचित् १५२ देहस्येवाप्यनात्मत्वमिन्द्रियादेः सुनिश्चितम् ॥ अचेतन्यमपि प्राप्तं मासृतेतेषु सर्वतः १५३ अचेतनानां व्यापारे स्वातंत्र्यं नास्ति कुत्रचित् ॥ रथादयो न गच्छंति गवादीन् परिहाय हि १५४ व्यापारास्तेन वागादेर्मल्लता एव सर्वतः ॥ क्रियाज्ञानात्मका ये स्युरिन्द्रियानिन्द्रियस्य हि १५५ यद्यपि स्यादमीषां हि स्वातंत्र्यं व्यापृतौ कचित् ॥ वागादीनां तथाप्येतेनान्यव्यापृतिषु क्षमाः १५६ वदनादानगतयो विस्र्गानंदकावपि ॥ कर्मेन्द्रियाणां व्यापाराः प्रत्येकं नियता यतः १५७ दर्शनश्रवणघ्राणरसनस्पर्शनानि च ॥ ज्ञानेन्द्रियाणां व्यापारा नियतास्तेपि पूर्ववत् १५८

नमित्यादिग्रंथेन निर्णीतमित्यर्थः १५३ चेतन्यनिवृत्तौ तद्व्याप्य स्वातंत्र्यस्यापि निवृत्तिरिति दर्शयति अचेतनानामिति । तत्र प्रसिद्धो दृष्टांतः रथादय इति । स्फुटम् १५४ अतस्तल्लक्षणमपि आत्मन्येव पर्यवस्यतीत्याह व्यापारा इति । तेन मां विना सर्वेषां चेतन्यप्रयुक्तस्वातंत्र्यभावेन इन्द्रियानिन्द्रियस्य इन्द्रियत्वेनानिन्द्रियत्वेन प्राणत्वादिना प्रसिद्धस्य वागादेः करणस्य ये क्रियात्मका व्यापाराः प्राणकर्मेन्द्रियसंबन्धिनेषु च ज्ञानात्मका व्यापारा अंतःकरणज्ञानेन्द्रियसंबन्धिनस्ते सर्वे मल्लतामयैव सन्निधिमित्रेण प्रयुक्ता इति पर्यवस्यतीत्यर्थः १५५ 'स्वव्यापारे स्वतंत्रत्वं सर्वत्राप्यस्ति कारके' इति श्री हर्षाद्युक्तीत्यावागादीनां स्वव्यापारे स्वतंत्रत्वाभ्युपगमे पितेषामात्मत्वं न संभवति आत्मा हि सर्वत्र सन्निहित उच्यते अतस्ति सा तत्त्वेन गच्छति सर्वत्र सन्निधित इति व्युत्पत्तेस्तस्वव्यापारपरेषु न संभवतीत्याह यद्यपीति । क्वचिद्वदनादिरूपायां व्यापृतौ व्यापारे अमीषां वागादीनां स्वातंत्र्यं यद्यप्यभ्युपगम्येत तथापि इतरव्यापारे न क्षमाभ्युपगमं तु मपि न क्षमा इत्यर्थः तथा च दुर्लभेषामात्मत्वमिति भावः १५६ एतदेव प्रपंचयति वदनेत्याद्यष्टभिः । शब्दोच्चारणग्रहणगमनमलोत्सर्गानंदाः क्रमेण वाक्पाणिपादपायूपस्थानां व्यापाराः नन्वप्येपि कुतो न स्युरत आह यतः प्रत्येकं नियताः आधिकारिके पुरा ज्ञेयमया सर्वाधिपतिना व्यवस्थापिताः 'सत्सेतुर्ध्वारण' इत्यादि श्रुतिभ्यः तथा च तेषां व्यापारनियम एव मां सर्वात्मानं शेषिणं बोधयतीति भावः एवमप्येपि १५७ दर्शनेति । ज्ञानेन्द्रियाणां चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनत्वगालयानां । शेषस्पष्टम् १५८

प्राणस्यासाधारणकार्यमाह प्राणस्येति । पूर्ववदित्यनुषज्यते प्राणस्यापि पूर्ववदव्यापारो नियतः कथं यतः प्राणनापाननादिभेदेनानाविधाश्चित्राश्चपानयोः सूक्ष्मनाडीच्छिद्रेषु व्यवस्थापक
तयाऽद्भुतागतिः क्रियाएकं कार्यं भवेत् तस्य सचिवस्थानीयतां सूचयितुं द्वितीयं कार्यं मपि दर्शयति जीवनमिति । चकारो भिन्नक्रमः जीवनं चतत्कृतमित्यन्वयः जीवनं प्राणधारणं तच्च प्राणोत्क्रमणे
स्थातुमशक्तानां प्राणशरणीकरणेन लब्धप्राणसंज्ञानां वागादीनां स्थितिहेतुत्वमिति प्राणेंद्रियसंवाद्ब्राह्मणे स्पष्टम् इति व्यापारद्वयविहायान्यस्यापारस्यासौ प्राणः कारणं न भवतीत्यर्थः १५९ संकल्पे
ति । संकल्पः इन्द्रियविषयस्य प्रकारान्वेषणं ज्ञानं निश्चयः अहंकारोऽभिमानः चेतनमनुसंधानं एतानि मनोबुद्ध्यहंकारचित्तानां नियता व्यापारा इत्यर्थः १६० एवं करणव्यापारमभिधाय प्रसंगेन भूता
नां विषयाणां च व्यापारान्दर्शयति धारणमिति द्वाभ्यां । धारणं पात्रवद्भूतः स्थितिहेतुत्वं पाकआमृतनिवर्तनं व्यूहनं संकोचविकासादिभेदेन विविधव्यूहनं क्रिया अवकाशतास्थितौ प्रसरणे चानुकूलत्वं
यत एवोक्तं वाच्यमिति मिश्रैर्यथाकाशनाभविष्यत्तदन्वयसंपीडितानि भूतानि न सुखीभिर्प्यभेत्स्यंतेति एते पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशानां नियतव्यापाराः नन्वप्येपि मोक्षधर्मादौ पृथिव्यादिव्यापारा
उक्ता अत आह न चैतरदिति । ते चैतेषां भेदावांतरविशेषा इति भावः १६१ शब्दस्पर्शेति । शब्दादिविषयाणां भिद्यमेव व्यापृतिर्व्यापारः यत् श्रोत्रादीन्द्रियाणामात्मनः स्वभावस्य दर्शनं स्फुटीकरणमि
त्यर्थः ' आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्णमच ' इति कोश उक्तः । इन्द्रियाणां हि स्वभावो बंधकत्वरूपं ग्रहत्वं च विषयसंबंधमंतरानस्फुटीभवति अत एव विषयाणामतिग्रहत्वमुक्तमार्तभागत्रा

प्राणस्यापि गतिश्चित्रानानाभेदायतो भवेत् ॥ जीवनं तत्कृतं चेति नासावन्यस्य कारणम् १५९ संकल्पज्ञानाहंकारचेतनान्येव सर्वतः ॥ अंतःकरणरूपाद्धि मन
आदेश्वतुष्टयात् १६० धारणं क्लेदनं पाको व्यूहनं चावकाशता ॥ पृथिव्यादि महाभूतकार्यमेतन्नचेतरत् १६१ शब्दस्पर्शरूपरसगंधानां व्यापृतिस्त्वियम् ॥
श्रोत्रत्वज्ञेनेत्ररसनघ्राणानामात्मदर्शनम् १६२ बुद्धेर्यद्यपि सार्वज्ञ्यमन्याधीनं तथापि हि ॥ अज्ञतापि च तस्या यद्दृष्टास्माभिर्हि सर्वदा १६३ जीवनस्य च हेतुः
स्यादात्मा यद्यप्यसुः स्वयम् ॥ तथापि मद्बलादेव जीवने हेतुरत्र हि १६४

ह्यने इति भावः १६२ ननु अन्यस्य स्वातंत्र्यासंभवेऽपि विज्ञानशक्तितया सर्वज्ञोपाये बुद्धेरात्मत्वमुक्तलक्षणमस्त्वित्याशंक्याह बुद्धेरिति । सार्वज्ञ्यं सर्वज्ञस्य भावं सर्वज्ञोपाधित्वमिति यावत् तद्यथापि
बुद्धेः प्रसिद्धं तथापि सात्मत्वं नाहंति यतः तत्सर्वविषयकत्वरूपं सार्वज्ञ्यमन्याधीनमित्यर्थः । अयं भावः एकश्चिदातुर्विश्वप्रकाशको ज्ञानपदस्य मुख्यार्थः बुद्धिस्तु स्वलेपेन घटकुड्यादीन् जलं यथा
प्रतिबिम्बयोग्या करोति एवं पदार्थान् स्वसंबंधेन चित्प्रतिबिम्बग्रहणयोग्यान् कुर्वती आवरणं चाऽभिभवती स्वयंचतत्प्रतिबिम्बं गृह्णातीति ज्ञानपदस्य गौणार्थः तथा च सूर्यादिप्रतिबिम्बविशिष्टतया कुड्यादिभा
सकस्यापि दर्पणस्य यथानुप्रकाशरूपत्वं तथा बुद्धेरपि अस्यातस्याजडायाः प्रकाशरूपत्वेऽपि शिलांतरगतदीपसदृशवत्साक्षिणविना सिद्धे दुर्लभत्वादिति एवं च बुद्धेर्मत्संनिधौ सर्वशक्तत्वेऽपि श्री
कृष्णचिद्युक्ता र्जनवन्मायिनाऽशक्तत्वात् सात्मत्वमिति भावः । एतदेव दर्शयति अज्ञतापीति । अज्ञतापि जडापितस्या अस्माभिर्मया सर्वोदरेण विषयाकारेण परिणताया भासनादृष्टानिर्णयितेत्यर्थः अस्मा
भि रिति ' अस्मदोद्देश्ये ' इति सूत्रेण ब्रह्मवचनं सर्वोत्कृष्टज्ञानशक्तिभासकतयात्मनो निरतिशयोत्कर्षव्यंजयति १६३ एवं ज्ञानशक्तेरनात्मत्वं दर्शयित्वा क्रियाशक्तेः प्राणस्य तत्पूर्वसाधितमपि तत्र श्रु
तिदर्शयितुमनुवदति जीवनस्येति । यद्यपि असुः प्राणः स्वयं जीवनस्य हेतुः तथा आत्मापि इन्द्रियापेक्षया अतरोपि तथापि मद्बलान्मत्कर्तृकात्तस्य संवरणात्सन्निधौ त्रेणाङ्गीकारादेव तस्य जीवनहेतुत्वमा
त्मत्वं चातोनासावपि मुख्यमात्मत्वमहंतीति भावः बलशब्दो बलसंवरणेति धातोर्निवृत्तप्रेषणात्पुंसादेरचिताधुः यदामद्बलान्मत्सामर्थ्यादित्यर्थः हियतः अत्रार्थेति निरीयश्रुतिरिति शेषः १६४

तांश्रुतिपठति नप्राणेनेति । प्राणापानोनजीवनप्रयोजकोक्तुसन्निधिमात्रेणतयोःप्रवर्तकोनियामकश्च आत्मास एवेतिश्रुत्यर्थः १६२ फलितमाह ततएकैकशइति । तेषांपूर्वीक्तानांवागादीनां प्रत्येकमात्मत्वासंभवेउपस्तत्रात्मणोक्तलक्षणासंभवमपिहेतुतयाह आत्मनेति । सर्वेषामर्थानांप्राणादीनांहेतुःप्रयोजकः यएतान्सन्निधिमात्रेणप्रवर्तयति यदर्थमेतेप्रवर्ततेचस आत्मास्यात् यःप्राजेन प्राणितीत्यादिलक्षणसंभवात् अन्यत्रनुतदसंभवमाह नेतेइति १६६ अथवागादयःपरार्थाःसंहतत्वात्गृहादिवदित्यनुमानंशेषित्वेनात्मबोधकंहेतोरपामनात्मत्वसूचकंचकेनश्रुत्यनुगृहीतमाह पदार्थानांयति । संहतत्वेनसंहत्येतैर्मिलित्वाकार्यकारित्वेनेत्यर्थः यद्वासांघातरूपत्वेनेत्यर्थः तत्राद्याथैवागादयः प्रत्येकंपक्षः गृहास्यादयःकारणानितिपामित्यर्थेनस्तंभकुड्यादीनांहृष्टांतत्वं द्वितीयाथैवागादिसंघातस्यपक्षता संघातरूपगृहादीनांचदृष्टांततेतिविवेकः एषुपरार्थेषुमान्यपक्षस्यात्मतास्वरूपताकथंनकथमप्येतेमत्स्वरूपीभवितुमर्हाइतिभावः १६७ एवंसंहतत्वस्य हेतुगृहादिसपक्षसत्त्वंवागादिपक्षसत्त्वमात्मनोविपक्षाद्यावृत्तिश्चदर्शिताअवावित्वमसत्प्रतिपक्षत्वंचदर्शयति वागादयइति । वागादयःप्रत्येकंस्तंभकुड्यादिवत्स्वार्थानभवंतिमिलिताअपिगृहादिवत्स्वार्थान्यथाकरणत्वलक्षणात्स्वरूपादेवतेच्यवेयुः हिशब्दःप्रसिद्धिद्योतकः अतोबाधंप्रत्यनुमानंवक्तुंनकोपिपक्षइतिभावः फलितमाह अतोनाहमिमेइति । यदासर्वमिलिताअपिमत्स्वरूपतांनार्हति तदाकिमुतप्रत्येकमित्यर्थः १६८ ननुएवंसति एतेसर्वतवेधस्वरूपत्वदेवशब्दोच्चारणादिकार्यमनियुक्ताअपिभवद्देनकरिष्यंत्येवार्कितवप्रवेशेनेत्याशंक्य सत्यं अन्यकार्यसं

नप्राणेननापानेनमर्त्यो जीवतिकश्चन ॥ अपरेणेतुजीवंतियस्मिन्नेताषुपाश्रितौ १६५ ततएकैकशस्तेषांनात्मतास्यात्कथंचन ॥ आत्मासर्वार्थहेतुःस्यान्नै तेसर्वार्थकारणम् १६६ पदार्थानांगृहादीनांसंहतत्वेनहेतुना ॥ अनात्मतामयादृष्टाकथमेष्वात्मतामम १६७ वागादयो नहिस्वार्थाःप्रत्येकमिलिताअपि ॥ अतोनाहमिमेसर्वकथमेकैकशोस्म्यमी १६८ एतेचनविजानंतिमांसर्वस्यापिकारणम् ॥ एतैरभिन्नतांप्राप्यकोहमस्मीतिचितये १६९ अस्तुवायादृशस्ता दक्किंरुत्वाचितयानया ॥ प्रविश्यैषांसुखंदत्वाप्रतिपत्स्येनिजंवपुः १७०

पादनेपियन्ममशेषित्वेनमहावाक्यप्रतिपाद्याखंडेकरसत्त्वेनचज्ञानंतदप्यैर्दुःसंपादत्वेनमयैवप्रविश्यविधेयमितियदिवाचेत्यादिभागतात्पर्यदर्शयन्नाह एतेचेति । एतेस्वकार्यारंभकाअपिमांसांतरत्वं पदार्थत्वेननविजानंति सर्वस्यकारणंतत्पदार्थमपिमानंजानंति किमुतवाक्यार्थत्वेन अतोहमेवप्रविश्यकोहमितिचितये प्रवेशस्यस्वरूपंस्पष्टयति एतैरभिन्नतामिति । अहंवाचिमजिब्रामीत्याद्यभिमानएवप्रवेशःप्रतिविवावच्छेदपदव्यवहार्यइतिभावः १६९ ननुविचारितप्रायमात्मतत्त्वमधुनैवनिर्धार्यतांकिंविषयसंसारेप्रवेशेनान्योपकारायप्रवेशस्तुपकार्याणांजडत्वाद्विफलइतिचेत् 'कार्याणि प्रतिबध्नंतीचिकीर्षान्यत्रजायंते' इतिन्यायेनप्रवेशेच्छाकालेविचारंतरंविफलत्वेननविधेयमित्याह अस्तुवेति । यादृशोममात्मातादृशस्तुअनयाएतत्कालिकयात्मचित्तयाकृत्वाचित्तयाविफलत्वे नकृत्वाचित्तासमानयाकिंनकिमपिप्रयोजनमित्यर्थः कृत्वाचित्ताभ्युपगम्यवादः 'यथायदिवेतरथाब्रह्मचयदिवप्रवर्ते' इत्यादिनावालश्रुतिःसंन्यासविधायिकानस्यादित्यभ्युपगम्यपरा मर्शजैमिनिरित्याद्यधिकरणंप्रवर्तितम् यथावेहैवपटंपचाशदधिकशततमेष्टोकेचेतनमन्तराज्ञक्तानांकरणानांस्वव्यापारेस्वातंत्र्यमभ्युपगम्यान्यव्यापाराक्षमत्वाभिधानं साकृत्वाचित्ताविफलत्वेनम सिद्धा 'आक्षेपेचापवादेचमास्यालक्षणकर्माणि । प्रयोजनंनवक्तव्यंयच्चकृत्वाप्रवर्तते' इतिवचनात् तद्वदियमपीतिभावः अतःप्रवेशस्यप्रयोजनद्वयमेवालोचनीयमालोचितमित्याह प्रविश्येति । प्रति

कतरेणप्रपद्येइत्यशस्यकोहमित्यंतवाक्यादौनिर्देशेनद्वारचिंतायाःप्राधान्यंसूचितंस्पष्टयतिइतिसंचित्येति स्पष्टम् १७१ सएतमेवसीमानमित्यादिनांदनमित्यंतवाक्यंन्याचष्टे सदेवइत्यादि
सार्थैःपंचभिः । ससर्वदेवानांजनकःपितादेवःपरमेश्वरोभूत्यप्रवेशमार्गंस्वानुचितमालोच्यतांमूर्ध्वसीमानमात्मसन्निधिमात्रेणविदार्यात्रशरीरेसमाविशदित्यन्वयः सीमःप्रसिद्धत्रयंविशेषण
द्वयम् कपालत्रयमध्यगांकपालानांत्रयाणिनवेतियावत् तेषामध्यगांनवकपालवैशिरःइतिमुखविशिष्टस्यशिरस्त्वप्रतिपादकश्रुतेः यद्वा कपालानांवामदक्षिणपुरतोभवानांमध्यमूर्ध्वकपालंतद्वत
मित्यर्थः 'द्वौगंडौचकपालानिचत्वारि'इतिपाज्ञवल्क्यस्मृतेः वस्तुतस्तुएतमितिश्रुतिगतपदेलोकप्रसिद्धिरेवविवक्षिता तथाचकृशस्यमुंडितेशिरसिअनुभूयमानंयत्कपालत्रयंवामदक्षिणमध्य
रूपंतस्यमध्यगच्छतितिष्ठतीतिसातथातामित्यर्थः । उपलक्षणांतरमाह सीमंतिनीनांनारीणांसीमंतेकेशविभागेनृणांविदितां पुरतस्त्यकेशविभागेखायत्रसमाभेतियावत् १७२ ततइति ।
ततःपरमात्मनोर्ध्वमार्गेणप्रविष्टत्वान्मनुष्यमात्रस्यसर्वमनुष्याणांपुरीशरीरंद्वारवतीप्रशस्तद्वारवत्त्वात्स्मृतामता प्रसिद्धद्वारवत्यासाधर्म्यमाह अस्यामिति । यस्मादयंसाक्षादपरोक्षःकृ
ष्णः 'कृषिर्भूवाचकःशब्दोनश्रनिर्वृतिवाचकः । तयोरैक्यंपरंब्रह्मकृष्णइत्यभिधीयते'इतिलक्षितः सदानंदंदात्मापुराणःपुरुषोविशत् प्रसिद्धायांद्वारवत्यामपिप्रवर्षणाद्विरेरुत्पत्त्याऽऽकाशरूपो
र्ध्वमार्गेणश्रीकृष्णःप्रथमंप्रविष्टइति सूचितंचैतद्गागवतेजरासंघात्पलायनप्रस्तावे । 'मात्रंकात्स्न्येवधारणे,इत्यमरः 'पुरंपुरेशरीरेच'इतिविश्वः । अत्रमनुष्यमात्रस्येतिपुरुषत्वेचाविस्तरामात्मे

इतिसंचित्यविश्वात्माप्रवेशायकलेवरे ॥ आत्मचिंतांविहायैवद्वारमेवव्यलोकयत् १७१ सदेवोदेवजनकःकपालत्रयमध्यगाम् ॥ सीमंतिनीनांसीमंतेसीमांतांवि
दितांनृणाम् ॥ आत्मसन्निधिमात्रेणविदार्यात्रसमाविशत् १७२ ततोमनुष्यमात्रस्यपुरीद्वारवतीस्मृता ॥ अस्यांयस्मादयंकृष्णःपुराणःपुरुषोविशत् १७३
ऊर्ध्वभागेततोद्वारंविद्वद्भिःकीर्त्यतेबुधैः ॥ विदार्यमस्तकंयस्मात्पुरीमेषममाविशत् १७४ द्वारेणानेननिर्गत्ययोगिनोर्चिषमेवहि ॥ संभवंतियतस्तेननांदनं
स्यादिदंभुवम् १७५ यथैस्वर्गिणांस्वर्गेगच्छतांनंदनंवनम् ॥ सुखहेतुस्तथामुक्तौगच्छतामिदमेवहि १७६ पुरमेकादशद्वारंप्राप्येंद्रोदेवराडयम् ॥ प्रा
सादानात्मवासार्थतत्रनीन्सचकारह ॥ चक्षुष्मिकंपरंचितेतृतीयंहृदयाज्जके १७७

तिश्रुतिमनुसृत्योक्तमन्येषामुपलक्षणबोधयम् १७३ ननु 'नववैपुरुषेप्राणानाभिर्वेदशमी' इत्यादिश्रुतौनवद्वारेपुरइत्यादिस्मृतौचेदंद्वारंनप्रसिद्धंकथमनेनद्वारवतीत्युच्यतेअतआह ऊर्ध्वभागइ
ति । यतःपरमेश्वरेणमूर्धानंविदार्यनिष्पादितंततः शिरसऊर्ध्वभागेद्वारंविद्वद्भिरुपासकैर्विद्वद्विदितसंज्ञकंकीर्त्यते 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इतिश्रुतेः लोकेपिबुधैःकुशलैःकीर्त्यते शिरसिक
दुतैलादिधारणेतदीयसामुभवात्अतोबुधैर्विद्वद्विरितिनपौनरुक्त्यं मृदेस्तुश्रीकृष्णस्तद्वारंचदुर्ज्ञेयमितिभावः श्रुतौस्मृतौचभृत्यद्वारेःसहेश्वरप्रवेशद्वारमसमत्वाज्जगितमितिबोधयम् १७४
द्वारेणेति । योगिनेनेनद्वारेणनिर्गत्ययतोऽचिषमेवअचिराद्यभिमानिदेवतोपलक्षितंदेवयानमार्गमेवक्रममुक्तिदंसंभवंतिप्राप्नुवन्ति । भूप्राप्तावितिधातोर्णिच् सन्नियोगेनेवात्मनेपदित्वात्साधु ते
नहेतुनेदंद्वारंनानंदनंनयतेआनंदोलभ्यतेऽनेनेतिनंदनंनंदनमेवनांदनं प्रज्ञादित्वादणस्वार्थिकः भुवंनिश्चितं 'तयोर्ध्वमायन्'इतिश्रुतेः इंद्रोपवनंतुदुःखमिश्रत्वात्संदिग्धनंदनत्वकमितिभावः १७५
इंद्रोपवनेनसाध्यंस्पष्टयति यथैवेति । यथास्वर्गिणांनंदनंवनंसुखहेतुस्तथाइंद्वारंमोक्षंगच्छतामितिप्रसिद्धंश्रुतौ 'मूर्ध्वधायात्मानःप्राणान्' इत्यादिगीतासुच १७६ एवंजीवरूपेणप
रमात्मनःशरीरेप्रवेशमभिधायतस्योपाध्यभिमानप्रयुक्तसंसारप्रदशंकेतस्यत्रयइत्यादिस्वप्नाइत्यंतवाक्यंन्याचष्टे पुरमित्यादिपञ्चविंशद्भिः । प्रसिद्धैर्नवभिर्नाभ्यामूर्ध्वद्वारेणचएकादशद्वारंपुरंप्रा-

આ. પુ.

॥ ३३ ॥

प्यायमात्मैन्द्रोयतोदेवराट्करणदेवप्रभुः आत्मवासार्थं त्रीन्प्रासादंश्चकार । त्रीन्गगयति चक्षुष्येकमिति । चक्षुरिन्द्रियगोलकेप्रथमं द्वितीयंचित्तस्थाने तृतीयकमलदलेष्वति यथा
वत् तृतीयं तद्दयाब्जकेतदंतस्तिर्यर्थः १७७ त्रिष्वप्येतेष्विति । एतेषु त्रिषु प्रासादेषु शयनमहंकारलक्षणांशय्यां शय्यामहंदादशमेकआहुः इति भागवतात् । तां प्राप्यैन्द्र आत्मा जायया
स्वप्रतिबिम्बरूपगर्भधारिण्या विज्ञानशक्तिरूपया भोगप्रयासहितो जाग्रत्स्वप्नपुष्टिभेदेन त्रिविधां स्वप्नान् पश्यति । ननु कथमेतत्र योपि स्वप्नात् अत आह आत्मज्ञानविवर्जित इति । यो हि यथा
वत्पश्यति स जाग्रदित्युच्यते ऽयं त्वात्मानमेव विस्मरन् कथं जाग्रदुच्येत अतो यदनेनाज्ञाननिद्रागतेन दृश्यते स स्वप्न एवेति भावः १७८ तत्र जाग्रत्संज्ञस्वप्नप्रपञ्चयति यदेत्यादिना । बाह्यार्थः स्थूलभोग्या
स्तेषां भोगार्थभोगनिमित्तभूतं कर्मधर्माधर्मरूपं वस्तुतो निरंजनः शुद्धोपि अनादिमायया ऽज्ञानेनादत्ते ऽध्यासादंगीकरोति तस्मिन्काले जाग्रदवस्थासंज्ञे द्रष्टव्यप्रजायते श्लोकोक्तप्रकारेण १७९ स्त्रीपुंसरूप इति ।
भगवान् यत्रैव गुणसंपन्नः ऐश्वर्यसमग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव पण्णां भगवती गता इत्युक्तगुणसंपन्नः समष्टिरूपेण वैश्वानर उपास्यो वामदक्षिणे त्रयोस्त्रीपुंसरूपो भोग्याका
रस्तत्र दक्षिणे त्रयस्वरूपमधिकप्रकाशबलत्वाद्भोक्ता पुमानिति विवक्षितः वामे त्रयस्तु तद्विपरीतत्वाद्भोग्यास्त्रीति उपास्या इति कूर्चब्राह्मणे स्पष्टम् पुरुषस्य साक्षात्प्रकाश्या बुद्धिरेवेति सा जाया

त्रिष्वप्येतेषु शयनं प्राप्येंद्रो जायया सह ॥ पश्यत्येष त्रिधा स्वप्नानात्मज्ञानविवर्जितः १७८ यदा बाह्यार्थभोगार्थकर्मदत्ते निरंजनः ॥ अनादिमायया तस्मिन्
काले द्वेधा प्रजायते १७९ स्त्रीपुंमरूपो भगवान्त्वामदक्षिणनेत्रयोः ॥ अधिष्ठार्येन्द्रियगणमेवं भोगान् प्रपद्यते १८० जातो हं जनको यं मे जननी भ्रातरस्तथा ॥
भगिन्योर्बाधवाभृत्त्यादाराः पुत्राश्च पुत्रिकाः १८१ मित्राणि शत्रवस्तद्बुद्धासीनानि यामकाः ॥ ऋत्विजो गुरवस्तद्ब्रह्म स्त्रीपुंसौ च न पुंसकम् १८२ गृहाणि भूमयो
धान्यं हिरण्यं पशवस्तथा ॥ वस्त्राण्याभरणंतद्ब्रह्म व्याहृतत्सु शोभनम् ॥ अशोभनं च बहुलमल्पमाराच्च दूरगम् १८३ इमे शब्दा इमे स्पर्शा इमे गन्धा इमे
रसाः ॥ रूपाणि च तथेमानि वक्तव्यानि तथैव हि ॥ आदेयानि च गम्यानि त्वानंदाः सविस्र्गकाः १८४ सुखा यैते परे चैव दुःखा येति च मन्यते ॥ सुखं दुःखं तथैव
तदासीदस्ति भविष्यति १८५ पुमानहंतया स्त्रीवानपुंसकमथापि वा ॥ मनुष्यो हं पशुर्वाहमहमस्मि जरायुजः ॥ स्वेदजो हंतयो द्विजो ह्यंडजोऽस्म्यथ वा पुनः १८६

यदाथैतयान्याख्यातेतिबोध्यम् एतादृशोभगवान्व्यष्टिरूपेणपरिच्छिन्नमात्मानंमन्यमानंइन्द्रियगणमधिष्ठायएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणभोगान्कर्मबलस्वीकारान्प्रपद्यते प्राप्नोतीत्यर्थः 'भोगः
सुखेरुपादिभूतौ' इत्यमरः भूतिःस्वीकारः १८० तत्रनानाविधंवाह्यभोगंतवदाह जातोहमितिषड्विः । अहंयतोजातोऽयंभेजनकःपिताइयंभेजननीइमेभ्रातरइतिइदंपदान्वयोविप
रिणामेनसर्वत्रबोध्यः शेषंस्पष्टम् १८१ मित्राणीति । मित्राणिउपकारिणः शत्रवोऽपकारिणः उभयविलक्षणाउदासीनाः नियामकामर्यादायांस्थापकाः पित्रुपाध्यायराजाद
यः अहत्विजोपायोवरणीयाः शेषंस्फुटम् १८२ एवंचेनशरीरेषुभोगान्दर्शयित्वाजडेष्वाह गृहाणीति । विशेषेणबंधहेतुंभोगमाह एतत्सुशोभनंरमणीयमेवमशोभनमिति अल्पं
हलं आशान्समीपं शेषंस्पष्टम् १८३ ज्ञानकर्मैन्द्रियविषयभोगमाह इमेज्ञानशइति । आदेयानिपाणिप्राह्याणि स्फुटम् १८४ यद्वाराविषयाबंधकास्तंभोगमाह सुखायैते
द्वेति । इतेसुखासुखस्वार्थाएवंदुःखायैति विषयफलभोगमाह सुखंदुःखमिति कालभोगमाह आसीदित्यादि १८५ एवंस्वामित्वाध्यासरूपंबाह्यंभोगंसफलमभिधायधर्माध्या
सविशिष्टतादत्तमाध्यासरूपंशरीरभोगमाह पुमानहमिति । स्फुटम् १८६

अज्ञातानिति ॥ तद्वत्शरीरगान्नज्ञातोस्तत्तदाहारपीरणामभूतात्सर्वान्विशेषानात्मतयावेत्तिमन्यतेस्वयास्वाश्रितयामाययैवनवस्तुतः यतोऽनंतःत्रिविधपरिच्छेदशून्यः १८७ शरीरस्य
 मीध्यासंप्रपंचयति एवमित्यादिना ॥ बालोहंवृद्धोहमित्यहंशब्दस्यसर्वत्रसंबंधः बालत्ववृद्धत्वाभ्यांयुवत्वमपिउपलक्षितं पीडितोरुग्णः पुण्यात्माशास्त्रविहिताचरणवान् पापा
 त्मानिपिच्छाचारः आचारःक्रियासाक्षरीरधर्मः १८८ वर्णाश्रमाध्यासमाह एवंविप्रइति । स्फुटम् १८९ अत्रापीति । अत्रवर्णाश्रमाध्यासेसतितत्प्रयुक्तानवांतरजातितद्भर्मत
 त्तेह्यशाचारान्वहुधादेहधर्मानात्मनिमन्यते इन्द्रियधर्माध्यासंधर्मध्यासव्याप्यदर्शयति एवमिति । अहंसम्यग्दर्शोअहमंदर्शोत्याद्याकारेणपरकीयचित्तवर्तीन्द्रियाध्यासेहेतुंस्फुटयति काणो
 स्मीति ॥ यन्मनसाध्यायतितद्वाचावदति ' इतिश्रुतेर्वचनादध्यासोनुमेयइतिभावः १९० नभमदेहेंद्रियादितादात्म्याभिमानइतियदिकश्चिद्वदेत्तंप्रतिअपरिच्छिन्नमात्मानंपरिच्छिन्नतयाम
 न्वानःकथमेवंब्रवीषीत्युत्तरंसूचयन्नाह एकमिति । एकंकंचिदेहंसमाश्रित्याभिमन्यतत्परंतस्मादेहाद्विज्ञानाभिमन्यतेऽभिमानविषयंनकरोति अनेनहिसर्वात्मास्मीतिसर्वत्राभिमानोविधेयः 'त
 दात्मानमेवावेत् अहंब्रह्मास्मि' इत्यादिश्रुतेः तन्नकरोति किंतुभेददृष्टिमेवकरोतीतिभावः भेददृष्टेराकारमभिनयति अहमेतादृशइति । एतादृशईदृगजात्यादिविशिष्टोहंनान्यएतद्विज्ञातयादिवि
 शिष्टोनभवामि किंतुतद्विज्ञातएवेत्यर्थः एतादृशास्तत्तज्जात्यादिविशिष्टायेत्येतेऽहंनकिंतुतेमद्विज्ञातएवेतिपाठः १९१ शुद्धात्मप्रतिपादकाहंशब्दएवदेहादौप्रयुज्यमानोऽहंगौरइत्यादिज्ञानानां

अत्रज्ञातानंतोऽन्यानभेदांस्तद्वत्शरीरगान् ॥ सर्वानात्मतयावेत्तिशयानोमाययास्वया १८७ एवंबालस्तथावृद्धःपीडितोनीरुजोपिवा ॥ रूपीकुरूपीपु
 ण्यात्मापापइत्यादिमन्यते १८८ एवंविप्रस्तथाराजवैश्यःशूद्रोथवापिहि ॥ एवंबटुर्गृहीतद्वद्वनीभिस्तुरथापिवा १८९ अत्रापिबहुधादेहधर्मानात्मनिम
 न्यते ॥ एवमिन्द्रियसाकल्यंवैकल्यंचापिमन्यते ॥ काणोस्मीत्यादिवचनैःप्रकटीकुरुतेभृशम् १९० एकंदेहंसमाश्रित्यतत्परंनभिमन्यते ॥ अहमेतादृशो
 नान्योनान्येप्येतादृशाअहम् १९१ अन्योहशब्दबोधाभ्यामेकार्थाभ्यांचतत्त्वतः ॥ भिन्नार्थमात्मबोधेनरहितःप्रतिपद्यते १९२ पित्रादिकमिदंमेस्यादिदंमे
 षिनचेतरत् ॥ इदंसर्वस्यलोकस्यशयानइतिपठ्यति १९३ अकारणंकचिच्छोकंहर्षवाप्रतिपद्यते ॥ क्षुत्पिपासेप्राणधर्मावात्मन्येवाभिमन्यते १९४ का
 मादिकान्मनोधर्मान्मत्वात्मन्येषतप्यते ॥ असंगोनिर्गुणोऽनंतआनंदात्माचिदात्मकः १९५

अमत्त्वमावेदयति परत्रपरशब्दप्रयोगस्यारोपव्याप्यत्वादित्याह अन्येइति । तत्त्वतोवस्तुतः एकार्थाभ्यां एकःकेवलःसर्वतिरात्माअर्थोऽभिधेयःफलरूपंप्रयोजनंचययोरहंशब्दबोधयोस्ता
 वेकार्थोत्ताभ्यां अहमितिशब्दस्यशुद्धात्मेवाभिधेयःअहमित्याकारकबोधस्यचवृत्तिरूपस्यसएवफलमिवफलमिति एतादृशाभ्यामहंशब्दबोधाभ्यामयमात्मात्वेनअन्यः ईदृशोपेअहंशब्दबोध
 योभिन्नार्थनानाविधंदेहादिरूपमर्थमन्यतेतत्राहंशब्दंप्रयुक्तेअहमितिअभिमन्यतेच यतआत्मबोधेनरहितः तथाचस्फुटमस्यप्रांतत्वमितिभावः १९२ एवमात्मन्युपाधितादात्म्याध्यासप्रयुक्तं
 भेददर्शनमभिधायतत्प्रयुक्तंबाह्यगोचरंभेददर्शनमाह पित्रादिकमिति । इदंदेवदक्षमित्रादिसंज्ञंमेपितृमात्रादिकंनचेतरत्तद्विज्ञानुमेपित्रादिकंनभवतीत्यर्थः तथेदंगृहादिकंमेमदीयंइतरत्तुन इदे
 वालयनदीतीरादिसर्वलोकस्यसाधारणमित्यादिभेदान्अज्ञाननिदासुप्तःस्वप्नवत्पश्यतीत्यर्थः १९३ अकारणमिति । अप्रशस्तमनिर्वचनीयंकारणंस्यतत्तथा तदुक्तंमहाभारते 'हर्षस्था
 नसहस्राणिशोकस्थानशतानिच । दिवसेदिवसेमृहमाविशंतिनपंडितम्' इति । प्राणतादात्म्याध्याससूचकंतद्वर्माध्यासमाह क्षुत्पिपासेइति १९४ मनसोपितमाह कामादिकानिति ।
 कामःसंकल्पोविचिकित्साश्रद्धाऽश्रद्धाधृतिरधृतिर्होर्षोर्भिरित्येतत्सर्वमनएव' इतिश्रुत्युक्तान्यर्मान्आत्मनिमत्त्वातप्यते वस्तुतएवएतादृशइत्याह । असंगइत्यादि १९५

भूतभौतिकजातमिति । भूतानि आकाशादीनि भौतिकानि स्थावरादीनि तेषां जातं समूहस्तत्र नानाविधा इदं समीचीनमिदं समीचीनमित्याद्याकाराधियं कुर्वाणो विविधं सुखं दुःखं वा प्रतिभाभिमुख्ये न इहैव पद्यते प्राप्नोति । भेददर्शनमुख्यफलं तु जन्ममृतिप्रवाहः 'मृत्योः समृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इति श्रुतेरिति भावः १९६ व्यापारानिति । द्रव्यात्मनां ज्ञानकर्मसाधनत्वेन द्विविधानां शेषस्पष्टम् १९७ एवं जाग्रदज्ञानानामध्यासत्वे व्याख्येयश्रुते तत्र स्वप्नप्रपद्योग उपपन्न इत्याह तत इत्यादिभिः । ततो जाग्रदज्ञानानामध्यासव्याप्तत्वात् नित्यं सदा सच्चिदानंदरूपिणो न तस्य चात्मनो यदिदं जागरणं तत्स्वप्न एव कुतः स्वप्नलक्षणयोगतः प्रबोधाभावे सति मिथ्यावस्तुदर्शनं हि स्वप्नलक्षणं तदत्रापि वर्तते आत्मबोधाभावाद् दृश्यमानस्य मिथ्यात्वाच्चेत्यर्थः १९८ एतदेव स्फुटयति योयधेति । यः कश्चित् यथावर्तते स कलेंद्रियादिसामग्रीसंपन्नोऽपि वर्तमानश्चेत् यदिस एव तत्त्वं वस्तु यथा तत्त्वं न पश्यति किंतु विपरीतधियाऽऽविष्टो भवति तदा शयान इत्येव व्यवहियते लोके तदज्ञानं च स्वप्न इति तथाच विपरीतदर्शनं स्वप्नलक्षणं लब्धं तच्च प्रकृतेऽपीति भावः १९९ तदेवाह आनंदात्मापीति । तादृक्तात् विपरीतधिया विष्टत्वात् अतो जागरणं यत्स्वप्न इत्युच्यते तदिन्द्रियाणामुपरमात् इन्द्रियोपरमसाधर्म्येण किंतु विपरीतदर्शनं लक्षणं साधर्म्यमादायेवेति भावः २०० एवं जाग्रदवस्थां मिथ्यारूपं प्रपंच्यस्वप्नावस्थां प्रपंचयति एवं जागरण इत्यादिनवभिः । मनः प्रासादमुक्तलक्षणं द्वितीयं व्याख्यातमन्यत् २०१ तत्रोक्तलक्षणं देवाण्योः पुरतो मनो नटवन्नाना रूपाणि दर्शयतीत्याह अनंतेति । मनः स्वात्मानं स्वकीयं नानाविधं रूपं तत्तत्कर्मानुसारेण दर्शयद्गतेति शेषः

भूतभौतिकजातं यत्तत्र नानाविधाधियम् ॥ कुर्वाणो विविधं दुःखं सुखं वा प्रतिपद्यते १९६ व्यापारानविविधांस्तेषामिन्द्रियाणां द्वयात्मनाम् ॥ भूतानां भौतिकानां च स्वात्मन्येवाभिमन्यते १९७ ततो जागरणं स्वप्नः सच्चिदानंदरूपिणः ॥ अनंतस्यात्मनो नित्यं स्वप्नलक्षणयोगतः १९८ योयथा वर्तते लोके स चेत्तत्त्वं न पश्यति ॥ विपरीतधिया विष्टः स शयान इतीरितः १९९ आनंदात्मा पितादृक्ताच्छयान इति कथ्यते ॥ करणानां नोपरमात्स्वप्नो जागरणं भवेत् २०० एवं जागरणे स्वप्नान्दृष्ट्वा बहुविधान्विभुः ॥ इन्द्राणी सहितः श्रीमान् मनः प्रासादमाविशत् २०१ अनंतं भवसंभूतयासनावासितं मनः ॥ तत्तत्कर्मानुसारेण स्वात्मानं दर्शयत्यसदा २०२ ज्ञानकर्मेन्द्रियैः शून्यस्तत्र देवः सवासनः ॥ मानसं वासनाचित्रं विलोकयति कर्मगः २०३ तत्रात्मनितथा दृश्येनियतं नैव पश्यति ॥ तत्र दृश्योगजः कापितरुर्भवति तत्क्षणात् २०४

ज्ञानाकारेण विषयाकारेण च परिणमत इति यावत् तस्य एतादृशनिर्माणसामर्थ्यसूचकं विशेषणमनंतेति । अनंतं भवेत्पुनश्च सुसंभूतज्ञानकर्मवासनास्ताभिर्वासितं संस्कृतं न केवलं स्वप्नावस्थायामेव मनः स्वात्मदर्शकं किंतु जाग्रत्यपीत्याह सदेति । उक्तमेतत् । यदात्मनः साक्षाद्गोचर्यमन एवाभ्यस्ततद्द्वारेति २०२ प्रसिद्धजाग्रतः स्वप्नावस्थाया विशेषमाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियरहितः सवासनः जाग्रदज्ञानाविशिष्टः मानसं मनः प्रयुक्तं वासनाचित्रं वासनाकार्यं चित्रमद्भुतं कूर्चब्राह्मणे प्रविक्ततरपदेनोक्तं नाट्यं पश्यति । कर्मगः स्वप्नभोगप्रदकर्मविशिष्ट इत्यर्थः अत्र मतद्वयबोधं मन एव स्वप्ने विषयतज्ज्ञानाकारेण परिणमत इत्येकं द्वितीयं त्वज्ञानं तत्तदाकारेण परिणमते मनो निश्चयासना अनुसृत्य इत्येतावात्मनस उपपद्योगः आत्मा तु भासक एवेति किंच कर्तृत्वभोक्तृत्वोपाधिर्बुद्धिरिन्द्राणीत्वेन करणं मनस्तु नटत्वेन हेतुविवक्ष्यते इत्यपि ध्येयम् । देवपदेन च स एव समष्टिरूपेण हिरण्यगर्भोऽन्यष्टिरूपेण तु तजस इति सूचितम् २०३ उपरतं द्रियत्वं जाग्रतो विशेषमभिधाय विशेषांतरमपि दर्शयति तत्रात्मनीति तत्र स्वाप्नावस्थायां नियतं घटो घट एव न पट इत्येवं स्वरूपनियमः सिंहावन एवेत्यादिदेशनियमः सूर्यदर्शनं दिन एवेत्यादिः कालनियमो मृद एव घट इत्यादिनिमित्तनियम एतादृशानि यमाविशिष्टं यथाभवति तथा स्वात्मनि दृश्ये पुरोवर्तिनि च भावाश्च पश्यति किं त्वनि यतमेवेत्यर्थः तत्र तावद् दृश्येनियमाभावं प्रपंचयति । तत्र दृश्य इति । स्फुटम् २०४

तरुति । आत्मस्वरूपेनियमाभावं दर्शयति एवमिति २०५ क्वचित्पशुरिति । नियमांतराभावं दर्शयितुं प्रतिजानीते । देशेति २०६ देशनियमाभावं स्फुटयति । नाडीनामिति । स्वप्रवहानां नाडीनां सूक्ष्माणामंतस्तिष्ठंतत्रैव महोदध्यादीं स्त्रीन्विकल्पेन पश्यति तथा च क्लेशनियम इति २०७ कालनियमाभावं दर्शयति रात्रौ चेति । शयने शय्यायां स्थित इति शेषः निमित्तनियमाभावमाह क्वचित्तेति । भारते वर्षे चंद्राकौ नपि पुरुषोपि भक्षयेत् भक्षणनिमित्तं हि भक्ष्यस्य संनिहितत्वं मुखापेक्षया स्वल्पत्वं च भोक्तुः सामर्थ्यं च तत्सर्वमत्र नास्तीति स्फुटम् अन्यदुदाहरणमाह संकल्पादिति । रथस्य साधनं तक्षकाद्युपास्यादितदनपेक्ष्य संकल्पमात्रादर्थं कुरुते अथ रथानित्यादि श्रुतेः । तथा च कनियम इति भावः २०८ अस्य श्रुतिगतस्वप्रपदविवक्षितं मिथ्यात्वं दर्शयति अतो नास्येति । वेदवादिभिः स्वप्रावस्थाप्रतिपादकश्रुतितात्पर्यं विद्भिः सूत्रकारादिभिः तथा च सूत्रं 'मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात्' इति मायामात्रं तत्र परमार्थं गोप्यं देशकालादिनियमः कात्स्न्येन कात्स्न्येनेति भाष्योक्तसूत्रप्रदार्थः २०९ अथ तृतीयं स्वप्रसुप्तावस्थारूपमाह त्रिभिः । इन्द्र इति । एनं स्वप्रं अविलोक्य वेति जाग्रदन्तरं स्वप्रं विलोक्यैव सुषुप्तिरिति नियमादर्शनादिति भावः हार्दहृदवच्छिन्नाकाशरूपं तृतीयं प्रासादमिति २१० तत्रेति । तत्र हृदयाकाशे एनामिंद्राणीं भोग्यरूपां संपरिष्वज्य नयासहगताभेदः प्राप्ताभेदो भवतीति शेषः । तत्र भोक्तृभो

तरुश्च पर्वतः कापि पर्वतश्च क्वचित्पशुः ॥ एवं द्रष्टा क्वचिद्विप्रः शुद्धो भवति तत्क्षणात् २०५ क्वचित्पशुः क्वचिद्देवो महाराजः क्वचित्क्षणात् ॥ देशकालादिनियमो नात्र कश्चिद्विद्यते २०६ नाडीनां विवरे स्वल्पे पश्यत्येष महोदधिम् ॥ मेरुचाप्यथवासतद्दीपामेतां वसुंधराम् २०७ रात्रौ च शयने पश्येद्वासं सदिवाकरम् ॥ क्वचित् च भारते वर्षे चंद्राकौ नपि भक्षयेत् ॥ अनेनैव शरीरेण संकल्पात् कुरुते रथम् २०८ अतो नास्य विना मायाकारणं लभ्यते क्वचित् ॥ स्वप्नो मायामयस्तेन कथ्यते वेदवादिभिः २०९ इन्द्र एनं विलोक्यैव क्वचित् मविलोक्य वा ॥ इन्द्राण्या सहितः शीघ्रं हार्दं प्रासादमाव्रजत् २१० तत्रैनां संपरिष्वज्य गताभेदोऽनया सह ॥ मायाजवनिकां पश्यं स्तामप्येष न पश्यति ॥ ज्ञैवात्मानं चिदानंदं विशेषज्ञानशून्यतः ॥ २११ आत्मनो न वलोकेन स्वरूपाज्ञानसत्ततः ॥ अविद्यायाश्च सत्त्वे न स्वप्न एषोपि कीर्तितः ११२ त्रिस्वप्नस्त्रिगृहो देव एव द्वा रवती स्थितः ॥ अहं ममाभिमानासि ऐश ते दंजनिं गतः २१३

ग्यभावो न भासते इति भावः नप्यज्ञानरूपं भोग्यं तत्रास्त्येवेत्यत आह मायेति । जवनिकावत्स्वकार्यवर्गाच्छादिकां मायां सप्रवृत्त्यष्टिरूपां पश्यन्नपि साक्षिणमंतराज्ञानसिद्धयनुपपत्तेर्न किंचिद्देवदिव्यमिति परामर्शानुपपत्तेश्च संभाव्यदर्शनोपि स्फुटं न पश्यति अतो भोक्तृभोग्ययोरेकीभावस्तत्रोक्त इति भावः सप्रवृत्त्यष्टिरूपेण श्रोत्रव्यष्टिरूपेण प्राज्ञ इत्यपि बोध्यम् ननु मायाजवनिकायाः स्फुटत्वाभावे प्रतिबंधकाभावात् स्वरूपं जानीयात् तथा च सुषुप्तिमित्रिणमोक्षापात्तिरत आह नैवात्मानमिति । तत्र हेतुः विशेषेति । तथा च प्रतिबंधकाभावे पिशाखाचार्यादिसामग्र्यभावात् स्वरूपप्रमेति भावः २११ श्रुत्युक्तस्वप्नप्रपदमत्रापि संगमयति आत्मन इति । स्वरूपाज्ञानसत्त्वे हेतोः आत्मनो न वलोकेनाप्रबोधेनास्फुटाया अविद्यायाश्च मिथ्याभूतायाः साक्षिभास्यायाः सत्त्वेन एषोपि स्वप्नः सुषुप्तिरपि स्वप्नः श्रुतौ कीर्तितः प्रबोधभावे सति मिथ्यावस्तुदर्शने स्वप्न इति लक्षणयोगादिति भावः २१२ एवमध्यासोपरं श्रुतिग्रंथं व्याख्यायापवादपरं सजात इत्यादिवावदिषदित्यंतं व्याचष्टे त्रिस्वप्न इत्यादिसप्तति श्लोकेः । तत्र तावत् श्रुतिगतसदिति प्रदार्थभूतं पूर्वोक्तमनूय विचारमवतारयति त्रयो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरूपाः स्वप्नाः यस्य स तथा । त्रयो गृहाश्च हृदयकमलतदेतराकाशरूपावश्यमाणाः पितृशरीरं मातृशरीरं पुनः पितृशरीरमित्याकारावाप्यस्य तथा । एवमहं ममाभिमानप्रयुक्तानां दुःखमहारेरपि प्रबोधमलभमानः देवोद्योतनात्मकः । जातप्रदार्थमाह जनिं गत इति । ननु कूटस्थ-

नित्यस्य कीदृशं जन्मेत्यत आह अहंममाभिमानोति । निर्विशेषप्रकाशरूपस्याहमित्याद्यभिमानोऽवोत्पत्तिरिति भावः । तथाच मैत्रेयीब्राह्मणेऽप्युक्तं 'स एष भूतेभ्यः समुत्थाय' इति ननु देवस्य कथमभिमानलक्षणाऽप्युत्पत्तिरत उक्तं दूरेत्यादि । तथाच यथामायायाऽप्यपकस्य प्रवेशः प्रयुक्तस्तथैवाभिमानोपीति किमनुपपन्नमिति भावः । स एव चिरं प्रसृतः कृपावशेन गुरुणा कर्णवेदांत महाभयौ प्रबोधाय ताडयमानायां प्रबुद्धयमानः सत्तद्देवस्यमाणं ऐक्षत आलोचने कृतवानित्यर्थः २१३ आलोचनस्वरूपमाह अहंजातइत्यादिना । येभ्यस्तानीति च अध्याहार्यं तथाच येभ्योऽहंजातो विशेषरूपेण प्रादुर्भूतस्तानीमानि भूतानि पंचाकाशादीनि मम पृष्ठस्योपाधिभूतानि च जातानि सन्ति कीदृशानि विविधानि शरीराद्यवतंरभेदेन विविधानि संक्षेपतस्तु द्विविधानीत्यत आह जडानीति । भोक्तृभोग्य स्वरूपतः तृतीयार्थे तसिः भोग्येन रूपेण जडानी भोक्तृरूपेण चाजडानीत्यर्थः । आत्मनि वस्तुतो भोक्तृत्वस्यासंभवात्तदुपाधोपक्षिप्यैव मुक्तं तच्च भोक्तृत्वं भूतेभ्यो जीर्णन्यासवत्तेपांस तया सहोपादीयमानमात्मनो द्वितीयत्वं साधयिष्यतीत्याशयः २१४ भूतानां भोग्यभोक्तृरूपतां स्फुटयति द्वाभ्यां आकाशादीनीति । तत्राकाशादीनि बाह्यरूपाणि स्थावरजंगमं कर्तृकभोग कर्मतयैव प्रसिद्धानि स्थावरजंगमानां परस्परं यो भोक्तृभोग्यभावः स नित्यतो न किंतु कदाचित् स्थावराभोक्तारः जंगमाभोग्याः कदाचित् जंगमाभोक्तारः स्थावराभोग्या इत्यर्थः उपकार्यत्वं भोक्तृत्वमुपकारकत्वं च भोग्यत्वमिह विवक्षितम् एतदेवाह जलदानादिभिरिति । जलदानादिभिर्जलप्रसेक रक्षणादिभिरुपकुर्वतो जंगमाः स्थावरैर्वृक्षादिभिर्भोग्याः छायाकाष्ठादिभिरुपकुर्वतः स्थावराश्च जंगमैर्मनुष्यादिभिरिति प्रसिद्धमित्यर्थः २१६

अहंजातइमानिह भूतानि विविधानि च ॥ जडान्यजडरूपाणि भोक्तृभोग्यस्वरूपतः २१४ आकाशादीनि भोग्यानि स्थावरैर्जंगमैरपि ॥ स्थावराणां जंगमानां भोक्तृतानियतानिह २१५ जलदानादिभिर्भोग्याः स्थावरैर्जंगमायतः ॥ स्थावराणां हि भोग्यत्वं प्रसिद्धं जंगमैर्मृणाम् १६ भोक्तृताजडरूपस्य सर्वथानोपपद्यते ॥ भुजेः क्रियायाः कर्तृत्वं न जडस्योपपद्यते २१७ उक्तमेतन्मयैवादौ कुतस्तस्याः फलस्य हि ॥ भुजेः फलं प्रकाशः स्यात्प्रकाशोऽहं न चेतः ॥ इतरस्य प्रकाशत्वं मद्योगादिति चोदितम् २१८

एवं भोक्तृतया भोग्यतया च प्रपंचस्य वर्गद्वैविध्यमुपपाद्यतश्च रूपद्वयमपि विचार्यमाणं तत्स्वरूपे पर्यवस्यत्पृथक् सत्तालक्षणं प्रपंचस्य स्वातंत्र्यमादाय ममाद्वितीयत्वं बोधयतीत्याह भोक्तृतेत्यादिभिः । भोक्तृता हि भुजिधात्वर्थभोगाश्रयता भोगाश्रयकारसाधनत्वेन ज्ञानं यथा राजोपकरणानि भुक्ते तान्युपकारसाधनत्वेन साक्षात्कुरुते इत्यर्थः बुद्धिवृत्तिपर्यंतं सर्वचेतनस्योपकरणमेवाभिव्यक्तिलक्षणोपकारसाधनत्वात् अभिव्यक्तचेतनस्वरूपं तु भोक्तृभोग्यभावाभ्यां वर्जितमेव सुखदुःखसाक्षात्कारो भोग इति लौकिकवाक्यस्याप्यत्रेवार्थपर्यवसानं सुखदुःखतत्क्रियायामिति धातोरन्त्येन सुखादिसाधनत्वेन साक्षात्कार इत्यर्थलाभात् भोग्यता तु तादृशज्ञानविषयत्वं विषयता च चित्तादात्म्यरूपा यथा घटो ज्ञात इत्यस्य घटाकारवृत्त्यभिव्यक्तचेतन्याभिन्नसत्ता इत्यर्थः एवं च विषयतापि कल्पितत्वमंतरानोपपद्यते इत्याशयेनायं ग्रंथः पदार्थस्तु भोक्तृता उक्तलक्षणाजडस्यावरणरूपस्य विरोधानोपपद्यते भुजे भुजिधात्वर्थरूपायाः क्रियायाः कर्तृत्वं स्वातंत्र्यलक्षणं यतो नोपपद्यते न संभवतीति २१७ उक्तमिति । 'अचेतनानां व्यापारे स्वातंत्र्यं नास्ति कुत्रचित्' इत्यादि ग्रंथेनेति शेषः तर्हि भोग्यत्वमेवास्तु इत्यत आह कुत इत्यादि । तस्या भुजे वृत्तिरूपायाः फलस्याभिव्यक्तचेतन्यरूपस्य तादात्म्यरूपमाश्रयत्वमिति शेषः कुतः कथं संभवेन्न कथमपीत्यर्थः अघटितघटनापटौ यसीविचारासहाचमाया पूर्वसंबन्धोपपादिका आसीत् सा च विचारकाले पलायितेति भावः एतदेव स्फुटयति भुजेरिति । भुजेरंतःकरणवृत्तिरूपायाः फलमिव फलं प्रकाशश्चेतन्यरूपः सचाहमेव 'तमेव भातम्' इत्यादि श्रुतेः यथा प्रकाशयत्येक इत्यादि स्मृतेश्च । नन्वंतःकरणस्य वृत्तिरपि प्रकाश इति चेदतोऽतरेतदित्याह—

हतरस्येति । बुद्धेर्यथापि सार्वज्ञ्यमित्यत्रोक्तं स्पष्टीकृतमित्यर्थः २१८ फलितं दर्शयन्नुवावदिपदित्यंतं वाक्यमर्थतोऽन्याचष्टे तस्मादिति । सर्वेषां देहिनां समाष्टिप्यष्टिरूपाणामहमेकः प्रकाशः सर्वचक्षुश्च मुत्पन्नं मदधीनं तथा चेहप्रपंचे किमद्विन्नं वावदिपत् लेट् वदेत् महाराजसंभायां संभास्थवत्स्वतंत्रं वाक्यमप्युच्चारयेदित्यर्थं कं वाक्यं व्याख्यातमिति भावः २१९ अस्य वाक्यस्य मद्भिन्नं किंचिदपि किञ्चिदपि किंवदेत निरूपयितुं शक्यं वापि तु न तस्या निर्वचनीयत्वादित्यर्थोऽपि संभवति तं विस्तरेण वक्तुमुपक्रमते अप्यनंतं इत्यादिना । अपि नाअर्थोतरमप्युच्यते इत्यर्थः मयि शोधिताह मर्थेनेते त्रिविधपरिच्छेदो नैसर्वः प्रपंचः भोक्तृभोग्यरूपो मदज्ञानप्रयुक्तत्वाद् असंस्पृक्तलिपत इति शेषः तथा च तस्यां भिन्नत्वेन प्रतिपादनं दुःशक्यमिति भावः २२० संग्रहेणोक्तमनिर्वचनीयत्वं विस्तरेणापि स्पष्टयति अध्यस्ते इत्यादिना । अध्यस्ते प्रपंचे श्रुतिवचनादभ्युपगते पितस्य स्वरूपादिकमपि विचार्य असंभावनावारणाय यथा श्रुत्याचार्याभ्यां बलेनाहं स्वीकारित इत्यनुतापो मा भूदिति भावः किं प्रपंचो नाम रूपक्रियाणां समुदायरूपो वात्रयंवा 'इदं नाम रूपं कर्म च' इति श्रुतेः किं वा प्रत्येकरूपः तत्र नाय इत्याह नामेत्यादि २२१ तत्र सकृतेभ्यो विभिन्नः स्यादित्यादिना पूर्वमुक्तं दूषणं गणहेतुतया स्मारयति समुदाय इति । समुदायिभ्यो भिन्नत्वपक्षेऽदर्शनं अभिन्नत्वपक्षे प्रत्येकं समुदायव्यवहारापत्तिरित्यादि दूषणमुक्तं अत्र नामादिसमुदायपक्ष एव पुनर्विचिंत्यतां वक्ष्यमाणं विधया विकल्पांतरं क्रियतामित्यर्थः २२२ विकल्पाकारमभिनयति नाम रूपक्रिया इति । नामवाक्यार्थरूपमिन्द्रियगोचरः क्रियापूर्वापरीभूतात्मिकाताः नाम रूपक्रियाः समुदायो यासां प्रपंच उच्यते

तस्मादहं प्रकाशः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ मयानरहितं किंचित्स्वतंत्रं वचनं वदेत् २१९ अप्यनंते मयि सदा भोक्तृभोग्यस्वरूपदृक् ॥ मदज्ञानसमुत्थत्वात् प्रपंचोरज्जुसर्पवत् २२० अध्यस्ते पिचको नाम प्रपंच इति चिंत्यताम् ॥ नाम रूपक्रियाणां हि समुदायात्मको न च २२१ समुदायो न भिन्नः स्यान्नाप्यभिन्न इतीरि तम् ॥ समुदायिभ्य एतद्विपुनरत्रा विचिंत्यताम् २२२ नाम रूपक्रियाः किं स्युर्नाम रूपक्रियात्मिकाः ॥ अतद्रूपेऽप्रपंचत्वं तां सामेव प्रसज्यते २२३ तद्रूपत्वेपि किं स्वित्स्यात्तासां प्रत्येकमेव हि ॥ व्यात्मकत्वमथापि स्यादेकैकं चैक रूपकम् २२४ आद्येऽदर्शनमेवैकमनवस्थादिचापरम् ॥ दूषणं मूलहीनं च कल्पनं मानहानतः २२५

किमेता अपि नाम रूपक्रियात्मिका उतनेति किं शब्दस्य विकल्पे किं किमुत चेति कोशादिकल्पार्थकत्वेन निषेधपक्षोऽन्याहृतः अल्पदूषणकत्वादन्त्यपक्षं तावन्निराचष्टे अतद्रूप इति भावप्रधानो निर्देशः तथा च नाम रूपक्रियाणामतद्रूपत्वेनाम रूपक्रियात्मकत्वाभावे तां सामप्रपंचत्वं प्रपंचबाह्यत्वं प्रसज्यते तथा च प्रपंचरूपाणां प्रपंचबाह्यत्वे व्याघातः श्रुतिविरोधश्चेति भावः २२३ अथाद्यपक्षं दूषयितुं विकल्पयति तद्रूपत्वेपीति । नाम रूपक्रियाणां तद्रूपत्वेनामादिरूपत्वे स्वीकृते पीदं वक्तव्यं किं तासां नाम रूपक्रियाणां प्रत्येकं त्रयात्मकत्वं नाम रूपक्रियासमुदायरूपत्वं विवाएकैकमेकरूपं किं ना मनामात्मकमेव रूपं रूपात्मकमेव क्रिया क्रियात्मकमेवैत्यर्थः २२४ प्रत्येकं त्रयात्मकत्वपक्षे दोषानाह आद्ये इति । आद्यपक्षेऽदर्शनं प्रत्येकं त्रिस्वरूपताऽनुभवाभावः एकं प्रथमं दूषणं गृह्णाणेति शेषः न हि नामनामात्मकं रूपात्मकं क्रियात्मकं च दृश्यते इत्यर्थः । द्वितीयमाह अनवस्थादिचापरं दूषणमिति । अनवस्था आदिः कारणप्रयोजकस्य दूषणं दूष्यत दूषणं दूषणं परं द्वितीयं दूषणमित्यर्थः । अयं भावः तादात्म्यं द्विविधं समवायस्थानेऽभिपिक्तमितरश्च तत्राद्ये भेदः कल्पितोऽभेदो वास्तव इत्युक्तं द्वितीये तु दूरस्थवृक्षादौ प्रसिद्धे भेदो वास्तवोऽभेदस्तु कल्पित इति विशेषः तथा च वाचिस्थितस्य नामोपधाघटेन तादात्म्ये भेदो वास्तवस्तद्वदनाभिनाम तादात्म्याभ्युपगमे उद्देश्यनाम्नः सकाशाद्विधेयनाम्नो भेदांगीकारे तेन पिनाम्नानामतादात्म्यवता भावितव्यमिति तत्रान्यत्रातत्रान्यदित्यनवस्था एव रूपक्रिययोः परेभिन्नत्वेन स्वीकृतयोस्तादात्म्येपि न न्वनवस्थायां मिष्टापत्तिरिति चेत् हि उन्नोत्तरागतुकनामैव नामप्रयुक्तव्यवहारसिद्धे पूर्वपूर्वनाम्नो वैयर्थ्यरूपो लोप एकं दूषणमनेकनामविशिष्टे-

घटेकेन नाम्नाऽयं व्यवहारो जनित इति विनिगमनाभावो द्वितीयः । एकत्रानंतनामावगाहिप्रमाणाभावस्तृतीयमप्यपद्येतेति । तथाचोक्तं खंडनकुट्टिः ' प्राग्लोपाविनिगम्यत्वप्रमाणापगमे भवेत् । अनवस्थितिमास्थानुरचिकित्स्यात्रिदोषता ' इति । तृतीयं दूषणमाह मूलहीनकल्पनमिति । प्रत्येकनामादित्रितयात्मकमितिते कल्पनं मूलहीनं कुतो मानहानतः मानैरस्यार्थस्य त्यागादुपेक्षणादित्यावत् न ह्यत्र प्रत्यक्षादिनवाश्रुतिः साहीदं विश्वत्रयात्मकमित्येतावदाह न तु प्रत्येकत्रयात्मकमितिवक्तुं शक्यं यावद्वचनं वाचनिकमिति न्यायादिति भावः २२५ एकैकात्मकमिति । द्वितीयं प्युक्तविधमनवस्थादिदूषणमिति दिशति एकैकात्मतायामिति । व्याख्यातप्रायम् । किंच नामनामात्मकमेवेति नियमो वक्तुमशक्यः तस्य श्रोत्रविषयत्वेन रूपत्वस्यापि संभवात् पूर्वापरीभूततया क्रियात्मकत्वस्याप्युपपत्तेः अनियमोऽपि वक्तुमनुचितः नामत्वेनैव व्यवहियमाणत्वादित्याह नियम इति । एतेनैव प्रपञ्चो नामादित्रयसमुदायात्मको न वेति विकल्पेऽत्याकोटिरपि समाहितादृष्ट्या २२६ अथ नामादीनामेव दुर्निरूपत्वात् तत्समुदायादिरूपत्वं प्रपञ्चस्य दुर्निरूपमित्याह अपि किं नामेति । स्पष्टम् । तत्र नामविचारयति शब्द इति । शब्दो नामस्यादिति चेत् सोऽयं शब्द एव क इति रूप्यतामित्यन्वयः रूप्यतां रूपवानलक्षणवान् क्रियतां तस्य लक्षणवत्कथमिति सार्थः २२७ एवं पृष्ठे प्रतिवाद्युक्तलक्षणनिरसनं पूर्वकं शब्दात्मकनामानिर्वचनीयत्वं साधयति स्वस्मिन्नित्यादिसार्थैः पञ्चभिः । स्वस्मिन्विषये स्वबुद्धिजनकः स्वपदार्थांशश्चोपलब्धः बुद्धिपदेन च ज्ञानं तयोर्धिपयता संबंधेन योजनकः कारणसंशब्दः दृश्यते हि उत्पन्नः शब्दः अयं शब्द इत्याकारकशब्दबु

एकैकात्मकतायां स्यादिदमेव हि दूषणम् ॥ नियमोऽनियमो वापि न शक्यो वक्तुमंजसा २२६
अपि किं नाम किं रूपं का क्रियेयमिहोच्यते ॥ शब्दो नामेति चेत् स्यात्सकोयमित्येव रूप्यताम् २२७
स्वस्मिन् स्वबुद्धिजनकः स चेद्वंध्यासुतोपि सः ॥ अर्थविज्ञानजनकश्चेदसौ न ध्वनिस्तथा २२८
वर्णात्मकोऽपि नियतः सर्वेषां ज्ञानकारणम् ॥ नासौ यतो न जनयेद्दधिरादौ धियं कचित् २२९

द्वीजनयन् यथा घटः स्वविषयके घट इत्याकारकशब्दबुद्धीजनयति तद्वत् शब्दस्य सविषयकत्वं वाचितं खंडनम्यायेन ज्ञानद्वारेण न्ययत् तथाच स्वविषयकशब्दबुद्धिजनकत्वं शब्दलक्षणमिति चेत् तां हं वंध्यासुतादावलीकेऽतिव्याप्तिरित्याह वंध्यासुतोपि स इति । असतो वंध्यासुतादेर्द्विर्भातरान्भ्युपगमेऽपि अननुभावकानुपाख्यादाशब्दवृत्तिविषयत्वं विकल्पज्ञानविषयत्वमत्यंताभावप्रतियोगित्वं चेत्येते धर्मास्तां त्रिकैरभ्युपगम्यंत एवेत्युक्तमद्वैतसिद्धिव्याख्यानैर्मिथ्यात्वनिरुक्ते ब्रह्मानंदैः मूलकारेरपीदं वक्ष्यते शब्दबुद्धी असत्वेपीति श्लोकेन । तथाच विषयता संबंधेन वंध्यासुत इत्याकारकशब्दबुद्धी स्वस्मिन् जनयति वंध्यासुतेऽतिव्याप्तिरितिलक्षणांतरं शक्यते अर्थेति । सदर्थविषयकज्ञानहेतुत्वं शब्दत्वं नाऽलीकेऽतिव्याप्तिः तस्यासत्त्वादिति । अस्य लक्षणस्य ध्वनिरूपे शब्देऽर्थविषयकबोधजनकत्वमप्यामिहाह न ध्वनिस्तथेति । अत्र लक्षणे दोषांतरसंभवेऽपि पुरःस्फूर्तिकत्वेन प्राधान्याद्व्याप्तिरेवोक्तेति ध्येयम् २२८ न तु वर्णादात्म्येनार्थबोधजनकत्वं शब्दलक्षणमस्तु अस्य न ध्वनावध्याप्तिः ध्वनेरपि वर्णवर्णजनकत्वमपि मांसकमते वर्णतादात्म्यात् यथा जातिव्यंजनक्यक्तेर्जात्यातादात्म्यं तद्वदित्याशङ्क्य किमुक्तविषयासंबंधां बोधजनकत्वं लक्षणं किं वायदीयं द्वियेण संबंधस्तं प्रत्येवेति विकल्प्य तत्र नाद्य इत्याह वर्णात्मक इति । असौ शब्दो वर्णात्मकोऽपि नियतः त्रियमविशिष्टः सः सर्वेषां ज्ञानकारणं न भवति यतः कचिद्दधिरादौ धियं न जनयेदित्यन्वयः आदिपदेन सुप्तमूर्च्छितम्

द्वितीयमनुयातिव्याख्यादूषयति नचंद्रियस्येति । वर्णात्मकत्वेसर्तोद्रियसंबंधादज्ञानहेतुः शब्दः इतित्वयालक्षणेर्हितिस्तत्पितस्मैशब्दायस्वस्तिखंडनभयात्संरक्षणंनचभवेदित्यन्वयः कुतोय
तोभूमोप्येवंस्ववाचकेशब्दतादात्म्यवत्त्वेसत्येवसर्तोद्रियसंबंधाच्छ्रुणां वन्हादिज्ञानहेतुः तथाचतत्रातिव्याप्तिरितिभावः २३० नचंद्रियपदेनश्रोत्रमेवविवक्षितमतोनधूमेऽतिव्याप्तिरित्याशंक्य
तथापिशब्दत्वजातावतिव्याप्तिरित्याह नचश्रोत्रस्येति । श्रोत्रस्यसंबंधोग्राह्यत्वरूपोविशेषः प्रमादिनिष्ठेन्द्रियसंबंधाद्विलक्षणः तस्यशब्दसंरक्षणस्यकारणंप्रयोजकंनचसंभवति तत्रहेतुः त
स्मिन्नित्यादि । हियस्मात्तस्मिन्शब्देनगतेसर्वत्रतादात्म्यसंबंधेनवर्तमानेधर्मेजातिरूपेपिआसौविशेषोस्तिकीदृशः अवारितःकेनापिरोद्धमशक्यः तथाचस्फुटाऽतिव्याप्तिरितिभावः अ
त्रयद्यपिगुणपदनिवेशेजातावतिव्याप्तिर्नसंभवतितथापिगुणत्वानिर्वचनीयत्वस्याकाशनिर्वचनप्रसंगेवक्ष्यमाणत्वात्श्रोत्रग्राह्यत्वांशोदूषितइतिध्येयम् २३१ ननुजातिव्यक्तयोस्तादात्म्या
जातेरपिनामत्वमस्तिवतीष्टापत्तिभाशंक्याह अस्यतत्त्वेइति । अस्यानुगतधर्मस्यजातिरूपस्यतत्त्वेशब्दात्मकनामत्वेस्वीकृतेसतितस्यशब्दस्यरूपंस्वरूपंरूपत्वंरूपभावमाप्नुयात् इन्द्रिय
ग्राह्यत्वेनहिजात्यादिकंरूपत्वेनश्रुतौधिवक्षितम् अधुनाशब्दनिष्ठजातेरपिनामत्वाभ्युपगमेनामरूपयोर्भेदव्यवहारलोपापत्तिरितिभावः ननुजातिरनुगताशब्दस्त्वननुगतइतिस्पष्टोभेदइत्याशं
कावारणायशब्दस्याप्यनुगमसर्वत्रदर्शयति यथाककारेइति । शब्दसंगतिःशब्दसंबंधः तथाचरूपात्पृथक्नामनिर्वक्तुमशक्यमितिभावः २३२ एवंनामोऽनिर्वचनीयत्वंप्रसाध्यरूपक्रिय

नचंद्रियस्यसंबंधाज्ज्ञानहेतुरितिरिति ॥ स्वस्तिस्मैभवेद्यस्माद्भूमोप्येवंनृणामिह २३० नचश्रोत्रस्यसंबंधोविशेषस्तस्यकारणम् ॥ तस्मिन्ननुगतेधर्मे
ह्यस्त्यसावप्यवारितः २३१ अस्यतत्त्वेध्रुवंतस्यरूपंरूपत्वमाप्नुयात् ॥ यथाककारेकत्वंस्यात्शब्देवाशब्दतायथा ॥ तथाघटादिषुप्रायोदृश्यतेनामसंगतिः
२३२ यथानामतथारूपक्रियेअपिसुदुर्भणे ॥ अपिक्रियानरूपेणविहीनागृह्यतेकाचित् २३३ यथाघटेनहीनानगृह्यतेपृथुबुधता ॥ ततोनेयंपृथग्रूपारूप
रूपवदोरिता २३४ रूपंहिसकलंयस्माज्जनयेन्नामतोधिष्यम् ॥ तस्मान्नवस्तुतस्तत्स्यान्नरेतीक्ष्णाग्रशृंगवत् २३५ नचास्तिप्रत्ययस्तत्रजायमानोनि
वार्यते ॥ अस्तिबंध्वासुतोत्तैवंप्रत्ययोनरिनीस्त्यसौ २३६

योरपितदतिदिशति यथानामेति । सुदुर्भणेदुःखेनभणितुंनिर्वक्तुंशक्ये तत्रक्रियायाउक्तलक्षणरूपाद्यदिभेदंकश्चिद्विवेकेनानुभवगाचरं कुर्वीततदालक्षणमपिप्रणयेत्तदेवतुनसंभवतीत्याह अपिक्रिये
ति २३३ दृष्टान्तमाह यथाघटेनेति । पृथुबुधतापृथुर्विशालोबुधोमूलभागोयस्यसपृथुबुधः बुधपदमुदरोपलक्षणं परिशेषात्स्वरूपमुखः तस्यभावस्तत्ता तथाचयथाघटस्वरूपंपृथुबुध
ताघटात्पृथक्नानुभूयतेतथापूर्वोपरीभूतदंडादिस्वरूपाक्रियेतिभावः 'मूलंबुधोधिनामकः' इत्यमरः । फलितमाह ततइति । रूपरूपवत् रूपस्यस्वरूपवत् यथारूपंरूपान्नपृथक्तद
द्विष्यर्थः २३४ अथनामतःपृथगनिर्वचनीयतारूपस्यस्फुटयति रूपंहीति । यस्मात्सकलंरूपमिन्द्रियगोचरात्मकंनामतोनामपक्षपातिनीधिष्यंजनयेत्तस्मात्तद्रूपंवस्तुतोवास्तवंनस्यात्किंतुविक
ल्पमात्रंतदित्यर्थः वाचारंभणमित्यादिश्रुतिरप्यनुकूला ज्ञानस्यनामपक्षपातिवंहरिणाप्युक्तं 'नसोस्तिप्रत्ययो लोकेयः शब्दानुगमादते । अनुविद्धमिवज्ञानंसर्वशब्देनभासते' इति । ना
मतइतिसिद्धवाअर्जुनतोभवन्नितिवद्बोध्यः तत्रदृष्टान्तःनरइत्यादि पर्वतशृंगवत्स्थूलंशृंगंशिरएवातउक्ततीक्ष्णाप्रेति २३५ ननुअलीकेनृशृंगबंध्वासुतादीअस्तीत्याकारकंज्ञानंनस्तिअस्ति
रूपेऽतःकथंसाध्यमुच्यतेइत्यतआह नचास्तीति । तत्रनृशृंगादौ उदाहरणमाह अस्तीति । वंध्वासुतोस्तिएवंइत्याकारकोऽसौप्रत्ययःनरिपुरुषेनास्तिइतिनकिंतुअस्त्येव सांख्यैर्विकल्पक
पस्यनेयायिकादिभिराहार्यज्ञानरूपस्यस्वीकारादितिभावः २३६

ननुरूपज्ञानवंध्यासुतज्ञानयोर्नसाम्यभिद्रियजन्यत्वतदजन्यत्वाभ्यां विशेषादित्याशंक्य किं सर्वेन्द्रियजन्यत्वविशेषः किं वा एकैकेन्द्रियजन्यत्वमिति विकल्प्यतत्र नाद्यइत्याह नचासाविति । असौ रूपप्रत्ययः इत्येतत्सर्वेन्द्रियजन्यज्ञानविषयत्वं भावकारणं सत्ताप्रयोजको विशेष इति न च वक्तव्यम् । हियतो गंधधियश्चक्षुरादिः कारणं न किंतु घ्राणमेव तथा च विशेषकल्पनेन रूपसत्तां सावयितुमिच्छतस्तव गंधादिसत्तापिगता एवं च वृद्धिमिच्छतो मूलहानिरिति भावः २३७ द्वितीयविशेषमनूय वंध्यासुते पितस्य सत्वमाह अथैकेन्द्रियेति । गंधादेरस्तीति शेषः तर्हि एतस्मिन् विशेषेऽभ्युपगते सति तवेवमते मनसिन्द्रियेण नृशृंगस्य बोधनमस्तु कः प्रतिबध्नाति त्वंच किमपलपसि एवं चायमपि विशेषो नास्तीति भावः २३८ ननु मनस इन्द्रियपारतंत्र्यं वंध्यासुतज्ञाने प्रतिबंधकमित्याशंक्य तत्पारतंत्र्यस्य कादाचित्कत्वेन सुखादिज्ञानान्धने कानि साधयतो मनसो वंध्यासुतज्ञाने को भार इत्याशयेनाह नहीति । नेत्राद्यगम्यत्वेन सति सुखदुःखयोर्ग्रहो न इति न हि किंतु मनसा ते गुह्ये ते एवेत्यर्थः तथा च वंध्यासुतो नरे शृंगमपि ज्ञायतामिति शेषः ननु कथमसतज्ञापयेतेत्यत्राह दुःखमित्यादि । वाशब्द इवार्थे यथा वैरिणि वर्तमानं दुःखं सुखरूपेणासदपि सुखमिति ज्ञायते तद्वदिदमपि ज्ञायतां प्रसिद्धं हिलोके वैरीदुःखितोऽपि सुखीति मन्यते इति २३९ एवं सति रूपं नाममात्रमिति लोकप्रसिद्धमन्यति रेकं दृष्ट्वापि निश्चीयते इत्याह प्रवृत्त्यादाविति । प्रवृत्त्यादौ प्रवृत्तिपूर्वकाले इच्छाद्वारा प्रवृत्तिकारणीभूतायो

नचासाविन्द्रियैर्जन्यइत्येतद्भावकारणम् ॥ नहि गंधधियः कापि चक्षुरादिस्तु कारणम् २३७ अथैकेन्द्रियबोध्यत्वं गंधादेर्नासतस्तथा ॥ तर्ह्यस्तु नरिशृंगस्य मनसा बोधनंतय २३८ नहि नेत्राद्यगम्यत्वेन ग्रहः सुखदुःखयोः ॥ वंध्यासुतो नरे शृंगदुःखं वैरिणि वा सुखम् २३९ प्रवृत्त्यादावृत्तेश्च न बोधोऽस्ति विचारिणाम् ॥ एवं शब्दादयः सर्वे सति नैव निरूपिताः २४० न च तद्व्यतिरिक्तानि संतिभूतानि वैकाचित् ॥ तथा हि न भइत्येतत् किं नाम भवतो मतम् २४१ अवकाशस्त्वसौ कस्माद्भवे द्वंध्यासुतो नते ॥ न च शब्दगुणत्वेन तस्य वंध्यासुता द्विदा २४२ गुणो हि गुणिनो भिन्नो नासौ तस्य गुणो मतः ॥ यथा घटात्पटो भिन्नो घटस्य न घटो भवेत् ॥ अभिन्नोऽपि गुणो न स्याद्गुणो यद्गुणो न हि २४३

बोधो विचारवतां स शब्दविना नास्ति किंतु शब्दावगाहो वदष्टोऽतः सहोपलंभानामरूपयोरभेदः सिद्ध इति भावः प्रपंचव्यापिकानां नामरूपक्रियाणामनिर्वचनीयत्वविचारमुपसंहरति एवमिति । स्पष्टम् २४० अथ तद्व्याप्यपंचभूतानामनिर्वचनीयत्वं स्फुटयितुमुपक्रमते न च तद्व्यतिरिक्तानोति । ताभ्यो नामरूपक्रियाभ्यः पृथग्भूतानीत्यर्थः तत्र ज्येष्ठमाकाशं विचारयति तथा हीति । किं किं स्वरूपमित्यर्थः २४१ नन्ववकाशरूप आकाशः प्रसिद्ध एवेत्याशंक्य एवं सत्यावरणाभावाधिकरणं यत्किंचिदस्ति तदा काशमिति लक्षणमागतं तच्च वंध्यासुतेऽपि गच्छति अलीकेऽपि अभावसंबंधस्य तां त्रिकैः स्वीकृतत्वादित्याशयेनाह अवकाश इति । तेन वकल्पनविषय आकाशोऽवकाशरूपश्चेत्तर्हि वंध्यासुत एव कस्मान्नावकाशो भवेत् तस्याप्यवकाशत्वसंभवादिति भावः शब्दगुणकत्वेन विशेषमाशंक्य तद्विघटनं प्रतिजानीते न चेति २४२ तत्र हेतुतया भिन्नस्याभिन्नस्य वा गुणत्वासंभवमाह गुणो हीति । गुणिनो भिन्नश्चेद्गुणस्तर्हि तस्य गुणिनो गुणो न मतः न संमतः भिन्नत्वेन प्रसिद्धयोर्गुणगुणिभावादर्शनात् उदाहरणं यथेति । घटाद्भिन्नः पटः घटस्य घटः घट्यते उपसर्जनीभूयोपकुरुते इति घटो गुणस्तथा भूतो न स्यात् तथाऽभिन्नोऽपि न गुणः स्यात् यद्वत् यथा गंधस्य गुणस्य तस्मादभिन्नो गंधो गुण इति न्ययवहिते इत्यर्थः कल्पितभेदेन गुणगुणिभावस्तु यादृशो यक्षस्तादृशो बलिरिति न्यायेन कल्पितमेवाकाशं सावयेत्तत्परमार्थमिति भावः २४३

ननुपरमार्थयोर्भेदाभेदयोः समुच्चयः सांख्यादिसंमतोऽस्ति त्वया शक्याह भेदाभेदाविति । न्यायचक्षुषा विरुद्धयोर्न समावेश इति न्यायानुगृहीततुद्धिनेत्रेण दुराग्रहेण सत्त्वे समावेशोऽस्वीकृतस्तु तयोर्भेदाभेदयोः प्रत्येकयोर्दोषो वर्णितः सतवबलाद्भवेदापद्येतेत्यर्थः यथा प्रत्येकमृगयादिव्यसनदोषो व्यसनद्वयांगीकारे इति भावः २४४ किंच यदा भेदाभेदयोरेवा निर्वचनीयत्वं तदा किमु तत्र विवाद्यानामित्याशयेन भेदाभेदौ किं वस्तुनः स्वरूपमेव किं वा ततः पृथगिति विकल्प्यतत्र नाद्य इत्याह अपि भेद इति । वस्तुनी वस्तु स्वरूपा भिन्ने इति चेत् किं हि इदं ते वचो वृथा व्यर्थं समाधाना समर्थमिति यावत् तत्र पुनरुक्तिप्रसंगहेतुमाह इदं भिन्नमित्यादि । तथा सतीत्यादिः तथा सतीदं फलवृक्षाद्विन्नं इदं द्रव्यं सतोऽभिन्नेते इमे वस्तुनी इति वाक्यं नोचितं स्यात् भिन्ना भिन्नवस्तुपदानां प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावाद्धटः कलश इति वाक्यवदिति भावः २४५ पुनरुक्तिदृष्टांतेन स्पष्टयति न घट इति । स्पष्टम् २४६ भेदाभेदयोः पृथक् रूपे द्वितीयपक्षेऽपि भेदाभेदधारास्वीकारेऽनवस्थादोषभयेन प्रथमभेदाभेदनिर्वाहार्थं स्वीकृतयोर्भेदाभेदयोर्वस्तुमात्रत्वमेव वक्तव्यं तथाच प्रथमभेदातिक्रमेण भेदांतरं प्रतिपादनेऽप्यर्थः प्रयास इत्याह भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थमिति । परौ प्रथमभिन्नौ यदा रूपे तदा यात्किंचित्तेव च न तद्वत्कवं घनं स्यादित्यन्वयः यथा कश्चिद्द्रव्यं ग्रहीतुमिच्छन्नेव मुपायं कल्पयेत् अस्य आतपे स्थितस्य मत्स्यैकाग्रचेतसः शिरसि नवनीतं प्रक्षिपामितस्मिन् द्रवीभूते नेत्रयोः पतितं धीभूतमेनं ब्रह्मा मीतितथैव च तं ब्रह्मी

भेदाभेदौ न कुत्रापि दृश्येते न्यायचक्षुषा ॥ सत्त्वे तयोर्द्वयोर्दोषोऽक्तस्तवबलाद्भवेत् २४४ अपि भेदस्तथा भेदो वस्तुनी चेद्दृथावचः ॥ इदं भिन्नमभिन्नं वा वस्तुनी इति नोचितम् २४५ न घटो घट इत्येव पटो वा पट इत्यपि ॥ उच्यते पुनरुक्तेन दोषेणाकुलितं क्वचित् २४६ भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थं भेदाभेदौ परौ यदा ॥ ब्रूषे किंचित्तदा तस्याद्वचनं बकवधनम् २४७ वाय्वग्निवारिभूमीनामेवमेव गुणानि हि ॥ तदभावे च तासां स्याद्द्व्यापुत्रसमानता २४८ अपि दोषादिमूढानां न भोनैवावकाशकृत् ॥ न वायुः स्पर्शकृत् वापि वह्निः पाकादिकारणम् २४९ न तृषां शमयेत्तीरं पृथिवी नैव धारयेत् ॥ एवमन्येषु धर्मेषु व्यभिचारो महानिह २५० दृश्यं ते तेन भूतानि स्वप्नभूतसमानिह ॥ न भआदीनि भूतानि यदाऽसंति तदा कथम् ॥ तज्जः प्रपंचः सत्यः स्याद्द्व्यासुतसुतो यथा २५१ प्रपंचस्य ततो जन्ममाययापि न संभवेत् ॥ न हि बंध्या तनूजस्य माययापि जनिर्भवेत् ॥ सतां मायाविमुखानां जन्मदृष्टं हि मायया २५२

या तस्य प्रयासो यथा व्यर्थस्तस्या शिरसि नवनीतप्रक्षेपाय समीपगमनकाल एव बंधं संभवात् तथा तव भेदाभेदांतरं कल्पयित्वा पुनर्वस्तु स्वरूपतामभ्युपगच्छत इति भावः २४७ एवं गुणत्वानिर्वचनीयत्वेनाकाशमिथ्यात्वसिद्ध्या व्यन्यापितदतिदेशेनाह वाय्वग्नीति । गुणविना गुणिमिथ्यात्वं च वायुना हतगंधाभूः सलिलत्वाय कल्पते इत्यादिना पुराणे स्पष्टम् २४८ किंचाकाशादीनामवकाशदानादिकं यल्लोकप्रसिद्धं लक्षणं तत्किं सर्वान् प्रति किं वायं कंचित्प्रतितत्राद्ये संभवं स्पष्टयति अपि दोषादीति द्वाभ्यां । दोषो घातुर्वैषम्यं आदिपदेन यो निस्वभावादिपरिग्रहः तैर्मूढानां जडोक्तानामिति त्वर्थः २४९ न तृषां प्रति । व्यभिचारः सर्वत्राननुगमरूपः शेषं स्पष्टम् २५० द्वितीये दृष्टिसमसत्ता कत्वेन स्वप्नप्रदार्थवन्मिथ्यात्वं प्रबोधि असत्त्वं च स्पष्टमित्याह दृश्यं ते इति । पंचभूतमिथ्यात्वे सिद्धे तत्कार्यप्रपंचस्य मिथ्यात्वं सुतरां सिद्धमित्याह न भआदीनि इति । असंति सत्ताहीनानि बंध्यासुतस्यालोकत्वात् तत्कार्यतत्पुत्रो यथाऽसंभाव्यसत्ता कस्तद्वदित्यर्थः शेषं स्पष्टम् २५१ एवं पंचभूतानां सकार्याणामात्मातिरेकेणासत्त्वं प्रतिपाद्य तत्कारणतया प्रसिद्धा यामायाया अज्ञानप्रकृत्यादिपदेः प्रसिद्धाया अपि तथात्वं वक्तुं किमायायाः कार्या न्यथानुपपत्त्या सिद्धिः किं वा श्रुत्या किमथ वाऽनुभवादितितत्र प्रथम इत्याह प्रपंचस्येति । तत उक्तविधयाऽसत्त्वात् दृष्टांतो न हीति । ननु लोके भूमिस्थो नटः कथमसत्त्वांतरमाकाशारूढं दर्शयति कथं वा घटोत्कचादयोऽसतीः सेनानिर्म-

माणाः श्रूयंत इति हासेऽत आह सतामिति । मायाविषुमुख्यानां सतामेव जन्मनानां रूपेण प्रादुर्भावो मायायानिमित्तभूतया हेतुन तु माया तत्र परिणाम्युपादानं किंतु माया विषयीभूतो माया व्याप्ते
वतस्तदूपेण भासते इत्युक्तमेव तथा च नासज्जनने तस्याः सामर्थ्ये दृष्टेन सास्वतंत्राकल्प्येति भावः २५२ द्वितीयं निराचष्टे मायाया इति । अस्तीति भावप्रधानो निर्देशः अस्तित्वस्थितिः
श्रूयते 'माया तु प्रकृतिं विद्यात्' इत्यादिवाक्यैरिति शेषः । साजनिनाशास्तिहेतुतापि नास्त्येव तदाश्रयभूतायामाया अप्यसत्त्वादित्यर्थः श्रुत्या तु साऽद्वैते बुध्यवतारणायानूदितैवेति भावः २५३
न तृतीयः विचारविमुक्तप्रमत्ताद्यनुभवस्या किंचित्करत्वाद्विचारसहकृतप्रमारूपानुभवागमने तु तस्याः पलायनादित्याह सच्चिदानंदरूपमिति । स्वमात्मानं असाविवेकयात्मानावगच्छति नानुसं
घत्तेतदेमां एष नित्यापरोक्षः कल्पयति अहमज्ञ इत्यादि मन्यते विचारकालेऽविवेकिदशायाः परोक्षत्वादसाविति प्रयोगः दृष्टान्तः शिशुरिति २५४ दृष्टान्तस्फुटयति शयान इति । स्पष्टम् २५५
दाष्टीति के उपसंहरति आनंदात्मेति । एवमहमानंदात्मा भूमासच्चिद्रूपं निजं वपुः स्वरूपं विस्मृत्यैनां मायां कल्पितवानस्मीति शेषः आत्मनैव विवक्षापादानभूततया श्रयेणात्मनि स्वविषयिकां स्व
यमिति पदेनैतन्निरपेक्षता सूचिता विस्मृत्येति पदेन विस्मरणस्यापि तत्प्रयुक्ततया तस्या अनादिता सूचिता २५६ फलितमाह तत इति । एषामपि नास्त्येव तत्र हेतुगर्भविशेषणं निर्द्देश्येत्यादि ।
अद्वये द्वितीयावकाशो बाधित इति भावः तर्हि कथमस्या भानमत आह नैवेत्यादि । तथा चाज्ञाते मय्येव मायादिपदे र्व्यवहार इति भावः २५७ ननु शब्दज्ञानयोर्बलेन स्वतंत्रैव माया कुतो न स्यादित्या

मायाया अपि विश्वस्य जनिनाशास्तिहेतुता ॥ श्रूयते सापि नास्त्येव मायाया अप्यसत्त्वतः २५३ सच्चिदानंदरूपं स्वं यदा सौ नावगच्छति ॥ तदेमां कल्पयत्येषा शि
शुः स्वराक्षसं यथा २५४ शयानो बालकः कापि स्वदेहज्ञानवर्जितः ॥ स्वदेहं राक्षसं मत्वा विभेत्याकुलितेन्द्रियः २५५ आनंदात्मा ह मप्येवं सच्चिद्रूपं निजं वपुः ॥
विस्मृत्यैनां कल्पितवानात्मनैवात्मनि स्वयम् २५६ तत एषापि नास्त्येव मयि निर्द्देश्यरूपिणि ॥ नैषामतो विभिन्नास्ति बालकादिवराक्षसः २५७ शब्दबुद्धी अस
त्वेपि भवेतां वस्तुनो यतः ॥ वंध्यासु ते हि दृष्टत्वा न्नैतयोर्मानता ततः २५८ अपिशब्दो ब्रूनास्त्येतदुदितं हि मया पुरा ॥ बुद्धिश्च नाम केयं स्यादितं तावद्विचार्यताम्
२५९ यदि बोधो घटादेः स्यात् घटादिस्तर्हि चेतनः ॥ तथा त्वेच परापेक्षा स्फुरणेनास्य संभवेत् १६०

शंक्यस्यादेवं दिशब्दो ज्ञानं च प्रमाणरूपे स्यातामिमे तु न तथेत्याह शब्दबुद्धी इति । वस्तुनोऽस्त्येव पीत्यन्वयः भानता प्रमाणवत्स्वविषयसाधनक्षमता अत्र यद्वक्तव्यं तच्छब्द निरूपणे उक्तमिति
२५८ नन्वेवं प्रबुद्धेन भवता सम्राजा शेषकार्याधिकृते पुस्तपाहरणेन दंडितेष्वापिलोकविधुवहेतुशब्दोर्मत्रिस्थानीया बुद्धिश्च दंडनीया वित्याशंक्यतर्हि शब्दस्योपमदितत्वाद्बुद्धिमेव विचारदंडेन प्रहरामी
त्याह अपिशब्द इति । श्लोकादावपिशब्दो वाक्यान्तरारम्भसूचकः प्रायो बोध्यः उदितं नाम विचारे केयं किं स्वरूपा किं बोधरूपा वाऽस्त्ये घटादिसमायास्तस्यान स्वातंत्र्यशंका आद्येपि संबोधो धर्म
रूपो वा स वाधिष्ठानं धर्मिरूपो वा यदि धर्मरूपस्तदा तस्य बुद्धिरूपतापि संभाव्येत द्वितीये तु बोधस्य मत्स्वरूपत्वात् स्वातंत्र्यक्षमं बुद्धेः स्वरूपमेव दुर्वचमिति निर्णयायेदं वक्ष्यमाणं बोधस्वरूपमेव तावत्प्र
थमं विचार्यतां बोधस्वरूपनिर्णयेनैव बुद्धेरपि गतिः स्फुटी भविष्यतीति भावः २५९ तत्र तावद्बोधस्य धर्मरूपतापेक्षेदं विचार्य किं बोधो विषयधर्मः किं वा ज्ञानकरणं त्रियधर्मः किं वाऽऽत्मधर्मः किं वा
बुद्धेरेवेति विकल्प्य तत्र नाद्येत्याह यदि बोध इति हास्यां । यदि बोधो घटादेर्विषयस्य धर्मः स्यात् तर्हि घटादिचेतनः स्याद्बोधस्यैव चेतनत्वप्रयोजकत्वात् दृष्टापत्तौ दोषमाह तथा त्वेचेतनत्वेऽस्य घटा
देः स्फुरणे भाने परापेक्षान स्यात्तद्वत्त्वे च परापेक्षाऽतो न घटादिधर्मो बोध इत्यर्थः २६०

दोषांतरमाह विपर्ययइति । भोग्यस्य घटादेर्भाक्त्वेन प्रसिद्धिः स्यात्परिशेषादन्यस्य भोग्यतयेत्यर्थः तदुपपादयति । बुद्धिमानिति । बुद्धिमान्बोधवान्निर्भोक्तोक्तलक्षणभोग्याश्रयोभवेत्संभवेत् घटादिरपितथैव बोधवानेवेत्यर्थः २६१ द्वितीयं निराचष्टे नचेंद्रियाणामित्यादिषडभिः । इन्द्रियाणि हि बोधस्यावरणाभिभावकांतः करणवृत्त्युत्पादकतयोपकरणानि उपकरणानां तु सामर्थ्येनियमोदृष्टः यथा सुखोपकरणानां वैदिकानां लौकिकानां च येन येन यावदावदावरणाभिभावकमुत्पाद्यते तावत्तावत्फलमाविर्भवतीति न त्वभिर्व्यंग्यं लब्धवत्तस्तथानियमोदृष्टो ब्रह्मविदायुगपत्सर्वान्दानुभवात् तथा चायमर्थः अयं बोध इन्द्रियाणां च धर्मो न यतः क्वचिन्नियतो दृश्यते यदीमानि स्वयं बोधधर्मकाणि स्युस्तदा सर्वप्रकाशयेयुः न चावरणेन व्यवस्था जडेष्वावरणाभावादावरणस्य प्रकाशरूपबोधसामानाधिकरण्याभावाच्च आत्मनि तु बोधरूप आवरणमित्यस्यत् । नियमं स्पष्टयति नहीत्यादि । चक्षुःशब्दं न जानाति किंतु रूपमेव इतरत् श्रोत्रं रूपं न जानाति किंतु शब्दमेवेति अतो ज्ञायते नैषां धर्मो बोधः किंतु एतानि तदभिव्यक्त्युपकरणानि व्यवस्थाशालित्वादिति भावः यद्वा नियतः यत्रेंद्रियं तत्र बोध इत्येतादृशव्याप्तिनिरूपणशाली सन्बोध इन्द्रियसंबंधी क्वचिन्न दृश्यते अतो न तेषां धर्मः यो यस्य धर्मो भवति स सदा तत्र दृश्यते यथा वह्नुष्णस्पर्शः शब्दस्तु मीमांसकमते नित्यो भिर्व्यंजकासां निध्यान्न दृश्यते इत्यस्यत् नियमाभावं स्फुटयति नहीत्यादि । शब्दसामर्थ्ये बधिराणां चक्षुःसत्त्वेऽपि न बोधोदृष्ट एव मन्धानां रूपसामर्थ्येऽपि तथाच एतामुपकरणान्येव न बोधधर्मकाणीति भावः २६२ अपि क्वापीति । क्वापि कस्मिंश्चिद्देशे मनो न वयानकाले वा चक्षुःपुरःस्थितं पश्चाद्गातं रूपं न बोधयेत् तथा

विपर्ययः प्रसज्येत प्रसिद्धौ भोक्तृभोग्ययोः ॥ बुद्धिमान्निर्भवेद्भोक्ता घटादिश्च तथैव सः २६१ नचेंद्रियाणां बोधो यं दृश्यते नियतः क्वचित् ॥ न हि चक्षुर्बिजानाति शब्दं रूपं तथेतरत् २६२ अपि क्वापि पुरःपश्चाच्चक्षुरूपं न बोधयेत् ॥ तथा श्रोत्रादिकं क्वापि शब्दाद्यपि न बोधयेत् २६३ अपि बोधः कथं नाम भवेद्विद्रियगोधुना ॥ न हींद्रियेषु कुत्रापि बोधः किंत्वर्थगोहिसः २६४ यद्यन्यत्र स्थितो बोधो वस्त्वन्याद्विप्रकाशयेत् ॥ बोधो घटस्थितः कस्मात्पटं नैव प्रकाशयेत् ॥ यथा कथंचिदत्रापि संबन्धको निवारयेत् २६५ अपि संबन्धसाम्ये हि चक्षुषस्तु घटादिना ॥ कस्माद्द्रसादिकं तस्य बोधेन प्रतिभाति नः २६६

श्रोत्रादिकं स्वविषयं एषा व्यवस्था बोधधर्मकत्वबोधपक्षे नोपपद्यते उपपद्यते तु उपकरणत्वपक्षे उपकरणस्य प्रयोजकाधीनत्वादिति भावः २६३ इन्द्रियधर्मत्वपक्ष एव दोषांतरमाह अपि बोध इति द्वाभ्यां । बोधो हि स्फुरणात्मा स च घटः स्फुरतीत्याद्यनुभवेन विषयसंबन्धो भाति इन्द्रियेषु पराक्षेपु तु स्थितौ किं मानमिति भावः २६४ ननु नैयायिकादिनये यथात्मस्थितो बोधो घटादीन्विषयं करोति तथेंद्रियगोपिकरिष्यति संबन्धिद्वयस्वरूपात्मिकाया विषयताया संबन्धत्वसंभवादिति चेन्मैवं बोधो च स्तेषां भावानवबोधादित्याह यद्यन्यत्रेति । यद्यन्यत्र स्थितो बोधो न्यद्रस्तु प्रकाशयेत्तर्हि घटस्थितो घटाकारवृत्त्याऽभि व्यक्तस्तादात्म्यसंबन्धेन घटे स्थितो बोधः कस्मात्पटं न प्रकाशयेत् न च संबन्धाभाव इत्याह यथेति । यथा कथंचित्संबन्धत्वं दधिमत्तविषयतारूपं को वारयेत् तस्माच्च नैयायिकादिभिर्बोद्धादीनामनाधिका रिणां पुरतो गौणी विषयताऽऽविष्कृतति पामंतरिमता तु अभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपाऽतिप्रसंगहीना द्वैतबोधोपयोगिनी ह प्रपंच्यते इति भावः यदा हुरुदयनाचार्याः नग्राह्यभेदमवबुध्ययिष्योऽस्ति वृत्तिस्तद्वाप्येकैकालिनिवेदनगेजयश्रीः । नोचैदचित्त्यमिदमीदृशमेव विवर्धतथ्यंतथागतमतस्य तु को वकाशः इति । दीधितिकारोप्याह न्यायमधीते सर्वं तनुते कुतुका निबन्धमप्यत्र । अस्य तु किमपि रहस्यं केच न वै जानते सुधियः इति २६५ अत्रैव दोषांतरमाह अपि संबन्धसाम्ये हीति । चक्षुर्निष्ठ बोधेन घटादिमानस्वीकारे भवन्मते चक्षुषो यथा घटादिना संयोगरूपः संबन्धस्तथा घटनिष्ठरूपवद्द्रसादिनापि संयुक्तसमवायलक्षणसंबन्धसंभवाच्च स्य घटस्य रसादिकं कस्माच्चोस्मान्प्रतिनभातीति वक्तव्यम् अस्मान्मते तु यदाकारवृत्त्यभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपा विषयता यत्र तस्यैव मानमिति व्यवस्था वक्तुं शक्यत इति भावः २६६

आ. पु.

॥ १९ ॥

इन्द्रियेषु ज्ञानाभावमुपपत्तिर्दृश्यरूपसंहरति तत इति । ततोऽप्यनिष्ठस्याऽप्योपकारकत्वासंभवात्संभवेवातिप्रसंगापाताच्च चेद्यदि घटादिसंस्थो घटादिसंबद्धो बोधः स्यात्तदा तेन बोधेन ते पांघटादीनां प्रकाशनं भवति उपपद्यते परंतु तस्य घटादिभिरधिष्ठानत्वेन तादात्म्यलक्षण एव संबंधो वाच्यः असौ बोधोऽत्र घटादिषु धर्मत्वेन न तिष्ठति तेषां भोक्तृत्वप्रसंगादित्येतत्प्रागुदीरितं यदि बोधो घटादेरित्यादिनोक्तमित्यर्थः २६५ आत्मधर्मो बोध इति तृतीयं पक्षं निराचष्टे अत एवेति । अतोऽप्योपकारकत्वाभावापातादेव मपि आत्मन्यपि धर्मरूपतया बोधो न वर्तत इत्यर्थः ननु मास्त्वन्योपकार आत्मनस्तु व्यवहारायात्म धर्मो बोधोऽस्त्वित्यत आह मम तेनाप्रतीत इति । यदि मम धर्मो बोधस्तदा मम ततो भिन्नस्य जडत्वमप्येते न च घटादिवन्मयि बोधो नोपकारः शक्यः घटादीनां बोधे कल्पितानामधिष्ठानत्वेन प्रकाशनेपि मम निरधिष्ठानत्वाद्बोध्यस्य ममाधिष्ठानत्वे च तस्यैवात्मत्वापातात् मद्भिन्नस्य धर्मरूपबोधस्य प्रकाशरूपत्वेपि पुत्रपांडित्येन पित्रपांडित्यवन्मम तेन प्रतीतिर्न स्यादिति भावः बुद्धिधर्मो बोध इति चतुर्थं निराचष्टे ननु हरेरिति । बुद्धेरपि धर्मो बोधो न संभवति यस्मात्सा बुद्धिर्बोधादप्यतिरेकिणी पृथग्भावोऽप्यतिरेकस्तद्रहिता बोधतादात्म्येन हि सा बुद्धिर्ज्ञानपदव्यवहारपदवीमारूढा बोधस्य धर्मतया ततः पृथग्भावस्वीकारे तु सा ज्ञानत्वाद्भवेदिति भावः २६८ एवं सति तस्या घटादिसमत्वापत्तिरित्याह अपि बुद्धेरिति । बुद्धेर्यमौ यदा बोधस्तदेवं बुद्धिस्ततो बोधात् पृथग्भिन्ना सती कां किं स्वरूपा अयुना बोधभिन्न वा देवबोधरूपा वक्तुं न शक्या परिशेषादबोधरूपत्वांगीकरितस्या घटादिसमत्वेन मयि कल्पितायामदधोनसिद्धि कत्वेन स्वातंत्र्यशंकेति सिद्धं मदिष्टमित्याशयेनाह अबोधरूपत ततो घटादिसंस्थश्चेद्बोधस्तेन प्रकाशनम् ॥ तेषां भवति नात्रासावित्येतत्प्रागुदीरितम् २६७ अत एव न मय्येष मम तेनाप्रतीतः ॥ ननु बुद्धेरपि सायस्माद्बोधाद व्यतिरेकिणी २६८ अपि बुद्धेर्यदा बोधस्तदा केयंततः पृथक् ॥ अबोधरूपतः सापि घटादेर्न विशिष्यते २६८ अपि बोधो जगत्येकोऽप्यथवानेक एव सः ॥ एकत्वे वा सनामानस्मृत्यादीनां मिदा कुतः २७० अनेकत्वेपि तस्य स्याद्भेदः कइति रूप्यताम् ॥ बोधाद्बोधांतरेभेदो न भवेद्बोधरूपतः २७१ अबोधरूपतोभेदेन भवेद्बोधगो हि सः ॥ घटादेर्न हि भेदेन न भोनानाविधं भवेत् २७२ अपि बोधस्त्वबोधोसौ बोधांतरेभेदोऽक्षते ॥ यदि नायं भवेद्बोधो घटवद्बोधश्च न्यतः २७३ अपि बोधो न चाज्ञातो व्यवहारस्य कारणम् ॥ यथा घटस्तथा चायमबोधो घटवद्भवेत् २७४

इति । भावप्रधानो निर्देशः स्पष्टम् २६९ ननु बुद्धिरपि बोधात्मिकास्तु बोधानामनेकत्वादित्याशंकावारणाय बोधस्यात्मैकस्वरूपतावधारणाय च बोधस्वरूपे विचारांतरमारभते अपि बोध इति । एकत्वपक्षे ज्ञानभेदव्यवहारानुपपत्तिरसमायास्यमानां दोषतया प्रसंजयति एकत्वे इति । वासनाः संस्काराः ते च विनश्यदवस्थज्ञानजाताः प्रतियोगिभेदाधीनभेदाः मानपदेन भावव्युत्पत्त्याकरणव्युत्पत्त्याचप्रमाणां फलानां तद्भेदाधीनभेदकानां प्रमाणानां च ग्रहः स्मृतिः प्रसिद्धा आदिपदेनाप्रमाणग्रहणम् २७० अनेकत्वेपीति । अनेकत्वपक्षेऽपि इति रूप्यतां विचार्यतां इति किं तस्य बोधस्य भेदः कः कीदृशः किं स्वरूपप्रयुक्तः किं बोधाधिप्रयुक्तः तत्र नाय इत्याह बोधादिति । बोधांतरे बोधरूपेऽवकाशेभेदो न स्यान्न तिष्ठेत् कुतो बोधरूपतः बोधस्वरूपा विशेषादित्यर्थः २७१ द्वितीय इष्टापीति आह अबोधरूपतेति । अबोधरूपादुपाधेर्हेतोश्चेद्भेदस्तर्हि उपधेयबोधगती न भवेत् उपाधिनिष्ठभेदस्य तत्रापेयभानोपपत्तेर्बोधोपाधिबुद्धेश्च ज्ञानत्वपदवीदानेन संस्कारादिभेदानिर्वाहाच्च न चारोपितं स्वरूपं स्पृशतीति वाच्यं मृगतृष्णायामरुभृमरादीं करणादर्शनादिति भावः उपाधिभेदेनोपधेयस्वरूपभेदाभावेदृष्टांतमाह घटादेरिति । स्पष्टम् २७२ किंच बोधभेदांगीकारे ते च बोधाः परस्परसपेक्षानिरेपेक्षाया अंत्येकैकैव सर्वनिर्वाहात्किंभेदेन आद्येन प्रकाश्यस्याबोधत्वापत्तिरस्फटयति अपि बोध इति । बोधो यदि स्वभावाय बोधांतरमपेक्षेत तर्हि असौ अबोध एव तत्रानुमानं दर्शयति नापमिति । अयमितरसपेक्षो बोधो न बोधः बोधत्वाभाववान् ब्रह्मेतुः बोधश्च न्यतः भानश्च न्यत्वात् घटादिति २७३ एवं बोधस्यैकताप्रसाध्यतस्य स्वयंप्रकाशतां साधयेतुमिदं विचार्य किं मज्जातः ससर्वव्यवहारकारणज्ञातोऽतः तत्र नाय इत्याह अपि बोध इति । अज्ञातत्वमपि ज्ञानविरयत्वाभावरूपं द्विविधं स्वयंप्रकाशतरूपं वा जडत्वे सति चित्तव्यवहारी न त्वं वा तत्र प्रथमस्य सिद्धावता-

तृतीयश्लोकेवक्ष्यते द्वितीयमिहश्लोकेनिरस्यातं तथाचाप्रमथः अयमेकतयासाधितोबोधोऽज्ञातः सन्वयवहारस्यकार्यस्यकारणं यथाघटोऽज्ञातोपि जलाधाराहेतुस्तद्वन्न तथाचायमबोधो जडत्वे
 नबोधशून्यः सन्घटसमोभवेदिति २७४ ज्ञातत्वपक्षेपूर्वदोषसमुच्चित्तदोषमाह बोधेबोधइति । बोधस्यबोधेज्ञातत्वपक्षेऽबोधरूपत्वापत्तिदोषापेक्षयापरं द्वितीयमनवस्थादिकंचबोधमित्यर्थः
 एतत्साध्यकस्यापिज्ञातस्यैवसाधनक्षमत्वादितत्साध्यकस्यापीतिभावः अनुबोधबोधोर्बोधास्त्वित्यत आह अबोधइति । तस्मादान्वयापत्तिभयादसौ अबोधो नाभ्युपेयइतिशेषः विचारितइतिपद
 मुत्तरान्वयि २७५ अनुप्रकारांतरासंभवात्तस्मत्स्वयंप्रकाशतामभ्युपगच्छामीतिचेदोमित्याह सचेदिति । विचारितेसतिसोऽद्वितीयोबोधः स्वयंप्रकाशएवमुक्तिपथमवतरतीतिचेतर्हस्यदेवमस्तु
 इत्यर्थः ननुतवतादृशस्यतस्यांगीकारेकोलाभइतिचेतस्यमद्विभवेमदृश्यतयास्वप्रकाशताहानिभयेनमत्स्वरूपांतःप्रवेशभूमानंदलाभइत्याह अहमेवेति । ननुभूमानंदलाभेपितस्यक्षेमाचिंताऽव
 शिष्यतइतिचेत्तेत्याह । तथाचेति । स्पष्टम् २७६ भूमानंदेनित्यताभावमेवस्फुटयति आदाविति । अनित्यलक्षणपूर्वां अहंसर्वदास्मितस्मान्नानित्यइतिशेषः सर्वदासत्त्वमेवकुतइत्यत
 आह अहमेवेति । यद्यहंसंस्यांतर्हिकः स्यादितरभावादितिभावः २७७ एवमनित्यत्वाभावेवस्तुपरिच्छेदाभावंहेतुतयाऽभिधायतत्रदेशकालपरिच्छेदाभावोतथात्वेनाह यदेकत्रेति । यदस्तुए
 कत्रकारणरूपेऽन्यत्रवादेशेकोलेवास्याद्वैततदस्तुतस्मादाधारात्तथाजगतश्चभिन्नंस्यात्तव्यवहिते तेनभेदेनचविकारत्वसाधनद्वाराघटवदनित्यत्वंस्यादनुमीयेतबलात्तस्यापिपक्षधर्मतारूपात् 'याव
 द्दिकारंतुविभागोलोकवत्' इतिसुत्रात् विभागोभेदोविकारत्वस्यव्याप्यइतिसुत्रार्थः । मयितुकुत्रचिद्वृत्तित्वाभवादनित्यत्वसंभावनानास्तीत्याह अहमिति २७८ किंचदेशकालावेवस्वसंव
 वाधेबोधेभवेन्नमनवस्थादिकंपरम् ॥ अबोधेजगदाध्यंचतस्मान्नसौविचारिते २७५ सचेत्स्वयंप्रकाशः स्यादहमेवनचापरः ॥ तथाचानित्यतानैवममसत्तैकरू
 पिणः २७६ आदावंतेचयन्नास्तितदनित्यमितीरितम् ॥ अस्म्यहंसर्वदायस्मादहमेवनचापरः २७७ यदेकत्रभवेत्स्यादाधाराज्जगतोपिच ॥ भिन्नतेनाप्यनि
 त्यत्वंतस्यस्याद्वैतवद्वलात् ॥ अहंनकुत्रचितेनममकस्मादनित्यता २७८ अपिदेशस्तथाकालस्ताभ्यामुत्पादितंचयत् ॥ तयोःस्थितंजडंसर्वसदसत्त्वादिधर्म
 भूत ॥ मय्येवतदहंनान्नकुत्राप्यस्मिन्व्यवस्थितः २७९ यथामणिगणाःसूत्रेष्टिव्यापांसवोयथा ॥ अब्धौयद्वद्विनीराणिवह्नौवातमउद्धृतम् २८० वायौयद्वद्वं
 धत्तृणयथानमसिवाधनः ॥ यथासुहृदिदुष्टत्वंदुर्ज्ञेनसाधुतायथा ॥ यथास्वात्मनिरक्षस्त्वंमय्येवंसकलंजगत् २८१
 द्दपदार्थैःसहमामाधारंकुरुतःश्रुतिश्च 'सभूमाकुत्रस्थितःस्वेमहिम्नि' इत्याकाराममाधारनिवेधनपरा तथापिधममाधारंकल्पयंतितेकिमिथ्याभियोगदोषान्नबिभ्यतिइत्याह अपिदेशइति । ताभ्यां
 देशकालाभ्यां तयोर्देशकालयोः सत्त्वंकार्यात्मनास्फुटत्वमसत्त्वंकारणात्मनाऽस्फुटत्वं तत्तस्मात्सर्वस्यप्रदाधारकत्वात् अत्रदेशादौ शेषंस्पष्टम् २७९ नानाविधप्रपंचस्याद्वितीयात्मनिआ
 धारेस्थितोनानादृष्टांतमाह यथामणिगणाइतिद्व्याभ्यां । तत्रस्थूलप्रपंचस्यसूत्रात्मनिधृत्तौदृष्टांतःप्रथमः । द्वितीयस्तुसूक्ष्मप्रपंचस्यकारणेईश्वरोपाधोवृत्तौ यथापांसवोरेणवःपृथिविसामान्य
 स्यविशेषाःपृथिवीसामान्येस्थितास्तद्रूपमग्निसति कारणेसूक्ष्मशरीराणीत्यर्थः । तृतीयस्तुशक्तिरूपाणामव्याकृतानां ब्रह्मणिनामरूपेविहायस्थितौ 'यथानयःस्पन्दमानाःसमुद्रे' इत्यादिश्रुत्य
 नुरोधात् । सतुर्थस्तुभावाद्देतमतेपंचमप्रकाराविद्यानिवृत्तिपक्षेवाप्रपंचाभावोऽविद्यानिवृत्तिश्चपृग्भूताब्रह्मणिनिष्ठतीतिस्वीकारात् तयोःस्थितौदृष्टांतः उद्धृतंऊर्ध्वधृतं दीपादिशिखाग्रेभासमा
 नंतमःश्यामतारूपयथावह्नौस्थितंतद्वदित्यर्थः यद्वा तमसउद्धृतंउत्कर्षेणहृतंहरणं भावेक्तः ध्वंसइतियावत् सयथावह्नौभावरूपेसामानाधिकरघेनपृक्स्थितइत्यर्थः अथवाजडत्वेनविलक्षणस्या
 पिसृज्यस्यसर्गकालेधारणेऊर्ध्वतमोदधानोऽग्निर्दृष्टांतइति २८० वायाविति । स्थितिकालेधारणेदृष्टांतोयं गंधश्चतृणानिचतेपांसमाहारोर्गवृत्तं प्रलयेधारणेदृष्टांतस्तुआकाशः प्रावृषिप्रादुर्भूय
 कालांतरेप्रलीयस्थितस्यमेघस्यधारणात् एवमात्मनस्तत्पदार्थतयाप्रपंचधारकत्वंस्फुटोक्तपत्वंपदार्थतयाजोवत्त्वकर्तृत्वादियारेणदृष्टांतत्रयमाह यथासुहृदांत्यादिना । स्वात्मनिबालकशरीरेरक्ष
 स्त्वंराक्षसत्वमभस्तादुक्तं अथवाविवेकवतांदृष्टयात्मनःसकलप्रपंचधारणेदृष्टांतत्रयमिदमितिबोधम् ३८१

एवमात्मनःसच्चिद्वितीयतायामनामृतायां सत्यां निरतिशयानंदोभयालब्धः स्वयं बोधनतोदुःखाभावइत्याह स्वप्रकाशेति । ननु तव सर्वात्मकस्य जगति वर्तमानेन दुःखेन कथं न संबंधइत्याशं
क्यममसच्चिदानंदघनस्य स्वरूपविचारे जगत एव जडस्य बाध इत्याशयेनाह । नहीत्यादि । जातुकदाचिदपि कचिदंशे जगत्पि दुःखं नास्ति तत्र हेतुः नहि दुःखमिति । हियस्मादुःखपदा
र्थ एव त्रैकालिकात्यंताभावप्रतिषेधो एतदेव कथं मत आह जायमानमिति । दुःखं हि जायमानं जन्यं प्रसिद्धं जन्यत्वं च जडत्वव्याप्यं जडस्य च मयि चिदनेनावकाश इति कथं कश्चिदपि दुःखसत्त्वं प्र
तिपादयेदिति भावः २८२ मन्वेवं सति मुखेपि दुःखेऽप्यायः प्रसक्त इत्यतो वैलक्षण्यं मुखे स्फुटयति सुखं नैवमिति । एवं दुःखवत्सुखं जायमानमुत्पत्तिमत्केनापितत्त्वतो न दृष्टमिति मृदास्तु सुकृतवि
पाकसमर्थे अंतःकरणवृत्तिमानं दात्मप्रतिबिंबग्राहिणं सुखमिति मत्वा जायमानतां न भवतुनामिति भावः ननु सावृत्तिरेवास्तु मुख्यं सुखमिति चेन्न मानविरोधादित्याह जातमिति । जन्यं दुः
खात्मकं जनिमत्त्वाहः खवदित्यनुमानं नाल्पे सुखमस्तीति श्रुतिश्चात्र बाधिकेति भावः २८२ एवं वादपि दित्यंतवाक्यतात्पर्यां प्रपञ्चबाधपूर्वकं सच्चिद्वितीयानंददात्मज्ञानं प्रपञ्च्यतदुत्तरवाक्यं
फलपर्यवसायि स्वरूपसाक्षात्काराभिनयपरं व्याख्यातुं तन्निष्ठोपयोगिवैराग्याय विषयसुखदुःखरूपतां स्फुटयति ऊनत्रिंशच्छ्लोकैः किं विषयफलं सुखं तत्साधनत्वेन विषया एव वा सुखपदार्थ इति वि
कल्प्यतत्र नायइत्याह नहि वैषयिकमिति । वैषयिकं विषयेभ्य आगतं तत्फलं कथं तर्हितथाव्यवहारोऽत आह किं त्विति । दुःखे त्रिगुणांतःकरणपरिणामरूपे सुखमित्याकारानृणां धीर्जायतेत

स्वप्रकाशसुखं चाहं न दुःखं मयि किंचन ॥ नहि दुःखं जगत्पि स्मिन्न जातु विद्यते कचित् ॥ जायमानं जडं दृष्टं जडं न मयि वस्तुतः २८२ सुखं नैव जायमानं दृश्यते कापित
त्ततः ॥ जातं चेदसुखतस्यादुःखवज्जन्मयोगतः २८३ नहि वैषयिकं नाम सुखं किंचन विद्यते ॥ किंतु दुःखे द्विविधं त्रासुखधीर्जायते नृणाम् २८४ नहि चर्म
णि दुर्गंधे मांसलेहाधिरोक्षिते ॥ विण्मूत्रगंधसंघाते मृदुस्पर्शोपि पिच्छले ॥ नारीशो नौचभेदोस्ति विना भ्रांतिं नृणामिह २८५ स्तनयोश्च स्फिजो नृणां निर्लोभो
र्नास्ति वैभिदा ॥ अनिर्गतश्मश्रुमुखं पुंसां स्त्रीणां च वैसमम् २८६ न पुंसकानां स्त्रीणां च नास्ति भेदो विना धियम् ॥ पुरुषाणां वधूनां च शरीरे कापि नोभिदा २८७
चतुर्विंशतितत्त्वानां समुदायः शरीरकम् ॥ जंतुमात्रस्य तत्त्वे तत्पुरुषास्माभिरीरितम् २८८

स्याहेतुस्तु पूर्वभ्रमः संस्कारद्वारेति सापि भ्रम इति सूचयति विभ्रांत्येति २८४ न द्वितीयः अयोग्यत्वेन भ्रमनिर्वाहत्वादिति वक्तुं प्रधानमलनिवर्हणन्यायमभिप्रेत्य कामसुखस्य भ्रमनिर्वाहतां ता
वत्स्पष्टयति नहि चर्मणीत्यादिना । मांसले प्रचुरमांसवति पिच्छले स्निग्धं विण्मूत्रगंधानां संघातो यत्र तथाभूते एतादृशे मंडूकादि चर्मणि उपमानेनारीयो नौचविशेषो नास्ति भ्रांतेर्गति
स्त्वनिर्वाच्येत्याह विना भ्रांतिमिति अक्षीलपदप्रयोगोत्र प्रस्तावे वैराग्यद्वारा शांतिरसपोषकत्वाद्बोधः तथा चोक्तं मम्मटेन 'वक्त्राद्यौचित्यवशाद्दोषोपि गुणः' इति । उदाहृतं च प्रकाशकृताय
थाशमकथासु 'उत्तानोच्छूनमंडूकपाटितोदरसंनिभे । क्लेदिनी स्त्रीव्रणे सक्तिरकृमेः कस्य जायते' इति २८५ स्तनयोरिति । स्त्रीणां स्तनयोः तथानृणां पुरुषाणां स्फिजोः कटिगतमांसपि
डयोर्भिदानास्ति विना भ्रांतिमित्यनुषज्यते शेषं स्पष्टम् २८६ न पुंसकानामिति । धिर्पंकल्पनाम् वधूनां नारीणाम् स्फुटम् २८७ भेदाभ्युपगमेपि किं तत्त्वानां भेदः किं वाऽऽत्मन इति
विकल्प्यतत्र नायइत्याह चतुर्विंशतीति । 'दशोद्विधाणि भूतानि पंच प्राणास्तथैव च । अंतःकरणचतुष्कं च' एवं चतुर्विंशतितत्त्वानि एतेषां समुदायः तत्प्रसिद्धं जंतुमात्रस्य शरीरमित्येतत्पुरुषापि देह
इत्यादिनाऽऽत्माभिरीरितमिति २८८

नद्वितीयइत्याह सर्वेषामिति । सर्वेषांहृदयेचाहंन्यवस्थितः अभिव्यक्तः कीदृशः अहंप्रत्ययशब्दयोर्विषयतावाच्यतात्मकसंबन्धासंबन्धीतिशेषः अनाधारइत्यादिस्पष्टम् २८९ एवमिति ।
 एवमुक्तविधयातत्त्वेआत्मानात्मनोःस्वरूपेन्यवस्थितेतत्त्वाधिक्यभयादिविशेषमनंगीकृत्यस्थितेतत्त्वपिकामरूपग्रहस्यग्रहवदुष्मादादिहेतोर्विशंगताः पुरुषाःस्त्रियश्च इयंस्त्रीअयंपुरुषइत्येवंकल्प
 यित्वापरस्परंमुखजालालापिवंतिमलंश्रृङ्खलंतीत्यर्थः ' वंसाशुक्रमसृष्टमज्जाकर्णविष्मृत्रविष्मृताः । श्लेष्माश्लुदूषिकास्वेदोद्वादशेतेनृणांमलाः ' २९० आस्फालयंतीति । आस्फालयंति
 गात्राणिअभिधाताख्यसंयोगवतिकुर्वंतीत्यर्थः । कर्तृविशेषणं उष्मादेति । दृष्टांतद्वयमाह मेषाइत्यादिना । कीदृशःपिशाचाः हरस्यशंभोर्विनोदकाहासजननीयताः २९१ एवंहीति । ए
 वं कुर्वतांतेषांगात्रेभ्योऽंगेभ्यःकामोनिर्गतोभवतिकर्हिचिन्नैवनिर्गच्छतीत्यन्वयः ' कामःस्मरेच्छयोरेतसि'चेतिकोशात् । कामस्यरेतोरूपेणनिर्गमनेहेतुमुत्प्रेक्षते हृदिहसन्निवेति शरीरांतःस्थितदेव
 सभामध्यगतःकामःशंभुप्रीत्यर्थमिवारब्धनाट्यप्रयुक्तंजमानांवेकृतमीक्षित्वाहास्यवेगादिवनिर्गच्छतीति दृश्यतेहिसभायामागतहास्यवेगासहनेबहिर्गच्छंतोन्यथाचतत्रैवतिष्ठतइति एतेनकाम
 शास्त्रस्यलालाप्रभृतीभवानथरामृतादिपदैरभिदधतोलोकभ्रांत्यनुवादरूपीपहासेनलोकानांवैराग्यजननेपरमतात्पर्यमिति सूचितं प्रसिद्धमेतत् ' भ्रांत्यनुवादंश्रुत्वाविवेकिनस्ततोविरज्यंते ' इति

सर्वेषांहृदयेचाहमहंप्रत्ययशब्दयोः ॥ अनाधारःसर्वगश्चिदानंदात्माव्यवस्थितः २८९ एवंन्यवस्थितेतत्त्वेकामग्रहवशंगताः ॥ पुरुषाश्चस्त्रियश्चेतिकल्पयि
 त्वापरस्परम् ॥ पिवंतिमलंमुखजालंमलांश्चाददतेपिच २९० आस्फालयंतिचान्योन्यंगात्राण्युन्माददूषिताः ॥ मेषाइवपिशाचावायद्वद्वरविनोदकाः २९१
 एवंहिकुर्वतामेषांहृदिकामोहसन्निव ॥ गात्रेभ्योनिर्गतो नैवविनिर्गच्छतिकर्हिचित् २९२ ग्रहाविष्टायथाकापिग्रहोद्रेकात्परस्परम् ॥ ताडयंतिस्फिजोमताःसंमु
 खाविमुखाअपि २९३ संप्राप्यनुश्रमंपश्चादासतेसुखिताइव ॥ अनिर्मुक्तग्रहास्तद्वत्कामिनःसर्वजंतवः २९४ नाहिमैथुनधर्मेणकामनाशःकचिद्वेत् ॥
 नहिकामेविनष्टेपिप्रवृत्तित्तत्रदृश्यते २९५ किंतुयावत्श्रमंतत्रप्रवर्ततेपरस्परम् ॥ श्रान्ताअपिनिवर्ततेसुखंनैवात्रकिंचन २९६ मलयोर्युध्यतोर्यद्वच्छ्रमो
 त्यतौनिवर्तनम् ॥ स्त्रीपुंसयोर्ग्राम्यधर्मेतद्वन्नात्रास्तित्वैसुखम् २९७

२९२ ननुमास्तुतत्रसुखरूपःपुरुषार्थःकामोपशान्तिरूपोदुःखंस्वस्तुस्फुटइत्याशंक्यनान्यसाधनमन्यत्रक्षमतइति'यायाच्छ्रममात्रसाधनस्यकुतोदुःखंस्वस्तुत्वमित्याह ग्रहाविष्टाइत्यादिपंच
 मिः । यथाग्रहाविष्टाग्रहोद्रेकात्प्रहसंबन्धिवलाम्मत्ताविकृतिचिताःसंतःपरस्परंसंमुखाअभिमुखाविमुखाःपरादुमुखाश्चस्फिजःकटिप्रोथान्ताडयंति २९३ संप्राप्येति । तेएवश्रमंप्राप्यअनि
 र्मुक्तग्रहाअपिसुखिताइवासतेसुखमाप्तवन्निर्गपांरास्तिष्ठतितद्वत्कामिनोपिअनिर्मुक्तकामग्रहाःसंतःश्रमेणसुखितवदवभासंतइत्यर्थः २९४ तत्रययातिवाक्यंस्मारयति नहीति । तथाचोक्तंय
 यातिना ' नजातुकामःकामानामुपभोगेनशाम्यति । हविषाकृष्णवत्सर्वभूयएवाभिवर्धते ' इति । किंच प्रवृत्तिरेवेच्छाकार्यस्वकारणस्यानि वृत्तिर्दृश्यतीतिव्यतिरेकमुखेनाह नहिकामइ
 ति । येषांकामोविनष्टस्तेषांपुनःप्रवृत्तिर्नदृष्टाऽतःप्रवृत्तिरेवकामालिंगमितिभावः २९५ ननुसंसारिणोपिकामनाशवंतोनिवृत्तिमत्त्वादितिसत्प्रतिपक्षइतिचेन्न निवृत्तेःकामनाशाभाववत्त्वे
 नमिश्रितेषुमल्लादिष्वपिवर्तमानत्वेनन्यभिचारित्वादित्याह किंत्वितिद्वाभ्यां । नचफललाभेननिवृत्तिरितिसंक्षेपं लब्धफलानांसाधनोपेक्षादर्शनं।दत्रतुतदन्यतिरेकादितिसूचयितुमुक्तं सुखंने
 वात्रकिंचनेति २९६ दृष्टांतैर्न्यभिचारस्फुरयति मलयोरिति । ग्राम्यधर्मेते स्पष्टम् २९७

॥ २१ ॥

एवंग्राम्यधर्मोदोवस्तुतः सुखाभावेऽपि विपर्ययेण दुःखमेव सुखमिति मन्यमाने प्रत्येवेवात्येयदन्वयापित्वदभिमतसुखलाभे किमर्थोयमनर्थसाथैकर आरंभाडंबरः ' अकैचेन्मधुविंदेत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् ' इति न्यायादित्याशयेनाह रेतस इति । तावद्विण्मूत्रयोर्विसर्गेऽपि विद्यते इत्यन्वयः कीदृशं तत् नात्यधिकं किंचिदधिकम् अनुतापाभावादिति भावः न नुरतजन्यं सुखं कथं विसर्गमात्रं जनयेदत आह रत शब्द इति । अत्र विण्मूत्रप्रतियोगिके विसर्गे किंचिदप्रयुज्यते अत्रापि प्रयोगे किंचिदधिकमिति यथः सुखानुकूलव्यापारत्वं प्रवृत्तिनिमित्तमादायैव हि कोशकारोर्निधुवनं रतमित्यादौ रतशब्दः प्रयुक्तस्त्वयापि तदनतिक्रमादिति भावः २९८ किंचेतादृशसुखस्यातिसौलभ्यात्तत्कामनया चरणेन न कर्माणि वंचनीयानि तेषामेतः करणशुद्धौ विनियोगार्हत्वादभिनिवेशेन तत्कामनयेवाचरणे तु प्रतिबंदो समाधेया त्वयेत्याह अपिवायोरिति । वायोरपानाख्यस्य मात्रशब्दः कात्स्पर्यार्थकः संपर्कः संयोगः यागादिषागदानप्रभृति शेषं स्पष्टम् २९९ किंच सुखस्य विषयजन्यत्वाभ्युपगमे किं स्त्रीपुंसयोः शरीरं का रणं किं वातयोर्योगः किं वा प्रजोत्पत्तिः किमथ वासजातीयप्रजोत्पत्तिरिति विकल्प्य तत्र नाद्य इत्याह अपिनामिति । देहे सुखं नाम प्रसिद्धं स्यादुत्पद्यतश्चेत्तर्हि नारीन न रं व्रजेत् एवं नरोऽपि न नारीं व्रजेत् फलितमाह नत इत्यादि ३०० न द्वितीय इत्याह स्त्रीपुंसयोरिति । रत्यं ते ग्राम्यधर्मोति तयोः स्त्रीपुंसयोः संतापाय अनुतापाय अत एवोक्तं शिष्टैः ' भोजनान्ते श्मशानान्ते मेथुनान्ते च यामतिः । सामतिः सर्वदा चेत्स्याच्चरो नारायणो भवेत् ' इति ३०१ न तृतीय इत्याह न च प्रजाया इति । मत्कुणकीटः प्रसिद्धः आदिपदेन यकादिपरिग्रहः तेषामपि प्रकर्षेण जनिशालित्वेन प्रजापदार्थत्वाविशेषादिति

रेतसो निर्गमे यावत् सुखं तावद्विद्यते ॥ विण्मूत्रयोर्विसर्गेऽपि ततो नात्यधिकं पुनः ॥ रतशब्दो विसर्गैत्रत्वया किं न प्रजुज्यते २९८ अपिवायोः शब्दस्य विसर्गे स्तिहियत्सुखम् ॥ नतदेव वधूमात्रसंपर्कैः पिहिविद्यते ॥ कस्मात्तदर्थं यागादिभ्रातैर्न क्रियते धुना २९९ अपिनाम सुखं चेत्स्यान्नारीन न रमा व्रजेत् ॥ नरोऽप्येवं ततो नात्र सुखं देहे स्ति कस्यचित् ३०० स्त्रीपुंसयोर्न योगोऽपि सुखकारणमिष्यते ॥ रत्यं तेऽसतयोरेव संतापाय यतो भवेत् ३०१ न च प्रजाया उत्पत्तौ सुखं भवति कर्हिचित् ॥ कस्मान्मत्कुणकीटादेरुत्पादान्न सुखं हि नः ३०२ न वा समानजातीयसमुत्पादात् सुखं भवेत् ॥ प्रजावंतो हि दृश्यंते प्रजया पीडिताः स्वया ३०३ एवमन्नोदके नैव सुखकारणमस्ति ॥ भुक्तपीतांत एते हियतो दुःखस्य कारणम् ३०४ यथा हि ज्वलतो वह्नेर्भवेत्काष्ठस्य संचयः ॥ क्षिप्तस्तत्र क्षणं प्रौढज्वालानां विनिवारणम् ३०५ यथा वा सरसं देशं वा योरुक्षं हि कुर्वतः ॥ क्षणं तद्द्वारणोपायस्तत्र नारावसेचनम् ३०६

भावः यद्येवं स्यात्तर्ह्येतन्माश्रमस्थैरप्यनुभूयेत प्रजासुखमिति सूचनाय न इति पदं प्रयुक्तमिति ३०२ न चतुर्थ इत्याह न वेति । समानजातीयत्वं मनुष्यत्वादिना प्रतिकूलायाः प्रजायाः पीडाहेतुत्वं प्र सिद्धं अनुकूलाया अपि योगक्षेमाचिताद्वारेत्यवधेयम् ३०३ एवं कामसुखहेतुतयाऽऽभिमतानां कारणतामयोग्यत्वं व्यभिचारादिभिर्निरस्याथ रसना विषयस्यापि कारणत्वायोग्यतां स्फुटयति एव मन्नोदके इति । अन्नं चोदकं चान्नोदके पूर्वाद्धे प्रतिज्ञा उत्तराद्धे व्यभिचाररूपो हेतुः कारणत्वाभावे दर्शितः भुक्तं च पीतं च ते तयोर्न ते भावेक्तः भोजनपानान्ते हि परिषेवणं सिंहनादेन निवारयंतस्तत्र दुः खसाधनताज्ञानाधीनद्वेषसूचयंतीति प्रसिद्धमेव मन्यदप्युदाहरणमुद्धम् ३०४ कथं तर्हि लौकिकाः सुखहेतुतामन्नोदकयोर्व्यवहरंतीत्याशंक्य भुक्तपयोः सहनक्षमतां भ्रांत्या सुखमित्यभिमान्य तज्जनक तयेति गृहाणेत्याह यथा हि तयादिपंचभिः । यथा काष्ठसंचयः वह्निपुंजे क्षिप्तः सन् ज्वलतो वह्नेः प्रौढज्वालानां विनिवारणमुपशमसाधनं भवेदित्येकोदृष्टान्तः ३०५ द्वितीयं दृष्टान्तमाह यथा वेति । सरसं रसेन सहितमार्दमिति यावत् ईदृशं देशस्थलविशेषमंगनप्रभृतिरुक्षं कुर्वतो वायोः पृष्ठीयानादर इति पृष्ठी रुक्षं कुर्वंतं वायुमनादृत्य यन्नीरावसेचनं तद्द्वारणोपायः रुक्षीकरणवारणोपायः क्षणायथाभवतीत्यर्थः ३०६

दाष्टातिक्रमाह एवमितिभिः । जठरगौशरीरांतःस्थितावेतौअग्निप्राणौजंतूनांक्षुत्पिपासेजनयतइत्यन्वयः अत्र'प्राणस्यापोमयःप्राणः' इतिश्रुत्युक्तजलतादात्म्यात् 'आपएवतदशितंनयंत'
इतिश्रुतेःक्षुद्धेतुत्वं । 'तेजएवतत्पीतंनयते' इतिश्रुतेर्वहेस्तृषाहेतुत्वमितिबोध्यम् ३०७ अन्नोदकाभ्यामिति । नृभिर्देहस्यांतःक्षिप्ताभ्यामन्नोदकाभ्यांकारणाभ्यांक्षुत्पिपासयोःक्षांतिःसहनंयथा
कथंचित्सुकरासुखेनकर्तुंशक्यास्यादित्यन्वयः ३०८ क्षुत्तृषोरितिस्पष्टम् ३०९ एतन्न्यायमन्यत्राप्यतिदिशति एवंशब्दादीति । सुखस्यवस्तुगतिस्फुटयति किंवित्ति । औत्सुक्यस्याभि
लाषप्रयुक्तचित्तचांचल्यस्यक्षणंनिवृत्तिर्जायतेतामेवचित्तदशांभूटाःसुखमितिमन्यते बुधास्तुएवंजानंति चित्तस्यनिर्मलस्यापिकामनाभिश्चलत्वदशायामात्मप्रतिबिंबग्रहणायोग्यस्याभिलाषां
तौसत्याप्यपरमानंदात्मनःप्रतिबिंबेनसुखवद्भानंसएवमुख्यंसुखमिति इत्थंचभूटाःक्षणिकसुखाविद्भांसस्तुनित्यानंदाइतिसिद्धम् ३१० फलितमाह ततोनेति । दुःखेषुहेयतयादुःखरूपांतः
करणपरिणामेषु स्फुटमन्यत् ३११ तस्यसुखत्वासंभवंप्रकारांतरेणाप्याह जनिनाशाल्पताद्याइति । तस्मिन्फलेधीपरिणामरूपेफलेजनिनाशाल्पताद्याउत्पत्तिध्वंसपरिच्छिन्न
त्वाद्याः आद्यपदेनपरिणामादिग्रहः एतेदोषाःसंति कीदृशादोषाविषयजाविषयेभ्योजाताःप्रादुर्भूताः सक्चंदनादिविषयसंबंधजन्मादिभिस्तत्प्रयुक्तसुखजन्मादेःसुज्ञानत्वात् विषयजेइति
पाठेठुफलविशेषणंस्फुटम् एवंचधीमतांविवेकिनांनृणांतस्मिन्सुखधीःकथंस्यात्सानसंभवतीत्यर्थः सुखपदेहिन्त्युत्पाद्यमानेशोभनानिप्रसन्नानिखानिइंद्रियगोलकानियेनेत्यर्थोलभ्यते विषयसुखे

एवंजठरगावेतावग्निप्राणावहर्निशम् ॥ क्षुत्पिपासेजनयतो जंतूनामनिवारितौ ३०७ अन्नोदकाभ्यांक्षिप्ताभ्यांदेहस्यांतःक्षणंनृभिः ॥ यथाकथंचित्सुकराक्षां
तिःस्यात्क्षुत्पिपासयोः ३०८ क्षुत्तृषोःक्षणमात्रंयाशांतिःप्राणाग्निरोधनात् ॥ तस्यांसुखमितिभ्रांतावदंत्यल्पधियोनराः ३०९ एवंशब्दादिलाभेपिसुखंनैव
प्रजायते ॥ किंतुस्वात्मनऔत्सुक्यनिवृत्तिःस्यात्क्षणंनृणाम् ३१० ततो न जायते किंचित्सुखंविषयतो नृणाम् ॥ किंतुदुःखेषुसुखधीःक्रियतेभ्रांतशुद्धिभिः ॥
३११ जनिनाशाल्पताद्याश्चदोषाविषयजानृणाम् ॥ फलेतस्मिन्कथंनामसुखधीर्धीमतांभवेत् ३१२ ततो न जायते किंचित्सुखंकापिकथंचन ॥ आनंदात्मात
तोहस्यांसत्प्रकाशैकरूपवान् ३१३ नहिप्रकाशसुखयोःसत्तायाअपिभेदधीः ॥ जायतेधीमतांकापिनामांतरसमीरणात् ३१४

विचार्यमाणेतुमनोगोलकंदयमेवदोषचित्तयातसंभवतीतिकथंतत्सुखंस्यादितिभावः । तथाचात्रभगवतःपतंजलेःसूत्रं 'परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्चदुःखमेवसर्वंविवेकिनः'
इति ३१२ एवंसांसारिकसुखस्यदुःखरूपतांप्रतिपाद्यप्रकृतविचारस्यआत्मस्वरूपानंदस्यपरिपूर्णताबोधकतयाप्रकृतोपयोगंदर्शयन्सएतमेवेत्याद्यपश्यदित्यंतवाक्यमात्मानंतततमंपूर्णतमंमहा
वाक्यार्थंभूतंसाक्षात्कृतवानित्यर्थंकव्याचष्टे ततोनेत्यादिवोडशभिः । ततउक्तयुक्तेः यत्सुखंतनजायतेयच्चजायतेतदुःखमेवेतिपूर्वार्थः ततःसुखस्यजन्मादिविकारराहित्यात्आनंदात्माऽऽनं
दरूपोहस्यांकीदृशः सत्प्रकाशैकरूपवान्भावप्रधानोनिर्देशः सत्प्रकाशैकत्वेःरूपवान् सत्प्रकाशैकत्वानिमग्नस्वरूपलक्षणा नितद्रोधकैःसर्वमहावाक्यगतपदैरहमेवप्रतिपाद्यःस्यामिति संभावना
यांलिङ् लक्षणेकयात्तत्त्वंपदार्थयोरैक्यं मयावाधकादर्शनात्संभाव्यतेयद्यत्रानुपपत्तिकश्चेन्नन्यतेसस्वाशयंप्रकाशयत्वितिभावः ३१३ नन्वनुपपत्त्यंतराभावेपित्वत्प्रतिपादकसदादिशब्दप्रवृत्तिनि
मित्तभेदएवतवस्वगतभेदमापादयिष्यतितथाचकथंतवततमत्वमितिचेन्न लोकेप्पनेकपदप्रतिपाद्यवस्तुनेभिदादर्शनेनतादृशनिग्रमादर्शनादित्याह नहीतिद्वाभ्यां । नामांतरैर्भिन्नपदैःसमीरणात्
प्रतिपादनात् सत्तादीनांभेदधीर्विवेकिनांनजायतेइत्यर्थः ३१४

अत्र दृष्टान्तमाह पितेति । दार्ष्टान्तिकमाह तद्वदिति ३१५ यदालोक्यमिदं समानसंज्ञितरनिरूपितधर्मभेदेन धर्मभेदमात्रादयति तदा किमुत कल्पितेतरव्यावृत्तिरूपप्रवृत्तिनिमित्तभेद इत्याशयेन सदादिशब्दानामसदादिव्यावृत्तिपरत्वं स्फुटयति असन्नाहमित्यादिना । अहमसन्नभवा मिक्तित्वसद्विलक्षणः अस्मात् ह्यल्लोपेपंचमि इममर्थमादाय सच्छब्दो मयिवर्तते प्रवर्तते असद्विलक्षणं स्पष्टयति नहीति । एवमुत्तरत्रापि ३१६ जडनाहमिति । अन्यबोध्यपरप्रकाश्यं । स्फुटमन्यत् ३१७ दुःखनाहमिति । योभावः प्रतिकूलो भवति यथा हिः सर्पः योवा अन्यशेषोऽन्यार्थोपधार्यादिः समुखप्रदेन न कथ्यते किंतु सदुःखप्रदार्थ एव तद्विलक्षणबोधनासमयिसुखशब्दः प्रवृत्त इत्यर्थः ३१८ एतन्प्राप्तमन्यत्राप्युक्तिदिशति एवमिति । अहमनात्मा कस्यापि स्वरूपमिन्नो न भवामीति बोधनायात्मशब्दो मयिवर्तते इति दिशा बोध्यमित्यर्थः आदिपदेनेकाद्वितीयास्थूलान् पञ्चह्वादिशब्दग्रहः एतावांस्तु विशेषः सदादिशब्दाविधिसुखेन प्रथमबोधयित्वा पश्चाद्व्यावृत्तिबोधयति अद्वितीयादिशब्दास्तु साक्षाद्व्यावृत्तिप्रतिपाद्यार्थास्वरूपमिति ननु किंप्रतिपदानि विचारकाल उपसंहार्याणीति जिज्ञासा पूरणायात्मानं विशिन्नमिदं सच्चिदानंदेत्यादि । तथा चेदं शंभमेयं यावद्भिः पदे

पिता पुत्रः पतिर्भ्राता यथैकस्मिन्नेव पृथक् ॥ शब्दास्तद्वदिमेशब्दाः सदाद्यामयिकीर्तिताः ३१५ असन्नाहं भवाम्यस्मात्सच्छब्दो मयिवर्तते ॥ न हि वंध्या सुतस्यैव रूपं मम कथंचन ३१६ जडनाहं भवाम्यस्मात्प्रकाशाख्यामयि स्थिता ॥ घटादेरिव मे रूपं नान्यबोध्यं कथंचन ३१७ दुःखनाहं भवाम्यस्मात्सुखशब्दोपिविद्यते ॥ प्रतिकूलोऽन्यशेषो वाना हिः रूपादिः सकथ्यते ३१८ एवमात्मादिशब्दाश्च वर्तते मयि सर्वदा ॥ सच्चिदानंदरूपेस्मिन् सर्वभेदविवर्जिते ॥ ३१९ न प्रकाशः सुखादन्यः प्रतिकूलस्तथा भवेत् ॥ अन्यशेषोऽथ वा यद्वत्सर्पावललनादिकम् ॥ अनुकूलतमत्वेन स्वात्मनो नोभयंहिसः ३२० नात्मा प्रकाशरूपात्स्यादन्योऽसौ सर्वबोधयित्वा ॥ तथा त्वेघटवत्सस्यादनात्मात्मानतादृशः ३२१ सुखंचन प्रकाशेन व्यतिरिक्तं कथंचन ॥ न ह्यप्रकाशमानस्य सुखस्य सुखतेष्यते ३२२

निश्चीयते तावन्ति उपसंहार्याणीति भावः ३१९ एवं सदादिपदानां व्यावृत्तिपरत्वेनाविरोधं प्रतिपाद्याथ युक्तिरपि सदादिशब्दार्थानां भेदेन संभवतीत्याह न प्रकाश इत्यादिना । प्रकाशस्य सुखादेदोन संभवति सुखादेहेति प्रतिकूलत्वं दुःखतत्साधनसर्पादिवत्स्यात् अथवा प्रेरः सुखसाधनत्वाभिमतललादिवदन्यशेषः स्यादित्यर्थः सप्रकाशस्तु भ्रमप्रतिकूलोऽन्यशेषो वान तत्र हेतुरनुकूलतमत्वेन तत्रानुकूलत्वं सच्चिदानंदेः प्रसिद्धं अनुकूलतरत्वं सुखत्वाभिगतांतः करणवृत्तेः अनुकूलतमत्वं तु तत्प्रकाशस्यात्मस्वरूपभूतस्य भासमानानन्दस्य पुरुषार्थतया तदुपपादकत्वादतो नोभयं प्रकाशे संभवतीति भावः ३२० ननु मास्तु सुखप्रकाशयोर्भेदस्तयोर्धर्म्यात्मा तु ततः पृथगस्ति त्वत्प्राशंक्यतयोरात्मा भेदेऽनुमानं दर्शयित्वा विप्रक्षेपपूर्वप्रपञ्चितं दोषं प्रसंजयति नात्मेति । आत्मा प्रकाशरूपात्प्रकाशस्वरूपाद्भिन्नो न इति प्रतिज्ञा तत्र केवलमतिरेकिहेतुगर्भविशेषां सर्वेत्त्यादि । सर्वेषां बोधानां धीवृत्तिनां प्रकाश इति तदर्थः यत्र प्रकाशभेदाभावाभावस्तत्र सर्वबोधवित्त्वं यथा बुद्ध्यादीत्युदाहरणं तदनुकूलं तर्कमाह तथा त्वेत्त्यादिना । तथा त्वेप्रकाशभिन्नत्वे सत्तात्मा प्रकाशत्वेनानात्मा स्यात्प्रकाशप्रदः आत्मा तु तादृशो न भवतीत्यर्थः ३२१ पूर्वमुक्ते प्रकाशस्य सुखादभेदे युक्तिं सुखस्य तदभेदसाधनमुखेन स्फुटयति सुखंचेति । स्पष्टम् ३२२

ननुप्रकाशमानतादीपेन घटस्येव भिन्नप्रकाशेनापि संभवतीत्याशंक्यतथास्वीकारेदोषमाह स्वातिरेकीति ॥ स्वस्मादतिरेकोभेदो यस्य तथाभूतैः प्रकाशेन सुखं प्रकाशयन् भवेन्न संभवेत् तत्र व्यतिरेके
दृष्टांतः अहिरज्ज्वादिवदिति । अहिः प्रातिभासिकत्वेन प्रसिद्धः रज्जुस्तु व्यावहारिकत्वेन तौ आदिषेपां प्रातिभासिकानां व्यावहारिकाणां च ते तथा तद्वत् तेषां दृष्टानां कल्पितचित्तादात्म्येन विष-
यतया भासं भवेत्पि यो वै भूमात्सुखमिति श्रुते भूमिरूपसुखस्य सर्वात्मकस्य कल्पितत्वेन संभवति शून्यवादाप्रतिरधिष्ठानप्रमायेत्याचेति भावः तस्मात्सुखमेवावबोधनम् सुखप्रकाशयोर्भेद एवे-
त्यर्थः ३२३ एवं प्रकाशानंदयोर्भेदे सिद्धे साधितप्रकाशाभेदस्यात्मनः सुखादभेदः सिद्धस्तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायादित्याह आत्मा सुखप्रकाशाभ्यामिति । प्रकाशपदे दृष्टांतार्थं
प्रकाशाभिन्नसुखाद्वेदे तु जडत्वात् घटवदनात्मत्वं स्यादित्याह सुखेत्यादि । स्पष्टम् ३२४ सिद्धाभिदानात्मात्मानंदप्रकाशानां तत्प्रदार्थादभेदं साधयति आत्मानंदेति ॥ यदेव सर्वाधिष्ठानं स्वास्मिन्
कल्पिते पुंसं सर्गाध्यासेन प्रकारतया भासमानं सत्परेस्तत्त्वानवबोधत्वात् सत्ताजातिरित्यभिमतं स एव सत्प्रदार्थ इति सूचनाय सत्ताप्रदं प्रयुक्तं विपक्षेदं दमाह व्यतिरेक इति । सतो भिन्नमसदिति प्रसिद्धिरिति
भावः ३२५ एवं सत्तायास्तेभ्यो भेदे दुःखत्वानात्मत्वजडत्वानामापत्त्या घटादिसमत्वाप्रतिरित्याह आनंदात्मेति स्पष्टम् ३२६ अनात्मत्वे को दोष इत्यत आह अनात्मत्व इति । आत्मा हि स्वरूपं

स्वातिरेकिप्रकाशेन प्रकाशयन् सुखं भवेत् ॥ अहिरज्ज्वादिव तस्मात्सुखमेवावबोधनम् ३२३ आत्मा सुखप्रकाशाभ्यां भिन्नो नैव कथंचन ॥ सुखप्रकाशयो-
र्भेदेऽनात्मता घटवद्वेत् ३२४ आत्मानंदप्रकाशाश्च न सताव्यतिरेकिणः ॥ व्यतिरेके भवेत्तेषां विध्यासु तत्समानता ३२५ आनंदात्मप्रकाशेभ्यः सत्तानव्यतिरे-
किणी ॥ व्यतिरेके भवेदेषा घटवन्नात्मरूपिणी ३२६ अनात्मत्वे च सापिस्याद्विध्यापुत्रसमात्रत्वात् ॥ तस्मात्सच्चित्स्वरूपो ह मानंदात्मा परः पुमान् ३२७ अनं-
तो देशकालादिभेदगंधविवर्जितः ॥ उक्ते मायियतो विश्वमध्यस्तं स्रजि सर्पवत् ॥ सदसद्वेशकालादिशब्दप्रत्ययशोचरः ३२८ तत एवाह मात्मानं दृष्टवानास्मि बो-
धतः ॥ अत्यंतं विस्तृततमं यदर्थं देहमागतः ३२९

तद्विज्ञत्वे स्वरूपबहिष्कारादसत्त्वापत्तिरिति भावः फलितमाह तस्मादिति ॥ परः पुमान् तत्प्रदार्थः समानाधिकरणेन वाक्यार्थो भवः सूचितः ३२७ एवं च त्रिविधपरिच्छेदराहित्यादनेतत्प्रदार्थो
भेदोपसिद्ध इत्याह अनंत इति । अत एव सर्वाधिष्ठानत्वं मेवासीदित्याह उक्त इति ॥ उक्ते उक्तरूपे तथा च सर्वशब्दानां सर्वज्ञानानां विषयप्रदातृत्वेनाह मेवोपजीव्य इत्याह सदसदिति ॥ सदसच्छ-
ब्दो कार्यकारणवाचकौ शेषं स्पष्टम् ३२८ पूर्ववाक्यार्थमनुवदन्निदमदर्शमित्यंशं कथमविषयस्यात्मनो दर्शनं कर्मत्वमिति शंकां निराकुर्वन् व्याचष्टे तत एवेति ॥ यतः सर्वशब्दाः सर्वाणि च ज्ञानाणि
महोचरावरणनिवृत्त्या मदभिष्यक्तिसंपादनेन वामंदेकांगोचराणि जडेष्वारणकृत्याभावान्मदतिरेकेण तेषां दुर्निरूप्यत्वाच्च तत एव उपपादितसंबंधाद्विदां तवाक्यात्तज्जन्यबोधतो वृत्तिरूपादविषय-
मपि आत्मानमंदृष्टवानतोस्मि कृतकृत्यो ह महो इत्यर्थः अत्रास्मीति पदमहंपदेनाक्षेपादपि प्रतीयमानं निरर्थकं सति कृतकृत्यत्वेलाक्षणीकंसदाश्रयं व्यंजयति आश्रयत्वापपादकमात्मविशेषणं विस्तृत-
मिति । ततमं परिपूर्णमित्यर्थः । अनादिकालादारभ्य परिच्छिन्नमात्मानं मन्ममानस्य परिपूर्णं तज्ज्ञानात्किमन्यच्चिन्नमिति भावः । कृतकृत्यत्वापपादकं विशेषणं यदर्थमित्यादि । यदर्थमिति सं-
वदे प्रवेशः कृतस्तदर्थसिद्धमितः किमन्यत्कृतकृत्यत्वमित्याशयः ३२९

तस्मादिदं दृष्ट्या दिदेवा इत्यंतं वाक्यं व्याचष्टे इदं यस्मादिति चतुर्भिः । इदमस्तु सन्निकृष्टमित्युक्तेरिदं शब्दोऽपरोक्षवाचको दर्शनक्रियाविशेषणम् तथाचार्यदेव आत्मा यस्मादात्मबोधतः आत्मसंबंधिनो गुरुवेदांतवाक्यजन्यज्ञानादिदमपरोक्षं यथाभवति तथा स्वरूपं दृष्टवान् न हेतुना इदं द्रव्यं ज्ञातः सन् आनंदात्मा परः पुमान् भूत् 'ब्रह्मविद्ब्रह्मैवभवति' इति श्रुतेः इदं पदपूर्वकदृष्टया तो ईदृशप्रत्यये सतीदं द्रव्यमनिष्पत्तिर्बोद्ध्या ३३० तस्य व्यवहारस्तु इदं पदेनैव कार्य इत्याह इदं द्रव्यमिति । तमेतमिदं द्रव्यं संतं सुराः देवा वन्त्याद्या देवभाविनो मनुष्या वा इदं द्रव्यमिति परोक्षं नाम कृत्वोचिरेकथितवतः नाम्नः परोक्षत्वरूपांतरकरणेन स्वरूपाच्छादनं हियस्मादिते देवाः प्रत्यक्षमुक्तपरोक्षविपरीतं नाम ग्रहं दिषन्ति दृश्यते हि महता माचार्यादिपदैरभिधाने प्रसादः साक्षादेव दत्तादिपदाभिधानेतु द्वेष इति एतेन यदा देवाः प्रत्यक्षं द्विषन्ति किमु तदा परमेश्वर इति सूचितम् नारायणादिनाम ग्रहेतु अनेकप्रत्यक्षश्रुतिविहितेनार्यन्यायः अर्थवादगतलिङ्गस्य श्रुतितो दुर्बलत्वादित्यवधेयम् ३३१ परोक्षप्रिया इति । ततो देवैः परमेश्वरस्यैव पदेन व्यवहारात् तेन स्वयमपि प्रत्यक्षाभिधानद्वेषेण च वन्त्याद्या देवाः पूज्याः परोक्षप्रियाः कथितान् भिर्विवेकिभिः व्याख्येयश्रुतिगतमिव पदं प्रसिद्धिद्योतकं हि पदं च व्याकुर्वन् नैह लोकि केपु सन्मार्गवर्तिलोकरूपेण देवेषु नियमत्वेन परोक्षप्रियत्वस्यानुगममाह देवव्रतमिति । नियमो व्रतमित्यमरः आर्येषु नृषु देवव्रतमधुनापि दृश्यते इत्यन्वयः ३३२ उदाहरति पित्राचार्येति । स्पष्टम् ३३३ एवमेतरेषु चतुर्थाध्यायं सनकाद्युपदेशविधया व्याख्याय पूर्वोक्ततात्पर्यं प्रदर्शनपूर्वकमुत्तराध्यायमवतारयति इतिहासघटकैरेवमात्मेत्यादिभिर्विशतिश्लोकैः । सनकादयोऽधिकारिणः प्रत्ययुक्तोऽभ्योऽ

इदं यस्मादयं देवो दृष्टवान् आत्मबोधतः ॥ इदं द्रव्यमातेनाभूदानं दात्मा परः पुमान् ३३० इदं द्रव्यं संतं मितं द्रव्यमित्युचिरे सुराः ॥ प्रत्यक्षं हि द्विषन्त्येते पूज्यनामग्रहं यतः ३३१ परोक्षप्रियास्ततस्तेन वन्त्याद्याः कथितान् भिः ॥ देवव्रतं सदा र्येषु दृश्यते त्वधुना नृषु ३३२ पित्राचार्यादिनामानि न वदन्ति नराः क्वचित् ॥ एवं नार्योपि पित्यादेर्भाषन्ते नाम नैव हि ॥ किंतु नामांतरेणैव व्यवहारं प्रकुर्वते ३३३ एवमात्मा भवभ्योत्र कथितो ह्यधिकारिणः ॥ शब्दप्रत्ययबोध्योऽयं नैव रूपः स्वरूपतः ३३४ कोनामैनं महात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ वदेद्वा शृणुयाद्वापि विना मायामुदीरिताम् ३३५ आश्चर्योऽस्य भवेद्दत्तावकिवाचामगोचरम् ॥ श्रोतापि च तथाश्चर्यः शृणोतीति द्वियदूरगम् ३३६

प्रात्मज्ञानेऽधिकारिणः एवं तथापि शास्त्रसिद्धेनेत्यादि त्रिपञ्चाशत्तमश्लोकप्रतिज्ञातेनाधारोपापवादव्यायेनेतावता ग्रंथेन भवद्भ्य आत्मा कथितः कीदृशः शब्दप्रत्ययाभ्यां वेदांतवाक्यतज्जन्यवृत्त्यात्मकज्ञानाभ्यां विषयीकृतः अन्यथा शब्दार्थज्ञानतादात्म्याध्यासव्याप्यशब्दप्रवृत्त्यनुपपत्तेर्भेदस्तु स आत्मा स्वरूपतएवं रूपो विषयरूपो न बोध्यः किंतु वेदांततात्पर्यज्ञानद्वारेणाऽविषयतयैवावसेयः श्रृंगग्राहिकान्यायेन तु तं कोपि निर्देष्टुं नार्हतीति भावः ३३४ ननु भवंतः शक्ताः साक्षादेव तं बोधयं त्विति शंका मालक्ष्याहुः कोनामैनमिति । एनं पूर्वप्रतिपादितं महात्मानमद्वितीयमात्मानं उदीरितामधारोपापवादात्मिकां मायां विना कोवावदेत्कोत्वा शृणुयादित्यन्वयः तस्याविषयस्य विषयतयाऽभिधानेऽप्रमाणत्वापत्तिरित्याशयेन यतो वाचो निवर्तत इति तैत्तिरीयश्रुतिं स्मारयति अवाङ्मनसगोचरमिति । केन वाक्यमत्रार्थे पठति अविज्ञातमित्यादि । विजानतां तत्त्वविदामविज्ञातमिति श्रुतं तस्याविषयत्वात् अविजानतां बुद्ध्याद्यात्मदर्शनां भ्रान्तानां मते तु तद्ब्रह्म विज्ञातमिति प्रसिद्धम् । बुद्ध्यादेर्ज्ञानविषयत्वादिति तदर्थः शक्त्याऽभिधानंतु शक्तेः शक्यनिरूप्यत्वेन दत्तोत्तरमिति भावः ३३५ विषयबोधनसामग्र्याऽविषयतत्त्वस्य तात्पर्येण बोधनमेव दुष्करं तथा परमाश्चर्यमिति बुद्धयध्वमिति सूचितं 'आश्चर्योऽस्य वक्ता कुशलोऽस्य लब्ध्वाश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः' इति कठवाक्यमर्थतः पठति आश्चर्योऽस्येति द्वाभ्यां । वागविषयस्य वाचा बोधनादस्याद्वितीयात्मनोक्ताऽऽश्चर्यः अतीन्द्रियस्य श्रवणेन श्रुता प्रापतात्पर्यावधारणरूपेण विषयीकरणच्छ्रोताश्रुतौ लक्ष्यपदेनोक्तः आश्चर्य इत्यर्थः ३३६

लब्धेति । आत्मनो ज्ञानमेव प्राप्तिरिति सूचनाय ज्ञातोतिवक्तव्ये लब्धेत्युक्तं कुशलेनाचार्येणानुशासनादपमात्मनो लब्धासाक्षात्कर्त्तास आश्रयतमोऽस्याश्रयः वदनश्रवणयोराश्रयतायाः साक्षात्कारे
 जपलेनैव जायमानेन स्फुटीकरणात् अन्यथानिरर्थकवत्कृतृणां प्रायशो दृष्टेः काश्रयतेति भावः । लब्धुराश्रयतां स्पष्टयति मनस इत्यादि । मनसोऽगम्यस्य संस्कृतमनसा गोचरीकरणं चित्रमि
 त्यर्थः ३३७ तत इति । तत इतोऽग्रेऽस्माभिर्वक्तुमशक्यत्वादनया दिशा विषयाऽऽत्मतत्त्वसंगच्छतसंप्राप्तुत अस्माभिस्तु दिक्प्रदर्शनमात्रं कृतं यथारामेश्वरं प्रतिपिपासवेदक्षिणादिकप्रदर्शयतेतदित्य
 र्थः । ननु कथं तद्विद्वयं प्राप्नुम इत्यतो युक्तिज्ञा इति । यतो भवंतो युक्तिज्ञाः संतिततो मननेनासंभावनां निराकृत्य जानीतेति भावः । अपूर्वे कथं युक्तिप्रसर इत्यत उक्तं वेदवादरता इति । यथा धर्मोऽपूर्वोऽपि
 मीमांसा न्यायैरवधारितस्तथा यमपि निर्धार्यतामिति भावः तथा चोक्तं वाशिष्ठे 'उपदेशक्रमो रामव्यवस्था मात्रपालनम् । ज्ञप्तेस्तु कारणं शुद्धाशिष्यप्रज्ञैव केवला' इति ३३८ मननादपि पुरस्ता
 द्द्वैराग्यदृढीकारे यत्नो विधेय इत्याहुः नचाविरक्तैरिति । योग्ययोग्येन संबद्धा इति न्यायादविरक्तैः सविषयैरविषयो महेश्वरः कथं ज्ञेयः स्यादिति भावः अर्थस्तु स्फुटः ३३९ वैराग्यमेव कथं दृढयि
 तव्यमत आहुः विरक्तेरपीति । प्रीतिकारिणः सुखसाधनतया मत्तस्य वस्तुजातस्य सर्वस्य वस्तुनो यन्नितरां दोषावलोकनं स एव विरक्तेरुपायः सचन हिवैषयिकं नामेत्यादिनोक्तः ३४० इत्यादिश्ये

लब्धाश्रयतमो भूयः कुशलेनानुशासनात् ॥ आत्मनो मनसो गम्यंसाक्षात् कुरुते कथम् ३३७ ततो भवंतो युक्तिज्ञा वेदवादरतास्तथा ॥ बुद्ध्या स्वया विमृश्यै न संग
 च्छतदिशानया ३३८ नचाऽविरक्तैर्विज्ञातुं सुशक्योऽसौ महेश्वरः ॥ तस्माद्विरक्तिर्भोधीराः संपादयतमाचिरम् ३३९ विरक्तेरपि चोपाय उक्तो दोषावलोकनम् ॥
 सर्वस्य वस्तुजातस्य नितरां प्रीतिकारिणः ३४० इत्यादिश्य महात्मानो लोकशोकापहारिणः ॥ तत्रांतर्दधिरे सर्वे पश्यतामधिकारिणाम् ३४१ गतेषु तेषु सर्वेषु सन
 कादिषु ते द्विजाः ॥ संहृष्टमनसः सर्वे इदमूचुः परस्परम् ३४२ अहो भाग्यमहो भाग्यमस्माकमधिकारिणाम् ॥ अभवन् गुरवो येषां सनकाद्यामुनीश्वराः ३४३ सर्व
 भूतसमा एते कामक्रोधविवर्जिताः ॥ अंतर्बहिश्चरानृणां यद्वदेष प्रभंजनः ३४४ परोपकारनिरताः स्वयं क्लेशसहिष्णवः ॥ मौनिनः परदोषेषु दोषलेशविवर्जिताः ॥
 ३४५ आत्मविज्ञानसंपन्नाः शरत्सागरसन्निभाः ॥ निश्चला विमलात्मानः पूर्णेन्दुसमवर्चसः ३४६ एतैरस्माकमादिष्टमात्मज्ञानं महात्मभिः ॥ तत्सर्वं व्यर्थं तां प्राप्तं
 वधिरेष्विव गीतकम् ३४७ आत्मबोधो न कोऽप्यत्र संजातो वचनात्परम् ॥ ज्ञानमात्रं समुत्पन्नं वाक्यार्थेऽध्ययने यथा ३४८

ति । महात्मानः सनकाद्याः लोकानां शोकमपहर्तुं शीलं येषां ते तथा पश्यतामधिकारिणां अनादरेषु तान् पश्यतः पुनः प्रष्टुमिच्छतोऽनादृत्येत्यर्थः ३४१ गतेष्विति । ते द्विजा अधिकारिणः
 संहृष्टमनसः दुर्लभगुरुलाभात् ३४२ एतादृशा गुरवो दुर्लभा अपि मिलिता यद्वैराग्यं विनाऽस्माकं ज्ञानोत्पादेन क्षमावभूवुस्तद्वैराग्यमेव तावत्संपादनीयमित्याशयेन गुरुमहिमानं वर्णयति अहो भाग्य
 मिति । स्पष्टम् ३४३ सर्वभूतसमा इति । विषमेष्वपि सर्वेषु भूतेषु समाः प्रभंजनो वायुः ३४४ परोपकारेति । परदोषेषु मौनिन इत्यन्वयः स्वयंच सर्वदोषविवर्जिताः ३४५ अप्रतिपत्ति
 विप्रतिपत्तिविप्रलप्सादिपुरुषदोषविवर्जिता इमे इत्याहुः आत्मविज्ञानेति । शरद्गुहालिकसागरवदभुव्याः मोक्षमर्मेऽपुत्रं देवसंवादेशु द्रुसात्त्विकतया शुक्लवर्णत्वेन निरूपिता इति सूचनाय विशेषणं
 पूर्णेन्दुसमवर्चस इति । वर्चः पदं कांतिवाचकम् ३४६ एतैरिति । एतैरेतादृशैरस्माकं हिताय आदिष्टं उपदिष्टं वधिराप्रतिश्रावितं गीतमिव व्यर्थं तां प्राप्तमस्मद्दोषादिति शेषः ३४७ व्यर्थं तायां
 हेतुं फलपयितं बोधाजननं दर्शयति । आत्मसाक्षात्कारः कोऽपि न जातः परंतु एतेषां वचनाद्वाक्यार्थगोचरं परोक्षज्ञानमात्रं समुत्पन्नं तत्र दृष्टान्तः अध्ययने यथाऽप्युत्पन्नानामापाततः अर्थगोचरं ज्ञानं यथा
 जायते तद्वदित्यर्थः ३४८

॥ २४ ॥

अधुररसानुभवहेतुरपिगुडोयथापित्तोदेकिणांतिकानुभवेजनयतितद्वत्प्रमाजनकेनाप्येतेषांवाक्येनास्मदोषात्संशयोजनितइत्याहुः यष्टारइति । यष्टारोयागकर्तारःभोक्तारस्तत्फलस्येत्येषः
 एतादृशावयंके उक्ताद्वितीयाम्तरूपतातुनसंभाव्यतइत्याहुः अनारूपरूपिणइति । इतिइत्याकारकः आपतितःप्राप्तः ३४९ अमतीहेति । इहतहुक्तेअमतिनावतिष्ठते असंभावनाम
 भिनयंति मुक्तात्मानःकथंवयमिति वयंकर्तृभोक्तरूपाः नन्वहंशब्दस्यलक्षणयाशुद्धं प्रतिषद्यध्वमित्यतआहुः नहीत्यादि । मुख्यार्थेऽनुपपत्तिरेववाह्यप्रवणेचेतसिनावतरतीतिभावः । फ
 लितमाह अतइति । अत्रप्रमेयेअप्रतिपत्तिरसंभावना ३५० अतएवतैःसर्वज्ञैर्वैराग्यरूपउपायउपदिष्टइत्याहुः विज्ञायैवमिति । महात्मानःसंनकायाःएवंउक्तविधामसंभावनां
 विज्ञायानुक्ताअपिअपृष्टाअभिज्ञानसिद्धयेउपायंविरक्तिमूचिरेइत्यन्वयः ३५१ विरक्तावपीति । पूर्वोद्धेअचिरइत्यनुबंगः उत्तरार्थेत्स्मादित्यादिः शेषंस्पष्टम् ३५२ इतिसंचित्येति । ए
 तान्वक्ष्यमाणान्पंचमाध्यायेनश्रुत्यर्थोभ्यांप्रतिपादिताव तेषांविचारेयोग्यतासूचनायविशेषणानिमहात्मानइत्यादीनि कृतात्मानःपरिष्कृतांतःकरणाः अग्निहोत्रिणइतिवक्ष्यमाणोपयोग्यपि
 ३५३ एवमेभिर्विंशतिश्लोकैःपंचमाध्यायसंगतिप्रदर्शयोथाविद्ययासंसरतोजीवस्योपाधितादात्म्येननानादुर्दशाप्रदर्शकंपंचमाध्यायंन्याकुर्वन् ' पुरुषेहवाअयमादितोगर्भः ' इत्यादिवाक्यंतावत्
 व्याचष्टे सायमित्यादिचतुर्विंशत्श्लोकैः ॥ अत्रायमितिपदेनसंसारीउपाधितःपृथागात्मानमबुध्यमानःआहुतीनांसूक्ष्मावस्थांरूपारहस्यंपृक्तसूक्ष्मशरीरेणपरलोकगमनागमनशालिनाता

यष्टारश्चापिभोक्तारोवयंकेऽनात्मरूपिणः ॥ इतिसंशयएवायमस्मानापतितोमहान् ३४९ अमतीहमनोस्माकंमुक्तात्मानःकथंवयम् ॥ नह्यहंशब्दबोधाभ्यां
 लक्षिताःस्मःकथंचन ॥ अतोत्राप्रतिपत्तिर्नोजायतेसुदृढाद्विजाः ३५० विज्ञायैवमाहात्मानोमतिमंतःसमूचिरे ॥ अनुक्ताअपिचोपायंविरक्तिज्ञानसिद्धये
 ३५१ विरक्तावपिचोपायंदोषालोकंहिवस्तुनः ॥ विचारयतभोस्तस्मात्कोदोषोत्रशरीरके ३५२ इतिसंचित्यतेसर्वेपुतान्दोषान्प्रपेदिरे ॥ मिलिताहिम
 हात्मानःकृतात्मानोऽग्निहोत्रिणः ३५३ सायंप्रातर्हुतेत्येतेअग्निहोत्राहुतीउभे ॥ अप्रायेसूक्ष्मतांप्राप्तेअग्रेकाशमागते ३५४ आत्मनाव्यापिनास्माकंस
 दासर्वत्रसंयुते ॥ असौस्वर्गायलोकायस्वाहेत्यंत्याहुतिस्तथा ॥ अस्मानगृहीत्वानिर्यातियुपर्जन्यधरानरान् ३५५

दात्म्याध्यासवान्जीवोविवक्षितइतिबोधयितुंपंचाग्निविद्यावाक्यप्रसिद्धा ' तथानेइमेआहुतेउक्ताभितस्तेअंतरिक्षमाविशतः ' इत्याद्यग्निहोत्रप्रकरणगतवाक्यप्रसिद्धांचाहुतिसंपृक्तस्यगतागतिंप्रकट
 यतिचतुर्भिः सायंप्रातर्हुतेतेअग्निहोत्राहुतीउभे कीदृश्यंतेआहुती अप्रायेजलप्रधानदुग्धादिपरिणामतयाजलप्रधाने होमानंतरंसूक्ष्मरूपेणाग्नेःसकाशादाकाशमागतेप्राप्ते ' तेअंतरिक्षमावि
 शतः'इतिश्रुतेरित्यर्थः ३५४ आत्मनेति पुनःकीदृश्यंतेउभेआहुती अस्माकंकर्मिणांप्रमातृणामात्मनाजीवेनव्यापकेनसंबद्धे एकजीववादाभिप्रायेणआत्मनेत्येकवचनं आत्राहुत्योःसू
 क्ष्मतयाकारणाज्ञानतादात्म्येनजीवोपाधित्वंकार्याकारपरिणतयोस्तुप्रमातृणाधित्वमितिबोधयम् एवमंतरिक्षगतेसायंप्रातराहुतीतथाअसौ ' स्वर्गायलोकायस्वाहा ' इतिमंत्रेणहुतांत्याअंतेप्रेतश
 रिरदाहकालेभवावृत्तीयाचाहुतिः एतास्तिस्त्रआहुतयःअस्मान्कर्मिणोगृहीत्वाक्रमेणपंचाग्नीनामध्यप्रथमंशुलोकंसोमरूपंस्वलोकमग्निं ततःसुकृतोपभोगानंतरंपर्जन्यमेघाद्वितीयमग्निं ततोवृष्टिद्वाराध
 रांपृथिवीवृत्तीयमग्निं ततोन्नहारांतरंपुरुषंचतुर्थमग्निंप्रापुयंतीत्यर्थः अत्राहुतीनांस्वातंत्र्याभिधानं कर्मप्राधान्यवादिकर्मिहृष्ट्यानुवादितेइमेआहुतीइत्यादिश्रुत्यनुसारेण वस्तुतस्तुकरणाभिमानि
 देवानांतत्रतत्रनयनेस्वातंत्र्यं बोध्यं पंचाग्निविद्यावाक्यादिति ३५५

तत्र स्वर्गलोकाद्भिलोकं प्रतिपजन्त्यद्वारागमनेऽयमवांतरो विशेषो बोध्य इत्याह जीव इति द्वाभ्याम् । कश्चि जीवः क्रमेण प्रोद्भूतः सुकृतदुष्कृतकः सच प्रथमं सुकृती प्रोद्भूतः सुकृतो भोगेन सुकृतक्षये स्वर्गात्परिभ्रष्टो भवति पुनर्दुष्कृती प्रोद्भूतः दुष्कृतो यमयातना भोगानंतरं नरकाच्च परिभ्रष्टः सन्ततस्तदनंतरं 'रमणीयचरणारमणीयां योनिमापद्यते' कपूयचरणाः कपूयां योनिमापद्यते' इति श्रुत्युक्तप्रकारेणानजकर्मानुसारतस्तत्काले प्रादुर्भूतकर्मानुसारत नानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोति अनिच्छया स्वातंत्र्यराहित्येनेत्यर्थः ३५६ केवलसुकृतभोगवतस्तु स्वर्गान्नरकयोर्निव्यवधानं विनैव भूलोकप्राप्तिरित्याह सुकृतीति । स एतं लोकमायाति इत्यन्वयः कीदृशं लोकमन्नाद्यपूरितं अन्नं च तदाद्यं च तेन पूरितं ओषधिद्वारा न्नं भूत्वा आद्यरूपेण भक्ष्यरूपेण भक्षकं यातीति भावः यद्वा अन्नस्याद्याः कारणीभूता ओषधयस्ताभिः पूरितं अत्ताद्येति पाठे अन्तारश्चाद्यमन्नं च तैः पूरितमित्यर्थः ३५७ एतावता श्रुतिगतायमिति पदार्थं व्याख्याय पुरुषगर्भताप्रतिपादनोपयोगिनं पुरुषशरीरे तस्य प्रवेशमाह उभाभ्यामिति । उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां मानुषशरीरप्राप्तिनिमित्ताभ्यां प्रयुक्तः तथा अन्नेन सह मूर्च्छितः । मूर्च्छा मोहसमुच्चययोरिति धातोः कर्तरि क्तः । अन्नेन सहोषधिम्यो वृद्धिं प्राप्तः एकलोली भावं गत इति यावत् यद्वा मूर्च्छितः मूढः सन् अन्नेन सहरेतः सितोरेतसः सेचकस्य पुरुषस्य देहंतः सविशति अवशः परतंत्रः ३५८ तत्र दृष्टांतमाह रज्जुबद्ध इति । स्पष्टम् ३५९ दृष्टांतांतरमाह राजभृत्यैरिति । दोषी कृ

जीवः स्वर्गात्परिभ्रष्टः सुकृती दुष्कृती पुनः ॥ नरकाच्च ततो भूयो निजकर्मानुसारतः ॥ नानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोत्यनिच्छया ३५६ सुकृती सुकृतं सर्वस्वर्गे लोकेऽनुभूयसः ॥ वृष्ट्या सहैतमायाति लोकमन्नाद्यपूरितम् ३५७ उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामन्नेन सह मूर्च्छितः ॥ देहेरेतः सितोरेतः सप्रविशत्यवशः पुनः ३५८ रज्जुबद्धो यद्यद्वत्कूपे प्रविशति क्षणात् ॥ कर्मबद्धस्तथा जंतुः पितुर्देहं समाविशेत् ३५९ राजभृत्यैर्यथा दोषी शृंगखलाबद्धगात्रकः ॥ कारागृहं प्रवेशयेत् तद्वत् सर्वस्वबांधवः ३६० एवं जंतुः स्वकर्माख्यं शृंगखलाभिः सुयंत्रितः ॥ नीयते पितृगात्रंतदेकाकीत्यक्तबांधवः ३६१ अंधकूप इवाभाति पितुर्देहः शरीरिणः ॥ सर्पोपमैः कृमिगणैर्निवीतोऽतिभयंकरैः ३६२ जाठरो जातवेदाश्च पितुस्तं जठरं गतम् ॥ संतापयति कारास्थं धनार्थं किं करायथा ३६३ संशोषयति तं प्राणः पितुर्जठरं गच्छति ॥ व्याधितं दुर्बलं यद्वन्महावातो महागिरौ ३६४ क्षुत्पिपासा तिसंपन्नं पितरं स्त्रीसमं स्वकम् ॥ अन्नगर्भार्थिनं त्वास्य योनिच्छिद्रेण गच्छति ३६५ कालः पुमान्पिताचास्य पितामाता तथा भवेत् ॥ संयोगस्त्वनयोर्ग्राम्यधर्मगर्भस्य कारणम् ३६६

तापराधः ३६० दार्ष्टान्तिकमाह एवं जंतुरिति । नीयते ईश्वरप्रयुक्तैः करणाभिमानिदेवैरिति शेषः ३६१ प्रवेष्टव्यपितुशरीरमेवालोचने भयहेतुतया दुःखदमित्याह अंधकूपसाम्येऽपि वन्निवायुः कृतोपद्रवात्ततो विशेषोपीत्याह जाठर इति द्वाभ्यां । तं जंतुं कारास्थं बांधवनामारगतं किं कराः राजपुरुषाः ३६३ संशोषयतीति । महागिरौ हिमालये अत्र तस्य जंतोर्भूतत्वेऽपि वैराग्यायत धावर्णनमुचितमेव 'अतो वै खलु दुर्निष्पतरम्' इति श्रुत्यनुसारात् अतः अन्नभावदुःखेन निष्पत्तिं तं निष्कमिति शक्यमिति लुप्तकारकश्रुत्यर्थः ३६४ अथ गर्भतां साधर्म्येणोपपादयति क्षुत्पिपासेति । स्त्रीसमं स्वकं स्वीयं पितरं आस्य योनिच्छिद्रेण अलोककत्वेन योनि समानमुखच्छिद्रेण गच्छति प्रविशति 'समुखाच्योने ईस्ताभ्यां चाग्निमसृजतस्मादेतदुभयमलोककमंतरतोऽलोकका हियोनिः' इति श्रुतिरलोककत्वेन साम्ये मूलं । कामजातिमत्यागर्भार्थिन्याचस्त्रियासाम्योपपादकं पितुर्विशेषणद्वयं क्षुत्तरोरन्नपानकामनारूपत्वात् जीवप्रविष्टान्नस्य च गर्भवद्विष्यमाणत्वादिति ३६५ ननु पितुः स्त्रीसमत्वे गर्भाधायकः पुमान् तस्यापारश्वक्तव्य इत्यत आह काल इति । 'कालः कल्पतामहम्' इति स्मृतेः काल ईश्वरो मायायाधिः सर्वत्र दृष्टा पुमान्पिताचास्य जीवस्य भवेत् तथा एवं सति पिता लोकि कोमाता भवेत् अनयोः कालपित्रोः संयोगः संबंधः गर्भकारणत्वेन ग्राम्यधर्मसमो बोध्य इति ३६६

एवंसाधर्म्यान्नरेर्गर्भेतामुपपाद्यदुःखलाभेनापिसाम्यं दर्शयितुं प्रतिजानीते जननीजठरइति । तावदेव न जूयन्मित्यर्थः तत्राप्यमासादौ चेतनालाभे जन्मांतरस्मृत्यादिना दुःखभूयस्त्वमत्र तु दंतचर्वणादिना धातुप्रवेशेन चतुर्हृयस्त्वमितिसाम्यमेवेति भावः ३६७ एतदेव स्पष्टीकरोति मुखमेषइत्यादिना । एषो जन्तादात्म्यशाली जंतुः पुरःप्रथमं मुखं प्राप्य दंतैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ मुखगंधावृतघ्राणः कथंचित्कं भूतः मुखसंबन्धिदुर्गे येनावृतमाकांतं घ्राणं यस्य एवं भूतश्च सन् कथंचित्खेदेन गलविवरं च्छेदित्यर्थः ३६८ कंठविवरे क्लेशं स्फुटयति कंठइति । स्वल्पमार्गे कंठे जंतुरतिदुःखितकृमिव च्छेदते इत्यन्वयः तत्र हेतुतया विशेषणानियोजयानि श्लेष्माविलः कफः ३६९ दृष्टांतमाह गरुडस्येति । स्पष्टम् ३७० एवं कंठप्रांतगतकफस्थानरूपकफाश्रयप्राप्तिदुःखमभिधाय ततो यस्तनपित्ताशयप्राप्तिदुःखं दर्शयति कंठात्कथंचिदिति । यो नियंत्रोपमात् यो नियंत्रसमानादित्यर्थः एतेन यत्स्त्रीगर्भे प्रसवकाले दुःखमनुभूयते तदत्र प्रवेशकाल इति सूचितम् ततो निर्मुक्तः पित्ते हृदि देशे स्थिते पतति कीदृशे पित्ते विष्टारसाकारे विष्टादवसमानाकारे ३७१ तदुःखे दृष्टांतमाह यथा तैले इति । उत्पाद्य उद्धृत्य दूरीकृत्येति यावत् पतति योगं प्राप्नोति ३७२ पित्तादिति । प्रागेन उदरा

जननीजठरे यावद्दुःखं सोऽनुभविष्यति ॥ तावदेव समाप्नोति जंतुर्जठरगः पितुः ३६७ मुखमेष पुरःप्राप्य दंतैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ मुखगंधावृतघ्राणः कथंचित्कं ठमावजेत् ३६८ कंठे श्लेष्माविलः स्वल्पमार्गे व्याकुलितैर्द्रियः ॥ कृमिव च्छेदते जंतुः शक्तिहीनोति दुःखितः ३६९ गरुडस्य मुखमत्स्यो यद्वच्चलति सर्वतः ॥ आत्मनो मुक्तिमिच्छन् सन्नेवं कंठे जनः सदा ३७० कंठात्कथंचिन्निर्मुक्तो यो नियंत्रोपमात्पुमान् ॥ पित्ते विष्टारसाकारे हृदि देशे पतत्यसौ ३७१ यथा तैले सुसंतप्ते त्वचमुत्पाद्य निःक्षिपेत् ॥ श्लेष्माशयदं यं पित्तमेवं पतति दुःखितः ३७२ पित्तात्प्राणाग्निसंतप्तादितश्चेतश्च धावतः ॥ मर्कटादिव दुःखानि प्राप्नोत्येष जनो हृदि ३७३ अधः कचिक्वचिच्चोर्ध्वं कचित्तिर्यक् कचित्पुनः ॥ पित्तएवैति गतिमांस्तप्ततैलैर्यथा जलम् ३७४ एवं पित्ताशये स्थित्वा पुनरायाति मारुतम् ॥ पुरीतं दुर्गमं स्थं नानाभिर्पर्वतनिर्गतम् ३७५ वास्याभिरिव सर्वा गैश्छिन्नैर्विहलितैर्द्रियः ॥ वाताशये निपतति तृणं यद्वत्प्रभञ्जने ३७६ तस्मिन्नाग्निसमस्पर्शे वायौ रुक्षे ति दुःसहे ॥ स्थित्वा कालात्प्राप्य तेष जाठरं जातवेदसम् ३७७ तत्र पाकोऽस्य भवति प्रियतेन च तेन सः ॥ त्रिधा भूते ततस्तस्मिन्नेव मध्यमभागतः ३७८

ग्रिनाच संतप्तात्प्राणाग्नय मिधा तेन मर्कटवद्भावतश्च पित्ताद्धेतोः तैर्प्राप्येति वा हृदि देशे एष जनो दुःखानि प्राप्नोतीति ३७३ अधइति । एति भ्रमति ३७४ एवमिति । मारुतं वाताश्रयं पुरीतदं तदात्मकदुर्गमं मध्यगतं नाभीति नाभिरूपात्पर्वतान्निर्गतं पर्वतेभ्यो हि गृहामुखैर्वायुर्निर्गच्छतीति प्रसिद्धम् ३७५ वास्याभिरिति । तत्रान्नस्य पाकाय वायुना शोषणपूर्वकं विकीर्णभाषः क्रियते सोऽत्र काष्ठतक्षणसाधनवास्याकरणच्छेदनेनोत्प्रेक्षितः यद्यप्याशया अष्टावायुर्वेद उक्तास्तथाप्यत्र य एव दर्शिता उपयोगादिति ३७६ वायुसाम्यविकिरणफलजठराग्निप्राप्तिं दर्शयति तस्मिन्निति । अग्निसमस्पर्शे जाठराग्निसन्निधानादिति शेषः कालात्कंचित्कालमनुभूय ३७७ तत्रेति पाको रूपांतरापत्तिः तेन पाकेन ततः पाकात् तस्मिन्नेव त्रिधा भूते उत्तममध्यमायमभावं गते सति तत्रोत्तमभागे मनोरूपेण परिणतेऽयमभागे पुरीतं जगते सति मध्यमभागे ततः मध्यमभागे रूपेण असौ जीवस्त्वशादिरूपतां गच्छति त्युत्तरणां वयः अत्रान्नमशितं त्रेधा विश्रज्यते ॥ ३७८

त्वगसृग्मिति । तत्रार्थकमोबोध्यइत्याह पूर्वपूर्वमिति ॥ पूर्वप्रथममन्नरसोभूत्वाततोधातूनांमध्येपूर्वपूर्वप्राप्यसमानानुग्रहात्समानाख्यवायुबलात्परंपरं प्रजेदित्यन्वयः ३७९ ननु तथाभावे प्रकृते
किमागतमत्तआह एकैकस्मिन्निति ॥ अस्यजन्तरेकैकस्मिन् अत्रधातुप्रवेशेयदादुःसहदुःखं संभाव्येततदाकिमुत्सर्वसमुच्चयेइत्यर्थः दुःखवर्णनं तु प्रकृतमेवेति भावः ३८० एतदेव प्रपञ्चयंस्त्वक्प्रवेशदुः
खं स्फुटयति केशाप्रतिद्वाम्याम् ॥ सहस्रशः द्वा सप्ततिसहस्राणि हृदयादभिनिःसृता ड्यइत्यादि स्मृतौ प्रसिद्धाः ताभिस्त्वचं धावति प्रथममिति शेषः कीदृशीं त्वचम् शरीरण्यापि नीत्यावहिः केशलो
मावृतामिति ३८१ आसामिति ॥ आसां नाडीनां प्रवेशे तन्मार्गेण गमने ताभ्यो निर्गमे च तथा त्वचः प्राप्ते यदुःखं भवति तत्स्मृतौ सत्यां नोऽस्मान्प्रतिमोहो वैचित्यमेति प्राप्नोतीत्यर्थः ३८२ त्वचोरु
धिरप्राप्तिदुःखमाह त्वचइति ॥ अयं स्पष्टः भीरूणां भयशीलानाम् ३८३ मांसप्रवेशदुःखं स्फुटयति ततो मांसमिति ॥ सुनिबिडमतिघनं शालमलीवृक्षपुष्पसमवर्णं एतीत्यनुपेयः तत्र संभावितां प्रवेष्टुं
दर्शविशेषेण देशयति मूर्छितइत्यादिना ३८४ चतुर्थधातुप्रवेशमाह ततो मेदइति । ततो मांसाक्षिपतितः सन्मेदोऽग्रे प्रजेदित्यन्वयः कीदृशं मेदः चूर्णेत्यादि वर्णेन गोधूमनादि चूर्णसमम् क्षिपतने हेतुवन्दि

त्वगसृड्मांसमेदोस्थिमज्जारूपानि गच्छति ॥ पूर्वपूर्वततः प्राप्य परंपरमतो वजेत् ॥ पूर्वमन्नरसोभूत्वा समानानुग्रहात्पुमात् ३७९ एकैकस्मिन् यदत्रास्यदुःखं तदुः
सहंभृशम् ॥ किमुपड्यातुदुःखानि दुःसहानि नृणामिह ३८० केशाग्रशतभागेभ्यः सूक्ष्माना ड्यः सहस्रशः ॥ अयमन्नरसोभूत्वा ताभिर्धावति वै त्वचम् ॥ शरीर
व्यापिनी सर्वकेशलो मावृतां सहिः ३८१ आसां प्रवेशे गमने निर्गमे च त्वचस्तथा ॥ प्राप्तौ भवति यदुःखं तन्मृतौ मोह एतिनः ३८२ त्वचोरुधिरमायातिलाक्षारस
समं हि सः ॥ दर्शने यस्य मोहो यं भीरूणां मिह दृश्यते ३८३ ततो मांसं सुनिबिडं शालमलीसुमनः समम् ॥ मूर्छितश्च कचिद्धीतः कचिद्धिहलितेक्षणः ३८४ ततो मे
दोति धवलं चूर्णकूटसमं पुनः ॥ मांसाक्षिपतितो वन्दि प्राणाभ्यां घृतवद्भजेत् ३८५ ततः शरीरशालायाः स्थूणाभूतान्यनेकधा ॥ अस्थीनियातिगर्भस्थोऽसृद्यथा
दारुसंचयम् ४८६ अस्थामंतस्ततस्तेषां मज्जानं साररूपिणीम् ॥ प्रयातिकाष्ठयं हन्नीरमंतः शनैः शनैः ३८७ एवं स्थितेथ कालेन कामवन्दिः पितुर्यदा ॥ हृदया
त्तितदामज्जासारं मुंचति सर्वतः ३८८ आमस्तर्कं तथा पादमंगादंशाद्विसर्वतः ॥ मज्जारसो विनिर्याति दुःसहो जनकेन सः ३८९ दशमेऽस्यासि यद्वत्स्याद्वाभिण्यादुः
सहस्तथा ॥ गर्भेषु प्रथमतो जनकेनापि दुःसहः ३९० आर्द्रोऽवनस्पतिर्यद्वत्सहतेन हिकोटे ॥ वन्दि तथास्य जनकः सहतेन कथंचन ३९१

प्राणोऽयुर्वेदरुचिरादिमध्येऽप्यग्निस्थितिप्रतिपादनेन वन्दिश्चलनहेतुत्वमविरुद्धम् तप्यमानजलादौ दर्शनात् घृतवत् घृतं यथा चूर्णं प्रविशति तद्वत् ३८५ पंचमधातुप्रवेशं दर्शयति ततः शरीरेति । तदन्तरं
शरीरात्मकगृहस्थस्थूणानि भान्यनेकधा पृथक् पृथक् शतत्रयसंख्यया स्मृतौ गणिता न्यस्थीनि पुंग्वभस्थो जंतुर्याति कथं यथामृत्काष्ठसमूहमिति ३८६ षष्ठधातुप्राप्तिमाह अस्थामिति । तेषामस्थारंभतः
स्थितां साररूपिणीं सारं तोरूपचरमधातुरूपवंतं कर्तुं शीलं यस्यास्तां तथा मज्जानं जनैः शनैर्याति किमिव काष्ठलग्नजलवत् ३८७ एवं जीवस्य पुंशरीरे गर्भतो पपादकं प्रवेशमभिधाय तत्र तस्य रेतोरूपे
ण गर्भवत् स्थितिप्रतिपादकं यदेतदेतइत्यादि विभर्तीत्यंतं व्याचष्टे एवं स्थिते इत्यादिसप्ताऽधिकपञ्चाशद्भिः । एवमुक्तविधयामज्जासाररूपेण जीवे स्थिते सति कालेन निमित्तं च कामवन्दिः तापकत्वेन
द्रावकत्वेन च वन्दिः सप्तः कामः हृदि मन्सियाति प्रादुर्भवति । मज्जाकर्त्री ३८८ सर्वतइति विवृणोति आमस्तर्कमिति । अभिविधावाङ् आपादमिति च्छेदः तस्य सन्निहितप्रसवकगर्भवन्नाजोऽप्यद्रव
कारितां प्रपञ्चयितुं प्रतिजानीते दुःसहइति ३८९ तत्र दृष्टांतमाह दशमेइति ३९० दृष्टांतं तत्रमाह आर्द्रइति । आर्द्रोऽवावणाह रसः कीदृशो वृक्षांतच्छिद्रं वद्धिमिति पूर्वार्थान्वयि ३९१

तृतीयनिदर्शनदर्शयति यथाभिचारेति । अभिचारोनामशत्रुणाकृतमदृष्टद्वारातत्तदनुवाधकर्म तेनदुष्टस्यप्रकृतिविपरिणामंगतस्य दार्ष्टान्तिकेननःपदेननदायतनंचरमधातुग्राहः ३९२ नारीगर्भस्यचालकःप्रसूतिहेतुर्वायुः अत्रतुकाभोवायुसखइत्यवांतरविशेषेपिमातुरंतरस्थिरत्वंव्यामोहकत्वंचसमानमित्याह मज्जारसइति । मज्जाशब्दद्वयान्तोपि । मज्जोक्तामज्जयासहेतिद्विरूपकोशात् निर्गतोद्गतः पाररसःपारदः ३९३ तस्यव्यामोहकत्वंव्यामोहकार्यविपर्ययप्रदर्शनेनस्पष्टयति श्लेष्मणइति । दृष्टान्तेमधुरताकारेणपरिणाम्यज्ञानस्यकफोदेकःशोभकःप्रकृतेतुकामकृतोरेतदुदेकइति । सुखमितिपदमभेदाध्यवसानेनतत्साधनेप्रयुक्तम् ३९४ विपर्ययमेवप्रपंचेनदर्शयति मुखमित्यादिसप्तभिः । दुर्गन्धेननीरेणाद्वयंहर्षविरोधिग्लानिजननाहं आल्हादकत्वलक्षणचंदसाधर्म्यनहंमिति यावत् एवमुत्तरत्रापिविशेषणभावोबोध्यः ३९५ कटाक्षाइति । नरकग्रामस्यनरकसमूहस्यजनकतयासंबन्धिनोमार्गणाविपलिस्रवाणाः स्मृतौदुर्गतिहेतुतयाप्रसिद्धाः एतेपितत्समाः हर्षहेतुपुष्पसमत्वंनाहंतीतिभावः ३९६ नासिकेति । पयोवत्दुग्धवत् ३९७ केशाइति । तमोद्यकास्तद्वत्श्यामतयनेत्रशक्तिप्रमोषार्हाः आप्यायनंतृप्तिः । मांसग्रंथीइति अमृतेनसुपूरितोद्वयव्ययः निर्भातः भासेतेइत्यर्थः ३९८ उदरमिति । मांसलंप्रचुरमांसं तद्विपरीतंनिर्मांसं शुनांसूकराणांचोदरसमानं सदायदायदादोषोदयस्तदातदेत्यर्थः ३९९ स्फिजाविति । कटिमांसंपिडात्मकौस्फिजौपा

यथाभिचारदुष्टस्यममनोनिश्चलंभवेत् ॥ एवंकामाग्नितापेननभवेन्निश्चलंमनः ३९२ मज्जारसोरेतइतिकामाग्निर्निर्गतःसदा ॥ स्थितिंनकुरुतेकापिदेहेपाररसो यथा ३९३ श्लेष्मणस्तुसमुद्रेकाद्यथामधुरतांव्रजेत् ॥ निर्वादिःकामजोद्रेकान्नारीदेहस्तथासुखम् ३९४ मुखंदुर्गन्धनीराद्वयंचंद्रवद्भातिकामिनः ॥ अक्षिणीमलसंपूर्णेपद्मपत्रोपमेयथा ३९५ कटाक्षामनेत्राणानरकग्राममार्गणाः ॥ पुष्पाणीवप्रमत्तस्यकामिनोभातिसर्वदा ३९६ नासिकाश्लेष्मणोमार्गःपयोवद्भातिका मिनः ॥ अधरःपायुसदृशोमधुरोभातिकामिनः ३९७ केशास्तमःसमाअस्यानेत्राप्यायनकारिणः ॥ मांसग्रंथीस्तनौतद्वद्वेमकुंभौसुपूरितौ ॥ अमृतेनेवनिर्भातःकामिनोनिजदोषतः ३९८ उदरंमांसलंचास्यानिर्मांसमथवापुनः ॥ श्वसूकरोदराकारंविष्मूत्राद्यालयःपरम् ॥ भातिकामग्रहातस्यसदानंदस्यकारणम् ३९९ स्फिजौपायुनदीतीरभूतोविष्ठानुलेपिते ॥ पीवरेजघनंरम्यंनिर्भातइतिकामिनः ४०० भगंदरसमायोनिर्मूत्रगंधविदूषिता ॥ कामिनःस्वर्गसदृशीप्रतिभातिविमोहतः ४०१ एवमूर्वादिकौपादावस्थिस्थूणौचमांसलौ ॥ स्वर्णरंभासमौभातःकामिनोनिजदोषतः ४०२ पुरुषस्ययथाकामान्नारीभात्यमृतोपमा ॥ नार्याअपितथाकामात्पुमानमृततांव्रजेत् ४०३ एवंकामाग्निजेपितेकामिनःकुपितेसति ॥ वेत्तिधर्मंनचाधर्मंरात्रिंवावासरंतथा ४०४

युरूपनद्यास्तीरसमानेपीवरेचदंरम्यंजघनमित्याकारेणभासेतेइत्यर्थः स्फिक्शब्दःस्त्रीलिंगः ४०० भगंदरेतिस्फुटम् ४०१ एवमूर्वादिकाविति । ऊरुआदीऊर्ध्वदेशतयाघटकौषयोस्तौतथा पादशब्देनात्रऊरुप्रभृतिर्नखाग्रपर्यंतोऽपरकायोविवक्षितः ४०२ नकेवलंकामोवायुसखतयापुंगुर्भवालकत्वेनपुंगुमंत्रेविविधविकारेहेतुःकिंतुपुंगुभंगाधारीकरिष्यमाणायाःस्त्रियोपीत्याह पुरुषस्येति । अमृततांअमृतवत्प्रियताम् ४०३ कामोदोषःओत्सर्गिककार्यप्रतिबंधकत्वात्विपरीतकार्यारंभकत्वाच्च यत्रयत्रैतद्वेत्त्वन्यतरत्रदोषत्वं यथापित्तेशंखश्चेतिमभानप्रतिबंधके यथावादाध्वेन्रबीजे कदलीजनकेइत्यनुमानमभिप्रेत्यपूर्वमुखादौचंद्रादिभ्रमजनकत्वप्रदर्शनेनान्यहेतोरुपपादितत्वादायहेतुंरूपष्टौकुर्वन्सर्वप्रमाणशक्तिप्रतिबंधंप्रदर्शयन्नाह एवंकामाग्निजइति । एवमुक्तविधयाविपरीतज्ञानजननेनकामाग्निजेततःप्रादुर्भूतेपितेपित्तवदुग्मादादिहेतौपुंगुभेकुपितेविरुद्धकार्यभारभमाणेसति योग्यकार्यप्रतिबंधोपिदृश्यतइतिशेषः यतःप्रमाणैर्धर्मादिज्ञानेननारीयेपितदानजन्यतद

आत्मानमिति पूर्वादिपूर्वावयि । सुहृत्पत्युपकारान्वेषः मित्रं स्नेहवान् स्पष्टदोषेष्वपिनार्यवयवे पुदोषादर्शनाच्चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियशक्तिप्रतिबंधदर्शयति पश्यन्नपीत्यादिना ४०५ जिघ्रन्नि
 वेति । दुर्गंधजिघ्रन्पि घ्राणरोगिवन्नजिघ्रतीत्यर्थः । रसयन्नपिरसनया व्याप्यमाणो पिरसनं विना यथा कश्चिद्रवतितद्रहश्यते इति शेषः । स्पृशन्नपि त्वग्दोषो विभवति कर्मेन्द्रियवैकल्यं स्पष्टयति
 वक्तृत्यादिना पंडितोपि जडो यथा वक्तृत्वावक्तोति ४०६ आदत्तेति । कुणिर्हस्तरो गीतद्वत्सं कुण्ठितहस्त इति यावत् शेषं स्पष्टम् ४०७ उदरस्येति । पायुव्यापारप्रतिबंधोऽत्र द्विधा उ
 दरस्याध्माने मलविसर्गाकांक्षाजनके सत्यपि नीरोगोप्यंका मीनविसर्जयेदित्येकः । द्वितीयस्तु अथवेत्यादिनोक्तः मुंचन्नपि मलोत्सर्गं कुर्वन्नपि तत्फलशरीरमलदर्शनोत्थवैराग्याभावान्मुंचतीवेति
 ४०८ बलैश्वर्यप्रभुत्वानां प्रतिबंधं दर्शयति सप्राण इति । सप्राणो बलवानपि नृबलो भवति भूतिरैश्वर्यसंपदिति यावत् तद्वानपि दरिद्र इवेति । प्रभुश्चेत्यादि स्पष्टम् । उदाहरणमपि सद्धं ४०९
 अंतःकरणचतुष्टयव्यापारप्रतिबंधं स्फुटयति बुद्धिमानपीति ४१० फलितमाह एवमिति । शोच्यतमांशोचितुं पश्चात्तापगोचरी कर्तुं योग्यां अतएव सद्धिः सुधीभिर्विगर्हिताम् ४११ नन्वेवं
 आत्मानं च परंचैव सुहृन्मित्रादिकं तथा ॥ पश्यन्नप्यंधवत्सस्यात् शृण्वन्सबधिरोपमः ४०५ जिघ्रन्नि घ्राणदोषिरसयनरसनां विना ॥ त्वग्दोषो विस्पृशन्नपि
 डितोपि जडो यथा ४०६ आदत्ते कुणिवत्सर्वपाणिमानपिकामभूत् ॥ पादयोरप्यवैकल्ये पंगुव्यातिसर्वतः ४०७ उदरस्याप्यध्माने पायुनानविसर्जयेत् ॥
 नीरोगोप्यथवाक्कापि मुंचन्नपि न मुंचति ४०८ सप्राणोपि मृतप्राणो दरिद्र इव भूतिमान् ॥ प्रभुश्च भूत्यवद्भातिकामग्रहसमावृतः ४०९ बुद्धिमानपि दुर्बुद्धिः स
 मनानिर्मना इव ॥ निरहंकारवद्भातिसाहंकारस्वरूपवान् ॥ अचिंत्यवचितेस्मिन् स्थिते कामी प्रजायते ४१० एवं शोच्यतमामेतामवस्थां सद्धिगर्हिताम् ॥ प्र
 याति गर्भघृक् कामी कामज्वरवशोनरः ४११ सतदाललनानेत्रैः पित्त्यविरतं सदा ॥ कर्णभ्यामपितामेव शृणोत्येकाग्रमानसः ४१२ जिघ्रत्येतामयं कामी घ्राणे
 नाकुलितेन्द्रियः ॥ आस्वादयत्यमुष्याः सरसं रसनयामुहुः ४१३ स्पृशत्येनां सर्वगात्रैः स्पर्शनेनाहतो हि सः ॥ वक्ति चैतां सुखं वचनेन सकामभूत् ४१४ आ
 दत्ते च तथैवेनाहस्ताभ्यामाहतो मुहुः ॥ गच्छत्येनामयं कामी पद्भ्यां देवगुरूपमाम् ४१५ प्रवर्तते त्वयं कामी विसर्जयितुमप्यमूम् ॥ पायुना किं त्वशक्यत्वात् कर्मणो
 र्मान्निवर्तते ४१६ मनसापि स्मरत्येवललनां निजदेववत् ॥ धियापि प्रमिणोत्येनामात्मानमिव योगभूत् ४१७ चिंतयत्येवललनां कामी विष्णुमहर्निशम् ॥ यो
 गारुरुक्षुर्यद्वत्सविशुद्धधिषणोनरः ४१८ आत्मानमपितामेव मनुते कामदीपनात् ॥ यतो न याभर्त्सितोपितामेव बहु मन्यते ४१९

कामेन इतरत्र सर्वेन्द्रियव्यापारप्रतिबंधः किमर्थं क्रियते इति चेच्छृणु महामोहो हि प्रत्यगात्मानं मोहनिमज्जैर्बद्धा स्वपराज्यं चिकीर्षति तेन च विवेकादिभ्यता कामः प्रधानमंत्रित्वेऽभिपिक्तः स च प्रभुं महामो
 हमाश्लासयन्निवेदं निवेदयति श्रीमद्भिः कुतस्त्वस्य ते यत्र विवेकाशासपुरुषो मया बीभत्से पि नारी देहे स हेंद्रियैः सकलैः प्रवणः क्रियते इति यत्प्रतिज्ञातं तत्परिपूरणायेति एतदभिप्रायेण कामिनः सर्वेन्द्रियव्या
 पारं कामिनीसंज्ञके संघाते दर्शयति सतदेवाद्यष्टभिः । पितृतिपेयदुग्धादिव चक्षुर्द्वारांतः प्रवेशयतीत्यर्थः तां शृणोति तच्छब्दस्यापि संघातांतर्भावविवक्षणादिति भावः । एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् ४१२
 जिघ्रतीति । स्फुटम् ४१३ स्पृशत्येनामिति । आहतः आदिकर्मणिकर्तारिक्तः आदरं कुर्वन्नित्यर्थः । एवं ज्ञानेन्द्रियतत्परत्वं प्रदर्शय कर्मेन्द्रियाणां दर्शयति वक्तृत्यादिना ४१४ आदत्त इति । स्फुटम्
 ४१५ पायुव्यापारनिवृत्तितस्याशक्यत्वाद्दर्शयति उपहासाय प्रवर्तते इति । वायुनेति पूर्वार्थान्वयि अस्मात्पायुसंबन्धिनः ४१६ अंतःकरणचतुष्टयव्यापारं दर्शयति मनसोति । प्रमिणोति नि
 श्चिनोति ४१७ चिंतयतीति । योगारुरुक्षुर्विशुद्धधिषणश्चनरोपद्विपुं चिंतयति तथा एष कामीललनां चिंतयतीत्यन्वयः ४१८ आत्मानमिति मनुते अभिमन्यते तत्र हेतुः यत इत्यादि ४१९

नन्वेवंभावेकोदोषइतिचेत्तिष्ठंतुश्रुतिस्मृत्यभियुक्तप्रसिद्धादोषालौकिकानेवतावदवधारयेत्याशयेननरस्यसंतःकोडामृगत्वलाभइत्यादीन्नारीपारतंत्यप्रयुक्तान्दोषान्दर्शयितुंतदुपयुक्तान्नारीदोषास्त्वष्ट्र
यति साप्येनमित्यादिषोडशभिः । सानारीनर्तयतिस्वाभिप्रायानुसारेणचालयति एतेननार्यानस्त्रीस्वातंत्यमर्हतीत्यादिनिषेधोलंघित्वरूपोदोषः सूचितः ४२० तमेवदोषेस्फुटयन्ननवस्थित
स्वभावतदं दर्शयति क्वचिदितित्रिभिः । उपचारकैः स्वार्थकैः सेवामकारैरित्यर्थः कर्णबाणैः कर्णवत्प्रत्यङ्मुखशूकयुक्तबाणसमैः सुदुःसहैत्यंतसोदुमशक्यैरितिशेषः ४२१ देहति । पादत्र
येणैकंवाक्यं कापि एनंकामुकं कस्त्वं त्वंकोभवसिन्नजानेत्वाभितीरयेदितिचतुर्थपादार्थः ४२२ कुरुतेइति । स्फुटम् ४२३ पुरुषांतरेतिचतुर्भिः साहसरूपदोषंप्रपंचयति । कापिसुसंस्वकीयंप
तिनिपातयेत्घातयेदिति ४२४ एवमिति । पत्यादिभिः पतिप्रभृतिप्रयोज्यकर्तृभिः स्वानिष्ठान्स्वस्यद्वेषविषयान् साध्वीतथात्वेनप्रसिद्धापि तथाचासतीनांकिमुवाच्यमितिभावः ४२५
तान्वेति । सान्स्वानिष्ठान् अन्यैःपरपुरुषैः वाशब्देनासतीत्वंद्योत्यते स्नेहंआंगताईपदता स्नेहस्येपद्गार्वस्फुटयति क्वचिदित्यादिना ४२६ साधूनपीति । विडंबयतिमिथ्याभिशापेनोप

साप्येनंकामुकंस्वस्यक्रीडासृगसमंनरम् ॥ नर्तयत्यनिशंदीनंनरोयद्वद्विभर्कटम् ४२० क्वचिदेनमानयतिविविधैरुपचारकैः ॥ भर्त्सयत्यपिकुत्रापिकर्णबाणैःसुदुः
सहैः ४२१ देहप्राणेभ्यएतेभ्योनाथत्वमधिकोमम ॥ इतिक्वापिवदत्येनंकाप्येनंकस्त्वमीरयेत् २२ कुरुतेवचनंकापिक्वापिनैवकरोतिसा ॥ याचतेद्रविणंकापि
स्वयंकापिप्रयच्छति ४२३ पुरुषांतरसंसक्ताकापिसुसंनिपातयेत् ॥ पतिस्वकीयंकुत्रापिवंचयेद्वचनादिना ४२४ एवंपत्यादिभिश्चान्यान्स्वानिष्ठान्पुरुषानपि ॥
घातयत्यात्मनोनारीसाध्वीत्वायतनेष्विह ४२५ तान्वान्यैर्हिबलोपेतैर्वातयेत्स्नेहमागता ॥ क्वचित्परस्यसंकेतंत्वन्यस्मैप्रदर्शयेत् ४२६ साधूनपिक्वचिन्नारी
विडंबयतिसंसदि ॥ पितरंभ्रातरंपुत्रंब्राह्मणंवाबहुश्रुतम् ॥ अप्यल्पेहिस्वकार्येसावधूर्तितिनसंशयः ४२७ संगेवध्वाभवेदुःखमिहजन्मनिनिश्चितम् ॥ मृतस्यन
रकस्तद्वत्कोस्याःसंगंसमाचरेत् ४२८ आसक्तावाविरक्तावावधूर्तितिनसंशयः ॥ आसक्तायदिसास्वस्यतदान्यस्त्रीगमादिना ॥ कुपिताविषदानादिप्रयोगेननिपात
येत् ४२९ यदान्यस्यतदास्वस्यमात्रादिद्वारतोनरम् ॥ निपातयतिसानारीलोकद्वयभयंकरी ४३० विरक्ताहियदास्वस्यसैनंकामज्वरातुरम् ॥ एकांतेविविधै
र्वाक्यैर्भर्त्सयित्वानचावजेत् ४३१ कार्यांतरंसमुत्पाद्यवजेद्वापुरुषांतरम् ॥ एनंकामातुरंत्यक्काशयनेस्वैरचारिणी ४३२ जानीयाद्यदिचेद्भर्ताबलवान्निशिसाहि
तम् ॥ हंतिस्वयमशक्ताचेदन्यैर्वाघातयत्यपि ४३३

हासयोग्यान्करोतीत्यर्थः पितरमित्यादिस्फुटम् ४२७ तस्याःसंगद्वारालोकद्वयदुःखहेतुतैवमहान्दोषइत्याह संगतिसंगेआसक्ततारूपेसति निश्चितंप्रसिद्धं नरकःप्रसिद्धःस्त्रीभावनाप्राप्तिरूपश्च ४२८
राजप्रभृतयोविरक्ताएवप्रति डाकिनीतुअनुरक्तेव नारीतुभयथेतिमहान्दोषइत्याह आसक्तेति । तत्राद्यंस्फुटयति आसक्तायदीति । यदिसानारीआसक्तास्वस्यस्वकीयाभवतितदान्यस्त्रीगम
नादिनाकुपितासतीविषादिनामारयेदिति ४२९ यदान्यस्येति । यदान्यस्यपरकीयाआसक्तास्यादित्यनुषंगः तदासास्वकीयसंबंधिद्वारेणहंतीति प्रसिद्धमेतत् व्यभिचारिणीमातृप्रभृतयो
यतंतेपरपुरुषंहंतुमिति ४३० अथस्वकीयापरकीयाभेदेनविरक्तायाविविधदुःखहेतुतांस्फुटयंतत्राद्यायाश्चरितमाह विरक्ताहीतित्रिभिः । सास्वकत्वेसतिविरक्ता ४३१ कार्यांतरमिति । स
मुत्पाद्यदर्शयित्वा ४३२ जानीयादिति । जानीयात्परपुरुषगमनमितिशेषः सातस्वयंहंति अशक्ताचेदन्यैर्वाघातयतीत्यन्वयः ४३३

विरक्तपरकीयाचरितमाह परस्यत्विति । स्फुटम् ४३४ दृष्टदोषानुपसंहरति एवमिति । स्फुटम् ४३५ अनवस्थितस्वभावत्वादिभिर्दोषैः कामुकं प्रतिदुःखहेतुताननार्या एव किं तु कामुकीं प्रतिनरस्या पीत्याह यद्वदिति । एतादृशदोषशालिन्या नार्या अपि दुःखहेतुत्वेन नारीत्वमेतादृशशालित्वं प्रायोजकमकामितायास्तथा दुःखहेतुताऽदर्शनात् तादृशनारीत्वरहितपुरुषस्यापि सकामनारीप्रतिदुःख दत्वदर्शनाच्च तस्मादनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वात्तद्वेतोरितिन्यायाच्च काम एव दुःखहेतुरिति भावः ४३६ उक्तव्याप्तिदर्शनेन संभावितार्थानि श्रुतियुक्तयभियुक्तवाक्यानि स्मारयति तत इति । तथाच श्रुतिः ' काममय एवायं पुरुषः ' इत्याद्या स्मृतिरपि ' काम एव क्रोध एषः ' इत्याद्या ' काम किंकरतां प्राप्य जनो नो कस्य किंकरः । एकं कामं परित्यज्य जनो सौ कस्य किंकरः ' इत्यभियुक्तवच नंच । फलितमाह एवमिति ४३७ ननु कथं कामो हेय इत्याशंक्यतन्मूलनिर्कृतनेनेति वक्तुं तन्मूलपरंपरांतन्निवृत्त्युपायंचाह संकल्पादिति । संकल्पो रमणीयत्वाध्यासः गुणबोधोरमणीयत्वप्रयोजकगुणा ध्यासः दोषाणामुक्तलक्षणानाम् ४३८ दोषावलोकस्य गुणबोधविरोधित्वं हेयत्यागपूर्वकं वस्तु याथात्म्यदर्शनेन गुणबोधमूलमोहविषयकतया दर्शयति दोषाणामिति । दोषाणामवलोकनेन मोहो विनश्य तीत्यन्वयः मोहस्यावरणशक्तिमाह अगदाध्यकृदिति विक्षेपशक्तिदर्शयति अतस्त्वइत्यादि । अतस्मिंस्तद्धर्महीने च तत्तद्धर्माध्यासहेतुरित्यर्थः पुनः कीदृशो मोहः तृष्णायाः विस्तृतकामस्य विटपिनो

परस्वतु विरक्ताचेत्सद्यो मरणकारणम् ॥ एकांते मां याचितवानियुक्तामारयेन्नरम् ४३४ एवं नारीपुदोषा हि संति स्वासु परासु च ॥ अनंता ह्यनुभूयंते कामिभिस्ते ह्य हर्निशम् ४३५ यद्वन्नारी दुःखकरी कामिनः पुरुषस्य हि ॥ नार्या अपि च कामिन्याः पुमान् दुःखकरस्तथा ४३६ ततो दुःखकरः कामो न नारी न नरोपि च ॥ एवं वि ज्ञायमतिमान् कामं शत्रुमिमं त्यजेत् ४३७ संकल्पाज्जायते कामः संकल्पो गुणबोधनात् ॥ गुणबोधस्य नाशः स्यादोषाणामवलोकनात् ४३८ दोषाणामवलोकने मोहो यंजगदाध्यकृत् ॥ अतस्त्वेतत्त्वधीहेतुस्तृष्णा बीजं विनश्यति ४३९ तस्मिन्नष्टैस्वयं कामो निर्मूल इव पादपः ॥ विनश्यति क्षणादस्मिन्नष्टे को धोऽपि नश्यति ॥ ४४० इच्छा विधाते सत्येप क्रोधो द्वेषा मिधो च गुणम् ॥ जायते निच्छतः केन क्रोध उत्पद्यते पुनः ४४१ विवेकवह्निना दग्धे काम क्रोधे समूलके ॥ संसारे भगवानेष आनं दात्मा प्रसीदति ४४२ कामजानामिते मूलं संकल्पात्किल जायसे ॥ संकल्पे तु मया त्यक्ते कथं त्वं मयि जायसे ४४३ इति विज्ञानशून्यो यंगर्भी कामग्रहाकुलः ॥ प्राचाग्राव्णाहिने वा त्रदष्टो वेति न किंचन ४४४

बीजसमानः एतेन कामतरो गुणबोधोऽङ्कुरः संकल्पो मूलमज्ञात आत्मा च विवर्तोपादानं क्षेत्रमिति सूचितम् ४३९ ततः किमत आह । तस्मिन् मोहेनष्टे कामः स्वयं पृथङ्निवृत्तिसाधनयत्नानपेक्षो नश्यति अङ्कुर द्वारा मूलप्रयोजकबीजाभावे पादप इवेति रागात्प्रक्रामनिवृत्तौ द्वैष निवृत्तिः सदैव भवति नान्तरीयकत्वादित्याह अस्मिन्नित्यादि ४४० क्रोधनाशस्य कामनाशनिमित्तत्वे उपपत्तिदर्शयति इच्छा विधात इ ति । इच्छा काम एव केन चिद्विधाते प्रतिरोधे कृते सति क्रोधो जायते क्रोधरूपेण परिणमत इत्यर्थः अनिच्छत इच्छाम कुर्वतः ४४१ नन्वेवं कामे जिते किं भवतीत्यत आह विवेकेति । कामेति समाहारद्वंद्वः सं सारे इहैव शरीरे एष भगवानात्मा महावाक्यार्थः प्रसीदति प्रादुर्भवति इति एतमर्थं श्रुतिरपि दर्शयति ' यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामा येस्य हृदि श्रिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ' इति ४४२ अय मेव कामहानोपाय इत्यत्र स्मृतिवाक्यं पठति कामेति । उक्तोर्थः ४४३ इति विज्ञानेति । इति शब्देन पूर्वोक्ता कामस्यानर्थमूलता तन्निवृत्त्युपायश्च परामृश्यते अयं पूर्वोक्तो गर्भीरेतो मयगर्भयुतः विज्ञान शून्यत्वे हेतुः कामग्रहेति । विज्ञानाभावं हेतुवैरणाप्याह प्राचेति । बृहदारण्यकेऽष्टमाध्याये चतुर्थब्राह्मणे वाजपेयहृष्टिर्ग्राम्यधर्मो विहिता तत्र च नारीरहस्यांगे सोमाभिषवणफलकभावना पुरुषरहस्यांगे चोप लभावनोक्ता तदभिप्रायेण प्राचेति विशेषणं तथाच प्राचाग्राव्णासोमाभिषवोपलहृष्टिविषयेण मेहेनेन अहिनेव सर्पसमानेन दष्टोदंशफलं व्यामोहनीतः स न किंचन न वेति न जानातीत्यर्थः ४४४

आ. पु.

॥ २८ ॥

तद्यदेत्यादिप्रथममित्यंतं व्याचष्टे कामग्रहेति चतुर्दशभिः । उपस्थाहेरिति कर्तरि णिष्ठी उपस्थाहिनाभक्षणात्तदज्ञानादित्यर्थः भोक्तुं त्यक्तुं ४४५ आत्मनःशरीरस्थसारमतएवा
 त्मानं रेतोरूपं सर्वगोभ्यः पृथक्कृतं यदा वोढुं न शक्नोति भवति तदानारीयो नोक्षिपेदिति ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गतेति । अस्पनिषेक्तुः आत्मस्वरूपकं स्वल्पार्थकः स्वल्पस्वरूपं तेजोरेतेव ध्वाः क्षि
 याः योनिमायातीत्यन्वयः ४४७ तस्य निर्गमं स्त्रीगर्भं निर्गमवन्मातुः सुखत्वाभिमतहेतुतया दृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यो । स्पष्टम् ४४८ ग्रहाविष्टो यथा ४४९ वस्तुत
 स्तुरेतो निर्गमे महती हानिरिति दर्शयति । अजीर्णमपरिपक्वमशनं भुक्तान् प्राणां तं यथा भवति तथाऽऽपदं कृत्वा निर्गच्छति तथारेतो निर्गच्छति अजीर्णं जरेतसो निर्गच्छतोऽसाधर्म्यमाह बलेत्यादि
 ४५० दृष्टांतं तस्मात् अतीसार इति । स्फुटम् ४५१ रेतो निर्गमे हानिं स्फुटयंस्तद्व्यतिरेकरूपं ब्रह्मचर्यफलं दर्शयति अस्येति । पुंसामिति कर्तरि णिष्ठी अस्यरेतसः अवस्थानतो निरोधात् सप्त
 मधातुरूपरेतस्योजः संज्ञाष्टमीदशा भवति ओजोनामपीतवर्णं हृत्तं जीवनिवासभूतं वासिष्ठादौ प्रसिद्धम् । तत्फलमाह यथेत्यादि ४५२ फलांतराण्याह अस्येति । अस्यरेतसः सम्यक्स्था

कामग्रहसमावेशादुपस्थाहेश्वभक्षणात् ॥ रेतो गर्भेण खिन्नः स न गर्भं तं मोक्षुमिच्छति ४४५ आत्मनःसारमात्मानं सर्वगोभ्यः पृथक्कृतम् ॥ वोढुं शक्नोति यदा
 नायं नारीयो नैतदाक्षिपेत् ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गतेत्येतो स्यात्मात्मस्वरूपकम् ॥ निषेक्तुर्योनिमायातिवध्वास्तद्ब्राम्यधर्मतः ४४७ यथाभारातुरो
 जंतुस्त्यक्ते भारे सुखी भवेत् ॥ गर्भसंत्यागतो गर्भं तद्वत्सुखमवाप्नुयात् ४४८ ग्रहाविष्टो यथा जंतुर्ग्रहं निर्गमतः सुखम् ॥ अवाप्नोति तथा गर्भीरेतसो निर्गमा
 त्सुखम् ४४९ अजीर्णमशनं यद्वत्कृत्वा प्राणां तमापदम् ॥ निर्गच्छति तथारेतो बलक्षयकरं नृणाम् ४५० अतीसारो यथानृणां सर्वे तेजोपहारकः ॥ रेतसो निर्गम
 स्तद्वद्बलवीर्यापहारकः ४५१ अस्यावस्थानतः पुंसामोजोनामाष्टमीदशा ॥ भवत्ययं यथा जंतुस्तेजस्वी स न हि जीवति ४५२ अस्य संस्थापने नृणां
 जरावैरूप्यकारिणी ॥ मृत्युश्च न भवेत् शीघ्रं बलं चेह न नश्यति ४५३ परलोके ब्रह्मलोक अधस्ताद्ब्रह्मचारिणाम् ॥ कीर्तिश्च विपुला लोकद्वयं तेषां भवेत्सदा
 ४५४ अस्य बंधनतो योगाः खेचरत्वं दंति हि ॥ ऐश्वर्यं चाष्टधानृणामणिमादिकमेव हि ४५५ यथेक्षुदंडो निःसारः पीडितस्तद्वदेव हि ॥ पुमान् भवति
 निःसारो वधूबाहुनिपीडनात् ४५६ आत्मनश्चोद्धृतं तेजस्तस्यामेष निषिंचति ॥ आयुर्बलकरं मूढो मोहितो मायया स्वया ४५७ एवमस्य निषिक्तस्य रे
 तसो योनिमंडले ॥ नृगर्भं निर्गमार्ण्यं तत्प्रथमं जन्म गच्छते ४५८

पनेजराभावो मृत्युपरिभवो बलोत्कर्षश्च फलानि बोध्यानि ४५३ 'य एतं ब्रह्मचर्यं प्राणुर्विंदति तेषामेष ब्रह्मलोकः' इति श्रुतिमनुरुध्याह परलोक इति । परलोके ब्रह्मचारिणां ब्रह्मलोके भवति आधस्ता
 न्मानुषेलोके विपुला कीर्तिश्च भवति तेन तेषां ब्रह्मचारिणां लोकद्वयं सिद्धं भवेदिति ४५४ अस्येति । अस्यरेतसो बंधनतो बिरीधविशेषात् नृणां मध्ये योगाः अर्श आद्यश्च योगविदः खेचरत्वमाकाशम
 मनक्षमत्वं प्राप्नुवति तथाऽऽपि माद्यैश्वर्यं व्रजन्तीति ४५५ एवं व्यतिरेकद्वारा सूचितारेतो विसर्गे हानिं साक्षादप्याह यथेक्षुदण्ड इति । यथा पीडित इक्षुदंडो निःसारो भवति तद्वत् पुमान् वधूबाहुनिपीड
 ना निःसारो भवतीत्यन्वयः ४५६ कथमित्यत आह आत्मन इति आत्मनः उद्धृतं प्रगल्भं उद्धृतमिति पाठे अंगादंगाभिः सतं आयुर्बलकरमपि तेज एव मूढो विपरीतदर्शितस्यां ध्वां निषिंचति तस्य
 जति यतः स्वाश्रितमायया मोहित आवृत्त इति ४५७ एवमिति । रेतसः तत्संषिद्धितं जीवस्य वक्ष्यमाणजन्मद्वयापेक्षया प्रथमं जन्म बोधयामिति ४५८

तत्त्वयाहत्यादिभवतीत्यंतं व्याचष्टे योनावित्यादिसप्तभिः । योनौगतएषजन्तुर्नानाविधाः सहस्रशो वस्थाः प्राप्नोतीत्यन्वयः कोटशोरवस्थाः दुःखशोकाना सहस्रैः प्रत्येकं व्याप्ता इति शेषः चोप्सायां
 न्नात् पुनः कोटशोः गर्भोपनिषदिप्रोक्ताः गर्भोपनिषदुक्तासु अवस्थासु काश्चित्पुं गर्भभावे वर्णिताः स्त्रीगर्भाभिर्गयास्तु हतोऽग्रेन वमश्लोकमारभ्य वस्थंते शुक्रशोणितसंयोगानंतरं अपि प्रित्तवाश्वाशयकमे
 ण हृदयदेशप्राप्तिपर्यंतं भवस्तु ह्रैवानुसंधियाः एतेन मातृशरीरतादात्म्याप्रत्यास्तनादिवत्तां गर्भोऽनहिनस्तीति सूचितम् ४५९ 'पतिर्जायां प्रविशति गर्भो भूत्वा स मातरम् । तस्यां पुनर्नवो भूत्वा दशमे मा
 सि जायते' इति मंत्रमर्थतः पठन्त्यायाः पतिपाल्यत्वं भावयित्वा पदार्थमाह यस्मादिति । यस्मादिष्वगर्भे भूत्वा गर्भाधारकः पुमात् गर्भरूपेण वधूगर्भे प्रविशति अतएव हेतोरियं जायारक्षणीया यत आत्मन
 आत्माभिमानविषयशरीरसारस्य पुमं शस्य रक्षिकेति ४६० कैः साधनैरक्षणीयाऽतस्तानि दर्शयति वस्त्रैरिति द्वाभ्यां । वसुभिर्न दोहदाकांक्षितैः 'दोहदोगर्भे लक्षणे अभिलाषे' इति हेमः । तथा च दो
 हदेन चतुर्थमासाद्वाहृदयदेशगतगर्भप्रयुक्तगर्भिणीसंबन्धभिलाषेण विषयीकृतैः पदार्थैरित्यर्थः तद्वदाने हि द्रोप उक्तः सुश्रुते 'येषु येष्विन्द्रियार्थेषु दोहदे वावमानना । प्रजायेत सुतस्यापि तस्मिन् स्तस्मिन्
 स्तदिदं येषु' इति । दोहदे उक्तविधया द्विहृदयगर्भिणीच्छायां द्विहृदयशब्दस्य दुहद्भावः पृषोदरादित्वादिति शेषस्फुटम् ४६१ स्नानेति । उपरमो निवृत्तिर्दुष्टस्याप्यध्वस्य ४६२ तस्याः पालनेन्याय्य

योनौ नानाविधावस्थाः दुःखशोकसहस्रशः ॥ गर्भोपनिषदिप्रोक्ताः प्राप्नोत्येष सहस्रशः ४५९ यस्मादेव वधूगर्भे गर्भरूपेण गर्भभृत् ॥ प्रविशत्यत एव यं रक्षणीयात्मर
 क्षिका ४६० वस्त्रैर्धान्यैश्च वसुभिर्दोहदाकांक्षितैरपि ॥ प्रदानेन तथान्यैश्च यानैर्नानाविधैस्तथा ४६१ स्नानशय्यासनाद्यैश्च व्यापारोपरमैरपि ॥ औषधादेश्वसे
 वातोदुष्टस्य च विवर्जनैः ४६२ अपिलोकेन योदृष्टोपकारकरेजने ॥ उपकारकरोदृष्टो दुर्जनोपि च वैजनः ४६३ इयं चोपकरोत्यस्य गर्भिणी गमर्भधारणात् ॥ यतो
 स्य दुःखदं रेतः स्वात्मन्येवानया घृतम् ४६४ अप्यस्य जननी जाया गर्भिणस्तत्प्रवेशतः ॥ यस्मात्पुनर्नवो भूत्वा तस्यामेष प्रजायते ४६५ निषेककालमारभ्य
 स्वात्तेवैकतां गतम् ॥ स्वदेहवदधात्येषा यावद्योनिविनिर्गमम् ४६६ योनिप्रवेशे जठरे कृमिविष्टादिदूषिते ॥ अनुभूयाति दुःखानि योनिद्वाराद्वा हिर्वजेत् ४६७
 एतद्दुःखमया त्सर्वो ब्रह्मज्ञानं समिच्छति ॥ करोति धर्ममव्यग्रशस्त्रोक्तं सर्वदा पुमान् ४६८ दुःखं हि मरणे नृणां नरकानुभवे तथा ॥ प्रसिद्धं तत्कोटिकोटिगुणितं यो
 नियंत्रके ४६९ निर्गमश्च प्रवेशश्च मरणातिशतैः समः ॥ योनौ मातुदरे वा सो नरका वा सतोषिकः ४७० तत्र दुःखान्यनंतानि प्राप्यंते देहधारिभिः ॥ उक्तान्यपि
 हियान्यत्र संमोहं जनयंति नः ४७१

मपोत्याह अपिलोक इति । लोकेऽयं न योऽप्ययः मर्यादेति यावत् दृष्टः कोऽननयः यदुर्जनोपि जनः उपकारकरेजने उपकारकरोदृष्ट इति ४६३ तं नयं प्रकृते योजयति इयमिति । इयं जाया अस्पगर्भिणः
 रंतो गर्भवतः ४६४ तमेव मंत्रार्थं हेतुतया स्मारयति अप्यस्येति । अस्पगर्भिणी जाया जननी भवतीत्यन्वयः तत्र हेतुस्तत्प्रवेशत इत्यादि ४६५ तं स्त्रीत्यादिभिर्भर्तृत्यंतं व्याचष्टे निषेकेति । निषेको गमो
 धाने आर्तवं रजः तेनैकतांतादात्म्यं गतं पुमं शमिति शेषः दधाति धारयति पोषयति चेत्यर्थः ४६६ श्रुते स्त्रीकर्तृकगर्भधारणोक्त्या सूचितानि दुःखानि वक्तुमुपक्रमते योनिप्रवेश इति । योनिः प्रवेशसा
 धनद्वारं यस्य तत्तथा तस्मिन् जठरे तानि दुःखानि पोषयत्या जनन्या अन्येन वा दुर्निवार्याणीति भावः ४६७ तद्दुःखं निवृत्तौ कउपाय इति चेत् ब्रह्मज्ञानमेवेत्याह एतादिति । एतद्दुःखं गर्भदुःखं सर्वो मुमुक्षुः
 ब्रह्मज्ञानाधिकारलब्धये च धर्मकरोतीत्याह करोतीति । अव्यप्रोऽनलसः ४६८ किं विधंगर्भदुःखमत आह दुःखमिति । प्रसिद्धिस्मिति पूर्वोच्य ४६९ निर्गमश्चेति । तत्रेति शेषः आर्तः पीडा ४७०
 तत्रेति । तत्र मातुदरे अत्र आधानकाले पिसंमोहं विब्रलताम् ४७१

गर्भदुःखोत्कर्षसंभावयति विधेति । विष्णुमूत्रगृहेजनन्युदरेवासत्पुदुःखं तदिदं दुःसहमितितृतीयेनान्वयः तस्यदुष्टगृहसाम्योपपादकानिविशेषणानिदश पूयासृग्भ्यांचर्चितं लिप्तं अंतरं मध्यं यस्य स्मिन् नानावर्णकफादिधातुमयैश्चित्रैराढ्ये मांसमयीभित्तिः कुड्यं यस्य तस्मिन् अतएव सुदुःसहे ४७२ कृमिर्गति । उदरकृमय एव सर्पास्तेषां शतैराकीर्णै व्याधय एव वृश्चिकास्तैः पूरिते मातृप्राण महावायुनाविनिःसारितानि चालितानि बंधनानि नाडीरज्ज्वीयस्य तस्मिन् टृणांगारतुल्ये हतियावत् ४७३ अंतरिति । अंतर्वन्दिर्जात्रोयस्यातएवार्धदग्धे क्षुत्काले उदरदाहात् संकीर्णः संकुचितः स्वस्य गर्भस्यावकाशो यत्र तस्मिन् कीदृशदुःखं विवेकिनां श्रवणमननशालिनां प्रसिद्धं निश्चयगोचरः विशेषतस्तु योग्यनुभवगम्यं तदित्याह स्मर्यते इति । जातीः पूर्वजन्मानि स्मरंतीति जातिस्मरायोगिनस्तैरिति ४७२ अस्माभिस्तु वर्णयितुमशक्यानि गर्भदुःखानि त्याह गर्भेति । दिङ्मात्रमुपलक्षणमात्रम् ४७५ गर्भोपनिषदेति । स्फुटम् ४७६ तत्र प्राधान्येन कानिचिदुःखसाधनान्यनुवदति अत्रेति । अत्र गर्भे अज्ञानं मूर्छा पूर्वप्रथमं अष्टौ मासानितियावत् कीदृगज्ञानं सर्वाणि दुःखानि करेयस्य हस्तामलकवत् स्फुटदुःखं मूर्छा हि दुःखावधिः । क्षादिति । स्वस्य मातुश्च क्षुत्पिपासाभ्यां जातः संतापः अनीश्वरत्वमसामर्थ्यम् ४७७ अनेकेति । भवोजन्म नवममासे स्मृत्वा हि एव वंदति ' आहाराविविधाभुक्ताः पीताश्च विविधाः स्तनाः । मातरो विविधा दृष्टाः पितरः सुहृदस्तथा ।

विष्णुमूत्रगृहेवासत्पूयाऽसृक् चर्चितांतरे ॥ कफपित्तादिचित्राढ्ये मांसभित्तौ सुदुःसहे ४७२ कृमि सर्पशताकीर्णै व्याधिवृश्चिकपूरिते ॥ मातृप्राणमहावातविनिःसारितबंधने ४७३ अंतर्वन्हावर्धदग्धे संकीर्णस्वावकाशके ॥ सुदुःसहमिदं दुःखं प्रसिद्धं हि विवेकिनाम् ॥ स्मर्यते पिचकैश्चिद्विनैर्जातिस्मरैरिह ४७४ गर्भदुःखान्यनंतानि न शक्यानि कथंचन ॥ वक्तुं जन्मशतेनापि दिङ्मात्रमुदितं तव ४७५ गर्भोपनिषदाप्येव दिङ्मात्रं तस्य कथ्यते ॥ साकल्येन च कोनामवक्तुमीष्टे कथंचन ४७६ अत्राज्ञानं भवेत्पूर्वसर्वदुःखकरं तृणम् ॥ क्षुत्पिपासोत्थसंतापोनीश्वरत्वं च देहके ४७७ अनेकभवदुःखानां स्मृतिश्चातीव दुःसहा ॥ जनन्या अपि संबाधः सर्वपापकरो हि सः ४७८ एवं नानाविधैर्दुःखैः परिभूतं प्रभंजनः ॥ कलिलादिक्रमेणैव संपन्नावयवं नरम् ४७९ त्यक्तगर्भासनं काले जरायुपटवर्जितम् ॥ इतश्चेतश्च धावंतं मंडूकसदृशं शिशुम् ४७० पाणिभ्यामपि पादाभ्यां गात्रस्य चलनेन च ॥ जननी जठरस्यांतर्भेदायेव समुत्थितम् ४८१ कुक्षौ कदाचिद्धावंतं कदाचिद्धृदयेऽपि च ॥ जनन्या यो नियंत्रेपि मर्कटोपममर्भकम् ४८२

यदियोन्याः प्रमुच्येयं तत्प्रपद्ये महेश्वरम् ' इति । जनन्या इति संबाधः पीडावक्ष्यमाणा ४७८ अथ जननी दुःखं जननकाले जायमानं जंतुदुःखं च स्फुटयितुं सोऽग्र एवेत्यादिवाक्यगतजन्मपदार्थमाह एवमित्यादिसप्तभिः । एवं नानाविधैर्दुःखैः परिभूतमेनं प्रभंजनो बहिर्द्वारं नयतीति पृष्ठेनान्वयः । कलिलादिति । ' एकरात्रेण कलिलं सप्तरात्रेण बुद्धिदमर्धमासेन पिंडं मासेन काठिन्यं मासद्वयेन शिरस्तृतीयमासेन पादप्रदेशश्चतुर्थेनांगुलीजठरकटिप्रदेशः पंचमेन पृष्ठवंशः षष्ठेन मुखनासिकाक्षिश्रोत्राणि सप्तमेन जीवसंयोगो अष्टमेन सर्वांगपरिपूर्तिर्नवमेन ज्ञानपूर्णतया पूर्वजातिस्मृतिः ' इति गर्भोपनिषदुक्तप्रकोरेण संपन्नाः परिपूर्णा अवयवा यस्य तमिति ४७९ त्यक्तेति । त्यक्तगर्भासनं कुंडलीकृतपृष्ठग्रीवत्वे सति संकुचितपाणिपादत्वे च सति कुक्षिस्थस्तशिरस्कृत्वरूपं येन स तथा तम् काले प्रसूतिसन्निधि काले जरायुरूपेण पटने वर्जितं त्यक्तमिति ४८० पाणिभ्यामिति । भेदायेति भाववचनाश्चेति तु मर्थे च तथा च पाण्यादिभिर्जननी जठरभेदाय जननी जठरभेतुमिवांतः समुत्थितमुद्यतमित्यर्थः ४८१ कुक्षाविति । पुनः कीदृशं जननी कुक्षिद्वये यो नियंत्रे पुनर्यतः भ्रमणं कृत्वा मर्भकं स्वरूपं शरीरम् ४८२

स्वशरीरेति । पुनः कीदृशं स्वशरीरे स्वशरीरमध्ये विनिःक्षिप्य कृतमथो देशे मस्तकं येन स तथा । विनिःक्षेपकर्मतापि मस्तकस्यैव जननीमित्यादि स्फुटम् ४८३ विक्रोशं तमिति । सपैण प्रस्तमं डूकव
द्रुशं विक्रोशं तम् द्वाराद्वहिर्बहिर्द्वारं नयते द्विकर्मकत्वम् ४८४ क्रकचेति । क्रकचः काष्ठविदारणसाधनम् स्फुटम् ४८५ जननीसंबाधं स्पष्टयति व्रणइत्यादिदशभिः । प्रकुपिते परिपाकाति
शयंगते व्रणे स कीदृशी व्याप्ते सति यादृशी व्यथा भवति तत इत्यादि स्फुटम् ४८६ गर्भधारणदुःखे दृष्टांतमाह यदिति । जठरस्यांतव्रणे सपैस्थिते सति यद्वदुःखमित्यन्वयः ४८७ व्यतिरेकेणापि त
दाह प्रतीति । प्रयूपूरितया दुर्गंधि व्रणस्य विभेदेन विदारणेन ततः सर्पादेः कीदृश्य निर्गमे यत्सुखं दुःखाभावो भवति तन्नारीणां गर्भमोक्षेपीति ४८८ दृष्टांतं तस्माह मलेति ४८९ तदेव व्यतिरेकेणाह
सुखमिति । तयोर्मलमूत्रयोः ४९० अभूतोपमया गर्भप्रतिबंधदुःखं संभावयति विंशतीति द्वाभ्याम् । श्वसन्श्वासयुतः परिणाहो विशालता ४९१ धारणं प्रतिबंधः तस्य तादृशकृमः ४९२ जनन्याः प्रस

स्वशरीरे विनिःक्षिप्य कृतमथो देशे मस्तकम् ॥ जननी बहुधा क्लेशैः क्लेशयंतं जुगुप्सितम् ४८३ विक्रोशं तं च सपैण प्रस्तमं डूकवद्रुशम् ॥ बहिर्द्वारं नयत्येनं भुजगो मूष
कं यथा ४८४ क्रकचाग्रहस्त्रेभ्यः कर्कशाद्यो नियंत्रकात् ॥ स्वल्पच्छिद्रादि निष्क्रम्य भूमौ पतति कीटवत् ४८५ व्रणे भृशं प्रकुपिते स कीदृश्यादृशी व्यथा ॥ ततो धि
कतमास्त्रीणां यो नियंत्रे गतेर्भके ४८६ यद्वदंतः स्थिते सपै जठरस्य व्रणे भवेत् ॥ दुःखं तद्वद्गर्भिणीनां गर्भधारणतो भवेत् ४८७ पूतिव्रणविभेदेन सर्पादेर्निर्गमे हियत् ॥
सुखं भवति नारीणां गर्भमोक्षे पित्सुखम् ४८८ मलमूत्रनिरोधेन दुःखं यावन्नृणां भवेत् ॥ ततो धि कतमं दुःखं स्त्रीणां गर्भस्य धारणे ४८९ सुखं यथा विसर्गे स्यात्तयोश्चि
रनिरुद्धयोः ॥ गर्भिण्या गर्भमोक्षे पितथा तज्जायते सुखम् ४९० विंशत्यंगुलमात्रश्चेद्दीर्घः सास्थिः कृमिः श्वसन् ॥ वितस्ति मात्रो विस्तारात्तावांश्च परिणाहतः ९१
अस्माकं जठरे यावत् स्यावस्थानतो भवेत् ॥ दुःखं तावद्भवेत् स्त्रीणां गर्भधारणतः सदा ४९२ विनिर्गमे पायुमार्गाद्यावदस्माकमापतेत् ॥ दुःखं तस्य भवेत्तावद्गर्भिण्या
गर्भमोक्षणात् ४९३ षोडशांगुलच्छिद्राद्गर्भलात्क्रकचाद्यथा ॥ निर्गमेनो भवेद्दुःखं तथा जंतोश्च गर्भतः ४९४ एवमेतदनौपम्यं दुःखं जंतोः प्रजायते ॥ समात्क
स्य गर्भात्तस्तद्वन्निःसरणेपि च ४९५ एवमेष विनिष्क्रांतो लोक संततिहेतुतः ॥ गर्भात्स्वदर्शनेनैव पितुरानंददो भवेत् ४९६ तं कुमारं पिता जातमंके वा स्वस्य वा भु
वि ॥ संस्थाप्य जातकर्मादिकुरुते दृष्टमानसः ४९७ यदिदं सत्क्रिया जातं कुरुते स्वकुमारके ॥ तत्सर्वं स्वस्य जनकः कुरुते नात्र संशयः ४९८

वदुःखमभिनयति विनिर्गमे इति । तस्य तादृक्मेरस्माकं पुरुषाणां पायुमार्गादि निर्गमे यावद्दुःखमापते तस्य ज्येता वा द्रुमिण्याः प्रसवे इत्यर्थः ४९३ जायमानं जंतोर्दुःखं स्फुटयति षोडशांगुलकेति ।
षोडशांगुलं क्लिष्टं मध्यावकाशो यस्य तादृशं चतुर्लङ्ककचं यदि भवेत् तन्मध्येन चास्माकं निर्गमे भवेत् तत्कालीनदुःखं स गर्भायमानस्य दुःखमिति ४९४ गर्भदुःखवर्णनमुपसंहरति एवमिति । समात्
कस्य मात्रा सहितस्य गर्भात्तर्गमं मध्ये निःसरणे गर्भात्निर्गमे ४९५ सोऽग्रैवेत्यादि प्रतिनिधीयते इत्यंतं व्याचष्टे एवमेष इति । एष गर्भस्थः पितुरात्मा गर्भादि निष्क्रांतः प्रादुर्भूतः किमर्थं लोक
संततिहेतुतः लोकानां संतत्ये प्रवादा विच्छेदाय अतएव सः स्वदर्शनेन पितुरानंददो भवेदिति ४९६ तं कुमारमिति । पिता जंतं कुमारं स्वस्यां के भुवि वा संस्थाप्य संस्कुरुते इति ४९७ यदिदमिति ।
यदिदं सत्क्रियाणां संस्काराणां जातं बुद्धं श्रुतिगता प्रपदद्वयमध्ये प्रथमा प्रपदं सूचितं गर्भसंबन्धिष्वजन्मकालवाचिद्वितीया प्रपदोत्तराधिपदं सूचितं जन्मोत्तरभावि तत्सर्वं संस्कारजातं स्वस्यैव जनकः कुरुते सं
घातादात्मनः पृथग्भावाज्ञानादित्युक्तम् ४९८

आ. पु.

॥ ३० ॥

पुत्रेस्वपदप्रयोगे हेतुतया प्रतिज्ञायामित्याद्युक्तमत्रार्थस्मारयति यस्मादिति । स एष पिता विनियोगस्य मांणस्य संस्कारान् संस्कारफलं विनियोगदर्शयन् पितृकार्यं करत्वरूपं पितृप्रतिनिधित्वं स्पष्टयति पौत्रादिनेति । पित्राकार्या प्रजासंततिमेव सुतः पौत्रादिरूपेण तनुते इत्यर्थः ४९९ स्वर्गस्यापीति । पुत्रः सम्मार्गवर्ती 'अयं लोकः पुत्रेण जय्यः' इति श्रुतिमनुरूप्याह किंचेति । विद्याकर्म पुत्रैर्जन्मानां देवपितृमनुष्यलोकानां मध्येऽस्य मनुष्यलोकस्य कारणसाधकः पुत्रः तत्र हेतुः तस्येत्यादि । विजयो वशिकारः एतेन एतल्लोकजयाय पुत्रो न मीक्षाय 'न प्रजयान धनेन' इत्यादि श्रुति विरोधादिति सूचितम् । एतदिति । एतन्मातृतोजन्मपितृजन्मपेक्षया द्वितीयजन्म तृतीयतृतरत्रवक्ष्यते ५०० एतादृशजन्मलब्धा परमपुरुषार्थः साधनीयोनवृथा शुद्धकामाय वंशनीयमिति प्रसंगसंग त्यदर्शयति अनेनेति । अनेन मानुषेण जन्मना इतरस्य पामरस्यापि स्वर्गो गम्यते बुद्धयते सत्संगादिभिरित्यर्थः 'इतरः पामरोभिन्नः' इति विश्वः । यद्वा स्वर्गः परलोकः अनास्थाद्योति अपिशब्दात् स्व स्य गम्यते अनुमीयते इतरश्चेति पाठे स्वर्गलोक इतरश्च लोकलभ्यते इत्यर्थः । सर्वलोकसाधनमिदं जन्मेति भावः दुर्लभमित्यादि स्फुटं । अपि देवा इति । देवा अपीदं समिच्छन्तीत्यन्वयः वस्तुतस्तु पुण्येभ्यः पुण्यानि संविक्रमाणि कर्तुमेव पित्रा पुत्रः प्रतिनिधिः क्रियते इति श्रुत्यंशार्थं स्फुटयितुमाह अनेनेति । अनेन पितुरात्मभूतस्य पुत्रस्य जन्मना सत्कर्महेतुना इतरस्य पितुरपि स्वर्गो लक्ष्यते किमुत स्वस्य अत्रच पुण्या

यस्मात्पुनर्नवोभूत्वा जायायां जायते हि सः ॥ पौत्रादिना प्रजातंतुरनेन च वितन्व्यते ४९९ स्वर्गस्यापि भवेद्धेतुः पुत्रः किंचास्य कारणम् ॥ लोकस्य तस्य विजयः प्रजासंततितोयतः ॥ एतदस्य भवेज्जन्मद्वितीयपितृजन्मतः ५०० अनेन जन्मना स्वर्ग इतरस्यापि गम्यते ॥ दुर्लभं वत मानुष्यं जन्मकोटिशतैरपि ॥ अपि देवा इदं जन्म समिच्छन्ति हि सर्वदा ५०१ तत्रापि भारते वर्षे भवेच्चैदाधिकारकृत ॥ अचिकित्सस्य भैषज्यं भवेद्दोषाष्टकस्य हि ५०२ इच्छा द्वेषो भयं मोहः क्षुत्तृष्णिद्रा तथैव च ॥ विष्णुत्रयाधाचेत्येतदचिकित्स्यं हि देहिनाम् ५०३ सात्विकामोक्षमिच्छन्ति राजसा विषयानपि ॥ तामसा विषयानेव नेच्छाश्न्योस्तिकश्चन ५०४ विषयान् सात्विको द्वेष्टिराजसो वैरिणोपि च ॥ तामसो वैरिणः शुद्धानिति द्वेषात्मकं जगत् ५०५ सात्विकस्य भयं मोहाद्वाजसस्य यमादपि ॥ तामसस्य च राजादेः केवलादिति भीर्तृषु ५०६ सात्विकस्यात्मनोऽज्ञानं विद्यादेराजसस्य च ॥ तामसस्य च सर्वत्र मोह एव व्यवस्थितः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्राश्च सर्वेषां भूतानामेकरूपतः ॥ स्थावरव्यतिरिक्तानां बाधा विष्णुत्रयोरपि ५०८ अथवा सर्वजंतूनां बाधा विष्णुत्रयोर्ध्रुवा ॥ स्थावरा अपि दृश्यन्ते यतो निर्यासमोक्षिणः ५०९

येव विधेयानीत्याहुः दुर्लभमित्यादिना ५०१ तत्रापि अंतर्भूतसर्वकर्मफलसर्वार्थनिवृत्तिसाधनं ब्रह्मात्मविज्ञानमेव सर्वपाद्यं 'न चेदवेदीन्महती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याह तत्रापीति । अधिकारं साधनचतुष्टयं करोति संपादयति तथा ईदृशजन्मचेत्स्यात्तदा अचिकित्सस्य दुष्करापनयनसाधनस्य दोषाष्टकस्य संसारज्वरोपद्रवाष्टकसमस्य वक्ष्यमाणस्य भैषज्यं ब्रह्मविद्याद्वारानिवृत्तिसाधनं भवेदिति ५०२ दोषाष्टकं दर्शयति इच्छेति । मोहोऽविद्या देहिनां त्रैगुण्याभिमानिनाम् ५०३ तत्रेच्छानुगमं दर्शयति सात्विका इति ५०४ द्वेषानुगममाह विषयानिति । शुद्धान्सज्जनान् ५०५ भयानुगमं स्फुटयति सात्विकस्येति । मोहात्प्रमादात् ५०६ सात्विकस्यात्मन इति । सात्विकस्यात्मनोऽज्ञानं वर्तते तज्जिज्ञासादर्शनादितिशेषः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्रानुगममाह क्षुदिति । एकरूपतः समानरूपेण सात्विकत्वादिप्रयुक्तविशेषनैरपेक्ष्येणेति यावत् विष्णुत्रयाधां स्थावरपर्युदासेनाह स्थावरेति ५०८ वस्तुतः स्थावरेष्वपि विष्णुत्रयाधानुगम इत्याह अथवेति । ध्रुवानि श्रिता निर्यासश्चिक्कणवृक्षरसोगुगुलुप्रभृतिः ५०९

पूर्वोक्तमनुवदन् दोषाष्टकजयसाधनं दर्शयति इतीति । ब्रह्मात्मताज्ञानविना अचिकित्स्यमित्यन्वयः ब्रह्मात्मताज्ञानस्य तन्निवर्तकत्वे हेतुगर्भविशेषणम् देहित्वेति । देहित्वस्य त्रैगुण्याभिमानस्याभावकारणं मंशकानां धूमवान्वृत्तिसाधनमिति ५१० दोषाष्टकानुगमनं पुनर्दृश्यति स्वेदजश्चेति ५११ दोषाष्टकवर्णनं प्रकृत्यो जयति एवमिति । एवमुक्तविधया ब्रह्मविद्याधिकारसंपादनद्वारा एतन्मानुष्यं दोषाष्टकजयाय भवति हिमसिद्धमेतन् एवं स्थिते निर्णीते पिमं दानरास्ते नैव दोषाष्टकेन विजिता वशीकृताः ५१२ नृणां दोषाष्टकविजयप्रदर्शनमुखेन बाल्ययौवनवार्द्धक्यानि निरूपयिष्यन् बाल्येतदनुगममाह तथाहीति । तथा हि दोषानुगमः प्रदर्श्यते इत्यर्थः स्तन्येच्छया इच्छाभुत्तृरूपास्पष्टेति भावः ५१३ इत इति । इतः स्तनपानेच्छादुःखमारभ्य यानि दुःखानि प्राप्नोति तानि सर्वाणि एतदंतानि एतस्मिन् दोषाष्टके कारणत्वपर्यवसानं येषां तानि तथाभूतान्येवेति उत्तरोत्तरदोषाष्टकं प्रति पूर्वपूर्वसंस्काराणां हेतुतामाह दोषाष्टकेति । विदूषितः संस्कृतः ५१४ इच्छा द्वेपदुःखप्रयोजकमशक्तत्वं दर्शयति यथेति । नांगानां प्रभुर्यथेच्छं प्रवर्त्तनशक्तौ न भवेदिति ५१५ कंडूताविति । कंडूतौ कंडूयने ५१६ अवैशद्येनेति । कंठस्य अवैशद्येन वाग्वाहिन्या

इति दोषाष्टकसर्वैरचिकित्स्यं हि देहिभिः ॥ विना ब्रह्मात्मताज्ञानं देहित्वाभावकारणम् ५१० स्वेदजश्चांडजो वापि जंतुर्वास्याज्जरायुजः ॥ उद्विज्जोपिन संत्यज्य दोषाष्टकमिदं स्थितः ५११ एवमेतद्विमानुष्यं दोषाष्टकजयाय हि ॥ भवत्येवं स्थिते मंदास्ते नैव विजितानराः ५१२ तथा हि जातमात्रो यं स्तन्यमिच्छति मानवः ॥ कुर्वन्नानाविधानशब्दां च्छयानो धरणीतले ५१३ इत आरभ्य दुःखानि ह्येतदंतानि नित्यशः ॥ प्राप्नोत्येष जनो मंदो दोषाष्टकविदूषितः ५१४ यथा गर्भे तथा बालो नांगानां हि प्रभुर्भवेत् ॥ शक्तो भवति नैवायं मत्कुणादेर्निवारणे ५१५ कंडूतावप्यशक्तो यमंगानां मातुरो भृशम् ॥ नेच्छया ह्यन्नपानादि प्राप्नोत्येषोति दुःखितः ५१६ अवैशद्येन कंठस्य वदन्नपि वदन्नसः ॥ उच्चैः स्वरेण जननीमाव्हयत्येव दुःखितः ॥ श्रुत्वा वाक्यं तथैवापितत्रायात्यथवानवा ५१७ एवं विष्मूत्रलेपेन मुखलालादिनापि च ॥ दिग्धमंगं सुतस्यैषा प्रक्षालयति वानवा १८ वृथा हसत्यं बालो विभेति च तथा वृथा ॥ रोदित्येष वृथा तद्वद्विष्टायप्यतिमोहितः १९ वक्तुं गंतुं तथा दातुं मिच्छत्येष पुनः पुनः ॥ न शक्नोति ततः क्लेशमहांतं प्रतिपद्यते ५२० जननीं जनकं वापि भ्रातरं वापि राक्षसम् ॥ पिशाचीं वाप्यभेदेन बालो जानाति मोहितः २१ एवं बाल्ये स दुःखानि कोटिशोऽप्यनुभूय च ॥ तत्रैवावांतरा वस्थां कौमारीं प्रतिपद्यते २२ जानुभ्यामपि हस्ताभ्यां गच्छत्येष शनैः शनैः ॥ अपि चार्थीतरप्राप्तं वर्णजातं वदत्यसौ ५२३

११
 उच्यते कफव्याप्तत्वेन वदन्नपि न वदेत् विफलत्वादिति । किञ्चिद्वैशद्ये जातेऽप्याह उच्चैरिति । आव्हयति आकारयति श्रुत्वेत्यादेः सात्वित्यादिः ५१७ द्वेषप्रयोजकं मालिन्यं दर्शयति एवमिति । दिग्धं क्लिन्नं एषा जननी ५१८ भयमोहयोः प्रयोजकमव्यवस्थितस्वभावः वंदर्शयति । वृथेति । अस्ति भक्षयति ५१९ इच्छादुःखमभिनयति वक्तुमिति ५२० मोहं स्फुरयति जननीमिति । स्फुटम् ५२१ एवमिति । यद्यपि बाल्यमापन्नमावृद्धादिति श्रीधरैरैकादशे व्याख्यातं तथाप्यत्रोत्तरश्लोकांशानुगुण्यादावोडशाब्दाद्वाल्यावस्थां व्यापिकां विवक्षित्वा दंतजननप्रभृत्यवस्थातद्व्याप्या कौमारीविवक्ष्यते अवस्थात्रितयस्य विवक्षणादिति ग्रंथकर्तुराशयोलक्ष्यते तत्रैव बाल्य एव अवांतरा व्याप्याम् ५२२ जानुभ्यामिति । शनैः शनैरेत्यनेन तत्पर्यायाजिगमिषायामपि तदपूर्य्या इच्छादुःखं चितं एवमुत्तरत्रापि दुःखहेतुदोषानुगमः । अपि चेति । अशक्तयोश्चार्थमाणत्वादर्थांतरं विवक्षितार्थाद्विन्नमर्थप्राप्तं बोधयदिति यावत् एतादृशं वर्णसमूहं वदति ५२३

श्वदिति ! श्वाकुः शक्तिः शंका व्यासः ५२४ इंगितं इंगितमभिप्रायसूचिका अंगवेष्टा । अथेति । विशदया स्पष्टया तथापि स्वहितं न वेति ५२५ पितृभ्यामिति भर्त्स्यते दुर्वाचा धर्ष्यते ५२६ श्वदिति ५२७ धूलीति २५८ गृहहति । अविद्यमानमिति च्छेदः ५२९ यौवनावस्थां दोषाष्टकशालितया वर्णयितुमुपक्रमते एवमिति । आकरमुद्रवस्थानम् ५३० अत्रेति । अत्र यौवने सजंतुः स्त्रीपुंभेदेन स्त्रीभावेन पुंभावेन चावच्छिन्नानि दुःखानि प्राप्नोतीत्यन्वयः यतोऽनीश्वरः 'अनीशया शोचति मुह्यमानः' इति श्रुतेः अनीशया असामर्थ्येन ५३१ तत्र नारीभावदुःखं स्पष्टयति जंतुरिति चतुर्भिः । पत्यादितः पतिप्रभृतिबांधवेभ्यः ५३२ पुरुषाणामिति । वधूनां ५३३ पत्यादिभिरिति । एषां प्रायोदश्यमानो वधूजनः पत्यादिभिः कुलेन वानिरुद्धः अपरः कश्चिदेव धर्मलोपेनालोचितेन निरुद्धः सन् शृंखलाबंधनबद्धवत्कालं न येदिति ५३४ नार्याश्चतुरः प्रधानदुःखहेतुर्दर्शयति पुरुषाणामिति । अनिच्छया अरोचनेन ५३५ पुंसो यौवनस्थस्य दुःखं स्फुट

श्ववत्शंकित एवायं स्वगृहादिप्रवेशने ॥ सर्वेभ्यश्च विभेद्येषमात्रादिभ्यो विमोहितः ५२४ इंगितादिनवेत्येष पशोरप्यधमस्तथा ॥ अथ कालेन पद्भ्यां सव्रजत्ययं तच्चंचलः ॥ वक्तिचाचा विशदया हितं स्वस्मै न वेत्यसौ ५२५ पितृभ्यामपि चान्येन बंधुना हितकारिणा ॥ बालेन बलिना वा पिता ड्यते भर्त्स्यते हिंसः ५२६ श्वदे पृथायाति स्थानात् स्थानांतरं प्रति ॥ उन्मत्तवत्समादत्ते वक्तिचायं वृथैव हि ५२७ धूलिधूसरसर्वांगः श्रमेण महता वृतः ॥ स्नेहद्वेषौ वृथैवायं बालैरन्यैः करोति हि ५२८ गृहे स्वेऽविद्यमानं च याचते राजवच्छिशुः ॥ तदलाभेन भुंक्ते सौकदाचिच्च प्ररोदिति ५२९ एवं नानाविधं दुःखं कौमारे त्वनुभूयसः ॥ यौवनं दुःखकोटीनां माकरं प्रतिपद्यते ५३० अत्र स्त्रीपुंसभेदेन दुःखानि विविधानि सः ॥ प्राप्नोत्यनीश्वरो जंतुः कर्मपाशवशगतः ५३१ जंतुर्भवति चेन्नारी तदा पत्यादितो भयम् ॥ अस्वातंत्र्यं तथा नित्यं व्यापारश्च महान् गृहे ५३२ पुरुषाणां यथैवेच्छा कामिनां हि वधूं प्रति ॥ एवं वधूजनस्यापि कामिनं पुरुषं प्रति ५३३ पत्यादिभिः कुलेनैष धर्मलोपेन चापरः ॥ निरुद्धः स्त्रीजनः कालं शृंखलाबद्धवन्नयेत् ५३४ पुरुषाणां संप्राप्त्या प्राप्तानामप्यनिच्छया ॥ पुत्रेच्छया पिगर्भेण नारी दुःखार्णवे पतेत् ५३५ पुरुषस्य सदाभीतिः शास्त्रज्ञस्य यमादितः ॥ पित्रादिभ्यश्च मूढस्य राजादिभ्यश्च धीमतः ५३६ अस्वातंत्र्यं च पुंसः स्याद्वेनादिरहितस्य हि ॥ वध्वा यथा यौवने स्यात् प्राप्य प्राप्योर्नरस्य हि ५३७ यौवनं प्रथमो दोषो नराणां कर्मवर्तिनाम् ॥ तत्रापि च कुलं विद्याधनं चेति त्रिदोषता ५३८ कुलविद्याधनोत्थे हि त्रिदोषे यौवनज्वरे ॥ न पश्यामः प्रतीकारं मरणादपरं नृणाम् ५३९ यौवनज्वरसंमूढो जंतुर्गायति वल्गति ॥ हस्तपि क्षिपत्यन्यान् वृद्धान् पितृसमानपि ५४०

यति पुरुषस्येति । यमादितः यमः प्रसिद्धः आदिप्रदेनेश्वरः 'यमो वैवस्वतो राजायस्तवै पश्चिमतो हवि' इत्यत्रोक्तस्तद्विद्वद्भ्यः गृह्यते धीमतो व्यापारकुशलस्य ५३६ अस्वातंत्र्यमिति । अस्वातंत्र्यं पराधीनता । वध्वा यथेति । इच्छानिच्छाप्रयुक्तदुःखमिति शेषः ५३७ यौवनमिति । प्रथमो दोषो ज्वरसमः प्रधानदोषः त्रिदोषता कुपितधातुत्रयसमा इत्यर्थः ५३८ कुलेति कुलविद्याधनेर्मदजनकैरुत्तिष्ठति अनर्था योद्यतं भवतीति तत्तथा तस्मिन् यौवनज्वरे सति प्रतीकारं तच्छमोपधनं पश्यामः ५३९ सन्निपातज्वरसाम्यं यौवनस्य प्रपंचयति यौवनेति । संमूढोऽनवस्थितचित्तः वल्गति विविधा मर्त्यदोषा पक्षिपतिमेषु च मज्जन्तं पश्यति ५४०

कर्तारमिति । प्रतिभवतितत्कार्ये तद्भवतीति प्रतिभूः यथाव्यवहारे प्रतिभूः स्वासन्निधौ स्वकार्यकरः स्थाप्येतत्समम् । द्विजमिति वेदाध्ययनाद्युपक्रमानुरोधेनोक्तं ततोऽवस्थात्रयभोगानन्तरं मुमूर्षति मर्तुमिच्छति यतो जरया वृतः ५५७ अथास्यायमित्यादिभैतीत्यतमष्टाचत्वारिंशद्विर्व्याकरिष्यस्तदर्थं यथाऽनःसुसमाहितमुत्सर्जयायादिति बृहदारण्यकषष्ठगतवाक्यार्थमुपसंहरति परलोकेति द्वाभ्याम् । वृद्धस्य परलोकायियासायां गमनेच्छायां सत्यां अयं सूक्ष्मदेह रूपो महान् रथः कालरूपेण सारथिना सजीक्रियते सामग्रीसंपन्नः क्रियत इत्यर्थः ५५८ रथत्वमुपपादयति पुण्येति । पुण्यपापे एव रथांगे च क्रेताभ्यामाढ्यः दुःखमेव पाथेयं पथिभोग्यं शंबलापरपर्यायं तेन पूरितः प्राणाः प्राणप्रधानं द्रियाण्येव दुष्टाश्चास्तेर्युतः बुद्धिरूपेण काष्ठेन रचितः कासश्वासयोरोधः प्रवाहः स एव घोषो दूरे श्रूयमाणध्वनिस्तेन संपन्नः हिकाप्रसिद्धातया दृष्टं यथा भवति तथा मार्गशब्दनः शब्दकरः नंयादित्वा ह्युः ५५९ वृद्धत्वेनेति । स जंतुः यस्य रथः स जीकृतः हातुं त्यक्तं यतो मोहितः अध्यासग्रस्तः ५६० तदेति । तदामरणसन्निधौ उद्देगः क्षोभः वेपथुः कंपः ५६१ तदांतरं क्षितुं कोपिनश्नोतीत्याह बांधवा इति । परिवृत्त्येव दृष्टयित्वा । दृष्टांतमाह हिंसोति । सामिहिंसितमर्द्धहिंसितं हन्यमानमिति यावत् तेय

कर्तारमानुषलोके प्रतिभू सदृशं द्विजम् ॥ ततः संस्थाप्य जनको मुमूर्षति जगत् ५५७ परलोकायियासायां वृद्धस्यायं महान् रथः ॥ कालसारथिना सजीक्रियते सूक्ष्मदेहकः ५५८ पुण्यपापरथांगाढ्यो दुःखपाथेयपूरितः ॥ प्राणदुष्टहयैर्युक्तो बुद्धिकाष्ठविनिर्मितः ॥ कासश्वासौघघोषाढ्यो हिकादुर्गमशब्दनः ५५९ वृद्धत्वेनातिदुःखानि स एव मनुभूयाहि ॥ शरीरं दुःखनिकरं हातुं नेच्छति मोहितः ५६० तदा पुत्रकलत्रादीन् स्मरत्येषोति दुःखितः ॥ त्रासश्च मरणोद्देगान् महान् वेपथुकुद्भवेत् ५६१ बांधवा अपि ते सर्वे तिष्ठन्ति परिवृत्त्याहि ॥ हिंसास्थानगताय द्रुतपशवः सामिहिंसितम् ५६२ द्वासप्ततिसहस्राणि वृश्चिका एव कहेलया ॥ यथा दशंति गात्रेषु पुच्छैः सूच्यग्रसन्निभैः ॥ तथा तज्जायते दुःखं मुमूर्षोर्देहमोचने ५६३ हस्तौ पादौ क्षिपंतं च भूमिष्ठगतचेतनम् ॥ स्वजनास्तां हि शोचंति काकाः काकं यथा तुरम् ५६४ ग्रामसूकरवच्छब्दान् मुचंतं मृत्युलुब्धकः ॥ बध्वानयति तं दूरे बांधवानामदर्शनम् ५६५ कालपाशवशं प्राप्नोति जंतुर्न गमनेक्षमः ॥ वागुराभिरिवाबद्धः कपोत इव दीनधीः ५६६ पुत्रक्षेत्रादिवाडिशं भक्षणार्थमुपागतम् ॥ जंतुमत्स्यं नयत्येष मृत्युधीवर उग्रधीः ५६७

धारक्षितुमशक्तास्तद्वदिति ५६२ तत्कालं भवदुःखमुपमया स्पृष्टयति द्वासप्ततीति । अधिकसप्ततिसहस्रपरिमिता वृश्चिकाश्चेदेकहेलया एकव्यापारेण एकदैवेति यावत् पुच्छैर्दशेषु स्तज्जन्त्यदुःखसमं तावन्नाडीकदेहान्निष्क्रमणे दुःखमित्यर्थः ५६३ हस्ताविति । क्षिपंतं विशस्तपशुवस्वरया चालयंतं आतुरं बंधनादिना दुःखितं एतावदेव तेषां शक्यमिति भावः ५६४ मृत्युरूपोलुब्धको व्याधस्तं दूरे नयति कीदृशं नीयमानग्रामसूकरवत् शब्दान् मुचंतं क्रोशंति मिति यावत् बांधवानामदर्शनं यथा भवति तथेति नयनक्रियाविशेषणम् ५६५ कालेति । जंतुर्दीनधीः कपोत इव भवतीति शेषः यतो गमने नयथेच्छा व्यापारेण क्षमः तत्र हेतुः कालेत्यादि ५६६ रूपकांतरमाह पुत्रेति । पुत्रक्षेत्राद्यैर्हलौकिकभोग्यजातमेव बाडिशं प्रच्छन्नं स्वभक्षकवधसाधनं तद्भक्षणाय मर्त्यलोकात्मकहृदमुपागतं जंतुरूपमत्स्यं मृत्युरूपधीवरं हंतीति भक्षयता भोगार्थेऽपि प्रयोगस्तं देवाभक्षयंतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्धः स्लेषस्य रूपकांस्यानुकूलः तं स्वर्गगतं देवाभक्षयंति भोगसाधनं कुर्वतीति श्रुत्यर्थः एतेनाहंता ममताहीनानां विदुषां न मृत्युरितिसंचितम् ५६७

मुमुर्षुमिति । मृगपोतोमृगबालिकस्तत्समं ज्वरादिव्याधिरूपेण बाणेन मृगयुर्व्याधः ५६८ प्रस्विन्नेति । प्रस्विन्नं ग्लानं मुखं पश्यतं हिकानां शतेन असंख्यातहिकाभिरितियावत् समावृतमाक्रांतं ईदृशं दृष्ट्वापि मृत्युर्दृष्टवानप्राप्नोति यतो निपुराणायः लोकेपिकुराशयादीने पुनानुगृह्णतीति प्रसिद्धम् । मृत्युपक्षे निपुरायां प्रजाहननरूपायां वृत्तौ प्रजापतेराग्रहात् शतेधिकृतो भवतीति निपुराणशब्दस्यार्थः प्रसिद्धमेतन्मोक्षधर्मेषु एतदधिकारनिवृत्तये अनेकार्बुदसमास्तपस्यतेऽपि मृत्यवे एतमधिकारं प्रजापतिर्देदाविति ५६९ हापुत्रेति । इति हर्षशब्दगणमुच्यते जंतुरूपं पांथं कालश्चोद्वहतीति ५७० श्लेष्मेति । श्लेष्मा कफः कालस्य स्वकार्यजननमरणसामानाधिकरण्यसंरक्षणं सुनापशुवधस्थानं तस्य प्रभुरध्यक्षः मेघमेडकमिवेति ५७१ बांधवेति । क्रोशतो बांधवाननादृत्य एनं जंतुं पतियमकिंकराः दृष्टांतो यथेत्यादि ५७२ द्वासप्ततीति । नाड्यो हि स्वांतर्गतं प्राणं धारयंत्यस्तं बध्नांतीति वतर्धनं मृत्युनाच्छिद्यते ५७३ मृत्युरिति मृत्युर्देवः कालेनायुरंत्यक्षणेन कुठारेण अस्य जं

मुमुर्षुमृगपोताभंसंसारवनमध्यगम् ॥ हंतिव्याधिशरेणैव मृगयुः कालसंज्ञकः ५६८ प्रस्विन्नवदनं दीनं हिकाशतसमावृतम् ॥ निरीक्ष्य करुणामेति न मृत्युर्नि
पुराणायः ६९ हापुत्रहाकलत्रेति भृशं शब्दसहस्रकम् ॥ मुच्यंतं चोरवत्कालो जंतुं पांथं निहंत्य सौ ५७० श्लेष्मावरुद्धकंठं तं भूरिघुर्घुरशब्दकम् ॥ हंतिकालः स्वकार्या
र्थमेषं सुनाप्रभुर्यथा ७१ बांधवेष्टुभृशं शब्दानमुच्यते सुयमकिंकराः ॥ नयंत्येनं यथाराजमृत्या जाता पराधकम् ७२ द्वासप्ततिसहस्राणां नाडीनामिह बंधनम् ॥
शरीरेच्छिद्यते तस्य मृत्युना जनघातिना ७३ मृत्युः कालकुठारेण छिन्नत्यस्यांगबंधनम् ॥ यथा प्रकुपितः कश्चिद्बालिकः कदलीवनम् ७४ पादाग्रात्केशपर्यंतं सर्वं
तोरोमकूपके ॥ कार्यं ते वेदनास्तत्र मृत्युना दुःसहानृणाम् ७५ कोट्यर्धसहितास्ति स्रः कोट्यः सूच्यः सुतीक्ष्णकाः ॥ यादृक् शरीरिणः कुर्युस्तादृग्दुःखं मृतौ नृणाम्
७६ क्रकचैर्वहुधाच्छेदादंगानां जीवतो यथा ॥ तथा भवति तद्दुःखं मरणे सर्वदेहिनः ७७ पादाग्रात्केशपर्यंतं त्वचउत्पाटने यथा ॥ जीवतो हि भवेद्दुःखं तथा दुःखं
मृतौ नृणाम् ७८ तप्ततैलप्रवेशेन दुःखं यादृङ्मृणां भवेत् ॥ जीवतां तादृगेवात्र दुःखं स्यान्मरणे नृणाम् ७९ नवानामपिच्छिद्राणां रोधाद्यादृङ्मृणां भवेत् ॥
दुःखं तादृङ्मृतौ तस्माद्भवेद्वाप्यधिकं पुनः ५८० एवमेतदनौपम्यं दुःखं दुर्गमवर्तिनाम् ॥ यथानरकजं दुःखं तादृग्वापिततोधिकम् ८१ मुमुर्षुमूर्च्छामभ्ये
तिकाचिक्कापि प्रबुद्धयते ॥ विभेति च भृशं दृष्ट्वा दारुणान्यमकिंकरान् ५८२ विष्मूत्रे च कचिन्मुचेदश्रूण्यापि च वाक्कचित् ॥ कचिच्छब्दं महानादं दृष्ट्वा सौ यम
किंकरान् ५८३

तो रंगबंधनं अंगैः प्राणसंबंधमनायासेन चिह्नयति अनायासेन च्छेदने दृष्टांतः यथेति । हालिकः हलवहनकर्ता क्षेत्ररक्षायै सकंठकवृक्षच्छेत्तृत्वेन प्रसिद्धः ५७४ पादाग्रादिति । पादाग्रमारभ्य मृ
त्युना प्रयोजककर्त्रा कालेन बंधच्छेदकर्त्रा प्रयोज्येव वेदनाः पीडाः कार्यं ते इति ५७५ मरणकालिकदुःखमुपमानैराभिनयति कोट्यर्धेत्यादि पंचभिः । एतावत्यः सूच्यः शरीरे युगपलग्रायादृशं दुःखं कुर्यु
स्तावदत्र बोद्धव्यमित्यर्थः ५७६ क्रकचैरिति । जीवतो गानां च्छेदादित्यन्वयः ५७७ पादाग्रादिति । जीवतस्त्वचउत्पाटने इति संबन्धः ५७८ तप्तेति । जीवतामिति पूर्वाश्रयि ५७९ नवानामिति ।
छिद्राणां प्राणद्वाराणां रोधात्प्रतिबंधात्पाददुःखं तादृग्दुःखं मृतौ संभाव्यते तस्मादधिकं चेति ५८० एवमिति । दुर्गमवर्तिनां पापिनां पथानरकदुःखं तादृग्भवति ततोधिकं चेति ५८१ मुमुर्षुरिति ।
कचित्सणे इति शेषः ५८२ विष्मूत्रे इति । नादो ध्वनिः ५८३

अतिदीर्घानिति 'बर्बरः केशविन्यासे' इति विश्वः । भयप्रदविन्यासशालिकेशयुतान् कशाभवादिताडनसाधनतयाप्रसिद्धा तान्प्रमर्शिकरान् वेपथुःकंपः ५८४ मुखेनेति स्पष्टम् ५८५ तएनमिति । तेयमस्यभटाः पुरतःसंमुखआमत्यएनपूर्वोक्तपापिनंआदौप्रथमंभर्त्सयंति वक्ष्यमाणविषयादुर्कार्यैर्धिद्व्येतीत्यर्थः पश्चान्नयंतीत्यादिपदेनव्यज्यते भर्त्सनवाक्यान्वाह यिक् त्वामित्यादिना । स्वात्मानंविपरीतदर्शनेनहंतिअसंतमिवकुरुतेइतिसतथातं तथाचोक्तंभागवते 'नृदेहमाद्यंमुलभं' इत्यादि । एतदेवस्फुटयति येनेति । अस्मिन्मानुषे स्वहितंनिःश्रे यसात्मकंमुख्यं अभ्युदयात्मकंगौणमिति ५८६ आत्महननप्रयोजकंदर्शयति अयंशत्रुरिति । इत्यादिबुद्धिरूपेणमोहेमविपर्ययेणभवतापूर्वसंस्कारिर्जायमानेनभवान्वांचितःप्रतारितः त्वया शास्त्ररूपमुद्बुद्धयाप्रमादोन्नतजितइतिभावः ५८७ एवंचप्रमादशत्रोर्विनाशसामग्रीसन्निधानलब्ध्वापितमविनाशितवतस्तदेवस्वशत्रुतेत्याहुः शत्रुरिति । भवतस्तव गीतास्वप्युक्तं 'अनात्मन स्तुशत्रुत्वेवर्ततामैवशत्रुवत्' इति ५८८ एतदेवस्पष्टयति आत्मनइति । यदात्मनःप्रतिकूलमपमानादिभासतेतदेवपरस्यपरत्वेनाभिमतस्ययःकुरुतेसमूहःस्वस्थशत्रुरित्युक्तः अत्रविवेकिव्य वहारे ५८९ अतोभेदबुद्धिरनर्थकारित्वान्नकार्या 'सर्वतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःसर्ववेद'इतिश्रुतेरित्याहुः जंतोरिति । परपीडाकरस्यजंतोर्जीवतस्तुबलिनःसकाशाद्गीतिर्भृतस्यतुअस्मत्तोयमर्किं

अतिदीर्घानिकरालास्यान्कालान्बर्बरकेशकान् ॥ कशापाशादिहस्तास्तानृदृष्टावेपथुमान्भवेत् ५८४ मुखेनफेनंवमतिमलान्धुंचतिसर्वतः ॥ भयप्राप्तम नाजंतुर्दृष्टातान्यमर्किंकरान् ५८५ तएनंभर्त्सयंत्यादावागत्यपुरतोभटाः ॥ धिक्त्वामनुष्यदेहस्थंपापिनंस्वात्मघातकम् ॥ येनत्वयाशरीरेस्मिन्नकृतं स्वहितंकाचित् ५८६ अयंशत्रुरिदंमित्रमुदासीनस्त्वयंमम ॥ इत्यादिबुद्धिमोहेनभवतावांचितोभवान् ५८७ शत्रुस्त्वमेवभवतोनान्यःकोपिहिविद्यते ॥ येनत्वयानैवकृतमात्मनोबंधमोचनम् ५८८ आत्मनःप्रतिकूलंयःकर्मणामनसागिरा ॥ परस्यकुरुतेस्वस्यसोत्रशत्रुरितीरितः ५८९ जीवतोबलिनो भीतिःपरपीडाकरस्यहि ॥ जंतोर्भृतस्यचास्मतःकस्तांकुर्वीतबुद्धिमान् ५९० पित्रोरुच्चारणस्यदेहःसर्वशरीरिणाम् ॥ प्रत्यक्षोमूत्रविष्ठादिपूरितोतिजुगु प्सितः ५९१ विनाशीचकृतघ्नश्चपरिणामसहस्रवान् ॥ अस्वाधीनःसदादुःखकारीस्वार्थविनाशकः ९२ इमंदेहसमाश्रित्यभवतादुष्कृतंकृतम् ॥ एत दुःखान्यनंतानिप्राप्स्यंतित्वामहर्निशम् ९३ देहोपभोगसिद्ध्यर्थपुत्रदारधनादिकम् ॥ अश्रित्यभवताकिंचिन्नकृतंसुकृतंबल ५९४

करेभ्योभीतिरतस्तांभेदबुद्ध्यापरपीडांकःकुर्वीतेति ५९० राजपुरुषाहिअपराधंस्मारयित्वाकृतागसंबंधवानयंतीतिप्रसिद्धंतथैतेपिभेदबुद्धिरूपमपराधंस्मारयित्वामहानर्थहेतुदेहात्माभिमानंशु द्धात्मविस्मृत्योक्तंस्मारयंतस्तदनौचित्यार्थदेहदोषांस्तत्रात्माभिमानस्याऽनर्थकरत्वंतज्ज्यानर्थचदर्शयंति पित्रोरितित्रिभिः । पित्रोर्मातापित्रोःउच्चारोमलम् एषमानुषादिः तदुक्तं 'यदे तरस्यदेहस्यबहिःस्याच्चतदेवचेत् । दंडग्रहावारयेयुःशुनःकाकांश्चमानवाः' इति ५९१ विनाशीचेति । षट्देहविशेषणानि कृतघ्नःशतवर्षाणिसेवितोपिजहातीति परिणामोऽयथाभावस्त दवांतरभेदसहस्रवान् स्वार्थस्यपुमर्थस्याभिमानद्वाराविनाशकः ५९२ इममिति । समाश्रित्यआत्माभिमानगोचरीकृत्य दुष्कृतमितिजातिपरोनिर्देशः तदुक्तंभगवताव्यासेन 'सर्वांश्च चिनिधानस्यकृतघ्नस्यविनाशिनः । शरीरकस्यापिकृतमूढाःपापानि कुर्वते' इति । एतदुःखानि एतस्यदुष्कृतस्यकार्यभूतानिदुःखानि ५९३ अहंत्वाभिमानकृतममत्वाभिमानरूपमपराधं विहिताकरप्रतिपिडाचरणहेतुस्मारयंति देहोपभोगेति । आश्रित्यममत्वाभिमानगोचरीकृत्य वतेतिखेदे सुकृतंन कृतंदुष्कृतंचकृतमितिशेषः ५९४

‘स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातु चित् । सर्वे विधिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किंकराः’ इति विष्णुपुराणोक्तरीत्या परमात्मन एव ज्ञानरूपं मुख्यस्मरणं तस्य स्वरूपभूतत्वेनातिमुकरं कुतो न कृतमिति महत्तवाग इत्याहुः अपि क्लेश इति । सुकृतार्जने स्वल्पः क्लेशः शरीराद्यायासोऽपि भवति आत्मबोधे तु सोऽपि नेतितस्य साक्षादपरोक्षत्वादिति । वदन्ति हि शिष्टाः कुसुममर्दनादप्यात्मबोधमुकरतामिति ५९५ मुख्याशक्तौ गौणमपित्वयानानुष्ठितमित्याहुः अपि चेदिति ५९६ उपासनाशक्तावपि द्रव्यव्ययायासादिसाध्यादधर्मादिति सुकरं धर्माज्जनमेव कुतो न कृतमित्याहुः अपि पापकृत इति । स्वर्गदेशुकृतेनामकीर्तनादिरूपे ५९७ तिष्ठतु बाह्योपकरणसापेक्षः प्रयासः मनोमात्राधीनः क्षणमात्रानुष्ठानेऽपि महाफलः स्वात्मचित्तनात्मकोऽपि कुतो न कृत इत्याहुः परदोषा इति । यद्वत्त्वया सावधानेन परदोषाः सर्वदेवानि श्रिता निर्णीतास्तथात्मा क्षणमात्रं कुतो न निश्चित इत्यन्वयः । क्षणमात्रात्मचित्तनफलमप्युक्तं ‘स्नातं तेन समस्ततीर्थसलिले दत्ताचसर्वावनिर्गन्तानां च कृतं सहस्रमखिला देवाश्च संपूजिताः । संसाराच्च समुद्धृताः स्वपितरस्त्रैलोक्यपूज्योऽप्यसौ यस्य ब्रह्मविचारणे क्षणमपि स्थैर्यमनः प्राप्नुयात्’ इति । ‘क्षणमेकं कृतशतस्य’ इति श्रुतिरपि ५९८ यदित्वं स्थावरवन्निरुद्यमोऽभूस्तर्हि त्वानेत्यमुपालभेम हित्वं तु शक्तः सन्निविद्धमनुपदिष्टमपि कृतवान् विहितं तु स्वल्पमपि नानुष्ठितवानिति दंड्योसीत्याहुः यथेति । परस्य शत्रोर्विनाशार्थं स्वर्गमोक्षयोः कृते सिद्धये कृजो

अपि क्लेशो हि भवति सुकृतस्य समर्जने ॥ स्वल्पः सोऽपि न चात्रास्ति परमात्मविचित्तने ५९५ अपि चेन्निर्गुणं ब्रह्म ज्ञातुं नैव भवानक्षमः ॥ कस्मादुपासनं तस्य न कृतं सुखदं त्वया ९६ अपि पापकृतो यावत् क्लेशस्ते समभूदिह ॥ तस्य लेशोऽपि सुकृतेन भवेत्स्वर्गदेष्टव्यम् ९७ परदोषास्त्वया यद्वत्सावधानेन निश्चिताः ॥ सर्वदेव तथात्मा किं क्षणमात्रं न निश्चितः ९८ यथा परविनाशार्थमुद्यमो भवता कृतः ॥ तथा स्वल्पोऽपि कस्मान्न स्वर्गमोक्षकृते कृतः ९९ इदं त्वया कृतं पापमेकातिबलतस्त्विदम् ॥ इति ते मर्भसदृशं पापं सर्वे वदन्ति हि ॥ अपि चैवं वदन्त्येनं पापिनं स्ववशंगतम् ६०० मतो न बलवान् कश्चि लोके स्मिन् विद्यते पुमान् ॥ एवं प्रवृत्तं को वामां शिक्षयेदिति दुर्धिया ६०१ विचार्य बहुशो दर्पात् प्रवृत्तः पापकर्मणि ॥ भवानुज्झितमर्यादो लोकशोककरः सदा ६०२ तस्य ते दुर्धियो नित्यं लोकोपद्रवकारिणः ॥ शासितारो वयं प्राप्तास्त्वतोऽपि बलवत्तमाः ६०३ त्वत्कृतं सकलं विद्मो दुष्कृतं यमकिंकराः ॥ वासरादिभिरत्यर्थं श्रावितं यमसंसदि ६०४

भावे किं कस्मान्न कृत इति ५९९ लौकिकशास्त्रभ्यो राजादिभ्यो गोपितं वा प्रकाशं वा सर्वैरेकतं साक्षिभ्यो विद्म इत्याहुः इदमिति । इदं पापं त्वयैकांते कृतं इदं तु बलतः प्रकाशं कृतमिति ते पापं सर्वे आदित्यादयः साक्षिणो वदन्ति हि प्रसिद्धमेतत् यथाहुः ‘आदित्यचंद्रावनि लोनलश्च यौ भूमिरापो हृदयं यमश्च । अहश्चात्रिश्च उभे च संध्ये धर्मश्च ज्ञानाति नरस्य वृत्तम्’ इति । कीदृशं पापं मर्भसदृशं मर्माण्यपि भिद्यमानानि दुःखयंति पापमपि भिद्यमानं प्रकाशयमानं दुःखयतीति साम्यं । अपि चैवमिति । किंच ते यमकिंकराः स्ववशं प्राप्तं पापिनमेवं वक्ष्यमाणविद्ययापि वदन्तीति ६०० पुनर्यद्वदन्ति दाहं मत्त इति पाद्भिः । अहं बलीको वाममशिक्षक इत्याकारया दुर्धिया दुर्बुद्ध्या बहुशो विचार्येत्युत्तरेणान्वयः ६०१ विचार्येति । दुर्विचारं कृत्वा दर्पाद्भवान् पापकर्मणि प्रवृत्तः उज्झितमर्यादः उज्झितात्पक्तामर्यादायेन स तथा । लोकेति । लोकैः शोच्य इति यावत् जीवन्मृतत्वादिति भावः भागवतेऽप्युक्तं ‘स एष जीवन्मृतः संपरेतो वर्तते यतोऽत्यंतं नृशंसितेन’ इति ६०२ तस्येति । तस्योक्तविशेषणवतः दुर्धियो लोकोपद्रवकारिणश्चेतः शासितारो दंडयितारो वयमिति ६०३ त्वत्कृतमिति । वयं यमकिंकराः त्वत्कृतं सकलं दुष्कृतं विद्मः कीदृशं दुष्कृतं वासरादिभिः कर्मणां साक्षिभिर्यमसभायां श्रावितं निवेदितम् ६०४

वासरादिश्रावितत्वमेव प्रपंचयन्ति वासरेणेति । ससूर्येण दिनेन दिवसे भवत्कृतं कथितं निश्यनुष्ठितं तु चंद्रादिनाराध्याच कथितं आदिपदेन आदित्यचंद्रादिमनुश्लोकोक्ता अत्रानुक्ता गृह्यते संधयोरिति । संधयोः सायं प्रातरात्मकयोः कृतं संध्याभ्यां कथितं सर्वदा सर्वत्र काले यद्यत्कृतं तद्भूतपंचकैरुक्तं भूतानां प्रत्येकं पंचकानि स्वसंबंधेन पंचीकृतत्वात्तेरिति । यद्वा पंचयन्ति स्वसंबंधेन विस्तारयन्तीति पंचकाः भूताभिमानि देवास्तेरित्यर्थः ६०५ ननु मयारहसिकृतं कथं वासराद्यैर्ज्ञातमत आहुः वासराद्या इति । यमचराः यमस्य राज्ञश्चरा गूढगुरुषाः सर्वैः प्राणिभिः सहचरा विचरन्तः ६०६ इत्यादीति । स्पष्टम् ६७ अथास्माल्लोकादुत्क्रम्य पुनर्जायमानस्तृतीयं जन्मानुभवतीत्यर्थं स इतर इत्यादि जन्मेत्यंतं वाक्यं व्याकरिष्यन्त्यक्तशरीरदशांतद्ब्रुवद्वा उक्तांतस्य पारलौकिकीर्दशाश्च वर्णयति तस्मिन्नित्यादि क्वचिन्नश्लोकेः । तस्मिन् द्वारवतीनाथे प्रवेशं प्रयोक्तरीत्या देह रूपद्वारवतीपदोपप्रेतस्या देहद्वारवत्याः पुर्याः सकाशात्क्षणमात्राद्वत्तेति केन कालसारथियुक्तेन रथे न सूक्ष्मदेहात्मना अनंतरमग्निसागरः तां पुरीं अदर्शनं नयतीत्युत्तरेणान्वयः ६०८ पुरीमिति । स्वदत्तां स्वेनाग्निना लुप्यर्ज्यभूमिपुरुषयोपारूपेण दत्तां विस्तृतत्वेनाग्निसागरयोः साम्यम् ६०९

वासरेण ससूर्येण कथितं दिवसे कृतम् ॥ चंद्रादिना तथाराध्या कथितं निश्यनुष्ठितम् ॥ संधयोरपि संध्याभ्यां सर्वदा भूतपंचकैः ६०५ वासराद्या यमचराः सर्वैः सह चराः सदा ॥ त्वाद्दशायात्र जानंति मोहिता देवमभियया ६०६ इत्यादि वचनान्युक्त्वा वद्धापाशैः सुदारुणैः ॥ कशादिभिश्च संताडयन् यंति यमकिंकराः ६०७ तस्मिन् द्वारवतीनाथे पुर्यास्तस्यागते सति ॥ रथेन कालयुक्तेन क्षणमात्रादनंतरम् ६०८ पुरीं द्वारवतीं सर्वास्वदत्तामाग्निसागरः ॥ अदर्शनं नयत्येष सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ ६०९ यद्वा द्वारवतीनाथो जहात्येनायं हच्छया ॥ तदा तिस्रो भिन्नाप्येषा विधेवेन शोभते ६१० क्लेशेनापि न शक्नोति सार्जुना बंधुतापुरः ॥ वध्वादिदुर्जनाभीरैर्हतं रोहुं कथंचन ६११ येन द्वारेण संप्राप्तः पुरीं द्वारवतीं प्रभुः ॥ तेनैव चेद्भजेद्ब्रह्मलोकं पाति न संशयः ६१२ चक्षुरादिभिरुत्क्रम्य सुकृती स्वर्गमेत्यसौ ॥ अपरो दुष्कृतं कृत्वा प्रयाति यमसादनम् ६१३ यं विना नैव दाराद्या भुंजते क्वलं पुरा ॥ अद्वैत्यस्मिन् गते सर्व आकण्ठं स्वादु बांधवाः ६१४ यं पुरा शयने शुभ्रे मृदौ केशादि वर्जिते ॥ शायंति क्षिपत्येनं ज्वालिते जातवेदसि ६१५

यदेति एनां पुरीम् ६१० क्लेशेनेति । यथा प्रसिद्धं द्वारवतीनाथे गते सति अवशिष्टा सार्जुना अर्जुनेन पार्थेन सहिता बंधुता बंधुस्तमूहः दुर्जनाभीरैर्हतं वध्वादिपरिग्रहं रोहुं रक्षितुं न शक्नोति तथा त्रैलोक्येन साम्यं । तथाहि उक्तांतस्य द्वारवतीपतेः संबंधिवध्वादिदुर्जनरूपैराभीरैर्हतं पुरः संमुखे पिरोहुं क्लेशेनापि प्रार्थिता बंधुता न शक्नोति । कीदृशी बंधुता सार्जुना 'तृणमर्जुनम्' इत्यमरः गृहीतवृणा कृणच्छेदनेन संबंधपरित्यागशीलितयावत् । यद्वा सार्जुना अर्जुनेन नेत्ररोगेण सहिता यतः पश्यन्त्यपि न पश्यतीति 'अर्जुनं तु तृणेनेत्रगदे च' इति विश्वः ६११ प्रसंगात्तद्वद्वारनिर्गमनफलं दर्शयति येनेति । येन द्वारेणैकादशेन अधस्तादुक्तेन संप्राप्तः प्रविष्टः न संशयः 'शतं चैका' इत्यादि श्रुतेः 'मूर्ध्न्यध्यायात्मनः प्राणम्' इत्यादि स्मृत्येति ६१ चक्षुरादिभिरिति । सुकृती चेदिति शेषः अपरः सुकृतिभिन्नः दुष्कृतं पुरतः कृत्वा चक्षुरादिभिरप्युत्क्रामन् यमसादनं यातीति तथा चैकादशद्वारभिन्नद्वारोक्रमणे सुकृतदुष्कृतयोर्यत्प्रवलंतदधीना गतिरिति ६१३ तद्वंधूनां दशाः स्फुटयानि यं विनेत्यादिना । दाराद्याः बांधवाः पुराजोत्रनकाले यं विना क्वलमग्निं प्रासमपि न भुंजते अस्मिन् प्रलोकं गते सति आकण्ठं स्वादु अदतीत्यन्वयः ६१४ यमिति । शायंति स्वपापयानि जातवेदसि ६१५

यैपुरामृदुलेति । कोमलहस्तस्पर्शकाः तच्चित्तगतम् ६१६ वाजिनेति वाजिनाथेन शिविकानृत्यनम् ६१७ मंगलैरिति । वादित्रैः पट्टहादिवाद्यैः ६१८ यस्याग्रत इति । एते बंधु
जनाः ६१९ पुत्रेति । एष सर्वव्याप्ताप्रयातिविरक्तस्तु पुनर्नवजेत एकवारमेव गच्छेदिति । न स पुनरावर्तते इति श्रुतेः । अयं तु विना वैराग्यं पुनः पुनरेव गच्छति म्रियते इति भावः ६२० यं विनाक्षण
मात्रमिति । निर्वृताः सुखिता आशया ये प्राप्ते तथा ६२१ यः पुरेति जनानां वक्राण्येवावजानिता द्विकासने भास्करः सुरोपमो देवसमः तस्य संदर्शने च स्नानं प्रकुर्वते ६२२ पादाग्रादिति । यस्य
पादाग्राग्निः मृतं नीरं मूर्द्धनि विभ्रति तथारयंति जनास्तस्य संस्पर्शतः स्नानं प्रकुर्वते वशतस्तु स्पर्शं नैव प्रकुर्वते इति ६२३ फलितमाह एवमिति । नो वेत्ति न गगयति ६२४ पारलौकिकीर्दशाः स्फुटयति

यैपुरामृदुलस्पर्शागंधपुष्पकरा अपि ॥ स्पृशंतो भयमायांतिकाष्ठैस्तीक्ष्णैः स्पृशंतितम् ६१६ वाजिनावाशिविकया यंगजेन रथेन वा ॥ नयंति तं नयंत्येते बद्धाका
ष्ठेन काष्ठवत् ६१७ मंगलैरपि वादित्रैः प्रयाणं कुरुते हियः ॥ स प्रयात्यधुना स्त्रीणां सशो वैरोदनैः सह ६१८ यस्याग्रतो नयंत्येते दधिलाजादि मंगलम् ॥ त एव तस्य पु
रतो नयंत्यग्निं सधूमकम् ६१९ पुत्रभार्यादिकं पूर्वयः क्षणं न विमुंचति ॥ त्यक्त्वा सर्वप्रयात्येष विरक्तो न पुनर्वजेत् ६२० यं विनाक्षणमात्रं हि न पुरा स्थातुमीशते ॥
तं विना बांधवाः सर्व आसते निर्वृता शयाः ६२१ यः पुरा जनवक्राब्जभास्करोऽभूत् सुरोपमः ॥ तस्य संदर्शने स्नानं स्पर्शने च प्रकुर्वते ६२२ पादाग्राग्निर्गतं तस्य नीरं
मूर्द्धनि विभ्रति ॥ तस्य संस्पर्शतः स्नानं स्पर्शं नैव प्रकुर्वते ६२३ एवं प्रत्यक्षदोषेषि जनः संसारशूलके ॥ पतितो वेत्ति नो दुःखं मोहितो देवमायया ६२४ एवं शरी
रं संत्यज्य गच्छत्येषोऽति दुःखितः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्तो भस्मितो यमकिंकरैः ६२५ अनेकशतकोटीनां योजना नियमालयम् ॥ स्वल्पेनैव हि कालेन नीयते यम
किंकरैः ६२६ पाशबद्धो यथा च्छागस्ताडितश्च कशादिभिः ॥ नीयते राजभृत्या दैर्बला देवमसावपि ६२७ अत्र दुःखान्यनेकानि मृतानां यमशासनात् ॥ भवंति
तानि कोनामवकुंश्रो लुचवाक्षमः ६२८ दंष्ट्रिणां सूकरादीनां काकगृध्रादिष्वक्षिणाम् ॥ उपद्रवो महान् मार्गे यमराजपुरस्य हि ६२९ चोराश्च शतशस्तत्र घ्नंति तं राक्ष
सोपमाः ॥ शस्त्रैर्नानाविधैर्नैव म्रियते सोऽपि दुष्कृतात् ६३० पूयविष्ठादिपूर्णानां दीनामपि लघनम् ॥ निमज्जनं च तत्रैव कचिन्नकादितो भयम् ६३१ वह्निश्च
जले लानां वायोश्चापि विकारतः ॥ यमालये हि नरकादुःखदाः पापकारिणाम् ६३२ अनेककल्पपर्यंतमसिपत्रवनादिषु ॥ क्रूरेषु नरकेष्वेव दुःखान्याप्नोति दुष्कृती
६३३ प्रसिद्धानरकास्तो हि पुराणेषु विपश्चितः ॥ भृशं दुःखकरानृणां पापिनां परजन्मनि ६३४ एवं स नारकं दुःखमनुभूयाथ कालतः ॥ दुष्कृती बीजतां प्राप्य लो
कमेतं पुनर्वजेत् ६३५

एवं शरीरमिति ६२५ अनेकेति । योजना निविस्तृतं यमालयं यमकिंकरैरेष स्वल्पेन कालेन नीयते इत्यन्वयः ६२६ दृष्टान्तमाह पाशबद्ध इति । छागोऽजः एवमसौ जंतुः ६२७ अत्रेति ।
अत्र यमालये ६२८ दंष्ट्रिणामिति । स्पष्टम् ६२९ चोराश्चेति । दुष्कृतात् भोग्याद्धेतोः ६३० पूयेति ६३१ वद्धीति । इलापृथ्वी एते प्रांतथावायोश्च कारादाकाशतमसोश्च विकारतो
नररूपेण परिणामात् ६३२ अनेकेति ६३३ ननु ते नरका अपि वर्णनीया अत आह प्रसिद्धा इति । परजन्मनि मानुषजन्मतो भिन्नजन्मनि ६३४ दुष्कृतगतिमुपसंहरति एवं स नारकमिव ।
कालतः कालानुसारतः बीजतामन्नभावं एतं मानुषम् ६३५

सुकृतिनोगतिमाह । सुकृतांतेसुकृतभोगांते पर्जन्यधारयापूर्वोक्तनीत्या ६३६ सहइत्यादिवाक्यव्याचष्टे ममुमिति । अमुमानुषं पूर्ववत्अन्नभावेन पुण्यपापानुसारेण पुनः पितृमातृद्वारा जायत इति ६३७ जातस्येति । पुत्रमपेक्ष्यतद्रूपेणोक्तजन्मद्वयमपेक्ष्येदं पितृजन्म तृतीयवक्तव्यं किमिति पितृरूपेण तृतीयमुक्तमितिशंका मभिप्राया विष्करणेन वारयति उक्तमिति । उक्तं जन्मद्वयं च काराचर्यायं जन्म च एतद्वयं घटीयं त्रिमिवेति सूचनाय तथोक्तिः । एवं हि पुत्रस्यापि तृतीयजन्म बोधितमेवेति श्रुत्या शयः ६३८ एतमाशयं स्फुटीकुरुते मृतइत्यादिना । तत्त्वज्ञानं विना जन्मधारानविच्छिद्यत इति भावः ६३९ वारा इति । यथारवीं द्वारज्ञगुरुसितशनिवारधारानविच्छिद्यते तथाऽज्ञस्य जन्मादयोपि ६४० नैरंतर्येष्टांतांतरमाह यथेति । भावं परिणामम् जंतुरविवेकी ६४१ प्रतिक्षणपरिणामिनो हि सर्वे भावाः क्रतोचितिशक्तेरिति सिद्धांतात्परिणममानोपाधितादात्म्याभिमानवतां निरंतरं जनिमृतीति सूचकं लक्षणार्थं शतप्रत्ययांतं प्रयमिति पदं दृष्टांतेन व्याकरोति तमइति द्वाभ्याम् । यथा तमो धकारस्ते जो दीपादि लक्षणसंप्राप्यास्तं व्यवहाराभाव रूपं लयं प्रयाति तथा मृतिर्मरणावस्थानि मुत्तरदेहाभिमानात्मिकां प्राप्येव समाप्ता भवतीति यद्यपि देवयानपितृयानप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्यो लोकांतरे गत्वा जन्मलाभो निर्धारितस्तथापि स विज्ञानो भवतीत्यादि श्रुतेर्मरणकाले भाविशरीराकारं विज्ञानं जायते तदेव शरीरांतरग्रहणमित्यभिप्रायेण नैरंतर्यव्यपदेशः ६४२ ननु तयोरेतु नैरंतर्यं चेतनं स्य किमत्र आह तेज

सुकृतीचताथास्वर्गे ह्यनुभूय सुखं महत् ॥ सुकृतांते पतत्यस्मिन् लोके पर्जन्यधारया ६३६ अमुं लोकं हि संप्राप्य पूर्ववत् पुण्यपापतः ॥ जायते विविधो जंतुः पितृमात्रादितः सदा ६३७ जातस्यास्य तृतीयस्याज्जन्म पुत्रमपेक्ष्य हि ॥ उक्तं जन्मद्वयं चैवं घटीयं त्रिमिवावजेत् ६३८ मृतो जातः शिशुस्तद्वयुवावृद्धः पुनर्मृतः ॥ जंतुर्भ्रमति संसारे यावदात्मावबोधनम् ६३९ वारा यथा भास्करादेर्वर्तते च्छेदवार्जिताः ॥ एवं जन्मादयो भावा जंतूनां छेदवार्जिताः ६४० यथा प्राप्य न वंवासः पूर्वावा सः परित्यजेत् ॥ एवं जंतुः परं भावं प्राप्य पूर्वं परित्यजेत् ६४१ तमो यथा प्रयात्यंतते जः संप्राप्य वै तथा ॥ मृतिर्जनिं हि संप्राप्य स्वयमस्तं प्रयाति हि ६४२ तेजस्तम सो वापि यद्वदेकं न संत्यजेत् ॥ जगदेवं नरं दं मृतिर्वाजनिरेव वा ६४३ तस्मादेतत्समग्रं हि दुःखं देहादिकं नृणाम् ॥ विनानं दात्मविज्ञानं दुःखकारणनाशनम् ६४४ एवं तेषां प्रवृत्तेस्मिन् विचारे ह्यधिकारिणाम् ॥ विरक्तावपि जातायां स्वात्मन्यप्यविचारिते ६४५ उपदेशे स्मृतिपथमानीते मुनिजेषां ॥ तेषामन्यतमः कश्चिद्दामदेवो ममारह ६४६

सहति । तेजस्तमसश्चानयोरेकमन्यतरयथा जगन्मानुषादिलोकं न त्यजे देवं दं दमज्ञं कार्यकारणाज्ञानशालिनं नरं पुरुषं वस्तुतः परिपूर्णमपि मृतिजन्मनोरन्यतरज्जहातीत्यज्ञस्य तत्प्रसंगो दुर्वार इत्यर्थः ६४३ यो यन्नानार्थसंकुलः संसारोदंशितः स पूर्वप्रपञ्चिता द्वितीयानं दात्मप्रबोधे स्वप्रवृद्धिलीयते इत्यभिनीयमंत्रेण दर्शितमित्यर्थं कंतदुक्तमित्यादिवाक्यव्याचष्टे तस्मादिति । तस्मान्मदत्वस्य संसारव्याप्यत्वादितत्समग्रं दुःखमानं दात्मविज्ञानं विनैव तदुदयात्प्रागेव प्रतिभातीति शेषः कीदृशं दुःखं देहादिकं देहाः कारणादिशरीराणि तत्प्रभृति आदिपदेन तदवस्थाजाप्रदादयोगर्भप्रवेशाद्या जन्मत्रयलक्षणा श्रमग्राह्याः कीदृशमात्मज्ञानं दुःखानां कारणस्य प्रयोजकस्याज्ञानस्याविरोधि इति ६४४ अथ गर्भे नृत्यादिमंत्रं श्रौतार्थतात्पर्यार्थौ प्रदर्शयन् व्याकरोति एवं तेषामित्यादिना एवमादिवच इत्यतः पूर्वप्रथेन । एवं पुं गर्भप्रवेशप्रथमारभ्य प्रदर्शितप्रकारेण तेषां सनकादिशिष्याणामधिकारिणां दोषविचारे प्रवृत्ते सति तत्फलभूतायां विरक्तौ च जातायां सत्यां स्वात्मनि विरक्तिफलभूतविचारं गोचरीकर्तुमिष्टे प्यविचारिते सति परंतु विचारारंभाय सनकादिमुनिजेषां उपदेशे स्मृतिपथमानीते च सति तेषामधिकारिणामन्यतमो वामदेवो ममारहेति द्वयारिन्वयः ६४५ उपदेश इति । व्याख्यातम् ६४६

सहीति । सवामदेवः श्रवणेजातेपि जन्मांतरारंभकर्मरूपभाविप्रतिबंधेन मननादिविरोधिनानसाक्षात्कृतआत्मायेन सतथातस्य भावस्तस्मान्मातुर्गर्भे पुं गर्भे भावद्वारा प्रविष्टवान् प्रविष्टश्रगर्भेन वमा
सान्शयनमवस्थितिं प्राप्तः तथाभावे हेतुं दर्शयति पूर्वैति । तत्त्वसाक्षात्कारे हि ज्ञानकर्मसंस्कारादयवजीजभावतांयांति सचास्यप्रतिबंधात्तज्जातइति भावः ६४७ नवमेमासीति । बोधे संपन्नेनेयति
वशादुत्पन्ने सति अयं सर्वोपि जंतुः पूर्वाजातीर्जन्मानि स्मरतीति गर्भोपनिषदादौ प्रसिद्धं । वामदेवे विशेषमाह तस्मिन्निति । एष वामदेवः प्रबुद्धवान् पूर्वजातिस्मृतिकाले प्रतिबंधकदुरितशान्तौ सनकाद्यु
क्तस्मृत्या मनननिदिध्यासनसंपत्त्या नंदात्मानं साक्षात्कृतवानित्यर्थः ६४८ प्रबुद्धश्चेति । प्रबुद्धश्चाऽऽनंदात्मानं साक्षात्कृत्य तत्र गर्भे एव स्थितः सन्निदं स्वप्नमाणां वाक्यं स्वसखीन्यैः सह श्रवणं संसारदुः
खालोचनं च कृतवांस्तानेव मुनीनधिकारिणः प्रतिउक्तवान् यत आत्मवित्तमः अतिशयेनात्मविदिति ६४९ अहमिति । भवतां युष्माकमन्यतमोहमितः पूर्वजन्मनि परिच्छिन्नदेहात्माभिमानेनाल्पतमः
अत्यंतपरिच्छिन्नः स्थितोऽभूवमिति शेषः इदानीं विद्यावस्थायामेकोऽद्वितीयोहमेवास्मीत्येवकारव्यावर्त्यमाह नान्यमिति । अन्यं पृथग्भूतं तथाच श्रुतिः ' यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् ' इत्यादि
६५० स्वस्य सर्वात्मतां दर्शयति मयेत्यादिना । प्रदिशोऽभ्यादिकोणाः मनुः स्वायं भुवादि रहमेवासमिति तथाऽऽदित्यः । कीदृशो महेश्वरः बुद्धिमेरकत्वादिति । लोकपाला इति । प्रभवः शक्तिसंपन्नाः

सह्यसाक्षात्कृतात्मत्वाद्गर्भे मातुः प्रविष्टवान् ॥ गर्भे सशयनं प्राप्तः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ६४७ नवमेमासि संपन्ने बोधे जातीः स्मरत्ययम् ॥ जंतुः सर्वोपितस्मिन्नाहि
कालेषु प्रबुद्धवान् ६४८ प्रबुद्धश्च मुनीन् सर्वांस्वसखीनधिकारिणः ॥ इदं तत्र स्थितो वाक्यमुक्तवानात्मवित्तमः ६४९ अहं हि भवतां पूर्वजन्मन्यल्पतमः
स्थितः ॥ इदानीं महमेवात्र नान्यं पश्यामि कंचन ६५० मया सर्वादिशः पूर्णाः प्रदिशश्च न भस्तथा ॥ मनुः पूर्वमहंतद्वत्सूर्योऽप्याऽऽसं महेश्वरः ॥ लोकपा
लास्तथा सर्वे मद्रूपाः प्रभवोपि हि ६५१ स्वेदजानितथायानि ह्युद्विज्जान्यं डजानि च ॥ जरायुजानि भूतानि मतोनान्यानि कानिचित् ६५२ ब्रह्माद्याः स्थावरा
तायेजंतवोनेककर्मिणः ॥ ते सर्वे मम देहाः स्युरानंदात्मस्वरूपिणः ६३ जायतेऽस्ति विवृद्धश्च परिणाम्यथ नाशवान् ॥ विनष्टश्चापि देहोयं सेंद्रियो नाहमत्र हि
३४ अहं जानामि देवानां वागादीनामनेकशः ॥ जन्मानि नममैकंच सुखंदुःखंच गच्छति ६३६ इदानीमात्मविज्ञानसंपन्नं सर्वसाक्षिणम् ॥ न स्पृशंती
हवागाद्याः सशरीरा इमे सुराः ६५६

सर्वलोकपाला इन्द्राद्या अहमेव ६५१ न केवलमुत्कृष्टा एवमदात्मानः किंतु ' ब्रह्मदाशा ब्रह्मे मे कितवा ' इत्यादि श्रुतिभ्योपकृष्टा अपीत्याह स्वेदजानीति द्वाभ्यां स्पष्टम् ६५२ ब्रह्माद्या इति । ब्रह्मपदे
नादिजीवस्य हिरण्यगर्भस्य ग्रहः । अनेकेति । नानाविधकर्मशालिनः कर्मधारयान्नमत्वर्थीयइति नियमस्तु प्रायिकः अमुवंतइति भाष्योक्तेः तन्निपमाभ्युपगमे तु अविद्यमानमज्ञानेनावृतमिदं तत्त्वे
येपांतेऽनेकास्ते च ते कर्मिणश्चेति विग्रहः तेजंतवो ममानंदात्मस्वरूपिण आनंदाभिजात्मानास्वरूपिण प्रकृत्यादित्वात्तृतीयान्तं पूर्वपदं देहाः रूपाणीति ६५३ तथात्वे षड्भावविकारप्रसक्तिनिषेधति
जायतेइति । नाशवानपक्षयवानइति भावविकारवान्सेंद्रियो देह एव नाहं कुत इत्यत आह अत्रहीति । यतोत्र साक्षादपरोक्षमयितेकलिपताः नहिकलिपतधर्मा अधिष्ठानं स्पृशंतीति भावः ६५४ अहमिति ।
वागादीनां देवानां अनेकशः विश्वानि सर्वाणि जन्मानि जानामि तेषां मध्ये एकमपि मम तेभ्यः पृथग्भूतस्य सुखंदुःखंच गच्छति दशति करोतीति यावत् ६५५ तत्राध्यासाभावे हेतुतयाह इदानीमिति ।
इदानीं वागाद्याः सुराः अध्यात्माधिदेवभेदभिन्नामां सर्वसाक्षिणं पूर्ववन्नस्पृशंति तत्र हेतुगर्भविशेषणं आत्मेति । तथाच कथं तदीया जन्मादयो विकृतं कुर्युरिति भावः ६५६

॥ ३३ ॥

3

11 三

ननु दोषाष्टके सति कथं विशोके तस्या शंक्यतस्य साक्षिभास्य मनः प्रभृति धर्मत्वात् तद्भासके साक्षिणि प्रसंगः न हि पंक्त्या लिख्यं विंशत्युपशरीत्याह दोषाष्टकेऽपि विंशत्युपशरीत्याह

ननुदोषाष्टकैसातिकथंविशोकतेत्याशंक्यतस्यसाक्षिभास्यमनःप्रभृतिधर्मत्वात्तद्भासकेसाक्षिणिप्रसंगः नहिपंकमालिन्यंरविस्पृशतीत्याह दोषाष्टकमिति । इदंइच्छाद्वेषभयमोहक्षुत्तृणिद्राविण्मूत्र
बाधाचेत्युक्तंदोषाष्टकंमांसुखरूपकमात्मानंकथंचननस्पृशत् तत्रहेतुगर्भमात्मविशेषणं मनआदिभ्योऽन्यमिति । तत्रेच्छाद्वेषभयमोहामनोधर्माः क्षुत्तृषीप्राणस्य निद्राईन्द्रियाणां विण्मूत्रबा
धाशरीरस्येतिमनआदिभिन्नकथंदोषाष्टकंस्पृशेदितिभावः ६६७ एतदेवनवभिःप्रपंचयन्निच्छायास्तावन्मनोधर्मतामाह मोक्षइति । मोक्षःस्वर्गः तथाइहस्थितंवैषयिकंसुखं एतत्रयंयथाक्रमंसात्वि
कराजसंतामसंचमनएवेच्छतिअहंतुनिस्त्रैगुण्योनतदिच्छामि आप्तकाममात्मकाममकाममित्यादिश्रुतयोपिइच्छानिषेधंतीत्याशयेनात्मविशेषणमाह आनंदरूपभृदिति ६६८ द्वेषस्यापित्रिवि
धविषयस्यत्रिगुणमनोधर्मतामाह अज्ञानमिति । अन्यदैहलौकिकंप्रतिकूलवेदनीयं सज्जनापितामसस्यतथेतिनपूर्वविरोधः ६६९ आनंदरूपतापिद्वेषाभावहेतुरित्याह अनाप्तकामइति । भिन्नोभे
ददर्शी परःअभेददर्शी ६७० भयमोहयोर्मनोधर्मत्वमात्मधर्मत्वासंभवहेतुप्रदर्शनेनस्फुटयतिभयेति । मनसोधर्मावितिशेषः नभेधर्मौ तथाचाहंनतयोर्धर्मात्यर्थादागतं तत्रचहेतुभूतेआत्मविशेषणे
इतिनहेतुसाध्ययोर्वैयर्थ्यकरण्यंभयाभावेऽद्वितीयत्वंहेतुःमोहाभावेचचिन्मात्रत्वं सर्वात्माचासौबोधःसर्वात्मबोधः एकंचतद्रूपःस्वरूपंतदेकवपुः सर्वात्मबोधएकवपुर्धस्यसतथासचासावात्माच

दोषाष्टकमिदंनित्यंनस्पृशेद्विकथंचन ॥ आत्मानंमनआदिभ्योमामन्यंसुखरूपकम् ६६७ मोक्षःस्वर्गस्तथाचान्यत्सुखजातामिहस्थितम् ॥ मनइच्छति
नाहंतदिच्छाम्यानंदरूपभृत् ६६८ अज्ञानंनरकंवापिदुःखंचान्यत्ससाधनम् ॥ मनएवहितद्वेष्टिनाहंद्वेष्टिमिकथंचन ६६९ अनाप्तकामोभिन्नोयःसद्वेष्टिनपुनः
परः ॥ अहंसर्वस्वरूपःसत्तकस्माद्वेष्टिमीहकिंचन ६७० भयमोहौचमनसोनमेस्यातांकथंचन ॥ अद्वितीयस्यसर्वात्मबोधैकवपुरात्मनः ६७१ योद्वितीयंविजा
नातिप्रतिकूलकरंतथा ॥ सएवहिजनोलोकेविमुह्यतिबिभेतिच ६७२ नाहंद्वितीयंजानामिश्रुंमित्रंतथापरम् ॥ तस्यमेकेनवास्यातांभयमोहावकारणौ ७३
क्षुधातृषाचतद्वन्मेप्राणशून्यस्यकर्हिचित् ॥ मास्यातांयतएतेद्वेष्ट्येतेप्राणसंगते ७४ निद्राचमनसःक्वापिवागादेर्नित्यमेवाहि ॥ इन्द्रियादिविहीनस्यममेकेन
भवेद्विसा ७५ विण्मूत्रबाधादेहस्यनाशरीरस्यकर्हिचित् ॥ अकायोह्यव्रणश्चाहंममेकेनभवेद्विसा ७६ वचसांव्यवहारेणभवतामेतदीरितम् ॥ मयास्वात्मस्व
रूपंतन्नेदृशंवस्तुतःकचित् ६७७

तस्येतिविग्रहः अत्रमहावाक्यार्थसूचनान्निरावरणत्वंबोधितंतच्चमोहप्रयोजकतमोविरोधिइति ६७१ किंचविषादात्मकमोहस्यभयस्यचभिन्नत्वेनज्ञानेप्रतिकूलकारणत्वज्ञानंहेतुस्तच्चमयिनास्तीत्याह
योद्वितीयमितिद्व्याभ्यां । यःकश्चिद्वितीयंजानातितातमेवद्वितीयंप्रतिकूलकरंजानातीतियोजना । सएवेत्यादिस्पष्टम् ६७२ नाहमिति । अहंतुद्वितीयमेवनजानामि तस्यप्रतिकूलत्वादिज्ञाना
भावोव्यापकभेदज्ञानाभावादेवसिद्धइत्याशयेनाह शत्रुमित्यादि । परमुदासीनम् अकारणौउक्तकारणहीनौ ६७३ क्षुत्पिपासयोःप्राणधर्मत्वादात्मन्यसंभवमाह भुधेति । एतेक्षुधातृपेसंगतेसं
बद्धेमेप्राणशून्यस्यमास्यातांसंभवतइत्यर्थः ६७४ निद्रायाधर्मिप्रदर्शनपूर्वकमात्मनिव्यतिरेकमाह निद्राचेति । निद्राहिकारणेलयरूपासाचमनसःक्वापियदास्वप्नंनपश्यतितदेवमासिद्धा इंद्रि
याणांतुनित्यमेवस्वप्नदर्शनेऽदर्शनेच ममत्वजस्यमनसइंद्रियेभ्यश्चभिन्नस्यनसासंभवतीत्याह इन्द्रियादीति ६७५ अष्टमंदोषंश्रुतिसिद्धंशरीरभेदवत्त्वान्निरस्यति विण्मूत्रेति ६७६ नन्वद्वितीयामृताजाज
रविशोकत्वेनिषेधमुखेनेवात्मानंकिमभिदधासिसखिभ्योऽस्मभ्यंविधिमुखेनशृंगग्राहिकान्यायेनप्रदर्शयेत्याशंकांवारयन्नविषयतामाह वचसामिति । यदेतद्भवतांहितायवचसांव्यवहारेणस्वात्म
स्वरूपमीरितंतद्वस्तुतईदृशंदेप्रत्ययगोचरनिर्भविषयरूपंवस्तुतोनभवतीत्यन्वयः निषेधवाक्यान्यपितात्पर्यवृत्त्यैवबोधयंतीतिभावः ६७७

अविषयतामेव स्पुष्टयति इन्द्रियैरिति । एतदात्मतत्त्वमखिलैर्बाह्यैरिन्द्रियैश्चर्याद्यैर्गम्यं न तथा आतरेर्मनोबुद्धिचित्ताहंकारैर्गम्यं नोति । ननु वेदांतवाक्यजन्यबुद्धिवृत्तेर्विषयो भविष्यत्येव तथा जडगोचराया अविद्यायाश्चेत्याशंक्याह धीवृत्तेरित्यादि । ब्रह्माकारवृत्तेश्चिदास्यत्वमेव विषयत्वं तदुक्तं योगभाष्ये न च पुरुषप्रत्ययेन बुद्धिस्तत्त्वात्मना पुरुषो दृश्यते पुरुष एव तत्प्रत्ययं स्वात्मावलंबनं पश्यतीति विज्ञातारमरकेन विज्ञानीयादिति परंतु बुद्धिवृत्तिस्तस्याविषयत्वस्यानुपयोगिन्यापि प्रतियोगित्वेनोपचाराद्व्यवहियते एवमविद्याग्रामपि बोध्यम् ६७८ विधिरूपोपदेशानामप्यार्थिकेतरव्यावृत्तिबोधेनैव प्रसरलाभ इत्याशयेन विधिरूपेण विशेषणद्वयमाह आनंदात्मेति । दुःखाऽनात्मा सज्जडानेकविलक्षणमित्यर्थः तादृशस्वभावत्वे त्रिविधमरिच्छेदराहित्यलक्षणमद्वितीयत्वमुपक्रमोक्तं हेतुतयोपसंहरति देशेति । स्वरूपं वस्तु गंधोलेशः ६७९ अत इति । अतोममैतादृशज्ञानजनकत्वेन गुरुपदेशस्य ज्ञानं प्रतिपरिपुष्कलकारणतया निर्धारणादुदाहृतमुपदिष्टं अवशच्छंतु जानंतु एतमानं दात्मानं न चास्माकमपि भाविप्रतिबन्धस्याद्विचारप्रवृत्तिर्दुःशका इति वाच्यम् भाविप्रतिबन्धस्याद्विचारप्रवृत्तिर्दुःशका इति वाच्यम् भाविप्रतिबन्धस्याद्विचारप्रवृत्तिर्दुःशका इति वाच्यम् तदुक्तं ' न देवादंडमादायरक्षति पशुपालवत् । यंहिरक्षितुमिच्छंति बुद्ध्या संयोजयति तव ' इति । तस्मात्प्रतिबन्धो वर्तमानो विषयास्तत्किलक्षणः प्रज्ञामाद्यं कुतश्च विपर्ययदुराग्रह इति वर्तमानप्रतिबन्ध

इन्द्रियैरखिलैर्गम्यं नैतद्वाह्यैस्तथातैः ॥ धीवृत्तेरप्यविद्यायाः साक्षिभूतमवस्थितम् ७८ आनंदात्मस्वरूपं सत्प्रकाशैकस्वभावकम् ॥ देशकालस्वरूपोत्थभेदगंधविवर्जितम् ७९ अतो भवंतो मुनयः सनकाद्यैरुदाहृतम् ॥ विचार्य स्वयमेवैनमवगच्छंतुमाचिरम् ८० अतोत्रभवतामद्वन्माभूजन्मांतरं क्वचित् ॥ अहं हि मम दृष्ट्यास्मि देहादिपरिवर्जितः ॥ अधुना भवतां दृष्ट्यागर्भेतिष्ठामि संकटे ८१ यादृगेव पुरास्माभिर्गर्भे दुःखं विचारितम् ॥ अधुना नुभवाम्येतत्तावद्वापिततोधिकम् ८२ तथापि मम सर्वात्मबोधपूर्णं नु सेवया ॥ दुःसहो गर्भचंडांशुः संतापं न करोति हि ८३ एवमादिव च स्तूक्कामुनीनां प्रत्ययाय हि ॥ वामदेवो विनिर्मग्य गर्भालोकमिमं ययौ ८४ सनकादिममः सोपिलोकद्वयगतस्पृहः ॥ आरब्धकर्मनिर्वाणं कुर्वन्बुद्धयमवर्जितः ८५ इहामुत्र च संप्राप्तान् भोगान् भुक्त्वातिनिर्मलः ॥ आरब्धकर्मणो नाशे त्वमृतं ब्रह्म सोऽभवत् ६८६

परिहारेण विचारयतेति भावः ६८० विचाराप्रवृत्तिरेव प्रतिबन्धलक्षणं तां परिहरत अन्यथा पुनर्जन्मप्रसंगादित्याह अतोत्रेति । अत्र संसारे । ननु विचारे प्रवर्तमाने परंतु तव तत्त्वविदोपि गर्भवासदुःखमालोच्य फले संशयः प्रवृत्तिप्रतिबन्धातीत्याशंक्यस्वदृष्ट्या दुःखाभावमाह अहमिति । आदिना इन्द्रियादीनां तद्वर्गदुःखादीनां च ग्रहः ६८१ आरब्धवशात्प्रतिभासनाश इत्यादि श्रुतेः प्रारब्धेन भासमानत्वे पि बाधितत्वेन स्वप्रदुःखवन्नव्यामोहकत्वमित्याह यादृगेवेति द्वाभ्यां । अस्माभिः सनकादिशिष्यैर्मिलितैः ६८२ तथापीति । सर्वात्मबोध एव पूर्णं दुस्तस्य सेवया गर्भे एव चंडांशुर्ग्रीष्ममभ्यान्हार्कः ६८३ स एवमित्यादि स ममवदित्यंतं वाक्यं ज्ञानस्याव्यभिचारिफलत्वाद्दामदेवेन तत्फलं लब्धमित्यर्थं कं व्याचष्टे एवमादीति त्रिभिः । प्रत्ययो विश्वासः श्रद्धातिशयरूपः गर्भान्निष्क्रम्येति संबंधः इदं प्रत्यक्षगमसिद्धं भूयति सत्यलोकांतं ययौ तत्र विचचार ६८४ सनकादीति । जीवन्मुक्तः लोकद्वयाद्वतानिवृत्तास्पृहच्छायस्य स तथा निर्वाणमंतम् ६८५ इहेति । इहमानुषे अमुत्र स्वर्गे अतिनिर्मलः ६८६ इति सूचने प्रवृत्तिविशेषकरत्वं लोभेन जीवन्मुक्तिप्रवृत्त्यापि व्याख्यातमित्यविरोधः ६८६

एवमैतरेषां च मंत्राख्यायपष्ठं व्याख्यातुं शिष्टाधिकारिणां विचारे प्रवर्तकैवामदेव फलदर्शने नाधिकारिणामुक्तं तातिशयवैराग्यदादयै च वर्णयति वामदेवस्येत्यादिसप्रहस्यः । विष्णुगानिशाखा

एवमेतरेषां चमं व्याख्याय प्रष्टव्या व्याख्यातुं शिष्टाधिकारिणां विचारे प्रवर्तकैर्वामदेवैरुपलब्धैर्नाथिकारिणामुत्कंठातिशयवैराग्यदादयैश्च वर्णयति वामदेवस्येत्यादिसप्तदशभिः । विस्मयाविष्टा आश्रयदर्शनेन द्रुतचित्ता अब्रुवन् परस्परमिति शेषः ६८७ तेषां वाक्यान् युक्तं तासूचकानि निबध्नाति अहो इत्यादिना । तत्र दृष्टांतः पंकमग्रसोममहात्पुण्यविशेषेणैकोर्बिर्गच्छन् गौरित्पाह गोभ्य इति ६८८ दृष्टांतांतराणि दर्शयति पाशैरित्यादिर्पंचभिः । तथानोस्मान् हित्वा वामदेवो गत इति ६८९ यथेति । राष्ट्रादीनां भंगेषु लपद्बेषु प्रसक्तेषु आदिपदेन नगरादिग्रहः स्वबंधूनमोहेन राष्ट्रादीनत्यजत परिहायनिःस्नेहो गच्छति पथातथा वामदेवो गत इति ६९० यद्वादिति । प्राथेपुगच्छत्सुकश्चिदन्यतमः निधिभूमिगतं धनम् ६९१ गुरुशुश्रूषण इति । गुरुशुश्रूषणे प्रवृत्तानां बहूनां मध्ये कश्चिदेव विद्यां प्राप्नोति तथास्माकमयं वामदेवः अतः स एव पुमान् पुरुषो वयं तु फलालाभात् क्लीबनिभा इति भावः ६९२ मंत्रादीनामिति । बहुपुजपादौ प्रवृत्तेषु एकस्यान्यतमस्य महात्मनो वामदेवस्य ६९३ मृगाणामिति मृगयुवातेन व्याधसमूहेन वृत्तानां सर्वतो निरुद्धानां मध्यात् कश्चिदेव याति क्षेमेणेति शेषः ६९४ अहो इति । अत्र सर्वसामग्रीसंपन्ने पिलोके स्थितानामिति शेषः ६९५ तस्य च गर्भसंक्रांतिस्थितस्याप्यस्मद्बोधनप्रवृत्तौ करुणैव प्रयोजिकानस्नेह इत्याहुः अस्मानिति । स्नेहेन चेदुपदेशे प्रवृत्तिः स्यात्तर्हि बहिर्गत्वा बंधूनप्युपदिशेदिति तत्काले अस्मदुपदेशे प्रयोजनं तु विचारितगर्भं

वामदेवस्य वचनं गर्भस्थस्य महात्मनः ॥ श्रुत्वा ते विस्मया विष्टा अब्रुवन् अधिकारिणः ६८७ अहो अयं वामदेवो निर्गतोऽस्मत्समूहतः ॥ गोभ्यः पंके निमग्रेभ्यो यथा गौः पुण्यकर्मतः ६८८ पाशैर्वापि निबद्धेभ्यः पक्षिभ्यः कचिदंडजः ॥ यथा प्रयाति तान् हित्वा वामदेवस्तथा हि नः ॥ कामक्रोधादिभिर्वद्माना हित्वा सर्वान् गतो धुना ६८९ यथाराष्ट्रादिभंगेषु स्वबंधूनपरिहाय हि ॥ निःस्नेहो याति मनुजस्तद्वदेव गतो धुना ६९० यद्वा तप्राथेपुगच्छत्सु निधिं कश्चिदवाप्नुयात् ॥ वामदेवस्तथास्मा सुलब्धवान् स्वात्मबोधनम् ६९१ गुरुशुश्रूषणे यद्बहूनां कश्चिदेव हि ॥ प्राप्नोति महतीं विद्यां तथास्माकमयं पुमान् ६९२ मंत्रादीनां यथा सिद्धिर्बहुष्वेकस्य जायते ॥ अस्मद्विचारजा सिद्धिस्तथा जाता महात्मनः ९३ मृगाणां मृगयुवातेन वृत्तानां कश्चिदेव हि ॥ याति तद्ब्रह्मामदेवो गतोऽस्माकं च दुःखिनाम् ९४ अहो अस्य महत्पुण्यं वामदेवस्य धीमतः ॥ गर्भस्थितस्य यज्ज्ञानं जातं नास्माकमत्र हि ९५ अस्मान् गर्भस्थितो वाक्यमुक्तवान् बहिर्गतः ॥ तेन मन्यामहे नास्य स्नेहः किंतु कृपैव हि ६९६ बंधून् सर्वानुपेक्ष्या सौ पितरं मातरं तथा ॥ जातमात्रो गतः कापि जडो न तपि शाचवत् ६९७ अहो वयं व्यतिक्रान्तकालाः किंचिदबोधनाः ॥ हितं स्वेभ्यो यतो नात्मविज्ञानमिह साधितम् ६९८ दुःखानि विविधान्यत्र भुक्तानि शतशोपि हि ॥ अस्माभिः स्वर्गलोकेऽपि सुखं नैवाऽऽप्तमण्वपि ६९९

दुःखसंवादो ज्ञानबलेन दुःखस्य सुसहता बोधनं चेति करुणयैव तस्य प्रवृत्तिरिति भावः ६९६ स्नेहाभावं स्फुटयति बंधूनिति । यतोऽसौ वामदेवो जातमात्र एव कापि बंधुलक्षितदेशगतः तेन नास्य स्नेह इत्यनुपगमः । किं कृत्वा बंधूनित्यादि । बध्नंति स्नेहेनेति बंधवः ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन पित्रोः पृथग्निर्देशः । अलक्षितगमने दृष्टांतो जडेत्यादि । द्वंद्वः कर्मधारयो वा ६९७ अत्र तत्त्वज्ञानाऽऽपदीप्यादिर्निर्वेदः स्वावमाननमित्युक्तलक्षणो निर्वेद उत्कंठापरिपोषितः प्रतिपिपादयिषितस्तद्देतुरीर्ष्यापूर्वदर्शिततत्स्वरूपं स्वावमानं दर्शयति अहो इत्यादिना । अहो वयं किंचित्स्मृत्क्रीबवदवमानपापं स्मयतो व्यतिक्रान्तकालाः व्यर्थं गतसमयाः एतत्कुत आहुर्बोधना इति । नंधादित्वा लुब्धः अज्ञा इत्यर्थः चतुस्वर्गादिसाधनविदां कथमज्ञत्वं मुख्यस्वहिताज्ञानादित्याहुः हितमित्यादि । यतः स्वेभ्यो हितमात्मज्ञानरूपं साधितमित्यन्वयः स्वेभ्य इति पदमात्मवाचकं हितपदयोगेन प्रष्टव्यं चतुर्थ्यतम् ६९८ ननु तत्त्वज्ञानं हिततममिति वक्तव्यमिति चेत्स्यादेवं विदिवेकिदृष्ट्या हितपदप्रयोगाद्देवर्गादिकं स्यात्तस्य तु दुःखं तैव दुःखमेव सर्वं विवेकिन इति भगवत्पतंजल्युक्तेरित्याशयेनाहुः दुःखानीति । अत्र संसारे स्वर्गलोकेऽपि अण्वपि सुखं न लब्धमिति ६९९

स्वर्गस्य सन्निपातज्वरसाम्यंदोषत्रयवत्तया आहुः तत्रेति । सातिशयत्वपारस्तंभपतनानिर्द्विर्ग्याभयशोकहेतुतया त्रयोदोषाः ७०० स्वात्मावमानरूपो निर्वेदो लोको हि दृष्टः मया हितं किं नाच
स्ति मित्येकः असाधुव्यर्थानिष्ठजनकान्यतरत्किमाचरितमित्याकारोऽपरस्तत्रायत्तक्तो द्वितीयमाह भूमेः भूमिलोकं विहाय स्वर्गसंचरामो गच्छामस्ततः स्वर्गाद्भूमिततः पुन
स्तं स्वर्गं किंचिदुष्कृतोदयेन रकमित्युपर्यधः संचरामः । पारावतसमाः कपोतसमाः अत्र कपोतो भ्रमणां शिष्टांतः कपोतभ्रमणस्य दृष्टर्षजनकत्वेऽप्यस्मद्भ्रमणस्य महात्मनां शोकहेतुत्वेन व्यतिरेकस्या
पिविवक्षितत्वादिति ७०१ दार्ष्टान्तिके योजयति यथेति । नभस्थः आकाशगतः सपारावतः पतेत् गच्छेत् ७०२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । अत्र पारावतीसमाः विषयाः देवादिस्थाव
रांतं शरीराणि पतनकर्मदेशसमानि साम्योपपादको धर्मो दुःखेत्यादिनोक्तः कपोतं प्रत्यापि भूम्यादंस्तथात्वात् ७०३ एवमात्मविचारश्रद्धातिशयप्रयोजकं वैराग्यमुपवर्ण्य विचारारंभप्रतिपादकं कोय
मित्यादि उपारस्मद्दृश्यं तं व्याचष्टे एवमिति द्वाभ्यां । विचार्य वैराग्योपयोगिनं विचारं कृत्वा उत्पन्नवैराग्याः गुरुत्तरे गुरुभिः सनकाद्यैर्देवतउत्तरे उपदेशे जातश्रद्धाश्च संतः आत्मबोधिनो मीमांसाविचारं क
रुरिति ७०४ श्रद्धाप्रयुक्तगुरुवाक्यस्मरणानुकूलचिंतामभिनयति कोयमिति । एवं चिंतायां कृतायां तेषां वाक्यस्मृतिर्जातिरिति ध्वन्यते ७० उपदेशे स्मृते च तत्प्रदर्शितौ द्वौ भावौ स्मृतौ उपलभ्य

तत्रैश्वर्यसातिशयं देवानां वशवर्तिता ॥ पतनंचतथा स्वर्गे ह्यचिकित्स्यान्निदोषता ७०० भूमेः स्वर्गततो भूमिं पुनस्तं नरकं काचित् ॥ उपर्यधः संचरामः पारावतस
मावयम् ७०१ यथा पारावतीदृष्टान्नभःस्थः स भुवंपतेत् ॥ भूमिष्ठश्च नभः कापि दिशोऽपि च दिगंतरम् ७०२ एवं विषयतृष्णातां वयमुच्चावचानि च ॥ शरीराणि हि सं
प्राप्ताहुः खशोककराणि हि ७०३ एवं विचार्य ते सर्वे मीमांसामात्मबोधिनीम् ॥ चकुरुत्पन्नवैराग्या जातश्रद्धा गुरुत्तरे ७०४ कोयमात्मा द्विजश्रेष्ठाय वयं ज्ञातुमुद्यताः ॥
गुरुभिश्चोपदिष्टाः स्मो वामदेवेन चाधुना ७०५ देहोयं सेंद्रियग्राम एकस्तावत्प्रतीयते ॥ शास्त्रतश्चापरः कश्चित्को न योरात्मशब्दभाक् ७०६ देहस्य नात्मता युक्ता
जनिमृत्यादियोगतः ॥ घटवत्स्वात्मनस्तत्त्वेकः कुर्यादुद्यमं नरः ७ जातस्य हि ध्रुवो नाशो नष्टस्यास्ति न किंचन ॥ पुण्यं वा पातकं वापि व्यर्थं वेदोदितं ततः ८ अपि दे
हस्य नैक्यं हि दृश्यते बालवृद्धयोः ॥ ततो लोकेऽपि कर्मस्याद्यर्थं यत्क्रियतेऽधुना ९ न ह्यन्यः कुरुते कर्मफलमन्यश्च विदति ॥ विना स्वाम्यादिसंबंधं न चासौ बालवृद्धयोः ७१०

तोपलंभकरणताभ्यां प्रसिद्धो जडो भावः कार्यकरणात्मैकः उपलब्ध्या च द्वितीयो यस्य मूर्द्धद्वारेण प्रवेश उक्तः तयोः कआत्मेत्यर्थकं कतर इत्यादिषडक्षरं वाक्यं व्याचष्टे देह इति । इन्द्रियाणामांतरब्राह्म
करणानां ग्रामेण समूहेन सहितो यं देहः संघात एकः प्रतीयते किमयमात्मा किं वा शास्त्रतोयः सम्यक्प्रतीयते उपलब्ध्या स विदितं नाद्वयरूपोऽपरो भावः स आत्मेत्यर्थः ७०६ तत्र प्रथमकोटिघटकदेहस्यानात्म
तां स्फुटयति देहस्येत्याद्यष्टभिः । देहो नात्मा जन्मादिमत्त्वात् घटवदिति पादत्रयार्थः । विषयकृतनाशकृताभ्यां गमप्रसंगलक्षणं तर्कमाह स्वात्मन इति । स्वात्मनस्तत्त्वे देहरूपत्वे उद्यमं वेदार्था
नुष्ठानगोचरं को नरः कुर्यात् आमुष्मिकफलभोक्तुरभावादिति भावः ७०७ चतुर्थपादार्थं स्फुटयति जातस्येति त्रिभिः स्पष्टम् ७०८ न केवलं शास्त्रोक्तकर्मणामेव वैयर्थ्यरूपो दोषः किंतु लौकिकक
र्मणामपि तत्रापि बालादिकृताध्ययनादिलस्य युववृद्धाभ्यां भोगायोग्यत्वादवस्थाभेदेन शरीरात्मनो भिन्नत्वादित्याह अपि देहस्येति । स्पष्टम् ७०९ व्यर्थत्वं स्पष्टयति नहीति । अन्यक
तफलमप्यन्योभुंक्त्येव सासेव कृतयुद्धफलं राजा यथा वापि तृकृतवैश्वानरेऽपि फलं पुत्रः पुत्रकृतगयाश्राद्धफलं च पिता परंतु तत्र स्वामित्वपुत्रत्वपितृत्वाद्यन्यतरः संबंधः प्रयोजक इह तु सोऽपि नास्ती
त्याह विनेति ७१०

किंच देहस्यात्मत्वे बालवृद्धात्मैक्यानुसंधानं न स्यात् भिन्नयोस्तथानुभवादित्याह अपि देहात्मतायामिति द्वाभ्यां । अयमुत्तराद्धोक्तः ७११ भेद इति स्नेहस्यापितथानुभवानुपपादकत्वसूच-
नायपितृपुत्रदृष्टांतः एतेन बालदृष्टवृद्धौ न स्मरेत् अन्यदृष्टस्यान्येन स्मरणायोगादिति प्रसंगोपि सूचितः ७१२ देहस्यानात्मतायामनुमानांतरमाह अपि देहो जड इति । देहो नात्मा जडत्वात् घट-
वत् विपक्षे दोषमाह साम्येपीति । जडत्वेन घटसाम्येपि यदि देहस्य चैतन्यमिष्यते तर्हि घटस्यापि तत्स्यादित्यर्थः ७१३ नन्विन्द्रियाधारतदेहस्य घटादिशेषस्ततो देह एव चेतनो न घट इति चेन्न घटस्यापि
विषयत्वे नैन्द्रियाधाररूपाद्याधारत्वे नैन्द्रियाधारत्वात् परंपरयाधारोप्याधार एव अथथाप्यैकेशयानः प्रासादेशे ते इति न व्यवहिषेतेत्याशयेन परमतानुवादपूर्वकं निराचष्टे इन्द्रियेति । आसनानां
चैलाजिनकुशानां समाधारः स्थंडिलरूपः आसनादिः आसनेष्वादिः प्रथमगण्यः किं न किंतु आसनमेव समेशु चौशर्करावद्विवा लुका विवर्जित इत्यादि श्रुतौ देशस्यापि तथात्वबोधनात् तथैन्द्रियाणां विष-
यतयाधारभूतरूपाद्याधारो घटोपि कथं नैन्द्रियाधारस्तथा च तस्यापि चैतन्यापत्तिरिति भावः ७१४ किंचैन्द्रियाधारतया देहस्य चैतन्यं प्रत्याशातदा भवेद्यदि ईन्द्रियाणां चैतन्यं विकल्पं सहेतुतदेव तु नास्ति त-
था हि किमेकैकमिन्द्रियं चक्षुराद्यन्यतरचेतनं किंवा तेषां समुदायः तत्र नाद्य इत्याह अपीन्द्रियाणामिति । यदि चक्षुरेव प्रत्येकपदेन गृह्यते तदा धस्य किमपि ज्ञानं न स्यात् न च तथा दृश्यते एवं बधिरादाव-

अपि देहात्मतायां स्यान्नायं बोधः कथंचन ॥ यो हं बालः पुरा वृद्धः स एवास्म्यधुना स्थितः ७११ भेदः प्रत्यक्षतो यस्माद् दृश्यते बालवृद्धयोः ॥ भिन्नयोरेकताज्ञानं
न यथापितृपुत्रयोः ७१२ अपि देहो जडो न स्याच्चेतनो घटवत्सदा ॥ साम्येपि यदि चैतन्यं देहस्य न घटस्य किम् ७१३ इन्द्रियाधारतानास्ति घटस्येति मतं यदि ॥
आसनानां समाधार आसनादिस्तथान किम् ७१४ अपीन्द्रियाणां चैतन्यं प्रत्येकं न हि दृश्यते ॥ अंधादीनां यतो ज्ञानं शब्दादौ विद्यते स्फुटम् ७१५ रूपाज्ञानं च
नास्त्यत्र शब्दादेरूपबोधनात् ॥ एवमोष्ठादिचलनाच्छब्दज्ञानं च जायते ७१६ अपीन्द्रियाणामात्मत्वे प्रत्येकं नात्मता भवेत् ॥ प्रधानगुणभावो यसमानां नोप-
पद्यते ७१७ सर्वेषामात्मता चेत्स्यादेकस्मिन् हि ज्ञाते सति ॥ निरात्मकमिदं देहं भवेन्नैवं च दृश्यते ७१८ न चावशिष्टान्यात्मानो ग्रामेयद्वन्महाजनाः ॥ पूर्ववद्विषयावा-
प्तिर्भवेन्नासौ हि दृश्यते ७१९

पिबोध्यमिति व्यभिचारमाह अंधादीनामिति ७१५ न च रूपज्ञानमंधस्य नास्तीति वाच्यम् शब्दस्वरूपस्यैव रूपत्वात् अथथा प्रपंचबहिर्भावापात इत्यर्थस्य नामरूपक्रियाः किं स्युरित्यादिना प्रप-
चितत्वादित्याह रूपाज्ञानमिति । एवं श्रोत्रादिकं विनापि ज्ञानं दृश्यत इति सोदाहरणमाह एवमिति । आदिपदेन पृष्ठसंयुक्तकरस्याक्षरलेखकस्य ग्रहः ७१६ किंच चक्षुरादेरन्यतरस्य चेतनत्वे त-
स्यैव प्रधानत्वं वाच्यं स्यात्तु न वक्तुं शक्यं विनिगमनाविरहादित्याह अपीन्द्रियाणामिति ७१७ समुदाय ईन्द्रियाणामात्मेति पक्षमनूय निरस्यति सर्वेषामिति । यथा सहस्रतंतुकपटादेकतंतवपाये
सहस्रतंतुकपटो नश्यतीति नैपायिकामन्यंते तथैकैन्द्रियापाये तत्समुदायरूप आत्मान इति देहस्य निरात्मकत्वापत्तिरित्यर्थः देहशब्दः क्लीबोपि 'देहः क्लीबपुंसीः' इत्यमरोक्तेः ७१८ ननु यथा
ग्रामे प्रधानपुरुषाये संति ते पुंस्ते पुं प्रधानपुरुषतावशिष्टेषु तिष्ठति तद्वद्वाप्येकैन्द्रियनाशेऽवशिष्टेष्विन्द्रियेष्व्वात्मता स्यादित्याशंक्य दृष्टांते पूर्ववद्वचनहारो दृश्यते इह तु पूर्ववद्विषयदर्शनरूपव्यवहाराभावाच्चैव
मित्याह नचेति । यद्वद्ग्रामे मृतेभ्योऽवशिष्टा महाजनाः प्रधानपुरुषाव्यवहृषंते तद्वद्वशिष्टानिन्द्रियाण्यात्मान इति न च वाच्यं तथा सति पूर्ववद्विषयावाप्तिः स्यादसौ तु न दृश्यते इत्यन्वयः ७१९

दृष्टान्ततु पूर्ववद्ब्रह्महरोदृश्यत इत्याह नहीति । विषयो विवादविषयस्तस्यावाप्तिर्निर्णयायोपस्थितिस्तस्याहानिर्नेहिदृश्यते प्रत्युत विपरीतं कचिन्मथानपुरुषाणां शिष्टतार्थिभ्योऽधिक्यं ग्रामांतरं विषयेष्वपि निर्णयरूपमिह दृष्टान्तदृश्यते ७२० ननु दृष्टान्तकुत्रचिद्धानिरपि दृश्यत इति चेत्तर्ह्यत्रापितत्साम्याभ्युपगमे केषां चिदंधानां दर्शनापत्तिरित्याह एवमिति । कुत्रचिद्धानिर्दृष्टाचेत्तथाप्यसौव्यवहारहानिर्नियतायतो न दृष्टात एव तवनेष्टव्यवस्थासाधिका कचिदंधेरूपज्ञानापत्तेरित्यर्थः ७२१ इन्द्रियेभ्यः पृथगात्मस्वीकारे तु व्यवस्थापपद्यते इत्याह इन्द्रियेभ्य इति । ३३ नानिस्वकीयानि इन्द्रियाणि साधनानि विषयदर्शने उपकरणानि स्यात्तन्मन्तथा तस्मिन् आत्मनि अदर्शने विषयाणामिति शेषः ७२२ उपकरणनाशे उपकरणवतस्तदुपकरणभिन्नत्वेन तदुपकरणनाशेनाविनाश्यतदुपकरणसाध्यक्रियाभावो दृष्ट इत्युदाहरति नहीति । प्रदीपे विलोकनोपकरणेन ह्येच्छुष्मानपरः पुमान्मण्यादिकं न विलोकयति न सम्यक्पश्यति न च पुंसोपि नाशः प्रदीपभिन्नत्वादित्याह विनाशेन विवर्जित इति ७२३ नन्वस्तु तर्हि प्रदीपसाम्यमिन्द्रियाणां तदुपकार्यो देह एवात्मेत्याशंक्यतवमते प्रदीपविनाशे प्रदीपांतरवच्छुर्नाशे च क्षुरंतरं संपाद्येत न चादृष्टरूपकारणवैकल्यात्तथानाशक्यते इति वाच्यं भवन्मतेऽदृष्टकारणजन्मांतराभावादित्युत्तरश्लोकेन वक्तुमास्तिकमते प्रदीपवदुपादानेन संभवति अदृष्टांतरं त्र्याभ्युपगमादित्याह नचेति । परं विद्यमानेभ्यो भिन्नं पूर्वपरदेहत्यागोपादानयोर्मध्ये मूर्च्छाभ्युपगमा

न ह्येकस्मिन्मृते ग्रामे विषयावाप्तिसंक्षयः ॥ प्रत्युत कचिदाधिक्यं विषयेष्विह दृश्यते ७२० हानिश्चेत्कुत्रचिद्दृष्टानैवासौ नियतायतः ॥ एवमंधेपिकस्मान्न रूपसाक्षात्क्रिया कचिद् ७२१ इन्द्रियेभ्यः परश्चेत्स्यादात्मास्वेन्द्रियसाधनः ॥ करणानामभावाद्भियुक्तं तस्मिन्नदर्शनम् ७२२ नहि प्रदीपेन ह्येस्मिंश्चक्षुष्मानपरः पुमान् ॥ विलोकयति मण्यादिविनाशेन विवर्जितः ७२३ न च प्रदीपवच्छक्यमिन्द्रियं हि परं दृष्टाभिः ॥ आदातुं कर्मवशगैः शरीरांतरचारिभिः ७२४ येषां तु न भवेदात्मा शरीरादपरो नृणाम् ॥ इन्द्रियांतरमादातुं शक्यं तैर्हि प्रदीपवत् ७२५ ग्रामेयद्वन्मृते तस्मिन् समर्थे हि महाजनाः ॥ समर्थमपरंतस्य कार्य आददते क्षणात् ७२६ यथा प्रजाश्वराजानं पूर्वास्मिन्हिमृते सति ॥ स्वीकुर्युपरंतद्वदिन्द्रियाणीन्द्रियांतरम् ७२७ ऐकमत्यं न चेत्तेषां क्रियाकाचिन्नसिद्धयति ॥ ग्रामादौ न भवेत्कार्यमैकमत्यं विना कचिद् ७२८ इन्द्रियाणां न चैतन्यं तेन संभाव्यते कचिद् ॥ किंतु व्यापारमात्रं हि रूपादीन् प्रतिदृश्यते ७२९ चेतनाधारता तेन देहस्यास्तितनकाचन ॥ ततो घटस्य देहस्य वैषम्यं केन ते भवेत् ७३० न जायते त्रचैतन्यभूतपंचकमेलनात् ॥ घटेपि मिलितं ह्येतत्कस्मात्तत्र न जायते ७३१

दपि नेयमापत्तिरास्तिकमते इति सूचयति शरीरेति ७२४ येषामिति । येषां चार्वाकाणां मते इति शेषः ७२५ न केवलमयदेहात्मवादे एव प्रसंगः किंतु इन्द्रियात्मवादेऽपि जन्माभावेनादृष्टकारणनैरेपेक्ष्यादिनष्टशिष्टेन्द्रियैस्तादृशस्य संपादनापत्तेरिति स दृष्टांतमाह ग्राम इति द्वाभ्याम् ७२६ यथेति । स्पष्टम् २२७ नन्विन्द्रियाणिकुर्युरेवैवयद्यैकमत्यं स्यादिति चेत्तर्हि भिन्नात्मनामिन्द्रियाणामैकमत्याभावे दर्शनादिक्रियापिन स्यादिति स दृष्टांतमाह ऐकमत्यमिति । ऐकमत्यं समानानि श्रयः ७२८ फलितमाह इन्द्रियाणामिति । तेनेष्टानुपपत्त्यनिष्टप्रसंगरूपतर्केण संभाव्यते बुद्धावारोहयितुं शक्यते किंतु रूपादीन् प्रतिन्द्रियाणां व्यापार एव दृश्यते प्रकाशकत्वं तु कस्यचिदंधस्यैव तेनैतानि करणान्येव न त्वात्मान इति ७२९ तथा च चेतनाधारत्वेन देहस्य घटादिशेषोक्तो निरस्त इत्याह चेतनेति । तेन शरीराधिकरणकानामिन्द्रियाणां चेतनत्वाभावोपपादनेन ७३० ननु यथा गुडदधिसंयोगेपीनस्य नाशशक्तिरभिव्यज्यते यथा च तांबूलखादिरादियुते रागशक्तिरेवं भूतसमुदाये शरीरे ज्ञानशक्तिः सेवचघटादिशेष इत्याशंक्यघटेऽपि तथाभावात्तैव वक्तुं शक्यमित्याह न जायत इति । एतत्प्रतपंचकं न जायते चैतन्यमिति शेषः ७३१

घटेवाय्वाभावमाशंक्यनिराचष्टे नचेति । घटेवायोरभावोस्तीतिनवाच्यं यतः सर्वत्रनभसिवायवःस्तिमिताःसंतितच्चनभोघटेप्यस्तीत्यन्वयः स्तिमिताआर्द्रचूर्णवत्परस्परमिलितावयवाः अत एवशब्दनित्यत्ववादिनोमीमांसकाआहुः वक्तृमुखोद्गताहिवायवीयाःसंयोगविभागाःप्रसरंतःस्तिमितवाय्वपसारणेनशब्दव्यंजयंतितदभावात्सतोपिशब्दस्याग्रहणमिति नभस्वानितिनामापिवायो राकाशेननित्ययोगमाख्यातिअनुभूयतेचव्यजनचालनेनघनीभावापचयइति ७३२ प्रत्यक्षमात्रप्रमाणवादिनंप्रतिप्रत्यक्षविरोधमप्युदाहरति अपिसंयोगतइति । घटेतथामृतेदेहेवायोःसंयोगतो पिव्यजनादिनाविहिताचेतनाज्ञानंनदृश्यतेतस्मादेतद्भूतमिलनेनचेतन्यलाभपरमीरितंत्वद्दर्शनंयत्किंचित्तच्छमित्यर्थः तस्माच्छरीरस्यनमुख्यात्मतेतिसिद्धम् ७३३ इंद्रियाणांचेतन्याभावप्रतिपा दनफलंछरीरस्यतदाधारतयागौणात्मतानिरासः. इंद्रियाणांचमुख्यात्मतानिरासइत्याह चेतनानामिति । समाधारातधारणात्तस्येदेहस्यगौणीआत्मतामताचेत्साधितुर्लभायतइंद्रियाणांनचे तन्यमंततेपुइंद्रियेष्वपिसात्मतानभवेदिति ७३४ चार्वाकाश्चतुर्विधाःदेहेंद्रियमनःप्राणात्मवादभेदात्तत्रायोनिरस्तौ तृतीयमतेचमनःपदेनमनोनिवासोहृदयदेशोविवक्षितःप्रत्यक्षमात्रप्रमाणक त्वादितितनिरस्यति हृदयइति । हृदयदेशोऽनात्मासामंस्वरूपत्वात्तृतीयशरीरवदितिप्रयोगः ७३५ प्राणात्मवादिनंप्रत्याह प्राणोपीति । नचदर्शनेनमृत्युप्रयोजकत्वमात्मलक्षणमितिचेन्न अ दर्शनंहिप्रत्यक्षमात्रप्रमाणकेनप्रत्यक्षाविषयत्वमेववाच्यं तथाचस्थावरप्राणेव्याप्तिरित्याह प्राणस्येति । प्राणस्यादर्शनाच्चूणांमृत्युनियतोभवेदितिप्राणात्मत्वोपपादनायवाच्यं यतःस्थावरा

नचवायोरभावोस्तिस्तिमितावायवोयतः ॥ संतिसर्वत्रनभसितन्नभोस्तिघटेपिहि ७३२ अपिसंयोगतोवायोर्दृश्यतेनचचेतना ॥ घटेमृतेतथादेहेतस्माद्यत्किंचि दीरितम् ७३३ चेतनानांसमाधाराद्गौणीतस्यात्मतामता ॥ इंद्रियाणांनचेतन्यनातस्तेष्वपिसाभवेत् ७३४ हृदयेयद्यपिज्ञानंदृश्यतेसर्वदेहिनाम् ॥ तथापिदे हवत्तस्यनात्मतामांसरूपतः ७३५ प्राणोपिनभवेदात्मावायुत्वाद्वाह्यवायुवत् ॥ प्राणस्यादर्शनान्नैवमृत्युःस्यान्नियतोवृणाम् ७३६ स्थावराणांभवेन्मृत्युर्नतस्या दर्शनेकचित् ॥ जंगमेष्वपिमूर्च्छादौप्राणःकापिनलभ्यते ॥ श्रियंतेनैवतेतत्रप्राणोनात्माभवेत्ततः ७३७ निर्गमाद्यस्यमृत्युःस्यात्सआत्मेतिवृथावचः ॥ अपिनिर्ग मतोवन्हेर्भृत्युर्देहोदेहिनाम् ॥ भवतानात्मतातस्यप्राणआत्मेतिवादिनाम् ७३८ निर्गमोहियथास्पर्शात्प्राणस्येहानुमीयते ॥ तथाग्रेरपिसंस्पर्शाच्छीतलादनु मीयते ७३९ अग्निप्राणौनचस्यातामात्मानेकात्मताभवेत् ॥ तथात्वेसाचनोयुक्ताप्रत्यभिज्ञाद्यभावतः ७४०

प्रांतस्यप्राणस्यादर्शनेपिकचिन्मृत्युर्नदृष्टइति ७३६ जंगमप्राणेपिएतलक्षणस्यनानुगमइत्याह जंगमेष्वपीति । तेजंगमाः तत्रमूर्च्छादौ ततःउक्तलक्षणस्याप्यनुपपत्तेः ७३७ अथनिर्गमेण मृत्युप्रयोजकत्वमित्यस्तुलक्षणमितिचेन्न तथापिजठराग्नौव्यभिचारादित्याह निर्गमादिति । वन्हेरपिनिर्गमइत्यन्वयः नचेष्टापत्तिः प्रतिज्ञाहान्यापत्तेरित्याह भवतामित्यादिना । तस्यवद्वेः ७३८ नचप्राणनिर्गमःप्रत्यक्षत्वेनविशेषयितुंशक्यः अनुमेयतयावह्निनिर्गमेनसमत्वादित्याह निर्गमोहीति । यथाप्राणस्यनिर्गमोऽस्पर्शान्नासिकाद्यग्रधृतहस्तादिनास्पर्शाभावज्ञानादनुमीयते तथाग्रेरपिनिर्गमःशीतलात्स्पर्शादनुमीयतेइति । प्रयोगस्त्वेवं एतच्छरीरात्प्राणोनिष्क्रांतः योग्यत्वेसनुपलभ्यमानस्पर्शकत्वात् व्यतिरेकेजीवत्प्राणवत् इदंशरीरंनिष्क्रांताग्निकं शीतलस्य शकत्वात् व्यतिरेकेजीवच्छरीरवत् ७३९ अग्निप्राणसमुदायोऽस्त्वात्मेत्याशंक्यनिराचष्टे अग्निप्राणौद्वौसमुदायभावेनैकात्मानचस्यात् समुदायदुर्निरूपतायाःप्रपंचितत्वात् किंतुतथात्वेतथाभा वांगीकारेऽनेकात्मताआत्मनोद्विधस्यात् नचेष्टापत्तिरित्याह साचेत्यादिना । साऽनेकात्मतानयोग्या प्रत्यभिज्ञाद्यभावापातात् 'नान्यदहंस्मरत्यन्यः'इतिन्यायात् आदिपदेनयएवाहमद्वा क्षंसएवस्पृशामीत्याद्यनुसंधानंशुद्धते ७४०

किंच निर्गमेन मृत्युप्रयोजकत्वं लक्षणं रुधिरं इति व्याप्तमित्याह अपि मृत्युरिति द्वाभ्यां । तव प्राणवत्सोरात्मत्वादिनस्तस्य रुधिरस्यात्मतावेति ७४१ रुधिरस्येति । एवं सति उक्तलक्षणांगी-
कारे सति तव मते रुधिरस्यात्मत्वं समापतेत् प्रसज्येत न च तस्यात्मत्वेन संग्रहः कर्तुं शक्यस्तद्दिनापि कच्चिज्जीविन दर्शनादित्याह प्राणिन इति । दोषेण रुधिरशेषहेतुना दुष्टाविकृतिर्न ता अरुधिरा अपि जीवंति क-
चिद्देशे काले वा यथा मूर्छिताद्याः यथा वा हिरण्यकशिपुस्तपस्यन्नस्थि शेषः ७४२ किंच प्राणाग्निरुधिराणां त्रयाणामनात्मत्वं जडत्वेन प्रसाध्यं न च जडत्वं स्वरूपा सिद्धं शरीराद्बहिःस्थितानां प्राणा-
दीनां जाड्यस्य स्पष्टत्वादित्याह प्राणेति ७४३ अथांतःकरणमात्मानात्मत्वाभ्यां विचारयति मन इति । चत्वारोऽन्तःकरणभेदानात्माऽऽत्मबहुत्वापातात् बहुत्वांगीकारि च पूर्वोक्तप्रत्यभि-
ज्ञाद्यनुपत्त्यापत्तिरिति ७४४ ननु मन आद्यन्यतमस्यात्मत्वमस्त्वित्याशंकां निराकुर्वन् येन वा पश्यतीत्यादिवाक्यस्य भाष्योक्तार्थं हेतुतयाह एकैकश इति । एतेषां मन आदीनामेकैकस्यान्यतमस्या-
पिशब्दात्समुदायस्यात्मतान कुतः करणत्वतः अंतःकरणं हि चतुर्धापि चक्षुरादिद्वारानिर्गतवृत्तिभिरावरणाभिभावकत्वेनोपरागसंपादनेन वा चिद्धातोर्विषयप्रकाश उपकरणं तत्कथमात्मा भवेत् उप-
करणस्यात्मत्वे च इंद्रियाणां प्रदीपादेश्चात्मत्वापत्तिरित्याह नहीति ७४५ ननु किमर्थं मन आदीनामुपलंभकरणत्वमभ्युपगम्यते उपलंभकर्तृत्वमेवास्त्वित्याशंकां निरस्यति कर्तृत्वेपीति । उ

अपिमृत्युः सदादृष्टो निर्गमैरुधिरस्य हि ॥ तव तस्यात्मतानेष्टा प्राणवन्हात्मवादिनः ७४१ रुधिरस्य तवात्मत्वमेव सति समापतेत् ॥ प्राणिनो दोषदुष्टाहि जीवंत्यरु
धिराः क्वचित् ७४२ प्राणाग्रिरुधिराणां स्याज्जडानां नात्मता क्वचित् ॥ दृश्यते तत्र त्रयाणां हि बहिर्जाड्यं स्फुटं नृभिः ७४३ मनो बुद्धिस्तथा चित्तमहंकारश्च न क्वचित् ॥
आत्मा बहुत्वस्तत्र प्रत्यभिज्ञाद्यभावतः ७४४ एकैकशोऽपि न तेषामात्मताकरणत्वतः ॥ न ह्येन्द्रियाणामात्मत्वं प्रदीपादेरथापि वा ७४५ कर्तृत्वेऽपि च नास्येति नि
यतिः केनचित् क्वचित् ॥ वक्तुं शक्या यतः साम्यं चतुर्णामिह विद्यते ७४६ अपिशब्दास्तथा बोधाः सार्था अपि चतुर्विधाः ॥ मन आद्रेस्तु शब्दानां बोधानामात्मता
न हि ७४७ तथापीष्टत्वतो ह्यर्थाः शिष्यं ते तावन् विचारय ॥ किं ते जडा उतान्येस्युर्जडत्वेनात्मता भवेत् ७४८

पलंभकर्तृत्वेस्वीक्रियमाणे अस्यैव मनसो वाहंकारादेर्वा इति नि यतिर्नियमहेतुयुक्तिः केनचित्कचिद्वक्तुं शक्या विनिगमनाविरहात् सखकुत इत्यत आह यत इत्यादि । यत्तश्चतुर्णामनोबुद्धयहंकारा
णां परस्परमिन्द्रियैश्च जडत्वेन साम्यं दृश्यते तथा चानेकात्मतापत्तिर्जडानामात्मत्वे व्याघातश्चेति भावः ७४६ किंच मन आदीनामात्मत्ववादी प्रष्टव्यः किं मनोबुद्धयहंकारचित्तशब्दाश्चत्वार आत्मानः
किं वामनः प्रभृतिशब्दजन्या अर्थाकाराश्च तस्यो वृत्तयः किमथ वामन आदिशब्दानां चत्वारो र्था आत्मानः तत्र नाद्यद्वितीयौ शब्दतज्जन्यवृत्तीनामर्थप्रकाशार्थतया शेषत्वेन शेषिरूपात्मत्वायोगादित्याह
अपिशब्दा इति । मन आदेरंतःकरणचतुष्टयस्य वाचकशब्दास्तथा सार्था अर्थैः सहिता बोधाश्चतुर्विधाः सन्ति शब्दबोधार्थानां प्रत्येकंचतुर्विधत्वमित्यर्थः तत्र शब्दानां बोधानां चात्मतानहिवक्तुं शक्या
शेषत्वादिति शेषः ७४७ परिशेषादर्थेषु विचारमवतारयति तथापीति तथापिशब्दतज्जन्यवृत्त्योरनात्मात्वेपि अर्थावशिष्टाः कुतः इष्टवतः ईप्सिततमत्वत् अर्थो ह्यिबोध्यः सच बोद्धुर्बोधकरणे
र्बोधक्रियाचफलाश्रयत्वेनेप्सितो भवतीत्यतः प्रधानत्वादर्थविचार्याः । विचारस्वरूपमाह किंते इति । किंते अर्थाजडाः किमुतान्येचेतनाः तत्र जडत्वे जडभ्रामस्य पदार्थत्वे जडत्वस्य परिच्छेद
व्याप्यत्वात् परिच्छेदस्य चानित्यत्वव्याप्यत्वाद्नात्मात्मेयभवेयथा घटे इति ७४८

अनेकजडानामात्मत्वेप्रत्यभिज्ञायनुपपत्तिर्व्याघातश्चेत्याह उक्तदोषतइति ॥ ननुजडत्वंपरिच्छिन्नत्वव्याप्यं अतएवाकाशादयोनित्याइत्याशंकांनिराचष्टे कालेति । तेषामपिस्वोपादानैकदेशवृत्तिवेनपरिच्छिन्नत्वादनित्यत्वाच्च ७४९ विभुत्वाभ्युपगमेप्याह अपिपति । परैरपिभेदप्रतियोगित्वरूपोवस्तुपरिच्छेदोभ्युपेयंततथाचयावद्विकारप्रतियोग्यात्कार्यत्वेनानित्यत्वमिति ७५० परिच्छिन्नत्वस्यानित्यत्वनिरूपितव्याप्तिग्रहोपयोगिसाहचर्यग्रहमभिनयति वस्तुनेति । वस्तुपरिच्छेदइत्यस्यायमथावस्तुनापटादिनाइतोघटाद्विन्नतयाकल्पितेनास्यघटस्यपरमार्थतःपूर्णस्यच्छेदनंभेदप्रतियोगितयाकल्पनारूपंविद्यते एवंदेशकालपरिच्छेदइत्यस्यदेशकालाभ्यांकल्पिताभ्यामर्त्यताभावप्रतियोगितायाःप्रागभावध्वंसप्रतियोगितायावाकल्पनारूपंछेदनंविद्यते वस्तुतोऽथवस्तुनिमानसंभ्रमंकल्पनारूपंविनाभेदोऽणुरपिनविद्यतेइति तथाचविवेकिनांपरिच्छेदेनसहकल्पितत्वमनित्यतारूपमुपलभ्यते अज्ञानांधानांतुवृत्तमन्यादितिभावः ७५१ तृतीयेद्वितीयपक्षइष्टापात्तिदर्शयति अथान्यइति । अथतेमनआदिप्रदार्थान्येजडभिन्नास्तर्हिप्रकाशरूपावक्तव्यास्तथाचानंदात्मसदात्मकाःआनंदात्मसद्रूपाःस्युः प्रकाशस्यदुर्ग्राह्यभेदतथापरिपूर्णत्वेनानंदरूपत्वात् तादृशानंदस्यचसर्वोत्तरत्वेनतद्भावस्यसमक्षिणमंतराऽसिद्धे श्रेति तथात्वेपिभेदःकुतेनस्यादितिमृदशंकाप्राग्लक्ष्यभेदाभावंप्रतिजानीते भेदोत्रेति । अत्रमनआदिप्रदार्थानांसदानंदात्माभिन्नप्रकाशरूपत्वेसति तेषांसदादिस्वरूपाणांभेदो नभवेत् भेदहेतोरभावाहुर्वचत्वादितियावत् ७५२ किमेषांस्वरूपाणांक्षतःसतोभेदआनंदस्यानंदाद्भेदइत्येवंभेदआपाद्यतेकिंवापरस्परमिति विकल्प्यतत्रनायइत्याह सदा

परिच्छेदादनित्यत्वाद्धत्वञ्चोक्तदोषतः ॥ कालाकाशादयोप्येतेजडानित्याननुकचित् ७४९ अपिवस्तुपरिच्छेदस्तेषुतिष्ठातिवादिनाम् ॥ अनित्यत्वंतथात्वे स्यात्परिच्छिन्नत्वहेतुतः ७५० वस्तुनावापिदेशेनकालेनाप्यथच्छेदनम् ॥ विद्यतेनहिभेदोत्रविनास्वमानसंभ्रमम् ७५१ अथान्येतेप्रकाशाःस्युरानंदात्मसदात्मकाः ॥ भेदोत्रनभवेतेषांभेदहेतोरभावतः ७५२ सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चात्मनोभिदा ॥ नदृश्यतेयथालोकेस्वस्यस्वस्माद्विवस्तुनः ७५३ नप्रकाशः सुखादन्यःप्रतिकूलोजडोभवेत् ॥ नसुखंबोधतोभिन्नमज्ञानमसुखंयतः ७५४ नसत्तासुखबोधाभ्यांभिन्नास्यादसतःपृथक् ॥ असुखज्ञानरूपत्वेकोभेदःसदसत्त्वयोः ७५५ सुखबोधौनचस्यातांभिन्नोसत्तात्वरूपतः ॥ असत्त्वेचतयोर्वध्यायुत्रादस्ति कुतोभिदा ७५६ सदानंदप्रकाशेभ्योनात्माभिन्नःकथंचन ॥ तथात्वेऽसदानानंदाज्ञानानिस्युस्तवात्मनः ७५७ नास्तिनप्रतिकूलोननजडःसर्वदेहिनाम् ॥ आत्मायतोहमस्मीतिस्वानुकूलोविदन्सदा ७५८

नंदेति । सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चएषांचतुर्णामात्मनःस्वरूपाद्विदानदृश्यते यथालोकेपद्यादिवस्तुनःस्वस्यस्वरूपस्यस्वस्मात्स्वरूपादिति ७५३ द्वितीयंनिरस्यति नप्रकाशइत्यादिना । अन्यत्वेप्रतिकूलत्वेनजडत्वापत्तिरित्यर्थः सुखस्यबोधाद्विन्नत्वेऽभासमानत्वेनासुखत्वापत्तिर्भासमानसुखस्यैवपुरुषार्थत्वादिति ७५४ नसत्तेति । सत्तासुखबोधाभ्यांभिन्नाचेद्विद्वत्सतःपृथक्स्यात्किंतुअसद्रूपैवस्यात् एवंचसत्ताया असुखज्ञानरूपत्वेसुखज्ञानभिन्नरूपत्वेतस्यासत्त्वात्सदसत्त्वयोर्जगतिभेदो नस्यादिति ७५५ सुखबोधाविति । स्पष्टम् ७५६ सदानंदेति । आत्मासदानंदप्रकाशेभ्योभिन्नः तथात्वेअत्मनःसदानंदप्रकाशेभ्योभिन्नत्वांशोकारितवमतेआत्मनःअसदानानंदाज्ञानानिस्युः भावप्रधानो निर्देशः तथाचाऽसत्त्वाननंदत्वाज्ञानत्वानिस्युरित्यर्थः अज्ञानत्वंप्रकाशत्वविरोध्यावरणत्वम् ७५७ तर्कस्यविपर्ययपर्यवसायितां दर्शयन्नात्मनोऽसत्त्वानानंदत्वाज्ञानत्वानिसंखीत्याह नास्तिनेति । सर्वदेहिनामात्मानास्तिनकिंत्वस्यैवप्रतिकूलो न किंत्वनुकूलः नजडः किंतुप्रकाशः अत्राशंकांमानं प्रतिव्याघातं सूचयन्नात्मसत्त्वादावतुभवंदर्शयति यवइत्यादिना । यतआत्माहमस्मीत्याकारेणतथास्वानुकूलःप्रतिकूलविलक्षणःकदाप्यपिप्रियानभवामीत्याकारेणविदन्ज्ञानस्फुरन्भामीत्याकारेणसदाभासतेइतिशेषः ७५८

एवंविचारयतांतेषामधिकारिणामात्मनोऽनंतत्वस्मृतिमपिजातामभिनयति आत्मेति । भोसखायः आत्मेतितथाहमिति अनंतस्यात्मनो ज्ञानंयतः सर्वस्य प्राणिजातस्य दृश्यत इति आत्मपदार्थो हि यच्चाप्रोतियदादत्तेयच्चात्तिविषयानिह । यच्चास्यसंततोभावस्तस्मादात्मेतिकथ्यते इति निरुक्तः । कीदृशं ज्ञानं संदेहादिविवर्जितमिति । अतएवाहमस्मिन्नवेतिनाहमस्मीतिवानकश्चिद्व्रतीति ७५९ अतएवेति । अतः आत्मनः सदानंदप्रकाशरूपत्वे सत्यनंतत्वादेव सदानंदप्रकाशः आत्मनो न भिन्नाः तत्र हेतुमात्मभिन्ने सदादिबुद्ध्यभावमाह नरेति । यदिसदादिपदार्था आत्मभिन्नाः स्युस्तर्हि आत्मभिन्नतया मते पुनृश्रृंगसर्पकुड्ये पुन्यथाक्रमं सदानंदप्रकाशबुद्ध्यः स्युरित्यर्थः ७६० ननु कथमात्मनोऽनंतत्वं जडवस्तु कृतपरिच्छेदादित्याशंक्य जडस्यात्ममात्रकारणत्वादात्मनः पृथक्स्फूर्तिराहित्या च भिन्नत्वं दुर्वचमित्याहनचास्तीति । कारणं आत्मनः पृथक्किंचिन्नास्ति तथात्वे कारणस्य निःस्वरूपतापत्तेः 'आत्मन एवेदं सर्वम्' इत्यादिश्रुतेश्च । नचात्मनः पृथक्किंचिद्व्रश्यते कथमित्यत आह नहीति । लोक्यते इति लोको विषयो घटादिजडोनामजडत्वेन प्रसिद्धः स्वधियं स्वस्य आत्मनो धियं भानं विना न विद्यते किंतु प्रकाशरूपात्मभानपूर्विकैव विषयस्फूर्तिरित्यर्थः तथा च यथा घटो मृत्कारण कोमृदुपलंभशाली च नमृदः पृथक् तथात्मनः प्रपंच इति भावः ७६१ ननु यथात्मनो भिन्नं किंचित् हि सृष्टिश्रुतयः कथं कारणतामाहुरित्याशंक्या द्वैते बुद्ध्यवतारणाय तथाहुः नच तासां तत्र तात्पर्यमिति बोधयन् जडस्वयमुत्पद्येतेति शंका मपि वारयति स्वयमिति । कार्यपूर्वक्षणवृत्तित्वरूपकारणत्वस्य तदुत्तरक्षणवृत्तित्वरूपकार्यत्वस्य सहभावविरोधादिति नन्वज्ञानात्स्वस्य स्वंप्रतिहेतुतास्त्वित्यत आह

आत्माहमित्यनंतस्य दृश्यते ज्ञानमात्मनः ॥ सर्वस्य प्राणिमात्रस्य संदेहादिविवर्जितम् ७५९ अतएव न भिन्नाः स्युः सदानंदप्रकाशकाः ॥ नरशृंगाहिकुड्यादौ नैवं धीर्दृश्यते यतः ७६० नचास्तिकारणं किंचिद्व्रश्यते स्वात्मनः पृथक् ॥ नहिलोको जडोनामविद्यते स्वधियं विना ७६१ स्वयं स्वस्य न हेतुः स्यात्पदार्थः कोपि कुत्रचित् ॥ अज्ञानादपिरज्ज्वादेः सर्पादेरेव हेतुता ७६२ नचात्मा कुत्रचिद्देशे स्थितोऽस्ति गवि गोवत् ॥ आधारो हि प्रकाशेन विना नैव प्रसिद्ध्यति ७६३ ततो देशश्च कालश्च स्तुयत्सदसद्रपुः ॥ अध्यस्तं सर्वमेवैतत्प्रकाशेशर्वरीसमम् ७६४ दृश्यते मोहतोऽस्माकमानंदं आत्मप्रकाशतः ॥ शयानानां यथामोहात्स्वप्ने सदसदात्मकम् ६५ ततोऽनंतत्वमायातं सदानंदं आत्मरूपिणः ॥ प्रकाशस्य यत्छेदस्त्रिधास्मिन्नैव विद्यते ६६ एष देवः पुरासर्ग उपदिष्टो महात्मभिः ॥ गुरुभिश्चाधुना स्मभ्यं वामदेवेन चेरितः ७६७ अस्य जिज्ञासया स्माकं समाजोऽयं महानिह ॥ अंतःकरणभेदानां विकल्पेनात्र निश्चितः ७६८

अज्ञानादिति । अज्ञानादपि यारज्ज्वादेर्हेतुता सापि सर्पादिर्कंप्रत्येव नरशृंगज्जुं प्रतीति अतो वस्तुतोऽजमेव तत्त्वमिति तदुक्तं गौडपादैः 'एतत्तदुक्तं सत्यं यत्र किंचिन्न जायते' इति । एवं वस्तुपरिच्छेदं निरस्य देशकालपरिच्छेदाभावमप्याह नचात्मेति । गोव्यक्तिरूपे देशे गोत्वं यथा तिष्ठति तद्वत् कुत्रचिद्देशेन स्थित इत्यर्थः । तत्रोक्तलक्षणात्मभिन्नाधारस्यासिद्धययोगं हेतुमाह आधरोहीति । एतेन कालपलितरात्रिनिभम् ७६४ दृश्यते इति । एतादृशं सर्वमस्माकं मोहतो दृश्यते मोहेनाप्यात्मप्रकाशांशोनाच्छादयितुं शक्य इति दर्शयति आनंदं आत्मेति । दृष्टांतमाह शयानानामिति ७६५ कलितमाह एष सर्वतरोऽद्वितीयो देवः गुरुभिः सनकाद्यैः पुरासर्गे पूर्वसृष्ट्यावस्मभ्यमुपदिष्टः तथा वामदेवेनैरितो बोधितः ७६७ अस्मेति । पूर्वार्धस्य षष्ठम् । अंतःकरणेति । विकल्पेन विचारेण द्वाभ्युत्पत्तेन विनिश्चितोऽयमात्मेत्युत्तरेणान्वयः ७६८

अयमात्मेति । ईरितमस्माभिर्विचारार्थमेतत् स्पष्टमन्यत् ७६९ अत्रेदं प्रवृत्ततात्पर्यमनुसंधेयं येन वापश्यतीत्यादिर्देतदित्यंतस्य वाक्यस्य येन चक्षुरादिरूपपरिणतेन दर्शनादिन्यापारं करोति तदुपलब्धि करणमनात्मेति श्रौतार्थस्तमनुसंदधतामधिकारिणां चित्रासांतःकरणस्वरूपस्य जडांशविमोकेनानुसंधानात्तस्यैव वाक्यस्य तात्पर्यार्थोप्यवगतः तत्स्वरूपं च तदुपलब्धि करणं पदार्थस्य प्रकाशो विचार्यमाणः सदानंदात्मा सर्वांतरो द्वितीयश्च साक्षादपरोक्ष आत्मेतिस एष द्विविधोऽर्थः पूर्वग्रंथेन दर्शितः । अथ हृदयमित्यादिनामधेयानीत्यन्तवाक्यं पण्डितिश्लोकेभ्यश्चिख्यासुभूमिकामारचयति यतोऽतित्यादिभिः । आनंदात्मा अपरिच्छेदो नंतश्च सत्प्रकाशः पुमान्यतोऽतः करणोपाधिर्हृदयेऽवलोकितस्तस्मादित्युत्तरेणान्वयः यतोऽस्माकमुक्तात्मदर्शनेतः करणं सवृत्तिकमुपाधित्वेन स्वोपहित चित्स्मारकतया हृदयं च देशतयोपकृतवदित्यर्थः ७७० तस्मादिति । अत्रेति पदस्य देहलीदीपन्यायेनोभयत्र संबन्धः तस्माद्दृढांतःकरणयोरात्मौपलब्धिसाधनत्वस्य निर्णीतत्वात् अत्र हृदयांतःकरणयोर्वर्त्तमानानि हृदयादीनि अनेकानि नामानि अत्र हृदयांतःकरणयोः स्वोपलब्ध्याधारतासंबन्धेन स्वोपाधितासंबन्धेन वर्त्तमानस्यास्यावाङ्मनसगम्यस्याप्यात्मनः अस्मै इतियावत् दास्यामः स मर्षयाम इत्यर्थः । संबन्धत्वेन संप्रदानत्वस्य विवक्षया पृष्ठी । एवं नामार्पणे कृते च हृदयादीनां वाच्यारंभणश्रुत्यानाममात्रात्मकानां नामां ब्रह्मार्पणेन कृतज्ञतासिद्धिः तात्स्थ्यात्ताच्छब्दमिति न्यायानुसरणं फलतीति यद्वायतोऽतित्यादिश्लोकयोरेवमर्थः यतोऽस्माभिः सच्चिदानंदलक्षणः पुमान् हृदयेऽहंकारादिरूपे सवृत्तिकेतः करणे विचार्यमाणेऽवलोकितः साक्षात्कृतः । ननु कथं शबलवाचकाहंकारा

अयमात्मायदर्थं हिकोयमात्मेति चे रितम् ॥ अस्माभिः कृतकृत्याः स्मो वयं सर्वे त्रसंगताः ७६९ यतोऽतः करणोपाधिर्हृत्स्मा
भिर्हृदये पुमान् ॥ आनंदात्मा परिच्छेदः सत्प्रकाशोऽवलोकितः ७७० तस्मादस्यात्र नामानि दास्यामः संगता वयम् ॥
अवाङ्मनसगम्यस्य हृदयादीन्यनेकशः ७७१ एतैर्नामभिरात्मायमस्मद्ब्रह्मम्यते यथा ॥ सर्वैः संसारशूलार्तैः सर्वदुः
खविवर्जितः ७७२ उपासनाद्विचाराच्च हृदयं लभ्यते यतः ॥ ततो हृदयमित्यस्तु संज्ञानंदात्मरूपिणः ७७३

दिपदार्थालोचने शुद्धोपलब्धिरतो हेतुगर्भविशेषणं अंतःकरणोपाधिरिति । अंतःकरणं हि प्रकाशात्मकार्थवाचकाहंकारादिपदानां शक्तिविषयतायामयोग्यं सत् श्रोत्रपदप्रवृत्तौ कर्णशङ्कुलीवदुपाधि भावमवलंबते उपाधित्वं च कार्यान्वयित्वे सति वर्त्तमानत्वे च सति व्यावर्तकत्वं तथा चांतःकरणस्योपाधितानुसंधानद्वारास्माकं शुद्धोपलब्धिरिति भावः । तस्मादिति । तस्मादुक्तविषयाहंकारा दिवाचकहृदयादिपदानामस्मद्ब्रह्मशुद्धे पर्यवसानात् अत्रांतःकरणे प्रसिद्धानि हृदयादीन्यनेकज्ञानां नामान्यवाङ्मनसगम्यस्याप्यस्य शुद्धात्मनः दास्यामस्तत्र प्रयुक्तान् कुर्म इतियावत् ७७१ ननु शुद्धात्मन्यवाङ्मनसगम्येश्वरलेपसिद्धनाम्रां प्रयोगरूपः प्रयासः किमर्थ इत्याशङ्क्या वशिष्टाधिकारिणः प्रत्यस्माभिरुपाधिविमोकेनात्मा साक्षात्कृतो भवद्भिरप्येवं बुध्यतामित्युपदेशार्थ इत्याहुः एतैरिति । एतैर्हृदयाद्यैर्नामभिः सर्वैरधिकारिभिर्यथाऽस्मद्ब्रह्मदुपाधिनिर्माणेन गम्येत एतदर्थं नामानि दास्याम इति पूर्वेण संबन्धः नचायमुपायोपदेशोऽनपेक्षिताभिधानरूपः संसाररूपशूलरोगार्तैस्तान्निवृत्त्युपायस्यापेक्षितत्वात् एतदुपेयात्मलाभस्य सर्वदुःखाभावरूपत्वाच्चेत्यभिप्रायेणाधिकारिणामात्मनश्च विशेषणे इति ७७२ तत्र हृदयपदस्याहंकारे प्रसिद्धस्यापिशुद्धात्मनि पर्यवसाने एवमेवार्थः फलित इत्याह उपासनादिति । उपासनादहरविद्यादिरूपात् विचारात्पंचकोशलोचनादिरूपात् हृदि हृत्कमले बुद्धिगुहायां वाऽप्यमपरोक्षः सन् यतोऽलभ्यते परमात्मा तत एव रूपार्थपर्यवसानात् हृदयमित्याह रिक्ता अधुना नंदात्मरूपिण उपाधिविविक्तात्मनः संज्ञास्त्विति ७७३

आ. पु.

॥ ४२ ॥

उक्तविधमनःपदार्थमाह मनुतेइति । यस्मादेषआत्मासकलविश्वेप्रपञ्चमनुतेऽवबोधयतिअधिष्ठानेतथाप्रकाशयतियस्माच्चततोधिष्ठानतयाप्रकाशनादेवसकलस्वप्रकाशाद्वयमात्मानंमन्यतेजाना
यति 'तदात्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति' इति श्रुतेः यतश्च सर्वैर्मुमुक्षुभिर्मन्यतेमननेनावधार्यतेतस्मान्मनइत्येपरमृतइति ७७४ अथसंज्ञानपदंचेतनारूपसप्रतिविंबांतःकरणवृत्तिवाचिप्रसिद्धमप्यु
पायिविविक्तस्वरूपपरंसदेवमर्थकंभवतीत्याह स्वात्मनीति । यतःस्वात्मन्यध्यस्तंसकलंसदसदनिर्वचनीयंएवआत्माअखिलःपरिपूर्णःसम्यग्विवजानातितस्मात्संज्ञानमितिनामवान्नस्यादिति
७७५ प्रभुरस्मीत्याकारकचिच्छबलवृत्तिवाचकमाज्ञानपदमात्मपरतयाव्याकरोति आज्ञयेति । यस्मादस्यात्मन आज्ञयासन्निधिरूपयाऽऽधिदैवादिभेदभिन्नावागम्याद्यादेवताःप्रवर्ततेतस्मादा
ज्ञाननामाभविष्यति विमतंप्रत्यपिस्फुटोभविष्यतीतिलट्प्रयोगाशयः ७७६ व्यवहरोपयोगिचतुःषष्टिकलादिज्ञानेप्रसिद्धंविज्ञानपदमात्मपरतयाव्याचष्टे आत्मानमिति । यतोऽजडाजडवि
भायतःजडाजडयोर्भेदमालोच्यतत्पूर्वकमात्मानंचविशेषेणातिशयेनजानातितद्विज्ञानमितिनामोच्यतेइति ७७७ नवनवोन्मेषशालिशबलवृत्तिवृत्तिविशेषवाचिप्रज्ञानपदंशुद्धपरतयाव्याचष्टे
प्रकृष्टमिति । प्रकृष्टंसर्वभासकत्वेनेतिशेषः ईदृशमात्मस्वरूपमहमस्मीत्याकारेणयतआनंदात्माजानातितस्मात्प्रज्ञानमित्युच्यतेइति ७७८ ज्ञातस्याविस्मरणशालिबुद्धिवृत्तिविशेष
स्पचित्शबलस्यवाचकंमेधापदमात्मपरतयाव्याचष्टे आत्मानमिति । इतरदनात्मरूपं बुद्धंज्ञातंयतोऽनविस्मरति तेनेत्यादिस्फुटम् ७७९ इंदियद्वारानिष्क्रांतवृत्तवाचकंहृष्टिपदंशुद्धपरतया

मनुतेसकलंविश्वंस्वप्रकाशाद्व्यंततः ॥ मन्यतेऽपिचसर्वैर्हितस्मादेषमनःस्मृतः ७७४ स्वात्मन्यध्यस्तमाखिलःसकलंसदसद्यतः ॥ सम्यग्जानाति तस्मात्स्या
त्संज्ञानमितिनामवान् ७७५ आज्ञयैवास्यवर्ततेवागग्न्याद्याश्चदेवताः ॥ तस्मादाज्ञाननामाऽयमानंदात्माभविष्यति ७७६ आत्मानंचपरंचापिजडाजड
विभागतः ॥ विशेषेणैवजानातिविज्ञानंतेनकथ्यते ७७७ प्रकृष्टमात्मनोरूपमहमस्मीतिसर्वदा ॥ आनंदात्मात्रजानातिप्रज्ञानमिति तेनसः ७७८ आत्मा
नमितरद्वापिबुद्धंविस्मरतीह न ॥ तेनमेधेतिनाम्रायमानंदात्मानिगद्यते ७७९ अनेनचक्षुषासर्वोर्जंतुःपश्यतिसर्वतः ॥ तेनदृष्टिसमाख्यानमानंदात्मासमा
प्तवान् ७८० दधातिसर्वदेहान्सप्रविश्यांतर्गृह्यथा ॥ स्तंभस्तेनघृतिर्नामास्वानंदात्मनिदृश्यते ७८१ सेतुवद्विदधात्येषमर्यादांलोकधारिणीम् ॥ वर्णाश्रमा
दिजातानांतेनचासौघृतिःस्मृतः ७८२ मिनोतिसकलंविश्वंप्रस्थंयद्वद्यवानिह ॥ स्रग्यथावापिसर्पादीन्मतिस्तेनायमीरितः ७८३

व्याचष्टे अनेनेति । अनेनात्मरूपेणाविलुप्तेन चक्षुषा सर्वो जंतुः सर्वतः सर्वयतः पश्यति तेन हृदिरित्याकारं संसारव्यानं नामानंदात्मा समाप्ता नू लब्धवानित्यर्थः ७८० धैर्यरूपचित्शबलवृत्तिपरं धृतिपदमात्मपरतया व्याकरोति दधातीति । गृहस्यांतरंतर्गृहंतत्प्रविश्य यथा स्तंभो धारयति तथा सर्वदेहान् प्रविश्य स आत्मा दधाति तेन धृतिं संज्ञयति ७८१ प्रकारांतरेण वृत्तिशब्दमात्मनि संगमयति सेतुवदिति । यथा मृद्वार्यादिनिर्मितः सेतुः क्षेत्रमार्यादां विदधाति तथैष आत्मा वर्णाश्रमादिजातानां आदिपदेन तत्कर्मणां ग्रहः मर्यादां विदधाति कीदृशीं मर्यादां लोकनां कर्मफलानामसंकरलक्षणधारणशीलां तेन वानिमित्तेन धृतिरिति 'स एष सेतुर्विधारणः' इत्यादि श्रुतेरिति ७८२ तर्कात्मकमननवाचि मतिपदमात्मनि संगमयति भिनोतीति । यद्वत्प्रस्थं मानपात्रविशेषो यवान् भिनोति स्वस्मिन् प्रक्षिपति परिच्छिन्नं त्तीतियावत् यथा वासकमालावच्छिन्नं चैतन्यं स्वस्मिन् कल्पितान् सर्पादिनूतथा यमात्मा विध्वं भिनोति परिच्छिन्नं त्तेन मतिरिति संज्ञक इत्यर्थः कल्पितस्याधिष्ठानरूपदेशपरिच्छिन्नत्वान्मानक्रियाकर्मात्मत्वं प्रसिद्धमेव दुर्मित्रप्रक्षेपणार्थं स्य भिनोतेः परिमाणार्थं प्रयोगोपि नीचैः सदो भिनोति यदित्यादौ प्रसिद्धः अस्मिन् कल्पे मतिशब्दो भिनोतेर्द्वितीयात्यये उगादौ व्युत्पाद्यः संज्ञात्वात् एवं कर्तृसाधनाधृतिप्रभृतय इति ७८३

प्रकारांतरेणमतिशब्दार्थमाह सर्वेति । प्रमिणोतिसम्यक्निश्चिनोति ७८४ मनसईषाहिंसाआदानंवा ईषगतिहिंसाऽऽदानेप्वतिस्मरणात् मनोनियमनशक्तिशालिचित्शबलवृत्तिविशेषवाचि
मनीषापदमात्मनिसंगमयति इदंभेइति । यतोयमात्माइदंभेमाभूदिदंभूयादितिशेषः इत्याकारस्यमनसोनियंतुनियमनेईष्टेशक्तोभवतिअस्मान्मनीषेत्युक्तइति ७८५ विषादाख्यचिच्छबलवृत्तिवाचकं
जुतिपदमात्मपरत्वेसतिषादशार्थकंभवतितदर्थयति देहेंद्रियेति । तमोऽज्ञानमेतेषांप्रकाशनाज्ज्योतीरूपआत्माज्योतिरितिवक्तव्येजुतिरितिप्रोक्तःपरोक्षणेतिशेषः ७८६ प्रकारांतरेणास्यार्थमाह जूति
रिति । यद्वाजूतिर्जुतिर्भवेत् इदंपदस्थानेइदंपदवज्जुतिरितिवक्तव्येजुतिरितिवदंतोत्यर्थः साचजूतिश्चिदुःखधीःअध्यात्मादिदुःखानुभवउच्यतेइतिशेषः दुःखस्याप्यात्मनैवप्रकाशनादिदम
पिपरमात्मनएवोपपद्यतेसर्वभासकत्वादित्याह सापीति । सापिज्वरधातोःक्तिनिज्वरत्वेत्यादिनोष्टिचव्युत्पन्नजूतिपदस्ययत्परोक्षरूपंजूतिरप्यात्मनएवनामयस्मात्सएवप्रकाशकृादिति ७८७
अथवाद्युतिपदंजूतिरितिपरोक्षाकारेणनामास्तुइत्याह युतिरिति । संभवतिचेदमित्याह यस्मादिति ७८८ स्मरणरूपचित्शबलवृत्तिवाचकस्मृतिपदमात्मनिसंगमयति आत्मंति । यथा

सर्वप्राणिस्थितश्चायंप्रमिणोतिहिताहितम् ॥ तेनवामतिनामायमानंदात्मानिगद्यते ७८४ इदंभेभूदिदंमाचेत्येतस्यमनसोयतः ॥ इष्टेनियंतुमित्यस्मान्मनी
पेत्ययमीरितः ८५ देहेंद्रियांतःकरणतमसांहिप्रकाशनात् ॥ ज्योतिर्जूतिरितिप्रोक्तआनंदात्माहमात्मभिः ८६ जूतिर्जुतिर्भवेद्वापिसाचलोकेत्रिदुःखधीः ॥
सापिचात्मनएवस्यान्नामयस्मात्प्रकाशकृत् ८७ युतिरेषात्रजूतिर्वापरोक्षेणास्यसाभिधा ॥ यस्मादात्मप्रकाशेनयुज्यतेसकलंजगत् ८८ आत्मायस्मात्स्मर
त्येतन्माप्नुतेस्यात्कथंत्विति ॥ अपत्यानीवजननीस्मृतिस्तेनसईरितः ८९ आत्माजागरणंस्वप्नंसुषुप्तंवेतिसत्रिधा ॥ संकल्पयतितेनायंसंकल्पइतिगद्यते
७९० क्रतुरिच्छाविशेषोयमात्माभवतुसर्वदा ॥ इच्छयैवास्यजातंयज्जगदेतच्चराचरम् ९१ ज्ञानवान्क्रतुरस्वत्रयतआत्मेक्षणादिदम् ॥ जातंतेनक्रतुः
प्रोक्तआनंदात्माहमाभिभिः ९२ असुःप्राणसमुद्दिष्टस्तदुपाधिःक्रियाकरः ॥ भवत्यात्मायतस्तस्मादसुरेपनिगद्यते ९३ कामोनामभवेल्लोकइच्छामात्रंसु
खार्थिनाम् ॥ कामनामाभवत्येषआनंदात्माप्रकाशवान् ९४ स्त्रीसंगमाभिलाषोयं वशोयस्मादयंपुमान् ॥ प्रजायतेततोभूयादशनामाप्यसौपरः ७९५

जननीअपत्यानिस्मरतीतितेननिमित्तेनसआत्मास्मृतिरित्युक्तइति ७८९ सविकल्पकज्ञानेरूढंसंकल्पपदंसम्यक्कल्पयत्यवस्थात्रयमितिब्युत्पत्त्यात्मनिसंगमयति आत्माजागरणमिति ७९०
उत्पटेच्छायांप्रवृत्तिजनिकायांप्रसिद्धंक्रतुपदमप्यात्मनियोजयति क्रतुरिति ७९१ प्रकारांतरेणसंगमयति ज्ञानवानिति । करोतीतिक्रतुरितिव्युत्पत्त्याउपादानगोचरज्ञानवान्क्रतुपदार्थोत्रप्रकृतेऽस्तु
तथात्वमपीक्षणश्रुतेरात्मनिसंभवतीत्याह यतइत्यादिना ७९२ अथक्रियाशक्त्युपाधिकेमाणापानप्रेरकेवात्मनिप्राणेप्रसिद्धोऽसुशब्दोप्युपपन्नइत्याह । असुरिति । असुरितिप्राणःसमुद्दिष्टो लोके आ
त्मापियतस्तदुपाधिः क्रियाकरःसंनिधिनाक्रियाप्रयोजकस्तस्मादमुनामाऽस्त्विति ७९३ चिच्छबलेच्छावृत्तिवाचकंकामपदमात्मनिसंगमयति कामोनामेति । प्रकाशवान्मतइतिशेषः ७९४
वशकंतावितिधातुप्रकृतिकवशपदंजननशक्तकामवाचकमात्मनिसंगमयात स्त्रीसंगमेति । स्त्रीसंगमाभिलाषोयं वशइत्युक्तस्त्व । 'प्रजनश्चास्मि कंदर्पः' इतिगीतावाक्यस्मारयति यस्मादयंपु
मान्जायतेइति । ततइत्यादिस्फुटम् ७९५

एवंलक्षणमाहृदयादिषदानां शुद्धरत्नपरत्वेयाहृगर्थो भवति सप्रदर्शितः अथलक्षणमाहृदयार्थसंबन्धं स्फुटयन्नामधेयपदं वा गोणमित्यपि सूचयति एवमेतानीति द्वाभ्यां । एतानि हृदयादीनि नामानि हृदिवर्तमानस्यान्तःकरणस्य प्रसिद्धानीति शेषः तत्रांतःकरणे अस्माभिरधिकारिभिरनंदात्माहृदइति ७९६ ततइति । ततोतःकरणस्य सवृत्तिकस्य विचार्यमाणस्य तदुपलब्धिसाधनत्वाद्यान्यतःकरणे नामानि तान्यस्यात्मनो बोधायहितानि समर्पितानि दधाते रूपं यद्वाप्यान्यतःकरणेरूपाणीति शेषः तान्यस्यात्मनो नामधेयानि हितानि समर्पितानीत्यर्थः लोके नामधेयमपि स्वार्थस्मारकं अंतःकरणरूपाण्यपि तत्स्मारकाणीति सादृश्यान्नामधेयपदेन तान्युक्तानीति भावः । एतदेवाह बुद्धिमद्भिरिति । यतोत्रांतःकरणे सुविचारितस्य यमात्माहृदइत्येतत्ततोतःकरणरूपाणां नामधेयतयोक्तिरुचितेति भावः ७९७ एवं सवृत्तिकांतःकरणसाक्षित्वात्पदार्थत्वेनात्मादर्शितः अथ तत्पदार्थतया तत्प्रतिपादनपरमेव ब्रह्मेत्यादिव्याकर्तृसंगतिं सूचयति अंतःकरणेति । अंतःकरणनाम्नां लक्षणावाचोयुक्तिरपि आत्मस्वरूपापरिचयेनैव दत्तावकाशा तत्परिचये तु सर्वाणि नामानि सर्वैश्शब्दाश्च विषयांतरालाभात्तत्रैव पर्यवस्यन्ति तथाच्चांतःकरणनाम्नामवयुत्पानुवादन्यायेन तत्र प्रयोगइति भावः एतेन पूर्वग्रंथे क्तसर्वीतरत्वेनाद्वितीयतां विना नुपपद्यमानेन सूचितमद्वितीयतां स्फुटयितुमुच्चरोग्रंथइतिसंगतिरपि सूचिता सर्वमानवेद्यताचवार्तिककृद्भिरुक्ता 'अतोनुभवएवैकोविषयोऽज्ञातलक्ष

एवमेतानि नामानि ह्येतत्करणस्य हि ॥ तत्रास्माभिर्यदृष्ट आनंदात्मा परः पुमान् ७९६ ततोऽतः करणेष्वनानामन्यस्य हितानिवै ॥ बुद्धिमद्विर्यतोत्रायं दृश्यते सुविचारिते ९७ अतः करणनामानि सर्वात्मनि महेश्वरे ॥ उपपन्नानि नैवास्मात्पदार्थो न्योस्तिकश्चन ९८ आनंदात्मा परं ब्रह्म नाम रूपविवर्जितम् ॥ अव्याकृतं च जगतः प्रागवस्थास्वरूपभूत ७९९ हिरण्यगर्भोऽप्येष स्याद्विराजो जनकः प्रभुः ॥ विराडप्येष एव स्यात्सर्वलोकशरीरभूत ८०० विराजस्तद्वदस्माकं शरीरे सर्वदेहिनाम् ॥ त्रिलोक्याः समधिष्ठाता भोक्ता सर्वप्रकाशवान् ॥ इन्द्रोऽप्येष जगन्नाथो नास्मादन्योऽस्ति सकचित् ८०१ मरिच्यादिः प्रजानां स्यात्पतिर्यः कश्चिदत्र हि ॥ आनंदात्मैव सर्वः स्यान्नास्मादन्योऽस्ति कश्चन ८०२ वाग्भ्याद्याश्च ये केचिद्देवा देहादिसंश्रिताः ॥ आनंदात्मैव ते सर्वे स्वप्नदृष्टायथावयम् ८०३ पृथिव्यापस्तथा तेजोवायुराकाशमेव च ॥ इमानि पंचभूतानि नास्मादन्यानि संति हि ८०४

पः । अक्षादीनां स्वतः सिद्धोपपत्तेर्वाप्रमाणता इति । सर्वनामाभिधेयता च 'सर्वनामाचसविश्वरूपः' इति विष्णुपुराणादिप्रसिद्धा श्रुतयस्तुषदार्थशोधनपराअत्रानुकूला इति सर्वमुत्थम् ७९८ तत्रतावदेकसामानाधिकरण्येन सजातीयभेदवारकमेव ब्रह्मेत्यादि एष सर्वदेवा इत्यन्तं व्याकुर्वन् शुद्धमायाशबलहिरण्यगर्भविराज्भेदेन चतुर्विधब्रह्मपदार्थनोक्तात्मन ऐक्यमाह आनन्दात्मेति द्वाभ्यां । आनन्दात्मेति वक्तुं परंब्रह्मेत्यर्थः एवमुत्तरत्र अव्याकृतमायाशबलमीश्वरत्वेन प्रसिद्धं प्रागवस्थाकारणत्वम् ७९९ हिरण्यगर्भहति । हिरण्यगर्भः सूक्ष्मसमष्ट्यपाशिः विराजः स्थूलसमष्ट्युपाधिर्जनकः कारणम् ८०० ईदृशब्दस्य ईदृशमायाभिरित्यादि श्रुतिप्रसिद्धमर्थतथालोकप्रालान्यतरूपं च दर्शयित्वा तेनैक्यमाह विराज इति । समष्ट्यप्यष्टिशरीरेणोक्तो भोक्ता श्रौत ईदृशोऽप्येवः तथा जगन्नाथः प्रसिद्धोऽप्येव इत्यर्थः ८०१ मरीच्यादिरिति । मरीचिः कश्चपि सातत्प्रभृतिः प्रजापतिरेष एवेति आदिप्रदेन अक्षादीनां द्वाक्षादीनां च प्रहः ८०२ वागव्याया इति । ते देवा आनन्दात्मेवेति तत्र दृष्टान्तः स्वमेति । यथा स्वप्रदृष्टाः स्वमेऽस्माभिर्भिन्नतया कल्पिताः प्रमातारोऽवयवमेव तथा एतेऽपीत्यर्थः ८०३ अथ विजातीयभेदे ब्रह्मसाक्षात्ताधिकरण्येन तन्निवेद्यदि मानोत्यादि स्थावरमित्यन्तं वाक्यं व्याचष्टे पृथिव्याप्रतिनिधिः । इमानि सर्वेशरीरोपादानतया प्रसिद्धानि ८०४

उद्भिज्जानीति । स्वेदाज्जातानिस्वेदजानिदंशादीनि भूतानिप्राणिशरीराणिचतुर्विधान्यामिस्थावरजंगमत्वाभ्यां द्विविधानि चकाराद्धीनेतरपदोक्तस्पर्शकारणत्वेन कार्यत्वेन चोक्तद्विविद्यस्य परिग्रहः
सर्पादिशरीराणि हि पूर्वस्य कार्याणि उत्तरस्य चकारणानीति प्रसिद्धं इमे द्वे विधेः बुद्धयर्थतानामिति श्रुतौ क्षद्रभिश्चाणीवेत्युक्तं हवशब्दस्त्वर्थक इति ८०१ नास्मादिति । एतानि आनंदात्मस्वरूपिणोऽन्यानि न विद्यते इत्यन्वयः । सर्वपदार्थमाह सदसदस्त्विति । स्थूलसूक्ष्मचयत्तत्सर्वमित्यर्थः ८०६ इममर्थमदानां बुद्ध्या रूढं कर्तृत्वात् रूपपादयति उष्णतेत्यादिना अस्माभिर्गो
नीत्यतः पूर्वग्रंथेन । सदसत्तामरूपात्मकः प्रपञ्चः आनंदात्मस्वरूपं सत्ताम्रकाशः आनंदश्च अस्ति भातिप्रियमिति च प्रसिद्धम् ८०७ स्निग्धतेति ८०८ काठिन्यमिति । वसुधात्मनः पृथ्वीस्वरूपात्

उद्भिज्जानितथास्वेदाज्जातान्यंडोद्भवानि च ॥ जरायुजानि भूतानि स्थावराणि चराणि च ८०५ नास्मादन्यानि विद्यन्ते आनंदात्मस्वरूपिणः ॥ सदसदस्तु ना
न्यत्स्यादानंदात्मस्वरूपतः ८०६ उष्णता च प्रकाशश्च न भिन्नमग्रितो यथा ॥ तथानभिन्नं सदसदानंदात्मस्वरूपतः ८०७ स्निग्धता च द्रवत्वं च नान्येनीराद्यथा त
था ॥ इमे सदसतीनान्ये आनंदात्मस्वरूपतः ८०८ काठिन्यं चैव गंधश्च न भिन्नौ वसुधात्मनः ॥ यथा तथा सदसती आनंदात्मस्वरूपतः ८०९ यथा स्पर्शक्रिये वा
योर्भिन्ने स्तो नैव कर्हिचित् ॥ तद्वदेते सदसती आनंदात्मस्वरूपतः ८१० यथा सुपिरता शब्दा वा काशादपरौ न हि ॥ तद्वदेते सदसती आनंदात्मस्वरूपतः ८११
यथा सर्वगतो मानोऽप्रकाशो दोषवर्जितः ॥ तमस्तद्वदिदं विश्वमानंदात्मन्यलौकिके ८१२ अमूर्ते यद्वदाकाशे मूर्तमेवादितिष्ठति ॥ आनंदात्मप्रकाशे स्तितद्वज्जडमि
दं जगत् ८१३ कदाचिद्वापि किंचिद्वा केनचिद्दृश्यते यथा ॥ मेधादिकं न भस्येवमानंदात्मन्यदोजगत् ८१४ मायावीदारको यद्वच्चेषते व्यर्थमेव हि ॥ आनंदात्मा
पितद्वद्विचेष्टते व्यर्थमेव हि ८१५ मदिरामदमंदाक्षः पुरुः पश्यति भित्तिकाम् ॥ असती तद्वदेवैदमानंदात्मापि पश्यति ८१६ यथा स्वाश्रयदोषेण पित्रादौ दोषवर्जि
ते ॥ दोषं विलोकयेत्कश्चित्तद्वदात्मात्मनात्मनि ८१७ यथा शयानः पुरुषो न वेत्येकत्वमात्मनः ॥ एवं स्वप्नत्रयं पश्यन्नानंदात्मापि वेत्ति च ८१८ नलिकाभ्रमणे
यद्वन्नलिकादत्तपादकः ॥ शुक्रो भ्रमत्यबद्धोऽपि त्रयवानिति बोधतः ८१९ एकोनंतः सत्प्रकाश आनंदोऽस्मीत्यबोधतः ॥ संसारश्रुते भ्रमति तद्वदेव परः पुमान् ८२०
कमलस्य यथा गर्भे भ्रमरो गंधलोभतः ॥ दुःखं प्राणान्तमाप्नोति स्वात्मा विषयतस्तथा ८२१ यथा विभ्रांतधीः श्रीमान्विस्मृत्य स्मृतिं हितदृशम् ॥ लोके दारिद्र्यमाप्नो
ति व्यर्थमेवातिदुःखदम् ८२२

८०९ यथेति ८१० यथा सुपिरतेति । सुपिरता हवकाशः ८११ यथा सकेति । तमोऽयूककल्पितम् ८१२ अमूर्तेति । मूर्तत्वं घनीभावस्तद्वद्विहिते ८१३ कदाचिदिति । यथा षड्विधं मेधा
दिदृश्यते तन्न भस्येव न भो भिन्नाधिकरणं न तत्र च निषिद्धं च मानं मिथ्येति निश्चितमेव मात्मनि जगदिति ८१४ मायावीति । दारको बालः उक्तार्थमेतत् ८१५ मदिरिति । असती भित्तिकां कुड्य
निभमावरणम् ८१६ यथा स्वाशयेति । स्वाशयदोषः स्वचित्तदोषः पित्रादौ पितृभृत्याप्ते ८१७ यथा शयान इति । शयानः स्वप्नं पश्यन्नात्मन एकत्वं न पश्यति तद्वदा नंदात्मापि न पश्यतीति ८१८
नलिकेति । नलिका रज्जुनामभ्ये प्रोता शुक्रबंधनसाधनमिति प्रसिद्धा बोधतः भ्रमात् ८१९ एतद्वद्विचित्तमाह एक इति ८२० दृष्टान्तरमाह कमलस्यति । गर्भे बद्ध इति शेषः दुःखं शरीरमिष्य
ति भविष्याति च इत्यादिप्रथमप्रसिद्धम् ८२१ यथा विभ्रांतधी इति । यथा कश्चित् श्रीमान् विभ्रांतधीः सन् स्वमात्मानं तादृशं श्रीमंतं विस्मृत्य दरिद्रोऽस्मीति मन्यते इति ८२२

तद्वदिति । तद्वत्प्रातःनिकवत् आत्मप्रभुरपि निजं रूपं त्यक्त्वा विस्मृत्य सुखार्थं दीनदशां कर्तुं त्वादिसंसाररूपां प्राप्नोतीति ८२३ यद्वदिति । यद्वत्सर्वगुणोपेतोऽपि पुमान् कयाचित्स्वैरिण्यापुंश्चल्या मोहितः कर्मणोऽवशकृतोऽन्यं गच्छेत्तथात्मा माययेति ८२४ यथेति । यथालोकत्रयीनाथोऽपि इंद्रः कामेन कामिनीपरतंत्रो भूत्वा कामस्य देवत्वेन स्वस्य च देवाधिपतित्वेन स्वस्मिन् विद्यमानमपि तन्नियमनशक्त्यातां कामिनीं नियंतुं शक्नोति तत्तथात्मा स्वाश्रितत्वेन स्वनियम्यां मायामिति ८२५ प्रियेति । प्रियेण पुत्रादिना कृतेऽधिक्षेपेऽनादरे दोषेऽपि यथासौ पुत्रादिप्रियदर्शी दोषं तस्य दोषत्वं वेत्ति तथात्मा मायादोषमिति ८२६ भरेति । भारशृंगोनाममृगविशेषः सज्जप्रदेशात्पतन्शृंगैः प्रथमं भुवं स्पृशतीति प्रसिद्धः स यथा मृदः शृंगभारं हर्षेणैव वहति तथात्मा मायाभारमिति ८२७ यथादुर्जनेति । स्पष्टम् ८२८ यथादुर्जनदृष्टेति । दोषितादोषवत्ता मायादृशा अज्ञदृष्ट्या पुंसि आत्मनि ८२९ यथाजनेति । यथाराजा जनस्थितं प्रजागतं दुःखं स्वस्मिन् मन्यते आत्मीयत्वा

तद्वदात्मानिजं रूपं सुखोदधिसमं महत् ॥ त्यक्त्वा सुखार्थं मध्येति दशां दीनतमां प्रभुः ८२३ यद्वत्सर्वगुणोपेतः कयाचित्स्वैरिण्यापुमान् ॥ स्वैरिण्यादीनतामेति माययात्मा तथाकृतः ८२४ यथालोकत्रयीनाथः कामिनीं न नियच्छति ॥ तद्वत्सर्वनियंतापि मायानैव नियच्छति ८२५ प्रियपुत्राद्यधिक्षेपे दोषं यद्वन्न वेत्त्यसौ ॥ दोषं तथा पुमानेपमायादोषं न पश्यति ८२६ भारशृंगो मृगो यद्वद्भारं शृंगोत्थितं यथा ॥ हृष्टो वहति मायायाभारं तद्वदयं पुमान् ८२७ यथादुर्जनसंपर्कात्साधुर्भवति दूषितः ॥ एवं मायासमाश्लेषादात्मा भवति दूषितः ८२८ यथादुर्जनदृष्ट्या स्यान्निर्दोषोऽपि हदोषता ॥ एवं मायादृशा पुंसि संसारोऽनेकदोषभाक् ८२९ यथाजनस्थितं राजा दुःखमात्मनि मन्यते ॥ एवं जडेस्थितं दुःखमात्मन्येवाभिमन्यते ८३० यथाशयाने पुरुषे एकस्मिन् हेतुवर्जिते ॥ अकस्मादेव निखिलं जायते भूतभौतिकम् ८३१ एवं पुराणे पुरुषे माययापि विवर्जिते ॥ जायते सकलं हेतुद्विश्वं सदसदात्मकम् ८३२ यथास्वप्ने वृथा दुःखं स्वयं स्वस्य प्रयच्छति ॥ एवं जागरणेऽप्यात्मा व्यर्थमेव प्रयच्छति ८३३ यथास्वप्नाद्विबुद्धस्य स्वप्नदुःखक्षयो भवेत् ॥ वेत्ति चैतन्न मे दुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३४ एवं त्रिस्वप्नसंसारोऽप्यबोधे क्षीयतेऽसुखम् ॥ वेत्ति चात्मानं मे दुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३५ अस्मात् त्रिस्वप्नसंसारोऽबोधेन ब्रह्मवेदनम् ॥ जातमस्माकमेतस्मादहोऽपुण्यतमावयम् ८३६ अस्माभिर्यानिदं तानि ब्रह्मणो विविधानि हि ॥ बुद्धिना मानितेष्वत्र प्रज्ञाना मातिशोभनम् ८३७

भिमानात् तथात्मा जडैः करणे स्थितं दुःखं स्वस्मिन्निति ८३० यथाशयाने इति । हेतुवर्जिते रथादिनिमित्तसामग्रीहीने ८३१ एवमिति ८३२ यथास्वप्ने इति ८३३ यथास्वप्नादिति । विबुद्धस्य लब्धजागरस्य वेदनमभिनयति न मेत्यादिना ८३४ एवमिति । एवं स्वप्नात्प्रबोधवद्वाजाग्रदायवस्थारूपं त्रिस्वप्नलक्षणं संसारोऽप्यबोधेऽसुखं दुःखं श्यतीति ८३५ अस्मादिति । ब्रह्मवेदनरूपं बोधेन जागरणं जातमिति ८३६ एवमात्मनः प्रतिपादितायां तत्पदार्थावच्छेदकभूतायामद्वितीयतायामुपपत्तिप्रदर्शनपरंतत्प्रज्ञेत्यादिप्रतिष्ठेयं तं वाक्यं व्याचष्टे अस्माभिरित्याद्येकात्रिंशच्छ्लोके । यान्यस्माभिर्युद्धिनामान्यंतःकरणानामनिब्रह्मणोदतानि सप्रपिता नितेषु मध्ये प्रज्ञेतिताना मातिशोभनमिति यद्यपि प्रज्ञेतिताना महदादिनामसु नोद्दिष्टं तथापि प्रज्ञाननाम उद्दिष्टत्वेनातश्चोपसर्ग इति भावार्थं का रूपं तत्त्वेन तस्मान्नार्थप्रज्ञानमप्युद्दिष्टमेवेति भावः ८३७

ननु कथमस्य नास्तीति शोभनत्वमित्याशंक्य आत्मयाथात्म्यबोधनादित्याह यत इति । यतोऽथातुना प्रकाश उच्यते प्रशब्देन च त्रिविवभेदशून्यत्वरूपः प्रकर्षोऽर्थोऽत्यते यथा ब्रह्मशब्दोऽनिरतिशयमहत्त्वपरस्तद्वदिति एतादृशावयवार्थकंच प्रज्ञापदं महावाक्यात्तांसां विदमाह यस्यां संविदिस्वसजातिविजात्यात्माभेदो न ततोऽतिशोभनमेतन्नामेतिसंबंधः स्वस्वरूपंच सजातिः सजातीयश्च विजातिः विजातीयश्चेत आत्मानिरूपकतया शरीरस्य भेदस्य सतथेति ८३८ एतदभिप्रायमेव प्रज्ञानमिति नाम पूर्वमुक्तमुत्तरत्र च वाक्ये इत्याह तस्मादिति । तस्य विश्वनिर्वाहकतां नेत्रपदेन वक्तुं सर्वत्रास्थातिमाह ब्रह्मादीति ८३९ स्थावरमिति । भूतं पृथिव्यादिभौतिकं तत्कार्यंच स्थावरादियत्किंचित्सर्वप्रज्ञाने त्रं प्रज्ञोक्तलक्षणाने त्रं निर्वाहकं यस्य तत्तथा नीयते सत्तां प्राप्यतेऽनेनेति नेत्रमिति भाष्यमिति तत्र दृष्टांतः यथाऽस्मदादिशरीराणि मांसनेत्राणि मांसमयनेत्रे विनाऽसंति अप्रशस्तानि तद्वदिति उक्तप्रज्ञायानिर्वाहकत्वेन नेत्रसाम्येऽपि उपादानतया निर्वाहकत्वं व्यतिरेकोऽपि बोध्य इत्याह प्रतिष्ठितमिति । ईरितं 'ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा' इत्यादिश्रुतिषु ८४० 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुतिमनु रुरधोक्तमर्थं स्फुटयति अपीति । यत्त्रिलोक्याजठरेतः स्थितः सूर्येन्दुवन् हि मुख्यानां प्रकाशः कीदृशः लोके लोकावभासक इत्येवमीरितः सोऽपि प्रज्ञाने त्र इत्यन्वयः ८४१ तत्रोक्तप्रज्ञाभानमंतराभानाभावं हेतुमाह नहीति । उक्तप्रज्ञारूपां दृशं विना प्रकाशस्यापि सौरादेः किं भानं स्यादपि तु नैवेत्यर्थः न ह्यसाक्षिकं

यतोऽज्ञप्तिः प्रकाशः स्यात्प्रकर्षोभेदशून्यता ॥ स्वसजातिविजात्यात्माभेदो यस्य तांसां संविदि ८३८ तस्मात्प्रज्ञातशब्देन प्रकाशात्मायमीरितः ॥ ब्रह्मादिस्थावरांतानां देहेकाग्रेऽग्निरस्थितः ८३९ स्थावरं जंगमं वापि यत्किंचिद्भूतभौतिकम् ॥ प्रज्ञाने त्रं हितत्सर्वमांसनेत्रायथावयम् ॥ प्रतिष्ठितं जगत्सर्वं प्रकाशे ब्रह्मणीरितम् ८४० अपि प्रकाशोऽयः कश्चिन्त्रिलोक्याजठरे स्थितः ॥ सूर्येन्दुवन् हि मुख्यानां लोक इत्येवमीरितः ॥ लोकावभासकः सोऽपि प्रज्ञाने त्र उदाहृतः ८४१ न हि प्रज्ञादृशं हित्वा प्रकाशस्य प्रकाशनम् ॥ नोक्तं परोक्षमेतत्स्यात्सर्वानुभवं संश्रितम् ॥ कदाचित्कुत्रचित्किंचिद्भूतसर्वोपिवेत्तियत् ८४२ स्थावराणां हि विज्ञानं दृश्यते सुखदुःखयोः ॥ अस्मद्वद्विद्यते तेषां तृद्विहान्यादिकं यतः ८४३ स्थावरा हि जलान्याप्य यथा कालं सुशोभनात् ॥ स्वदेहान् विभ्रतो दृष्टास्तेन ते सुखिनः स्थिताः ८४४ मूलघातादिना तद्भूतस्नेहा हि दुर्भगाः ॥ पतनादिकृतो दृष्टास्तेन ते दुःखिनः स्थिताः ८४५ अन्नपानादिसंप्राप्त्या यथा कालं सुखं यथा ॥ संप्राप्य तृद्विर्भवति ह्यस्मदादिर्मनोरमा ८४६

किंचित्सिद्ध्यति साक्षिप्रतिपादकता प्रज्ञापदस्योक्तेति भावः अयमर्थः सर्वानुभवसिद्ध इत्याह नोक्तमिति । एतत्सर्वस्य जडस्य प्रज्ञाने त्रत्वं यदुक्तं तत्परोक्षधर्मादिवत्परोक्षमानवेद्यमेव न किंतु सर्वानुभवसंश्रितं एतदेव कथमत आह कदाचिदिति । यद्यस्मात्सर्वोपि प्रमाता कदाचित्किंचिद्भूतव्येव तथा च यद्यस्य सिद्धं तदुक्तप्रज्ञाव्याप्तमेव सिद्धं उक्तप्रज्ञयाऽसंबद्धं सिद्धमिति वदतो व्याघात इति भावः अत एवोक्तं विवरणकारैः सर्वे हि वस्तुज्ञाततयाऽज्ञाततया वा साक्षिचेतन्यस्य विषय इति सर्वत्र चिदन्वये मृदुगुणतघट रूपमृत्मा त्रत्वं द्विधस्य चिन्मा त्रत्वं मिति भावः ८४२ सर्वोपिवेत्तीत्युक्तं चित्प्रकाशस्य सर्वत्रानुगमं ददयितुं स्थावरेषु तावत्साधयति स्थावराणामिति । तत्रानुमानं दर्शयति अस्मद्वदिति । स्थावराः सुखादिज्ञानवंतः वृत्त्यादिमत्त्वादस्मदादिवदिति ८४३ एतदेव स्फुटयति स्थावरद्वीति । सुशोभनात्स्वदेहान् विभ्रतोऽधारयंतः तेन सुखज्ञानकार्यं वृद्धिमत्त्वेन सुखिनः सुखज्ञानवंतः ८४४ मूलेति । मूलघातो जटाच्छेदः आदिनाऽतिशीतसंसर्गादिप्रहः तेन गतस्नेहाः शुष्का इति यावत् तथा दुर्भगानिः श्रीकाश्च संतः पतनादिकृतः पतनादिशालिनो दृष्टा इति ८४५ अस्मद्वदिति दृष्टांतं स्फुटयति अनेति । यथास्मदादेर्यथा कालं मन्त्रपानादिसंप्राप्त्या सुखं संप्राप्य मनोरमा वृद्धिर्भवाते ८४६

तथेति ॥ तथास्मादेवेवशस्त्रप्रहारादेर्दुःसहावेदनां प्राप्यवेदनाः स्थानथैवस्थावराणां क्षयवृद्धीदिति एतेन पर्वतानां पृथिव्यादीनां चाभिमानिचेतनानुमानं सूचितम् ८४७ पशुष्वपि तदंशयति पशूनामिति । उभयेषां ग्राम्याणामारण्यानां चानुकूले हरितवृक्षपूर्णपाण्युपलंभादौ सति प्रवृत्तिर्दृष्टा विपर्यये दंडहस्तप्रतिकूलदर्शननिवृत्तिश्च दृश्यते इति तेनैते पशवो मनुजैः समादृति ८४८ पिपीलिकादावप्यातिदिशति जंगमानामिति । अस्मादनुकूलप्रतिकूललाभात्प्रवृत्त्यादेः ८४९ मुनीनामिति । मुनीनां विशिष्टादीनां तथा ब्रह्मादीनां देवानां शास्त्रतस्तथानुमानाच्चचेतनत्वलिंगकात्सुखदुःखान्यतमभोगोक्षेयः ८५० तथा सति प्रकृते किमात्मतमता आह सुखेति । सा प्रज्ञा प्रकाशरूपैव नात्र क्रिया गंधोपीत्याह नचेति ८५१ प्रत्युत्क्रियोपरमो दृश्यत इति व्यतिरेकसुखेनाह यावदिति । यावत्सुखं दुःखं फलनोत्पद्यते तावदेव कारणानि क्रियाः कुर्वते इत्यन्वयः ८५२ फलोत्पत्तौ तु क्रियोपरम इत्यत्र दृष्टान्तमाह यथेति । यथा तृप्तौ जातायां विद्यमानैरपिकारकैः कर्त्रादिभिर्भुजिक्रियानक्रियते तत्र हेतुः तस्याः सत्तया तस्यास्तृप्तेः सत्तयानिष्पत्त्येति यावत् ८५३ दार्ष्टान्तिकमाह एवं सुखइति । स्पष्टम् ८५४ एवं प्रज्ञायाः स्वरूपं दर्शयित्वा तस्याः प्रज्ञेयं प्रति उपादानतयाने त्रतां स्फुटयति सुखेति । नोऽस्माकं भोक्तृणां सुखदुःखे प्रज्ञया विरहितेन जायेते न वा कदाचित् क्वचित् विद्येते यतस्ते प्रज्ञातो विविक्ते सति शशशृंगाभे इति ८५५ एवं स्वकीयसुखदुःखयोः प्रज्ञामात्रतां निश्चित्य तदृष्टान्तेन परकीयसुखदुः

तथाशस्त्रप्रहारादेर्दुःसहाप्राप्यवेदनाम् ॥ क्षयः स्यात्स्थावराणां च क्षयवृद्धीतथैव च ८४७ पशूनामुभयेषां स्यादनुकूले विपर्यये ॥ प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च तेनैते मनुजैः समाः ८४८ जंगमानां हि सर्वेषां व्यवहारः समो यतः ॥ पिपीलिकादयोऽप्यस्मात्सुखदुःखोपभोगिनः ८४९ मुनीनामपि देवानां ब्रह्मादीनां हि शास्त्रतः ॥ अनुमानाच्च गम्येत सुखदुःखोपभोगिता ८५० सुखदुःखोपभोगोयः सा प्रज्ञेति प्रकीर्तिता ॥ न च क्रियात्रका चिद्धिसुखदुःखे च दृश्यते ८५१ यावदुत्पद्यते नैव सुखं वा दुःखमेव वा ॥ तावदेव क्रियाः सर्वाः कुर्वते कारणान्यपि ८५२ यथा तृप्तौ च जातायां कारकैर्न भुजिक्रिया ॥ क्रियते सत्तया तस्या विद्यमानैरपि स्वयम् ८५३ एवं सुखे च दुःखे च जाते तत्कारणैर्न च ॥ क्रियते हि क्रियानामविद्यमानैस्तु सर्वतः ८५४ सुखदुःखे च जायेते प्रज्ञा विरहितेन हि ॥ विद्येते शशशृंगाभे कदाचित् क्वापि वा त्रनः ८५५ यथास्माकं तथान्येषां सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ प्रज्ञैव सुखदुःखे ते सुखदुःखत्वे हेतुतः ८५६ प्रज्ञामात्रे यथोक्ते ते सुखदुःखे तथैव हि ॥ प्रज्ञामात्रे सदसती तस्यां सत्यां प्रकाशनात् ८५७ रज्ज्वां सत्यां यथा सर्पो भासमानः पृथक्कृतः ॥ न स्यात्सुखादिकं तद्वत्प्रज्ञातो न पृथग्भवेत् ८५८ प्रजाबुद्धिः प्रकाशाख्याजडासापि जडेतरम् ॥ सुखादिवदपेक्षेत प्रकाशं स्वकाशकम् ७५९ तस्मादालोकमात्रायां प्रज्ञावागुपचारतः ॥ यथा प्रकाशे भान्वादेरुपचारात् प्रकाशगीः ८६०

खयोरपि तथा त्वन्विर्धार्य सुखत्वदुःखत्वरूपहेतुभ्यामित्याह यथास्माकमिति ८५६ तदृष्टान्तेन चान्यत्र प्रज्ञामात्रतावधार्येत्याह प्रज्ञामात्रे इति । ते उक्ते सर्वभोक्तृसंबन्धिनी सुखदुःखे यथा प्रज्ञामात्रे प्रज्ञातिरिक्तस्वरूपहीने तथा सदसती यावत्कार्यकारणे प्रज्ञामात्रे कुतः तस्यां प्रज्ञायां सत्यामेव भासमानायामेव प्रकाशनात् स्फुरणात् ८५७ दृश्यं प्रज्ञापरिणाम इति भ्रममपाकर्तुं विवर्त्तोपादानं दृष्टान्तमाह रज्ज्वा मिति । यथा रज्ज्वां सत्यां भासमानसर्पो रज्जोः पृथक्कृतश्चेत्तर्हि न स्यात् शशशृंगसमो भवेत् तद्वत्प्रज्ञातः पृथक् सुखादिकं प्रपञ्चो न भवेत् असन्नेव भवेदित्यावत् ८५८ ननु किंबुद्धिरिधं प्रज्ञेतिकस्य चिद्धमं प्रोपसर्माथं प्रकर्षानुपपत्त्या निरस्यति प्रज्ञेति । या बुद्धिः प्रकाशाख्या प्रकाशत्वेन लोकप्रसिद्धा सापि जडेतरं स्वप्रकाशप्रकाशमपेक्षताऽतो प्रकृष्टत्वात्सानमुख्या प्रज्ञा शिलामध्यगतसहस्रदीपवत्साक्षिणमंतरा सिद्धेर्दुर्वचत्वादिति भावः ८५९ बुद्धौ तु प्रज्ञापदं गौणमित्याह तस्मादिति । आलोकमात्रायां आलोकस्य भूतानां सात्त्विकांशगणस्य प्रकाशस्य मात्रायां कार्यतया लेशभूतायां यदाऽऽलोकस्यात्मप्रकाशस्य प्रतिबिम्बतया लेशोचिदाभासं बुद्धिर्विशिष्टप्रज्ञापदमुपचारादिति । दृष्टान्तमाह यथेति । 'त्रियां मात्रा बुद्धिः पुंसि लवले शकणां गे' इत्यमरः ८६०

फलितमाह तथेति । तथा तथा सति अन्यत्र समस्तमात्रायां भूतानां सात्त्विकांशगणस्य प्रकाशस्य मात्रायां कार्यतया लेशभूतायां यदाऽऽलोकस्यात्मप्रकाशस्य प्रतिबिम्बतया लेशोचिदाभासं बुद्धिर्विशिष्टप्रज्ञापदमुपचारादिति । दृष्टान्तमाह यथेति । 'त्रियां मात्रा बुद्धिः पुंसि लवले शकणां गे' इत्यमरः ८६०

फलितमाह तथेति । तथातथासतिअन्यत्रसमन्वयाभावेसतिआनंदात्मनिप्रज्ञाशब्दोमुख्यइति तत्रहेतुगर्भेविशेषणेबोधेइति । अत्रप्रज्ञापदमानंदात्मनिमुख्यमिति वदतां ग्रंथकृतामयमाशयः
व्यवहारेहिभाट्टनयइत्यभ्युपगमः भट्टमतेचजातोशक्तिः जातिश्चप्रतिविंबविशिष्टवृत्तीनांविंबमेव अतएवविवरणकाररपिज्ञानादिपदानांमुख्यावृत्तिःशुद्धेदशिता नचावाङ्मनसगम्यत्वप्रतिपाद
कश्रुतिविरोधः तस्याःश्रुतेर्मनोविषयविषयकवाग्विषयत्वनिषेधपरत्वात् अथविशिष्टवाचकपदानां शुद्धलक्षणयैववृत्तिरितिवादिनांसंक्षेपशारीरककृतांमतेतुमुख्येत्यस्यप्रशस्ततत्त्वज्ञानोपयोगित्वादि
त्यर्थेइति । यतएवमिति यतउक्तयुक्तैः एवंप्रज्ञाशब्दस्यानंदात्मनिमुख्यत्वंततएवाशयात्श्रुत्याएवंकथ्यतेएवंकथं लोकोद्देश्यवर्गः प्रज्ञानेत्रइति नहिसबुद्धिनिर्वात्यः बुद्धेःस्वसिद्धयेपरापेक्षायाउक्तत्वा
दानंदात्मनात्वभिन्ननिमित्तोपादानेननिर्वाह्यइतिभावः ८६१ प्रज्ञानेत्रइतिवाक्यार्थसहेतुकमनुवदन्प्रज्ञानस्यप्रतिष्ठात्वंस्फुटयति भूतेतिचतुर्भिः । यतोमायासहितभूतभौतिकजातरूपस्यसर्वस्यप्रपं
चस्य कीदृशस्य सदसदात्मनःस्थूलसूक्ष्मकस्य स्वप्रकाशप्रकाशेनस्वरूपेणप्रकाशनात्प्रज्ञात्कलक्षणानेत्रनिर्वाहिकाभवतिततःसैवलोकस्यप्रतिष्ठाऽऽधारः उपादानस्यमृदादेरुपादेयघटाद्याधार
त्वंलोकेपिसिद्धमित्याह हेतौकार्यस्थितंयतइति । हेतौउपादानेइतिद्वयोरर्थः ८६२ । ८६३ हेतौकार्यस्यस्थितत्वमभिनयति अव्यक्तेति । अदौष्टेःपूर्वअंतेविनाशानंतरंचसकलंजगत्

तथासर्वप्रकाशानांप्रकाशेभेदवर्जिते ॥ आनंदात्मनिशब्दोयंमुख्यःप्रज्ञेति संभवेत् ॥ यतएवंततःप्रज्ञानेत्रोलोकोपिकथ्यते ८६१ भूतभौतिकजातस्यमाय
यासहितस्यच ॥ प्रपंचस्यास्यसर्वस्यसदासदसदात्मनः ६२ प्रज्ञानेत्रंस्वप्रकाशप्रकाशेनप्रकाशनात् ॥ यतस्ततःप्रतिष्ठासाहेतौकार्यस्थितंयतः ६३
अव्यक्तामरूपाभ्यामादावंतेचसंस्थितम् ॥ मध्येचताभ्यांव्यक्ताभ्यांप्रज्ञायांसकलंजगत् ६४ यथाविशुद्धेनभसिगंधर्वनगरादिकम् ॥ यथावात्मनिबाल
स्यदुःखदंराक्षसादिकम् ६५ प्रज्ञानमतएवैतद्ब्रह्मेत्याहुर्मनीषिणः ॥ नह्यस्मादधिकंकिंचित्सदसद्वापिविद्यते ६६ देशःकालस्तथावस्तुभावाभावस्व
रूपकम् ॥ तत्सर्वंप्रज्ञयाव्याप्तंपर्णानीवनशंकुना ६७ पातालंभूतलंवापिदिवंवाबाह्यमेवच ॥ तिष्ठत्येकंनभोव्याप्यप्रज्ञैवसकलंजगत् ८६८

अव्यक्ताभ्यामस्पष्टाभ्यानामरूपाभ्यांप्रज्ञायांस्यितंमध्येचमुष्टिकालेव्यक्ताभ्यांताभ्यानामरूपाभ्यांस्यितमिति घटादीनामपिमृदाद्युपहितमात्मचेतन्यमेवोपादानमित्याकरेस्पष्टमिति ८६४ त
त्रापिविद्यतोपादानतेवेतिदृष्टांताभ्यांस्पष्टयति यथेति । आत्मनिमनसि ८६५ महावाक्यंव्याचष्टे प्रज्ञानमिति । अतःप्रज्ञानपदपर्यायप्रज्ञापदस्योक्तार्थपरत्वादेवएतत्साक्षादपरोक्षंप्रज्ञानं
क्षेत्याहुर्मनीषिणोवेदांतविदइति । ब्रह्मणदार्थमाह नहीति । यत्किंचित्सदसत्तत्सर्वंआस्मात्प्रज्ञापदार्थात्प्रज्ञानात्अधिकंपृथग्नविद्यतेतस्माद्ब्रह्मपदप्रयोगमर्हतीति ८६६ नन्वेकमेवपदंशुद्धतांबो
धयिष्यतिकिंपदद्वयात्मकेनवाक्येनेतिचेन्न पदमात्रस्यस्मारकत्वेनैकंपदंविशिष्टमर्थमपिस्मारयेत् वाक्यभावेतुसामानाधिकरण्येनपदांतरार्थैकतांलब्धुंतदनुकूलमेवस्मारयेदितिविशेषादित्याशये
नब्रह्मपदसमानाधिकृतेनप्रज्ञानपदेनयादशोर्थोबोधितस्तमाह देशइतिद्व्याभ्यां । योयंदेशः कालश्च यच्चतदवच्छिन्नंभावाभावरूपंवस्तुजातंतत्सर्वंप्रज्ञायासर्वीतरचेतन्येनव्याप्तमिति । अत्रदृष्टांतः
यथापर्णानिपत्राणिशंकुनावृत्तेनव्याप्तानितदइति ८६७ दृष्टांतांतरमाह पातालमिति । पातालंभूतलंदिवमंतरिक्षंस्वर्गंवाततस्त्रिलोक्याबाह्यदेशंचव्याप्ययथानभस्तिष्ठतितथाप्रज्ञैवसकलंव्याप्य
तिष्ठतीति सर्वीतरंवस्तुप्रज्ञानपदार्थइतिभावः ८६८

तत्समानाधिकृतेन ब्रह्मपदेन च तस्या द्वितीयतानि विज्ञेयता रूपो ध्येत इत्याह औघर्वेति । यथा काशे कल्पितं गंधर्वनगरादिकमाकाशमेव तत्र कल्पितं तु नैवास्ति तथा प्रज्ञायां कल्पितं विश्वं प्रज्ञैवास्ति कल्पितं जडाजडं विशेषरूपमशेषं प्रज्ञायात्रमित्यर्थो ब्रह्मपदं प्रसादलभ्य इति ८६९ स एतेनेत्यादिसंभवदित्यंतं व्याकरोति एवमित्यादिभिः । स्वामदेव वाक्यं तोविचारे प्रवृत्तेऽधिकारिजनः प्रभुः साधनसंपत्त्या समर्थः एतच्छरीरादिष्विषयविवेकेन जहौ तत्कवान् ८७० अभिमानमिति । परिष्कार उपकरणं गृह्यते तत्सहितेशरीरेऽभिमानमहंकारमकारात्मकं परित्यज्यारब्धकर्मणां निर्वाणमंतुं कुर्वन् हेतुशता तदर्थमिति यावत् भोगानवापजीवन्मुक्तो विजहारेति यावत् ८७१ आनंदेति । आनंदात्माहमस्मीत्याकारेणाविर्भवद्यत्प्रज्ञामात्रैकरूपं प्रज्ञामात्रं च तदेकरूपमद्वयवस्तु तद्विभक्तिरंतरमनुसंधातीति स तथा इत्यधिकारिजनविशेषणं । विदेहमोक्षमाह । स्वात्मनीति ८७२ एतेरेयव्याख्यामुपसंहरन्नेतेरेयपदव्युत्पत्तिसूचयन्नयमर्थोऽधिकारिभिस्तत्परैरवधार्य इति दर्शयति अपौरुषेयैरित्यादिना । अपौरुषेयैः पुरुषेणाथैदृष्टान्निमित्तानि पूर्वानुपूर्वीनि निरपेक्षोच्चारणकानि भारतादीनि पौरुषेयाणितद्विलक्षणेर्वचनैरात्मावेत्याद्यैरयमिति हास इतरा संज्ञकाया अपत्येन ऋषिणादौ ईरितस्तपसा अनुसृज्य प्रकाशितः कीदृशेन इतरायाः सुतेन एष पंथा इत्यादिवाक्यं प्रथमं प्रकाशयता तद्वाक्यस्वरूपं चतुर्थश्लोकव्याख्यायां दर्शितम् ८७३ तद्वाक्यं पूर्वं विस्तरेण व्याख्यातमपि सुखबोधाय संक्षिप्तार्थमर्थतः पठति अयं मार्ग इति । ब्रह्मणो वेदनं अयमेव मार्गस्तथेदमेव कर्मावश्यं संपाद्यंतथेदमेव ब्रह्मसत्यं च तत्प्रापकत्वादिति अस्मात्प्रमादेन कार्य इति ८७४ नचेति । ब्रह्म

गंधर्वनगरं मेघोनीलिनादिकमेव वा ॥ न भ एव यथा तद्वत्प्रज्ञैवैतज्जडाजडम् ८६९ एवं विचारतः सोयमधिकारिजनः प्रभुः ॥ वामदेवदेताद्विशरीरादिजहौ धिया ८७० अभिमानं परित्यज्य शरीरे स परिष्करे ॥ आरब्धकर्म निर्वाणं कुर्वन् भोगानवापसः ८७१ आनंदात्माहमस्मीति प्रज्ञामात्रैकरूपमृत् ॥ स्वात्मनि स्वर्गरूपेऽभूदमृतो वामदेववत् ८७२ अपौरुषेयैर्वचनैरिति हासो यमीरितः ॥ इतरायाः सुतेनादावेष इत्यादिवादिना ८७३ अयं मार्गस्तथा कर्म ब्रह्मसत्यं च वेदनम् ॥ ब्रह्मणो न प्रमादोऽस्मात्करणीयः कथंचन ८७४ नचातिक्रम्य गंतव्यं वेदसंसाधनं तन्तरम् ॥ अस्य येऽतिक्रमं च कुः पराभूता हि दुर्धियः ॥ संसारसुभटे नैव ते सर्वे विजिताः क्षणात् ८७५ इत्यस्मिन्वचने नृणां विश्वासाय महा मुनिः ॥ उदाजहार मतिमानिति हासमिदं शुभम् ८७६ अस्यार्थेन जानंति मनुजास्ताननेकशः ॥ संसारसुभटो ह न्यायथात्र मृगयुर्मृगान् ८७७ पितृमातुदरे सतथा तु गर्तनिपातनैः ॥ विष्णून्नादिकृतैर्लपैर्जरावस्थ्यादिबंधनैः ८७८

णो वेदनमतिक्रम्य साधनान्तरं प्रतिनगंतव्यमिति अस्मेति । अस्य ब्रह्मवेदनस्यातिक्रममुपेक्षारूपं घेचकृते दुर्धियः पराभूताः पराभवं गता इति । ननु पराभवः प्रतिद्वंद्विनः सकाशाद्भवति अत्र कः प्रतिद्वंद्वीत्याशंक्य उदरमंतरं कुरुते तत्स्य भयं भवतीत्यादि श्रुतेर्मयोपाधि रश्चिरो यमराज वदज्ञानं भयहेतुर्मया कार्यं संसारश्चाभिमानलक्षणो यमकिं करवत्पराभवकर इत्याह संसारेति । संसार एव सुभटो महाबलो यो घस्तेन तेऽतिक्रमणशीलाः क्षणेन विजिता इति ८७५ तद्वाक्यानुवादप्रयोजनं दर्शयति इत्यस्मिन्निति । इत्यस्मिन्वाक्ये प्रथमं प्रकाशिते केचिदित्यंशं कितवतः ननु भवदुक्तमपि ब्रह्मवेदनस्य मार्गत्वादिकं नास्मद्ब्रह्मावतरतीति तेषां नृणां मेतद्वाक्यार्थे विश्वासाय विश्वासं श्रद्धां जनयितुमिति हासं उदाजहार उदाहरणवत्प्रकटीकृतवानिति उदाहृते च शंका निवर्तते वा मदेवादीन् प्रतिज्ञानस्य सत्यं ब्रह्मप्राप्तिसाधनताभिधानेन मार्गात्वादीनां निर्णयात् ८७६ जन्मत्रयनैरंतर्यप्रतिपादेन चातिक्रमशालिनां पराभवोऽप्यत्र दर्शित इत्याह अस्यार्थमिति । अस्मेति हासस्यार्थं प्रमेयं ये मनुजामानुषवपुर्लब्धापि न जानंति तान् संसारसुभटो यमभटवत् हन्यात् न्यथयेत् लोकिको दृष्टांतः मृगयुर्मृगयः ८७७ कथं हन्यादिति प्रकारिज्ञासायामेतेः कृतेत्यन्वययोग्यां स्तुतीययानि दिशतियमयातनासास्यं च बोधयति पितृमातुदरे इत्यादिपद्भिः । सतथातव एव गर्तं तत्र निपातनेः गर्भस्थस्य विष्णुसंसारं एव लेपस्तेः जरावस्थ्यादिभिर्गंतव्येष्वनुरूपेर्बन्धनैः निरयेत्येतदर्थः प्राप्तिदाः ८७८

कमीति । उदरकमण्डलनागास्तदागमैः ॥ ७७४ ॥ तैर्लपैर्जरावस्थ्यादिभिर्गंतव्येष्वनुरूपेर्बन्धनैः निरयेत्येतदर्थः प्राप्तिदाः ८७८

कृमीति । उदरकृमयएवनागास्तमयैःपाशैः तथादुःसहैर्जठरभ्रवैर्वाताग्निभ्यांजनितैस्तापैः सूचीमुखनिरयसाम्यंबोधयति उपस्थेति ८७९ अनेकेति । अनेकजन्मनांस्मृतिर्दुःखातिशयाय
 मूर्छयात्मविस्मृतिश्चनिरयेपिगर्भगतस्यचेतिसाम्यं बाल्यदुःखानानिरयसमादर्शयति अशक्तीति ८८० क्रीडिते बालपक्षेक्रीडानामप्राप्तिरध्यापकादिभ्योभीतिश्चप्राप्तिर्या निरयेपिस्वर्गवा
 सिनांयाःक्रीडादुःखातिशयायस्मृतिपथमवतरंत्यस्तासामप्राप्त्यादुःखं । तथागुर्वीयामात्रादिभीतिस्तयाचेति अत्रपक्षेमातृशब्दोमीर्हंसायामितिधातोस्तुचिमीनातिमिनोतीत्यात्वेचव्युत्पन्नोहिं
 सकवचनः । आदिपदेनतदुपकरणग्रहः । यौवनदुःखानां तत्साम्यमाह पंचेति । पंचबाणेनकामेनकृतैश्चित्रैर्नारीमूर्त्तेश्चित्तभूमौलिखनैः तथाविचित्रैर्नानाविधैर्भ्रमैर्भ्रमणैःकृतंदुःखंप्राप्तिद्वं निरयपक्षे
 तुप्रत्यालीढादिस्थानभेदात्पंचविधानिचबाणकृतानितत्तथा मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । यद्वा नाराचादिभेदात्पंचविधैर्बाणैःकृतानीतिविग्रहः । एतादृशानिचित्राणिआश्चर्याणितैः
 यमदृताहिदुष्कृतिशरीराणि लक्ष्मीकृत्यबाणप्रहणाभ्यासंकुर्वतीतिपुराणेप्रसिद्धम् । विविधंभ्रामयंतीतिचेति 'आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रं' इति । तथा 'स्यात्प्रत्यालीढमालीढमित्यादिस्थानपंचकं'
 इत्यमरः । आदिपदेनसमपदविशाखमंडलानांधनुर्वित्पादन्यासभेदानांग्रहः ८८१ वार्द्धकादिदुःखानानिरयसाम्यमाह श्वित्रिणीति । श्वित्रिणीजरातत्संगमकृतैर्दोषैरोगाद्यैः निरयपक्षेकु

कृम्याख्यनागपाशैश्चदुःसहैर्जठरोद्भवैः ॥ वाताग्निजनितैस्तापैरुपस्थच्छिद्रनिर्गमैः ८७९ अनेकजन्मसंस्मृत्याविस्मृत्याचात्मनस्तथा ॥ अशक्तिपारतंत्र्याभ्यां
 विष्मूत्रादेश्वभक्षणैः ८८० क्रीडानामनवाप्त्याचगुरुमात्रादिभीतितः ॥ पंचबाणकृतैश्चित्रैर्विचित्रैश्चभ्रमैरपि ८८१ श्वित्रिणीसंगमोत्थैस्तैर्दोषैर्नानाविधैस्तथा ॥
 कालसर्पग्रसनतस्तथैवयमकिंकरैः ८८२ नानाशस्त्रादिसंपातैर्वैषम्यैश्चघनादिजैः ॥ स्वर्गादिपतनैस्तद्वदत्रदेहाद्यवासितः ॥ पुनःपित्रादिदेहेषुसमावेशैःसुदारु
 णैः ८८३ एवंसंसारसुभटोजंतूजंतुकमन्निभान् ॥ अध ऊर्ध्वतथादिक्षुविदिक्ष्वपिचसंक्षिपन् ८८४ पितृमातृप्रवेशाद्यैस्तुदंतैर्विविधायुधैः ॥ निपातयत्यमू
 न्दीनानात्मज्ञानविवर्जितान् ८८५

प्रिसंसर्गात्तद्गुजालाभःप्रसिद्धएव । कालेति । कालएवसर्पस्तेनग्रसनं निरयपक्षेतुकालाःश्यामाश्चतेसर्पास्तेर्ग्रसनानितैरिति यथायमकिंकरैरुक्तवाक्यैरिति ८८२ नरकदुःखान्याह नानेति । य
 नादिजैःघनःपृथ्वी आदिपदेनजलादिग्रहः पृथिव्यादिमयनरकदुःखैरित्यर्थः तदुक्तंयोगभाष्ये 'घनसलिलानलानिलाकाशतमःप्रतिष्ठाःमहाकालांऽबरीपरौरवकालसूत्रतामिसांधतामिसामहा
 नरकभृमयः'इति । घनादिजैरितिपाठेसिंहावलोकनन्यायेनयौवनदुःखानांवर्णनं कामनाद्वाराधनादिभ्योजातैर्युद्धावौनानाशस्त्रादिसंपातरूपैर्वैषम्यैरित्यन्वयः । निरयेपिवैषम्यानिधनादिकामनाफल
 भूताभ्येवेत्यवधेयं । स्वर्गादिपतनैरवीचिनिरयसमैः अत्रमानुषेलोकेदेहाद्यवासितः तदर्थंपुनःपित्रादिदेहसमावेशैश्चेति संसारभटोहस्यादितिसंबंधः ८८३ संसारस्यसुभटत्वमप्येतदुपनिषदर्थं
 ज्ञानप्रयुक्तमेवेत्याह एवमित्तिद्वाभ्यां । एवमुक्तविधयासंसारसुभटोऽमृजंतूनिपातयतिप्रतिमलवत्पराभवति किंकुर्वन् अध ऊर्ध्वतथादिक्षुविदिक्ष्वपिचसंक्षिपन् नानापोनिनयनमेवचसंसा
 रमलस्यनियुद्धविशेषइतिभावः । पुनःकिंकुर्वन् तैःपूर्वोक्तैःपितृमातृशरीरप्रवेशादिरूपैर्विविधायुधैस्तुदन्व्यथयन् । जंतूनांनिपातनेचसंसारमलस्यनकुशलेक्षोपीतिसूचनायजंतूनांविशेषणानि जंतु
 काःक्षुद्रजंतवोयूकादयस्तत्सन्निभान् । तत्रहेतुर्दीनानिति । तत्रापिहेतुरात्मज्ञानेति । अज्ञानमेवजीवानांबाधयोग्यत्वेसंसारस्यबाधकत्वेचप्रयोजकमितिभावः ८८४ । ८८५

આ. પુ.

11. 68. 11

नन्वेतदर्थवधारणेकोहेतुरितिचेद्वैराग्यमैव 'वैराग्यपरमैतस्यमोक्षस्यपरमोऽवधिः । इतिसिद्धांतादित्यभिप्रायेणाह संसारिति । संसारसुभटप्रोत्थानदुःसहान्स्वपराभवाभ्येविजानंतितद्विज्ञान
फलंपरवैराग्यमासादयंतितएवास्यवेदांतस्यमुनिश्रितमर्थविजानंति अर्थज्ञातिचतएकसुभटाः संसारसुभटजंतुवदनाप्राप्तेनप्रतिक्षेपपञ्चवांगतइतिभावः ८८६ नन्वयमर्थोत्रह्याहमेकत्वलक्षणः कथं
निश्चयगोचरोभवेदन्यवेदांतानामर्थतरपरत्वसंभावन्न्यापतिब्रंथादितिचेन्न सर्ववेदांतानांगतिसामान्यात् तदेवकथमितिचेच्छृणुक्रमेणेत्याशयेनभग्वेदब्राह्मणोपनिषत्तयाउपस्थितायाः कोपीतक्युप
निषदोव्याख्यामुपन्यस्यति इतितेइति । स्पष्टम् । ऋषिसंबंधोवेदस्यप्रवचननिमित्तः 'संज्ञाप्रवचनात्' इतिजैमिनिसूत्रात् प्रवचनंप्रथमंप्रकाशनमित्यन्यत्रविस्तरः ८८७ समाप्तिवा

संसारमुभटप्रोत्थानदुःसहान्स्वपराभवान् ॥ सुभटायेविजानन्तिअर्थमस्यसुनिश्चितम् ८८६ इतितेज्ञानमाख्यातमेतरेयसमीरितम् ॥ कौषीतक्युक्तमखिल
मिदानांश्रोतुमर्हति ८८७ ॥ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानन्ददात्मपूज्यपादशिष्येणश्रीशंकरानंदभगवताविरचितेउपनिषद्ब्रह्मेआत्मपुराणेऐतरे
यार्थप्रकाशोनामप्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

केयलपनिषद्नेइतिपदस्यउपनिषदोरत्नानियत्रकोशसमेतत्तथेतिविग्रहः ॥ टीकानामनुसत्प्रसवाइति सतांगुर्गणांप्रसवोभ्यनुज्ञानंप्रारंभेयस्याइत्यर्थेसमन्वयात् ॥ श्रीशंकरानंदमुनेःप्रबंधः श्री
शंकराचार्यमतानुगामी ॥ श्रीशंकरेष्टेविवृतिंगतःपुरेश्रीशंकरोनुग्रहमातनीतु ॥ इतिश्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्सजद्विलाससूरितनूजराभकृष्णस्यश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुग्रहीतस्यकृतो आ
त्मपुराणटीकायां सत्प्रसवाख्यायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ अथसंख्या ॥ ४२०० ॥

॥ इत्यात्मपुराणे प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वितायाऽध्यायप्ररंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥

॥ नमस्तस्मै भगवते परमानन्दरूपिणे ॥ उपाधिपरिहाणेन यः सर्वत्र प्रकाशते ॥ ३ ॥ अथ कौपीनकृपणनिषेधः ॥ निष्कामस्तनवाश्च भवितव्यमस्मात् ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमस्तस्मै भगवते परमानन्दरूपिणे ॥ उपर्यधिपरिहाणेन यस्तत्त्वं प्रकाशते ॥ १ ॥ अथ कौपीतक्युपनिषद्व्याचिख्यासुस्तत्र प्रथमद्वितीयाध्याययोः सगुणविद्यापरयोस्ता
त्पर्यस्योपासमन्त्रवन्धकैत्यादिनोपासनानां निर्गुणविद्याधिकारसंपादकतानिरूपेण न दृष्टिते प्रायत्वाज्ज्ञेयस्वरूपप्रदर्शनपरप्रतर्दनोहवेदत्यादितृतीयाध्यायव्याख्यातावद्वारभते इदमित्यादिना । इदं
वक्ष्यमाणेन्द्रप्रतर्दनारख्यायिकाप्रकाशितं ज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैर्दुर्लभमपि पुरुषव्याघ्रैः पुरुषश्रेष्ठैर्गुरुशुश्रूषणादिना प्राप्यत इत्यन्वयः ॥ आदिपदेन श्रद्धादिग्रहः १ नात इति । अतो ज्ञानान्मनुष्यस्य हि
ततमनसि स्थितयत इदं ज्ञानं सुखावाप्त्यै समूलस्य दुःखस्य विनाशने च साधनमिति २ अत्रेति ३ आसीदिति ॥ दिवोदाससंज्ञस्वकाशिराजस्य सुतः जितामित्राः शत्रवश्चांतरावाह्याश्च येन स तथा ४ जिगा
येति । जिगाय जितवान् धर्मतः धर्मयुद्धेन अथ मानुषलोकजयानंतरं देवाज्जेतुं स्वर्गं जगामेति ५ एकाकीति ॥ इंद्राय इंद्रं बोधयितुं दूतं प्रेषयामास संदेशवाक्यं श्रावयेत्यकारप्रेषणाविषयं चकार ६ संदे
शवाक्यमभिनयति भवानिति चतुर्थः । हं देववरभवान् देवं ददृशति लोकैर्यद्युक्तस्तथाहं मनुजं ददृशति तथापि उभयोर्देवं द्रष्टुं ननु जेद्वदार्थमोर्घटिका इंद्रतानयुक्तान्मुख्या कुतोर्थशून्यत्वात् इति परमेश्वर्यै

श्रीः ॥ इदं सुदुर्लभं ज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैः ॥ प्राप्यते पुरुषव्याघ्रैर्गुरुशुश्रूषणादिना ॥ नातो हिततमं किंचिन्मनुष्यायास्तिसाधनम् ॥ सुखावाप्त्यै समूलस्य
दुःखस्य च विनाशने २ अत्र चोदाहरंती ममिति हासं पुरातनम् ॥ प्रतर्दनस्य संवादं देवराजेन वैपुला ३ आसीत् प्रतर्दनो नाम दिवोदाससुतो महान् ॥ काशीश्वरो जि
तामित्रः क्षत्रधर्मरतः सदा ४ जिगाय शत्रून् खिलान् धर्मतः सनराधिपः ॥ देवान् जेतुं जगामाथ स्वर्गं देवं द्रुपालितम् ५ एकाकी धनुरादाय स्वर्गं द्वारिस्थितो हि सः ॥
इंद्राय प्रेषयामास दूतं वाक्यार्थकोविदम् ६ भवान् देवैर्द्रुत्युक्तो मनुजं द्रुस्त्वहं तथा ॥ इंद्रतानो भयोर्युक्ता ह्यर्थशून्यत्वहेतुतः ७ जिताः सर्वे मया भूमौ राजानो दीप्तते
जसः ॥ भवंतं मेकं हित्वा तस्त्वामिहास्मि समागतः ८ युद्धार्थं सबलः शीघ्रमेकाकी वासमाव्रज ॥ पराजितो हमित्येवं वाक्यं वादमां प्रति ९ धनुर्द्वितीयो भवतः प्रियं
धाम समागतः ॥ प्रतर्दनो हमेतं त्वं विचार्योचितमाचर १० एवमुक्तस्ततो दूतो देवं द्रुं सूर्यवर्चसम् ॥ सुधर्मायां स्थितं देवैर्वृतं न त्वोक्तवानिदम् ११ लोकानां लोक
पालानां सर्वेषां मेक एव हि ॥ नाथस्त्वं भगवान् किंचित्त्वां हि विज्ञापयाम्यहम् १२ अस्ति भूमौ महान् देशः काशीनामां कितः शुभः ॥ उत्कंठिते वयं याति स्वर्धुनी भवतां
नदी १३ तस्यास्तीरे पुरीरम्या त्रिशूलस्योपरि स्थिता ॥ पिनाकपाणेः सततं स्वर्गस्यापि तिरस्करी १४

इति धातोरर्थाननुगमात् ऐश्वर्यस्य परमत्वं हि साम्यातिशयराहित्यं तत्त्वे कत्रेयं संभवति तथा च देवमनुजावच्छिन्नैश्वर्यवाचित्वे इंद्रतायागौणत्वं स्पष्टमिति भावः ७ तस्मादहमिंद्रतायागौणतायाः परिहारार्थं
भूमिस्थान् राज्ञो भवद्विज्ञानं जित्वा त्वां जेतुमागतोऽस्मीत्याह जिता इति ८ युद्धार्थमिति । सबलो वा एकाकी वा युद्धार्थं समाव्रज अथवा मां प्रति मम पुरतः पराजितो हमित्याकारं वाक्यं वदेति ९ धनु
रिति । धनुरेव द्वितीयं सहायभूतं यस्य स तथा नाम्ना प्रतर्दनो हं भवामि एतन्मां विचार्योचितं योग्यं समाचर इति १० एवमुक्त इति । वर्षस्तेजः सुधर्मादेव सभा इदमिदं चोवाच वचनमिति
यावद्वक्ष्यमाणमुक्तवान् ११ दूत उवाच लोकानां मित्यादिना स्पष्टम् १२ अस्तीति । अस्ति काशीति नाम्ना प्रसिद्धे देशः शुभः स्वर्गोदपरिमणीयः तद्देशस्य रमणीयतां च स्वर्धुन्याः स्वर्गमुपेक्ष्य तत्र सो
त्कंठगमनमेव सूचयतीत्याह उत्कंठितेवेति । भवतां देवानाम् १३ तस्या इति । तस्याः स्वर्धुन्यास्तीरे रम्या पुरी र्वर्तते कीदृशी पिनाकपाणे भगवतस्त्रिशूलस्योपरि स्थिता पुनः कीदृशी स्वर्गस्यापि तिर
रस्करीति रस्करणशाला कृजो हेति तटः १४

एवंनवभिरतादृशीभगवान्यस्यावसतीत्युत्कर्षमभिधायसाक्षात्तामाह यस्याइति । सप्तानांमुक्तिदात्रीणांपुरीणांमध्येयस्याःपुर्याःअधिकंसौभाग्यंसर्वैरपिजंतुभिर्भोगमोक्षयोःमुलभत्वाद्दृश्यते इ
तरासांतुकोश्रिदेवेतिविशेषः २५ नैतयेति । हेदेवाएतयाशंभुपुर्यांसमाभवताममरावतीनामपुर्यपिनभवति पातभयशालित्वेनान्मोगौणत्वात् तथाभोगैरेवप्रसिद्धानागानांभोगवतीनामपुर्यपि
किमुतान्येति २६ तस्यानामनिर्वक्ति गंगायाइति । काशतेदेदीप्यतेइतिकाशी तत्रहेतुत्रयं गंगाकर्तृकंसेवनंमहादेववासःसौभाग्यप्रकटताचेति २७ तस्याइति । तस्याःपुर्याः सत्यसं
धःसत्यप्रतिज्ञः २८ चतुरंगेति । 'हस्त्यश्वरथपादातंसंनगंस्याच्चतुष्टयम्' इत्यमरः । सोर्यदिवोदासोभवतांदेवानांविदितः यतोयज्वायागपरः अत्रकाश्याम् २९ तस्येति तस्यदिवो
दासस्यपूर्वजैःपितृपितामहेः ३० अस्येति । अस्यप्रतर्दनस्यमाहानागामहागजाःपर्वतनिभाःसंति तथा रविवाजिनिभाःसुलक्षणावाजिनोपिसंति ३१ रथाइति । युद्धचतःपुरारेःरथसह

यस्याःसौभाग्यमधिकंपुरीणामिहदृश्यते ॥ सप्तानांमुक्तिदात्रीणांसर्वैरपिचजंतुभिः २५ नैतयाहिसमादेवाभवताममरावती ॥ भोगवत्यपिनागानांकानामा
न्याभवेत्समा २६ गंगायाःसेवनान्नित्यंमाहादेवस्यवासतः ॥ सौभाग्यस्यचकाशेनकाशीत्येषाभवत्पुरी २७ तस्याःप्रभुर्जितामित्रोदिवोदासइतिस्मृतः ॥
ब्रह्मण्यःसत्यसंधश्चक्षत्रधर्मरतःसदा २८ चतुरंगबलोपेतःस्वयंचातिबलोनृपः ॥ भवतांविदितःसोर्ययज्वाह्यत्रैवतिष्ठति २९ तस्यपुत्रोपिमतिमानप्रत
र्दनइतिश्रुतः ॥ पूर्वजैःसदृशःसर्वैर्गुणैर्भूतदयापरः ३० अस्यसंतिमहानागाःपर्वताइवकोटिशः ॥ अनेकलक्षणोपेतावाजिनोपिरवेरिव ३१ रथाअपिमाहा
घोषाःपुरारेरिवयुद्धचतः ॥ पादाताःस्वसमाःसंतिपराद्धाधिकसंख्यया ३२ अप्रमादीसदाशास्त्रेमाययाचविवर्जितः ॥ अस्त्राण्यसौविजानातिप्रयुक्तेनैवकुत्र
चित् ३३ संधानंचविसर्गंचस्थितितद्वच्चसंहतिम् ॥ अस्त्राण्येति सर्वेषांमहादेवप्रसादतः ३४ अस्त्रेणनिहतोजंतुर्नमयानिहतोभवेत् ॥ अभिचारवधात्क
स्माद्विशेषोस्त्रेणघातने ३५ इतिसंचिन्त्यसततरिपुमस्त्रैर्नहंत्यसौ ॥ रिपूणामिच्छयायुद्धंददात्येवहिसर्वदा ३६ नायंप्रथमतोहंतिरिपुंतेनह्यताडितः ॥ ताडितो
पिनपंचाशद्वर्षादत्यधिकंकचित् ३७ ऊनषोडशवर्षंचवीरव्रतमुपाश्रितः ॥ कुतोभीतातुरादीनिनिहन्याद्धर्मविद्धिसः ३८ विजित्यवसुधांकुत्स्नामेकदासपुरेनि
जे ॥ भवंतंक्षत्रधर्मेणवर्तमानमिहाशृणोत् ३९ ब्राह्मणाअपिदेवाश्चगावःसत्पृषभाअपि ॥ नावमान्याःसदातेनव्रतमेतन्महात्मनः ४० अन्यच्चास्यव्रतराज्ञःक्षत्र
धर्मरतान्सदा ॥ देवान्विप्रान्पितृन्वापिजेण्याम्यात्मबलोद्धतान् ४१ एवंहिब्रतिनस्तस्यमुनयोनारदादयः ॥ समागताःप्रसंगेनकदाचिदिदमूचिरे ४२

शामहाघोषारथाश्चसंति पदातयस्त्वसंख्याताःस्वेनप्रतर्दनेनसमाः ३२ अप्रमादीति । शस्त्रेशस्त्रविद्यायां माययाच्छलेन असौप्रतर्दनः यद्यपिअस्त्राणिविजानातितथापिनप्रयुक्ते ३३
तृतीयपादार्थंप्रपंचयति संधानमिति । अस्त्राणांसंधानंप्रयोगं विसर्गंनिर्मोक्षं स्थितिंमर्यादां 'अस्त्राणिनप्रयोज्यानिहीनकार्येकथंचन' इत्यादिनोक्तां संहतिमुपसंहारंचवेतीति ३४ प्रयुक्ते
नैवकुत्रचिदितिस्फुटयति अस्त्रेणेतिद्वाभ्यम् । अभिचारेणशत्रुमरणकामनयाकृतेनश्येनादिनाघोवयस्तस्मात् ३५ इतीति ३६ नायमिति । तेनरिपुणाप्रथमतोऽताडितोहंतीति ताडितोपिपंचाशद्वर्षा
दधिकायुषंपोडशवर्षान्य्यूनायुषंचनहंति यतोवीराणांप्रवर्तनियमंश्रितः 'मूर्च्छितंनैवविकलंनाशस्त्रंनान्ययोधिनम् । पलायमानंशरणंगतंनैवचर्हिषयेत्' इत्यादिनाधनुर्वेदोक्तंश्रितः ३७ । ३८ विजित्ये
ति भवंतंदेवराजम् ३९ ब्राह्मणाइति । एतदपीतिशेषः ४० अन्यदिति आत्मबलेनउद्धतान्सगर्वान् ४१ एवमिति ४२

राजभ्यः ४३ एकमिति । एकमसहायम् सबलसैन्यम् ४४ श्रुत्वेति । पौरुषेण उत्साहेन ४५ आगत्येति । समभूमौ समदेशे प्राहिणोत्प्रेषितवान् ४६ इदमिति । तदुदीरितं प्रतर्दनोक्तम् ४७ श्रुत्वेति । साहसमपरनामस्य एतादृशेनाभयस्वरूपेणास्य प्रतर्दनस्य पौरुषेण च विस्मितः 'साहसं तु दमेदुष्करकर्मणि' इति हेमः ४८ देवैरिति । सहसा अविमृश्यैव ४९ तंदेवैरिति ५० दृष्टेति । निघ्नंतु ताडयंतु हे शक्रत्वं च प्रहरति शेषः ततो युष्मत्कर्तृकप्रहरणानन्तरम् ५१ इत्युक्तेति । कुंडलाकारेण व्यूहेन सैन्यन्यासेन क्रोधो मूर्च्छितो येषां ते तथा परिवर्त्रेष्टयामासुः ५२ वादित्राणामिति । शंखरवांताः शंखनादपर्यंताः ५३ शस्त्रवर्षमिति ५४ प्रतर्दनोपीति । सर्वेषां देवानां शस्त्रैर्भिन्नात्मविद्धस्वरूपं गात्रं वपुर्यस्य स तथा पंचबाणान् नूना न तु ततो न्यूनाः समूहिनीधे

राजभ्यः शत्रधर्मेण बलिनः सकलाः सुराः ॥ नाहितैः समरे यो दुमसुरा अपि दानवाः ॥ दैत्या अपि तु शक्ताः स्युः किंपुनर्मनुजा इमे ४३ एकमप्यत्र कोनाम जयेद्विद्रंशचीपतिम् ॥ किंपुनः सबलं लोकपालैरपि समावृतम् ४४ श्रुत्वेत्यादिवचांस्येषस्मृत्वा च व्रतमात्मनः ॥ पौरुषेणैव वा यो दुमेकाकी स समागतः ४५ आगत्या स्याः पुरोद्धारि समभूमौ स वर्तते ॥ प्राहिणोच्चात्रमां द्रुतं देवराजं प्रतीश्वरः ४६ इदं चोवाच वचनमित्युक्त्वा तदुदीरितम् ॥ देवराजाय सकलं दूतस्तत्र न्यवेदयत् ४७ श्रुत्वा दूतस्य वचनं देवराजोतिविस्मितः ॥ साहसा परनाम्नास्य पौरुषेणाभयात्मना ४८ देवैश्च सहितः सोपि शत्रधर्मरतः प्रभुः ॥ संकुद्धः सहसा पुर्यानिर्जगाम बलान्वितः ४९ तंदेवैः सहितं दृष्ट्वा स्वयुद्धार्थमुपागतम् ॥ न च चालतः स्थानात् समयमानः प्रतर्दनः ५० दृष्ट्वा त्वं वचनं चेदमुवाच च शचीपतिम् ॥ मां शस्त्रैर्विविधैस्तीक्ष्णैर्निघ्नंतु सकलाः सुराः ॥ शक्रत्वं च ततो हं वो हनिष्यामि शितैः शरैः ५१ इत्युक्ते सकला देवाः सशक्राः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ कुंडलव्यूहं तस्तं हि परिववुः समंततः ॥ प्रतबध्नीत चैवैनमित्युचुश्च परस्परम् ५२ वादित्राणां हि चित्राणां सिंहनादविमिश्रिताः ॥ शब्दाः शंखरवांतास्ते प्रादुरासन् सहस्रशः ५३ शस्त्रवर्षं च ते सर्वे सशक्रा मुमुचुस्तदा ॥ तोयदा इव संकुद्धाः पर्वताभे प्रतर्दने ५४ प्रतर्दनोपि सर्वेषां शस्त्रैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ सर्वान् रजधानसहसापंचन्यूनैः शरोत्करैः ५५ भुजयोः स्तनयोश्चैव ललाटफलके तथा ॥ सुरः कश्चिद्विद्वोत्र देवसैन्येन दृश्यते ५६ आयुधानि च सर्वेषां न्यपतन् भूमि मंडले ॥ भुजबाणव्यथार्तानां सिंद्वाणामसुरदुहाम् ५७ बाणानां हि शतैर्विद्धः कश्चित्पंचाशतावरः ॥ सहस्राक्षः सहस्रेण विद्धोति बलिना तदा ५८ सर्वास्तान् मरान् दृष्ट्वा भूमौ निपातिता युधान् ॥ प्रतर्दनो धनुःस्वीयं विज्यमत्र चकार ह ५९ युद्धमेतन्महदृष्ट्वा साहसारूपं च पौरुषम् ॥ विस्मया विष्टहृदयं द्रुचं प्रतर्दनम् ६० प्रतर्दनवराभीष्टं वरमयं ददाम्यहम् ॥ तुष्टोऽस्मि भवतो युद्धपौरुषाभ्यां महीपते ६१ एकाकी कइह स्वर्गे मां जेतुं सामरं प्रभुः ॥ कोवादेवान् मया सार्धं शल्यान्कुरुते क्षणात् ६२ इत्युक्ते देवराजेन तदा तत्र प्रतर्दनः ॥ निपत्य दंडवद्भूमाविदं वचनमूचिवान् ६३

पुत दृशैः शरोत्करैः शरसमूहे रजधानेति ५५ भुजयोरिति । भुजादावविद्धो न दृश्यते किंतु सर्वे विद्धाः ५६ आयुधानीति । भुजे पुबाणप्रयुक्ता वा व्यथार्तयार्तानाम् ५७ बाणानां मिति । सहस्राक्षस्तु बाणानां सहस्रेण विद्धः अतिबलिना प्रतर्दनेन ५८ सर्वा निति । विज्यं विजयतां स्वतारिता ज्यागुणो यस्य तादृशम् ५९ युद्धमिति । पौरुषमुत्साहं प्रतर्दनस्येति शेषः ६० इदोक्तिमां उक्तमिति । प्रतंबलोद्धतान् रजधानीति प्रतिशारूपं तेन त्वया प्रतर्दनेन सामरोऽहं जित इति वाक्याभिधानेन ६१ अपराधमिति । तथापीत्यादिः अपराधमभिनयति पुण्यैरिति । पुण्याण्यपि यत्र अत्यादरेण समर्पणीयानीत्यर्थः ६२ भवत इति । प्रज्यैर्मत्पितृप्रभृतिभिः पूज्याः तथा त्वया मत्पितृप्रभृतिभिः पूज्यैः ६३ इत्युक्तेति ६३

पुष्पैरिति । पुष्पाण्य-
 सात्त्विकत्वेनेति उद्यतं भावेत्तः तथाच भवतरेण सात्त्विकतया वरं दातुं उद्यमः कृत इत्यर्थः ६७ वैषम्याभावमभिनयति साधूनामिति । समे ब्रह्मणि चित्तमनुसंधानरूपं येषामीदृशानां साधूनां
 धीर्विषमा अयं स्वः परश्चेत्याकारानभवति इयं व्याप्तिश्च भवतो वरदानोद्यमं दृष्ट्वा मयानिर्णीतेत्याह वरमिति ६८ प्राय इति । हेइंद्र भवादृशाः प्रायो बाहुल्येन पुरुषोत्तमा एव भवन्ति किंते पांलक्षणम्
 त आहोपकारमित्यादि केचिदपकारिणि शापाद्यपि ददते इत्यभिप्रायेण प्रायः पदम् ६९ अपकारिष्विति । अपकारिष्वपि भूतेषु उपकारिणो भवन्ति तैः पुरुषैः स्तंभनिभैश्चिलोकी विधृता तत्प्रभावात्
 देवत्रिलोकी स्थितेति यावत् तत्र हेतुरूपं त्रिलोक्या विशेषणं यज्ञमंडलीति । यज्ञसमूहात्मिका कार्यकारणयोरभेदात् ' उपकारो हि सर्वयज्ञात्मकोपकारात्परो धर्मः ' इत्यादि श्रुतेः । सच यज्ञपरिणा-

उक्तं यद्भवता वाक्यं सामरोहं जितस्त्वया ॥ व्रतं मे पूरितं तेन भवता शक्र सर्वथा ६४ अपराधक्षमस्वत्वं मम बालस्य दुर्धियः ॥ पुष्पैरपि न ताडयायेतेशरैस्तडितायतः
 ६५ भवंतः पूज्य पूज्या मे सर्वे साधु विचेष्टिताः ॥ भवंतः सात्विका देवा मानुषो राजसोऽस्म्यहम् ६६ ततो रजः समुद्रे कात्पापमेतन्मया कृतम् ॥ सात्त्विकत्वेन भवता वरं दा-
 तुमिहोद्यतम् ६७ साधूनां समचित्तानां विषमानां स्तिथीः कश्चित् ॥ वरं ददासि यस्त्वं हि मय्येव मपकारिणि ६८ प्रायो भवादृशाः सर्वलोकेऽस्मिन् पुरुषोत्तमाः ॥ उपकारं
 हिकुर्वति मादृशेऽपकारिणि ६९ अपकारिषु भूतेषु ये भवंत्युपकारिणः ॥ तैः स्तंभैर्विधृता सर्वा त्रिलोकी यज्ञमंडली ७० उपकारेष्ूपकारान् प्रायः सर्वेऽपि कुर्वते ॥ अप-
 कारेष्ूपकारं तादृशाः केऽपि कुर्वते ७१ अहं हि रजसा विष्टो वेऽस्मिन्स्मै हिताहितम् ॥ नैव यस्माद्भवंतं हियो दुःखमत्रागतोऽधुना ७२ महता गजयूथेन मशको यद्ददावजेत् ॥
 योऽहं तद्ददं शक्र भवद्भिर्योऽहं मागतः ७३ अत एतादृशोऽहं किं वृणे हितमात्मने ॥ त्वमेव त्रिजगन्नाथ यत्स्याद्विततमं सदा ॥ मह्यं मानुषरूपाय तत्प्रयच्छातिनाशनम्
 ७४ एवमुक्तो ह्ययं शक्रः प्रतर्दनमथाब्रवीत् ॥ अयाचितं वरं कश्चित् स्वधियानैव यच्छति ॥ परस्मै तत् एव त्वं वृणीष्वैव प्रतर्दन ७५ एवमुक्तः पुनः शक्रं बुद्धिमान् स प्रतर्द-
 नः ॥ उवाच न्यायसहितं वचनं सत्यवादिनम् ७६ सत्यमेतत्त्वया शक्र यदुक्तमधुनावचः ॥ किंतु तद्विषमेष्वेव वर्तते न भवादृशे ७७

मात्मिकां त्रिलोकीं धारयितुमर्हतीति भावः ७०० उपकारेष्विति । उपकारापकारशब्दौ मत्वर्थीयाच्प्रत्ययांतौ केऽपि विरलाः ७१ अहमिति । अहं यतो रजसा विष्टो व्याप्तस्त्वस्मात्स्वस्य हि
 ताहितं नैव वेऽस्मि भवंतं प्रतियुद्धार्थं मागमनमेव ममाबोऽहं दर्शयतीत्याह भवंतमिति ७२ स्वस्वहिताहितज्ञानाभावं दृष्टान्तेन स्फुटयति महतेति । महता गजयूथेन योऽहं यद्ददं मशक आ व्रजे दागच्छेत्
 थाहमिति ७३ अत इति । अतो हेतोरेतादृशो हितज्ञानाहीनोऽहमात्मने हितं किं वृणे मां रथं यामि तस्मात्तद्देव त्रिजगन्नाथ मह्यं मानुषरूपाय यद्विततममातिना शकरूपं स्यात्तत्त्वयमेवालोच्य प्रयच्छेति ७४
 एवमिति । न वै वरो वरस्मै इति व्याख्येयश्रुतिवाक्ये वरशब्दः परशब्दसमानार्थ इति दर्शयंस्तद्व्याचष्टे अयाचितमिति । कश्चित्परः परस्मै अन्यस्मै अयाचितं वरं स्वधियैव न प्रयच्छति तथा स तितस्य दत्त
 स्य वरत्वमेव हीयेत त्रिपतेयाच्पते इति वरपदयुत्पत्तेः ततो हेतुप्रतर्दनत्वमेव वृणीष्वेति ७५ एवमुक्तः पुनरिति । न्यायसहितं युक्तिसहितं वचनं सत्यवादिनमिन्द्रं प्रत्युवाचेति ७६ सत्यमिति ।
 हे शक्र यत्त्वयैतद्वै किकन्यायानुवादकं वचनं तत्सत्यमवाधितमेव लोके परंतु तद्विषमेषु भेददर्शिवेव वर्तते समन्वितं भवति भवादृशे समचित्तो न युज्यते इति ७७

भवतस्तुसमदाशितामयावरदानोद्यमादेवनिर्णीतं त्वानिति ७८ कलितमाह ततइति । यदित्वयामेदेयोवरः प्रतिज्ञातस्तर्हिस्वयाधिषणयैवहिततमं बुद्धानिर्णीयमहं देहीति ७९ 'रूढि
योगाद्रलीयसी' इतिन्यायमाश्रित्याह वरइति । श्रेष्ठः पदार्थो हि वरइतिरूढया प्रोक्तः श्रेष्ठो नाम हिततमः अहंतुतं हिततमं न वेन्निततोऽज्ञानाद्यदियाचितस्तर्हिअवरोऽश्रेष्ठः स्यात्तथाचभवतो वरदान
प्रतिज्ञाहानिः स्यात्तस्माद्भवतैवात्मनः प्रतिज्ञापरिपालनाय वरो देयइति भावः ८० इत्युक्तेइति । प्रतर्दनस्य बुद्धिजांचातुरीर्विक्षेपेद्रस्तुष्टइति ८१ ननु यदींद्रस्तुष्टस्तर्हि तस्य तोषो विद्यादानप्रयोज
कस्तथाचंद्रः सत्यान्नचचालेत्यर्थकमथोखल्विदः सत्यादित्यादिवाक्यं कथमुपपद्येततद्धिप्रतिबंधके प्रसक्तपितृसंरक्षणार्थे द्रोविद्यादां द्याविति तात्पर्यं कमित्याशंक्य विद्यावाक्यस्मृतिः प्रतिबंधिकासीदि
ति वक्ष्यमाणः षोडशभिर्विद्यावाक्यमनुवदंस्तत्र 'विद्याहवै ब्राह्मणमाजगाम गोपायमाशेव विधेहमस्मि । अस्य कायानृजवशेठाय न मादद्यावीर्यवती यथास्याम्' इति श्रुतिमर्थतः पठति ब्रह्मविद्येतिस
प्तभिः । ब्रह्मविद्या तदभिमानिनी देवताऽतिसंखिन्नाऽनधिकारिप्राप्तिभयेनोद्दिग्ना सती ब्राह्मणं ययोगत्वाच्चेदमाहेति शेषः ब्राह्मणपदस्यार्थो ब्रह्मिष्ठमिति अतिशयेन ब्रह्मवांस्तद्बोधवानिति ब्रह्मिष्ठस्तं
विन्मतोरितिलुक् । हे ब्राह्मणं त्वं मां सर्वजनसेवितत्वेन वारांगनयापण्ययोषितासमानां माकुर्विति ८२ गोपायेति । किंतु कुलांगनामिव मांगोपायरक्षरहस्यां कुर्वितियावत् यतो हंतव लोकदयोपकारि

त्वां विना त्रहिको नाम रिपवे दुष्टचेतसे ॥ वरं दद्यादतो नूनं भवान्न विषमः कचिन् ७८ ततस्त्वया वरो देयः प्रतिज्ञातोऽस्ति मे यदि ॥ देहि मयं हिततमं बुद्ध्याधिषणयास्व
या ७९ वरः श्रेष्ठइति प्रोक्तः श्रेष्ठो हिततमो भवेत् ॥ तन्न वेन्निततोऽज्ञानाद्याचितो न वरो भवेत् ८० इत्युक्ते भगवानिन्द्रः पुनस्तोषमुपागतः ॥ प्रतर्दनस्य संधीक्ष्य चा
तुरीं बुद्धिजाभि माम् ८१ ब्रह्मविद्यातिसंखिन्ना ब्रह्मिष्ठं ब्राह्मणं ययौ ॥ वारांगनासमानां हि माकृथाः सर्वसेविताम् ८२ गोपायमांसदैवत्वं कुलजामिव योषितम् ॥ शेव
धिस्त्वक्षयस्तेऽहमिह लोके परत्र च ८३ अथैवं चेदशको सिकर्तुं मद्बचनं द्विज ॥ जनोपकारनिरतो वदान्यो तिरुपावृतः ८४ तथापि गुणहीनाय न मां दद्याः कथंचन ॥ शेव
स्वसुतामिव रूपाढ्यां पुरुषे विगतस्पृहे ८५ एते गुणममसदा ब्रह्मन्न त्यंत दुःखदाः ॥ निंदागुणवतां तद्वत्सर्वदाऽऽर्जवशून्यता ८६ इन्द्रियाधीनतानित्यं स्त्रीसंगोप्य
विनीतता ॥ कर्मणामनसा वाचा गुरौ भक्तिविवर्जनम् ८७ एवमाद्याहियेषां स्थुस्तेभ्यो वर्जय मांसदा ॥ एवं हि कुर्वतो नित्यं कामधेनुरिवास्मि ते ॥ वंध्यान्यथा भवि
ष्यामि लते वफलवर्जिता ८८ अपिन्यायं वदाम्यत्र नोपकाराय ते द्विज ॥ यो नाशयेद्विदुर्भेद्यमादित्याद्यैरपीश्वरैः ८९

काऽक्षयनिधिसमास्मीति ८३ अथैवमिति । अथेति पश्चांतरे चेद्यदि एवमुक्तं मद्बचोऽनुष्ठातुमशक्तोऽसि तत्र हेतुगर्भविशेषणत्रयं वदान्यत्वं बहुप्रदत्वम् ८४ तथापि ममाविद्यायादाने तव प्रवृत्तावापि
शमादिरहिताय मां न देहि यथा गुणाढ्यां स्वसुतां क्लृप्तेन कश्चिददाति तद्वदिति ८५ एतइति । एते वक्ष्यमाणा अगुणा दोषा हेतुगर्भमातिप्रतिकूलाः । दोषानाह निंदेति । गुणवतां निंदा दोषारोपात्मिका
ऽसूया आर्जवं कौटिल्यराहित्यं तच्छून्यता कौटिल्यम् ८६ चतुर्विधं वृत्तारूपं शठतादोषमाह इन्द्रियेति । अविनीतताऽनम्रत्वं विवर्जनं राहित्यम् ८७ एवमाद्याहिति । दोषा इति शेषः । येषां स्थुस्तेभ्यो
दातुं मां वर्जय निवृत्तो भव एवं कुर्वतो विद्यापारहस्यतां प्राप्तेर्दानं वाऽऽचरतस्ते सर्वेष्टदावीर्यवत्यस्मीति अन्यथा तु वंध्येति ८८ अथ पंचभिः श्लोकैः 'यः संतृणत्यवितथेन कर्णोत्तमो हरन्न मृतं संप्रयच्छन् । तं वि
पकारायैव न वदामीति । यइति । योगगुरुरीश्वरैः समर्थैरप्यादित्याद्येर्दुर्भेद्यं स्वस्य शिष्यस्य हृदिवर्तमानं मज्जानतमः स्तोमं नाशयेत् कस्मात्सत्यादयित्वा दत्तं वा दत्तं बोधादितोस्तथा त्वं ब्रह्मभवसीत्या

९० कर्णोहति । किं कुर्वन्वचोमृतं पाययेत् कर्णोऽहः खभाजौ कुर्वन्मदुःखदुःखं स्वसंभजतः प्राप्नुतइति तो तथा तथा आसमंताद्युक्तिभिरपि बोधनं कुर्वन् स एव गुरुरस्याधिकारिणः पिता माता च नित्यं श
रीरस्य ब्रह्मा मरूपस्य व्यंजकत्वात् न चापरीलौकिकशरीरकर्तारो तत्र हेतुमाह यतइति । यतोऽस्मात्तत्त्वोऽसंभजतः स एव गुरुरस्याधिकारिणः पिता माता च नित्यं श

१० कर्णादित ॥ किं कुर्वन्वचामृतपाययेत् कर्णोऽदुःखभाजौ कुर्वन्मदुःखं दुःखं सर्वसंभजतः प्राप्तुमर्हति ततो तथा तया आसमंताद्युक्तिभिरपि बोधनं कुर्वन् स एव गुरुरस्याधिकारिणः पितामाता च नित्यशरीरस्य ब्रह्मा मरूपस्य व्यञ्जकत्वात् नचापरौ लौकिकशरीरकर्तारौ तत्र हेतुमाह यत इति । यतोऽस्य गुरोः संततौ विद्यासंप्रदाये पातात्प्रवेशात्सर्वदुःखं विनश्यतीति पारक्षणे मानपूजायामिति धातुभ्यां तु च प्रत्ययेन लोपे च निष्पन्नोऽपि तु मातृशब्दोऽसंसारभयादक्षके स्वाराज्यपदप्रदानेन पूजके च ब्रह्मविद्याप्रदे गुरावेव सम्यक् संगच्छेतेति भावः ९१ अन्ययोरिति । अन्ययोर्लौकिकयोः पित्रोः संततौ पातात्पुत्रस्य तादृशसंसारलक्षणं दुःखं जायते यस्य दुःखस्य प्रतीकारो निवृत्त्युपाय उक्ताया गुरुसंबन्धिसंततौ विद्यासंप्रदायरूपायाः सकाशात्परो भिन्नो न किंतु स एवेति ९२ तत इति । तत उपजीव्यत्वाद्ब्रह्मात्मवोधस्य दात्रेऽत एव पित्रे मात्रे च गुरवे शरीरवाङ्मनोर्भिर्न द्रष्टुं दोहमनिष्टचित्तननं कुर्यादिति असूयकादयस्तु दुःखं तितस्मात्तेभ्यो विद्यानदेयेति भावः ९३ एतदिति । एतत्पूर्वयदुक्तं तद्ब्रह्मविद्याप्रदं गुरुं प्रति मुख्यवृत्त्योक्तं वेदस्त्वाचार्यदेवो भवेत्यादिरूपः सर्वार्थानां लौकिकानामपि शिक्षासु योगुरुस्तत्परमन्यते आभिप्रेतीति ९४ अत एव लौकिकविद्या गुरुष्वपि तथा शिष्टाचारस्तथा चरतामना चरतां च फलान्वयव्यतिरेको च दृश्येतेत्याह अध्यापिता इति । लोके पिथेयेनाध्यापितास्ते तत्स्वगुरुमन्यन्ते इति तथा यथैतेशिष्या गुरौ वर्तते विद्यापिते पुंशिष्ये पुतथा वर्तते फलं ददातीति प्रसिद्धम् ९५ फलि

तमः स्तोमं हृदि स्वस्य सत्यादेवात्मबोधनात् ॥ ब्रह्मत्वं भवसीत्यादि पाययेच्च चोमृतम् ९० कर्णावदुःखभाजौ च कुर्वन्ना बोधनं सदा ॥ स एवा स्य पिता तद्वन्माता चान्नचापरौ ॥ यतोऽस्य संततौ पातात्सर्वदुःखं विनश्यति ९१ अन्ययोः संततौ पित्रोर्दुःखं पुत्रस्य जायते ॥ यस्य नैव प्रतीकार उक्तायाः संततैः परः ९२ ततो ब्रह्मात्मबोधस्य दात्रेऽपि त्रैसदैव हि ॥ ननु ह्येदुर्ग्वेतस्मै कर्मणामनसागिरा ९३ एतन्मयात्र कथितं ब्रह्मविद्याप्रदे गुरौ ॥ वेदः सर्वार्थशिक्षासु गुरवे तद्धिमन्यते ९४ अध्यापिता हि ये शिष्या मन्यन्ते ते गुरुं स्वकम् ॥ गुरौ यथैते वर्तन्ते तथा विद्यापितेऽपि ९५ गुरुभक्तस्ततो यः स्याद्विद्यायाः श्रवणे तथा ॥ आहतस्त्वप्रमादी च मेधावी स्त्री विवर्जितः ९६ ब्रूयात्स्वं यदितेव कुमिच्छा स्याद्विजसत्तम ॥ ब्रह्मविद्यामिमांस्तस्मै रक्षकोऽयं दिमे भवेत् ९७ इति विद्यावचः स्मृत्वा संशयं परमंगतः ॥ सत्यपाशाभिबद्धः सन्निद्रः सत्यात्मरूपं पृच्छ ९८ नायं सर्वैर्गुणैर्युक्तो विद्योक्तैर्हि प्रतर्दनः ॥ यद्यप्यस्मिन् गुणाः संतितथाप्येष रिपुर्हि नः ९९

तमाह विद्या गुरुभक्त इति द्वाभ्यां । तत उक्तनियमात् यः शिष्यो गुरुभक्तस्तथा विद्यायाः श्रवणे आहतः श्रद्धावान् अप्रमादी सावधानश्च मेधावी धारणाशालिमतिकः स्त्रीविवर्जितो ब्रह्मचर्यवांश्च स्यात् । यदि च मे विद्याया रक्षको रक्षाकरो भवेत्तर्हि हे द्विजसत्तम तस्मै शिष्यायेमां ब्रह्मविद्यां ब्रूयाः यदितेव कुमुदं पृच्छामि चेच्छा भवेदिति द्वयोः संबन्धः ९६ । ९७ एवं विद्यावाक्यं षोडशभिः प्रपंचयत्स्मरणस्य प्रतिज्ञया पाशवदशीकृतेन्द्रनिष्ठ संशयजनकतया क्षणमात्रं प्रतिबंधकतामाह इति विद्येति । सत्यपाशाभिबद्धः सन्नर्पी द्रष्टा इति विद्यावचः स्मृत्वा संशयं गतो भूदित्यन्वयः संशयाकारस्तुकिमस्मै विद्यानदेया देयावेति । तथा पीदः सत्यान्नचाल सत्यरूपत्वादित्यर्थं कंहीं द्रष्टव्यं तं वाक्यं व्याकुर्वन्निद्रं विंशति सत्यात्मेति । सत्यं शास्त्रप्रतिपाद्यात्मकं रूपं धर्मस्वरूपं तेन धृष्णोति प्रगल्भो भवतीति सतथेति तद्द्वारण्यकभाष्यानुसारेणार्थः तथा च धर्ममर्यादास्थापकस्य परमधर्मस्य सत्याचलनं न युक्तमिति भावः । यद्वा सत्येन परमार्थेनात्मनारूपेण प्रजापत्युपदेशाल्लब्धेन तत्त्वज्ञानविषयेण प्रगल्भ इति तथा चानृता विप्रयोजकाऽविद्यायास्तत्त्वज्ञानेन नष्टत्वादिं दस्य सत्याचलनं संभवतीति भावः ९८ अथ संशयप्रयुक्तं विचारमभिनयनूनदेयेति पूर्वपक्षकोटिं दर्शयति नायमिति । अयं प्रतर्दनो विद्योक्तैः सर्वैर्गुणैर्युक्तो न भवति तस्मान्न देयेति प्राप्तं ननु प्राणाग्निहोत्रनिष्ठया शुद्धांतःकरणत्वादयं गुणवाने वेत्याशंक्याह यद्यपीति । रिपुर्वैरो ९९

देयाविद्येति सिद्धांतकोटिमादत्ते अथवेति त्रिभिः । मद्रान्ममवरमालोच्येतिल्यबलोपेपंचमी भाजनं पात्रम् १०० बहुनेति । स्पष्टं १०१ तत्र हेतुतया प्रतिज्ञायाः पूरणीयत्वमाह वरमिति । यस्माद्
रंतेदामीति मया ईरितं प्रतिज्ञातं तस्मात्तदुक्तमात्मविद्यादानेन सत्यं कुर्वेदिति । इति इत्थं सत्यात्मकधर्मस्य प्राबल्यं संचित्यैदं प्रतर्दनमुवाचेति । अयमत्र सिद्धांतकोटिराशयः यद्यपि विद्यावाक्यं श्रुति
रूपं प्रबलमपि गृहस्थतया मध्यमाधिकारिणाभेन सावकाशं ददानीति प्रतिज्ञायास्तु स्मृतिवाक्यैरपि नानृतं त्वदेदित्यादिभिर्निर्णीता वश्यकर्तव्यतायां निरवकाशत्वादानार्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलावल
मितिन्यायेन प्राबल्यमिति १०२ अथ तं हेंद्र उवाचेत्यादिविज्ञानीयादित्यंतं वाक्यं व्याकरोति मामेवेत्यादिपंचविंशतिश्लोकैः । मामेव हेतुतर्दनविज्ञानीहीति चतुर्थेनान्वयः । शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वा
मदेव वदितिन्यायेन एकशतवर्षं ब्रह्मचर्यं तोषितप्रजापत्युपदेशज्याद्वितीयात्मज्ञाने स्थित्वेन्द्र उपदिदेश यथावामदेवो गर्भे स्मृतसंनकाद्युपदेशजन्यज्ञाने स्थित्वा सर्वात्मभावप्रतिपादकान्मंत्रानुवाच तद्वदि
त्यर्थे केन मामिति पदमद्वितीयात्मा र्थकमित्याशयेन मामिति पदार्थं विशिनष्टि सर्वजगतामात्मानमित्यादिना । अद्वयमित्यर्थः बुद्धिसाक्षिणं सर्वोत्तरमिति यावत् एतत्स्फुटयति १०३ स्वप्नेति । सर्वैः

अथवारिषुतानेन परित्यक्तात्र मद्रात् ॥ ततः सर्वगुणोपेतो विद्याया भाजनं भवेत् १०० बहुना किं विचारेण गुणी वाप्यगुणस्त्वयम् ॥ विद्यां हितं तमामस्मै कथयि
ष्यामि सर्वथा १०१ वरं ददामि ते यस्मादिति पूर्वमयेरितम् ॥ सत्यं तत्सर्वथा कुर्वे आत्मविद्याप्रदानतः ॥ इति संचित्य भगवानूचेशक्रः प्रतर्दनम् १०२ मामेव सर्व
जगतामात्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ॥ न भो वदद्दहिरं तश्च व्याप्य सर्वमवस्थितम् १०३ स्वप्नदृष्टसमैः सर्वप्रपंचैरहितं शिवम् ॥ देशकालस्वरूपारूपभेदत्रयविवर्जितम्
१०४ स्वसजातिविजात्याख्यभेदबीजविभावसुम् ॥ अधिष्ठानं समस्तस्य सदा सदात्मनः १०५ प्रपंचस्य यथारज्जुः सर्पादेरेकमीश्वरम् ॥ प्रतर्दनविज्ञानी हि
तुभ्यं हितं तमं त्विदम् १०६ न सुखं स्वर्गं गंतद्ब्रह्मलोकस्थितं परम् ॥ ससाधनं मनुष्येभ्यः कदाचिद्विद्यते हितम् १०७ कुतो मनुष्यलोकादौ स्थितं नश्वरमल्पकम् ॥
हितं भवेन्मनुष्येभ्यो वनितादिसमुद्भवम् १०८ कदलीस्तं भवत्सर्वो देहः सारविवर्जितः ॥ जलबुद्बुदवच्चापि विनश्यत्येष तत्क्षणात् १०९ अस्मिन् यत्साधनैः साध्यं
सुखं तद्दुःखमेव हि । आनंदात्मानमेवैकमिन्द्रं मां परिहाय च ११० ततो हितं जगत्स्य स्मिन्नास्ति किंचित्कदाचन ॥ कुतो हिततरं वा स्यादाशा हितं तमं प्रति १११

स्थूलसूक्ष्मकारणरूपैः प्रपंचैर्वस्तुतोरहितं यतस्ते प्रपंचाः स्वप्नदृष्टसमादिति । अतएव शिवं तुरीयं । देशेन कालेन स्वरूपेण वस्तुना चारूप्या निरूपणं यस्य तादृशेन भेदत्रयेण वर्जितमिति १०४ स्वसजातीति ।
स्वेन स्वरूपेण सजातिना विजातिना विजातीयेन च आख्यायेषां स्वगतादिभेदानां तस्वसजातिविजात्याख्यभेदास्तद्रूपबीजानां प्रादुर्भावेनाग्निरवाहकं तदेव कुत इत्यत आह आधिष्ठानमिति । समस्त
स्य सदा सदात्मनः प्रपंचस्याधिष्ठानं कथं यथारज्जुः सर्पादेरिति । अधिष्ठानस्य च ज्ञानेन कल्पितवाहकत्वं प्रसिद्धं अतएकं अज्ञाने चेश्वरमिति । तुभ्यं मनुष्याय इदमेव ज्ञानं हितं तमं प्रतिशयेन हितमिति १०५
१०६ श्रुतिगतेवकारार्थमाह न सुखमिति । स्वर्गगतं कर्मफलं तथोपासनफलं ब्रह्मलोकगतं च सुखं साधनैः सहितं मनुष्येभ्यो हितं विद्यते त्वं यद्हेतुत्वादिति भावः १०७ यदा नुश्रविकसुखस्य हितत्वं दुर्लभं तत्कदाचि
स्य किमु वक्तव्यमित्याह कुत इति । १०८ लोकद्वयोक्तेर्यद्देहमाह कदलीस्तं तद्विद्यायां । देह एव निःसारो विनश्वरश्च तदाश्रितसुखस्य भंगुरतरस्य शोकहेतुत्वाद्दुःखतास्पष्टा तस्मादा नंदात्मेवैवंपदार्थको
हिततम इति श्लोकद्वयभावः । अस्मिन् शरीरे । परिहाय त्यक्त्वा १०९ । ११० फलितमाह तत इति । हितमेव यदा जगति नास्ति तदा हिततरं हिततमयोः का सद्भाव्येत्यादिशेषार्थः १११

ननुयद्विजगतिर्हितनास्तितर्हि कथं ज्ञानेहितममितितमप्रत्ययमयोगहृत्पाशं कथयथा कल्पितशरीरत्रयापेक्षया शुद्धं तुरीयमित्युच्यते तथा भ्रमसिद्धहितायपेक्षयेत्याह तथापीति । लौकिकराजादिषु
 खंहितमिति मर्तततो विरागस्तु हिततरस्ततो हिततमत्वं ज्ञानस्योपपादयिष्यते इति ११२ ननु तथाप्येह लौकिकं सुखं हितमस्तु आमुष्मिकं तूत्कृष्टत्वादिततरमित्याशंक्यार्कस्वरूपतः सुखस्य विशेषः किं वा सा
 धनतइति विकल्पतत्र नाद्यइत्याह ब्रह्मलोकइति । ब्रह्मलोकादौ विषयजन्यसुखे विशेषो नास्ति अनुकूलत्वादिरूपा विशेषादितिशेषः ११३ नद्वितीयइत्याह आहारइति । सर्वत्र ब्रह्मलोकादा
 वाहारदेहेन्द्रियाणाल्लनादीनां च सत्त्वं मनोऽमत्वं चाविशिष्टं न हि रंकः स्वाहारादौ ननुष्यतीति भावः । न च आमुष्मिकसुखे पारतंभ्यं नास्तीति वाच्यं राजादिसेवाफलवद्देवाराधनफलस्य पारतंभ्यमन्य
 मादित्याह पारतंभ्यमिति ११४ कैमुत्यन्यार्यसूचयन् पारतंभ्यमुदाहरति ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः परमेश्वरं तर्पामी अहमिन्द्रः सातिशयत्वेनापि सर्वलोकसुखस्य साम्यमित्याह सुखस्ये
 ति ११५ सातिशयतामुदाहरति परेति । यश्चतुर्मुखस्य हिरण्यगर्भस्यानंदः प्रसिद्धः स परब्रह्मण आनंदोदाच्छतांशेन न्यूनइति ११६ चतुर्मुखस्येति । प्रमंद्रस्यानंदः हिरण्यगर्भानंदोदाच्छतांशं न्यूनं
 प्रजापत्यानंदोदात्तांशं न्यूनत्वादयुतांशत्वेन न्यूनः तथा चान्येषां किमुवाच्यमिति ११७ भवतामिति । भवतांमनुष्याणां यद्वयथाविधं ललनालिंगनजन्यं सुखं जायते प्रादुर्भवतितद्वन्ममंदस्य तथा

तथापि नरदेवादेः सुखं हितमितीरितम् ॥ विरागस्तस्य लोकेऽस्मिन् ज्ञेयो हिततरस्ततः ११२ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गे मानुषेऽनविद्यते ॥ विशेषः को हिराजेंद्रसुखे विष
 यजे सदा ११३ आहारोऽस्ति हि सर्वत्र विविधः सर्वदेहिनाम् ॥ देहाश्च सेंद्रियास्तद्ब्रह्मलनाश्च मनोरमाः ॥ पारतंभ्यं च सर्वत्र विद्यते सर्वदेहिनाम् ११४ ब्रह्मामहेश्वरा
 धीनस्तथा हं ब्रह्मणोऽपि च ॥ सुखस्यातिशयोद्वष्टः सर्वलोकस्थितस्य हि ११५ परब्रह्मण आनंदो न्यूनोऽसौ शतभागतः ॥ चतुर्मुखस्य यो नामस्वानंदोऽस्त्यधिकोऽधुना
 ११६ चतुर्मुखस्य चानंदोऽन्मम न्यूनतमस्तथा ॥ अयुतांशेन चानंदः को न्योन्यूनो भवेन्न च ११७ भवतां जायते यद्ब्रह्मलनालिंगनात् सुखम् ॥ सुखंतद्वन्ममाप्येत
 द्ब्रह्मणोऽपीश्वरस्य हि ११८ माभूदिदं कदाचिद्वि सुखं दुःखकरं मम ॥ एवं भूतो विरागोऽयं तस्माद्विततरो मम ११९ विनश्यति यतः सर्वं सुखजातं यथा घटः ॥ नाशं
 नैति विरागोऽयं जातः सत्पुरुषस्य हि १२० छादिते वाथ विष्टायां दोषधीरेव कारणम् ॥ विरागे तद्ब्रह्मनापि दोषधीरेव कारणम् १२१

हिरण्यगर्भेश्वरयोरिति । तथा च वैषयिकसुखे विशेषाभावात् तत्र तत्प्रत्ययोनप्रयोगमर्हतीति भावः ११८ अथ विरागस्वरूपं दर्शयित्वा तस्य हिततरत्वं प्रतिजानीते आभूदिति । इदं विषयजन्यं अतएव
 भङ्गुरत्वेन दुःखदं च यत्सुखं तन्माभूदित्येवं भूतएवमाकारो विरागस्तस्माद्वैषयिकसुखाद्विततरइति ११९ विरागस्योत्कर्षविषयसुखादुपपादयति विनश्यतीति । वैषयिकसुखमोत्सुक्यनिवृत्तिमात्र
 रूपमिति प्रथमेऽध्याये परंपरितं तथा च तृष्णारूपदुःखाभावत्वेन वैषयिकसुखविरागयोर्हितत्वसाम्येऽपि वैषयिकसुखं जन्मानंतरमपचीयतएव विरागसुखं तृष्णोपचीयतएव उपचीयमानधनादेषोपचीयमा
 नादुत्कर्षः प्रसिद्ध एवेति भावः । सर्वविषयेभ्यो जातं तत्सुखं घटवद्विनश्यत्यपचीयते विरागस्तु सत्पुरुषस्य मंदभिन्नस्य जातः सन्नाशं नैति न प्राप्नोति किंतु वर्द्धत एवेत्यर्थः १२० विशेषांतरमाह छादि
 तइति द्वाभ्यां । यथा वातांजादिविषयकविरागे दोषधीमात्रं कारणं तद्ब्रह्म विषयैभ्यो विरागे तस्मादांतरसाधनमात्रापेक्षत्वाद्विरागोऽंतरंगो लघुश्च विषयसुखं तु बाह्यबहुवित्तव्यपाऽऽपाससाध्यत्वाद्ब्र
 ह्मिर्गंगुरुचेति स्पष्टो विरागस्योत्कर्षइति भावः १२१

साधनांतरेति । यद्वैषयिकसुखसाधनांतरं विचिन्त्ययादिविद्यते तथा त्रिविरागेऽतो दोषयिः सकाशात्साधनांतरं विद्यते ततो रंगत्वाद्बुत्वाच्च अपिशब्दात्पूर्वश्लोको कोपचीयमानत्वाच्च एष विरागो नृणां हिततर इति १२२ किंच विषयसुखसहस्रैरनाशयस्य दैन्यस्य नाशकत्वात्स्पष्टो विरागस्योत्कर्ष इत्याह अयमिति द्वाभ्यां । अयं मत्सजातीयादिर्मत्तो मद्दक्षया सुखी अहं तु भवामि एतद्धनपशुप्रभृति सुखसाधनं वोयुष्माकमेव वर्त्तते न ममेतीत्याकारं वैषम्यरूपविज्ञानमेव बद्धिः सर्वान् जंतून् दहत्यतिष्ठति तृतेरानवयः १२३ जंतूनि । कीदृशान् जंतून् वैषयिकसुखे जातस्पृहान् अयं दैन्यवहे रूपद्रवोलोका नाकुतो हेतोर्दोषस्माज्ज्ञात्वा विषयदोषां स्तेभ्यो विरागो नास्ति तस्मादसंनियानसंनिधानयोरनर्थतद्भावप्रयोजकत्वात्स विरागो हिततर इति सिद्धम् १२४ अथ ततोऽप्युत्कृष्टत्वादात्मज्ञानस्य हिततमत्वं माह अस्मादिति त्रिभिः । अस्माद्विरागात् सविशेषणं विशेषणैरद्वितीयत्वादिभिः सहितं तदवगाहीतियावत् विरागस्य मूलाज्ञानानुच्छेदकत्वाच्च मत्संस्कारेभ्यो अभयं न निवर्तते तत्त्वज्ञाने तु संस्कारे र्जनितोऽपि भ्रमोऽकिंचित्कर इति स्पष्टो विशेष इत्याह उत्पन्नमिति । यन्ममज्ञानमुत्पन्नं सदनं कवासनाभिः कार्यद्वारापि न नाशयितुं शक्यमित्यर्थः । आकारतो नर्थभूतोच्छेदकत्वाच्च ज्ञानस्योत्कर्षमाह आनंदात्मेति १२५ अंतरंगतयाप्युत्कर्षो विरागाज्ज्ञानस्य दर्शयति विराग इति । स्वरूपानंदभानप्रतिबंधकदुःखनिवर्तने विरागो हेतुर्भवति नैव साक्षात्सुखभाने इदं ज्ञानं तु अत्र सुखसाक्षात्कारे तस्मात्

साधनांतरमत्रातो यद्वैषयिकसुखे ॥ न विद्यते ततोऽप्येष नृभ्यो हिततरो मतः १२२ अयं मत्सुखी नाहमेतद्दः सुखसाधनम् ॥ इति वैषम्यविज्ञानवद्भिर्दहति सर्वदा १२३ जंतून् जातस्पृहान्सर्वान् ज्ञात्वा वैषयिकसुखे ॥ विरागो नास्त्यसौ यस्मात्तस्माद्धिततरो हि सः १२४ अस्माद्धिततमं ज्ञेयं ज्ञानं मे सविशेषणम् ॥ उत्पन्नं न वि नश्ये यद्वासनाशतकोटिभिः ॥ आनंदात्माहमस्मीति स्वात्मन्यज्ञाननाशनम् १२५ विरागो दुःखसंत्यागे हेतुर्भवति नैव हि ॥ सुखबोध इदं त्वत्र तस्माद्धिततमं स्मृतम् ॥ मज्ज्ञानादपरं तस्मान्मन्ये हिततमं न हि १२६ मज्ज्ञानतो न पापानि स्पृशंतीह कदाचन ॥ भृशं यानि प्रसिद्धानि ब्रह्महत्यादिकानि च ॥ अनेकदुःखक र्णणिदेहिनां कल्पकोटिषु १२७ स्तुतिमात्रं न चैतत्त्वं मन्येथा बोधनस्य हि ॥ बोधप्रसादात्पापानि मम कान्यपि नाभवन् १२८ शृणु लोकत्रयैराज्ये स्थितो हं रक्षणाय हि ॥ स्वस्य तद्वित्रिलोकयाश्च पापान्यकरवं तथा १२९ अभूत्पुरोहितोऽस्माकं कदाचिद्देवित्तमः ॥ विश्वरूप इति ख्यातस्त्वष्टुः स तनयो महान् १३० दैत्यानां भवत् ॥ राजसेन तथैवाति त्वन्नं यद्वद्विभूतः १३१ सात्विकेन पिबत्येष सोमं देवाननुव्रतः ॥ तामसेन तथैवायं सुरा दैत्यानुगोपि

साक्षादुपकारकत्वाज्ज्ञानं हिततममिति फलितमाह मज्ज्ञानादिति १२६ त्रिशीर्षाणामित्यादिख्याचष्टे मज्ज्ञानत इत्यादिना १२७ स्तुतिमात्रमिति । एतत्सर्वपापनिवारकत्वाभिधानं स्तुति मात्रमर्थवादमात्रं वायितार्थमिति यावत् न मन्येथानजानीहि किंतु तथ्यमेव जानीहि । तत्र हेतुं मया ज्ञानानंतरं पापनिवृत्तिफलस्यानुभूतत्वादित्याह बोधेति । बोधस्य प्रसादादनुग्रहात्प्रभावादि तियावत् १२८ शृण्विति । शृणु एतद्विस्तरणेति शेषः । अहं त्रिलोकीराज्ये स्थितः सन् स्वस्यात्मनोरक्षणाय तथा त्रिलोकीरक्षणाय बहूनि पापान्यकरवं कृतवानस्मीत्यर्थः । तथापि मे रोगापि न च्छिन्नमिति वक्ष्यमाणेन संबंधः १२९ तत्र त्वात्प्रवर्णप्रपंचयति अभूदित्यादिना । त्वष्टुर्देवविशेषस्य १३० दैत्यानामिति । पुनः कीदृशः कुत्रचिद्बुद्वि किंश्चित्स्थितेन दैत्यभगिनीगर्भादुत्पन्नः 'भूः पृथिव्यां स्थानमात्रे' इति विश्वः । तस्य विश्वरूपस्य गुणत्रयं गुणत्रयस्वभावं विशेषणं पृथक् पृथक् भजंतीति तानि तथा १३१ त्वं पादार्थं स्फुटयति सात्विकेनेति सात्विकेन शीर्षेण एव पि

क्रत्विति १. सविश्वरूपः क्रत्विग्याजकोभूत्वा कस्मिंश्चिज्जेविते सति देवेभ्यः स्पष्टमुचस्वरेण असुरेभ्यस्तु शनैर्मेदस्वरेण भामान्प्रयच्छति ददाति तेषां मातृपक्षत्वादिति १३३ नन्वसुरेभ्योऽपि प्रत्यक्षमेव कुतो न ददातीत्याशंक्य भागानर्ह्योदानमेवमेव दृष्टं लोकेपीत्याह. प्रत्यक्ष एवेति । प्रशस्तः वामित्वादिना न्यायो भागो येषां ते भागिनो राजभूस्वामिप्रभृतयस्तद्भिन्नाः स्वामित्वादवरोपिताः कुतः न दद्यात्तु पजीविनोऽभागिनो ग्रामादौ आदिपदेन देशादिग्रहः तथाच ग्रामादौ यो भागिनां भागः स सर्वेषां प्रत्यक्ष एवापतेत् आगच्छेत् । अभागिनः प्रतितुयदि भागो यातितर्हि बाधकस्य दंडयितुराजादेः परोक्षमेव अज्ञातमेव यथा भवति तथा यातीत्यन्वयः ३४ तादृशदानं च स्वामिनोऽनर्थकरमित्याह परोक्षमिति । एवं परोक्षं प्रच्छन्नं यथा भवति तथा भागे दीयमाने सति अभागभाक् भागायोग्यः शत्रुः शनैः क्रमेण बलं प्राप्तः सन्पतीन् ग्रामादि स्वामिनो हन्याद्ग्रामादिकं च हरेदित्येतादृशोऽनर्थो भवतीति भावः १३५ इति संचिन्त्येति । इति श्लोकद्वयेनोक्तमर्थं संचिन्त्य तस्य विश्वरूपस्य कर्तुः देवानां तद्गुह्यं हामसुराणां च प्रत्यक्ष परोक्षरूपेण संबंधिनीदानक्रियां दृष्ट्वा च विश्वरूपे पुरोहिते इमां श्लोकचतुष्टयेन वक्ष्यमाणा धियं प्रतिमनुप्राप्तोऽभूवमिति शेषः । अत्र दर्शनं चित्तनयोरर्थवशात् पूर्वापर्यंबोधयम् १३६ तां बुद्धिं मभिनयति राज्ञामिति । एतादृशः परहितेऽपी पुरोहितो राज्ञां राष्ट्रस्य च घातं कुर्यात् तस्मादयं दुरात्मा वधमेव समर्हतीति १३७ दुरात्मतां स्फुटयति अहमिति । निहतो घातामिव नीतः त

क्रत्विगभूत्वा कदाचित्सकस्मिंश्चिद्विते सति ॥ यज्ञे भागान् हि देवेभ्यः स्पष्टमेव प्रयच्छति ॥ असुरेभ्यः शनैः स्वस्य मातृपक्षेभ्य एव च १३३ प्रत्यक्ष एव सर्वेषां भागिनां भाग आपतेत् ॥ ग्रामादौ बाधकस्यात्र परोक्षं यात्य भागिनः १३४ परोक्षं दीयमाने हि शनैर्बलमुपागतः ॥ ग्रामाद्यपहरेच्चैतान्पतीन् हन्याद भागभाक् १३५ इति संचिन्त्य दृष्ट्वा हंतस्य दानक्रियां मिमाम् ॥ प्रत्यक्षं च परोक्षं च देवानां तद्गुह्यं हामपि ॥ इमां धियमनुप्राप्तो विश्वरूपे पुरोहिते १३६ राज्ञामेतादृशो नूनं घातं कुर्यात् पुरोहितः ॥ राष्ट्रस्य च दुरात्मा यं वधमेव समर्हति १३७ अहं विश्वासमापन्नो निहतोऽस्म्यधुना मुना ॥ रिपुभ्यो मे ददात्येष यज्ञभागान्यतः शनैः १३८ यो यस्यान्नं प्रमश्रातिस तस्यात्मा प्रकीर्तितः ॥ आत्मने दुह्यति ह्येष पापोऽस्मात्कृतमः स्मृतः १३९ तस्मादेनं दुराचारं मद्वाताय स मुद्यतम् ॥ अपि वेदविदं विप्रं निहन्मि स्वपुरोहितम् १४० इति बुद्धिं मिमांसां प्राप्नोवज्जेण शतपर्वणः ॥ शिरांस्यच्छिन्नदंतस्य सर्वाणि सुरसंसदि १४१ वर्णाश्रमाचाररतानुत्तमाश्रमिणस्तथा ॥ आत्मास्माकमयं शक्र इति ज्ञानविवर्जितान् १४२ कदाचिदहमापृच्छं मिलितान् कोटिशः कचित् ॥ केभवंत इमे सर्वे इत्युक्ते मामथा वदन् १४३

प्रहेतुः रिपुभ्य इति १३८ इति दुरात्मा यमित्याह यो यस्येति । सोऽन्नदाता स्यान्न भोक्तुः आत्मा शरीरमिव मतः एव विश्वरूपो मंहं यजमानाय द्रुत्यन्नात्मनि द्रुत्यति अस्मादात्मद्रोहिणोऽपरः कः पापवान्मतः १३९ फलितमाह तस्मादिति । अपि पदस्य वेदविदमित्यादिभिस्त्रिभिर्द्वितीयां तैः संबधः १४० इति बुद्धिं मिति । इति चतुर्भिर्भुक्तां शतं पर्वाणि धारारूपाणि यस्य तत्तथा तेन अच्छिन्नदं छिन्नवानस्मि । तस्य विश्वरूपस्य । सुरसंसदि देवसभायाम् १४१ अथ रुतवेदांतवाक्यं नास्ति मुखे येषां तादृशान् यतीन् वनश्वभ्यो दत्तवानस्मीत्यर्थं कमरुमुखानि त्पादिवाक्यमुपबृंहयति वर्णेत्यादिना अन्येऽपि वेदविद्वांस इत्यतः प्राक्तनेन ग्रंथेन । वर्णाश्रमयोराचारैरतांस्तत्परान् एतेन पारमर्हस्यालभः सूचितः । उत्तमोत्तम आश्रमो येषां ते तथातान् यद्वा उत्तमाश्रमे आश्रमिण इति विशिष्टविशेषणस्योत्तमत्वस्य विशेषणहीन्यायेनाश्रमे पर्यवसानम् अयं शक्र इन्द्रः कूर्चब्राह्मणाद्युत्तरीत्यास्माकं यतीनामात्मैवेत्पाकारज्ञानहीनान् १४२ कदाचिदिति । कदाचित् कविदेशे कोटिशो मिलितां स्तादृशान् यतीन् हर्षिद्रोऽपृच्छं पृष्टवानस्मि तदा इमे सर्वे भवंतः केभवंतीति मयोक्ते सति अथ ते यतयो मां प्रति वक्ष्यमाणं वचोऽवदन् १४३

तद्वाक्यमाह वर्णाश्रमेति । उचुः वक्ष्यमाणवाक्येन पृष्ठवंतः देवं फलाभिमुखं कर्म १४४ कस्त्वमिति । अधिक्षेपोऽनादरेक्तिः । कृपया कथंचिद्द्रोहिता भवन्ति त्वया कारया आविष्टो व्याप्तोऽहं इदं वक्ष्यमाणं वचः ५ अहं हीति । अहं हि भवतां यतीनां विश्रुतः श्रुतौ प्रसिद्ध इत्युक्तं प्रयतिशेषः । मूर्खाः कर्ममीमांसाया अपितात्पर्यानि भिन्नत्वात् कर्मानुष्ठानकाले कर्मैव सद्गुणं सत्फलं दास्यति न तु देवतासंभावनया कर्मैव गुण्यं विधेयमित्यभिप्रायेण हि देवताविग्रहादिकं फलदेवतायोश्चेत्प्राधिकरणे निराकृतं । वस्तुतस्तु वातिककारादिभिर्विशुद्धज्ञानदेहायेत्यादिमंगलाचरणात् 'इत्याहनास्तिक्यनिराकरिण्युरात्मास्तितां भाष्य कृदत्र युक्तया । दृढत्वमेतद्विषयः प्रबोधः प्रयाति वेदांतनिषेवणेन ' इत्याद्यभिधानाच्च देवताविग्रहादिकं वेदांतप्रामाण्यं च तेषामभिप्रेतमेवेत्यलम् १४६ साधिक्षेपमिति । साधिक्षेपं यथा भवति तथा मां प्रति ते सर्वे यत उचुर्देवतादिनिराकरणवाक्यं वेदांतविरुद्धमुक्तवंतः । तद्वाक्यमभिनयति त्वं हीत्यादिना । विग्रहवत्त्वात् कथं तर्वेदत्वमित्यर्थः १४७ ननु काममैदृशत्वेऽनुपपत्तिरित्यत आह इंद्रोनामेति । इंद्रोऽतिथिसम इत्यादिना । 'विग्रहो ह विषां भोग ऐश्वर्यं च प्रसन्नता । फलप्रदानमित्येतत्पंचकं विग्रहादिकम्' इत्युक्तविग्रहादिप्रथमेन विग्रहेण युताय दिदेवतास्यात्तर्हि इंद्रो देवताऽतिथिवद्यगिसमागता दृश्ये तमेव तु दृश्यते तस्मादनुमलव्यवहितं देवताविशेषणं विग्रह इति ४८ ह विषां भोगं निराचक्षते देवतायै इति । देवतायैत्येकं हविः सा देवताऽतिथिवन्नात्तिन भुंक्ते । ननु भोजनभावेऽपि सारमादत्त इत्याशंक्यात्रा

वर्णाश्रमाचाररताः सर्वे हियतयो वयम् ॥ इत्युक्ता मुनयोप्येते मामूचुर्देवमोहिताः १४४ कस्त्वमत्र यतीनां स्मान्प्रष्टुं सर्वान्समागतः ॥ इत्यधिक्षेपसदृशं वाक्यं तेषां महंतं दा ॥ श्रुत्वा पि कृपया विष्टुदंतान् बुवं यतीन् १४५ अहं हि भवतामात्मा त्विदं इत्येव विश्रुतः ॥ इत्युक्ते जहसुः सर्वे मूर्खाः पंडितमानिनः १४६ साधिक्षेपं च मां सर्वे उचुस्ते देवमोहिताः ॥ त्वं हि विग्रहवानत्र कथमिंद्रो भविष्यसि १४७ इंद्रोनामैदृशं दार्थो हित्वानान्योऽस्ति कश्चन ॥ इंद्रोऽतिथिसमो नैव यागेनोदृष्टिमागतः १४८ देवतायै हविस्त्यक्तं नातिसातिथिवत्कचित् ॥ नैषामधुकरीवातिसारमन्नस्य कर्हि चित् ॥ मोदकादिगणेशस्य जहुर्दंतानसारताम् १४९ ऐश्वर्यं यदितस्याः स्याद्वागिणी सा भवेत्ततः ॥ वारांगनेव कोनामपूजयेतामनिंदितः १५० एषा प्रसादमभ्येति किं कर्मण्यकृतेऽपि हि ॥ कृते चेदेवतायाः स्याद्विशेषः कश्चनोद्युना १५१ अपि चात्मात्रकर्ता स्याद्भोक्ता तद्ददमूर्तकः ॥ सर्वेषां प्राणिनामेषां भिन्नोऽस्ति स्वादिभाजनम् ॥ प्रत्यक्षस्त्वं कथं स्वस्मादेकोने कस्वरूपधृक् १५२

प्यनुमलव्यवहारोऽर्थं दृष्टान्तेनाहुः नैवेति । एषा देवता भ्रमरीवान्नस्य निवेदितस्य सारनादत्ते यती गणेशस्य दत्तामोहकाः सारतान् जहुरन्त्यक्तवंतः तथा च व्यभिचारः स्पष्ट इति भावः १४९ ऐश्वर्यं निराकुर्वन्ति ऐश्वर्यमिति । ऐश्वर्यं हि स्वामित्वं प्रमत्वरूपं वानाना यज्ञे गुणनायनानारूपधारणशक्तत्वं वा उभयथापितस्यास्य गित्वं प्रसक्तं तथा च नानारूपधारिण्याच वारांगनया समत्वात् तां देवतां प्रजयेत् १५० प्रसन्नतारूपं विशेषणं निराकुर्वन्ति एवेति । एषा देवता किं कर्मणि कृते सति प्रसादमेति अकृते वा कृते चेत्तर्हि देवतायाः सकाशाच्चोस्माकं मनुष्याणां को विशेषो भेदः स्यात् वयमपि हि सेवारूपे कर्मणि कृते सति प्रसादां प्राप्नुम इति भावः । अकृते कर्मणि प्रसादस्तु कुत्रापि दृष्ट इति प्रसाद निरासे नैव तत्प्रयुक्तं फलप्रदानं निरस्तं वेदितव्यम् १५१ एवं विग्रहादिमती देवतैर्द्रव्यार्थ इति पक्षं निरस्य सर्वात्मैदृशं निराकरोति अपि चेति । सर्वेषां प्राणिनामात्मा प्रातिशब्धिभिर्भोजन्यायादिनयेमतः कीदृशः कर्ता भोक्ताऽमूर्तो विभुर्दुःखादिप्रात्रप्रत्यक्षो हामिति प्रत्यक्षगोचरश्च त्वं तु स्वस्मादस्मादात्मन एकोभिन्नः सन्नैकं रूपधृक् सर्वभिन्नरूपः कथमिति । एकोऽन्यार्थ इत्यस्यारः ॥ यद्वा त्वं एकोऽद्वितीयः सन्नस्वस्मादात्मा यप्रभावात् कथमवैक्यरूपधृगिति । तथा चार्थस्य द्रव्यासंभवात् शब्दमयी देवतैर्

इत्यादीति । ते कुत्सिता इत्यादिकुतर्कबहुलं साधिक्षेपंचसंप्रोच्यमायिकोपचक्रुः १५३ तेषामिति । तेषां यतीनां बहिर्मुखत्वं च सोऽपि धर्म्यं क्रूरत्वं विना कारणं कोपंच दृष्ट्वा पुनरवदमुक्तवानिति १५४ देवतेति ।
 हेयतीश्वरादेवताविग्रहादीनामभावे तथात्मनो वस्तुभेदे प्रतियोगिस्वरूपभेदे तथा मदेत्यानात्मत्वे आत्मभिन्नत्वे च यदिवेदेवास्मानिमानं संततिर्हि भवतो भवेत्त्विति १५५ एवमुक्त इति । मयैव मुक्ते स
 ति एते मूढा अत्र देवताविग्रहाभावादायैकामपि क्वचनोचिरे कीदृशीमापि क्वचन्यार्थान् मन्यते भूतान् मन्यते वादरूपामपि यथा यज्ञशालाद्वारविधानार्थं वा देवाक्यं कोहिते देवयजमुष्मिन् लोके स्याद्वा नवेति
 वाक्यं न स्वर्गनिराकरणपरं किं त्वतीकाशसंज्ञद्वारविधिपरं तत्समापि क्वचनतेषां मुखानि गतेत्यर्थः १५६ पृष्टा इति । तेषां पुनर्मायिकपुष्टाः संतः मानिं दित्वा मच्छेति मत्तमवदन् तदभिधान
 मपि न मुखेन किंतु हस्तसंज्ञया हस्तचेष्टया छोटिका मुद्रयेति यावत् १५७ तत इति । त्रिलोक्यारक्षणमधर्माद्व्याघ्रपालनं तदर्थमुद्यतः सुरेश्वरः बाह्यांतरा सुरविरोधी ईदृशो हं मनसा व्यचिंतयम् । चिंतास्वरू
 पमाह किमिति । एष एतादृशो पुयति पुत्रकर्तव्यसंशये किमुचितं किमुपेक्षादंडो वा बाधस्त्रिलोकीरक्षकत्वादिविशेषणविरोधात् अंत्यस्तु अपराधनिर्णयाधीन इति भावः १५८ तत्रापरार्थनिर्णेतुं किमे

इत्यादिकुत्सिता वाक्यं कुतर्कबहुलं तथा ॥ साधिक्षेपंचसंप्रोच्यचक्रुः कोपंचते मयि १५३ तेषां बहिर्मुखत्वं च नैष्ठ्यं वचसोपि च ॥ कारणेन विना कोपं मयितद्वत्सु दा
 रुणम् ॥ त्रिलोक्यपुनरेवाहं कृपाविष्टोऽवदंतीन् १५४ देवताविग्रहादीनामभावे चात्मनस्तथा ॥ वस्तुभेदे ममाप्येवमनात्मत्वे यतीश्वराः ॥ वेदेवाक्यानिमानं
 चेत्संतिता निवदंति ह १५५ एवमुक्ते पुनर्मूढाः कोपाकुलितमानसाः ॥ एकामप्युचमत्रैते ह्यन्यार्थान् मपिनोचिरे १५६ पृष्टानि दित्वा मह्यं ते भुक्नु कृटिलाननाः ॥
 अवदन् गच्छ गच्छेति सर्वे ते हस्तसंज्ञया १५७ ततस्त्रिलोकीरक्षार्थमुद्यतो हं सुरेश्वरः ॥ व्यचिन्तयंस्वमनसा किमेष्टुचितमत्र हि १५८ आत्मावलोकनार्थाय शांति
 दांत्यादिसंयुतः ॥ संन्यसेत्सर्वकर्माणि श्रुतिस्त्वेवमुवाच ह १५९ संन्यस्य सर्वकर्माणि वेदांतार्थविचारणा ॥ गुरूपदेशतः कार्या तर्केण ध्यानतोपि च १६० एवं म
 माद्वितीयस्य चिदानंदात्मरूपिणः ॥ साक्षात्कृतिर्भवेद्यस्य दुःखं नैतत्समाप्नुयात् १६१ क्रमप्राप्तश्च संन्यासः सप्तत्याः स्यादन्तरम् ॥ युवानः सर्व एवैते आत्मज्ञान
 विवर्जिताः १६२ अविनीताः क्रोधशत्रोर्वंशप्राप्ता हि दुर्धियः ॥ शृण्वन्ति न हितं मूढा अपि मह्यं द्विषन्ति च १६३

पांशं न्यासो योग्यो न वेति विचारयन् संन्यासतत्कर्तव्यतत्फलप्रतिपादिकाः श्रुतीरर्थतः पठति आत्मेति त्रिभिः । आत्मावलोकनमात्मसाक्षात्कारः । श्रुतिः ' आत्मानमेव लोकमिच्छंतः प्रव्रजन्ति ' इत्या
 या शांतोदांत इत्याद्या च १५९ ' आत्मावारेद्वद्व्यः श्रोतव्यः ' इति श्रुत्यर्थमाह संन्यस्येति । सर्वकर्माणि संन्यस्य वेदांतार्थविचारणैव कार्या कैर्गुरूपदेशतर्कध्यानेऽश्रवणमनननिदिध्यासनपदानां
 क्रमेण वाच्येति र्थः १६० फलबोधिका ' ब्रह्मसंस्थो मृतत्वमेति ' इत्याद्या श्रुतीरनुसंधाति एवमिति । एवं संन्यासवेदांतविचारयोः कृतयोर्यस्य विवेकिनोऽद्वितीयादिलक्षणमद्विषयिका साक्षा
 त्कृतिर्भवेत्स एतत्संसारलक्षणदुःखं न प्राप्नुयात् । एतेषां तूक्तश्रुतिप्राप्तः संन्यासो न दृश्यत इति भावः १६१ ' प्रतीभूत्वा गृहीभवेत् गृहीभूत्वा वनीभवेत् वनीभूत्वा प्रव्रजत् ' इति श्रुत्यनुसारित्वमाशंक्य
 निराकरोति क्रमप्राप्तश्चेति । यः क्रमप्राप्तः आश्रमक्रमविधायकश्रुत्यनुसारी स आयुषो वर्षाणां सप्तत्या अनन्तरं योग्य इति सोऽप्येव पुनास्तोत्याह युवान इति । पूर्वोक्तश्रुत्यनुसारित्वाभावे हेतूनाह आत्मेत्या
 दिना १६२ अविनीता इति । विनयेन जितोद्विगत्वेन ब्रह्मत्यावाहीनाः । यतः क्रोधशत्रुवशाज्जत एव दुर्धियः । तत्र हेतुः शृण्वन्ति इति । मत्वं हितोपदेष्टे १६३

हितोपदेशकंप्रतिद्वेषेष्टांतः प्रज्ञावतइति । यथासंनिहितमरणकृत्सद्वैद्यापद्विषं तितद्वदित्यर्थः । ननु तथापि त्वयाक्षतव्यं तेषां श्रेयस्तुपदेशकांतराद् विष्यतीत्याशंक्याह मदुक्तमिति । यदी
मेमदुक्तं न कुर्वन्ति हि केनोपदिष्टं कुर्युरिति १६४ स्वस्थोपदेष्टुं रश्म्योर्विशेषं दद्याति शय्यरूपं सूचयंस्तेषां श्रुत्यतिक्रमरूपापराधादप्यमपराधं च दर्शयति सुदुःसहानिति । दुःखेन सोढुं शक्यान् सोढुमात्रं
यित्वा मया यत्प्रमाणं पृष्ठं तदप्येतैर्नास्ति मिति १६५ त्वया पीडिताः किमर्थं पृष्टा इत्याशंक्याह ममैवमिति । पूर्वमित्यनंतरमासीदतिशयः । तेनैव एतदुक्तवाक्येनैव एतान्यतीम् १६६ तेषां
विरुद्धाचरणांतराण्यपराधरूपाणि दर्शयति एते चेति । कारणशून्यतइति सार्वविभक्तिकस्तसिः । तथाचक्रोधकारणशून्ये मयि क्रोधः प्रमाणज्ञानाभावः कुतर्काभियानं चैवामपराधः १६७ पृष्ठे
नसाधुना सर्वेभ्य उत्तरं देयमितिन्यायातिक्रमश्चैवामपराधइत्याह वक्तव्यमिति । तात्पर्येण तत्परतया पृच्छति प्रश्नं कुर्वन्ति अंत्यजादिव तुष्टयान्यतरस्मिन्नपि युक्तयोग्यमुत्तरं वक्तव्यमितिनयः । एते
तु मया सुरेश्वरेणापि पृष्टा मो नैनइति १६८ जन्मवैफल्यसंपादनं चापराधइत्याह इमेनेति । एतेन कर्मयोग्याः संन्यस्तत्वात् । नात्मज्ञानार्हाः विरागाभावात् । विरागाभावस्तु कोपाज्ज्ञातइति ।
साविरक्तिः १६९ अथ कोपस्य विरागाभावहेतुतां स्फुटयितुं दुःखनिवर्तकतया हिततरत्वेनोक्ताद्विरागाद्विपरीतस्वभावतां तस्याह जन्मेति । ततः जन्मनः वीतरागजन्मादर्शनाज्जन्महेतुः कामः कष्ट

प्रज्ञावतेपि भिषजे यथा लोके सुमूर्खः ॥ मदुक्तेन कुर्वन्ति कस्य कुर्युरिमेऽधमाः १६४ सुदुःसहानधि क्षेपान्सोढ्वा तेषां दुरात्मनाम् ॥ बोधायनमया पृष्ठं प्रमाणं तच्च नो रि
तम् १६५ ममैवमाशयः पूर्वमिमे किंचिद्विद्वैदिकम् ॥ वाक्यं हि कथयिष्यंति ते नैवैतान्निबोधये १६६ एते च मयि संजातकोपाः कारणशून्यतः ॥ न जानन्ति च मा
नानि कुतर्काश्च वदन्ति हि १६७ वक्तव्यं साधुना युक्तमंत्यजे वाथ वैरिणि ॥ पतितेपि दुराचारे तात्पर्येणैह पृच्छति ॥ मया पृष्टा इमे सर्वे एवमौ न समाश्रिताः १६८ इमे
न कर्मयोग्याः स्युः संन्यस्तत्वाद्भिर्दुर्धियः ॥ विरक्तिर्नैव चापन्नाः कोपे सति कुतो हि सा १६९ जन्मकष्टं नृणामेतत्कामः कष्टतरस्ततः ॥ क्रोधः कष्टतमस्तस्मात्स एते
पुसमाश्रितः १७० विपाके दुःखं कामस्य नाधुना सर्वदेहिनाम् ॥ विपाकेऽप्यधुना क्रोधः सर्वदा दुःखदः स्मृतः १७१ जायते यत्र सक्रोधस्तंदहे देष सर्वतः ॥ विषयं च
कचिक्कोधः सफलो निर्दहे देयम् १७२ चतुर्विधानां भूतानां क्रोधाद्भवति हि सनम् ॥ कर्मणामनसा वाचा कस्तं क्रोधं समाश्रयेत् ॥ नाशयत्येवैकीर्तिं स्फीतां रोगइव
त्वचम् १७३ स्वर्गाग्निः सारयत्येष संजातः सफलो नृणाम् ॥ सफलो दुर्जनो यद्वत्फलं राजमंदिरात् १७४

तरइति सक्रोधः एतेषु यतिषु १७० क्रोधस्य कामात्कष्टतमतां स्फुटयति विपाकइति । कामस्य कार्यदुःखं विपाके परिणाम एव नाधुना कामवर्त्तमानतादशायां क्रोधस्तु विपाके वर्त्तमानकाले च स
वैदेहिनां दुःखदइति १७१ कामाश्रयस्यैव दुःखदः क्रोधस्तु विषयस्यापीति विशेषांतरमाह जायतेइति । यत्राश्रये तमाश्रयं सर्वतः समं तादहेतुतापयेत् विषयमाश्रयभिन्नं सफलः फलेन परताड
नादिना सहितः १७२ कामो राजसः सृष्टिहेतुत्वात् क्रोधस्तु तामसोत्तरत्वादिति स्पष्टमस्य कष्टतमत्वमित्याह चतुरिति । शरीरबाधचनो व्यापौर्यश्चतुर्विधमाणि हि सन्त यतः क्रोधाद्भवति तं हिंसा
हेतुं क्रोधं कआश्रयेदिति विशेषांतरमाह नाशयतीति । दानादिजन्यां स्फीतां विश्वव्याप्तामपि कीर्तिं मेकदेशे वर्त्तमानः क्रोधः भ्रारोगस्त्वचमिव नाशयतीति १७३ स्वर्गनरकौ प्रतिविरोधितां हेतुतां
चक्रमेणाह स्वर्गादिति द्वाभ्यां । स्वर्गहेतुस्तपोदानादिहृष्यचारात्स्वर्गस्तस्मादेव क्रोधो निःसारयति तेन संबंधं नाशयतीति यावत् निरुद्धवेगस्तु शक्रोतीहैवेति गीतावाक्यादताडशोपीत्यतो वैशिनाष्टि
सफलइति । सफलस्यानर्थकस्त्वेष्टांतः सफलइति । यथा दुर्जनः सफलः राजगृहप्रवेशरूपफलं प्राप्तः सन्फलदं प्रवेशस्य कारयितारं राजमंदिराग्निः सारयति तदिति दाष्टीति केपिताडनादिना क्रोधं
सफलं कुर्वाणः फलदोवाच्यइति १७४

अश्ववारमिति । अश्ववृणुतेइतिअश्ववारःअश्वारोहः कर्मण्यण् १७५ फलितमाह सुखार्थिनइति । निर्यतन्वोनिरोद्धव्यः १७६ दृष्टान्तरमाह यथेति । विश्वसर्वमभ्युदयनिःश्रेयसहेतुं
विनिर्देष्टफलजननशक्तिहीनं कुर्यात् १७७ कोपस्यविरागविरुद्धरागात्मककामव्याप्यतयापिविरागाभावात्तुमितिहेतुतामभिप्यनक्ति यथाशाद्वलतेतिद्वाभ्यां । यथावृक्षनिष्ठःशाद्वलतायाःसर
सतायाअभावोवहेहेतोर्ज्ञानादूरस्थपुरुषनिश्चयविषयोभवेत्तथाकोपालोकेसतिविरक्तिलेशोपिननिश्चितःकिंतुविरक्तेरभावएवनिश्चितोभवति १७८ तत्रोपपत्तिमाह इच्छेति । विहन्यमानाइच्छे
वहिक्रोधात्मनापरिणमते । विघातोनामफलप्रतिबंधः सचाजातस्याप्रसिद्धः नहिबंध्यामुतराज्यंक्रश्चित्प्रतिबध्नातीत्युच्यते प्रसक्तं हिप्रतिबध्यतेइतिन्यायादिति । तथाचकोपेसतिइच्छास
त्वाद्विरागाभावःस्पष्टइतिभावः १७९ कामपदार्थप्रकृतोपयोगिनमाह नस्तीति । व्यतिकरःसंबन्धः अपेक्षाइच्छा । इच्छामात्रंसर्वापीच्छा १८० कामक्रोधयोरुभयोर्विरक्त्याविरोधमाह
तावुभावि १८१ ननुकथमचिकित्सावित्युक्तंमुमुक्षुभिःकृतायाश्चिकित्सायादर्शनादित्याशङ्क्यएतदुपायासंभवादित्याह अप्युपायइति । अनयोःकामक्रोधयोर्निवर्तकउपायोपिदृष्टःससतांमुधि
यांसेवापरिप्रश्रयात्मात्मकसंसर्गरूपः एतेतुमयेंद्रेणसतामात्मविदांमुख्येनवदनमपिनकुर्वतीति १८२ विरागाभावेचैषांसंन्यासोऽयोग्यइत्याह अविरक्तेष्विति । अविरक्तेष्वेपुसंन्यासात्किंफलंकि

अश्ववारंयथादुष्टोवाजीगतेनेपातयेत् ॥ एवंक्रोधोपिनरकेनरमाशुनिपातयेत् १७५ सुखार्थिनस्ततःपुंसोनास्तिकोपसमोरिपुः ॥ ततःक्रोपोनिर्यतन्व्यःकामाद
प्यतिकष्टदः १७६ यथायद्विर्महान्दीप्तःशुष्कमार्द्रंचनिर्देहेत् ॥ एवंक्रोपोत्रसंजातोविश्वमेतद्विनिर्देहेत् १७७ यथाशाद्वलताभावोवृक्षेवहेर्विलोकनात् ॥ दूरेस्थि
तस्यसहसापुंसोनिश्चितमाव्रजेत् ॥ किंचिद्विरक्तिलेशोपिकोपालोकेननिश्चितः १७८ इच्छाविघातंनविनाकोपोदेहिषुजायते ॥ अनुत्पादेनचेच्छायाविघातः
क्वापिदृश्यते १७९ नस्तीव्यतिकरापेक्षामात्रंकामउदीरितः ॥ किंतुकामोभवेदिच्छामात्रमत्रशरीरिणाम् १८० तावुभौयदिविद्येतेकामक्रोधौदुरासदौ ॥ अचि
कित्स्यौकथंहेपाविरक्तिःसंभवेदिह १८१ अप्युपायोनयोर्दृष्टोयत्संसर्गःसतामिह ॥ सतामग्रेसरेणैतेमयानैववदंत्यपि १८२ अविरक्तेषुकिंनामन्यासात्स्यात्फल
मेपुहि ॥ प्रत्युतानेनपतनंभवेद्वितनुमानिनाम् १८३ गुरुनेतेनगच्छंतिमूर्खाःपंडितमानिनः ॥ स्वयंचनविजानंतिममसंन्याससंभवम् १८४ कामक्रोधाद्यारि
गणंसम्यक्संछिद्यसर्वदा ॥ सकारणमहब्रह्मेतीत्यंविज्ञानहेतिना १८५ नितरामासनंस्वस्यपुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ यदेतत्सहिसंन्यासस्तर्हिनेतेषुविद्यते १८६

मपिप्रत्युतविपरीतं अनेनसंन्यासेनतनुमानिनांदेहाभिमानिनांपतनंभवेदिति १८३ अविरक्तानांसंन्यासफलाभावंस्फुटयति गुरुनिति । विविदिषासंन्यासस्यफलंगुरुमुखात्तत्त्वनिश्चयः एषांतुतन्ना
स्तिविविदिषाभावात् विद्वत्संन्यासफलाशातुविद्याभावेनतत्संन्यासाभावादिवदूरापास्तेत्याह स्वयमिति । ममशब्दोत्रविभक्तिप्रतिरूपमव्ययं तथाचममसंन्यासस्यात्मीयसंन्यासस्यसंभवमुपपत्तिं
किमस्मात्संन्यासपदार्थउपपन्नोवेत्याकारेणनजानंतिकिमधिकंज्ञास्यतीतिभावः १८४ तत्रविद्वत्संन्याससमन्वितसंन्यासपदार्थमुक्त्वाऽविरक्तेपुतदभावमाह कामेतिद्वाभ्यां । यथाप्रादेशंविपरिलि
खतीत्यत्रविद्वत्पुसर्गोमानक्रियाक्षेपीतथात्रसंन्यासपदसंशब्ददृष्टिदिक्रियामाक्षिपति तथाचाहंब्रह्मेत्याकारविज्ञानरूपशब्देणसकारणसमूलकामादिरिपुगणंसंछिद्यइतिसंपदार्थः । न्यासःनितरा
मासआसनस्थितिः निपदार्थातिशयमभिनयति पुनरावृत्तिवर्जितमिति । तथाचकर्मफलविलक्षणज्ञानफलब्रह्मभावेनावस्थानमित्यागतं यद्यदिपुतदुक्तविधमासनंसंन्यासस्तर्हिनेतेष्वविद्वत्स्व
विरक्तेषुचसनविद्यतेइति १८५ । १८६

विविदिषासंन्याससंग्रहायप्रकारांतरेणसंन्यासपदार्थमाह अथवेति । अत्रपक्षेसमुपसर्गेणत्यागक्रियाक्षेपः तथाचसमित्यस्यकोर्थः गम्यक्रियालभ्यससाधनफलजातमिहामुत्रचवर्तमानंधियासं
त्यज्यततोविरज्यन्त्यासःनितरामासनं कुत्रगुरुसमीपे किमर्थमात्मविज्ञानस्यसंतत्ये तदुक्तविधमासनमप्येपुनास्तीति १८७ उक्तविधावन्वयर्थसंन्यासावेवमोक्षहेतूनिष्कामतालक्षणव्यापार
लाभात् यदासर्वेषमुच्यंतइतिश्रुत्यनुसारात् आश्रममात्रंत्वतिप्रसंगान्नमुक्तिहेतुरित्याह नहीति ननुयःकामक्रोधोवशीकर्तुंनशकुयात्साकैकुयादित्याशंक्याह सर्वात्मनेति । सर्वात्मनाकाम
क्रोधविवर्जनस्याशक्यत्वेपिहेत्वंतरादपिमोक्षोभवति किंतुहेत्वंतरं साधुशास्त्रसमाश्रयः साधुःसज्जनःशास्त्रचतयोःसम्यगाश्रयणात् १८८ सत्संगशास्त्रयोरपिपरंपरयामोक्षजननेनिष्कामतासं
पादनमेवव्यापारइत्याह कालुष्यमितित्रिभिः । यथाशरदृर्नीराणांकालुष्यंमालिन्यंहन्यात्तथासत्संगशास्त्रेकामादिचित्तमलंहतःनिवर्तयतः १८९ तत्रदृष्टान्तमाह दुर्दातइति । दुर्गंतहीनंदां
तंदमनंयस्यसतथादुष्टइतियावत् तादृशोवाजीअश्वःतज्ज्ञैःशिक्षाविधिज्ञैर्नरैःशिक्षाविशेषैःशिक्ष्यमाणोयथादमंदोपराहित्यंप्राप्नुयात् १९० दाढीतिकमाह दुर्दातमिति १९१ आशेति । एते
पुयतिपुसापिसाधुशास्त्रसमाश्रयेणमोक्षसंपादनविषयापिआशासंभावनानास्ति तत्रहेतुभूतानिविशेषणानि अनादृतंगुरुवेदांतवचोयैस्तेतथातेषु १९२ कर्मिणामिति । कर्मिणांसप्ततेःपूर्वसं

अथवासंधियागम्यंफलजातंससाधनम् ॥ इहामुत्रचसंत्यज्यनितरामासनंगुरौ ॥ आत्मविज्ञानसंतत्येतदप्येपुनविद्यते १८७ नहिसंन्यासतोमुक्तिर्नटानांसाकु
तो नहि ॥ किंतुसर्वाभिलाषस्यकोपस्यचविवर्जनात् ॥ सर्वात्मनाप्यशक्यत्वेसाधुशास्त्रसमाश्रयात् १८८ कालुष्यंहियथाहन्यात्रीराणांहिशरच्छनैः ॥ कामक्रो
धौतथादीप्तौसाधुशास्त्रेहतःशनैः १८९ दुर्दातोहियथावाजीकालेनदममाव्रजेत् ॥ शिक्ष्यमाणोनरैस्तज्ज्ञैःशिक्षाभेदैरनेकशः १९० दुर्दातंमनएवंहिकामक्रोधवशं
गतम् ॥ गुरुशास्त्रैःशिक्ष्यमाणंदांतंभवतिकालतः १९१ आशनैतेपुसाप्यस्तिनित्यंपांडितमानिषु ॥ अनादृतवचःस्वात्मबोधशून्येषुकर्मिषु १९२ कर्मिणां
हिसंन्यासोविहितःसप्ततिविना ॥ किंतुस्वात्मावबोधार्थयदित्यादिवचोभवेत् १९३ आत्मानात्मविवेकार्थसंन्यासोविहितःश्रुतौ ॥ नैतेकुर्वन्तितंमंदाःपतितास्ते
नहेतुना १९४ क्रमप्राप्तेतुसंन्यासेसंन्यासाद्ब्रह्मलोकगाः ॥ अन्येषामुभयभ्रंशःस्वात्मबोधविवर्जनात् १९५ यद्यप्येतेसदाचाराश्चतुर्थाश्रमसंश्रयाः ॥ विप्रास्त
थापिदुर्दाताःशासकाभावतोषुना १९६ नैतेषांगुरुरस्तीहनियच्छेद्यइमान्बलात् ॥ नैतेहिस्वात्मनात्मानंप्रभविष्यंतिकर्हिचित् १९७

न्यासोनविहितःकिंतुपूर्वमपिस्वात्मावबोधार्थमेवविहितः यतोयदित्यादिश्रुतिवचोज्ञानकारणस्यवेराग्यस्यसंन्यासनिमित्तताबोधकंभवति 'यदहरेवविरजेत्तदहरेवप्रव्रजेत्' इतिश्रुतिः यदोत्था
दिपाठेयदिवेतथाब्रह्मचर्यादिवप्रव्रजेदित्याद्याश्रुतिर्बोध्या । इतरथापरवेराग्यसत्त्वेइत्यर्थः १९३ आत्मेति । श्रुतौआत्मानमेवलोकमित्याद्यायामुक्तायां तंआत्मानात्मविवेकं वार्तिककृद्भिर
प्युक्तं 'प्रत्यक्तत्वविवेकायसंन्यासःसर्वकर्मणाम् । श्रुत्याविधीयतेयस्मात्तत्त्यागीपतितोभवेत्' इति १९४ क्रमप्राप्तेत्विति । ब्रह्मलोककामस्यसप्तत्युर्ध्वक्रमसंन्यासेधिकारइत्यर्थः अन्ये
पामात्मबोधार्थेनक्रमप्राप्तेनचसंन्यासेनहीनानांसंन्यासिनां उभयमभ्युदयनिःश्रेयसरूपम् १९५ ननुकिमप्येषामुभयभ्रंशउच्यतेअहिंसादिप्रधानयतिधर्मस्यमहाफलत्वेनप्रसिद्धत्वादंततोयोगभ्र
ष्टगतिर्नकेनाप्यपहृताइत्याशंक्यतथाप्येपांवेदांतविरुद्धमतोभिनिवेशेनधर्मातिकमाहंउच्यतेवेत्याह यद्यपीति । यद्यप्येतेसदाचारादिभिरुत्कृष्टास्तथाप्यधुनामयासंन्यवहारकालेदुर्दातादुर्दाताऽश्वव
न्मार्गातिक्रमशीलाःसन्ति शासकस्यशिक्षपितुरभावात् तथाचमयेवशासनीयाइतिभावः १९६ शासकांतराभावंस्पष्टयति नैतेषामिति । यएतान्नियच्छेत्नियंतुंमार्गंस्थापयितुंशकुयात्तादृशोगुरु
नस्ति तथैतेस्वात्मनास्वयमेवात्मानंनियंतुंमार्गंस्थापयितुंनप्रभविष्यंतिसमर्थमभविष्यन्ति यद्यतोमयासुरेश्वरेणाप्युक्ताःसंतोवेदार्थेधियंनदशुरेकान्नकृत्यंतस्ततोज्ञातमेवांनमनोनियमनेसा-

मर्ध्यमिति । एतादृशाश्चराज्ञाशास्याः राजत्वंतुत्रिलोकीनिरूपितंमध्यैवतस्मान्मयैवशास्याइतिभावः १९७ । १९८ एवंदंड्यत्वेनिर्णीतेसतिष्म्यःकिमाकारोदेयोदंडइतिविचारयति नचैषा
मिति । वित्तादानरूपोयथोनेपादंडोवित्ताभावात् नापिभुंडनरूपःसिद्धत्वादित्यर्थः १९९ देशान्निःसारणरूपमेपादंडकुर्या एपांतुवर्हिर्गतिरेवनास्तीतितस्तस्मात्शरीरदंडोदेयामपरोदंडोनास्तीति २०१ इतिर्भंचित्येति । आत्मावलोकनार्थायेत्यार
भ्योक्तप्रकारेणसंचित्यशब्देनवेदांतशब्देनशून्यमाननंमुख्येपातेतथातान्यतीन्विपिनेहत्वाशालावृक्रेभ्यःश्वभ्योऽदादत्तवानस्मियतोलेकरक्षकः ' शालावृकाःकपिक्रोष्टुश्चान ' इत्यमरः २०२ तै
त्तिरीयशाखायांयतीनामद्यमानानांशीर्षाणिपरापतन्तानिखर्जुराभवन्नित्यादिकारीरीष्टिविध्यर्थवादोक्तकथाशेषमुपन्यस्यति यतीनामिति । शालावृकैरद्यमानानांभक्ष्यमाणानांयानिमस्त
कान्यासंस्तानिवनभूमावेवापतन्पतितान्यासन् यतोऽस्थिरूपत्वादनान्यानिअनुमयोग्यानीति २०३ शालावृकाइति । तेषांसांनितुत्तरवेद्यांयागभूमेर्दक्षिणभागेआनीयअंतर्यामितयामत्प्र
युक्ताःशालावृकाआदन्भक्षितवंतः कस्मै कर्मिणःप्रतिदर्शनाय २०४ दर्शनेनचकर्मिणःप्रतिद्यद्वोधितंतदभिनयति कर्मोति । विरागेणविनाकर्मनत्याज्यंत्यज्यतेचेत्तर्हिदुष्टचेतसामेपाएताह

नियंतुंयन्मयाप्युक्तावेदार्थेनधियंदधुः ॥ शास्याराज्ञादुरात्मानोराजाहंजगतोपिच १९८ नचैषावित्तमस्त्यत्रयदाऽऽदानाद्वधोभवेत् ॥ मुंडिताहिस्वयंतस्मादमी
षांनवधोपितत् १९९ देशान्निःसारणंप्राप्तंदेशोयंसकलोमम् ॥ कथंनिःसारयिष्यामिविनादेहविमोचनम् २०० अमीषांविद्यतेनैवत्रिलोक्याश्चवर्हिर्गतिः ॥ त्रि
लोकीचसमग्रामेवधानास्त्यपरस्ततः २०१ इतिसंचित्यतान्सर्वान्शब्दशून्याननान्यतीन् ॥ शालावृकेभ्योविपिनेहत्वाऽदालोकरक्षकः २०२ यतीनामद्यमा
नानांशालावृकशतैस्ततः ॥ मस्तकान्यऽपतन्भूमावनाद्यान्यस्थिरूपतः २०३ शालावृकास्तुमांसानितेपांदक्षिणभागतः ॥ आदन्नुत्तरवेद्यास्तेकर्मिणांदर्शना
यहि २०४ कर्मनैवपरित्याज्यंविरागेणविनाक्वचित् ॥ त्यागेचैषाभवेन्नूनमवस्थादुष्टचेतसाम् २०५ तेषांशीर्षाणिखर्जुरायतीनामभवस्ततः ॥ खर्जुराणांहियः
सारोरसऊर्ध्वमुपागतः २०६ करीराण्यभवस्तानिसौम्यान्याहुतिसाधनम् ॥ यतःसंन्यासिनःसौम्याःस्वभावात्क्रोधवर्जिताः २०७ देहत्यागाद्गतक्रोधाऊर्ध्वरेत
स्त्वहेतुतः ॥ ऊर्ध्वभागावशिरोरूपादशमद्वाररूपकाः २०८

शीअवस्थादशाप्रभोःक्रोपात्स्यादिति २०५ तेषामिति । तेषांयतीनांयानिवनेपतितानिशीर्षाण्यासंस्तानिखर्जुराकारेणपरिणतान्यभवन् ततस्तदनंतरंखर्जुराणांयःसारभूतोरसःसऊर्ध्वमूर्ध्वभागं
गतोभूदिति २०६ करीराणीति । सरसोभूमौपतितःसन्प्रसिद्धवंशांकुररूपेणपरिणतः ' वंशांकुरेकरीरोऽस्त्री ' इतिमेदिनी । कीदृशानिकरीराणि सौम्यानिअनुग्राणिशांतानीतियावत्
' सौम्यंयुधेमनोज्ञे ' इतिविश्वः सौम्यत्वादेवदेवताप्रसादातिशयहेतुत्वादाहुतिसाधनम् कथंकरीराणांसौम्यत्वमित्याशंक्यतदुपपादयति यतइत्यादिना । यतःपरंपरयाकरीराणांकारणभूताय
तयःस्वभावात्क्रोधवर्जिताआसन्नितिशेषः २०७ ननुतेपांयतीनांसक्रोधवर्जितत्वमित्याशंक्याह देहेति । देहत्यागाद्देहत्यागरूपदंडाद्गतःक्रोधःपापमयोधेपांतैतथेति तथाचदोषेत्रिलोकीरा
जेनदंडाद्भूतेसतितेस्वभावभूतसौम्यतायामेवस्थिताइतिभावः । करीरेषुतदीयासौम्यताकथमागतेत्यतआह ऊर्ध्वेत्यादि । तेषांरेतसऊर्ध्वहनलक्षगस्वभावस्यशिरसिस्थितस्यापिस्वभावानपा
यात्तत्प्रयुक्तशिरोरूपशरीरोर्ध्वभागात्खर्जुराजाताः कीदृशाःखर्जुराःदशमद्वाररूपाः तन्मयाइतियावत् । तेषुदशमद्वारेषुयधिरंधृतंसुसौम्यकामाप्रिकृतक्षोभराहित्यादत्यंतंशांतंचरेतस्तदेवखर्जुर
सभावक्रमेणकरीरतांगतमितिकीर्तितंनैत्तिरीयशाखायांकाररीरीष्टिप्रकरणइतिशेषः २०८

२०९ आहुत्येति । अनयाऽतिसौम्यया करीराहुत्याहमिन्द्रः सर्वात्मकः प्रीतः सन् वृष्टिं करोमीत्युत्तरश्लोकादनुपगमः । कीदृशीं वृष्टिं सौम्यतमां यतयो हि सौम्यास्तदेतः परिणामकरीराणि सौम्यतराणि तत्परिणामत्वाद् वृष्टिः सौम्यतमेति २१० करोमीति । ननु तेषां यतीनां कागतिरित्यत उक्तम् तच्चेत्यादि । ते यतयो दंडेन शुद्धाः संतः शरीरांतरे ज्ञानं लब्ध्वा मां प्राप्ता इति २११ व्यासेति । पूर्वतेषां दुरदृष्टात्सत्संप्रदायो न लब्ध्वासीदंडेन प्रतिबंधकापगमे तु व्यासनारायणादिसंबन्धिनीया विद्यासंततिर्विद्यावंशस्तपतितुं प्रसंशीलं येषां तादृशाः संतः अहंब्रह्मेति विज्ञानेन विध्वस्तमखिलं तामसंतमः प्रयुक्तं येषां तादृशाः । व्यासो ब्रह्मसूत्रकृत् । नारायणो बरिकाश्रमस्थेभ्यो नारादादिभ्यो विद्यासंप्रदायप्रवर्तको विष्णोर्लीलाविग्रहः । आदिपदेन नारादादय इति २१२ उक्तमर्थं प्रकृत्योजयति न केवलमिति । केवलं विश्वरूप एव न हतः किंतु ब्राह्मणत्वादिविशिष्टायतयश्च वेदांतहीनत्वापराधादताः । वेदः कर्मकांडः । शापानुग्रहकारिणो योगबलात् २१३ ब्रह्मीरित्यादिकालखं जानित्यंतं व्याचष्टे अन्येपीति त्रिभिः । अन्येपि कोटिशोदैत्यानि हताः कीदृशाः वेदविद्यादिशालिनः प्रल्हादपुत्रादयः मयेन्द्रेण समाः मत्तद्वात् २१४ तत्कृता इति । तैदैत्यैः कृताः प्रयुक्ता महामायास्तथा तेषामलौकिकं चित्रं वीर्यं चात्मविज्ञानबलादतिक्रम्या गणयित्वा तान् यहनं हतवानस्मीति । कीदृशीर्मायाः मायिनां भयादीनामपि मोहिनीर्विस्मयजनिकाः २१५ दिवीति । दिविस्वर्गलोके प्रल्हादनामा अंकं खर्जूरस्तत्र संजातास्ते पुरे तश्चिरं धृतम् ॥ साररूपं तु सौम्यं तत् करीराणीति कीर्तितम् २०९ आहुत्या त्वनया हं हि प्रीतः सर्वात्मकः पुमान् ॥ वृष्टिं सौम्यतमां सर्वजंतूनामुपकारिणीम् २१० करोमि ते च यतयोगतदेहमहाधियः ॥ देहांतरेण ममैव प्राप्ताः क्रोधादिवर्जिताः २११ व्यासनारायणादीनां विद्यासंततिपातिनः ॥ अहंब्रह्मेति विज्ञानविध्वस्ताखिलतामसाः २१२ न केवलं विश्वरूपो ब्राह्मणायतयस्तथा ॥ निहता वेदविद्वांसः शापानुग्रहकारिणः २१३ अन्येपि वेदविद्वांसो बलिनो मायिनस्तथा ॥ निहताः कोटिशोदैत्याः प्रल्हादतनयादयः ॥ बलेन मत्समास्ते हि मत्तो ब्राह्म्यधिका इमे २१४ तत्कृताश्च महामाया मायिनामपि मोहिनीः ॥ अलौकिकं तथा वीर्यं तेषामादित्यवर्चसाम् ॥ अतिक्रम्यात्मविज्ञानान्यहनं दैत्ययूथपान् २१५ दिवि प्रल्हादनामां कान् पौलोमांश्च विहायसि ॥ कालकारुण्यांस्तथा भूमौ हतवानहमासुरान् २१६ ब्रह्मघ्नस्य यतिघ्नस्य दैत्यानां घातकस्य च ॥ लोमापिन विनष्टं मे शापेनापिशरेण वा २१७ अपकीर्तिर्न मे कापिलोके भूत्तूरकर्मणः ॥ प्रत्युतात्रा भवत्कीर्तिः कीर्तनीयामहात्मभिः २१८ आत्मविज्ञानसंपन्नः कृतवान्हि सहस्रशः ॥ लोकवेदनिपिद्धानि कर्माण्येवं प्रतर्दन २१९ शापाद्विजोत्तमानां ये प्रतीकारविनष्टाः ॥ ब्रह्मास्त्रादीनि चास्त्राणि तादृशानि सहस्रशः २२०

चिन्हमुपलक्षणं येषां ते तथा प्रल्हादसंबन्धिन इति यावत् एतादृशान् आसुरान् असुरान् प्रज्ञादित्वा त्वत्कार्येऽणु हतवानस्मि । तथा विहायसि अंतरिक्षलोके पौलोमान् पुलोमाया वैश्वानराख्यदानवसुताया अपत्यभूतान् हतवानस्मि । कालक्रयापुलोमाभिर्गिन्यास्त्रात्राख्या निरूपणं येषां कालखं जानाते तथा तान् । कालखं ज्यामिति पाठः साधुः । भुविलोके हतवानि तत्पृष्ठमिति श्रुतिपदस्यार्थः २१६ ब्रह्मघ्नस्येति श्रुतिगततस्येति पदस्यार्थः पूर्वार्थेनोक्तः । शापेनेत्यतः पूर्वतेषां मिति शेषः । श्रुतिगताभ्यतेति पदस्यार्थो विनष्टमिति २१७ अपेति । अपकीर्तिर्न जाता प्रत्युत विपरीतं कीर्तमेव स्फुटयति शापादित्यनुभिः । द्विजोत्तमानां शापादैत्यानामस्त्राणि मयाः शस्त्राणि च मम लोमोपि हिंसां चक्रुः ततश्च मे ज्ञानेन ब्रह्मभूतस्य व्यथा कुतः स्यादिति चतुर्णामन्वयः । कीदृशाः शापाः प्रतीकारविजिता अमोघा इति यावत् । कीदृशान्यस्त्राणि तादृशानि प्रतीकारविजितानि । कीदृशो मायाः मयस्य मायाचार्यस्यापि मोहिका विस्मयजनिकाः । कीदृशानि शस्त्राणि शूर

२२१ । २२२ । २२३ । नचैतन्ममैवसामर्थ्यं किंतु एतादृशज्ञानवतो यस्य कस्यापीत्यर्थं केयोमामित्यादिपितृवधेनेत्येतवाक्ये व्याचष्टे । यथेत्यादिपट्टिः । यथाममैद्रस्यस्वविज्ञानादात्मतत्त्वस्वस
म्यगज्ञानालोकद्वये ऐहिकामुष्मिकरूपे हिंसाहानिरूपानाभूत्तथान्यस्यापिमज्ज्ञानान्ममस्वरूपस्य ज्ञानाद्विज्ञानं जायते इति २२४ अथयानिहानिजनकतया प्रसिद्धा निकर्माणि तानितृतीययापंचम्याच
निर्दिशति लोकेति । लोकवेदनिपिद्वेनातएवदुष्करेणहानिकरत्वाद्दुःखेनकर्तुंशक्येनकर्मणापि हिंसा न जायते इति पूर्ववत्संबंधः । एवमृत्तरत्रापि । सुवर्णस्य कर्पप्रभृतिपरिणामपरिमितक्रांचनस्यस्तेये
नचौर्येण २२५ भूणवधेनेति व्याचष्टे श्रोत्रियस्येति । सूत्रप्रवचनाध्यायीभूणइति बोधायनसूत्रस्य वेदाध्ययनानंतरं सूत्रभाष्याध्यायीभूणसंज्ञइत्यर्थकस्यानुसारेण भूणपदार्थः पूर्वाद्धेनोक्तः । श्रोत्रि
यस्य द्विजैद्रस्यवधेनेत्यन्वयः । द्विजैद्रत्वे हेतुगर्भविशेषणं गुणोदधिसमस्येति । गुणाः प्रवचनांताविद्याः वाशब्दोभिन्नक्रमो गम्येत्यस्याऽऽग्रे बोध्यः । अविज्ञातस्थेत्यपि गर्भविशेषणमध्याहार्यं ।
'हत्वागर्भमविज्ञातमेतदेवव्रतंचरेत्' इति मनूतयनुसारि । तथाच सप्तममासादौ पूर्णदेहोपियोगर्भोऽविज्ञातो लक्षणेऽपुंस्त्वादिनानिर्णेतुमशक्यस्तस्यवधेनचेत्यर्थः । 'गर्भोभूणः' इत्यमरः । 'भूणो गमि
ण्यां श्रोत्रियद्विजे गर्भेऽर्भकेच' इति हेमः । अथ 'आततारायनमायां तमपिवेदांतपारगं । जिघांसंतं जिघांसीतनतेन भूणहाभवेत्' इति व्यासेन ब्राह्मणे वेदांतपारगे भूणपदप्रयोगमालक्ष्याह राज्याद्यर्ह
स्यधीमतोवावधेनेति । सर्वस्वं ब्राह्मणेर्हतीति वचनाद्ब्रह्मविदो राज्याद्यर्पणाहर्त्वम् स्वकीयस्य सुहृदइत्यर्थः कृत्वाचैव सुहृदधमिति मनुना सुहृदस्य ब्रह्महत्यासाम्याभिधानात् तस्माल्लोकवेदविरो

मायाश्च दैत्यभेदानां मयस्यापि विमोहिकाः ॥ शस्त्राणि दितिजैः शूरैर्मतो धिकवलैरपि २२१ प्रेषितानि भृशं कुद्वैर्भृत्युवक्रसमान्यपि ॥ मेरुमंदरभेदीनि नानाभेदा
न्यनेकशः २२२ हिंसां लोमोपिनोचकुःकुतः स्यान्मेव्यथा ततः २२३ यथाममस्वविज्ञानात्त्राभूलोकद्वयेपि हि ॥ हिंसातथैव चान्यस्य मज्ज्ञानात्त्रैव जायते २२४
लोके वेदनिपिद्वेनदुष्करेणापिकर्मणा ॥ पितृमातृवधेनापि सुवर्णस्तेयतोपि वा २२५ श्रोत्रियस्याद्विजैद्रस्यगुणोदधिसमस्य वा ॥ पूर्णदेहस्य गर्भस्य राज्याद्यर्हस्य
धीमतः ॥ स्वकीयस्य च वा तस्माद्दुष्करेण वधेन वा २२६ विप्रस्य वा त्रिवर्णस्य सुरापानोत्थितेन वा ॥ निजां वा जननीं कामाद्ब्राम्हणधर्मसमागमात् २२७ संवत्सरं
वासंसर्गाद्ब्रह्महत्यादिकारिभिः ॥ चतुर्भिः कर्मचंडालैः पतितैः पापहेतुभिः २२८ एवमन्यैर्महाकूरैः पातकैश्चोपपातकैः ॥ संकरीकरणैश्चैवलोकद्वयविनिर्दितैः २२९

धाहुः शक्रेन वधेन वेति तथाच सुहृदपि भूणपदस्य गौणोर्थ इति भावः २२६ श्रुत्युक्तपापानामुपलक्षणतामभिप्रेत्याह विप्रस्येति । विप्रस्य सुरापानोत्थितेन पापेन 'यस्य कायगतं ब्रह्मभयेनाप्लाव्यते सकृत् ।
तस्य व्यपेति ब्राह्मण्यं शूद्रत्वं च सगच्छति' इति मनूक्तेः । त्रिवर्णस्य वा तेन पापेन 'सुरावैमलमाराध्यातं पाप्माचमलमुच्यते । तस्माद्ब्राह्मणराजन्यवैश्यश्चनसुरां पिबेत्' इति मनूक्तेः । गुरुत्वमगता
माह निजामिति । निजां जननीं प्रतिकामाद्वेतो ग्राभ्यधर्मरूपसमागमात्पापेन वेति पूर्ववत्संबंधः २२७ पंचमं तत्संसर्गरूपं महापापमाह संवत्सरमिति । ब्रह्महत्यादिकारिभिश्चतुर्भिर्ब्रह्महसुरापस्ते
न गुरुत्वमगता रूपैः कर्मणा चंडालैरतएव पतितैः स्वसंसर्गिणां च पापहेतुभिरेतैः सह संवत्सरं संवत्सरपर्यंतं संसर्गात् एकशय्यासनादिरूपात् ३२८ एवमन्यैरिति । एवमन्यैरपि पातकैर्महापापसमप्रतयोक्तैः
शरणागतघातादिभिः । उपपातकैर्गोवधादिभिः संकरीकरणैः 'खराधोऽमृगभानामजाविकवधस्तथा । संकरीकरणं ज्ञेयमीनाहिमहिषस्य च' इत्युक्तेः । आदिनाजातिभ्रंशकरादिग्रहः । यथा
'ब्राह्मणस्य रुजः कृत्या ग्रातिरग्रेयमद्ययोः । जैहयं पुंसि च मथुन्यजातिभ्रंशकरं स्मृतम् । निर्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् । अपात्रीकरणं ज्ञेयमसभ्यस्य च भाषणम्' इति 'कृमिकीटवयोह
त्यामद्यानुगतभोजनम् । फलेधः कुसुमस्तेयमधैर्यं च मलावहम्' इति अग्रेयं लशुनादि जैहयं कीटिल्यं मद्यानुगतं मयेन सहैकपि टकादावानीतमिति २२९

कांडिकाशेषं व्याकरोति अपि वेति । प्रभेदस्य यथात्मास्वरूपमद्वितीयात्मरूपं तस्य मदात्मतया स एवाहमस्मीत्याकारेण विज्ञानमनुभवस्तेन संपन्नस्य ब्रह्मविदः पापेच्छोरपि पापंचिकीर्षोरपि मुखात्
कांतिः श्रुतिगतनीलपदेनोक्तानापैतिनदूरीभवति इतरेषां तु पापाचरणे मुखकान्तिदूरीभवतीति प्रत्यक्ष इव ब्रह्मविद्योत्कर्ष इति भावः २३० उक्तं सचित्सर्वमान्यतालक्षणं प्रभावांतरमप्याह राजेति द्वाभ्यां ।
राजादयो बंध्वादयश्चास्य विदुषः एतां साम्ये स्थितां धियं दृष्ट्वा तं विद्वांसं पापेच्छानिरतं तथा महापापकारिणमपि न त्यजंति न बहिष्कुर्वन्ति न भिदंति भेदं शरीरं दंडं प्रापयंति नैव शिक्षां प्रकुर्वन्ते वाचापीति शेषः ।
प्रत्युतेत्यादि स्फुटम् २३१ । २३२ 'तस्य ह देवाश्चनाभूत्या ईशते आत्मा हितेषां भवति' इति श्रुतिमनुरुध्योक्तार्थोपपत्तिमाह नहीति । सर्वात्मविदपेक्षया भेदः कुत्रापि वस्तुनि नास्ति तस्य सर्वात्मत्वा
त तथा कस्यापि देहिनि स्वात्मा स्वस्यात्मनो निष्ठं कुरुते इति प्रसिद्धं तथाचार्यं विद्वान्राजादीनां सर्वेषां मात्मा संपन्नस्तेनात्मत्वेनास्मिन् विदुषि इदं अपकाराकरणं आदरातिशयकरणं च सर्वेषां मुचित
मिति २३३ अथ द्वितीयां कांडिकां व्याख्यातुं भूमिकामाह एवं हिततममित्यादिना प्राणोभवाभ्यं राजन्नित्यतः पूर्वतनेन ग्रंथेन । शक्रस्य मुखादिति शेषः । इंगितानि अभिप्रायसूचकचेष्टारूपाणि तैः २३४
इंगितमभिनयति विस्मयेति । विस्मयेन विस्मयकार्येण विकासादिना आविष्टं वा संवदनं यस्य स तथा स प्रतर्दनः साधुकृतार्थोऽस्मीत्याकारकं असाधुविरोधसंशयाद्यावेदकं वा वाक्यं तं मिदं प्रतिनोक्तवा

अपि वाप्यात्मविज्ञानसंपन्नस्य ममात्मनः ॥ पापेच्छोरपि नापैति मुखकांतिः कदाचन २३० राजबंध्वादयस्तद्वज्ज्ञात्वा स्यैतां धियंसदा ॥ पापेच्छानिरतं तद्वन्म
हापापौ चकारिणम् २३१ न त्यजंति न भिदंति नैव शिक्षां च कुर्वन्ते ॥ प्रत्युताधिकमेवैनमाद्रियं तेति विस्मिताः २३२ नाहिसर्वात्मविज्ञातुरन्यः कश्चन विद्यते ॥ ना
निष्ठं कुरुते स्वस्वस्यात्मा कस्यापि देहिनिः ॥ राजादीनामयं स्वात्मा तेनास्मिन् मुचितं त्विदम् २३३ एवं हिततमं ज्ञानं श्रुत्वा शक्रस्य धीमतः ॥ इंगितैरेव प्रच्छ शक्रं
सोऽपि प्रतर्दनः २३४ विस्मया विष्टवदनः सम्यगुत्फुल्लोचनः ॥ नोक्तवान् प्रतिवाक्यं तं स शक्रं साध्वसाधुवा २३५ तं स्तब्धसदृशं दृष्ट्वा सर्वज्ञः स शचीपतिः ॥ इति
तज्ज्ञः स्वमनसा व्यचिंतयति दं प्रभुः २३६ प्रतर्दनः स्वमनसा चिंतयत्येवमत्र हि ॥ इंद्रेण स्वात्मविज्ञानमुक्तं हिततमं स्फुटम् २३७ तत्स्तुतिं कुर्वता स्वस्य पापा
स्पर्शश्च दर्शितः ॥ दृष्टांता यथा मे स्याद्विश्वासोऽस्मिन् ब्रह्मलौकिके २३८ तथापि विषये मेऽस्य संदेहो वर्तते धुना ॥ मां जानीहीति यत्प्रोक्तं मह्यमिंद्रेण बोधनम् ॥ तत्रा
स्मच्छब्दबोधोऽभ्यामर्थः को विषयीकृतः २३९

निति । एतेन दृष्टानिष्टयोर्दर्शनेन जनन्याकर्तव्यानवधारणात्मिका जडता सूचिता । तदुक्तं 'अप्रतिपत्तिर्जडता स्यादिति दृष्टानिष्टदर्शनश्रुतिभिः । अनिमिषनयननिरीक्षणतूष्णींभावादयस्तत्र' इति । प्रकृ
तेऽदृष्टदर्शनं श्रुतप्रभावतत्त्वज्ञानदाने इंद्रस्य वरेण वशीकृतत्वालोकनं अनिष्टदर्शनं च मां वेति वाक्यगता स्मच्छब्दस्यानेकार्थतालोकनजन्यसंशयस्याभिलाषे बुद्धिमांघ्र्यादुर्भावात्मकदोषालोकनरूपं ।
तथा च जडताया इंगितैः प्रकटनेन संशयोऽपीन्द्राय प्रतर्दनेन प्रकाशितः अयमाशय उत्तरश्लोकेऽस्फुटो भविष्यतीति २३५ तं स्तब्धमिति । स्तब्धेन जडेन सदृशं जडतालंगानां कृत्रिमत्वादिति भावः । इदं व
क्ष्यमाणम् २३६ इंद्रविचारमभिनयति प्रतर्दन इत्यादिना । अयं प्रतर्दनः एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण स्वमनसा चिंतयति अथ प्रतर्दनं चिंतामिंद्रो भिनयति इंद्रेणेत्यादिना २३७ तत्स्तुतिमिति । तस्यात्म
विज्ञानस्य स्तुतिं कुर्वताऽनेन इंद्रेण स्वस्यात्मनः इंद्रस्य पापासंबंधो दर्शितः । कस्मै दृष्टांता य तत्र दृष्टं तं वक्तुं यथा येन सदृशं तं तथाभिधानरूपेण प्रकारेण प्रतर्दनं स्यात्स्मिन् स्तत्त्वज्ञानफलेऽलौकिके लोकाप्र
सिद्धे विश्वासो भवेदिति २३८ तथापीति । तथापि ज्ञानस्य हिततमत्वादीनिर्णयति अयं प्रोक्तज्ञानस्य विषये मे संशयोऽस्ति किं विषयकमिदं ज्ञानमेतादृशफलकमिति । एतदेव स्फुटयति मामिति । बोध
नं ज्ञानजनकं मां जानीहीत्याकारकं वाक्यं यद्विंद्रेण मे प्रतर्दनं यत्प्रोक्तं तत्र वाक्ये मां भिति शब्देन तज्ज्ञानबोधेन च कोऽर्थो विषयीकृतो भवेत् किं देवताविग्रहो वा तदभिधानी जीवो वा तत्साक्षी वेति २३९

एतंसंशयमभिनयति इन्द्रोयमिति द्वाभ्याम् । ममपुरःस्थितइति शेषः २४० किमयमिति । अयं देवताविग्रहोवास्मत्पदार्थः किंवा न्यः बाह्यव्यावर्तनायान्यपदार्थविशेषणं देहांतरात्मेति । देहांतर आत्मास्वरूपस्य सतथा । अन्यत्वपक्षेपिकोऽद्वयदर्शयति सोपीति । सः देहांतरोऽन्योऽपि कीदृशः किंवा गादिकरणविशिष्टः किंवा केवलइति तत्राद्याकोटिरस्मच्छब्दस्य वक्तव्यत्वेनेनोक्ता । द्वितीयातु ततो न्योवेति ततो विशिष्टात् । अन्यस्य संभावनायै विशेषणबोधनइति । नन्वादित्वात्कर्तृरित्युः । प्रकाशकइत्यर्थः । जडोपाधिविशिष्टेन स्वप्रकाशनासंभवात्ततो न्योपिकश्चि त्प्रकाशकः संभाव्यतइति भावः । एवं चोक्तत्रिकोटिकः संशयः फलितः २४१ इत्यादिभिश्चिन्ताभिर्व्याकुलितं व्याकुलतां नीतं मानसं यस्य सतथा आदिपदेन संशयकोटिप्राययोः परिच्छिन्नज्ञानादप रिच्छिन्नफलानुपपत्तिरित्यायां कोटोज्ञानविषयत्वानुपपत्तिरित्यादिदोषचिन्ताग्रहः संशयप्रकाशनाप्रकाशनयोर्गुणदोषचिन्तायाश्च ग्रहः एतादृशोऽप्ययं प्रतर्दनीमां प्रतिन किंचिद्वक्ति तत्र हेतुर्धीधनत्वेने ति धीरेव धनं धनवत्परिपालयाइष्टसाधनं वा यस्य सतथा तस्य भावस्तत्त्वं तेन तथा च बुद्धिमतां बुद्धचपकर्षसूचिका क्रियानरोचते इति भावः २४२ यया बुद्ध्या प्रतर्दनेन मोनं कृतं तामिदोनुसंदधाति इंद इति । मया उक्तस्त्वमेव वृणीष्वेति प्रयुक्तः सान्निद्रः स्वयमेव ममदर्थं हिततमं वरं वृत्तवान् प्रतिश्रुत्य प्रकाशितवान् इति यावत् । तेन इंद्रस्य वरप्रदानवशीकृतत्वेन अत्र संदिग्धेपि विषये मेममवक्तव्यं प्रष्टव्यं नास्ति । स्वयमेव सत्यसंरक्षणाय संशयमप्यपाकरिष्यतीति भावः २४३ इति संचित्येति । इति संचित्यायं प्रतर्दनीराजात्र न पृच्छति न वाकृतार्थोऽस्मीति भाषते । एवमभाषणे हेतुः असंपन्न इन्द्रोयं देवतारूपः सहस्राक्षः पुरो मम ॥ वज्रपाणिः शचीनाथः सुरार्चितपदांबुजः २४० किमयं वास्य देहांतरात्मान्यः सोपिकीदृशः ॥ अस्मच्छब्दस्य वक्तव्यात् ततो न्योवापि बोधनः ४१ इत्यादिचिन्ताकुलितमानसोऽयं प्रतर्दनः ॥ धीधनत्वेन मानैव वक्तिकिंचिन्नराधिपः ४२ इन्द्रो ममदर्थं वृत्तवान् वरं हिततमं स्वयम् ॥ मयोक्तस्तेन मेनात्र वक्तव्यं विद्यते कचित् ४३ इति संचित्य राजायं न पृच्छति न भाषते ॥ कृतार्थं ह्युत्संपन्नविज्ञानत्वात् प्रतर्दनः ४४ ततो मयैव वक्तव्यमपृष्टेनापि भूभुजे ॥ याव दस्य न संदेहो बोधे हिततमे भवेत् ४५ आनंदात्मा मयानायमवाढमनसगोचरः ॥ वक्तुं शक्यो न चानेन ज्ञातुमप्यत्यलौकिकः ४६ ततो ज्ञानक्रियाशक्तीप्राणप्रज्ञेहि लौकिके ॥ आश्रित्याहं स्वमात्मानं कथयिष्याम्यलौकिकम् २४७ प्राणप्रज्ञेविहायै तेन देहादीहतिष्ठति ॥ क्रियाशक्तिस्तथाप्राणो न तिष्ठति धियं विना २४८

विज्ञानत्वादिति । असंपन्नमवधारणरूपतालक्षणसंपत्तिमप्राप्तं ज्ञानं यस्य सतथा तत्त्वात् तथा च धीधनः सन्नसंपन्ने ज्ञाने कथं कृतार्थोऽस्मीति न्यादिति भावः २४४ एवं प्रतर्दनाभिप्रायमिदं दोषार्थस्वकर्त्त व्यमालोचयति ततइति । तत एतन्मोनाभिप्रायस्य ज्ञातत्वात् अपृष्टेनापि मयैवास्मै भूभुजे राज्ञे वक्तव्यं । निरूपणावधिमाह यावदिति । अस्मराज्ञो बोधे असंदेहः संदेहाभावो यावद्भवेत्तावद्वक्त व्यमेवेति २४५ वक्तव्यत्वेपि किंसाक्षादयमात्मा वक्तव्यः किंवा उपाधिद्वारा तत्र नाद्योऽसंभवादित्याह आनंदात्मेति । अयमात्माऽलौकिकत्वेनावाढमनसगोचरत्वान्मयानसाक्षाद् वक्तुं शक्यो न चाऽने न ज्ञातुं शक्यइति २४६ द्वितीयेपक्षे प्राप्ते विप्रकृष्टमुपाध्यंतरामुपेक्ष्य तत्प्रत्यासन्नो प्राणप्रज्ञारूपोपाधोऽप्यालंब्येन बोधयामीत्याह ततो ज्ञानेति । ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरूपे लौकिके लोकाप्रसिद्धे च प्राणप्रज्ञे उपाधी आश्रित्या लौकिकं स्वात्मानमस्मै बोधयामीत्यन्वयः २४७ प्राणप्रज्ञयोरेवोपन्यासे हेतुमुपाध्यंतरादिशेषदर्शयति प्राणप्रज्ञेइति । एते प्राणप्रज्ञे द्वे विहाय देहादिकं न तिष्ठति प्राणप्रज्ञयोः सत्त्वे च तिष्ठती तिस्पष्टमन्वयव्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वासत्त्वप्रयोजकत्वं प्राणप्रज्ञयोरित्यर्थः । अयं भावः । आत्मबुबोधविषयासउपाधिरुपन्यासमर्हति यत्रोपन्यस्यमाने बोधसौकर्यलाघवं च भवेत् । भवति चान्वय व्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वासत्त्वप्रयोजकत्वरूपात्मलक्षणेन प्राणप्रज्ञयोरालम्बुद्धाववतारितायां तयोः प्रवर्तकैर्मुख्यात्मनि परिचयः प्राणप्रज्ञापदयोः साक्षात्प्रवर्तकतया सन्निहिते लक्षणायां चलाघवं इतरो पाध्युपन्यासे तु तद्वर्तमानं प्राणादिद्वारात्मपरिचयः परंपरासंबंधरूपलक्षणागौरवं च स्यादिति । ननु प्राणप्रज्ञयोः परत्परव्यतिरेकेपि सत्त्वात्कथमुक्तमात्मलक्षणमनयोरवतार्यतइत्याशंक्यतयोरव्यतिरेकं दर्शयति क्रियेत्यादिना । धियं प्रज्ञाम् २४८

यत्र प्रज्ञाभावस्तत्र प्राणाभाव इत्यत्र दृष्टांतमाह स्थावरेष्विति । न दृश्यते प्रत्यक्षीन भवति प्ररोहादिना तत्र प्राणानुमाने तुलतानामुच्छेदशान्वेषणादिलिगेन प्रज्ञानुमानमप्यविशिष्टं सुप्तौ तु प्रज्ञायाः सूक्ष्मरूपेणावस्थानमेवेति भावः । यत्र प्राणाभावस्तत्र प्रज्ञाभाव इति सदृष्टांतमाह प्राणमिति २४९ प्राणप्रज्ञयोः स्वप्रवर्तकमुख्यात्मपरिचये हेतुतां दर्शयति बुद्धिश्चेति । बुद्धिः स्वात्मनः स्वस्वरूपात्परं भिन्नमपेक्षते जडरूपत्वात् यथास्तंभः स्वभानस्थितिप्रवृत्तीनां सिद्धये परं दीपादिक्रमपेक्षते तद्वदित्यनुमानं पादत्रयार्थः । प्रकाशमिति विशेषणं तु प्रकृताभिप्रायं । ततः परापेक्षत्वात् प्राणेन सदृशीति । तथाच प्राणप्रज्ञयोरुक्तकर्तृणात्मनि परिचयहेतुताप्रसिद्धेति भावः २५० अथ लक्षणालाघवं स्फुटयितुं प्राणप्रज्ञाशब्दयोर्मुख्यार्थप्रकृते मुख्यार्थवाच्यं च दर्शयति अंतर्वायुरिति चतुर्भिः । शरीरांतर्गतो वायुः प्रकर्षेण चलति तस्मात् प्राण इत्येतस्यांतर्वायोनाम 'प्रकर्षेण अनिति चलतीत्यर्थसमन्वयात् यस्माच्च योः प्रकर्षणजानाति तस्मात्प्रज्ञेत्येतस्यानामेति । कीदृशं नाम देहिनामात्मज्ञानहीनानामपि प्रसिद्धमिति शेषः २५१ वस्तुतस्तु मुख्यार्थोऽनयोर्वाधित इत्यभिप्रेत्य प्राणशब्दार्थस्वपदार्थतावदाह वस्तुत इति । वस्तुतो जडानां स्वयमेव चलनं न दृश्यते यथा रथादयोजडा अश्वादींश्चेतनान् हित्वा स्वयमेव चलंतः संतः कर्हिचित्कचिन्न दृश्यते । एवं सति प्राणशब्दांतर्गतान्वात्वर्थश्चलनमेव जडंतर्वायोनोपपद्यते तर्हि तत्र चलने प्रकर्षः प्रकाशार्थः केन हेतुना स्यादुपपद्येत अपि तु न स्यादेव कस्मान्मु

स्थावरेषु यतो नैष दृश्यते बुद्धिर्वर्जनात् ॥ प्राणं हि नातथा बुद्धिर्न दृष्टा हि घटादिषु २४९ बुद्धिश्च जडरूपा हि प्रकाशं स्वात्मनः परम् ॥ अपेक्षते यथास्तंभः प्राणेन सदृशीततः २५० अंतर्वायुः प्रचलति प्रजानाति तथैव धीः ॥ प्राणः प्रज्ञेति वै तस्मादेतयोर्नाम देहिनाम् २५१ वस्तुतश्चलनं नैव जडानां दृश्यते कचित् ॥ रथादयो यथानैव दृश्यंते स्वयमेव हि २५२ अश्वादींश्चेतनान् हित्वा चलंतः कर्हिचित्कचिन् ॥ प्रकर्षस्तत्र केन स्यान्मूलाभावात्तु हेतुतः २५३ ज्ञप्तिश्च न जडेकापि दृश्यते हि घटादिके ॥ प्रकर्षश्च जडे ज्ञप्तेर्दूरापास्तः सदैव हि २५४ तस्माद्यत्संनिधावस्य जडस्येदं विजायते ॥ प्रकर्षेण तथा वायोः स प्राणश्चेतनो भवेत् २५५ प्रकाशयति यः सर्वं स ज्ञप्तिश्चेतनः स्मृतः ॥ आत्मानं च प्रकर्षेण जडजातप्रकाशनात् २५६ स्वसजातिविजात्युत्थभेदाभावेन हेतुना ॥ स्वप्रकाशेन चात्मानमात्मा जानाति नापरः २५७

लाभावरूपाद्वेतोः यथा मूलधने सति तस्य वृद्धिरूपः प्रकर्षोपि संभाव्येत नेतरथा तथा चलनसामान्यरूपमूलस्याभावात् प्रकर्षो वृद्धिसमो दुर्वच इति भावः । मूलाभावत्वे हेतुत इति पाठे प्रकर्षो वृद्धिसमः मूलेन संबध्येत अंतर्वायो तु मूलाभावत्वं मूलसमस्य चलनस्य सोपपत्तिकस्याभावत्वं वर्ततेऽभावस्याधिकरणात्मकत्वाभ्युपगमात् तस्माद्वेतोरित्यर्थः २५२ । २५३ प्रज्ञापदार्थवाच्यं बुद्धौ दर्शयति ज्ञप्तिश्चेति । प्रज्ञापदार्थांतर्गतज्ञायात्वर्थो ज्ञप्तिः प्रकाशो घटादिके बुद्धिपर्यं ते जडे वाधितः प्रकर्षस्तु नितरामित्यर्थः २५३ तस्माल्लक्षणया प्राणशब्दात्माननिपर्यवस्यतीत्याह तस्मादिति । तस्माद्यस्य चेतनस्य सन्निधौ सति अस्य प्रत्यक्षाद्युपस्थापितस्य जडस्येदं द्रियादिरूपस्य तथा वायोश्च दं चलनं प्रकर्षेण जायते स चेतन एव प्राणपदार्थ इत्यन्वयः । प्रकर्षेण गानयति चेष्टयते इति व्युत्पत्तेः प्रकर्षश्चालनस्यानायासाध्यत्वं । यद्वा प्रकृष्टचलनशालिपुशक्तः प्राणशब्दः प्रयोजके गौण इति २५५ प्रज्ञापदस्यापि तथात्वमाह प्रकाशयतीति । यः सर्वं प्रकाशयति स चेतनः ज्ञप्तिः प्रज्ञापदघटकज्ञायात्वर्थो भवेत् आत्मानं यतः प्रकाशयति तस्मात् प्रकर्षेण ज्ञप्तिः प्रज्ञापदार्थो भवेत् चकार एवकारार्थः सर्वं प्रकाशयतीत्यत्र हेतुः जडजातप्रकाशनादिति । जडजातस्य जडसामान्यस्य गौणप्रकाशो बुद्धिस्तु स्वात्मकजडमपि न प्रकाशयतीति प्रसिद्धम् २५६ आत्मानं चेत्येतदुपपादयति स्वसजातीति । आत्मनः सजातीयादिभेदादित्येन परस्य प्रकाशस्य दुर्वचत्वात् स्वप्रकाशेन यदात्मा प्रकाशयति तदात्मानमेव प्रकाशयति एतादृशस्यायोनो ह्यतीत्यर्थः २५७

मेवप्रकाशयति एतादृशश्चान्योन्यास्वीत्यर्थः २५७
 फलितमाह प्राणेति । अभिधेयः प्रतिपाद्यः ततउक्तानुपपत्तेः । इतिसंचित्यमनसिनिधायद्वितीयकंडिकाव्याख्यामारभते शक्रइत्यादिना । शक्रइंद्रः राजानंप्रतर्दनम् २५८ प्राणोभवामीति ।
 परंप्रकृष्टक्रियायाः यतः कारणमस्मिततः प्राणोस्मि प्रज्ञावपुः प्रज्ञारूपोऽप्यस्मि यतः स्वप्रकाशोभेदवर्जितश्चेति २५९ तंमामिति । तंमां तत्पदार्थमभिनयति ज्ञानक्रियाहेतुज्ञानानां क्रियाणांच सन्नि-
 धिमात्रेण साधकं भेदशून्यं स्वयंप्रभं चेति आयुरिति विशेषणस्योक्तात्मपरत्वाद्यर्थस्तमाह आयुष्करमिति । जीवनप्रयोजकममृतपदार्थमाह । स्वयंमृत्युशून्यमिति । मामिति पदार्थमाह त्वदुप-
 देशकं त्वदुपदेशकेनानेन देवतारूपेणोपलक्षितम् २६० एतादृशंमामिति अनेन प्रकारेण उपास्व उपासनावद्विजातीयप्रत्ययतिरस्कारेण सजातीयप्रत्ययधारामोचरं कुर्विति व्याकुर्वन्नाह प्रत्ययानिति ।
 मयोक्तं प्रज्ञाप्राणाऽऽयुरमृतपदैः प्रतिपादितं मद्रूपं मुहुर्विचार्य अपरान्विजातीयगोचरान् प्रत्ययान् बोधान् हित्वा मदेकविषयैर्मानसेवर्त्तमानैर्बोधैर्विद्धि अपरोक्षं कुरु कथं घटवत् यथा घटो धारावाहिक-
 ज्ञानविषयः क्रियते तद्वदिति तत्परो भवेति यावत् । एवं श्लोकत्रयेणोपास्वेत्यन्तवाक्यस्य प्राणादिपदलक्षणया लभ्य इन्द्रविवक्षितोर्थ उक्तः । शक्तिलभ्यस्तु प्राणप्रज्ञात्माऽऽयुरमृतमस्मीत्याकारेणो-
 पास्वेत्याकार एव उपाध्युपन्यासस्यापिलक्ष्यप्राप्तिसाधनताया उक्तेरित्यवधेयम् २६१ पूर्ववाक्यं दृष्ट्वा इत्थं संदिश्यते किंप्राणप्रज्ञायुरमृतानि समप्रधानान्यहंपदार्थेनान्वितानि भवंति किंवा प्राण-

प्राणप्रज्ञाभिधेयो हमानंदात्मानचापरः ॥ ततएवेतिसंचित्य शक्रो राजानमुक्तवान् २५८ प्राणोभवाम्यहं राजन क्रियायाः कारणं परम् ॥ प्रज्ञावपुः स्वप्रकाशः सर्वभे-
 दविवर्जितः २५९ तंमां ज्ञानक्रियाहेतुं भेदशून्यं स्वयंप्रभम् ॥ आयुष्करं स्वयंमृत्युशून्यं त्वदुपदेशकम् २६० प्रत्ययानपराह्निह्वाविचार्योक्तं मयामुहुः ॥
 मदेकविषयैर्बोधैर्घटवद्विद्धि मानसे २६१ आयुस्तथा मृतं यत्ते द्वयमुक्तं विशेषणम् ॥ न तत्प्राणाद्विभिन्नं त्वं जानीथा दंडवन्नरात् २६२ यथाकाशो न भः प्रोक्तं
 न भोऽप्याकाशमेव हि ॥ तथायुरमृतं प्राणः प्राणायुरनश्वरम् २६३ न चात्र व्यर्थता शंक्या पुनरुक्तत्वे हेतुतः ॥ यतो जीवा तिलोकेऽस्मिन् प्राणेन प्राणभृज्जनः २६४
 तथा शरीरसंपाते स्वर्गमोक्षामृतं व्रजेत् ॥ ततोऽमृतायुः शब्दाभ्यां प्राणआत्मा मयेरितः २६५

पदार्थविशेषणीभूय इतराणितत्रान्वयंतीति प्राणपदार्थविशेषणीभावेऽपि कीदृशी विशेषणता किंभेदघटिता मनोब्रह्मेत्युपासीतेत्यत्र मनसितद्भिन्नस्य ब्रह्मण इव किंवा भेदेन ब्रह्मणिसत्यत्वादेरिवेत्येतत्संश-
 यवारकं प्राणोवा आयुरित्यादिस्वर्गलोके इत्थं तं वाक्यं व्याचष्टे आयुरित्याद्यष्टभिः । आयुरमृतमित्याकारकं विशेषणद्वयमुक्तं तद्विशेषणद्वयं पुरुषादंडो यथाभिन्नस्तथाऽऽयुः प्राणाद्विन्नं न भवति किंत्व-
 भिन्नमेवेति तथाच प्राणायुरमृतापेक्षया प्रधानं अभेदेन च विशेषणतेति सिद्धम् २६२ अभेदं पर्यायशब्दार्थदृष्टान्तेन स्पष्टयति यथेति । यथाकाशनभः पदार्थयोरेभेदस्तथायुरमृतपदार्थयोः प्राणशब्द-
 र्थेनाभेद इति अनश्वरममृतम् २६३ पर्यायद्वयवदन्यतमवैयर्थ्यमाशौक्यसत्यज्ञानादिशब्दवत्प्रवृत्तिनिमित्तभेदान्मैवमित्याह नचात्रेति । अत्र आयुरमृतपदयोः प्राणपदेन सहयोगे पुनरुक्तत्वरूपा-
 द्देतोर्व्यर्थतानशंक्या ताभ्यामर्थविशेषावगतेरिति शेषः । कथमिति चेच्छृणु यतः प्राणभृज्जनः प्राणेनैव शरीरे स्थितेन जीवतीत्युच्यते जीवनप्रयोजकश्च भाव आयुः पदार्थो लोकेऽपि तथा शरीरपातानं-
 तरं स्वर्गरूपं मोक्षरूपं वा मुष्मिकफलममृतं प्राणेनैव जनो व्रजेत् 'विद्ययामृतमश्रुते अपामसोमममृतामभूम' इत्युक्तं कर्मविशयोः फलं देवभावोऽमृतं सच प्राणात्मातिरिच्यते इति । तत एतादृशविशे-
 षबोधकत्वादमृतायुः शब्दाभ्यां प्राण उक्त इति २६४ । २६५

प्रज्ञारूपविशेषणेतु प्राणेन समप्रधानभावरूपं विशेषमाह प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपं विशेषणं तु प्राणभेदविवर्जिते मय्येव साक्षादन्वितमिति शेषः । प्राणभेदो विवर्जितो येन स तथा तस्मिन् यथा प्राणः क्रियाशक्तिरुपाधिभेदेन मया गीकृतस्तथा प्रज्ञापीत्यर्थः । प्रज्ञाया विज्ञानशक्तितया स्वरूपलाभप्रयोजकता तत्र हेतुतयाह यत इति । यतो हं प्रज्ञयापि प्राप्यो भवामि कथमिति चेच्छृणु अहं प्रज्ञयेव एतादृशं सद्गुणः सत्यं व्यावहारिकं असद्गुणः संकल्पमात्रशरीरं प्रातिभासिकं वावेद्वि तथा च सापेक्षरूपतया मां मुपलक्षयतीति भावः २६६ प्राणोपाधेरार्यरूपेणा मृत्युरूपेण चोपासनस्य फलमाह उपास्तेपीति । यो मां प्राणमायुरितिरूपेणोपास्ते स शतसंवत्सरं जीवति तथा मृतमिति रूपेण यः प्राणमुपास्ते सोऽविच्युतमक्षयं श्रुतावक्षितिशब्देनोक्तं स्वर्गलोकं गच्छेदिति । उभयेन विशेषणद्वयेन विशिष्टात्प्राणोपासनाददृक्शतसंवत्सरजीवनस्वर्गलोकफलद्वयं भवेदिति २६७ । २६८ यदा प्राणविशिष्टस्य मोक्तोपासनादौ दृशफलं तदा यदर्थमुपाधिरूपस्य तस्तद्विज्ञानफलं किमुवाच्यमित्याह किंपुनरिति । अत्र शुद्धविज्ञाने २६९ अथ तद्वैकल्याद्यनुप्राणंतीत्यंतं वाक्यं व्याकरोति एवमित्याद्यष्टादशाभिः । एवं प्राणोऽस्मीत्येकवचनप्रयोगादिभिः निजे रूपे मुख्यप्राणात्मकतया वर्णिते सति तस्मिन् प्राणस्यैव निजरूपतया कथने कारणप्रयोजकं प्रतर्दनः पप्रच्छ । यत ईगितानि अभिप्रायसूचिकाः क्रियाः प्रयोक्तुं जानातीति २७० प्रतर्दनप्रश्नमभिनयति भगवन् नित्यादिना । एकस्य प्राणस्य प्रा

प्रज्ञाविशेषणं चैव प्राणभेदविवर्जिते ॥ यतो हं प्रज्ञया प्राप्यो वेदयेत त्सदसद्गुणः २६६ उपास्तेपि च मां यो हि प्राणमायुः स जीवति ॥ शतसंवत्सरं राजन्नमृतं च तथैव हि २६७ य उपास्ते स गच्छेद्वि स्वर्गलोकमविच्युतम् ॥ उभयोपासनात् द्वत्फलद्वयमदो भवेत् २६८ किंपुनर्निर्विशेषं यत्सर्वाध्यासविवर्जितम् ॥ विज्ञानातिप्रयात्यत्र स आयुरमृतं पुमान् २६९ एवं शक्रेण कथिते प्राणरूपे निजे सति ॥ पप्रच्छ कारणं तस्मिन्निर्गितज्ञः प्रतर्दनः २७० भगवन् संशयः कश्चिन्मम चेतसि वर्तते ॥ मुनीनां वचनं स्मृत्वा वाक्यं श्रुत्वा तवापि हि २७१ केचिद्विमुनयः शकसभायामागता मम । कदाचिद्बुचिरेवाक्यं प्रसंगाद्वेदवित्तमाः २७२ प्राणशब्दो हि सर्वेषामिन्द्रियाणां स्मृतः समः ॥ स प्राणानां न चैतेषां नियतास्ति प्रधानता २७३ एकतां प्रतिपद्यंते भिन्नानामादिकार्यतः ॥ ग्रामे महाजनाय द्वत्कार्यार्थत्वेकतामियुः २७४ वदंत्यां नाम वाच्ये ते च क्षुराद्यान कुर्वते ॥ व्यापारं हितथानेत्रे पश्यत्यन्ये निजं च न २७५ एवं प्राणेषु सर्वेषु वरस्येवास्ति नैव हि ॥ गुणप्रधानभावोऽयं नियतो तः समाह मे २७६ सर्वे समा अनंताश्च श्रुत्यापि कथिता यतः ॥ तर्कतोऽपि न चैतेषां विषयं विद्यते क्वचित् २७७

धान्यपरं भवद्वाक्यं श्रुत्वा प्राणानामनियतप्राधान्यपरं मुनिवाक्यं स्मृत्वा च विप्रतिपत्तेः संशयो भवति कुत्रात्मबुद्धिः कर्तव्येति २७१ मुनिवाक्यमवतारयति केचिदिति २७२ तद्वाक्यमभिनयति प्राणेत्यादि चतुर्भिः । स प्राणानां प्राणैरंतर्वायुभिः सहितानां सर्वेषामिन्द्रियाणां समः साधारणोऽयं प्राणशब्दः न त्वन्यतमस्यैव वाचक इत्यर्थः प्रकर्षेण प्रधानाभावेनानिति स्वव्यापारं कुरुते इति योगार्थस्य सर्वत्राविशेषणादिति भावः । अविशेषमेव दर्शयति न चैतेषामिति २७३ एकस्यैव प्रधानतेति नियमाभावे उपपत्तिमाह एकतामिति । वाचोनामकार्यं च क्षुणोदर्शनं कार्यमित्येवं नामादिकार्यरूपेण भिन्ना अपि वाग्याः स्वस्वकार्ये एकतामेकभावं श्रुताविकभूयपदेनोक्तं प्राप्नुवन्ति । दृष्टान्तयति ग्राम इति । कार्यार्थे एकस्य विवाहादिकार्यार्थे इयुः प्राप्नुयुः २७४ अत्रैकतान्यव्यापारे स्वव्यापारावाहप्राधान्यं परविवाहे तु तस्यैव वरस्य गुणत्वं तद्देपां गुणप्रधानभावो नियतो न भवति । फलितमाह अत इति २७५ एवमिति । वरस्य यथा स्वविषयं श्रुत्येव साम्यमुक्तं किंतु तर्कसहकृतानुभवादपि तथेत्याह तर्कत इति २७६ साम्ये एते सर्वे एव समाः सर्वेऽनंताः इति ब्रह्मदारण्यकश्रुतिसंवादादयति सर्व इति । तर्के

वर्धयत्येवसाम्यमुक्तं किंतु तर्कसहकृतानुभवादपितयेत्याह तर्कतइति २७७ • साम्यएतसर्वएवसमाः सर्वान्ताः ' इतिबृहदारण्यकश्रुतिसंवादयति सर्वइति । नके

वाचावदन्यतः कश्चिच्चक्षुषानैव पश्यति ॥ तथानेत्रेण संपश्यन्नैव वाक्तिकथंचन २७८ एवं प्राणेषु सर्वेषु युगपन्नास्ति हि क्रिया ॥ किं त्वेकस्मिन्नुपरते व्यापारं कुरुते परः २७९ वदन्नेत्रेण पश्यामि श्रोत्रेण च शृणोम्यहम् ॥ जिघ्रामि घ्राणतस्तद्वत्स्पर्शनेन स्पृशामि च २८० रसनाद्द्रव्याभ्येव पाणिभ्यामाददेतथा ॥ पद्भ्यामच्छामि शि
श्रेणतद्वदानंदयाम्यहम् २८१ विसृजे पायुना तद्वत्प्राणेन प्राणिमीह च ॥ अहंकारेण चैवाहं करोमि मनसा तथा २८२ संकल्पयामि चित्तेन सामान्येनैव वेद्यहम् ॥
सुखदुःखे धिया तद्वद्विशेषेणापि देहके २८३ एककालमिमे सर्वे व्यापाराः करणेषु हि ॥ एककालाभिमानो यंतेषु कालाप्रतीतितः २८४ यथा पद्मपलाशानामाधारा
धेयभावतः ॥ स्थितानामप्यनंतानां सूक्ष्मसूच्यभिवेधेन २८५ दलेदले प्रभिन्नोऽर्थकालो नैव प्रतीयते ॥ तथैव व्यापृतौ कालः प्राणानां नैककालता २८६ एवं प्राणे
षु सर्वेषु समेष्वसमता कुतः ॥ एकस्मिन्नेव यतस्मिन्नात्मबुद्धिस्त्वयेरिता २८७ आत्मबुद्ध्यावयैकस्मिन्वक्तुकामः सकारणम् ॥ अंगीचकार तद्वाक्यमेव मे वेति देवराट्
२८८ अस्त्येव कारणं राजन्निहामुत्र च जीवनम् ॥ निःश्रेयसारूप्यं प्राणेस्मिन्वागादिष्वस्ति नैव वत् ॥ एतदेव हि वैषम्यं वागादेर्नापरं क्वचित् २८९ गुणप्रधानभावो यं
नियतो नैव विद्यते ॥ यदुक्तंतदपि प्राणव्यापारादपरेषु हि २९० व्यापारोपरमेनैव प्राणस्यास्ति क्रिया क्वचित् ॥ काचित्कदाचिद्वाप्यत्र कथंचिच्च प्रतर्दन २९१

जीवतीत्यादितृतीयकंडिकायाएवंपश्यामइत्यंतवाक्यंवागादिकंविनापिजीवनंदृश्यतेयथामूकादिष्वित्यर्थंकंषाकरोति वाक्पाणीतिचतुर्भः । वागादीनामेकैकस्यव्यापारान्विनापिजीवनंदृश्यते वाअथवातेपांसमुदितानांव्यापारान्विनापिजीवनंदृश्यतेइत्यन्वयः २९२ तत्रोदाहरणम् मूकाइति । पूर्वश्लोकोक्तंद्रियाणांक्रमेणव्यापारहीनामूकादयोघ्राणदोषिपर्यताबोध्याः । रुद्धोवायुरपानोवेपां तेतथा । जडोन्मत्तादयस्त्वंतःकरणहीनाःप्रसिद्धाः २९३ । २९४ जीवतीति । प्राणव्यापारंविनाकेपिजंतवःकदाचिदपिनजीवतीत्युच्यंते तेनेतरेभ्योविशेषेणप्राणमेवोपायितयास्वीकृत्यप्राणोहमस्मीतितुभ्यंमयोपदिष्टमिति २९५ अतएवश्रुत्यंतरेप्राणस्योक्तत्वेनोपासनंविहितमित्यर्थकमथखलुइत्यादिसर्वाप्तिरित्यंतंवाक्यंव्याकरोति मृतप्रायमिति । इन्द्रियैश्छिद्रैस्तद्रोलकैश्चसहितमपिमृतप्रायंदेहंमूर्छितादिशरीरंउत्थापयतितेनउत्थापनेनैवनिमित्तेनउक्त्यनाप्रायंप्राणउपास्यउक्तइति । उक्त्यमितिरूपंउत्पूर्वकात्स्थाधातोरेतर्भावितण्यर्थात्कप्रत्ययेछांदसम् २९६ अतएवप्राणस्यसर्वात्मभावेनानंदतारूपासर्वाप्तिरित्याह उक्त्यमिति । उक्त्यमितिप्राणस्यनामपूर्वमुत्थानतोभवति ण्यर्थानंतर्भावउत्तिष्ठतिकारणत्वात्सर्वेभ्यःपूर्वंप्रकाशतेइतिव्युत्पत्तेः । यच्चपूर्वोत्थितंतद्रोलोकेपिश्रेष्ठंप्रसिद्धं यथाहिरण्यगर्भादि साचश्रेष्ठताप्राणेप्राणोपलक्षितेऽद्वितीयात्मनिपर्यवस्यति हिततमत्वात् अतएवप्राणोस्मीतिमयातुभ्यमुपादिष्टमित्याह सोहमिति । सोहंप्राणःहि

वाक्पाणिपादपायूनामुपस्थस्यतथैवच ॥ अक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणानामपिवाविना ॥ व्यापारान्मिलितानांवाप्यन्यथावास्तिजवनम् २९२ मूकाश्चकुणयस्तद्वत्पंगवोरुद्धवायुकाः ॥ ब्रह्मचर्यरतास्तद्वत्कुष्ठिनोनेत्रवर्जिताः २९३ बधिरारसनाघ्राणदोषिणोपीहजंतवः ॥ अंतःकरणशून्याश्चजडोन्मत्तादयोपिहि २९४ जीवन्तिनविनाप्राणव्यापारंकेपिकर्हिचित् ॥ प्राणस्तेनाहमस्मीतिप्रतर्दनमयेरितम् २९५ मृतप्रायमिमंदेहंसेन्द्रियच्छिद्रदैवतम् ॥ आसनाच्छयनात्स्थानादुत्थापयतिवैयतः ॥ प्राणस्तेनोक्त्यनामायंज्ञातव्योवेदवादिभिः २९६ उक्त्यमुत्थानतःपूर्वश्रेष्ठंपूर्वोत्थितंभवेत् ॥ श्रेष्ठोहिततमःप्राणःसोहंहिततमात्मवीः २९७ प्रज्ञात्मत्वंनचाप्यस्यकदाचिद्योगतोभवेत् ॥ प्रज्ञयानेत्रवागादेर्यथास्यादुपचारतः २९८ भेदोऽमृतायुषोर्यद्वत्प्राणस्यचनविद्यते ॥ प्राणप्रज्ञानयोरेवंभेदःकापिनविद्यते २९९ प्राणप्रज्ञेप्रसिद्धेयैलौकिकेसर्वदेहिनाम् ॥ खट्वांगवन्नलभ्येतेअपितेकापिवैपृथक् ३०० अस्मिन्नजंगममात्रस्यशरीरेसहितोस्थिते ॥ जीवनेमरणेतद्वत्सहोक्तामतएवते ३०१ यतोलौकिकयोःप्राणप्रज्ञयोर्नास्तिवैभिदा ॥ ततोऽलौकिकएकस्मिन्मयिकेनभवेदिह ३०२

ततमात्मात्मत्वेनधीर्ज्ञानंयस्यसतथा २९७ पूर्वप्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वेनसर्वांतरत्वेनचपरमार्थवस्तुनोबोधकत्वात्तत्त्वंपदार्थोपाधिभूतयोःसमप्राधान्यमुक्तमथतयोर्लक्ष्यैक्यप्रतिपादकैयोवैप्राणइत्यादिवाक्यंव्याकरोति प्रज्ञात्मत्वमितिपंचभिः । यथानेत्रादेर्ज्ञानेन्द्रियस्यवागादेःकर्मेन्द्रियस्यचकदाचिद्वृत्तिरूपेणप्रज्ञयायोगादौपचारिकंप्रज्ञात्मत्वेतद्वदस्यप्राणस्यनगौणंप्रज्ञात्मत्वम् २९८ किंतुमुख्यमेवप्राणस्यप्रज्ञात्मत्वमित्याह भेदइति । यथायुरमृतयोःप्राणेनभेदाभावउक्तएवंप्रज्ञायाअपीत्यर्थः लक्ष्यैक्यादितिभावः २९९ लक्ष्यैक्यंकेमुत्पन्न्यायेनापिप्रद्वयितुंप्राणप्रज्ञापदवाच्ययोएवदृश्येतेइत्याह अस्मिन्निति । अस्मिन्सर्वजंगमशरीरेजीवनकालेसहितोस्थितेसतीप्राणप्रज्ञेमरणकालेसहोक्तामतल्लक्ष्यंगच्छतइतिप्रसिद्धमितिशेषः ३०० किंतुसहभूतेयतोलौकिकयोःप्राणप्रज्ञयोरपिभिदानास्तिरहिमयिकेतोभिदास्यात् सिध्येत् तत्रप्रमाणाभावात्संभवयोःस्यकविशेषणेअलौकिकेएकस्मिन्निति ३०१ केमुत्पन्न्यायमभिनयति यतइति ।

तस्यैवैवेत्यादिवाक्यव्याकरोति अन्वयेति । अन्वयः सुषुप्तादावनुगमः व्यतिरेक इतरेषां तत्र लयरूपः ताभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् निश्चितेति शेषः । अन्वयव्यतिरेकयोर्विषयद्वयमाह सुप्ताविति ३०३ श्रुतौ दृष्टिपदं दृष्टिमाधनेऽन्वयव्यतिरेकानुसंधाने लाक्षणिकमिति दर्शयति इदमिति । इदमन्वयादिचित्तनिरूपं मृतिमुत्तिभ्यां विषयतासंबन्धेन समुत्थितं सत्प्राणात्मभाव रूपस्य वस्तुनो वेदांतप्रमेयस्य दर्शनाय साक्षात्काराय भवेदिति ३०४ सुषुप्तौ तावदन्वयव्यतिरेकस्फुटो करणाय त्रैतदित्यादिलोकाद्व्यतिरेकव्याकरोति यत्रायमिति नवभिः । यत्रयस्याप्रवस्थायामप्यप्रसिद्धः पुरुषः स्थूलसूक्ष्माभिमानी जीवः सुप्तः शयनगतः सन् कंचन कमपि स्वप्नं जगदासनाकार्यं पदार्थजातं न वेत्ति तदा प्राणात्मनि प्राणरूपे प्राणोपाधिक इति यावत् । एतादृशे देवे परमात्मनि एकधा एकेन प्रकारेणाभेदरूपेणैवावतिष्ठते । स्वप्नजगत्तोरुपाधिप्रयुक्तभेदास्तवाभेदरूपं प्रकारद्वयमासीदत्र त्वभेद एव शिष्यते इत्यर्थः ३०५ एवकारार्थस्फुटयन्भेदाभावं हेतुतयाह कर्मेति । कर्मेन्द्रियैर्ज्ञानेन्द्रियैरंतःकरणेन च तथैते पां कर्मेन्द्रियादीनां विषयैश्चोपाधितया प्रयुक्तो भेदः स यस्मान्न प्रतीयते तस्मादेकैवेत्युक्तमुपपन्नमिति पूर्वोक्तसंबन्धः ३०६ उपाधिप्रयुक्तभेदाभावे उपाधिलयं हेतुत्वेन दर्शयति अयं हीति । अयं वागादिः करणग्रामः आत्मीयैर्नामादि विषयैः सह सुप्तिकाले प्राणोपाधौ मयीश्वरे लीयत इत्यन्वयः ३०७ आत्मनि सर्वलयप्रतिपादनफलमद्वितीयत्वमभिनीय दर्शयति तत इति । यतो वास्तवो भेदः स्वरूपमहिम्ने

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् ॥ सुप्तौ मृतौ च तावेतौ कर्तुं शक्यौ महात्मभिः ३०३ इदमेव हि विज्ञानं मृतिमुत्तिसमुत्थितम् ॥ दर्शनाय भवेच्छृणां प्राणात्मत्वस्य वस्तुनः ३०४ यत्रायं पुरुषः सुतः स्वप्नं वेत्ति न कंचन ॥ प्राणात्मनि तदा देव एकैवावतिष्ठते ३०५ कर्मज्ञानेन्द्रियैस्तद्वदंतःकरणकेन च ॥ एतेषां विषयैर्नापि भेदो यस्मात्प्रतीयते ३०६ अयं हि करणग्रामः प्राणोपाधौ मयीश्वरे ॥ प्रत्येकमात्मविषयैः सह सुप्तौ प्रलीयते ३०७ तत एकत्वमेवात्र मम प्राणस्वरूपिणः ॥ सर्वप्रकारो भेदो यं विलीनो मायि सर्वथा ३०८ प्रबोधकाले नैवैते जायंते न्यत एव हि ॥ मत्तः प्राणात्मनस्तस्मात्प्राणात्मा हं प्रतर्दन ३०९ जायमानास्तथा प्राणाज्ञानकर्मेन्द्रियात्मकाः ॥ मत्तः प्राणात्मनो भिन्नानस्युरेते कथंचन ३१० किं त्विमम रूपाणि जायंते मत्त एव हि ॥ अभेदेऽपि जनिर्दृष्टायथाग्रे ज्वलतः कणाः ३११ ज्वलतो महतो वन्द्यैः प्रजायंते कणायथा ॥ प्रबुद्धात्प्राणतो मत्तः प्राणा अपि तथैव हि ३१२ इन्द्रियेभ्यस्ततो देवा अग्न्याद्या अपि जाज्ञिरे ॥ अग्न्यादिभ्यश्च संजाता विषया लोकशब्दिताः ३१३

यनिरस्त औपाधिकोऽप्युपाधिलयादित्येवं सर्वप्रकारोऽपि भेदो मयि विलीनस्ततो ममैकत्वमेव सिद्धमिति कीदृशस्य मम प्राणस्वरूपिणः प्राणोपलक्षितस्वरूपस्येति ३०८ लघाधारत्वप्रदर्शनेनोपादानत्वे बोधितेऽपि कर्त्ता कश्चिदन्यः स्यादिति शंकावारणेनाभिन्ननिमित्तोपादानतां बोधयितुमुत्पत्तिकारणतामपि दर्शयति प्रबोधेति । प्रबोधकाले जाग्रति एते वागादयो न्यतोन जायंते किंतु मत्तः प्राणात्मन एव जायंते तस्माद्ब्रह्मलक्षणयोगात्प्राणपदार्थो हि वेदांतवेद्यरूपोऽस्मीत्यर्थः ३०९ लयोक्तिवत्सृष्ट्युक्तेरप्यद्वितीयतायां पर्यवसानं दर्शयति जायमाना इति । मत्तः प्राणात्मनो जायमानाः प्राणामत्सकाशां मृदो घटवत्प्रत्यंचिदपि भिन्नानस्युरिति ३१० ननु यदि न भिन्नास्तर्हि कथं भिन्ना इव दृश्यंते इत्यत आह किं त्विति । रूपाणि विभूतयः महिमान एवैते इत्यादि श्रुतेः एते देवभेदा इति श्रुतिपदार्थः । ननु विभूतीनां विभूतिमतो भेदाभावात् कथं ततो जन्मेत्यत आह अभेदेऽपि ३११ दृष्टांतस्फुटयति ज्वलत इति । प्रबुद्धात्प्रबोधं जाग्रणं प्राप्तात् । प्राणा इन्द्रियाणि ३१२ इन्द्रियेभ्य इति । तत इन्द्रियोत्पत्तेरनंतरं इन्द्रियेभ्योऽधिष्ठेभ्यो देवास्तदधिष्ठातारोऽग्न्यादयो जाता अग्न्यादिदेवेभ्यो विषयानामाद्या जाताः कीदृशा विषयाः श्रुतिगतेन लोकशब्देनोक्ताः लोकयंते प्रकाश्यंते इति व्युत्पत्तेः ३१३

एवंयत्रेत्यादिवाक्यार्थप्रदर्श्येतद्वाक्यमूलकं दृष्टिमुष्टिवादं स्फुटयन्नुक्तमर्थतर्कैणापिसंभावयति । सुषुप्ते इत्यादिना । सुषुप्ते सुषुप्त्यवस्थायां नामादिविषयसहितं वागादिकरणजातं तेन सुषुप्तेण वा अन्ये
न सुषुप्तिभिन्नेन केन चिद्दानदृश्यते प्राणस्त्वन्येन सुषुप्तिभिन्नेन दृश्यते इत्यादि विवादमिति शेषः ३१४ तथा च प्राणकार्यतावागादीनामायातीति दर्शयितुं यद्यदन्वयप्रयुक्तभानयोगितत्तस्य कार्यमिति कार्यलक्षणं
सोदाहरणमाह यद्यस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा मृदुस्तु निसलिलम्पदं दृश्यं घटादिकं तत्र मृदुस्तु निसत्येव न लभ्यते तद्वद्वटादिकं तस्य मृदुस्तु नो व्यापकस्य कार्यमिति ३१५ भानमात्रनिर्देशे आलोकादिकार्यताया
रूपादौ प्रसंगात् सत्तापिलक्षणे निवेश्या इत्याशयेनाह न सत्तेति । यस्येति शेषः पूर्वार्द्धे ३१६ तल्लक्षणं तु प्रकृते पीत्याह करणानामिति । करणग्रामोपि सुषुप्तौ प्राणे सत्येव न दृश्यते प्रबोधे च प्राणे सत्येव
अन्यस्मात् प्राणभिन्ना ज्ञायते किंतु प्राणदेव जायते सत्तां लभेत तस्मात् स करणग्रामोऽस्य प्राणस्य कार्यमिति सिद्धम् ३१७ तथा च प्राणे कार्यलयाभिधानमुपपन्नमित्याह सुषुप्ताविति । यस्मात् सुषुप्तौ
करणग्रामो विषयैः सह नैव लभ्यते दृश्यते तस्माददर्शनादेव ज्ञायते करणग्रामः कारणे लीनो भवति तद्वदिति ३१८ नन्वस्त्विन्द्रियलयस्तथापीन्द्रियलये तद्भि
न्नानां विषयाणां लयः कथं संभाव्येतेत्याशंक्यतत्रोपपत्तिमाह तदभावइति । तेषामिन्द्रियाणामभावितदीयइन्द्रियसंबन्धीयो विषयो नामादिः सकथं स्यात्कथं सत्तायोगी भवेत् न कथंचिदपि तस्य सत्तासंभा

सुषुप्तेन हि वागादिनामादिसहितं कचित् ॥ दृश्यते तेन चान्येन प्राणस्त्वन्येन दृश्यते ३१४ यद्यस्मिन् सतिलभ्यं तत्तत्रैव च न लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यं विज्ञेयं मृदो यद्
द्वटादिकम् ३१५ न सत्ता लभ्यतेऽन्यस्माद्यस्मिन् सत्येव लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यं विज्ञेयं तत्तूनां हियथापटः ३१६ करणानां समूहोपि प्राणे सति न दृश्यते ॥ प्राणे सत्ये
वनान्यस्माज्जायते कार्यमस्य सः ३१७ सुषुप्तौ करणग्रामो लभ्यते विषयैः सह ॥ नैव तस्मादयं लीनः प्रध्वस्तघटवत्तदा ३१८ तदभावे कथं स स्यात्तदीयो विषयो हियः ॥
न प्रदीपं विना तस्य प्रभालोकेन दृश्यते ३१९ यो हियत्र विलीयेत निर्गच्छति ततो हिसः ॥ अग्नौ यथा कणोलीनोऽप्यग्नेरेव विनिःसरेत् ३२० न चान्यः
कणवत्प्राणाग्निः सरन्मुपलभ्यते ॥ इन्द्रियग्राम एतस्मात्स एवातो विनिःसरेत् ३२१ न चानुमानतस्तस्य विलीनादन्यता भवेत् ॥ धूलिपुंजे विलीनस्य घटादे
रन्यतान च ३२२

व्यतइत्यर्थः । तत्र निदर्शनमाह न प्रदीपमिति । प्रदीपं विना प्रदीपकार्यभूता प्रभालोकेन जनेन न दृश्यते यथा तथाभ्यात्माधिदेवकरणकार्यभूता विषयाः करणाभावे कथमुपलभ्येरन्निति ३१९ तथा ल
याधारादुत्पत्तिरपि संभाव्यत इत्याह योहीति । स्पष्टम् ३२० नमुकणोजायमानो विलीनात् कणाद्यथाभिन्नस्तथा करणग्रामोपि विलीनाद्विन्नोऽस्त्वित्याशंक्यमानाभावान्नैवमित्याह न च
न्यइति द्वाभ्याम् । यथाग्नेः कणो निस्सरन् विलीनकणादन्य उपलभ्यते तद्वत्प्राणाग्निस्सरन् करणग्रामो विलीनादयो भेदशालीनोपलभ्यते । एतस्माद्देवावगाहिप्रत्यक्षाभावाद्देतोः स एव यो वि
भवेन्नसिद्धयेत् भेदव्याप्यलिंगानुपलब्धेरिति भावः । ननु विलीनत्वलिंगेनातीतस्य वर्तमानाद्भेदमनुमायतद्विरुद्धधर्मरूपलिंगेन वर्तमाने भेदोऽनुमायत इत्याशंक्य विलीनत्वस्य धूलिपुंजच्छादिते घटे भे
दाभाववति व्यभिचारित्वान्नैवमित्याह धूल्येति ३२२

ननुधूलिप्रच्छादितघटादेः कथं विलीनत्वमित्याशङ्क्यादर्शनादन्यस्वविलयपदार्थस्य दुर्वचत्वादित्याह नचादर्शनेति । प्रबोधकालेऽदृष्टानां स्वप्रपदार्थानां विलीनत्वस्य व्यवहारादिति भावः । ननु प्रातिभासिकेऽदर्शने विलीनत्वव्यवहारात्तथात्वाभ्युपगमेऽप्यवहारिकेतथानाङ्गीकर्तुं शक्यमिति शङ्कते नहीति । अदृष्टाः स्वस्य पुत्राद्याः विलीयन्ते विलीनव्यवहारोचराभवंतीति न हि दृष्टमिति शेषः । तथाच कथं भवदुक्तं संभाव्येतेति भावः ३२३ प्रातिभासिकत्वेऽपि विलीनत्वव्यवहाराभावप्रयोजक एक्यभ्रमो वक्ष्यत इति मनसि निधाया संभावनाप्रयोजकमनिष्टप्रसंगं सिद्धांती पृच्छति तदेति । तदाऽदर्शनकाले तेषां बंधादीनां लयोऽस्तु पुनर्दर्शनकाले जनिरुत्पत्तिरस्तु कमनिष्टप्रसंगं पश्यसीति । ननु मृतानां पुनरुत्पत्त्यापत्तिस्तवमतेऽप्युक्त्याशङ्क्यानिषेधं प्रतिजानीते नैवमिति । न मरणं पुनर्दर्शनप्रयोजकं न वा जीवनं किं त्वन्यदेव दृष्टादृष्टसामग्रीसंनिधानमिति मनसि निधाय जीवतोऽपि पुनर्दर्शनं नियमभंगमाह जीवत इति । कापि दूरे देशगमादौ ३२४ ननु दूरदेशस्थानां दूरदेशगत्वादर्शनं संभवतीति जीवतं दर्शनप्रयोजकमेवेति शङ्कित्वा तर्हि मरणमपि प्रयोजकमस्तु कादाचित्कस्वप्ने मृतानामपि दर्शनादित्याह देशांतरेति । तस्माददृष्टादिसामग्र्येव पुनर्दर्शनादिनियामिकेति न काचिदनुपपत्तिरिति भावः ३२५ शङ्कते तत इति । येलोके जायमानाः पुत्रादयस्तेषां मित्येषा इत्याकारा बुद्धिर्विद्यते नियमेन दृष्टा इति किं ततः देवदत्तादेः पितुः सकाशादहं यज्ञदत्तादिसंज्ञो जात इति तथा च ततोऽहं जात इत्याकारि

नचादर्शनमात्रात्स्यादन्यो हि विलयः क्वचित् ॥ न ह्यदृष्टा विलीयन्ते पुत्राद्याः स्वस्य कस्यचित् ३२३ तदा तेषां लयो भूयादर्शनेऽस्तु पुनर्जनिः ॥ नैव मृतानामुत्पत्तिः प्रसज्येत कथंचन ॥ जीवतोऽपि यतः कापि पुनर्नैवास्ति दर्शनम् ३२४ देशांतरगतौ दृश्याः पुत्राद्या न मृतास्तथा ॥ अत्राप्येव हि दृश्यन्ते कापि स्वप्ने मृता अपि ३२५ ततोऽहं जात इत्येषा पुत्रादीनां हि विद्यते ॥ बुद्धिरस्मान्न जायते पुत्राद्याः सति दर्शने ३२६ यतो घटेऽपि नैवास्ति जातो हमिति धीः क्वचित् ॥ किंतु तद्ब्रह्मपुरे वैषातस्माद्व्यर्थमिदं वचः ३२७ चेतना अपि नैवात्र जानं त्युत्पत्तिमात्रतः ॥ वयं जातास्ततो व्यर्थं जडाजडविभागधीः ३२८ अपि कुत्रापि चैतन्यं जगत्यस्मिन्न जायते ॥ देहे जाते पुमान् जात इत्येषा भ्रांतिधीर्दृष्टानाम् ३२९

का बुद्धिर्जन्मव्यापिकाऽस्मादुक्तबुद्धेर्जन्मव्यापकत्वात् दृष्टिमुष्टिवादिन्भवदुक्तरित्यादर्शने पुत्राद्या न जायन्ते व्यापकाभावे व्याप्याभावस्य व्याप्यत्वात् यदि जायेरंस्तर्हि वयमस्माज्जाता इति मन्येरन्तथा मतेरभावात् न जायत इत्यर्थः ३२६ दृष्टिमुष्टिवादी उत्तरयति यत इति । जातो हमिति बुद्धेर्जन्मव्यापकत्वं साहचर्यदर्शनादवधार्य साहचर्यतुष्टेर्जन्मसत्त्वेऽपि तादृशबुद्धेरदर्शनादुर्वचमिति पूर्वोद्धाशयः ननु घटद्रष्टुः पुरुषस्य जातोऽयमिति बुद्धिरस्त्येवेति चेदस्तु नाम तथापि घटनिष्ठजन्मनोद्रष्टुनिष्ठबुद्धेश्चैव यथैककरण्यग्रहस्य व्याप्तिज्ञानप्रतिबंधकस्या किं तिरोधायकमुक्तमित्याह किंतु तद्ब्रह्मपुरे वैवेति । तस्मादुक्तबुद्धेर्व्यापकत्वस्य दुर्वचत्वादित्युक्तं बुद्धेर्व्यापकत्वालं बनेन दृष्टिमुष्टेराक्षेपपरं भवद्वचोव्यर्थमिति ३२७ ननु जडेऽप्युत्पत्त्या बुद्ध्याभावेऽपि चेतना जायमाना जातो हमिति मन्यन्ते एवेति चेतनोत्पत्तेरियं बुद्धिर्व्यापिकेवेत्याशङ्क्याह चेतना अपीति । उत्पत्तिमात्रानंतरं चेतनेऽपि वयं जाता इत्याकारिका बुद्धिर्न दृष्टा किंतु मातृपितृप्रभृतिवचनादिनिमित्तवशात् तथा बुद्धिर्दृश्यते इत्यन्यापि कैवततो जडाजडविभागस्य धीः कुशकाशवत्त्वयास्मत्पक्षाक्षेपायालंब्यमाना व्यर्थ इति ३२८ चेतनाः प्रजायन्ते इति वाक्यमेव व्याहृतमित्याह अपीति । इत्येषा इत्याकारा भ्रांतिस्तु दोषरूपोपाधि परतंत्रानव्यापकतां साधयितुं लमिति भावः । दृष्टिमुष्टिवादिनोपाधीनामेव मुष्टेरभ्युपगमाच्चेतनोत्पत्तेराक्षेपोऽनुक्तोपालंभ इत्यपि बोध्यम् ३२९

किंचजनिधात्वर्थालोचनादपिदृष्टिपक्षःसिद्धयतीत्याह प्रादुर्भावइति । सप्रादुर्भावोदर्शनरूपएवेतिदृष्टिरेवसृष्टिरित्यस्मन्मतसिद्धिरितिभावः प्रादुर्भावपदस्यदर्शनरूपार्थेप्रयोगदर्शयति प्रादु-
रिति ३२० ननुदृष्टिपक्षेप्रतिदर्शनंपुत्राद्युत्पत्तौजातकर्माद्यापत्तिरित्याशंक्यथायुवशरीरस्यबालशरीरात्परिमाणादिनासृष्टभेदस्योत्पत्तावपिभवंन्मतेनसंस्कारापत्तिस्तथास्मन्मतेपीत्याह नचे-
वमिति । आपतेत्प्रसज्येत ३३१ परमतेसमदोषप्रसंगस्फुटयति भवतोपीति । देहभेदेसचित्तजातकर्मादिदृष्ट्यथापुत्रांतरेजातेइति । तथाचयत्रोभयोःसमोदोपइतिन्यायेनतुप्यतुभवानितिभावः
३३२ अभेदाभावंस्फुटयति अभेदइति । पटयोः ह्रस्वदीर्घयोरितिशेषः ३३३ एवंदोषसाम्यंप्रदर्श्यपरिहारसाम्यमपिदर्शयति प्रत्यभिज्ञेति । संस्कारसहकृतप्रत्यक्षसामग्रीजन्यज्ञानंतदेवेदमित्या-
द्याकारकंप्रत्यभिज्ञा सायदास्वस्यदेहवतोजायतेतदात्मनोधर्मैक्यादेभेदाध्यासेनदेहआरोपितातवाच्या यदातुअपरस्यदेवदत्तादिसंज्ञदेहवतःसंकाशाद्भिन्नस्ययज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञाजायतेतदातदी-
याद्यज्ञदत्तादिसंबंधिनोविश्वासादयंपूर्वदेहाद्भिन्नोभवतीत्याद्यभिमानरूपादेववाच्याइत्युभयोःसमःपरिहारः ३३४ ननुतवैवायंपरिहारःमममतेतुआरंभकस्य।वयवसंयोगस्यैकत्वात्प्रत्यभिज्ञेतिनि-
त्यसंयोगांगीकर्तृनैयायिकैकदेशिमतेनाशंक्यआरंभकपदेनकारणमात्रविवक्षणेशुकशोणितादिकारणैक्यात्प्रत्यभिज्ञास्त्वितिवाशंक्यपरिहरति आरंभकस्येति । पूर्वार्थेस्पष्टम् । तत्रव्यभिचारदर्श-
यति स्तंभयोरिति । एकदृष्टकासंयोगरूपोहेतुर्ययोरितिप्रथमशंकासमाधानपक्षेऽर्थः । द्वितीयशंकासमाधानपक्षेतु एकःएककाष्ठरूपएकपाषाणरूपोवाहेतुर्ययोरित्यर्थः ३३५ ननुदृष्टिपक्षे

प्रादुर्भावोजनेश्वार्थःसस्यादर्शनमेवहि ॥ प्रादुर्भाववसवितेत्यादौदर्शनमीरितम् ३३० नचैवंजातकर्मादिप्रसज्येतक्षणेक्षणे ॥ बालस्ययौवनेकस्माद्भवतोपिन-
चापतेत् ३३१ भवतोपिनचैकत्वंबालयौवनदेहयोः ॥ देहभेदेहितदृष्ट्यथातेतनयांतरे ३३२ अभेदोनैवयुक्तोयंबालयौवनदेहयोः ॥ विभिन्नपरिमाणोर्देदर्शना-
त्पटयोरिव ३३३ प्रत्यभिज्ञाचदेहेस्मिन्स्वस्यस्वात्मनएक्यतः ॥ अपरस्यतुविश्वासात्तदीयादेवजायते ३३४ आरंभकस्यचाभेदात्प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् ॥ स्तं-
भयोरेकहेत्वोर्नप्रत्यभिज्ञास्तिकर्हिचित् ३३५ नचस्तंभादिविषयेनैषास्यादुक्तहेतुतः ॥ विश्वासादात्मनस्तत्रसंभवेदेहवत्सदा ३३६ कारणानुगमोप्येषबालयौ-
वनदेहयोः ॥ कोयतो नैवविद्येतेतुभेशुकशोणिते ३३७ नैवावयवसंस्थानंकारणंदुर्भणत्वतः ॥ नप्रत्यक्षावयवाःसूक्ष्मत्वाद्दृग्गताणुवत् ३३८

सएवायंस्तंभइत्यादिप्रत्यभिज्ञानिर्वाहःकथं तत्रात्मनोभेदनिश्चयेनात्मनिष्ठेकारोपेणनिर्वाहस्पदुर्वचत्वादित्याशंक्यमास्तुप्रथमोहेतुर्द्वितीयस्तुविश्वासलक्षणोजागर्तीत्याह नचेति । स्तंभादिपु-
त्रोक्तहेतोरित्येक्याध्यासरूपात्प्रत्यभिज्ञानस्यान्नोपपद्येतेतिनचशंक्यम् यतोद्रष्टात्मनोविश्वासरूपाद्धेतोःसासंभवेदेव यथादेवदत्तदेहयज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञोक्तातद्वदित्यर्थः ३३६ बालयुवशरी-
रयोःकारणानुगमोपिभवतादुर्निरूपइत्याह कारणेति । बालयौवनावस्थाश्रयोर्देहयोःकारणस्यभवन्मतस्यानुगमःकः नकोप्युपपद्यतइत्यर्थः । यतस्तेभवदभिमतेशरीरकारणेशुकशोणिते
अंकुरोत्पत्तौसत्यांबीजवन्नविद्येतेविनष्टेइतिपावत् अस्मन्मतानुसारेणबीजाद्यवच्छिन्नचैतन्यमायाशबलंस्वदवाच्यंकारणमभ्युपैषिचेत्तद्विन्नकल्पितस्वप्नपदार्थवदृष्टिदृष्टिरेवर्षवस्यतीति तस्य
सतःप्रत्यभिज्ञानिर्वाहकत्वेतुनवाच्यंसर्वत्रैक्यधीप्रसंगादितिभावः ३३७ ननुअवयवसंस्थानरूपकारणैक्यालंबनात्प्रत्यभिज्ञाभविष्यतीत्याशंकांनिराचष्टे नैवेति । अवयवानांसंस्थानंरचनावि-
क्तविधयानिरासेननिरस्तत्वात् परमाणूनांचकारणत्वेनप्रत्यक्षंपरमाण्वनातन्मूलकमनुमानादीत्याशयेनाह नप्रत्यक्षाइति । दृग्गताश्रयणीचरेगताअणवीयथानप्रत्यक्षास्तथेदिहायारंभकाअपी-
त्यर्थः । अत्रिस्तुअण्वीयानादित्याद्यादुर्लभ्येतिनयमेवाणुपदेनप्रतिपादयतीतिभावः ३३८

परमाणुनांकारणत्वेबाधकं च वर्तते इत्याह न चेतैरिति । एतैः परमाणुभिः संस्थानं संस्थानवत्कार्यं तत्र हेतुमाह तेषामिति । जडैरालोचनाभावादचनादुष्करा परमाणुनांचेतनत्वाभ्युपगमे तु ब
हूनांचेतनानां भिन्नाभिप्रायत्वादेककार्यरचनानुपपत्तिः ब्रह्मणः कारणतात्वस्मदुक्तरीत्येवेति भावः ३३९ स्थूलावयवाभ्युपगमेऽपि प्रकृतेः संस्थानैक्यं नास्तीत्याह संस्थानमपीति । संस्थानमपि
एकं न विद्यते तस्य संस्थानस्यैकत्वे सति मानादीनां परिमाणपराक्रमादीनां भेदधीनस्यादिति ३४० अवयवोपचयापचययोः संस्थानैक्यं नास्तीत्यत्रोदाहरणमाह मापेति । मापराशेः सकाशात्मा
षाणां निर्गमे सति तत्र तेषां समागमे वाराशिसंस्थानस्यैकतां न मन्यंते स्थलस्य मापराशिसंस्थानस्य रक्षका इति प्रसिद्धम् ३४१ फलितमाह युवेति । युवदेहस्य यौवनशालिदेहस्य जनौ सत्यांते मते यथासं
स्कृतिर्जातकर्माद्यान एवममापीति ३४२ यदितत्र जातोयमिति बुद्धेरभावात् संस्कारापत्तिस्तर्हि मत्पक्षेऽपि समं समाधानमित्याह जातोयमिति । सा जातोयमिति बुद्धिः ३४३ यथा जन्म प्रयुक्त
संस्कारापत्तेः समं समाधानं तथाऽदर्शनात्मकमरणप्रयुक्तादादिप्रसंगस्थसमं समाधानमित्याह अदर्शने इति ३४४ साम्यं स्फुटयति न दृश्यते इति द्वाभ्यां । यथा यौवने सति बालशरीरं न दृश्यते त
था बहिष्ठत्वे सति बहिर्गतत्वे सति बंधुतान् दृश्यते अदर्शनमेव च नाशो णश अदर्शने इति यात्वार्थानुगमात् ३४५ अथैकेति । अथेति पक्षांतरे अत्र बहिर्गते पुत्रादौ एकबुद्धिरैकत्वावगाहिनी बुद्धिरस्तीति

न चैतैरचितं किंचित्संस्थानमिह विद्यते ॥ तेषां जडबहुत्वाभ्यां रचनानुपपत्तिः ३३९ संस्थानमपि नैवैकं बालयौवनदेहयोः ॥ विद्यते तस्य चैकत्वेन स्या
न्मानादिभेदधीः ३४० मापराशेर्हि माषाणां निर्गमेऽपि समागमे ॥ संस्थानस्यैकतां नैव मन्यंते स्थलरक्षकाः ३४१ युवदेहजनौ यद्वत्संस्कृतिर्नैव ते भवेत् ॥
एवं भेददर्शनाज्जाते पुत्रादौ नैव संस्क्रिया ३४२ जातोयमिति धीस्तत्र यौवने चेन्न विद्यते ॥ सममत्रापि दृष्टेषु पुत्रादिषु न सास्तियत् ३४३ अदर्शनेऽपि मरणे वा न्नि
दाहादिना पतेत् ॥ यथा बालशरीरस्य भवतो यौवने न हि ३४४ न दृश्यते यथा बालशरीरं यौवने सति ॥ तथैव च बहिष्ठत्वे पुत्रादिर्नैव दृश्यते ३४५ अथैकबु
द्धिरत्रास्ति पुत्रादौ सा समातव ॥ बालयौवनदेहेऽपि विना मानसमाग्रहम् ३४६ बालदेहे गते यद्वत् शोकः स्वस्य परस्य न ॥ अदर्शने न मरणे पुत्रादेरपि वै तथा ३४७
न मृतावयमिति यं यदिते दर्शने पुनः ॥ वदंति तुर्हि देहोऽपि पुन एव दत्तयम् ३४८ अन्यथा परिमाणादिभेदादेहे स्फुटायति ॥ कालभेदे हि पुत्रादौ केनासौ विनि
वार्यते ३४९

बालयौवनदेहादिशेषं चेदप्येति हि सा बालयौवनदेहेऽप्यपि स एवायमिति बुद्धिर्दाहादिप्रसंगप्रतिबंधिकासमेव मानसं मनो निष्ठं दुराग्रहं विना तथा च सममेव समाधानमिति ३४६ एवमदर्शने न मरणे सति
शोकप्रसंगस्यापि समाधानं सममित्याह बालेति । बालदेहे मृते सति यथा स्वस्य तदेहवतः परस्य च तत्पितृप्रभृतेः शोको न भवति स एवायमिति यमिमाना तत्तथा प्रकृतेऽपीति ३४७ न च दर्शनस्य मरणत्वे
न मृतावयमिति पुनर्दृष्टानां वाक्येन विरोध इत्याशं क्यसाभ्येन समाधत्ते न मृता इति । यदिते पुत्रादयः पुनर्दर्शने सति न मृतावयमिति यं वदंति तद्वत् शोकविरोधं शंसते हि युनेदेहप्राप्ते सति बालदेहे गते च स
ति अर्थपुरुष एव न मृतो हि मिति वदति तत्रापि तद्वाक्यविरोधेन बाल्यनिवृत्तेरभावमंगीकुरु । यद्विच बालयुवशरीरभेदाज्ञानरूपदोषशालिव कृत्वा तद्वाक्यमप्रमाणमिति मन्यंते तर्हि प्रकृतेऽपि तथा मन्यंते इति
भावः ३४८ पूर्वापरभेदज्ञानप्रतिबंधको दोषोऽवश्यमभ्युपेयस्त्वयापीत्याह अन्यथेति । अन्यथा तादृशदोषानभ्युपगमे स्फुटा आपदो रोगादिलक्षणा यस्मिन्नेतादृशे देहे कालभेदनिमित्तकानां परि
माणादीनां भेदात् पुत्रादावसौ शोको मृतधीर्वा केन निवार्यतेति ३४९

भेदो विद्यते भेदधीस्तु दोषेण प्रतिबद्धेति दृष्टान्तदार्ष्टिकयोः स्फुटयति कालेति द्वाभ्यां । यथा तव मते पिकालभेदे सति युवबालशरीरयोर्भेदो न विद्यते तद्वन्मम मते पूर्वोत्तरयोर्बोधयोर्विषयभूतपुत्रादीनामभेदो नेति ३५० बालदेहेति । यद्वत्तुक्तदोषबलात् ३५१ तिष्ठतु दृष्टिमुष्टावन्यदुदाहरणं जन्ममरणे एवात्रोदाहरणमित्याह अपीति । येलोके सर्वदेहिनां प्रसिद्धे जनिमृतीति अपि विज्ञानमात्रेण वप्रसिद्धे कार्यकस्वरूपलौकिकसत्त्वं प्राप्ते अन्यस्मात्ज्ञानभिन्नात्कारणान्तुनसत्त्वं प्राप्तेति ३५२ जन्ममरणयोर्ज्ञातिसत्त्वं स्फुटयति जातमिति द्वाभ्याम् ३५३ स्वयमिति । अयं जनः स्वयमपि यजन्ममरणप्रयुक्ते सुखदुःखे समाप्रुयात्तदप्येवमेव अन्यवचनादिना तज्ज्ञानादेवेत्यर्थः । जनिमृत्योरज्ञाने तु ते सुखदुःखे कस्यचिदपि नैव स्यातामिति प्रसिद्धेति विशेषः ३५४ किंचलौकिकं जन्ममरणं च मूर्छा वशेन स्वयं द्रष्टुमशक्यत्वात्परवचनानादिनैव त्वयामंतं व्यंतथाच परमात्मवेदवाक्यादर्शनादर्शनयोर्जनिमृतीकुतो नाभ्युपैषीत्याह अप्येतदिति चतुर्भिः । एते जनिमृतीकस्यापि प्राणिनः प्रत्यक्षसिद्धेन भवतः किंतु मातृप्रभृतीनां वाक्यादनुमानाद्वा तयोर्जनिमृत्योर्वा भवति ३५५ तत्र जन्मनः प्रत्यक्षत्वासंभवं दर्शयति कोहीति । विनिर्याणे निर्गमनकाले ३५६ मरणस्यापि प्रत्यक्षत्वासंभवमाह एवमिति । प्राणनिर्गमे तत्काले विशेषाकारविज्ञानानां लोपे सति मरणकः साक्षात्कर्तुं शक्य इति ३५७ अतइति । अतः स्वप्रत्यक्षासंभवात् शब्दादिविज्ञानादिरूपप्रमाणादेव जनिमृतीयथात्वया बुद्धेज्ञा

कालभेदेन चाभेदो युवबालशरीरयोः ॥ भवेत्तद्वद्विपुत्रादौ पूर्वोत्तरविबोधयोः ३५० बालदेहे गतैयद्वन्मृतधीनैव जायते ॥ अदर्शनेऽपि पुत्रादेर्मृतधर्मास्तद्वदेव न ३५१ अपिलोके जनिमृती प्रसिद्धे ये हि देहिनाम् ॥ तेऽपि विज्ञानमात्रेण प्रसिद्धेनान्यकारणात् ३५२ जातं वापि मृतं वापि यावज्ज्ञानातिनैव हि ॥ तावद्वर्षशतैर्वापि हर्षशोकौ न गच्छति ३५३ स्वयमप्येवमेवायं सुखदुःखे समाप्रुयात् ॥ अविज्ञाने तयोर्नैव स्यातां ते कस्यचित्कचित् ३५४ अप्येते स्वस्य न स्यातां प्रत्यक्षे प्राणिनः कचित् ॥ किंतु मात्रादिवचनादनुमानात्तयोर्हि धीः ३५५ कोहियो नेर्विनिर्गमे मूर्छा प्राप्तेः शरीरभाक् ॥ यो निनिर्गमनं स्वस्य प्रत्यक्षीकर्तुमर्हति ३५६ एवं विशेषविज्ञानविलोपे प्राणनिर्गमे ॥ को नाम मरणं स्वस्य प्रत्यक्षेणावगच्छति ३५७ अतः शब्दादिविज्ञानाद्बुद्धे जनिमृतीयथा ॥ तद्वच्छास्त्रस्य विज्ञानादर्शनादर्शने स्थिते ३५८ प्रत्यभिज्ञाचनैवास्तिकरणग्रामसंश्रया ॥ तदेव चक्षुरेता हि यथासीन्मामकेंद्रियम् ॥ एवं कस्यचिद्बुद्धिर्निद्रिये पूषलभ्यते ३५९ अपि प्रत्यक्षतानास्ति सदैवेंद्रियसंश्रया ॥ प्रत्यभिज्ञाकुतस्तत्र यतः प्रत्यक्षगाहि सा ६० इंद्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्त्याद्या अपि देवताः ॥ प्रत्यक्षानयतस्तेन तासां मिन्द्रियतुल्यता ३६१

ते तथा शास्त्रस्य व्याख्येयश्रुतिरूपस्य विज्ञानादर्शनादर्शनरूपे जनिमृती स्थिते सिद्धे इत्यर्थः ३५८ ननु भवता दृष्टिमुष्टुपपत्तयो बाह्येषु पुत्रादिविषयेष्वेव कुत प्रपंचिता इन्द्रिये पुदेवेषु कुतो न दर्शिता इत्याशंक्य इंद्रियाणां देवानां च परोक्षतया तत्र विरोधि प्रत्यभिज्ञाऽनवताराद्वा कथं श्रवणमात्रादृष्टिमुष्टिः संभाव्यते बाह्यविषयेषु तु प्रत्यभिज्ञा गतिर्दर्शनीयेति विषयेषु तत्प्रपंचः कृत इत्यभिप्रायं स्फुटयति प्रत्यभिज्ञेत्यादि चतुर्भिः । करणग्रामः संश्रयो विषयतया श्रयो यस्य तादृशी प्रत्यभिज्ञा च नास्ति । कुतोऽनुपलब्धेरित्याह तदेवेति । मामकेंद्रियं च क्षुर्यथा पूर्वमासीत्तदेव तथा विधमेवैतर्हि वर्तत इत्येवमाकाराद्बुद्धिर्निद्रियगोचरा कस्यचिदपि जनस्य नोपलभ्यते इति ३५९ इंद्रियाणामतींद्रियत्वाच्च संस्कारसहकृते इंद्रियजन्यज्ञानरूपा प्रत्यभिज्ञानसंभवतीत्याह अपीति । इंद्रियसंश्रया इंद्रियनिष्ठा तत्र इंद्रियेषु प्रत्यक्षगाप्रत्यक्षवस्तुगता सा प्रत्यभिज्ञा ३६० एवं तदेवेव्यपिन प्रत्यभिज्ञेत्याह इंद्रियाणामिति । इंद्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्त्याद्या देवता अपि यतो न प्रत्यक्षास्तेन प्रत्यक्षत्वाभावेन हेतुना तासां

विषया इति । विषयास्तु श्रुतिगतेन लोकशब्देनोक्ता लोकावयवप्रत्यक्षज्ञानेन विषयीक्रियत इति यो गार्थसमन्वयात् । तेषु तादिरूपाः प्रदर्शितास्तेषां दर्शनमेव जन्माऽदर्शनमेव च नाश इति सम्यगुपपत्तिपूर्वकमीरितं प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारायेति भावः ३६२ श्रुतौ लोकशब्दप्रयोगेण च यो हियत्पश्यति स तत्करीतीति सूचनाज्जडमात्रस्य दृष्टिमुष्टिरभिमतता उपपद्यते चेदं परोक्षभावानामपीन्द्रियादीनां स्वाभिमानि देवादिप्रत्यक्षत्वात् तथा च तुल्यन्यायाद्भौतिकवद्भूतानामपि दृष्टिमुष्टिरभ्युपेयेत्याह भौतिकमिति । तथाचार्यप्रयोगः भूतपंचकंदर्शनादर्शनयोर्जन्मविनाशप्रतियोगिजडत्वाद्नात्मत्वाद्वा भौतिकवदिति न चानादिषु 'जीवईशो विशुद्धाचिद्विभागश्चतयोर्द्वयोः । अविद्यातच्चित्तो योगः पडरूमाक्रमनादयः' इत्युक्तेषु व्यभिचारः तत्रापि जडांशस्य कल्पितत्वेन यावत्प्रतिभासमवस्थितेः प्रतिभासानादितयैवानादित्वाभ्युपगमादिति । चैतन्यस्य सर्वोपाधिष्वेकत्वात्तत्सत्तैव कल्पितानां सत्तैव त्रपर्यवसानात्तत्र कश्चिद्विरोध इति सर्वसमंजसम् ३६३ भौतिकवदेव च प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारोपि बोध्य इत्याह प्रत्यभिज्ञेति । प्रागुदाहृता उपपादिता अस्याः प्रत्यभिज्ञायाः संस्थानमवयवाश्रकारणं न संभवतीत्यपि प्रागुदाहृतमित्यन्वयः ३६४ कर्मणां धर्माधर्मरूपाणां मायायादुर्घटकारिण्याः सर्वव्यवस्थोपपादकत्वाच्च न काचिदृष्टिमुष्टिमेतनुपपत्तिरिति दर्शयितुं कर्मणां कारणत्वं तावच्छंकापूर्वकमवतारयति न चेति । दृष्टिमुष्टिमेतददर्शनस्यैव नाशत्वाद्दृष्ट्यतडागादिस्थजलस्य नाशे सतितत्र नष्टजलदेशे तेजसोजलविरुद्धस्य जनिः स्यादिति न च शंका मिति पूर्वार्द्धार्थः । इमां च शंकां पूर्वपक्षीह दयेन्यासि मनां लोच्यैव कृतवान् । न हियत्र जलाभावस्तत्र तेजो जन्मनि नियम आकाशदेशा

विषया लोकशब्देन कथितास्ते सुतादयः ॥ दर्शनादर्शने तैषां जन्मनाशौ समीरिते ३६२ भौतिकं यद्देवेदं जायते च विनश्यति ॥ भूतपंचकमप्येवं जडत्वादात्मभेदतः ३६३ प्रत्यभिज्ञापि सर्वत्र देहवत्प्रागुदाहृता ॥ न संस्थानं नावयवा अस्याः कारणमित्यपि ३६४ न च नीरविनाशे स्यात्तेजसस्तत्रैव जनिः ॥ पुंसो बाल्यविनाशे किं युवावानभवेद्भवान् ॥ कर्मतत्र निमित्तं चेत्तदत्रापि समं मम ३६५ महाभूतजनौ नैव कर्मकारणमिष्यते ॥ भवतोऽप्येतदप्यात्माऽज्ञानमाविष्कृतं त्वया ३६६ यतो हि जगतो योनिः प्राणात्मा कर्मवासितः ॥ भूतभौतिकजातं हि सृजत्यति च सर्वदा ३६७ संसारस्य न कस्यापि प्राथम्यमिह विद्यते ॥ अनादित्वान्न चाप्यंतो विनामोक्षेण विद्यते ३६८

दोष्यभिचारात् । तथाचाह दयवचसामह दयमेवोत्तरमिति न्यायेन तथा विषयमेवोत्तरं ददाति सिद्धांती पुंस इति । कस्यचित्पुंसो बाल्यावस्थानाशेतद्विरुद्धं यो वन्तव्यिकुतो न जायते इत्यर्थः । एवं प्रतिरुद्धोवादीकर्मणोपि मुष्टिप्रतिकारणतेत्यनुस्मृत्याह कर्मेति । तत्र यो वनसृष्टौ । तथा च मयापि कर्मणां निमित्तत्वं स्वीकृतमेवेत्याह सिद्धांती तदत्रापि समं मेति । अत्र दृष्टिमुष्टौ तत्कर्मश्रयणे न व्यवस्थोपपादनं मयापि समं मयापि सुकरमित्यर्थः ३६५ शंके महाभूतेति । भवतोऽदृष्टिमुष्टिवादिनो मते महाभूतानां जनो कर्मकारणं न भवति किंतु भौतिकानामेव भोगोपकरणानां सृष्टाविति सिद्धांत्याह एतदिति । एतच्छंकारूपेण परिणतमात्मीयाज्ञानमेव त्वया शंकमानेन प्रकटीकृतं न शंकितामित्यर्थः ३६६ यदज्ञात्वा पूर्वपक्षिणा शंकिते तं श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धमर्थकर्मपि क्षयात्मनः सृष्ट्यादिकारणत्वरूपं दर्शयति यत इति । यत इति श्रुत्यादिसिद्धमिति शेषः । इति किम् जगतो यो निरभिज्ञ निमित्तोपादानं प्राणात्मा कारणोपाधिकः कर्मवासितः कर्मणां सूक्ष्मावस्थारूपा दृष्टसापेक्ष एव सृष्ट्यादिकरोतीति तथा च सप्ताब्दाक्षणं 'सप्ताब्दानि मेधया तपसाऽजनयत्पिता' इति सप्ताब्जपदेन कार्यमात्रसंग्रह इति तत्रैव स्पष्टम् । तपसा कर्मणा वैपम्यनैर्गुणेन सापेक्षत्वादिति न्यायः स्मृतयश्च पुराणरूपाः ३६७ ननु कर्मणो जन्ममात्रकारणत्वं न संभवति प्रथमसृष्टौ कर्मणो निमित्तत्वासंभवादित्याशं स्याद संसारस्येति । तथा च पूर्वपूर्वकर्मनिमित्तिकोत्तरोत्तराद्युष्टिरिति भावः ३६८

ननु कर्मणैव सर्वनिर्वाहसतिमायास्वीकारोऽव्यर्थ इत्याशंक्याह कर्मोति । मायाव्यर्थतानेव कुंशक्याह इत्यंमात्रनिर्वाहकत्वात् । कथमेतदिति चेत्कर्मण्येव तावन्निर्वाहकत्वं मायायाः पश्यतु भवानित्याह कर्मणोपीति । नियतिर्व्यवस्था ३६९ अनुपपत्तिस्फुटयन्मायायाः सर्वनिर्वाहकत्वं सर्वानुभवारूढं करोति इदमिति । यथा 'कार्तिक्याकृत्तिकायोगेयः कुर्यात्स्वामिदर्शनं । सप्तजन्मसु विप्रः स्यादनादयो वेदपारगः' इत्याद्युक्तमिदं कर्मस्यैव ब्राह्मणदेहस्य धनादव्यक्तप्रयुक्तसुखस्यैव च कारणमपरस्य ब्राह्मणदेहभित्तस्य शरीरस्य दुःखस्य च कारणं भवतीत्येतत्कुतः किमत्र नियामकमिति चोद्यस्य प्रतिक्रियापरिहारः न जानामीति मायायाः वाचकशब्दरूपबोधकं हित्वानास्ति किंतु न जानामीति शब्दप्रयोग एवोत्तरं तथा च सर्वानुभवसिद्धा मायायाः अशक्योऽप्यहव इति भावः । फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वनिर्वाहकत्वादियं दुर्घटकारिणी माया सार्थान् व्यर्थ इत्यर्थः । ननु न जानामीति शब्दः कथं भावरूपाज्ञानवाचकः ज्ञानाभावबोधकत्वादिति चेत्किंचिदज्ञानाभावं प्रतिपादयति किंवा ज्ञानसामान्याभावं । नाद्यः पटज्ञानकालेषि घटज्ञानाभावमादाय न जानामीति प्रतीतिप्रसंगात् । न द्वितीयः अभावज्ञाने प्रतियोग्यनुयोगिभाननियमेन ज्ञानसामान्याभावस्य दुर्वचत्वात् सामान्याभावस्य यावद्विशेषविरोधित्वात् । तस्मान्न जानामीत्यत्र नञः प्रकृत्यर्थान्वयेन ज्ञायातो ज्ञानविरोधिभावपरत्वमेवेत्यन्यत्र विस्तरः ३७० । ३७१ मायाया दुर्घटकारित्वं स्फुटीकुर्वन्तस्या दुर्घटकार्यातिरोपलक्षणमेकं दुर्घटकार्यमादर्शयति स्वभावाद्या इति । स्वभावाद्याः स्वभावकालप्रभृतयो यंचावाकादिपक्षास्तान्सर्वानयं खण्डनतर्करूपो राक्षसराज इमां मायारूपां जननीं विना कुतः सहायादतिभक्षयति किंतु माया जननी प्रसूह देवाति । विज्ञमतस्य खंडयितुमशक्यत्वात्तमः प्रभवचार्वाकादिमतखंडनकाले खंडनतर्कराक्षसस्य खंडनीयमतानां च जननी माया न जा

कर्मकारणपक्षे हि मायाया व्यर्थतानहि ॥ कर्मणोपि विना मायानियतिर्नोपपद्यते ३६९ इदं कर्म कुतोऽस्यैव शरीरस्य सुखस्य च ॥ कारणं न परस्येति नास्ति चोद्यप्रति क्रिया ३७० न जानामीति मायाया वाचकशब्दबोधकम् ॥ हित्वा तस्मादियं माया सार्था दुर्घटकारिणी ३७१ स्वभावाद्याहिये पक्षास्तान्सर्वानति सर्वदा ॥ कुतो राक्षसराजो यं विना स्वां जननीमिमाम् २७२ दुर्घटत्वमपि स्वस्य धर्मभूतं न लक्षयेत् ॥ कुतो राक्षसराजस्य स्पर्धानास्यैह विद्यते ३७३ न जानामीति वचनं कुतः स्याद्विनिरर्थकम् ॥ न ह्यज्ञेपु कुतः कश्चिद्भूते मानं समाश्रितः ३७४

नामीति रूपेण चार्वाकादिचित्तप्रादुर्भावरूपकरणचार्वाकादिमतान्यादायेव कनिष्ठपुत्राय खंडनतर्कराक्षसराजाय अज्ञानमिषददातीति मायायाः खंडनजयसंपादनरूपं दुर्घटं कर्म पश्यतेति भावः । चार्वाकादिमतानामज्ञानमूलत्वे मानं च 'यावेदवाह्याः स्मृतयो याश्च तासां प्रवृत्तयः । सर्वास्तानिष्फलाः प्रेत्यंत मोमूला हिताः स्मृताः' इति स्मृतिः ३७२ परमतखंडनकाले स्वरक्षणरूपं च दुर्घटं मायायाः कर्म इत्याह दुर्घटत्वमिति । माया जननी स्वस्यात्मनो धर्मभूतं दुर्घटत्वमपि न लक्षयेत् खंडनतर्कराक्षसराजा द्वौपयेदिति यावत् । यदितुलक्षयेत्तर्हितदपिराक्षसराजो भक्षयेदवराक्षसानां स्वकुलभक्षकत्वप्ररोभवति तदा तामपिराक्षसराजो भक्षयत्येवेति भावः । तदुक्तं खंडनकृद्भिः 'अभीष्टसिद्धावपि खंडनानामखंडिराज्ञा मित्रैवमाज्ञा । तत्तानि कस्मान्न यथावदेवसेद्वातिकेप्यध्वनि योजयध्वम्' इति अस्यार्थः अभीष्टस्य परमतनिरासस्य सिद्धावपि खंडनतर्काणां राजनिभानामाज्ञा प्रभुशक्तिर्न केनचिदखंडिखंडिता तत्तस्मात्तानि खंडनानियदिसिद्धांतस्वीकृतमायादिपदार्थं खंडयितुमुद्यतानि स्युस्तर्हि न वारणीयानीति ३७३ ननु न जानामीति वचनं कुतो हेतोर्निरर्थकस्या न कुतोपीत्यर्थः । तत्र हेतुतया वादिपक्षतासंपादनरूपं फलं दर्शयति न होति । कुत इत्यप्रेक्षणीति शेषः । मानं समाश्रित एवाहिमायो वाद्यो यतीभवति स चाज्ञेयवपमत्राज्ञादतिवदुःखं कुतश्चिन्तयति अज्ञानस्य परमं नुयोगायेव पश्यति सिद्धिः । किंतु मोनमेव करोतीति भावः ३७४

ननु घटादप्यस्तस्याऽश्रयो भविष्यति तेन च सहागमिष्यतीत्याहो कथं ननु पलविश्वविरोधा नैवमित्याह घटादिति ॥ तस्याजातेर्घटादन्यथाश्रयस्तु न स्यादेवानुपलब्धेः अतो हेतोरघटागमे आश्रयस्य घटाभि-
 ज्ञस्य जायमानव्यक्तावागमनस्यागमनस्याभावेऽप्येवाजातिः कथमायच्छेदित्याकारचित्त्वरूपव्यसनैर्विषयपर्यायमाभूतं तस्या निरंशत्वादवयवद्वाराप्यागमनं संभवति पूर्वाश्रयपरित्यागानुपलब्धेश्च
 गमनानुपपत्तिरिति भावः तदुक्तं 'वायातिन च तत्रासीन्नस्ति पश्चाच्चोन्नवत् ॥ जहाति पूर्वनाथारमहो व्यसन संतरतिः' इति ३९४ उदाहृतलोकेन च तत्रासीदित्येवं स्फुटयति घटइति । घटउत्पद्यमानेपि
 सत्येवाजातिः प्रादुर्भावाय तत्रैव स्थितऽसीदिति न संभवेन्नोपपद्येत कुतः कारणस्य आश्रयस्थितिरूपस्य प्रयोजकस्य घटोत्पत्तेः पूर्वमभाव इदित्यर्थः । स च कारणाभावो जातेऽपि घटे कस्मान्न किंत्वस्त्येव अ-
 न्यत्र स्थिता जायमानव्यक्तावागमनप्रयोजकाश्रयागमनाभावस्योक्तत्वादिति भावः ३९५ ननु घटेन सहोत्पद्यतां जातिरित्याहो वयं तथासति जातित्वाभावापत्तिः यत्र यत्रोत्पद्यमानत्वं तत्र तत्र जा-
 तित्वाभावो यथाश्यामरूपादाविति नियमदृष्टेरित्याह घटेन सह इति ३९६ जातिदूषयितुं प्रकारांतरेण विकल्पयति अपि सति ॥ साजातिरभावरूपाभावरूपावा अभावरूपत्वपक्षेऽपि कोऽभावस्त-
 द्रूपतस्याजातेः स्वरूपमिति वक्तव्यम् ३९७ कोभाव इति सूचितमभावभेददर्शयति अभाव इति । वादिभिरभावो द्विविधः प्रोक्तः अनित्यो नित्यश्च प्रागभावध्वंसान्तररूपोऽनित्यः भेदात्यंता

घटादन्योनतस्याः स्यादाश्रयो तोऽघटागमे ॥ कथमेषा समागच्छेदहो व्यसनमागतम् ३९४ घटउत्पद्यमानेपि नैषा तत्रैव संभवेत् ॥ कारणाभावतः कस्मात्तत्र जाते
 घटेपि न ३९५ घटेन सह नैषा पि जायते श्यामतादिवत् ॥ तथा त्वेसान जातिः स्यात् श्यामतादिर्यथा गुणः ३९६ अपि साऽभावरूपा स्यादथवा भावरूपिणी ॥
 अभावत्वे च कोऽभावस्तद्रूपमिति कथ्यताम् ३९७ अभावो द्विविधः प्रोक्तोऽनित्यो नित्यश्च वादिभिः ॥ अनित्यः प्रागभावः स्यात् सकस्येति न निश्चयः ३९८ अर्थ-
 स्येति तदुत्पत्तौ जातेर्नाशः सुनिश्चितः ॥ नित्योपि जायमानश्चेन्नित्यो सौ घटवन्न हि ३९९ अपरस्यापि नित्यस्य कुतो योगो घटेन किम् ॥ कस्माच्च न पटेनेह वैषम्ये
 नास्ति कारणम् ४०० भावेऽप्यभाववन्न स्यादनित्यत्वं कथंचन ॥ नित्यतायां च सानित्या कस्मादिति हि कथ्यताम् ४०१

भावान्यतररूपश्च नित्यः तत्र प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽप्यव्यक्तिविशेषसंबन्धनियमो न स्यात् यतः प्रागभावेऽपि न निश्चयः इति किम् समागभावः कस्य अर्थस्य पदार्थस्य संबन्धोति न हि प्रागभावस्य प्रतियो-
 गिविशेषेण संबन्धो किंचिन्नियमकं वक्तुं शक्यं तथा प्रतियोग्युत्पत्तिनाऽप्यस्य प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽपि जातेर्नाशः सुनिश्चितो भवेदिति । एतौ दोषौ ध्वंसरूपत्वपक्षेऽपि समानाविति सूचयन्नित्याभावरू-
 पाजातिरिति पक्षे नित्यपदेन ध्वंससंख्यावृत्तिशंका पूर्वकमाह नित्योपीति नित्योपि अभावो जातिस्वरूपत्वेऽपि न विवक्षितो जायमानोऽजायमानो वाऽऽद्येत स्य नित्यत्वं घटवन्न हि संभवतीत्यजायमानोऽत्यंताभा-
 वादिरेव जातिस्वरूपतया वाच्यस्तत्र दोषमाह अपरस्येति । अपरस्याजायमानस्यापि नित्यस्यात्यंताभावादिर्घटेनैव जातिरूपतया क्रियोगः पटेनापि योगः कस्मान्न भवतीति पर्यनुयोगे सति समाधातुमश-
 क्ये वैषम्ये कुत्रचिदवस्थितिरूपे कारणं निमित्तं नास्तीति न नित्याभावस्यापि जातिस्वरूपत्वमिति त्रयाणामर्थः ३९८ । ३९९ । ४०० एवमभावरूपाजातिरिति पक्षं निरस्य भावरूपेति पक्षं प्रत्याह भा-
 वइति । भावत्वपक्षेऽपि साजातिर्नित्याऽनित्यावातत्रानित्यत्वं कथंचन न स्यान्नोपपद्येत यतोऽभाववत् अभावव्याप्तं । अनित्यत्वेऽपि कृतेऽप्यघटाभावेऽपि अभावोऽपि स्वीकार्यः स्यात् तथा च सर्वदेशेषु
 घटाभावबुद्धिप्रसंग इति भावः । नित्यत्वं चेजातेऽप्येतद्विहितस्याः कस्माद्देतोर्नित्यतेति पृष्टसति नित्यताप्रयोजकत्वावाच्यमिति ४०१

उदकेति । उदकावपनेशक्तत्वं घटत्वं त्वयाभिमतं चेत्तर्हि घटांतरस्य एतद्वद्विभक्त्यपटस्य पात्रांतरस्य वा जलानयनसमर्थस्य एतल्लक्षणं विद्यते तथा चायं घटः स घटांतरादिरूपः कुतो न स्यादिति उद्देश्यपेक्षया पुंस्त्वम् ३८५ उदकाहरणं चायमिति । उदकाहरणमपि क्रियात्वेन कारकमात्रं पूर्वकारणसजातीयमपेक्षते यथापचिक्रियाग्नित्वेन पूर्वाग्निसजातीयमग्निमेवं च पार्थिवत्वेन पृथिवीविकारत्वेन पूर्वघटसजातीयोऽयं पुरोवर्ती उदकाहरणकरः पट एव कुतो न भवतीत्यर्थः ३८६ नन्वस्य पटत्वे घटत्वाभावापत्तिः स्यादित्याशंक्य किं घटत्वभावे पटत्वाभावो नास्ति तथा चेन्न स्याभावेऽवश्यमंगीकर्तव्ये विनाप्रमाणं घटत्वमभ्युपगम्य पटत्वाभावांगीकरणमयुक्तमिति याह घटस्येति । घटस्य पटत्वं न स्यादिति चेद्ब्रूते हि पटस्य घटत्वमपि न स्यादेव एवं घटत्वपटत्वयोरन्यतरांगीकारेऽन्यतरस्याभावे स्वीकार्यत्वेन समाने अयं घट एवेत्यभिमाने कस्ते पक्षपातो दुराग्रह इत्यर्थः ३८७ उदकाहरणेशक्त इति । उदकाहरणेशक्तिमान्यो घटः स एव घटः घटतेश्चो भवतीति योगस्यैव लक्षणत्वादिति चेद्ब्रूवीपितर्हि सच्छिद्रघटादौ घटधीर्न स्यात्सा तु भवतीत्यन्यासिः ३८८ किंच शक्तेः कार्यानुमेयत्वात् कार्यारंभात् पूर्वमसिद्धया तया लक्षणभूतया घटधीर्न स्यात्सापि दृश्यत इत्यलक्षणमेतदित्याहोदकाहरणाभाव इति । आपाको घटपाकस्थानम् ३८९ अत्र लक्षणे पात्रांतरेष्वन्यासिश्चेत्याह उदकाहरणेशक्तमपीति । तद्ग्रांडादिकं तदा एतादृशलक्षणकरणे ३९० घटत्वजातिमान् घट इति लक्षणमाशंक्य तत्र घटत्वजा

उदकाहरणेशक्तो घटो यमिति चेन्मतम् ॥ घटांतरादेरेतस्यात्कुतः सोयं घटो न हि ३८५ उदकाहरणं चायं कुतः कुतः ॥ पार्थिवत्वं हि सामान्यं विद्यते तूभयोर्यतः ३८६ घटस्य न पटत्वं चेद्वद्वत्त्वं च पटस्य न ॥ द्वयोरन्यतरसत्त्वे पक्षपातः कुतो घटे ३८७ उदकाहरणेशक्तो घटश्चेद्विघटो भवेत् ॥ सच्छिद्रादौ घटेन स्याद्वटो यमिति धीः क्वचित् ३८८ उदकाहरणाभावे तच्छक्तिर्नैव गम्यते ॥ आपाकादिस्थिते कुंभे घटधीस्ते कथं भवेत् ३८९ उदकाहरणेशक्तमपि भांडादिकं बहु ॥ विद्यते तत्कुतो न स्याद्वटवीशब्दभाक्तदा ३९० घटत्वजातियोगोपनिर्णयं तु नैव शक्यते ॥ जातेः सर्वगतत्वे स्यात्पटेनापि बलाद्विसः ३९१ आकाशो घटसंबद्धः पटेनासौ न योगभाक् ॥ न कदाचिदतस्तस्या एकदेशास्थितिर्भवेत् ३९२ असर्वगाजडाकेन घटमेव ब्रजेद्विसा ॥ अपि भूर्ततथा द्रव्यं वादिनां गतिमद्भवेत् ॥ अमूर्ताद्रव्यरूपेयं कुतो यात्याश्रयं विना ३९३

तिः सर्वगता परिच्छिन्नावेति विकल्प आद्येऽतिप्रसंगं दर्शयति घटत्वेति । जातेः सर्वगतत्वे सति घटत्वजातियोग एतादृशलक्षणं विवेकान्यासितिनियमो वक्तुमशक्यः तथा सतिस घटत्वजातियोगः पटेनापि स्यात् बलादिभुत्वसामर्थ्यादन्यथा विभुत्वं व्याहृतं स्यादित्यर्थः ३९१ विभोः सर्वगतत्वे दृष्टान्तमाह आकाश इति । आकाशो घटसंबद्धः स न कदाचिदपि पटेन सह न योगभाक् असंबद्धो न भवतीति किंतु संबद्ध एव अतो विभुत्वपक्षे कुत्रचित्संबंधः कुत्रचिन्नेति न्यवस्थानुपपत्तेः तस्या जातेः स्थितिरेकदेशा एको देशो यस्यास्तादृश्यवत्त्वावाच्या भवेत् तथा च परिच्छिन्नत्वकल्पः समागत इत्यर्थः ३९२ अपरिच्छिन्नपक्षं दूषयति असर्वगेति चतुर्भिः । साजातिस्सर्वगासती घटमेव ब्रजेदिति कुतो नियमः न च सा स्वकीयाव्यक्तीरालोच्यतत्रैव गच्छेदिति वक्तुं शक्यं आलोचनस्य जडेवाभूते भावरूपा आश्रयविना कथं घटेयाति अमूर्ते गुणादीनां गत्यन्यत्र व्यापारस्याश्रयमनोपाधिकत्वमसिद्धेः तदाश्रयस्य व्यक्त्यंतरस्य व्यक्त्यंतरगमनं तु बाधितमिति भावः ३९३

मृतेभावरूपा आश्रयविना कथं घटयति अतएव गुणादीनां यत्र न व्यवहारस्याश्रयमनोपाधिकत्वमसिद्धेः तदाश्रयस्य व्यक्त्यंतरस्य व्यक्त्यंतरगमनं नु बाधितमिति भावः ३९३

मनुष्यादयस्तस्या आश्रयो भविष्यति तेन च सागमिष्यतीत्याशंक्यानुपलब्धिविरोधा नैवमित्याह घटादिति ॥ तस्याजातेर्घटादन्य आश्रयस्तु न स्यादेवानुपलब्धेः अतो हेतोरघटागमे आश्रयस्य घटाभि-
न्नस्य जायमानव्यक्तावागमनस्यागमनस्याभावेऽप्येवाजातिः कथमायच्छेदित्याकारचिन्तारूपं न्यसने विषयपर्यायमासत् तस्या निरंशत्वादवयवद्वाराप्यागमनं न संभवति पूर्वाश्रयपरित्यागानुपलब्धेश्चा-
गमनानुपपत्तिरिति भावः तदुक्तं 'वायातिन च तत्रासीत्नास्ति पश्चाच्चान्नवत् । जहगतिपूर्वनाथारमहोव्यसनसंरतिः' इति ३९४ उदाहृतश्लोकेन च तत्रासीदित्येवं संस्फुटयति घटइति । घटउत्पद्यमानेपि
सत्येवाजातिः प्रादुर्भावाय तत्रैव स्थिताऽऽसीदिति न संभवेन्नोपपद्येत कुतः कारणस्य आश्रयस्थितिरूपस्य प्रयोजकत्वघटोत्पत्तेः पूर्वमभाव इति त्वर्थः । स च कारणभावो जातेऽपि घटे कस्मान्न किं त्वस्त्येव अ-
न्यत्र स्थितावाजायमानव्यक्तावागमनप्रयोजकाश्रयागमनाभावस्योक्तत्वादिति भावः ३९५ मनुष्येन सहोत्पद्यतां जातिरित्याशंक्यतथासति जातित्वाभावापत्तिः यत्र यत्रोत्पद्यमानत्वं तत्र तत्र जा-
तित्वाभावोऽप्यथाश्यामरूपादाविति नियमदृष्टेरित्याह घटेन सह इति ३९६ जातिदूषयितुं प्रकारांतरेण विकल्पयति अपि सति ॥ साजातिरभावरूपाभावरूपावा अभावरूपत्वपक्षेऽपि कोऽभावस्त-
द्रूपतस्याजातेः स्वरूपमिति वक्तव्यम् ३९७ कोभाव इति सूचितमभावभेददर्शयति अभाव इति । वादिभिरभावो द्विविधः प्रोक्तः अनित्यो नित्यश्च प्रागभावध्वंसान्यतररूपोऽनित्यः भेदात्पत्ता

घटादन्योनतस्याः स्यादाश्रयो तोऽघटागमे ॥ कथमेषा समागच्छेदहोव्यसनमागतम् ३९४ घटउत्पद्यमानेपि नैषा तत्रैव संभवेत् ॥ कारणभावतः कस्मात्तत्र जाते
घटेपि न ३९५ घटेन सह नैषा पि जायते श्यामतादिवत् ॥ तथा त्वेसा न जातिः स्यात्तस्यामतादिर्यथागुणः ३९६ अपिसाऽभावरूपा स्यादथवा भावरूपिणी ॥
अभावत्वे च कोऽभावस्तद्रूपमिति कथ्यताम् ३९७ अभावो द्विविधः प्रोक्तोऽनित्यो नित्यश्च वादिभिः ॥ अनित्यः प्रागभावः स्यात्सकस्येति नानिश्चयः ३९८ अर्थ-
स्येति तदुत्पत्तौ जातेर्नाशः सुनिश्चितः ॥ नित्योपि जायमानश्चेन्नित्योऽसौ घटवन्न हि ३९९ अपरस्यापि नित्यस्य कुतो योगो घटेन किम् ॥ कस्मान्न पटेनेह वैषम्ये
नास्ति कारणम् ४०० भावेऽप्यभाववन्न स्यादनित्यत्वं कथंचन ॥ नित्यतायांच सानित्या कस्मादिति हि कथ्यताम् ४०१

भावान्यतररूपश्च नित्यः तत्र प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽव्यक्तविशेषसंबन्धनियमोन स्यात् यतः प्रागभावेऽति न निश्चयः इति किम् स प्रागभावः कस्य अर्थस्य पदार्थस्य संबंधोति न हि प्रागभावस्य प्रतियो-
गिविशेषेण संबंधो किंचिन्नियमकं वक्तुं शक्यं तथा प्रतियोग्युत्पत्तिना श्यस्य प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वे सति जातेर्नाशः सुनिश्चितो भवेदिति । एतौ दोषौ ध्वंसरूपत्वपक्षेऽपि समानाविति सूचयन्नित्याभावरू-
पाजातिरिति पक्षे नित्यपदेन ध्वंसव्यावृत्तिशंका पूर्वकमाह नित्योपीति नित्योपि अभावो जातिस्वरूपत्वेन विवक्षितो जायमानोऽजायमानो वाऽऽद्येत्यनित्यत्वं घटवन्न हि संभवतीत्यजायमानोऽत्यंताभा-
वादिरेव जातिस्वरूपतया वाच्यस्तत्र दोषमाह अपरस्येति । अपरस्याजायमानस्यापि नित्यस्यात्यंताभावादेर्घटेनैव जातिरूपतया किं योगः पटेनापि योगः कस्मान्न भवतीति पर्यनुयोगे सति समाधातुमश-
क्ये वैषम्ये कुत्रचिदवस्थितिरूपे कारणमिति तन्नास्तीति नित्याभावस्यापि जातिस्वरूपत्वमिति त्रयाणामर्थः ३९८ । ३९९ । ४०० एवमभावरूपा जातिरिति पक्षे नित्यस्य भावरूपेति पक्षं प्रत्याह भा-
व इति । भावत्वपक्षेऽपि साजातिर्नित्याऽनित्यावा तत्रानित्यत्वं कथंचन न स्यान्नोपपद्येत ततोऽभाववत् अभावव्याप्तं । अनित्यत्वेऽस्वीकृते एकघटाभावे तस्या अभावोऽपि स्वीकार्यः स्यात्तथा च सर्वदेशेषु
घटाभावबुद्धिप्रसंग इति भावः । नित्यत्वं च जाते भूयते हि तस्याः कस्माद्देतो नित्यतेति दृष्टे सति नित्यता प्रयोजकत्वावाच्यमिति ४०१

ननु विनाशकारणाभावो नित्यताप्रयोजक इति चेत्सत्यं सतु अद्वितीयात्मन्येव वर्ततेऽत्र जातौ तु भ्रमादेव तव भासत इत्याह विनाशेति । यदिव स्तुतो जातिर्नित्या स्यात्तर्हि आश्रितनित्यताया आश्रय नित्यताधीनत्वाद्धेपि विनाशकारणाभावः स्यात्सतु नास्तौत्याह कस्मादिति । एष विनाशकारणाभावः ४०२ त्वत्सम्भवेत्यास्येवानित्याश्रितानामनित्यत्वं सिद्धमित्याह आश्रितानामिति । भाव कार्यतया घटेष्टष्टाऽनित्यता इति शेषः तस्या जातेस्तन्निष्ठायाः केन निवार्यते ४०३ घटत्वजातेरभ्युपगमे पितदभ्युपगमफलं लक्षणत्वेनेतरव्यावृत्तिसिद्धिरूपं न संभवतीत्याह यादृशमिति द्वाभ्यां । यादृशं तादृशं वा घटत्वमस्तु तथाप्यनेनाभ्युपगमेन घटत्वेन नोस्माकं किं फलमिति नन्वितरभेदानुमितिरेव फलमिति चेत्स्यदिवैतत्फलं यद्विघटस्य विपक्षव्यावृत्त्यात्मकं हेतुरूपं स्यात् विपक्षव्यावृत्तिश्च विपक्षधर्मपट त्वादिभेदरूपेति । घटत्वस्य पटत्वाद्धे हेतुर्वाच्य इत्याह आहो इति । आहो इत्यव्ययं वितर्क इत्यत्र प्रश्ने तु दत्तं चरं वेदति ४०४ घटेति । घटत्वं पटत्वाद्धिनेष घटाश्रयत्वात् घटरूपवदिति चेदन्वेतर्हि अहो विवेकसा मग्रीसन्निधानेपि स्थितत्वादाश्चर्यरूपस्तव महानयं मोहः प्रमादः । तमभिनयति यदिति । यद्यस्मादसिद्धेन सदिग्धत्वात्स्वरूपासिद्धेन हेतुना पटाश्रयत्वेनासिद्धं साध्यं भेदरूपं साध्यते निश्चितेन हेतुना हि साध्यं साधनीयं घट एव घटत्वमिति घटाश्रयत्वनिश्चयो हि नाद्ययावज्जातः घटस्वरूपस्यानिर्णयेतन्निरूपिताश्रयताया निर्णेतुमशक्यत्वादिति भावः ४०५ एवं घटशब्दवाच्यत्वं घट इति बुद्धि विषय त्वं वा घटस्य लक्षणं न संभवतीत्याह एवमिति । यथा घटत्वं न लक्षणमेवं घटशब्दधियो विषयतापि घटस्य लक्षणं न स्यादित्यन्वयः । तत्र विषयता सामान्यं बालक्षणं विषयता विशेषो बालाद्य इत्याह विषय

विनाशकारणाभावो भवतैवात्र कल्पितः ॥ कस्मादेष घटेन स्यात्तस्या आश्रयरूपके ४०२ आश्रितानामनित्यत्वं त्वयैवांगीकृतं यतः ॥ कार्यभावे घटेष्टष्टा तस्याः केन निवार्यते ४०३ यादृशं तादृशं वास्तु घटत्वं किमनेन नः ॥ अहो भिन्नं पटत्वाद्धि कुत इत्यत्र तद्वद ४०४ घटाश्रयत्वादिति चेदहो मोहो महानयम् ॥ यदसिद्धमसिद्धेन साध्यते भवता धुना ४०५ एवं विषयतानस्यादृष्टशब्दधियोरपि ॥ घटस्य विषयोऽस्मात्पटादिश्च घटो यथा ४०६ विषयः कोयमित्यत्र पृष्ठे सति घटो यथा ॥ न ज्ञातो विषयोऽप्येवं भवतानावधार्यते ४०७ विषयेनियतानैव काचिदर्थक्रियास्ति हि ॥ न जातिर्न च धीशब्दौ तस्यैवाऽसिद्धितोऽधुना ४०८ उदकाहरणादीनामपि सत्वे घटेन च ॥ अयं घटस्त्वयामह्यं कथितोऽस्ति कथं च न ४०९

इति । यथा घटो विषयस्तथा पटादिरपि ततो विषयस्तथा चातिप्रसंगः स्पष्टः न द्वितीयोपि घटशब्दधीनिरूपिता घटनिष्ठा विषयता हि लक्षणत्वेन वाच्यासाचपरैः संबंधिद्वयस्वरूपात्मिका ज्ञानजन्यफ लाश्रयत्वरूपा वा विषयतामभ्युपगच्छद्भिर्घटस्वरूपनिर्धारणं विना दुर्वचेति सिद्धांतसिद्धाचित्तादात्म्यरूपा विषयता तु अज्ञानजन्यत्वव्याप्यकल्पितत्वसिद्ध चधीनेति भावः ४०६ असिद्धेनासिद्ध स्य साधनरूपो दोषोऽप्यत्र स्थित एवेत्याह विषय इति । कोयं विषयपदार्थ इत्यत्रार्थे मया पृष्ठे सति भवता यथा घटस्वरूपं निर्धारितं एवं विषयपदार्थस्वरूपमतिप्रसंगपरिहारेण निर्धारयितुं शक्यं घटो या विषयता पटो या कुतो न भवतीत्याक्षेपस्यापरिहारात् तथा च तादृशविषयतया घटसाधनमसिद्धेनासिद्धसाधनमेवेति भावः ४०७ अवधारणाभावे तद्व्याप्यलिंगालाभे हेतुतयाह विषय इति । विषयेनियता विषयत्वव्याप्या काचिदपि अर्थक्रिया अर्थस्य फलस्य निष्पत्तिर्यथा वह्निर्दाहक्रिया तद्वन्नास्ति न च ज्ञानमेव विषयताफलं विषयताया ज्ञानात्पूर्वमसिद्धेः तस्य विषयस्यैकनियता जातिरपि न वाच्या न च तन्नियतो धीशब्दो निरूपयितुं शक्यो कुतः अधुनापि पर्यनुयोगकाले असिद्धितः असिद्धत्वात् अतिप्रसंगशंकाविषयमूढितत्वादित्यावत् अभिमानमात्रेणान्यदासत्वं तु युद्धकाले प्रच्छन्नीभवद्यो यवदीर्घचित्करमिति भावः ४०८ किंच यत्रोदकाहरणादयो लोकाप्रसिद्धा हेतवो लब्धास्तस्य घटस्यापि निर्धारणं न संभवतीति दुष्करमासीत्तस्यैव विषयनिर्धारणदुष्करता किमुवाच्येत्याह उदकाहरणादीनां सत्वे विषयपटो मयं त्वयान्वयं कथित इति संबन्धः ४०९

ननुपृथुबुधोदरादिरूपाकृतिघटस्थलक्षणमस्त्विति चेन्नाऽतिव्याप्तेरित्याह पृथिविति । बुधोमूलजदरमध्यचबुधोदरे पृथुनीबुधोदरेपरिशेषामुखेस्वल्पयत्रतादृशाकारोप्यस्यपुरोवर्तिनोघटस्थनिमा
मकइतरव्यवच्छेदेननिर्धारकोनसंभवति । यतःसर्वेपिभवदभिमतघटास्तादृशाकारवर्तोदृश्यतइतीदमपिपुरोवर्तिमात्रलक्षणंसंभवतीतिभावः ४१० एतद्देशवृत्तित्वमेतत्कालवृत्तित्वंवाघट
स्थनलक्षणमेतद्देशकालवृत्तीनामभ्येष्टामपिभावेनातिव्याप्तेरित्याह देशेति । एवंपूर्वोक्तलक्षणवत् अस्वघटस्य एतादृशाएतद्देशकालसंबद्धाः परमतेदिक्कालयोःसर्वाधारताभ्युपगमात् घटदेशेप्यन्य
पदार्थानांसद्भावादितिभावः ४११ तस्मादनिर्वचनीयत्वेनाज्ञानोपादानकोघटः नचघटोपादानमज्ञानेनानुभूयतइतिवाच्यम् तदननुभवेनजानामीत्युत्तरस्यवक्तुमशक्यत्वादित्याह किंचेत्यादिना ।
योयोघटःकेनचित्कथ्यतेत्वयाभिमानमात्रेणज्ञायतेवातत्रघटइतिकथनेज्ञानेचकुतइत्याकारेणनियामकेमयोदितेपृष्ठेसतिनजानामीतिवचनंवावदिष्यसिकोपंवाकारिष्यसिइतोऽन्यदुत्तरमभिमानिनोपि
भवतोनेक्ष्यतेनचद्रष्टुंसंभाव्यते तत्रकोपंविनायदुत्तरदानायतवचित्ताभासेतदेवाज्ञानंघटापादानमितिद्वयोरर्थः ४१२ । ४१३ घटोदाहरणरूपोपलक्षणत्वात्एवंनीत्यासर्वप्रपंचकारणमज्ञानमवधार्य
मित्याह एकमिति । स्पष्टम् ४१४ ननुमायांतुमकृतिविद्यादित्यादिश्रुतिभ्योपिजगतौमायापादानकत्वनिश्चयसंभवात्किंतवानयाघटखंडनवाचोयुक्त्याइतिचेत्सत्यं तथापियेषांबुद्धिदोषेणश्रुत्यर्थेऽ

पृथुबुधोदरादिःस्यादाकारोपिनिग्रामकः ॥ नघटस्यास्यदृश्यतेयतःसर्वेपितादृशाः ४१० देशकालादिकंचैवंनस्यादस्यनियामकम् ॥ यतएतादृशाभावाःसंतिलो
केसहस्रशः ४११ किंचयोयोघटोनामकथ्यतेकेनचित्त्वया ॥ ज्ञायतेचमयातत्रकुतइत्युदितेसति ४१२ नजानामीतिवचनात्कोपाद्वादुष्टचेतनात् ॥ उत्तरंनान्य
दीक्षेतभवतोप्यभिमानिनः ४१३ एकंघटंयतोनेवंशक्तावक्तुंकथंचन ॥ कुतोविश्वमिदंरुत्तमंभवंतोवकुमीशते ४१४ भवतामपिसर्वेषामज्ञानमभिमानिनाम् ॥
मदुक्तेःसहकारित्वात्पुरतोभातिसर्वतः ४१५ सुदुर्घटमिदंयस्मान्निरूपयितुमंजसा ॥ विश्वंसमग्रंतस्मात्तदज्ञानादुत्थितंभवेत् ४१६ नहिमायाविनामायांसकार्या
वेत्तिकश्चन ॥ पश्यन्नपितथाविश्वंजानातिहिनकश्चन ४१७ स्वप्नेपश्येद्यथारात्रौसागरंरुदयेनिजे ॥ सूर्यग्रहणसंयुक्तंमथुरोपवनेस्थितः ॥ असंभावितदेशादि
मेवमेतच्चराचरम् ४१८ मायैपातस्यदेवस्ययौज्वाह्यनसगोचरः ॥ यादृशंतादृशंह्यस्याःकार्यमेतच्चराचरम् ४१९

संभावनाताम्रत्यपिमदुक्तिःसहकारीभूयमुखंदर्पणमिवाज्ञानमनुभावयतीत्याह भवतामिति । सर्वेषांभवतामभिमानिनामपिअज्ञानंपुरतद्वभातिकस्मान्मदुक्तेःसहकारित्वादित्यन्वयः ४१४
अनिर्वाच्यत्वमेवास्यप्रपंचस्यमायिकत्वमविदयति सुदुर्घटमिति । यस्मात्समग्रंविश्वंनिरूपयितुंसुदुर्घटमशक्यंतस्मादज्ञानादुत्थितंभवेदिति तदुक्तं 'यथासतोऽजनिर्नैवमसतोऽपिजनिर्नच । जन्य
त्वमेवजन्यस्यमायिकत्वसमर्पकम्' इति ४१६ दृष्टंमायिकानांनिरूपणसमर्थज्ञानाविषयत्वमित्याह नहीति । लोकेपिमायाविनामैदंजालिकादीनांसकार्यामायांसकश्चनापिपश्यन्नपिनिवेति
ननिरूपणसमर्थज्ञानविषयीकरोतितथाविश्वंकश्चननजानातीति ४१७ स्वप्नवदसंभावितदेशादिसंबंधमानाच्चविश्वस्यमायामयत्वमितिदर्शयति स्वप्नेइति । यथारात्रौस्वप्नेमथुरोपवनेमथुरायाउप
वनेस्थितःसन्सूर्यग्रहणसंयुक्तंसागरंनिजेरुदयेपश्येत् कीदृशंसागरमसंभावितदेशकालादिसंबद्धम् एवमयंमूढएतच्चराचरंपश्यतीति ४१८ एतच्चाज्ञानंस्वतंत्रंकारणं किंत्वीश्वरस्यशक्तिभूतत्वात्
त्परतंत्रमित्याह मायैपेति । एषाऽज्ञानत्वेनोक्तादेवस्यएकोदेवइत्यादिश्रुतिप्रसिद्धस्याविषयत्वेनज्ञेयस्यहियतोयादृशंतादृशमनिर्वचनीयमतोस्यामायायाएतज्जगत्कार्यमिति ४१९

तस्य देवस्य ज्ञानवतां प्रपंचस्य तुच्छतया भानात्तदज्ञानवतामेव च प्रपंचभानादज्ञानमूलत्वे स्पष्टमित्यभिप्रायेणालीकभा नैप्रपंचभा नैदृष्टांतिकीरिति सर्पस्येति । सर्पस्य नभसि गच्छतः पादविन्यासवि
 न्हा नित्यथा योऽवलोकयेत्तथा वाऽनेडमूकवचनं बधिरः शृणुयात्तादृशं विज्ञेदृष्ट्वा प्रपंचविज्ञानमिति ४२० प्रपंचदर्शनं मेवाज्ञानलिङ्गमित्याह अत इति । अतो वस्तुतोऽस्त्येव प्रपंचस्य भासमानत्वा
 यो मन्यतेऽहं मायाविचेष्टितं जानामीति तस्याभिमानमात्रमित्याह विनेति ४२१ अतएव सृष्ट्यादिविषयेऽज्ञातानेव दूषणमित्युक्तमित्याह एवं भूत इति । अस्मिन्मायाविचेष्टिते एवं भूतेऽतिदुर्बोधि
 सतिसर्वेषां जगत्तत्त्वगोचरमज्ञानमुचितमेवेति ४२२ मम कुत्रापि नाज्ञानमिति वादिनोदुराग्रहं कैमुत्यभ्यायेन खंडयति अपियत्रेति । यत्र सांनिध्यादात्मबुद्धिरपि कृता तस्य शरीरस्यापि तत्त्वमविदु
 पोवाह्यगोचरमज्ञानं किमुवाच्यमित्यर्थः ४२३ देहादप्यांतराणां मिन्द्रियाणामज्ञानमनुसंधाय ज्ञातां स्वस्य प्रत्येतु भवानित्याह यैरिति द्वाभ्याम् । यैरिन्द्रियैरयं जगो विविधानेन कशो व्यापारान्कुरु
 ते कुतः स्वात्मधीबोधात्तेषु स्वात्मधीरूपबोधमासाद्य कीदृशान् व्यापारान् नरकादेहेतुभूताम् तत्र मोक्षहेतुत्वं चित्तशुद्धिद्वारा बोध्यं तानीन्द्रियाण्यपि योनपश्यति स इदं रूपेण वेद्यत्वादन्यरूपमव
 स्थितं विश्वं कुतोऽवलोकयेदिति द्वयोः संबंधः ४२४ । ४२५ इन्द्रियेभ्योऽप्यांतरार्थबोधकस्याभ्यस्यमानस्य चास्मच्छब्दस्याप्यर्थयोनजानातितस्य विज्ञानाभिमानो वृथेत्याह सुखेति । मम सुखं भूयान्म
 म दुःखं मा भूदित्येवमाकारयाधिया प्रवर्त्तनं कुर्वन्नेष जगो मम शब्दार्थमपि न जानाति सोऽप्यंकुतो जानीयादिति ४२६ अस्मच्छब्दार्थवत्तत्संबन्धज्ञानमपि दर्शयति पूर्व्वेति । मेमत्संबन्धि इति पूर्व्वोद्धोक्तम्
 सर्पस्य यदि पादानां विन्यासान्नभसि स्थितान् ॥ अंधोऽवलोकयेत्तद्वत् शृणुयाद्वधिरोपि हि ॥ अनेडमूकवचनं तादृग्विश्वस्य बोधनम् ४२० अतो मायाविनस्तस्य
 महेशस्य विचेष्टितम् ॥ न कोपि किंचिज्जानाति विनाहंकारमात्मनः ४२१ एवं भूतेऽतिदुर्बोधि अस्मिन्मायाविचेष्टिते ॥ जगत्प्रज्ञानमुचितं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥
 अपियत्रात्मधीर्जाता शरीरेऽस्य शरीरिणः ॥ न पश्यति तदप्येष कुतोऽन्यमवलोकयेत् ४२३ यैरिन्द्रियैरयं शब्दव्यापारान्विविधानपि ॥ नरकस्वर्गमोक्षादेहेतुभूता
 ननेकशः ४२४ कुरुते स्वात्मधीबोधात्तानप्येष न पश्यति ॥ कुतोऽवलोकयेद्विश्वं स्थान्यरूपमवस्थितम् ४२५ सुखदुःखे ममेत्येवं धिया कुर्वन्प्रवर्त्तनम् ॥ मम श
 ब्दार्थमप्येष न जानाति कुतो परम् ४२६ पूर्व्वजन्म नि किं मे भूदागामिन्यपि भाविकम् ॥ इतियोवेति न स्वस्य जानीयात्सकथं परम् ४२७ अनुभूतान्यपि स्वेन क
 त्प्रज्ञानं स्मरेद्विद्यः ॥ आगामि च न जानीयाज्जानीयात्सकथं परम् ४२८ अर्थेष्वतीन्द्रियेष्वस्मात्प्रत्यक्षं नैव कारणम् ॥ किंतु पित्रादिवचनं प्रमाणं लोक ईरितम्
 ४२९ पुरुषास्तेऽपि वेदेन ज्ञातवन्तोऽस्मदादिवत् ॥ वेदस्य वेदेनैव स्याद्रूपं यस्मादपौरुषम् ४३० कारणस्वस्यात्मनः संबंध्यपि यो न वेत्ति स परमं तत्सकथं जानीयादित्यन्वयः ४२७
 किंच यो ज्ञातान्यपि विस्मरति तस्याज्ञानेकः संशय इत्याह अनुभूतानीति । कृत्स्नशः कृत्स्नानीत्यर्थः बह्वल्यार्थादिति शस् ४२८ एवं जीवानामज्ञानप्रचुरत्वे सति प्रत्यक्षस्य दुष्टकरणजन्यत्वेनाभा
 सत्वात्प्रत्यक्षविरोधेन वेदार्थेऽसंभावनानकार्येति वक्तुं लोके शब्दस्य प्राधान्यं दर्शयति अर्थेष्विति । अस्मादज्ञानमाचुर्यादेव हेतोरिति लोक ईरितं इति किं अतीन्द्रियेष्वर्थेषु अतीतव्यवहारकुलाचारा
 दिप्रत्यक्षकारणसाधकं न भवति किंतु पितृप्रभृत्या प्रवचनमेव प्रमाणमिति तथा चोक्तविधया घटादिस्वरूपस्यापीन्द्रियैर्निर्णेतुमशक्यत्वेनातीन्द्रियत्वात्तत्रापिशब्द एव दृष्टि सृष्ट्यादिवादी प्रमाणमि
 ति भावः ४२९ यदिकश्चिद्वैकिं क्रोडूयान्नास्मत्पित्रादयो दृष्टि सृष्ट्यादिव दंतीति तत्प्रत्येवं वेदेन ज्ञातवन्तोऽपि परमगुरुवेदस्तु वदतीत्याशयेनाह पुरुषा इति । येषां वचनं लोके प्रमाणं तेऽपि मन्वाद्याः पुरुषावे
 दवाक्येन ज्ञानं लब्धवन्तः यथास्माभिर्वेदवाक्यादात्मज्ञानं लब्धं तथा मन्वादिभिरतीन्द्रियवत्कुरुक्तिः । ननु वेदेन कुतो ज्ञातमत आह वेदस्येति । वेदपुरुषस्य ज्ञानं तु वेदेन वनत्वप्येन केन चिदित्यर्थः । यतो वे
 दपुरुषस्य रूपं शरीरं वेदात्मकमपौरुषं भवति पुरुषेण बुद्धिपूर्व्वं किं नित्यं न भवति किंतु निःशसितवत्पूर्व्वसमानरूपेण प्रादुर्भूतमित्यर्थः 'अस्य महतो भूतस्य निःशसितमेतद्यद्देवः' इत्यादि श्रुतेः 'ब्रह्मस्वयं भ
 वानपैत' इति च श्रुतिः अभ्यानपैतत्प्रसिद्धायेन प्रादुर्भवदित्यर्थः । वेदाभिमानि पुरुषस्य मानं च याति किं यथा 'शब्दमग्नेति यच्चोदंशं खं वेदात्पृथक् प्रत्येतोऽप्यधिष्ठितं सर्वमेकं न परमात्मना' इति ४३०

तस्मादिति । यस्मादपीरुपमस्यरूपतस्मादेवास्यवेदस्यज्ञानायस्ववाक्यप्रामाण्यायवापरापेक्षाइतरपुरुषाणांयथाभवतितथानास्तितस्मात्परमेश्वरोयमितिभावः । तस्मादेवेतोर्वैदरूपईश्वरोय
दस्माकमधिकारिणांकर्तव्यं वेनकथयेदुपदिशेत्तदस्माभिरादितैरादरंश्रद्धातिशयरूपं कुर्वणेराजाज्ञावद्वाह्यमंगीकर्तव्यमित्यर्थः ४३१ एवंचप्रकृतव्याख्येयश्रुतिरूपेणवेदपुरुषेणाक्तमर्थमसंभावनाप
रिहृत्यग्रहीतुंशृणुतेत्याह असाविति । असौवेदःसुप्तेसुप्तिकालेमरणकालेचमनआदेःकरणजातस्यप्राणएवोपसंहृतिंप्राह कीदृशस्यमनआदेः जीवोपाधितयाजीवात्मसंज्ञस्य तथाप्रबोधेजागर
णकालेजन्मकालेचतस्मादेवप्राणाद्विलीनस्यैवमनआदेःपुनर्जनिंचनोऽस्मान्प्रतिप्राहउपदिशति । तदपिअनुग्रहमात्रेणेत्याह पित्रादिभ्यइति । यतोवेदःप्रत्युपकारानपेक्षत्वेनपित्रादिभ्योपिपर
मोन्तृणांसुहृदितिद्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ अस्माकमस्माद्वेदात्परोहितकृन्नास्तीत्याह अस्मिन्निति । मायामयेमायाप्रचुरेऽतएववाग्बुध्योरगोचरेवकुंचितयितुमशक्येचास्मिन्प्रपंचेस्थिताना
मस्माकमुपकारायवेदोयद्वदतितत्सर्वथैवासमाकंपथ्यम् निःश्रेयसप्राप्तिसाधनमितियावत् ४३४ तत्रदोषशंकांवारयति अस्येति । अस्यवेदपुरुषस्याव्याहतविज्ञानत्वात्सूर्यदर्शनायप्रवृत्तंचक्षु
र्यथाप्रतिघातंगच्छतितथाअव्याहतंप्रतिघातशून्यंविज्ञानंयस्यएतादृशत्वादज्ञताकुत्रचिदपिविषयेऽज्ञानंनस्तिअज्ञताभावेचाज्ञताप्रयुक्तादोषाभ्रमःप्रमादोविप्रलिप्ताचवंचनेच्छारूपाइत्याद्याःकुतः
स्युः । अस्यनिरावरणज्ञानतांवेदइतिनामैवाख्यातीत्याह यस्मादिति । यस्माद्वेदनमेवशुद्धज्ञानमेववेदपदार्थइत्यर्थः । चित्प्राधान्येनवेदसुष्टेराकरेपुप्रपंचितत्वात्तदभिमानिनोपिपरमेश्वररू

तस्मादस्यनचापेक्षाभवेत्पुरुषवत्सदा ॥ तस्मादेवयदस्माकंरुथयेद्वेदईश्वरः ॥ राजशासनवतद्विग्राह्यमस्माभिरादितैः ४३१ असौचसुप्तेमरणेप्राणएवोपसंह
तिम् ॥ मनआदेस्तुजीवात्मनामधेयस्यसर्वदा ४३२ प्रबोधेचजनौतद्वतस्मादेवपुनर्जनिम् ॥ विलीनस्यैवनःप्राहपित्रादिभ्यःसुहृत्तृणाम् ४३३ अस्मि
न्मायामयेकार्येवाग्बुध्योरप्यगोचरे ॥ यद्वदत्ययमस्माकंपथ्यंतत्सर्वथैवहि ४३४ अस्याव्याहतविज्ञानरूपत्वादज्ञतानहि ॥ नदोषःकोपियस्मात्सवेदोवेदेनमे
वहि ४३५ वेदनंनजडंप्रोक्तंपरिच्छिन्नंचकर्हिंचित् ॥ आनंदात्माततःप्राणोवेदेषुप्रकीर्तितः ४३६ कस्तंपर्यनुयोक्तुंस्यात्प्रभुरन्यःपुमानिह ॥ चक्षुष्मं
तंस्वजनकंयथांधोरूपभेदेन ४३७ तस्मात्तदुक्तविज्ञानेयावदुद्धिःप्रधावति ॥ तावत्तस्यप्रसिध्यर्थंयतितव्यंप्रयत्नतः ४३८ धर्मात्मनोयथाराज्ञःपितुर्वांति
हितस्यच ॥ वचनंनपरित्याज्यंतथावेदस्यशासनम् ४३९

पत्योक्तेरितिभावः ४३५ वेदनरूपत्वेब्रह्मरूपतांस्पृष्टयति वेदनमिति । वेदनस्यजडत्वंपरिच्छिन्नत्वंचमानाभावान्नसंभवतीतिप्रथमाध्यायेप्रपंचितं तथाचपूर्णत्वेनचिद्रूपत्वेनचानंदात्मायः
प्राणोपाधिरेश्वरउक्तःसएववेदः अतएवशब्दब्रह्मोतिप्रसिद्धिश्रेतिभावः ४३६ यदाएवंवेदःपरमेश्वरस्तदातंप्रतिदूरेविरोधोद्भावनमत्रभवतैवकथंनोक्तमित्याकारकप्रश्ररूपःपर्यनुयोगोपिदुष्करइत्या
ह कस्तमिति । तंसर्वज्ञंपर्यनुयोक्तुमप्यन्यःकःपुमान्प्रभुःशक्तोभवेतनकोपीति । तत्रहेतुमज्ञानांधत्वंसूचयन्हृष्टांतमाह चक्षुष्मतमिति । रूपस्यभेदेनभेदाख्यानप्रसंगेयथांधशशक्षःशालित्वेन
विशेषज्ञंपितृत्वेनमान्यंचपर्यनुयोक्तुंनशक्तस्तद्वदित्यर्थः । नचबहवोमिलित्वापर्यनुयोक्तुंतीतिशंक्यं शतमप्यंधानामेकेनसुचक्षुपानसममितिन्यायात् पर्यनुयोगकर्तृतायाश्चसमेज्वेवदृष्टेरितिभावः ३७
तस्मादस्माभिरैतावेदवक्तव्यमित्याह तस्मादिति । तस्माज्जीवानांतत्पर्यनुयोगाद्योग्यत्वात्तदुक्तविज्ञानेतेनवेदेनोक्तस्यार्थस्यविशेषेणावधारणेयावदुद्धिःप्रधावतिप्रसर्पिततत्पराभवतीतियाव
त् तस्यदुद्धिप्रधावनस्यसिद्धयर्थमस्माभिःप्रयत्नतोयतितव्यंसावधानैर्भवितव्यमित्यर्थः ४३८ ज्ञात्वाचतन्निष्ठैर्भवितव्यमित्याह धर्मात्मनइति । श्रोत्रेत्युत्तरश्लोकादपकृष्यते तथाचयार्मिष्ठ
राजवाक्यवदतिहितपितृवाक्यवचवेदस्यशासनंश्रोत्रानपरित्याज्यमित्यन्वयः ४३९

फलितमाह श्रोत्रेति । वेदसंबन्धिविज्ञानाच्चायमर्थः सिद्धः तमर्थमभिनयति सुषुप्तावित्यादिना । आदिपदेन विषयाणां व्यापाराणां च ग्रहः उत्थाने जागृणे ४४० प्रसिद्धसुप्तिवन्महासु
 पुप्तिरप्यप्रसिद्धे मरणेऽपि लोदयो बोध्यावित्याह प्रलीयते इति द्वाभ्यां । तथा त्वं स्पष्टयति प्राण इति । प्राणे एतदिन्द्रियादिकं एवं सुप्तावुक्तकमेण प्रलीयत इति चतुर्थपादार्थः ४४१ उत्थान इति ।
 जन्मनि पुनर्जन्मकाळे ४४२ एवं शत्रेत्यादि वाक्यार्थस्य विस्तरमुपवर्णयति तस्यैषा सिद्धिरित्यादिसहोक्ता मत्त इत्यंतं वाक्यं व्याकरोति तस्य प्राणस्येत्यादिषोडशभिः । तस्य पूर्वमद्वितीयतया वर्णित
 स्य प्राणस्य प्राणोपाधेर्देवस्य एवावश्यमाणा सिद्धिः सिद्धेर्निश्चयस्य साधनं मरणेऽन्वयव्यतिरेकानुसंधानरूपमुक्तमित्यर्थः । सिद्धिशब्दस्य सिद्धिसाधने लक्षणया वृत्तिसदृष्टांतमाह यथेत्यादि ।
 यथा भूमिष्ठस्य निधानस्य निधेर्जनेन सिद्धो सत्यामं जनं सिद्धिरित्युच्येत तथा मरणकालेऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामनुसंधीयमानाभ्यां प्राण एव सर्वात्माऽस्तीत्येवोर्थः सिद्धवति निश्चितो भवति अस्माद्धेतोर्व
 क्ष्यमाणमन्वयव्यतिरेकज्ञानं सिद्धिरित्युक्तमिति द्वयोरर्थः ३४३ । ३४४ व्याध्यादिनेति । यदा यत्रावस्थायां पुमान्मनुष्यत्वादिना प्रसिद्धो व्याध्यादिनाऽसत्यं दुःखं प्राप्नुयात् आतुरो भवेदिति

श्रोत्रावेदस्य विज्ञानात्सुषुप्ताविन्द्रियादिकम् ॥ प्राणे विलीयते तद्दुत्थाने जायते ततः ४४० प्रलीयते यथा सुप्तौ प्राणे स्मिन्निन्द्रियादिकम् ॥ मरणेऽपि तथा प्राण ए
 तदेवं प्रलीयते ४४१ उत्थाने प्राणतो यद्दत्तं सर्वमेतत्प्रजायते ॥ जन्मन्यपि तथा प्राणादिदं सर्वं प्रजायते ४४२ तस्य प्राणस्य देवस्य ह्येषा सिद्धिरुदीरिता ॥ यथा
 सिद्धिर्निधानस्य भूमिष्ठस्यां जनेन च ४४३ अन्वयव्यतिरेकाभ्यां मरणे प्राण एव हि ॥ सिद्धयस्य स्माद्धक्ष्यमाणं ज्ञानं सिद्धिरिति रितम् ४४४ व्याध्यादिना य
 दा दुःखमसह्यं प्राप्नुयात्पुमान् ॥ सुषुप्तौ च लक्ष्म्यत्वाच्छक्रो वक्तुं न चैव हि ४४५ एवं मृतं तदा वीक्ष्य दशादीन तमाभिमाम् ॥ बांधवाः परिवृत्त्यैनं पृच्छन्त्यातुरचे
 तसः ४४६ जानासि मां प्रियं पुत्रं मां जानास्यपि ते प्रियम् ॥ एवमादिस उक्तोऽपि यदा काष्ठसमः पुमान् ॥ न जानाति तदा हुस्त उक्तांतज्ञान एव हि ४४७ यद्य
 नुक्तांतविज्ञानः शृणुयाच्चावलोकयेत् ॥ वदेद्वा पूर्ववन्नायं तादृक् स्मादचित्तकः ४४८ अस्मिन्नवसरे सर्वे वागाद्याः करणाभिधाः ॥ स्वैः स्वैस्तैर्विषयैः सार्धं लीयंते
 प्राण एव ते ४४९ यदा यं जनिमान् भूयात्पुमान् सुषुप्तप्रबुद्धवत् ॥ ततः प्राणादिमे प्राणा जायंते स सुप्तादयः ४५०

यावत् । अथ सुषुप्तौ भवति ततो बलशून्यत्वात् श्रुतावा बल्यप्रदेनोक्तं बलशून्यत्वं प्राप्स्यन् कुमपि न शक्नो भवति स मूढो भवतीति यावत् ४४१ एवमिति । परिवृत्त्यवेष्टयित्वा स्थिता इति शेषः वक्ष्यमा
 णप्रकारेण पृच्छन्ति ४४६ जानासीति । मां प्रियं पुत्रं जानासि मां प्रियं सुहृदं जगन्नास्तीत्येवमादिकं प्रश्रवाक्यं उक्तः श्रावितोऽपि सुषुप्त्यर्थदानं जानासि तदति स मीपस्याः पुत्रादय एवमाहुः । एवं कथं
 यद्यमुक्तांतज्ञानो जातः उक्तांतं गतं ज्ञानं श्रुतोऽचित्तपदेनोक्तं सत्यसतथा ४४७ अदीति ॥ यद्यनुक्तांतज्ञानो भवेत्तर्हि पूर्ववत् श्रवणादिकं कुर्यात् अयं तु तादृक् पूर्ववत् श्रवणादिकं न भवति तस्मादवि
 त्तक उक्तांतज्ञान एवेति ४४८ अस्मिन्निति । अस्मिन्नवसरे ज्ञानोक्तमण्यवहसकाले सर्वे वागाद्याः स्वविषयैः सह प्राण एव लीयंते इति ४४९ तैर्वागाद्यैर्निःसहैव शरीरांतरंगच्छति तत्र च प्राणात्स
 वेवमाया जायंते इत्याह यदा यमिति । यथा सुषुप्तप्रबुद्धो भवति एवं यदा मृतः पुमान् पुनर्जनिमान् भूयात्पुमान् सुषुप्तप्रबुद्धवत् ४५०

ननु मरणकालेपि वागादयो भोगं कुतो न प्रयच्छंतीति शंकावारयति मरणेति ॥ स्वामिनः पुंसः कार्येकरणाभिमानिनो जीवस्य ये पूर्वैर्भृत्यवत्स्थिता वागादय आसंस्ते एव पुंसो संमरणावसरेऽसमर्थे संतं प
जंति तदर्थं विषयव्यापारादुपरम्य भोगं न प्रयच्छंतीति यावत् यथाऽसमर्थराजा न प्रजास्त्यजंति तद्वदिति ४५१ ह्यंतांतरमाह अलब्धेति ॥ न लब्धं वित्तं येरेति दाहाभृत्याः संग्राममूर्धनि संग्रामस्य
मस्तकसमप्रधानकाले यथा त्यजंति तथा वागाद्या आत्मत्वाभिमानलक्षणं वित्तमप्राप्तमरणकाले त्यजंतीति ४५२ ननु वाचं विना पिनामव्यवहारो घ्राणं विना पिगंधव्यवहार इत्येवं कर्णव्यवहारा अन्यतो
पिकुतश्चित्स्युरिति चेन्नान्यसाध्यव्यवहारस्यान्येनादर्शनादिति सोदाहरणमाह यथा वैश्यस्येति ॥ यथा वैश्यजात्यानगरस्थसम्यक्त्यागे कृते सति पत्ने तत्र नगरे अपणादिकं वैश्यजाति साध्वं वाणि
ज्यादिकं न दृश्यते एवं वागादिभिः संत्यागाद्धेतोर्न रिपुरुपेव चनादिकं नो दृश्यत इति ॥ एतेन वागादिकं स्वस्वविषयमभिविस्तृत्य जतितद्विना च तत्कार्यं दुर्लभमित्यर्थं कदागेवेत्यादिपर्यायचतुष्टयं व्याख्या
तम् ४५३ तत्र देहेऽनुपलभ्यमाना वागाद्याः कुत्र यांतीति चेत् प्राण एवेत्याह रिपुणेति ॥ स्वल्पदेशाधिपतेः सामंतस्य सम्राट् कार्याय युद्धं च मानस्य भृत्याः स्वामिनिसामंतबलिष्ठेन रिपुणा निहते सति अ
न्यपार्श्वे जिगमिषंतोऽपि स्वामिभक्तत्वात् प्रभोः सामंतस्य प्रभुमेव श्रयंति ४५४ एवमिति ॥ एवमेतेषां वागाद्याः यः सम्राट् स्थानीयप्राणसामंतनिभो मनुष्यो ह्यमित्यादिरूपेण कार्येकरणाभिमानो जीवस्त

मरणावसरे पुंसः स्वामिनो भृत्यवत्स्थिताः ॥ त्यजंत्येनेयथानाथमसमर्थं प्रजादमे ४५१ अलब्धवित्तकयद्वद्वटाः संग्राममूर्धनि ॥ त्यजंति स्वामिनंतद्वद्वागाद्या
मरणेषु वम् ४५२ यथा वैश्यस्य संत्यागे पत्नेनापणादिकम् ॥ एवं वागादिसंत्यागाच्च रिनोवचनादिकम् ४५३ रिपुणातिबलिष्ठेन प्रभो विनिहते यथा ॥ संश्र
यंति भटाः स्वामिभक्ता अन्यं प्रभोः प्रभुम् ४५४ एवमेते सविषया देवाः कर्णसंयुताः ॥ शरीरे पतिते देहनाथं प्राणं समाययुः ४५५ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेवं
सर्वाप्तिरिष्यते ॥ प्राणतो नैव तस्मात्स्याद्विभिन्नं किंचिदत्र हि ४५६ प्राणप्रज्ञानयोरेक्यमेकदोक्तांति वासतः ॥ यदुक्तं तस्मिन् तं यस्मादप्राणनास्ति वेदनम्
४५७ यथा प्राणोन्नतश्चासमात्रं किंतु परः पुमान् ॥ तथा प्रज्ञापिनो बुद्धिः किंतु संवित्स्वयं प्रभा ४५८ संविदेका यथा भूयाद्बुधाप्येकधा तथा ॥ शृणुराजन् हि
वक्ष्यामि तत्त्वमेकाग्रमानसः ४५९

स्य भृत्या यमानाः वागाद्याः स्वामिनि शरीरतादात्म्यापन्ने पतिते मूर्छिते सति देहस्य सर्वसंघातस्य परमनाथं प्राणमेव समाययुः प्राप्त इति ४५५ फलितं दर्शयति अन्वयेति ॥ प्राणसत्त्वे सर्वस्य सत्त्वं तदु
त्क्रमणे तदभाव इत्येवमाकाराभ्यामन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्य सर्वाप्तिः सर्वस्य स्वस्मिन् विलापनरूपस्यैव वाक्ये इयं तस्मात् प्राणतो भिन्नं किंचिदपि नास्तीति सिद्धम् ४५६ अस्मान्मरणोदाहरणा
त् प्राणप्रज्ञयोरभेदोऽपि सिद्ध इत्याह प्राणेति ॥ एकदा सहेवोक्तांते वासाच्च यत्प्राणप्रज्ञयोरैक्यमुक्तं तदपि स्थितमिति कुतः प्राणोत्क्रमणे ज्ञानमस्योत्क्रांतमिति पार्श्वस्थानां व्यवहारप्रदर्शनादिति भावः
४५७ उपाध्योः प्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वे च तदुपलक्षितस्याद्वितीयत्वं बुद्धौ बोधमिति दर्शयितुं प्राणप्रज्ञयोरैक्यमभिनयति यथा प्राणोत्रेति ॥ स्पष्टम् ४५८ तत्र प्राणस्याद्वितीयता स्पष्टीकृताऽऽथ प्रज्ञा
याद्वितीयता स्पष्टीकरणपरमथ यथाऽस्यैव इत्यादिश्रुतिप्रंथव्याकुर्वन् प्रज्ञावाक्यार्थमाह संविदेकेति ॥ संवित्प्रज्ञापदलक्ष्यार्थरूपावस्तुत एकापि यथा येन प्रकारेणोपाधिर्बहुधा भवनरूपेण बहुधा बहु
विधेव भवेत्तथा बहुधा भासमाना पुनरेकधा यथा भवेत्तं प्रकारं वक्ष्यामि त्वमेकाग्रमानसः सन् शृण्विति ४५९

अथप्रज्ञाबहुधाभवनविधाप्रदर्शकस्थवागेवेत्यादेः कामाः परस्तात्प्रतिविहिताभूतमात्रेत्यंतस्यवाक्यार्थमाह पंचेत्यादिसप्तभिः । अत्रश्रुतौज्ञानेन्द्रियाणिकर्मेन्द्रियाणिदेहः अंतःकरणंच एतानिप्रज्ञायाविभेदकानिविवक्षितानि कैर्भेदकानि विषयैः कीदृशैर्विषयैः स्वैःस्वैर्व्यापारैर्विषयीकृतैर्व्याप्तैरित्यर्थः । तत्रत्वचोदेहेषापोश्रोपस्थेऽतर्भावंविवक्षित्वादशैवोक्तानित्यवयेयम् ४६० एतेषांविषयान्दर्शयति नामेतित्रिभिः । नामचादानं ग्रहणंचश्रुतौकर्मपदोक्तं गतिश्चश्रुतौइत्यापदेनोक्तात्यागश्चांतर्भावाभिप्रायेणानुक्तः सुखंचश्रुतौआनंदरतिप्रजातिपदैरुक्तं । इमेक्रमेणकर्मैन्द्रियाविषयाः कीदृशाः प्रज्ञाभेदेनइन्द्रियावच्छिन्नप्रज्ञाभागेनकृताः कल्पिताः दृष्टिपृष्टेरुक्तत्वादिति ४६१ शब्देति । शब्दशब्दोज्ञानेन्द्रियैराहताः आदरेणगृहीताविषयाः तत्रस्पर्शस्यसुखदुःखयोरंतर्भावोविवक्षितइतिबोध्यम् ४६२ देहस्येति । देहरूपकरणस्यसुखदुःखेविषयौ देहाद्विस्तयोरनुपलब्धेरितिभावः । अंतःकरणस्यकामादच्छाविशेषाआदिपदेनसंकल्पादयोविषयाः श्रुताः श्रुतौभूतमात्रापदेनोक्ताः भूतानांपृथिव्यादीनामात्रालेशादितितदर्थः ४६३ एतैः प्रज्ञायाविभागेदृष्टांतमाह यथेति । यथाद्वादशगोपालाः सुपयस्विनीं प्रचुरदुग्धांशीलिनकामयेनुसमांचएकांगांदुहंतितद्विकारपयस्ततः पृथक्कुर्वन्ति किमर्थंस्वार्थस्यस्वप्रयोजनस्यसिद्धयर्थं । एवंतेवांगायाः प्रज्ञामेकामदूदुहन् चिदाभासत्वेनप्रसिद्धान्प्रज्ञाभागान्पृथक्कृतवन्तइत्यर्थः अदूदुहदित्यस्यादूहूमिति वि

पंचज्ञानेन्द्रियाण्येवपंचकर्मैन्द्रियाणिच ॥ देहेतःकरणंचेतिद्वादशात्रविभेदकाः ॥ प्रज्ञायाविषयैःस्वैःस्वैर्व्यापारैर्विषयीकृतैः ४६० नामादानगतित्यागसुखाख्याविषयाइह ॥ कर्मैन्द्रियाणां कथिताः प्रज्ञाभेदकताइमे ४६१ शब्दस्पर्शरूपरसगंधाज्ञानेन्द्रियाहताः ॥ विषयानियतास्तेहिप्रसिद्धालोकवेदयोः ॥ देहस्याविषयवेतेसुखदुःखेइहेरिते ॥ तथांतःकरणस्यापिकामाद्याविषयाः श्रुताः ४६३ यथाद्वादशगोपालागामेकांसुपयस्विनीम् ॥ कामधेनुसमांसर्वेदुहन्तिमिलिताअपि ॥ स्वार्थसिद्ध्यर्थमेवंतेवांगाद्याअप्यदूदुहन् ४६४ शिखांवन्हेर्यथाभिन्नांकाष्टैर्द्वादशभिस्त्वह ॥ भिन्नावदंतिमनुजास्तद्वदेतैरिमांवयम् ४६५ यथाद्वादशभिर्दीपैः प्रकाशाविषयेष्विह ॥ प्रजायंतेद्वादशधातथाभूतेषुबोधनम् ४६६ इदंद्वादशधासर्वज्ञानकर्मैन्द्रियात्मकम् ॥ शरीरं बुद्धिसहितं प्रज्ञातादात्म्यमागतम् ॥ स्वस्वविषयमाप्नोति प्रज्ञाविरहितं नहि ३६७

परिणामः श्रुतौ ४६४ एकस्याः प्रज्ञायाः उराधिवशादनेकयाभावेदृष्टांतमाह शिखामिति । यथावन्निशिखामेकांद्वादशभिः काष्ठैरुपाधिभिर्भिन्नामनुजावदंतितद्वदिमां प्रज्ञामेतैर्वांग्योभिर्नीकृतां वयमप्यपि निषदावदामइत्यर्थः ४६५ येनयेनेन्द्रियेणयोयः प्रज्ञाभागः पृथक्कृतस्तत्तदिन्द्रियाविषयस्तेन तेन प्रकाश्यतइति श्रुतिगतप्रतिविहितापदार्थदर्शयति यथाद्वादशभिरिति । यथाद्वादशभिर्दीपैर्द्वादशधाद्वादशप्रकाराः प्रकाशाविषयेषुगृहादिदेशेषुजायंते तथाद्वादशभिर्वांगाद्यैर्भूतेषुभूतमात्रारूपेषुविषयेषुएकंबोधनं प्रज्ञास्वरूपंद्वादशधाजायते द्वादशरूपैर्विषयान्प्रकाशयतीत्यर्थः ४६६ अथ प्रज्ञायाअविभागप्रदर्शनपरंप्रज्ञायावचमित्यादिः श्रुत्यानायासोतीत्यंतंवाक्यं व्याकरोति इदमिति ! इदं सर्वज्ञानकर्मैन्द्रियात्मकंकरणवृंदंशरीरेणबुद्ध्याचसहितंद्वादशविषयंयदुक्तं तत्प्रज्ञयातादात्म्यंवक्तास्मिदृष्टास्मि श्रोतास्मीत्याद्यभिमानरूपं श्रुतौसमारोहणत्वेनोक्तं समागतं तं प्राप्सं देवस्वस्वस्वकीयंस्वकीयं नामादिकं विषयमाप्नोति प्रज्ञाविनातुनमाप्नोति । तथाच प्रज्ञाविनाइन्द्रियाभावादिन्द्रियाभावेचविषयभावोविषयाणामिन्द्रियमात्रत्वादिन्द्रियाणांच प्रज्ञायाअविभागः यथाचदानांश्रुत्यावत्वेनदृष्टतिभावः ४६७

ननु वागादयः प्रज्ञानिरपेक्षा एव कुतो न विषयप्रकाशयेयुरिति चेन्न सत्यपि विषयसंबन्धे प्रज्ञां विना प्रकाशव्यतिरेकस्य सर्वानुभवसिद्धत्वादि तिन हि प्रज्ञायेतेत्यादिपर्यायदशकेनोक्तमर्थमाह ज्ञानेति द्वाभ्यां । ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियशरीरविषणापदवाच्यातः करणरूपाणि द्वादश करणानि प्रज्ञाया बलेनैव जानन्ति स्वबलेन स्वसामर्थ्येन तु न किंचिज्ज्ञानं ति प्रज्ञाया अपावे विषयप्रकाशादर्शनादिति ४६८ अत्रार्थे लोका नु भवमभिनयति यत इति । यत एव वक्तारो भवंति दृश्यन्ते एवं कथमुक्तमपि नामनाज्ञा सिष्मन् वयं ज्ञातवन्तः यतो नोस्माकं मनश्चित्तादात्म्यापन्नप्रज्ञारूपमत्र उक्तेनामनिनासीदिति एवं च क्षुधादृष्टमासी तशरीरेण सुखं बुद्धमासीत् तथापि मनसोऽन्यत्र भावानाज्ञा सिष्मेति उपलक्षणं चैतदप्येषां तथा च श्रुत्यन्तरं अन्यत्र मना अभूवंनाश्रौषमित्यादि तथा चेन्द्रियव्यापारेऽपि प्रज्ञाया श्रित्प्रतिबिम्बप्राहिः व्याप्यतिरे के प्रकाशव्यतिरेकः सर्वानुभवसिद्धः । अन्यथा तथाभिलाषानुपपत्तेरिति भावः ४६९ उक्तार्थफलं प्रज्ञाया अविभागमद्वितीयतारूपमभिनीय दर्शयति विषया इति द्वाभ्यां । एतेनामाद्या द्वादश विषयाः करणैः संगताः संबद्धा अपि प्रज्ञा विरहिताः प्रज्ञां विना न प्रतीयन्ते यथा मृदं विना घटादयो विकारा इति ४७० तत इति । ततो यद्यद्भानव्याप्यमानकतत्ततो न भिन्नं यथा घटादयो मृद इति नियमात् करणानां विषयाणां च प्रज्ञा मात्रत्वात् प्रज्ञा एकरूपैवेति सिद्धम् । न च प्राणभेदशंकापि सहोक्तप्रणादिना तदभेदस्योक्तत्वादित्याह प्राणतादात्म्यमागतेति । ननु केयं प्रज्ञायस्या एकरूप्यमुच्यते इत्यत आह अन्व येति । यास्वीयान्वयव्यतिरेकाभ्यां करणानां विबोधिनी सामर्थ्याधानकरी प्रसिद्धेति ४७१ ननु उत्तरीत्या प्रज्ञायाः सर्वात्मत्वे वागादयोऽपि स विषयास्तस्या एवरूपाणीति तेष्व्वात्मत्वबुद्धौ को दोष इ

ज्ञानकर्मेन्द्रियाणीह शरीरं विषणा तथा ॥ प्रज्ञाबलेन जानन्ति स्वबलेन न किंचन ४६८ यतो भवंति वक्तारो नाज्ञा सिष्मन् वयं त्विदम् ॥ उक्तं दृष्टं सुखं बुद्धमासीदत्र मनो ननः ४६९ विषया द्वादशैवैते करणैः संगता अपि ॥ प्रज्ञा विरहिता यस्मात्प्रतीयन्ते न क्वहिंचित् ४७० ततः प्रज्ञैवैकरूपा प्राणतादात्म्यमागता ॥ अन्वयव्यतिरे काभ्यां करणानां विबोधिनी ४७१ प्राणप्रज्ञास्वरूपं माततो विद्धि प्रतर्दन ॥ मातैव भवतु संदेहो वक्तारं वाग्विर्वर्जितम् ४७२ एवं द्वादश धायोयं करणग्राम ईरितः ॥ तत्र सर्वत्र कर्तारं करणग्रामवर्जितम् ४७३ करणं द्वादशविधं व्यापारेणात्मनस्तथा ॥ सहितं वेत्ति यः प्राणस्तं मां जानीहि नापरम् ४७४

ति चेन्न तेषां प्रज्ञास्वरूपत्वेऽपि अकृत्स्नरूपत्वात् यत्कृत्स्नं प्रज्ञास्वरूपमिन्द्रियाद्यनवच्छिन्नं तत्रैव प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मेत्युक्तविधयाऽहंबुद्धिः कर्त्तव्या इत्यर्थकस्य न वाचमित्यादेर्मतारं विद्यादित्यंतस्य वाक्य स्यार्थमाह प्राणेति । ततः प्रज्ञायाः सर्वात्मकत्वाभिधानाद्वागादयोऽप्यात्मत्वेन वेद्या इत्याकारकस्ते संदेहो मा भवतु किंतु प्राणप्रज्ञास्वरूपं पूर्णमेव मां विद्धि पूर्णरूपा भिव्यक्तिहेतुश्रोपाधि विमो क इत्य भिप्रायेण विशिनष्टि वक्तारमिति । वक्ता हि वाग्व्यपकरणविशिष्ट एवाख्यायते यथा च्छिदाकरणवास्यादिविशिष्ट एव तत्क्षाल्येतेति वाचोऽवच्छेदिकाया विवर्जने तु वक्ता व्यापकप्राणप्रज्ञारूप एवावशिष्यते इति प्राणप्रज्ञारूप एवाहं वेद्य इत्युक्तमिति भावः ४७२ एवं विषयेभ्यः करणान्तरेभ्यश्च विविचया विशिष्टरूपमात्मत्वेन जानीयादित्याह एवमिति । एवं रीत्या द्वादश धायः करणग्राम उक्तस्तेन विशिष्टकर्त्तारं संतं करणग्रामवर्जितं कृत्वा विशिष्टजानीयादिति ४७३ एवं प्राणपदमद्वितीयार्थपरं प्रज्ञापदं च सर्वोत्तरार्थपरं दर्शितं तयोः पदयोस्त्रिविधपरिच्छेदशून्यात्मका खंडार्थपरत्वं सामानाधिकरण्यलभ्यं स्फुटी कर्तुं प्रपंचमिच्छ्यात्वं दर्शकस्य तावा इत्यादेर्नानेत्यंतस्य वाक्यस्यार्थं चतुर्दशभिर्निरूपयंस्तत्रैकेन श्लोकेनोपाधुपलक्ष्यस्य स्वरूपं शृंगप्राहिकाव्यायेन दर्शयति करणमिति । आत्मनः करणस्य व्यापारेण विषयगोचरेण वदनदर्शनादिरूपेण सहितं स विषयं च करणवृद्धं द्वादशविधं सर्वमपंचरूपं यो वेत्ति प्रकाशयति प्राणः प्राणोऽपलक्षितकरणत्वोपलक्षितस्तं मां जानीहीति ४७४

ननु तस्याद्वितीयताकथं प्रकाश्यात्प्रकाशकस्य भेदादिति चेन्न प्रकाश्यस्य भिन्नत्वेन दुर्निरूपत्वादित्याह करणमिति । द्वादशविधे करणं प्रज्ञाभावाद्वादिदंतं तथा तस्य द्वादशविधं करणस्य विषयीपितावान् । द्वादशविधः एतद्व्यंकरणविषयरूपं अन्योन्यं परस्परमपि भिन्नं संभवति एतादृशस्यास्य द्वयस्य प्रज्ञाभेदस्तु कुतः स्यात् अधिष्ठानभूतप्रज्ञयाभेदोत्पत्तिर्दुर्निरूपः सापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादित्यर्थः ४७५ विषयकरणयोः सापेक्षतां स्फुटयति विषयइति पंचभिः । यो भूतमात्रात्मको द्वादशविधो विषयः असौ निर्विषयो विषयपदं भावप्रधानं विषयत्वेन हीनो न सिद्ध्यति किंतु विषयत्वरूपेणैव सिद्ध्यति विषयत्वं तु निरूपकत्वेन करणसापेक्षमिति भूतमात्राविषयरूपाः प्रज्ञाभावाद्वादीना इत्यामंतं तथा तादृशं निर्विषयं विषयानपेक्षं करणं नास्ति करणमित्युक्ते कस्येति विषयपेक्षणादिति प्रज्ञाभावाद्वादीना भूतमात्राश्रिता इत्यर्थः ४७६ करणं विषयइति । करणं विषयइत्यनयोर्मध्ये यद्येक एव करणं वा विषयो वा भवेत् अपरो द्वितीयस्तु न भवेत् तर्हि तस्य केवलस्य करणस्य विषयस्य तत्त्वं करणत्वं विषयत्वं वा विहन्येत विघातं प्राप्नुयात् निरूपकाभावेनिरूप्याभावात् अत इदं द्वयं करणविषयरूपं परस्परसापेक्षमिति ४७७ तत्र दृष्टान्तमाह पुत्रइति । पितृपुत्रयोरन्यतरस्याप्यभावेपितापुत्रइतिसंज्ञाद्वयं यथान दृश्यते तथा करणं विषयइतिसंज्ञे इत्यर्थः ४७८ विषयः करणोति । विषयः करणसापेक्षः करणं तु विषयापेक्षमित्यन्यतरस्याभावे परं द्वितीयमपि न भवेदिति ४७९ ननु श्रुतौ भूतमात्रारूपेषु विषयेषु दशसंख्यौ

करणं द्वादशविधं तावांश्च विषयोपि हि ॥ भिन्नं नान्योन्यमप्येतत्प्रज्ञयास्य कुतो भिदा ४७५ विषयो द्वादशविधो भूतमात्रात्मको हि यः ॥ करणग्राममाश्रित्य स सिद्धो नान्यथा क्वचित् ॥ एवं हि करणग्रामः प्रज्ञाभावाद्वादीनामको हि यः १ नासौ निर्विषयः सिध्येत्करणं नास्ति तादृशम् ४७६ करणं विषयो वापि यद्येको नापरो भवेत् ॥ तस्य तत्त्वं विहन्येत ह्यन्यापेक्षमिदं द्वयम् ४७७ पुत्रः पितेति संज्ञेयं नाभावे पितृपुत्रयोः ॥ यथा तथैव संज्ञेयं विषयः करणं त्विदम् ४७८ विषयः करणापेक्षः करणं विषयं तथा ॥ अपेक्षते यतस्तेन नान्याभावात्परं भवेत् ४७९ शरीरमंतःकरणं विहाय करणद्वयम् ॥ सुखदुःखे तथा बुद्धिकामाद्यांश्च विहाय हि ॥ दशेति वचनं ज्ञेयं श्रुतेर्बाह्येन्द्रियार्थयोः ४८० सापेक्षाणि न सिद्ध्यन्ति ह्यन्योन्यापेक्षयैव हि ॥ किं न्यनिरपेक्षं तमाश्रित्यैनामवाप्नुयुः ४८१ रज्जुसर्पधियो यद्वत्सापेक्षेनैव सिद्ध्यतः ॥ अन्योन्यरज्जुमेवैकामनपेक्षां विहाय हि ४८२

क्ता तथा करणे पुग्रंथकृता च द्वादशेति कथमुक्तमित्याशंक्य अंतर्भावाभिप्रायेण दशेत्युक्तमितिसमाधानं संभवेपि वक्ष्यमाणे न्यराहृष्टान्तानुगुण्याय बहिर्रेन्द्रियाणि बाह्यविषयानेव च विवक्षित्वा दशत्वाभिधानमितिसमाधानमाह शरीरमिति । शरीरं तन्मातःकरणमित्येतदांतरार्थबोधकत्वादांतरं करणद्वयं विहाय तथा सुखदुःखरूपं शरीरविषयं धीपदार्थज्ञातव्यसहितकामसंकल्पादिरूपमंतःकरणविषयं च विहाय बाह्येन्द्रियपरं बाह्यार्थपरं च श्रुतिसंबंधिदशेतिसंख्यावचनं बोध्यमित्यर्थः तथा सति बाह्यविषयाणां निमित्तिभानामरावम्भे भासमाने पुबहिर्रेन्द्रियेष्वश्रितत्वाभिधानं बुबोधं भविष्यतीति भावः । ग्रंथकृता तु आंतरोपि विषयः करणापेक्षया बहिर्द्वेभैव भासते इति मत्वा द्वादशेत्युक्तमित्यवधेयम् ४८० नन्वस्तु करणानां विषयाणां च परस्परपेक्षत्वं तथापि परस्परपेक्षयैव स्वरूपलाभसिद्धौ सत्ताभानयोः कृते तृतीयानपेक्षणात्तेषां सत्ताभाननिर्वाहकत्वेनात्मानसिद्धयेदित्याशंक्य परस्परपेक्षाणां स्वानपेक्षतृतीयपेक्षां नित्यमं दर्शयति सापेक्षाणां तिदाभ्यां । यानि यानि सापेक्षाणि वस्तुनितानि तान्यन्योन्यापेक्षयैव न सिद्ध्यन्ति सिद्धिसत्ताभानरूपां न लभन्ते किं त्वितरानपेक्षं तं स्वातिरिक्तं किंचिद्भावमपेक्षयैवैनां स्वरूपसिद्धिमवाप्नुयुः प्राप्नुयुरित्यर्थः ४८१ तत्रोदाहरणमाह रज्जुसर्पेति । यथा रज्जुसर्पेति अमिदं पदार्थो रज्जुर्द्विष्यतया भासते सर्वस्वरूपकारतया सर्पोपमिति भावेन विषयवेण तथा च रज्जुसर्पयोः प्रकारताविशिष्ट्यशालिनीविषयविशेषणविशिष्ट्यतया

विवर्त्तोपादानतायादृष्टांतमाह यथेति । राक्षसस्य स्वशरीरेकल्पितस्य ४९३ जडप्रपञ्चे अखंडचितोभेदेन भाने दृष्टांतमाह एकस्मिन्निति । इमे माना प्रमातृरूपाः ४९४ अयं भेदोऽपि परादृष्टांशमुपाधि
दर्शनामेव भासते प्रत्यग्दृष्टांशमुपाधिमुपेक्षमाणानां तु न भासत इति सूचयन् दृष्टांतं तत्रमाह पट इति । यथा चित्राधारे पटे समे उन्नतत्वावनतत्वादिहीने पिरंगनिर्मितपासादादिरूपचित्रस्य दृष्टोत्पत्त्या विप
मा उन्नतत्वावगाहिनीधीर्नृणां भवति पटस्वरूपमेवानुसंदधतां तु न सा एवमयि समेपि विश्वस्योपाधेर्दृष्टोत्पत्त्यामेव भेदधीरितरथा तुनेति तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'अपामार्गलतेवासौ विषमो हि भवभ्रमः ।
प्रत्यग्दृष्टांशविमोक्षाय निबंधाय बहिर्दृष्टांशम्' इति ४९५ नाभिस्थानीयस्यात्मनः प्राणादिविशेषणानि श्रुतौ दत्तानि तेषामर्थमाह चतुर्विधानामित्यादिना । यतः सर्वेषां जीवननिमित्तमहमस्मीति ते
न निमित्तेन प्राणेशब्दस्य तज्जन्यबुद्धेश्च समाश्रयो वेपथोऽहं भवामि प्राणयति जीवयतीति व्युत्पत्तेः न तु वायुविशेषरूढस्य प्राणशब्दस्य यत्प्रवृत्तिनिमित्तं जातिविशेषस्तदाश्रयत्वेन यतोऽहमप्राणो
वायुविशेषात्मकजडप्राणाद्विन्नश्चिद्रूप इत्यर्थः ४९६ ननु चिद्रूपस्य कथं जीवनहेतुत्वमपीति शंकां तैत्तिरीयवाक्येन निरस्यति न प्राणेनेति । प्रज्ञयाऽविलुप्तचिन्ताश्रुतिगताऽपरपदोक्तया उपाश्रितौ सन्नि
धिमात्रेण प्रवर्तितौ ४९७ प्रज्ञाविशेषणार्थमाह ज्ञानेति । प्रकृष्टज्ञानं हि प्रज्ञा प्रकर्षश्च सर्वभासकत्वरूपः स च मय्यात्मरूपेण साक्षिरूपेण सर्वभासके वर्तते तेन निमित्तेन प्रज्ञेत्युक्तोऽस्मीत्यर्थः ४९८ सर्वो

यथैकस्माच्छिरोरेव सृष्टिस्थितिलयाः सदा ॥ राक्षसस्य भवत्येवं मतो विश्वस्य सर्वदा ४९३ एकस्मिन्नेव नभसि सर्वभेदविवर्जिते ॥ यथा भेदाः प्रतीयंते मयि भेदास्त
था इमे ४९४ पटे समे यथा चित्रदृष्टौ विषमधीर्भवेत् ॥ एवं मयि समे प्राणे विश्वदृष्टौ विभेदधीः ४९५ चतुर्विधानां भूतानां जीवनं मत एवाहि ॥ तेनाऽप्राणोऽप्यहं प्राण
शब्दबुद्धिसमाश्रयः ४९६ न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ॥ प्रज्ञयैव तु जीवंद्विष्यस्यामेतावुपाश्रितौ ४९७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणसांतःकरणदेहकम् ॥ प्रजाना
म्यात्मरूपः सन् प्रज्ञातेनाहमीरितः ४९८ मज्ज्ञत्तौ सकलं विश्वं भाति नान्येन हेतुना ॥ तेन प्रज्ञेति नामाह मुदितो वेदवादिभिः ४९९ देशकालस्वरूपाख्यभेदत्रय
विवर्जनात् ॥ स्वप्रकाशस्वभावाच्च प्रज्ञाहं वा प्रतर्दन ५०० अथवा ज्ञानतोभिन्ना अध्यासानां समाश्रयाः ॥ रज्ज्वादयस्तथानाहं तेन प्रज्ञेति कीर्तितः ५०१ स्वस
जातिविजातीयवर्जितात्मस्वरूपया ॥ प्रज्ञयानित्ययुक्तत्वात् प्राणः प्राज्ञोऽहमीरितः ५०२

पञ्चान्यत्वलक्षणं प्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह मज्ज्ञत्ताविति । मज्ज्ञत्तौ सत्यमिव सर्वविश्वं भाति न स्वीयप्रकाशेन 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुतेः तेन वा प्रज्ञाना माहमिति ४९९ अप
रिच्छिन्नत्वलक्षणं स्वप्रकाशत्वलक्षणं वा प्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह देशेति । देशकालस्वरूपैराख्या निरूपणं यस्य तादृशस्य भेदत्रयस्याविवर्जनात् स्वप्रकाशत्वाद्वा प्रज्ञाऽस्मीति ५०० लोकेऽधिष्ठा
नत्वं परागूपाणां शुक्तिकारज्जुप्रभृतीनामेव प्रसिद्धं न तु प्रत्यग्वस्तुनः मम तु ज्ञानरूपस्य प्रत्यग्वस्तुनोऽपि सर्वाधिष्ठानत्वमिति लौकिकाधिष्ठानेभ्यो जडभेदो वैलक्षण्यरूपं प्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्त
रदर्शयति अथवेति । लोके रज्ज्वादिरूपा अध्यासानां समाश्रयाधिष्ठानानीति यावत् ते प्रत्यग्रूपा ज्ञानाद्विन्नाः पराश्रयः अहं तु तथा ज्ञानाद्विन्नानां स्मिन्किन्तु ज्ञानरूप एव सर्वाधिष्ठानमस्मि तेन विशेषे
ण वा प्रज्ञेत्युक्त इत्यर्थः । रजतादीनामपिशतयवच्छिन्नचैतन्यमेवाधिष्ठानमितितु लोकान् जानंतीति भावः ५०१ प्राज्ञेति पाठांतरमभिप्रेत्याह स्वसजातीति । सजातीयादिहीनस्यात्मनः स्वरूपभू
तया प्रज्ञयानित्ययुक्तत्वाद्दंमाणः प्राज्ञश्चहीरितः प्रज्ञाश्रद्धाविष्योण इति मत्वर्थो यस्य न स नित्ययुगेऽपि सम्भवादिति ५०२

आत्मपदार्थमाह योयमित्यादिपञ्चभिः । योयमविलुप्तप्रज्ञायोगीमाज्ञःपरःपुमांस्तुभ्यमयाप्राणःप्राणोपाधिकःप्राज्ञःप्रज्ञोपाधिकश्चासकृत्कथितोबोधितःसतेआत्मावास्तवस्वरूपनकेवलंतवेव किंतुसर्वस्यस्थावरस्यचरस्यचेति ५०३ सर्वांतरत्वमादायात्मशब्दोत्रवर्ततेइतिदर्शयन्नेकवचनार्थमप्याह अस्मदिति । अहमित्याकारयाधियाहमितिशब्देनचान्तरभावाभिमुखत्वेनायंगम्यतेउ पलक्ष्यतेनतुसाक्षाद्विषयीक्रियते अहमितिधियस्तद्भास्यत्वावहमितिशब्दस्पष्टविशिष्टशक्तत्वादितिभावः । उपलक्षणभूताभ्यामहंव्योशब्दाभ्यांवर्जितोऽसंसृष्टः । उत्तरार्द्धेस्पष्टम् ५०४ यथाहमिति । हिरण्यगर्भस्यनामैकरूप्येणसर्वशरीरेष्वभिव्यज्यमानहिरण्यगर्भस्यैकतांसूचयतीतिब्रह्मदारण्यकैर्प्रोक्तंतथात्मेतिनामममैकत्वमितिनभोदृष्टान्तेनैवाह नभसइति । यःसर्वाधिकरणेषुघटमृदादिपूपा धिषुनभइत्याकारमेकमेवनामतद्वन्ममात्मनःस्वरूपस्यात्मेत्येवनामेति ५०५ ननुयथेकमात्मतत्त्वंतर्हिक्थं बहुभावाभोभासतेइत्याशंक्याविद्यारूपदोषादेवेतिस्वप्रदृष्टान्तेनाह स्वप्रेइति । यथास्वप्रे सुखदुःखादिभागिनआत्मानःप्रमातारएकेनदोषबलान्कलितास्तद्वदिमेजाप्रतिभासमानाःकलितावस्तुतस्तुनभिन्नाइति ५०६ एतदेवस्पष्टयति एकएवेति । स्वप्रेपिदेहाएवकलितास्तेपामात्मा तुपूर्वसिद्धएवभवतितद्वदत्रापीतिभावः ५०७ आनंदपदार्थनिरूपयति अनुकूलेतिचतुर्दशभिः अनुकूलस्वभावःअनुकूलैकस्वरूपः सर्वंपामतिशयेनप्रियत्वात् लोकेभोग्याभावाःप्रियास्तज्जन्यं सुखंतुप्रियतरं आत्मातुसर्वशेषित्वात्प्रियतमइतिहेतोरानंदइत्युक्तइति । आत्मनःसर्वशेषितांस्फुटयति आत्मार्यमिति । सर्वोजंतुःसुखादिकंयदिच्छतितदात्मार्यमेवेच्छति वैरिसंबन्धित्वेनाभिमत

योयंप्राज्ञोमयातुभ्यंकथिताह्यसकृत्पुमान् ॥ प्राणःप्राज्ञःसआत्मातेस्थावरस्यचरस्यच ५०३ अस्मद्वीशब्दगम्योयमस्मद्वीशब्दवर्जितः ॥ एकएवजगत्यस्मिन्न भोवद्वेदवर्जितः ५०४ नभसोनभइत्येवनानाधिकरणेष्वपि ॥ एकंनामयथातद्वदात्मेत्येकंममात्मनः ५०५ स्वप्रेयथाहिवहवःसुखदुःखादिभागिनः ॥ आत्मा नस्तद्वदेवेमेनभिन्नावस्तुतःक्वचित् ५०६ एकएवयथास्वप्रेनानादेहात्मतां वजेत् ॥ प्रतर्दनतथैकोहंत्वमन्येपिचजंतवः ५०७ अनुकूलस्वभावोहंसर्वप्रियतम त्वतः ॥ आत्मार्यंसर्वएवायंजंतुरिच्छतिसर्वदा ॥ सुखादिकंतदर्थनस्वात्मानं कर्हिचित्क्वचित् ५०८ नंदःसुखंसमाख्यातंमदुक्तोक्तिसमाप्तिरुक्त ॥ आनंदात्मा ततोहंहिनेःप्रीमसुखरूपभूत् ५०९ प्रजापतेःशतंयेस्युरानंदाःशतवत्सरम् ॥ आनंदवारिधेस्तेपिममस्युर्हिकणोपमाः ५१० सुखानियेप्रयच्छंतिशब्दस्पर्शर सादयः ॥ तेपिमामेवमत्प्राप्तिप्रकटीकृतमीश्वरम् ५११

तसुखेकामनाऽदर्शनादिति तदर्थं सुखाद्यर्थतु कर्हिचिदप्यात्मानंनेच्छति अतःसुखादीनामप्यात्मार्यत्वेनकाम्यमानत्वात्सर्वशेषितात्मनःसिद्धेतिभावः ५०८ आसमंतात्स्थितोयीनंदःसुखंमानु पानंदत्वादितारतम्यपर्यवसानभूमि सआनंदइत्यभिप्रेत्याह नंदइति । मयेश्वरेणानिःशसितबहुक्तोवेदस्तस्ययाजकयोमानुषानंदादिप्रतिपादिकास्तासांसमाप्तिरुक्त यत्रताःसमाप्ताइत्यर्थः एतादृशो हमानंदात्मेति ५०९ मानुषपितृगंधर्वकर्मदेवाऽऽजानजदेवप्रजापतिहिरण्यगर्भनंदाःशतगुणोत्तराजक्तास्तत्रप्रजापत्यानंदाःशतगुणीकृताहिरण्यगर्भनंदरूपा अपिमेलेशःकिमुतान्यइत्याह प्रजा पतेरिति ५१० तत्रहेतुतयाएषहोवानंदयातीतिवाक्यार्थं सूचयति सुखानामिति । येऽशब्दस्पर्शरसादयोविषयाःसुखानिप्रयच्छंतीतिस्वप्रद वेनव्यवहितेतेपिमामेवईश्वरंभूमानंप्रयच्छंतीतिव्यव हार्यामैवसुखरूपत्वादितिभावः । ननुक्थंभवतोनानासुखात्मत्वंतेषुभवलक्षणा नुपलब्धेरित्याशंक्यविशिनष्टि मत्प्राप्तीति । ममयावेदांतवाक्यात्प्राप्तिस्तयाप्रकटीकृतस्फुटान्तीतिमित्यर्थः । तथा चयेपांममस्वरूपेपरिचयस्तेसर्वसुखेषुपधिविरहारेणममसत्यज्ञानादिलक्षणानिपश्यंत्येवमूढानांत्वज्ञानमेवोत्तरमितिभावः । एषपरमात्मैवहितो लोकानानंदयतिस्वरूपेणानंदयतःकरो तितस्मादानंदरूपोपयागुडःस्वसंसृष्टान्मयुरान्कुर्वन्मधुरइतिभूमिःकोक्तश्रुत्यर्थः ५११

एतमर्थेदृष्टान्तेन स्पष्टयति यथेति । अनुष्णाशीतोपिवायुर्यथासमुद्रसंसर्गौ सन्तृणां भ्रान्तानौ शीतदः स्मृतः । वस्तुतः समुद्रस्यैव कणरूपेण शीतकरत्वात् । एवमस्ति भातिप्रियमित्युक्तेरूपस्य ममता दात्म्यलक्षणस्पर्शवन्तो विषयाः सुखदा इति मृद्वैरेव स्मृताः सुखांशस्य मद्रूपत्वादिति भावः ५१२ ननु तवैव सुखरूपत्वे सर्वदा कुतो न सुखभानं विषयाः सुखप्रदा इति लोकप्रमेचकिं बीजमिति शंकादप्यनिरस्यति सुखेकेति पञ्चभिः । एतस्य सुखैकरूपत्वादिनोक्तस्य मद्रूपस्याज्ञाने यदा भवेत्तदेत्युत्तरं नान्वयः ५१३ तदेति । तदा तस्मात्ज्ञानकाले आवृतं अज्ञानगततमसाच्छादितमात्मरूपं येषां तितथा एते न सर्वदा सुखरूपत्वेनाभावे हेतुरुक्तः तादृशजंतवोरजसा विषयार्थिनः संतो मद्बहुः खंप्राप्नुवन्ति तदात्मतत्त्वं वेत्ति अधुना मद्रूपदेशात्साक्षात्करोषि यद्वा तदज्ञानजं दुःखं त्वं वेत्ति स्मरसीत्यर्थः ५१४ विषयेति । पुण्यकर्मविपाकेन काम्यमानस्य विषयस्य प्राप्तौ हेतोस्तेषां जनानां एतदिच्छारूपेण परिणतं रजोमयं दुःखं विनश्यति तदा तेषां विषया बुद्धिर्विनष्टा दुःखांशान्तरजस्कासतीक्ष्णमात्रं सत्त्वगुणोदयान्निश्चला भवतीति ५१५ यावदिति । यावत्परा अन्येच्छान जायते तावद्बुद्धिः सुखैकरूपेव भाति । कीदृशी बुद्धिः मयानंदरूपेण सर्वोत्तमस्वरूपिणा व्याप्ता सूर्येण दर्पणवदनुप्रविष्टा अतएव बाह्यार्थनिःस्पृहा । कीदृशी इच्छा दुःखकरी दुःखवर्द्धनशीलेति ५१६ सुखव्याप्तत्वेन सुखरूपलाभेदृष्टान्तमाह अयः पिंड इति । अयो लोहं । सुखं भवेत् सुखरूपा भवेदित्यर्थः । एतेन तां बुद्धेरवस्थां मेव सुख

यथा समुद्रजो वायुः शीतदोत्र नृणां स्मृतः ॥ एवं तस्पर्शान्स्तेपि विषयाः सुखदाः स्मृताः ५१२ सुखैकरूपः सर्वेषां बुद्धिसाक्षी महेश्वरः ॥ प्रज्ञा प्राणो ह मेतस्य यदा ज्ञानं नृणां भवेत् ५१३ तदा तदात्मरूपास्ते जंतवो विषयार्थिनः ॥ आप्तुवंति महद्दुःखं तत्त्वं वेत्ति प्रतर्दनं ५१४ विषयप्राप्तितस्तेषां दुःखमेतद्दिन इत्यति ॥ विनष्टदुःखाधिषणा क्षणं भवति निश्चला ५१५ यावन्न जायते जंतोरेच्छा दुःखकरी परा ॥ तावद्बुद्धिर्मयानंदरूपेणात्मस्वरूपिणा ॥ व्याप्ता सुखैकरूपेव भाति बाह्यार्थनिःस्पृहा ५१६ अयः पिण्डो यथा वह्निर्व्याप्तो भाति हितादृशः ॥ प्रतर्दनं तथा बुद्धिर्मया व्याप्ता सुखं भवेत् ५१७ समुद्रांतःस्थितो राजन्सच्छिद्रः सर्षपो यथा ॥ स्वप्रमाणेन गृह्णाति नीरं नैवाधिकं क्वचित् ५१८ एवं विषयजा बुद्धिर्मय्यनंतं सुखोदधौ ॥ पतिता मां हि गृह्णाति स्वसमानं सुखप्रदम् ५१९ सुखं क्षुतादिजेप्येवमंगजाड्यादिमोचने ॥ तत्रापीच्छानुमातव्या तद्रोधे स्ति स्फुटा हि सा ५२०

मिति मत्वा तस्या अवस्थाया विषयप्राप्त्यन्वयव्यतिरेकौ च दृष्ट्वा विषयाः सुखप्रदा इत्यज्ञानेनैवैव हि यंत इति दर्शितम् ५१७ नन्वेतादृशबुद्धयवस्थाया एव लौकिकसुखत्वे लौकिकसुखानामविशेषा पतिरित्याशंक्य यथानैर्मल्यतारतम्यार्हणस्य प्रतिबिंबग्रहणे विशेषस्तथा बुद्धेः सत्त्वगुणात्मिकायाः सत्त्वेनैर्मल्यानुसारेणात्मनः सुखरूपस्य प्रतिबिंबग्रहणे इति सदृष्टान्तमाह समुद्रांतरिति द्वाभ्यां । यथा सर्षपकणाच्छिद्रेण विलेन सहितः समुद्रेऽपि स्थितः स्वविलपरिमितमेव जलं गृह्णाति ५१८ एवमिति । एवं मय्यनंतं सुखोदधौ पतितापि विषयजा बुद्धिः स्वसमानं स्वरूपेण सत्त्वगुणेन तारतम्यावस्थितेन समा समानमित्याह सुखदिति । क्षुतं छिक्का तत्प्रभृतिजन्यतया प्रसिद्धे सुखेऽपि एवं क्षणभंगुरेच्छोपशमाभिव्यंग्यत्वादि कंसमानमित्यर्थः । ननु छिक्का सुखस्थले इच्छानप्रसिद्धा इत्यत आह अंगेत्यादि । तत्र छिक्काजन्यसुखस्थलेऽपि अंगजाड्यादिमोचनविषयिका प्रमपीनसादिजन्यमंगजाड्यनिवर्ततामित्याकारिकेच्छा सुखरूपकार्यालिंगेनैवानुमातव्या । न केवलमनुमानमेव तत्रेच्छायाः किंतु साक्षिपत्यक्षसिद्धत्वमपीत्याह तदोपेदिति । तस्मादिच्छाया रेविसादृशा स्फुटा अनुग्रहमानेवास्तीत्यर्थः ५२०

कलितमाह एवमिति । एवमिच्छोपशमद्वाराभिव्यक्तिरीत्यासत्तत्त्वस्वरूपमेवेत्याह आनंदात्मेति ५२१ अजरामृतविशेषणेऽप्याचष्टे एवंभूतस्यपरिपूर्णानंदरूपं जानतेति ।
 होऽवच्छेदकतयानास्ति अध्यासमृत्वाविद्यायाऽभावादितीतिभावः । तदभवेदेहाभावेतन्निष्ठजराभरणे कुतः स्यातामिति ५२२ नसाधुना कर्मणा भूयानित्यादिव्याकरोति नचतेइतित्रिभिः ।
 'विज्ञानंयज्ञतनुते कर्माणि तनुतेपिच' इतिश्रुतेर्धर्माधर्मयोस्तत्कारणयत्नस्यचाश्रयभूता बुद्धिरेवतावतवनास्ति । कटिदृश्यतव तस्याबुद्धेः साक्षिरूपस्य । नहिलोकेपिसाक्ष्यंसाक्षिणंस्पृशतीति त
 दभावात्तस्याबुद्धेरभावादकर्तृत्वपुण्यपातककथंस्यातामिति ५२३ तयोरिति । तयोः पुण्यपापयोरभावे सति इहामुत्रवालोके फलोपभाक्फलभोक्ता केन हेतुना भवेदिति न केनापीति फलोपभोगि
 न एवच ऐश्वर्यस्य कर्मफलस्याधिक्यन्यूनताभ्यां वृद्धिहासौ भूयस्त्वकनीयस्त्वरूपौ स्यातां तवतु अकर्तृत्वादभोक्तुरेतौ वृद्धिहासौ कथं स्यातामिति ५२४ । ५२५ एवंज्ञाततत्त्वं प्रतर्दनं स्वाराज्यपदे
 स्थापयित्वा तस्मिन्नंतर्पामिणो धर्मान् व्यपदिशन् एष ह्येव साधुकारयत्तया दिवा कथं व्याकरोति सर्वेति । यस्त्वं सर्वसाक्षी सर्वतरो मद्रूपो ममेश्वरस्य रूपमद्रूपत्वं तदेवरूपं यस्य एतादृशो वर्णितो सिसत्त्वं
 कर्मपराधीनो नासि कितु बुद्ध्यादीन् पुण्यपातकं च कास्यसि कुर्वतः सन्निधिमात्रेण भरेयसीति ५२६ तत्र व्यवस्थामाह पुण्यमिति । एतत्त्वमीश्वरोयं स्वर्गं नेतुमिच्छसि तं पुण्यं साधु कर्मकारयसि यंतुन

एवं सर्वशरीरेषु सुखदोहं न चापरः ॥ आनंदात्मा त्वमेवैष प्रतर्दनं न संशयः ५२१ एवंभूतस्य नैवास्ति तव देहः कथंचन ॥ तदभावात् कथं तस्य धर्मो स्यातां जरा मृती ॥
 ५२२ नचते बुद्धिरप्यस्ति तस्याः साक्षिस्वरूपिणः ॥ तदभावात् कथं स्यातामकर्तुः पुण्यपातके ५२३ तयोरभावे केन त्वमिहामुत्र फलोपभाक् ॥ आधिक्यन्यूनता
 भ्यां स्तप्यैश्वर्यस्य हि सर्वदा ५२४ फलोपभोगिनो नित्यं वृद्धिहासौ प्रतर्दनं ॥ अभोक्तुस्तव केनैतौ स्यातां राजन्नकारणौ ५२५ सर्वसाक्षी मया यस्त्वं मद्रूप इह कीर्तितः ॥
 सत्त्वं कर्मपराधीनो नासि कापि कथंचन ॥ कारयस्येव बुद्ध्यादीन् कितु त्वं पुण्यपातके ५२६ पुण्यं तं कारयस्येयं स्वर्गं नेतुमिच्छसि ॥ पातकं चाधिकं तं यं न रकं नेतु
 मिच्छसि ५२७ पुण्यपापे च तद्वद्विकारयस्यपि देहेनम् ॥ तं यं मानुषलोकं त्वं नेतुमिच्छसि सर्वदेहम् ॥ अतः कर्मपराधीनः कथं भवसि मद्रूपः ५२८ य एष त्वं मया
 प्रोक्तः साक्षी सर्वनियामकः ॥ एष एव जगत्पाप्मा त्वद्दीनवत्सलः ५२९ अधिष्ठाय तथा सर्वस्वकीयत्वेन देवराट् ॥ स्वामी च विविधैर्भोगैः पासि सर्वानहर्निशम् ॥
 ५३० एष सर्वान् हि शूरादीन् मर्यादा सेतुभेदकान् ॥ राजेव स्वबलेनैव नियच्छसि महेश्वरः ५३१

रकं नेतुमिच्छसि तमधिकं पापं कारयसीति ५२७ आधिक्यमर्थमाह पुण्यपापे चेति । तं देहि न पुण्यपापे उभे कारयसि यं मानुषलोकं नेतुमिच्छसीति नचैवमर्थं नेतुं पुण्यप्रसंगः 'पुण्यः पुण्येन भवति'
 इति श्रुतेः पूर्वकर्मापेक्षया प्रवर्तनादित्याह सर्वदेहमिति । सर्वज्ञत्वात् पूर्वकर्मणामपि द्रष्टव्यार्थः । फलितमाह अत इति । मद्रूपमद्रूपः ५२८ लोकपालेति विशेषणस्यार्थमाह य एष इति । जग
 त्सर्वलोकपालसिपालयसि मातृवदिति ५२९ लोकाधिपतिविशेषणस्यार्थमाह अधिष्ठायेति । सर्वजगत्स्वकीयत्वेनाधिष्ठायाभिमान्येति यावत् सर्वान्विविधैर्भोगैरहर्निशं पासि तर्पयसीति कइव
 स्वामीव । यथालोके गृहस्वामी बंधून् विविधैर्भोगैस्तर्पयति तद्वदित्यर्थः । यतः त्वं देवराट् देवानामभ्यादीनां शमादिमतां वाराट् राजेति ५३० लोकेऽप्यविशेषणस्यार्थमाह एष सर्वानिति । मर्या
 दाः पुण्यवर्तः स्वर्गं गच्छंति पापिनो न रकमित्यादिरूपायाः स्वकृताया सेतवः मृदार्वादिमयः सेतुर्थाजलानां विधारकस्तद्वद्ये विधारकावेदब्राह्मणादप्येतेषां ये भेदका विरोधिनः शूरा आदिपदेन मायावि
 नश्च तास्वबलेनैव राजवन्नि यच्छसि तदमं प्रापयसि ५३१

॥ २६ ॥

अध्यायातिमवाक्यार्थमाह समइति । महाभूतमाकाशम् ५३२ एतन्निरूपणेवरपूत्तिदर्शयति एतदिति । कथाशेषंपूरयति एवमित्यादिना ५३३ प्रतर्दनोपीति ५३४ प्रारब्धेति । प्रारब्धस्यनिर्वाणसमाप्तिर्कुर्वन्तदर्थमिति यावत् । श्रियमुपभुज्य अस्यवर्तमानस्यदेहस्यपातिस्र्गतिशक्रंद्द्रस्यप्रमार्थिकंस्वरूपं ब्रह्मभावंविदेहप्रोक्षमिति यावत् । अवापप्राप्तवानिति ५३५ एतज्ज्ञानस्यदौर्लभ्यमाह एवमिति । कीदृशमेतज्ज्ञानं महद्भिः प्रतर्दननिभैरधिकारिभिर्महतीवरात् महद्भ्यंद्वाद्विभ्योगुरुभ्यः प्राप्तं किंतज्ज्ञानं यदिदंतवशिष्यस्यपुरतोमयागुरुणाकथितमिति ५३६ शिष्यस्योत्तराध्यायजिज्ञासामुत्थाप्रयत्नुक्तात्मज्ञानस्यव्यतिरेकमहाहानिप्रयोजकतामाह अस्थेति । अस्यात्मतत्त्वस्याज्ञानाद्येगुरवस्तेशिष्यतांप्राप्नुवन्ति एतज्ज्ञानवंतः शिष्यास्तुगुरुतांयांतीति । एतज्ज्ञानैशिष्याणांगुरुत्वसंभवंदर्शयति । गुरुत्वमिति । गुरुज्ञानसमाश्रयादेवहिमुत्थंगुरुत्वमित्यर्थः ५३७ ननुज्ञानस्यैवगुरुत्वंकथमित्याशंक्यतदुपपादयति ज्ञानस्येतिद्वाभ्याम् । यज्ज्ञानस्यगौरवंमहत्त्वंतदस्यैवास्माज्ज्ञानादपरस्मृतुतन्नैवविर्यते । अतएवच्छांद्रेभ्यश्चत्माज्ञानस्यसमादक्षिणानास्तीत्युक्तमित्याह गुर्वियमिति । इयंवसुधागुर्वीप्रसिद्धाज्ञानमपिगुरुततइयंवसु

समः सर्वेषु भूतेषु स्थावरेषु चरेषु च ॥ महाभूतेषु मोदेव आत्मा ते कथितो मया ॥ एवं मा मात्मरूपेण विजानीहि प्रतर्दन ५३२ एतद्धितं तमं मन्ये मनुष्याय न च
परम् ॥ एवं हितं तमं प्राह ह्यात्मज्ञानं शतक्रतुः ॥ प्रतर्दनाय सर्वज्ञः सत्यपाशवशंगतः ५३३ प्रतर्दनोऽपि तमत्वा शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ अनुज्ञातोऽथ शक्रेण जगाम स्व
पुरं प्रति ५३४ प्रारब्धकर्मनिर्वाणं कुर्वन्नानाविधां श्रियम् ॥ उपभुज्यस्य देहस्य पातेश्च क्रमवापसः ५३५ एवं हितं तमं ज्ञानं महद्भिर्महतो वरात् ॥ महद्भयः प्राप्त
मेतत्तद्यदि देकथितं तव ५३६ अस्याज्ञानाद्धिगुरुः शिष्यतां प्राप्नुवन्ति हि ॥ गुरुत्वं ह्यितो लोके गुरुज्ञानसमाश्रयात् ५३७ ज्ञानस्य गौरवेनास्मादपरस्य हि विद्य
ते ॥ गुर्वीयं वसुधा तस्मादक्षिणास्य भवेन्न वा ५३८ गुरुशब्दो हिलोके स्यादधिकार्थस्य वाचकः ॥ सर्वस्मादधिको ह्यात्मा तदीयं च ततो गुरुः ५३९ इति श्रीम
त्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे कौषीतकीसारांशप्रकाशे इंद्रप्रतर्दनाख्यानं नाम
द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

धाज्ञानस्य दक्षिणा भवेदिति संभावनायात्र वस्तुतो नैव समा भवेदिति तथा च श्रुतिः “यद्यप्यस्मै हमांश्चिः परिगृहीतां प्रयच्छेदेतदेव ततो भूयः” इति । अस्मै ज्ञानदाय इमांश्च सुधाम् एतत् ज्ञानम् ततः सांख्यवमुधायाः भूयोधिकमिति श्रुतिपदार्थः ५३८ उपप्रतिमभिनयति गुरुशब्द इति । गुरुशब्दो हि अधिकस्य महतो वाचकः । तथा च विश्वप्रकाशः गुरुर्महति चान्यवदिति । महत्त्वं तु परमात्मन्येव पर्यवसितमतः स एव गुरुस्तदीयं च यत्तदपित तत्तत्संबंधादेव गुरुमह इति परमात्मसंबंधस्तु यथाऽसाधारणं तत्स्वरूपं निष्प्रकारकतया वगाहमानेन ज्ञानेन सह विद्यते तथा नान्येन केनचित् अन्यत्र विशिष्टरूपेणैव संबन्धाय यपि संप्रदायविदां मतेऽज्ञानमपि शुद्ध त्रिमयकृतं भवितव्यमुच्येष्टं भ्रातृनिषादवदप्रशस्तं ततो वेदं तज्जन्यं तज्ज्ञानमेवेतरापेक्षया गुरुतेन तद्वैतोपीति भावः ५३९ ॥ यो सोऽपंच मुखा विभुः प्रज्ञायाः समुपाश्रितः ॥ विश्वचक्रस्य नाभिश्च संदेवः प्रीतिमश्रुताम् ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसूरीस्तनूजरायकृष्णस्य श्रीनिधेश्वराश्रमपूज्यपादाकुण्डीतस्य कृतो मातृपराणदीक्षायां संप्रसन्नानुवापां द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ २ ॥ श्रीसंस्कृता ॥ २२०० ॥ ॥ २३ ॥ ॥ २४ ॥ ॥ २५ ॥

દે. અ.

२

॥ २६ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे तृतीयाध्यायप्रारंभः ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ जीवाः सर्वे विमुक्ताः सन्मात्रावर्तन्ती मया ॥ सर्वे विमुक्ताः सन्मात्रावर्तन्ती मया ॥ १ ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ जीवाः सर्वे विषमं प्राप्य सुखावा नंदसीमगाः ॥ भवन्ति परमात्मानं वेदवैद्यैः स्मरामितम् ॥ ३ ॥ पूर्वोऽप्याये प्राणोपाधिक आत्मोक्तः स चोपनिषदिवेका समर्थेन दुर्ज्ञेयोऽतस्तस्यात्मनः प्राणाद्विच्य बोधनपरं कौपीतकिब्राह्मणचतुर्थोऽप्यायं व्याचिख्यासुरस्याज्ञानाद्विगुरव इत्युपन्यासेनोत्थापितां शिष्यजिज्ञासां प्रश्नमुखेनाभिनयति एवमिति सप्तभिः ॥ संशयेनाविष्टं व्यासं हृदयं स्यसतथा ॥ इदं वक्ष्यमाणम् १ श्रुतपूर्वमनुवदति भगवन्निति द्वाभ्यां ॥ ऐतरेयमैतरेयोपनिषत्प्रकाशयं ज्ञानं सेति हासं समीरितमिति संबन्धः २ इद्रेति ॥ तदेव ज्ञानमिदं प्रतर्दनाख्यानेन दृढीकृतं संप्रहं कथितं यस्माच्छातोऽन्यद्विदितमं नास्ति एतेन हिततमस्य दृढीकृत्या अभिधानेन कृतकृत्योऽस्मीति ३ किं त्विति ॥ काचिज्जिज्ञासावर्त्तत इति शेषः ४ संशयरूपे भ्रमरो मद्ददपरूपं कमलं चालयति क्षुब्धं करोति कीदृशः भवद्वाक्यरूपाद्वायोरुत्थितः ॥ प्रसिद्धं ह्येतद्व्यायुवेगादुड्डीयमानो भ्रमरः कमलं चालयतीति ४ संशयहेतुं वाक्यं स्मारयति भवतीति ॥ गुरुकोप्यस्याज्ञानाच्छिष्या भवन्तीति भवतीति ५ तच्च मम दुर्घटं दुःखेन घटयितुमुपपादयितुं शक्यं प्रतिभाति अतः संशयो भवतीति भावः ६ ननु मदुक्तेर्ये कथं तव सच्छिष्यस्य संशय इत्याशंक्य भवद्वाक्यस्य ऐदं पर्यानि श्रयादित्याह त्वयेति ॥ किमेवाज्ञानस्य स्तुतिरेव कृता अथवा एतदधरोत्तरं भावप्रधानो निर्देशः अधस्त्याधोभावाद् हस्योत्तरत्वमुन्नतपदलाभरूपं क्वचित्पूर्ववृत्तं सिद्धमासीत्तदेवोक्तं मया त्वेतदहमिति ॥ तथाच ममातीन्द्रियार्थे मानस्य भवद्वा

श्रीः ॥ एवं हिततमं ज्ञानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ संशयाविष्ट हृदयः प्रपच्छेदं गुरुं प्रति १ भगवन्भवता ज्ञानमैतरेयं समीरितम् ॥ सेति हासं हि संसारशृलातिक्रमकारणम् २ इदं प्रतर्दनाख्याने तदेव सुदृढीकृतम् ॥ नातो हिततमं यस्मादुक्तरित्यास्ति किंचन ॥ मह्यं कथितमेतेन कृतकृत्योऽस्मि संप्रति ३ किंतु मद्ददयां भोजं संशयभ्रमरो मुहुः ॥ चालयत्युत्थितो यस्माद्भवतो वाक्यमारुतात् ४ भवता गुरुः शिष्या अस्याज्ञानाद्भवन्तीति ॥ इत्थं समीरितमेतद्विदुर्घटं प्रतिभाति मे ५ त्वया हिततमं ज्ञानं स्तुतिरेषा कृता अथवा ॥ वृत्तमेतत्क्वचित्पूर्वमदृष्टमधरोत्तरम् ६ पादत्रं हि कश्चिं शीर्ष्णिमौलिधारिणिवर्तते ॥ शिष्याः केन गुरुत्वं हि गुरावेवायुवंत्यमी ७ अतोऽस्ति यदिवेदेषु प्रवृत्तमधरोत्तरम् ॥ तत्त्वं कथय नान्यो मां भवतो बोधयेत्पुमान् ८ एवमुक्तो गुरुः शिष्यं प्रत्युवाचातिहृष्टधीः ॥ नैषा स्तुतिर्भयोक्ता ते किंतु वृत्तमिदं पुरा ॥ कौपीतकिरुवाचेदं तद्ददेष दिवाकरः ९ कौपीतकिस्तपस्तप्त्वा प्राप्तवान्मंत्रदर्शनम् ॥ लोकानुग्रहकामो यं द्विजातीन् प्रत्युवाचह १० सवितापितृणां चायं याज्ञवल्क्येन तोषितः ॥ मधुकांड उवाचेदं लोकानुग्रहकारकः ११

कस्यस्य किमिदं स्तुतिमात्रपरं तत्त्वाख्यानपरं वेति तात्पर्यं संशयादनि श्रयाय कत्वे मम संशय उपपन्न इति भावः ६ एवं भवद्वाक्यानि श्रयाय कत्वे यन्मयोक्तं दुर्घटं प्रतिभाति मे इति तदुपपन्नमिति सूचयन्ननुपपन्नं संहृष्टांतमाह पादत्रमिति ॥ पादत्राय ते इति पादत्रमुपानत् ॥ शीर्ष्णिशिरसि ॥ शीर्ष्णिः किरिटी ॥ शीर्ष्णिः किरिटी यस्मिन्ने ॥ इति विश्वः ॥ गुरुविषयकं गुरुत्वं शिष्याः केनायुवंति न कोपि हेतुस्तत्र संभाव्यत इत्यर्थः ७ भवच्छिष्यस्य ममायं संशयो भवते तदेवोक्तत्वाभिधानेन परिहार्य इत्याह अत इति ॥ प्रवृत्तं वर्णितमिति यावत् वेदार्थनिर्णयप्रसंगाद्देवैर्विद्युक्तम् ८ गुरुवाक्यमवतारयति एवमिति ॥ तदभिनयति नैषेति ॥ वृत्तं भूतम् ॥ वेदोक्तत्वं स्फुटयति कौपीतकिरिति ॥ स्तव्यामाशाखा प्रवर्तकः ॥ तथा एष दिवाकरश्च वाजसनेयोपदेष्टा इदमुक्तवानिति ९ एतत्स्पष्टयाति कौपीतकिस्तप इति ॥ कौपीतकिर्नाम ऋषिर्भद्रदर्शनं मंत्रस्य दर्शनं सामर्थ्यरूपं सृष्टिं प्राप्तः स च अनुग्रहेण द्विजातीन् प्रतिसृजनां किं तां शाखां प्रोक्तवान् तस्यामिदमुक्तमिति शेषः १० सवितीति ॥ सविता सूर्यः भक्त्या याज्ञवल्क्येन तोषितः संस्तस्मै शुक्लानियजृण्युपदिशंस्तत्र मधुकांडे इदमुक्तवानिति ॥ बृहदारण्यके हि कांडचतुष्टयात्प्रकृतं तत्र प्रथमाध्यायद्वयं प्रवर्गकांडः तृतीयचतुर्थोऽध्यायो मधुकांडस्ततः परं याज्ञवल्क्यकांडः खिलकांडश्चेति तत्र मधुकांडघटके चतुर्थोऽध्याये बालाक्यजातशत्रुसंवादे इदमुक्तमित्यर्थः ११

इदंपदार्थमाह वर्णिनइति । सकलवर्णिनःसर्ववर्णाइतियावत् । ब्राह्मणाएवगुरवइतिप्रसिद्धंतथाप्यात्मज्ञानार्थंब्राह्मणोराज्ञःशिष्योभूदिति विश्रुतं कौपीतकिवृहदारण्यकचतुर्थाध्याययोःप्रसिद्धमित्यर्थः १२ अत्रचेति ज्ञातेन उपशमवता १३ अथहगार्ग्यइत्यादिव्याकरोति गर्गाणामित्यादिना १४ तस्येति । तस्यबलाकस्यपुत्रोबालाकिःतादृशःवेदवेदांगइत्यनूचानपदार्थः । धर्मसंस्थितिस्तुतस्यमदवशान्नाभूदितिहेतुगर्भैर्विशेषणैर्दर्शयति लालितइत्यादिना । लालितपदेनधनमदःसूचितः एवमेवमाकारासदर्पाधीर्यस्यसतथा १५ सदिशामिति । सबालाकिः इमा नवक्ष्यमाणान् । उशीनरानिति । हिमस्यहिमालयस्यसेतोःसेतुबंधस्यचमध्यगानपरांश्वदेशान्वचारेत्यनुपंगः १६ स्फीतेति । स्फीताप्रख्याताकीर्तिर्यस्यसतयेतिश्रुतिगतसंस्पष्टपदार्थः । सर्वज्ञात्मव्यतिरिक्तसर्वावित् यतःप्राणमेवात्मानंमन्यमानः । वाग्मीप्रशस्तवाक् १७ निवसन्निति । तेषुउशीनरादिषु जिगायजितवान् १८ काशीति । दृप्तःसदर्पः गार्ग्योबाला

वर्णिनःसकलाःशिष्यागुरवोब्राह्मणाःस्मृताः ॥ ज्ञानार्थंब्राह्मणःशिष्योराज्ञोभूदिति विश्रुतम् १२ अत्रचोदाहरंतीममितिहासंपुरातनम् ॥ ब्राह्मणस्यहिसंवादंराज्ञाज्ञातेनतंगृणु १३ गर्गाणांगोत्रजःकश्चिद्वलाकइतिविश्रुतः ॥ ब्राह्मणोवेदवेदांगपारगोधर्मसंस्थितः १४ तस्यपुत्रोभवत्कश्चित्तादृशोलालितोयुवा ॥ अहंविद्याधिकोनान्योमत्तएवंसदर्पधीः १५ सदिशांजियंकुर्वेश्वचारविषयानिमान् ॥ उशीनरांस्तथामत्स्यान्कुरुनंचालकानपि ॥ काशीन्विदेहानपरान्हिमसेत्वोश्चमध्यगान् १६ स्फीतकीर्तिःसमेधावीस्वात्मबोधविवर्जितः ॥ सर्वज्ञःप्राणमात्मानंमन्यमानश्चवाग्म्यपि १७ निवसंस्तेषुदेशेषुजिगायात्मबलेनसः ॥ त्रैवर्णिकाननेकांश्चग्रामेषुनगरेषुच १८ काशीनामांकितेदेशेकदाचिद्गार्ग्यआगतम् ॥ दृप्तोविद्याधिकोविप्रोजेतुंत्रैवर्णिकान्परान् १९ त्रैवर्णिकाजितास्तत्रतेनतेराजवर्जिताः राजानंजेतुकामःसतमप्येषजगामह २० काशीश्वरोतिधर्मात्मायोग्रणीर्ब्रह्मवादिनाम् ॥ विनीतःसत्यसंधश्चसतांशुशूषणेरतः २१ बलाधिकयान्नतस्यास्तिजातः शत्रुःपुमान्शुवि ॥ तेनसंज्ञामसौप्राप्तोऽजातशत्रुरितीश्वरः २२ शत्रौमित्रेतथोपेक्ष्येस्वदेहेचकृमावपि ॥ नयस्यविषमाबुद्धिःस्वप्नेप्यस्तिमहीभृतः २३ तमेकदासभासंस्थंजेतुकामोद्विजोत्तमः ॥ काश्यमागत्यसहसावचनंत्विदमुक्तवान् २४ अजातशत्रवेतुभ्यमज्ञायात्रनिमज्जते ॥ वदामिब्रह्मयत्तत्त्वंसावधानमनाःशृणु २५ इत्थंगार्ग्यवचःश्रुत्वाराराजानिर्मत्सरःस्वयम् ॥ उत्पन्नहर्षःसहसावचनंत्विदमुक्तवान् २६ गार्ग्ययद्भवताप्रोक्तंवचनंनिष्प्रसंगकम् ॥ तेनमेकर्णविवरेकृतेवृष्ट्येवशीतले २७ निर्वृतिहृदयंमेघप्राप्तंपुत्रगिरायथा ॥ नष्टपुत्रस्यवृद्धस्यमूर्खोर्धनिनोभुवि २८

किः परानुत्कृष्टान् १९ त्रैवर्णिकाइति । तंराजानंजगामोपगतः २० राजानंविशिनष्टि काशीश्वरइति । अग्रणीर्मुख्यः सत्येसंयास्थितिर्यस्यसतथा ' संयास्थितौप्रतिज्ञायाम् ' इति विश्वः २१ तन्नामव्युत्पत्तिमाह बलेति । तेनशत्रोरजातत्वेनासौकाशिराजःअजातशत्रुरितिसंज्ञांप्राप्तः २२ आंतराश्वभावादपितादृशंनामोचितमित्याह शत्राविति । व्यापिकायाविषमबुद्धेरभावात्तद्याप्यानांरागद्वेषादीनामभावोऽन्यासिद्धइतिभावः २३ तमिति । तंराजानं जेतुकामः तुंकाममनसोरपीतिमलोपः सहसाअविचार्य २४ अजातेति । अत्रसंसारे २५ इत्थमिति । मत्सरेणपरोत्कर्षासहनरूपेणहीनः इदंवक्ष्यमाणम् २६ गार्ग्येति । तेनभवद्वाक्येनामृतवृष्टिसमेनममकर्णविवरेदेअपिशीतलेगतसंतापेकृतेइति २७ निर्वृतिमिति । त्वद्वाक्येनमेहदपनिर्वृतिमुखातिशयनीतम् तत्रदृष्टांतः यथानष्टपुत्रस्यदेवांतरागमनादिनाऽऽशीनगतपुत्रकस्यपुत्रोःसन्निहितमरणस्यचनिनोयुद्धस्यतत्कालागतपुत्रगिराहृदयंनिर्वृतिमेति २८

ब्रह्मतत्त्वप्रकाशनप्रतिज्ञारूपं भवद्वाक्यदीर्घ्याम्मातिहर्षहेतुरितिवक्तुं तस्य दीर्घ्यामाह आयांतीति द्वाभ्यां । धीरेवयनवत्परिपाल्यायेपांते तथा आगत्यचचित्राणिविस्मयजनकानि स्वकर्मोणिद
र्शयति कुतः वेदपाठात्तथार्थतः ल्यबलोपेयं चमी वेदस्य पाठं विधायार्थं प्रकाशयचेत्यर्थः २९ वदंतीति । तथा स्पष्टाः प्रसिद्धा विविधा विद्याश्च वदंति ब्रह्मात्मविद्यायास्तु प्रशंसने जातेऽपि पृष्टा अ
पि चतानं वदंति न च तेषां ब्रह्मवित्त्वेनाप्रसिद्धिः । अनौचित्यमसहायत्वं वाऽनभिधाने कारणमासीदिति बोधयितुं विप्रान्विशिनष्टि प्रसिद्धा इत्यादिविशेषणत्रयेण ३० त्वया तूक्तविशेषणव्यतिरे
के पितथोक्तत्वाद्दहंतुष्टोस्मीत्याह बाल इति । इदं ब्रह्मेत्यादिवाक्यं तेन तव विशिष्टकर्मणा तुष्टोस्मीति ३१ तिष्ठत्वर्थे एतादृशवाक्यमात्रस्येयं दक्षिणामयासज्जीकृतेत्याह भवानिति । निष्क्रयो
दक्षिणा अयं वक्ष्यमाणः ३२ निष्क्रयस्य रूपं देयत्वेन दर्शयति घटोष्मीनामिति । घटवदूधआर्पनीयासां तास्तथा तासां नारीप्रजानां वत्सीप्रसवानां सौम्यवर्चसां अनुग्रतेजसां सुशीलानामिति या
वत् सद्यः प्रसवानंतरमेव द्वितीयं प्रजनं गर्भप्राप्तानां प्रतिलक्ष्यं प्रसूयमानानामिति यावत् एतादृशां गवांसहस्रं शुभलक्षणं कृतं तुभ्यं ब्रह्मवच्मीति भाषिणे दशमोति ३३ इत्युक्तेति । हृष्टचेतनः प्रसन्नमनः
अभिप्रायेणेति । असौ नरेश्वरोऽमुनाऽऽशयेन गोसहस्रं दत्तवान् ३४ राज्ञोभिप्रायमभिनयति अजातैति त्रिभिः । मामजातशत्रुं सर्वगुणमज्ञात्वेव इमे जना जनकं प्रति प्रयांति यदि मां जानीयुस्तर्हि न गच्छे

आयांति शतशो विप्राः सभायां मम धीमनाः ॥ दर्शयंत्यपि चित्राणि वेदपाठात्तथार्थतः २९ वदंति विविधा विद्याः रूपं जाते प्रशंसने ॥ पृष्टा अपि वदंत्येते ब्रह्मविद्यां
कर्हिचित् ॥ प्रसिद्धाः स्थविराः सर्वे मिलिताश्च सहस्रशः ३० बालो भवानेक एव न पृष्टः केनचित् तथा ॥ प्रसंगेन विनायस्मादिदं वचनमुक्तवान् ॥ ब्रह्मतुभ्यं वदानीति
तेन तुष्टोऽस्म्यहंतव ३१ भवान्वदतु मे ब्रह्ममावाकिं तु त्वये दृशम् ॥ ईरितं तस्य वाक्यस्य निष्क्रयोयं मया कृतः ३२ घटोष्मीनां गवां नारीप्रजानां सौम्यवर्चसाम् ॥ सद्यो
द्वितीयं प्रजनं प्राप्तानां शुभलक्षणम् ॥ सहस्रं ते ददाम्यद्य ब्रह्मवच्मीति भाषिणे ३३ इत्युक्त्वा स्माददाद्राजा सहस्रं सगवां ततः ॥ यथा शास्त्रं सुवर्णादिसहितं हृष्टचेतनः ॥
अभिप्रायेणामुना सौगार्ग्यायादा नरेश्वरः ३४ अजातशत्रुं कर्मज्ञं वदान्यं ब्रह्मवादिनम् ॥ अज्ञात्वे मे प्रयांत्येनं जनकं मिथिलेश्वरम् ३५ धनस्य ब्रह्मविद्याया अपि दा
तापितेव सः ॥ श्रोता तस्याश्च जनक एव व्यर्थं विमोहिताः ३६ यतो हं ब्रह्मविद्याया वचने पि ददाम्यदः ॥ गवांसहस्रं जनकस्तूपदेशे ददातिसः ३७ इत्यादिज्ञायगा
र्यापिराज्ञोभिप्रायमल्पधीः ॥ आर्तमेनं हि मन्वानो ब्रह्मवक्तुं प्रचक्रमे ३८ अध्यात्ममधिदैवं च समष्टिव्यष्टिरूपपृक् ॥ ब्रह्माव्याकृतपर्यंतमुक्तवान्निर्गुणं न तु ३९

युरेवेति भावः ३५ धनस्येति । कीदृशा इमे जनाः व्यर्थमेव माकारं विमोहं गताः एवं कथं यत्जनक एव धनस्य ब्रह्मविद्यायाश्च पितेव दाता श्रोता चेति पिता यथा धनं ददाति पुत्राधीतं च शृणोति तद्व
दित्यर्थः । श्रुतोजनकपदस्याभ्यासोदकं जनकपदं पितृपरमुपमानतया व्याख्यातमिति बोध्यम् ३६ विमोहितत्वं च जनानां मां ततोधिकमज्ञात्वा जनकं प्रति यावनादति सूचयितुं स्वस्याधिक्यं दर्शयति
यत इति । वचने प्रकाशनप्रतिज्ञाभावे पिजाते सति गवांसहस्रं ददामि स जनकस्तूपदेशे जाते सति पश्चाद्दातीति स्पष्टो विशेष इति भावः ३७ इत्यादिज्ञायेति । इति श्लोकत्रयेण वर्णितं राज्ञोऽभिप्रायमल्प
धीत्वादविज्ञायैव गार्ग्यो बालाकिं ब्रह्मापरं यथाज्ञातं वक्तुमुपदेशुमुपचक्रमे प्रारभे कीदृशो गार्ग्यः एनं राजानं आर्तं निज्ञासया व्याकुलं मन्मथमानः । अनेन तत्त्वज्ञासया एतदुपायनं दत्तमतोऽस्य जिज्ञासा
पूरणीयेति भ्रमं प्राप्तः सन्नित्यर्थः ३८ अथ द्वितीयकंडिकामारभ्य सप्तदशकंडिकार्थसंग्रहाह अध्यात्ममिति पठि । अध्यात्मं व्याष्टिरूपधृक् अधिदैवं समष्टिरूपधृक् च सविशेषं ब्रह्मप्राणरूपं यथाज्ञातं वा
लाकिरुक्तं वास्तदपि व्याकृतपर्यंतं व्याकृतपर्यंते परस्तादस्य तत् अवाकृतादप्यपरमेवावदित्यर्थः । निर्गुणं तु तस्य परतत्त्वादिति भावः ३९

यद्यदिति । बालाकिर्यद्यदवदत्त राजा तत्तन्निराकरोत् किं कुर्वन् एतन्मयाज्ञातित्वाज्ञोपदेष्टव्यमिति सूचनायमाऽत्र सेवादं कुर्वितिवदन् सन्तथा हस्तौ वारणं मुद्रया चालयन् सन्निति ४० आदित्ये
 ति । आदित्यचंद्रविद्युतः प्रसिद्धाः । स्तनयितुर्नर्ममंडलशब्दः । नभ आकाशम् । मरुद्वायुः । अग्निः । आपः । इमेऽष्टौ अधिदेवतं देवते विराट्शरीरे घटकतया स्थिताः ब्रह्मपुरुषाः अपरब्रह्मणो वि
 भूतिरूपाणां पुरुषाणां शरीरभूताः तथा चैतेषु अष्टसु अष्टोपास्यानि ब्रह्मस्वरूपाणि उक्तानिोत्यर्थः ४१ अध्यात्ममिति । अध्यात्मं आत्मनि व्यष्टिशरीरे स्थिताः एतेऽष्टौ पूर्ववद्ब्रह्मपुरुषा उक्ताः । एते के
 आदर्शः दर्पणाद्युज्ज्वलं प्रतिबिम्बग्राहकं वस्तु १ । दिग्विश्रुतं श्रुतौ प्रतिश्रुतपदेनोक्तं २ । गच्छंतं वेगेन चलंतं पुरुषमनुसृत्य पश्चाद्योऽयं ध्वनिरूपः शब्दः ३ । पुरुषाकृतिपुरुषसमानाकारं छायास्वरूपं च ४
 स्थूलं शरीरं शरीरपदेनैवोक्तं ५ । तथा सूक्ष्मं शरीरं प्राज्ञ इतीरितं सुषुप्तं तर्गतं स्वप्रदर्शनसाधनत्वेन न स्वप्रमाचरतीति वाक्ये प्राज्ञपदप्रयोगार्हत्वेन विवक्षितं ६ । दक्षिणे त्रस्थः सूक्ष्मशरीराकारः ७ । वामने
 त्रस्थश्च ८ । एवमष्टौ अधिदेवमध्यात्मं च ब्रह्मपुरुषा उक्ता इत्येतावदत्र विवक्षितं क्रमस्तु तेषां पुरुषाणां विशेषणरूपा गुणास्तेषां गुणानां चिंतनजन्यफलानि च श्रुतेरेव बोध्यानीति ४२ । ४३ गार्ग्येणेति ।
 गार्ग्येण णोऽडश पुरुषा अस्या राजा उपास्यत योक्ता अहमेतान् पुरुषानादित्यादि स्थितानुपासेत्वं मप्युपास्वेत्येवमुपदिष्टाः । राजा तु तान् पुरुषानुपास्यत्वेन निराकरोत् नैते ममोपास्यत्वेनोपदेष्टव्या यतो मया
 ज्ञाता उपासिताश्चात्र तवोपदेशः सिद्धसाधनमित्युल्लरूपं निराकरणं कृतवान् । कीदृशान् पुरुषान् बालाकेः पुरुषविशेषणज्ञानात्तत्फलज्ञानाच्च योभिमानस्तन्निराकरणायातिष्ठादिगुणत्वेनोक्तानुक्तान्

यद्यदिति बालाको राजा तत्तन्निराकरोत् ॥ वदन्मामेति हस्तौ च चालयन् सन् प्रोक्तमः ४० आदित्यचंद्रौ विद्युच्चस्तनयितुर्नभो मरुत् ॥ अग्निराप इमे ब्रह्मपुरुषा अधिदेवतम् ४१ अध्यात्मं च तथा दर्शो दिग्विश्रुतं श्रुतौ त्रमेव च ॥ गच्छंतं मनश्च शब्दश्च छायात्मा पुरुषाकृतिः ४२ स्थूलं शरीरं तद्वच्च सूक्ष्मं प्राज्ञ इतीरितम् ॥ दक्षस
 व्याक्षिप्तं स्थौ च ह्यष्टौ उदीरिताः ४३ गार्ग्येण राज्ञोऽस्योपास्य राजा तान् क्रमतो खिलान् ॥ अतिष्ठादिगुणत्वेन युक्तानुक्तान्निराकरोत् ४४ आदित्यादि स्थिताने
 वं पुरुषानपि षोडश ॥ ब्रह्मदृष्ट्या स्वयं प्रोक्तान् प्राज्ञा वीक्ष्य निराकृतान् ४५ अतः परमजानानो ब्रह्मात्मानं स निर्गुणम् ॥ अपप्रतिज्ञो बालाकिः परिम्लानमुखां बु
 जः ॥ चोरवत्तत्सभामध्ये तूष्णीमासीदवाङ्मुखः ४६ कुलविद्याधनमदर्मं तं ब्राह्मणबालकम् ॥ नानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारगतश्रियम् ४७ अजातशत्रुस्तं वी
 क्ष्य शरन्मेघाभगर्जनम् ॥ मदं सांत्वयितुं राजा तस्य पापकरं तथा ॥ इदं वचनमाहोच्चैः सभायां निर्गुणो यथा ४८

वारं वारं राजा वर्णितान् । तत्रातीत्यैश्वर्येण सर्वमतिक्रम्य तिष्ठतीत्यतिष्ठादम आदित्यपुरुषस्य विशेषणम् । आदिपदेन बृहत्पांडुरवासा इत्यादिविशेषणानां जलप्रधानचंद्रमयसु पुत्रातादात्म्येन लब्धा
 नाम त्वैव विशेषणानां तथा त्रस्यात्मेत्यादीनां चंद्रादिविशेषणानां च ग्रहः ४४ तत उहेत्यादि इति होवाच बालाकिरित्यंतं वाक्यं व्याकरोति आदित्यादि स्थितान्तिष्ठतिभिः । आदित्यादिगतान् षोडश
 पुरुषान् ब्रह्मदृष्ट्या ब्रह्मबुद्धोपास्यत्वेन स्वयं बालाकिना प्रोक्तान् राजान् निराकृतान् वीक्ष्य बालाकिस्तत्पराज्ञः सभामध्ये चोरवत्तूष्णीमवाङ्मुखश्चासीत् । कीदृशो बालाकिः अतः परं ब्रह्मात्मानं कारणो
 पाधिकं वस्तु तो निर्गुणमजानानः अविद्वान्सन् । पुनः कीदृशः अपप्रतिज्ञोऽपगताहानिगताप्रतिज्ञायस्य स तथा अतएव परिम्लानमुखां बुज इति द्वयोरर्थः ४५ । ४६ कुलेति । कुलमभिजनः वि
 द्याचधनं च एते मर्देमरुपेण परिणतेर्मर्तंसमदं तदुक्तं 'विद्यामदोधनमदस्तथेवाभिजानो मदः' । एते मदा मदां धानांत एव हिसतां दमाः' इति । मदकृतेन नानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारेणेव गतान् प्राप्तिः
 कांतिर्यस्य स तथा तम् अतएव शरत्कालिकमेघगर्जनाभं व्यर्थं गर्जनं यस्य स तथा तम् एतादृशं ब्राह्मणबालकं वीक्ष्य तस्य बालाकेः पापकरं पापं स्य परापमानरूपस्य प्रयो जं मदं सांत्वयितुं इदं वचनं सभाया
 मुच्यते । कीदृशो राजा निर्गुणो यथा अतः सद्योपि च निर्गुणवद्वासमान इति द्वयोरर्थः ४७ । ४८

राजवाक्यमाभिनयति रेवालाकेति त्रिभिः । किंपदं श्रुतिगतनुपदार्थं वितर्कमाह रेवालाके विप्रकृतव एतावदेव ज्ञानं किंवाधिकमप्यस्ति कीदृशस्य तव त्रैवर्णिकानां अक्षिपति रस्कारं कृत्वा शीलं यस्य एतादृशस्य पुनः कीदृशस्य दुष्टधियः ४९ विप्रा इति । त्वदधिकज्ञाना अपि विप्रा अत्र सभायां संति परंतु त्वद्वत्त्वमिव त्वदन्येऽपि मंदविमोहितो नास्तीत्यन्वयः ५० तत इति । स्पष्टम् ५१ एतावदेवेति । हेराजं देवतावदेव ब्रह्मस्वरूपं ग्रहं गुरुभिरुदितमुपदिष्टमासीत् तेनाधिकानुपदेशेन एतस्मान्निरूपितात्कार्यब्रह्मणोऽधिकं न जाने इति ५२ बृहदारण्यकचतुर्थाध्यायस्य प्रथमब्राह्मणेनेतावता विदितं भवतीत्युक्तं तदर्थमाह एवमिति । एतद्वक्ष्यमाणं उदैरयत् उक्तवान् ५३ मृषा वै इत्यादिवाक्यार्थं प्रपंचयति पुत्रैरिति त्रयोदशभिः । पुत्रादिभिरपि स्ववच स्ववचनं रक्षणीयं यदि पुत्रादयो पितृज्यमानाः स्ववचनं रक्षणे साधनं स्युस्तदापि स्ववचनं रक्षणीयं सत्यं कर्त्तव्यमिति यावत् । यतोऽनृतात्परं पातकं नास्ति तदुक्तं मनुना 'अन्यथा संतमात्मानं धेन्यथा सत्सु भाषते । स पापकृत्तमो लोके स्तेन आत्मापहारकः । वाच्यार्थानियताः सर्वे वाङ्मूला वाग्निः सृता । तां तु यस्तेन यद्वाचं सर्वस्ते यः कृत्तः' इति । स्तेनयेद्यभिचरितार्थो ब्रूयादित्यर्थः ५४ मृषेति । कर्मणा चांडालः श्वपचादिस्तु जात्येति विशेषः ।

रेवालाकेशिशो विप्रज्ञानमेतावदेव किम् ॥ तत्रैवर्णिकाक्षेपकारिणो दुष्टचेतसः ४९ विप्रास्त्वदधिकज्ञाना अत्र संति सहस्रशः ॥ सभायां मनैकोपित्वद्वदन्यो विमोहितः ५० ततो यद्यस्ति ते किंचिज्ज्ञानमभ्यधिकं पुनः ॥ तद्वदेत्येवमुक्तः सवालाकिरिदमुक्तवान् ५१ एतावदेव राजेन्द्रमह्यं ब्रह्मोदितं पुरा ॥ तेनाहं नाधिकं जाने एतस्माद्ब्रह्मणः क्वचित् ५२ एवमुक्ते तदाराजा वाक्यमेतदुदैरयत् ॥ ब्रह्मनेतावता गार्ग्यविदितं केन चिद्भवेत् ५३ पुत्रैर्दारैर्धनैर्वापि नानाविद्याविभूतिभिः ॥ रक्षणीयं हि वचनं नानृतात्पातकं परम् ५४ मृषावादी जगत्स्य स्मिन्कर्मचांडाल ईरितः ॥ विशेषतो हि गुर्वादिसन्निधौ स्ववशो हियः ५५ अकारणं हियो वाक्यं मृषा ब्रूयान्नराधमः ॥ तस्य जिह्वा निरुन्तंति संदंशैर्यमकिंकराः ५६ अपि प्रसिद्धा लोके स्मिन्नधमाः पुरुषा हिये ॥ अधमः प्रथमस्तेषु योऽनृतं वक्तिमानवः ५७ अश्यादीनां गुरूणां च राज्ञां वा सन्निधौ हियः ॥ अनृतं वक्तितं पापं हन्यादेवा विचारयन् ५८ ब्राह्मणत्वात् तत्रेपापदैहिको वधः कृतः ॥ धर्मज्ञेन मयाराज्ञा सभायां च विशेषतः ५९ मिथ्या प्रतिज्ञस्त्वं जातो ब्रह्मवर्चमीति यत्त्वया ॥ प्रतिज्ञातं न तत्सिद्धं जनोपद्रवकारिणः ६० साधूनां समचित्तानां ब्राह्मणानां विशेषतः ॥ कर्मणामनसा वाचा पीडयः कुरुतेऽधमः ॥ सूर्यादयः सदा तस्य घ्नंति सर्वाः नमनोरथान् ६१

यस्तु स्ववशः स्वतंत्रः सन् गुरूणामादिपदग्राह्यराजादीनां च सन्निधौ मृषावादी स विशेषतश्चांडाल इति ५५ अकारणं 'वर्णिनां हि वयो यत्र तत्र साक्ष्यनृतं वेदे' इत्यादिशास्त्रबोधितं कारणं विना यो मिथ्यावदति तस्य जिह्वां यमकिंकराः संदंशैर्निरुन्तंति चिच्छदति । संदंशो दुर्ग्रहस्य ग्रहणसाधनं स्वर्णकाराद्युपकरणेषु प्रसिद्धः ५६ अपीति । लोके येऽधमाः प्रसिद्धास्ते पुण्यमाने पुप्रथमगण्योऽधमः स यो मिथ्यावदतीति ५७ अश्यादीनामिति । अग्निप्रभृतीनां देवानां गुरूणां वाराज्ञां वा सन्निधौ योऽनृतं वक्ति तं राजा हन्यादेवेति ५८ ब्राह्मणत्वादिति । हेपापतवदैहिको वधः शारीरोदंडो मयानकृतस्तव ब्राह्मणत्वात् । कीदृशेन मया धर्मज्ञेन सदा धर्मनिष्ठेन सभायां च विशेषतस्तत्र धर्मसाधनेनेति । तथाच मनुः 'अक्षतो ब्राह्मणो ब्रजेदिति' । नारदोपि 'वधाहते ब्राह्मणस्य न वधं ब्राह्मणोर्हति' इति ५९ ननु केनागसां यिदं दंशप्रसक्तिरित्याशंक्यत्वत्कृतो जनोपद्रव एव येनादृष्टद्वारा तव प्रतिज्ञाहतेत्याह मिथ्या प्रतिज्ञस्त्वं जातः यतो ब्रह्मोपदिशामीति त्वया प्रतिज्ञातं च तव प्रतिज्ञातं न सिद्धं जनोपद्रवकारित्वादिति ६० जनोपद्रववशात्स्वकीयकरणदेवता एव तस्येष्टं घ्नंतीत्याह कर्मणेति । सूर्यादयश्च भुरादिदेवताः ६१

न्यास्याचपरापकारिणोऽनिष्टप्रसक्तिरित्याह भूतानामिति । योहिंस्वशिरःपरशिरोबुद्ध्याताडयतिसपीडितएवंभवति एवमात्मनोऽनतिरिक्तानि भूतानि परबुद्ध्यापीडयन् कथं न दुःखितो भवेदिति भावः ६२ भवानपितादृश इत्याह विद्यादीति । विद्यादिमदजन्यमोहेन करणेन भवता कर्त्रा बहवः साधवस्तिरस्कृतास्तत्तस्मात्ताद्युतिरस्काराद्धेतोर्जन्यफलत्वात्प्रप्तमिति ६३ अथेति । अतएतादृशफलदशीनादद्यप्रभृतिब्रह्मतेहं ब्रवाणीत्याकारं मृषावादेवृथामाकृथाः यथामृषावादं मां प्रत्युक्तवानसीति ६४ गुरुरिति । आत्मवतां पुरुषार्थादनपेतानां वश्यं द्रियाणां मितियावत् । ईदृशानां सर्वदेहिनां गुरुरेव शास्ता अनुशासकः । अविप्रः सत्रियादिस्तु न शासकः । अविप्रस्य विद्योपदेशेऽनधिकाराद्विद्यातिरिक्तस्य चात्मवद्विरनपेक्षितत्वादिति । ब्राह्मणानां तु सत्रियाद्यशास्यत्वे ब्राह्मणत्वजातिविशेषहेतुरित्यर्थः । तव तु उन्मार्गवर्तित्वेनात्मवत्त्वाभावान्मया शासनं कृतमिति भावः ६५ त्वदं डोप्येवं विचार्य मया कृत इत्याह दंडचा इति । दुरात्मान उक्तात्मवद्विपरीताधर्माच्चलिता इति यावत् । तेराज्ञादं डचा इत्यर्थकमेवं शास्त्रं यथा ' नादं चोनामराज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात् ' इत्यादि । ब्राह्मणानैव दंडचा इत्यर्थकमपरं यथा ' अक्षतो ब्राह्मणो ब्रजेदिति ' । तत्शास्त्रद्वयं समाश्रित्योत्सर्गापवाद न्यायेन व्यवस्थाप्यते तव भर्त्सनमेव कृतमिति तथा हि धिग्दंडस्त्वथवाग्दंडो धनदंडः शरीरदंडश्चेति चतुर्विधदंडेषु चतुर्थस्य द्वितीयशास्त्रेण बाधान्तीत्यनौचित्यात्प्रथमयोरनुष्ठानमिति ६६ उत्तमेभ्य इति । सर्वेभ्यो राज्ञाहितमुपदेष्टव्यमित्यर्थकं शास्त्रमालंब्य तुभ्यं हितमुपदिशामीत्यर्थः । तथा च मनुः ' प्रजानां पालनं दानम् ' इत्यादि क्षत्रधर्मानुपदिशति तत्र पालनं हितोपदेशः । उपदेशातिक्रमे दंडः ।

भूतानां कुरुते योत्र सुखं वा दुःखमेव वा ॥ आत्मनः कुरुते सर्वमिह लोके परत्र च ६२ विद्यादिमदमोहेन भवता त्रतिरस्कृतः ॥ बहवः साधवस्तत्त्वाफलमद्य समागतम् ६३ अद्य प्रभृति मातस्त्वं मृषावादं कृथाः क्वचित् ॥ ब्रह्मतेहं ब्रवाणीति यथामा मुक्तवानिह ६४ गुरुरात्मवतां शास्ता बालके सर्वदेहिनाम् ॥ विशेषतो ब्राह्मणानामविप्रः शासको न हि ६५ दंडचाराज्ञा दुरात्मानो ब्राह्मणानैव चेति हि ॥ शास्त्रद्वयं समाश्रित्य भर्त्सनं ते कृतं मया ६६ उत्तमेभ्योऽधमेभ्यो वाराज्ञा वाच्यं हितं सदा ॥ एतच्छास्त्रं समाश्रित्य हितं ते वाच्यं तत्तच्छृणु ६७ षोडशानां त्वदुक्तानां पुरुषाणां महात्मनाम् ॥ कर्ता विश्वस्य चाप्यस्य ज्ञातव्यो भवता सदा ६८ गुरूपदेशतस्तस्मादुक्तं च ॥ विद्यादिमदेषु त्वामन्यथानरकं नयेत् ६९ ब्रह्मशब्दधियोर्गम्यः स एवेहनचापरः ॥ सृष्टिस्थित्यंतहेतुर्यो जगतोस्य जगच्चयः ७० इति राजवचः श्रुत्वा गतदर्पो महामनाः ॥ अभिप्रायेणामुनैर्न गुरुत्वेन जगाम सः ७१ गुरुर्गरीयसोऽर्थस्य दर्शको धर्मतः स्मृतः ॥ यः कश्चिदखिललोके घातकोपिलघीयसः ७२

वृत्तिपरिकल्पनं प्रतिपक्षिभ्यस्त्राणं चेति नानाविधमतो हितोपदेशो मया क्रियते इति भावः ६७ यो वै बालाकस्तेषामिति वाक्यार्थमाह षोडशानामिति । त्वदुक्तानां षोडशपुरुषाणां यः कर्ता जनकः । तिष्ठंतु पुरुषाः सर्वस्यास्य जगतोऽपि यः कर्ता यस्मात्सर्वकार्यं श्रुतो कर्मप्रदेनोक्तस एव पुरुषेण ज्ञातव्य इति ६८ ' नैपातर्केण मतिरपनेया ' इत्यादि श्रुतेर्गुरूपदेशादेव सज्ञेय इत्याह गुरूपदेश इति । अन्यथा गुरूपदेशात्तादृश्यं वारयति जगच्च इति ७० तत्तदुक्त्यादि वाक्यं व्याकरोति इति राजवच इति । महद्विचारक्षमं मनो यस्य स तथा एतादृशः स बालाकिरमुना वक्ष्यमाणेनाभिप्रायेण एनमजातशत्रुमेव गुरुत्वेन गुरुभविनजगाम निश्चितवान् ७१ बालाक्यभिप्रायमावेक्ष्यति गुरुरिति ब्रह्मविज्ञातिश्लोके । लोके यः कश्चिदप्येतादृशः स धर्मतो न्यायतो गुरुः स्मृतः ' धर्मो न्यायि ' इति विश्वः । एतादृशः कीदृशः गरीयसः । यः कश्चिदखिललोके घातकोपिलघीयसः स्वाश्रयस्वरूपलघुत्वाभावात् कृत्वेनाति लघोर्मदादेर्घातको निवर्तकश्चेति । तथा च स्वसंघट्टमधुरं कुर्वन् स्वरसविपरीतवर्त

तत्र लघीयसोपातकत्वं स्पष्टयति विद्येति द्वाभ्यां : विद्याधनं बकुलं च एते राख्यानिरूपणं यस्य ईदृशो मदोल्लीयानतिलघुः सस्य मदस्य संपर्कादहमीदृशः सत्सभायामनादतरूपो लघुर्लोघवंगतो भूवमिति ७३ असाविति । असौ ममालघुदुःखकरो मदः अनेन राज्ञा निहतस्तेन लघीयसो हननेन गुरुलक्षणेनासौ राजा गुरुर्मूदिति कीदृशो मदोऽनेन राज्ञाऽनाहतः चित्तभूमौ जायमानो विवेकेन प्रतिकुल इत्यर्थः । तथा च परेषामदहरः स्वयं निर्मदश्चायं कथं न गुरुतामर्हतीति भावः ७४ परित्यज्येति । एनेन राजानं गुरुत्वप्रयोजकव्यापारे कृतवर्ते परित्यज्याहं यद्यभ्यामि अन्यत्र गुरुत्वं भावयामितदा कृतघ्नो भविष्यामि कृतं व्यापारं हंति विफल्यतीति कृतघ्नः एतादृशः स्यामिति । तथा च तस्मै न दूष्टे कृतमस्य जानन्ति निषेधो लघुघनप्रयुक्तो दोषः स्यादवज्ञानरूपद्रोहापत्तेरिति भावः ७५ गरीयसोर्थस्य दर्शकत्वमप्यत्रेति दर्शयति अपि चात्रेति । अत्र लोके द्रष्टव्यदर्शको भवतीति भावः ७६ ननु न त्वपूर्वगुरवोऽपि ब्रह्मज्ञानं लीत्याशंक्ययदितेऽज्ञास्यं स्तर्हि महां प्राणप्रिया योपादेस्यन् उपदेशाभावाज्ज्ञायते ते यथा वन्न विदंतीत्याह गुरव इति ७० तर्हि गुरुभ्योऽन्यान् ब्रह्मविज्ञानायोपगच्छेत्याशंक्यतेषां मच्छिष्यतांगतत्वाच्च जिज्ञासया गमनार्हतेत्याह त्रैवर्णिकानिति द्वाभ्याम् ७८ एतदन्ये इति । एतस्मादाज्ञ इतरे मम शिष्यतामगमन् प्राप्तास्ततः शिष्यतांगतत्वात्तेभ्यस्त्रैवर्णिकेभ्यः केन हेतुना ब्रह्मविद्यां लप्स्ये प्राप्नो भविष्यामि तेषां मत्तोऽधिकज्ञत्वमेव हितेभ्यो विद्यालभे हेतुः स्यात् मच्छिष्यतांगतत्वेन चाधिकज्ञताया अभावो निर्णीत इति भावः

विद्याधनकुलारयोऽयं मदो मे नरकप्रदः ॥ लघीयान्यस्य संसर्गादभवत् लघुरीदृशः ७३ असावेन निहतोऽलघुदुःखकरो मम ॥ अनाहतोऽपि तेनासावभूद्राजा गुरुर्मम ७४ परित्यज्य दायामि गुरुमन्यमर्हंतदा ॥ भविष्यामि कृतघ्नो तत्र तत् पुनं व्रजाम्यहम् ७५ अपि चात्र यथाराजाऽजातशत्रुर्महामनाः ॥ ब्रह्मवेति स्फुटं तद्ब्रह्मन्यो जानाति मानवः ७६ गुरवो मे स्वयं यावज्ज्ञातवंतो महाधियः ॥ प्राणप्रिया यत् सर्वमहमेतस्मादिदं ७७ त्रैवर्णिकानहं चान्यान् हि ममेतत्त्वोश्च मध्यगान् ॥ स्फीतकीर्तीन् विजित्यात्र राजानं जेतुमागतः ७८ एतदन्ये ततः सर्वे शिष्यतामगमन् मम ॥ लप्स्ये तेभ्यस्ततः केन ब्रह्मविद्यां सुदुर्लभाम् ७९ राजायं देव सदृशस्तेभ्यो वाप्यधिको यतः ॥ ब्रह्मविद्यां विजानाति परेभ्यश्च प्रयच्छति ८० देवा देवधूवक्रमद्यपानविमोहिताः ॥ जानंतोऽपि न जानंति मद्यपा इव भूमिगाः ८१ अयं चैतादृशी लक्ष्मीं प्राप्नोति मुनिवत्स्थितः ॥ हर्षशोकौ न च स्तोस्य प्रिया प्रियसमागमे ८२ पुत्राश्च शत्रवस्तद्वत्समा अस्य महीभृतः ॥ यतो न कुरुते द्वेषं द्वेषिण्यपि महायशाः ॥ कामक्रोधविहीनो यमेक एव न चापरः ८३ यतो मे ब्रह्मवच्चीति वादिनेऽदात्सहस्रकम् ॥ गवामेतेन नास्त्यस्मिन् कामः कोऽपि न संशयः ८४

७९ अस्मादाज्ञस्तु ब्रह्मविद्यालभः संभाव्यते इति दर्शयति राजायमिति । अयं राजामानुषोऽपि गुणैर्देवसमः वाऽथवा तेभ्यो देवेभ्यः समधिको भवति । तत्र हेतुमाह यत इत्यादि । ब्रह्मविद्यां विजानाति अप्रमत्तो धारयति परेभ्योऽधिकारिभ्यः प्रयच्छति चेति ८० देवेभ्य आधिक्यं स्फुटयितुं देवानां भोगव्यासंगरूपमपकर्षमाह देवा इति । देवा जानंतोऽपि न जानंति यतो देवधूनां वक्राण्येव दर्शनरूपपानेन मादकत्वान्मद्यं तत्पानेन विमोहिताः तथा च भोगलिप्साप्रतिबद्धेन ज्ञानेन स्वरूपनिष्ठताया असंपादनाज्जानंतोऽपि न जानंतीत्युक्तमिति भावः । विफलज्ञानानजानंतीत्येव व्यवहार्या इत्यत्र दृष्टांतः मद्यपा इव भूमिगा इति भूलोकगताः सुरापा यथेत्यर्थः ८१ राज्ञो विशेषं स्फुटयति अयमिति । मुनिवत्परमहंसयतिवत् मुनिवत्स्थितिमाभिनयति हर्षेत्यादिना ८२ हर्षशोकाभावे रागद्वेषाभावं हेतुत्वेनाह पुत्रा इति । द्वेषिणि द्वेषशीले । कामेति । अयमेक एव कामक्रोधविहीनो न चापरः एतत्समः कामक्रोधहीनो मयान दृष्ट इति यावत् ८३ तत्र कामहीनतां प्रपंचयति यत इति चतुर्भिः । ब्रह्मतेवच्चीति वादिने मद्यं गद्यां सहस्रं यतोऽदात्तवान् एतेन हेतुना ज्ञायते यदस्मिन् राज्ञि कामो नास्तीति ८४

ननु ब्रह्मवादिनेदानं कथं कामाभावे हेतुरित्याशंक्य यथा धूमव्यापकवह्निविरुद्धजलं हृदादौ धूमाभावानुमिति हेतुस्तथा कामव्यापकापात्रदानविरुद्धत्वात्पात्रदानं कामाभावे हेतुर्व्यापकविरुद्धस्य व्याप्याभावहेतुताया न्याय्यत्वादित्याशयेनाह कामिन इति द्वाभ्याम् । कामिनो हि कामिनीभ्यः कामिनीपृष्ठगामिभ्यः कामिनीकिंकरेभ्यो वानटेभ्यो वा कामिन्यनुकारिभ्यो मुद्रिकाणां सहस्राणि शतानि च दद्युरिति अपात्रत्वसूचनाय षष्ठीप्रयोगः ८५ ब्रह्मेति । ते कामिनः ब्रह्मवादिभ्यः पंचवराटकानपि न दद्युः कीदृशेभ्यो ब्रह्मवादिभ्यः तस्मै कामिने वदद्भ्यः उपदिशद्भ्योपि वा शब्दोप्यर्थः परेभ्योऽनुपदिशद्भ्यस्तु पुनः कथं दद्युः अनुपदिशद्भ्योदानवार्त्तापि दुर्लभेत्यर्थः ८६ फलितमाह तत इति । ततः पात्रेदानप्रवृत्तेरेव ज्ञायत इति शेषः । किं ज्ञायत इत्यत आह कामेत्यादि । एषमहीपतिः कामकृतदोषं जानाति यश्च पुमान्मदनस्य कामस्य दोषज्ञः स एव निश्चितं निष्कामो भवतीति कामकृतदोषश्च 'मृगयाऽक्षादिवास्वप्नः परिवादः स्त्रियो मदः । तौर्यत्रिकं वृथा गृह्य च कामजोदशक्रो गणः' इति मनूक्तः । काम एष क्रोध एष इति भगवद्गीताद्युक्तः संसारसंततिलक्षणो वा बोध्यः ८७ क्रोधविहीनतां स्फुटयति कृतेति द्वाभ्याम् । क्रोधनो हि पुरुषः कृतोऽपकारो यस्य एतादृशः सन्स्वस्मिन् शरीरे परस्मिन्वा क्रोधफलं दर्शयति अस्मिन् वृत्तौ कृतापकारेऽपि सति क्रोधः क्रोधफलं कापि न दृश्यत इति । एतदेवाभिनयति आगत्येति । यस्मान्मयाऽज्ञेनात्र सभायामागत्यास्यद्युमणे रिवसूर्यसदृशस्य

कामिनः कामिनीनां वा कामिनीपृष्ठगामिनाम् ॥ नानां चापि दद्युस्ते सहस्राणि शतानि च ८५ ब्रह्मवादरतेभ्यस्तेनापि पंचवराटकान् ॥ दद्युस्तस्मै वदद्भ्यो वापरेभ्यस्तु कथं पुनः ८६ ततः कामकृतदोषं जानात्येषमहीपतिः ॥ दोषज्ञो मदनस्य स्यान्निष्कामो निश्चितं पुमान् ८७ कृतापकारे च तौ क्रोधः कापि न दृश्यते ॥ आगत्यात्र कृतं यस्मात्सभायामहेलनं मया ॥ अज्ञेन ब्रह्मविदुषो राज्ञोऽस्य द्युमणे रिव ८८ अवज्ञातोऽप्ययं मह्यं हितमिच्छति भूपतिः ॥ क्रोधस्ततोऽस्य नैवास्ति लोकद्वयभयंकरः ८९ कामक्रोधौ च सर्वस्य हृदि जंतोः प्रतिष्ठितौ ॥ हिवा ब्रह्मविदं विवृणुः गुरुशास्त्राच्छ्रुतं मया ९० अप्रत्यक्षा अपि सुरास्तपोभिर्बहुभिर्नृणाम् ॥ जन्मन्यस्मिन् भवंत्येते दृश्या जन्मांतरेथवा ९१ ब्रह्मनिष्ठेषु कश्चित्स्यादेकः सोऽपि हिराजसः ॥ वदेन्मह्यं न वा ब्रूयान्मोहयेद्वा वरांतरात् ९२ सुरेभ्यस्त्वपरे सर्वे जंतवो ब्राह्मणादयः ॥ मतो न्यूनात्मविज्ञानास्तस्मादेनं वज्रम्यहम् ९३ इति संचित्य बालाकिर्गतपापो महामनाः ॥ श्रोत्रियो ब्रह्मविद्यार्थं समित्पाणिस्तमभ्ययात् ९४

ब्रह्मविदुषो ब्रह्मविदो राज्ञोऽहेलनमवज्ञाकृता इति ८८ अवज्ञात इति । एषमवज्ञातोऽप्ययं भूपतिर्मह्यं हितमिच्छति ततः कृतापकारस्यापि हितप्रवृत्तेरस्य क्रोधो नैवास्तीति ८९ कामक्रोधाभावादेवास्य ब्रह्मवित्त्वं निश्चितमित्याह कामक्रोधाविति । ब्रह्मविदं हित्वा यजैयित्वा सर्वस्य जंतोर्हृदिकामक्रोधौ प्रतिष्ठितौ इत्थं मया गुरुशास्त्राच्छ्रुतम् गुरुशशास्त्रं च तयोः समाहारो गुरुशास्त्रं तस्मात् गुरुसंदिग्ध इत्याह अप्रत्यक्षा इति द्वाभ्याम् । यतः सुरा अतस्तपसामप्रत्यक्षाः संति तदहं नायवहुभिस्तपोभिः कृतैरेष्यस्मिन् जन्मनि दृश्याः प्रत्यक्षा भवेयुर्जन्मांतरे वेति संशयः ९१ ब्रह्मेति । प्रत्यक्षो न्यूनात्मविज्ञानोऽपि पतंग इत्याह सुरेभ्य इति । तस्मादितरज्ञानालभतं शयात् एनं अज्ञातं शत्रुम् ९३ एवं श्रुतिगतस्योदेति पदस्यार्थवितर्कमभिनीय परिशिष्टव्याचष्टे इति संचित्येति । ग

हस्ते इति । हस्ते समिधं गृहीत्वेति समिधं पाणिपदार्थः गर्भाष्टमः गर्भकालादष्टमवर्षावच्छिन्नः अष्टवर्ष इति यावत् । एतादृशस्त्रैवर्णिकः पुमान् बालो गुरुमेत्यशिष्यो हं शाधीति वदति एवं राजानमागत्य बालाकिर्वाक्यं जिज्ञासयोपगच्छामितं शाधीत्याकारं श्रुतावुपायानीत्युक्तमब्रवीदिति ९५ दर्शयन्निति । किंकुर्वन् बालाकिरेवमब्रवीत् इति दर्शयन् । इति किम् अस्मिन् लोके यो ब्रह्मविद्याधिकः स एव गुरुः । अपरस्तु विद्यांतरेषु बृहस्पतिसमोपि शिष्य एवेति ९६ तं होवाचेत्यादेशं पयिष्यामीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थं प्रपंचयति इत्थमित्येकविंशति श्लोके । इत्थं विनीतं त्यक्तं गर्वमागर्ह्य निरीक्ष्य विनयान्वितः प्रणतो सौ राजा प्राजलिर्बद्धांजलिः सन्नासनत उत्थायेदं वक्ष्यमाणं वचनं प्राहेति ९७ गुरुवदति । अत्र सर्वे विद्यात्रा ब्रह्मणा ब्राह्मणा जात्येव गुरवो निर्मिताः अपरे क्षत्रियाद्या वर्णिनः स्वभावेन शिष्या निर्मिता इति । तथाच मनुः 'उत्तमांगो द्रवाज्ज्यैष्ठ्या द्रह्मणश्चैवधारणात् । सर्वस्यैवा स्यसर्गस्य धर्मतो ब्राह्मणः प्रभुः' इति ९८ तर्हीति । तर्हीति तत्त्वं ब्राह्मणो भूत्वा क्षत्रिये मयि आत्मनः शिष्यतारूपं प्रति लोमं विपरीतं कर्म किं वा छसि कुतस्तव विपरीत कर्मणीच्छेत्त्यर्थः ९९ तत्र हेतुं न्वितर्कयति अपीति । मद्रचनादपि जातकोपः सन्निदं प्रति लोमं कृतवानसि हितोपदेष्टुं वचनात्कोपो नोचित इत्यपि नासूच्यते । भीतः भयाद्वा बाल्याद्वा । कीदृशाद्वा ल्यादज्ञानभावात् । अज्ञानं भावः स्वभावो यस्य तत्तथा तस्मात् १०० तत्र कोपश्चेदत्र हेतुस्तर्हि क्षमयानिवर्तनीय इति क्षमायो

हस्ते गृहीत्वा समिधो यथा गर्भाष्टमः पुमान् ॥ त्रैवर्णिको वदत्येत्यशिष्यो हं शाधिमामिति ॥ एवं राजानमागत्य बालाकिर्वाक्यमब्रवीत् ९५ दर्शयन्निति लोके स्मिन् ब्रह्मविद्याधिको गुरुः ॥ यः कश्चिदपरः शिष्यः स्वयं साक्षाद्बृहस्पतिः ९६ इत्थं गार्ह्यं निरीक्ष्या सौ विनीतं विनयान्वितः ॥ उत्थायासनतः प्राह प्राजलिं बद्धं च नं त्विदम् ९७ गुरवो ब्राह्मणा जात्या विद्यात्रात्रैव निर्मिताः ॥ स्वभावेनापरे शिष्याः क्षत्रियाद्याश्च वर्णिनः ९८ तर्हि किं ब्राह्मणो भूत्वा कर्मदं प्रति लोमकम् ॥ आत्मनः शिष्यतामत्र क्षत्रिये मयि वांछसि ९९ अपि मद्रचनाद्ब्रह्मज्जातकोप इदं बत ॥ कृतव्युनसि भीतो वा बाल्यादज्ञानभावात् १०० क्षमस्व त्वं मया यत्ते कटुकं वाक्यमीरितम् ॥ राजधर्मसमाश्रित्य बालेनाकृतबुद्धिना १०१ मदत्रयपराधीनो भवान्बहुजनान्मया ॥ श्रुतो दृष्टश्चेतेनैतत् शिक्षार्थं भवतः कृतम् १०२ ब्राह्मणा अपि निर्भर्त्यादुराचारामहीभुजा ॥ दृढं परीक्ष्य विज्ञाता इति शास्त्रं मया श्रुतम् १०३ प्रसीदाज्ञस्य विप्रैर्द्रतेन पंडितमानिनः ॥ मम धिदृष्टं तथाराज्यधर्मं क्रूरतमं त्वमुम् १०४ भीतिश्च तव माविप्रभूयान्मतः कथंचन ॥ महापराधिनं चाहं न हन्मि प्राणिनं क्वचित् १०५ चोरेभ्योऽपि च वितानि दत्त्वा चौर्यान्निवर्तये ॥ तावता पिचये पापान्निवर्तते न मोहिताः ॥ निःसारयामि तान् देशात्स्वकीयात्पापकारिणः १०६

ग्यतां दर्शयन् प्रार्थयते क्षमस्वेति चतुर्भिः । यन्मयाराजधर्मसमाश्रित्य ते तुभ्यं कटुकं वाक्यमीरितं तत्क्षमस्व ब्राह्मणस्य गुरुत्वं स्फुटयन् शिष्यवदात्मानं विशिनष्टि बालेनाकृतबुद्धिनेति । अकृताया गमाचार्यसत्संगादिभिरपरिपका बुद्धिर्यस्य स तथा तेन १०१ कटुवाक्याभिधाने प्रयोजकं निवेदयति मदेति । भवान्मदत्रयस्य विद्याधनकुलाल्यस्य पराधीनो मया बहुजनमुखाच्छ्रुतः स्वयं दृष्टश्चेतेनापराधनिर्णयेन एतत्कटुकाभिधानं भवतः शिक्षार्थं कृतमिति १०२ राजधर्मवाक्यार्थमभिनयति ब्राह्मणा इति । शास्त्रस्वरूपं तूक्तं १०३ भवद्विब्राह्मणे रवोपदिष्टं तुल्ये धर्मममप्रमादं पश्यसि चेत्तथापि क्षमस्व हांतुं भवत्क्षोभं दृष्ट्वा स्मादुद्दिष्टोऽस्मीत्याह प्रसीदेति । तेन ब्राह्मणैरुपदिष्टस्येव मया चरणेन ममाज्ञस्योपरि प्रसीदेति अमुं राजसंबन्धिनम् १०४ द्वितीयोऽनुचिताचरणहेतुभेय रूपो यः शंकितस्तं वारयति भीतिश्चेति पंचभिः । मत्तो भीतिस्तव माभूयात् यतो महापराधिनमपि प्राणिनं प्रापो न हन्मीति १०५ प्रायेणाहननमभिनयति चोरेभ्य इति । प्रथमेऽपराधे वित्तदा नेन चौर्यान्निवर्तनं करोमि द्वितीये देशाभिः सारणमिति १०६

अथैवमिति । अथएवमपिदेशानिस्सारणेकृतेपितेषांचौर्यत्यागस्याशक्यत्वेसतितृतीयेऽपराधेइतियावत् तान्तृतीयापराधिनःललाटेगुणःपदेनलोहमयेनतमेनांकयामि । अथचतुर्थ्यादिकमपराधं चेत्कुर्व्युस्तर्हि वामदक्षिणदशयोर्वामदक्षिणपादयोश्चैकमन्यतरंछेदयामि । एवंसप्तमापराधपर्यंतंन्यवस्थायांस्तयामप्यष्टमं चेत्कुर्व्युस्तदाहन्मीति १०७ युद्धेपिघर्मणेवहन्मीत्याह युद्धायेति । युद्धाययुद्धं कर्तुंअभिमुखःसावधानोयुवाचसन्मांशक्षेपपूर्वयोहन्यात्तमेकंयुद्धेहन्मिनापरमुक्तविशेषगहीनमित्यर्थः १०८ भवतस्तुशंकैवनोचितेत्याह कुतइति । स्वस्थःक्षोभहीनः गतज्वरोगतस्तापः १०९ प्रतिलोममिति । कर्मैतिशेषः अज्ञानरूपबाल्यनिवृत्त्येवेदेवंकरोपितथापिगुरुन्गच्छेतुभ्यंनमोस्तु ११० एवमिति । एवमुक्तोवालाकिर्नागमत्किंतुचिंतालजयोःसूचनायाधोवदनत्वेनश्वासादिवेशिष्ठचरूपातुरत्वेनविशिष्टःपादाग्रेणभूमिलिखन्सरेखांकुर्वत्स्थावेवेति । ईगितज्ञइति । ईगितैर्भाववेत्ताऽजातशत्रुर्वक्ष्यमाणविधयापुनरुक्तवान् तत्राधोवदनत्वमूलेखनाभ्यां लिंगाभ्यांक्षत्रियपादग्रहणोद्यमरूपशास्त्रविरुद्धाचरणजन्यालजाज्ञाता श्वासादेश्चकथमन्यतोज्ञानंलप्स्यइतिचिंताचज्ञाता तथाचोक्तं 'दुराचारादिभिर्ब्रौडायाद्यर्थाभावोभियीयते । वस्त्रांगुलीयकस्पर्शभूरेखाधोमुखादिकृत्' इति । 'चिंताध्यानंहितानाप्तेःशून्यताश्वासतापकृत्' इतिच १११ तत्रलजादुःखंचिंतानिवृत्त्योपज्ञांतंभविष्यतीतिमत्वावालाकिंचितितंविद्याभप्रकारमपवदन्

अथैवमप्यशक्यत्वे ललटेश्वपदेन तान् ॥ अंकशाम्यथचेत्कुर्युच्छेदयाम्यंगमेवहि ॥ हस्तयोः पादयोरेकमष्टमेहन्मि तान्नरान् १०७ युद्धायाभिमुखोयोमां हन्यात्पू
र्वंयुवापुमान् ॥ सावधानः सुशस्त्रेण तमेकं हन्मि नापरम् १०८ कुतोद्विजो तमंहन्यामवध्यं सर्वदेहिभिः ॥ इति विज्ञाय विप्रेन्द्रस्वस्थो भवगतज्वरः १०९ प्रतिलोमं
कथामात्वं लोकद्वयविनिर्दिष्टम् ॥ यथागतं प्रयाहित्वं गुरून्वाव्रजे तेनमः ११० एवमुक्तो थवालाकिरधोवदन आतुरः ॥ नागमन्निःश्वसंस्तस्थौ भूमिपादाग्रतोलिख
न् ॥ इंगितज्ञोऽजातशत्रुर्वालाकिं पुनरुक्तवान् १११ प्रतिलोममिदं विप्रब्राह्मणः क्षत्रियं व्रजेत् ॥ ब्रह्ममेव क्षयतीत्येवमभिप्रायेण धार्मिकः १२२ याजनाध्यापनं चैव
विशुद्धान् प्रतिग्रहः ॥ ब्राह्मणस्यैव कर्मैतत्क्षत्रियस्य न कर्हिचित् ११३ अध्यापने धिकारोऽस्ति यस्य नैव कथं हिंसः ॥ उपनेता भवेत्लोकेश्च त्रियोधमवर्णभाक् ११४
व्रतंचममविप्रेन्द्रब्राह्मणेभ्यः सदैव हि ॥ ददामि याचितं प्राणान् किमुदारादिकं परम् ११५ गुरवेऽपि ततस्तुभ्यमहं विज्ञापयामि भोः ॥ याचकायात्मनो विद्यां प्राणेभ्यो
पि गरीयसीम् ११६

प्रकारान्तरं दर्शयति प्रतिलोममिति शब्दः । इदं विपरीतरूपं कर्म मन्ये इदं किं यद्वाहण उत्तमवर्णः क्षत्रियमथ मयवर्णमयं महां वक्ष्यत्युपदेश्यतीत्यभिप्रायेण ब्रूते दीक्षाये उपगच्छेत् कीदृशो ब्राह्मणः धार्मिकः स्वधर्मं चरति आसेवत इति स तथा अधार्मिकस्तु शूद्रवत् 'नानुतिष्ठति यः पूर्वानोपास्ते यश्च पश्चिमान् । स शूद्रवद्बहिष्कार्यः सर्वस्माद्द्विजकर्मणः' इति मनूकैः द्विजकर्मणः सत्कारादेरिति तथा ख्यातारः ११२ क्षत्रियस्य च ब्राह्मणदीक्षणमनुचितमित्याह याजनेति । याजना ण्यासश्चेति युच् । विशुद्धादपतितात् एतन्नयं ब्राह्मणस्यैव विहितमिति शेषः । क्षत्रियस्य यजनाध्ययनदानैर्ब्राह्मणसमानकर्मणोपियाजनादिकं न कर्हिचिद्विहितमिति ११३ अध्यापने इति । यस्य क्षत्रियस्याध्यापनेनाधिकारः स उपनेता उपनयनस्याचार्यत्वफलकस्य विधिवदात्मसमीपनयनरूपस्य कर्तव्यं भवेदिति 'अथर्वब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीत' इत्यादि श्रुतौ उपनयनस्य अध्यापनसमानकर्तृत्वेन विधानादिति भावः ११४ तथापि तुभ्यं दानविधया वक्ष्यामीत्याह व्रतमिति । ममेदं व्रतं नियमः इदं किम् यद्वाहणेभ्यः प्राणरूपं याचितमपि ददामि क्रियतामिति ११५ गुरवेपीति । तत उक्तनियमवशात् ब्राह्मणत्वेन गुरवेऽपि तुभ्यं याचकायात्मनो विद्यां विज्ञापयाम्येव ददाम्येव न

दातृयाचकेति । आवयोर्दातृयाचकत्वलक्षणः संबंधोभूयादिति गुरुशिष्यतोरूपस्तुमाभूयादिति । अतएतस्मात्तवविद्यालाभोपायाश्चितितादितोस्त्वंतच्छृणुयत्तुभ्यंविज्ञापयामिबोधयामीति ११७ तहप्राणावित्यादिकमुत्तस्थावित्यंतवाक्यं व्याकरोति इत्युक्तेत्यादित्रयोदशभिः । श्रुतेः प्रथमांशेन पाणावभिमुख्येनात्यादरेण गृहीत्वैत्यर्थं केन सूचितामत्यादरं तावदर्शयति तं बालाकिं प्रणम्यात्मन आसने राजासने संस्थाप्य उपवेश्य स्वयं तुराजाभूमौ नीचासने उपविश्य इदमुत्तरश्लोकमयं वाक्यमुक्तवानिति ११८ प्राणादिभ्य इति । प्राणादिभ्यो जडेभ्यो व्यतिरिक्तस्त्रिविधपरिच्छेदहीन ईश्वरः स्वप्रकाशनं द्रुपः सर्वात्मा योस्तितमेव ब्रह्म पदार्थं विद्धीति ११९ इत्युक्तं इति । इति वाक्ये राज्ञोक्ते सति जातो विश्वास उत्कटकोटिक संशयात्मक संभावनात्वेन प्रसिद्धो यस्य एतादृशं गार्ग्यमन्वयव्यतिरेकाभ्यां बोधयितुं सनिश्चयं कर्तुं स्वयमासनादुत्तस्थाविति १२० तस्येति । तस्य बालाकर्महासनादवतरतो मानाधिक्याय राजसत्तमोऽजातशत्रुः स्वकरंदत्वारहस्यार्थबोधनाय सभांत्यक्त्वा बालाकिना सह तः पुरं विवेशेति १२१ तत्रेति । तत्रांतःपुरे द्वारिद्वारदेशे सुमोनिः श्वसन् प्राणमात्रव्यापारवांस्तिष्ठति स्मेति तदंतिके बालाकिना सह तस्थाविति १२२ अजातेति । तत्र स्थित्वा त्मात्मेन बालाक्यभिमत प्राणस्यानात्मता स्फुटीकरणाय गार्ग्यं प्रसिद्धैर्गार्ग्येण सम्यग्ज्ञातैर्नादपूरितैरुच्चैरुच्चारितैश्च प्राणस्य नामभिरेव सुसंपुरुषमामंत्रयत संबोधितवानित्यर्थः १२३ प्राणस्य सर्वदेवतारूपस्यानामान्यभिनयति

दातृयाचकसंबंधोनावयोर्गुरुशिष्यता ॥ भूयादतः शृणु त्वंतुभ्यं विज्ञापयामियत् ११७ इत्युक्ताऽजातशत्रुस्तं प्रणम्यात्मन आसने ॥ संस्थाप्याथ स्वयं भूमावुपविश्येदमुक्तवान् ११८ प्राणादिभ्यः समस्तेभ्यो व्यतिरिक्तो महेश्वरः ॥ आनंदात्मा स्वप्रकाशो गार्ग्यब्रह्मेति विदितम् ११९ इत्युक्ते जातविश्वासं गार्ग्यबोधयितुं त्रुपः ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामुत्तस्थौ स्वयमासनात् १२० तस्य दत्वाकरं स्वस्य राजवद्राजसत्तमः ॥ परित्यज्य सभामंतःपुरं मेघविवेशह १२१ तत्र कश्चित्पुमान्सुसोद्वारितिष्ठति निःश्वसन् ॥ गार्ग्येण सहितस्तस्थौ राजा तस्य समीपतः १२२ अज्जतशत्रुः पुरुषमामंत्रयदनेकधा ॥ गार्ग्यप्रसिद्धैः प्राणस्य नामभिर्नादपूरितैः १२३ आदित्यचंद्रमोरूपबृहत्पांडुरनीरग ॥ उपर्यधो विभागेन वा सो वनीरसंवृत ॥ प्रियदर्शन सोमाख्य राजन्दीप्ति सहस्रभाक् १२४ एवमामंत्रितः प्राणो देवतानामभिस्तदा ॥ अभोक्तृत्वाज्जागरूको नाबुध्यत कथंचन १२५ घटबुध्नो दराकारं पृथोजलविधारण ॥ इत्यादिनामभिर्बोध्यः स्वं न वेति यथा घटः ॥ अचेतनत्वात् प्राणोपिनैवमात्मानमण्वपि १२६ दोधूयमानोपि भृशं न विदूषालबोधितः ॥ अनात्मता ततस्तस्य घटस्येव विनिश्चिता १२७

आदित्येति । आदित्यचंद्रमोरूपेयस्य प्राणस्य सतथा तत्संबोधनं हे आदित्यचंद्रमोरूप हे बृहन्नभ्यधिक पांडुरं शुक्लवर्णं नीरं तद्वच्छति आश्रयते ' आपोमयः प्राणः ' तत्संबोधनं हे पांडुरनीरगेति उपरि अधो विभागेन वा ससा उत्तरीयांतरीयरूपेण एकेन यथा पुरुषः संवीतो भवति तद्वन्नीरेण संवृत । हे प्रियदर्शन हे सोमाख्य सोमनामक हे ब्राह्मणानां राजन् । हे दीप्ति सहस्रभाक् असंख्यात देवतारूपकिरणशालिन् १२४ एवमिति । एवं देवतानामभिः प्राणस्य समष्टिरूपप्रतिपादकैर्नामभिरामंत्रितः संबोधितोपि प्राणो नाबुध्यत न प्रबोधं प्राप्तः कुतः अभोक्तृत्वात् अचेतनत्वेन भोगाश्रयतानहत्वात् यदि प्राण एव चेतनत्वव्याप्य भोक्तृत्वात् स्यात्तर्हि स्वकीयं नाम बुद्ध्या प्रबुद्धयेति भावः न च प्राणस्याप्रबोधे सुप्तिः प्रयोजिका । आसादिस्वव्यापारारूढत्वेन सुप्तेर्दुर्वचत्वादिति दर्शयितुं प्राणं विशिनाष्टिं जागरूक इति १२५ अचेतनत्वादबोधं सह्यतामाह घटेति । हे घटबुध्नो दरायोर्मूलमभ्यपोराकारः पृथुर्विशालो यस्य सतथा तत्संबोधनं हे बुध्नो दराकारपृथो हे जलविधारण जलधारक इत्यादिनामभिर्बोध्यः संबोधयितुं मिष्टोपि घटः स्वमात्मानं यथानवेत्ति अचेतनत्वात् । एवं घटवत् प्राण आत्मानं अण्वपि किंचिदपि न वेति स्मेति १२६ ततः किमत आह दोधूयमान इति । यतः प्राणो दोधूयमानः स्वव्यापारं कं पन रूपमिति शयेन कुर्वाणो भूपालेन राज्ञा संबोधितोपि नावेत्तं ज्ञातवान् ततः अबोधो देवहेतोस्तस्य प्राणस्यानात्मता बालाकिनानिश्चितासीदिति १२७

एवंमाणस्यानात्मताबोधनेपिशुद्रात्मनःसाक्षाद्बोधयितुमशक्यत्वात्स्थूलारूपंतीत्यायेन शुद्रात्मबोधनायविशिष्टरूपेभोक्तृरिआत्मबुद्धिमवतारयितुमुपायांतरंचकारेत्याह बालाकिनेऽथेति । अथ बालाकिनेभोक्तारंदर्शयितुमिदमीश्वरोराजाचकार इदंकिम् यत्स्वकीयेनकरेणअस्यसुप्तस्यकरंपेयामासगाढंन्यपीडयदिति । यच्चपरेणप्रयोज्यकर्त्रापुरुषेणएंसुप्तंपृच्छायष्टिकयाघातयत्ताडितंकृतवानिति १२८ यथेति । यष्टिघातपाणिपेषणरूपहेतुदयात्संजातावेदनापीडास्यएतादृशोभोक्तासुखदुःखयोरनुभवितापुरुषउत्तस्थौपीडानुभवेनप्रबोधंप्राप कीदृशः दीप्तःक्रोधेनज्वलन्निवेतिदीप्तोहृष्टांतः भस्मापायेभस्मनोपनयेऽपहारेकृतेसतिथयानल इति १२९ एवमुत्तस्थौवित्यंतंन्याख्यायतद्वावमभिनयन्नुत्तरश्रुतिप्रथमवतारयति करणेतिद्वाविंशतिश्लोकैः । एतावतानिदर्शनेनबालाकिःसोपाधिकमेवभोक्तारंज्ञातवान् । ततोभोक्तृभिन्नंशुद्धंनज्ञातवानित्यर्थः १३० ननुशुद्धस्यैवभोक्तृत्वंकुतोतस्यादित्याशंकावारयितुंभोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तभूतांभुक्तिंनिरूपयति भुजिक्रियेतिद्वाभ्यां । भुजिधात्वर्थयोःफलव्यापारयोर्मध्येभुजिक्रियाव्यापाररूपानभुक्तिर्नभोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तताहा । तत्रहेतुंनियमेनभोक्तृरित्वाभावमाह नैषाभोक्तृरितिनिश्चितेति । एषाभुजिक्रियाभोक्तृरितिनिश्चितानियमेनोपलभ्यमानानभवतितत्रासतीत्यावत् । नियमाभावेहेतुअव्याप्त्यतिव्याप्तीदर्शयति मध्यपादद्वयेन । कष्टंक्रमेतिन्यायेनक्रियायादुःखरूपत्वात्भोक्तृत्वस्य

बालाकिनेऽथभोक्तारंदर्शयन्नकरोदिदम् ॥ स्वकीयेनकरेणास्यपेषयामासवैकरम् ॥ भृशंतथापरेणैनंयष्ट्याघातयदीश्वरः १२८ यष्टिघातात्पाणिपेषाद्भोक्तासंजातवेदनः ॥ उत्तस्थौसतदादीप्तोभस्मापायेयथानलः १२९ करणग्रामसहितंभोक्तारंज्ञातवानसौ ॥ बालाकिर्नततोभिन्नंबुद्धिसाक्षिणमीश्वरम् १३० भुजिक्रियानभुक्तिःस्यात्क्रियायादुःखरूपतः ॥ हस्तास्यादौचसत्त्वेननैषाभोक्तृरितिनिश्चिता १३१ यद्यप्येषाभवेत्तस्मिन्पुष्ट्याख्येयमीरिता ॥ लेपनेनयतःकुडचंपुष्टंभवति नित्यशः ॥ सुखदुःखेततोज्ञेयेतुष्ट्याख्येभुक्तिशब्दिते १३२ दुःखंनभोगशब्दाख्यंमुख्यंलोकेस्ति कुत्रचित् ॥ स्रग्विणंभोगिनंप्रादुर्नशूलस्थंयतो नरम् १३३ कस्मैचिदपि नैवात्ररोचतेदुःखमण्वपि ॥ तेनतृप्तिश्चनैवस्यादरुचौतृप्तताकुतः १३४

सुखेनापिनिरूपितत्वादव्याप्तिः भोक्तृत्वानधिकरणेषुदंतमुखजिह्वादिपुक्रियायावर्तमानत्वेनचातिव्याप्तिरितिभावः १३१ यद्यपीति । यद्यपिभुजिधातोःफलत्वेनार्थभूतातृप्तिरेषाप्रवृत्तिनिमित्तभूताभुक्तिःस्यात्तथापिअयंविशेषोऽवयवार्थइतिशेषः । यतःफलेस्तृप्तःपितूनताप्सीदित्यादिप्रयोगवशात्तृप्तेःपुष्टिस्तुष्टिरितिद्वैतप्रसिद्धे नचपुष्टितुष्टिशब्दयोःपर्यायत्वं यथाश्रतःस्युस्तुष्टिःपुष्टिःशुद्धपायोनुधासमितिभागवतैकादशोतहप्रयोगात् तत्रपुष्ट्याख्यायात्तृप्तिःइयंभुक्तिर्नैरिता । तत्रहेतुंभुजिक्रियावदतिप्रसंगमेवदर्शयति लेपनेनेति । कुडचेभोक्तृत्वाभावेपिपुष्टेर्दर्शनादित्यर्थः । परिशेषात्सुखदुःखात्मिकातुष्टिस्तृप्तेःस्वरूपभूताभुक्तिरित्याह सुखेति । विद्यारण्यैरप्युक्तं 'सुखदुःखाभिमानाख्योविकारोभोगइत्यते' इति १३२ तत्रदुःखस्यभोगशब्दार्थतर्भावउपचारादितिवक्तुंशुलोकाभोगिनंप्राहुः शूलस्थंशूलारोहदुःखमनुभवंतंतथाहुरिति १३३ ननुमास्तुसुखरूपतयादुःखस्यभोगशब्दार्हत्वं सुखजनकतयातुस्यादित्याशंक्यनतथापीत्याह कस्मैचिदिति । अत्रलोकेरुचोप्राप्तपुष्टिःफलव्यापाररूपरूपभावेदुःखमेवसहितंनदुःखेनतृप्तताकुतःस्यात्कारणाभावेकासांभावस्यप्राप्त्यव्याप्त्यादितिभावः १३४

सामान्याप्रयोजकस्य विशेषाप्रयोजकत्वमिति न्यायावपि दुःखस्य प्रयोजकत्वमिति दर्शयितुं तस्मै प्रीतिविशेषतामाह अनुकूल इति । अनुकूले भुज्यमाने सति भोगस्यावृत्तौ पीनः पुनरुपायां स
 त्यायः सुखोदयः उदितसुखमिति यावत् सावृत्तिरित्युच्यते सावृत्तिः प्रतिकूले कथं स्यादिति १३५ फलितमाह तत इति । ततः मुख्यत्वासंभवात् उपचारः सादृश्येन प्रवृत्तिः इह न्यवहारे । उ
 पचारे बीजमाह सुखेति । पुंसि भोक्तिरतिशयचित्परिणामविशेषं दर्पादिरूपसादुःखावाप्तिः अतोऽतिशयावायकत्वरूपसाधर्म्यात् १३६ एतादृशभुक्त्याश्रयस्य भोक्तृज्ञानमात्रेण न कृतक
 त्यतेति हेतोर्ज्ञापयिष्याम्येवेति प्रतिज्ञावतोरज्ञावक्तव्यमवशिष्यत एवेति सूचयन्नुक्तभोक्तृत्वस्य शुद्धेऽसंभवमाध्यासिकत्वं कल्पितस्य तस्य कल्पितमेवाश्रयंच दर्शयति पुंसीत्यादिना । योयं भुक्तिसंज्ञः
 सुखदुःखसमागमकालिकोऽतिशयः पुंसि विशिष्टरूपे दृष्टः अहं सुखीत्यादिरूपेणानुभूयमानः स आनंदात्मनि अद्वितीये असंगे चात्मनि स्वरूपतः स्वरूपमालोच्य कथं स्यात्संभवेत् अद्वयादिरूपे आत्मनि परि
 च्छिन्नादिरूपस्य भोक्तृत्वस्य न कथंचिदपि संभव इति यावत् १३७ कथं तर्हि भोक्तृत्वस्यात्मनि भानोपपत्तिरिति चेदध्यासादित्याह स्वयमिति । पूर्वाद्धोक्त आनंदात्मनि भोक्तृत्वमाध्यासाद्विनाऽध्या
 समंतरेण न कल्पते नोपपद्यत इति अध्यासस्त्वतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्युक्तलक्षणः कार्यावित्यात्वेन प्रसिद्धः १३८ अध्यासाप्यथानुपपत्त्यैव च मायादिपदवाच्यमज्ञानमभ्युपगतमित्याह स्वसजातीति ।

अनुकूले भुज्यमाने आवृत्तौ च सुखोदयः ॥ तस्मिरित्युच्यते लोके प्रतिकूले कथं हि सा १३५ ततो दुःखस्य भोग्यत्वमुपचारादिहोच्यते ॥ सुखावाप्तिर्यथा पुंसि कुरुतेऽति
 शयंतदा ॥ दुःखावाप्तिस्तथा साऽतो भुक्तिरित्युच्यते जनैः १३६ पुंसियोतिशयो दृष्टः सुखदुःखसमागमे ॥ आनंदात्मनि चासंगे कथं सस्यात्स्वरूपतः १३७ स्व
 यंप्रकाशचैतन्ये कार्यकारणवर्जिते ॥ आनंदात्मनि नाध्यासाद्विना केनापि कल्पते १३८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जिते ॥ आनंदात्मनि मायाऽतः कल्पि
 तावेदवादिभिः १३९ द्विस्वभावा हि सादृष्ट्या विक्षेपावृत्तिकारिणी ॥ आवृत्तिः सर्वदा सैद्धाविना नंदात्मबोधनम् १४० विक्षेपो द्विविधः प्रोक्तः स्वप्नो जागरणं त्विति ॥
 सुप्रसिद्धं जागरणं भूतानां बुद्धिजीवनम् १४१ यत्रायं व्यवहारः स्यादिति द्विर्वाह्यचारिभिः ॥ स्वप्नः संस्कारजो ज्ञेयो मनोमात्रैकहेतुकः १४२ सुखदुःखकृतो दृष्टः स्व
 प्रेप्यतिशयो नृणाम् ॥ स्वप्ने यत्रैव दृष्टो यंतत्र जागरणेऽपि च १४३

स्वप्नसजातिश्च विजातिश्चेति स्वसजातिविजातयस्तेभ्य उच्यते निरूपितं भवतीति स्वसजातिविजात्युत्थ एतादृशं यद्देवत्रयं तेन विवर्जिते आनंदात्मनि अतोऽध्यासानुपपत्तेरेव माया कल्पिता वेदवादिभिरि
 त्यनेन बंधमोक्षादिश्रुतार्थापत्तिरप्यज्ञाने मानमिति सूचितम् कल्पितेति पदेन च मिथ्याभूताध्यासोपपादनाय कल्पमानामिथ्याभूतैव कल्पते यादृशो यस्तदादृशो बलिरिति न्यायादिति सूचितम् १३९
 भोक्तृत्वाद्यध्यासोपपादकं तस्याः स्वभावद्वयमाह द्विस्वभावेति । सामान्याप्रयोजकत्वविशेषावरणयोः करणशीलाऽतो द्विस्वभावाद्भोक्तृत्वविशेषावरणशक्तिरूपैस्वभावो यस्या एतादृशी दृष्टा दृष्टार्थानुपपत्त्या क
 ल्पिता तत्रावृत्तिर्मायास्वभावप्रयुक्ता सर्वदा सुषुप्त्याद्यवस्थात्रयेऽपि सिद्धा साक्षिप्रत्यक्षेणेति शेषः । कीदृशी आवृत्तिः आनंदात्मबोधनं विनावर्त्तमाना आत्मबोधैकनिवर्त्या इति यावत् १४० द्वितीय
 स्वभावप्रयुक्तं विक्षेपं विभजते विक्षेप इति । तत्र जागरणं भूतानां प्रसिद्धं कीदृशं जागरणं बुद्धिजीवनं बुद्धिजीवनं धारणं यस्य बुद्ध्याश्रितमिति यावत् । 'जीवनं वर्त्तने नोरेमाणवारणयोरपि' इति विश्वः १४१
 जाग्रदलक्षणमाह यत्रेति । बाह्याः स्थूलविषयाः । स्वप्नलक्षणमाह स्वप्न इति । मात्रपदेन इन्द्रियव्यावृत्तिः १४२ एवमध्याससामग्रीप्रदर्शय भोगस्यात्मन्यध्यासेन भासमानतयोक्तस्य मुख्यमाश्र
 यं निर्धारयति सुखेति त्रिभिः । सुखादिकृतोतिशयः परिणामविशेषः स्वप्नेऽपि दृष्टः अयमतिशयः स्वप्ने यत्र निष्ठस्तत्रैव जागरणेऽपि भेदव्यः १४३

अंतरिति । भोगसंज्ञस्यातिशयस्याश्रयतायोग्यत्वमेव । तत्र हेतुमाह । इन्द्रियाणामिति । शुद्धात्मनोऽसंगत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् १४४ सुखदुःखातिशयवदिति । तेनाप्यस्य भोगाश्रयतायोग्यस्याभावेन मन एव तदाश्रयत्वेन मर्तचेतर्हि जाग्रत्यपि तदेवास्त्विति । अन्यथा स्वप्नाग्रतो भोगस्य भिन्नाश्रयत्वाभ्युपगमे प्रत्यभिज्ञाय एवाहं स्वप्ने साम्राज्यसुखमन्वभूवंस एवाहमेकांतवाससुखमनुभवाभीत्याद्याकाराभोक्त्रेकयावगाहिनीनोपपद्येतेति १४५ ननु मनसोपि प्राणवज्जडत्वात्कथं भोगाश्रयतायोग्यत्वमित्याशंक्य विशेषं दर्शयति यद्यपीति । तन्मनः यतः प्राणादिः प्राणकारणाद्गतसूक्ष्मरूपादादिमत्तलब्धजन्मकं तथाप्यस्य मनसः प्रकाशत्वमभ्युपगंतव्यं दर्शनबलात् अपरस्य प्राणादेस्तु न प्रकाशत्वमिति १४६ जडत्वेऽप्यन्तरविशेषेऽदृष्टान्तमाह जडतायामिति । प्रदीपघटयोर्जडतायांसमानायां प्रदीपेनैव घटोद्दृश्यः प्रकाशयः तेन घटेन दीपस्तु न प्रकाशय इति सर्वैर्मते तद्वदिति १४७ ननु मनसो जडस्यापि प्रकाशकत्वाभ्युपगमे बाध्यमतापत्तिरित्याशंक्य न वयं स्वतंत्रां मनसः प्रकाशतां मनहेति कुचित्प्रतिबिंबसापेक्षाम् पूर्वप्रदर्शिता प्रकाशता तु प्रतिबिंबग्रहणयोग्यतारूपेवेत्याह नचेति । मानसोपि प्रकाशो वृत्तिरूपश्चैतन्यं चिदाभासमनपेक्ष्य न प्रकाशयति किं त्वपेक्ष्येव तेन चिदाभासापेक्षणेनायं मनसः प्रकाशो जडतां जहाति चेत्तनायमानो भवति नः औपनिषदानां मते इति शेषः । एतेन सर्वदा ज्ञानापत्तिश्च परास्तेत्याह तत इति । ततश्चैतन्यापेक्षाभ्युपगमादेवांतःकरणं नानाविधज्ञानशालि उक्तमिति । तथाच योगसूत्रं तदुपरागपेक्षत्वाच्चित्तस्य वस्तुज्ञाताज्ञातमिति । अयं भावः यद्यंतःकरणं स्वभावतश्चिद्रूपं स्यात्तर्हि एकाविधज्ञानमेव स्यात् परापेक्षत्वे तु यदायदा इच्छादिविलक्षणाचि

अंतःकरणमात्रं हि स्वप्ने तिष्ठति नापरम् ॥ इन्द्रियाणां विलीनत्वात् प्राणस्याचेतनत्वतः १४४ सुखदुःखातिशयवत्स्वप्ने तेन मनो मतम् ॥ ततो जाग्रणेऽपि स्यात्तदेवातिशयास्पदम् ॥ अन्यथा शयनोत्थाने प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् १४५ यद्यप्यचेतनं तस्यात्प्राणादेरादिमद्बुधम् ॥ तथाप्यस्य प्रकाशत्वं विद्यते नापरस्याहि १४६ जडतायांसमानायां प्रदीपघटयोर्हि ॥ प्रदीपेनैव घटोद्दृश्यः स्याद्वदस्तेन न दीपकः १४७ न चानपेक्ष्य चैतन्यं प्रकाशो मानसोपि हि ॥ प्रकाशयति तेनायं जडतां च जहाति नः ॥ ततो नानाविधज्ञानमंतःकरणमीरितम् १४८ तत्र स्थः परमात्मायं विज्ञानमयशब्दितः ॥ पूरयत्येष देहादितस्मात्पुरुष इत्यपि १४९ यद्बुद्धुः खं सुखं तद्वज्जडत्वाद्यैर्हिकारणैः ॥ न विद्यते जायमानमानं दात्मनिकिंचन १५० स्वयं प्रकाशमात्मानं बुबोधयिषुरीश्वरः ॥ पुरुषं विज्ञानमयमिति बुद्ध्या स्पृष्टवान् १५१

प्रतिबिंबग्रहणक्षमावृत्तिर्जायते तदेव स ज्ञानं भवतीति नानाविधज्ञानतोपपद्यते इति १४८ तत्र स्थ इति । तत्रांतःकरणे तिष्ठति आविद्यकसंबन्धेन संबद्धो भवतीति स तथा ईदृशः परमात्मा विज्ञानमयशब्दितो भवति प्रकृतवचनेन मयद् विज्ञानमंतःकरणं प्रकृतसुखदुःखाद्यन्वये प्रधानं यस्य स तथा ईदृशं कविज्ञानमयशब्दभाग्भवतीत्यर्थः । तथा एव तत्र स्थः परमात्मा यतो देहादिकं पूरयति चिदाभासरूपेणाप्याययति तस्मात्पुरुष इत्यपि शब्दितो भवति पूरी आप्यायने इत्यस्मादौणादिको बाहुलकात् कुपन् १४९ यद्बुद्धिर्दिति । वस्तुतस्तु आनंदात्मनि आनंदरूपे आत्मनियद्बुद्धुः खं न विद्यते न संभवति तद्वज्जायमानं जन्यमंतःकरणवृत्तिरूपं सुखमपि न विद्यते जडत्वादिभ्यो हेतुभ्यः तथाच प्रयोगः जन्यसुखमात्मनि न विद्यते जडत्वात्परिच्छिन्नत्वादृश्यत्वाच्च दुःखवदिति निष्कलं निष्क्रियं शांतमित्यादि श्रुतयोप्यनुसंधेयाः अत्र फलभूतसुखदुःखयोर्निरासे तत्साधनानामर्थान्निरासात्कार्यकरणवर्जित आत्मेति सूचितम् १५० स्वयमिति । स्वयं प्रकाशमात्मानं विज्ञानमयस्य पारमार्थिकरूपं बुबोधयिषुर्वो धयितुमिच्छन्नीश्वरो राजाऽजातशत्रुविज्ञानमयं स्पृष्टवान् विज्ञानमयगोचरांश्चरान्श्चकार कया इति बुद्ध्या इत्येकविंशतिश्लोकेन अभिप्रायेणोत्तरार्थः । बालाकिना ज्ञातोऽपि भोक्ता विज्ञानमयोऽतः करणात्मनो रन्ध्रान्याप्यसिद्धरूपत्वात् मिथ्यात्मा तस्य पारमार्थिकरूपमस्मिन् प्रतिज्ञावदेनावश्यं मया बोधनीयमित्यभिप्रायस्वरूपम् १५१

केपएतद्वालाकेइत्यादिप्रश्रवाक्यसाभिप्रायव्याकरोति पुरुषइतिपंचमिः । यस्यविज्ञानमयःपुरुषःप्राणाद्विलक्षणःसत्यभोक्तृत्वेनत्वयासुमोत्थापनव्यापारेणावगतोबुद्धः । अथैतत्त्वयावक्तव्यं
अयंप्रभुर्भीक्ताकस्मिन्देशेस्थितःसन्शयनमकरोत्कृतवानितिप्रथमःप्रश्नः । तथाशयनंकुत्रकिमाधारकमितिद्वितीयः । अयंपुमान्कुतआगात्जागरणमागतवानितितृतीयः । अत्रविज्ञानमयइति
विशेषणंबृहदारण्यकचतुर्थोऽध्यायप्रथमब्राह्मणादुपसंहृतमितिबोध्यम् १५२ तेषांप्रश्नानालौकिकदृष्ट्याप्रसक्ताभेदबुद्धिबाधित्वातत्त्वप्रदर्शनार्थत्वमितिसूचयितुंलौकिकदृष्ट्यनुसारेणप्रश्रविषय
स्पसंदिग्धत्वमाह स्वस्मिन्निति । लोकेशयानःशयनंकुर्वन्पुरुषःकदाचित्स्वस्मिन्स्वाश्रितोभवेत् यथातिष्ठन्शयानःकदाचित्परिस्मिन्शय्यादिरूपेपराश्रितोभवतीतिशयानाधारगोचरःसंशयःप्र
सिद्धः । नचैतत्संशयनिवृत्त्याशयनाधारगोचरःसंशयोनिवर्तते शयनाधारस्पशयानाधारात्पृथक्त्वेनापिलेकिप्रसिद्धेरतएवचद्वितीयःप्रश्नःपृथक्कृतइतिसूचयन्शयनाधारगोचरसंशयमाह शयानइति ।
शयनकर्तामंचकादिरूपयदाधारकःशयनमपितदाधारमित्यपिलोकेप्रसिद्धं । अपरत्रशयानाधारादपराश्रितमित्यपिप्रसिद्धमित्यर्थः ५५३ अपरत्रवेत्येतत्स्पष्टयति मंचकेहीति । हियतोमंचके
शयानस्यपुरुषस्ययदंतरमंचकांतर्थापकंतूलकादितदेवशयनंशयनाधारोऽनृभिःकथ्यतेव्यवहित्यतेतेनएतादृशलोकव्यवहारदर्शनेनशयनंशयनाधाररूपंपृथगीरितंपृष्टमित्यर्थः १५४ ननुतथापितृतीयः
प्रश्नःकिमर्थः शयनाधारनिर्णयेनैवागमनावधेर्निर्णयसंभवादितिचेन्न लोकेइतरथापिप्रसिद्धेरित्याह मंचकेहिशयानइति । मंचकेशयानःसंपुरुषस्ततोमंचकादागच्छतीतिलोकेनहिव्यवहित्यतोर्के

पुरुषोविज्ञानमयोभोक्तृत्यवगतस्त्वया ॥ प्राणाद्विलक्षणःकायमकरोच्छयनंप्रभुः ॥ शयनंचतथाकुत्रकुतश्चागादयंपुमान् १५२ स्वस्मिन्वापिपरस्मिन्वाशयानः
पुरुषोभवेत् ॥ शयानोयत्रतत्रैवशयनंचापरत्रवा १५३ मंचकेहिशयानस्यपुरुषस्यांतरंनृभिः ॥ कथ्यतेशयनंतेनशयनंपृथगीरितम् १५४ मंचकेहिशयानः
सन्नागच्छतिततोनिहि ॥ किंतुतस्मात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहाद्वहिः ॥ आगच्छतिततोयुक्तंकुतइत्यादिभाषणम् १५५ शयानंशयनंतस्यागतेश्चाधारकावधीन् ॥
तंचबोधयितुंराजागार्ग्यमेतद्विपृष्टवान् १५६ गार्ग्योपिगहनार्थंतंप्रश्नंस्वात्ममनस्ययम् ॥ विचार्यबहुधानैवप्रत्यपद्यतकिंचन १५७ ततोराजाऽजातशत्रुर्नू
द्यवचनंनिजम् ॥ अदादुतरमेतद्विसर्वसंशयभेदकम् १५८

तुतस्मान्मंचकात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहाद्वहिरागच्छतीतिव्यवहित्यतेतःशयनाधारादागमनावधेःपृथक्त्वेनप्रसिद्धेःकुतइत्यादिकंकुतआगतवानित्याकारंतृतीयप्रश्नरूपंभाषणंयुक्तंयोग्यमेवेत्यर्थः
१५५ उक्तविधयाभेददर्शिमृददृष्ट्याप्राप्तांबुद्धिमपाकृत्यराज्ञाप्रश्नेर्बुधयिपितमर्थसंगृह्याह शयानमिति । शयानंशयनकर्तुःस्वरूपंकेवलांतःकरणविशिष्टरूपंदेहाद्यात्मदर्शिमिरज्ञातंतंगार्ग्यबाला
किंबोधयितुंतथाशयनं परिच्छिन्नस्यपूर्णनतादात्म्यंशयनंभवेत् । साहंकारस्पजगतोविलयःसुप्तिरुच्यतेइतिविज्ञानमयजगद्व्याप्तिरूपणभेदेनद्विविधंयत्शयनसुप्तिपदार्थाविद्यारण्यैर्व्यवहृतंक्ष
माणस्वप्नसुप्तिभेदेनवाद्विविधंतच्चबोधयितुंतस्यद्विविधंशयनस्यागतेरागमनस्यचानयोराधारकावधीन्आधारकौचावधिश्चेतथातान् अज्ञातेकप्रत्ययः तत्रविज्ञानमयशयनाधारःपरमात्माविज्ञान
मयस्यपरमार्थतःस्वरूपभृतःजगन्निरूपितशयनाधारोपिपरमात्मेवाज्ञानविशिष्टःवक्ष्यमाणभेदपक्षेस्वप्राधारोनाड्यःसुषुप्ताधारःपरमात्मेति शयनाधारएवागमनावधिरित्येतानर्थीश्रबोधयितुंरा
जाएतत्प्रश्नत्रयंगार्ग्यंप्रत्युवाचेत्यर्थः १५६ ततउहेत्यादियतएतदगादित्यंतवाक्यार्थमाह गार्ग्योपीति । अयंगार्ग्यस्तेराज्ञास्त्रिविधंप्रश्नगहनार्थंदुरवगाढ्यार्थंकंस्वात्ममनसिस्वीयचित्तैवबहुधाविचार्य
किंचनान्युत्तरंनैवप्रत्यपद्यतनविज्ञातवान् १५७ ततइति । ततोबालाक्यप्रबोधनिरिक्ष्यापिप्रतिज्ञाबद्धोराजास्वयमेवोत्तरमदात् । किंकृत्वा निजंयचनंप्रश्नप्रत्युत्तरमनूयपुनःपठित्वा । कीदृशमु
त्तरं सर्वसंशयभेदकमिति १५८

अथशयानस्यस्वरूपकैवल्यतः करणविशिष्टात्मकं स्वप्नप्रस्थायां स्पष्टबोधयितुं स्वप्नसुषुप्तिभेदेन द्वैविध्यं राजाप्रतिजानीते बालाके इति । द्वैधं प्रकारद्वयं । तत्र स्वप्नः सुषुप्तिद्वारभूतो निरूप्यते इति शेषः । तत्र बृहदारण्यकचतुर्थस्य प्रथमब्राह्मणात् यएव विज्ञानमयः पुरुषस्तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादायेति वाक्यमुपसंहृत्य व्याचष्टे एषामिति । जाग्रत्काले हि मानसेन मनस्य विभक्तेन चिदाभासलक्षणेन विज्ञानेनाभिमानाकारेणैन्द्रियेभ्यो विज्ञानं स्वस्वविषयसामर्थ्यरूपमात्मादादति तेन च चक्षुर्मयः श्रोत्रमय इत्यादिसंज्ञो भवति । शयनाभिमुख्ये तु तेन मानसेन विज्ञानेनैव एषां बाह्यैन्द्रियाणां शब्दादिविषयकं विज्ञानसामर्थ्यं स्वीकृत्य समादायेव शयनं याति प्राप्नोतीति १५९ विज्ञानेति । तदा तस्मिन्निन्द्रियसामर्थ्योपसंहारकाले केवलं विज्ञानमयशब्दवाच्यो भवति चक्षुर्मयादिसंज्ञाः परित्यजतीति यावत् । तदा च विवर्तितभोक्तुः शयानस्य स्वरूपं भवतीति भावः । अथ हितानामेत्यादिता सुतदा भवतीत्यंतं वाक्यं शाखांतरवाक्योपसंहारपूर्वकं व्याकरोति अयमित्यादिना । अयं विज्ञानमयो भोक्ता अत्र स्वप्नसंज्ञप्रथमशयनेनाडीपुहिता संज्ञा सुशेते शयनं करोति प्रकृतश्रुत्यनुसारात् हृदये वा येषां तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते इति वाजसनेयकेऽजातशत्रुब्राह्मणगतश्रुत्यंतरात् । तत्राकाशस्य परमात्मलक्षणस्य द्वितीयशयनाधारतायावश्यमाप्यत्वेन हृदयं स्वप्राधार इति भावः । पुरीततिवा ताभिः प्रत्यवसृत्य पुरीततिशेते इति तत्रत्यश्रुत्यंतरात् एतेषां प्राप्तादेशे ते पर्यं केशेति इति श्यायेन समुच्चय एव । वाशब्दस्तु नानाशाखावाक्या

बालाकेशयनं द्वैधं पुरुषस्यास्ति सर्वदा ॥ एषां बाह्यैन्द्रियाणां हि शब्दादिविषयं सदा ॥ स्वीकृत्य याति विज्ञानं मानसेनैव तेन सः १५९ विज्ञानमयशब्दो यं भोक्ता भवति वैतदा ॥ अयं शेते त्रिनाडीपुहृदये वा पुरीतति १६० प्राणिनामिह सर्वेषां सच्छिद्रे उदरो रसी ॥ देहांतरे तयोः संभावस्ति पद्ममधोमुखम् ॥ हृदयं नाम तत्प्रोक्तं हृदयस्यायतनं परम् १६१ परितो हृदयस्यास्य कृमिपुंजनिभं महत् ॥ गोलकाकारमंत्राख्यं पुरीतदिति गीयते १६२ उदरस्य विभेदे हि द्रष्टुं शक्यं स्वयं हितम् ॥ स्वस्य मांसेन नेत्रेण हृदयं नात्मनस्तथा ६३ केशः सहस्रधाभिन्नो यावान् भवति मानतः ॥ मानेन तावता नाड्यो हृदये संत्यने केशः ६४ प्रथमग्रंथितो यद्वज्जाले सूत्राण्यने केशः ॥ निर्गच्छंति तथानाड्यो हृदयादिह निर्गताः १६५ हृदयद्रुमतः पूर्वशतमेकाधिकं बहिः ॥ निर्गतं कंदसदृशं नाडीनां मूलकाणरम् ६६ एकैकास्मिन् हि नाडीनां स्कंधे स्कंधेशतं शतम् ॥ प्रौढशाखात्मकं जार्तनाडीनां दिव्यवर्चसाम् १६७

नुसाराभिप्रायक इत्याकरे पुर्विस्तरः १६० तत्र हृदयपदार्थमाह प्राणिनामिति । उदरं च उरश्चेतसच्छिद्रे भवतः तयो रुदरो रसोः संधिदेशे यत्पद्मं मांसमयमन्यत्र प्रसिद्धं तत् हृदयं नाम तस्य च हृदयं संज्ञकं चित्तस्य मुख्यायतनत्वात् चित्तस्यैव मुख्यहृदयपदवाच्यता तु हृदयमिति छांदोग्ये आत्मोपलब्धिसाधनत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्ततया भिधानादिति भावः १६१ पुरीततोलक्षणमाह परित इति । अस्थोकलक्षणस्य हृदयस्य परितः समंताद्येष्टनचर्म कीदृशं कृमिराशिनिर्भंगोलकाकारमंत्रसंज्ञं च तत् पुरीतदित्युच्यते १६२ उदरस्येति । तत्संवेष्टनं हृदयं हितं उदरस्य विभेदे विदारणे सति स्वयं द्रष्टुं शक्यं अतएव नपरिच्छिन्ना भवे केशो नाड्यः संतीति १६४ तत्र हृदयतः प्रथमेति । स्पष्टम् १६५ तदेकं शतं नाडीनां तासां शतं शतमेकैकस्याद्वा सतति द्वांसतिः प्रतिशाखानाडीसहस्राणीति प्रश्रवाक्यानुसरिणनाडी संख्यामाह हृदयेति त्रिभिः । पूर्वप्रथमहृदयद्रुमादिकथिकं नाडीसंज्ञं निर्गतमुदितम् । कीदृशं नाडीशतं स्कंधसदृशं यत्तद्वरनाडीनां मूलभूतं कारणमिति १६६ एकैकस्मिन्निति । एकैकस्मिन्निति नाडी

प्रौढेति । तस्मिन्संक्षयजाततयोके प्रौढशाखा रूपे एकैकस्मिन्व्यधिकसप्ततिसहस्राणिनाडीरूपाः स्वल्पशाखा जाताः । संकलनसंख्यास्वरूपं तु द्वासप्ततिकोटयोद्वासप्ततिलक्षाणि दशसहस्रं च शतद्वयं च एका
 समवतीति प्रभाष्यटीकोक्तं बोध्यम् १६८ प्रकृतवाक्यमादत्ते पिंगलेनेति 'पिंगलः कपिलेभ्यवत्' इति विश्वः रसेनात्रस्येत्येति शेषः । पीतेनेति स्फुटमप्यत् १६९ रसानामिति । रसानां सूक्ष्मतामालो
 च्यमे मनोमुह्यति व्याकुलीभवति यत एते रसास्तासां सूक्ष्मतामनाडीनामंतश्चरति तस्मात्ते पुरसेषु काकीदृशी सूक्ष्मता भवेदिति १७० हृदयादिति । एतानां हृदयो हृदया त्रिर्गत्येव देहमापादमस्तं कं व्याप्यतिष्ठति ।
 कथं यथा पर्णप्रत्येकं व्याप्य शंकवो वृत्तरूपास्तिष्ठति तथेति १७१ तानि यदेत्यादीत्युच्चावचं निगच्छतीत्यंतवाक्यानि मनो गृहीतमित्यंशस्य व्याख्यास्य मानत्वेन तद्विज्ञानिबृहदारण्यकचतुर्थस्य प्रथमब्राह्म
 णगतानि अर्थतः संगृह्णाति इन्द्रियाणीति पंचभिः । इन्द्रियाणि घ्राणादीनि गृहीत्वा लपसंहृत्य ततः सार्वविभक्तिकस्तसिः तासां नाडीनामंतं यदामनोयातितदेत्युत्तरेण संबंधः । मनो विशेषणानि कर्म
 पाशनिबद्धमित्यादीनि । कर्मदृश्यं रथादिकर्ता दृष्टा क्रियाचतदाकारवृत्तिरूपा एतन्निपुटीरूपेण स्थितं पुरुषेण साक्षिणाभासितम् १७२ तदेति । शयानः पुरुषो विज्ञानमयोलोकान्कर्मफलानि मायाया
 बलेन विलोकयेत् पश्येत् । कीदृशान् लोकान् पूर्वदृष्टैर्लोकैः सरूपकान्समानरूपान् । एतेन तेहास्यलोक इत्यंशो व्याख्यातः १७३ कथमित्याकांक्षायामाह भिक्षुक इति । श्रुतावुतपदमप्यर्थकं इव पदं

प्रौढशाखात्मके तस्मिन्नेकैकस्मिन्नलौकिके ॥ द्वासप्ततिसहस्राणिनाडीशाखाः प्रजज्ञिरे १६८ पिंगलेन रसेनैव पूर्णाः काश्चिद्विनाडिकाः ॥ शुक्लेन काश्चिदपराः
 कृष्णेनैव प्रपूरिताः ॥ पीतेन काश्चिदन्यास्तु लोहितेन रसेन हि १६९ रसानां सूक्ष्मता दृष्ट्या मुह्यतीव मनोमम ॥ आसामंतश्चरं त्येतस्मात्तेषु हिका भवेत् १७०
 हृदया त्रिर्गता एता व्याप्यतिष्ठति सर्वतः ॥ आपादमस्तकं देहं यथा पर्णं हि शंकवः १७१ इन्द्रियाणि गृहीत्वा तस्ततो यातियदामनः ॥ कर्मपाशनिबद्धं सद्वासनाको
 टिवासितम् ॥ कर्मकर्तृविभेदेन स्थितं पुरुषवीक्षितम् १७२ तदा शयानः पुरुषः पूर्वदृष्टमरूपकान् ॥ मायाबलेन निखिलानि हलोकान्विलोकयेत् १७३ भिक्षुको
 पि महाराजो भवतीह कदाचन ॥ पुल्कसोपिकदाचितुमहाविप्रो भवेदयम् १७४ ब्रह्मापि स्थावरः कापि विट्चरो वा कृमिर्भवेत् ॥ स्थावरो वा कृमिर्वापि क्वचिद्भूयात्पि
 तामहः १७५ एवमुच्चावचं देहं स्वप्ने प्राप्नोति देहभाक् ॥ तत्तत्कर्मानुसारेण मायाया परिमोहितः १७६ यथा स्वप्नं तथा गार्ग्यं विद्धि जागरणं त्विदम् ॥ मायाया दृश्यते
 स्वप्ने तथा जागरणेऽपि च १७७ अज्ञानं स्वात्मनः स्वप्नं तथा जागरणेऽपि च ॥ दुर्घटं दृश्यते स्वप्ने दृष्टं जागरणे तथा १७८ जडानामेकरूपत्वे भेदो दीर्घाऽवकारणम् ॥ पार्थिव
 त्वं यतो दृष्टं धनवस्त्रतृणेष्विह १७९ करोति विषमं कार्यं करणं नैव दृश्यते ॥ एक एव शयानः सन् स्वप्ने भेदान् प्रपश्यति ॥ आनंदात्मा तथैवैको भेदान् जागरणेऽपि च १८०

च मिथ्यात्वसूचकमिति बोध्यम् । ब्राह्मणशब्दात्पूर्वस्य महाशब्दस्य लोके गृहीतत्वे पिच्छं दसिबाहुलकान्न तथात्वमिति च १७४ ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः स्ववृत्त्येत्येत्येति शेषः विट्चरो ग्रामसूकरः १७५ एव
 मिति । स्पष्टम् १७६ एतत्प्रकरणस्यात्मनः परिशुद्धत्वबोधने तात्पर्यान्मिथ्याभूतस्वप्नसाम्यं जागरणस्य दर्शयति यथेति चतुर्भिः । मायामयदर्शनं स्वप्नेन समं जागरणेऽप्युत्तरादर्थः १७७ आत्मत
 त्वाज्ञानं दुर्घटदर्शनं च सममित्याह अज्ञानमिति । स्फुटम् १७८ ननु स्वप्नपदार्थेभ्यो जाग्रत्पदार्थानां दीर्घत्वादिलक्षणो भेदोऽपि दृश्यते इति आह जडानामिति । जडानां पृथिवीत्वाद्यं तत्तत्सामान्यरू
 पेण सत्सारूपमहासामान्यरूपेण च एकरूपत्वे सति दीर्घादि भावप्रधानो निर्देशः दीर्घत्वादिलक्षणो भेदः अकारणवस्तुनो भेदेन प्रयोजकः विशेषाणां सामान्ये कल्पितत्वेन मृगनृगानदीवदमिसंस्पर्शा
 भावादिति भावः । वाचार्भगमित्यादि श्रुतिरप्यत्रानुकूलेति । एतेन तदुपाधिक आत्मभेदः प्रत्युक्तः । एकरूपतामभिनयति पार्थिवत्वमिति १७९ विषमकार्यकरणत्वं विचारासहोपकरणत्वं च स्वप्ने
 न सममित्याह करोतीति । यथाऽमृतमयश्चंद्रो विरहिणस्तापयतीत्याद्युदाहरणं बोध्यं । वस्तुत एकस्यानेकदर्शित्वं सममित्याह एक इति १८०

शयनकर्तृविज्ञानमयस्यात्रावस्थायां स्पष्टतामभिनयति प्राणादिति । पुरःस्थूलशरीररूपपुरस्य तस्य प्राणरूपभृत्यस्यांतर्गामी अंतस्थः सन् प्रेरको भोक्ता ततः प्राणादन्यो महाराजवन्महान्भासे इति शेषः १८१ तत्र दृष्टं तत्परं बृहदारण्यकचतुर्थध्यायप्रथमब्राह्मणवाक्यस्य यथा महाराज इत्यादिकं व्याकरोति यथेति द्वाभ्याम् । यथा देशाधिपतिर्महाराजः कुतश्चित्कुतुकादिनिमित्तादेकं भृत्यं पुरः क्षायां संस्थाप्य स्वदेशे जनपदनिवासिभिः सह भ्रमेत् १८२ इंद्रियाणीति । एवं भोक्तापि इंद्रियाणि गृहीत्वा समनस्कः कलेवरे यदृच्छया यथेच्छं व्रजति परिवर्तते । नानाविषयदर्शनलक्षणभ्रमणं करोतीत्यर्थः १८३ अथ प्रायोवाजसनेयकगतसुपुतिपरवाक्यानामर्थसंग्रहं न शयनं शयनमित्यत्र शयनपदेन विवक्षितां सुपुतिं स्वप्रापेक्षया द्वितीयशयनत्वेनाह यदाचेत्यादिना । यदा च तन्मनो विलीयते कारणाज्ञानोपाधौ विलयं क्षयं गच्छति तदा देवः उपाधिपरिच्छिन्न आत्मा द्वितीयशयनं परिपूर्णतालक्षणं व्रजेत् । कीदृशं मनः विज्ञानमयशब्दप्रवृत्तेः कारणं । पुनः कीदृशं अंतर्गामी मिणोऽधीनं । अवश्यमिति चेदे विज्ञानमयस्यानधीनमित्यर्थः १८४ तदाधारमाह द्वाभ्यां नाडीभिरिति । उक्तरूपाभिर्नाडीभिर्द्वारभूताभिः पुरीतद्वेष्टितं हृदयां बुजमध्यस्थं च आत्मरूपाकाशमसौ विज्ञानमयो व्रजति उपाधिकृतपरिच्छेदविहाय परिपूर्णभावं व्रजति । आत्माकाशस्य हृदयादिवेष्टनप्रयुक्तापरिच्छिन्नतानेति सूचनाय तद्विशिनष्टि महदिति । 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानिषोतर्हृदय आका

प्राणादन्यो मया भोक्ता स्वप्ने स्मिन्कथितः स्फुटः ॥ यतः प्राणः पुरो रक्षां कुरुते राजभृत्यवत् ॥ तस्यांतर्गामी भोक्तान्यो महाराज समो महान् १८१ यथा जनपदाध्यक्षो महाराजः कुतश्चन ॥ सर्वैर्जनपदैः सार्धं स्वदेशे सर्वतो व्रजेत् १८२ इंद्रियाणिसमादाय समनस्कः कलेवरे ॥ एवमेवात्र भोक्तापि व्रजत्येष यदृच्छया १८३ यदा च तन्मनो वश्यं विज्ञानमयशब्दकृत ॥ विलीयते तदा देवो द्वितीयं शयनं व्रजेत् १८४ नाडीभिरुक्तरूपाभिः पुरीतद्वेष्टितं महत् ॥ हृदयां बुजमध्यस्थमात्माकाशं व्रजत्यसौ ॥ १८५ सेंद्रियंच मनो ह्यत्र लीयते शयने सदा ॥ यथा विलीयते नीरे सामुद्रे लवणं घनम् १८६ चित्रं यथा विलीयेत पटं संकोचमागते ॥ एवमेव विलीनं तन्मनश्चित्रमिहात्मनि १८७ पांथः कामी परिष्वक्तः प्रियया द्यष्टवर्षया ॥ माघे सौधांतरे सुप्तो यथा वेति न किंचन १८८ आनंदं परिपूर्णः सन् सुरतस्यांतर्कर्मणि ॥ आत्मानं च प्रियां चैव पश्यन्नेव न पश्यति १८९ एवमानंदं भुङ्क्ते आत्मन्याकाशशब्दिते ॥ आगत्य च न वेत्येष मायामप्यात्मनि स्थिताम् १९० कुतः स्वप्नादिकंतस्याः कार्यं लीनस्वरूपकम् ॥ अन्यत्किंचिद्विजानीयात् परिष्वक्तस्तथा पुमान् १९१

शः' इत्यादिच्छादोग्यश्रुतेः । तथा चात्मैव विज्ञानमयस्य शयनाधार इति भावः १८५ मन आदिजडवर्गलयाधारोपयमेवात्मा ज्ञानविज्ञानविशिष्ट इत्याह सेंद्रियमिति । अत्रात्माकाशशयने सुपुतिकाले कार्यस्य कारणलये दृष्टांतः यथेति । समुद्रजलमेव घनीभूतं लवणमासीत् यथा पुनर्नीरं भवेत्तद्वदिति १८६ चित्तलयेन तत्कार्यलये दृष्टांतः चित्रमिति । मनसानिमित्तं चित्रं सकार्योद्दि यरूपं मनश्चित्रं इह उक्ते १८७ ननु कथं सुपुतेऽद्वितीयता ज्ञानस्यावशेषादिति चेत्सत्यं तथापि तस्य स्फुटतया भावाभावादसत्प्रायत्वमित्यभिप्रायेण तद्यथा प्रियया स्त्रियां संपरिष्वक्तो न बाल्यं किंचन वेदनांतरमित्यादिवाक्यार्थमाह पांथ इति चतुर्भिः । पांथः प्रवासाद्ब्रह्मागतः । परिष्वक्त आलिंगितः । द्यष्टषोडश । माघे मासे । सौधांतरे हर्म्यांतरे १८८ आनंदेति स्पष्टम् १८९ एवमिति । आनंदमुक्तं तस्य शीताभिरज्ञानवृत्तिभिरानंदानुभवितव्यं विज्ञानमयः आकाशशब्दिते आत्मनि आगत्य तादात्म्यं लब्ध्वा आत्मनि स्वस्मिन् स्थितामपि मायां न वेत्ति १९० मायाया एव स्फुटतया दर्शनाभावे सत्कार्यदर्शनाभावः किमुपपन्नमसिद्ध इत्याह कुत इति । तस्यामायायाः । तथा उक्तमकारेण परिष्वक्तः श्रुतीमात्रशब्दितेन परमात्मना तादात्म्यं लक्षणमालिंगनगतः १९१

सुपुतिकाले विशेषाभिमानलक्षणं दृष्टं संपरिहारं निरतिशयानंदमासादृष्टांतं लवणो वाजसनेयक उक्ताः कुमारो महाराजो महाब्राह्मणश्चेति तत्र कुमारदृष्टांतं विशदयति स्तनं न पश्यति मित्रं । तेनैव तेन

सुषुप्तिकालविशेषाभिमानलक्षणदुःखपरिहारेणनिरतिशयानंदमाप्तादृष्टांतांविषयोवाजसनेयंकउक्ताः कुमारमहाराजोमहाब्राह्मणश्चेति तत्रकुमारदृष्टांतंविशदयति स्तनंधपइतित्रिभिः । येदौवेर्वा
लस्यविशेषज्ञानप्रसक्तिस्तद्वारकाणिविशेषणानि । स्तनंधयःस्तन्यमात्रमुक्त्वाःमात्राआगलंगलयतिस्तन्यपानेपायितःस्तन्यपानेनीतःसन्तथायूकादिरहितेमृदोकोमलेशुचोनिर्मलेचासनेपर्येकि
कायांशायितश्चसन्त्यथापरमानंदंप्राप्यकिंचनापिनवेति । हियतःसत्वालःहसनूहासेनानंदंसूचयस्समीपस्थान्पश्यन्नपिपश्यतीवेतिद्वयोरुच्यः । अत्रपरमानंदपदमतिघ्नीपदेनतिशयेनदुःखं
हंतीत्यर्थकतयानन्दपरमकाष्ठाभिधायकेनसमानार्थमिति १९२ । १९३ दाष्टांतिकमाह एवमिति । तृप्तआनंदपरमकाष्ठांगतःअतएवगतार्तिकोगतदुःखोभोक्ताविज्ञानमयइमांमायांपश्यन्नपि
नपश्यतीति १९४ महाराजदृष्टांतंस्फुटयति उदयास्तमयावितिपट्टिः । राज्ञोपिविशेषणानियैश्चित्तविक्षेपोभवतितादृशल्लिप्सादिदोषवारकाणि दृढःस्थूलोबलवांश्च १९५ नीरोगइति । ला
वण्यमंगेपज्वलता । कीर्तिमान्धर्मसंपन्नत्वान्नरकभयशून्यः । मूर्खतादुःखहीनतामाह वेदेति १९६ मनोनुकूलेति । मनोनुकूलललनायूथेनकर्त्रीतूर्यवादित्रघोषेणमधुरेणगीतेनचकरणेनप

स्तनंधपोयथामात्रापायितस्तनमागलम् ॥ यूकादिरहितेतद्वत्शायितश्चमृदौशुचौ १९२ आसनेपरमानंदंप्राप्यवेतिनकिंचन ॥ पश्यन्नपिसमीपस्थान्पश्य
तिहसन्निहसः १९३ एवमस्मिन्निशयनेभोक्तातृप्तोगतार्तिकः ॥ मायामिमांहिसंपश्यन्नपश्यतिकदाचन १९४ उदयास्तमयौयावत्तावदाप्तइमांभुवम् ॥ वितैर्ब
हुविधैःपूर्णाभसपत्नांदृढोयुवा १९५ नीरोगोबलसंपन्नोरूपलावण्यसंयुतः ॥ कीर्तिमान्धर्मसंपन्नोवेदवेदांगपारगः १९६ मनोनुकूलललनायूथेनपरिसेवितः ॥
तूर्यवादित्रघोषेणगीतेनमधुरेणच १९७ जयाशीर्भिर्द्विजैर्द्राणांतथाचारणबंदिनाम् ॥ स्वसमानगुणैःपुत्रैःपितृभक्तिपरैरपि १९८ एवंसर्वगुणोपेतोमहाराजोय
थासुखम् ॥ प्राप्नुयाद्भोगसंप्राप्त्यासुप्तोपितथापुमान् १९९ महाराजोयथादुःखंनजानातीहकिंचन ॥ सुप्तोपितथानैतद्वेतिविक्षेपशून्यतः २०० इंद्रियाणि
यथाजित्वाबाह्याभ्यंतरेणच ॥ इच्छामात्रंपरित्यज्यप्राप्तंप्राप्तंभजन्सदा २०१ कर्मणामनसावाचापरैरपठतोपिसन् ॥ जानन्नपिचतेभ्योनद्वेष्टितेषूपकार
कृत् २०२ आत्मनःप्रतिकूलंयःपरस्यकुरुतेपुमान् ॥ कर्मणामनसावाचाकर्तुरेवभवेद्वितत् २०३ इदानींवापिदेहेस्मिन्पतितेवानसंशयः ॥ अनुकूलम
पिवमितिह्येगुर्द्विसमाश्रितः २०४

रिसेवितः १९७ जयेति । द्विजैर्द्राणांतथाचारणबंदिनांजयाशीर्भिःपरिसेवितः । पुत्रैश्चपरिसेवितः । चारणावदिविशेषाः 'बंदिनस्त्वमलमज्ञाःप्रस्तावसदृशोक्तयः' १९८ एवमि
ति । भोगानांसम्यक्प्राप्त्या १९९ दुःखज्ञानाभावेनापिमहाराजसमतामाह महाराजइति । स्पष्टम् २०० महाब्राह्मणदृष्टांतंप्रपंचयति इंद्रियाणीतिचतुर्दशभिः । ब्राह्मणस्यमहत्त्वंये
र्विशेषणेर्भवतिवानिदर्शयति । यथाशब्दस्यतथेतित्रयोदशेगतेनसंबंधः । इंद्रियाणित्त्वानिष्कामःसन्प्राप्तंप्राप्तंप्राप्तंरूपलंभजन्सेवमानः २०१ कर्मणंति । कर्मणाशरीरव्यापारेण । परैः
अपठतःकृतापराधःसन् तदपकारंजानन्नपिचतेभ्योऽपकारिभ्योनद्वेष्टिकिंहुतेषूपकारकृदेवभवतीति २०२ एतादृशोपयाबुद्धचाभवतितामभिनयति आत्मनइतिद्राभ्यां । आत्मनोयत्प्रति
कूलंभासतेतयःपरस्यकुरुतेकर्मादिभिस्तत्प्रतिकूलंकर्तुरेवभवतिप्राप्नोति २०३ कदाभवतीत्याकांक्षायामाह इदानीमिति । इदानींजीवदशायांवादेहेपतितेपरलोकेवेत्यर्थः । एवमनुकूलमपिस्व
स्मिन्परीक्षितंसत्परस्यकृतंचेदपिकर्तारंभजतइत्येवमाकारांबुद्धिसमाश्रितः २०४

वेदार्थस्येति । समग्रस्यवेदार्थस्यवेता । परनिंदकत्वाभाववान् स्वदोषदृष्टिर्विषयसतथा कुसंगहीनश्चेति २०५ जडमिति । जडभात्रविनाशिअजडमेवचशाश्वतंनित्यंएवंनित्यानित्यविवेकवान् ऊहापोहयोःपूर्वपक्षसिद्धांततर्कयोःकुशलः २०६ अनेति । छर्दितंवातं । तेषुविषयेषु । इहामुत्रभोगविरागवानितियावत् २०७ सुखेति । सशरीरस्यदेहद्वयेनाध्यासलक्षणसंबंधशालिनोदेहिनःप्राणिमात्रस्यसुखदुःखेनियतेअवश्यंभाविनी नहैवसशरीरस्येत्यादिश्रुतेः इतिविज्ञानेनदेहद्वयात्मकसंसारान्मुमुक्षुर्यतोदेहदोषवित् २०८ मोक्षसाधनंज्ञानमेवदृष्टातत्साधनसंन्यासपूर्वकश्रवणादिकर्तैत्याह सशिखमिति । शास्त्रोक्तविधिनासशिखमुंडनंकृत्वाऽन्यत्रयाणांवानप्रस्थातानामन्यतममाश्रमंविहायपरिष्करैर्देहाद्युपकरणैःसहितंतुरीयमाश्रमंमोक्षसाधनमादायगृहीत्वा अयब्रह्मनिष्ठंगुरुंविधिवदुपेत्याथतस्यगुरोर्मुखांजुजात्सार्थानिवेदवाक्यानिश्रुत्वतेषांवाक्यानांस्वार्थपरत्वेउपपत्तिचशरीरक्रेमपंचितांमनसाविचार्यएतादृशंश्रवणंसंपाद्येतियावत् । अथतत्त्वमस्यादिवाक्यार्थबोधेपांडित्यंश्रवणाभ्यासंपरित्यज्जरागद्वेपराहित्येनजडबालपिशाचवद्वावरूपंमननंसंपाद्याथमनसएकाग्रतालक्षणंनिदिध्यासनंश्रुतौमौनशब्देदितंसंपाद्य तथाचश्रुतिः ' तस्माद्ब्राह्मणःपांडित्यंनिर्विद्यबाह्येनतिष्ठासेद्धात्यंपांडित्यंनिर्विद्याथमुनिरिति ' तिष्ठासेत्थातुमिच्छेत् । अथोक्तसाधनफलभूतामहंब्रह्मेत्याकारांवाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान्माप्तइतिचतुर्णां

वेदार्थस्यसमग्रस्यवेतानपरनिंदकः ॥ स्वदोषदृष्टिःसततंदुष्टसंगविवर्जितः २०५ जडंविनश्चरंतद्वजडंशाश्वतंपुनः ॥ एवंविवेकसंपन्नऊहापोहविशारदः २०६ अन्नपानानिचित्राणिउलनाश्रमनोरमाः ॥ शब्दादीन्विषयांश्चान्यानलोकद्वयगतानपि ॥ छर्दितान्नसमान्पश्यंस्तेषुनेच्छापरःसदा २०७ सुखदुःखेसुनियतेसशरीरस्यदेहिनः ॥ इतिविज्ञानसंपन्नोमुमुक्षुर्देहदोषवित् २०८ सशिखंवपनंकृत्वापरित्यज्यान्यमाश्रमम् ॥ सपरिष्करमादायतुरीयंमोक्षसाधनम् २०९ आश्रमंज्ञानसंपन्नंगुरुमेत्यविधानतः ॥ वेदवाक्यानिश्रुत्वाथगुरुवक्त्रारविंदतः २१० सार्थानिमनसातेषामुपपत्तिंविचार्यच ॥ परित्यज्यचपांडित्यंतत्त्वमस्यादिबोधने २११ एकाग्रंमनआपाद्यजडबालपिशाचवत् ॥ अहंब्रह्मेतिवाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान् २१२ आनंदात्मसुखंप्राप्तोब्राह्मणेषुमहानयम् ॥ तथासुषुप्तःपुरुषःसुखमभ्येतिनित्यशः २१३ रागद्वेषादयोदोषाःसर्वानर्थकरायथा ॥ नविद्यंतेमहाविप्रेसुषुप्तेपितथानहि २१४ शयानस्यतथासुप्तेहृदयाकाशएवहि ॥ आश्रयो नपरःकश्चित्शयनंचैतदेवहि २१५ भोक्तायस्तेमयाप्रोक्तोहृदयाकाशएवसः ॥ आसमंतादयंरस्मात्काशतेदेहधारिषु २१६

मर्थः २०९ । २१० । २११ । २१२ अनंदात्मेति । अपमुक्तविधोब्राह्मणेषुमहान्श्रेष्ठतमः । ' मौनंचामौनंचनिर्विद्याथब्राह्मणः ' इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धत्वात् पुराणेऽप्युक्तं ' मय्यर्पितात्मनःपुंसोमयिसंन्यस्तकर्माणः । नपश्यामिपरंभूतमकर्तुःसमदर्शनात् ' इति । सयथाआनंदसंज्ञंपूर्णंआत्मसुखंप्राप्तोभवति । तथेत्यादिस्पष्टम् २१३ रागद्वेषाद्यात्मकानर्थरूपसंसारभावोपिमुपेयिवान्महाब्राह्मणेषुसमइत्याह रागेति २१४ अथन्याख्यातश्रुतिग्रंथस्यतात्पर्यार्थस्पष्टयति शयानस्येत्यादिषट्चत्वारिंशश्लोकैः । शयानस्यशयनकर्तृस्तथासुप्तेःशयनस्यचाश्रयआधारोयःप्रथमद्वितीयपश्चात्पाण्डित्यसहृदयाकाशएवहृदयोपलक्षितःपरमात्मरूपाकाशएवनान्यइति । शयनस्वरूपमपिएतदेवयत्विज्ञानमयस्यहृदयाकाशभावउपाधेश्वहृदयाकाशेलयउक्तइति २१५ आधाररूपबोधनेनचत्वंपदार्थविज्ञानमयस्यतत्पदार्थपरमात्मनैक्यंबुबोधयिष्यतिमितिदर्शयति भोक्तेति । यस्तुभ्यंबालाक्येमयाभोक्ताविज्ञानमयोघटाकाशसमःप्रोक्त समहाकाशसमहृदयाकाशरूपएतत्सर्वसंसारधर्मातीतरूपंसुषुप्तानुपाधिलेभ्यंदंशितमितियावत् । हृदयाकाशस्याद्वितीयतारूपांपरमात्मतांस्पष्टयन्नाकाशपदस्यावयवार्थेनतत्रवृत्तिमाह आसमंतादिति । यस्मादयंहृदयो

समंतात्काशनमेवाभिनयति मामिति । मामात्मानमन्यंष्वनजानामीत्याकारेणाज्ञत्वेनाज्ञानाश्रयत्वेनरूपेणअहंसुखमस्वाप्समितिमुपुत्तिसाक्षित्वेनवामहेश्वरःआत्माअदीयोऽन्यदीयोवाप्राप्तते अतो

समंतात्काशनमेवाभिनयति मामिति । मामात्मानमन्यं च न जानामीत्याकारेणाज्ञत्वेनाज्ञानाश्रयत्वेन रूपेण अहं सुखमस्वाप्समिति सुषुप्तिसाक्षित्वेन वामहेश्वरः आत्मा मदीयोऽन्यदीयो वा मासते अतो
स्मात्समंताद्भासनरूपहेतोराकाशवदभिन्नैकरूपवदित्यर्थः । तथाच प्रयोगः । आत्मा एकरूप उपाधि परामर्शमंतरेणानुपलभ्यमानभेदत्वादाकाशवदिति । एतेनाकाशपदस्य भूताकाशेरुद्धत्वाभ्युपगम
त्वेपि अत्र गौणवृत्तिसंभवात्क्रोपिदोष इति भावः २१७ अस्यात्मनः सर्वदैकरूपत्वेपि सुषुप्ताधारतया प्रदर्शनं तु उपाधिविविक्ततया प्रदर्शनार्थमेवेत्यभिप्रायमावेदयति विज्ञानमयतेति । स्वप्नजग
तोः सविलासांतःकरणसंबंधरूपा विज्ञानमयताभेदकारणं सुषुप्ते तु न स्य विज्ञानशब्दवाच्यसविलासांतःकरणस्य विनाशे सति केन भेदो निरूपणीयोन केनापि यथा घटाद्युपाधिना शोभसो न भेद इति द्वयो
र्थः २१८ । २१९ सुप्ताद्युपाधिना शमभिनयति सुप्ताविति । हृदयाकाशभेदकामनसा सहिता वागादयः सर्वे हृदयाकाशे लीयंते इति २२० ननु सुप्तौ शिष्यमाणा ज्ञानमेव भेदकमस्ति त्वत्पाशं
वयं किमावरणरूपेण ज्ञानस्य भेदकत्वं विक्षेपरूपेण वा नाद्यस्तत्रैव भेदानुभवात् न द्वितीयः कार्यरूपविक्षेपस्य सुप्तौ लयादित्याह सुप्तौ यद्यपीति द्वाभ्यां । अज्ञानमावरणं । विक्षेपयोर्विक्षेपरूपयोरुपा

मामन्यं च न जानामीत्यज्ञत्वेन महेश्वरः ॥ सुखमस्वाप्समिति वाकाशते सर्वदेहिषु ॥ आकाशवदभिन्नो तोममतेप्यपरस्य च २१७ विज्ञानमयता स्वप्ने तद्वज्जागर
णेपि च ॥ हृदयाकाशरूपस्य विद्यते भेदकारणम् २१८ सुप्ते तस्य विनाशे हि भेदः केन हि संभवेत् ॥ घटादीनां विनाशे किं भेदो न भसितिष्ठति २१९ सुप्तौ वागा
दयः सर्वे मनसा सहिता इमे ॥ हृदयाकाशे लीयंते हृदयाकाशभेदकाः २२० सुप्तौ यद्यपि मायेयमात्मा ज्ञानस्वरूपिणी ॥ अस्ति नैषा तथाप्यत्र भवेद्भेदस्य कारणम्
२२१ अज्ञानेन हि भेदोऽस्ति सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ किंतु विक्षेपयोर्भेदः सुप्तौ सच विलीयते २२२ यथातिबहुले रात्रौ तमस्य भ्रोद्धवादिकम् ॥ वर्षा सुलीयते तद्व
दात्मा ज्ञान इदं गजत् २२३ यथा तस्मिन्नपगते भानुनिर्गमनादिना ॥ नष्टप्रायं तदैवैतत्तस्मादेव विनिःसरेत् २२४ हृदयाकाशतोऽप्येवं जगदेतत्प्रजायते ॥ कर्म
प्युद्धूत एकस्मिन् स्वप्ने जागरेणेपि वा २२५ स्वप्नाज्जागरणं याति सुषुप्तादपि वा प्रभुः ॥ एवं जागरणात्स्वप्नं सुषुप्तं वापि सवजेत् ॥ कदाचित्स्वप्नतः सुप्तिं वजे जागर
णं च वा २२६ आत्मा ज्ञानादयं देवः क्रीडाकंदुकवत्सदा ॥ अस्मिन् देहे तथा न्यत्र ह्यवस्थात्रयमावजेत् २२७

ध्योरेव भेदः यथा देवदत्तपद्मदत्तौ भिन्नावित्यत्र देवदत्तपद्मदत्तोपाधी एव प्रति योग्यनुयोजितया भेद निरूपकौ सुप्तौ तु सच विक्षेपो विलीयत इति २२१ । २२२ सुषुप्तौ कार्यवर्गलये दृष्टांतमाह यथेति ।
यथा वर्षासुराप्रावति बहुले तमसि सति अश्रोद्धवादिकं उद्धवदभ्रादिकं कृदभिहितो भावो द्व्यवस्थाकाशत इति न्यायात् जायमानं मेघादिकं विलीयते तत्र तमसि लपंगच्छति तथेदं जगत्सुप्तावात्मा ज्ञाने
विलीयत इति २२३ यथा तस्मिन्निति । यथा दृष्टांते तस्मिन् तमसि भानुनिर्गमनादिना पगते भिभूते सति तदैव तत्क्षणमेव एतदभ्रादिकं तस्मादभिभूततमस एव विनिःसरेत् प्रादुर्भवेत् एवं हृदयाकाशाद
ज्ञानशब्दलदेतज्जगत्स्वप्ने जागरेणेवा प्रजायते कस्मिन्सति स्वप्नजाग्रदोगप्रदकर्मणोरेकस्मिन्नन्यतरत्र उद्धूते सतीत्यन्वयः २२४ । २२५ कर्मनिमित्ताव्यवस्थामेवाभिनयति स्वप्नादिति ।
कदाचित्स्वप्नानंतरं जागरणं गच्छति कदाचित्तु सुषुप्तानंतरं एवमप्येपि २२६ उक्तरीत्या कर्मणोऽव्यवस्थामाश्रये तु त्वेपि संसारं प्रति मुख्यप्रयोजकत्वमज्ञानस्यैवेत्याह आत्मा ज्ञानादिति । अस्मिन्न
परोक्षे अन्यत्र आमुष्मिन्ने आग्रजेत्प्राप्नुयात् २२७

क्रीडाकंदुकदृष्टांतस्फुटयति यद्येति । गोपबालैर्यष्टिप्रहारेणनभसिस्तःकंदुकःपतंश्चपुनस्ताडितोयथानेकत्रप्रमति २२८ एवमिति । चित्रैर्नानाविधफलप्रदैःजीवन्नविद्ययाजीवभावंगच्छ
न्सन् २२९ कर्मनिमित्तकानवस्थितसृष्टोद्घातांतराणिदर्शयति वायुनेतित्रिभिः । देहोत्पन्नं तद्रमवस्थानुगतिरिति शेषः २३० भ्राम्यतेइति स्पष्टम् २३१ यथेति । जाग्रद्वत्तमानदेह
आमुष्मिन्कदेहास्तुस्वप्नवदितिसूचयितुंयोनिष्वित्युक्तम् २३२ योनिष्वित्युक्तंविशदयति देवइति । उत्तरार्द्धस्यइत्येवमित्यादिः २३३ उक्तावस्थानांसर्वत्रानुगमएवेत्याह सर्वत्रेति । बुद्धि
जीविपुसांतःकरणेषु २३४ ननुदेवानामस्वप्नसंज्ञयाप्रसिद्धत्वात्कथंतेष्ववस्थात्रयानुगमइत्याशंक्यअनुराक्तन्येतिवन्नजोऽल्पार्थतायाअपिदृष्टेर्मेवमित्याह अस्वप्नतेतिद्वाभ्यां । उपचारतः अ
स्वप्नप्रदघटनजोभावार्यस्वप्नार्थेनाल्पत्वरूपगोणार्थपरत्वादित्यर्थः । मुख्यार्थस्तुवक्तुमशक्यः यस्मादेवानामाद्योभगवानविष्णुरप्यवस्थात्रयानुगमसूचनायलीलाविग्रहेणशेषज्ञानलीलामंगो
करोतीति २३५ अल्पतामभिनयति यथेति २३६ एवमिति । एवमुक्तविषयातस्यविज्ञानमयस्यसदानागरणंभवेत् कीदृशस्यतस्य सुषुप्तस्य हृदयाकाशरूपिणः सुषुप्तेहृदयाकाशरूपपरमात्म

यष्टिहस्तैर्यथागोपैःक्षितो नभसिकंदुकः ॥ दिक्षुभूमौतथाकाशेवावत्येषनिरंतरम् २२८ एवंपूर्वकृतैश्चित्रैःकर्मभिर्जगदीश्वरः ॥ स्वप्नेजागरणेसुप्तौजीवन्धाव
तिनित्यशः २२९ वायुनानीयमानस्यतूलस्यनगतिःस्थिरा ॥ यथास्थानदेहेपिनस्थिराकर्मवायुना २३० भ्राम्यतेवायुनायद्वत्स्वेसर्वमेघमंडली ॥ तद्व
द्देहादिकासृष्टिर्भ्राम्यतेकर्मवायुना २३१ यथाजलप्रवाहेणकाष्ठमुच्चावचस्थले ॥ पात्यतेजंतुरप्येवंयोनिष्यायातिकर्मतः २३२ देवोवामानवोवायंकुमिर्वास्थाव
रोपिवा ॥ भवत्युच्चावचस्थानेकाष्ठंयद्वद्विनीरगम् २३३ सर्वत्रैवमवस्थास्ताज्ञातव्याबुद्धिजीविषु ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं सत्त्वंकिंचिन्नविद्यते २३४ अस्वप्नता
पिदेवानाज्ञियास्यादुपचारतः ॥ देवानांप्रथमोयस्मात्तेशेतेशेषगतोहरिः २३५ यथाक्षणेक्षणेस्वप्नं पश्यंतिमनुजादयः ॥ नैवंदेवास्ततस्तेस्युरस्वप्नानान्यथाक्वचित्
२३६ एवंतस्यसुषुप्तस्यहृदयाकाशरूपिणः ॥ उद्भवेकर्मणोह्यस्यसदानागरणंभवेत् २३७ सुप्तौविलीयतेसर्वकार्यंश्वासात्मकंविना ॥ प्राणतेनप्राणशब्दोहृदया
काशैरितः २३८ प्राणेस्मिन्नहृदयाकाशेसर्वभेदविर्जिते ॥ कार्यकारणसंघातएकतांयात्यदर्शनात् २३९ सुषुप्तौनहिलभ्यंतेवागाद्याविषयैःसह ॥ मनोतास्त
तएवैतेप्राणेलीनास्तदाभवन् २४० हृदयाकाशसंप्राप्तोविज्ञानमयएवहि ॥ नाधाराधेयभेदेनतमाप्नोतिकदाचन २४१

भावंगतस्य जागरणनिमित्तं तूक्तोऽप्यजाग्रदगमदकर्मण उद्भवो विपाकाभिमुखतारूप इति २३७ ननु वाजसनेयानुसारेण हृदयाकाशोऽद्वितीयात्मनिलप्रत्यवर्णनेपि व्याख्यायैकौ पीतकिवाक्येन विरोधः
अत्र प्राण एवैकधा भवतीति प्राणेलयाभिधानादिति चेन्न सुप्तपुरुषाभिप्रायेण न किंचिद्वेदिषमिति परामर्शरूपेण परमात्मनिलयाभिधानेपिलौकिकानां प्राणशेषतां मन्यमानानामभिप्रायानुसारेण प्राणेल
याभिधानाविरोधादित्याशयं स्पष्टयति सुप्तात्रिति त्रिभिः । सुप्तौश्वासात्मकप्राणं विना सर्वकार्यं विलीयते तेन प्राणस्य लौकिकहृदावशेषेण प्राणशब्दो लक्षणया हृदयाकाशैरितः प्रकृतश्रुतौप्युक्त इत्यर्थः
२३८ तथाच प्रकृतवाक्यस्यैवमर्थ इत्याह प्राणइति । प्राणपदस्यायं हृदयाकाशे स्थूलसूक्ष्मप्रपंचो लीयते दर्शनाभावाद्दृष्टि सृष्टेः पूर्वाध्याये प्रदर्शितत्वादिति २३९ अदर्शनमभिनयति सुषुप्ताविति ।
मनोतामनः पर्यं तावागाद्याः सुप्तोऽसहविषयेनैलभ्यंते अतएव प्राणे लीना उच्यंते इति शेषः २४० एकधा भवतीत्यंशस्य तात्पर्यमाह हृदयाकाशेतिद्वाभ्यां । हृदयाकाशं प्राप्नोति विज्ञानमय एव इति द्रव्यादिन्य
तिरिक्तस्तहृदयाकाशं आधाराधेयभेदघटितसंबन्धेन नाप्नोति किं त्वेकतामेव गच्छति इति पादिकं तदभेदसहितं युगमेवैवादात्म्यं गच्छतीत्यर्थः २४१

एकतापत्नोद्घातमाह यदाकाशइति । यदाकाशे घटाकाशो गत्वा घटस्फुटनानंतरं यादृशमेकतालक्षणं सर्वबंधं गच्छेत्तादृशं सर्वबंधं पुरुषो विज्ञानमयो तदहृदयाकाशे सुप्तिकाले उपाधिरसंबंधं विहाय गच्छतीति २४२

एकताप्रतीतिमाह गृहाकाश इति । गृहाकाशे घटाकाशो गत्वा घटस्फुटनानंतरं यादृशमेकता लक्षणं संबंधं गच्छेत्तादृशं संबंधं पुरुषो विज्ञानमयो ब्रह्मदयाकाशे सुसिकाले उपाधिसंबंधं विहाय गच्छतीति २४२
परमात्मनो ब्रह्मदयाकाशव्यवहारे प्रयोजनं संबंधविशेषं दर्शयन् ब्रह्मदयाकाशं तदार्थं तिकेसं गमयति यावदिति द्वाभ्यां । शरीरमरणपर्यंतं पुरुषः परमात्मा ब्रह्मदयेतया मिरूपेण विशेषसंनिहितोऽस्ति अंतर्धर्मि ब्राह्म
णादिश्रुतिभ्यः ' ईश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्मदेशेऽर्जुन तिष्ठति ' इत्यादि स्मृतिभ्यश्च । स पुरुषो गृहाकाशसमस्तस्य गमनागमने इति २४३ घटेति । एष उक्त एवात्मानस्य व्यवस्थितः प्रतिबिंबितः सन घटाका
शवद्गमनागमने भजतीत्यर्थः । गमनागमनमिति समाहारद्वंद्वः २४४ अथोक्तार्थमुपपादयन्तं तर्था मितया तद्दृश्ये स्थितिं वक्ष्यमाणोपयोगायानुवदति यद्यपीति । यद्यप्यात्माकाशवद्देहस्य समष्टिव्यष्टिरूप
स्यांतर्वहिरवस्थितस्तथाप्यत्रात्मनि ब्रह्मदयावच्छेदेनान्तर्धर्मितारूपोतिशयोक्तं प्रसिद्धमिति २४५ उक्तांतर्धर्मि नियम्य मनसः करणांतरेभ्यो विशेषं प्रतिबिंबप्रहणाद्युपयोगिनं दर्शयति सुखेति षड्विंशतिः ।
देहो हि भोगार्थः भोगस्तु प्रकाशरूप उक्तः स च विषयप्रकाश इन्द्रियरूपकरणाधीनः सकलकरणनियामकत्वात् मनसः स्पष्टोऽव्यतिरेक इति २४६ करणनियामकत्वेन कुत इत्यत आह अमूनीति । अमूनि च
क्षुरादिकरणानि व्यापारवंत्यपि तं चित्तसंबंधं विना र्थविषयस्त्वं स्वं विदंति न जानंति तदावयमेतज्जानीमो यश्चित्तेन तानि पराधीनानि चित्तेनेति प्रकृत्यादित्वा तृतीया तथा च चित्तरूपं यत्परंतदधीनानी

गृहाकाशे घटाकाशो गत्वा घटविभेदतः ॥ संबंधं यादृशं गच्छेत्तादृशं पुरुषोऽत्र हि २४२ यावच्छरीरमरणं पुरुषो ब्रह्मदयेऽस्ति हि ॥ गृहाकाशसमस्तस्य गमनागमने न हि
२४३ घटाकाशसमो ज्ञेयो मनस्येव व्यवस्थितः ॥ गमनागमनं तस्य भवेन्नित्यं मनःकृतम् २४४ यद्यप्याकाशसदृशो बहिरंतरवस्थितः ॥ देहस्यात्मा तथाप्यत्र ब्रह्मदये
ति शयोऽस्ति हि २४५ सुखदुःखोपभोगार्थं जंतोर्देहोऽत्र जायते ॥ उपभोगः प्रकाशः स्यात्प्रकाशः करणैर्भवेत् ॥ अंतःकरणमेवैकं करणानां नियामकम् २४६ अमूनि
न विदंत्यर्थं तो व्यापारवंत्यपि ॥ तदा चित्तेन जानीमः पराधीनानि सर्वथा २४७ यथाकाष्ठकृतानां स्युर्दशानां वाजिनानामपि ॥ सूत्राण्येकत्र बद्धानि नानास्थानानि
वासिनाम् २४८ नलिकायां तथा देहे ज्ञानकर्मात्मनामपि ॥ सूत्राणि ब्रह्मदये संति निर्मितानि स्वयंभुवा २४९ बालको हि यथा सूत्रैर्व्यापारयति तान् न्हयान् ॥ मनो बाल
कमप्येवं व्यापारयति तान्यपि २५० आश्रित्य ब्रह्मदयां भोजं पंचच्छिद्रमधोमुखम् ॥ अनेकनाडीविवरं वायुसूत्रसमाश्रयम् २५१ सावित्रं हि यथा तेजः सर्वदेहेष्वव
स्थितम् ॥ एकरूपं तथाप्यस्य भेदो दृष्टो महान् हि २५२

त्यर्थः २४७ मनसः करणनियामकतां दृष्टेन विशदयति यथेति चतुर्भिः । लोकप्रसिद्धमे पक्रीडनं कवत्पदिकाष्टनिर्मिता दशवाजिनोऽथानानास्थाननिवासिनो दीर्घकाष्ठे कृतानां विधायतनाः स्युस्ते
पांचपादवद्धानि दीर्घकाष्ठमध्यच्छिद्रद्वारा एकत्र नलिकायामधः स्थाप्यां बद्धानि प्रोतानि स्युस्तथा देहो दीर्घकाष्ठसमेजानेंद्रियकर्मेन्द्रियरूपाणां वाजिनानामाकर्षणसूत्राणि वायुमयानि नाडीरूपच्छिद्रद्वारा ब्रह्म
दयेन लिकानि भेद्योतानि संति । कीदृशानि सूत्राणि स्वयंभुवा परमेश्वरेण प्रापयानि निर्मितानीति द्वयोरर्थः २४८ । २४९ बालक इति । दृष्टान्तं यथा बालकः पितुरंकस्थः पित्रा ग्राहितसूत्रः संस्तांकाष्ठमया
न्हयान् न्हयान् व्यापारयेत् चालयेत् एवं बालकवद्बालकमज्ञं मनः अंतर्धर्मिणः पितुरंकस्थं तेन ग्राहितसूत्रं संस्तां निज्ञानकर्मेन्द्रियाणि अपिशब्दाद्वायुमयसूत्राणि च व्यापारयतीति ' बालकोऽज्ञे ' इति विश्वः २५०
अंतर्धर्मिरूपपितुरंकोऽपि तं देहं दर्शयति आश्रित्येति । ब्रह्मदयां भोजं देशमाश्रित्य तानि व्यापारयतीति पूर्वोक्तसंबंधः । दिक्चतुष्टये मध्ये च पंचच्छिद्राणि यत्र ब्रह्मदयां भोजेत तथा । अनेकानि नाडीरूपाणि
विवराणि सूक्ष्मच्छिद्राणि यत्र तत् वायुमयसूत्राणां मायारमिति २५१ एवं मनसः करणांतरेभ्यो उत्कर्षप्रदर्शनेन तस्य सत्वातिशयः सूचितस्तस्य सत्वातिशयस्य प्रतिबिंबविशेषे चित्तो गृहाकाशसमतोपपाद
येऽप्युपयोगं दृष्टेनाह सावित्रमिति चतुर्भिः । यथा सावित्रं सूर्यसंबंधितेजः स्वभावदेकरूपतया सर्वत्र स्थितं तथापि तस्य सावित्रतेजसः कुसूलाद्युपाधिवशाद्भेदो विशेषो दृष्ट इति २५२

उत्तरोत्तरमभिरूपतयाधिक्यहेतुनुपाधीनगणयति कुसूलइति । कुसूलेधातुमयान्नकोष्ठकेस्वल्पासावित्रतेजसोभिव्यक्तिस्ततोधिकार्पणेततः कृपाणेततोमणौसर्वतः सूर्यकांते यतस्तत्रसूर्यकांतेस्थितंसावित्रंतेजोदाहादिकं करोतीति २५३ एवमिति । कुसूलदर्पणकृपाणमणिसमेष्टुदेहप्राणकर्मद्रियज्ञानेन्द्रियेषुसूर्यकांतसमबुद्धौचात्मापेक्षयाबाह्यायांतिष्ठतिप्रतिबिंबितोभवति । कीदृशआत्मा स्वतःसर्वत्रैकरूपइति २५४ तथापीति । तथापिसर्वत्रबिंबितत्वेपिमनसिबुद्धिशब्देनोक्तं:करणेस्थितैवभोक्ताभवति एतत्स्फुटयति सूर्येति । सूर्यकांतसंज्ञेमणौस्थितोभास्करोयथा दाहकर्त्ताभवतितथांतःकरणेस्थितआत्मासंसृतिर्कर्तृत्वभोक्तृत्वादिरूपामाप्नुयात् । घटाकाशवदिहामुत्रगामीभवतीति यावत् २५५ अथघटाकाशसमविज्ञानमयस्योपाधेर्घटसमायाबुद्धेर्गृहाकाशोपाधिगृहसमहृदयेस्थितिलयरूपभंगचोपपादयति बुद्धिश्चेत्यर्थः । बुद्धिरुक्तांतःकरणंसर्वस्राधारेहृदयेभोजरूपेतिष्ठतिगृहवदसतिचक्षुरादिदेशंतुबुद्धिवृत्तिरूपेणप्रवासमिवगच्छतीति यावत् ततोहृदयस्यस्वोपाधिबुद्धेर्निवासस्थानत्वात्पुरुषोविज्ञानमयोदक्षिणनेत्रादिदेशात्तत्रहृदयेसुषुप्तिकालेप्रज्ज्वालागच्छेदुपाधिपरतंत्रत्वादित्यर्थः २५६ इतस्ततःपरिवृत्त्यबुद्धेर्हृदयेदेशागमनेदृष्टांतमाह पशवइति । नाशानाशौक्षयोदधौसमौकृत्वा हानिमपिउदयसमाम्त्वेतियावत् एवमत्वापशवोमनुष्यावास्वदेशंप्रतियथायांतितथाबुद्धिर्हृदयाब्जमिति २५७ जंतवइति । यथानिजदेशंग

कुसूलेदर्पणेतद्वत्कृपाणेचमणावपि ॥ सूर्यकांतेचतत्रस्थंदाहपाकादिकृद्वेत् २५३ एवंदेहेतथाप्राणेकर्मज्ञानात्मकेषुच ॥ बहिर्बुद्धौचसर्वत्रतिष्ठत्यात्मैकरूपं २५४ तथापिमनसिस्थित्वाभोक्ताभवातेसप्रभुः ॥ सूर्यकांतेमणौयद्वत्स्थित्वादहतिभास्करः ॥ स्थित्वांतःकरणेतद्वदात्मासंसृतिमाप्नुयात् २५५ बुद्धिश्चहृदयेनित्यंसर्वस्राविधारिणि ॥ तिष्ठत्येषाततस्तत्रसुषुप्तौपुरुषोवजेत् २५६ पशवोवामनुष्यावादेशंयांतियथानिजम् ॥ नाशानाशौक्षमौकृत्वाबुद्धिस्तद्वद्दंबुजे २५७ जंतवोहिनिजदेशेभवेयुःसुखिनोगताः ॥ कदाचिदुःखिनोऽपिस्थुरेवंबुद्धिर्हृदंबुजे २५८ देहःसकरणग्रामःपुरीतच्चशिरस्तथा ॥ बुद्धेर्विदेश इत्युक्तोमुक्तैकंहृदयांबुजम् २५९ स्वप्रजागरणोद्भूतेप्रक्षीणेकर्मणीयदा ॥ तदातत्रगताबुद्धिर्मूर्छिताभवतिक्षणात् २६० दृढांमूर्छायथाप्राप्तःपुरुषोमृतउच्यते ॥ मूर्छिताबुद्धिरप्येवंविलीनेत्यत्रगीयते २६१ यथानभोगतंतूलंसूक्ष्मलीनमितीरितम् ॥ एवंहृदयगाबुद्धिर्वेदलीनेतिकीर्तिता २६२ यथापटस्यसंकोचात्पटचित्रंपलीयते ॥ एवंहृदयसंकोचाबुद्धिर्लीनेतिगीयते २६३ ।

तानांजंतूनांकदाचित्सुखंकदाचिदुःखंभावति एवंहृदयकमलगताबुद्धिःसुखदुःखेभजति । तद्वद्वेशएवसुखदुःखयोरनुभवादितिभावः २५८ देहइति । नखाग्रपर्यंतोदेहःसंन्द्रियगोलकःपुरीतदुक्ता शिरश्चेतानिबुद्धेःपरदेशसमानि । तद्वदयांबुजंतुस्वदेशइति यावत् २५९ अथबुद्धेर्घटविभेदसमंलयमभिनयति स्वप्नेति । स्वप्रजागरणार्थंयत्तद्रूतेफलाभिमुखतांगतेकर्मणीतेयदाप्रक्षीणेभवतस्तदातत्रहृदयकमलमध्यवर्तिन्याकाशेदहाराख्येमायाशबलेगतासतीबुद्धिर्मूर्छाकारणलयरूपांप्राप्ताभवतीति । एतेनहृदयकमलदलादिदेशोबुद्धेःस्वप्रादिस्थानमेवेतिसूचितम् २६० तत्त्वज्ञानात्पूर्वकारणेसूक्ष्मतयास्थितिरवलपः औपनिषदमतेनिरन्वयनाशानभ्युपगमात् लोकेपितथाव्यवहारदर्शनाच्चेत्याह दृढमिति । लोकेमूर्छितस्यमृतव्यवहारोयथाएवंमूर्छितबुद्धेरत्रवेदांतेविलीनेतिव्यवहारइत्यर्थः २६१ तद्वदयांतराकाशेबुद्धेर्लयेदृष्टांतमाह यथानभइति । अत्यंतसूक्ष्मस्यशालभल्यादितुलस्याकाशे लयोव्यवहारोयथाएवंहृदयांतराकाशगाबुद्धिर्लीनेत्युक्ताविदेदृष्टांतमनइति वाजसनेयके मनःसर्वेध्यानिःसहाप्येतीतिप्रकृतश्रुतीचेत्यर्थः २६२ उक्तबुद्धिलयंप्रतिपिप्तेनद्वारनिरोधात्मकोहृदयकमलसंकोचोपिहेतुरितिदृष्टांतंनदर्शयति यथापटस्येति । पटचित्रंपटगतंविचित्रं

सम्यग्प्रतिबुध्यतइत्यादेर्लोकादित्यंतस्यार्थमाह एवंसइतिपट्टिः । सपुरुषोविज्ञानमयोवस्तुतःपरःपरमात्मरूपएवमुक्तविषयाशयित्वाउपाधिलपदद्वारापण्यभावकृपाणमणिसमेष्टुदेहप्राणकर्मद्रियज्ञानेन्द्रियेषुसूर्यकांतसमबुद्धौचात्मापेक्षयाबाह्यायांतिष्ठतिप्रतिबिंबितोभवति । कीदृशआत्मा स्वतःसर्वत्रैकरूपइति २५४ तथापीति । तथापिसर्वत्रबिंबितत्वेपिमनसिबुद्धिशब्देनोक्तं:करणेस्थितैवभोक्ताभवति एतत्स्फुटयति सूर्येति । सूर्यकांतसंज्ञेमणौस्थितोभास्करोयथा दाहकर्त्ताभवतितथांतःकरणेस्थितआत्मासंसृतिर्कर्तृत्वभोक्तृत्वादिरूपामाप्नुयात् । घटाकाशवदिहामुत्रगामीभवतीति यावत् २५५ अथघटाकाशसमविज्ञानमयस्योपाधेर्घटसमायाबुद्धेर्गृहाकाशोपाधिगृहसमहृदयेस्थितिलयरूपभंगचोपपादयति बुद्धिश्चेत्यर्थः । बुद्धिरुक्तांतःकरणंसर्वस्राधारेहृदयेभोजरूपेतिष्ठतिगृहवदसतिचक्षुरादिदेशंतुबुद्धिवृत्तिरूपेणप्रवासमिवगच्छतीति यावत् ततोहृदयस्यस्वोपाधिबुद्धेर्निवासस्थानत्वात्पुरुषोविज्ञानमयोदक्षिणनेत्रादिदेशात्तत्रहृदयेसुषुप्तिकालेप्रज्ज्वालागच्छेदुपाधिपरतंत्रत्वादित्यर्थः २५६ इतस्ततःपरिवृत्त्यबुद्धेर्हृदयेदेशागमनेदृष्टांतमाह पशवइति । नाशानाशौक्षयोदधौसमौकृत्वा हानिमपिउदयसमाम्त्वेतियावत् एवमत्वापशवोमनुष्यावास्वदेशंप्रतियथायांतितथाबुद्धिर्हृदयाब्जमिति २५७ जंतवइति । यथानिजदेशंग

समदामतिबुध्यतइत्यादेर्लोकादित्यंतस्यार्थमाह एवंसइतिपङ्क्तिः । सपुरुषोविज्ञानमयोवस्तुतःपरःपरमात्मरूपएवमुक्तविधयाशयित्वाउपाधिलयद्वारापूर्णभावरूपशयनमनुभूयजाग्रदोगप्रदकर्मणः
पश्चात्प्राकृतस्यउद्गतोमादुर्भावेसतिसदाजागरणयातीति २६४ तंतुनाभइति । तंतुनाभोलूतासंज्ञःकीटोयथापरसाधनमनपेक्ष्यतंतुसृजतिएवंशयनादुत्थितःपुमान्प्राणादींसृजतीत्यर्थः २६५
यथाज्वलन्निति । यथामहावह्निर्ज्वलन्सन्कणकांसृजतिएवमात्मेन्द्रियादिकंसृजति । कीटशक्कणकानात्मरूपकान् अल्पार्थेकन्प्रत्ययः ' रूपमाकारश्चैषयोरपि'इतिविश्वः । क्वचित्स्वार्थिकालि
गवचनान्यतिक्रामतीतिवचनात्पुंस्त्वं तथाचात्मनःस्वल्पाकारानित्यर्थः २६६ उत्थितइति । अयंविज्ञानमयोहृदयाकाशादुत्थितःसन्प्राणांसृजति । प्राणपदार्थमाह बुद्धिमित्यादिना । ज्ञान
कर्मैन्द्रियैःसव्यापारैःसहिताबुद्धिःश्रुतिगतप्राणपदार्थइतिभावः । अत्रवाय्वात्मकप्राणस्यसुप्तपुरुषदृष्ट्यालयस्यसिद्धांतितत्त्वात्तस्यापिप्राणशब्देनसंग्रहोबोध्यः २६७ इन्द्रियेभ्यइति । इन्द्रियेभ्योदे
वसृष्टेराशयःप्रथमाध्यायेदार्शितः अधिदैवतदेवतेविराजिकरणतयावर्तमानावह्नाद्यादेवाइन्द्रियेभ्योजायंतेततोदैवभ्यएतेविषयैःसंवृताःसहितालोकाःसंजायंतइति २६८ नित्यमिति । एवंसर्वदेहिंसंब
धिनामिन्द्रियाणांतथाहमात्मनामिन्द्रियदेवानांलोकानांबनित्यंजनिमृतीबोधेइत्यन्वयः २६९ अयमर्थेनसंभाष्यतइत्याशंक्यद्वितीयाध्यायेप्रपंचितसमाधानमधिकयुक्तयभिधानायानुवदति अवि
श्वासइति । शास्त्रस्यवेदस्यार्थोविश्वासोनकर्तव्यः । अविश्वासोहिप्रमाणांतरविरोधात्संभवतिविरोधश्चसमानविषयोःप्रसिद्धः । अत्रतुशास्त्रविषयेप्रमाणांतरस्याप्रवृत्तेःसविरोधोदुर्वचइत्याह

एवंसहृदयाकाशेशयित्वापुरुषःपरः ॥ उद्भूतौकर्मणःपश्चाद्यातिजागरणंतदा २६४ तंतुनाभोयथाजंतुस्तंतुंसृजतिभूरिशः ॥ अनपेक्ष्यपरंकिंचित्थासादुत्थितः
पुमान् २६५ यथाज्वलन्महावह्निःकणकानात्मरूपकान् ॥ शयनादुत्थितोप्येवंसृजत्यात्मेन्द्रियादिकम् २६६ उत्थितोहृदयाकाशात्प्राणांबुद्धिसृजत्ययम् ॥
ज्ञानकर्मैन्द्रियैःसार्धव्यापारैर्विविधैरपि २६७ इन्द्रियेभ्यस्ततोदेवावह्न्याद्याअधिदैवतम् ॥ जायंतेततएवैतेलोकाविषयसंवृताः २६८ नित्यंजनिमृतीएवमि
न्द्रियाणामहात्मनाम् ॥ देवानांचसलोकानांसर्वेषामिहदेहिनाम् २६९ अविश्वासोनकर्तव्यःशास्त्रार्थेपंडितैःसदा ॥ अर्थत्वर्तीन्द्रियेयस्मान्मानंशास्त्रादृतेनहि
२७० प्रत्यक्षस्यचबाधोत्रदृश्यतेप्रायशोऽनृभिः ॥ अनुमानंचमानंस्वसमपेक्षयैवजायते ॥ अन्यथानानुमानत्वंभवेतस्यकथंचन २७१ अक्षमक्षंप्रतियदाप्रत्यक्षं
जायतेऽनृणाम् ॥ सर्ववस्तुषुतन्नैकंतदामानंहितद्भवेत् २७२

अर्थेत्विति २७० शास्त्रविषयेमानांतरस्याप्रवृत्तिविशयति प्रत्यक्षस्येतिपङ्क्तिः । अत्रशास्त्रविषयेस्वर्गापूर्वदेवतादौप्रत्यक्षस्यप्रमाणेपुण्येष्टस्यबाधोऽभावःप्रायशोऽनृभिर्दृश्यतेनवयमेतत्प्रत्यक्षेणप
श्यामइत्याकारेणानुभूयते योगिन्पावृत्तयेप्रायःपदं योगिप्रत्यक्षविशेषस्यापिशास्त्रानुकूलचरणेनजायमानस्यनपूर्वसिद्धशास्त्रसमानविषयत्वंशास्त्रस्यानुवादकताप्रयोजकंवल्लंशक्यमितिभावः ।
अनुमानस्यतथात्वंनिरस्यति अनुमानमिति । अनुमानांहेस्वस्वोपयोगिन्पाद्यादिप्राहकतयास्वसंबंधिप्रत्यक्षादिकमपेक्ष्योपजीव्यैवजायतेअन्यथाप्रमाणांतरस्यप्रथमवृत्तिमनपेक्ष्यमवर्तमा
नत्वेतस्यानुमानस्यानुमानत्वमनुमानशब्दवाच्यत्वंनभवेत् मानमनुगतमनुमानमित्यवयवार्थासम्भवादित्यर्थः । अत्रानुमानशब्देअत्यादयःक्रांताद्यर्थेद्वितीययेतिसमासोविवक्षितः । अयंभावः
अतीन्द्रियेथेप्रमाणांतरसापेक्षस्यानुमानस्यप्रत्यक्षापेक्षावाप्रवृत्तिःशास्त्रापेक्षावा । नायःप्रत्यक्षस्यबाधोक्तयानिरस्तत्वात् । नद्वितीयःपूर्वसिद्धशास्त्रापेक्षयाप्रवृत्तस्यशास्त्रनिष्ठानुवादकतायापकत्वा
नुपपत्तेरिति २७१ प्रत्यक्षस्यस्वल्पविषयाप्रसिद्धेरपिशास्त्रविषयेतत्प्रसरोवक्तुमशक्यइत्याशयेनप्रत्यक्षस्यविषयेषुसंकुचहृत्तितामाह अक्षमितिद्वाभ्यां । अक्षमक्षंप्रतियजायतेतत्प्रत्यक्षमितिबुध्यते—

—त्तिकेन प्रतिपरिसमनुभ्योक्ष्णइत्यचप्रत्ययांतेन प्रत्यक्षशब्देनाभिधेयप्रत्यक्षज्ञानं प्रतीदियं पृथक् पृथक् जायते इति यदानीं श्रितं तदा सर्ववस्तुपुतत्प्रत्यक्षं मानं एकं न भवेत् किं त्वनेकं चक्षुरादिकरणभेदाच्चाक्षरसनादिसंज्ञमेव भवेदिति तस्य च चक्षुराद्ययोगेशास्त्रार्थेनावकाश इति भावः २७२ सन्निकर्षापेक्षतयापि प्रत्यक्षस्य संकुचद्वितितेत्याह अपि स्वस्येति । स्वस्य कस्यचित्प्रमातुः कस्मिंश्चिद्वस्तुनितद्योगं द्रिययोगोपियदास्यात्तदापि परस्य तद्विज्ञस्य तत्प्रत्यक्षं न भवतीति प्रसिद्धं तथा चैन्द्रिययोगेष्वपि न प्रत्यक्षस्य स्वतंत्रावृत्तिः अतीन्द्रियवस्तुनितुं किं वक्तव्यमिति शेषः । न च वेदेपिश्रवणादिकमपेक्ष्यज्ञानजनकैः समानोयंदोष इति वाच्यं सूर्यवद्भासकस्य वेदस्य प्रमाजननेऽन्यानपेक्षत्वात् श्रवणमननादीनां तु भेददृष्टेर्जनवत् बुद्धि संस्कारमात्रत्वात् चक्षुरादीनां तु दीपवत्सामर्थ्यमेव स्वल्पमेव विशेषादिति २७३ दोषवत्त्वेन प्रसिद्धेऽथ प्रत्यक्षस्य न निर्दोषवेदसमानविषयतेत्याह अपि दोषेति । केवलमागमनिरपेक्षं यत्प्रत्यक्षं तदोपकलाशून्यं यदोषलेखहीनं न संभवेत् । यत इन्द्रियदोषाणामधत्त्वबधिरत्वादीनामध्यक्षेण निदर्शनं निश्चय इत्यर्थः २७४ प्रत्यक्षस्याल्पविषयताभिवानफलमाह अनुमानमिति । तत्रातीन्द्रियेऽथैव मूलस्य प्रत्यक्षस्याभावादनुमानं कथंचनापि न स्यादिति न स्वार्थपत्त्यादीनामस्तु प्रवृत्तिरिति चेत् किमनुमानादभिन्नाभिन्नावानाद्य इत्याह अनुमानविभेदा इति । येषां पत्त्यादयो नुमानभेदास्ते त्रशास्त्रविषये कथं मानं भवेयुः यतस्ते र्थापत्त्यादयः स्वयमनुमानाद्विन्ना एव न भवन्ति अनुमा

अपि स्वस्य यदैव स्यात्तद्योगोपि हि वस्तुनि ॥ तदा परस्य तत्रापि किमतीन्द्रियवस्तुनि २७३ अपि दोषकलाशून्यं नाध्यक्षं केवलं भवेत् ॥ यतो क्षगतदोषाणामध्यक्षेण निदर्शनम् २७४ अनुमानं न तत्र स्यान्मूलाभावात् कथंचन ॥ अनुमानविभेदायेत्यर्थापत्त्यादयः कथम् ॥ मानमत्र भवेद्युक्तेभिन्नानस्वयमेव हि ७५ अनुमानाद्विभिन्नत्वमस्तु तेषामथापि ते ॥ निदर्शनमुपाश्रित्य तोषयंतिकचिन्नम् ॥ निदर्शनं च प्रत्यक्षं प्रत्यक्षं च निराकृतम् २७६ अतोयं भगवान्वेदः सर्वदोषविवर्जितः ॥ यद्वक्तित्परिग्राह्यं राजशासनवत्सदा २७७ इन्द्रियाणामयं प्राहसृष्टिसंहतिमेव च ॥ दिनेदिने ततो गार्ग्यविश्वासं व्रज सर्वदा २७८ आकाशे नुपपत्तिं त्वं माकृथाः स्वात्मदेहगे ॥ हृदयाकाशगेऽप्येवमानं दात्मस्वरूपिणि २७९

नाभेदे हि अनुमानदोषास्ते पुमाप्ता एवेति भावः २७५ न द्वितीय इत्याह अनुमानादिति । तेषामर्थापत्त्यादीनामनुमानाद्विन्नत्वमस्तु अथापि एवमपि ते स्वतंत्राः प्रमाणजनयंति किंतु निदर्शनं दृष्टांतमाश्रित्य पुरुषस्य बालस्येव कचित्परितोषमात्रं जनयंति निदर्शनं तु प्रत्यक्षं तत्प्रभूतं प्रत्यक्षं तु निरस्तमेवेति २७६ फलितमाह अत इति । अतः प्रमाणांतराविषयबोधकत्वादिति २७७ आविश्वासनिरासमुपसंहरति । इन्द्रियाणामिति । अयं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपः प्रतिदिनं इन्द्रियाणां सदैव तानां सविषयाणां च सृष्टिजागरादौ संहारं च शस्ये प्राह ततः प्रभुणा वेदेनोक्तत्वादेवात्रार्थे विश्वासं श्रद्धां हे गार्ग्य बालाके व्रजयेहीत्यर्थः २७८ स एव प्राण इत्यादि द्वितीयानखेभ्य इत्यंतं वाक्यं तात्पर्यतो व्याकरोति आकाश इति दशभिः । अनवच्छिन्नैचिदाकाशे आनंदात्मरूपेऽनुपपत्तिं पूर्णे नुपपत्तिमतीति परिच्छिन्नवद्विमाकृथा माकुरुष्व । ननु को मम परिच्छिन्नत्वदृष्टेः प्रसंगे तुरत आकाशं विशिनष्टि स्वात्मवेदगे नु सोऽथापनादिवाक्ये देहवर्तितयोक्ते य एवौ तद्देहय आकाश इति वाजसनेयवाक्येन हृदयच्छिद्रगतयाचोक्ते तथा चैवाकाशवाक्यानि दृष्ट्वा कुरुष्विति मंदमतेर्वागाव्यवच्छिन्नमपि मत्वा तस्मात्स्मृत्वा साकारातिरात्मनि प्रसज्यते तं व्यावर्तयितुं स एव हृदयादिवाक्यमिति भावः २७९

एतन्मिमांसेन विशदयति आकाशरूप इति । अयमाकाशरूप आत्मा वागादौ एकैकत्र प्रत्येकमपि स्थितः यथाशरावे मृगमयपानपात्रे घटादिषु च तद्वत् । एनं वागाव्यवच्छिन्नमपि मृदा आत्मतया मयं

एतन्मभिप्रासमेव विशदयति आकाशरूप इति । अयमाकाशरूप आत्मावागादौ एकैकत्र प्रत्येकमपि स्थितः यथाशरावेष्टमयपानपात्रे घटादिषु चतुर्दश । एनैवागायवच्छिन्नमपि मूढा आत्मतया मयं
तेर्वतुतथानावगच्छेति बोधयितुमभिरुह्यतां बुच्येते इति शेषः २८० ननु दृष्टान्तयोरपि परिच्छिन्नदृष्टिपरत्वं किं न स्यादिति मंदाशंकां वारयितुं दृष्टान्तेन विवक्षितार्थं दर्शयति नचात्रेत्पादिना । यथाक्षुरो
नापितस्य क्षुरपात्रे श्रुतिगतक्षुरधानपदेनाधिकरणसाधनेनोक्तैकचिदेकदेशे स्थितस्तथात्र हृदयां भोजएकदेशे व्यवस्थितत्वेनात्मानं विवक्षित इति शेषः २८१ कथं विवक्षित इत्यत आह किं त्विति । यथा
सर्वत्र स्थितमप्यग्निकाष्ठ उपलब्धयोग्यताभिप्रायेण काष्ठे स्थितं जानंति तथा सर्वत्र स्थितमात्मानं मन इन्द्रियदेहादावुपलब्धयोग्यतया स्थितं विद्वीति विवक्षितमिति २८२ एतत्स्फुटयन् क्षुरदृष्टान्तं शय
माह अयं हीति द्वाभ्यां । अयमात्मा यद्दृदयां भोजनिष्ठ बुद्धिरूपे एकदेशे निरूपितः तन्निरूपणममुनैवाभिप्रायेण बोध्यं अमुना केन यत्क्षुरधानेनापितपात्रे क्षुरस्येव तत्र बुद्ध्यावात्मनः प्रकाशः शीघ्रमुपल
ब्धिरुपजायते कस्माद्बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वेनाभिव्यक्तिहेतुत्वादिति तत्र बुद्ध्यावेवात्मानान्यत्रैव गमायतुन तथोक्त इति द्वयोः संबन्धः २८३ । २८४ एवं हृदये विशेषव्याप्तिप्रदर्शकं क्षुरदृष्टान्तं व्याकृत्य शरीरे तद
पेक्षया प्रकृष्टसामान्यव्याप्तिप्रदर्शकं द्वितीयं श्रुतिगत विश्वं भरपदोक्ताग्निदृष्टान्तं विशदयति ननु विधानीति चतुर्भिः । अत उक्ताभिव्यक्तयभिप्रायादेव महेश्वर इत्युक्त इति शेषः इति किं यच्चतुर्विधानि जरा

आकाशरूप आत्मायं वागादौ व्यवस्थितः ॥ एकैकत्र यथाकाशः सशरावघटादिषु ॥ अकृत्स्नमेनमात्मानं मावगच्छ कदाचन २८० नचात्र हृदयां भोजे एकदेशे
व्यवस्थितः ॥ क्षुरो यथानापितस्य क्षुरपात्रे कचित्स्थितः २८१ किंतु सर्वत्र जंतूनां बहिरंतरवस्थितम् ॥ मन इन्द्रियदेहादौ काष्ठेऽग्निमिव विद्वितम् २८२ अयं हि ह
दयां भोजे बुद्ध्यावात्मानिरूपितः ॥ क्षुरधानादि दृष्टान्तैरेकदेशे महेश्वरः २८३ बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वात् प्रकाशस्तत्र जायते ॥ अभिप्रायेणामुनैव तत्र नावगमाय हि २८४
चतुर्विधान्यतो देहान्युत्पाद्यायं महेश्वरः ॥ चैतन्यव्याप्तिमकरोदाऽनखाग्राद्धि सर्वतः २८५ यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वस्ति विशेषतः ॥ एवं सर्वेषु देहेषु सो
स्ति बोधविशेषतः २८६ यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ ततः काष्ठेऽप्रविष्टोऽयं कथ्यते लौकिकैरिह २८७ एवमाकाश आत्मायं चैतन्येनोपलभ्यते ॥
आनखाग्राच्छरीरेषु प्रविष्टेन कथ्यते २८८ मन इन्द्रियदेहादौ संघाते विक्रियास्ति हि ॥ प्रज्ञाकापिन तस्मिन्निहित्वा प्राज्ञं महेश्वरम् २८९

युजादीनि देहानि उत्पाद्य आनखाग्राच्चैतन्यरूपेण ते पुन्याप्तिमकरोदिति । देहः क्लीबपुंसोरित्यमरः २८५ तत्र दृष्टान्तमाह यथेति । यथा सर्वगतोऽपि वह्निर्विशेषमालोच्य काष्ठेष्वस्तीति न्यवहियते एवमा
त्मापि चैतन्यप्रयुक्तं विशेषमालोच्य देहेऽस्तीति न्यवहियत इत्यर्थः २८६ दृष्टान्तदार्ढ्यं तिकयोर्विशेषपदार्थमुपलब्धयोग्यतारूपमभिनयति यथा सर्वेति द्वाभ्यां । काष्ठेषु अरणीप्रभृतिषु श्रुतौ विश्वं भर
कुलापपदोक्तेषु कुलापपदं नीडवाचकं ततः काष्ठेषु उपलब्धयोग्यत्वादेव २८७ एवमिति । आकाशः परिपूर्ण आत्मा चैतन्यरूपेण देहे यत उपलभ्यते तेन तत्र प्रविष्ट इत्युक्त इति २८८ एवमुपाधिभ्यो विवे
चित आत्मैव सर्वेश्वर इति बोधने तत्त्वपदार्थस्य स्वरात्मावेत्यवस्थापनपरं तमेतमित्यादि आत्मानं भुंजंत्यं तं वाक्यं व्याचष्टे मन इत्यादि द्वादशभिः । मन इन्द्रियदेहादिरूपे संघाते विक्रियापरिणामिता प्र
सिद्धैव तस्मिन् परिणामिनिष्ठदादिसमे प्रज्ञाकापि मुख्यगोणीवानवक्तुं शक्या यद्यपि चैतन्याविवेककाले तेषु गोणी आध्यासिकी प्रज्ञाऽऽसीद्विवेककाले तेषां पितृत्वाह दित्वेति । प्राज्ञं स्वरूपभूतया
प्रज्ञायानित्ययुक्तं महेश्वर इति विविच्येत्यर्थः २८९

ननु बुद्धिरूपा प्रज्ञातेष्वस्तीत्याशङ्क्य किं तथा भवति तस्या बुद्धेरपि जडत्वादित्याह अज्ञेति । अतः चिद्व्यतिरिक्तस्य जडत्वादौ जडसर्वविकाराश्रयेया काचित्प्रकृता बुद्धिरूपा प्रज्ञास्ति साप्यज्ञेव जडैव परिणामित्वा विशेषादिति भावः २९० यथात्मव्यतिरिक्तेषु ज्ञानानां स्ति एवं सुखमपि नास्तीत्याह एवमिति । एतेषु आत्मव्यतिरिक्तेषु २९१ एवं सुखज्ञानाभ्यां राहित्ये मन आदीनां निश्चिते सति यत्तेषु ज्ञानं सुखं वा भासते तत्सर्वमात्मप्रसादलभ्यमित्याह सुखेति । सुखरूपः प्रकाशरूपश्चायमानं दात्मा पूर्ण आत्मा स्वतः सुखज्ञानाभ्यां वर्जितान् मनः प्रभृतीन् स्वात्मसंपत्त्या स्वीय सुखादिसंपदाकरणभूतया सुखभागिनो ज्ञानभागिनश्च करोति यथा धनिकः स्वाश्रितानि तत्पर्यः २९२ एवं तात्पर्यार्थं प्रदर्शयति तत्र वाक्यं समन्वितं करोति एतमिति । एतं स्वात्मसंपत्त्या परान् सुखज्ञानभागिनः कुर्वाणमात्मानमानं दात्मकरूपत्वात् सर्वप्रियतमं देवता अध्यात्मा हि देवभिन्ना वागाद्या अनुसृत्य ज्ञानं ति व्यवसायं लभते न स्वतंत्राः सामर्थ्यहीनत्वादिति भावः २९३ तत्र दृष्टान्तभागं विवृणुते सम्यगिति द्वाभ्याम् । यथा धनिनं अनेकैरुपजीव्यत्वेन प्रशस्त धनवंतं प्रकृतेर्भाविप्रधानत्वेन श्रेष्ठत्ववद्वाचकश्रेष्ठिपदेन श्रुतिगतेनोक्तं प्रभुं । तदीयास्तत्संबन्धिनः श्रुतौ स्वपदेनोक्तास्तस्य सर्वतः परिपाशे स्थिता मनुजास्तमनुसृत्य ज्ञानं ति निश्चयं कुर्वते इत्यर्थः २९४ ननु बाह्यकार्ये आश्रितानां प्रभुपरतंत्रत्वेऽपि निश्चये कथं परतंत्रता इत्याशङ्क्य प्रभुनिश्चयं विना आश्रितनिश्चयस्याकार्यक्षमत्वेनासम्पत्त्यात्वा

अज्ञातः प्रकृता प्रज्ञाया काचिदिह लभ्यते ॥ मन इन्द्रियदेहादौ जडसर्वविकारिणि २९० एवं सुखं च नैतेषु किंचिदस्ति कदाचन ॥ हित्वा प्राणं महेशानमानं दात्मस्वरूपिणम् २९१ सुखप्रकाशरूपो यमानं दात्मा महेश्वरः ॥ मन इन्द्रियदेहादीन् सुखज्ञानविवर्जितान् ॥ कुरुते स्वात्मसंपत्त्या सुखज्ञानविभागिनः २९२ एतं सर्वप्रियतमं प्रज्ञानं दात्मरूपिणम् ॥ नित्यबोधेन ज्ञानं तमनुजानंति देवताः २९३ सम्यग्वा विपरीतं वा ज्ञानं तं धनिनं यथा ॥ अनुजानंति मनुजास्तदीयाः सर्वतः स्थिताः २९४ धनिनं विहायैते स्वयंकृत्वापि कुर्वते ॥ निश्चयं कार्यमुत्पन्नमनुजानंत्यतस्त्वमे २९५ तथैव परमात्मानं ज्ञानं तमनुजानते ॥ कार्यकार्यादिकं सर्वं वागाद्या मिलिता अपि २९६ सुखी वै शो यथा भुंक्ते भृत्याथैः स्वजनैः सह ॥ एवमात्मापि विषयान् भुंक्ते वागादिभिः सह २९७

दित्याह धनिनमिति । एते आश्रितमनुजाः कार्यविशेषानुकूलं निश्चयस्वयंकृत्वापि धनिनं विहायैषेभ्य उत्पन्नं प्रसक्तमपि कार्यं न कुर्वते किंतु धनिकनिश्चयं प्रसीक्षतेऽतस्तेषां निश्चयस्याकार्यक्षमत्वादिमे आश्रिता धनिनमनुजानंतीति व्यवहियंते इति संबंधः २९५ दार्ष्टान्तिके योजयति तथैवेति । तथा वागाद्या देवा मिलिताः समुदिताः संतः अपिशब्दात्प्रत्येकं वा स्थिताः यदि दं कार्यमवश्यकर्तव्यमेव वागाद्यवच्छिन्नं नानेव 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुत्यंतरात् इति विशेषसत्त्वेऽपि अनुजानंतीति पदेन द्विविधज्ञानसंग्रहात् छेपेण साम्यमिति बोध्यम् २९६ एवं ज्ञाने प्राधान्यबोधकं दृष्टान्तं विवृणुते सुखीति । यथा सुखी बहुविधमोगसाधनसंपन्नो वैश्यो वणिक् भृत्यप्रभृतिस्वकीयजनैः सहैव भुंक्ते न तु केवलं चोरादिभ्यात् एवमात्मापीति । अत्रापि पूर्ववत् छेपेण साम्यं बोध्यम् । एतदृष्टान्तेनात्मन उपहितस्यैव भोक्तृत्वं न तु केवलस्येति सूचितम् २९७

भोक्तृत्वस्याभिध्यात्वं स्फुटयितुं वागादीनामपि केवलानां न भोक्तृत्वमिति प्रदर्शकं यथा वा स्वाहृत्यं शं विवृणुते । वैश्यस्त्वधनिनः पुत्ररूपाः सर्वे धिनी यथा वैश्यं विना अन्नं भुंजते तद्वत्ते

भोक्तृत्वस्याभिध्यात्स्फुटयितुं वागादीनामपि केवलानां भोक्तृत्वमिति प्रदर्शकं यथा वा स्वाहृत्यंशं विवृणोति वैश्यस्मेति । वैश्यस्य धनिः पुत्ररूपाः संवेधिनो यथा वैश्यं विना अन्नं भुंजते तद्वत्तेका
गाद्या अपि आत्मना सहैव भुंजते केवलास्तु न भोक्तार इति यावत् । तथा च भोक्तृत्वस्य वास्तवाश्रया लाभा न्मिध्यात्वं स्फुटमिति भावः । अत्र व्याख्येयश्रुतेरत्रार्थे समन्ययस्तु स्वकीयाय द्रुं जंतितद्वनिन
मेव धनद्वारा भोग्यभावमापन्नं भुंजंतितं विना तु ते पां न भोक्तृत्वमित्यर्थे न बोध्यमिति २९८ ननु भोक्तृत्वरूपेणोपसंहारे आत्मनः प्रतिपादनं किमर्थमिति चेत्तद्वत्त्ववारणेन महावाक्यार्थसूचनायेत्याह
एवमिति द्वाभ्यां । एवमुक्तान्वयव्यतिरेकाभ्यामभिधानेन तद्दयाकाशः शुद्धतया उक्तः स एव महेश्वरः सर्वसंघाताधिपतिरिति प्रोक्तो भवति । अन्यथा तु अयमात्मा संघातेन एकतां तादात्म्याध्यासं प्राप्तिः
स न बुद्धिमद्विरपि दुर्ज्ञेय इति । अयमर्थः श्रुतावपि तमेतमितितत्पदेन तद्दयाकाशं परामृश्य प्राधान्यविधानेन सूचितमिति बोध्यः २९९ अस्य दुर्ज्ञेयतां तव महामते विभ्रम एव स्फुटपतीत्याह तत इति ।
ततो दुर्ज्ञेयत्वात् । ननु संघाते दुर्ज्ञेयश्चेदात्मा तर्हि संघाताद्बहिः कुत्रचिन्निरूपणीयस्तत्रैवाहं प्रणिधास्यामीत्याशंकारयति मा कृथा इत्यादिना । त्वमन्यत्र विज्ञानायाण्वपि यथा भवति तथा खेदं खेदप्रदमु
त्साहं मा कृथाः तत्र हेतुं न्यायविरोधं दर्शयति कोग्रिमिति । इंधनसंसृष्टमुपलब्धस्थानभूतेन धनेन संबद्धमग्निविहायान्यंतदसंस्पृष्टं प्रतिपद्यते प्राप्नोति न कोपीति यावत् । तथा चाग्नेरिंधनवदात्मन उपल
ब्धिस्थानं संघातं विहाय तदन्वेषणं वृथेति भावः । तदुक्तं भागवतेऽपि ' त्वामात्मानं परं मत्वा परमात्मानमेव च । आत्मा पुनर्बहिर्भृग्य आहो ज्ञजनता ज्ञता ' इति ३०० प्रश्नत्रयेणोक्तमर्थं जातं संगृह्णाति ।

वैश्यस्य पुत्रा वैश्येन विना यद्वन्न भुंजते ॥ वागाद्या अपि तद्वत्ते आत्मना सह भुंजते २९८ एवं हि हृदयाकाशः प्रोक्तः प्राज्ञो महेश्वरः ॥ संघातेनैकतां प्राप्नोति दुर्ज्ञेयो धीधनैरपि
२९९ ततो गार्ग्याऽसि विभ्रांतो मा कृथाः खेदमण्वपि ॥ कोग्रिमिंधनसंसृष्टं विहायान्यं प्रपद्यते ३०० हृदयाकाश आत्मा यमाधारो वधिरेव च ॥ शयनस्य शयानस्य
तद्वदागच्छतोऽपि च ३०१ शयानः करणग्रामः शयनं बुद्धिसंश्रयम् ॥ आगंतोऽपि स एव स्यात्सर्वो विषणया सह ॥ स्वप्नं जागरणं वापि प्रोक्तमागमनं बुधैः ३०२ प्राण
प्रज्ञे मया यस्ते हृदयाकाशरूपधृक् ॥ उक्तः प्रतर्दनाये ममादा विद्रो जगाद ह ३०३ एतद्विज्ञानतः पूर्वं जिगायेद्रोऽसुरान् महान् ॥ ब्राह्मणां श्वयतींस्तद्वद्वतवा
न्यायवर्जितान् ३०४

तद्दयाकाश इति । हृदयाकाश एव सर्वस्यात्मा शयनस्य शयानस्य च आधारतयोक्तः आगच्छतश्चागमनस्यावधितयोक्त इति ३०१ शयानादिस्वरूपमभिनयति शयान इति । शयनशब्दस्य कारणलयप
रत्वात्स्वप्नसंज्ञशयनस्य कर्त्ता करणग्रामो बुद्धिर्व्यतिरिक्तः । द्वितीयं सुषुप्तिं संज्ञं शयनं तु बुद्धिसंश्रयं बुद्ध्या श्रितं तत्कर्तृत्वं बुद्धेरेवेति यावत् । यद्यपि पूर्वविज्ञानमयस्य कर्तृत्वमुक्तं तथापि विज्ञानमयशब्दस्य
बुद्धिर्विशिष्टचिदाचकत्वेन विशेष्ये कर्तृत्ववाधे विशेषणे पर्यवसानस्य विशेषणे हीनस्यायसिद्धत्वादेव मुक्तिमिति बोध्यम् । एवं सति आगंतो आगमनकर्त्ताऽपि स करणग्राम एव बुद्धिसहितो बोध्य इति ३०२
अध्यायद्वयोक्तज्ञानस्य फलं पूर्वमिद्रेण लब्धमिति प्रदर्शकं स्यात् । इत्यादिवाक्यं व्याकर्तुं पूर्वाध्यायेनैकवाक्यतां दर्शयति प्राणेति । प्राणश्च प्रज्ञाचतयोः समाहारः प्राणप्रज्ञं तस्मिन् प्राणप्रज्ञेऽप्यधो तद्दयाका
शरूप आत्मा यस्ते मयोक्तः सुषुप्तौ लोकदृष्ट्या प्राणावशेषात्प्राणोऽधिकस्य विज्ञानमय विशेषणे न बुद्ध्युपाधिकस्य चाऽभिधानात् इममेवात्मानमादौ पूर्वमिदं उवाचेति ३०३ एतदिति । एतस्यात्मानः
प्रजापत्युपदेशाद्यद्विज्ञानं तद्वत्त्वेन महानिंदः पूर्वं पुरा असुरान् जिगाय जितवान् तथा न्यायवर्जितान् ब्राह्मणान् त्वा प्रादीन्यतींश्च हतवान् । न्यायवर्जित इति प्रथमांतपठे उत्तरासुरहननकर्त्ता संबन्धः
छलेन तेषां हननस्य पूर्वाध्याय उक्तेरिति ३०४

हत्वेति । भूरादिभेदेन जाग्रदादिभेदेन वा त्रिविधो लोकस्त्रिलोकस्तस्य सदोपद्रवकरणशीलानसुरानहत्वा सर्वेषां देवानामतीव श्रेष्ठतां प्राप्ताः । श्रेष्ठतामभिनयति निरपेक्षइति । युद्धादिरूपकार्ये इतरनिरपेक्षः बलिनां प्रथमगण्यश्च बभूवेत्युत्तरादपकर्षः ३०५ बभूवेति । यतो बलनाम्नोऽसुरस्य भेदक इत्यपि पूर्वत्रैव हेतुतया संबध्यते । स्वेन राजते इति स्वराट् तस्य भावइति व्युत्पत्तिकस्वराज्यपदार्थसंगृहाति राजमानइत्यादिना ३०६ आधिपत्यपदार्थमुपादत्ते अपेक्षेति । इतरानपेक्षः स्वामी अधिष्ठाया पालयितेत्यर्थः ॥ तथा इत्यादिचरमवाक्यव्याकरोति शकइति । शक्रीयथा श्रेष्ठत्वादिमानभवत्तथा न्योप्युक्त विद्यात्मज्ञानाद्भवतीति ३०७ सयावदिति प्रथमांशं विवृणुते इन्द्रइति इन्द्रस्य प्रजापतेरुक्तात्मज्ञानलाभात्पूर्वमेवासुरास्तं जित्वा त्रिलोकीराज्यं कृतवन्तः ज्ञानानंवरं तु इन्द्र एवाधिपतिरभवदिति यावत् ३०८ पदद्वयाभ्यासेन सूचितामुपनिषत्समाप्तिं दर्शयन्नुत्तराध्यायजिज्ञासां शिष्यस्योत्थापयति कौषीतकिरिति त्रिभिः । इदं वेदेत्यंतमभ्यस्तं वाक्यमुक्तातूष्णीं भावं मोनं जगामेति । कस्य कथनप्रसंगे मोनं कृतमत आह सत्यस्येति । ब्रह्मनिरूपणानंतरं तत्परहस्यं नामाप्रिवक्तव्यमाप्तिं तत्तत्सत्यस्य सत्यमित्याकारं सत्यस्य स्थूलसूक्ष्मप्रमंचस्य प्राणस्वरूपस्य सत्यमधिष्ठानभूतं पारमार्थिकरूपमित्यर्थकमे

हत्वासुरांस्त्रिलोकस्य सदोपद्रवकारिणः ॥ देवानामपि सर्वेषां श्रेष्ठश्चातीव देवराट् ॥ निरपेक्षः सदा कार्ये युद्धादौ प्रथमो बली ३०५ बभूव बलमित्पूर्वराजमानः स्वतेजसा ॥ गुणकीर्त्यादिभिर्युक्तो देवानां प्रथमो भवत् ३०६ अपेक्षारहितश्चैव स्वामी शक्रीयथा तथा ॥ अपरोप्यात्मविज्ञानाद्भवत्येव न संशयः ३०७ इन्द्रो यावदिदं ज्ञानं नासत् तावदेव हि ॥ असुराः परिभूयै न त्रिलोक्याः पतयोऽभवन् ३०८ कौषीतकिरिदं वाक्यमुक्तातूष्णीं बभूव ह ॥ सत्यस्य सत्यमित्येतद्ब्रह्म नामेति सार्थकम् ॥ नोक्तवान् भगवान्सूर्यः सर्वमेतदुवाच ह ३०९ अजातशत्रुणा प्रोक्तमनुक्तं च कृपान्वितः ॥ मुनये याज्ञवल्क्याय स्वशिष्यायात्मबोधनम् ३१० पर्यंकप्राणविद्याया एतदंता उदीरयन् ॥ कौषीतकिस्ततो भीत इन्द्रादुपरराम ह ३११ ॥ इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्म आत्मपुराणे कौषीतकिसारार्थप्रकाशे गार्ग्याजातशत्रुसंवादो नाम तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥ ॥ ४ ॥ ॥ ॥

तन्नोक्तवान् । तर्हि एतन्नामसहितं ब्रह्मनिरूपणं केन कृतमत आह भगवानिति । वाजसनेयके इति शेषः ३०९ सर्वपदार्थविशदयति अजातेति । पूर्वोद्धेन कस्मै प्राहात आह मुनये इति । कीदृशमेतदात्मबोधनं आत्मबोधसाधनमिति ३१० कौषीतकिब्राह्मणोपनिषद्बोधोपायचतुष्टयप्रतिपाद्यप्रदर्शनपूर्वकं मोने कारणमाह अयं केति । प्रथमेऽध्याये सांगोपांगे प्राणरूपपर्यं के स्थितस्य ब्रह्मणोपासनरूपा विद्योक्तद्वितीये प्राणविद्याः सांगाः कथितास्तृतीयस्तृतीयोस्तु व्याख्यातविधयानिर्गुणब्रह्मविद्यानिरूपिता इत्येवं पर्यंकप्राणविद्याया एतदंता एषा अजातशत्रुप्रोक्ता विद्या अंत्यासामेतादृशी विद्याः समुदीरयन् सन् कौषीतकिः शास्त्राप्रवक्तृ इन्द्राद्भयं उपरारं स समाप्तिं कृतवान् एतदुक्तं अध्याये स्फुटो भविष्यतीत्यलम् ३११ ॥ ज्ञानात्सुखाच्च सर्वत्र सा त्रिधं यस्य भासते ॥ सर्वतरायदेवाय तस्मै पूर्णात्मने नमः ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसरिवन्जरात्मकृष्णस्य श्रीनिवेश्वराश्रमपूज्यमादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणटीकायां सप्तमवार्यायां तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्थाऽध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥ ॥ नमः पूर्णाय देवाय वेदाचार्यादि रूपिणे ॥ यस्यांतरस्यांतराद्यगणेशमयति स्मृतिः ॥ १ ॥ एवमृग्वेदोपनिषदोपाख्यानयजुर्वेदोपनिषदामथैतरेयसिंहस्यैवैवमपि पश्येत्स्वयं विनिर्दिष्टां गणेशं तस्मात्पुनरित्येतत्तद्विशिष्टं जित्वा मां पर्वमस्यापि तां दर्शयति एवमिति विनिर्दिष्टः ॥ एतन्मया दत्तं भूत्वा त्विति मितः मनो विष्णु आदिभिरनया त्वत्कृत्या यकृतितां विनाशं प्रकाशयित्वा

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमःपुण्यादेवायवेदाचार्यादिरूपेण ॥ यस्यांतरस्यातिरागगणेशमयातस्मृतिः ॥ १ ॥ एवमुक्तं वेदापनिषदाचार्याचार्यजुवेदापनिषदाचार्यसंनिधौ विष्णुः प्रपञ्चयितुं
स्तत्राभिर्विहदारण्यकार्यस्फुटयितुं तत्राशिष्यजिज्ञासापूर्वमुत्थापितां दर्शयति एवमिति त्रिभिः ॥ उक्तमारुख्यानं श्रुत्वाऽतिविस्मितः सन् शिष्य आदित्येन याज्ञवल्क्यस्य कथितां विद्यां प्रपुष्कामोपितां
साक्षात्पृच्छत् किंतु इन्द्रात्कौपीतकिर्मीतइति श्रुत्वा तद्भयनिमित्तमेव प्रपच्छ यतोति बुद्धिमान् भयनिमित्ताभिधानद्वारे वै ते सर्वे विद्मंतीति गुरुणा भाषय विदिति द्वयोः
संबन्धः १ । २ प्रश्नमभिनयति इन्द्र इति । हे ब्रह्मन् इन्द्रः किं कुरु कर्माऽकरोत् यत इन्द्रकृतात् कुरु कर्मणो हे तोरिन्द्रसकाशादयं कौपीतकिर्मीतसंज्ञस्य मुनेरभूदिति । तद्विचित्रमारुख्यानं श्रोतुमिच्छामीति
३ उत्तरमवतारयति एवमिति । उक्ते पृष्टे सति चित्रामद्भुतां मंत्रेण वंशव्याख्यानात् नंतरं प्रदर्शयिष्यमाणं स्वरूपकेण समीरितां स्फुटमभिहितां दध्यहृद्भीदसंबन्धिनी कथां वक्तुं कामो गुरुर्वेदोक्तां मधु
कांडयाज्ञवल्क्यकांडखिलकांडानामंतपुकीर्तितां गुरुपद्धतिं विद्यावंशशीर्णां परंपरां संस्मार । तत्स्मरणस्याध्ययनांगताया भाष्यकारैरुक्तेः तथाच मधुकांडवंशब्राह्मणे भाष्यं 'मंत्रश्रायं स्वाध्यायार्थो
जपार्थश्चेति' अयं ब्राह्मणरूपः वंशस्वाध्यायः स्वाधीनोच्चारणक्षमत्वे सत्यध्यायनजपश्च प्रत्यहमावृत्तिरिति तद्व्याख्यातारः । मधुकाण्डादिस्वरूपं तु पूर्वाध्याये दर्शितम् ४ तत्र वंशेषु मधुकांडयाज्ञवल्क्य
कांडयोरंत्योपुल्लिङ्गनामघटितत्वात् पुवंशावित्याख्यायेते अंत्यस्तु स्त्रीनामघटितत्वात् स्त्रीवंश इति वत्रांत्यस्य सर्वोक्तेर्कीर्तनेन सर्वोपकारकता सूचनात् प्राधान्यं सर्वसंमतं वंशत्रयवर्तिनामृषीणामभेदकेचिद्

श्रीः ॥ एवं विचित्रमारुख्यानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ आदित्यकथितां विद्यां प्रपुष्कामो विहायताम् १ इन्द्रात्कौपीतकिर्मीतइति श्रुत्वा ति बुद्धिमान् ॥ संशया वि
ष्टब्धदयः प्रपच्छेदं गुरुं प्रति २ इन्द्रः किं करोद्ब्रह्मन्यतः कौपीतकिर्भयम् ॥ इन्द्राद्बुद्धिचित्रं तत्र श्रोतुमिच्छाम्यहं गुरो ३ एवमुक्ते गुरुश्चित्रां कथां मंत्रसमीरिताम् ॥
वक्तुं कामोऽथ वेदोक्तां संस्मारमुरुपद्धतिम् ४ पौतिमाषीजगत्यास्मिन्सर्वेषां जननी हिनः ॥ यस्याः पुत्रोऽपि दुष्प्रापमदाज्ज्ञानं द्विजन्मनाम् ५ एतमारभ्य सर्वास्तान्गु
रून् ब्रह्मावधीन् हिते ॥ कथयामिततः सर्वज्ञातुं शक्तो भविष्यसि ६ सहिकात्यायनी पुत्राद्विद्यां गौपवनादभात् ॥ भारद्वाज्यास्तु तनयः पौतिमाष्योपरो भवत् ॥ त
स्माद्गौपवनः सर्वो विद्यामेतामवाप्तवान् ७

इति केचिन्नभेदं तत्राभेदस्य प्रतियोगिसापेक्षाद्देवादभ्यर्हितत्वेनैकस्य ब्रह्मण एवाचार्यमूर्त्यावस्थानस्य सिद्धांतितत्वेन चाभेदपक्षेण तत्र वंशव्याकुर्वन् स्त्रीवंश्यानामासुरिपर्यंतानामासुरिपर्यंतैरितरवंश्यैर्ब
हुभिरभेदोभूयसामनुग्रहो न्याय्यइति न्यायेन संप्रदायेन च यथायथा सिद्धस्तथा दर्शयति पौतिमाषीत्यादिना । पौतिमाषस्यापत्यं स्त्रीपौतिमाषी यजंतान्डीप् । एषा सर्वेषां नोस्माकं विद्याधिकारिज
नानां जननीमातृसमागुरुजननीत्वात् । तदेवाह यस्या इति । यस्याः पौतिमाष्याः पुत्रः स्त्रीवंशस्यादौ पौतिमाषी पुत्रपदेनोक्तः पुवंशयोश्च पौतिमाष्यपदेनोक्तः लोके द्विजेभ्यो मधुकांडायुक्तज्ञा
नं ददाविति । पौतिमाष्यपदेनो हि त्रेऽपत्यत्वोपचारेण यज्बोधः ५ एतमिति । एतं पौतिमाषी पुत्रं वंशब्राह्मणे पुप्रथमां ज्ञतयैवोक्तमारभ्य उत्तरोत्तरं ये गुरवः पंचम्यंततया वंशे पृक्ता वंशपर्यन्तमात्र
ह्याहिरण्यगर्भस्तत्पर्यंतं तास्तां स्ते शिष्याय कथयामिततस्तेषां श्रवणात्पतिबंधकदुरितोपशमेन सर्वमर्थज्ञातुं शक्तो भविष्यसि । तदनुसंधानस्य स्वाध्यायार्थताया उक्तेः 'यस्य देवपराभक्तिर्यथा देव तथा
गुरो । तस्यैते कथिता ह्यार्थाः प्रकाशं ते महात्मनः' इति श्रुतेश्चेति भावः ६ सह इति सपौतिमाषी पुत्रः स्त्रीवंशे कथायायनी पुत्रपदोक्तात्पुवंशयोगौपवनपदोक्तादुरो विद्यामगात्प्राप्त इत्यर्थः ।
एवमग्रेऽपि पुत्रपर्यायांतं नाम स्त्रीवंशगतमितरत्तु पुवंशगतमितिवोध्यम् । भारद्वाज्या इति उक्तो गोपवनः कात्यायनी पुत्रो भारद्वाजी पुत्राभिजातौ पौतिमाष्यात्पूर्वोक्तपौतिमाष्यभिजादेतां विद्यां प्राप्स्य
त्यर्थः । अत्र यद्यपि स्त्रीवंशे कात्यायनी पुत्रस्तस्य गुरुर्गौतमी पुत्रस्य गुरुर्भारद्वाजी पुत्र इति भावः पुस्तके पुपठ्यते तथापि पुवंशयोगौतमी पुत्रस्य समस्तं व्याकनानां तत्रानुपलंभाद्विद्यमाननाम्नां संरूपाणां-

बहूनामभेदस्य एवमेवाभिधाने सुबोधतामपि संधाय गुरोः परमगुरोश्चाभेदस्य लोकेऽपि प्रसिद्धत्वात् सर्वेषामेकरूपताया उपसंहारे वक्ष्यमाणत्वाच्च कात्यायनीपुत्रानंतरं भारद्वाजीपुत्र एवोक्त इति बोध्यं । एवमेव वक्ष्यमाण कौशिकीपुत्रे तच्छिष्यकात्यायनीपुत्रांतर्भावोक्तव्यः ७ पाराशरीसुत इति । भारद्वाजीसुतः पौतिमाप्यस्तु पाराशरीसुताद्गौपवनात्पूर्वोक्तगौपवनाभिन्नादिमांविद्यां प्राप्त इति ८ औपस्वस्तीति । उपस्वस्तेर्गौत्रापत्यं स्त्री औपस्वस्ती अण्णं तात्तुडीप् तस्याः पुत्रः कौशिक इति पुंवंशयोः प्रसिद्धस्तस्मात्पाराशरीसुतो विद्यां प्राप्तवान् ९ पाराशरीति । उक्तः कौशिकस्तु अपरपाराशरीसुतात्कौंडिन्यामो विद्यां प्राप्त इति १० कौशिकीतनय इति । पाराशरीसुतः कौंडिन्यस्तु कौशिकीपुत्रात् शांडिल्यादिव्यां प्राप्त इति । अत्र कौशिकीपुत्रे कात्यायनीपुत्रांतर्भावोक्तः ११ शांडिल्यस्येति । उक्तस्य कौशिकीतनयाभिन्नशांडिल्यस्य कौशिकगौतमश्च एतौ द्वौ पुंवंशोक्तौ गुरु अभूतां । स्त्रीवंशे तु कौशिक आलंबीपुत्रत्वेनोक्तः । गौतमस्तु वैद्याघ्रपदीपुत्रत्वेनोक्तः व्याघ्रपदो गौत्रापत्यं स्त्री वैद्याघ्रपदी । यजंतान्डीप् एजागमश्च १२ आलंब्या इति । आलंबीपुत्रः कौशिकस्तु तपसाराधितब्रह्मानुग्रहादेव विद्यां प्राप्त इत्यर्थः १३ वैद्याघ्रपद्या इति । वैद्याघ्रपदीपुत्रो गौतमो ना

पाराशरीसुतः कश्चित्पुनर्गौपवनोपरः ॥ अभूतस्मात्समाप्तोसौ भारद्वाजीसुतस्त्विमाम् ८ औपस्वस्तीसुतः कश्चित्कौशिको नाम वैद्विजः ॥ तस्माद्गौपवनो विद्यां प्राप्तवानखिलामिमाम् ९ पाराशरीसुतः कश्चित्कौंडिन्यो नाम तो भवत ॥ कौशिकस्तु ततो विद्यां प्राप्तवानखिलामिमाम् १० कौशिकीतनयः कश्चित्शांडिल्यो नाम तो भवत ॥ कौंडिन्यस्तत एवेमां विद्यामधिजगाम ह ११ शांडिल्यस्य गुरु स्यातामुभौ कौशिकगौतमौ ॥ आलंब्याश्च तथा वैद्याघ्रपद्यास्तनयोहितौ १२ आलंब्यास्तनयो योसौ कौशिको नाम विश्रुतः ॥ ब्रह्मप्रसादतः सोयं विद्यामेतामवाप्तवान् १३ वैद्याघ्रपद्यास्तनयो गौतमो नाम नामतः ॥ कापीपुत्रादाग्निवेश्यात्काण्वीपुत्राच्च लब्धवान् १४ काण्वीपुत्रः कौशिकवल्ग्ववान्हि स्वयं भुवः ॥ उग्रेण तपसा त्यर्थं परितोष्य महेश्वरम् १५ आत्रेयीपुत्रतः प्राप्त आनभिम्ला ततस्त्विमाम् ॥ शांडिल्याच्चाग्निवेश्योयं क्लेशेन महता द्विजः १६ शांडिल्यो जन्मतः सिद्धः काण्वीतनयवन्महान् ॥ अन्यस्मान्नाप्तवान्विद्यामुक्त्वा ब्रह्माणमीश्वरम् १७ आनभिम्ला त एवायं गार्ग्यो गोत्रतर्हरितः ॥ गौतमीतनया द्वित्रादानभिम्ला ततस्त्विमाम् १८ गार्ग्याद्विप्राप्तवान्विद्यामात्रेयीतनयो महान् ॥ भारद्वाजीसुताद्गार्ग्यो गौतमादाप्तवानिमाम् १९ पाराशर्यास्तनयतः सैतवाद्गौतमस्त्विमाम् ॥ प्राचीनयोग्यतश्चापता बुभौच सहोदरौ २०

मसनामत आग्निवेश्यात्कापीपुत्राभिन्नात्तथाकाण्वीपुत्रादिव्यां प्राप्तः । काण्वीपुत्राभेदयोग्यः पुंवंशयोर्नास्तीति नोक्तः । कपेर्गौत्रापत्यं स्त्री कापी यजंतान्डीप् १४ काण्वीति । काण्वीपुत्रस्तु स्वयं भुवो ब्रह्मण एव विद्यां प्राप्तः किं कृत्वा तपसा परमेश्वरमाराध्य १५ आत्रेयीति । कापीपुत्र आग्निवेश्यस्तु आत्रेयीपुत्राभिन्नादानभिम्ला तात्शांडिल्याच्च द्वाभ्यां गुरुभ्यामिमां विद्यां प्राप्त इत्यर्थः । शांडिल्याभेदयोग्यः स्त्रीवंशेनास्तीति नोक्त इति बोध्यम् १६ शांडिल्य इति । आनभिम्ला तशांडिल्ययोरन्यतरः शांडिल्यस्तु ब्रह्माणमीश्वरं मुक्त्वाऽन्यस्माद्विद्यां नाप्तवानिति १७ आनभिम्ला तनय आनभिम्ला तस्तु भारद्वाजीसुताभिन्नाद्गौतमादिमां विद्यां प्राप्त इति द्वयोः संबंधः । अत्र तृतीयानभिम्लातो द्वितीयेऽन्तर्भावोक्त इति बोध्यम् १८ । १९ पाराशर्या इति । भारद्वाजीसुतो

यास्तीति । तौ सैतवप्राचीनयोग्यौ ततपरिवर्तनोद्भवा तरो वात्सीपुत्रादिमां विद्यां प्राप्तौ । कीदृशाद्वात्सीपुत्रात् मधुकण्डिपाराशर्यपदोक्तात्पाञ्चवल्ग्वकाण्डे पाराशर्यागणपदेनोक्तादित्यर्थः २१

वात्सीनि । तौ सैतवप्राचीनयोग्यौतुतपस्विनौ सोदरभ्रातरोवात्सीपुत्रादिमांविद्यांप्राप्तौ । कीदृशाद्वात्सीपुत्रात् मधुकांडेपाराशर्यपदोक्तायाज्ञवल्क्यकांडेपाराशर्योपणपदेनोक्तादित्यर्थः २१ पाराशरीतनयतइति । पाराशर्यायणाख्यःपाराशर्यस्तुपाराशरीपुत्रादियांप्राप्तः । कीदृशात्पाराशरीपुत्रात् मधुकांडेभारद्वाजपदोक्तायाज्ञवल्क्यकांडेगार्ग्योपणसंज्ञात् २२ वार्कारुणीति । भारद्वाजोगार्ग्योपणस्तुवार्कारुणीपुत्रात्तथागौतमाद्वाग्भ्यांविद्यांप्राप्तः । कीदृशाद्वाक्कारुणीपुत्रात् याज्ञवल्क्यकांडेउदालकायनपदोक्तामधुकांडेभारद्वाजपदेनोक्तादिति । वृत्कारुणस्वगोत्रापत्यंस्त्रीवार्कारुणी २३ भारद्वाजस्त्विति । गार्ग्योपणगुरुद्वयमध्येभारद्वाजस्तुसाक्षाद्ब्रह्मणएवविद्यांप्राप्तः । द्वितीयोगुरुगौतमस्तुअपरवार्कारुणीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेजाबालायनेतिशब्दितान्मधुकांडेभारद्वाजपदोक्तादियांप्राप्तः २४ आर्तेति । गौतमगुरुर्भारद्वाजस्तुआर्तभागीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेमाध्यंदिनायनशब्देनोक्तामधुकांडेपाराशर्यपदोक्तादिमांविद्यांप्राप्तः २५ माध्यंदिनायनइति । उक्तोमाध्यंदिनायनस्तुशौगीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेसौकरायणेतिप्रोक्तात्तेजस्विनोमुनेर्विद्यांप्राप्तः । मधुकांडेतुतत्तुल्यसंख्योनास्तीतिनोक्तः २६ सांस्कृतीति । अयंशौगीतनयःसौक

वात्सीपुत्रादिमांविद्यांलब्धवंतौतपस्विनौ ॥ पाराशर्यायणाख्याद्विपाराशर्यान्महात्मनः २१ पाराशरीतनयतःपाराशर्योमहामनाः ॥ भारद्वाजादिमांविद्यांप्राप्तोगार्ग्यायणाख्यतः २२ वार्कारुणीतनयतस्तद्बहुदालकायनात् ॥ भारद्वाजाद्वैतमात्रप्राप्तोगार्ग्यायणस्त्विमाम् २३ भारद्वाजस्त्विमांविद्यांब्रह्मणःप्राप्तवान्मुनिः ॥ वार्कारुण्यास्तनयतोजाबालायनशब्दितान् ॥ भारद्वाजाद्वैतमाख्योविद्यांप्राप्तमहामुनिः २४ आर्तभागीतनयतःप्राप्तोमाध्यंदिनायनात् ॥ पाराशर्यादिमांविद्यांभारद्वाजोमहामुनिः २५ माध्यंदिनायनःप्राप्तःशौगीतनयतस्त्विमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञादिमुनेःसंदीप्ततेजसः २६ सांस्कृतीतनयात्प्राप्तोविद्यांकाषायणादिमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञोयंमुनिर्धर्मविशारदः २७ आलंबायनीतनयात्सायकायनशब्दितान् ॥ बैजवापायनात्प्राप्तोमुनिःकाषायणोमहान् २८ आलंबीतनयात्प्राप्तोविद्यांतांकौशिकायनेः ॥ बैजवापायनाख्यस्तुमुनिर्धर्मपरायणः २९ जायंतीतनयात्प्राप्तोविद्यांतांघृतकौशिकात् ॥ कौशिकायनिरित्युक्तोमुनिर्धर्मरतःसदा ३० मांडूकायनीतनयात्पाराशर्यायणाभिधात् ॥ घृतकौशिकनामायंविद्यामेतामवाप्तवान् ३१ मांडूकीपुत्रतःप्राप्तःपाराशर्यान्महामुनेः ॥ पाराशर्यायणाख्योयंविद्यामेतामनन्यधीः ३२ शांडिलीतनयात्प्राप्तोजातूकर्ण्यन्महात्मनः ॥ पाराशर्यइमांविद्यांदुर्लभामनुजैर्भुवि ३३ राथीतरीतनयतआसुरायणसंज्ञितात् ॥ यास्काच्चप्राप्तवान्विद्यांजातूकर्ण्योमहामुनिः ३४

रायणस्तुसांस्कृतीपुत्रात्काषायणाद्याज्ञवल्क्यकांडीयादेवेमांविद्यांप्राप्तः २७ आलंबायनीति । महान्मुनिःकाषायणस्तुआलंबायनीपुत्राद्याज्ञवल्क्यपीयेसायकायनशब्दितान्मधुकांडेबैजवापायनसंज्ञितादियांप्राप्तः २८ आलंबीति । बैजवापायनाख्यस्तुमुनिःआलंबीतनयाभिधानात्कौशिकायनेःपुंवशयोरुक्तादियांप्राप्तः २९ जायंतीति । कौशिकायनिरित्युक्तोपुंवशयोर्धृतकौशिकपदोक्ताज्जायंतीपुत्रादियांप्राप्तः । इतःप्रभृतिपुंवशयोर्नामानिपरस्परसमानरूपाणिबोधयान्तीति ३० मांडूकायनीति । मांडूकायनीपुत्राभिज्ञात्पाराशर्यायणसंज्ञाघृतकौशिकोविद्यांप्राप्तः ३१ मांडूकीति । पाराशर्यायणाख्यस्तुमांडूकीपुत्राभिज्ञात्पाराशर्याख्यादियांप्राप्तः ३२ शांडिलीति । पाराशर्यस्तुशांडिलीतनयाभिज्ञाज्जातूकर्ण्यात्प्राप्तोविद्यामिति ३३ राथीतरीति । जातूकर्ण्यस्तुगुरुद्वयादियांप्राप्तः । गुरुद्वयंतुराथीतरीतनयाभिज्ञाआसुरायणएकः यास्कोद्वितीयइति ३४

यास्कइति । तयोर्मध्येयास्कस्तुसाक्षात्स्वयंभुवःसकाशादेवविद्यांप्राप्तः । वीणेतालंबीतनयकौशिकवदिति । द्वितीयआसुरायणस्तुभालुकीतनयाभिन्नात्रैवणिसंज्ञात्तांप्राप्तइति ३५ अथस्त्री
वंशेअधिकान्पृथपरस्परमभेदस्फुटीकरणायासुरायणेनिवेशयति । कौचिकीतिचतुभिः । भालुकीतनयस्त्रैवणिःकौचिकीपुत्राभ्यांविद्यांप्राप्तः । तौकौचिकीपुत्राभ्यांवेदभृतीपुत्रात्प्राप्तौ ३६
प्राप्तइति । वेदभृतीपुत्रःकार्षकेयीपुत्रात्प्राप्तः । कार्षकेयीपुत्रःप्राचीनयोगीपुत्राद्विद्यांप्राप्तइति । कृषिकस्यापत्यंस्त्रीकार्षकेयी । शुभ्रादिवाहक् । प्राचीनयोगीतियजंताडोप् ३७ प्राची
नेति । प्राचीनयोगीतनयःसांजीवीतनयाद्विद्यांप्राप्तः । सांजीवीतनयस्तुएतांविद्यांप्राप्ताश्रीपुत्रात्प्राप्तः । कीदृशात्प्राप्ताश्रीपुत्रात् स्त्रीवंशेस्त्रीनामघटितपरंपरायामंतेस्थितत्वेनप्रसिद्धात् प्रा
श्रीपुत्रपदाभ्यासेनांतेस्थितेःसूचनादितिभावः । पुनःकीदृशात् आसुरिवासिनः आसुरिसंज्ञेदेशविशेषेगुरौवावसनेनासुरिवासीतिनामांतरशालिनः ३८ प्राश्रीपुत्रोथेति । प्राश्रीपुत्रस्तुआसुरा
यणाद्विद्यांप्राप्तः । कोसावासुरायणइतिचेत् योराधीतरितनयोजातूकर्ण्यस्यगुरुस्त्रैवणेऽशिश्वपिण्डःसएवेतिगृहाणेत्यर्थः । ननुत्रैवणिगुरुपरंपरावर्तिनःप्राश्रीपुत्रस्यत्रैवणिशिष्यात्कथंविद्याग्रहणसं
भवइतिचेन्न । दृश्यतेहिकृताध्ययनानामपिकुतश्चिन्निमित्ताद्विस्मरणेसंशयोत्पादेवापुनर्विद्याग्रहणं । यथामहाभारतेगदापर्वणिद्वादशाब्दिकदुर्भिक्षाद्विस्मृतविद्यानांसारस्वतात्सरस्वतीप्रसादजीवि

यास्कःकौशिकवद्विद्यांप्राप्तवान्सस्वयंभुवः ॥ भालुकीतनयात्प्राप्तस्त्रैवणेरासुरायणः ॥ कौचिकीतनयाभ्यांहिभालुकीतनयोप्ययम् ॥ प्राप्तवांस्ताडुभौविद्यांप्राप्तौ
वेदभृतीसुतात् ३६ प्राप्तौवेदभृतीपुत्रःकार्षकेयीसुतादिमाम् ॥ कार्षकेयीसुतोप्येतांप्राप्तवान्बहुदुःखतः ॥ प्राचीनयोगीतनयात्सर्वशास्त्रविशारदात् ३७ प्राची
नयोगीतनयःसांजीवीतनयादगात् ॥ सांजीवीतनयोप्येनांप्राश्रीपुत्रादवाप्तवान् ॥ स्त्रीवंशेप्रथितादंतेस्थितादासुरिवासिनः ३८ प्राश्रीपुत्रोथधर्मात्माप्राप्तवाना
सुरायणात् ॥ जातूकर्ण्यस्यगुरुतस्त्रैवणेऽशिश्वरूपिणः ३९ त्रैवणिःप्राप्तवान्विद्यामैपजंधनितोमुनेः ॥ औपजंधनिरप्याप्तआसुरेयतएवहि ॥ भेदोभवतिवंशस्य
ह्यसमाधेयरूपभाक् ४० पौतिमापीतनयतःस्त्रीवंशंपृथगेवहि ॥ वर्णयंतिमहात्मानःकेचिदेकमथापरे ४१ पुवंशेऽपिविभिन्नत्वमाग्निवेश्याद्वदंतिहि ॥ कौशिका
यनिपर्यंतकेचिकेचिदभिन्नताम् ४२ सर्वथाऽभिन्नतैवस्यादत्रस्त्रीपुंसवंशयोः ॥ अतःपुवंशमेवेममधुनाकथयामिते ४३

नोभ्यस्तविद्यादिति ३९ त्रैवणिरिति । आसुरायणगुरुस्त्रैवणिरौपजंधनिसंज्ञान्मुनेरपिविद्यांप्राप्तः । औपजंधनस्तुआसुरेर्वंशत्रयेपिसमानाकारात्प्राप्तः । कीदृशोयमासुरिः यतःयमासुरिमार
भ्याधस्तनवंशस्यभेदोनानारूपतालक्षणोभवतिज्ञायते विषयेणविषयिणोलक्षणात् । कीदृशोभेदः असमाधेयरूपभाक् समाधातुमशक्यस्यरूपमाकारंसादृश्यमितियावत् तद्वजतीतिसतथा 'रूप
माकारश्चोक्तयोरपि'इतिविश्वः । अस्माभिस्तुयथासंप्रदायंसमाहितइतिभावः ४० आसुरिपर्यंतानांवेरूप्यंसंख्यावैषम्यंचदृष्टाकोचिद्देवंदंति । सारूप्यभूयस्त्वदर्शिनोऽपरेतुअभेदमेवेत्याह पौतिमापी
दंतिआग्निवेश्यात्पूर्वतनेपुकोशिकायनेःपरतनेपुत्वभेदमाहुरितियावत् । केचित्पुवंशयोरपिआग्निवेश्यमारभ्यकौशिकायनिपर्यंतपरस्परनाम्नांवेरूप्यंचदृष्टाविभिन्नत्वं
स्त्रीवंशपुवंशयोरभेदएव आसुरेरेतन्तर्तुभेदोदुर्वचइतियावत् । अतआसुरिप्राप्त्यवंशत्रयाभेदसिद्धेः पुवंशमेवतुभ्यमधुनाकथयामितेअपुवंशयोरेकतायामविवादस्फुटीकरणाद्यपुवंशमित्येकवच
नप्रयोगः ४३

मधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडांत्ययोःपुवंशयोरआसुरिमारभ्यपर्यंतवंशंकीर्तयति भारद्वाजादितिदशभिः । उक्तआसुरिभारद्वाजाद्विद्यांप्राप्तः । भारद्वाजस्तुआग्नेयात्प्राप्तः । आग्नेयोमांतिंसंज्ञात्

मधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडांत्ययोः पुंवंशयोरासुरिमास्थ्यप्रपयैतवंशं कीर्तयति भारद्वाजादिति दशभिः । उक्तं आसुरिभारद्वाजादियां प्राप्तः । भारद्वाजस्तु आत्रेयात् प्राप्तः । आत्रेयो मांटे संज्ञात्स
च गौतमात् । एवमत्रेयिपंचम्यंतो गुरुः प्रथमां तं शिष्यो बोध्यः ४४ गौतमोऽपरं गौतमात् । सचवात्स्यः शांडिल्यतः । शांडिल्यः कैशोर्याभिज्ञात्काप्यात् । काप्यः कैशोर्योपि कुमारहारितेति संज्ञका
त । सकुमारहारितोपि गालवात् ४५ प्राप्त इति । विदर्भी कौडिन्यसंज्ञकाद्वालकः प्राप्तः । वत्सनयाद्यासौवाभ्रवो वत्सनयाद्वाभ्रवस्तस्माद्विदर्भी कौडिन्यो विद्यां सम्पगात्तवान् ४६ बाभ्रवोपि ।
वत्सनयाद्वाभ्रवोपि सौभरीतिनामांतरशालिनः पथः पथिसंज्ञकात् प्राप्तः । सौभरिः पंथा अपि अपास्यसंज्ञकादांगिरसात् । स आंगिरसः अपास्य इत्युत्तरादपकर्षः । त्वाष्ट्रात्त्वष्ट्रपत्यादाभूतिसंज्ञकादि
द्यां प्राप्त इति ४७ अपास्य इति । अपास्य इति पूर्वान्वितमुक्तं तु शब्दो भिन्नक्रमः । आभूतिसंज्ञस्त्वाष्ट्रस्तु विश्वरूपसंज्ञात्त्वाष्ट्रात् । विश्वरूपस्त्वाष्ट्रस्तु अभिभ्यां । ययोरश्विनोरुपदेशे निमित्ते सति इंद्रो वक्ष्य
माणविधया क्षोभं जगामेति ४८ आथर्वणादिति । अथर्वणोऽपत्यादधीचो दध्यङ्संज्ञकात् शकदेशिकादिदगुरोः सकाशादिमावश्विनौ विद्यां प्राप्नो । दध्यङ्गाथर्वणोपि देवा देवापत्यादथर्वणः प्राप्तः ४९

भारद्वाजादासुरिस्तु भारद्वाजोप्यवाप्तवान् ॥ आत्रेयादयमात्रेयो मांटे मांटेस्तु गौतमात् ४४ गौतमो गौतमात्सोपि वात्स्याच्छांडिल्यतः सच ॥ शांडिल्योपि च कै
शोर्यात्काप्यात्काप्योप्यवाप्तवान् ॥ कुमारहारिताख्यात्सगालवादीततेजसः ४५ प्राप्तो विदर्भी कौडिन्याद्वालवो वेदवित्तमः ॥ वत्सनयाद्वाभ्रवतः कौडिन्योपि समा
प्तवान् ४६ बाभ्रवोपि च संप्राप्तः पथः सौभरिसंज्ञितात् ॥ पंथा अपास्यांगिरसादाभूतेस्त्वाष्ट्रतोपि सः ४७ अपास्यस्तु विश्वरूपात्त्वाष्ट्रादाभूतिसंज्ञकः ॥ विश्वरू
पः पुनस्त्वाष्ट्रो ह्यश्विभ्यां प्राप्तवानि माम् ॥ ययोर्निमित्ते भगवानिन्द्रः क्षोभंचकार ह ४८ आथर्वणादिमौ प्राप्तौ दधीचः शकदेशिकात् ॥ देवादथर्वणोप्येष दध्यङ्गाथ
र्वणोपि च ४९ देवोथर्वापुनः प्राप्तो मृत्योः प्राध्वंसनाद्विसः ॥ मृत्युः प्रध्वंसनात् प्राप्तो विद्यां प्रध्वंसनोपि च ॥ एकर्षस्त्वेकार्षिः प्राप्तो विप्रचित्तेरिमां महान् ५० प्राप्तो
व्यष्टेर्विप्रचित्तिर्व्यष्टिः प्राप्तः सनारुतः ॥ सनातनात्सनात्वाख्यः सनकात्सनातनः ५१ परमेष्ठिनः ससनको ब्रह्मणः परमेष्ठ्यपि ॥ अतः परं न वक्तास्ति ब्रह्मणो हि स्व
यं भुवः ५२ नमोस्तु ब्रह्मणे तस्मै सर्वदेवस्वयं भुवे ॥ मूलभूताय जगत्स्तथा वेदद्रुमस्य च ॥ एष पुंवंश उदितः स्त्रीवंश भेदतस्तव ५३ स्त्रीवंशे सर्वथा भेदः सम्यगित्ये
व भातिनः ॥ ततो भेदेन नारीणां वंशमुक्तं निशामय ५४

देव इति । देवोथर्वापु प्राध्वंसनेतिनामांतरशालिनो मृत्युसंज्ञकात् । प्राध्वंसनो मृत्युस्तु प्रध्वंसनसंज्ञात् प्राप्तः । प्रध्वंसनसंज्ञस्तु एकर्षिसंज्ञात् । एकर्षिस्तु विप्रचित्तिसंज्ञात् ५० प्राप्तो व्यष्टेरिति । विप्र
चित्तिर्व्यष्टिसंज्ञात् । व्यष्टिसंज्ञः सनारुसंज्ञात् । सनारुख्यः सनारुसंज्ञः ससनातनात् । सनातनस्तु सनकात् ५१ परमेष्ठिन इति । ससनकः परमेष्ठिनो विराजः सकाशात् । परमेष्ठितु ब्रह्मणो हिरण्यगर्भा
त् । हिरण्यगर्भस्य जीवकोटिनिवेशाभिप्रायेण केचिद्देवाः प्रवृत्ताः केचित्त्वीश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेण तस्मिन् भुंजमानं यजेति वाक्यभाष्ये । तत्र देवाक्यमीश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेणैव प्रवृत्तमित्याह
अत इति । अतो ब्रह्मणः स्वयं भूरूपात्परमवैवक्तानास्तीति ५२ वंशांत्यवाक्यं व्याचष्टे नम इति । तस्मै स्वयं भुवे ब्रह्मणे सर्वदेवनमोस्तु कीदृशाय सर्वस्य जगत्स्तथा वेदात्मकद्रुमस्य मूलभूताय । उपसंह
रति एष इति । ल्यब्लोपेपंचमी स्त्रीवंश भेदपक्षमादाय पुंवंश उक्त इत्यर्थः ५३ एवमभेदपक्षेण वंशत्रयं व्याख्याय भेदपक्षेण स्त्रीवंशं व्याख्यानं प्रतिजानीते स्त्रीवंश इति । पुंवंशयोः सारूप्यभूयस्त्वेनाभि
दांगीकारेपि स्त्रीवंशे संख्याभेदात्प्रकरणभेदाद्भूतभेदाच्च भेद एव सम्यग्योग्य इति न श्रैतस्मिन् प्रतिभाति ततो भेदस्य योग्यत्वाद्भेदेन वर्णितं नारीणां वंशं निशामय शृण्विति ५४

पूर्वपौतिमाप्यमारभ्योत्तरोत्तरगुरुनिर्देशक्रमेणासुरिपर्यंतांशः स्त्रीवंशस्य व्याख्यातोऽथ परमगुरुं ब्रह्माणमारभ्याधोऽधः शिष्यपरंपरां सांजीवीपुत्रपर्यंतां देश्यन्तमानमासांजीवीत्यतः परमं शंभ्या करोति
ब्रह्मेतिपंचभिः । यः पुवंशं तेस्वयं भूर्ब्रह्मासमीरित उक्तस्तस्माद्ब्रह्मणः प्रजापतिर्विराट् एतां विद्यां प्राप्नोति ५५ प्रजापतेरिति । प्रजापतेस्तु सकाशात्कावषेयः कवषाया अपत्यं तुरेति संज्ञको मुनिः
प्राप्तस्तस्मात्तुरात्कावषेयात्पुत्रवचः संज्ञको राजस्तं वायनः राजस्तं बस्य युवापत्यरूपः प्राप्तः ५६ ततः कुशिरिति । ततोयज्ञवचसः कुशिरिति प्राप्तः एवमग्रेषु तस्मात्शांडिल्यादामकक्षायण
संज्ञः । तस्मान्माहिथीति संज्ञकः ५७ माहिथेः कौत्सः कौत्सान्मांडव्यो मांडव्यान्मांडकायनि संज्ञस्ततो मांडकायनेः सांजीवीपुत्रः प्राप्त इत्यर्थः ५८ सांजीवीति । सांजी
वीतनयस्य पुवंशपरंपराधोऽधः क्रमेण पौतिमापीपुत्रांतायोक्तासैव विज्ञेया परंतु पुमाख्यां स्त्रीनामाऽऽष्टितां पौतिमाप्यगोपवनादिसंज्ञां परिहृत्य ज्ञेया अयमत्र पक्षे विशेष इति शेषः अंतर्भावंच परिहायेत्यपि
बोध्यम् ५९ समानमासांजीवीत्यतः पूर्वतनमवशिष्टभागं व्याकुर्वन्नादित्यादपि परमगुरोः प्रवृत्तां सांजीवीपुत्रपर्यंतां शिष्यपरंपरां पूर्ववन्निर्दिशति स्त्रीवंशे पुनरित्येकादशभिः । स्त्रीवंशस्य मूलं स्वयं भू
ब्रह्मरूपमेकमुक्तं ततो न्यदपि मूलमनीषिणः प्राहुः । किं दित्याकांक्षायामाह यस्येत्यादि । यस्यादित्यदेवस्य स्वरूपभूतं भर्गस्तजस्तद्वेदांतप्रसिद्धं महात्मभिः संसारभीरुभिर्वरणीयं सम्यग्भजनीयं कथं भज

ब्रह्मास्वयं भूर्योयंते पुवंशं ते समीरितः ॥ तस्मात्प्रजापतिः प्राप्तो विद्यामेतां सुदुर्लभाम् ५५ प्रजापतेस्तु संप्राप्तः कावषेयस्तुरो मुनिः ॥ तस्माद्यज्ञवचानामराज
स्तं वायनो मुनिः ५६ ततः कुशिरस्ततो वात्स्यो वात्स्यातशांडिल्यसंज्ञितः ॥ वामकक्षायणस्तस्मात्तस्मान्माहिथीति संज्ञितः ५७ माहिथेः कौत्सनामा तः कौत्सा
न्मांडव्यसंज्ञितः ॥ मांडकायनिर्मांडव्यात्सांजीवीतनयस्ततः ५८ सांजीवीतनयस्यादावुक्ता शिष्यपरंपरा ॥ स्त्रीनामासैव विज्ञेया पुमाख्यां परिहाय हि ५९
स्त्रीवंशे पुनरन्यच्च मूलमाहुर्मनीषिणः ॥ यस्य देवस्य भर्गस्तद्वरणीयं महात्मभिः ॥ ध्यायेमेति धियो यो नः प्रचोदयति नित्यशः ६० आपोज्योतिस्तथा ब्रह्म भूर्भुवः
स्वारसो मृतम् ॥ ओंकारनामा भगवानादित्यो मूलमीरितः ६१ आदित्यादंभिणी प्राप्ता तस्या वाक् सर्ववक्त्रगा ॥ कश्यपो नैधुर्विवाचो नैधुवेः शिल्पकश्यपः ६२
कश्यपो हरितः शिल्पात्प्राप्तो वा र्षगणोऽसितः ॥ हरितात्कश्यपाद्विद्यां बाध्यो गश्वासिता तथा ॥ जिह्वावानिति विख्यातस्ततो वाजश्रवामुनिः ६३

नीयमित्यत आह तंध्यायेमेति । विजातीयवृत्तिरिस्कारेण सजातीयवृत्तिसंतानगोचरं कुर्महति । तं कं योऽस्माकंधिषीवृत्तिरंतर्गामी स न्यर्मादिपुचोदयति मेरयति । तस्य सर्वात्मतामाह
आपइति । यो ब्रह्मव्याकृतो माधिरह्यरूपः अथापः हिरण्यगर्भाप्राप्तिभूतार्पणीकृतभूतरूपः ततो ज्योतिर्वैश्वानरात्मकः भूरादिपदत्रयवाच्यलोकवेदावस्थादेव त्रयात्मकः रसः सारभूतः यद्वा
वास्तवसवन्नामावस्थाविकासहेतुः अमृतं जातो मोक्षहेतुः अध्यात्ममधिदैवं च तद्व्यापनप्रकारो योगयाज्ञवल्क्येनोक्तः 'रविमध्ये स्थितः सोमः सोममध्ये हुताशनः । तेजो मध्ये स्थितं सत्यं सत्यमध्ये
स्थितोऽच्युतः' इति अतएव सार्द्धं त्रिमात्रप्रणववाच्यः । एवं स शिरस्कसावित्रीप्रतिपाद्यः स भगवानादित्योऽभिनि नाम त्रेण भिन्नो मूलतपोक्तः । स्वारस इति रेफलोपेन दीर्घः । इति द्वयोरर्थः ६०
६१ आदित्यादिति । तस्मादादित्यादंभिणी संज्ञा देवताविद्यां प्राप्ता तस्या र्षभिण्याः सकाशात्सर्वेयामास्यगता वागभिमानि नैदिवता प्राप्ता वाचः सकाशात्तु नैधुर्विनिधुवस्यापत्यं यः कश्यपः स प्राप्तः नैधु
वेः कश्यपानुशिल्पेति नामांतरशाली कश्यपः प्राप्त इत्युत्तरत्रापि ६२ कश्यप इति । शिल्पात्कश्यपात् हरितः कश्यपः प्राप्तः । हरितात्कश्यपाद्वार्षगणो वृषगणस्यापत्यं योऽसितनामा स विद्यां प्राप्ता । अ
सिताद्वार्षगणां जिह्वावानिति विख्यातो वाऽयं गश्वासितामाह ६३

वाजश्रवस इति । वाजश्रवसः कुशिरसंज्ञः कुशिरः उपवेशिरसंज्ञः उपवेशेस्तु विद्यां संप्राप्ता दारुणसंज्ञा दुहालको मुनिः संप्राप्त इति । तथा चोपवेशि शिष्योऽरुणः अरुणशिष्य उहालक इत्यर्थः ६४ या

वाजश्रवस इति ॥ वाजश्रवसः कुश्रिसंज्ञः कुश्रितः उपवेशिस्तः उपवेशिस्तु विद्यासंप्राप्तादुरुणसंज्ञादुद्दालको मुनिः संप्राप्त इति ॥ तथा चोपवेशि शिष्योऽरुणः अरुणशिष्य उद्दालक इत्यर्थः ६४ याज्ञवल्क्य इति ॥ तत उद्दालकाद्याज्ञवल्क्यः संप्राप्तः ॥ याज्ञवल्क्यादासुरिरासुरेरासुरायण इति ६५ आसुरायणत इति ॥ आसुरायणात्प्राश्रीपुत्रः एतस्मात्प्राश्रीपुत्रात्संजाजीवीपुत्रोऽवाप्तवान् ॥ सकः यः स्वयंभुवः प्रसूतविद्यासंप्रदाये मांडूकायनेऽशिष्य उक्त इति ६६ पौतिमाषीति ॥ विपर्ययेण प्राचीनयोगीपुत्राद्याः पौतिमाषी सुतपर्यंता ये उक्ताः कीदृशाः स्त्रीनामांताः सत्स्त्रीणां मातृणां नाम भिरंता मनोहराः प्रशंसामता इति यावत् 'अंतःप्रांतैतिकेनाशेस्वरूपेऽतिमनोहरे' इति विश्वः ॥ ते सर्वे पुत्रा मवर्जिताश्च कार्याः एष पौतिमाषी सुतां तरूपा संजाजीवीतनयस्य शिष्य परंपराज्ञेयेति ६७ द्विधेति ॥ आदित्यात्स्वयंभुवश्च विनिर्गता प्रवृत्ता विद्या द्विधः सती संजाजीवीतनयं प्राप्यैकतांगतेति ६८ लोकेन दीयथेति दृष्टांतं स्फुटयति शृंगेति ६९ दार्ढ्यं तिके योजयति ब्रह्मेति ॥ ब्रह्मणः सूर्याच्च द्यव विकनिर्गमेण अन्यवद्वासमाना इयं विद्यारूपानदी सांजीवीपुत्रं प्राप्य शिष्यद्वैधं शिष्यसंबन्धिनां द्विरूपतामिति यावत् ॥ जहौत्यक्तवतीति ७० एवं स्त्रीवंशभेदपक्षेण व्याकृत्या त्रपक्षे पुंवंशयोर्भावत्सारूप्यं यावच्चैरूप्यं तदभिनयति पौतिमाष्यमित्येकादशभिः ॥ मधुनः कांडे बृहदारण्यकस्य तृतीयचतुर्थध्यायात्प्रकेयाज्ञवल्क्यस्य कांडे च पंचमपष्ठध्यायरूपेऽयं वंशः पौतिमाष्यमारभ्य स्वयंभू ब्रह्मपर्यं

वाजश्रवसश्च कुश्रिरुपवेशिश्च कुश्रितः ॥ उपवेशिस्तु संप्राप्तान्मुनिरुद्दालकोरुणात् ६४ याज्ञवल्क्यस्ततः प्राप्तो याज्ञवल्क्यात्तथासुरिः ॥ आसुरायणनामापि प्राप्तवनासुरेस्त्वयम् ६५ आसुरायणतः प्राप्तः प्राश्रीपुत्रो महामुनिः ॥ मांडूकायने शिष्यो यः संजाजीवीपुत्र ईरितः ॥ स एव पुनरप्येतां प्राश्रीपुत्रादवाप्तवान् ६६ पौतिमाषी सुतां ताये स्त्रीनामांता उदीरिताः ॥ प्राचीनयोगीपुत्राद्याः सर्वे पुत्रा मवर्जिताः ॥ संजाजीवीतनयस्यैषाज्ञेया शिष्य परंपरा ६७ द्विधा विनिर्गता विद्या ह्यादित्याच्च स्वयंभुवः ॥ संजाजीवीतनये त्वैक्यं प्राप्ता लोकेन दीयथा ६८ शृंगद्वयाद्विनिर्गत्य पर्वतस्य यथानदी ॥ कियदूरं समागत्य कचिदैकेव जायते ६९ ब्रह्मसूर्यविनिर्याता ह्यन्यविद्यानदी तथा ॥ संजाजीवीतनयं प्राप्य शिष्यद्वैधं जहा वियम् ७० पौतिमाष्यं समाभ्ययावद्ब्रह्माणमीश्वरम् ॥ समानो मधुनः कांडे याज्ञवल्क्यस्य चाप्ययम् ७१ मधुकांडे तु वंशस्य ह्याग्निवेश्यादियं भिदा ॥ शांडिल्याख्यानभिम्लातावाग्निवेश्यस्य द्वौ गुरुः ७२ आनभिम्लातनाम्नोपि ह्यानभिम्लाततोगुरुः ॥ तस्यापि गौतमस्तस्य गुरुः स्यातामिमौ मुनी ७३ सैतव प्राचीनयोग्यौ पाराशर्यस्ततोगुरुः ॥ पाराशर्यस्य तु मुनेर्भारद्वाजो मुनिर्गुरुः ७४ भारद्वाजस्य तस्यास्य भारद्वाजख्यगौतमौ ॥ गुरुगौतमनाम्नोपि भारद्वाजोऽपरो भवत् ७५ भारद्वाजस्य तु गुरुः पाराशर्य इतीरितः ॥ बैजवापायनस्तस्य तस्य स्यात्कौशिकायनिः ७६

तः समानः समानाकारः प्रायेण तिशेषः ७१ तत्सारूप्यमाग्निवेश्यकौशिकायनो रंतरालवतिषु नास्तीति वैरूप्यं तत्रावतिष्ठति वक्तुं तावन्मधुकांडे यो विशेषस्तमाह मधुकांडे त्विति पंचभिः ॥ आग्निवेश्यात्तदनंतरं इयं वक्ष्यमाणभिदा विशेष इत्यर्थः ॥ मधुकांडे कीर्तितस्य आग्निवेश्यस्य द्वौ गुरु एकः शांडिल्यो द्वितीय आनभिम्लात इति ७२ आनभिम्लातेति ॥ तयोर्मध्ये आनभिम्लातनाम्नो गुरुरपि अपर आनभिम्लात इति शेषः ॥ सकीदृशः भिन्नादानभिम्लातत्त्वव्यविध्य इत्यपिशेषः ॥ तथा चानभिम्लातस्य गुरुरपि आनभिम्लातस्य गुरुरपर आनभिम्लात इत्यर्थः ॥ तस्य तृतीयानभिम्लातस्य गौतमो गुरुस्तस्य गौतमस्य गौतमो उत्तरश्लोकोक्तो सैतव प्राचीनयोग्यो गुरुः गुरु इत्यर्थः ७३ सैतवेति ॥ ततस्तयोः सैतव प्राचीनयोग्यो गुरुः पाराशर्यः पाराशर्यस्य गुरुर्भारद्वाज इति ७४ भारद्वाजस्येति ॥ तस्यास्य पाराशर्यगुरोर्भारद्वाजस्यापरो भारद्वाजो गौतमश्चेति द्वौ गुरुः ॥ तयोर्मध्ये गौतमनाम्नो गुरुरपरो भारद्वाज इति ७५ भारद्वाजस्य तु गुरुरिति ॥ गौतमगुरोर्भारद्वाजस्यापरपाराशर्यो गुरुः ॥ तस्य पाराशर्यस्य बैजवापायनः ॥ तस्य बैजवापायनस्य कौशिकायनिर्गुरुरिति ७६

याज्ञवल्क्यकांडीयविशेषमाह याज्ञवल्क्यस्येत्युक्तिः । अग्निवेश्यगुरुर्गार्ग्यस्तस्यागार्ग्यस्यापरोगार्ग्योऽगुरुः । तस्यापरगार्ग्यस्यगुरुर्गौतमस्तस्यसैतवइति ७७ पाराशर्यायणइति । तस्यगौतमगुरुःसैतवस्यपाराशर्यायणोऽगुरुः । तस्यपाराशर्यायणस्यगार्ग्यायणस्तस्यगार्ग्यायणस्योद्दालकायनः ७८ जाबालायनेति । तस्योद्दालकायनस्यगुरुर्जाबालायनस्तस्यजाबालायनस्यमाध्यंदिनायनस्तस्यमाध्यंदिनायनस्यसौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्नइति । पूर्वोद्दिष्टपष्ठम् । एतस्यकाषायणस्यसायकायनस्तस्यसायकायनस्यकौशिकायनिरिति ८० एषएवेति । कांडयोर्मधुयाज्ञवल्क्यसंबन्धिनोरुक्तस्यपुर्वंशस्यविशेषएषएवएतावानेव एतावद्विशेषादेवकचेचिद्वेदमाहुरितिशेषः । केचित्त्वेकएवायवंशःकांडत्रयांतेषुकीर्तितःसन्कांडोपाधिकंभेदंगतइत्याहुः । अपरेतुक्लपभेदादस्यभेदइत्याहुरिति ८१ सिद्धांतकोटिमाह अभेदमिति । 'अपरंत्वधुनार्थेस्यात्' इतिविश्वः । तथाचापरमधुनासिद्धांतदशायामितियावत् । केचिद्भाष्यकारादयोवेदार्थस्याद्वैतस्यदर्शनशीलाभेदमेवप्राहुः तथाचभाष्यं तच्चैतद्ब्रह्मप्रजापतिप्रबंधपरंपरयाऽऽगत्यास्मासुप्रविस्तृतमिति । नन्वभेदपक्षेएकवारंकीर्तनेनैवसर्वेषुसिद्धौत्रियाकीर्तनंकिमर्थमतआह नामेति । यथैकएवप्राणोज्येष्ठश्रेष्ठादिगुणभेदेनचिंतनाद्भिन्नफलप्रदस्तथैकःपुरुषःपरमात्मातत्तन्नामधेयभेदेनभिन्नइवनानाफलानिददातीतिप्रसिद्धम् । तथाचमधुकांडांतेविशिष्टानुपूर्विकःकी

याज्ञवल्क्यस्यकांडेतुभेदोयस्तंनिशामय ॥ अग्निवेश्यार्यस्यगुरुर्गार्ग्यस्तस्यापरोभवत् ॥ गार्ग्यस्तस्यापिचगुरुर्गौतमस्तस्यसैतवः ७७ पाराशर्यायणस्तस्यसैतवस्यगुरुर्मतः ॥ तस्यगार्ग्यायणस्तस्यगुरुर्दालकायनः ७८ जाबालायननामाभूदुरुस्तस्यमहात्मनः ॥ माध्यंदिनायनस्तस्यतस्याभूत्सौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्नोपिगुरुःकाषायणोभवत् ॥ सायकायनएतस्यतस्याभूत्कौशिकायनिः ८० एषएवविशेषोत्रकांडयोर्नापरोस्तिहि ॥ कांडभेदादयंवंशस्त्रिविधःकैश्चिदीरितः ॥ अपरैःकल्पभेदेनकथितोमुनिसत्तमैः ८१ अभेदमपरंप्राहुःकैचिद्वेदार्थदर्शिनः ॥ नामधेयविभेदोयंपुरुषेनास्तिवैभिदा ८२ स्त्रीवंशेपिचभेदोयःसोपिनात्यंतभेदकृत् ॥ कौशिकायन्याग्निवेश्यमध्येवंशद्वयंयथा ८३ पुरुषाधिकाःकापिकचिन्न्यूनाउदाहृताः ॥ गुरुद्वयंकचित्कापिसंप्रदायद्वयंयथा ८४ आदित्योपिनभिन्नोहिब्रह्मणोपिस्वयंभुवः ॥ परमेषथाद्यानततोभेदेज्ञेयोपिसोपिच ८५ सांजीवीपुत्रतःसाम्यंश्रुतिराहस्वयंयतः ॥ आपौतिमापीतनयंभेदोवंशेषुतेन ८६

तिंतोवंशागमप्रधानमधुविद्याप्रतिबंधकमदृष्टंशमयति याज्ञवल्क्यकांडांत्यस्तुउपपत्तिप्रधानविद्याप्रतिबंधकमंत्यस्तुसर्वविद्याप्रतिबंधकमित्युक्तम् । अपरेइतिपाठेपिपरंपूर्वपक्षिणस्तेभ्योभिन्नाअपरेसिद्धांतिनइत्यर्थः ८२ नन्वेवंसतिस्त्रीवंशसर्वथाभेदःसम्यगितिसंप्रदायादिभेदेनभेदःकथमुक्तोतआहस्त्रीवंशइति । स्त्रीवंशेपियोभेदोविशेषःसोपिनात्यंतभेदप्रयोजकः । एतदेवस्फुटयति कौशिकेति । यथाकौशिकायनेराग्निवेश्यस्यचमध्येवंशद्वयंवंशभेदव्यवहारप्रयोजकंनामभेदादिनात्यंतभेदकृत्तथाऽन्यूनाधिकपुरुषाभिधानंकाचिद्रुद्रयाभिधानंसंप्रदायद्वयाभिधानंचनात्यंतभेदकृत् । धर्मिणएकत्वेप्रतिभावः । एवंस्वयंभुवःसकाशात्परमेषथाद्यानभिन्नाइतिसंबन्धः । विराजोज्ञानेनतद्भावप्रमाप्तानामृषीणांचानोपाधिकभेदस्यदुर्वचत्वादितिभावः । फलितमाह ततइति । ततोनामभावेति । सांजीवीपुत्रमारभ्यसंजीवीपुत्रपर्यंतवंशोवाजसनेयिचंदशशाखासुसमानाकारइत्यधिकासमानमासांजीवीपुत्रादितिश्रुतिरप्यभेदपक्षेऽनुकूलतयाह सांजीवी

अथवातिष्ठतुभेदाभेदविचारःएतावतां गुरुणां स्मरणमवश्यं कर्तव्यमित्येतावद्विद्वक्षितमित्याह भेदइति । स्मर्तव्याइतिशेषः । अपरेयजुर्वेदभिन्नेवेदेनस्मर्तव्याइत्यर्थः । नतअपरादित्युक्तिरिति

अथवातिष्ठतुभेदाभेदविचारः एतावतां गुरुणां स्मरणमवश्यं कर्तव्यमित्येतावद्विस्तारितमिह भेदः । स्मृत्या इति शेषः । अपरे यजुर्वेदमित्रे वेदे तु न स्मर्तव्य इत्यर्थः । न तु अपर इति गुरुविशेषो माध्यदिनादौ अधिकानामप्यभिधानात् । यद्वा यजुर्वेदमहाविद्याया एते एव संप्रदायप्रवर्तकाः स्मर्तव्या इत्यर्थः । अधिकास्तु कर्मकांडज्ञाने उपयुक्ता इति भावः ८७ सर्वेषां स्मरणाशक्तो पौतिमाप्यो वश्यं स्मरणीय इत्याह सर्वथैवेति । अस्माकं मानवलोकावतिनां द्विजानां गुरुः पौतिमाप्यो ज्ञेयः अत्र लोके तेनैव विद्याप्रवर्तनादित्युक्तं । कीदृशः पौतिमाप्यः स्त्रीपुंसयोरुभयोरपि वंशयोः श्रुत इति शेषः ८८ उपसंहरति वंश इति । त्वत्पृष्ठं वक्तुमेवात्र प्रकरणे एव वंशः समाख्यातः । हि यस्मादस्मिन् वंशे भवतीति चित्राऽद्भुता कथामया श्रुता । कीदृशो वंशः पौरुषे पुरुषाणां महाप्रभावाणामयं पौरुषस्तस्मिन् तस्येदमित्यण् ८९ एवं मंगलार्थमादौ वंशप्राप्त्यर्थं प्रदर्शयति बृहदारण्यकतृतीयचतुर्थाध्यायरूपमधुकांडार्थे बुद्धिस्तौ कर्तव्येति हासविधया दर्शयितुमिति हासमवतारयति ऋषिणेति । भोशिष्यत्वमिममध्यायांतया वत्पंच्यमानमिति हासं शृणु । कीदृशं केन चिदपि नामं तदंशिनो वीक्ष्य कोपतः प्रोक्तं । पुनः कीदृशं इंद्राश्विनौ च ते पांमर्मरूपं रहस्यं व्यवहारप्रकाशकमिति यावत् ९० एतदिति हाससूचकौ तद्वाचनरासनय इत्यादिकौ द्वौ मंत्रौ चतुर्थाध्यायां ते मधुब्राह्मणानंतरं पठितौ तत्रतयोः प्रथमस्य पूर्वार्द्धे इदं वैतरित्यादि पूर्ववाक्यार्थसहितमेतद्वृत्तं जानन्कश्चिदपि राश्विनौ प्रत्युक्तवान् हेनरा नराकारा

भेदो वा यदि वा भेदः सर्वथा गुरुवस्त्विमे ॥ यजुर्वेदे समाख्याता विद्यायानां परे कचित् ८७ सर्वथैव गुरुज्ञेयो ह्यस्माकं तु द्विजन्मनाम् ॥ स्त्रीपुंसयोः पौतिमाप्यो वंशयो रुभयोरपि ८८ वंश एष समाख्यातस्त्वत्पृष्ठं वक्तुमन्नहि ॥ पौरुषेस्मिन् यतो वंशे कथाचित्राश्चुता मया ८९ ऋषिणा केनचित् प्रोक्तमिति हासमिमं शृणु ॥ इंद्राश्विनौ मर्मरूपमश्विनौ वीक्ष्य कोपतः ९० ऋषिः कश्चित्पुरा प्राप्नो ह्यश्विनौ कार्यं गौरवात् ॥ अवज्ञातस्ततस्ताभ्यामुचेतौ कुपितो हि सः ९१ अश्विनौ युवयोर्याने कर्मपापतमं कृतम् ॥ घनाघनो महावृष्टिप्रकटीकुरुते यथा ९२ प्रकटं दुष्कृतं कर्म करिष्यामि तथा ह्यहम् ॥ करिष्यतो यदानैतत्कार्यमेमोहितौ युवाम् ९३ एवमुक्तौ महात्मानावश्विनौ दीर्घदर्शिनौ ॥ आवयोः कीर्तिरौतिमत्वेत्थं प्रोचतुर्मुनिम् ९४

वाश्विनौ सनये विद्यालाभाय बां युवयोर्देहसः कर्मजग्रूपं आविः कृणीमि प्रकटीकरोमि तन्त्युर्मैर्घौ वृष्टिं वृष्टिभिवेत्याकारं त्रिभिर्दर्शयन् कोपत इत्युक्तं स्फुटयति ऋषिरिति । कस्मैचित् कार्यायां श्विनोः समीपंगतः कश्चिदपि स्ताभ्यामश्विभ्यां प्रत्याख्यानेनावज्ञातः संस्ततोऽवज्ञारूपे देतोः कुपितश्च स निदमुवाचेति । यद्यप्यत्र भाष्यकारैर्ऋषिर्मंत्र इति व्याख्यातं तथापि मंत्रं ब्रह्मशोरभेदस्तैर्विवक्षित इत्यविरोधः ९१ अश्विनाविति । हे अश्विनौ अहं युवयोः पापतमं कर्म युवाभ्यां यदहं सिकृतं तज्जाने युवांमोहितौ गर्वशात् कृतव्यानवधानवतो संतौ ममैतत्कार्यं चेन्न करिष्यतस्तर्हि घनाघनो मे घोषथा वृष्टिप्रकटीकुरुते तथाहं युवयोर्दुष्कृतं कर्म प्रकटीकरिष्यामीति द्वयोः संबन्धः ९२ । ९३ एवं मंत्रपूर्वार्धेनेति हासमुत्थाप्य प्रथममंत्रोत्तरार्धे द्वितीयमंत्रश्रवणाख्याक्रमप्राप्तमधुब्राह्मणव्याख्यानां नंतरमेव व्याख्यास्यते इति मन्त्रसिन्धाय सूत्रव्याख्यानं भोपयोगिनीं कथां तावत्पञ्च अधिकशतश्लोकैः प्रपंचयति एवमुक्तावित्यादिना । एवमुपि नामोक्तौ महात्मानौ महान् अविव्याकृतपरिच्छेदमतीतः आत्मा ययोस्तौ तथा यतो दीर्घदर्शिनौ विद्वांसौ एतादृशावश्विनौ तं कुपितमृषिं प्रत्युचतुः किं कृत्वा इति मत्वा इति किं यदनेनावयोरुग्रकर्मविष्करणं तदावयोः कीर्तिरूपमेवति । अज्ञस्य दुष्कृतकर्मविष्करणे हितस्य भाविदुर्गतिं सूचनेन निदाभवति महात्मानां मंत्रकर्ममहोष्वाविद्याप्रभावोपदेतैः कृतेनैतादृशेन कर्मणालोमापिनच्छिन्नं पथं दृष्टेन विश्वरूपपतिवधादिनेति प्रशंसामिव गमयतीति भावः ९४

अश्विनावृत्तुः आवाभ्यामितिद्वाभ्यां । आवाभ्यां कूरजनवर्तिकदुष्कृतकृतकथेवाकृतं केन निमित्तेन वा कृतं तत्सर्वेनौ आवयोः पुरतो वर्णयेति ९५ रहस्यमिति । आवयोः रहस्यं गुह्यं कर्म सम्यक् चेदक्ष्य
सिर्वादिष्यसिततोरहस्याभिधानानंतरं त्वदीयं कार्यं करिष्यावः । नौ आवयोरेतद्वाक्यमनृतं न किंतु सत्यमेवेति ९६ इत्युक्तइति । इति इत्थं अश्विभ्यामुक्ते सति आत्मीयकार्ये सिद्धिकामो भुनिस्तदीयंतयो
रश्विनोः संबधिकर्मनिखिलं निमित्तेन सहितं तयोरश्विनोः पुरतो जगो उक्तवानिति ९७ ऋषिरादित आरभ्य तद्भुक्तमनुकीर्तयति परमेष्ठिनमिति अध्यायांतयावद्भयेन । ब्रह्मणः शिष्यं परमेष्ठिनमारभ्य
पौतिमाप्यपर्यंतः शिष्यैश्चित्रश्रयो यमधुकांडांते वर्णितो विद्यावंशोऽनेकधा प्रवृत्तस्तस्मिन्पुंवंशे पुंवंशतया प्रसिद्धे ब्रह्मणोऽधः क्रमेण संख्यया योद्वादशोद्व्यङ्ग्यार्थवर्णन इति प्रसिद्धो देवस्याथर्वणः शिष्यो युव
योर्गुरुर्ब्रह्मविद्यासंपन्नो मधुकांडार्थविषयमुनिर्युवां प्रतिवेदं पाठतः समभ्याप्य युवयोरविरक्तयोरयोः पुंवेदांतभागार्थविहाय कर्मकांडार्थमात्रमब्रवीदिति त्रयाणां संबंधः ९८ । ९९ । १०० उच्यु
रिति । युवांतं दधीच आथर्वणात्प्राप्तं वेदं यथाधीतं यथाश्रुतं च त्वाष्ट्राय विश्वरूपा योचथुरुक्तवंतो सोऽपि विश्वरूपः अयस्मै आभूतयेत्वाष्ट्राय सोऽपि आभूतिस्त्वाष्ट्रोपास्यायाङ्गिरसा योवाचेति । गुरोरक्षरग्रह

आवाभ्यां किंकृतं कर्मदुष्कृतं कूरवत्कथम् ॥ केन वापि निमित्तेन तन्नौ वर्णय भो मुने ९५ रहस्यमावयोश्चेत्त्वं सम्यग्वक्ष्यसि मानद ॥ करिष्यावस्ततः कार्यं त्वदीयं ना
नृतं हि नौ ९६ इत्युक्ते मुनिरप्यात्मकार्यार्थी सर्ववित्तमः ॥ तदीयं कर्म निखिलं स निमित्तं तयोर्जगौ ९७ परमेष्ठिनमारभ्य पौतिमाप्यावधिर्महान् ॥ विद्यावंशः प्रवृ
त्तो यंचित्रः शिष्यैरनेकधा ९८ ब्रह्मणोद्वादशोयस्तु दध्यङ्ग्यार्थवर्णः स्मृतः ॥ पुंवंशेथर्वणः शिष्यो देवस्य युवयोर्गुरुः ९९ ब्रह्मविद्याभिसंपन्नो मधुकांडार्थविन्मुनिः ॥
युवांवेदं समभ्याप्य कर्मकांडार्थमब्रवीत् ॥ वेदांतार्थविहायैव युवयोरविरक्तयोः १०० उच्युश्च युवांतं हियथाधीतं यथाश्रुतम् ॥ त्वाष्ट्राय विश्वरूपाय ह्यन्यस्मै सोऽपि
सोऽपि च १०१ एवं परंपराप्राप्ता पौतिमाप्येत्विंशं परा ॥ विद्यासा पौतिमाप्यो भूदुरुः सर्वद्विजन्मनाम् १०२ दध्यङ्ग्यार्थवर्णः पूर्वब्रह्मज्ञानान्महायज्ञाः ॥ संप्रदायं प्र
वर्त्यैवं काप्यवात्सीलताश्रमः १०३ देवानामसुराणां च मनुष्याणामपि द्विजः ॥ समो भूत्वा तदा तत्र निवसन्न करोत्सुखम् १०४ यस्मै यद्रोचते तस्मै फलं सोपायमा
दिशत् ॥ उदर्कानपितत्रत्यान्सुखदुःखकरान्वहन् १०५ ब्रह्मविद्यार्थिनः पुंस एव वक्ति द्विजोत्तमः ॥ अधिकारं साधयत पश्चाद्वक्ष्यामि वस्त्वमाम् १०६

णमध्ययनं श्रवणं तु तात्पर्यावधारणमिति भेदः १०१ एवमिति । एवं विधया परंपरया इयं सा प्रसिद्धा पश्चात्कृद्वा विद्या पौतिमाप्ये प्राप्ता स पौतिमाप्यो नृलोकवर्तिनां द्विजानां गुरुरभूदिति १०२ दध्यङ्गि
ति । एवं संप्रदायं प्रवर्त्य ब्रह्मज्ञानहेतुकं महयज्ञः प्राप्नोदध्यङ्ग्यार्थवर्णः कापि देशे कृताश्रमः सन्नवात्सीदासं कृतवानिति १०३ देवानामिति । समः पक्षपातहीनतया उपकारको भूत्वा तत्राश्रमे निवसन् दे
वादीनां सुखमकरोत्सुखप्रदोऽभूदितियावत् १०४ यस्मै इति । यस्मै यादृशायाधिकारिण्ययत्फलं स्वर्गं पशुपुत्रवैरिभरणादिरूपं रोचते तस्मै तत्फलं सोपायमादिशत् अस्मिन् यागादिरूपउपाये कृते
इदं फलं भवतीत्युपदिष्टवान् तेषां पृच्छतां हितकाम्यया तत्रत्यांस्ते पुफलेषु भाविनः सुखदुःखकरानुदर्कानुत्तराणि फलान्यपि बहून्बहुविधानुपादिशत् । अस्मिन् यागे कृते स्वर्गो भविष्यति परंतु पातादिदुः
खं सत्कुलेजन्मादि च भविष्यति । अस्मिन् यागे कृते शत्रुभरणं भविष्यति तदन्तरं रक्षोपि भविष्यति । अस्मिन् कृते श्वित्तुश्चिस्तदन्तरं ब्रह्मज्ञानाधिकारलाभ इत्यादिविधयोपदिष्टवानित्यर्थः १०५ ब्रह्मोति ।
ब्रह्मविद्याकामात्रजनान्प्रतिपुं एवं वक्तिस्मप्ययमधिकारं साधयत चतुष्टयं संपन्निरूपं संपादयत तत्संपत्तेरन्तरं मिमांसाविद्यां वक्ष्यामि उपदेक्ष्यामीति १०६

एवमिति । एवं उक्तविधया तस्मिन् दधीचि विन्यवस्थया वर्तमाने सति अयमहात्मनः कीर्तिः सर्वत्र प्रसृतवतीत्यर्थः १०७ तत्रापीति । हे अश्विनैतत्र समत्वेन वर्तमानत्वेऽपि तत्पदधीचो महात्मनः स्नेहो

एवमिति । एवं उक्तविधया तस्मिन् दधीचिन्यवस्थया वर्तमाने सति अस्य महात्मनः कीर्तिः सर्वत्र प्रसृतवतीत्यर्थः १०७ तत्रापि । हे अभिनो तत्र समत्वेन वर्तमानत्वे पितृपदधीचो महात्मनः स्नेहो युवयोर्विषयभूयानधिकोऽभ्युद्यतो युवांतस्य बाल्यमारभ्य शिष्याविति १०८ युवयोरिति । एवं स्नेहाधिक्योपि भवद्वांयाचितोपि च युवयोर्विषयासक्तिर्विषयासौ दध्यङ्गाथर्वणः पूर्णात्मनो विद्यानाऽदात् न दत्तवान् युवयोस्तत्राधिकाराभावादिति १०९ अकालेहीति । कीदृशो मुनिः अधिकारिणामधिकारमिच्छतां जनानामधिकारसंपादने तत्परतां संपादयितुमेवं नित्यं वदन् एवं कथं अकाले वृष्टिः सूर्यस्य पुरः प्रकाशाय निहितो दीपः । अजीर्णे पूर्वाच्चेन्न भुक्तं । देयवस्तु निस्पृहाहीने दत्तं च एतानि यथा विफलानि तथा अधिकारं विना ब्रह्मवेदनमिति द्वयोः संबंधः ११० । १११ इत्थं मुनौ वर्तमाने सति भवतोरिद्रेण द्वेषः कुतश्चिन्मिज्ञा ज्ञातव्य इत्याह रूपेति । क्वचिन्मिज्ञे सति युवां देवराजस्यावज्ञां कृतवन्तौ यतोरूपादिभिर्गोविताविति ११२ यज्ञभागमिति । अवज्ञां दृष्ट्वा इंद्रो युवयोर्यज्ञभागं निवारितवान् । निवारणमभिनयति अपूताविति । एतावन्मनोयतो भिषजौ चिकित्सकौ पूर्वजन्मनि नराधमौ चास्ताम तौऽपूताव शुद्धोऽशुद्धत्वादेवानयोर्धज्ञेयो भाग आभिनयग्राहिरूपः सोऽद्यारभ्य माभूदियमेवमा

एवं व्यवस्थिते तस्मिन्नगमत्कीर्तिरस्य हि ॥ लोकत्रयीं दिशश्चैव प्रदिशोपि महात्मनः १०७ तत्रापि युवयोः स्नेहस्तस्य भूयानभून्मुनेः ॥ बाल्यमारभ्य शिष्यौ च युवांतस्य महात्मनः १०८ युवयोर्विषयासक्तिर्विषयासौ याचितोपि हि ॥ नादात् पूर्णात्मनो विद्यामधिकारविवर्जनात् १०९ अकाले हि यथा वृष्टिर्यथा दीपो दिवाकरे ॥ अन्नं यथा त्वज्जीर्णे स्यादत्तं वापि गतस्पृहे ११० अधिकारं विना तद्वद्विफलं ब्रह्म बोधनम् ॥ एवं वदन् मुनिर्नित्यमिच्छतामधिकारिणाम् १११ रूपविद्याभि संपन्नौ तरुणौ युद्धदुर्मदौ ॥ अवज्ञां देवराजस्य चक्राते कचिदेव हि ११२ यज्ञभागं सुरेन्द्रोऽपि युवयोर्विन्यवारयत् ॥ अपूतौ भिषजावेतौ भूतपूर्वनराधमौ ॥ यज्ञभागो नयोर्मा भून्ममाज्ञेयं जगत्रये ११३ सुराणां च मुनीनां च समक्षं ह्येव मीरिते ॥ शक्रेण यज्ञभागोऽगाद्युवयोः सर्वयज्ञतः ११४ युवामेवं सुदुर्दातौ यज्ञभागविवर्जितौ ॥ संतप्तौ स्वगुरुं प्राप्य भागार्थं पर्यपृच्छतम् ११५ शक्रेणाद्यसमामध्ये यज्ञभागो हतो गुरो ॥ आवयोः किंतु युक्तं नौ कथयत्वं महामुने ११६ आवां योधयितुं शक्तौ शक्रं सामरमाहवे ॥ अनुज्ञातस्तव गुरोः सेदं मा कृथाः क्वचित् ११७ ब्रह्माणं वामहे शं वार्हिरिशक्रमथापि वा ॥ एक एवावयोर्जेतुं शक्तो लोकत्रयीवृत्तम् ११८ आवयोर्मरणं नैव शस्त्रैस्त्रैश्च दारुणैः ॥ व्याध्यादिभिर्भयतश्चावां जानीवो मृतजीवनीम् ११९ मायाश्च न स्पृशं त्यावां सुरासुरनरैः कृताः ॥ विषाणि च विचित्राणि जंगमानि स्थिराणि च १२०

कारात्रिलोक्यां ममाज्ञेति ११३ सुराणामिति । देवादीनां संमुखे इंद्रेणैव मुक्ते सति युवयोर्यज्ञभागः सर्वेभ्यो यज्ञेभ्योऽगात् निवृत्त इत्यर्थः ११४ युवामिति । एवमनेन प्रकारेण दुर्दातत्वाद्यज्ञभागहीनौ युवांसंतप्तौ संतप्तौ स्वगुरुद्वयं च माथर्वेण प्राप्य पुनर्यज्ञभागलाभायोपायं पृष्ठवन्ताविति ११५ गुरोरग्रेऽभिनोर्वाक्यगणमभिनयति शक्रेणेति दशभिः । अद्येद्रेण आवयोर्यज्ञभागो हतो निवारितस्तत्रावयोः किंकर्तुयोग्यं तत्कथयेति ११६ आवयोः सामर्थ्यं तावच्छ्रोतव्यमित्याशयेनाह थुः आवामित्यादिना । सामरं शक्रमपि योधयितुं युद्धेन तर्पयितुमिति यावत् आवां शक्तौ स्वोयथा हवेतवाज्ञास्यादिति ११७ आवयोरेकोपि ब्रह्मादीन् सपरिकरान् जेतुं शक्तः किमु तसहितावित्याह ब्रह्माणमिति ११८ शक्तत्वे हेतुमाह थुः आवयोरिति । यत आवयोः शस्त्राद्यैर्मरणं न मृतजीवित्याविद्यया सहितत्वादिति ११९ प्रभावांतरमाह थुः मायाश्चेति । देवादिमयुक्ता मायाश्चावां न स्पृशंति तथा विषाणि जंगमानि सर्पादिसंबन्धीनि स्थिराणि स्थावराणि कालकूटादीनि प्रत्येकं विचित्राणि न स्पृशंति १२०

औषधानीति । शत्रुभिः प्रयुक्तानि क्रूरौषधानि मंत्राश्च न स्पृशन्ति । तथा भूतानि पिशाचाश्च न स्पृशन्ति । द्विजोत्तमैः प्रयुक्ता अभिचाराः शत्रुमरणहेतवः श्येनाद्यायागाः शापाश्च न स्पृशन्तीति १२१ श्लोकद्वयोक्ते
 ५० हेतुमाहयुः आवाप्तिमिति । प्रतीकारं निवर्तनोपायमाकाङ्क्षन्तः यतस्त्वदनुग्रहात्स्वभावाच्च सिद्धिं शालित्वेन सर्वाधिको १२२ एवं स्वीयां परैरेजेयतां मभिधाय परेषां युद्धं विनाप्यौषधमंत्रादिप्रयो
 गमात्रेण मारणादिकं कर्तुं शक्तौ स्वइत्याहयुः एकौषधेति । स्वर्गे वै हं त्यागंगायाः सलिलस्य मध्ये एकस्यौषधस्य प्रक्षेपमात्रेण देवैः सहितमिन्द्रं क्षणादावां मारयावइति १२३ उच्चाटयावइति । उच्चाटयावः
 उद्धिग्रचित्तं कुर्वः । स्वर्गात् क्षितौ वा पातयावः एतेन स्तंभं संचितम् आकाशे उड्डीयमानानां पक्ष्यादीनामुड्डयनशक्तिस्तंभेन भूमौ पातप्रसिद्धेरिति । अथवा एतं सामरं देवराजं दिगंतरगतं दिशं मध्ये
 भ्रमंतं मोहयावः मोहितं कुर्वः । मोहवशादन्यदिशि प्रस्थितमन्यदिगंतं कुर्वइति यावत् १२४ वशीकरणक्षमतामाहयुः उत्पादयावइति । अतिमोहतइति ल्यब्लोपेपंचमी । अप्सरस्सु देवानां मुनीनां च
 कामः पुराणादौ प्रसिद्धः । आवां तु सामरस्यशचीपतेर्वा मुनीनां वाऽतिमोहं संपाद्य अधमानां मर्त्यलोकवधूनामेव संवाधिनं काममभिलाषमुत्पादयावइति । अत्र द्वितीयो वाशब्द एवार्थबोधः ' वास्या

औषधानि च मंत्राश्च तथा भूतपिशाचकाः ॥ अभिचाराश्च शापाश्च प्रयुक्ताश्च द्विजोत्तमैः १२१ आवां सर्वप्रतीकारं जानीवो मुनिसत्तम ॥ त्वत्प्रसादात्स्वभावाच्च सिद्धौ
 सर्वाधिकौ यतः १२२ एकौषधप्रयोगेण स्वर्गुड्डीनीरमध्यतः ॥ सामरं देवराजं तं मारयावः क्षणान्मुने १२३ उच्चाटयावः स्वर्गाद्वा पातयावः क्षितावपि ॥ मोहयावः क्ष
 णाद्वै तं दिगंतरगतिं गतम् १२४ उत्पादयावः कामं वा सामरस्यशचीपतेः ॥ मर्त्यलोकवधूनां वा मुनीनां वातिमोहतः १२५ एवमादिवचः पूगैर्भवद्वा मात्मनो बलम् ॥
 उक्तं दधीचः पुरतो गुरोर्विश्वासकारणम् १२६ सविचार्य चिरं पश्चाद्युवांच न मब्रवीत् ॥ क्रोधशत्रोर्वशं यातं मायुवां शत्रुतापिनौ १२७ न शक्रो युवयोः शत्रुः शत्रुर्वा मे
 ष एव हि ॥ शक्रं जेतुं पुरा कस्माद्युवयोर्ना भवन्मनः ॥ इदानीं केन वा जातमिति कस्मान्न चिंत्यते १२८ इंद्रियाणि पुरा जित्वा कामक्रोधादिकिं करान् ॥ युवां देवत्व
 मापन्नौ दुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ अधुना तौ कथं क्रोधशत्रोर्वशमुपायतौ १२९ क्रोधराजं समाश्रित्य नूनमिन्द्रियकिंकराः ॥ पूर्ववैरस्मृतिं प्राप्ता हंतुं वा मगमन्दि वि १३०
 इंद्रं जेतुं कथं स्यातां युवां शक्ता विहायुना ॥ क्रोधशत्रुर्हतो नैव युवयोर्हतयोर्हतिः १३१ कामशत्रुर्हतौ दृष्ट्वा युवां बलविवर्जितौ ॥ वाक्सायकैः सभामध्यशक्रेण नि
 हतौ भृशम् १३२

द्विकल्पोपमयोरैवार्थेऽपि समुच्चये ' इति विश्वात् । प्रथमं तृतीययोस्तु समुच्चयव्याचिंतेति विज्ञेयः १२५ एवमादीति । एवमादिवाक्यसमूहे रात्र्यौ यंब लंदधीचो गुरोः पुरतो विश्वासायोक्तमिति १२६
 सविचार्येति । सभवतां गुरुविचार्य युवां प्रतिबचनमब्रवीत् हे अश्विनौ युवां शत्रुतापिनौ भूत्वा क्रोधसंज्ञस्यांतरशत्रोर्वशं मापातं माप्राप्तौ भवतमिति १२७ क्रोधस्य शत्रुतां स्पृष्टयति ' न शक्रइति । शक्रो
 युवयोः शत्रुर्न भवति किं तु वां युवयोः शत्रुपे क्रोध एव हि निश्चयेन । ननु कः क्रोधस्य शत्रुता इति चेदनर्थे प्रभोरिन्द्रस्य वधे प्रवर्तनमेव तावदवधार्यतां प्रित्याह शक्रमिति । इतः पूर्वमिन्द्रं जेतुं युवयोर्मनोना भव
 विदानीं तु जातमत्र को हेतुरिति क्रोधस्य शत्रुताविकाशं कुतो न युवाभ्यां चिंत्यते इति १२८ येन सामर्थ्येन कामक्रोधयोः शत्रुराजयोरिन्द्रियरूपान् किं करान् जित्वा कामक्रोधो निरुद्धय युवां देवभावाप
 न्नावधुना तत्सामर्थ्यं कथं मित्याह इंद्रियाणीति १२९ अहंत्वेवं मन्येषजितपूर्वाः क्रोधराजस्येन्द्रियरूपाः किंकराः पूर्ववैरस्मरंतः संतो युवां हंतुं स्वर्गेऽप्यागता इत्याह क्रोवेति १३० इन्द्रमिति । आंतर
 शत्रोः क्रोधस्य जयाभावे इंद्रं जेतुं युवयोः काशक्तिरिति । किंच इंद्रेण युवयोर्वीक्ष्माय केयो हविस्ताडनाकुतासापूर्वकामेन हतयोरेव कुता १३१ चतुर्थे पादार्थे स्पृष्टयति कामेति । निष्कामस्य तु विषय

कामस्याप्यनर्थहेतुतां व्यप्यति रेकाभ्यामवसेयां युवां तु तद्विवेकीनां चित्याह कस्मादिति । कीदृशी युवाम् इति बुद्धिविवर्जितौ इति किं कस्मादित्यादि १३३ यदा एकेन कामेन युवयोरिह

कामस्याप्यनर्थहेतुतान्वयव्यतिरेकाभ्यामवसेया युवांतुतद्विवेकहीनोर्वित्याह कस्मादिति ॥ कीदृकोयुवाम् इतिबुद्धिविवर्जितौ इति किं कस्मादित्यादि १३३ यदाएकेनकामेनयुवयोरीह
 शूलघुत्वकृततदाधीमतामग्रगण्यत्वेनगुरुतरमिदंज्यथइतिकामत्याशेत्याह हाक्रमिति । दुष्टसाध्यफलंयस्याःसातथा इदानींतुयुवयोःपूर्वहेतासकामःक्रोधेनपुत्रेणापिसहितःसन्किंनकरिष्यतिअपितु
 सर्वमनर्थकरिष्यतीति १३४ कामक्रोधयोःशत्रुतामेवस्फुटयति कामक्रोधाविति । तौकामक्रोधौविहायोवैश्यपरंतद्विचित्रयोजयेत्जेतुंप्रवर्तेतेतियावत् समंदः १३५ सामर्थ्यमस्तिचेत्तावेवतावज्जेयावि
 त्याह युवयोरिति । जयतंयुवामितिशेषः १३६ कामस्यमहाबलतामभिनयति कामेनेति । जगदीश्वराअपिलीलाविग्रहेणकामलीलांदधानाःकामस्यजगत्पुन्यगमंदर्शयंतीतिभावः अपरेत्विति ।
 अपरेऽमराःकामस्यपुरतःकिंगणनीयायतोनारीक्रीडाभृगाइति १३७ फलितंमाह पंचेति १३८ कामादपिप्रबलस्यक्रोधस्यजयेविशेषतोयत्नोविधेयोयतस्तेनकामजयिनोपिमुनयःप्रायोजीयमा
 नादृश्यंतइत्याह जयंतीति १३९ तस्माद्भवतोःशक्तिश्चेत्तावेवजेयावित्याह पितृपुत्रावित्तिद्वाभ्याम् । पिताकामःपुत्रःक्रोधएतौदुरासदौदुःखेनासक्तुंउपसर्पितुंशक्यौशूरावितियावत् जयेनका

कस्माच्छक्रःपुरावज्ञानाकरोयुवयोःप्रभुः ॥ कस्मादिदानीमकरोदितिबुद्धिविवर्जितौ १३३ शक्रंजेतुंसमर्थौतौकथंधीमत्पुरोगमम् ॥ कामेनैकेनदुःसाध्यायुव
 योर्लघुताकृता ॥ अधुनाक्रोधसहितःसतुकिंनकरिष्यति १३४ कामक्रोधौमहाशत्रूदेहिनांसहजावुभौ ॥ तौविहायपरंशत्रुयोजयेत्सतुमंदधीः १३५ युवयो
 र्यदिसामर्थ्यंजेतुंशत्रून्निविद्यते ॥ जयतंदुर्जयौशत्रूकामक्रोधौमहाबलौ १३६ कामेनविजितोब्रह्माकामेनविजितोहरः ॥ कामेनविजितोविष्णुःशक्रःकामेननि
 र्जितः ॥ अपरेत्वमराःकिञ्चनारीक्रीडाभृगाहिये १३७ पंचबाणस्ततो जेयःशत्रुरस्तिहिदेहिनाम् ॥ युवाभ्यांचजितोनायंकिंतुतेनयुवांजितौ १३८ जयंतिमु
 नयःकेचित्पंचबाणंकथंचन ॥ तदीयंतनयंक्रोधंशक्राजेतुंनतेपिहि १३९ पितृपुत्रौमहावीर्यौकामक्रोधौदुरासदौ ॥ विजित्यसकलंविश्वंवर्तेतेजयकाशिनौ १४०
 युवांयदिवलोपेतौमानिनौशत्रुकर्षिणौ ॥ जित्वेमौजयतंशक्रंसामरंबलदर्पितम् १४१ इत्येवमादिवचनैःक्रोधशान्तिकरैर्मुनिः ॥ उक्तवान्नैवसंशतौयुवांक्रोधा
 ग्निदीपितौ १४२ यदातदामुनिःसामभेदौत्पत्क्वाऽतिबुद्धिमान् ॥ उपप्रदानमारभेयुवयोःक्रोधदीप्तयोः १४३ सर्वभूतैर्युवांवरंत्यजथोऽथयदातदा ॥ ब्रह्मवि
 द्वांचिरंप्राथ्यादास्याम्येवनसंशयः १४४ एवमुक्तौयुवांकोपदीप्तौतंप्रोचथुर्गुरुम् ॥ नैवसाम्रोगुरोकाळोनभेदस्यास्तिसंप्रति १४५ दानस्यचयतःपूर्वमसकृ
 त्कथितंत्वया ॥ अधिकारेहिसंपन्नेदास्याम्येवनसंशयः ॥ आज्ञापयक्षणावशक्रंजेप्यावोनात्रसंशयः १४६

शत्रुंशीलंयतोस्तौतथा १४० युवामिति । शत्रून्क्रष्टुंतापयितुमिति यावत्शीलंयतोस्तौतथाईदृशौयदियुवांतांहेहमौकामक्रोधौजित्वाइदंजेतुमुत्साहंकुरुतमिति १४१ इत्येवामिति । इत्या
 दिकैःक्रोधोपशमवैवीक्यैर्मुनिर्युवयोर्गुरुस्त्वान्वैरनिवृत्तिमुपदिष्टवांस्तथापियुवांक्रोधाग्निदीपितौयदानशान्तौतदासमुनिःसामप्रियवचनैःक्रोधोपशमनरूपम् । भेदःप्रकृतेक्रोधशत्रुपक्षपाताद्विशि
 ष्यात्मीयपक्षेसमतात्मकेस्थापनरूपः ईदृशौसामभेदौविहाययुवयोरुपप्रदानमारब्धवान् । उपप्रदानं नामदानस्यसंनिहितमिष्टद्रव्यदानप्रतिज्ञारूपमितिद्वयोरर्थः १४२ । १४३ मुनेर्द्रव्यंतु
 विद्यारूपमेवेतितदानंवेरनिवृत्तयेप्रतिजानीते सर्वेति । एतेनवक्ष्यमाणविद्यायाअधिकार्यापिसूचितः १४४ एवमुक्ताविति । एवंगुरुणाप्रोक्तावपियुवांतंगुरुंप्रतीत्यमुक्तवतौ । इत्थंकथं
 हेगुरोअयंकालःसामदानभेदानांनास्तिसाधिकारेविद्यादानंतुप्रतिज्ञातंपूर्वमेवेतिनतलोभेनापिवैरंत्यजावस्तस्मादिदंजेतुमाज्ञापयेवेतिद्वयोरर्थः १४५ । १४६

एवमुक्त इति । एवंभवद्भामुक्तेसति युवयोर्गुरुर्दंडरूपं राजप्रयुक्तदंडेन भयद्वाराधर्मे प्रवर्तकेन समानाकारं वचोऽब्रवीत् युवयोर्हितकामत्वादिति १४७ दंडरूपं वचनमभिनयति पंचानामिति विंशति श्लोकेः । पंचानां प्राणिनामपि भर्ता पालको यः कश्चिदपि जंतुर्भवति पंचभूतपतौ तस्मिन्नाकाशादिपंचभूतशरीरस्येश्वरस्य संपत्ति संज्ञाऽभेदभावनाकर्तव्या तं पंचानां भर्तारं प्राणिनमपि यो हन्यात् स तेष्वरसमधिभूतपंचकहननप्रत्यवायं प्राप्नुयात् । भर्तुर्हनेन तदुपकार्याणामपि हननात्किमुतेंद्रस्य सर्वलोकभर्तुर्हनेनेति भावः १४८ उपजीव्यस्य प्रभोर्हनेने 'कृतघ्नेनास्ति निष्कृतिः' इत्यादिवचनेभ्यः प्रायश्चित्तैरपरिहार्यः कृतघ्नतादोषोपपाततीत्याह यस्मादिति । यः कश्चिद्यस्मादुपकारं लब्धवान्सत्पत्कृतस्तमुपकारिणं हंतिते च तर्हि स्ववंशैरनेकैः सह मातृपित्रोर्हनेन प्रत्यवायं प्राप्नुयादिति १४९ सकां गतिं गच्छतीत्यत आह अथेति । नरकाधिपः नरकराजः तमः प्रचुरत्वादधतामि स संज्ञः तत्र तेयांतीति १५० ब्रह्मघ्नादपि चिरंतनवसंतीत्याह कल्पेति १५१ अपि भूमेरिति । भूमेरेकदेशमपि यः पालयति स राजत्वादवध्यः प्रसिद्धः किमुतेंद्रस्त्रिलोकीपतिरिति १५२ किंच येषां लोकपालानां मित्रादीनां मंशसंबन्धाद्वाज्ञोऽवध्यतातेषां साक्षादवध्यता किमुक्तव्येत्याह लोकेति । लोकपालावपु

एवमुक्ते गुरुर्दंडरूपं वचनमुक्तवान् ॥ युवयोर्हितकामः सन् सर्वसूतसमो मुनिः १४७ पंचानामपि यो भर्ता जंतुर्भवति कश्चन ॥ ईश्वरः सह विज्ञेयः पंचभूतात्मकः पुमान् ॥ यस्तं हंती ह हन्यात् स तेष्वेश्वरं भूतपंचकम् १४८ यस्मादुपकृतः कश्चिद्वंति चेत्तं नराधमः ॥ सहन्यात्पितरं स्वस्य जननीं च कुलैः सह १४९ अंधतामि स्रनामा यो नरको नरकाधिपः ॥ प्राणिनो निवसंत्यत्र स्वामिद्रोहपरायणाः १५० कल्पकोटि सहस्रांते ब्रह्महानरकार्णवात् ॥ मुच्यते नैव मुच्येत स्वामिद्रोहपरो जनः १५१ अपि भूमेः खंडमात्रं पालयेद्यस्तु देहभाक् ॥ सराजानैव वध्यः स्याद्दशंप्राप्तोपिवैरिणाम् १५२ लोकपालवपुष्कत्वाद्वाजाऽवध्यो हि देहिनाम् ॥ लोकपालाः कथं नाम वध्याः स्वर्गनिवासिनः १५३ भूदेवा ब्राह्मणानैव वधमर्हंति कर्हिचित् ॥ देवा इमे कथं नाम वध्याः स्युः स्वर्गवासिनः १५४ यावंत्यो देवताः स्वर्गे ब्राह्मणस्य वपुष्यमूः ॥ वसंति देवविदुषो विप्रो वध्यो न तेन सः ॥ देवतानि खिलाः स्वर्गे वधमर्हंति केन ताः १५५ गवां वा ब्राह्मणानां वा देवतानां च यो धमः ॥ लोकोपकारिणां तद्वद्वाज्ञा धर्मात्मना मपि १५६ कर्मणामनसा वा चाकुरुते हिंसनं हि सः ॥ नरकान्न विमुच्येत कल्पकोटि शतैरपि १५७ लोकपालांस्तथा देवान हत्वा शक्रमाहवे ॥ हंतुं शक्तो हिको नाम देवो वादानवोथवा १५८ इंद्रमग्निं यमं रक्षो वरुणं च प्रभंजनम् ॥ धनेशमीश्वरं शेषं ब्रह्माणं च जयेद्विकः १५९ एतेषां संप्रसादेन युवयोर्हिवलं स्मृतम् ॥ विमुखत्वे पुनस्तेषां युवांकाष्ठसमौ मतौ १६०

पियस्य सतथा तस्य भावो लोकपालवपुष्कत्वं तस्मात् १५३ अपि भूभिर्निरूपितं येषां पूज्यतारूपं देवत्वं तेषां ब्राह्मणा अवध्याः किमुत सर्वत्र ये देवा इत्याह भूदेवा इति १५४ ब्राह्मणानां वध्यत्वे राजवहेव संबंधोपि प्रयोजकस्तथा च स एव कैमुत्यन्याय इत्याह यावंत्य इति । स्वर्गे यावंत्यो देवता अमूः एताः सर्वा ब्राह्मणस्य वपुषि शरीरे वसंति तेन स विप्रोऽवध्यः किमुत साक्षात्ता देवता इति । देवविदुषः देवान तत्प्रतिपादकं भ्रान्तजानतः १५५ गौ ब्राह्मणदेवतानां धर्मिष्ठप्राणां चापकारि यत्फलं तदर्थं यति गवामिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् १५६ । १५७ किंच शिरसागिरिभेदेन वदशक्य इन्द्रजयो लोकपालादिजयपूर्वकत्वादिद्रजयस्थेत्याह लोकपालानिति १५८ दशलोकपालान् दुर्जयान् दर्शयति इंद्रमिति । इंद्रादयो ह्येकमेव पूर्वादिदिक्पतयः । ब्रह्मा ऊर्ध्वदिक्पतिः । शेषो धीदिक्पतिः । अतेंद्रस्य विप्रविशेषः पूर्वदिक्पतिः । विष्णोर्विषयादिद्रियाधिपतिरिति बोध्यम् १५९ युवयोरपि बलभेदेनाग्निं प्रादीनां मनुष्येण तेषां कोपेत कयुवयोः सामर्थ्यमित्याह एतेषां मिति १६०

किंच युवांद्वादिप्यादयो द्वादशादि संख्यगणास्तान् कर्तुं ज्ञेयस्थेत्याह आदित्या इति १६१ इंद्रिययुद्धे च सर्वे एते पुरतो भविष्यंति तस्य सर्वाधिपतित्वादित्याह लोकपाला इति द्वाभ्यां । अनुपातिञ्

किंचयुवादी आदित्यादयोदादशादिस्वयगणास्तान्कथं जेप्पयेत्याह आदित्या इति १६१ इद्रेण युद्धे च सर्वे एते पुरतो भविष्यन्ति तस्य सर्वाधिपतिरिति त्वादिवाह लोकपाला इति द्वाभ्यां । अनुपाति अ
नुसृत्य वसन्ति इति १६२ ब्रह्मेति । विष्णुरुपेन्द्रसंज्ञः पञ्चभूतानि तदभिमानि देवाः सोमश्चन्द्रः नक्षत्राणि तारकाश्चेत्पांसमाहारस्तथा १६३ अपिच युद्धप्रसक्तावपि समैर्योद्धव्येनाधिकैरिन्द्रस्तु
बलेन बुद्ध्या सहायैश्च भवद्भ्यामधिक इत्याह संग्राम इति १६४ इदस्य सहायैराधिक्यं स्फुटयति भवतोरिति । भवतोरभिर्नोर्पावत्सामर्थ्यतावदेवानामध्ये एकैकस्य सर्वस्याप्यस्ति 'एते सर्वे एव
समाः सर्वेऽन्ताः' इति श्रुतेः १६५ प्रत्येकदेवसामर्थ्यमभिनयति एकैक इति । ईदं तिकवासी एकैकोपि देवो जगतः सर्गादिकरणे शक्त इति १६६ स्वर्गात्पातस्य लक्षणभूतत्वाच्च देवो हेय इत्याह
कारणमिति । स्वर्गे स्वर्गवासि देवेषु यो द्वेषः सराजसत्वेन तापकत्वात् अमृतमयस्वर्गशरीरदायकत्वात् स्वर्गपातहेतुर्बुधैरुक्तः पुण्यफले स्वर्गे द्वेषस्य पापफलस्यासमावेशाद्वा । तस्माद्बुद्धिभिच्छतो मूलहा
निरिति न्यायापातात् स्वर्गस्यापि हानिकरो द्वेषो हेय इति १६७ रहस्यविकासको मुनिराह इत्येवमिति । इत्यादिभिर्लोकद्वयेभ्यः प्रदर्शकैर्वाक्यैः सयुक्तिकैर्युवांगुरुणा दंडनीतौ १६८ यज्ञेति । तथा

आदित्यावसवोरुद्रामरुतः साध्यसंयुताः ॥ विज्ञेयास्ते महात्मानो युवाभ्यां केन हेतुना १६१ लोकपाला इमे देवा मुनयः सिद्धचारणाः ॥ अन्यान्यपि हि भूतानि श
क्रमेवानुयांति हि १६२ ब्रह्मा विष्णुस्तथारुद्रः शक्तयो विविधा अपि ॥ भूतानि पञ्चसोमश्च ग्रहानक्षत्रतारकम् ॥ अन्यच्च सकलं विश्वं शक्रमेव समाश्रितम् १६३
संग्रामः सर्वदा कार्यः समेन विषमैर्न च ॥ भवद्भ्यामधिकः शक्रो बलबुद्धिः सहायकैः १६४ भवतो र्यावदत्रास्ति वीर्यं तावत्सुरेष्वपि ॥ एकैकस्यैव सर्वस्य देवमात्रस्य वि
द्यते १६५ एकैकोपि समर्थो यं सृष्टिस्थित्यंतकर्मणि ॥ जगतः स्वर्गवासी यो देवः शक्रसमीपगः १६६ कारणं स्वर्गपातस्य द्वेषः स्वर्ग उदीरितः ॥ त्यजथो द्वेषमेतेषु
युवांस्वर्गार्थिनौ यदि १६७ इत्येवमादि वचनैरिहामुत्र भयंकरैः ॥ नानोपपत्तिं सहितैर्गुरुणा दंडितौ युवाम् १६८ यज्ञभागपगमनात्सभायां मानसं क्षयात् ॥
दुखितौ नैव वाक्यंतद्घ्राते कर्णरंध्रयोः १६९ ऊचतुश्च युवांभूयो दुःखितौ हि गुरुं प्रति ॥ मरणं नरको वा नौ भवेद्युद्धं समादिश १७० युवयोर्मानसं भावं विज्ञाय करुणा
वृतः ॥ यज्ञभागप्रसिद्धार्थं गुरुः पुनरुवाच ह १७१ पुष्पैरपि न योद्धव्यं तीक्ष्णैः शस्त्रैस्तु किंपुनः ॥ संदेहो विजये धौर्व्यप्रधानपुरुषक्षये १७२ अक्षतश्चापरिक्षीण
बाधवो न जयं व्रजेत् ॥ पराजये च तावत्स्यादयशस्त्वधिकं त्विह १७३ मरणे नरको यत्र जीवनेऽपि यशः क्षयः ॥ वरं क्षत्रियकस्यापि तस्माद्युद्धात्पलायनम् १७४
विप्राणां बाधवानां वा देवतानां च संक्षयः ॥ यत्र युद्धे भवेत्तत्र धीमान्कुर्यान्न मानसम् १७५

पियज्ञभागपहारात्सभायामिन्द्रकृतमानभंगाच्च दुःखितौ सतौ युवांस्तस्य गुरोर्वाक्यं कर्णयोः पतितमपि न दधति नां गीचक्रतुरितियावत् १६९ ऊचुरिति । युवांभूयस्तं गुरुं प्रत्येव मृत्युर्मे रणादिकं यद्भव
तितद्भवतु युद्धमेव करिष्यावहेतस्मादिशाज्ञापयति १७० युवयोरिति । ततो युवयोर्मनो निष्ठमाभिप्रायं पुनर्यज्ञभागलाभः कथं स्यादित्येवमाकांक्षात्वा यज्ञभागस्य प्रकर्षेण अनायासेन सिद्धये उपा
यं विवक्षुर्गुरुः पुनरुवाच ह १७१ सुकरमुपायांतरं विवक्षुर्बुद्धं तावान्नेदति पुष्पैरिति सप्तभिः । पुष्पकरणकमपि युद्धमप्रशस्तं शस्त्रकरणकस्याप्रशस्तता किमुवाच्यायत एते युद्धदोषाः सन्ति । एते के ।
विजयसंशयः १ । श्रेष्ठपुरुषाणां क्षयस्यावश्यं भाविता २ । युद्धागतो व्रणबाधवक्ष्यं च विना जयं न गच्छतीति ३ । पराजये परमार्तिरिति ४ । अर्थ इति द्वयोरर्थः १७२ । १७३ अधर्मयुद्धं लोकद्वये
ऽनिष्ठकरं क्षत्रियेणापि प्ररित्याज्यमित्याह मरणे इति १७४ अधर्मयुद्धमभिनीय निषेधति विप्राणामिति १७५

आ. पु.

॥ ८ ॥

किंचक्षणभंगुरेसंसारैर्दुर्लभभधिकारिदेहप्राप्यहितमतत्त्वज्ञानसाधनीयेनतद्विपरीतयुद्धादित्याह असारइतिद्वाभ्यां । दुःखैःपूरितजीवितजीवनकालोयत्र अक्षिपश्मणोःप्रचलनेननिमेषेणसमंजी वितंयत्र एतादृशसंसारस्वहितमेवकुर्वीतनान्यत् युद्धंतुदेवैर्देवसंपदायुक्तैर्हितनप्रोक्तमितिद्वयोःसंबंधः १७६ । १७७ तर्हियुद्धशास्त्रवैयर्थ्यमनस्तत्कालंदर्शयति अयुद्धइति । यत्रकालेएवं जानीयात् यद्ययुद्धेयुद्धाभावमरणनिश्चितयुद्धेतुजीवनस्यसंशयःस्यादपिजीवनमित्याकारःतत्रकालेयुद्धंकुर्वात् युवयोस्त्वेवयुद्धकालोनागतः अन्यथापीष्टसिद्धेरितिभावः १७८ तर्हिकिर्कृत व्यमितिचेद्बुद्ध्यान्वेष्टव्यउपायइतिवक्तुंबुद्धेःपराक्रमादुत्कर्षदर्शयति शस्त्रमितिद्वाभ्यां । शस्त्रमुक्तंप्रभुक्तंसतएकंशत्रुंनिहंतिजयति कदाचित्तनैवहंतिइत्यपिसंभाव्यते उपायान्वेषिणीबुद्धिस्तुपी मतामुक्ताप्रयुक्तासतीसकलंविश्वंनिहन्त्याज्जयेदितिपावत् १७९ जंतुरिति । जंतुर्यानर्थानुपायेभ्योहेतुभ्यःसाधयतितान्पराक्रमात्साधयितुंनशक्नुयात् यथापराक्रमेणयुद्धादिरूपेणाशक्योब्रह्म लोकत्रयोहिरण्यगर्भोपासनारूपोपायेनशक्यः कर्तुमितिप्रसिद्धम् १८० ननुयुद्धातिरिक्तमुपायंनजानीषइतिचेत्तर्हिश्रूयतामित्याह उपायमिति । तेनोपायस्यदुष्करकरणेपिशक्तत्वेनयज्ञभागला

असारोस्मिन्हिसंसारदुःखपूरितजीविते ॥ अक्षिपक्षमप्रचलनसमानेजीवितेपुमान् १७६ कुर्वीतसततंस्वस्मैहितंनपरमंष्वपि ॥ नहितंयुद्धमुद्दिष्टंदैवैर्लोकद्वये
पिहि १७७ अयुद्धेमरणंयत्रयुद्धेजीवितसंशयः ॥ तत्रयुद्धंनयुवयोःकालएषसमागतः १७८ शस्त्रंमुक्तंनिहत्येकमथवातंचनैवहि ॥ निहन्त्यात्सकलंवि
श्वंबुद्धिर्मुक्तात्रधीमता १७९ जंतुर्नानाविधानर्थान्साधयेद्यानुपायतः ॥ पराक्रमान्नतांकोपिसाधयेज्जन्मकोटिभिः १८० उपायंतेनवक्ष्यामियज्ञभाग
प्रसिद्धये ॥ युवयोर्युद्धतोर्नायंप्राप्तुंशक्यःकथंचन १८१ शर्यातिर्नामभूपालोयुष्मेषसमुद्यतः ॥ होतारंच्यवनंस्वस्यजामातरमथावृणोत् ॥ मनसानेत्रही
नत्वात्संदिग्धश्चास्तिसर्वदा १८२ सुकन्यानामकन्यास्यबाल्यात्क्वापिवनेगता ॥ सूर्यपश्यंमुनिंसात्रच्यवनंतापसोत्तमम् ॥ बल्मीकावृतदेहंतंचक्षुर्मात्रप्रका
शनम् १८३ दृष्ट्वाकिमिदमित्येवंधियाभूबिलसंस्थिते ॥ तृणेनकेनचित्रेनेच्यवनस्यबिभेदह १८४ निर्गमाद्बुधिरस्यासौराज्ञात्वामुनिंतदा ॥ अंध
शुश्रूषणार्थंतांतस्यकन्यांहिदत्तवान् ॥ मुनयेनेत्रहीनायसंप्राथ्योद्विग्नमानसः १८५ च्यवनोनेत्रहीनश्चवृद्धश्चेनेत्रवान्युवा ॥ युवाभ्यांक्रियतेवांसयज्ञभागं
प्रदास्यति १८६

भोपायं वक्ष्यामि यतोयं ज्ञभागो युवयोर्द्वान्नप्राप्नुं शक्य इति १८१ उपायमभिनयति शर्यातिरिति पंचभिः । शर्यातिर्नाम राजा यागाद्योद्यतो वर्त्तते स च स्वस्य जामातरं च यवनं नाम मुनिं होतृत्वेन
 ऋग्वेदोक्तकर्मकर्तृत्वेन मनसाऽऽवृणोतृत्वा यगो एनं होतारं करिष्ये इति संकल्पितवान् परंतु जामातुर्न ब्रहीनात्मा लोच्य कथमात्विज्यं करिष्यतीति संदिग्धोऽस्तीति १८२ ननु कथं शर्यातेर्जामाता
 च यवनः कथं वाने ब्रहीन इति शंका द्वयं वारयति सुकन्येति त्रिभिः । अस्य शर्यातेः सुकन्येति संज्ञिका कन्यापित्रा सह कुत्रचिद्वने गता सती सूर्यं पश्यं सूर्यमीक्षमाणं चिरस्थित्या वल्मीकावृतदेहं चक्षुर्मात्रेण का
 शनं यस्य एतादृशं तापसोत्तमं च यवनमुनिं दृष्ट्वा किमिदमित्याकारयाधियाभूमिच्छिद्रगतिं यवनरूपेण त्रेकेन चित्तुणेन बाल्याद्विभेदं हतिद्वयोः संबंधः १८३ । १८४ निर्गमादिति । ततो रुधिरस्य निर्गमा
 न्मुनिज्ञात्वा उद्विग्नं भूतमानं संस्पृष्टा दृशो राजतस्य च यवनस्यांधत्वोपयोगि शृण्वणं कर्तुं तां सुकन्यां ख्यां कन्यां न ब्रहीनाय तस्मै मुनये संप्राथयत्तवानित्यन्वयः १८५ च यवन इति । एवं च यवनो ने

॥ तेइति । एवंयुवयोर्वृत्तस्थितेसिद्धेसतियुवयोर्गोरोरार्थवर्णस्पदार्थश्रमकदाचि

तेनैव । एवं युवयोर्वृत्ते स्थिते सिद्धे सति युवयोर्गुरोराथर्वणस्य दधीच आश्रमं कदाचि
कृत्वा हृष्टचित्तो जात इति १८९ एवमिति । संतुष्टं देवराजमेवं भवतोर्गुरुः प्राह । एवं
दुरुमेव प्राह । एवं कथम् यदि मे प्रियं कुरुष्वेतर्हि सर्वैर्दुर्लभां विद्यां वदेति १९१ एवमुक्ते त्विति । एवमिदं नो के सति भवदुरुः परं संशयं प्राप्ते यथा कन्यापितेति १९२ दृष्टांतं स्फुटयति कस्मैचिदिति ।
यथा कन्यापिता कस्मैचित्ते तु भ्यं कन्यां ददामीत्युक्ता यस्मै कन्या दातुं प्रतिज्ञाता तस्य गुणहीनता मालोक्य न दद्यां दद्यां वा इत्याकारे संशये पतितो भवेदिति १९३ दार्ष्टांतं क्रियोजयति एवमिति । एव
मेव दध्यङ्गुलार्थवर्णोपि द्वायेष्टं दातुं प्रतिज्ञातवान् देवराट् तु गुरुभक्त्या दिहीनत्वेन तादृशो विद्यादानयोग्यो न भवतीति समुनिः संशयं प्राप्त इति १९४ एकत इति । ततः समुनिराथर्वणः इति न दद्यां दद्यां वे

एवमुक्ते भवद्वांच तथैव सत्कृतो मुनिः ॥ दत्तस्तेनापि युवयोर्यज्ञभागो महात्मना १८७ एवं स्थिते कदाचित्तु शक्र आश्रम आगतः ॥ आथर्वणस्य युवयोर्गुरोः सर्वहि
तस्य सः १८८ तेनापि सकृतातिथ्य उपविष्टो यथा सुखम् ॥ कथानानाविधाः कृत्वा हृष्टचित्तः शचीपतिः १८९ एवं भवदुरुः प्राह संतुष्टं देवता प्रभुम् ॥ करोम्याति
थये किं ते त्रिलोकीपतये प्रियम् १९० एवमुक्तस्तमाहेंद्रः कुरुष्वेति मे प्रियम् ॥ मह्यं विद्यां वदैकां त्वं दुर्लभां सर्वजंतुभिः १९१ एवमुक्ते तु शक्रेण दध्यङ्गुलार्थवर्णो मु
निः ॥ संशयं परमं प्राप्तः कन्याया जनको यथा १९२ कस्मैचित्ते ददामीति तुक्ता कन्या यथा पिता ॥ गुणहीनत्वमालोक्य संशये पतितो भवेत् १९३ एवमेषोपि शक्रा
य प्रोक्तवान्न च तादृशः ॥ गुरुभक्तिविरक्त्या दिवर्जितत्वेन देवराट् १९४ एकतो वचनं मिथ्या भवेद्विद्या तथैकतः ॥ निष्फला चेति संदेहं परमं प्राप्तवान् मुनिः १९५
विद्या निष्फला या हि दोषस्तादृशं संभवेत् ॥ मिथ्या वचसि यादृक् स्यादिति संचिंत्य सो वदत् १९६ शक्रदस्रौ हि मे शिष्यौ विदितौ तौ सदा तव ॥ ताभ्यां संप्राप्त्यर्मानो
पिनादामेतां कथंचन ॥ तामेतां कथयिष्यामि विद्यामत्यंतं दुर्लभाम् १९७ मुख्यो विद्येति शब्दोऽस्यां नान्यस्यां तु कथंचन ॥ विविधं वा सनाजालमूलमज्ञानमुत्कट
म् ॥ द्याति सर्वात्मना यस्मात् तस्माद्विद्येति गीयते १९८ विशेषेणाहमस्मीति चानंदात्मानमव्ययम् ॥ दद्याद्वाद्योतयेद्वातो विद्यैषा परिगीयते १९९

त्याकारयोरपि पक्षयोर्दोषमालोच्य संशयं प्राप्तः । इति कथं एकतः एकस्मिन् पक्षे निषेधरूपेऽनृतं दोषः एकतो विधिरूपे पक्षे विद्या निष्फलतेति १९५ तथाप्यनृतदोषप्रावरणं विचार्य प्रतर्दनायेंदव
त्सत्यपाशवद्धो वक्तुमुपचक्रम इत्याह विद्येति । सदध्यङ्गुनिः १९६ दध्यङ्गुलार्थवर्णो मुनिरुवाच । शक्रेति । हे शक्र दस्रावभिन्नौ मे शिष्यौ तौ तव त्वयापि विदितौ कस्य च वर्तमाने इति पृष्टी ताभ्यां प्रिय
शिष्याभ्यां संप्राप्त्यर्मानोपिनामेतां विद्यां नादानं दत्तवानस्मि तामेतां विद्यामति दुर्लभां ते कथयामीति १९७ यथा सुखशब्दस्य मुख्यार्थत्वाद्भ्रमानंदो दुर्लभस्तथेयमित्याह मुख्य इति । अस्यां वक्ष्यमाणा
यांतदर्थं विद्याशब्दं न्युत्पादयति विविधमिति । विविधं मूलज्ञानरूपेरेनेकविधं वा सनाजालानां मूलभूतमुत्कटं भयप्रदमज्ञानं सर्वात्मनानिःशेषेण यस्मात्त्यतिखंडयति तस्माद्विद्येत्युक्ता विपूर्वात् खंडना
र्थाद्दोषातोऽर्थप्रत्यये ओणादिके साधुः १९८ ददातेर्द्युतेर्वातिस्मिन्प्रत्यये साधुरित्याह विशेषेणेति । अव्ययमानं दात्मानं विशेषेण ददाति अधिकारिणः करामलकवदधीनं करोति अथवा द्यातयति
अपरोक्षयति तस्माद्विद्येति इतरविद्यासु अज्ञानस्याभिभवमात्रं कुर्वाणा सुगोणो विद्याशब्द इति यावत् १९९

अथेन्द्राद्योपदेशविधयामधुकांडस्य निर्गुणविद्योपयोगिवाक्यानां मधुब्राह्मणपर्यंतानामर्थेदिदर्शयेयुः प्रथमं सस्तोपनिषदर्थे प्रदर्शकस्य मंगलार्थस्य च खिलकांडादौ पठितस्य पूर्णमदः पूर्णमिदमित्यादिर्मंत्रस्यार्थमभिनयति पूरयतीति पंचमिः । अयं सस्तोपनिषत्प्रतिपाद्यः साक्षादपरोक्षो ब्रह्मसंज्ञः पुरुषो यस्य सादखिलं विश्वं स्वात्मना स्वस्वरूपेण सच्चिदानंदात्मकेन पूरयति व्याप्नोतीति यावत् तस्मात्सप्तमानपूर्णसंज्ञागत इत्यर्थः । तथाच पूरयतेः कर्तरि क्तप्रत्यये श्चिदितो निष्ठाया मीतीडभावे णिलोपे च पूर्णशब्दोऽव्युत्पन्न इति २०० परोक्षमिति । यत्परोक्षमसच्छब्दधीभ्यां गम्यतत्पदार्थभूतं मंत्रेऽदः शब्देनोक्तं यच्च प्रत्यक्षसच्छब्दधीभ्यां गम्यतत्पदार्थभूतं तदुभयं स्वीयेन वास्तवेन परमात्मरूपेण पूर्णमेव व्यापकमेवेति बुद्धयस्वेत्यर्थः । एतेन मंत्रस्य प्रथमपादो व्याख्यातः २०१ ननूपाधौ पारोक्ष्या पारोक्ष्याभ्यां द्विविधे भेदे जाग्रतिकथमपरिच्छिन्नत्वलक्षणा पूर्णतेत्याशंक्योपाधिरुपादानात् पूर्णादव्यतिरेकमाह पूर्णादिति । उत्पत्तिस्थितिलयेऽप्यपूर्णपरित्यज्य न वर्त्तते तस्मादेतद्विश्वमुपाधिरूपं पूर्णमेवेति पादत्रयार्थः एतेन मंत्रस्य द्वितीयपादो व्याख्यातः । तत्र हि उदच्यते इति पदस्योद्गच्छतीत्यर्थः । मंत्रोत्तरार्थार्थमाह अंत इति । वस्तुतः परिपूर्णस्योपाधेः कल्पितरूपस्यांतबाधेऽधिष्ठानविवेकलक्षणे कृते सति पूर्णमेवावशिष्यते इति २०२ अत्र दृष्टांतमाह नभस इति २०३ उपाधिबाधेन पूर्णमात्रावशेषो विद्बदनुभवसिद्ध इत्याह आकाशेति । तमुक्तपुरुषं महांतः शुद्धांतः करणाः

पूरयत्याखिलंविश्वंपुरुषोब्रह्मसंज्ञितः ॥ स्वात्मनैवततःसोयंपूर्णनामाभवत्पुमान् २०० परोक्ष्यच्चकिंचित्तेप्रत्यक्षंवाशचीपते ॥ सदसच्छब्दधीगम्यंपूर्णमेवावधारय २०१ पूर्णादुत्पद्यतेचैतत्पूर्णसंप्रतिवर्तते ॥ पूर्णंविलीयतेचांतेपूर्णमेवावशिष्यते २०२ नभसोजायतेतद्वन्मेघोनभासिवर्तते ॥ विलीयेतनभस्यंतेनभएवावशिष्यते २०३ आकाशसदृशंपूर्णंसर्वदैकस्वभावकम् ॥ ज्ञानानंदात्मरूपंतमहांतेब्राह्मणाविदुः २०४ असंगेनिर्गुणेषुसिसृष्टिस्थित्यंतवर्जिते ॥ सृष्ट्यादिकंसमाश्रित्यगुरवोबोधयंतितम् २०५ गम्यतेनैवमात्मायमांतरेःसबहिश्चरैः ॥ करणैर्वान्यतोवापिस्वयंबोधस्वरूपतः २०६ एतादृशेचसृष्ट्यादिकथंस्यादितिबुद्धिभिः ॥ मायानामतदज्ञानरूपात्रपरिकल्प्यते २०७ अयंसर्वाधियांसाक्षीस्वप्रकाशैकबोधतः ॥ आनंदात्मासदास्वान्यभेदगंधविवांजितः २०८ अनुभूतेहि विषयेशब्दादौयदिकश्चन ॥ अन्यस्मैस्वसुखं ब्रूयादृष्टान्तीकृत्यकिंचन ॥ तथातथैवपूर्णचक्रविप्रैरुदीर्यते २०९

२०४ तर्हि यथानुभवंसपुरुषो मह्यवर्णनीय इति इंद्राकांक्षामालक्ष्य तस्य वागाद्यविषयत्वेन यथावद्वक्तुमशक्यत्वाद्धारोपापवादन्यायेनैव निरूपणमित्याह असंगे इति सप्तभिः । समाश्रित्याधारोप्य
२०५ तत्र हेतुमविषयतां दर्शयति गम्यते इति । सोऽयमात्मा बहिश्रैर्बाह्यैश्च भुरादिभिर्न गम्यते आंतरेर्वा मन आदिभिर्न गम्यतेऽन्यतस्तेभ्यो भिन्ना दान गम्यते स्वयमेव बोधरूपत्वादिति ६ एतादृशे इति । एता
दृशेऽसंगत्वादिना उक्तेषु सिद्ध्यादिकं तत्स्थलक्षणतया विवक्षितं कथं स्यादुपपद्येत्येवमाकाराद्बुद्धिर्वापेतादृशे विद्वद्भिर्गुरुभिर्मायानामपदार्थः परिकल्प्यते सामाया नुभूयमाना दक्षानात्रार्थोत्तरमित्यु
क्तं प्रथमे ध्याये २०७ सामायापितस्य स्वरूपं सर्वथानावृणोति तद्भास्यत्वादन्यथा सिद्धगतेऽप्येवमपि योनभवा मीत्यादिरूपेण भानं न स्यादित्याशयेनाह अयमिति । अयमुक्तः पुरुष इति स्वप्रकाशे
नैवेनालंबेन बोधेन रूपेण सर्वविध्या साक्षाद्द्रष्टा आनंदरूपः सदा स्वातिरिक्त निरूपितेन भवेन्निरूपित इति २०८ एवं ततः सिद्धस्यापि निरूपणाशक्तौ को भूत्यन्यायमाह अनुभूत इति द्वाभ्यां । यथाशब्दादौ
विषयेऽनुभवेऽतिजायमाने स्वकीये सुखेऽपि दिकश्चान्यस्ते सुखाश्च दानि च न पदार्थात् तद्वत्तद्वत्तीकृत्यैव ब्रह्माद्यविवेकः श्रममादिकाऽप्यायेन कीदृशिमामत । दार्ढ्यविक्रमश्च भवेति २०९

कृत्यं स्पष्टयति यथानुभूतमिति । यदाविषयजसुखमपि यथानुभूतं तथानैव वक्तुं शक्यं तदा पूर्णस्यालौकिकस्य वक्तुमशक्यता किमुवाच्येति २१० फलितमाह अत इति । परिपकाशुद्धानुद्धिर्पस्यस
 तथा २११ तत्र अध्यारोपमर्पचयति अनादाविति । अनादावनिर्दम्यमेऽत्र संसारे यथारात्रिदिवसयोः प्रवाहः संततस्तथा सृष्टिप्रलययोरित्यर्थः सृष्टिरधिष्ठानावरणप्रयोजकत्वाद्वाच्योपमितेत्युक्तम् २१२
 तयोर्मध्यगतत्वात्स्थितिसंध्योपमिनोति रात्रौति २१३ मधुकांडोयाध्यायांतगतत्रयं वा इदं नाम रूपं कर्म चेत्यादिवाक्यानुसारेण सृष्ट्यादिप्रतियोगिनो जगतः स्वरूपं दर्शयति सर्वमेतदिति चतुर्भिः ।
 हे शक्र एतत्सर्वं च जगन्नामादित्रयात्मकमित्यर्थः । तत्रानुगतं नामादित्रयमुदाहरति अस्य जगतो विश्वशब्दादिकं नाम आदिपदेन लोकोद्देश्यमित्यादिग्रहः पंचभूतानि भौतिकानि तद्विकाराश्च एतेषां समाहा
 रात्मकमस्य रूपं सृष्ट्यादिरूपास्तु सर्वस्य जगतः क्रिया इति २१४ असाधारणं नामादित्रयमुदाहरति घटादिकमिति । घटस्य घटः कुंभ इत्यादिकं नाम प्रसिद्धं वर्तुलं पृथुबुधोदरात्मकं रूपं जलानयना
 दिकाः क्रियाः एवं विधया पटादिष्वपि नामादित्रयात्मकत्वं बोध्यम् २१५ नामादीनां वस्तुना तादात्म्यं स्फुटयति अवस्थाया इति द्वाभ्यां । यतो नूनत्वं पुराणत्वादिवत्क्रियापि भौग्यप्रचयवात्मिकाव
 स्तुनोऽवस्थाविशेष एव तस्माद्वस्तुनः स्वरूपात्क्रियानामपदार्थो न भिन्न इत्यर्थः २१६ नामेति । पटघटादेरूपं तन्नाममात्रेण निरूप्यं यतो विचारे क्रियमाणे तद्वस्तुनोरूपं नामातिरिक्तं नास्ति न दृश्यते
 यथानुभूतं नैवात्र वक्तुं शक्यं कथंचन ॥ यदा सुखं विषयजं किमु पूर्णमलौकिकम् २१० अतो मयापिकेनापि प्रकारेणोच्यते धुना ॥ तुभ्यं तं पक्वदुद्धिः सन्स्वयं चावग
 मिष्यसि २११ अनादाविह संसारे नियतौ रात्रिवासरौ ॥ यथा तथैव जगतः सृष्टिना शौ सुनिश्चितौ २१२ रात्रिवासरयोः संधिलोके संध्या यथेति ॥ तथा स्थितिः
 समाख्याता संधिः सृष्टिविनाशयोः २१३ सर्वमेतज्जगच्छक्रनाम रूपक्रियात्मकम् ॥ विश्वमित्यादिनामास्य रूपं स्याद्भूतभौतिकम् ॥ सृष्टिस्थितिलयास्तस्य
 क्रियाः प्रोक्ता मनीषिभिः २१४ घटादिकं घटस्योक्तं नाम रूपं च वर्तुलम् ॥ जलाहरणमुद्दिष्टं क्रियैवं सर्ववस्तुषु २१५ अवस्थाया विशेषः स्याद्वस्तुनोऽत्र क्रियायतः ॥
 तस्मान्न रूपतो भिन्ना क्रियानामात्रविद्यते २१६ नाममात्रेण रूपं स्याद्विचारे नास्ति तद्यतः ॥ तस्मान्नमात्मकं कार्यं नामो नान्यद्विवस्तुसत् ॥ एकमेतत्रयं सर्वं
 नाम रूपक्रियात्मकम् २१७ नामादिनैव भिन्नं स्यात्कारणात्स्वात्मनस्तथा ॥ कार्यत्वेन यथा सर्पेरज्जोर्भिन्नो न विद्यते २१८ इदं सर्वजगच्छक्रब्रह्म पूर्णमभूत्पुरा ॥
 मेघादिकं यथा काशं मेघाद्युत्पत्तिः पुरा २१९ नम रूपात्मकं विश्वं ब्रह्मात्रव्यवस्थितम् ॥ अवगम्यात्र विद्वांसो मायां ते कल्पयंति हि २२० मायाभिधायकैः शब्दैर
 वाङ्मनसगोचरम् ॥ कारणत्वप्रसिद्धयर्थं तत्ते व्यवहरंति हि २२१

तस्मात्कार्यविकारमात्रं नामात्मकं हि तस्मान्नान्यद्विविक्तं वस्तु घटादिसन्निर्वचनीयं नास्तीत्यर्थः । फलितमाह एकमिति । एतद्वर्णितं नामादिरूपं त्रयं एकं परस्परमभिन्नमित्यर्थः २१७ अत्राद्विती
 यात्मबोधानायाध्यारोप्यं द्वयं कार्यकारणत्वं चेति तत्र कार्यस्वरूपं दर्शितं अथोपादानकारणतां संभावयितुमुक्तं कार्यस्य तत्रात्मन्यभेदं दर्शयति नामादीति । नामादित्रयात्मकं कार्यं यथा परस्परमभिन्नं
 तथा स्वात्मनः स्वस्य कार्यस्य वास्तवस्वरूपात्कारणादभिन्नं कार्यत्वात् यद्युपादानं कार्यं तत्ततोऽभिन्नं यथा रज्जोः सर्प इति वाचारंभणमित्यादिश्रुतिरप्यत्रानुकूला २१८ एवं संभावितं कारणता
 मुक्तपूर्णपुरुषे योजयन् कारणपरवाक्यानां तद्वेदं तर्ह्यव्याकृतमासीदित्यादीनां तात्पर्यं दर्शयति इदमिति षड्विः । इदं नामाद्यात्मकं सर्वजगत्पुरा सृष्टेः पूर्वं पूर्णमद्वितीयं ब्रह्मैवाभूदिति श्रुतावुक्तम् । यथा मे
 घाद्युत्पत्तेः पुरा मेघादिकमाकाशे कल्पितमात्रमेवासीदित्युच्यते तद्वदिति २१९ नामरूपात्मकमिति । सृष्टेः पुरा ब्रह्मात्रतया वास्थितं विश्वमवगम्य ज्ञात्वा कारणतां विना ब्रह्मणि विश्वावस्थानानुपपत्त्या
 कारणतानिर्वाहिकां मायामत्र ब्रह्मणि ते विद्वांसः कल्पयंतीति २२० सामायाप्यज्ञातब्रह्मणो नार्थोतरमिति दर्शयन्नाह मायेति । शुद्धेऽनुपपन्नस्य कारणत्वस्य प्रसिद्धये उपपत्तये विशेषणतया मायाया
 अभिधायकेरव्याकृतादिशब्देस्तद्व्यवहरंतीति २२१

मायाशबलाभिधायकान्शब्दान्वेदांतेषुप्रसिद्धान्दर्शयति अव्याकृतमिति । अत्रमाधीअधीश्वरईशःकारणमितिशब्दाःश्वेताश्वतरादौप्रसिद्धाः इतरेत्वत्रैवकाण्डत्रयेइति देवंपरमितिशेषः २२२ तत्रा
व्याकृतपदार्थमाह जगतइति । अव्यक्तेअस्फुटे २२३ तस्यसर्वकारणतामभिनयति तस्मिन्निति । निरपेक्षेपितस्मिन्परेषुसिअव्याकृतोपाधौस्थितंसमग्रनामाद्यात्मकंजगत्पुनर्जायतेनभसःसकाशान्मे
घमंडलवदिति २२४ एवंपरमेश्वरस्यकारणोपाधेःस्वरूपप्रदर्शयार्थकार्यब्रह्मतयाप्रसिद्धस्यहिरण्यगर्भस्यस्वरूपप्रदर्शकानांमृत्युनैवेदमावृतमासीदित्यादिवाक्यानांतात्पर्यमाह भूतानीतिचतुर्द
शभिः । भूतैर्द्रियप्राणानांप्रत्येकंपंचकानिभनश्चेतस्समुदायरूपंषोडशकलंसूक्ष्मशरीरमित्युच्यतइति २२५ हिरण्येति । अत्रसमष्टिसूक्ष्मशरीरेमानीअभिमान्युक्तः कारणोपाधिर्महेश्वरएवहिरण्य
गर्भसंज्ञोभवति अस्यहिरण्यगर्भस्यसूत्रादयःसंज्ञाःब्राह्मणैर्वेदविद्भिःकृतावेदप्रसिद्धाइतियावत् । तत्रसूत्रसंज्ञाकुसुमानांसूत्रवत्सर्वलोकानांविधारकत्वात् । अशनेच्छोपलक्षितबुद्ध्युपाधिकत्वादश
नायासंज्ञा । अतएवमृत्युसंज्ञा । योहिर्यंभक्षितुमिच्छतिसतंहंतीतिलोकप्रसिद्धेः । प्राणोपाधित्वात्प्रभंजनसंज्ञा । स्वयंभवनात्स्वयंभूरिति । महैश्वर्ययोगादीशइतिसंज्ञा । आदिपदेनापरब्रह्मेत्या
दिसंज्ञाग्रहः २२६ अस्येति । अस्यहिरण्यगर्भस्यरूपंसुदुर्लक्ष्यंसूक्ष्ममितिवावत् । नानावर्णवक्ष्यमाणहरिद्राकंबलेंद्रगोपाद्युपमितवर्णशालि सूक्ष्मोपाधिकत्वान्नानाविधमितिवार्थः । नानावि

अव्याकृतंतथाकाशमक्षरंमाय्यधीश्वरः ॥ अंतर्यामीतथेशाख्यःकारणंब्रह्मपूर्णकम् ॥ इत्यादिनामभिर्देववदंतिव्यवहारिणः २२२ जगतोस्यसमग्रस्यह्यव्यक्ते
नामरूपके ॥ भवतःप्रागवस्थायीतेनाव्याकृतमीरितम् २२३ तस्मिन्नव्याकृतेषुसिसर्वापेक्षाविवर्जिते ॥ स्थितंजगत्समग्रंतत्पुनरेवप्रजायते ॥ नामरूपात्मकं
यद्ब्रह्मसोमेघमंडलम् २२४ भूतानिपंचचमनइंद्रियाणितथैवच ॥ प्राणाःपंचचसूक्ष्मंतच्छरीरमितिगीयते २२५ हिरण्यगर्भएषस्यादत्रमानीमहेश्वरः ॥
अस्यसूत्रंतथासूत्रुरशनायाप्रभंजनः ॥ स्वयंभूरीशइत्यादिसंज्ञास्ताब्राह्मणैःकृताः २२६ अस्यरूपंसुदुर्लक्ष्यंनानावर्णमहेश्वरः ॥ इंद्रियाणितथाप्राणाविषया
श्वतथैवधीः २२७ अयंसमग्रभूतानांभौतिकानांचकारणम् ॥ अस्यस्वप्नःसमग्रस्याद्विश्वमेतन्महात्मनः २२८ आत्मानमविदन्नेषजीवोभवतिनित्यशः ॥ जा
नातितंसदैवायंपरमात्मेतिगीयते २२९ अयंजडाजडंविश्वमयंदेवाःसवासवाः ॥ दिशोयंप्रदिशश्चायमधऊर्ध्वमयंतथा २३० एतस्यैवजगत्सृष्टिर्नापरस्यकदा
चन ॥ अयंविश्वमिदंसर्वसृजत्यतिचपातिच ॥ महाभूतैःसमदेवोमायावीबालकोयथा २३१

यत्वमभिनयति महेश्वरइत्यादिना । उपाधिशुद्धचितिशयादस्येश्वरकोटिनिवेशपक्षेमहेश्वरोप्यस्यरूपइंद्रियादिकंच । विषयाःसूक्ष्माइतिशेषः धीरंतःकरणम् २२७ कारणोपाधिरीश्वरोबीजमिव
विश्वकारणमयंहिरण्यगर्भस्त्वंकुरवदित्याह अयमिति । अयंहिरण्यगर्भः । अस्यस्वप्ननिभःसर्वप्रपंचइति २२८ नन्वस्यजीवत्वंविनाकथंस्वप्नप्रदर्शित्वमित्याशंक्यविवक्षाभेदेनतस्मिन्जीवत्वमी
श्वरत्वंचोभयंसमतमित्याह आत्मानमिति । एषहिरण्यगर्भोपाधिप्राधान्यविवक्षायामात्मस्वरूपमविदन्नननुसंदधानःसनजीवइतिसदोच्यते चित्प्राधान्यविवक्षायांत्वयंहिरण्यगर्भस्तमात्मानंसदै
चेद्रोपाख्यनिपाण्डवेपुदेवांशादेवांशाश्रयसमुचिताउक्तास्तथात्रहिरण्यगर्भभूतपूर्वोपाध्यभिमानशालिजीवांशप्राधान्यविवक्षायांजीवव्यवहारइतरथातुपरमात्मव्यवहारइति २२९ अस्यपरमात्मतां
स्फुटीकुर्वन्सर्वात्मतामाह अयमिति । अयंहिरण्यगर्भः । प्रदिशःकोणाः २३० अस्यपरमात्मत्वविवक्षयेवपरमात्मनोयमार्त्तजगज्जम्मादिकारणत्वादीनस्मिन्नियेशयति एतस्यैवेत्यहभिः । एतस्य

निरतिशयैश्वर्यदर्शयति एतस्मादिति । सर्वाधिकत्वादेवसमोपिनास्ति सतिसमेसर्वाधिकत्वानुपपत्तेरित्युच्यते २३१ अयंमहेश्वरःसर्वमिति । एतस्यैवेत्यहभिः । एतस्य

निरतिशयेभ्यर्दश्यति एतस्मादिति । सर्वोधिकत्वादेवसमोपिनास्ति सतिसमेसर्वाधिकत्वानुपपत्तेरित्युत्तरार्थः २३२ अंतर्गमितांदश्यति कारयतीति । यथालोकेदृष्टान्प्रियान्भू-
त्यासाध्वसाधुनीसम्पगसम्पग्रपेकर्मणीयथारुचिकुर्वाणान्राजादिः प्रेरयति तथा सर्वजंतून्विहितनिषिद्धे कुर्वाणान्प्रेरयतीति । इष्टभृत्यदृष्टान्तेनतेपुद्गेषाभावः सूच्यते २३३ तत्रव्यवस्थामाह
यानितिद्वाभ्याम् २३४ । २३५ कामानुरूपफलप्रदत्वमाह राजेति । वैषम्यभ्यामाह इच्छेति । तेषांजंतूनांयत्रयत्रेच्छातत्रैवयतःप्रवर्त्तयति तेनतदच्छानुसारणेननविषमइति २३६
अनिष्टफलानांनरकादीनांतच्छुद्धयर्थमेवप्रदानाच्चननिर्घृणइतिसदृष्टांतमाह जननीति । भूतानामित्यनेतरंतेनेतिशेषः २३७ ईक्षणंस्त्रष्टव्यालोचनरूपंयच्छुतंतदप्यस्यधर्मइत्याह विचार्येति । वि-
चार्यईक्षित्वा । एनंस्वयंभुवंसर्वात्मानंविनापरएतद्विन्नःस्त्रष्टानास्तीति २३८ अथब्रह्मांडोत्पत्तिद्वाराविराडुत्पत्तिप्रतिपादकानामाद्योवाअर्कइत्यादिवाक्यानामर्थसंगृह्णाति उत्पाद्येतिपंचभिः ।
भूतानिभावयतिवर्द्धयतीतिसतथा नंद्यादित्वाहृष्टः । यद्वा भृतमतीतकल्पभवंसृष्टिप्रकारंभावयत्यनुस्मृतवेदेनानुसंदधातीतिसतथा एतादृशोभगवान्हिरण्यगर्भोजलप्रधानानिपंचभूतानिसृष्टातत्रज-
लेषुआत्मीयंवीर्यंशक्तिरूपंउपासकानुष्ठितकर्मोपासनयोःसूक्ष्मपरिणाममयंसमाक्षिपत्प्रक्षिप्तवान् स्वकीयस्थूलशरीरात्मकविराडारंभोन्मुखंकृतवानितिपावत् । मनुरप्येवमाह 'अपएवससर्जदो

एतस्मादधिकोनान्योजगत्यास्मिन्हिविद्यते ॥ कुतःसमोभवेदस्यपुंसःसर्वाधिकस्यहि २३२ कारयत्येषएवैतान्जंतून्नाशरीरगान् ॥ भृत्यानिष्ठानिवसदाक-
र्मणीसाध्वसाधुनी २३३ यानयंनरकंनेतुंसमिच्छतिमहेश्वरः ॥ एतान्कारयतिस्वामीपापंकर्मैवकेवलम् २३४ स्वर्गंनेतुंहियानिच्छेत्कारयेत्पुण्यमेवतान् ॥
मनुष्यजातिनेष्यन्सकारयेत्पुण्यपातके २३५ राजेवायंफलंदद्यात्कर्मणोःसाध्वसाधुनोः ॥ इच्छानुसारतस्तेषांकारयत्येषकर्मणी ॥ विषमस्तेननैवायंसर्वभूता-
धिपोमहान् २३६ जननीजनकोवापिसुखदुःखेयथैवहि ॥ ददातितद्वद्भगवान्भूतानांनिर्घृणोनाहि २३७ विचार्यैषजगत्सर्वंसृजत्यत्तिचपातिच ॥ नचस्त्रष्टाप-
रोस्त्येनंविनात्मानंस्वयंभुवम् २३८ उत्पाद्यस्थूलभूतानिभगवान्भूतभावनः ॥ नीरेषुस्वात्मनोवीर्यंसहसैवसमाक्षिपत् २३९ क्षिप्तंतेनहितद्वीयंनोराणामुप-
रिस्थितम् ॥ दधिमंडोपमंकालात्काठिन्यमभवद्धनम् २४० कठिनापृथिवीसेयंरूक्षासादृश्यतेधुना ॥ तस्याःसारःसमुद्भूतोगोलकोभून्महानयम् २४१ कुकु-
टांडसमाकारःसप्तलोकस्यसंस्थितिः ॥ अनुसंवत्सरंकालंनीरेष्वासीत्समंततः २४२ शुष्कालाडुसमोनित्यंवायुनाभ्यहतोभृशम् ॥ सतुसंवत्सरेपूर्णेविभिन्नःकुकुटां-
डवत् ॥ तदंतःपुरुषोज्ञेसप्तलोकशरीरभृत् २४३

तासुवीर्यमवामृजत्' इति २३९ क्षिप्तमिति । तेनभगवताक्षिप्तंतद्वीर्यंजलानामुपरिस्थितंकुर्वद्वीजवदुच्छ्रूतंगतमितियावत् तदादधिमंडोपमंजातम् । साऽवस्थायदपांशरआसीदितिश्रुतौ
शरपदेनोक्ता । अथघनंगाढंकाठिन्यमभवत्प्राप्तमित्यर्थः । भूप्राप्तौचौरादिकीणिज्विनिर्मुक्तःपरस्मैपदीत्युक्तम् २४० कठिनेति । सातत्संघातावस्थाइयंप्रत्यक्षापृथिवीसंपन्ना सापृथि-
वीअधुनारूक्षापरुषादृश्यतेनिर्गतसारत्वात् । वीसौसारोयोऽस्याःसकाशान्निर्गतइत्यतआह तस्याइति । तस्याःपृथिव्याःसारःसम्यगुद्भूतःस्पष्टःसन्नब्रह्मांडगोलकरूपोऽभवदिति २४१ कुकुटे-
ति । कीदृशोगोलकः कुकुटांडनिभः भूरादिलोकसप्तकस्याधारश्च संस्थितिरित्यधिकरणेक्तिन् । सगोलकःअण्डोत्पत्तेःपुरासंवत्सरव्यवहाराभावात्पश्चाद्वावीर्यःसंवत्सरस्तावतंकालंसमंततः
सर्वतःस्थितेषुनीरेषुआसीदवसदित्यर्थः । अत्रब्राह्मणानेनसंवत्सरोबोध्यः पुराणेषुसहस्रसंवत्सरोक्तिरितरमानाभिप्रायेत्यविरोधः २४२ शुष्केति । सगोलकःशुष्कतुंबीफलसमोवायुनाभृशं
ताडितःसंवत्सरेपूर्णेसतिकुकुटांडवद्विभिन्नोविदीर्णस्तस्यमध्येसप्तलोकमयशरीरोविराडुपुरुषोज्ञेमादुर्भूतइत्यर्थः २४३

यथाध्यात्मप्राज्ञतैजसविश्वाएकात्मन एवमधिदैवमाश्वरहिरण्यगर्भविराजइतिस्पष्टयितुंषोडशैश्वर्यपुरुषसूक्तस्यात्रविराजिसमन्वयंसप्तदशभिर्दर्शयंस्तत्रार्थक्रमेणद्वितीयायाऋचःपुरुषएवेदमित्यादिका
याआरभ्यार्थदर्शयति इदमित्यादिना । भूतभाविस्थितं वर्तमानं च यद्विदं सर्वतदेव विराडात्मकः पुरुष एव एष पुरुषो भोगस्य स्वर्गादि सुखस्य आपेक्षिका मृतस्य मोक्षस्य मुख्या मृतस्य च सर्वदा ईदृशे प्रदा
नसमर्थः प्रभुरितियावत् । यतो यमेवान्न चराचराणि भूतानि वर्द्धयति एतेन श्रुतौ रोहितपदमर्थावितण्यर्थमिति दाशैतम् २४४ तृतीयायाऋचोर्थमाह वक्ष्यमाण इति द्वाभ्यां । एतत्परिमाणो
वक्ष्यमाणोऽस्य महिमा विभूतिर्वोध्यः । महिमानमभिनयति पाद इति । सर्वाणि विश्वानि भूतानि तदीयमहिम्न एकः पादोऽश इति यावत् परिशिष्टपादत्रयवान् महिमा तु तस्यात्मनि दिवीति पदेनोक्तं
द्योतनात्मके स्वरूप एव तिष्ठतीति २४५ अस्या द्वितीयपादार्थमाह महिमेति । यथालोके सेनापत्यादिरूपमहिम्नः सकाशात् महिमा श्रयो विभूतिमान् राजादिरधिकः प्रसिद्धस्तथास्य पुरुषस्य महि
म्नः सकाशादयं पुमानधिक इति २४६ चतुर्थीमृचं व्याकुर्वंस्तत्र पूर्वार्थमहिम्नः पादत्रयविशिष्टः पुरुष उपरिष्ठात् स्थितस्तस्यैकः पादः सर्वभूतात्मकोऽत्र व्यवहारभूमौ स्थित इत्यर्थं कं व्याख्यात प्रार्थयत्वा उत
रार्थार्थमाह मार्गेति । वेदपूर्वोत्तरकाण्डयोः प्रसिद्धस्य क्रमेण सकामनिष्कामाधिकारिकस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपस्य मार्गद्वयस्यायमेव पुरुषः कर्ता प्रवर्तकः कीदृशस्य मार्गद्वयस्य अशनेन भोगेन सहितं
स्वर्गरूपं पुरंतद्विपरीतं मोक्षरूपं पुरं च प्रति अभिलक्ष्य क्रमेण प्रसृतस्येति शेषः । तथाच स्वर्गमोक्षरूपेण प्रत्यक्षपरागभावेनावस्थानात् सर्वत्र व्याप्तिस्तु तृतीयपादार्थ उपलक्षित इति २४७ पंचम्याऋचोर्थ

माह अयमितिभिः । यस्मादयं सर्वभौतिकप्रपञ्चादधिकस्तस्माद्धेतोर्विराट्संज्ञोजातः । तद्व्युत्पत्तिमाह विशेषादिति २४८ अथिदैवविराड्भावानंतरं सर्वाध्यात्मभावेनावस्थानाच्चाधिपू
रुपसंज्ञोजातइतिव्युत्पत्तिर्ददर्शयन्नाह अधिष्ठायेति २४९ पूर्वपश्चिममध्यमेषु देशेषु कालेषु च सर्वत्रातिरिक्तोधिको भवदित्याकारमुत्तरार्द्धार्थमाह सर्वस्मादिति । तत्र हेतुं सर्वकारणत्वमाह तस्ये
ति । धरापृथिवी २५० अस्मादेव पुरुषाद्यज्ञरूपाह धिमिश्रिता ज्योत्स्मकपृषदा ज्यप्रभृतिहविः पशवो वेदाश्छंदांसि च ज्ञातानीत्याकारं पृथ्यादिति सृणामृचामर्थसंकल्प्याह अयं यज्ञ इति । अय
मेव पुमान् यज्ञरूपः ऋगादीनां हेतुः कारणं तथा अस्मादेव विराजोगायत्र्यादीनि च्छंदांसि अजश्छागस्तत्प्रभृतयो ग्राम्यारण्यपशवश्च ज्ञाता इति १५१ एतेन सर्वापादानादस्मात्पुरुषादतिरिक्तपशोरलाभेन
पूर्वे देवाः ऋषयश्च एतमेव पशुं कल्पयित्वा एतमेव पूजितवतं हर्त्वा धिक्कानवमीक्षणव्याख्यातप्रायेति तत्त्वादशम्यादीनां च तसृणामृचामर्थमाह इदं श्रेति । इन्द्रो देवराजोऽभिश्च एतो देवो विष्णुश्च मुखा ज्ञाताः ।
क्षत्रियदेवो वैश्वदेव रुणादयो मानवाश्च ब्राह्मणाः । ऊरुदेशे हि स्याः देवेषु गणशालिनो विश्वे देवा दयो मानवाश्च ज्ञाताः । यद्यपीन्द्रो देवक्षेत्रेष्वेव चतुर्थब्राह्मणे पठितस्तथापि तस्याभिः स मुचितस्य ब्राह्मणत्व
सधनाय 'मुखादभिस्तथैव द्रष्टव्याणां द्युरजायत' इति विंशतिपक्षात् पुरुषसूक्तवाक्यानुसारिण मुखादुत्पत्तिरुक्तिर्बोध्यम् २५२

भूमिरिति । भूमिः पृथ्वीसंज्ञो देवशूद्रादौ मानवशूद्राश्च पञ्चाजाताः । शेषस्पष्टम् २५३ प्राणादिति । उक्तानामुपलक्षणत्वमभिप्रेत्याह एवमिति । लोकशब्दस्य कर्मकरणव्युत्पत्त्या विषयाणां देवानां च ग्रहः २५३ चतुर्दशोपचदशयोश्चार्थसंगृहाति द्रव्याणीति । द्रव्याणि आज्यादीनि तत्तादात्म्यापन्नवसंतादिरूपः कालः एतदुपलक्षिता देवतायजमानोवाक्रियाकर्मवातः पुरुषात्पराभिन्नानेति २५५ उक्तः पुरुषो हृदये धेय इत्यर्थविधायकत्वाद् धुना प्रथमाया क्रवोर्थमाह सहस्रेति । वृत्तौ सहस्रशब्दोऽसंख्यतावचनः । यानि लोकमस्तकादीनि तान्यस्यैवेत्यतः सहस्रमस्तकः । एवमत्रेपि । सपुरुषो भूतानि भौतिकानि च सर्वाणि आवृत्त्या भिव्याप्य स्थितः संनिहितः । दशांगुलपरिमिते हृदये इति शेषः । अत्र वृत्तापदस्यार्थ आवृत्त्येत्युक्तः भूमिपदं च भूतोपलक्षणमिति दर्शितम् २५६ तस्य हृदये सन्निधाने च वेदाहमेतं पुरुषमिति श्रुत्यनुसारिणं स्वानुभवदर्शयति बुद्धीति । एतस्माद् हृदयवर्गात्तमोरूपात्परतः परस्तात्स्थितं बुद्धिसाक्षिणं स्वप्रकाशं निरावरणं चात्मानमहं वेदसाक्षात्करोमीति २५७ 'सर्वाणिरूपाणि विचित्र्यधीरो नामानि कृत्वा भिवदन्यदास्ते' इति श्रुतिमपि संवादयति नामेति । कृत्वेति विचित्र्यपदस्यार्थः । वदन् अभिवदनादिव्यवहारं कुर्वन् इह हृदये आरते संनिहित इत्यर्थः । तवापि प्रतिकं

भूमिः शूद्रास्तथापञ्चाजाता अस्य महात्मनः ॥ चंद्रमामनसो जातो नेत्रात्तद्वदिवाकरः २५३ प्राणात्प्रभंजनो जातो नाभेस्तु गगनं महत् ॥ मस्तकात्स्वर्गलोकोयं श्रोत्राज्जाता इमादिशः ॥ एवमन्येपि पुंसोऽस्माज्जाता लोका महात्मनः २५४ द्रव्याणि च तथा कालो वसंताद्यात्मको महान् ॥ देवतायजमानोवाक्रियावाऽतः परा नहि २५५ सहस्रमस्तको देवः सहस्रं द्रियवानपि ॥ भूतभौतिकजातं स आवृत्त्यात्मा परः स्थितः २५६ बुद्धिसाक्षिणमात्मानमेतस्मात्परतः स्थितम् ॥ स्वप्रकाशमहं वेदसर्वाज्ञानविवर्जितम् २५७ नामरूपात्मकं सर्वकृत्वाऽऽस्ते यो वदन्निह ॥ शक्यं धातुवदनात्सम्यग्विज्ञास्यते भवान् २५८ दिशोऽपि प्रदिशस्तद्वदधुर्ध्वं स एव हि ॥ यतस्ततोत्रयज्ञेन यक्ष्यंते ते तद्विजाः ॥ धर्मशब्देन तेनैते स्वर्ग्यास्यंति तच्छिरः २५९ पुंसोऽस्य मूर्धा स्वर्गः स्याच्चंद्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥ प्राणः प्रभंजनः प्रोक्तो मध्यदेहोऽंतरिक्षकम् २६० जलानि विविधान्यस्य मूत्राशय उदीरितः ॥ भूलोकस्तु समग्रोऽयं पादावस्य प्रकीर्तितौ २६१ वक्रमाहवनीयस्तु हृदयं च तथैव हि ॥ योगार्हपत्यनामा स्यादक्षिणाग्निर्मनोमतम् २६२ उरो वेदिस्तथादर्भालोमजातमुरः स्थितम् ॥ ओषध्यो वनस्पतयः शेषाः केशाः शरीरगाः २६३ किंबहूक्तेन शक्राद्यपेक्षेणैव धारय ॥ यदस्ति यच्च नास्त्यत्र तत्सर्वं समहेश्वरः २६४

यक्षयेतदपरोक्षं विष्णुतीत्याह शक्रेति । ऐश्वर्यमात्मानं धातुर्ब्रह्मणो मुखदेकशतवर्षब्रह्मचर्यान्तरं भवानपि अपरोक्षीकरिष्यते इति २५८ षोडशीमृच्छं व्याकरोति दिश इति । यतो यमेव दिगादिरूपत्वात् सोपकरणयज्ञरूपस्ततस्तेन एतत्पुरुषात्मकेन यज्ञेन तमेतं पुरुषं ये यक्ष्यंते पूजयिष्यंति ते महात्मानस्तेन यज्ञेन पूर्वैः पूर्वैर्धर्मशब्दव्यवहृतेन साधनेन तस्य विराजः शिरोरूपं स्वर्ग्यास्यंति यत्र पूर्वैर्यज्ञकर्तारोगता इति शेषः अत्रायास्यंतीति संचेति पदस्यार्थः । एवं पुरुषसूक्तं समन्वयप्रदर्शनेन विराजः सकाशाद् वेदादिमृष्टिप्रतिपादकानि प्रथमाध्यापयवाक्यानि प्रायोऽप्याख्यातप्रायाणीति बोध्यम् ३५९ अयमेव पुरुषो वैश्वानरविद्यायां मृद्भवसुते जात इत्यादिवाक्येन प्रतिपादित इत्याह पुंस इति चतुर्भिः । प्राणो मुखनासिकावर्त्ती प्रसिद्धः स तस्य वायुः । अंतरिक्षलोको देहमध्यम् २६० जलानीति । मूत्राशयो वसिष्ठः २६१ वक्रमिति । आहवनीयनामाऽग्निस्तस्य मुखं । गार्हपत्यनामाऽग्निस्तस्य हृदयं । दक्षिणाग्निनामाऽग्निस्तस्य मन इति २६२ उर इति । यायागे वेदिः संस्कृता भूमिः सा तस्योरोवक्षः । कुशास्तु लोमानि शेषालोमभिन्नाः केशा ओषधिवनस्पतिरूपाः एवमुपासनेन स्वशरीरेष्वेयोषमिति भावः २६३ फलितमाह किंबहूक्तेनेति । अद्य अधुनेति यावत् । अत्रास्मिन् त्र्यलोके नास्ति न दृश्यते सर्वविदा २६४

एवंहिरण्यगर्भोविराजोः परमेश्वरमुपासनाकर्मणोः फलोत्कर्षोविधुतप्रदर्शितम् । अथतत्रक्षुधाभयकामवैकल्यमित्यादिदोषप्रतिपादकानितंजातमभिव्यादादित्यादिवाक्यानिव्याख्येयानिदोषाभिधानंचमुमुक्षुणांतत्रवैराग्यायक्षुधाभिधानंतुहिरण्यगर्भस्यभोऽनृत्वेनोपासनेविराजश्चानृत्वेनेतिविधानायापिभवतीत्येतत्सर्वमभिसंधायक्षुधावाक्यार्थतावदाह एवंभूतमिति । एवंवर्णितंविराजंपुत्रंवीक्ष्यक्षुधाशालित्वादेवमृत्युसंज्ञोहिरण्यगर्भस्तंपुत्रमनुभक्षितुंमुखंवा तंप्रसृतंकृतवानिति २६५ ननुकथंपुत्रादनेच्छाभगवतोहिरण्यगर्भस्यजातेत्याशंकांवारयितुंक्षुधायाअनर्थकारित्वंदर्शयति अहोइति षोडशभिः । अहोविस्मयकरीक्षुधारूपापिशाचीकस्यबुद्धिभ्रंशंकुरुतेयतोयंदेवोहिरण्यगर्भःसुतादनेसमुद्यतःकृतइति २६६ अस्मिन्निति स्पष्टम् २६७ पुत्रस्येति । क्षुधयैतादृशंवैकल्यंसंभावयतेयतः पुत्रस्यमरणेयदुःखंततोधिकतमंक्षुधादुःखमिति २६८ तत्रहिरण्यगर्भेदोदहरणमित्याह यस्मादिति । मरणाद्यदुःखंतत्तिरस्कृत्याऽगणयित्वाप्रवर्ततेतुमितिशेषः २६९ अधुनाप्येवंदृश्यतेइत्याह पित्रिति । अत्रलोके २७० सत्यमिति । बलंशरीरं । वीर्यमानसं । पराक्रमोयुद्धादिशक्तिः । चकारेणदयादिग्रहः २७१ गुणहंतृत्वंस्फुटयति बुभुक्षितइति । क्षुधितःकरुणयाहीनोभवतियतःस्वीया

एवंभूतंसुतंवीक्ष्यमृत्युःक्षुत्पीडितोभृशम् ॥ हिरण्यगर्भोवदनमनुंवातमथाकरोत् २६५ अहोक्षुधापिशाचीयंमतिभ्रंशंकस्याहि ॥ कुरुतेयदयंदेवःसुतमनुंसमुद्यतः २६६ अस्मिन्समग्रसंसारेक्षुधारोगोऽतिदुःसहः ॥ यस्यनास्तिप्रतीकरोविनात्रस्यहिभक्षणात् २६७ पुत्रस्यमरणेदुःखंनिःसीमंजायतेयतः ॥ ततोधिकतमंदुःखक्षुधाजंनान्नास्तिसंशयः २६८ यस्माद्विरण्यगर्भोयंक्षुधादुःखप्रज्ञांतये ॥ सुतस्यमरणादुःखंतिरस्कृत्यप्रवर्तते २६९ पितृमातृगुरुभ्रातृपुत्रमित्रकलत्रकम् ॥ क्षुधातुरोहिनस्त्यत्रनिर्घृणोराक्षसोयतः २७० सत्यंशौचंश्रियोधैर्यंबलंवीर्यंपराक्रमम् ॥ यशोधर्मादिकांश्चान्यान्गुणान्हंतिक्षुधाक्षणात् २७१ बुभुक्षितोनिष्करुणःसद्यएवविजायते ॥ श्ववद्वत्स्यतिस्वीयान्यतोभार्यादिकानयम् २७२ अस्याबलमहोचित्रंदृश्यतेसर्वदेहिषु ॥ यतएषानिहंत्येतान्गुणान्दोषांश्चकृत्तशः १७३ मृदौशुचौशयानोपियतोनिद्रानंगच्छति ॥ क्षुधितःक्रोधमायातिनैवचित्तापहारिणीः २७४ पीनोन्नतकुचामृद्धीःपृथुश्रोणीःसुमध्यमाः ॥ चंद्राननाद्यष्टवर्षामनोनेत्रमुखप्रदाः २७५ विबोष्ठीर्धृदुभाषिण्योनीलालकविराजिताः ॥ सीमंतिनीरप्सरोभिःसमानाःकाममोहिताः ॥ नेच्छत्यालिंगितोप्याभिःक्षुधितोबालवयुवा २७६ हिरण्यंचपशून्वापिधान्यंभूमिमथापिवा ॥ लोकत्रयींवितपूर्णांक्षुधितोनेच्छतिकचित् २७७ कामःक्रोधस्तथालोभोजितलोकत्रयाइमे ॥ क्षुधापिशाचीभयतःकापियांतिविभीतवत् २७८ कामादयोयदाशूराःप्रापिताहिदशामिमाम् ॥ तदातैर्विजितायेस्युर्वराकाहिगुणाइमे २७९

भार्यादिकान्शुनइवतिरस्करोतीति २७२ अस्याइति । अस्याःक्षुधायाश्चित्रंबलंयतएतान्सत्यादीन्गुणान्दोषांश्चप्रबलतयापसिद्धान्निद्रादीनेषांहंतिजयतीति । अतिबलतयादोषविजयाच्चतस्यामहादोषत्वंपर्यवस्यतीतिभावः २७३ तत्रनिद्राक्रोधयोर्जयंदर्शयति मृदाविति । क्षुधितःक्रोधमलशय्यायामपिनिद्रानंगच्छति तथात्रदातरितिरस्कृत्यपिक्वोर्धनैवयातीतिप्रसिद्धं चित्तापहारिणीरित्यस्योविशेषणानिबोध्यानि । भार्पतीर्धृदुविबोष्ठीरितिपाठःसाधुः २७५ । २७६ लोभजयमाह हिरण्यमिति २७७ त्रयाणांकामादीनामहाबलानांविजयमभिनयति कामइति । जितलोकत्रयंयेस्ते

गुणानां कामादिभ्यो हीनबलतां स्फुटयति कामादीनामिति । सत्यादयो गुणाः कामादीनां मध्ये एकस्यान्यतमस्यापि पुरो भ्रेयुद्धे स्थातुं क्षमान भवतिते कामाद्या अपि क्षुधया जिता इति २८० फलितमाह
इयमिति । उत्तरार्धे देव इति शेषः २८१ एवं हिरण्यगर्भे जीवकोटिपक्षपाती क्षुधादोषो दाक्षितोऽथ प्रजापति संज्ञे विराजिता दृश्ये वभयस्यार्थात्पदार्थे संज्ञाभाणित्यार्थं शब्दाकरोति एवं प्रवृत्तमिति । एवमनु
प्रवृत्तं प्रसारितमुखं च पितरं विलोक्य भयं प्राप्तः सुतो विराट् भाणित्याकारं शब्दमकरोदिति २८२ येन संस्कारद्वारा विराज्य पिभयं जनितं तं देहाभिमानं संस्कारणं निंदति अहो इति दशभिः । अहो आश्रयैरूपः
अनिर्वचनीयत्वात् पापतमो जीवत एवांथतामिस्रादिसंज्ञके भये पातनात् एतादृशः प्राणिनां देहाभिमानः । एतत्स्पष्टयति क्षुधितं पितरमपि दृष्ट्वा सुतो पिसन्पतते देहाभिमानात् भीतो भयवानभूदिति
२८३ धर्मप्रतिबंधकत्वाच्च देहाभिमानः पापरूप इत्याह भक्षयिष्यंतीति । यद्यपि अदः शरीरं श्वानो भक्षयिष्यन्तीति सर्वथा जानाति तथाप्यधुना जीवहशायां जनकायापि देहदानात्मकं यमं न करोति यतो
देहाभिमानरूपात् प्रतिबंधकात् स्य पापरूपतायां कः संशयः २८४ ननु देहाभिमानादन्यदत्र देहदाने प्रतिबंधकं भविष्यतीति चेत् किमनिष्टा यनता ज्ञानं वा वै फलं ज्ञानं वा नाशः न्यासवत्परकीयस्यैव परे
ण यथेष्टविनियोगे कृते प्रत्यर्पयितुं निष्ठा संभवादिति परकीयतां स्पष्टयन्नाह एतस्येति । एतस्य जनकस्य वीर्यपरिणामेन इदं शरीरं जायते तच्छरीरं इत्थं मात्मीयमयं जनको यदि भक्षयेत् तर्हि देहि नो वृथा देहाभि

कामादीनां पुरःस्थातुमेकस्यापि भवंति न ॥ गुणाः सत्यादयस्ते हि कामाद्याः क्षुधया जिताः २८० इयं सर्वाधिकालोके क्षुधानामापि दुःसहा ॥ अनया परिभूतः सन्न
तुमैच्छत्सुतं स्वकम् २८१ एवं प्रवृत्तं जनकं विदारितमुखं सुतः ॥ निरीक्ष्य भयमापन्नः शब्दं भाणितिसो करोत् २८२ अहो पापतमो देहाभिमानः प्राणिनामिह ॥
क्षुधितं जनकं दृष्ट्वा यतो भीतः सुतो भवत् २८३ भक्षयिष्यंत्यदः श्वानः सर्वथा स्वात्मनिर्गमे ॥ तथापि नाधुना देहं जनकायापि यच्छति २८४ एतस्य वीर्यपाकेन जाय
तेतदयं यदि ॥ भक्षयेत्प्रतिकूलं किमवेदत्र हि देहिनः २८५ परोपकारो देहेन भवेच्चैर्किमृतः परम् ॥ देहिनः करणीयं स्याज्जातं देहफलं यतः २८६ अन्नाद्यन्यशरी
राणां ददत्स्वर्गं समाप्नुयात् ॥ किमु स्वात्मशरीरस्य दानतो न फलं वजेत् २८७ यस्मै कस्मै च यत्किंचिदत्वास्वेष्टं फलं भवेत् ॥ पित्रे स्वस्य स्वदेहं हि दत्वा किं नामनाप्नु
यात् २८८ विष्णुत्रादिमलानां हि संचयो देह ईरिषः ॥ अस्मिन्नहंमतिश्चेत्स्याद्वा ह्येकस्मान्न सा भवेत् २८९ मायामहेश्वरस्यैषामायिनामपि मोहिनी ॥ अनयामो
हितो यस्माद्विराण्मायाश्रयः पुमान् २९०

मानिनः किं प्रतिकूलं स्यान्न किंचिदपि देहस्य परकीयत्वादेवेति भावः २८५ न द्वितीय इत्याह परोपकार इति । चेद्यदि देहेन परोपकारो भवेज्जायेत तर्ह्यतः परोपकारात्परमधिकं किं करणीयमवशिष्यते न
किञ्चिदपि देहफलस्य जातत्वादिति २८६ देहदानस्य फलवत्त्वं कैमुत्येनाह अन्नादीति । अन्यशरीराणां परकीयशरीराणामुपकारकमन्नादिकंदत्तप्रयच्छन्संस्वर्गं गच्छेत् एवं सति स्वात्मनः शरीरस्यै
वदाने किमु फलं वाच्यमिति २८७ कैमुत्यन्यायमेव प्रकारांतरेणाह यस्मै इति । यस्मै कस्मै चिदविज्ञातायापि यत्किंचिदन्नादिकमपि दत्वास्वेष्टं फलं भवेत्स्वस्य पित्रे स्वदेहस्यैव दाने फलं किमु वाच्यमिति
२८८ अशुद्धावलंबनत्वाच्च देहाभिमानः पाप इत्याशयेनाह विष्णुत्रादीति । मलसंघाते शरीरे च देहंमतिः क्रियते तर्हि बाह्यशरीराद्बहिः पतिते पितृमले क्रियतां नो चिदत्रापि एवमस्त्वित्यनौचित्यम
स्तत्वादेहाभिमानः पाप इत्यर्थः २८९ अथवा कार्याविद्यारूपदेहाभिमानस्यापि यत्कारणं मायाविद्यादिशब्दाच्च तदेव सर्वानर्थप्रयोजकमित्याह मायेति । अनयामायामायाश्रयो विराट्संज्ञः
पुमान् यस्माद्विमोहितस्तस्मात्पूर्वोक्तं युक्तमेवेति २९०

कथंविमोहितोऽत आह अस्वकीयमिति । अस्वकीयत्वादिविशेषणकमपिदेहंपित्रेपिविराट्पुत्रादात्रदत्तत्वांस्तन्मोहादेवेति । आस्थास्थिरत्वनिश्चयः २९१ यदाएतेनकार्यकारणताभ्यांद्विविधे नमोहेनविराज्यपिभयरूपोनर्थोजनिस्तदान्नतज्जननंकिमुवाच्यमित्याह अहोइति । अर्थाद्विविधोविमोहःकस्यविदुषोपिक्रिमयुक्तनकारयेत्तनप्रयुज्यतेति यत्पतःपित्रेपिक्षुधितायसुतःस्वमात्म शरीरनादान्नदत्तवानिति २९२ भाणिति । भाणित्याकारायावाग्बिभीतितःभयाद्विराजाविसृष्टाप्रकटीकृतासासर्वदेहिसंबंधिवैखरीवागासीदिति कीदृशी वर्णात्मिकाध्वन्यात्मिकाचेति २९३ ततःक्रिवृत्तमतआह हिरण्येति । हिरण्यागर्भेऽस्तुप्रवृत्तोप्यमुंविराजंमुनंनानादत्तनभक्षितवान् यतोयंविद्वान्विद्याबलेननिवृत्तइतियावत् २९४ विद्यायाअनर्थनिवारकत्वयुक्तमेवेत्याह अहो विद्येति । सुतस्यहतिर्हनंतस्यां । अयाहरण्यगर्भः २९५ विद्यांप्रशंसति अकार्यमितिपंचभिः । अकार्यकुर्वतोपिदीनादीनतमांवादशांप्राप्तस्यापिपुंसोविद्याधर्मकरीधर्महेतुर्भवति धर्मशब्दःसुखतत्साधनसमुदायेलाक्षणिकः २९६ विद्ययेति । प्राप्तंदुस्तरमपिआपद्रूपंसमुद्रलोकद्वयहानिकरंयशोनाशनंचविद्ययातरतीति २९७ विद्याहीति । विद्यैवसर्वेषांमातायतोनयाविद्यया

अस्वकीयमिदंदेहंदुर्गंधमशुचिक्षणात् ॥ नश्वरंघटवन्नात्मरूपमास्थाविवर्जितम् ॥ नादाद्विमोहितःपित्रेक्षुधितायविराट्पुमान् २९१ अहोविमोहःकस्यायंविदुषोपिनकारयेत् ॥ किन्नामपित्रेनादाद्यत्सुतःस्वंक्षुधितायच ९२ भाणित्येवविसृष्टायाविराजावाग्बिभीतितः ॥ वर्णध्वनिस्वरूपासावागासीत्सर्वदेहिनाम् ९३ हिरण्यगर्भोभगवान्क्षुधयापीडितस्तदा ॥ प्रवृत्तौप्यतुमेवामुंनानादद्विद्वानयंयतः ९४ अहोविद्यानकस्येयमुपकारंकरोतिन ॥ सुतहत्यांप्रवृत्तोयमनयाविनिवारितः ९५ अकार्यकुर्वतःपुंसोदीनादीनतमांदाशाम् ॥ प्राप्तस्यापिभवेन्नित्यंविद्याधर्मकरीहिंसा २९६ विद्ययातरतिप्राप्तंदुस्तरंस्वापदर्शवम् ॥ लोकद्वयक्षयकरंस्फीतकीर्तिविनाशनम् २९७ विद्याहिसर्वजंतूनांजननीनांपरास्मृता ॥ जातो नयापुमान्यस्माद्वच्छेलोकद्वयेसुखम् २९८ विद्याहिधनमुद्दिष्टमक्षयंसर्वदेहिनाम् ॥ वृद्धिप्रयातिदानेनमृतंचनविमुंचति २९९ क्षुधयाकामतोवाथक्रोधलोभादिभिःपुमान् ॥ हन्यमानोजयेत्तर्हि विद्याशस्त्रेणवैरिणः ३०० धातारंक्षुधयाभिन्नमर्यादं हृदिचैत्यसा ॥ इदमाहनमृत्योत्वंसुतंभोक्तुंसमर्हसि ३०१ भवान्सर्वगुरुलोकमर्यादायदिभेत्स्यति ॥ अतःपरंकथंतां हिपालयेयुःपरेजनाः ३०२ लोकेनियामकः कश्चित्त्वादृशानांमहात्मनाम् ॥ नविद्यतेविनैकांमांहृदयेतवसंश्रिताम् ३०३ सुतस्यभक्षणान्मृत्योतवलोकद्वयेपिहि ॥ यशोधर्मस्वरूपंतत्सुखमेताद्विनश्यति ३०४ माकृथाःपातकंमृत्योचांडालैरपिनिंदितम् ॥ क्षुधार्ताअपिचांडालाःसुतान्नादंतिकर्हिचित् ३०५

जातःप्रादुर्भूतःपुमान्सर्वत्रसुखीति २९८ विद्याहिधनमिति स्पष्टम् २९९ क्षुधयेति । क्षुधादिभिर्हैन्यमानोपिपुमांस्तर्हितस्मिन्कालेक्षुधादिरूपान्वैरिणोविद्यारूपेणशस्त्रेणैवजयेदिति ३०० धातारमिति । यस्याउक्तविधयामाहात्म्यंदांशितंसाविद्याक्षुधयामर्यादाभिदनोद्यतंधातारंहिरण्यगर्भेहृदयदेशेएत्यप्राप्यइदंचःप्राह इदंकिं हेमृत्योत्वंसुतंहंतुंनार्हसीति ३०१ तत्रहेतुंलोकंतं ग्रहस्यकर्तव्यत्वमाह भवानिति । तांमर्यादाम् ३०२ लोकानांमर्यादास्थापकाभवादृशभवादृशानांतुमर्यादायांस्थापिकाहंविद्यैवेत्येतोमयैवमुक्तमित्याह लोकइति । एकांत्वद्वयनिवासिनींमां विनात्वादृशानांनियामकौन्धोनास्तीति ३०३ स्ववचनोल्हघनेहोपमाहविद्या सुतस्येति । हेमृत्योसुतस्यभक्षणालोकद्वयेपिप्रसृतंतत्प्रसिद्धयशस्तथाएतत्प्रत्यक्षंपुत्रसुखंचविनश्यति कीदृशंय शोधर्मस्वरूपंयमपरिणाममृतमिति यावत् ३०४ अतिनिंदितत्वागमेवमित्याह माकृथाइति । सुतभक्षणात्मकंपातकंमाकुरु कीदृशंपातकं चांडालैरपिशब्दात्पुत्रभिक्षादितं । तन्निंदितत्वं

पशूनामप्राप्तवृत्तिमभिनयति येषीति । येषशवः कामेनविमोहिताः संतोजननीमपिस्वसारमपिचगच्छतितेपिसुतान्नादतीति ३०६ इत्यादीति । इत्यादिकंविचारं हृदयेमादुर्भूतयाविद्यया सहकृत्वान्यवर्ततनिवृत्तोऽभवत् । कीदृशोमृत्युः जातंजातमुत्पन्नमुत्पन्नमनुकामोपि आदिपदेनसस्यांकुरसमस्यास्येवादानेऽन्त्यात्पतास्यात् स्थितेतुचिरमनुवर्तमानस्यान्नस्पलाभोभविष्यतीत्यादि विचारपरिग्रहः । जातंजातमितिबीप्सयाविराजासृज्यमानेष्वपिमृत्योरदनेच्छाविचारेणतन्निवृत्तिश्चसूचिता ३०७ ततःकिंवृत्तमतआह तस्मैइति । तस्मैविराजेतनयायआत्मज्ञानंदत्वात् यासृष्ट्यादिहेतुभूतान्वेदान्दत्वाअसौपिताहिरण्यगर्भोन्तर्धानगतः ३०८ मृत्युजइति । मृत्योःसुतीविराडेवएकाकीएकलःस्थितःसन्पितरमदृष्टाक्षणभयंप्राप्तःयथाअजनेजनरहितेदेशेबालोभीति गच्छतितद्वदिति ३०९ क्षणमिति । क्षणमितिपूर्वाश्वयि पश्चाद्विचारेणतांभीतिजहौत्यक्तवान् । विचारेणभयत्यागेभयकारणवार्धद्वारमाह ब्रह्मेति । यदिब्रह्ममद्भिन्नंस्यात्तदासद्वितीयता पत्याअद्वितीयतालक्षणंस्वरूपंजयात्एवमात्मानमद्भिन्नश्चेत्स्यादनात्मैवतदास्यादित्थंब्रह्मात्मपदार्थयोर्दृष्ट्यालोचनेनभेददृष्टेरदर्शनालोपाद्वाधादितियावत् तथाचपदार्थद्वयेप्यालोचितेपरस्यविनाशहे तोरदर्शननिमित्तकस्वोच्छेददर्शनात्मकंभयंजहाविति ३१० भेददृष्टेरभयकारणतांस्फुटयति स्वात्मनइति । प्रतिकूलंसर्पादिकंभिन्नलोकेभिन्नतयाभिमतमपिपदास्वात्मनोऽन्यधियाप्रपद्यतेनि

येपिगच्छन्तिजननींस्वसारंचविमोहिताः ॥ कामेनपशवस्तेपिसुतान्नादंतिकर्हिंचित् ३०६ इत्यादिविद्ययासार्धंविचार्यहृदयेनिजे ॥ अचुकामःसुधार्तोयंजा तंजातंन्यवर्तत ३०७ तस्मैदत्वात्मविज्ञानंवेदान्सृष्ट्यादिहेतुकान् ॥ उक्त्वाचतनयायासौतत्रैवांतर्दधेपिता ३०८ मृत्युजःपुरुषाकारेविराडेकाक्यवस्थितः ॥ अदृष्टापितरंभीतिमगादालोऽजनेयथा ३०९ क्षणंविचार्यपश्चात्सजहौभीतिपरःपुमान् ॥ ब्रह्मदृष्ट्यास्वदृष्ट्याचभेददृष्टेरदर्शनात् ३१० स्वात्मनःप्रतिकूलंहिभिन्न मन्यंयदाधिया ॥ प्रपद्यतेतदासर्वोभयमेतिनसंशयः ३११ धियमेतांयदाजह्यान्नतदाभयमाव्रजेत् ॥ यथातथैवभगवान्विराणिर्भयतामगात् ३१२ तथापिनैवत स्याभूत्कामिनःसुखमण्वपि ॥ शून्यएवसमग्रोभूदाकाशोवामभागः ॥ कामिनोहियथालोकेयुवतीनामभावतः ३१३ कंदर्पसर्पसंदष्टोविराडेतदचितयत् ॥ स क्षयाम्यन्यमहंदेहमात्मनःसुखकारणम् ॥ अगंसर्वात्मकोदेहोभोक्तुंभोगान्नचक्षमः ३१४ इतिसंचित्यभगवान्प्राणिकर्मप्रचोदितः ॥ पंचबाणप्रभिर्बाणोदेहमन्य मथासृजत् ३१५

श्रिनोतितदैवसर्वजोभयमेतिप्राप्नोतीतिभेददृष्टेरभयव्यापकताप्रसिद्धा ३११ धियमिति । एतांभेदावंगाहिनींधिर्ययदाजह्यात्तदानभयंगच्छेदिति । यथालोकेपिप्रसिद्धंतथाविराडपिभेददृष्टि बाधनेननिर्भयोभवदिति । एतेनश्लोकत्रयेणचतुर्थेब्राह्मणगतस्यसोत्रिभेदित्यादिःसाक्षाद्वयप्रदर्शकस्यविद्ययातन्निवृत्तिंचप्रतिपादयतोवाक्यस्यार्थोर्दक्षितः ३१२ चतुर्थेब्राह्मणगतस्यसवैवरेमेइत्यादिः कर्णिकदाद्वयस्यकामवैकुण्ठ्यप्रतिपादकस्यार्थमाह तथापीत्पूतविंशतिश्चोक्तैः । यद्यपिविद्ययाभयंनिवृत्तंतथापितस्यविराजःकामिनःसृज्यप्राणिकर्मवशादुत्पन्नकामात्मकदोषशालिनःअणुस्त्वल्पम पिसुखंनभूत् । कामदोषेणसुखाभासप्रतिबोधेजननीयेद्वारमाह शून्यएवेति । यथालोकेकामिनःकामुकस्ययुवतीनामभाववामभागवच्छिन्नःसमग्रअकाशःशून्यतयाभासतेतथाविराजोपिसआ काशःशून्यतयामतोभूविति एकत्रांशेशून्यताभिमानजननंसर्वकामनासुप्रसिद्धम् यथापशुकामोमृगहाणतात्मकाकाशंशून्यमन्यते पुत्रकामोऽकाकाशंयनकामःकोशाकाशम् एवमन्यत्रापि । नि प्कामस्तुपूर्णमेवात्मानंमन्यतइतिबोध्यमिति ३१३ कंदर्पेति । कंदर्पःकामस्तद्वरणेणसर्पेणसंदष्टःशून्यतयाभिमानात्मकेनतद्विषेणव्याप्तइतियावत् एतादृशोविराडेतदचितयत् एतत्किं अस्य व्यापकदेहस्यभोगाक्षमत्वात्तत्समर्थदेहांतरंक्षयामीति ३१४ इतिसंचित्येति । इत्थंसंचित्यमृज्यप्राणिनांकर्मभिःप्रचोदितोभगवानन्यंदेहमसृजत् कीदृशोभगवान् पंचबाणेनकामेनविद्धमनाः ३१५

विराडिति । ईश्वरत्वात्सत्यसंकल्पोविराड्यादृशशुक्तिकयोः संपुठमिलितयोराकारविशेषोभवतितादृशदेहमजनयदिति । पुनःकीदृशं स्त्रीपुंसात्मकंसंसक्तस्त्रीपुरुषरूपमिति । पुटशब्दरूपयेः पद्यत्वात्पुंस्त्वाहस्यनपुंसकेपिप्रयोगोदृश्यते यथाभागवते 'बिलेबतोरुक्रमविक्रमान्येनशृण्वतःकर्णपुटेनरस्य' इति । अतएवोक्तंलिंगमशिष्यमित्यादि ३१६ विराजासृष्टेपुउक्तदेहप्रभृतिदेहेषुईश्वरहिरण्यगर्भविराजांत्रयाणांसमष्टितयातादात्म्यबोधमिति वक्तुंहिरण्यगर्भविराजोस्तावदाह हिरण्यगर्भइति । अयंस्त्रीपुंसात्मकोदेहःहिरण्यगर्भरूपोविराड् रूपोपिचमंतव्यः वाशब्दःसमुच्चये उभयोःसर्वदेहभृत्त्वादस्यचसूक्ष्मस्थूलसमुदायात्मकत्वादितिभावः । उभयोःसर्वदेहभृत्त्वमभिनयति एताविति । एतौहिरण्यगर्भविराजौस्त्रीलोकेयावत्स्त्रीशरीरंतदेतन्मयंपुरुषोवापुरुषशरीरमप्येतन्मयं नपुंसकशरीरमप्येतन्मयमित्यर्थः तथैतावेवस्थावरादिरूपाविति ३१७ त्रयाणांतदाह हिरण्यगर्भःसर्वेषामिति । सर्वप्राणिनांसमष्टिसूक्ष्मरूपोहिरण्यगर्भःस्थूलसमष्टिरूपोविराड् तृतीयंसमष्टिशरीरंतुकारणोपाधिकेश्वररूपमित्यर्थः ३१८ उक्तंशरीरंतुसमष्टिविराजेदेहांतरत्वात्समष्टिकोठावेवगणनीयंनव्यष्टिमात्रमिति विशेषंदर्शयन्नाह स्त्रीपुंसेति । यत्स्त्रीपुंसात्मकंवपुरादिषुसंस्तत्कामिनोविराजएवदेहमन्यदेहांतरमिति यावत् ततोदेहादेशाप्रत्यक्षादिसिद्धासर्वासृष्टिर्जातेति ३१९ ततःसर्वसृष्टिंप्रपंचयन्नाह अर्द्धेति । अर्द्धेनारीशरीरंयस्मिन्नेतादृशंतदेहंद्वयाविराट्

विराडजनयत्सत्यसंकल्पःशुक्तिकापुटम् ॥ यादृशंतादृशंदेहंस्त्रीपुंसात्मकमीश्वरः ३१६ हिरण्यगर्भोदेहोयंविराडासर्वदेहभृत् ॥ एतौस्त्रीपुरुषावैतावेतावेवनपुं
सकम् ॥ एतौनानाशरीराणिस्थावराणिचराणिच ३१७ हिरण्यगर्भःसर्वेषांसूक्ष्मंदेहमुदाहृतः ॥ विराट्स्थूलंचविद्वद्विस्तृतीयंकारणंस्मृतम् ३१८ स्त्रीपुंसवपु
रादिष्टविराजःकामिनोहियत् ॥ देहमन्यततःसर्वासृष्टिरेषाव्यजायत ३१९ अर्धनारीशरीरंतंनिरीक्ष्यपरमेश्वरः ॥ द्विधाचकारभगवान्कीटःशुक्तिपुटंयथा ३२०
शकलेद्वेसमाख्यातेस्त्रीपुंसौकाममोहितौ ॥ स्वायंभुवःपुमान्नज्ञेयःशतरूपातथावधूः ३२१ आभ्यांहिमानवीसृष्टिरुत्पन्नाविविधाभुवि ॥ भाविकर्मानुसारेणवधूरे
तदर्चितयत् ३२२ अयंममपितावास्याद्धातावाधर्मतःपुमान् ॥ अनेनाहंकथंयामिस्वैरिणीवविनिदिता ३२३ पुमानेषनजानातिधर्मकामविमोहितः ॥ अहं
कस्मान्नजानामिधर्मस्वर्गप्रदंसदा ३२४ पुरुषाःप्रायशोर्दीनाःकामार्ताधर्मभेदकाः ॥ नवध्वस्तदहंकस्मान्नजानाम्यात्मनोहितम् ३२५ इत्यादिबहुशोनारी
र्चितयित्वामनोगतम् ॥ उपायंचितयामासपुरुषस्यनिवारणे ३२६ पुरुषःकामसंभ्रांतोमयानैवनिवारितः ॥ करिष्यत्यतएवाहमंतर्द्धानंनृजाम्यतः ३२७

द्विधाचकारशुक्तिसंपुटंकोटइवेति ३२० शकलेइति । तस्ययेदेशकलेखंडोतौकाममोहितस्त्रीपुरुषरूपौजातौ तत्रपुमान्स्वायंभुवोभनुज्ञेयःस्त्रीतुशतरूपासंज्ञातत्पत्नीज्ञेया । शतमसंख्यातानिवक्ष्यमा
णविधयारूपाणियस्याःसातथा ३२१ आभ्यामिति । आभ्यामनुशतरूपाभ्यांमानवीमनुसर्वधितयाप्रसिद्धासृष्टिर्मनुष्यसृष्टिरितियावत् साप्रथममजायतेति । ततोभाविनांप्राणिनांकर्मा
नुसारेणवधूःशतरूपैतद्वक्ष्यमाणमचित्तयदिति ३२२ तद्धितामभिनयति अयंममेति । अयंपुमान्मनुर्विराडभेदालोचनेममपितास्यात्सहोत्पन्नत्वालोचनेतुभ्रातावास्यादित्यतोऽनेनसहगमनंवि
निदितंस्वैरेणीवन्ममानुचितमिति ३२३ पुमानिति । यद्यप्येवंपुमान्धर्मनजानातितथापिभयासंज्ञेयः ३२४ तत्रहेतुंस्त्रीणांकामाधिक्येपिधीरत्वप्रसिद्धिमाह पुरुषइति । कामार्ताःपुरु
षर्त्तनवर्गोक्तिरप्यत्यंतोरूपांतरग्रहणंनार्थान्नयामिति ३२५ इत्यादीति स्फुटम् ३२६ पुरुषइति । अयंपुरुषोनिवारितोपिकामसंतप्तत्वान्म

इतिसंस्थित्येति । एवमालोच्यमानां शतरूपाणां रूपान्जाता तदा पुमान् नमुरपि ब्रह्मरूपो भवति । तत्र निमित्तकारणं सञ्चयानां कर्माणि निश्चयमात्राणि सन्ति । अतः तत्र निमित्तकारणं सञ्चयानां कर्माणि निश्चयमात्राणि सन्ति ।

इति संचित्येति । एवमांलोक्यसानारीशतरूपागोक्षपाजातातद्राप्मानमनुरपिवृषभरूपोभूत् । तत्र निमित्तकारणं सृज्यानां कर्माणीति अत्र उभाभ्यामित्थं गोजातिरूपग्रहणे कृते सतिलोक्रत्रयमता
गावोजाता इति ३२८ एवमन्यत्रापिशतरूपयावडवां दिरूपग्रहणे कृते मनुनापित तं जातीयं पुंरूपग्रहणात्तत्तज्जातीयशरीराणि जनितानीति बोध्यमित्याह एवमश्वादीति द्वाभ्यां ३२९ एवमिति ।
स्थावरेष्वपिवृष्यादौ स्त्रीत्वव्यवहारः वृक्षादौ च पुंस्त्वव्यवहारः प्रसिद्धः तथा च स्थावरजंगमं वा स्त्रीपुंसात्मकमिदं विश्वमेवं जातमित्यन्वयः ३३० एवं च यद्व्याख्यास्यमाने मधुकांडांतगते पुरश्चक्रे द्वि
पइत्यादिमंत्रे द्विपदादिशरीरात्मकपुरी निर्माणमुक्तं तदित्यमुपपन्नमित्याह एवमेष इति । एवमहेशानः एवं द्विपदादिरूपाः पुरश्चक्रे द्वौ द्वौ पादौ पासुतास्तथा एवं च तुष्पद इति । पदहीनाः पादरहि
ता उरगादिरूपाः ३३१ एवं नामरूपात्मकोपाध्यध्यारोपपराणि सृष्टिवाक्यानि व्याख्यातानि । अथ परमात्मनस्तटस्थत्वभ्रमवारणद्वारा तत्र जीवत्वाध्यारोपपरस्य प्रवेशवाक्यस्य स एष इह प्रविष्ट
इत्यादेरर्थमाह स एष जगत् इति । यः परमात्मा व्याकृतादिपदवाच्यमायामनुप्रविष्टो जगत्स्रष्टा कारणमिति चोक्तस्ततः सूक्ष्मसमष्टि मनुप्रविष्टो मृत्युरित्यादिपदैरुक्तः स्थूलसमष्टि मनुप्रविष्टो विराडित्यु
क्तः स एष एव त्रिविध ईश्वरः सर्वानुव्यष्टिभृता सुपुरीषु प्रविवेश तत्र हेतुगर्भविशेषणं आत्मेत्यादि । यदि स न प्रविशेच्छिं पुण्यो निरात्मकाः स्युस्तदितरस्यात्मनोऽभावादिति भावः ३३२ तस्याव्याकृता

इति संचित्यसानारीगौरभूट्टभः पुमान् ॥ तत्क्षणादभवत्सोपि भाविकर्मप्रचोदितः ॥ अत्र गावः समुत्पन्ना लोकत्रयगता हियाः ३२८ एवमश्वादिरूपेषु त्रयत्रय
तावधूः ॥ तत्तज्जातिः पुमान् भूत्वा तत्र तत्र गतः पुमान् ३२९ एवं सर्वमिदं जातं स्त्रीपुंसात्मकमेव हि ॥ प्राणिजातं स्थिरं चैव जंगमं च महीतले ३३० एवमेष पुरश्चक्रे द्वि
पदोपि च तुष्पदः ॥ पदहीना महेशानो लोकत्रयमता हियाः ३३१ स एष जगतः स्रष्टा कारणं मृत्युरीश्वरः ॥ विराड्विशेषा सुपुरीष्व्वात्मस्वरूपं ३३२ महाका
शो मठाकाशो सोऽप्यांतरगृहे पुनः ॥ घटे सोऽपि च यद्द्रव्यात्प्रविष्टस्तद्गदीश्वरः ३३३ चैतन्यरूपतो नित्यसुखविग्रहवानयम् ॥ आपादमस्तकं देहं जंतूनां संगवर्जितः
३३४ यथाकाशो घटाकाशे वर्तमानो न विद्यते ॥ एवमेष पुमानेषु वर्तमानो न विद्यते ३३५ घटे जाते यथाकाशः प्रविष्टो गीयते जनैः ॥ तथा शरीरे संजाते प्रविष्ट इति
गीयते ३३६ यथा सर्वगतो भानोः प्रकाशो लभ्यते कचित् ॥ दाहादिहेतुरेवं सहृदये लभ्यते पुमान् ३३७ नापितस्य यथा पात्रे क्षुराधारेऽतिविस्तृते ॥ लभ्यतेऽत्र क्षु
रः कापि देहे हृदि तथा पुमान् ३३८

शुपाधीनामंतरानुप्रवेशे दृष्टांतमाह महाकाश इति । यथा च महाकाशो मठेऽनुप्रविष्टो मठाकाशो भवति समठाकाशोऽपि मठांतरगृहेऽप्यवरकसंज्ञेऽनुप्रविष्टोऽप्यवरकाकाशो भवति सोऽप्यप्यवरकाकाशो
घटेऽनुप्रविष्टो घटाकाशो भवति तद्गदीश्वरः सुखविग्रहवानसुखरूपो जंतूनां प्रतिदेहं चैतन्यरूपेणापादमामस्तकमनुप्रविष्ट इति द्वयोरन्वयः । अत्र मठो व्याकृतोपमानं अंतर्गृहं तु सूक्ष्मस्थूलोपाध्योर्घटोऽप्यष्टि
शरीराणामिति विवेकः ३३३ । ३३४ अस्य प्रवेशोपाधिस्थतया यदुपलंभनं सांप्रदायिकैराभासपदेनोक्तं तन्मात्ररूपो न च गृहादा विवान्संयोगादिरूप इति सूचयितुं वस्तुतस्तत्र वृत्तितानियामकसंब
धाभावसं दृष्टांतमाह यथाकाश इति । यथाकाशो घटे वर्तमानतया भ्रांतैर्व्यवहियमाणोऽपि वस्तुतस्तत्र न विद्यते एवमत्रात्मेति ३३५ तस्य प्रविष्टव्यवहारेऽप्याध्यारोप एव प्रयोजक इति स दृष्टांतमाह घटे
इति । पूर्वसिद्ध एवाकाशो घटस्यावच्छेदकस्योत्पत्त्या तत्र प्रविष्ट इत्युच्यते तथात्मेति ३३६ एवं शरीरप्रविष्टत्वेऽपि हृदये विशेषतः प्रवेश इति प्रदर्शकं श्रुतिगतं क्षुरदृष्टांतं व्याकरोति यथा सर्वगत इति द्वा
भ्यां । यथा मूर्त्यप्रकाशः सर्वगतोऽपि कचिदेव सूर्यकांतादौ प्रविष्टः सन् दाहादिहेतुरेवमात्मा हृदये स्थित इति ३३७ नापितस्येति । यथानापितस्य विस्तृते क्षुराधारे पात्रे कापि एकदेशे क्षुरः शीघ्रं लभ्यते
तथात्मा देहनिष्ठ हृदये इति ३३८

देहेसामान्यव्याप्तिदर्शकद्वितीयमग्रिदृष्टांतं विवृणुते यथा सर्वेति पंचभिः ३३९ एतेन दृष्टांतेन उत्कृष्टत्वापकृष्टत्वलक्षणंतरतम्यमप्यौपाधिकमिति दर्शितमित्याह तारतम्यमिति ३४० सर्वगतत्वे सर्वत्रोपलब्धिः स्यादिति शंकाप्यनेन दृष्टांतेन समाहितेत्याह मथनेनेति । श्रुतिः श्रवणंतत्प्रभृत्युपायेन ४४१ उपाधिर्धर्मभाक्नुपाधिवशान्नानारूपत्वं चानेन दृष्टांतेन दर्शितमित्याह यथा वह्निरिति विद्वाभ्याम् ३४२ । ३४३ ननु भासमानात्मनिकथमेव मध्यारोप इति चेदज्ञानेन तस्य सम्यग्भासप्रतिबंधादित्याह विद्यमान इति । यथारात्रौ सूक्ष्मरूपेण विद्यमानोऽपि सवितुः प्रकाशस्तमसा भिभूतत्वात् प्रकाशते तथा विद्यमानोऽप्ययमात्मा अज्ञाने सति प्रकाशत इति ३४४ ननु प्रकाशरूपे कथमावरणसंभवं इत्याशंकावारणाय दृष्टांतमाह प्रकाशमिति । यथा दिवसे निबिडंतमोराहुरूपं प्रकाशरूपमादित्यमाश्रयेत् तद्भास्यत्वात् तथात्राज्ञानमिति । अधुनाविद्यातः पूर्वदशायाम् ३४५ उक्ताध्यारोपहेयताप्रतिपादकस्य तं पश्यंतीत्यादेरेकैकेन भवतीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह उच्यते इति चतुर्दशभिः । यथा उच्यते सूर्यस्यातपे कदेशेद्युमणौ सूर्ये च प्रकाशत्वं यद्यपि समं तथापि कृत्स्नः पूर्णप्रकाशोद्युमणिरेव गण्यते नापरः तथा घ्राणादिरूपे करणे तदवच्छिन्नतया वर्तमानश्चित्प्रकाशोऽकृत्स्नोऽपरिपूर्ण उक्त इति ३४६ ननु वस्तुतः पूर्णस्य कल्पितावच्छेदेन पूर्णता क्षतिरिति चेत्सत्यं तथापि विपरीताभिमानः संसारे पातयत्येवेति निश्चित्य बुधाः परिच्छिन्नदृष्ट्यंजंतीत्याह प्रत्ये

यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ एवं सर्वगतोऽप्यात्मा देहेष्वेवोपलभ्यते ३३९ तारतम्यं यथा दृष्टं वह्नेः काष्ठगतस्य हि ॥ सर्वदेहस्थितस्यापि तारतम्यं तथात्मनः ३४० मथनेन यथा कापिकाष्ठे वह्निः प्रजायते ॥ श्रुत्यादिना तथात्मा यं देहे काप्युपलभ्यते ३४१ यथा वह्निर्महानल्पः काष्ठभेदैः प्रजायते ॥ एवमेष महानल्पः पुमान् देहविभेदतः ३४२ यथेधनस्य भेदेन प्रकाशो विविधो भवेत् ॥ तथाकरणभेदेन भेदो नानाविधो भवेत् ३४३ विद्यमानो यथारात्रौ प्रकाशो न प्रकाशते ॥ विद्यमानस्तथाऽऽमायमज्ञानेन प्रकाशते ३४४ प्रकाशमाश्रयेद्यद्वह्निसे निबिडंतमः ॥ तद्वदात्मानमाश्रित्य ह्यज्ञानं वर्तते धुना ३४५ उच्यते धुमणौ चैव प्रकाशत्वं समं सदा ॥ तथापि धुमणिः कृत्स्नः प्रकाशो नापरो यथा ॥ तथा घ्राणादिकरणे प्रकाशोऽकृत्स्न इति ३४६ प्रत्येकं कृत्स्न एवायं तथाहं विषयो मतः ॥ अकृत्स्नत्वेन वागादौ तत्र पश्यंति सूरयः ३४७ वागादीनि च नामानि कर्मणान् स्वरूपतः ॥ वदन्वाक्यितो देवः करणेन करोति च ३४८ कुर्वन्नेव यतः सर्वमादत्ते च घटादिकम् ॥ पदेस्तु गतिकर्म त्वं यस्मात्पादस्ततो भवत् ३४९ पालनात्पायुरुद्दिष्टो विसर्गस्येह मोचनात् ॥ विसर्गमोक्षरहितानहि जीवंति जंतवः ३५०

कमिति । यद्यपि प्रत्येकं वागादौ वर्तमानोऽप्ययमात्मा वस्तुतः कृत्स्न एव तथापि तथा वागादिरूपेणाहमिति ज्ञानस्य वागहमित्याकारकस्य विषयः सन्न कृत्स्नत्वेनापूर्णत्वेनैव मतस्तत्र कृत्स्नं परिच्छिन्नं सूरयो विद्वांसो न पश्यंतीति ३४७ तस्य वागादिरूपस्याकृत्स्नतां स्फुटयति वागादीनीति । यथैकस्य देवदत्तस्य पाचकपाठकादीनि नामानि तत्तत्कर्मनिमित्तकान्येव न स्वरूपतः स्वरूपमात्रमालोच्य न भवति तानि चाकृत्स्नस्यैवोपस्थापकानि पाकक्रियाविशिष्टस्योपस्थापने पाठक्रियाविशिष्टस्यानुपस्थापनात् एवं वागादीनि नामानि बोध्यानीति । वागादिशब्दानां तत्तत्कर्मनिमित्तकतामभिनयति वदन्नित्यादिना । वदनरूपं व्यापारं कुर्वन् देवो वागित्युक्तः तथाकरणेनानुष्ठानरूपं व्यापारेण कर इत्याकारिकां संज्ञां प्राप्तः ३४८ ननु पाण्योरादानं व्यापारः प्रसिद्धः कथं करणं व्यापारतयोक्तमित्यत आह कुर्वन्निति । यतः कुर्वन्नेव व्यापारो भवन्नेव सन् घटादिमादत्ते गृह्णाति अत आदानादिव्यापकं करणमेव प्रवृत्तिनिमित्ततयोक्तमिति शेषः यस्मात्पदेः पदधातोर्गतिकर्मत्वं गतिरूपक्रियावाचकत्वं ततो गतिं कुर्वन्नेव व्यापार इति पदेनोक्तः ३४९ पालनादिति । विसृज्यते त्यज्यते इति विसर्गोऽतस्तस्य मोचनद्वारा पालनं कुर्वन्वापु रित्युक्तः । विसर्गमोक्षस्य जीवनहेतुत्वमव्ययमिति

आनंदइति । आनंदोऽनुभूयमानः प्रशंसायाः स्वजनकस्यस्तुतेहेतुः प्रयोजकइति इतिप्रसिद्धं । तथाचप्रशंसापदं प्रशंसहितावानंदेऽपचरितं साप्रशंसातुशंसैर्धर्तोरर्थः ततः शंसतिप्रशंसतिआनंदं ज
नयतीतिव्युत्पत्त्याशिश्रः पदार्थोदेवोजातआनंदहेतुत्वादिति शंभुधातोर्नप्रत्ययेऽपधाकारयोरित्वेऽत्यस्यतालव्यत्वेचशिश्रशब्दः साधुः ३५१ उपतिष्ठतीति । उपपूर्वेकतिष्ठतेः समीपस्थितिवचन
त्वादूर्ध्वरेतसांज्ञानफलमोक्षाधिकारात् अघोरेतस्कात्वेनजंतूनांपुण्यपापयोः फलभोगाधिकारीसन्ऽपस्थइतिनामभजतीत्यर्थः ३५२ कर्मेन्द्रियसंज्ञासंबंधंतादात्म्याध्यासमूलकमभिधायतथाज्ञा
नेन्द्रियसंज्ञासंबंधमाह जिघ्रन्निति । जिघ्रन्नगंधमुपाददानोप्राणसंज्ञोभवति षष्ठ्यक्तकथयति दृष्ट्यनिःशंकमभिधानप्रसिद्धेः तथाभवन्दर्शनेनव्यक्तमभिधानसमर्थोभवश्चक्षुरित्युक्तः शृ
ण्वन्नित्यादिस्पष्टम् ३५३ प्राणसंज्ञाव्युत्पादयति देहेति । देह रूपेयंप्रेमकर्षेणानन्वचलन्सन्प्राणइत्युक्तः ३५४ अंतःकरणचतुष्टयसंज्ञायोगमाह मनुतेइतिचतुर्भिः । विश्वंजगद्वावापन्नमात्मा
नंसकलंमनुतेविकल्पयतिपतस्ततोमनःसंज्ञः ३५५ दधातीति । स्वस्यांगभ्रंशारकक्षीसमेस्वरूपेवासनारूपेणसकलमतीतानागतवर्तमानात्मकंविधंयतोदधातितारयतिततोघोरित्युक्तः ३५६
चिच्चिरिति । चित्तिरनुसंधानारूप्याचित्संवलितवृत्तिःसंविदितिप्रसिद्धा ततःसंवित्संज्ञवेदनरूपात्कर्मणोनिमित्ताच्चित्तमित्युक्तः ३५७ अहमिति । सोहमस्मीत्यग्रेव्याहरदितिश्रुतेर्विराजाप्रथममु

आनंदोहिप्रशंसायाहेतुःशंसैरियंस्मृता ॥ अर्थःशिश्रंततोलोकेआनंदस्यैकहेतुतः ३५१ उपतिष्ठतिवासर्वंपुण्यापुण्यफलंसदा ॥ जंतूनांतेनविज्ञेयमुपस्थइतिना
मतत् ३५२ जिघ्रन्नप्राणमयंदेवश्चषष्ठेचक्षुस्तथाभवन् ॥ शृण्वन्नश्रोत्रंहिरसयन्नरसनंपरिकीर्तितः ॥ स्पर्शनंहिरस्पृशत्रेषएवंनामान्यवापुयात् ३५३ देहयंत्रेसदा
यस्मात्प्रकर्षेणचलत्ययम् ॥ उत्तमश्चायमेतस्मात्प्राणेषोभिधीयते ३५४ मनुतेसकलंयस्माद्विश्वमात्मानमव्ययम् ॥ तस्मान्मनइतिख्यातिमगाद्ब्रह्मस्वरूप
धृक् ३५५ दधातिनिखिलंस्वस्यावासनारूपतोयतः ॥ धीरित्येषततोदेवःकथितोवेवादिभिः ३५६ चित्तिःसंविदितिख्यातासंविद्वेदनकर्मतः ॥ चित्तमेषसदा
ज्ञेयःसर्वज्ञःपुरुषोत्तमः ३५७ अहमित्यात्मनोनामजंतुमात्रस्यकथ्यते ॥ पृष्ठमात्रोयतःपूर्वमानवोहंकरोत्ययम् ३५८ एवमेतानिनामानितथान्यान्यपिकोटि
शः ॥ अकृत्स्नएवपनज्ञेयःकिंतुकृत्स्नोमनीषिभिः ३५९ कृत्स्नआत्मेतिविज्ञेयःसंततोयंनभोयथा ॥ नात्रकश्चिद्विभेदोस्तिस्वान्योत्थःकहिंचित्कचित् ३६०
आत्मधीशब्दयोर्यस्माद्विषयस्तद्विवर्जितः ॥ आत्मेत्येवसविज्ञेयोहमस्मीतिजंतुभिः ३६१

चरितत्वादहमित्याकारकंनामसर्वसाधारणं यतोधुनापिकोसीत्यादिनापृष्ठोजनोऽहंदेवदत्तइत्याद्युत्तरयअहंशब्दंपूर्वमभिधानोदृश्यतेइत्यर्थः ३५८ अकृत्स्नवर्णनमुपसंहरति एवमिति । एव
मेतानिअकृत्स्नोपस्थापकानिनामान्युक्तानितथान्यान्यपिदेवमानुषासुरादीनिकोटिशःअकृत्स्नरूपस्याभिधायकानिदृष्टव्यानितद्वाच्योऽकृत्स्नस्तुमनीषिभिर्नज्ञेयइति ३५९ उक्ताध्यारोपमेवकारे
णापोयकृत्स्नरूपाभिनयपरस्यात्मेत्यदेर्विद्यासूत्रभूतस्यवाक्यस्यार्थमाह कृत्स्नआत्मेतिपंचभिः । आत्मेतिपदमत्रावर्तते तथाचयथाउपाधिकल्पिताभेदाःप्रतिविंबरूपाःसूर्योविंबभूतेएकतांग
ताएवंयत्रात्मनिनिरूपिताविशेषाएकतांगच्छन्तिअकृत्स्नआत्माआत्मेत्युपास्यः इतिशब्दोऽविषये तत्रात्मशब्दोऽप्युपचरितइतियतोयति तस्यकृत्स्नतांस्फुटयति संततइत्यादिना । यथाघटाकाशा
द्विविशेषेपुनभःसंतततथायमिति अत्रात्मनिस्वोत्थःस्वगतःअन्योत्थःसजातीयोदिनिरूपितश्चभेदोनास्तीति ३६० तत्रानुपलब्धिहेतुतयाह आत्मधीति । यस्मादात्मेत्याकारकयोर्धिशब्दयो
र्विषयःसंस्तेनभेदेमविवर्जितोऽनुभूयते आत्मेतिरूपेणदृष्टेभेदोऽनोपलभ्यतेइतिपावत् । फलितमाह आत्मेत्येवेति । तस्मात्सर्वांतरबोधकेनात्मशब्देनलक्षणयातत्समानार्थेनाहंशब्देनवासविज्ञेयइ
ति । एतेनात्रवाक्येउपासीतेतिपदंप्रमारूपविज्ञानपरमितिसूचितम् ३६१

नन्वेकप्रमातृणां तत्राहंशब्दप्रयोगभेदात्तत्रभेदः स्यादेवदित्याशंकां दृष्टांतेन वारयति एकस्मिन्निति । यद्वेकस्मिन्नपि घटेऽनेकैरपि वस्तुभिर्जंतुभिर्घटइत्येव समानरूपेणोच्येत तत्र च वस्तुनां भेदेऽपि वस्तुनो घटस्य न भेदः संभवतीति तथा च वक्तव्यभेदाधीनप्रयोगभेदोऽप्यभिचारीति भावः ३६२ अत्रापि प्रयोगैकरूप्यं दर्शयति अहमिति । अत्र लोकेऽपि सर्वजंतवोऽहमित्येवात्मानं यतो वदंति तत् एक एव ज्ञेय इति । कीदृशमात्मानम् यद्वन्नभस्तद्वेकरूपेण स्थितमिति ३६३ नभोऽहंशब्दं तस्फुटयति गृहइति । यथा घटाद्युपाधिकस्य नभसो घटाकाशादिरूपेण भेदेऽपि नभइत्याकारकशब्दाभ्यां गम्यस्य भिदाभेदो न एव शब्दात्मानः शब्द आत्मेत्याकारकः प्रतिपादको यस्य शब्दात्मा तस्यात्मशब्दार्थस्येति यावत् एतादृशस्यात्मनोऽपि न भेदइत्यर्थः ३६४ तदेतत्पदनीयमित्यादेः श्लोकां विदत्तइत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह प्रापणीयमित्यष्टभिः । यदात्मेति शब्दगम्यरूपं मयैरितं अदत्तदेवाधिकारिभिः प्रापणीयं ज्ञानलक्षणप्राप्तेर्विषयतां नेयमिति यावत् अतोऽन्यच्छब्दादिकं न प्राप्तव्यमिति ३६५ अन्यस्या प्राप्तव्यत्वेऽप्यपत्तिमाह ग्रहइति । सुखमुदकं उत्तरं फलं यस्य एतादृश एव पदार्थो ग्रहे ग्रहणे योग्यो बुधैरुक्तः । विषयास्तु न तथेत्याह विषयाइति ३६६ विषयाणां दुःखोदकं त्वाद्धेतुत्वे सति विषयभोगसाधनं स्थूलसूक्ष्मकारणसंज्ञं शरीरत्रयमपि हेयमिति सिद्धमित्याह विषयप्राप्तीति । सा ज्ञानमज्ञानेन कारणशरीरेण सहितं स्थूलसूक्ष्मचणरीरम् अतएव दुःखोदकं विषयप्राप्तिहेतुत्वादेव न प्राप्त्यर्ह

एकस्मिन् हि घटे यद्वद्वटइत्येव जंतुभिः ॥ उच्यते वस्तुभेदेन वस्तुभेदो न संभवेत् ३६२ अहमित्येव चात्मानं जंतवो ब्रवदंति हि ॥ तत एकः स विज्ञेय आत्मा यद्वन्नभः स्थितम् ३६३ गृहे मठे घटे चास्य नभसो न यथाभिदा ॥ नभोऽपी शब्दगम्यस्य ह्येवं शब्दात्मानो भिदा ३६४ प्रापणीयमदोरूपं यदात्मेति मयैरितम् ॥ नान्यच्छब्दादिकं लोके प्राप्त्यर्हं स्यात्कदाचन ३६५ ग्रहे योग्यः सुखोदकः पदार्थो गीयते बुधैः ॥ विषयानसुखोदकाः प्राप्त्यर्हाः स्युः कथं नुते ३६६ विषयप्राप्तिहेतुः स्यात् स्थूलसूक्ष्मं शरीरकम् ॥ सा ज्ञानमत एवैतन्न प्राप्त्यर्हं कथंचन ३६७ अभिन्नेन पदार्थे द्रष्टोर्गमि तेन विदति ॥ अभिन्नेनात्मनात्मानं लभते सुखरूपिणम् ३६८ गोपदांकां भुवं दृष्ट्वा गौर्गता तत्र परत्र न ॥ विज्ञाय लभ्यते यद्वत्तस्मिन् मार्गे शनैर्ब्रजन् ३६९ पदनीयं तथा त्मस्थानं दात्मानमेत्यसः ॥ सर्वभूतस्थितं तादृशं पतं लभतेऽमुना ३७० आत्मना पदरूपेण निजचेतो ध्वचारिणा ॥ स्थावरजंगमं सर्वं लभते स्वात्मरूपतः ३७१ आत्मलाभात्परोलाभो लोके नास्तीह कश्चन ॥ यशः कीर्त्यादिकं तेन लब्धं फलमेव जायते ३७२

मिति ३६७ एवं कारणशरीरपर्यंतं दृश्यं परिहायेत् तत्संघातांतर्वातिन्यात्मस्वरूपे सच्चिदानंदतया परिचिते सति सर्वत्र तत्परिचयो भवतीत्यस्मिन्नर्थे पददृष्टांतं विवृणुते अभिन्नेनेति । यथा गोर्बुधभस्याभिन्नेनाखंडितेन पदाचरणं कृतदेशेनेति यावत् तेन तं गां विदति एवमत्र संघाते वागाद्यवच्छेदकैरभिन्नेनाखंडितेनात्मना परिचितेन सुखरूपिणं भूमानमात्मानं लभते परिचिनोतीत्यर्थः ३६८ एतदेव स्फुटं जयति पदनीयमिति ह्यभ्याम् । तथा पदनीयं प्राप्तव्यतयोक्तमात्मस्थं संघातांतर्वातिनमानंदरूपमात्मानं पदांकां स्थानीयमेत्यप्राप्यामुना परिचितेन सर्वभूतेषु स्थितं तादृशस्वरूपं सच्चिदानंदलक्षणमात्मानं लभते साक्षात्कुरुते इति ३७० आत्मनेति । निजचितरूपेऽन्यनि साक्षितया प्रचरणशीलेनात्मना पदरूपेण पदांकां समेन निश्चितेन स्थावरादिकं सर्वं सच्चिदानंदं तत्प्राप्य निश्चिनोतीति ३७१ तस्य परमफलं यशः कीर्त्यादिकं तत्प्राप्य निश्चिनोतीति ३७२

अन्यत्परिहृत्योक्तात्मतत्त्वनिष्ठैवकार्यैत्यर्थपरयास्तदेतत्प्रियइत्यादिकडिकायांअर्थनिरूपयति आत्मापीत्यष्टादशभिः । आत्माप्रियइत्युक्तः पुत्रादिकमपिप्रियमुक्तमनयोःप्रिययोर्मध्येनिरुपाधिकमे
मास्पदत्वेननिश्चितयथाभवतितथाप्रियत्वातिशयादात्माप्रियास्तोपाधिप्रमास्पदत्वादात्मभिर्नसुतादिकंतुतथानेति ३७३ पुत्रादेःसोपाधिकप्रेमविषयतांस्फुटयति पुत्रेति । पुत्रादेर्प्राप्त्यतासास्वात्मा
र्थस्वोपकारायेवमता अन्यथापुत्रार्थत्वेपुत्रत्वावयवविशेषाद्वैरिपुत्रादेःसंप्रियताकुतोतस्यादिति फलितमाह आनंदात्मनइति । अतोमुख्यप्रियत्वात्भूयानभ्यधिकइतियावत् ३७४ नकैवलंबाह्या
नांपुत्रादीनामेवसोपाधिकप्रेमविषयत्वंकिंतुसंघातवर्तिनांप्राणादीनामपीतिसूचयितुंतेषांपुत्रादिवद्वाह्यतांस्फुटयन्नात्मनःसर्वोतरत्वमाह इन्द्रियाणीतित्रिभिः । अत्रदृश्यवर्गेविषयेभ्योवाहोभ्यःस्यू
लशरीराकारपरिणतेभ्यश्चइन्द्रियाणिप्राणविशिष्टाण्यांतराणिअंतर्भवानिएतेभ्योमनःसंकल्पयिकल्पात्मकमांतरंततोपिबहिर्मुखनिश्चयात्मिकाबुद्धिरिति ३७५ बुद्धेरिति । ततोबुद्धेरपिजीवआंतरः
जीवस्वरूपमाह गतइति । अहंतावगाहिण्यांप्रत्यक्षप्रवणायामहमित्याकारायांमनोविषयतयास्थितिगतः अहंकारविशिष्टइतियावत् अस्मादहंकारविशिष्टरूपाजीवादपिपरमांतरमव्यक्तमव्याकृ
तादिशब्दवाच्यंकारणमज्ञानंयत्सुषुप्त्यादिमसिद्धंतदिति ३७६ आंतरस्त्विति । ततोऽव्यक्तातशुद्धात्माआंतरःयत्रांतरत्वतारतम्यंविश्रांतमिति ३७७ उक्तार्थेऽसंभावनांवारयन्पथाघटदृष्टाघटादां
तरस्तथैतेषामांतरत्वंपरिचयेयमित्याह विषयानितित्रिभिः । अयमात्माइन्द्रियविशिष्टःसन्विषयान्वेत्तिततोवेत्तृविशेषणत्वेनैन्द्रियाणामांतरत्वंस्फुटमेवमग्रेपि मनोविशिष्टइन्द्रियाणिवेत्तिपश्यामिजि

आत्मापिप्रियउद्दिष्टःप्रियंपुत्रादिकंयथा ॥ अनयोर्निश्चितंप्रेयानात्मानान्यत्सुतादिकम् ३७३ पुत्रवित्तकलत्रादेःस्वात्मार्यप्रियतामता ॥ अन्यथावैरिणःकस्मा
त्पुत्रादेःसानसंभवेत् ॥ आनंदात्मनएवातोलाभोभूयानुदाहृतः ३७४ इन्द्रियाण्यांतराण्यत्रविषयेभ्योहिदेहिनाम् ॥ आंतरमनएतेभ्योबुद्धिस्तस्मादिहांतरा ७५
बुद्धेरथांतरोजीवोगतोहंतामतिस्थितिम् ॥ अस्मात्परंसदाज्ञेयमव्यक्तकारणहियत् ३७६ आंतरस्तुततोज्ञेयआनंदात्माननीषिभिः ॥ नातोंतरतमंलोकेवियते
वस्तुकिंचन ३७७ विषयानिन्द्रियैर्वेत्तिमनसाचैन्द्रियाण्यपि ॥ मनःसंशयरूपंतद्विद्यानिश्चितयापिच ३७८ धियंधीयुक्तरूपेणधीयुक्तकारणात्मना ॥ कारणंच
स्वरूपेणस्वप्रकाशेनसर्वदा ३७९ आनंदात्मातुतोलोकेसर्वोतरतमःस्मृतः ॥ पुत्रादिभ्यःप्रियश्चैवस्थिराणांचचरात्मनाम् ३८० प्रियंयस्मात्परंब्रूयादेहपुत्रधना
दियः ॥ मनुजस्यास्यसर्वतद्रोत्स्यत्येवमसंशयः ॥ आनंदात्माकदाचित्सनरोत्स्यतिस्वरूपतः ३८१

प्राप्तिवेति । अथसंशयरूपमनस्तुनिश्चितंनिश्चयरूपावृत्तिरस्त्यस्यामित्यर्थआद्यचिनिश्चितानिश्चयवृत्तिमतीबुद्धिस्तयापश्यति अत्रसंविहानीस्मीति ३७८ धियमिति । उक्तनिश्चयरूपांधियमपिधी
युक्तेनअहंकाराख्यबुद्धिवृत्तियुक्तेनजीवरूपेणपश्यतिअहंनिश्चिनोमीति अधोक्तधीयुक्तजीवमपिकारणात्मनाकारणाज्ञानीपाधिकसाक्षिरूपेणपश्यति अज्ञानंतुस्वप्रकाशेनस्वरूपेणेवेति ३७९ फलि
तमाह आनंदात्मेति । ततउक्तविधयात्मनिआंतरत्वतारतम्यविश्रांतैःसर्वेषामात्मैवसर्वोतरःसर्वोतरत्वाच्चसएवानंदात्माआनंदरूपत्वाच्चसएवपुत्रादिभ्यःकारणांतैभ्यःप्रियः विवेकदशायामितरत्रदुः
स्वत्वनिर्णयादतिशयवाचीतमवादिप्रत्ययोपिप्रमयोक्तुंशक्यतेइतिभावः ३८० मनुमुख्यप्रियत्वस्यात्मन्येवसंभवेपिगौणप्रियत्वस्येतरत्रापिसंभवात्कथमात्मैवप्रियइत्यवधारणमित्याशंक्यात्मेतर
स्यातोभ्यदार्तमित्यादिश्रुतेर्विनाशित्वेनतस्यगौणप्रेम्णोप्यनर्हत्वादुक्तमवधारणमुपपन्नमित्याशयेनाह प्रियमिति । यस्मात्परंसर्वोतरात्मभिर्नंदेहादिकंयःप्रियमितिब्रूयात्तस्यास्यमनुजस्यतदेहा
दिकंरोत्स्यतिरोधंगमिष्यति । रोधोनांमावरणंतच्चकारणेनकार्यग्रासात्मकविनाशरूपंतथाचविनश्यतीत्यर्थः । एतादृशेचमेमनयुक्तमितिभावः । आत्मातुस्वरूपेणकदाचिन्नविनश्यतीतितत्रै
वप्रेम्णोयुक्तत्वात्सएवप्रियइतिभावः ३८१

पर्यायताशंकाप्रवृत्तिनिमित्तरूपद्वारभेदप्रदर्शनेनवारयन्समानार्थतां स्फुटयति बृहत्पतीति ॥ बृहतिर्बृहद्व्यावितिवातुः अतिः सातत्यार्थकोऽतथातुश्च एतौ परिच्छेदहीनत्वेन समानेऽर्थे पर्यवसन्नौ य
तो बृहतेतर्वचो बृहतिघटितं ब्रह्मपदमधिकरूपमर्थमाह तथा अततेर्वच आत्मपदं संततमांतरतया व्यापकमाहेति ४०२ उभयोः पदयोरद्वितीयतायां पर्यवसानं दर्शयति सर्वाधिक्यमिति त्रिभिः । हिय
तः अश्वाद्ब्रह्मजो बृहन्नित्यादिप्रयोगेष्वन्यथा व्यवधिवशात्परिच्छिन्नमहत्त्वबोधकत्वेऽपि संप्रकोचकं विना बृहतेः सर्वाधिक्यरूप एव मुख्योर्थः । सर्वाधिक्यं च त्रिविधं परिच्छेदहीनत्वात्मात्मकत्वात्सर्वाभिन्नतारूपं कु
तश्चिदपि भेदसति एव सर्वाभिन्नतारूपोऽर्थो न सिद्ध्यति न ज्ञानपथमारोहतीत्यर्थः ४०३ अतिरिति । सत्सु स्थूलेषु अस्तु सूक्ष्मेऽपि अभिन्नं संतमभिन्नतया वर्तमानमसं कुचितोऽतिरतितातु घटितमा
त्मपदमाह अत उभयोर्ब्रह्मात्मपदयोः समानार्थतेत्यर्थः ४०४ देशेनेति । अधिको ब्रह्मपदार्थः सर्वग आत्मपदार्थश्च देशादिभिर्भिन्नश्चेत्तर्हि मुख्यो न स्यात् महाराजपदार्थो मंडलेश्वररूप इव गौण एव स्या
दिति यावत् ४०५ भेदस्य कल्पिततया वाच्यं भणमात्रविकारोपाधिकत्वेन गौणत्वाच्च ब्रह्मात्मपदयोरखंडपरस्तेति दर्शयति यथेति चतुर्भिः । यथा तज्ज्ञेर्न भसो जातेर्मेघविद्युत्प्रभृतिभिर्न भसि अखंडे भे

बृहत्पती समानार्थौ नैश्चितौ पदवेदिभिः ॥ बृहतेस्त्वधिकं प्राह सततं त्वततेर्वचः ४०२ सर्वाधिक्यं हि मुख्यार्थो बृहतेर्नापरः कश्चित् ॥ सर्वाभिन्नो भवेत्सोऽर्थो भेदेनैष प्र
सिद्ध्यति ४०३ अतिः सर्वेषु देशेषु कालेषु सत्स्वसत्सु च ॥ अभिन्नं संतमाहातो न भिन्नाऽर्थो बृहत्पती ४०४ देशेनापि च कालेन सतावाप्यसतापि वा ॥ भिन्नो मुख्यो
भवेन्नार्थोऽधिकः सर्वगोऽपि वा ४०५ यथानभसि भेदोऽयं तज्ज्ञेर्भ्रादिकैः कृतः ॥ तथा ब्रह्मणि भेदोऽपि तज्ज्ञेः सदसदात्मकैः ४०६ गंधर्वनगरेणादौ प्रासादैस्तत्र संस्थितैः ॥
तत्र स्थितैरन्यगृहैः पदार्थैश्चात्र संस्थितैः ४०७ यथानभसि भेदोऽयं माययैव प्रजायते ॥ एवमात्मनि भेदोऽपि माययैव प्रजायते ४०८ आदौ पंचमहाभूतैः स्थूलैः सूक्ष्मै
श्च देहकैः ॥ प्राणबुद्ध्यादिभिश्चापि चरस्थानां शब्दितैः ४०९ आत्मनो ब्रह्मणो यस्माद्भेदः कोऽपि न विद्यते ॥ ततः सर्वात्मता प्राप्तिरेक्या ब्रह्मविद्यया ४१० मनु
ष्याय द्विमन्यंते नानृतं तत्कदाचन ॥ ब्रह्मज्ञानाद्यतो ब्रह्म सर्वमेतद्भूतपुरा ४११ महाराजो यथा सुप्तो वेति नात्मानमश्वरम् ॥ एवं मायावृतं ब्रह्म वेति नात्मानमंजसा
४१२ यथा विशुद्ध आकाशे निर्भेदे भेदकारणम् ॥ धूमाभ्रपवनादि स्यादिव मायांतरात्मानि ४१३ यथा तमोनिशाकाले प्रकाशं निरुणद्धि ॥ एवं संसारकालेऽपि माया
स्वात्मप्रकाशकम् ४१४

दः कृतस्तथा तज्ज्ञेर्ब्रह्मविद्यैः स्थूलसूक्ष्मैर्ब्रह्मणि भेद इति ४०६ समष्टिष्वष्टिरूपोपाधिकृतकल्पितपरिच्छेदे दृष्टान्ताह गंधर्वेति । यथादौ प्रथमं कल्पितेन गंधर्वनगरेणाकाशस्य भेदस्ततस्तत्र गंधर्वनग
रांतर्गतैः प्रासादैर्भेदस्ततस्तत्र प्रासादेष्वंतस्थितैरन्यैर्गृहैरपवरकाख्यैर्भेदस्ततोऽग्रगृहेषु स्थितैर्घटादिपदार्थैर्भेदो मायामय एवमात्मनि पंचमहाभूतैस्तदंतर्वति स्थूलसूक्ष्मदेहैस्तदंतर्वति प्राणाद्यैश्च मायामयो भेद
इति । कीदृशैः स्थूलदेहैश्च रस्थावरसंज्ञैरिति त्रयाणामर्थः ४०७ । ४०८ । ४०९ फलितमाह आत्मन इति द्वाभ्यां । ब्रह्मात्मनो रेक्या ब्रह्मविद्यारूपेणैकेन साधनेन सर्वात्मता प्राप्तिरिति य
न्मनुष्यामन्यंते तत्सत्यमेव यतो ब्रह्मकारणादिसमष्टिष्वष्ट्युपाधिकं पूर्वं पूर्वं ब्रह्मज्ञानात्सर्वात्मकमभूदिति ४१० । ४११ पूर्णस्यापि स्वरूपविस्मृतौ दृष्टान्ताह महाराज इति । यथा महाराजश्च कर्त्तु
सुप्तः स आत्मानमश्वरं महाराजं न वेत्ति तथा ब्रह्मापि मायावशादात्मानमिति समष्ट्युपाधिकं निश्चितं विशेषतु कारणापाधिकं स्थित्यादिनावश्यंति बोध्यम् ४१२ आवरिकामायेव विषेपशक्या सविला
सात्सर्वभेदकारणमपि भवतीति दृष्टान्ताह यथा विशुद्ध इति ४१३ उत्तमज्ञानस्य जडे आवरणे यथा विशुद्ध इति ४१४ यथा तमोनिशाकाले प्रकाशं निरुणद्धि ४१५ यथा तमोनिशाकाले प्रकाशं निरुणद्धि ४१५

उक्ताज्ञानस्यानादितादृशं तस्मिन् स्फुटयति वाहीकस्येति द्वाभ्याम् । यथा वाहीकस्य अरण्ये दृष्टिग्रामवासिनः कस्यचित् शत्रुराजसेनातत्कर्त्तुं कलंडनादिकं च कीदृशं भवतीत्येवंप्रमाणेन प्रमाणेनैव

उक्ताज्ञानस्यानादितां दृष्टान्तेन स्फुटयति वाहीकस्येति द्वाभ्याम् । मथावाहीकस्य अरण्यवेष्टितप्रामवासिनः कस्यचित् शत्रुराजसेनातत्कर्तृकं लुंठनादिकंचकीदृशं भवतीत्येवं परसेनादिकमज्ञातं वर्तते कदाचित् तदृशेने सति निवृत्तमज्ञानं पुनर्न जायते इति ४१५ एवं ब्रह्मणीति । एवमस्मिन्नज्ञानरूपे ब्रह्मणि अनादि उत्पत्तिहीनमेवाज्ञानं वर्तते तद्यदा ब्रह्मज्ञानान्नष्टं तदारभ्य पुनर्न जायते इति ४१६ उक्ताज्ञानस्याभावरूपतां वारयति अज्ञानमिति पट्टिः । हे विप्र अज्ञानं ज्ञानाभावरूपं न भवति यतः अस्मात् आत्मरूपः प्रकाश एव ज्ञानम् अत आत्मनोऽपरं जडं बुद्ध्यादितुन ज्ञानं जडत्वादिति आत्मनो भावस्तु साधकाभावादयुक्त इति भावः ४१७ कथं तर्हि अंतःकरणवृत्तौ ज्ञानव्यवहार इति चेदुपचारादित्याह जड इति । प्रकाशकृता चित्तादात्म्याध्यासकृतेत्यर्थः दृष्टांतः स्फुटः ४१८ ननु मास्तु जडस्य प्रकाशता तथापि प्रकाशरूपात्मनो धर्मः प्रकाशांतरमस्तु तदभावश्चाज्ञानमिति शंकां जडत्वादिप्रसक्त्या वारयति प्रकाश इति । आत्मभिन्न प्रकाशाभ्युपगमे यावद्विकारं तु विभाग इति न्यायेन विकारत्वाद्द्वयोरपि जडत्वं प्रसज्येतेति दृष्टापत्तौ तु घटतद्रतशुक्लरूपयोरिव जडत्वादनोऽत्मत्वप्रसक्तिरित्यर्थः ४१९ आत्मन आनंदरूपतां स्फुटयितुमुक्तन्यायं सुखेऽप्यतिदिशति न भिन्नमिति । ताभ्यामात्मप्रकाशपदार्थाभ्यां सुखं न भिन्नम् भेदेस्वीकृते हि त्रिषु आत्मप्रकाशसुखपदार्थेष्वपि अनात्मता स्यान्न केवलमन्यतरस्येवेत्यर्थः त्रयाणां भेदशालिनामनात्मत्वे दृष्टांतमाह यथेति । यथा परकीयदेह

वाहीकस्य यथाऽज्ञातं परसेनादिवर्तते ॥ तदृशेने निवृत्तं चेत् पुनर्नैव प्रजायते ४१५ एवं ब्रह्मण्यनाद्यस्मिन्नज्ञानं वर्तते यदा ॥ ब्रह्मविज्ञानतो नष्टं पुनर्नैव प्रजायते ४१६ अज्ञानं न भवेद्विप्राज्ञानाभावः कथंचन ॥ यतो ज्ञानं प्रकाशः स्यादात्मा तो नापरं जडम् ४१७ जडे प्रकाशता येयं सा प्रकाशकृता भवेत् ॥ दग्धत्वमायसे पिडे यथा वह्निच्छ्रुतं भवेत् ४१८ प्रकाशो नात्मनो भिन्नो भेदे जाड्यं द्वयोरपि ॥ जडयोर्नात्मता दृष्टायथात्र घटशुक्लयोः ४१९ न भिन्नं हि सुखं ताभ्यां भेदे त्रिष्वप्यनात्मता ॥ यथान्यदेहगौरत्वदीपानां हि प्रतीतितः ४२० अन्यतो बोध्यमाने हि स्यात्प्रकाशेऽप्रकाशता ॥ यथा दीपे त्रने त्रेण प्रकाशयेज्जडता स्फुटा ४२१ ततः स्वयं प्रकाशो यमानं दात्मा सदैव सन् ॥ असत्येवात्मतानस्यान्न रशृंगेयथानसा ४२२ स्वयं प्रकाशस्य सत्त आनंद आत्मस्वरूपिणः ॥ भेदश्च न्यस्य या विद्या ब्रह्मविद्ये तिस्रोच्यते ४२३ संतं स्वयं प्रकाशं तमानं दात्मा ज्ञमद्वयम् ॥ अनादिमायया ब्रह्मरूपेण ब्रह्म न ह्यवेत् ४२४

स्य तद्रतगौरत्वस्य तत्प्रकाशकदीपस्य च एषां भिन्नानामनात्मता प्रतीत्यानुभवेन सिद्धात इति ४२० किंच प्रकाशरूपे आत्मनि प्रकाशाभ्युपगमो जडमानाय आत्मभानाय वा नाद्यः आत्मप्रकाशेनेव निर्वाहात् अंत्येऽनवस्थापादिका जडत्वापत्तिरित्याह अन्यत इति । प्रकाशेऽन्येन बोध्यमाने स्वीकृते सत्यप्रकाशता जडत्वे स्यात् चाक्षुषवृत्त्यवच्छिन्नचिद्रास्य दीपवदिति तथाच प्रकाशस्य प्रकाशांतरभास्यत्वानियमेऽनवस्थापत्तिरिति भावः ४२१ फलितमाह तत इति । तत उक्तयुक्तः अयमानंदरूप आत्मा स्वयं प्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षप्रकाशः सर्वभासकत्वाच्च सदैव सन् सद्रूपस्य चाभावोऽसाक्षिको नांगीकर्तुं शक्यते येन तदभावोऽज्ञानं स्यादिति भावः । नन्वात्मा शून्यरूपोऽस्तु तद्वैश्वप्रकाश इत्याशंकां व्याघातेन वारयति असतीति । असति शून्ये न रशृंगवदात्मतानं संभवति अधिष्ठानत्वाद्यनुपपत्तेः सर्वत्रासदवगाहि प्रतीत्यापत्तेश्चेति ४२२ एवमज्ञानस्याभावरूपताऽसंभवाद्भावरूपत्वं प्रदर्शयति तत्र बुद्ध्यासफलं ब्रह्मविद्यां निरूपयति स्वयं प्रकाशस्येति । स्वयं प्रकाशस्य सद्रूपस्य आनंदाभिन्नात्मना स्वरूपवंतः अतएव भेदश्च न्यस्य वस्तुनो विद्या तदाकारा चित्संवलितवृत्तं ब्रह्मविद्येत्युक्ता ४२३ एतां विद्यां विनात्मभूतमपि ब्रह्म संसारात्तरक्षति 'स एनमविदितो न भुनक्ति' इति श्रुतेरित्याह संतमिति । सचिदानंदाद्वयरूपमेवमात्मानं प्रापयावृत्तं ब्रह्म कर्तृद्वयतो ब्रह्मरूपेणाविर्भूय न अवेन्नरसेत् तस्मान्मायानिवर्तकं ब्रह्मविद्यार्थं यत्नो विधेय इति भावः ४२४

॥ ३९ ॥

समष्ट्युपाधिकनिष्ठं विशेषमाह कारणोपाधीति । तद्वत्कारणाज्ञानसमष्ट्युपाधिकमीश्वरसंज्ञं सत्तथा मृत्युसंज्ञं हिरण्यगर्भशरीरगतं सत्स्वयमेवोपदेशं विना वेदांतां तानुसंधानाद्बुध्यत उक्तां विद्यां प्रा
प्तमित्यर्थः । तत्रापि कारणाज्ञानस्य संक्षेपशरीरकोक्तीत्याहमज्ञइत्यहंकारोहमन्तरेणावरणाव्यामोहकारणत्वाभावादीश्वरेवाहंकाराभावात्सर्वज्ञतयानिःश्वसिततुल्यवेदानुसंधानं संदेहं हिरण्यगर्भस्य
तुकार्याभिमानात्किंचिदावरणमनुभूयस्मृतवेदार्थानुसंधानमिति विशेषो बोध्यः ४२५ स्वयं विबोधेदृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यथाभयव्यथाशब्दनोदनाद्वाराजांगरणनिमित्तैर्जलादिभीरहिते उत्कृष्ट
देशे सुप्तोऽनुप्यः स्वप्नान्पश्यन्गाढं सुप्तावापरेणानुत्थापितः स्वयं विबुध्यते जागरणं लभते इति द्वयोरर्थः ४२६ । ४२७ दार्ष्टान्तिके योजयति तथेति । तथा कारणसमष्टिसूक्ष्मसमष्टिरूपोपाधिद्वयस्थोऽपि
ब्रह्मात्मपदार्थः परः पुरुष आत्मनैव स्वयमेव आत्मविज्ञानादात्मविद्यालाभादात्मानं प्रतिपद्यते प्राप्नोति ४२८ न नूक्तविधया सर्वज्ञस्याप्युपाधिद्वयस्थस्य परमेश्वरस्य कथं सृष्ट्यादिकारणव्यव्यापाराभा
वादित्याशंकां सोपाधिकेऽस्त्येव कर्मेति प्रदर्शयन् वारयति शयानइति । शयाने स्वप्नान्पश्यति गाढं सुप्ते वा व्यष्ट्युपाधिकेऽपि स पुरुषेयादृशं कर्म स्वप्नपदार्थं सृष्टिबीजभूताज्ञानाननुभवः सन्निधिमन्त्रेण प्राण
धारणमित्यादिरूपं वर्तते तथा परमेश्वरेऽपि समष्ट्युपाधिके बोध्यमित्यर्थः ४२९ उपाधिविमुक्ते तु निर्गुणत्वान्न कुत्रचिदपि कर्मेत्याह सुप्तेति । यथा स्वप्नसुप्तोऽपि रूपाधि विविक्ते निर्गुणे पुरुषेन किंचिदपि

कारणोपाधिसंस्थंततथा मृत्युशरीरगम् ॥ वेदांतार्थपरिज्ञानात्स्वयमेवव्यबुध्यते ४२५ यथाशयानोमनुजोजलवृक्षविवर्जिते ॥ चतुर्विधप्राणिजातैरहितेवायुना
पिच ४२६ स्वप्राज्ञानाविधान्पश्यन्नज्ञानेनसमावृतः ॥ सर्वविज्ञानशून्योवास्वयमेवविबुध्यते ४२७ तथोपाधिद्वयस्थोपिब्रह्मात्मापुरुषःपरः ॥ आत्मनैवात्म
विज्ञानादात्मानंप्रतिपद्यते ४२८ शयानेयादृशंकर्मतादृशंपरमेश्वरे ॥ उपाधिद्वयसंस्थेपिविद्यतेनात्रसंशयः ४२९ सुषुप्तेवायथास्वप्नेनिर्गुणेपुंसिकर्मन ॥ कार
णेवाथवासूत्रेनिर्गुणेतन्नविद्यते ४३० अन्तःकरणभोगार्थयद्वदन्नप्रबुध्यते ॥ तथाजीवात्मभोगार्थदेवएषप्रबुध्यते ४३१ प्रबुध्यगुरवोयद्वत्प्रवर्ततेसुखायनः ॥
उपाधिद्वयसंस्थःसन्नीश्वरोपितथैवसः ४३२ आश्रमान्हियथादयुर्नानाकेशकरानपि ॥ सुखायैवतथैषोपिदद्याद्देहेंद्रियादिकम् ४३३ गुरुत्वंपालयन्नाशिष्योयथो
दकंसुखंव्रजेत् ॥ ईश्वरोक्तंतथादेहीकुर्वन्सुखमवाप्नुयात् ४३४ एकएवशयानःसन्नब्रह्मात्मानंविदन्नपि ॥ पुरुषःसृजतेस्वप्नेविश्वमेतच्चराचरम् ४३५

कर्म तथा कारणोपाधिके सूक्ष्म समष्ट्युपाधिके सूत्र संज्ञे वातद्विविक्ते निगुणे तत्कर्म नेति ४३० उक्तब्रह्मविद्यायाः सर्वज्ञताप्रयोजिकायाधारणमपि ईश्वरस्य नित्यमुक्तस्य परार्थमेवेत्याह अंतरिति । यद्वद्व
व्यष्टिसंघाते अभोक्तुः पुरुषस्य प्रबोधो जागरणमन्तःकरणनिष्ठस्थूलभोगार्थतथा देवस्य परमेश्वरस्य प्रबोधो जीवानां भोगार्थ इत्यर्थः ४३१ ईश्वरस्य सृष्ट्यादिप्रवृत्तिः परार्थैवेति सदृष्टांतमाह प्रबुध्येति ।
यथालोकैरुगवः प्रबुध्य प्रकृष्टबोधं लब्ध्वा स्वार्थनिरपेक्षाः संतो नः शिष्याणां सुखायैव प्रवर्तते तथेश्वरोपि जीवानां भोगायेति ४३२ यद्येवं कथं तर्हि देहकारा गृहेषु जीवान्पातयतीति शंका मपि दृष्टांतेन वारयति
आश्रमानिति । यथा दृष्टानानां क्लेशशालिनोऽप्याश्रमान् ब्रह्मचर्यादिवर्मान् गुरवः शिष्येभ्यो दिशंति सचोपदेशः शिष्याणां शुद्धिद्वारा सुखायैव भवति तथेश्वरोऽप्यवश्यमभोक्तव्यकर्मणां भोगाय अपवर्गाय च जीवे
भ्यो देहादिकं दिशतीत्यर्थः ४३२ अभ्युदयनिःश्रेयससाधनं च वेदादिरूपेणोपदिशति यदनुतिष्ठंतो जीवाः सुखिनः स्युरित्याह गुरुकृतिमिति । यथा गुरुकृत्पालयन् यथा वदनुतिष्ठन् शिष्य उदकं उत्तरफल
काले सुखी भवेत्तथेश्वरोऽक्तमपीति ४३४ ननु हेतुभानविरोधि न्यायिद्यमानित्यमुक्त ईश्वरः कथं सृष्ट्यादिकरोतीति शंका मपि दृष्टांतेन परिहरति एक एवेति द्वाभ्यां । यथा एक एव शयानो ब्रह्मविदपि स्वप्रभो
गपदप्रत्ययकर्मिणो दासत्वे भविष्यन्मुने तथेश्वरोपि । एतावन्तु विशेषः ब्रह्मविदः स्वहिमप्रसीदयन् कृतपूर्वाभिकर्मान्निप्रयोजकानि ईश्वरस्य तु जीवसंघीयैवेति प्रतीयते ॥ ४३५

४३६ उक्तमेव स्पष्टयति अलमेति । यथाज्ञानविद्याभ्यासेनालपबुद्धो भोबुद्धाविद्यादेव विद्यासुभाविद्ययादयः ।

ਟੀ० ਅ

४

॥ १९

४३६ उक्तमेवस्फुटयति अलुप्तेति । यथाब्रह्मविद्याभ्यासेनालुप्तब्रह्मबोधोब्रह्मवित्स्वावेवनिष्कामश्चाविद्यापुरुषः शयनेस्वप्नरूपेसंवीक्ष्यसंयोगालोच्यलीलामात्रेणानायासेनरथादीन्सृजतेएवंपरमेश्वरो
पिनित्यमुक्तः प्राण्यदृष्टवशादीक्षणपूर्वकंजगत्सृजतीतिद्वयोरर्थः ४३७ । ४३८ ननुशुक्तिस्तत्त्वज्ञानेनरजतमिवसमष्ट्युपाधेरीश्वरस्यब्रह्मात्मविज्ञानेनविश्वंशुतोनिवर्ततइतिशंकापिब्रह्मवित्स्वप्नदृष्टते
नपरिहृतेत्याह यथास्वप्नेतित्रिभिः । यथासोऽलुप्तप्रबोधोविद्वान्स्वप्नं विलोक्यन्सन्नात्मानंतथास्वप्नस्वप्नदृष्टपदार्थजातंचभेदेननपश्यति तस्यचहृतिज्ञानेपिस्वप्नोनीयते इति किं अहंशयनंगतः सन्
सकलंविश्वंमदात्मकंअहमेवात्मास्वरूपंयस्यएतादृशंपश्यामीतिद्वयोःसंबंधः ४३९ । ४४० तद्वदिति । तथाब्रह्मईश्वरःसंसारिनिर्वाह्यतयास्थितेप्यानंदरूपमात्मानमद्वयंपश्यति अदःदृश्यंस्थूलसूक्ष्मा
त्मकमात्मनोभिन्नंनपश्यति अस्थेश्वरस्यइदंसर्वमदात्मकमित्याकारकज्ञानेप्येतद्विश्वंनीयतेइति । अत्रदृष्टान्तादृष्टांतिकयोःस्वीयपरकीयकर्मणामपिस्थितिहेतुतोक्तानविस्मर्तव्या ४४१ एवमेकात्म्य
सिद्धांतैस्तिकल्पितबंधमोक्षव्यवस्थापिविद्वत्स्वप्नदृष्टांतैर्नोपपादनीयेत्याह विदुषइतिद्व्याभ्यां । यथाअलुप्तब्रह्मात्मविज्ञानंयस्मिन्नेतादृशोविदुषोब्रह्मविदःस्वप्नेस्वप्नावलोकितःस्वप्नकल्पिताःकेचिजी
वाःप्रमातारःअस्यविदुषोविदेहमोक्षंविनापिविमुच्यंतेमुक्ततयामन्यंतेतेभ्योभ्येसंसारस्थितिप्रयोजकावद्धाःसंतितत्त्वेनमन्यंतेइति ४४२ एवमिति । एवमीश्वरेअमुक्तेसंसारनिर्वाहकत्वेनस्थितेपि

माययैवयथातद्वदीश्वरोप्येकएवहि ॥ जानन्नात्मानमखिलंसृजतेभूतभौतिकम् ४३६ अलुप्तब्रह्मबोधःसन्नाप्तकामोयथापुमान् ॥ लीलयैवचसंवीक्ष्यसृजतेशयने
थतत् ४३७ एवमेषजगत्स्रष्टाप्राप्तकामोविदन्नपि ॥ ईक्षित्वासकलंविश्वंसृजतेभूतभौतिकम् ४३८ यथास्वप्नदृष्टायांसविद्वान्स्वप्नंविलोकयन् ॥ आत्मानंचतथा
स्वप्नंनभेदेनप्रपश्यति ४३९ अहंसकलंविश्वंपश्यामिशयनंगतः ॥ मदात्मकमितिज्ञानेनचस्वप्नोविलीयते ४४० तद्वद्ब्रह्मापिसंसारिआनंदात्मानमद्वयम् ॥
नपश्यत्यात्मनोभिन्नमदःसदसदात्मकम् ॥ अहमेवेदमित्यस्यज्ञानेप्येतन्नलीयते ४४१ विदुषोऽलुप्तविज्ञानेस्वप्नेस्वप्नावलोकितः ॥ केचिजीवाःप्रमुच्यंतेह्यस्य
मुक्तिंविनापिहि ॥ अन्येबद्धाश्चसंत्यन्नस्वप्नसंस्थितिहेतवः ४४२ एवमीशेह्यमुक्तेपिमुच्यंतेऽत्रमुक्षवः ॥ बद्धाश्चकेचिद्वर्ततेसंसारस्थितिहेतवः ४४३ अलुप्तात्मा
वबोधस्यस्वप्नेयद्वन्नविद्यते ॥ बंधमोक्षादिकंकिंचित्पश्यतोन्नजडाजडम् ४४४ नापितैर्नप्रदृश्यानांबंधमुक्तिजुषामपि ॥ विचारेसतिजीवानांभिन्नाभिन्नविद्या
मपि ४४५ विचारेसतिनैवंस्याद्वेधमोक्षादिकंसदा ॥ ईश्वरस्यनजीवानांबंधमुक्तीप्रधारिताम् ४४६ स्वप्नेयथोपदेशस्यवैयर्थ्यंनैवविद्यते ॥ बहून्प्रतितथाचा
पिशस्त्रादेश्चनविद्यते ४४७

लिप्ताबंधमोक्षव्यवस्थाबोधेत्यर्थः ४३ परमार्थतस्तुबंधमोक्षादिकंदृष्टांतैर्दृष्टांतिकेननास्ति ननिरीधोनचोत्पत्तिरित्यादिश्रुतेरित्याह अलुप्तात्मैतित्रिभिः । यथाऽलुप्तात्मविज्ञानकस्यविदुषःस्वप्नेजडा
जडरूपंविश्वंपश्यतोप्यत्रात्मनिकिंचिद्वेधमोक्षादिकंनवर्ततेवस्तुतोबंधाभावादेवेति ४४४ नापीति । नकेवलंविदुषएवबंधाद्यभावःअपितुतैर्नस्वप्नदृष्टायांकल्पिताएतेभिन्नदृशोबंधभाजःएतेऽभिन्नदृ
शोमोक्षभाजइतिपरमार्थविचारैक्रियमाणेतेषामपिबंधादिकंनविद्यतेआत्मनो नित्यमुक्तस्यैकत्वादेवेति ४४५ विचारेइति । एवंविद्वत्स्वप्नदृष्टस्तुविचारेक्रियमाणेईश्वरस्यनबंधमोक्षादिकंनवाजीवानां
कीदृशानां बंधमुक्तीबंधंमोक्षंचप्रतिधावतांशीघ्रंसाधनैर्गच्छतामिति ४४६ ननुपरमार्थतोयदिवंधाद्यभावस्तर्हिशास्त्रस्यवैयर्थ्यमाफतितमित्येन्नाज्ञानप्रतिसार्थक्यादितिस्वप्नदृष्टांतैर्नैवाह स्वप्नइति ।
यथास्वप्नेबहवउपदिष्टार्थानुष्ठानेनाभ्युदयनिःश्रेयसेप्राप्नुवन्तेतदृश्यंतेतामत्युपदेशस्यतत्रैवार्थं तथाजागरणोपिशास्त्रवेदःआदिपदेनस्मृत्यादयस्तेषांनैववैयर्थ्यंविद्यतेअज्ञानामधिकारिणांलाभादिति ४७

विदुषःप्रतिशुशास्त्रादिवैयर्थ्यमिष्टमेवेत्याह स्वप्रेयथैवेतिद्वाभ्यां । यथाउक्तस्त्रेस्वप्रद्वष्टारविद्वांसंप्रत्युपदेशस्यवैयर्थ्यमेवतथाप्येवैयर्थ्यमुक्ततयाकल्पितादेहिनस्तान्प्रतिषोपदेशस्यवैयर्थ्यमेव
निवर्त्याज्ञानाभावात् । तथाजागरणेप्यात्मज्ञानवतःपुंसःपुरुषान्प्रतितथामहेश्वरंचप्रतिशास्त्रादेवैयर्थ्यमिष्टमेवेतिद्वयोःसंबन्धः ४४८ । ४४९ वस्तुतस्तुनशास्त्रस्यवैयर्थ्यं तद्विशालस्यसर्वोप
तिप्रवृत्तौस्पात् शास्त्रंतुयथोत्सर्गाऽपवादविषयंपरिहृत्यप्रवर्ततेतथानधिकारिणःपरिहृत्यैवप्रवर्ततेइत्याशयेनसर्वसंमतं सर्वत्राधिकाराभावंप्रतिपादयति सर्वाधिकारतेति । सर्वत्राधिकारःफलार्थम
नुष्ठेयतारूपोयस्यतत्सर्वाधिकारंतस्यभावःसर्वाधिकारतासाएकस्यापिकस्यचिदपिशास्त्रस्यनास्ति । हियतोवैश्यस्तोमनामायागविशेषोवैश्याधिकारिकत्वादाजानंब्राह्मणंचापेक्ष्यर्थेएवेति ४५०
वैश्येष्विति । वैश्येष्वपिनसर्वैष्वैश्यस्तोमःसफलःकिंतुअर्थित्वंफलकामत्वंमादिपदेनशक्तत्वंपतित्यादिदोषराहित्यंचगृह्यते एतादृशविशेषणवतोवैश्यानपेक्षैवसफलः अर्थित्वादिमान्वे
श्यस्तुवैश्यस्तोमेनकृतार्थःस्यादेव इयंन्यवस्थाकचिदप्यन्यथानभवतीति ४५१ विज्ञेयाइति । यतएववैश्यस्तोमवदेवब्राह्मणाद्यधिकारिकाएववृहस्पतिसवादयः आदिपदेनराजसूयादयः एते
सार्थकाज्ञेयाः । तथामोक्षशास्त्रमपिसाधनचतुष्टयसंपन्नेज्ञानवर्जितेजिज्ञासौसार्थकमिति ४५२ योयोदेवानामित्यादिवाक्यार्थमाह ब्रह्मसर्वात्मतामितिदशभिः । ब्रह्मकारणसूक्ष्मसमष्ट्यु

स्वप्रेयथैवविद्वांसंस्वप्रद्वष्टारमेवहि ॥ उपदेशस्यवैयर्थ्यमुक्तानन्यांश्चदेहिनः ४४८ तथाजागरणेपिस्याच्छास्त्रादेर्वैयर्थ्यतासदा ॥ आत्मज्ञानवतःपुंसोह्यपेक्ष्यच
महेश्वरम् ४४९ सर्वाधिकारताचात्रनैकस्यापिहिविद्यते ॥ वैश्यस्तोमोयथाव्यथोराजविप्रावपेक्ष्यहि ४५० वैश्येषुचनसर्वेषुह्यर्थित्वादिविशेषणात् ॥ वैश्या
नपेक्ष्यवैश्यःस्यात्कृतार्थोनान्यथाकचित् ४५१ विज्ञेयाःसार्थकाह्येववृहस्पतिसवादयः ॥ मोक्षशास्त्रंतयैवस्यात्सार्थकंज्ञानवर्जिते ४५२ ब्रह्मसर्वात्मतांप्राप्त्यर्थे
वब्रह्मविद्याया ॥ विराडादिस्तथाप्राप्तःप्राप्स्यन्प्राप्नोतिचापरः ४५३ कचित्स्वभक्ततोविद्याभवेद्यद्विहायसि ॥ पक्षिणांगमनंनरीरेमत्स्यानांवापिजन्मतः ॥
४५४ पूर्वपुण्यविपाकेनकचिदेषाप्रजायते ॥ यशआदिसुखंयद्वज्जायतेयौवनादिषु ४५५ गुरुशास्त्रोपदेशेनसर्वेषामेवजायते ॥ नेत्राभ्यांहियथैवस्याद्रूपज्ञानम
निंदितम् ४५६ स्वयंभातायदाविद्यायदावाकर्मजाभवेत् ॥ तत्रापिप्रथमंशास्त्रंभातिपश्चादियंततः ४५७

पाधिकंयथाब्रह्मविद्यायासर्वात्मभावंप्राप्तंयथास्थूलसमष्ट्युपाधिकोविराट्प्रभृतिर्मन्वादिरपिबिद्ययासर्वात्मतांप्राप्तः कश्चित्प्राप्स्यन्प्राप्तोभविष्यतीतियावत् अपरोऽनुनाप्राप्तइति ४५३ एवं
ब्रह्मविद्यायाःफलेविशेषाभावेप्युत्पत्तौविशेषंदर्शयति कचिदितित्रिभिः । कचिद्विराट्पिलसनत्कुमारादौस्वभावतःनिसर्गादांगंतुकनिमित्तमनपेक्ष्यैवेतिथावत् ब्रह्मविद्याजायते । यथापक्षिणामा
काशगमनकौशलंमत्स्यादीनानीरगमनकौशलंचजन्मतएवप्रभवतितद्वदिति । तत्रविराट्विषयिका 'ज्ञानमप्रतिघंयस्यवैराग्यंचजगत्पतेः । ऐश्वर्यंचैवधर्मश्चसहसिद्धंचतुष्टयम्' इतिस्मृतिः अ
चिद्दामदेववाल्मीक्यादेदेशकालनिमित्तवशाभिन्त्यक्तफलाभिमुखपूर्वपुण्यतोविद्याजायते यथायौवनादिकालेपुण्यविपाकात्तयशोधनपुत्रादिसुखंजायतेतद्वदिति ४५५ गुर्विति । गुरुशास्त्रोपदेशोप
जातृविपुण्यपरीपाकजावायदविद्यातत्रापिशास्त्रविद्यातःप्रथमंभातिपक्षिणामाकाशगमनोपयोगिपक्षवत् स्वभावतएवेत्याद्यवधारणंशुशास्त्रालाभेष्टमभ्ययनादिरूपसाधनंवारयतीतिभावः ४५७

एवमन्यभिचरेववाक्यतात्पर्यावधारणरूपश्रवणस्यश्रोतव्यहत्यादिश्रुतिसिद्धाकारणताउपपन्नेत्याह ब्रह्मविद्येति । ततोऽन्यभिचारात्सर्वेषूपक्षेषुकचित्स्वभावइत्यादिनोक्तेपत्रिपश्चत्वरूपरूपज्ञानम

एवमन्यमिचरिचवाक्यतात्पर्यायधारणरूपश्रवणस्य श्रोतव्यइत्यादिश्रुतिसिद्धाकारणताउपपन्नेत्याह ब्रह्मविद्येति । ततोऽन्यमिचारात्सर्वेषुपक्षेषु कचित्स्वभावइत्यादिनोक्तेषु त्रिषु श्रवणरूपउपायसु
 सिंप्रतिभोजनवन्नियतः व्यापकइत्यर्थः ४५८ ब्रह्मविद्यास्वरूपमभिनयति । ब्रह्मेति । बृहत्तेर्यातोऽस्ते श्रस्वारस्यात्सर्वाधिकसर्वातिरूपो ब्रह्मात्मशब्दयोर्युक्तः स एवार्थो ब्रह्मात्मशब्दाभ्यां त
 ज्ञान्यबुद्धिभ्यामपि विनिर्मुक्तः सन्नहंशब्दवाच्यार्थो तर्गतजडांशहीनो हंभवामीतीयमेवमाकाराब्रह्मविद्याविज्ञैरुक्तेति ४५९ इयं विद्या उत्पन्ना सती फलप्रदाने जात्यादिकं नापेक्षते इत्याह अनयेति त्रि
 भिः । अनया विद्यया यथा ब्रह्मसर्वात्मकमभूत्तथान्योपि यः कश्चित्सर्वात्मको भवत्येवेति ४६० मानवइति । स्पष्टम् ४६१ ब्रह्मेति । भगवद्गीतास्वप्युक्तं ' बहवो ज्ञानतपसापूता मद्भाव
 मागताः ' इति ४६२ उक्तविद्याफले वामदेवानुभवोपि मानमित्यर्थपरस्य तद्वैतदित्यादेरर्थमाह परोक्षमिति । इदं विद्याफलं सर्वेषां ब्रह्मवेदिनां परोक्षं न भवति किंतु विद्योत्तरक्षण एवोपलभ्यतइति ।
 यतोस्माकमन्यतमोगर्भ एव विद्याफलं सर्वात्मतारूपं पश्यन् सन्नस्माकमनुग्रहार्थं विद्याफले विश्वासं जनयन्निदं वक्ष्यमाणं वाक्यमस्मान्प्रत्यब्रवीदिति द्वयोरन्वयः ४६३ । ४६४ वामदेव उवाच ब्राह्म

ब्रह्मविद्यासमुत्पत्ता उपायः श्रवणं ततः ॥ नियतः सर्वपक्षेषु तृतीयद्विभोजनम् ४५८ ब्रह्मात्मशब्दधीशून्यउक्तो यो बृहत्तेरतेः ॥ अर्थो भवामिनान्यो हंशब्दधीविष
 योजडः ॥ ब्रह्मविद्येयमाख्याता विप्रैः सूक्ष्मार्थदर्शिभिः ४५९ अनया हियथा ब्रह्मसर्वात्मकमभूद्वितत् ॥ सर्वात्मकस्तथान्योपि स्यात्तथैव न संशयः ४६० मानवो
 वामुनिर्वापि देवो वादानवोथवा ॥ धीमानन्योपि यः कश्चिद्ब्रह्मस्या ब्रह्मविद्यया ४६१ ब्रह्मसर्वात्मकं प्राप्ता बहवो त्रिद्विजोत्तमाः ॥ असुरा मुनयः सर्वे ब्रह्मास्मीत्यात्मवो
 घनात् ४६२ परोक्षं नेदमस्माकं सर्वेषां ब्रह्मवेदिनाम् ॥ वामदेवः स्थितो गर्भे कश्चिदस्मासु स द्विजः ४६३ अनुग्रहार्थमस्माकं विश्वासं जनयन्निदम् ॥ अस्मान्प्रत्य
 ब्रवीद्वाक्यं पश्यन् सर्वात्मतामिमाम् ४६४ ब्राह्मणाः शृणुतां त्रैतद्विश्वासाय वदामि यत् ॥ युष्मभ्यं ब्रह्मविद्याया हेतौ प्राप्ता समाप्यताम् ४६५ वामदेवो भवदृष्ट्या ग
 र्भेतिष्ठामि संप्रति ॥ त्यक्तपूर्वशरीरः सन् भवतां कश्चिदेव हि ४६६ भवतां मम चाप्यासीदुपदेशो महात्मनाम् ॥ विषयांधधियः सर्वे दृष्टवन्तो न किंचन ४६७ हृदयस्थं
 स्वमात्मानं जात्यंधाः स्वकरे यथा ॥ न पश्यन्ति मणिं संतमादित्य समवर्चसम् ४६८ तेन दोषेण मे देहकारा गृहमदः परम् ॥ जातं तद्भवतां मा भूद्यत ध्वं स्वात्मबोधने
 ४६९ ब्रह्मविद्यासमुत्पत्तौ सदा सर्वात्मता भवेत् ॥ विश्वासार्थमहं वक्ष्ये प्राप्तां सर्वात्मतां द्विजाः ४७०

णा इति त्रयोदशभिः । भो ब्राह्मणाः यदहं युष्मभ्यं वदामि तन्मत्संनिधिं प्राप्ताः संतो गृह्यं शृणुत । कस्मै वदामि ब्रह्मविद्यायाः हेतौ फले विश्वासाय । फलस्य हेतुत्वमध्ययने न वसतीत्यादौ प्रसिद्धं ।
 किं कृत्वा वदामि तां विद्यां सम्यक्प्रतिबंधराहित्यं यथा स्यात्तथा आप्यलब्धेत्यर्थः ४६५ वामदेवइति । अहं भवतां दृष्ट्या भवतां मध्ये कश्चिदन्यतमो वामदेवनामा त्यक्तपूर्वशरीरः सन् संप्रति अधुना ग
 र्भेतिष्ठामि । स्वदृष्ट्या तु सर्वात्मास्मीति भावः ४६६ भवतां ममेति । पूर्वशरीरे मम भवतां च सनकादि महात्मभिः कृत उपदेशः सम आसीत् तदानीं सर्वे वयं विषयांधधियः संतो हृदयस्थमपि स्वमा
 त्मानं न दृष्टवन्तः यथा जन्मांधाः करेपि स्थितमुज्ज्वलं मणिं न पश्यन्ति तद्वदिति द्वयोरन्वयः ४६७ । ४६८ तेनेति । तेन प्रतिबंधवशादात्मसाक्षात्कारालाभरूपेण दोषेण मे अदेह रूपं कारा गृहं जातं
 तदेहकारा गृहं भवतां यथामाभून्न भवेत्तथा बोधेयतध्वमिति ४६९ न च विद्याफले संशयो मयानुभूतत्वादित्याह ब्रह्मविद्येति । सदा सर्वकाले पुनतु कृतयुगादावेवेति नियमः तत्र भवतां विश्वासार्थमहं
 विद्याफलं सर्वात्मतां वक्ष्ये इति ४७०

वामदेवसूक्ताद्यङ्गत्रयार्थमाह अहंमनुरितिसप्तभिः । मनुःस्वार्थमुवादिहमेवाभूवं तथासूर्योहमेव तथाकक्षीवान्नाम्नाप्रसिद्धोमुनिरप्यहमेवेति ४७१ कुत्समार्जुनेयमित्यंशस्यार्थमाह शुक्लानामिति । शुक्लानामर्जुनपदोक्तानां दीप्तिमतां सूर्यादीनां यत्कुत्सं कुत्सपदार्थमाह गोप्यमिति । तमेव भांतमित्यादिश्रुतेरादित्याभासकमपि यत्तत्त्वमादित्याद्यैर्यवहारभूमौ प्रकाशकतया प्रसिद्धे रपावृतमिव तदहमस्मीति एतेन तत्पदार्थभावो दर्शितः । अथ क्रञ्जे इति पदेन आत्मेनेपदगत्यर्थं क्रजिधातोर्लुङ्गत्तमपुरुषैकवचनप्रयोगरूपेण त्वंपदवाच्यजीवरूपतामाह अहंसं सरेति । अहमेवास्मिन्संसारमंडले जात उपाधिजन्मना जन्माभिमानासन्नुवाच लोकगतयोनि संहर्षं नितरां गच्छामीति ४७२ अहंकविरित्याद्यंशस्यार्थमाह क्रांतेति । क्रांता प्रसूता दृष्टिर्यस्य स तथा उशनाशुकः । अहंभूमिमदामाद्यायेत्यर्थमाह जामदग्नयेति । जामदग्नयः परशुरामः । सर्वज्येष्ठाय आद्याय कश्यपाय अदांदत्तवानस्मीति ४७३ अहंवृष्टिदाशुपे मर्त्यायेत्यर्थमाह अहंचतुर्विधायेति । चतुर्विधाय जरायुजादिरूपाय कर्मकारिणे द्वाशुधात्त्वर्थदानादिकर्मकृते जंतवे मेघः सन्वृष्टिददामीति । कीदृशीं वृष्टिम् सम्यगसम्यग्रूपेण सुकृतदुष्कृतफलानां शरीरोत्पत्तिनिमित्तत्वेन वा सुखदुःखदाम् ४७४ अहमपो अनवा इत्यर्थमाह अंतरिति । ज्यवयवोलोकस्त्रिलोकस्तस्यांतःस्थावहिस्थाश्च एता अपोजलानि नयामि आकृष्टाः करोमि वैश्वानरादिरूपायांतर्बहिःस्थितसूर्यात्मनेति ४७५

अहंमनुस्तथासूर्यः कक्षीवानप्यहंमुनिः ॥ अर्ताद्रियार्थद्रष्टृत्वासिद्धो ब्राह्मणो हियः ४७१ शुक्लानां दीप्तिभाजां स्यात्कुत्संगोप्यमहंसदा ॥ अहंसंसारचक्रेस्मि
न जातो गच्छामि सर्वदा ॥ नितरां यो निसाहस्रमुच्चावचगतं हियत् ४७२ क्रांतदृष्टिरहंतद्रदुशनाभार्गवो हियः ॥ जामदग्न्यवपुर्भूत्वा सर्वज्येष्ठाय वै पुरा ॥ कश्य
पायक्षितिं सर्वामदां वितेन पूरिताम् ४७३ अहंचतुर्विधायास्मै जंतवे कर्मकारिणे ॥ वृष्टिं ददामि मेघः सन्सुखदुःखप्रदां सदा ४७४ अंतर्बहिश्चरो नित्यमहंसूर्य
स्वरूपपट्टक् ॥ अंतर्बहिस्त्रिलोकस्थानयाम्येता अपः सदा ४७५ मामेव शरणं प्राप्तेः शक्राद्याः सर्वदेवताः ॥ दैत्याभिभूता जननीयथा बालाः क्षुधार्दिताः ४७६
शंबरस्यासुरेन्द्रस्य नवतीस्तु नवाधिकाः ॥ मायाभयं करीर्नित्यं देवतानां दुरात्मनः ॥ व्यधमंतारको यद्वत्तम एतदुरासदम् ४७७ इत्यादिना हि भो विप्राः स्वात्म
नः सर्वभावताम् ॥ वामदेवो वदत्यंतः स्मृतौ नो वर्ततेऽधुना ४७८ एवं ते कथयन् विप्राः शक्रब्रह्मात्मबोधने ॥ अथापि ब्रह्मवितस्मात्सर्वात्मैव प्रजायते ॥ यः कश्चि
दपि देवो वा दानवो मनुजोऽथवा ४७९

वशानामदेवासोनुकेतमायन्नित्यर्थमह मावेति । वशकांतोवशानरक्षामिच्छंतःशक्राद्यादेवामभिवमहेष्वरूपंशरणंगताअन्नमिच्छंतोबालजननीमिवेति ४७६ अहंपुरइत्याद्युगर्थमाह
शंवरस्येति मंदमनायासेनस्यतिअसुरान्हंतीतिमंदसानःस्वामिकार्तिकेयस्तद्रूपःसंस्तारकासुरपक्षपातिशंवरस्यनवाधिकनवतिसंख्यामायामयीःपुरःदेवभयंकरीर्व्यधमंयनाशयमितियावत् । य
थातारकःप्रणवएतद्धाईदुरासदंतमोविश्रमतिद्वदिति । इयंकथागणेशपुराणेष्वष्टा ४७७ इत्यादिनेति । आदिपदेनशततममित्यादिशेषस्यदेवोदासिप्रतर्दनाद्गीतंहतकुलशतसंख्यापूरणवीतहव्य
माश्रमेप्रविष्टंभृगुरूपोहंब्राह्मणजातोप्रावेशयंजिघांसवेपतर्दनायनात्राश्रमेऽब्राह्मणोस्तीत्यभिधानात् । प्रतर्दनेएतादृशंसामर्थ्यंकुतइत्यतआह दिवोदासमिति । यद्यतःदिवोदासवीतहव्यकुल्येभ्यो
भीतंशरणागतंभारद्वाज्ररूपोहमंत्रारक्षितवानस्मि पुत्रकामेष्टत्राप्रतर्दनाख्यपुत्रप्रदानादित्याद्यर्थकस्यग्रहः इत्यादिनावाक्यगणेनवामदेवआत्मनःसर्वभावतांवदति वर्त्तमानसामीप्येल् तच्चनोऽस्माकं
स्मृतोऽंतःस्मृतिमभ्येविषयितासंबंधेनवर्त्ततइति ४७८ इतिह्रस्वमुपप्रह्ननफलितंदर्शयति एवंवेदइति । तेषमुद्धिताविप्राब्रह्मात्मबोधमिचारेणैवमकथयन्निति तस्माद्यःकश्चिदपिदेवादिरू

उक्तवियाफलंदेवैरपिप्रतिबद्धंनशक्यमितिप्रदर्शकस्यतत्त्वहनदेवाइत्यादिवाक्यस्पर्धामाह त्वदायाइतिदशभिः ।

उक्तविद्याफलदेवैरपिप्रतिबद्धं न शक्यमितिप्रदर्शकस्यतस्यहनदेवाइत्यादिवाक्यस्पर्थाह त्वदायाइतिदशभिः । हे शकत्वत्प्रभृतयो देवा अपि एनं विद्वांसं निर्यंतु माज्ञो लंघने अभूतिप्रदर्शनेन वशे स्थापयितु
मितियावत् नेशतेन समर्थाः । तत्र हेतुं व्याघातमाह भवंतइति । भवंतो देवा हियतः स्वमात्मानं नियंतुं न शक्ताः न ह्यभिरात्मानं दहतीति प्रसिद्धम् ४८० नन्वात्मनो नियम्यत्वाभावेऽपि विदुषः
कथं तथा त्वमिति चेद्विद्वानपि विद्यया सर्वात्मभूतत्वाद्भवतामात्मैवेत्याह भवतामिति । नन्वात्माऽऽतरो भवति विद्वांस्तु स्वदेहावच्छिन्नः कथमस्माकमात्मेति शंकां दृष्टांतेन वारयति नचेति । यथा
काशो घटाद्युपाधिविमुक्तः स नूकस्यचिदपि हृदयदेशेनास्तीति न किं त्वस्येव तथा विद्यया बाधिता विद्यकपरिच्छेदो विद्वानपि सर्वातः स्थत्वात्सर्वात्मेति ४८१ एवं विदुष आत्मत्वे च तदनिष्टप्रवृत्तिः स्व
शिरस्ताडनप्रवृत्तिवत्स्वानिष्टहेतुरेवेत्याह अस्ययदिति । अस्य विदुषः प्रतिकूलं तथाभिमतं यद्भवद्भिरणुस्वल्पमपि कृतं तत्सर्वं भवतामेव संबन्धि जायते तस्य विदुषोऽसंगस्यानिष्टमल्पमपि संबन्धि न जायते इति
४८२ उक्तं विशदयन् सर्वेषां विद्वानसंगं रूपं वास्तवं कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यभिमानिरूपं तु द्वितीयसंसर्गमाविद्यकंतत्र योग्येन संबध्यते इति न्यायेन असंगरूपोद्देशेन प्रयुक्तमपि प्रतिकूलसंसंगरूप एव निविशते इत्यत्र
दृष्टांतमाह स्मेराननमिति द्वाभ्याम् । यथा बालः स्मेरं मंदहास्युक्तं स्वस्यानन्दर्पणासंग्यपि दर्पणे सक्तं मत्वा तस्य दर्पणसंगितयाऽभिमतस्य मुखस्यानिष्टं विकृतारूपं विद्यास्य नूकरिप्यनूचिकीर्णमिति या

त्वदाया अपिशक्रेनं नियंतुं न शक्ते सदा ॥ भवंतो न स्वमात्मानं नियंतुं प्रभवो यतः ४८० भवतां सर्वदेवानां मात्मान् ब्रह्मविदीरितः ॥ सर्वात्मत्वान्न चाकाशः कस्यचि
हृदये न हि ४८ अस्ययत्प्रतिकूलं स्याद्भवद्भिः कृतमण्वपि ॥ भवतामेव तत्सर्वं भवेन्नाल्पं च तस्य तव ४८२ स्मेराननं यथावीक्ष्य दर्पणे स्वस्य बालकः ॥ तस्यानि
ष्टं विद्यास्य न स्वमात्मनः कुरुते पुरः ॥ पश्चात्तस्य न चैतेन जायते दुःखमण्वपि ४८३ दर्पणे दृश्यमानस्य मुखस्यासंगरूपिणः ॥ कर्तुरेव हितत्सर्वं भवेद्दुःखं ससाध
नम् ४८४ असंगरूपिणस्तद्विदुषो विद्यते न हि ॥ अनिष्टं किंतु भवतां भोक्तृत्वात्स्यात्ससाधनम् ४८५ अलंकाराच्छरीरे स्वे भवत्येषोऽप्यलंकृतः ॥ तिरस्का
राच्छरीरस्य प्रतिबिंबास्तिरस्कृतः ४८६ यथा तथैव भवतां विद्वान्बिंबमुदाहृतः ॥ भवंतः प्रतिबिंबानि नीरे यद्वत्प्रभाकृतः ४८७ भवंतो यद्वि कुर्वन्ति शक्रास्य विदु
षः सदा ॥ भवतामेव तत्सर्वं सुखं दुःखं न संशयः ४८८ जलेन पांसुना वापिच्छादयेद्यो दिवाकरम् ॥ तस्यैवाच्छादकं भूयात्तद्व्यव्यं नात्र संशयः ४८९

वत् । पुरः प्रथमं स्वस्यात्मनस्तथाभिमतसंघातस्य तद्विकृतारूपमनिष्टं कुरुते पश्चात्तस्य दर्पणे दृश्यमानस्य मुखस्य कुरुते एतावता दर्पणे दृश्यमानस्यासंगस्य मुखस्य न किंचिदनिष्टं जायते किंतु बालस्या
भिमानिके कर्तृत्वादिमतिसंसंगरूप एव ससाधनं सोपकरणं दुःखं जायते इति द्वयोरर्थः ४८३ । ४८४ दार्ष्टान्तिकमाह असंगेति । तथा विदुषो निःसंगस्य तदनिष्टं न जायते भवतामेव तत्कर्तृत्वाद्यभि
मानिनां तज्जायते दुःखसाधनक्रियावत्त्वेव योग्यत्वादित्यर्थः ४८५ नन्वस्मदभिन्नस्यापि विदुषो न दुःखं जायतेऽस्माकमेव तु जायते इत्यत्र किं नियामकमिति चेदुपाधिस्थत्वाभिमानलक्षणं प्रतिबिंबत्व
मेवोपाधेः प्रतिबिंबपक्षपातित्वादित्याह अलंकारादिति त्रिभिः । यथा बिंबभूतशरीरालंकारालंकाराभ्यां प्रतिबिंबस्य तथा त्वं तथा विदुषो ब्रह्मभूतस्य बिंबत्वाजीवानां च प्रतिबिंबत्वाजीवैः कृतं सुखा
दिवं जीवैरेव संबध्यते इति त्रयाणामर्थः भागवतेऽप्युक्तं 'नेवात्मनः प्रभुरलंभिजलाभपूर्णो भानं जनानां विदुषः करुणो वृणीते । यद्यज्जनो भगवते विदधीत मानं तच्चात्मने प्रतिमुखस्य तथा मुखश्रीः' इति मु
खे बिंबेश्रीः कृता सती प्रतिमुखस्य प्रतिबिंबस्य संबन्धिनी भवतीति तुर्यपादार्थः ४८६ । ४८७ । ४८८ मुखस्याबिंबस्यालंकारादिसंसर्गोऽपि विदुषो न संसर्गलोप्यतस्तत्पूजनानादिकं पूजकात्मानं प्र
त्येव सफलं धावतीति दृष्टांतेनाह जलेनेति । पांसुर्गुलिः तस्याच्छादकस्येवेति ४८९

एवंसफलंविद्यास्वरूपं दर्शितमथाविद्यास्वरूपादिप्रदर्शकस्य अथयोन्यामित्यादेर्विद्युरित्यंतस्यवाक्यस्यार्थमाह आत्मन इत्येकादशभिः । एतत्प्रसिद्धं यथाभवतितथाये आत्मनः सकाशाद्भिन्नं मत्वा देवताजातमुपासतेतेषांभेददर्शनलक्षणाविद्याशालिनां भवन्तीत्यन्तरः प्रभवः हेतुः कति ४९० उक्तविद्याज्ञानशालिनः पशुत्वं निरूपयति अज्ञानजैति त्रिभिः । अज्ञानरूपमृत्काष्ठोपादानिकास्वयं भुवापरमेश्वरेण निर्मिता इयं संसृतिरूपामहतीशाला वर्तते । कीदृशी भेददर्शिरूपाणां गवां वासस्थानमिति शेषः । कीदृशानां भेददर्शिनं अत्र व्यवहारभूमौ भवतां देवादीनामुपजीव्यानां हव्यकव्यादिरूपवृत्तिप्रदत्वेनाश्रयभूतानामित्यर्थः ४९१ कामेति । तत्रशालायां कामक्रोधादिरूपाः स्थूणाः श्रान्ताभारेण व्याकुला इव स्थिताः संति तासुकामादिरूपस्थूणासु एकाविधिनिषेधात्मकवेदलक्षणवाश्रूपांतंतिर्दीर्घरज्जुर्वद्भावर्तते कामिन एव कर्माधिकारात् निष्कामस्य तु ब्रह्मवित्त्वान्नविधिकैर्कर्यमिति भावः ४९२ तत्रेति । तत्र वाग्लक्षणदीर्घरज्जौ अधिकार्युपस्थापकब्राह्मणादिनामानि दामानि प्रतिपशुनिवेशिस्त्वपरज्जुभूतानि वर्तन्ते इति तथाच श्रुत्यन्तरं 'तस्य वागेव तंतिर्नामानि दामानि' इत्यादि । तेषु दामसु बहूनामज्ञपशूनांबद्धत्वेऽपि यागदानादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञस्तु हेतुः क्रमवतां देवादीनां कामधेनुसम इति ४९३ कामधेनुसमत्वमुपपादयति एक एवेति । यतोयं स न्यागादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञो नाकभाक्स्वर्गार्हः वीर्युष्मान् देवान् स्वाहाकारेण पितृन् स्वधाकारेण मुनीन् स्वाध्याये

आत्मनोव्यतिरिक्तयेदेवमेतदुपासते ॥ भवंतोहिनिन्यंतारस्तेषांशक्रनसंशयः ४९० अज्ञानजामहाशालागवांभेददशामियम् ॥ भवतामुपजीव्यानांनिर्मितात्र
स्वयंभुवा ४९१ कामक्रोधादयःस्थूणास्तत्रश्रांताःसहस्रशः ॥ तास्वेकैवनिबद्धेयंवाक्कंतिःसुदृढाभृशम् ४९२ तत्रनामानिदामानिपशूनांबंधनानिच ॥ काम
धेनुसमस्त्वज्ञोभवतांशक्रसर्वदा ४९३ एकएवयतोऽज्ञोयंसर्वान्वःपातिनाकभाक् ॥ पितृन्मुनींश्चमनुजान्प्राणिनोऽन्यांश्चसन्गृही ॥ स्वधास्वाहाहंतकारप्रमुखै
नित्यमेवसः ४९४ मनुजानामनेकेस्युःपशवोमनुजःसतु ॥ एकैकस्यापिभवतामेकएवपशुस्त्वयम् ४९५ चोरादिहरणाहुःखंपशोरेकस्यजायते ॥ नरस्यकिमुव
क्तव्यंसर्वेषांहरणेसति ४९६ सर्वेषांहरणयावद्भवेदुःखंकुटुंबिनः ॥ भवतांतावदेवस्यान्नस्याज्ञाननाशने ४७ उपद्रवंयथाकुर्युश्चोराणांपशुहारिणाम् ॥ अहर्निशं
नरायताइतश्चेतश्चधावताम् ४९८ ब्रह्मविद्यार्थिनांतद्ब्रह्मचर्यादिसेविनाम् ॥ उपद्रवंभवंतोपियथाशक्तिप्रकुर्वते ४९९

नअतिथीन्हंतकारेणान्यान्प्राणिनोवलप्रभृतिर्कर्मणापातीत्यर्थः । अथोअयमात्मासर्वेषांभूतानांलोकः । इत्यादिश्रुतेः ४९४ अज्ञइत्येकवचनतात्पर्यदर्शयति मनुजानामिति । मनुजानामे कैकस्यापिअनेकेवहवःपशवःस्युः भवतांदेवादीनांतुसतुसद्गृहस्थरूपोमनुजएकएवपशुः कामधेनुवत्सर्वोपकारकइत्यर्थः ४९५ एकस्मिन्नेवेत्याद्यंशस्यार्थमाह चोरादीतिपंचभिः । यथाबहुपशु कस्यनरस्यचोरादिकर्तृकैकपशुहरणेपिदुःखंकिमुतसर्वोपहरणेसति तत्रसर्वोपापशूनंहरणेयादृशंदुःखंनरस्यजायते तादृशंदुःखंसर्वपशुस्थानीयस्यनरस्यमनुष्यस्याज्ञाननाशनरूपेहरणेसतिदेवादीनां जायतेइतिद्वयोरर्थः ४९६ । ४९७ उपद्रवमिति । यथाइतस्ततोधावतापशुहारिणांचोराणामुपद्रवमिष्टसिद्धिप्रतिबंधोपायंनानाविधयत्ताःसावधानाःसंतोनराःकुर्युस्तद्भवतोदेवाअपिब्रह्म विद्याकामनयाब्रह्मचर्यादिसेविनामुपद्रवंबुद्धिविपर्ययात्मकंयथाशक्तिकुर्वतेइतिद्वयोरन्वयः । अत्रार्थश्रुतेराशयोभाष्यकारैःकाकुस्वरसूचितोर्दशितः तस्मान्मुमुक्षुर्विद्याकामःश्रद्धादिसंपन्नोदेवा धारावनपरोभवेद्यथातसद्बुद्धिप्रदानेनप्रतिबंधादक्षेयुरिति । तदुक्तं 'नदेवादंडमादापरक्षंतिपशुपालवत् । यंहिरसितुमिच्छंतिबुद्ध्यासंयोजयंतितम' इति । देवपराङ्मुखानांहिविद्यमात्रार्थंलभ्यते त दक्तं । ममादिनोवदिश्रिताःपिशुनाःकलहोत्पुकाः । संयासिनोपिदृश्यंतेदेवसंतपिताशयाः' इति । विद्यासिद्धयन्तरेणनकाचित्प्रतिबंधाशंकाज्ञानसमकालंतवात्मभावादितिप्रर्वक्तव्यम् ४९८ । ४९९

नराणामिति । यद्वत्पशुहारिणः पाटञ्चराश्वोरायेऽवध्याहंतुमशक्यस्तेनराणामप्रियास्तथाएतेविद्वांसोभवतां देवादीनामप्रिया इति । अत्राप्यात्मभूतानां विदुषामप्रियत्वानुपपत्तेः न बुद्धिभेदजनये
दज्ञानां कर्मसंगिनाम् इत्यादिशास्त्रोक्तं पिनामेव विदुषां देवदेवविषयत्वं तत्रापिसविशेषणे हीतिन्यायादिशेषणां शएवद्वेपइति बोध्यम् ५०० फलितमाह तस्मादिति । तस्माद्विद्यालाभात्पूर्वविघ्नसं
भवेपि विद्याफलस्य देवैरपि प्रतिबद्धमशक्यत्वात् अयं विद्वांसर्वात्मभूतत्वात्सर्वदेवरूपस्तथा ब्रह्मभूतत्वादेवेभ्योऽधिकश्चास्य विदुषः संनिधावनृतमात्मेतरप्रियरूपं न वदेदिति यदुक्तं तदुपपन्नमिति ५०१
अथ यो ह वा इत्यादि कंडिकाया अर्थमाह पुत्रादेरिति सप्तभिः । पुत्रादेः सकाशात्प्रियमात्मानमज्ञात्वैव यो म्रियते तस्य स्वरूपभूतोऽपि स आत्मा अज्ञातः सन्नानंदरूपाविर्भावेण तमज्ञं न पालयेत् जन्मप्रवाहा
न्नरक्षेदिति ५०२ अज्ञातमात्मानरक्षतीत्यत्र दृष्टान्तमाह अनधीतइति । यथा गुरुपुस्तकादिद्वारा सन्निहितोऽपि वेदः अनधीतः सस्वस्वरूपप्रकाशेन न द्विजं पावयति न पूतं करोति यथा वा न्यत्तु कृतं पा
गादिरूपं कर्मज्ञातमपि न कृतमननुष्ठितं सन्न फलाय प्रभवति तथात्माप्यज्ञातइति ५०३ अज्ञात्वेति । एनमात्मानमज्ञात्वा अश्वमेधादिकं महदापि कर्मकृतं सत्फलरूपेण क्षीणं भूत्वा दुःखमेव ददातीति ।
ततो नित्यानंदमिच्छता आत्मज्ञाने यत्नः कर्तव्यइति भावः ५०४ उपास्तइति । ज्ञानाशक्तौ उपासनमपि वरं उपासको ज्ञानस्योपासनस्य कर्मणश्च प्रसादेन प्रभावेण हि चित्तशुद्धिद्वारा इह ब्रह्मलोकं

नराणामप्रियायद्बद्धवध्याः पशुहारिणः ॥ पाटञ्चरास्तथैवैते विद्वांसो भवतामपि ५०० तस्मादयं सर्वदेवरूपः शक्रतथैव हि ॥ देवेभ्योभ्यधिको नास्य संनिधावनृतं
देत् ५०१ पुत्रादेः प्रियमात्मानमज्ञात्वा यो मृतिं व्रजेत् ॥ आनंदात्मप्रकाशेन सोऽपि तं पालयेन्न च ५०२ अनधीतो यथा वेदः स्वप्रकाशाद्विजोतमम् ॥ न पावयेत्
थाचान्यत्सुकृतं न कृतं च तत् ५०३ अज्ञात्वा चैनमात्मानमश्वमेधादिकं यदि ॥ कुरुते तदपि क्षीणं पुनर्दुःखं प्रयच्छति ५०४ उपास्ते योऽपि चात्मानमशक्तो ज्ञातुमंज
सा ॥ ज्ञानकर्मप्रसादेन कालाद्विद्यां समाप्नुयात् ५०५ संसारेऽपि वसन् सोऽयं नानैश्वर्यं समावृतः ॥ हिरण्यगर्भेण समः स वा भूयात्कदाचन ५०६ यद्यत्कामयते तत्तत्सू
जते जगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भोऽत्र यथा ज्ञानकर्मप्रसादतः ५०७ ब्रह्मास्मीत्यनया बुद्ध्या साक्षाद्यः कुरुते पुमान् ॥ तस्य सर्वमिदं हेयं वा तं शक्यथा तव ५०८ इतो न्य
द्यो विजानाति नासावात्मज्ञ ईरितः ॥ यथा दृष्टोऽबालाकिर्गार्ग्यो हि विदितस्तव ५०९ अजातशत्रुः शिष्यो भूदुरुत्वेन समागतः ॥ तां कथां त्वंच जानीषे काश्यां वृत्तां
महीतले ॥ ततः शक्रन विज्ञेयमन्यत्किंचित्कदाचन ५१० इन्द्रियैरुपलब्धिर्यास्थूलार्थानां प्रकीर्तिता ॥ स्थूलदेहेन तत्सर्वं भवेदात्मा यथा घटः ५११

वाकालं प्रतीक्ष्य विद्यां प्राप्नुयादिति ५०५ अवांतरं फलमुपासनस्याह संसारेऽपीति । स उपासक उपासनोत्कर्षांनुसारिण हिरण्यगर्भं साम्पपर्यंतमेतैश्वर्यं लभते इत्यर्थः ५०६ ऐश्वर्यमभिनयति यद्य
दिति । हिरण्यगर्भं यदिच्छामात्रेण कामितं सृजते इति ५०७ ब्रह्मवित्त्वीश्वररूपेण सर्वसृजनपिन किंचित्कामयते इति विशेषमाह ब्रह्मास्मीति । ब्रह्मास्मीत्याकारया बुद्ध्या या आत्मानं साक्षात्कुरु
ते तस्य विदुष इदं सर्वं दृश्यजातं हेयमेव देशकथं तव देवराजत्वाभिमानिनो वा तं न हेयमिति ५०८ अथ चतुर्थी ध्यायतात्पर्यं प्रदर्शनमुपक्रममाणो यदात्मब्राह्मणे तृतीयाध्यायगते विधिमुखेन प्रदर्शितं तत्त्वमे
तदेव मूर्तामूर्तब्राह्मणे निषेधमुखेनोच्यते इति सूचयन्न ज्ञातशत्रुब्राह्मणं व्याख्यातमिति दर्शयति इतो न्यदिति द्वाभ्यां । इतो विधिमुखेन वर्णितात्मस्वरूपादन्यत्प्राणादिरूपं या आत्मत्वेन जानाति असावना
त्मज्ञ एव बालाकिवदिति महीतले प्रसिद्धमिति शेषः । फलितमाह ततइति ५०९ । ५१० अथ मूर्तामूर्तब्राह्मणतात्पर्यार्थमभिनीय दर्शयति इन्द्रियैरिति चतुर्भिः । यास्थूलदेहेऽभिमानिन इन्द्रि
यैः स्थूलार्थानामुपलब्धिर्जागरणसंज्ञोक्ता तत्सर्वं जाग्रद्विषयत्वाद्बद्धवदनात्मेवेत्यर्थः ५११

स्वप्नेपिमांति । स्वप्नेपिमांतिमानसंमनोविकारभूतं त्रिपुटीरूपं तन्मात्रमित्युक्तं । यथाचभगवद्वाससूत्रं मायामात्रं तु कात्स्न्येनाभिव्यक्तस्वरूपत्वादिति । तदपि गंधर्वनगरोपमत्वाज्जनिमृत्युयोगा
 चानात्मेति ज्ञेयमिति ५१२ नाडीभिरिति । यः पुरीतदूपदुर्गमध्यगते हृदये नाडीद्वारेण गत्वाऽज्ञो भवति सोऽपितेनाज्ञानविशिष्टत्वेनाज्ञत्वाच्चिद्विज्ञत्वाद्धटवदनात्मा मुख्यत्वात् अभिज्ञ इत्युक्तः । विशिष्टके
 वलयोर्भेदादिति भावः । तर्हि किं स्वरूप आत्मेति पृच्छति किं त्विति । उत्तरयति स्वप्रकाशेति । सहिनिश्रयेन स्वप्रकाशरूप इत्यर्थः ५१३ सुषुप्त इति । यः सुषुप्तावस्थायां हृदये कीर्तितः
 स्वप्रकाशे तु मानसे मनसि कीर्तितः जागरणे तु स्थूलदेहे कीर्तितः स आत्मा त्रप्रकरणे हेतुक्रकथ्यते निवेद्यमुखेन निरूप्यते इत्यर्थः ५१४ अथ प्रतिपाद्यस्वब्रह्मणः सार्धं कं नाम यत्कौपीतकिर्नैद्रभयान्नोक्तमित्यु
 क्तं तावददर्शयति ज्ञानेति चतुर्भिः । सांतःकरणज्ञानेन्द्रियकर्माद्रियाणां सुप्तेर्गम्येते आगमे आदौ च यथोक्तपुत्पत्तिविनाशशालित्वमेतस्यामसत्यतास्पष्टेति भावः ५१५ प्राण इति । यद्यपि प्राणः
 सुप्तौ न लीयतेऽतएव तदेतेन जायते इति सत्यः तथापि अस्मात्प्राणादसावात्मा परः परमार्थसत्यत्वेनोत्कृष्टः ५१६ प्राणोजड इति । प्राणो हियतो जडोऽनात्मा चातएवापरोपकृष्टः एवं सति सत्यस्य सत्य
 इति नामात्मनः सिद्धमिति ५१७ प्राणावा इत्यादि श्रुत्यनुसारिणीनां मध्युत्पत्तिमाह सत्यमिति । भूतभौतिकसमुदायः स प्राणत्वाच्छ्रिणीयांतीति वत्प्राणपदार्थः सत्यस्तस्य विवर्तोपादानत्वा

स्वप्नेपिमानसंयस्यान्मायामात्रं तदीरितम् ॥ देशकालाद्यभावेन गंधर्वनगरोपमम् ॥ तदप्यनात्मेति ज्ञेयं जनिमृत्योश्च योगतः ५१२ नाडीभिर्हृदये गत्वा पुरीतदु
 र्गमध्यगे ॥ अज्ञो भवति यः सोऽपितेनानात्मा समीरितः ॥ अज्ञत्वाद्धटवत्किंतु स्वप्रकाशवपुर्हिसः ५१३ सुषुप्ते हृदये यो त्रयश्च स्वप्नेपिमानसे ॥ देहे जागरणे योऽपि स
 आत्मा शक्रकथ्यते ५१४ ज्ञानकर्माद्रियाण्यस्य ह्यंतःकरणमप्यदः ॥ जायंते च विलीयंते जंतोः सुप्तेर्गमागमे ५१५ प्राणो यद्यपि नैवायं लीयते जायते च नः ॥ सुप्तौ
 तेन भवेत्सत्यस्तथाप्यस्मादसौ परः ५१६ प्राणोजडस्तथानात्मा ततएवापरः स्मृतः ॥ सत्यस्य सत्य इत्येतदस्य नाम ततो भवत् ५१७ सत्यं वेदे स मुद्दिष्टं स प्राणं भूत
 भौतिकम् ॥ तस्यायं कारणं यस्मात्सत्यस्य ततः पुमान् ५१८ प्रत्यक्षयोग्यं लोके स्मिन्प्रसिद्धं स्थितिमतथा ॥ मूर्तं स दृष्टनाशं च सदित्येतद्विगीयते ५१९
 तस्यैतस्य समुक्तस्य सतः सार उदाहृतः ॥ मंडलं सवितुर्यो यं तापात्मा पुरुषः परः ५२० परोक्षं शास्त्रगम्यं यत्प्रसिद्धं गतिमतथा ॥ अदृष्टनाशं तज्ज्ञेयं त्यच्छब्देन स
 मीरितम् ५२१ अस्यत्यस्य समुक्तस्य सवितुर्मंडले पुमान् ॥ सार उक्तोऽत्र विद्वद्भिरधिदेव समाश्रयात् ५२२

तु पुरुषः सत्यस्य इत्युक्त इति ५१८ नन्वतस्य प्राणभूतभौतिकसमुदायस्य कथं सत्यपदार्थे तस्यांशं कांवारयन्मूर्तामूर्तब्राह्मणकंडिकापंचकस्यार्थमाह प्रत्यक्षेति दशभिः । नीरूपस्यापि ब्रह्मणः प्रति
 पत्त्युपायभूते द्दे रूपे तत्रायं रूपं चतुर्विंशे पणकंतत्र प्रत्यक्षयोग्यत्वेन लोकप्रसिद्धत्वात् सदित्युच्यते परिच्छिन्नत्वात् स्थितिमदित्युच्यते दृश्यमानावयवरचनाविशेषशालित्वान्मूर्तमित्युच्यते स दृष्टनाश
 क्त्वात् नमर्त्यमित्युच्यते इत्यर्थः ५१९ तस्यैतस्येति । तस्यैतस्यायं रूपस्य समुक्तस्य सतः स्थितत्वादि रूपेण वर्जितस्य सवितुर्मंडले सारो गोरसेन बनीतवत्प्रधानमुक्तः सर्वरूपाभिव्यंजकत्वादिति । किंत
 न्मंडलमत आह योयमिति । योयमपरोक्षस्तापात्मा तपनस्वभावः परः पुरुषः परमेश्वरविग्रहः प्रसिद्ध इत्यर्थः ५२० द्वितीयरूपमपि चतुर्विंशे पणकत्वेन दर्शयति परोक्षमिति । यद्वितीयरूपं तत्परोक्ष
 च्छब्दार्थस्य सारः सूर्यमंडलं तवर्तं लिङ्गमसमिष्टरूपो हिरण्यगर्भोऽख्यः पुरुष उक्तः तच्छरीरारंभाय सूक्ष्मभूतस्येति रिति भावः । एवमधिदेवं रूपद्वयं दर्शयति ५२१ अस्यत्यस्येति । अस्य समुक्तस्य वर्णितस्यत्यस्यत्य
 दित्युच्यते यथा नमः कोशे पुरुषशब्दप्रयोगस्तथा सूक्ष्मशरीरेऽख्यः ५२२

अध्यात्ममपि रूपद्वयं दर्शयति अध्यात्मेपीति । अध्यात्मेऽत्र संघातेऽपि स्थितयोर्द्वयोरूपयोः पूर्ववत्सारभावो बोध्यः । तदेवाभिन्नयति अतएव तस्य सारशब्दात्मा कोऽर्थः । साधनेऽत्र साधिका

अध्यात्ममपि रूपद्वयदर्शयति । अध्यात्मेपीति । अध्यात्मेऽत्र संघातेपि स्थितयोर्द्वयोरूपयोः पूर्ववत्सारभावो बोध्यः । तदेवाभिनयति स्तूपद्वयस्य सारश्रवणात्मको बोध्यः । शब्दे रेतसः सित-
स्य चक्षुषी एव प्रथमं संभवतः । इति श्रुतेः श्रुतः प्राधान्यादिति भावः । तथा दक्षिणक्षणि विशेषेण वर्तमानः परः स्थूलापेक्षया श्रेष्ठः पुमान् सूक्ष्मव्यष्टिरूपस्त्यच्छब्दार्थस्य सूक्ष्मस्य सारो बोध्यः । पूर्ववदि-
ति । इति रूपद्वयादन्यद्गतपंचकमसारमिति ५२३ सत्पदस्य त्यत्पदस्य चार्थावभिनीयदर्शयति पृथिवीति । पृथिव्यादि त्रयं प्रत्यक्षत्वात् सद्युक्तं वाग्व्याकाशौ तुरपोक्षत्वात्त्यदिति एतेन सत्त्य-
चसत्त्यमिति व्युत्पत्त्या सत्त्यशब्दस्यानुतेपि प्रयोग उपपन्न इति सूचितम् ५२३ स्थूलव्यष्टिसमष्ट्योरभेदसाराभेदमुखेनाह मंडलमिति । सवितुर्मंडलं तथा पुरुषस्य दक्षिणं चक्षुः श्रुतद्वयमभिन्नमेव मूर्त-
भूतत्रयात्मकत्वाविशेषादिति ५२५ एवं सूक्ष्माभेदोऽपि बोध्य इत्याह मंडले इति । स्थूलान्तरत्वादात्मेत्युक्तः अमूर्तः पुरुष उभयत्रैक एवेत्यर्थः ५२६ ननु क्व विधया स्थूलस्य भूतत्रयात्मकत्वे सूक्ष्मस्य
भूतद्वयात्मकत्वे च शरीरत्वं न स्यात् पंचात्मकं पंचगुणमित्यादि श्रुत्या शरीरस्य पांचभौतिकत्वं प्रसिद्धे रिति शंकां वारयन् शरीरत्वं साधयति वाग्व्याकाशादिति द्वाभ्याम् । पंचीकरणबलेन वाग्व्याकाशयोः
स्थूलेऽपि वर्तमानत्वात् स्थूलस्य देहत्वमित्यर्थः ५२७ खवाग्वोरिति । सूक्ष्मार्भकयोः खवाग्वोः सूक्ष्मरूपेण पृथिव्यादीनामपि वर्तमानत्वादमूर्तः पुरुषः सूक्ष्मदेहसंज्ञको बोध्य इति ५२८ षष्ठकं डि

अध्यात्मेऽपि च सारत्वं विज्ञेयं पूर्ववद्भूयोः ॥ चक्षुः सारः सतो ज्ञेयो दक्षिणे क्षण्यं परः ॥ पुमांस्त्यस्य च सारः स्यादसारं भूतपंचकम् ५२३ पृथिव्यापस्तथा तेजः
सद्येत्येतदुदाहृतम् ॥ वायुस्तथा तिरिक्षं च त्यदित्येतदिहोच्यते ५२४ मंडलं सवितुश्चक्षुः पुरुषस्यापि दक्षिणम् ॥ एकमेव समुद्दिष्टं मूर्तं भूतत्रयात्मकम् ५२५ मं-
डले सवितुर्योऽयं श्वायं दक्षिणे क्षणि ॥ अमूर्त एक एवायं पुमानात्मेत्युदाहृतः ५२६ वाग्व्याकाशौ सुसूक्ष्मौ तौ विद्येते भूजलाग्निषु ॥ पंचीकरणतस्तेन स्थूलं देहमि-
दं स्मृतम् ५२७ खवाग्वोरपि विद्यंते सूक्ष्मास्ते भूजलाग्नेयः ॥ तेन सूक्ष्ममिदं देहमूर्तः पुरुषः स्मृतः ५२८ सूक्ष्मदेहस्य रूपाणि वासनाजन्यनेकशः ॥ विद्यंते का-
निचितानि शक्रवक्ष्यामि तेऽधुना ५२९ हरिद्रारूपितं वस्त्रं यादृशं तादृशः पुमान् ॥ कापिकापि भवेत्सोऽयं यथा श्वेतोऽत्र कंबलः ५३० इंद्रगोपो यथारक्तस्तथा कापि भवे-
त्पुमान् ॥ अग्रे रचिर्यथा दीप्ता पुमानेष तथा क्वचित् ३१ सितां भोजं यथा शुभ्रं मृदुलं च तथा पुमान् ॥ क्वचित् क्वचित् पुरुषो विद्युद्दीप्ति समो भवेत् ३२ विद्युद्दीप्ति समाना-
श्रीरस्य पुंस उपासनात् ॥ रागिणो जायते शक्ररागः शस्तो न कर्हि चित् ३३ एवमादीनि रूपाणि शक्रसंति सहस्रशः ॥ तानि वक्तुं न शक्नोहं श्रुतिश्चापि महात्मनः ६३४

काया अर्थमाह सूक्ष्मेत्यादिना । तत्र देहद्वयमध्ये सूक्ष्मदेहस्य तार्किकाणामात्मत्वप्रकारकभ्रमविषयस्य पूर्वपूर्ववासनाजन्यानि नानाविधानि रूपाणि विद्यंते ते पुनानि चिद्रूपाणि शृण्विति ५२९ हरि-
देति । हरिद्रारूपितम् रूपभूपायाम् रक्तमिति यावत् तादृशवस्त्रसमरूपः कापि पुरुषो रजसा भवति यथानार्यादि दर्शनकाले इति । कापि कुत्रचित् श्वेतकंबलसमाकारः पुरुषो भवति यथा पर्व-
तकंबलं पत्पांडुः पुरुषश्च तद्वत्सत्वेन श्रद्धादिमान् रजसा च रोषादिमानपीति यावत् ५३० इंद्रेति । इंद्रगोपो वर्षाकालो जंतु विशेषस्तद्वत्त्यंतरक्त रूपो भवति । यथा एकांते स्थितोऽपि रजसोऽ-
तिशयेन विषयस्मरणपरः । क्वचित् चाग्नेर्ज्वाला यथा प्रकाशमाना दहंती च तत्समरूपो भवति । यथा सत्वगुणेन विद्यावानपिराजसेऽर्प्यादिना परेषां दुःखकर इति ५३१ सितां भोजमिति । यथा श्वेतकमलं स्व-
भावतः शुद्धत्वं कोमलत्वादिमद्भवति तथा विधः क्वचित् पुरुषो जन्मनैव शमादिमान् भवतीति । क्वचिदुत्कृष्टसत्त्ववशादिद्युद्दीप्तिवत् सर्वभासकज्ञानवान् भवति यथा हिरण्यगर्भः सहसिद्धं चतुष्टयमिति वचनात्
५३२ हिरण्यगर्भवत्सर्वज्ञतापि सकामोपासनफलत्वेनानित्यतादिदोषशालित्वान्मुमुक्षुभिर्न कामनीयेत्याह विद्युद्दीप्तीति । रागिणः सकामस्य पुंसः साजायते रागः कामस्तु कस्यापि विषयस्य न युक्तो न
योग्यः स्वरूपानंदप्रतिबंधकत्वादिति भावः ५३३ एवं ज्ञानकर्मवासनाभिषक्तगुणवशान्नानाविधान्यभूतपुरुषस्य रूपाणि सर्वाणि मया श्रुत्या च न गणयितुं शक्यानीत्याह एवमादीनीति ५३४

एवं वर्णितस्य रूपद्वयस्य निषेधयोग्यतां स्फुटयन्न ज्ञानप्रयुक्ततामाह अविद्येति । अस्मिन् द्वयेऽनुगता तादात्म्येन संबद्धा ५३२ निषेधांशं व्याचष्टे स्थूलमिति । स्थूलं सूक्ष्ममविद्याचेतत्रयमपि नात्मादृश्यत्वात् घटवदिति प्रथमनकारार्थ इति भावः ५३६ द्वितीयनकारार्थमाह सर्वस्येति । सर्वस्य कार्यकारणरूपस्य योनिषेधोऽभावो मया कृतः प्रकाशितः सोपि नात्माभावस्य प्रतियोगिसमानयोगक्षेमत्वादिति । न हि शुक्तिरजताभावः सत्य इति भावः । एवं नकारद्वयार्थं ग्रंथकृदेव स्फुटीकरिष्यतीति ५३७ नेतीत्यस्मादन्यदधिकमादेशनं ब्रह्मणो नास्तीत्यर्थमाह एतदिति । आदेशनमुपदेशप्रकारः गुरोर्गुरुकृत्कामिति ५३८ अस्यादेशस्य मुख्यतां चतुश्चत्वारिंशच्छ्लोकैः प्रपञ्चयन् ब्रह्मवित्संप्रदायप्रसिद्धतां तावदाह आदिश्यते इति । अयं परमात्मा भावाभावरूपजडभिन्नत्वेन रूपेण नेति नेतीति वाक्येनैव सदादिश्यते इत्यन्वयः । सर्वदेत्युत्तरान्वयि ५३९ आत्मन एतद्विज्ञोपदेशायो ग्यत्वाच्चायमुपदेशो मुख्य इत्याह अवाङ्मनसेति । वक्तुं विधिमुखेनाभिधातुम् अतस्यात्मभिन्नस्य व्युदासो निषेधस्तत एव सर्वदा अयमात्मापदिश्यते इति ५४० अस्योत्कर्षेऽप्युत्पन्नविधिमुखोपदेशस्यापकर्षमभिनयति ब्रह्मास्मीत्यादिना । अयं विधिमुखेन बोधः शब्दस्यानुवेयेनानुगमेन विज्ञिष्ट एव जायते स चावाङ्मनसगम्येवाधित इति भावः ५४१ तत्र क्लेशान्तरदर्शयति अपीति । अत्र विधिमुखेन प्रवृत्तेर्बोधे पारोक्ष्यदुःखिताभ्यां तत्त्वपदवाच्यार्थगताभ्यां हृष्टेभिः सजहदजहलक्ष

अविद्याकार्यमखिलं स्थूलसूक्ष्मात्मकं द्वयम् ॥ अस्मिन्ननुगता विद्यातंतवोत्रपट्यथा ५३५ स्थूलं सूक्ष्मं च साविद्यमिति यत्कथितं मया ॥ न तदात्मेति विज्ञेयं दृश्यत्वेन घटो यथा ५३६ सर्वस्यास्य निषेधोऽर्थः कार्यकारणवस्तुनः ॥ इत्थं मया कृतः सोपि नात्मा शक्यं कदाचन ५३७ एतदादेशनं मुख्यं शक्रानंदात्मरूपिणः ॥ नास्मादभ्यधिकं किंचिदस्य त्रिादेशनं गुरोः ५३८ आदिश्यते हि गुरुभिरयमात्मा सदा परः ॥ भावाभावजडादन्यो नेति नेतीति सर्वदा ५३९ अवाङ्मनसगम्यो यं न वक्तुं शक्यते यतः ॥ अतद्युदासतस्तस्मादात्मायमुपदिश्यते ५४० ब्रह्मास्मृतिचयो बोधः कथितः शक्यते पुरा ॥ अयं शब्दानुवेधेन जायते न तु केवलः ५४१ अपि बोधे त्रहृष्टो यं भेदस्तत्त्वपदार्थयोः ॥ पारोक्ष्यदुःखिताभ्यां स वाक्येन विनिवार्यते ॥ मुख्यार्थस्यापरित्यागालक्षणायाः समाश्रयात् ५४२ त्वंपदार्थस्य यद्वा तस्यादभेदो ह्यधिकारिणि ॥ अभेदस्तद्वदेव स्याज्जंतुमात्रस्थितात्मनि ॥ इत्येतदनुमानस्याप्यपेक्षा सहकारिता ५४३ व्युदासश्च जडस्यायमपेक्षयो बहुधा पुनः ॥ तदर्थमनुमानं स्यादपेक्षयं पुनरेव हि ५४४ अनुमानस्य चापेक्षा भवेन्मानांतरस्य च ॥ अन्यथानानुमानत्वं स्वतंत्रं न भवेत्सदा ५४५ प्रवर्तते मानमनुमानं तदीरितम् ॥ स्वातंत्र्येण भवेन्नामनिरर्थकमिदं यथा ५४६

णाश्रयणाद्वारणीय इति क्लेशः ५४२ किंच विधिमुखेन बोधेऽनुमानापेक्षा गौरवं चेत्प्राह त्वंपदार्थस्येति । त्वंपदार्थस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य यथाधिकारिस्वरूपोऽभेदो भेदाभावस्तथा जंतुमात्रे सर्वत्र स्थितात्मनितत्पदार्थेऽपि भेदाभाव इत्यर्थसाधकानुमानस्यापि सहकारिता संभावनार्थमपेक्षणीयेति क्लेशः अनुमानस्वरूपं तु त्वंपदार्थः परमात्मनो न भिद्यते सच्चिदानंदलक्षणत्वादधिकार्यात्मवदिति । जडोपेक्षाधिकारवाधात् परमात्मेवोपाध्यनुप्रविष्टोधिकारीति प्रपञ्चितमाकरेण ५४३ न केवलमेकमनुमानं तदापेक्षया किंतु पदार्थशोधनाय देहादिव्यावृत्तये बहूनीत्याह व्युदास इति । जडस्य देहादिरूपस्य व्युदासोऽव्यावृत्तिः ५४४ अनुमानं तद्वदिति मनश्चिदानाच्छरीरं स हि प्येतदिति चेत्तथापि निषेधवाक्यं विना न निस्तार इति वक्तुमनुमानस्येतरसापेक्षतां पूर्वोक्तमनुवदति अनुमानस्येति । अस्याप्यधिकारित्वेन ५४५ ५४६

प्रकृतात्मानात्मगोचरानुमानानां श्रुतिनिरपेक्षरूपेण स्वातंत्र्येण निरर्थकत्वं यथेति पदेन प्रदर्शनीयतया प्रतिज्ञातं स्फुटयति प्रत्यक्षमिति दशभिः । प्रमाहिषयाथै निश्चयात्मिका प्रमाणफलं तत्प्रकृता

प्रकृतानि तन्मना विरनुमानानां श्रुतिनिरपेक्षरूपेण स्वातंत्र्येण निरर्थकत्वं यथेति पदेन प्रदर्शनीयतया प्रतिज्ञावत्स्फुटयति प्रत्यक्षमिति दशभिः । प्रमादित्यथार्थेन श्रयतिस्मात्प्रमाणफलतत्त्वप्रकृता
 नुमानेन जनयितुं शक्यं अनुमानस्य द्वैतंगे व्याप्तिः पक्षधर्मता चेति प्रसिद्धव्याप्तिरूपांगवैकल्येन दीर्घत्वात् तच्च अनात्मत्वरूपसाध्यस्य जडत्वादिरूपहेतुना च साहचर्यस्य प्रत्यक्षेण प्रहीतुं मशक्यत्वात्तदे
 तदुक्तं प्रत्यक्षमिति । अक्षरार्थस्तु अस्य देहाद्यनात्मतासाधकानुमानगणस्य व्याप्तिग्राहकतया मूलभूतं प्रत्यक्षं न संभवति यतः कापि कदापि वा जडादिषु भावप्रधाननिर्देशेन जडत्वादिषु हेतुपुस्तसु अनात्म
 त्वमात्मभेदरूपं प्रत्यक्षेन दृष्टमिति । प्रत्यक्षस्य घटादिसत्त्वमात्रावगाहिवात्प्रतियोग्यात्मनो विषयीकरणमंतरातद्भेदस्य दुर्ग्रहत्वादिति भावः ५४७ आत्मनः प्रत्यक्षविषयत्वाभ्युपगमेपि विपक्षबाध
 काभविनव्याप्तिर्दुर्ग्रहेत्याह घटस्येति । जडत्वेन देहानात्मतासाधने दृष्टावस्थानात्मतायद्यपि दृष्टा तथापि साऽनात्मता तस्य घटस्यैव भवता दस्तु ततोऽन्यस्य देहस्य माभूदिति केन चिद्विपक्षोद्भावेन कृते सति
 बाधकं किंचिन्न दृश्यते इत्यर्थः ५४८ एतद्दृष्टान्तेन स्पष्टयति घटे इति । यथा घटे स्तंभतान दृष्टा घटत्वावगाहिप्रत्यक्षेण न गृहीता तथापि सा स्तंभान्निवर्तते किंतु तत्र वर्तते एव एवं घटे आत्मतामास्तु सा आ
 त्मनि देहेऽस्तु इत्यत्र किं बाधकमिति वक्तव्यमिति शेषः ५४९ ननु देहोपचात्मा स्याच्च हि जडो न स्यादिति तर्क एव विपक्षबाधक इति चेन्न विरोधमूलकस्यास्य तर्कस्य देहस्यात्मतास्वभाव इति वादिनश्चावाक

प्रत्यक्षं न भवेन्मूलमस्य कापि कदाचन ॥ न हि प्रत्यक्षतो दृष्टमनात्मत्वं घटादिषु ५४७ घटस्यानात्मता दृष्टा सा तस्य भवता त्सदा ॥ माभूदन्यस्य सायस्माद्बाधकं
 नात्र दृश्यते ५४८ घटेन स्तंभता दृष्टान सा स्तंभा निवर्तते ॥ तद्दृष्टादिगामाभूदात्मता सास्तु चात्मनि ५४९ जाड्यदृश्यादयो नैव स्वभावं वस्तुनः कचित् ॥
 एतेऽन्यथयितुं शक्ता घटकुड्यादिरूपिणः ५५० सत्त्वं यथा समग्रेषु वर्तते वादिनो मते ॥ तथापि नैव तत्कुर्याद्वस्तुनोत्र विपर्ययम् ५५१ जाड्यदृश्यादयस्तद्ददात्मा
 नात्मस्वरूपगाः ॥ संतु किंवादिनश्छिन्नं येन स्युर्नात्मगाहिते ५५२ अपि नात्मनि वर्तते च क्षुरादीनि सर्वथा ॥ तेनायं मनसा ग्राह्यो विज्ञेयो वादिभिः पुमान् ५५३
 गृह्णाति च मनस्त्वेकमहमित्येव नापरम् ॥ तत्र केन निवर्तते जाड्यमस्यात्मनोऽधुना ५५४

स्य पुरतोऽकिंचित्करत्वात् न हि जडत्वं पदार्थस्वभावं विपरित्करोति । घटे विद्यमानेन जडत्वेन घटस्याघटताया असंपादनादित्याह जाड्येति । दृश्येति भावप्रधानो निर्देशः घटकुड्यादिरूपिणो व
 स्तुनः स्वभावमन्यथयितुमन्यथा कर्तुं मेते जाड्यदृश्यादयो न शक्ता इति संबंधः तथा च देहस्यात्मतालक्षणेन स्वभावं कथमन्यथा कुर्युरिति भावः ५५० जाड्यादीनां वस्तुस्वभावाविरोधित्वे
 दृष्टान्तमाह सत्त्वमिति । यथा सत्त्वं सत्ता जातिः सर्वत्र वर्तमाना कस्यचिद्वस्तुनो विपर्ययं स्वभावान्यथात्वं न करोतीति ५५१ दार्ष्टान्तिकेनोपयति जाड्यदृश्यादय इति । तद्दत्तसत्त्ववजाड्यादयो
 प्यात्मनि च संतु वर्तताम् अत्र एवमभ्युपगमे वादिनः श्रुतिनिरपेक्षोक्तानुमानं प्रयोक्तुः किं कार्यकारणभावादिच्छिन्नं भग्नं भवति येन कार्यकारणभावादिभंगभयेन ते जाड्यादय आत्मगानस्युरित्युच्येतेति
 वन्निह विनाशमाभ्युपगमे तयोः कार्यकारणभावभंगवदत्र किंचिद्बाधकमिति भावः ५५२ नन्वात्मनश्चेतनत्वेनानुभवात्तद्दिरोधेन जडस्यात्मतानमंतुं शक्यते इति चेत् किमत्रात्मनश्चेतनत्वेनानुभवे करणं
 बहिरिन्द्रियाणि मनोवा तत्र नायः बहिरिन्द्रियविरोधादित्याह अपि नेति । अंत्यपक्षं दूषयितुमनुवदति तेनेति । विज्ञेयो मंतव्यः ५५३ मानसमहमित्याकारकज्ञानमात्मनः सत्त्वमात्रं
 साधयिष्यति न तु न स्य चैतन्यादिकं तत्रोदासीन्यात्तथा च जाड्यमवाधितं स्थितमेव स्यादित्याह गृह्णातीति । परमतेपि इन्द्रियाणां मध्ये एकमन्यतमं मनोऽहमित्याकारेणैवात्मानं गृह्णाति तत्राहमित्या
 कारेणात्मग्रहणे प्यात्मनो जाड्यं येन निवर्तते तेनैवापि जाड्यविरुद्धचेतन्यावगाहनादिति भावः ५५४

ननु जानामीति ज्ञानमात्मनश्चैतन्यमवगाहते इति चेन्न अस्य मनः संवलितात्मविषयकत्वेन शुद्धात्मधर्मविषयकत्वावधारणादित्याह जानामीति । अन्यस्य मनसः । तत्र दृष्टातमाह यथेति ५५२ प्रत्यक्षेणात्मनश्चेतनस्यैवाग्रहणे तस्य विभुत्वादिरूपेण ग्रहणे का प्रत्याशेत्याह आत्मन इति । यदाऽऽत्मनश्चेतनत्वेन रूपेणापि प्रत्यक्षं न स्तितदा सर्वगतत्वादौ परोक्षतया परैरप्यभिप्रते प्रत्यक्षं कुतः स्यादिति ५५६ एवं श्रुतिविनामूलांतरमलभमानं विधुमुखप्रवृत्तवाक्यसाहाय्याय प्रवृत्तमनुमानं परिवृत्त्यश्रुतिवाक्यमेव शरणीकुरुते इत्याह अनुमानमिति । तत्रात्मनिर्णये अस्यानुमानस्य । किं तत् श्रुतिवाक्यमनुमानस्य मूलभूतमिति चेत्पदार्थशोधकावांतरवाक्यरूपमित्याह सत्यमिति । समनुरूपानुमानस्य मूलभूतः आगमः सत्यमित्यादिरूपो बोध्य इत्यर्थः ५५७ वस्तुतस्तु तदपि सत्यमित्यादिवाक्यं नेतीति वाक्यस्वभावमितरव्यावृत्त्या बोधनरूपमालंब्यैवाखंडबोधयत्सन्निपेधमुखोपदेशप्राधान्यं द्योतयतीत्याशयेनाह तस्यापि वेति । वाऽथवा तस्य सत्यमित्यादिवाक्यस्यापि अभिन्न एकस्मिन्नखंडे कथं च न लक्षणया प्रवृत्तिर्विद्वद्भिरिष्टा समता । केन द्वारेण असदज्ञानपरिच्छेदानां व्युदासेन व्यावृत्त्या । तत्र सत्पदमसद्व्यावृत्त्या ज्ञानपदमज्ञानव्यावृत्त्या अनंतपदं परिच्छेदव्यावृत्त्या ब्रह्मणिर्यवस्यति तथानंदो ब्रह्मेति वाक्यगतमानंदपदं दुःखव्यावृत्त्या शुद्धेपर्यवस्यतीत्यर्थः ५५८ नन्वेवं निपेधमुखेन प्रवृत्तिः शास्त्रेण किमर्थमाश्रीयते इति चेत् प्रमेयानुसरणेन प्रामाण्यलाभाया विशिष्टस्य विशिष्टतया बोधने हि अप्रामाण्यस्यादित्याशयेन प्रमेयस्य ब्रह्मपदार्थस्य स्वरूपमभिधायति एकमिति । एकमित्यादिपदत्रयेण स्वगतादिभेदान्निरस्य भूमरूपेण स्वेमाहिमिप्रतिष्ठितं यत्तद्ब्रह्मेति बो

जानामीति च यो बोधः स स्यादन्यस्य योगतः ॥ यथा तांबूलयोगेन मुखे स्याद्रक्तिमावृणाम् ५५९ आत्मनश्चेतनत्वेन प्रत्यक्षं नैव विद्यते ॥ कुतः सर्वगतत्वादौ यस्य नित्यं परोक्षता ५६ अनुमानं कथं तत्र मूलाभावात्प्रवर्तते ॥ आगमस्तत एवास्य मृग्यो मूलमनीषिभिः ॥ सत्यं ज्ञानं तथानंतं ब्रह्मेत्यादिर्हि स स्मृतः ५७ तस्यापि वाऽसदज्ञानपरिच्छेदव्युदासतः ॥ आनंद इति वा स्यापि दुःखस्यैव व्युदासतः ॥ इष्टा प्रवृत्तिर्विदुषां न भिन्नार्थकं च न ५८ एकमेवाद्वयं ब्रह्म स्वसंज्ञातिविजातिजान् ॥ भेदाव्युदस्य सततं स्वेमाहिमिप्रतिष्ठितम् ५५९ शास्त्रतोऽवगतं यस्मात्प्रादिवदलौकिकम् ॥ ततः शास्त्रस्य विश्वासाद्ब्रह्म ज्ञेयमनीषिभिः ५६० शास्त्रं चात्र प्रवृत्तं सत्प्रवृत्तिकुरुते द्विधा ॥ विधानेन निपेधेन लोकदृष्टिमाश्रयात् ६१ शृंगग्राहिकया यद्विबोधयेत्तद्विधायकम् ॥ यथालोके करे ते स्तिफलमित्यादि भाषणम् ५६२

ध्यामित्यन्वयः । स्वेमाहिमिप्रतिष्ठित इति श्रयतावारकं यथा स्वयं दासास्तपस्विन इतीतरदा स व्यावृत्तिपरमिति बोध्यम् ५५९ नन्वेतादृशं ब्रह्म लोकेऽप्रसिद्धं कथं शास्त्रेण बोध्यते पदार्थप्रसिद्धे वा क्यार्थे बोधे तु त्वादित्याशं का दृष्टान्तेन परिहरंस्तस्य शास्त्रमात्रेयतामाह शास्त्रत इति । उक्तलक्षणं ब्रह्मालौकिकमपि यतः शास्त्रादेव गम्यते ततः शास्त्रस्याप्रामाण्यप्रयोजकैरबोधकत्वसांशयिकत्वगृहीतग्राहित्ववाधितार्थत्वे हीनत्वेन विश्वासादिश्रद्धाभातेन ब्रह्मविवेकिभिर्ज्ञेयमवधार्यमिति यथाऽलौकिकोऽपि यूपपदार्थः 'यूपतस्तत्तु यूपमष्टाश्रीकरोति' इत्यादिवाक्यवशात्संस्कारविशेषविशिष्टकाष्ठरूपो वधार्यते आदिपदेन संस्कारविशेषविशिष्टाग्निरूपा हवनीयादिग्रहः । तथा ब्रह्मापि सत्यमित्यादिवाक्यादवधार्यते इति ५६० सत्यमित्यादिवाक्यस्य प्रथमं या विशिष्टवाचकपदं ब्रह्मा विधानेन प्रवृत्तिस्तावन्मात्रेण विशिष्टास्त्वन्वयहारः प्रमेयमनुमुत्पत्तु इदमपि निपेधशास्त्रतां भजत इति दर्शयितुं शास्त्रप्रवृत्तिद्विविधं दर्शयति शास्त्रमिति । अत्रात्मनि प्रवृत्तं सच्छास्त्रं विधानेन साक्षाद्बोधनरूपव्यापारिण इतरनिपेधरूपव्यापारिण च द्विविधां प्रवृत्तिं कुरुते लोकदृष्टिमाश्रयात् यथा कालवासनया युतं शिष्यं बोधयितुं सदेव सोम्येदमग्र्यासीदित्यत्राग्र इत्यभिव्यानेन तथा विधाननिपेधव्यापारिण इतरदृष्टिमाश्रयतो लोकानुसंग्येति यावत् ५६१ तत्र विधायकशास्त्रस्य लक्षणं लौकिकमुदाहरणं बाह्यं शृंगेति । शृंगस्य ग्रहणं पस्यां कियमांसां शृंगग्राहिका । संज्ञायामिति पृष्ठ ८ यथा गोमूत्रेण

आत्मनि तु एवं प्रवृत्तमपि शास्त्रतदपीत्यत आलक्ष्य व्यावृत्तिपरतामाह त्वेव इत्याह नन्वेवमिति । एवमभिगमयितुं बोधयितुं योग्योऽभिगम्यो न चात्मा भवति अत्रात्मनो न च आत्मा भवति अत्रात्मनो न च आत्मा भवति

आत्मनि तु एवं प्रवृत्तमपि शास्त्रं तदयोग्यतामात्रं लक्ष्यं यावृत्तिपरतामात्रं नैव तद्व्याह न चैवमिति । एवमभिगमयितुं बोधयितुं योग्योऽभिगम्यो न चात्मा भवति अवाङ्मनसगोचरत्वात् अतस्तत्सत्यं ज्ञानमित्यादिरूपं विधायकं शास्त्रमपि स्वस्मिन्नात्मनि इतरव्यावृत्तिमुखेनैव प्रवर्तते इति ५६३ निषेधकं शास्त्रं लक्षयति निषेधकमिति । यच्छास्त्रं प्रकृतान् प्रस्तुतान् लक्ष्यरूपतया भ्रातरेभिमतान् प्रतिषेधितयापेक्ष्य प्रवर्तमानं एतान् प्रकृतान्निषेधपरिशेषालक्ष्यं बोधयेत्तन्निषेधकमुच्यते इति प्रसक्तप्रतिषेधेन्यत्राप्रसंगाच्छिष्यमाणे संप्रत्ययः परिशेष इति ५६४ निषेधकं शास्त्रं लोकोत्तरदाहरति महाराजमिति दशभिः । प्रथा आरामगर्तस्वसमानवेषेच्छत्राविहस्तैर्वृत्तचमहाराजमज्ञात्वा कश्चिन्मूढः प्रत्ययिनिविशस्तनरं पृच्छेदित्यन्वयः ५६५ बुबोधयिपुरिति । एवप्रत्ययोनरस्तं मूढं बुबोधयिपुर्वो धयितुमिच्छन्नपराजेति न ब्रवीति । यतो बाह्यानां पापमराणां बुद्धिवृत्तस्य साक्षादभिधानविपरीतग्राहित्वरूपस्य विशारदोऽभिज्ञः ५६६ बाह्यबुद्धिविशारदतां विशदयति अयमिति । एनंप्रत्येषराजेति यदिवक्ष्यामि तर्हि राजपार्श्वगतमन्यं पुरुषं च त्रादिकमेव वाराजतयामन्येत मूढधीत्वादिति ५६७ इत्थमिति । सबुबोधयिपुर्नरस्तस्मै मूढाय एवं प्राह । एवं कथं एते वृक्षामहीपतिर्न भवन्ति ए

न चैवमभिगम्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ आत्मा तस्तदपि स्वस्मिन् व्यावृत्त्यैव प्रवर्तते ५६३ निषेधकं तु यच्छास्त्रं प्रकृतान्समपेक्ष्यतत् ॥ प्रवर्तते निषिध्यैतान् परिशेषात्प्रबोधयेत् ५६४ महाराजं यथा कश्चिद्वारा मस्थंडिलस्थितम् ॥ स्वसमानैर्वृत्तं पुंभिश्छत्रचामरशोभितैः ॥ अज्ञात्वा मूढधीर्बालः पृच्छेत्प्रत्ययिनं नरम् ॥ ५६५ बुबोधयिपुरेपोपि मूढं तं बालकं पुमान् ॥ अयमित्येव न प्राह बाह्यबुद्धिविशारदः ५६६ अयमित्येव चेदेनं वक्ष्याम्येषोत्रमूढधीः ॥ गृहीयात्पुरुषं चान्यंतद्वच्छत्रादिकंच वा ५६७ इत्थं विचार्यतं प्राहनैते वृक्षामहीपतिः ॥ नाश्वानकरिणस्तद्वन्नरथानपदातयः ५६८ नाना युधधरा ये त्रस्थंडिलस्य समीपगाः ॥ न तूर्याण्यपि चित्राणि सच्छत्राणि न चामराः ५६९ न च तूर्यादिहस्ता ये पुरुषाश्च वधूगणाः ॥ न नीलकंठको राजानचायं पीतकंठकः ५७० न रक्तकंठकस्तद्वन्न च चित्रां वरोपि हि ॥ न स्वर्णकरवालो यं न हेमधनुराश्रितः ५७१ इत्येवमादिवचनैर्महाराजात्परात्रान् ॥ निराकरोति बालोपि परिशिष्टं प्रपद्यते ५७२ महाराजं सुवर्णांगं श्वेतच्छत्रविभूषितम् ॥ पतद्भिरुत्पतद्भिश्च चामरैर्हंससंनिभैः ५७३ पुरवारवधूहस्तपंकजौघप्रचारिभिः ॥ सेवितं विलसद्भेतदुकूलं दिव्यवर्चसम् ॥ अध्यक्षेणैव जानाति बालः सर्वविलक्षणम् ५७४ एवं नानाविधाभावानात्मनोत्र विलक्षणान् ॥ निषेधयति तच्छास्त्रमात्मनः परिशेषकम् ५७५ शास्त्रेण च निषिद्धेषु ते पुसर्वेष्वनात्मसु ॥ परिशिष्टं तमात्मानमात्मनैव प्रपद्यते ५७६ अयमेव हि सम्यक् स्यादुपायः स्वात्मबोधने ॥ भावाभावविनिर्मुक्तमात्मानं को हि बोधयेत् ५७७

तेऽश्वा अपि महीपतिर्न भवति एवमग्रेपि ५६८ नानेति । पूर्वाद्धैनकारस्यानुपगः ५६९ न चेति स्पष्टम् ५७० न रक्तं इति । करवालः खड्गः हेमपृष्ठकवचनुपा आश्रितः ५७१ इत्येवमिति । परान्भिज्ञान् ५७२ इतरव्यावर्तकत्वेपि परिशिष्टस्य भासनेन शब्दस्य व्यापार इत्याह महाराजमिति । बालो महाराजं सर्वविलक्षणमध्यक्षेणैव जानाति सर्वविलक्षणतार्थं विशेषणानि सुवर्णांगमित्यादीनि सुवर्णांगं शोभनवर्णं शाल्यगंकं पुरस्य वारवधूनां गणिकानां हस्ता एव पंकजानितत्रचारिभिश्चामररूपहंसैः सेवितम् स्फुटमन्यदिति द्वयोरर्थः ५७३ । ५७४ दाष्टीति क्रियोजयति एवमिति द्वाभ्यां । एवं तन्निषेधशास्त्रमात्मनो विलक्षणानां भावाभिषेधति न्वावर्तयति आत्मानं च परिशेषयतीत्यर्थः ५७५ तत आत्मा स्वयमेव भासत इत्याह शास्त्रेणेति । आत्मनैव स्वयमेव ५७६ निषेधवाक्योत्कर्षमुपपादितं निगमयति अयमेवेति । उत्तरार्द्धस्यान्यथेत्यादिः ५७७

सत्येति । सत्यं यथार्थवाक्यादिरूपोऽनुष्ठीयमानो धर्मः अनयोर्धर्मसत्ययोरपि प्रत्येकं स्थूलं सूक्ष्मं च मूर्तिद्वयम् । आकाशमूर्तिवत्तदीयास्थूला मूर्तिरपि न दृश्यते इति च बोध्यम् । एवं मनुष्यत्वादिजातिश्च द्विरूपा । तथा चतुर्दश्यां कण्डिकायामात्मपदेनोक्तं पौरुषं परिपूर्णस्य एकस्य पुरुषस्य संबंधिमनोबुद्धिप्राणप्रभृतिरूपं देहद्वयं वैराजं हेरण्यगर्भं च द्वितीयात्मपदेनोक्तं श्रिदाभासश्चेत्यपि बोध्यम् ६०० उपकारमिति । एष सर्वः पृथिव्यादिपदार्थोऽस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य श्रुतो भूतपदोक्तस्योपकारं करोति भूतैर्दृष्टादृष्टद्वाराऽऽरब्धत्वात् । श्रुतो मधुशब्दो हि दृष्टादृष्टद्वाराऽरब्धत्वप्रयुक्तोपकारकतावाचक इति भावः । तथा आऽपि प्रभृतिप्राणिनां स्थूलसूक्ष्माख्यं शरीरद्वयमपि उक्तपृथिव्यादीनामुपकारं करोति पृथिव्यादीनां दृष्टादृष्टद्वारां भक्तत्वादिति भावः ६०१ शुन इति । शुनः प्रभृतेः प्राणिजातस्य । एते पृथिव्यादयः । फलितमाह विशेष इत्यादिना ६०२ एवं परस्परोपकारकत्वे च एकमात्रं पुत्रवदेककार्यत्वं निश्चयेयस्य मायाशबलस्येदं सर्वकार्यं स एवैकः सर्वत्र तादात्म्येनानुप्रविष्ट उपकारक इति सिद्धमित्याह उपकारं नेति द्वाभ्याम् । कोपि पृथिव्यादिः प्राणिविशेषो वा किंशब्दार्थः किंचिदल्पमपि । कस्तर्ह्युपकारक इत्यत आह किं त्वित्यादिना । यो मया तुभ्यं नेतीत्यादिनोपदिष्ट एष एव परः पुमान् पृथिव्यादिकार्येति श्रुतादात्म्येनानुगतः सन् विनाशरहितोऽमृतः स्वयंप्रकाशश्च परो ब्रह्मत्वेन सर्वोत्कृष्टः सर्वोपकारक इति द्वयोरर्थः । अनेन श्लोकद्वयेनायमेव सद्व्यापितः सर्वकण्डिकांतगतो व्याख्यातः ६०३ । ६०४ उक्तं परस्परोपकारकत्वं विशदयति पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । सपरः पुरुषः पृथिव्यां वर्तमानः सन् सर्वप्राणिनां भोगसाधनानि शरीराणि कुरुते

सत्यवाक्यं मनुष्यादिजातिः पौरुषमेव च ॥ देहद्वयं मनोबुद्धिः प्राणादिकमिदं तथा ६०० उपकारं करोत्यस्य सर्वः सर्वस्य सर्वदा ॥ श्वापि सर्वस्य भूम्यादेरुपकारं करोति हि ६०१ शुनः सर्वोपि चैवैते विशेषः केन ते भवेत् ॥ मातृयास्त्वं ततो गर्वमुपकारकृतं सदा ६०२ उपकारं न कस्यापि कोपि किंचित् करोति हि ॥ किंतु यो यमयादिष्टो नेति नेतीति ते पुमान् ६०३ एष एव पृथिव्यादौ स्थावरजंगमेपि च ॥ तिष्ठन् विनाशरहितः स्वयं भातः परः पुमान् ६०४ पृथिव्यां वर्तमानः सन् शरीरं कुरुते हि सः ॥ शरीरस्थश्च भूमेः स करोत्युपचयं पुमान् ६०५ जले तिष्ठन् हि जंतूनां रेतसो बृद्धिमीश्वरः ॥ रेतस्य यमपां बृद्धिं कुरुते देह रूपतः ६०६ वन्हौ वाचः प्रवृत्तिं सतिष्ठन्पाकादिकं तथा ॥ मंत्राद्युच्चारणादपि तिष्ठन् वन्होरुपस्कियाम् ॥ वायौ तिष्ठन् क्रियां प्राणैस्तत्र वास्य प्रवर्तनम् ६०७

इति प्राणिनः प्रतिपृथिव्युपकारिका तथा शरीरस्थः सर्वप्राणिरूपः सन्नाशरं विना भोगासंभवादाधारभूतभूमेर्दृष्टादृष्टाभ्यां तद्व्याप्यतमद्वारा उपचयं बृद्धिं करोति । तथा च पृथिव्यास्वारं भक्तत्वेन स्वार्थानां प्राणिनां सृष्टेः प्राणिभिश्च स्वारं भक्त्या भूमेः स्वार्थमेव सृष्टेः परस्परकार्यत्वं परस्परभोग्यत्वं च तत्र जडांशप्राधान्येन कार्यत्वं भोग्यत्वं च चित्प्राधान्येन भोक्तृत्वं च तत्फलं चोक्तविधानुमानेनैकात्म्यसिद्धिरेवमप्रेषि बोध्यम् ६०५ जल इति । ईश्वरो जलरूपः प्राणिनां देहेषु रेतसः शुक्रस्य बृद्धिं करोति ' आपो रेतो भूत्वा प्राविशन् ' इत्येतरेषु श्रुतेः एवमप्रेषि अधिदेवरूपाणामध्यात्मरूपोऽवहं कत्वे एतरेषु श्रुतयोऽनुसंधेयाः । प्राणिरेतः स्थितः कार्यदेहरूपेण जलारंभकदृष्टादृष्टापां रेतोत्पादनद्वारा जलबृद्धिं करोतीति पूर्ववत्सर्वबोध्यमिति । इयमुपकारविधा इहाप्रेषि प्रकारांतराणामुपलक्षणमिति ६०६ व द्वाविति । वन्होतिष्ठन् ईश्वरः प्राणिनां वागिन्द्रियप्रवर्तनद्वारेण यातुपाकादिद्वारेण वा प्राणिनः प्रत्युपकरोति । प्राणिनां वाचितिष्ठं श्रमं चोच्चारणादिना हवनीयाद्युत्पादिकामुपस्कियां संस्कृतिं कुरुते इति । पृथिव्यां रेतोऽपकारस्तु रेतोऽपि तिष्ठन् वन्होतिष्ठन् चोध्यम् । वायाविति । वायौ तिष्ठन् सर्वेषां प्राणप्रयुक्तां क्रियां प्रवर्तयति वायुविरोधस्थले प्राणनिरोधानुभवात् तथा तत्र प्राणेति तिष्ठन् वन्होतिष्ठन् चोध्यम् ।

सूर्येति । सूर्यस्यः सर्वप्राणिनां दृष्टिप्रवर्तयन्नुपकारकः प्राणिदृष्टिस्थश्च सूर्योऽयमिति ज्ञानद्वारा सूर्योपकारको दृष्टिदृष्टिसिद्धांतात् ६०८ दिक्ष्विति । दिक्षु स्थितः सन् सर्वप्राणिश्रोत्राणां दिग्गंश

सूर्येति । सूर्यस्थः सर्वप्राणिनां हृदि प्रवर्तयन्नुपकारकः प्राणिहृदि स्थितसूर्योयमिति ज्ञानद्वारा सूर्योपकारको हृदि स्थितः ६०८ दिक्ष्विति । दिक्षु स्थितः सन् सर्वप्राणिश्रोत्राणां दिग्गोच-
 तानामनुग्राहकः श्रोत्रस्थश्च दिशामुपस्क्रियान्संस्कृतिभेदादिजन्यशब्देन कृतां प्रतिध्वनिरूपां श्रुतौ प्रतिश्रुतपदेनोक्तां जानाति प्रतिध्वनिबलदेवहिविशेषतः पूर्वोदिदिशो ज्ञायते इति प्रतिध्वनिज्ञानद्वारा
 श्रोत्रस्य दिशः प्रत्युपकारकत्वं युक्तमिति । एवं चंद्रस्य मनः प्रवर्तकत्वेनोपकारकत्वं मनसश्च संकल्पे श्रद्धालोकबुद्धकर्मद्वाराऽऽल्लाहकस्य चंद्रस्य साधकत्वेन वा उपकारकत्वं बोध्यमिति द्वयोरर्थः ६०९
 ६१० विद्यतीति । अविदेवं विद्युति स्थितः सन् परः पुरुषः सकलप्राणिनां तमः पुंजं हंति सकलप्राणिनामध्यात्मं तैजसे त्वगगतो ज्ज्वलतारूपतेजोभिमानिनिस्थितः सन् सर्वतो व्याप्तं विद्युतः प्रकाशं प्रति
 पद्यते जानातीति सूर्ये वर्णितन्यायेनोपकारकता बोध्या ६११ घनाघने इति । घनाघने मेघे स्थित्वासशब्दो गजितारूपेन शब्देन सहितः स नृणां भूतानामाल्लाहको हर्षजनको भवति तथानूणामध्या-
 त्मध्वनिरूपे शब्दे स्थितः संस्तं मेघं बहुप्रशस्ततयामन्यते यथामुखगतालालावाह्यसास्वादहेतुस्तथा तर्ध्वनिर्बाल्यशब्दग्रहणे हेतुपूर्ववदुपकारकता बोध्या ६१२ नभसीति । अविदेवमाकाशे स्थितः
 सर्वप्राणिनां हृदयच्छिद्रप्रदानेनोपकारकः हृदयाकाशस्थितश्च सर्वव्यापकरूपतयाऽऽकाशं जानातीति तस्य साधकत्वेनोपकारकता अतएव सांप्रदायिकाः साक्षिभास्यं न भक्ष्याहुः साक्षिणश्च हृदये वि-

सूर्येति षष्ठिनेत्राणामुपकारकः पुमान् ॥ नेत्रे सूर्यं च जानन् संस्तमप्युपकरोति सः ६०८ दिक्षु स्थित्वा च कर्णानामनुग्रहकरो भवेत् ॥ कर्णयोरपि संस्थित्वा दि-
 शां जानात्युपस्क्रियाम् ६०९ चंद्र एष पुमान् स्थित्वा मनः सर्वं प्रवर्तयेत् ॥ मनस्येष व्यवस्थाय चंद्रं संप्रतिपद्यते ६१० विद्युत्येष पुमान् स्थित्वा तमः स्तोमं निहंति
 हि ॥ तैजसे च पुमान् स्थित्वा विद्युतः प्रतिपद्यते ६११ घनाघनेऽप्ययं स्थित्वासशब्दो ल्लाहको नृणाम् ॥ जंतूनामपि शब्दे सौ स्थित्वा तं बहु मन्यते ६१२ नभस्ये-
 ष व्यवस्थाय हृदि च्छिद्रं प्रयच्छति ॥ हादौ छिद्रे स्थितो देवो न भोजानाति सर्वं गम् ६१३ धर्मे स्थित्वा नराणां स सुखं यच्छति सर्वदा ॥ धार्मिकेषु नरेष्वेव स्थित्वा धर्मं क-
 रोति च ६१४ सत्यवाक्येषु मान् स्थित्वासम्यगर्थं निवेदयेत् ॥ सत्यवाक्येन रे स्थित्वासत्यवाक्यं वेद तथा ६१५ मानुषेऽपि च जात्यादौ स्थित्वा दद्यात् सुखं नृणाम् ॥
 मानुषेऽपि स्थित्वा मानुषं स च गच्छति ६१६ देहं द्वियमनः प्राणसंघाते बुद्धिपालिते ॥ स्थित्वा जनिमृती तस्य कुरुते सर्वं देश्वरः ६१७ बुद्धेः सर्वं प्रचारेषु स्थित्वा तां
 विषयैः सह ॥ अवगच्छति जंतूनामात्मातेऽपि शुनोऽपि च ६१८

शेषतो वस्थानमिति ६१३ धर्मे इति । धर्मरूपः सन् सर्वस्य सुखप्रदत्वेनोपकारकः धार्मिकनररूपेण धर्ममुत्पादयन् धर्मं प्रत्युपकारक इति स्पष्टमिति ६१४ सत्येति । सत्यवाक्यरूपः यथावद-
 र्थबोधनेनोपकारकस्तथा सत्यवाक्यं यस्य तादृशेन रे स्थित्वासत्यवाक्यमुत्पादयतीत्यपि स्पष्टं परोपकारकत्वमिति ६१५ मानुषे इति । मानुषत्वब्राह्मणत्वादि जातिरूपः सन् परमेश्वरोपकारसंपादानद्वारा
 राजात्यभिमानिनां सुखप्रदत्वेनोपकारकः तत्तद्व्यक्तिस्थितश्चाभिमानेन जातिं साधयन् हृदि स्थित्वा न्यायेनोपकारक इति ६१६ पूर्वसंग्रहवाक्ये पोरुपपदेनोक्तस्य सर्वसंघातस्य सर्वप्राणिबुद्धिप्रतिबिंबितचि-
 दाभासस्य च विज्ञानमयपदोक्तस्य परस्परोपकारकतां दर्शयति देहं द्वियेति द्वाभ्याम् । देहादिसंघाते बुद्धिपालिते बुद्धिप्रधानके बुद्धिपर्यंत इति यावत् स्थित्वा तस्य विज्ञानमयस्य जन्मादिकं करोति बु-
 द्ध्यादिरूपोपाधीनां धर्मविज्ञानमयं धर्मवंतं करोतीति विज्ञानमयं प्रति संघातस्योपकारकता उपोधिधर्माध्यासेनैव हि भोक्तृत्वं तच्चाविद्यादशायां सुखवदवभासत इति प्रसिद्धमिति भावः ६१७ बुद्धे-
 रिति । बुद्धेः प्रचारेषु वृत्तिसंज्ञपरिणामेषु स्थितः संस्तं बुद्धिं विषयैः सहा वगच्छति भासयतीति विज्ञानमयस्य संघातप्रत्युपकारकतां विज्ञानमयं तत्पदार्थं निवेशयति आत्मेति । एतादृश आत्मा ते
 शक्रस्यापि शुनोऽप्यविशिष्ट इत्यर्थः ६१८

परस्परोपकारेदृष्टं तमाह माक्षिकस्येति । यथामाक्षिकसोमसिकाश्चपरस्परमुपकार्यौपकारकभावमापन्ना इत्यर्थः ६१९ दाष्टीतिकमाह एवमिति । एवं पृथिव्यादिरूपं जगन्मण्डलं प्रत्युपकु-
रुतेतदुपकृतं तस्य उपकारकस्य उपकुरुते उपकारं करोति यथालोकेपि प्रभुर्वेत्तनेन भृत्यानुपकृतान् करोति भृत्याश्च सेवया तमुपकुर्वतीति प्रसिद्धम् ६२० उक्ताश्चोपकारा उपलक्षणमवांतरभेदानां बहु-
त्वादित्याह उपकारा इति । दिङ्मात्रेण निदर्शनमात्रेण प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । एतत्स्पष्टीकृतं त्वार्तिककृद्भिः 'सर्वसर्वस्य कार्यं स्यात्सर्वः सर्वस्य भोजकः । इत्येषामभुविद्यात्रवैषम्य-
केशहारिणी' इति ६२१ उक्तानामुदाहरणत्वे सति यत्फलितं तदाह भूम्यादिकमिति । पृथिव्यादिकं सर्वं प्रत्येकमात्मनः स्वस्वरूपादन्यस्य सर्वस्योपकारं करोति यथा पृथिवी स्वातिरिक्तस्य ज-
लोदरेप्युपकारिकापंचीकरणादिविधया परिपोषकत्वात्तथान्यत्पृथिवीभिर्न सर्वमेकस्य पृथिवीस्वरूपस्योपकारकं एव मन्यत्रापीति । परस्परोपकारकाणां चैकात्मकत्वस्य एकशरीरावयवे पुद्गलत्वा-
त्सर्वत्रैकात्मकत्वं सिद्धमित्याह उपकारकर इति । समीरितः अत्राज्ञाणे इति शेषः ६२२ तेजोमयत्वादिविशेषणैः पृथिव्यादिसूक्ष्मशरीराविशिष्टपरत्वे आपेक्षिकार्थपरत्वाद्भिभ्यद्भिः स एवात्मा प्र-
पाद्यते इत्याशयेन शुद्धात्मपरत्वं तेजोमयादिपदद्वयस्याह तेजसेति । स्वरूपभूतप्रकाशात्मकेन तेजसा भ्राजमानः श्रुतौ स्वार्थिको मयडिति भावः । आमृतोपमः अमृते देवलोकप्रसिद्धे उपमा उपमिति र्थ-

माक्षिकस्य रसो यद्वन्माक्षिको पकृतः पुरा ॥ उपकारं माक्षिकाणां कुरुते सर्वदेवहि ६१९ एवमेव जगच्चक्रं पृथिव्यादिकमत्रहि ॥ यस्योपकुरुते तद्वितस्योपकुरुते पुनः
६२० उपकाराश्च भूम्यादेर्दिङ्मात्रेण समीरिताः ॥ एते ह्येकैकशः संतिलक्षशः कोटिशस्तथा ६२१ भूम्यादिकमिदं सर्वं सर्वस्यान्यस्य चात्मनः ॥ उपकारं करो-
त्येव ह्येकस्यान्यतथा खिलम् ॥ उपकारकरस्तत्र सर्वत्रात्मा समीरितः ६२२ तेजसा स्वप्रकाशेन भ्राजमानो मृतोपमः ॥ जरावामरणं वापि विद्यते स्य न कर्हि चित् ॥
६२३ अयमेव स आत्मा यो हृदये सर्वदेहिनाम् ॥ नानाबुद्धिप्रचाराणां साक्षी संगविर्जितः ६२४ समोयं सर्वदेहेषु स्थावरेषु चरेषु च ॥ शक्यते पितृतामेति शुनोपि पर-
मेश्वरः ६२५ यथानभसि नैवास्ति भेदो घटमठादिगः ॥ तथानात्मनि भेदोऽस्ति शक्रनानाशरीरगे ६२६ निर्भेदो यः पुमानुक्तो हृदये सर्वदेहिनाम् ॥ जरामरणश्च
न्योयं ब्रह्मसर्वात्मकं परम् ६२७ अयमेवात्मविज्ञानात्सर्वमेवाभवत्पुमान् ॥ ब्रह्मात्मा यः पुरोक्तस्ते ब्राह्मणानां विचारतः ६२८ स एव सर्वभूतानामधिष्ठाय च पालकः ॥
न त्वं शक्यत वाप्येष ह्यधिष्ठायात्र पालकः ६२९ एष एव हि सर्वेषां भूतानां मध्यमः पुमान् ॥ दीप्यते रविवन्न त्वं किंतु तेनैव राजसे ६३०

स्य स तथा परमा मृत इति यावत् । तदेवाह जरोति । मरणाभावेनेतराभावोपि बोधित इति भावः ६२३ अयमेव स इत्यादेरर्थमुपबृंहयति अयमिति पंचभिः । सर्वदेहिनां हृदये वर्णित इति शेषः । कथ-
मित्यत आह नानेत्यादि ६२४ स्वयं भिन्ना अप्युपाधयस्तं भेदं नालमिति याह सम इति । सम एकरूपः हे शक्यते तव आत्मा शुनश्चात्मा परमेश्वर इति ६२५ भिन्नोपाधिगतस्याप्यभेदे दृष्टं तमाह यथेति । घ-
टाद्युपाधिनिष्ठे भेदे यथानभसाकाशेन स्पृशत इति याह मित्यर्थः ६२६ अयमेव पूर्वब्रह्मात्मतया वर्णित इत्याह निर्भेद इति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ६२७ । ६२८ स एव अयमित्यादि वाक्यार्थमाह स एवेति ।
राजशरीराभिमानिनोऽत्र व्यवहारभूमौ नियामकोऽयं तेत्यर्थः ६२९ राजेति पदस्यार्थमाह एष एव हीति । एष एव सर्वेषां मध्यमो मध्येभवः मध्येमाकांतिर्यस्य 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति
श्रुतिः एतादृशः सन्न दीप्यते राजते रविवदिति । त्वं त्वराजानं भवसितदधिष्ठानभासकत्वादित्यर्थः ६३०

परस्परोपकारस्य पृथिव्यादिजगच्चक्रस्य सापेक्षत्वे एकात्मकत्वेन दृष्टं तस्फुटयति रथेति श्रुतिः । यद्दृश्यं चक्रस्यावयवभूतयोर्नेमिनाभिर्मज्जयोः कापयोर्ध्वगतयोः अग्निर्यस्यैकाग्रतापेक्षया भूतानां

परस्परपकारस्य पृथिव्यादिजगच्चक्रस्य सापेक्षत्वे एकात्मकत्वे च दृष्टं तत्स्फुटयति रथेति चतुर्भिः । यद्दृश्यं चक्रस्यावयवभूतयोर्नेमिनाभिस्तयोः काष्ठयोर्मध्यगतये अराहित्ये काष्ठरूपा एते अराः स्वतंत्राः स्वाधीनानभवाति किंतु उभयत्र नेमो नाभी च प्रतिष्ठिताः सापेक्षवृत्तपदार्थः ६३१ एवमिति । एवं सर्वजगदध्यात्मप्रधिदैवस्थितयोरात्मनः स्वरूपयोरंशयोः पृथिव्यादिवर्तिसूक्ष्माभिमानिनोर्मध्ये वर्तते तयोर्धीनं वर्तते इति यावत् । यथा सर्वभूतशरीराणि पृथिवी च अरानि भानि पृथिव्यभिमान्यात्मांशं नेमिनिर्भशरीराभिमानिनामात्मांशनाभिनिर्भचाश्रितानि एव मन्यत्रापि बोध्यं । कीदृशयोरात्मरूपयोरुपकाराय सर्वत्र पृथिव्यादौ वर्णितविधया स्थितयोरिति ६३२ एकमेवैति । दृष्टं तेषां एकात्मैवैति शिष्यादिकां प्रष्टुं नैमिस्वरूपनाभिस्वरूपमरास्वरूपं च बिभ्रत्सदुपकार्यभावमुपकारकभावमादिपदेनाधाराधेयभावादिकं गच्छति भूतले हृदयसिद्धिमिति शेषः ६३३ एक एवेति । एवमेक आत्मैवाधिदैवादिभावं तदभिमानिपुरुषभावं च गतः स सर्वत्रोपकारकः तव पृथिव्यादिश्च उपकारकता अभिमानमात्रमित्यर्थः ६३४ उपकारकस्य चात्मन एकरूपत्वादुत्कृष्टोपाधावेवायमुपकारक इत्यभिमानौ वृथेत्याह उपकारमिति ६३५ वर्णितमात्रमैक्यं निगमयति किमिति । बहुनोक्तं किं फलं किमपि ततः संक्षेपेण तत्त्वं निश्चितु । किमवधारयामीत्यत आह सम इति । मम चक्षुरे सात्विकस्य ते देवराजस्य राजसस्य शुनस्तामसस्य चात्मा सम एकरूप इति ६३६ तदुपाधीनामुत्कर्षाप

रथचक्रस्य यद्वा द्विनेमिनाभ्योस्तु मध्यगाः ॥ अरानैते स्वतंत्राः स्युरुभयत्र प्रतिष्ठिताः ६३१ एवं विश्वं समग्रं स्यान्मध्ये ध्यात्मा धिदैवयोः ॥ उपकाराय सर्वत्र स्थितयोरात्मरूपयोः ६३२ एकमेव यथा काष्ठं नेमिनाभ्यादिरूपभूत ॥ उपकार्योपकारादिभेदं गच्छति भूतले ६३३ एक एव तथात्मा यमधिदैवादिभेदभाक् ॥ तत्र स्थितश्च सर्वेषामुपकारं करोति हि ॥ न त्वं शक्रनभूः स्यादित्युपकारकरं स्मृतम् ६३४ उपकारं करोत्येष यथा ते हृदये स्थितः ॥ शुनोऽपि भगवांस्तद्ब्रह्म कुरुते हृदये स्थितः ६३५ किं बहु तेन देवेन्द्र संक्षेपेणावधारय ॥ समः संसार आत्मा च मम तेऽपि शुनोऽपि च ॥ ६३६ निंदयामो वर्ययद्ब्रह्म कुरुते शुनोऽपि च ॥ अस्माकं च तथैवैते निंदन्ति ब्रह्मादिनः ६३७ उत्कृष्टता यथास्माकं स्वदेहेशक्रवियते ॥ शुनोऽपि च स्वदेहसातादृश्येव हि वर्तते ६३८ ततो देहं तथा स्वर्गमप्सरोगणमंडितम् ॥ अभिमानं बहिस्त्याज्यं विद्वद्यात्मानं स्वमात्मना ६३९ श्वविष्टा सदृशो देहः शक्रसर्वशरीरिणाम् ॥ हेयो धियापरित्यक्ते तस्मिन्नात्मा प्रकाशते ६४० शरीरे हं धियस्त्यागे ह्यन्यत्र मम ताधियः ॥ दुःखं समूलं देवेन्द्र नाशमाप्नोति देहिनः ६४१

कर्षेत्तु हृदि भेदेन सर्वत्र प्रतिष्ठिताविति दर्शयति निंदयाम इति द्वाभ्यां । यथा वर्यं देवमनुष्यादयः शुनो जन्मकष्टमिति निंदयामस्तथास्माकं जन्मब्रह्मादिनः संसारादिरक्ता निंदन्तीति ६३७ आत्मता वात्स्याभ्यासात्सर्वदेहेषूत्कृष्टताभासत इत्याह उत्कृष्टेति । यथा वर्यं स्वस्वदेहमुत्कृष्टं मन्यमाने तथा अपि स्वदेहं सर्वोत्कृष्टं मन्यत इत्यर्थः ६३८ तस्माद्यत्संबन्धाद्देहादिकं मणीयतया भासते स आत्मैवोपादेयोऽन्यत्सर्वं हेयमित्याह तत इति । हित्वेति शेषः ततस्त्वं देहं हित्वा तथाप्सरोगणयुतं स्वर्गं च हित्वा अलमवयुत्यानुवादेन बहिर्षां ववृश्य गोचरमत एवानर्थरूपत्वात् त्याज्यमभिमानं हित्वा त्मानं स्वयमेव विद्धीति संबन्धः ६३९ तत्रापि देहाभिमानः प्रथमं परित्याज्यः साक्षादात्मानं प्रति बंधकत्वाद्देहाभिमाननिवृत्तौ बाह्यगोचरममत्वं निवृत्तेः पृथग्साधनानपेक्षत्वादित्याह श्वेति द्वाभ्यां । अन्यत्र काकविष्टया हेयमुपमितमत्र श्वविष्टयेति । हेयोऽभिमानादवतार्यः तस्मिन् देहे ६४० शरीर इति । देहं हृत्वा हित्वा गेकृते सत्यन्यत्र मम ताशालिबुद्धेर्देहोर्दुःखं तत्समूलं सदेहं त्वं नश्यतीत्यर्थः ६४१

एवंमधुब्राह्मणांतमधुकाण्डप्रतिपाद्याब्रह्मविद्यानिरूपिता अथतस्तुत्यर्थइदंवैतदित्यादिथैथोव्याख्यातव्यस्तत्रप्रथमवाक्यस्यवैशब्देनस्प्रारितायादध्यङ्गवाइत्यादिकायाःप्रवर्ग्यकाण्डगतायाभाष्ये
ऽनूदिताख्यायिकायाउपबृंहणउपोद्घातभूतस्यकोपेनेतेतरस्मैउक्तविद्यादाननिवारणततोदयोक्तस्तूष्णीमवस्थानं चर्पचाशच्छ्लोकैर्दर्शयिष्यन्तिद्रायदधीचउपदेशानुवादमश्विनोरहस्पज्ञकप्रिपसंहरति इ
त्यादीति । दध्यङ्गार्थवर्णःशक्रंप्रतिइत्यादिक्रंआदिपदेनब्रह्मविद्योपकारकाणांप्राणादिविद्यानांग्रहः बहुशःबहुविधमर्थंजातमब्रवीत् । कीदृशोदध्यङ्ग श्रोतारमविरक्तंजानानोपिसत्यवशेनवद
नेप्रवृत्तइति ६४२ आनंददायिकापिमुनिवाणीइंद्रस्पदेहादिरागरूपदोषेणकोपहेतुर्जातेत्याह आथर्वगादिति ६४३ मोदसाधनस्यरोषसाधनत्वेदृष्टांतमाह दयालुनेति । यथादयालुनाकश्चि
दतिश्रुतितोभुजंगमःपयःपायितोदुग्धपानंनैतःसन्नापेकोर्व्रजेदिति यथाश्रीमदायइंद्रोहितोपदेशंश्रुत्वापिजातेनकोपेनएवंवक्ष्यमाणेनप्रकारेणाचित्तयदिति ६४४ तत्रेद्रस्यकोपजांविपरीतकल्पना
मनुवदति अयमित्येकादशभिः । अयंदिजोत्तमोप्यसुरैःप्रेषितइतिमध्ये ममराज्यादुच्चाटंक्त्वादित्यर्थः ६४५ वस्तुतस्तुनोत्तमःअयुक्तभाषित्वादित्याह अहोइति ६४६ स्वसादृश्यस्यायुक्ततां

इत्यादिबहुशः शक्रं दध्यङ्गार्थवर्णो ब्रवीत् ॥ अविरक्तं प्रजानानः सत्यपाशवशंगतः ६४२ आथर्वणादिमांवाणीमानं दामृतपूरिताम् ॥ शक्रः श्रुत्वाऽतिरागांधः को
पमेव जगाम ह ६४३ दयालुनायथा कश्चित्पुत्रो तिष्ठति भुजंगमः ॥ पायितः पयसु तस्मिन् क्रोधं प्राणहरं व्रजेत् ॥ श्रीमदांधस्तथा शक्रो मनसैव मर्चितयत् ६४४ अयं
द्विजोत्तमो नूनमसुरैरिह चोदितः ॥ राज्यत्यागाय मेयस्माद्बुद्धिमेव प्रयच्छति ६४५ अहो निष्ठुरभाषित्वं चित्रमस्य दुरात्मनः ॥ शुनाममसमानत्वं कुरुते सर्वथा
यतः ६४६ ब्रह्महत्याकरः कायं निर्दिशतः श्वाविडाशनः ॥ अश्वमेघसहस्राणां योगीकाहं सुरेश्वरः ६४७ कचदेव वधूगात्रं यज्ञैरपि सुदुर्लभम् ॥ शुनीनां कचयेनायं समा
स्ताभिः करोति ताः ६४८ अहं वज्रधरो विश्वं नियंतु मे कण्वहि ॥ समर्थस्तस्य मे केन शुना स्यात्सदृशं वपुः ६४९ तस्मादेषोऽसुरः कश्चिदत्र स्वर्गजिघृक्षया ॥ ताप
संवपुरास्थाय बुद्धिभ्रंशार्थमागतः ॥ ममापि देवतानां च याज्ञिकानां च वर्णिनाम् ६५० वाग्मीवाकविरेष स्यादसुराणां गुरुर्मुनिः ॥ पुत्रयोः कश्चिदेष स्यात्तस्य तौ
धीधनौ शुतौ ६५१ किमनेनाधुनैवाहमधमं तापसं वुवम् ॥ हन्मि वास्थानतो वास्मात्सद्यो निःसारयाम्यमुम् ६५२ अद्य चैवं कृते कीर्तिर्मम नाशं गमिष्यति ॥
उपायतस्तत्स्वेनं घातयामि द्विजाधमम् ६५३

स्फुटयति ब्रह्मेति । ब्रह्महत्याफलभूतशरीरः 'श्वसूकरखरोष्ट्राणां गोऽजाविमृगपक्षिणां । चांडालपुष्कसानां च ब्रह्महायो निमृच्छति' इति स्मृतेः निंदितः स्पर्शस्नानप्रयोजकत्वात् । विट्पुरीषमाशनमशनसाधनयस्यसतथा तस्येदमित्यण ईदृशः श्वाकअहंकेति । कीदृशोहं अश्वमेधाद्यसंख्यया गानां योगीकर्त्ता देवतात्वेन प्रयोजकश्च । कारीति पाठे करणं कर्तुं प्रयोजकव्यापारसाधारणकारः सोऽस्यास्तीति कारी ६४७ कचेति । यज्ञैरपि दुर्लभदेववधूगात्रं कशुनीनां गात्रं क एवं सति येन साधर्म्येणायं मुनिस्तादेव वयूस्ताभिः शुनीभिः समाः करोति तत्किमिति न ज्ञायते इति शेषः ६४८ अहमिति । अहं वज्रहस्तः सर्वलोकं नियंतुं वशे स्थापयितुमेक एव समर्थोऽस्मि एतादृशस्य शुनासाधर्म्ये केन यमेणोक्तमिति ६४९ तस्मादिति । तस्मादयुक्तभाषित्वादेव विप्रवेपोऽसुरः कश्चिदस्ति । कीदृशः स्वर्गग्रहणेच्छायाममदेवानां यागाधिकारिणामन्येषां च बुद्धिभ्रंशार्थमागतइति ६५० ब्राह्मणत्वेऽप्ययं देव्यगुरुः स्यात्तत्पुतयोः शंडामर्कयोरन्यतरो वा स्यादित्याह वाग्मीति । कविः शुकः तोशुकपुत्रो धीयन्तत्वेन यतः प्रसिद्धाविति ६५१ किमनेनेति । अनेनास्य ब्राह्मणत्वादिविचारिणं सव्यर्थं इति यावत् अहमेनं तापसं वृण्वे आत्मानं तापसत्वेन ख्यापयंतं मधुनैव हन्मि अस्मात्स्थानाभिः सारयाभिना इति ६५२ किंचिदिच्छार्थं भाषित्वरानविशेषेन्याह अनेति । अथेव एवं करणे कीर्तिना शम्भया दुषायनेन वायं वंद्य इत्याह उपायतइति ६५३

किंच पूर्वमप्यनेनाश्विनोर्मसोविमुखीकरणरूपपराधस्यकृतत्वादप्यंकटकभूतोदंड्यएवेत्याह अनेनेति । मोहितोबुद्धिभ्रमनीतो ६५४ उपायमभिनयति आज्ञामिति । ततस्त्वय्यदंडेकी

किंच पूर्वमप्यनेनाश्विनौर्मतोविमुत्सीकरणरूपापरायस्फुटत्वादर्पकंठकभूतोदंड्यएवेत्याह अनेनेति । मोहितोबुद्धिभ्रमनीतो ६५४ उपापमभिनयति आज्ञामिति । ततस्त्वरयादंडेकी
तिहानेः अस्यमुनेर्ब्रह्मविद्यायासमीरणेऽनुपदेशेआज्ञाददामितस्याअतिक्रमेकृतेतुदंडयिष्यामीति ६५५ अथेद्वकृतेकमितरत्रब्रह्मविद्योपदेशनिवारणं दर्शयति इतिसंचित्येतिह्यां । युवयो
रश्विनोः आहरिष्यामिअपनेष्यामि ६५६ । ६५७ अथमुनेर्विचारेणतूष्णींभावेऽवस्थानंदंशयति इत्युक्तेइत्यादिना । इतिइत्थमिद्रेणोक्तेदध्यङ्गार्थवर्णोमुनिःकार्यकृतमेवइष्टसिद्धिमेवम
नुतेस्मेतियावत् यतोमहान्अतोन्नु कोपाकिंतुदष्टचेताएवेंदेवभूवेति ६५८ तत्रपादशविचारणमुनिनाहपोधृतस्तमभिनयति ममेतिद्वादशभिः । इंद्राज्ञानुष्ठानेममदोषद्वयपरिहाररूपमिष्टसिद्धय
ति तत्रोपदेशेनिष्ठुरताएकोदोषः विद्यायाअपात्रेदानंचद्वितीयइति ६५९ अहोइति । इयमिददत्ताज्ञाममगुरुदक्षिणावदनुकूलैवयतआज्ञारूपहेतोरहमिमांविद्यांदुर्धियांपुरतोन्वक्ष्यामीति ६६०
अधिकारिपुविद्यादानदोषंस्फुटयति कामेति । रागादिमद्योदत्तापिविद्याविफलाचांडालापदत्ताधेनुरिवेति ६६१ अत्रदृष्टांतरमाह स्वसुतेति । पंढायक्लीबायइयंविद्या ६६२ अशांता
योति । अशांतायब्रह्मविद्यादानेविद्यायावैफल्यरूपोघातः श्रोतुरुभयभ्रंशः वक्तुश्चद्वेषलाभइति तथाचोक्तंभारते 'यश्चाधर्मेणवैभ्यायश्चाधर्मेणपृच्छति । तयोर्न्यतरःप्रेतिविद्वेषंवाधिगच्छ

अनेनममदेवौतावश्विनौधीधनावुभौ ॥ मौहितौकंठकस्तस्माच्छेद्येषमयाधमः ६५४ आज्ञामस्यततोदास्येब्रह्मविद्याऽसमीरणे ॥ अतिक्रमेकृतेपश्चाद्वातयि
ष्याम्यमुद्रिजम् ६५५ इतिसंचित्यदेवेन्द्रोरागांधधिषणस्तदा ॥ कोपादाज्ञापयामासततोसौयुवयोर्गुरुम् ६५६ अद्यप्रभृतिचेद्विप्रविद्यामन्यस्यवक्ष्यसि ॥
आहरिष्याम्यहंसद्यःशिरस्तेब्रह्मवादिनः ६५७ इत्युक्तेसमुनिःस्वस्यकार्यमेनेकृतंमहान् ॥ नकोपंप्राप्तवान्शक्रेदष्टचेतामहामनाः ६५८ ममनिष्ठुरतानास्मि
नलोकेक्कापिभविष्यति ॥ अपात्रेचतथादानंविद्यायानभविष्यति ६५९ अहोशक्रेणशिष्येणदत्तामेगुरुदक्षिणा ॥ इतःपरंनवक्ष्यामियदहंदुर्धियामिमाम् ६६०
कामक्रोधाभिभूतेभ्योदत्तापिविफलाभवेत् ॥ विद्यादत्तायथाधेनुश्चांडालायफलायन ६६१ स्वसुतारूपसंपन्नायौवनाभिमुखायथा ॥ दत्तापंढायविफलातथेयंदु
र्धियेसदा ६६२ अशांतायहियोदद्याद्विद्यांस्नेहादिमोहितः ॥ आत्मानंचतथाविद्यांतंचहन्त्यात्सपापधीः ६६३ इतःपरंहितत्पापंशांतंशक्रप्रसादतः ॥ लोक
यात्रापरस्याद्यतापसस्यमुनेर्मम ६६४ किंचभेमनुजैर्वापिदानवैर्वाबहिश्चरैः ॥ ममात्मविदुषोनेकभेदबीजैर्दुरासदैः ६६५ अयंनानाविधोजंतुर्योयोनुभवतीहयत्
स्वप्नेष्टुतौचतत्सर्ववासनाजंप्रपद्यते ६६६ अयमेवचसंसारोममयद्ब्रह्मदेशनम् ॥ देहमन्यंसमाप्स्यामि नूनंवासनयानया ६६७

ति' इति तंश्रोतारम् ६६३ इतइति । इतउक्ताज्ञादिरूपादिंप्रसादान्ममतदनधिकार्युपदेशप्रयोज्यंपापंशांतंप्रसंगानर्हतयानिश्चितं । तत्प्रसंगेहेतुगर्भविशेषणं लोकेति । 'स्याद्यात्रायापने
यानेगतौच' इतिविश्वः । तथाचशिष्टलोकानांगतोमार्गेऽभ्यागतसंमानरूपेपरस्यतत्परस्य 'गतिमार्गेदशायांच' इतिविश्वः । प्रकारांतरेणतुनममपापप्रसक्तिरित्योतयितुंतापसस्यमुनेरित्युक्तमि
ति ६६४ प्रकारांतरेणपापप्रसंगाभावंस्पष्टयितुंब्रह्मविद्यापूर्णकामस्यमेनकुत्रचिद्रागइत्याह किंचेति । ममविदुषोमनुजाद्यैःकिंसांध्यं कीदृशैर्बहिश्चरैर्विषयप्रवणचित्तरतएवसंगेनानाभेदबुद्धी
नांबीजैःकारणैर्दुरासदैर्विवेकबुद्ध्याक्रम्यदुःखेनचित्तभूमेर्बहिर्निःसारैरितियावत् ६६५ तत्रभेदानुभवस्यपरिणामदुःखतामाह अयमिति । इहव्यवहारभूमौयोयोजंतुर्यद्यदनुभवतितत्तत्सदृशमेव
सर्वविषयजातमनुभूतार्थवासनाजन्यंस्वप्नइवमृतिकालेपिप्राप्नोतीत्यर्थः ६६६ ममतुभेदज्ञानप्रसक्तैर्द्वारांतराभावेपिविद्योपदेशप्रवृत्तिरूपद्वारमस्तीत्याह अयमेवेति । संसारोभेदज्ञानद्वारासंसारहेतु
रयमेवयद्ब्रह्मणोदेशनमुपदेशः नूनमितिशंकायां किमिदंभेदवासनाममापिदेहांतरंकरिष्यतीत्यर्थः ६६७

ननुभेदबुद्धेः कुतो जन्मान्तरहेतुतेति चेदविद्याव्याप्यत्वादित्याह अहंगुरुरिति । गुरुत्वाद्यवगाहिनीभेदबुद्धिरप्यद्वितीयात्मनिवस्तुतोऽनुपपद्यमानासतीस्वप्रयोजकमाया लेशं सूचयतीति भावः मायाविना भेदधीः कुतः स्यादित्यन्वयः । अतोऽविद्याकार्यभेदधीदर्शनरूपाद्देतोरहंप्राकृतेः पारमैः समः स्यान्भवेयमित्यर्थः । अतएव भाष्यकारे विदुषामपि व्यवहारे पञ्चादिविशेष उक्तः पञ्चादिभिश्चाविशेषादिति ६६८ अहंममेति भेददर्शने स्थिते च सर्वात्मभाव रूपा मुक्तिः कथं वक्तुं शक्येत्याह अहंममेति । अहंममेत्याकारके येशब्दज्ञाने तद्रूपं बन्धनं यावन्न निवर्त्तते तावद्देहरूपात्कारागाराभिर्गमः कथं स्यादिति ६६९ तस्मान्मयापि मनोनाशं वासनाक्षयाभ्यासोऽपेक्षित एव तत्र च उपायोपदेशपरं परया प्रयोजको गुरुरिन्द्रसुसाक्षादेव तत्प्रयोजकः । विद्योपदेशायैव व्युत्थानयोग्यचित्तं मां प्रति पुनरुपदिशतस्ते शिरश्छेत्स्यामीत्यभिधानादतो गुरोरप्यधिकं मान्य इत्याह देव इति । देवोऽथर्वावंशब्राह्मणोक्तस्ततोऽपि गुरुर्मान्यः यतो मामुपदेशव्याजेन बहिः श्रितं संतं निहंतुमुच्यतः हंतुं प्रतिज्ञां कृतवानित्यर्थः ६७० एवं विचारेण ससमां कृतवानित्याह इत्यादीति । अपकारिण्यपीति शेषः ६७१ ननु तथापीन्द्रस्यायुक्तकर्मणः फलभूतः शापः कुतो न दत्त इति चेद्विद्याप्रवृत्तानां शिक्षार्थमिति गृहाणेति सूचयितुं यादृशविचारेण शापो न दत्तस्तं विचारमभिनयति सर्पाणामिति दशभिः । यदि ज्ञानिनोऽप्यपकारिणिकृतापराधे कोपं कुर्वन्ति तदा सर्पादितिर्यग्भ्यः प्रतिकारकर्तृभ्यो विदुषां विद्याप्रयुक्तः कोवि

अहंगुरुरयं शिष्य इति मे भेदधीः कुतः ॥ विना मां यामतो हं स्यां प्राकृतैः प्राणिभिः समः ६६८ अहंममेतियावत्स्याच्छब्दज्ञानाख्यबन्धनम् ॥ कुतो निःसरणं तावद्देहकारा गृहाद्भवेत् ६६९ दैवोऽथर्वा मम गुरुस्ततोऽप्येष गुरुर्मतः ॥ शक्रोऽयस्माद्बहिः श्रितं मां निहंतुमिहोद्यतः ६७० इत्यादि बहुशो दध्यङ् विचार्य हृदये निजे ॥ संप्रपन्नं परमं प्रापतस्मिन् शक्रेऽपकारिणि ६७१ सर्पाणां च शुनां वा कोविशेषो विदुषां भवेत् ॥ अपकारिणि चेत्कोपं कुर्वन्ति ज्ञानिनोऽपि च ६७२ अपकारिण्येकोपं न कुर्वन्ति महाधियः ॥ उपकारं च कुर्वन्ति विद्वांसस्तेन चेतरे ६७३ अपि कोपः कुतः कार्यो विद्वद्भिरपकारिणि ॥ अपकारो जडे चेत्स्यात्किमायाति महात्मनः ॥ स्वहस्तेन यथा हस्तं पादं वा ताडयेत्पुमान् ॥ एक एव तथा देहादेहमन्यं विना शयेत् ६७५ अत्र कोपः कथं नाम विदुषः सर्वदेहिनः ॥ आत्मभूतस्य जायेत पुंसो हस्तांतरे यथा ६७६

शेष इति ६७२ कीदृशास्तर्हि विद्वांस इत्यत आह अपकारिणीति । स्फुटम् ६७३ किंच कूटस्थं नित्यमात्मानं जानतः कोपो नोपपत्तिरसहते तथा हि किमात्मनोऽपकारे कुप्यति जडस्य वा नाद्यः कूटस्थेन विकारासंबन्धादित्याह अपीति । न द्वितीय इत्याह अपकारो जड इति । अस्तु जडेऽपकारे तेन जडमिह स्यात्मानः किमनिष्टमाया तं प्राप्तं किंचिदपीति न हि पापाणेन पापाणघाते चेतनस्य किंचिदस्तेनेति । यथा एक शरीरे हस्तेन हस्तांतरताडने कोपो न भवति कुतः यत एक एव आत्मेति तथा एक देहादेहांतरस्य विनाशने प्रहारादिरूपे सत्यपि विदुषां कोपो न युक्तः स्वदेहादेहादेहांतरात् ६७५ एतदेव स्पष्टयति अत्रेति । अत्र देहांतरेण देहांतरापकारे विदुषः कथं कोपः स्यात् तत्र हेतुर्गर्भे विशेषेण सर्वदेहिनः सर्वदेहाः शेषभूताः संत्यस्य स तथा यत आत्मभूतस्या

तस्मात्प्राप्तात्मवित्सुनोर्पकारिण्यति यस्तु कारिण्यति सनात्मविदित्याह भूतेशेति । भूतैः प्राणिभिरपकृतस्ताडनादिकं नीतः स नृपः कुप्यति स आत्महा अनात्मन्यात्माभिमानात् अतएव नास्तिकः आ

ननुक्तविद्यायाइंद्रस्यक्षोभहेतुत्वात्कथमिदं देणोक्तमपेक्षितं त्वया पूरितमितीमांसांकांवारयन् दधीचामुनिना प्रवर्ग्यकांडयोः समप्रयोरिंद्रं प्रतिश्रावितत्वात् तत्र निविशे पात्मविद्याव्यतिरिक्तं सर्वमिदं देणु
हीतमित्याह ब्रह्मेतिद्वाभ्यां । इमां मधुब्राह्मणेन निगमनं नीतां तथा प्रवर्ग्यकांडे आख्या निरूपणं यस्य तादृशो प्रवर्ग्यकर्मागभूतमधुविद्यारूपः । तथा कर्माणि प्रवर्ग्यादीनि तथा आदेः अश्वमेधीयोऽथोमि
र्वीविराड् रूपः आदिपदेन हिरण्यगर्भादिग्रहः । तद्वोचराण्युपासनानि तथा विविधां सृष्टिं वेदसो युवयोर्गुरुः शक्राय प्रोवाच शक्रश्च ब्रह्मविद्यां विना तत्सर्वमग्रहीदिति युक्तोऽपेक्षितपदप्रयोग इंद्रस्येति द्वयोरर्थः
६९२ । ६९३ एवं कृतोपोद्घातां प्रवर्ग्यकांडगतां कथां ब्रह्मातिश्लोकेऽप्युच्यते तस्याश्चानुवादकौ द्वौ मंत्रौ तत्रैकः सनरासनये इत्यादिकः यस्य पूर्वाद्धार्थं इदं वैतदित्यादिवाक्यार्थेन सहित इति हासोत्थापनाय वं
शब्दाख्यानां नंतरं दर्शितः परिशिष्टस्योत्तरार्द्धे स्पष्टतया इत्यादि द्वितीयमंत्रस्य चार्थः कथोपबृंहणे नैवोपबृंहितो भविष्यतीति मनसि निधाय तद्वद्व्यमुनिराभ्यामश्विभ्यां मधुविद्यामुक्तवानित्येतावदर्थको
भागो वक्ष्यमाणार्थप्रतिज्ञारूपस्तत्र हेतुभूतस्य तदेतयोः प्रियं धामेत्यंशस्य तन्मधुतत्त्वमश्विनोः प्रेमास्पदमासीदित्यर्थकस्य तात्पर्यार्थमश्विनोः श्रद्धातिशयरूपं स्फुटयति एवमिति त्रिभिः । एवं वर्णितवि
धया तूष्णीं भावेन मुनौ दधीचि स्थिते सति हे अश्विनौ तदंतिकं प्राप्नो कीदृशो कालात्परिपक्वात्मनी शुद्धरूपे मानसे योस्तौ तथा अतएव विरक्ताविति ६९४. आगत्येति । तंगुरुं स्पष्टम् ६९५ भवता चैवं प्र

ब्रह्मविद्यामिमां सर्वां प्रवर्ग्याख्यांत्यैव च ॥ कर्माण्युपासनाजालमश्वादेर्विविधां तथा ॥ सृष्टिं च प्रोक्तवान्दस्यौ शक्राय युवयोर्गुरुः ६९२ शक्रोऽपि गुरुणादिष्टं युवयोर
ग्रहीतदा ॥ ब्रह्मविद्यां विहायैव सर्वमेव महामनाः ६९३ एवं स्थिते युवां कालात्परिपक्वात्ममानसौ ॥ विरक्तौ ब्रह्मविद्यार्थं प्राप्नोतं मुनिपुंगवम् ६९४ आगत्य च तम
ब्रूतामावां विद्यार्थिनौ गुरो ॥ अधिकारं हि संप्राप्य प्राप्नोते चरणां बुजम् ६९५ अधिकारो हि संप्राप्ते युवयोर्ब्रह्मवेदनम् ॥ वक्ष्यामीति त्वया पूर्वं प्रतिज्ञातं गुरो सदा ॥
सत्यं तत्कुरु भो विप्रमानृतं त्वयितिष्ठतु ६९६ युवाभ्यामेव मुक्तः संशयं परमंगतः ॥ मरणं त्वेकतः स्वस्य ह्यन्यतोऽनृतभाषणम् ॥ गोचक्रमध्यगोयद्विद्वान्संशय
माव्रजेत् ६९७ संशयं परमं प्राप्य सहमं निश्चयंगतः ॥ वरं मे मरणं माभूदनुतं वचनं क्वचित् ६९८ निश्चितं जंतुमात्रस्य जातस्य मरणं सदा ॥ अवश्यं भावितुं दुःखं नृ
णां केनापि हेतुना ६९९ व्याधिर्वाप्यथ वा सर्पश्चोरो वा व्याघ्र एव वा ॥ विषमग्निर्जलं वापि शत्रुर्वाऽजीर्णमेव वा ७०० निमित्तं मरणे किंचिदेतादृक् देहिनो भवेत् ॥ तेषा
मन्यतमं ह्येतत् शक्रो मे मरणं प्रति ७०१ असत्यवादिनो मे स्यान्नरको भूरि दुःखदः ॥ कल्पकोटि सहस्रांते यस्य नास्ति प्रतिक्रिया ७०२

तिज्ञातं पूर्वमित्याह युः अधिकार इति ६९६ अथ तदेवैनयोः एतेनोपगच्छतीत्यंशं तन्मधुतत्त्वमेनयोरश्विनोर्दातुमेतेन विचारेणोपगमनं कृतवानित्यर्थकमुपबृंहयन् मुनेर्दधीचः संशयपूर्वकं निश्चयमभिनयति
युवाभ्यामिति सप्तभिः । यत एकत उपदेशपक्षे मरणं निश्चितं अन्यतोऽनुपदेशपक्षेऽनृतप्रसक्तिरतः परमं संशयंगत इति सम्बन्धः । तत्र हृष्टांतः गोचक्रेति । यथा शकटेनाक्रांतः पुरुषः अग्रतो गमने गवां वृष
भाणां पादाक्रमणभयं पृष्ठतो गमने चक्राक्रमणभयमित्यालोच्य विवेकी संशयंगच्छति तद्वदित्यर्थः ६९७ संशयमिति । पूर्वाद्धे स्पष्टं । अनृतान् मरणं वरमित्युत्तरार्द्धार्थः ६९८ तत्र मरणदुःखादनुतदुःख
स्य गौरवं वक्तुं मरणदुःखस्यानुतदुःखादपकर्षलाघवरूपं दर्शयति निश्चितमिति । तन्मरणकालिकं दुःखं किंचिन्निमित्तजन्यं जंतोरावश्यकमिति तथा मरणस्य जातं प्रति व्यापकत्वेन बहुशोऽनुभूतत्वा
नाहृतात्पर्यपक्षे इति भावः ६९९ न चैवं ब्रजजन्मत्वेनोत्कर्षस्तस्यापि प्रसिद्धनिमित्तांतर्गतत्वादित्याह व्याधिरितिद्वाभ्यां । अजीर्णपरिपाकमप्राप्तमन्नं जलं वा एतादृक् व्याध्यादिविधं किंचिन्मरणे
निमित्तं भवति प्रसूतशक्रोऽप्यमरणं प्रति निमित्तमेवेदं दपितेयामन्यतममिदं वक्ष्यन्ति वा प्रिरूपत्वादिति भावः ७०० । ७०१ अनृतदुःखस्य लोकद्वयेऽप्यसह्यारूपमुत्कर्षमाह असत्येतिद्वाभ्यां ।
मे अस्त्येतिद्वाभ्यां । अतएव इत्येवमित्येतात्पर्यम् ७०२

जीवन्मृत इति । मोहो देहाद्यभिविवेशः एतेन मुनेरनुतफलभयप्रदर्शनेन विधीनामधिकारः सकामस्य निषेधाधिकारस्तन्निष्कामानामपि प्रवृत्तात्रस्य निषेधवाक्ये पक्षेऽप्युत्पादितित्वात्प्रतिनापयति

जीवन्मुतइति । मोहोदेहाद्यभिनिवेशः एतेनमुनेरनुत्तमप्रवर्तनेनविधीनामधिकारः सकामस्यनिवेधाधिकारस्तु निष्कामानामपिप्रवृत्तमात्रस्यनिवेधवाक्येपूह्यइत्यादितिवाचस्पतिनापपञ्चि-
तःसिद्धांतःसूचितः ७०३ सहोवाचेंद्रेणवाइत्यादेरुपमनेष्यइत्येतस्यांशस्यार्थमुपबृंहयति इत्यादीतिपंचाशताश्लोकैः । सयुवयोर्गुरुरित्यादिकमर्थजातमनेगतेवाचानुचारितंयथाभवतितथा
चित्तयित्वायुवांप्रतिब्रक्ष्यमाणविधयावभाषेइत्यन्वयः ७०४ दधीश्वोमुनेर्वचनमभिनयति व्याहृतमित्यादिना । मयावाल्प्यतोवालभावमारभ्यनानुत्तमुक्तंस्थाविरेवृद्धत्वेतदनुत्तंकथमुच्ये-
तेतितथापिमनसाचित्तंशंकितंकिंचिदनुत्तस्यकारणंप्रयोजकंवक्ष्यामीति ७०५ तच्चकारणमत्रापिमहतींचितेत्यादिनावक्ष्यतेतदुपयोगिनस्वकीयपूर्ववृत्तांतमश्विनौप्रतिश्रावयति अहमित्यादि-
ना । अहंवांयुवाभ्यांदेवादीनांसर्वेषामुपकारकत्वेनविदितइत्यर्थः ७०६ क्षपयन्निति । कीदृशीहम् प्रियसमागमेनपुण्यमप्रियसमागमेनपापंचप्रारब्धरूपक्षपयन्भोगेनसमापयन्हर्षशोकौ
विहायसमतायांस्थितइति ७०७ समतामेवस्फुटयति शत्रुरितिद्व्याभ्याम् । तत्रशत्रुरपकारंविनापिस्वभावादपकारकरः । मित्रमुपकारमनपेक्ष्योपकर्ता । उदासीनउपेक्षकः । बंधुः

जीवन्मुतःपुमानज्ञेयोयोऽनुत्तंवक्तिमोहतः ॥ अत्रनिर्दंतिमनुजामृतश्चनरकंव्रजेत् ७०३ इत्यादिबहुधाविप्रश्चितयित्वामनोगतम् ॥ युवांप्रतिबभाषेसयुवयो-
र्गुरुरात्मवान् ७०४ व्याहृतंनानुत्तंपूर्वमश्विनौवाल्यतोपिवा ॥ मयाकथमिदानींतत्स्थाविरेव्याहरिष्यते ॥ चित्तितंयन्मयाकिंचिद्वक्ष्याम्यत्रापिकारणम् ७०५
अहंवांविदितःशश्वदुपकारकरोमुनिः ॥ देवासुरमनुष्याणामन्येषामपिदेहिनाम् ७०६ क्षपयन्पुण्यपापेस्वेप्रियाप्रियसमागमात् ॥ हर्षचैवविषादंचविहायसमतां
गतः ७०७ शत्रुर्मित्रमुदासीनोबंधुर्द्वेष्योपिमध्यमः ॥ नकश्चिद्विद्यतेमेत्रसर्वत्रसमदर्शनः ७०८ स्वदेहेस्थावरेचैवजंगमेवाखिलेपिहि ॥ श्वदेहेब्राह्मणेदेहेस-
र्वत्राहंसमःस्थितः ७०९ पुमानहंतथास्त्रीचनपुंसकमहंतथा ॥ महाभूतानिपञ्चापिमौतिकंसकलंह्यहम् ७१० अहमनुरहंसूर्यश्चंद्रोहंवान्हिरप्यहम् ॥ ज्योतीं-
पिचसमग्राणिभूर्भुवःस्वर्महर्जनः ॥ तपःसत्यंसपातालमहमेवनसंशयः ७११ सदसद्रस्तुजातंयन्मतोनान्यद्विदद्भवेत् ॥ स्वप्रदृष्टंयथासर्वस्वप्रदृष्टुर्नचापरम्
७१२ ब्रह्मांडोदुंबरस्थानांचतुर्विधशरीरिणाम् ॥ उच्चावचानामात्माहमहंकारविवर्जितः ७१३ नमेकामस्तथाक्रोडोलोभाद्याश्चकुतोमम ॥ नचमायापियेनाहं
सर्वभेदविवर्जितः ७१४ उत्पादयाम्यहंसर्वजगज्जातमनेकधा ॥ स्थापयामिचतस्रसंहरामिचलीलया ७१५ ऊर्णनाभिर्यथातंतून्सृजत्यत्तिचपातिच ॥ स्वा-
त्मनैवतथैवाहममूर्तःसंगवर्जितः ७१६

संबंधेनोपकारकः । द्वेष्योऽपकारमपेक्ष्यापकर्ता । मध्यमीमध्यस्थीविवदमानयोर्द्वयोरपिहितपी एतेममनसंतीत्यर्थः ७०८ स्वदेहइति । स्वेअस्मिन्ब्राह्मणदेहेतथाऽखिलेस्थावरेजंगमे-
चदेहेतथाशुनोदेहेतथाब्राह्मणेब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यसंबंधिनिदेहेऽहंसमोस्मीति ७०९ साम्येहेतुतयासावात्मभावंदर्शयति पुमानितिचतुर्भिः । तत्रद्वयंनिगदन्त्याख्यातम् ७१० । ७११ स-
र्वात्मतापिविबर्तोपादानतयेत्याह सदसदिति । सदसत्स्थूलं सूक्ष्मंचसर्वमतोनभिन्नम् स्वप्रदृष्टःस्वप्रदृश्यवदित्यर्थः ७१२ ब्रह्मांडोदुंबरेति । ब्रह्मांडरूपोदुंबरगतानांजरायुजादिचतुर्वि-
धशरीरिणामुत्क्रष्टापकृष्टानांसर्वेषामहमात्मायतोहंकारेणपरिच्छेदकेनमुक्तइति ७१३ अहंकारविमुक्तत्वेहेतुतयाविद्याबलात्सविलासाज्ञानराहित्यमाह नमेकामइति । मायापिविकाराणांप्र-
योजिकामेनास्ति यतोहंसर्वभेदरहितब्रह्मत्वेनात्मानंरुद्रवानस्मीत्यर्थः ७१४ ममात्मेवाज्ञातोजगज्जन्मादिकारणमित्याह उत्पादयामीति । स्पष्टम् ७१५ तत्रदृष्टांतमाह ऊर्णनाभिरिति ।
यथोर्णनाभिःकीटःस्वात्मनैवस्वशरीरेतरापेक्षामंतरेणैवतंतुसृष्ट्यादिकं करोतितथाहमपिकरोमिपरंतुअमूर्तत्वमनवयवत्वमसंगत्वंचमपिविशेषइति ७१६

॥ ३२ ॥

ॐ नमः

॥ ३२ ॥

नन्वनभिव्यक्तदियाणांस्थावराणां कथमभिव्यक्तं द्वियेर्जगमैः साम्यमिति चेन्न व्यापाररहित्यरूपाया अनभिव्यक्तैर्जगमैर्दियेष्वपि दृश्यमानत्वेनैव लक्षणप्रयोजकत्वादित्याशयेन जगमेव पितृक

नन्वेनेभिष्यक्तदियाणांस्थावराणांविषयमभिष्यक्तदियैर्जगमेःसाम्यमितिचेन्न
 चिदिद्वियव्यापारकालहृदियांतराणांव्यापारराहित्यदर्शयति गृहेति । यथागृहांतःस्थःपुरुषोबाह्यार्थमश्रादिकंश्रोत्रेणशब्दरूपलिंगग्राहकेणमनसानुमितिव्यापारकेणयन्निश्चिनोतितत्रचनेन्द्रियांत
 रव्यापारइत्यर्थः ७२९ एवमिति । एवंगृहमध्यस्थवच्यूनैन्द्रियाणांवधिरादीनांस्थावराणांवायज्ज्ञानंतादिन्द्रियवर्जनादिद्रियैर्विनानभवति किंतुतेपांन्यूनेन्द्रियाणामभिष्यक्तदियभिन्नानोन्द्रिया
 णिआवृत्तानिस्वव्यापारेभ्योनिवृत्तान्येववर्तंतइतिबोद्धव्यमित्यर्थः ७३० नचकुत्रचिद्गोलकादर्शनादिन्द्रियाभावोबोध्यःपरगोलकेपिइन्द्रियांतरस्यदर्शनादित्याह एकस्थानेति । पन्नगस्यसर्पस्य
 तथासर्वत्रोन्द्रियसत्त्वेनकिंचिद्वाधकमितिभावः ७३१ एवंकरणसाम्यंप्रतिपाद्यतत्फलयोःसुखदुःखयोरपिसाम्यंदर्शयति एकेत्यादिना । एकमनेकंवाऽभिष्यक्तमिन्द्रियंयेपांतेपांयत्सुखदुःखंवाजा
 यतेतन्मनोनिष्ठमेवजायतेनान्यनिष्ठमिति । तच्चमानसंमनसिभवंसुखदुःखमेकैन्द्रियव्यापाराद्वाभवतुअनेकैन्द्रियव्यापाराद्वाभवतुतयोःस्वरूपेनकोपिविशेषइतिद्वयोरर्थः ७३२ । ७३३ सुख

गृहमध्येस्थितोयद्वत्पुमान्बाह्यार्थवेदनम् ॥ मनसाश्रोत्रयुक्तेनकुरुतेनेन्द्रियैःपरैः ७२९ एवंन्यूनेन्द्रियाणांस्याज्ज्ञानंनेन्द्रियवर्जनात् ॥ आवृत्तान्येववर्तंतेतेषाम
 न्यैन्द्रियाणिच ७३० एकस्थानस्थितान्येवकाचित्कार्याणिकुर्वते ॥ पन्नगस्ययथाचक्षुर्गोलकेश्रोत्रचक्षुषी ७३१ एकानेकैन्द्रियाणांस्यात्सुखंवादुःखमेवच ॥ जंग
 मानांस्थिराणांचमनस्येवनसंशयः ७३२ एकैन्द्रियात्प्रजातेस्मिस्तथानेकैन्द्रियादपि ॥ नसुखेनापिदुःखेस्तिभेदःकोपीहमानसे ७३३ यत्रयस्यभवेद्रागोद्वेषो
 वाविषयेषुहि ॥ इन्द्रियार्थेषुतत्प्राप्तौसुखदुःखेसमेष्टृते ७३४ जायतेव्यसनंयस्यजीवानांहिसनंप्रति ॥ गीतस्यवातदाप्तौहिसुखंयादृक्प्रजायते ॥ ललनालिंग
 नेपिस्यात्तादृगेवहिकाभिनः ७३५ कामिनोयादृगेवस्याद्वधूनांप्राप्तिःसुखम् ॥ पुत्रार्थिनस्तादृगेवपुत्रप्राप्तौप्रजायते ७३६ पुत्रिणोयादृगेवस्यात्पुत्रप्राप्तौसुखं
 हृदि ॥ अन्नलाभात्क्षुधार्तस्यतादृगेवप्रजायते ७३७ अनिष्टलाभतोप्येवंदुःखंज्ञेयंसमंसदा ॥ एकानेकैन्द्रियैर्दस्रौमानसेजायतेहियत् ७३८ विष्टायांयादृशंदुःख
 मसह्यंजायतेरुमेः ॥ तादृशंब्रह्मलोकेपिमरणादौप्रजायते ७३९ उत्पद्यतेसुखंयादृग्ब्रह्मणःपरमेष्ठिनः ॥ विष्टारुमेस्तादृगेवस्याद्योगादिन्द्रियार्थयोः ७४०
 विष्टारुमेरपिसंत्वेवह्यन्नंदाराःसुतास्तथा ॥ ब्रह्मणोपिविशेषःस्यादनयोःकेनहेतुना ७४१

दुःखसाम्येहेतुतत्प्रयोजकरागद्वेषसाम्यमाह यत्रेति । इन्द्रियैरर्थनीयेषुविषयेषुमध्येयत्रविषयेयस्यदेहिनोरागइच्छातत्रप्राप्तेसुखमेवंयत्रद्वेषस्तत्रदुःखमिति । सचरागोयथोत्कृष्टानांस्वशरीरादौ
 तथानिकृष्टानामपिस्वशरीरादौवर्तंतइतिभावः ७३४ यस्ययत्ररागस्तस्यतत्रसुखमित्येतत्स्फुटयति जायतेइतित्रिभिः । यस्यप्राणिर्हिंसनेमृगयादौतथागीतश्रवणेवाव्यसनमासक्तिरूपंजाय
 तेतत्स्यतादृशंमृगयादेरेवलाभेयादृशंसुखंजायतेतादृशमेवसुखंललनाकामस्यललनाप्राप्तौजायतेइत्यर्थः ७३५ कामिनइति स्पष्टम् ७३६ पुत्रिणइति स्पष्टम् ७३७ द्वेषप्रयु
 क्तदुःखसाम्यंस्पष्टयति अनिष्टेति । हेदस्रौअश्विनौएकानेकैन्द्रियैरनिष्टलाभतोयन्मानसेदुःखंजायतेतदप्येवंसुखंवादेवसमंसमानाकारंज्ञेयमित्यन्वयः ७३८ तदुदाहरति विष्टायामिति । विष्टा
 यांजातस्यकृमेर्मरणादिकालेयादृशमसह्यंदुःखंजायतेतादृशमेवब्रह्मलोकादावपिमरणादौजायतेइति ७३९ सिंहावलोकनन्यायेनसुखसाम्यमुदाहरति । उत्पद्यतेइति । रागसाम्यादितिशेषः ७४०
 नचब्राह्मणपरिग्रहेरपिविशेषस्तेषामपिकल्पितानांसर्वत्रसंभवादित्याह विष्टारुमेरिति । ब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्य अनयोःपरमोत्कृष्टतयापरमोत्कृष्टतयाचप्रसिद्धयोःकेनधर्मेणविशेषइति ७४१

हर्षशोकप्रयोजकौ उपचयापचयावपितयोः समावित्याह जायते इति । एवं संसारमूलं देहाभिमानोपितयोः सम इत्याह सुखदुःखकरमिति । 'न हवे स शरीरस्य सतः प्रिया प्रिययोरपहतिरस्ति' इति श्रुतेः तस्मादशरीरताप्रयोजिका ब्रह्मविद्यैव दुर्लभेति सिद्धमिति भावः ७४२ इत्यादीति । हे अश्विनो इत्याद्यर्थं जातं विद्यादुर्लभतोपपादकं विचिंत्याथ एनां ब्रह्मविद्यां दुर्लभविद्यां याचकाय शक्राय अतिथये ऽब्रुवमिति संबंधः ७४३ श्रुत्वेति । सोपिशक्रः श्रुत्वा दुष्टं कुपितं चित्तं यस्य तादृशः सन् सौमित्रं गुरुदक्षिणामदात् तामभिनयति इत इत्यादिना । स्नेहादिना आदिपदेन भयादिग्रहः वक्ता वक्ष्यति भवानिति शेषः ७४४ अङ्गीकृतमिति । एतदिदं कृतं । अस्मिन् युवां प्रत्युपदेशरूपे कार्ये वक्ष्यमाणविधया दुर्घटे चैतामप्राप्तीति ७४५ नन्विदं निषिद्धस्य कार्यं तैव कथमित्याशंक्योपदेशे प्रवृत्तौ मे प्रतिबंधकं नास्तीत्याह युवयोरिति पंचभिः । युवयोर्विद्योपदेशे वचनं दत्तमेव तथा शक्राय तस्योपदेशस्याभावे तद्वचनमुक्तं तन्नियतं न वक्ष्यामीत्याकारकं नोक्तं किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिर

जायते प्रियते ब्रह्मविद्वत्कमिश्च तथैव हि ॥ सुखदुःखकरं तद्वत्सदेहत्वं समं द्वयोः ७४२ इत्यादि मनसा स्वेन विचिंत्यैनामथाब्रुवम् ॥ सुदुर्लभां ब्रह्मविद्यां शक्रायातिथये ऽश्विनौ ७४३ श्रुत्वा ऽदादुष्टचित्तः सन् सोपिशगुरुदक्षिणाम् ॥ इतः परं ब्रह्मविद्यां कस्मैचिन्मावदद्विज ॥ स्नेहादिना यदा वक्ता तदा छेद्वाही हतेशिरः ७४४ अंगीकृतं मया प्येतत्तथेति वचनात्तदा ॥ अतश्चितामहं प्राप्तः कार्ये स्मिन् दुर्घटे धुना ७४५ युवयोर्वचनं दत्तं ब्रह्मविद्यासमीरणे ॥ मया तथैव शक्राय तदभावे समीरितम् ७४६ न वक्ष्यामीति नियतं शक्राय समीरितम् ॥ किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिरश्छिधिमहाबल ७४७ वक्ष्याम्येवेति सततं युवाभ्यामीरितं मया ॥ ततो वक्ष्यामि वां विद्यां मरणाद्गीतिवर्जितः ७४८ केनचिद्धिनिमित्तेन जातस्य नियतामृतिः ॥ दुर्लभं कारणं मृत्योर्देवराजो ममाद्ययत् ७४९ सर्वस्वहरणं श्रेयोदारापुत्रसमर्पणम् ॥ मरणं च न तु श्रेयोमिथ्यावाक्यस्य भाषणम् ७५० अत्रैव महती चिता मिथ्यावाक्यस्य भाषणे ॥ ब्रह्मविद्यां युवाभ्यां चेत्प्रवृत्ते वक्तुमश्विनौ ॥ शक्रस्तदैव शिरसश्छेदं कुर्यान्न संशयः ७५१ केन वक्ष्यामि तां विद्यां शिरोहीनो युवां प्रति ॥ पुनर्मिथ्यैव मे वाक्यं भविष्यति सुदारुणम् ॥ अपप्रतिज्ञो न रकेयास्याम्यज्ञानकारणे ७५२ इत्येवमपि चिताद्यवर्तते कापि नापरा ॥ बुद्धिमंतौ युवां तस्माद्वदतं किं करोम्यहम् ७५३

शिंछीत्याकारमेवोक्तमिति द्वयोः संबंधः ७४६ । ७४७ एतादृशे वचने यद्यहं मृत्युभीरुः स्यां तर्हि न प्रवर्तयामेव मृत्योरप्याधिकृतया मता दनृतादेव भीरुरहं कथमुपदेशेन प्रवर्तयामित्याह वक्ष्याम्येवेति । यतो वक्ष्याम्येवेत्याकारेण युवाभ्यामुदिनंततः सत्यस्य परिपाल्यत्वात् मरणभयहीनः सन्वां युवां प्रति विद्यां वक्ष्यामीति ७४८ तत्र हेतुतया मरणाद्गीतेरनौचित्यमाह केनचिदिति । नियतामृतेति । सर्वस्य स्वस्य यत्नस्वहरणम् ७५० एवं कृतियो गतामुपदेशस्योक्ताऽथ दुर्घटेतामाह अत्रैवेति त्रिभिः । अत्र वक्ष्यमाणविधया प्रवृत्तस्यापि पुनरनुत्भाषणप्रसंगे महती चितास्ति । तामाह वक्ष्यामि इति ७५१ केनेति । केन शिरसा तां वक्ष्यामीति । अज्ञानव्यामोहकारणं फलं यस्य तादृशे नरके ७५२ फलितमाह इत्येवेति । यतो बुद्धिमंतौ यतौ युवां प्रति

अथ तौ हीनौ च तुरित्यादिप्रतिद्वयतुरित्यंतं कथां प्रमुपबृंहयति इत्युक्त इत्यादि द्वाविंशति श्लोकेः । इति गुरुणोक्ते सति हे अश्विनो युवां स्वार्थलोभेन आदौ व्यासचित्तो संतोतं परं प्रति इत्थमवयवः इत्थं कथमन आह

अथतीहोचतुरित्यादिप्रतिपत्तिरित्येतत्कथाशेषमुपबृंहयति इत्युक्तहत्यादिद्राविशतिश्लोकेः । इतिगुरुणोक्तेसतिहेश्विनोयुवांस्वार्थलोभेनआढ्यौन्यासचित्तौसंतोतंगुरुप्रतिपत्तिरुच्युः इत्यर्थकथमतआह
 माभूदित्यादि । हुदांतचेतसःशक्रादियमुक्तविधाभीतिरस्मिन्गुरोर्माभूत् यतआवांमृतजीवनींविद्यांजानीवः यथावज्रमेवविफलस्यादितिद्वयोःसंबंधः ७५४ । ७५५ वैफल्यमिति । चेद्य
 दितस्यैवद्रवजस्यामोघतयाप्रसिद्धस्यतद्विरुद्धंवेफल्यमोघत्वंभवतादृष्टंचिकीर्षितंभवतितर्हिआवामुपायांतरंकरिष्यावइति ७५६ उपायांतरंनिरूपयतः अश्वोयमितिद्विभ्याम् । अयंसंनिहितःक
 श्विदश्वोदृश्यतेतस्याश्वस्यशिरस्तवापिचशिरोदृश्यते एवंसतिआवामेते द्वेअपिमस्तकेशिरसीविर्येणविनिमयेनस्थापयावः तवशिरोऽश्वग्रीवायामश्वशिरस्तवग्रीवायांचनिदध्वइतियाघत् तत
 स्त्वमश्वमुखेनावामुपदिशेत्यर्थः ७५७ शक्रेणेति । तस्मिन्स्तवग्रीवानिहितेऽश्वशिरसिब्रह्मणोवक्तुरिउपदेशकेहंद्रेणच्छिन्नेसतियथापूर्वमश्वशिरोऽश्वग्रीवायांतवशिरस्त्वद्वीवायामावांस्थापयाव
 इति ७५८ एवंकृतेएतानिफलानिभविष्यंतीत्याहुः एवमिति । अश्वोभवांश्चमरणंनगच्छेदित्येकंफलम् आवयोर्गुरुहिंसानभवेदितिद्वितीयम् तथाभवतोऽभूतमयुक्तंहिंसनम् अपमृ
 त्युरितियावत् इन्द्राश्विमृत्योरपमृत्युत्वेनस्मृतिपुप्रसिद्धत्वादिति सनभवेदितितृतीयम् तथाभवतोमरणंमरणरूपतयामतोमिथ्यावादश्चनभवेदितितुर्थमित्यर्थः 'युक्तेक्ष्मादावृतेभूतम्' इत्यमरः

इत्युक्तेस्वार्थलोभादद्यावूचयुस्तंयुवांगुरुम् ॥ माभूच्छक्रादियंभीतिर्गुरोर्दुर्दांतचेतसः ७५४ अंगसंवानकरणीजानीवोमृतजीवनीम् ॥ विफलंवज्रमेवस्याच्छ
 क्रेणापिनिपातितम् ७५५ वैफल्यंतस्यचेन्नेष्टंभवताब्राह्मणोत्तम ॥ आवामुपायमपरंकरिष्यावोत्रतंशृणु ७५६ अश्वोयंदृश्यतेतस्यशिरस्तद्वतवापिच ॥ छित्वा
 विपर्ययेणैतस्थापयावोत्रमस्तके ॥ आवामश्वस्यशिरसाब्रह्मविद्यांसमीरय ७५७ शक्रेणतस्मिन्संछिन्नेब्रह्मवक्तुरिमस्तके ॥ स्थापयावोयथापूर्वमावांहिशिरसी
 उभे ७५८ एवमश्वोपिमरणंनगच्छेच्चभवानपि ॥ आवयोर्गुरुहिंसाचभवतोभूतहिंसनम् ॥ मिथ्यावादश्चमरणंनभवेद्ब्राह्मणोत्तम ७५९ अंगीचकारहृष्टःसन्नेव
 मुक्तेगुरुस्तदा ॥ सर्वभूतसमोविप्रोयुवयोःस्वार्थलुब्धयोः ७६० अंगीकृतैथवाक्येस्मिन्गुरुणाहितकारिणा ॥ निर्दयौकूरकर्माणौयुवांश्चधरावुभौ ७६१ पशो
 रिवगुरोस्तस्यशिरश्छित्त्वामहात्मनः ॥ अश्वस्यशिरसासार्धसंचक्राथेविपर्ययम् ७६२ आथर्वणोहयग्रीवस्तदैवयुवयोर्गुरुः ॥ प्रवर्ग्यादीनिकर्माणितद्वदश्वानुपा
 सनम् ७६३ हेयंहिवहृद्योक्तासब्रह्मविद्यांसमैरयत् ॥ शक्राययामुवाचादावाश्रमेऽतिथयेमुनिः ७६४ उवाचचेदंमतिमान्ब्रह्मविद्याप्रवर्तने ॥ इतःपरंब्रह्मविद्या
 वंशेयायुवयोःस्थिता ७६५

७५९ अंगीचकारेति । एवंयुवाभ्यामुक्तेसतियुवयोःस्वार्थलुब्धयोर्गुरुहृष्टःसन्नंगीचकारयतःसर्वभूतसमः ७६० अंगीकृतइति । एवंगुरुणांगीकृतेसतियुवांनिर्दयत्वादिविशिष्टौगुरोःशिरश्छित्त्वाअश्व
 स्यशिरसासहविपर्ययंचक्राथेइतिद्वयोःसंबंधः ७६१ । ७६२ आथर्वणइति । आथर्वणोयुवयोर्गुरुहयग्रीवःसन्प्रवर्ग्याकांडोक्तानिप्रवर्ग्यादिकर्माणित्वाष्टमधुचप्रवर्ग्यागमुक्तातद्वन्मधुकांडो
 क्तमश्वानुपासनमुक्ताएवंशुद्धांतःकरणेनमुमुक्षुणाहेयंकर्मोपासनंचउक्ताब्रह्मविद्यांद्वितीयमंत्रेगोप्यार्थकक्षपदेनोक्तांसमैरयदुपदिदेशयामिद्रायोक्तवानितिद्वयोरर्थः ७६३ । ७६४ उत्तरा
 ध्यायोत्थापकाकांक्षाजनकमाथर्वणवाक्यमनुवदति उवाचचेतिनवाभिः । समतिमान्दध्यङ्मुनिर्ब्रह्मविद्यायांप्रवर्तनेसंप्रदायप्रवृत्तिविषयकमिदंवाक्यमप्युवाच । इदंकिमतआह इतइत्या
 दि । हेअश्विनोऽतःपरंमत्कर्तृकोपदेशादुत्तरकालेसाब्रह्मविद्याशंकितेवकथंप्रसूताभविष्यतीत्याकारकशंकाविषयतामिवगता साका यायुवयोर्वैशेषिकरूपादिगुण्मच्छिष्यपरंपरात्मकेमधुकां
 डांतिकीर्तितेश्रुता तथायास्वीवंशेखिलकांडांतगतेश्रुता तथापुवंशेयाज्ञवल्क्यकांडांतगतेश्रुता तथाबहुचानामृगवेदविदांकौपीतक्यादीनांकुलेश्रुतेतिद्वयोःसंबंधः ७६५

७६६ विद्यायाः शंकित्वे हेतुमाह इंद्रोयमिति पंचभिः । यत इंद्रोयं समग्रायां विद्यायामुक्तायां सत्याममुं द्विजं घातयामिव ज्ञहंत करोमीत्याकारकसंकल्पाज्जभसि स्थितः स्ववाक्यपरिपालानायेति हेतोः शतृप्रत्ययः ७६७ स्ववाक्यं परिपालयन्निति स्पष्टीकरोति मददिति द्वाभ्याम् । मदन्महं यथा समग्रा उपदिष्टा तथेत्यर्थः ७६८ इति वाक्यमिति अयं शसोऽनृतप्रयुक्ताद्विद्याभयेन ७६९ हते मयीति । मयि एवं हते सति केचिद्विप्राभीताः संतः पुत्रायापिन वक्ष्यन्तीति ७७० सामीति । केचित् कौपीतकया दयः सामि अर्द्धमसमग्रा मितियावत् वक्ष्यन्ति केचित्तु एकैकस्यैव शिष्यस्य पुरतः प्रवक्ष्यन्ति किं कृत्वा इंद्रादुर्भयं दुर्गतमीषद्भ्यमागम्य प्राप्य । भयस्ये पद्मावे हेतुमाह कुलेति । विद्यावंशदेवस्य परमात्मनः प्रसादतः पशुपायेन संपाद्य ल्यब्लोपे पञ्चमी तथा चेश्वरानुगृहीता अपि उपदेशकाले इंद्राद्विप्राभीता भविष्यन्तीति भावः । इंद्रादभयमिति पाठे कुलदेवप्रसादतः इंद्रादभयं भयाभावमासाद्य राजमानं याज्ञवल्क्यमित्युत्तरेण संबंधः ७७१ उक्तस्येदं भीत्योपदेशसंकोचस्य पर्युदासो याज्ञवल्क्ये बोध्य इत्याह याज्ञवल्क्यमिति । याज्ञवल्क्यमेकं द्विजं विहाय उपकोपदेशसंकोचो बोध्य इति संबंधः । कीदृशं याज्ञवल्क्यम् वाजसनेयसंज्ञकम् तद्युत्पत्तिस्तु वाजं केसरैः स निर्दानं यजुषां यस्य स वाजसनि रश्च रूपधरः सूर्यः पुराणे वर्णितः स वाजसनिर्भक्तिः सेन्योऽस्येति स वाजसनेयः नद्यादिभ्यो ढगिति शैपिको ढक् । तत्र हेतुगर्भविशेषणं मूर्ध्यां शिष्यमिति । अतएव म

तथा स्त्रीपुंसयोस्तद्ब्रह्मचानां महात्मनाम् ॥ कौपीतकयादिकानां स्यात् शंकित्वे कुलेश्रुता ७६६ इंद्रोयं वज्रपाणिः सन्मां हंतुं नभसि स्थितः ॥ उक्तायां ब्रह्मविद्यायां समग्रायाममुं द्विजम् ॥ घातयामीति संकल्पात् स्ववाक्यं परिपालयन् ७६७ मदच्चेद्ब्रह्मविद्यां त्वमन्यस्मै कथायिष्यसि ॥ समग्रां तत एवाहं हरिष्यामि शिरस्तव ॥ ७६८ इति वाक्यं निजं शक्रः पालयन्नयं शोभिया ॥ नभःस्थितो धुना मांसघातयिष्यति देवराट् ७६९ हते मयि त्रिलोकीं स्था ब्राह्मणाभयमागताः ॥ ब्रह्मविद्यां न वक्ष्यंति पुत्रायापि प्रियाय च ७७० सामिवक्ष्यन्ति वै केचित् कौपीतकिमुखा द्विजाः ॥ एकैकस्यैव वा केचित् प्रवक्ष्यन्ति द्विजोत्तमाः ॥ इंद्रादुर्भयमागम्य कुलदेवप्रसादतः ॥ याज्ञवल्क्यं विहायैकं द्विजं वाजसनेयकम् ॥ सूर्यशिष्यं महात्मानं सूर्यवद्दीप्ततेजसम् ७७२ यजुंषि श्वेतरूपाणि तेनेमानि महीतले ॥ याज्ञवल्क्यस्य नामैकं धारयिष्यति सर्वतः ७७३ इति ब्रुवाणस्य मुनेर्हयग्रीवस्य देवराट् ॥ शिरोन्यपातयद्भूमौ वज्रेण शतपर्वणा ७७४ तच्छिरः पतितं दृष्ट्वा वाजिनस्तु गुरोः शिरः ॥ समाहृत्य यथापूर्वंचक्राथे गुरुवाजिनोः ७७५

हात्मानमित्यादि ७७२ यजुंषीति । तेनोक्तेन याज्ञवल्क्योत्कर्षेण इमानि काण्वादिपंचदशशाखारूपाणि यजुंषि शुक्लवर्णानि तैत्तिरीयसंज्ञककृष्णयजुर्भ्यो विलक्षणानीति यावत् एतानि महीतले याज्ञवल्क्यस्यैकनामधारयिष्यन्ति प्रसिद्धिरूपां पुष्टिर्नेष्यन्ति पंचदशशाखाध्यायिपुत्रा वाजसनेयिपदप्रसिद्धेरिति भावः ७७३ इति ब्रुवाणस्येति । शतपर्वणि ग्रंथयो यत्र तत्तथा तेन ७७४ तच्छिर इति । अनया कथयैतत्सूचितं भवति याद्विद्वरक्षिते पांविद्याऽश्विभ्यामपि महातायेन नलब्ध्वा त्यन्तदुल्लभेति । अपि च मंत्रयो रथं प्रदर्शितः तत्र प्रथमे एतावान्विशेषः इमि त्यनर्थको निपातः यत्प्रोवाचेत्यन्वयः । द्वितीयं मंत्रे तु प्रत्येयतं प्रापितवन्ती अथैकं विमताय वक्ष्यन्तीत्येव भुवा द्विजोक्तं दुर्भयं भोक्तव्यमित्यर्थः ७७५

एवं प्रवर्ग्यं कौपीतकयानुवादकयोर्मंत्रयो रथं दर्शितः अथ सकलमधुकां इतात्पर्यार्थं प्रदर्शकं परश्वे इत्यादि मंत्रब्राह्मणममरागम्यं शंभुपुत्रं कर्तुं शक्यं इति सूचितं

एवं प्रवर्ग्याङ्कोक्तकथानुवादकयोर्मन्त्रयोर्थोद्दिष्टः अथ सकलमधुकाण्डतात्पर्योऽर्थप्रदर्शकं पुरश्चक्रे इत्यादि मन्त्राज्ञासमुदायरूपं ग्रन्थं वा कुर्वन् संवृतमित्येतत्स्य तावदर्थमाह ब्रह्मविद्यामित्यष्टभिः । हे अश्विनो या गुरुणा वा युवाभ्यां ब्रह्मविद्यावत्तापत्कामनया युवाभ्यां गुरुदोहः कृतस्तां युवयोः स्मृत्यर्थं संक्षेपेण वदामीति ७७६ जगदिति । जगतोऽभिन्ननिमित्तोपादानभूतः परमात्मा महाराजवन् महापुरसमं समादिशरीरं तावच्चक्रे कृतवानिति ७७७ ततोऽप्यदिशरीररूपाणि स्वल्पपुराणि कृतवानित्याह चतुष्पद इति । चत्वारः पादायास्तास्तथा पुरःशरीररूपपुराणि एवमग्रेऽपि ७७८ स्थूलास्त्विति । आसुपूर्वपुत्रापक्षीनीडेप्रविशसं कुक्षद्रूपीभूत्या प्रविशतितथा परिच्छेदाभिमानलक्षणसूक्ष्मात्सूक्ष्ममति सूक्ष्मरूपं भजन् सन् प्रवेशमकरोदिति ७७९ पुरुषपदार्थद्विवाह पुरीति । यस्मादयमात्मा पुरीति ७८० एतंपुरुषमुपाधयः परिच्छेत्तुनालमित्याह अनेनेति । अनेन पुरुषेणांतर्बहिरवस्थितेन एतत्सर्वं विश्वमाकाशेनेव व्याप्तमिति ७८१ आंतरत्वेन व्याप्तौ दृष्टांतमाह ओतिति । तं तावित्यपि जातावेकत्वं यथा संततैस्तिर्यग्भूतैश्च तंतुभिर्व्याप्तोतः प्रीतश्च पदस्तंतुपुं आंतरं पुं स्थितस्तथाविवर्त्तोपादाने आत्मनि विश्वं स्थितमिति ७८२ सवाअयमित्यंशस्यार्थदर्शयति स एवेति । योत्र पूर्वप्रवेशकृच्छुद्धः स ए

ब्रह्मविद्यां च गुरुणा दत्तामेतां वदामि वाम् ॥ अश्विनौ स्मृतिसिद्ध्यर्थं युवयोर्हि गुरुदुहोः ७७६ अगत्कारणभूतो यमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ महाराजोपमश्चक्रे शरीरं हि पुरोपमम् ७७७ चतुष्पदः पुरश्चक्रे द्विपदोपिमहेश्वरः ॥ त्रिपदश्चैकचरणाद्यपदा अपिकाश्चन ७७८ स्थूलास्वासुयथापक्षी सूक्ष्मात्सूक्ष्मशरीरभाक् ॥ एवमेवायमात्मापि प्रवेशमकरोद्विभुः ७७९ पुरियस्मादयं शेत एतां चैव प्रपूरयन् ॥ स्वं व्यास्यातत एवायं पुरुषः पर ईरितः ७८० अनेन पुरुषेणेतत्सर्वमेव समावृतम् ॥ अंतर्बहिश्चनभसायद्द्विधं समावृतम् ८१ ओतप्रोतो यथा तंतौ पटस्तिष्ठतिसर्वदा ॥ एवमेव जगत्सर्वमात्मन्येव प्रतिष्ठितम् ८२ स एवायं पुरायोत्र प्रवेशमकरोद्बुद्धिः ॥ युवयोर्ममवान्यस्य पयोद्वद्वटेष्विह ८३ एकरूपं पयः स्थूले घटे स्थूलं प्रकीर्तितम् ॥ सूक्ष्मे सूक्ष्मं च संतप्तं संतप्तं तत्र कीर्त्यते ८४ शीतले शीतलं यद्द्रजोयुक्तेरजस्वलम् ॥ सुगंधे च सुगंधं तद्गुर्गंधं च परत्राह ८५ वायुयुक्ते च लंतद्वन्निश्चलं वायुवर्जिते ॥ सूर्ययुक्ते प्रभाभूततामसेतामसं पुनः ८६ एवमात्मापि यादृक् स्याच्छरीरं तादृशो भवेत् ॥ स्थूलः सूक्ष्मो जडो धीमान् श्रीमान् त्रेधन एव च ॥ उत्कृष्टश्च निरुष्टश्च सुखी दुःखी तथैव च ८७ इत्यादीन् बहुधा धर्मानुपाधेरेव मन्यते ॥ आत्मा ह्येष विमूढः सन् कामी वचवधूगुणान् ७८८

वयुवयोर्ममवान्यस्य वा सर्वेषां हृद्देशे विशेवेण भासमानोऽस्ति मध्ये भासमानस्य प्रवेष्टुरभेदे दृष्टांतः घटे पुमविज्ञावस्थितं जलमिति ७८३ अथ रूपं रूपमित्यादि रनुशासनमित्यंतस्यार्थमेवं स युवयो रित्यतः पूर्वतनेन ग्रंथेनोपबृंहय च कृतं दृष्टांतमुपाधिसारूप्यपरतया तावन्निरूपयति एकरूपमिति । यथा स्वत एकरूपमपि जलं स्थूलत्वादिमतो घटाननुरूप्यतया तथा कीर्त्यते इति त्रयाणां संबंधः । स्थूलं विशालं तद्विपरीतं सूक्ष्मं तत्र घटे वन्नादिना संतप्तं जलमपि तथा ७८४ शीतले इति स्पष्टं ७८५ वाय्विति । वायुना चालकेन युक्ते घटे तजलं चलं भवति तद्विपरीते घटे निश्चलमिति सूर्यप्रकाशयुक्ते घटे तजलं प्रभाभूतास्वरमिति तामसेतमसांधकारेण व्याप्ते घटे तजलं तथेति ७८६ दाह्यंतिके योजयति एवमिति । एवमात्मापि स्थूलत्वादिभेदैर्वा दृश्या दृशंशरीरं तत्र तादृशो भवति एवं भाव एव चास्य प्रतिरूपपदेन श्रुतावृत्त इति भावः । उपाधिसारूप्यमभिनयति स्थूल इत्यादिना ७८७ इत्यादीनि । इत्यादीनुपाधेरेव धर्मान् स्वधर्मतया आत्मान् मन्यते यतो विमूढः अत्रैवापरो दृष्टांतः कामिन्या धर्मान् हर्षशोकादीनात्मनि मन्यमानः कामीति ७८८

कामिदृष्टांतं विशदयति प्रियेति । कामिनः प्रियाचेयदि चैतया समाविष्टा न्यासा भवति तदा संकामी चिंता विष्टचलच्चित्तं यस्य एतादृशः संश्रलतीवैति न्यवहियते इति ७८९ दार्ष्टान्तिके एवमिति । एवं मायामूढात्मा बुद्ध्यादिधर्मानात्मनि मन्यते कीदृशः बुद्धिशरीरादयो धर्मिणो येषां तादृशैर्धर्मैर्विवर्जितः ७९० उक्तार्थे समन्वितायाः सर्वाणिरूपाणि विविचित्येत्यादिकायाः श्रुतेरर्थसंगृहाति भोति कानितीदृश्यां भौतिकानि शरीरादीनि तत्कारणानि भूतानि च श्रुतौ रूपपदेनोक्तानि सृष्ट्या संचितानि कृत्वा तत्र सृष्टेः एकतां तादात्म्याभिमानं गतः सन् शब्दप्रपञ्चं च पृष्ठाप्रकटीकृत्य सृष्टानां नामानि विदधे ७९१ वाचेति । वाचेतींद्रियांतराणामप्युपलक्षणं तथा च वागादींद्रियैस्तथा वचसो वागिंद्रियादेः प्रेरकया बुद्ध्या चैक्यं प्राप्य वदनं दिव्यवहारं कुर्वन् स्वद्रूपो मद्रूपो न्यरूपश्च महेश्वरो विद्यते इति ७९२ एवमध्यारोपितस्यापवादार्थं मयमस्य नानाभावः शास्त्राचार्यादिभेदद्वारा बुद्ध्या भिन्नरूपेण स्वरूपस्य न्यायानां यश्रुतौ प्रतिचक्षणपदोक्ता यबोध्य इत्याह यः स एवेति । स उपाधितादात्म्यापन्नो वर्णितः स एव स्वरूपेण भेदलेखैरपि वर्जितः स न्यद्रिदामसृजतत्स्वरूपस्य दर्शनायैवेति कीदृशस्य स्वरूपस्य ऐंद्रस्य ईंद्रस्य सर्वात्मदर्शिनः परमेश्वरस्य संबंधिनः ७९३ ईंद्रपदार्थमेतरेण वर्णितं स्मारयति सृष्टेति । समग्रं जगत्सृष्ट्वा हृदं विश्वमात्मदृशा आत्मदृष्ट्या त्वेन यतो हृदं वांस्तेनैंद्रसंज्ञो जात इति ७९४ नानाभावोपाधीनां बाधयोग्यतां वक्तुं मायामयत्वमाह माययेति । एकरूप आत्मा आत्मनो माय

प्रियाचिंता समाविष्टा भवेच्चेत्कामिनोपि हि ॥ चिंता विष्टचलच्चित्तं श्रलतीवसकामुकः ८९ एवं बुद्धिशरीरादिधर्मिधर्मविवर्जितः ॥ अनादिमायया मूढात्मा स्वात्मनि मन्यते ९० भौतिकानि सभूतानि सृष्ट्या तत्रैकतां गतः ॥ सृष्ट्या शब्दप्रपञ्चं च नामानि विदधे प्रभुः ९१ वाचा वचः प्रेरकया धिया चैक्यं समाप्य सः ॥ विद्यते त्वमहंतद्रदन्योऽप्येष महेश्वरः ९२ यः स एव स्वरूपेण भेदगंधविवर्जितः ॥ ऐंद्रस्य स्वरूपस्य दर्शनाया सृजद्रिदाम् ९३ सृष्ट्या जगत्समग्रं सृजमात्मदृशा पुमान् ॥ दृष्टवान्येन तेनाभूद्रिदनामापरः पुमान् ९४ मायया बहुरूपो भूदात्मनो बहुरूपया ॥ मायावीचैकरूपः संहस्ति व्याघ्रादिरूपभाक् ९५ अन्यद न्यात्मतां नेतुं समर्थोऽपि न शक्नुयात् ॥ किंतु तस्मिन् विशेषा हि कुरुते धीधनो नरः ९६ हेमिकर्तुं न शक्नोति सूत्रं कारुशतं तदा ॥ काष्ठमेकं मृदं द्रव्यं कुंभकारसहस्रकम् ९७ धातुवादेन ये धातौ कारयंत्याशुधातुताम् ॥ कारयंति न तेऽप्येतामसर्तां तत्रार्हं चित् ९८ किंतु तस्यैव पूर्वस्य रूपादेः संक्षयात्परम् ॥ रूपादि जायते तत्र तेषामन्यदिति भ्रमः ७९९

यावद्वरूपयावद्वरूपो भूत् यथालोके एकरूपो मायावी ईंद्रजालिकोगजादिवहुरूपो भवतीति ७९५ भेदस्य मायामयत्वं द्रष्टव्यं प्रकाशं तरेणानुपपत्तिमाह अन्यदित्यादिदशभिः । समर्थोऽपि नरोऽन्यदन्यस्त्वभावकं वस्तु अन्यस्वभावतां नेतुं न शक्नुयात् किंतु यो मान्नरस्तस्यैव धर्मिणः कनकादेर्विशेषं कुंडलादिरूपं कुरुते आविर्भावं नयतीत्यर्थः ७९६ अन्यस्यान्यात्मताया अकरणे दृष्टांतद्वयमाह हेमिति । यथा कारुणांशिलिपिनां शतमपितुं मयस्य सुवर्णभावं कर्तुं न शक्नोति तथा कुंभकाराणां सहस्रं काष्ठस्य मृदां कर्तुं न शक्नोतीति ७९७ ननु यद्यन्यद्वस्तु अन्यन्न भवति कथं तर्हि धातुविद्याविदस्ताम्रादिकं स्वर्णादिभावं नयंतः प्रसिद्धा इत्यत आह धात्विति । धातुवादेन धातुमारणादिप्रतिपादकशास्त्रानुसारेण ये धातौ ताम्रादौ आशुशीघ्रं धातुतां धातवत्तरूपतां कुर्वन्ति तेऽप्येतां धातवत्तरतां शशशृंगवदसतीं न कारयंति प्राकृतेऽर्थे निष्कुरुर्वतीत्यर्थः असदुत्पत्तौ विशेषाभावाच्छशशृंगादेरप्युत्पत्त्यापत्तिः नासतो विद्यते भाव इत्यादि स्मृतिविरोधश्च स्यादिति भावः ७९८ कथं तर्हि धातुवादिनोऽसदुत्पत्तिमन्यन्ते इति चेन्न मादित्याह कित्विति । किंतु तस्यैव ताम्रादेः पूर्वस्वरूपरक्तिमादिकं तस्य संक्षयात्तिरोभावात्परंपूर्वैरूपभिर्जपीति मादिकं जायते मादुर्भवति तत्र धर्म्यभेदेऽपि मीतरोत्पत्तौ सत्याति वा धातुवादिना मन्यदिति

तस्मादमीं धातुवादि रूपो न कदाचिदप्यथा भवति धर्मैः पिच्छादादिभिरागमापायिभिस्तादात्म्यमात्रेणाप्यथा भवत्यवहारं भजत इत्याह ननु धातुवादिना मन्यते

तस्माद्गर्भीभृदादिरूपानकदाविद्येयथाभवति धर्मैः पिंडघटादिभिरागमापायिभिस्तादात्म्यमात्रेणान्यथाभावव्यवहारं भजत इत्याह तत इति । तत उक्तयुक्तेः यन्मृत्तुवर्णादिरूपं वस्तु स्वभावोपाह
 शंमस्तितत्तादृशमेव सदास्तिकालांतरेऽप्यन्यथानभवति । तां हि दंडादिकारकवैयर्थ्यं प्रत आह विशेषमिति । किंतु तद्वस्तुरूपं विशेषं पिंडादिधर्मैः ककारकैर्गच्छतीति तत्कारकवैयर्थ्येन वा न्यवहारानुपपत्ति
 रिति भावः ८०० उक्तं विशेषं सांख्यावयवत्पत्तेः पूर्वमपि संततं थावस्तु स्वभावेन वास्तवभेदाभेदशालिभचमम्यंतैतथानमंतव्यमिति सूचयन् नृक्ष्यमाणमायामपत्तोपपत्तयेतस्य वस्तु स्वभावाद्गर्भीभाव
 माह विशेष इति चतुर्भिः । उक्तो विशेषो वस्तुनः स्वभावो न भवतीति प्रज्ञा । तत्र हेतुव्यापकत्वाभावमाह अस्येति । अस्य विशेषस्य तस्य वस्तुनः स्वभावत्वे सति तद्वस्तु तदपाये विशेषापायेन भवेन्न दृश्ये
 तेति विषयेण विषयिणो लक्षणात् दृश्यते तु घटभावं विनापि पृथिवीत्याप्यपको घटो न पृथिवी स्वभाव इति यावत् ८०१ एतत्स्फुटयति प्रकाशत्वस्येति । यद्वत्तेजः स्वभावस्य प्रकाशस्यापायेऽपगमे सति
 तेजसोऽप्यपायो दृश्यते तद्वत् विशेषस्य वस्तु स्वभावत्वे विशेषापाये वस्तुनोऽपायः स्यादिति ८०२ न चैवं दृश्यत इति सोदाहरणमाह अपाये हीति । हियतो विशेषस्यापाये सति एव वस्तुनोऽपायोऽत्र लोकेपि
 न दृश्यते यतो घनसंज्ञकमूर्तत्वस्वभावापृथ्वीमृत्पिंडभावमपनीयघटीकृता घटभावं नीता सतीति पिंडाख्य विशेषापागमोपि स्वस्वभावं मूर्तत्वं न जहाति न त्यजतीति प्रसिद्धं पृथिव्यामूर्तस्वभावता च मूर्तं भूमिः

ततो यद्यादृशं रूपं तादृशं तन्न चान्यथा ॥ कालांतरेपि भवति विशेषं किंतु गच्छति ८०० विशेषो वस्तुनो नायं स्वभावः कापिकस्य चित् ॥ अस्य तस्य स्वभावत्वे तद
 पायेन तद्वत् ८०१ प्रकाशत्वस्य यद्वत्स्यादपाये तेजसः सदा ॥ अपायस्तद्वदेव स्यादपायो वस्तुनः सदा ८०२ अपाये हि विशेषस्य नैव मे षो त्र दृश्यते ॥ घटीक
 ता यतः पृथ्वीमूर्तत्वं न जहाति सा ८०३ ततो विशेषो विज्ञेय आगंता सर्ववस्तुषु ॥ आगतो न स्वभावः स्यात्कोपिकस्यापि वस्तुनः ॥ हस्तित्वं न स्वभावः स्याद्यथामा
 यायिनोऽधुना ८०४ विशेषो वस्तुसंश्वेतस्यान्नापेयात्स स्वभाववत् ॥ अपैति च ततोऽसन्स्यात्संश्वेत्यत्प्रतीयते ८०५ इंद्रियाणां हि संयोगेन रिशृंगं न दृश्यते ॥
 न तथा यंततो माया तस्य हेतुः प्रकल्पिता ८०६ अत्यंता सत एवास्य प्रतीतिर्यन संभवेत् ॥ इंद्रियैस्तन्निमित्तस्य संज्ञामायेति कीर्तिता ८०७

स्नेहोजलमित्यादिना योगभाष्ये उक्ता ८०३ एवं च सांख्याभिमतं वस्तुसत्त्वं विशेषसत्त्वं निरस्तमित्याह तत इति । ततः वस्तुसत्त्वेऽप्यदर्शनात् विशेष आगंता आगमनशीलः निमित्ततंत्र इति यावत् सर्वत्र
 बोध्यः आगतं कश्च पूर्वसिद्धस्य वस्तुनः कथं स्वभावः स्यात् न ह्यागतं कं व्याघ्रत्वं मायाविनः स्वभावः स्वरूपमिति ८०४ एवं विशेषस्य स्वभावाद्गर्भीभावप्रसाध्यतस्य मायामपत्त्वं स्फुटपत्तदस्य नैलक्ष
 ण्यमाह विशेष इति । सविशेषो यदि वस्तु वत्सन्स्यात्तर्हि वस्तु स्वभाववत्तापेया न्न बाध्यत परंतु सविशेषोऽपैति बाध्यते एव ततोऽसन्सद्विलक्षणः स्यात्तथा सन्नसद्विलक्षणश्च स्यात् यत्ततः एवं सद्रूपेण प्रती
 यते इति ८०५ यो हि असन् भवति स न प्रतीतिविषयो भवति यथानरशृंगमित्याह इंद्रियाणामिति । असन्नशृंगमिन्द्रियसंयोगेन न दृश्यते इति प्रसिद्धं अयं विशेषस्तु तथा नृशृंगवद्भाना विषयोन भवति ततः
 सदसद्विलक्षणत्वेन मिथ्यात्वात्तस्य विशेषस्य हेतुतया माया कल्पतेति ८०६ विशेष निमित्तभूतां मायां निरूपयति अत्यंता सत इति दशभिः । अस्य विशेषस्य वस्तुतोऽत्यंता सत एव या प्रतीतिर्दृष्टिरसंभवं
 ती अनुपपत्तिशालिनी तन्निमित्तस्यासदर्थप्रतीतिर्ये निमित्तस्य मायेति संज्ञोक्ता स निमित्तस्येति पाठे स निमित्ततया प्रसिद्धस्ववस्तुतोऽत्यंता सतः शुक्तिरूप्यादियं या प्रतीतिः सैव मायेति कार्यद्वारेण माया
 लक्षणबोध्यमिति ८०७

ननु अत्यन्तासन्नपिविशेषोभावविषयो भवति न तु नरशृंगमित्यत्रा केनियामकमिति चेन्मायैवेत्याह असिद्धे इति । ननु शृंगस्य विशेषस्य च भेदे सर्वथाऽसिद्धेऽनुपपन्ने पितृशृंगविशेषयोर्भेदो माययैवाघटितघटनापटीयस्याकल्प्यते उपपत्तिमिव नीयते न केवलं विशेषोऽसत्तत्तद्भेदश्च एतद्वयमेव मायायाकल्प्यते किंतु एषामायापि माययैव कल्प्यते असत्त्वाविशेषादिति तदुक्तं 'अविद्यायामिहासि त्वाविद्यास्तीतिकल्प्यते । ब्रह्मदृष्ट्यात्वविधेयं नासीदस्ति भविष्यति' इति ८०८ एतत्स्फुटयति गुहायामिति । गुहायां व्याघ्रवत्प्रमाणेरनुपलभ्यत्वेनासतीमाया माययैव कल्पितेति ८०९ मायासाधिकां प्रतीतिं निदर्शयति असत्तइति । अस्य शुक्तिरूप्यात्मकविशेषस्यासतो नृशृंगादेः सकाशात्कुतो भेद इति पृष्टे सति याऽज्ञानाधीर्न जानीम इत्यादिरूपासैव दुर्घटत्वात् स्वप्रकाशात्मनि माया मायासाधिकेत्यर्थः ८१० अस्यादुर्घटत्वं दर्शयन् मायापदस्य चतुर्विधास्यां प्रवृत्तिरिति सूचयति न विद्यतइति । या एषा स्वयं न विद्यतेऽतो माया माशब्दस्य निषेधवाचित्वाद्यामाकालत्रयेऽपि नास्तीत्यर्थसमन्वयात् तथा यतो भेदे कार्यकारणादिरूपे कारणं हेतुर्भवति ततो माया मामाने इति धातोरोणादिकेष्वप्रत्यये साधु मिमोते वस्तुपरिच्छेदसंज्ञं भेदं कुरुते इति माया इत्यर्थसमन्वयात् तथानोऽस्माकं स्वरूपभूतज्ञानमावृणोति ततो माया बुमिभ्रंशेपे इत्यतः पूर्ववद्यप्रत्यये साधु मिमोति स्वरूपप्रकाशं प्रक्षिपति आवरणलक्षणं परिभवं न यतीत्यर्थसमन्वयात् । तुरीयमर्थं दर्शयति गमनात्तइति । ततो ज्ञानाद्भेदो र्गमनादपसरणाच्च माया मया प्रमया यातीति माया इत्यर्थसमन्वयादित्यर्थः ८११ उक्तं व्युत्पत्तिचतुष्टयं पंचभिर्विशदं कुर्वन् तत्र न विद्यते स्वयंचैषा इत्येतदर्थं यति आनंदात्मेति । य

असिद्धे सर्वथा भेदे नरशृंगविशेषयोः ॥ कल्प्यते माययैवैष मायाप्येषाऽसती पुनः ८०८ गुहायां व्याघ्रवत्प्रमाणा माया नामास्तिकाचन ॥ शशशृंगसमाप्येषा कल्पिता माययैव हि ९ असतोऽस्य कुतो भेद इत्युक्ते याऽज्ञाधीर्भवेत् ॥ सैव मायेति विद्वद्भिः कीर्तिता दुर्घटा सदा ८१० न विद्यते स्वयंचैषा भवेद्भेदेऽपि कारणम् ॥ आवृणोति च नो ज्ञानं मायाया गमनात्ततः ८११ आनंदात्मा तु सोऽसंगः स्वप्रकाशैकरूपभूतः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविवर्जितः ८१२ एवं स्वभावो जगत् कारणं जगदप्यभूत् ॥ यतस्ततो बुद्धिमाद्भिर्माया तत्रापि कल्पिता ८१३ जगज्जनौ स्थितौ वापि संहतौ वा जगत्पि ॥ उक्तात्मनि तथा योगे आश्रयाति तमो यथा ८१४ अज्ञानं तत एवैतदात्मनो ब्रह्मरूपिणः ॥ विशेषभावो मायेति कथितं वेदवादिभिः ८१५ मादृशो बुद्धिमान्दसौ यत्र यत्र करोति माम् ॥ तत्र तत्र न जानाति मायेत्येषा ततो भवेत् ८१६

त आत्माऽसंगचिदानंदाद्वितीयरूप एव वर्तते तत्र कुतो मायायाः संभव इति भावः ८१२ भवेद्भेदेऽपि कारणमित्येतदर्थं यति एवमिति । एवं स्वभावो वर्णितानंदादिस्वभावोऽप्यात्मा जगतः कारणमभूत् तथा जगदाकाशादिप्रपंचरूपोऽपि यतोऽभूत् ततो हेतोस्तत्र वर्णितरूपेऽप्यात्मनि वैदिकैर्मया कल्पिता ८१३ तुरीयां व्युत्पत्तिं विशदयति जगज्जनाविति त्रिभिः यदा यतो वा इमानि भूतानि जायंते इत्यादिशास्त्रा जगतो जनिस्थितिसंहारे पुनस्तत्स्थलक्षणभूतेषु योगः समाधिः क्रियते तथा जगत्पि अस्ति भातिप्रियं रूपमित्याद्यनुसारेण नामरूपेपरिहृत्य समाधिः क्रियते तथा उक्तात्मनि सच्चिदानन्दरूपे स्वरूपलक्षणपरशास्त्रानुसारेण महावाक्यानुसाराद्वा यदा समाधिः परिनिष्ठता प्रमेति यावत् क्रियत एवं योगे क्रियमाणे मायाऽऽश्रयाति निवर्त्तते सूर्यं तमो वदित्यर्थः तथा च प्रमयापसरणं प्रमातः पूर्वब्रह्मात्मस्वरूपावरणंच सिद्धमिति भावः ८१४ अज्ञानमिति । तत एव प्रमानिवर्त्यत्वादेव एतदज्ञानं वेदवादिभिर्मया कथितं तम् अज्ञानस्य बाधयोग्यतायां हेतुर्गर्भविशेषणम् आत्मनो ब्रह्मरूपिणो विशेषभाव इति निविशेषस्य ब्रह्मात्मनो विशेषभावरूपमित्यर्थः तथा च कथं न बाध्यतेति भावः ८१५ तुरीयं व्युत्पत्तौ विद्वदनुभवं संवादयति मादृश इति । बुद्धिमान् विवेकी यत्र यत्र मामं करोति तत्र दीपेनां भकारमिव मायायां यतो न जानाति तत्र यत्ततो मायेति र्गमनादपसरणाच्च माया मया प्रमया यातीति माया इत्यर्थसमन्वयादित्यर्थः ८१६

सामायालाघवेन माया तु प्रकृतिविद्यादिति श्रुत्यनुसारेण चैकैव कल्प्यते प्रकृतश्रुतीमायाभिरिति बहुवचनं तु व्यावहारिकसाधारणप्रमाद्वयप्रतिभेदेन निवर्त्यतुलावस्थादिप्रदवाक्यांशभेदाभिप्रायेणेत्याह मामासिति । मानां प्रमाणानां साधारण्येनैकविशेषोपाधवत्त्वस्यैव प्रमाणत्वात् न विद्वदनुभवं संवादयति मादृश इति ।

समायालाघवेनमायतिप्रकृतिवियादिति श्रुत्यनुसारेणचएकैवकल्पयते प्रकृतश्रुतोमायाभिरितिवहुवचनंतुन्यावहारिकसाधारणप्रमाणवृत्तिभेदेननिर्वायैतुलावस्थादिपदवाक्यांशभेदाभिप्रायेणेत्याह
मानामिति । मानांप्रमाणानांचयादिरूपानेकविधोपाध्यवच्छिन्नैतन्पगोचराज्ञानविरोधिनीनामर्तत्वात्सामायाएकापिबहुरूपिणीबभूव । एवंमायापदार्थप्रपंचेनोपपाद्यवाक्यार्थ
माह तेनेत्यादिना । तेनोक्तविधयामायायास्तद्बहुत्वस्यचोपपन्नत्वेनएकोदेवोमायाभिश्चेन्नानारूपभावलक्षणांचिष्टांकुरते सदाकालत्रयेपोत्पत्त्युपपन्नइतिशेषः ८१७ मायपैवात्मनोनेकरूप
तानवस्तुतइत्यत्रविद्वदनुभवमापिसंवादयति एकेति । वस्तुतएकरूपोपिदेवोमाययानटवद्बहुरूपोऽभूदित्येवंसर्वविद्वद्भिर्वादरायणादिभिःकथ्यते कीदृशैः भ्रष्टमापैर्भ्रष्टाप्रमयानिवृत्तामायायेपातितथा
तेः ८१८ तस्यनानारूपतायदभिदधतिबुधास्तदेकरूपतामध्यारोपापवादन्यायेनस्फुटयितुमेवनतुतेषांनानारूपतायांतात्पर्यं नानारूपतायभिधानप्रकारास्तूपेयप्रतिपत्त्यर्थाउपायाअव्यवस्थिताइति
न्यायेनानियताइतिसूचनेनवक्ष्यमाणैर्द्विपवृत्त्युपाधिभेदाध्यारोपेपौनरुक्त्यशंकावारयति विशेषानितितुर्भिः एतेआत्मनिरूपणेप्रवृत्ताविद्वांसोलौकिकविविधप्रमाणैःसिद्धान्भेदान्वदंति अनुव
दन्तितेषांव्याख्यानकौशलंदर्शयति पदेति ८१९ कारणइति । तत्रकारणलौकिकप्रमाणानांकुंठतामंदप्रसरतामालोच्यतेमहाधियःसर्वव्यवहारोपपादिकामेकांमायामेवकारणतयाकल्पयंतिनतुका

मानामनंतरूपत्वादेकासाबहुरूपिणी ॥ बभूवतेनमायाभिरिंद्रोसौचेष्टतेसदा ८१७ एकरूपोपिदेवोसौनानारूपोयथानटः ॥ विद्वद्भिःकथ्यतेसर्वैर्भ्रष्टमायैर्महा
त्मभिः ८१८ विशेषान्निहवदंत्येतेकार्यकारणसंश्रयात् ॥ प्रमाणैर्विविधैर्विप्राःपदवाक्यविशारदाः ८१९ कारणेकुंठतांहृष्टाप्रमाणानांमहाधियः ॥ कल्पयंत्यत्रते
मायांव्यवहारप्रसिद्धये ८२० हेतुमेकंविधायैतेप्रमाणकुशलाद्विजाः ॥ सर्वमेववदंत्येतच्छिष्यबुद्धिविद्वद्वये ८२१ देहभेदोदधीचातोयुवयोर्वर्णितःपुरा ॥ आत्म
नोभिन्नताहेतुस्तथान्योपिमहात्मना ॥ तत्रैन्द्रियकृतोभेदएवंतेनसमीरितः ८२२ यथास्वर्गगतैर्द्रस्यमायाभिर्बहुरूपिणः ॥ रथेषुवाजिनोयुक्ताविद्यंतेवायुवेगिनः
८२३ एवंसंसृतिर्गैर्द्रस्यनानादेहरथेष्वपि ॥ इन्द्रियाश्चाश्वविद्यंतेयुक्ताअतिबलाइमे ८२४ देहएकत्रसंख्यातादशकेदशकेशतम् ॥ शतेसहस्रंतद्वत्स्यात्सहस्रे
प्ययुतंतथा ८२५

यैभेदवत्कारणभेदनानारूपतार्थमनुवदंति वर्णनस्पलोककृत्युत्पादनार्थत्वाल्लोकानांचकारणभेदोदासीन्यादितिभावः ८२० हेतुमिति । तस्माद्धेतुमायारूपकारणमेकमेवविधायमनासिकृत्वा यद्वाहे
तुंफलमद्वैतबोधरूपमेकमुद्देश्यंकृत्वासर्वभेदाध्यारोपप्रकारभेदवदंतिनानाप्रकारकथनफलंशिष्यबुद्धिविवृद्धिरिति ८२१ फलितमाह देहेति । अतउक्ताभिप्रायेणदधीचाथर्वणेनदेहभेदआत्मभेदारो
पहेतुरूपरूपमित्यादिवाक्येनयुवयोःप्रबोधार्थवर्णितः । तथान्योपिविषयैर्द्रियादिभेदस्तुल्यन्यायेनसूचितइति तत्रेति । तत्रसूचितभेदानांमध्येइन्द्रियकृतोभेदएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणयुक्ताइत्यादिवाक्ये
नदर्शितः ८२२ तत्रहृष्टतंतावदाह यथेति । यथाप्रसिद्धेद्रस्यत्रिलोकीगतनानाकार्यार्थनानारूपधारिणोरथेषुनानाविधामहावेगिनोऽश्वायुक्ताःसंलग्नाःसंति ८२३ एवमिति । एवंसंसार
गतस्यात्मरूपेद्रस्यदेहरूपेपुरथेषुयुक्ताइन्द्रियरूपाश्चाःश्रुतौहरिपदोक्ताःसंति अतिबलाअतिदुर्जयाः ८२४ देहइति । एकत्रापिदेहेन्द्रियाणांप्रत्येकंवांशभेदादशकेशसंख्यापरिमितेगणेशतमे
दाएवंशतंतर्गताःसहस्रंभेदास्तथासहस्रेऽयुतमिति ८२५

एवमिति । एवमवांतरभेदेन तां इंद्रियाश्वाऽंतःकरणस्य वृत्तीभिर्दानाऽंतःकरणे प्रतिबिंबितस्यात्मनो भेदका इत्यर्थः । संबन्धा इति पाठः ८२६ एवमध्यारोपितस्येन्द्रियभेदस्यायं वा इत्यादिनो
क्तमपवाददर्शयति भेदैरिति । देव आत्मा ये भेदैर्भियते तत्सकलाश्रयस्तेषां सकालानां भेदकानां संपर्पचोद्वियाणामाश्रयो विवर्त्तोपादानतयाधिष्ठानमित्यर्थः । अतएव नेति नेतीति कल्पितनिरासेन सर्वभेदवि
मुक्तोऽवधारित इति । एतेन श्रुतौ अयमिति पदार्थस्यात्मनश्च वाधा सामानाधिकरण्यमिति सूचितम् ८२७ एवंत्वं पदार्थपरिशोधयतत्पदार्थपरिशोधकस्य तदेतदित्यदिरर्थमाह भेदैर्नेति । यद्वस्तु भेदैर्नेभिद्य
तेतद्ब्रह्मेत्यवधारितं पूर्वमपीति शेषः कीदृशं ब्रह्म पूर्वादिरूपेण देशेन कालेन च वर्जितं तथाऽन्तःस्वभावेन वाह्यस्वभावेन च पदार्थजातेन वर्जितमिति ८२८ सामानाधिकरण्येन वाक्यार्थस्फुटयन्म
हावाक्यमप्यभिनयति एकमिति । स्पष्टम् ८२९ ननु कोयमात्मेति पृच्छतां मंदाजामनुग्रहाय सर्वानुभवितेत्याह एष इति । अनुभवति द्रष्टुं श्रोत्रादिरूपेणोति शेषः ८३० एवमश्विनो रहस्यज्ञ

एवमेतेह संख्याता इंद्रियाश्वाः शरीरिणाम् ॥ अंतःकरणसंबन्धा आत्मनो भेदहेतवः ८२६ भेदैर्यैर्भियते देव आत्मा तत्सकलाश्रयः ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्तो नेति नेत्यव
धारितः ८२७ भेदैर्नेभिद्यते वस्तु तद्ब्रह्मेत्यवधारितम् ॥ पूर्वापरादिदेशेन कालेन च विवर्जितम् ॥ अंतर्बहिःस्वभावेन वस्तुना च विवर्जितम् ८२८ एकमेवाद्विती
यं यत्सोयमात्मा शरीरिणाम् ॥ अहं ब्रह्मेति वाक्येन विज्ञेयो ब्रह्मरूपभृत् ८२९ एषो नु भवति श्रीमान् सर्वमेव महेश्वरः ॥ सर्वात्मा सर्वधी साक्षी स्वप्रकाशसुखात्मकः
८३० एवं स युवयोर्द्व्यङ्कृतवाननुशासनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य ब्रह्मणो बोधरूपिणः ८३१ एवमुक्तेऽति संहृष्टावश्विनो जातकौ तु कौ ॥ प्रणम्य तं महात्मान
मृषिसर्वार्थदर्शिनम् ॥ चक्रतुस्तस्य तत्कार्ययदर्थमयमामतः ८३२ एवमार्थवर्णदृष्टानिहतं स्वोपकारिणम् ॥ इंद्रेण भीतिमगमद्विजः कौषीतकिस्ततः ८३३
विचित्रमिदमाख्यानं कथितं तव सुव्रत ॥ मंत्रैरितं पुनः किं त्वं श्रोतुमिच्छसि तद्दद ८३४ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शं
करानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्म आत्मपुराणे बृहदारण्यकमधुकण्डसारार्थप्रकाशक ऋष्यश्विसंवादा नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ४ ॥ ॥

कपिरिति हासं समाप्रयति एवमिति ॥ हे अश्विनो सदस्य इह एवं युवां पुरस्कृत्य सर्वाधिकारिणः प्रतिब्रह्मणोऽनुशासनं कृतवानिति ८३१ एवमिति । उक्तेरहस्यविदेति शेषः ८३२ त्वया यत्कौषी
तकेभ्यो निमित्तं पृष्टमासीत् तत्समाहितमिति शिष्यं प्रत्याह गुरुः एवमार्थवर्णमिति । स्वपदेनं दोग्राह्यः ८३३ उपसंहरति विचित्रमिति ८३४ ॥ उपाधिपरिहाणेन यः सर्वत्र प्रकाशते ॥ सर्वानुभवि
तद्विद्योराजतेति त्रयमिदं ॥ २ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूक्तिनृजयारामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्वकृतो
आत्मपुराणटीकायां सत्यसंवादायां

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्थाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचमाध्यायप्रारंभः ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वात्मतोपपत्त्यापियस्यैवपरमात्मनः ॥ सिद्धातं परमेशानेवन्देप्रत्युद्गजान्तये ॥ १ ॥ एवं प्रवृत्तानिभागमप्रधानस्यमधुकांडस्यार्थोदाहितः अथसुहृदुपदे
शनिभोपपत्तिप्रधानस्ययाज्ञवल्क्यकाण्डस्यार्थमध्यायद्वयेननिरूपयन्प्रश्नमध्यायार्थेऽप्यजिज्ञासापूर्वाभ्यायेत्तथापितामभिनयति इत्थमिति नचभिः । स्पष्टम् १ तत्रस्वस्वमेवा
वित्तसूचयन्शिष्यः श्रुतपूर्वमनुवदति । भगवन्निति पङ्क्तिः । स्फुटम् २ कौपीतकिरिति । यज्ज्ञानं यस्य सत्यसत्यस्य ज्ञानं कौपीतकिस्तथाजईद्रभीत्यानोचेतत्सत्यसत्यं त्वया दध्यङ्गुलं च संवादरू
पकथांतरेणोक्तमिति ३ वंशश्चेति वंशश्चायमुदाहृतइतिलिङ्गविपरिणामेन संबंधः । कीदृशो वंशः स्वयं भुवं तथा त्रयीरूपादित्यं चोपक्रम्य परैति माप्यपर्यंतं ख्यातः । ईदृशो यं विद्यावंशो द्विमूलः
द्वेस्वयं भवादित्यरूपे मूलस्य सतथा । त्रिपर्वा त्रिविधानि त्रिपर्वाणि शिष्याचार्यरूपाण्यस्मिन्सतथा । यत एकं पर्वस्त्रियाः स्त्रीसंबंधिनामजातेन घटितम् पर्वद्वयंतु पुंसोर्मधुयाज्ञवल्क्यकांडांतरूपस्था
नभेदभिन्नपुत्रा मजातघटितमित्यर्थः ४ त्रिपर्वणीति । अस्मिन् द्विमूले त्रिपर्वणि च वंशे केचित् पुरुषाभिन्ना विरूपा नामकाः केचिदभिन्नाः सरूपा नामकास्त्वया कथिताः ५ तेष्विति । तेषु वंशस्थपु
रुषेष्वन्यतमस्य देवस्याथर्वणो मुनेर्दीप्तस्य तेजस्विनः शिष्यो दध्यङ्गुलार्थवर्णः ख्यातः प्रोक्तो यो भिन्नाभिर्द्राघचमधुकांडोपदेशकइति । तथा देवेन्द्रस्य दौरात्म्यमहितोपदेशो कोपरूपमुक्तं तथा भिनोरर्थि

श्रीः ॥ ॥ इत्थमाख्यातमाकर्ण्य शिष्यः परमविस्मितः ॥ प्रष्टुकामः पुनः किंचिदुक्तं प्राह कृतांजलिः १ भगवन्नैतरेयस्य तथा कौपीतकेर्मुनेः ॥ नानाख्यानसमायु
क्तमात्मज्ञानं त्वयोरितम् २ कौपीतकिश्च त्वया जयज्ज्ञानं तदपित्वया ॥ कथांतरच्छलेनैव सत्यसत्यमुदाहृतम् ३ वंशश्चायं महान्ख्यात उपक्रम्य स्वयं भुवम् ॥ आदि
त्यं च त्रयीरूपं पौतिमाप्यातमीदृशः ॥ द्विमूलश्च त्रिपर्वा च स्त्रियाः पुंसोरयं महान् ४ त्रिपर्वण्यपि वंशे स्मिन् द्विमूले बहवस्त्वया ॥ पुरुषाः कथिताभिन्ना अभिन्ना अपि
केचन ५ तेषु शिष्यस्तु देवस्य दीप्तस्याथर्वणो मुनेः ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णः ख्यातो मधुकांडोपदेशकः ॥ देवेन्द्रस्य च दौरात्म्यमभिनोरर्थितापि च ६ तत्र दध्य
ङ्गुलं ग्रीवश्छिद्यमाने स्वमस्तके ॥ याज्ञवल्क्यं रवेः शिष्यमूचे वाजसनेयकम् ॥ वक्तारं ब्रह्मविद्याया अभितंशकतोपि च ७ अजातशत्रोः संवादे गार्ग्येणोक्तस्त्वया
पि च ॥ प्राप्तविद्यो यमादित्याद्याज्ञवल्क्यो महामुनिः ८ तेन कस्मै कथं वापि ब्रह्मविद्या समर्पिता ॥ कीदृशी चेति वा ब्रह्म श्रोतुमिच्छाम्यहं गुरो ९ एवमुक्तेति सं
हृष्टो गुरुः शिष्यमथाब्रवीत् ॥ शृणु चित्रामहं वक्ष्ये कथं विदसमीरिताम् १० याज्ञवल्क्योऽथ घोरेण तपसा परमेश्वरम् ॥ आदित्यमंडलावा संनामरूपक्रियात्मकम् ११

ताउग्रवर्मप्रवर्चिकालिप्साप्रोक्तेति ६ तत्रेति । तत्रेन्द्रकोपादिनिमित्तके स्वमस्तके छिद्यमाने सति दध्यङ्गुलं ग्रीवः स्रज्याज्ञवल्क्यं ब्रह्मविद्यावक्तारं मिद्रादभीतं चोचे । कीदृशं याज्ञवल्क्यम् रवेः
शिष्यमस्तएव वर्णितमीत्यावाजसनेयकम् ७ न केवलं दवीचैव याज्ञवल्क्यो महामभावत्वेन वर्णितः किंतु तत्र भवतापीत्याह अजातशत्रोरिति । अजातशत्रो गार्ग्येण बलाकिना संवादे गतदृतीया
ध्यायेत्त्वयापि सवितापितथाप्राहेत्यादि श्लोकेनोक्तइत्यर्थः ८ एवमनूद्य पृच्छति तेनेति । तेन याज्ञवल्क्येन कस्मै ब्रह्मविद्यादत्ता कथं वा दत्ता सा विद्या वा कीदृशीति प्रश्नत्रयम् ९ गुरोरुत्तरमवतारयति
एवमिति । स्फुटम् १० तत्र याज्ञवल्क्यस्येश्वरानुग्रहान्महामभावतां जनकस्य तदिदं दक्षिणां चोपोद्धाततयानिरूपयति याज्ञवल्क्य इत्यादिभिरष्टाविंशतिश्लोकैः । याज्ञवल्क्यो वै शंपा पनादधीतं वेदं परित्य
ज्यो द्विप्रः सन्नतिघोरेण तपसा परमेश्वरमतोपयदितिशेषः । कीदृशमादित्यमण्डलावा सं 'य एषोन्तरादित्ये पुरुषो हश्यते' इत्यादिच्छान्दोग्यश्रुतेः अन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्यस्यायाच तथा च सर्वज्ञ
परमेश्वरोपासनात्सर्वज्ञतालाभो याज्ञवल्क्यस्योचितः मण्डलावाचकादित्यादिपदानांतदन्तस्थे लक्षणाचेति भावः । आदित्यांतस्थपुरुषस्य सर्वात्मतामाह नामेति । 'त्रयं वाहं दनामरूपं कर्म च' इ
ति श्रुतेः विश्वस्वरूपभूततामादिश्रितयात्मकमिति । यद्वा सर्वपापविनिर्माकाभिर्द्राघचमधुकांडोपदेशकइति श्रुतिप्रसिद्धनाम्ना वक्ष्यमाणरूपक्रियाभ्यां च युक्तमित्यर्थेन सविशेषता सूचिता ११

तस्य देवस्य भक्तानुग्रहार्थं रूपमाप्रणखात्सर्वं एव सुवर्ण इत्यादि श्रुतिप्रतिपादितं दर्शयति सुवर्णोति । नेत्रयोरतिरक्तपुण्डरीकाकारत्वाच्चेविहायसर्वांगेषु स्वर्णवर्णमित्यर्थः १२ तस्य च्छांदोग्योक्तां सर्वं
 शनरूपां क्रियां दर्शयति अमुष्मादिति । यो देवः अमुष्मादादित्यपुरुषाद्ये परे उपरितनालोकाये च चाक्षुषाच्चक्षुर्वर्तिनस्तदीयरूपादवाञ्छोऽथ स्तनालोकाः सन्दंशन्वायेन मध्यवर्तिनश्च ये लोकास्तेषां सर्वेषां
 लोकोर्वर्तिजनानां सर्वविनांकामानां काम्यमानपदार्थानामिष्टैर्दशो भवति प्रदातेति यावत् । यत एक एव देवोऽध्यात्मं च क्षुषि अधिदैवमादित्यमंडले च स्थित इति १३ अयमेव देवः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिकत्वे
 न हिरण्यगर्भः कारणोपाधिकत्वेन श्वर इति च श्रुतावुक्त इत्याह योजीवेति । यो देवो जीवघन इति पदघटिते अत्र वेदे स एतस्माज्जीवघनात् परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षते इति प्रश्रवाक्यरूपे जीवसमष्टिवाचकजी
 वघनपदेन हिरण्यगर्भतया ततः परमीक्षणीये श्वरतया च वैदिकैः पठ्यते इत्यर्थः । अयमेव देवो 'अस्य महतो भूतस्यानिःश्वसितमेतद्यहं वेदः' इत्यादि श्रुतौ वेदयोनित्वेनोच्यते इत्याह यस्मादिति । स्पष्टम्
 १४ सैपात्रय्येव विद्यातपतीत्यादि श्रुत्यनुसारेण तस्य वेदत्रयात्मकतामाह ऋग्भिरिति । ऋग्वेदरूपेणादित्यपुरुषः पूर्वाह्ने त्रिधा विभक्तदिवसप्रथमभागे तपति प्रकाशयति तथा मध्यतो मध्याह्न्ये यजुर्भिः
 तथा सायान्हेतृतीयभागेऽथर्वागिरसैर्युक्तैः सामभिस्तपतीति १५ तथा यमेव देव इच्छांदोग्ये तृतीयप्रपाठके मधुविद्यायां निरूपित इत्याह वेदेति द्वाभ्याम् । यो देवः सर्वकर्मफलप्रदादित्यरूपे मधुनि प्रसिद्ध
 मधुवद्देवादिदेवानां मोदहेतौ आस्तेतिष्ठति । कीदृशे आदित्यरूपमधुनि विचित्ररूपे रक्तशुक्लकृष्णाति कृष्णगुह्यात्मकं च रूपोपपन्ने । पुनः कीदृशे यथाक्रमं रक्तादिरूपैर्ऋग्यजुस्तसामथर्वागिरसोपनि

सुवर्णसदृशं देवं केशेषु च नखेषु च ॥ एकरूपं हि सर्वत्र हित्वानेत्रे विलोहिते १२ अमुष्माद्ये परे लोका अर्वाचो ये च चाक्षुषात् ॥ ईष्टे तेषां सकामानामध्यात्मं भेदवर्जितः
 १३ योजीवघन इत्यत्र पठ्यते वेदादिभिः ॥ यस्माद्विनिःसृता वेदाः श्वासा इव महात्मनः १४ ऋग्भिस्तपति पूर्वाह्ने यजुर्भिश्चापि मध्यतः ॥ सायान्हे सामभिः शश्व
 दथर्वागिरसा समम् १५ वेदाद्विरेफैरचितेरक्तशुक्लासितात्मभिः ॥ चित्ररूपे मधुन्यस्ते फलदः सर्वकर्मणाम् १६ कर्मपुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति ॥ विमुं
 चति च यो देवोऽष्टिं सर्वस्य कारणम् १७ बहिश्चरो हियः प्राणः सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ स्थिराणां जंगमानां च ब्रह्मादीनां हृदि स्थितः १८ यस्तमाराध्य संतुष्टा देवाद्दे
 दानवाप्तवान् ॥ आदित्यमंडलस्थानादस्मात्सर्वगरीयसः १९ प्राप्य वेदान्मुनिः सर्वानमृहस्थाश्रमधर्मवान् ॥ चतुर्वेदार्थिनः शिष्यानुपनिष्ये महामनाः २० चतुर्धा
 दृश्यते तस्य मुनेः शिष्यौ घमंडली ॥ अध्यापनरतस्यैषा याज्ञवल्क्यस्य धर्ममतः २१

पदात्मकवेदरूपैर्द्विरेफैर्धर्मैरचिते । यथामधुमक्षिकाः पुष्पेभ्योरसमाहृत्य मधुदेशं नयंति तथा ऋगादिवेदभ्रमरायागादिकर्मरूपपुष्पेषु मन्त्ररूपेण गत्वा कर्मणां सूक्ष्मावस्थात्मकमदृष्टसंज्ञं संनयंति । तदे
 तदुक्तं 'कर्मपुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति' इति यत्रादित्यमधुनि प्रधावति गच्छति । न केवलं वेदादिदेवानामेव मोदहेतुरपितु वृष्टिद्वारा सर्वेषामित्याह विमुञ्चतीति । तदुक्तम् 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः
 सम्पगादित्यमुपतिष्ठति । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नतः प्रजाः' इति १६ । १७ बहिश्चर इति । तथा स आदित्यपुरुषः सर्वेषां बहिश्चरो बहिर्वर्त्तमानः प्राणः तथा च प्रश्रुतिः 'प्राणः प्रजानामुद
 देदां श्रुतरोऽवाप्तवान् । यं जमिति पाठे यं देवं जं सर्वज्ञं माराध्य संतुष्टा दस्माद्देदानवाप्तवान् याज्ञवल्क्य इति शेषः । यं जमिति पाठे वर्णितमीश्वरमाराध्य संतुष्टा दस्मात्सर्वगुरोर्देवादादित्यांतरस्था
 नवाप्तवानिति सम्बन्धः १९ प्राप्येति । एवं वेदां प्राप्य याज्ञवल्क्यमुनिः श्रुतं वेदानामर्थिनोऽधिजिगांस्तु शिष्यानुपनिष्येऽध्ययनाक्रममयनसंस्कारं प्रापितवानित्यर्थः २० चतुर्थेति । तस्य मुनेः
 शिष्याणामण्डलीकमाश्रये तस्य वेदेन चतुर्विधा दृश्यते इति २१

चतुर्विधेति । चतुर्विधशिष्यमण्डलमध्यस्थो मुनिः सूर्यवदाजतस्मेति । याज्ञवल्क्यस्य चतुर्वेदविश्वेति गंधर्वारण्यास्यमनिगवामाश्रमं प्रतिजलकालनवाकेति तस्य समाश्रयिणेति चतुर्विधेति २१

चतुर्भुज इति । चतुर्विधशिवमण्डलमध्यस्थो मुनिः सूर्यवद्वज्रतेजसः । याज्ञवल्क्यस्य चतुर्वेदवित्त्वे लिङ्गव्याख्यास्य मन्त्रिगवामाश्रमं प्रति उत्कालनवाक्ये शिवस्य सामाध्यायित्वेन संबोधानम् २२
 याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिमसं वृत्तचारित्वेन विषयवाराङ्गनात्वेन निरूपयति कीर्तिविद्वाद्वाङ्मयः । तस्य याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिरूपावाराङ्गनात्रिलोकीगता सर्वान्विद्वद्भुजं गमान् कीर्तेर्गुणलयातिरूपायाः वा
 राङ्गनात्वेतस्याविवेकेन आस्थादनरूपभोगशालिनां विदुषां सहृदयत्वेन प्रसिद्धानां 'भुजगो गणिकापतिः' इति हेमकीशानुसारिण भुजगस्य विवक्षते तथा च विद्वांस एव भुजं गताः प्राप्ता इति । कीदृशी
 तेषां सहृदयानां हृदयस्य तापदादा विकासतापिकावहपर्यः तमंतसेन संबध्यते इत्यादिवाक्येषु अभिप्रायारूपं श्रवणमपि यातोरर्थः प्रसिद्धः । लोकेपिवाराङ्गनां स्वविशेषाभिज्ञजनोपस्थानंतद्दयता
 पकत्वं च प्रसिद्धमिति २३ तत्र सायेनां विदुषां हृदये दावणाख्यं तार्पकृतवतीतां दर्शयति एतामिति । एतां याज्ञवल्क्यकीर्तिवाराङ्गनां केचिज्जनकाद्याविद्वांसं स्वेवार्णिकैर्लोहितशुक्रकृष्णवर्णश
 लिगुणध्वयाभिमानिभिर्जनेराश्वलाद्यैर्वार्यमाणा अपि बुभुजिरे आस्वादितवन्तः यतः पुण्यमात्मानः । मुदितयायीगसूत्रप्रसिद्धपादृष्येव तद्दशीकृता इति भावः । ननु कथं निवारिता अपि वारां
 गनायां स्ता अत आह । महाधियः कीर्तेर्दिव्यत्वेन निषेधानर्हत्वं पूर्वमंगीकृता धामुदिताया अपरित्याज्यत्वं पुरुषार्थप्रदायास्तत्त्वजिज्ञासा सत्या अ सुसंरणीयत्वं चालोचयन्ती महती धीर्येषां तैव तथा

चतुर्भुजमध्यस्थो राजते मुनिभास्करः ॥ दिशामंडलमध्यस्थो यथार्यभगवान्निविः २२ कीर्तिवाराङ्गना तस्य सर्वान्विद्वद्भुजं गमान् ॥ लोकत्रयीस्थितान् प्राप्ता तेषां
 हृदयतापदा २३ एतां बुभुजिरे कैचित्पुण्यात्मानो महाधियः ॥ जनकाद्यावार्यमाणाः सदात्रैवार्णिकैर्नरैः २४ अस्य तां मृदुलां वीक्ष्य ह्यसूयालयतां गताः ॥ निंदा
 वधूं पिशार्चीतां जज्ञिरे कीर्तिदूषिकाम् २५ आदित्यादास्तवान्विद्यायाज्ञवल्क्यो महा मुनिः ॥ वक्त्रेण न विना कस्मादेनामत्र वदत्ययम् २६ आदित्यस्य रथे स्थित्वा
 विद्याधीता मुनायदि ॥ अधीते केनैवार्थस्थित्वा प्रौढे विभावसौ २७ ज्योतिर्मात्रं यदादित्य उक्तवान्वेदमंडलीम् ॥ ज्योतिर्मात्रं यदुर्विहर्नाधुना केन वक्तव्यसौ २८
 तपसा तोपमायाता प्रत्यक्षाय दिदेवता ॥ शरीरिणी कथं नित्या भवेदेषा यथावधूः २९

तथा श्रीयशानिषेधं न गणयतीति लोकोपि प्रसिद्धमिति भावः २४ अथ येषां सा सन्तापदा सीतेषां वृत्तमाह अरुहतामिति । अस्य याज्ञवल्क्यस्य तां कीर्तिवाराङ्गनां मृदुलां कीमलां जनकराजादिम
 नोहारिणीमितियावत् एवं विधां वीक्ष्य केचिदाश्वलाद्याः असूयालयतां असूयालयः संश्लेषो येषां तेषां भावस्तत्तातां गताः सन्तो निंदारूपां वधूं वधूवत्तद्दहस्यचारिणो कृष्णवर्णत्वेन पिशाचीतुल्यां शुक्रवर्णा
 याः कीर्तं वधूवत्तदा जज्ञिरे जनिवन्त इत्यर्थः । 'लयो विलासे संश्लेषे' इति विश्वः । अयं भावः यथा लोके वाराङ्गना सत्कराजादिकंतो निवर्तयितुं नूतनां वधूवद्व्यां जनयेयुस्तथा याज्ञवल्क्यं दिपद्भि
 निन्दावधूरसूयासंगेन जनिता तथापि निन्दावधूवद्वेजक रूपत्वं तैर्न लोचितमित्यहो तेनेति शास्त्रतत्त्वमपि न जानन्तीति २५ जनकराजपुरोहितादिकृतां निंदामभिनयति आदित्यादित्यष्टभिः ।
 यद्यप्यलौकिकगुरोर्विद्यानामः किंत्वलौकिकादावित्यादुरोः प्रासस्तवा अलौकिकत्वादेव मुखं विनैव विद्यां कुतो न पाठयतीत्यर्थः २६ आदित्यस्येति । किंचादित्यस्य रथे स्थित्वा मुनायाज्ञवल्क्येन वि
 द्याधीता इति यद्युच्यते तदा यं प्रौढे प्रज्वलिते विभावसौ अग्रौष्ठित्वा कुतो न पठतीति 'विभावमुदिनमणोहारभेदे च पावके' इति विश्वः २७ ज्योतिर्मात्रमिति । किञ्च ज्योतिर्मात्रं तेजः पुंजमात्ररू
 प आदित्यो यद्यस्मै पावल्क्याय वेदमुक्तवान् स्तहितादृशो वह्निरपि कुतो न वेदमुपदिशतीति २८ तपसेति । यद्युच्यते सा तुष्टादित्यदेवता शरीरिणी सत्यस्माज्जपदिदेशेति तर्हि सा देवता शरीरिणी वध्वादिव
 त्कथं नित्या स्यादिति अनित्यत्वे अस्मदादिभ्यः कोस्याविशेष इति भावः २९

ततश्च । ततोऽस्य वेदलाभे उपपत्त्यभावाद्यं याज्ञवल्क्यः स्वकल्पितं वाक्यं वैदिकस्वरवर्णादिसाम्येन षष्ठ्ययं वेद इति प्रसिद्धं कृत्वाऽस्मान् लपन्तान् मोहयतीति ३० वेदलक्षणमाहुः वर्णानामिति । संप्रदायानुसारेण स्वरादिविशिष्टाया वर्णानुपूर्वीपरिपाटीसौ वेदस्ततोऽन्वयवत्त्वमिति । संप्रदायस्तु नास्य लोके प्रसिद्ध इति भावः ३१ किंच वेदांतरविज्ञीभवतु नाम याज्ञवल्क्यस्तथापि तेति रीयादिप्रसिद्धक्रमादिविलक्षणत्वान्नयजुंष्येपठतीत्याहुः कं पितानीति । एष याज्ञवल्क्यः कं पितानि हस्तकं पयुक्तानि तथा प्रसिद्धपदादिमर्यादाहीनानियजुंषिण इव पठतीति । अतएवातिसाहसी अतिशयेन साहसी अविमृश्यकर्ता ३२ किंचोपपातकेषु गणितेनाधीतनाशनेन युक्तो यमित्याहुः यजुरिति । स्वयंपुरावैशंपायनादधीतं यजुर्वेदं नैव यावेति अतो वेदस्य विष्ठावको विस्मर्ता अपरा न्वेदान् स्वयंकथं जानीयादिति ३३ इत्यादीति । असूययानिंदा जनन्यासहिताः केचिदित्यादि निंदावचनैर्बचनपदेन रूपकोपयोगिवाग्दानमपि सूच्यते कीर्तिवारांगनारोर्दुप्रवृत्ता अपि नेशतेन स मर्थो अभूवन्निति ३४ याज्ञवल्क्यस्य क्षमाशीलतामाह याज्ञवल्क्योऽपीति द्वाम्भ्यां । प्रचारः प्रवृत्तिः । उत्तरार्द्धे अपीति शेषः । ज्ञानात् ज्ञानप्रभावात् ३५ प्रावृट्काले इति । प्रावृट्काले

ततोऽयं स्वेच्छया किंचित्स्वरवर्णानुकारतः ॥ वेद इत्येव कृत्वानो मोहयत्यल्पमानसात् ३० वर्णानामानुपूर्वीया संप्रदायानुसारतः ॥ स वेद इति विज्ञेयो ह्यपरं नटभाषणम् ३१ कं पितानि सदा ब्रूते यजुंष्येपठतीत्यर्थः ॥ पदवर्णक्रमैस्तद्वद्विहीनान्यतिसाहसी ३२ यजुर्वेदं च योनैव वेत्त्यधीतं स्वयंपुरा ॥ वेदविष्ठावकः सोऽयं जानीयादपरां कथम् ३३ इत्यादि निंदावचनैरसूयासहचारिणः ॥ कीर्तिवारांगनारोर्दुप्रवृत्ताने शतेपि ३४ याज्ञवल्क्योऽपि मतिमान् सर्वबुद्धिप्रचारवित् ॥ स्वयं जानंस्तथा शृण्वन् ज्ञानादास्ते ह सन्निव ३५ प्रावृट्काले यथामेघो वर्षत्येव न गर्जति ॥ वेदान्सर्वास्तथैवाह सार्थान्नो चे च तान् क्वचित् ३६ जनकोऽपि महीपालो विदेहेषु वसन्सदा ॥ मिथिलाधिपतिर्नित्यं याज्ञवल्क्यं दिदृक्षते ३७ पुरोहितादयस्त्वेन माश्वलप्रमुखा द्विजाः ॥ निरुधंति स दोषायैर्विविधैर्निंदयापि च ३८ राजापि बुद्धिमान् स्तेषां मतं विज्ञाय धार्मिकः ॥ आप्तास्त्रैवर्णिकान्सर्वान् ब्राह्मणानयनेऽदिशत् ३९ तेषिभृत्यास्तथाच कुर्गत्वा देशाननेकशः ॥ समानयन्स शिष्यांस्तान्विप्रान्वेदार्थकोविदान् ॥ याज्ञवल्क्येन सहितान् कुरुपांचालकानपि ४० वेदध्वनिर्महानासीत्स्य राज्ञो निवेशने ॥ त्रैवर्णिकजनौघस्य कर्णदावाग्निहारकः ४१ आश्वलस्तत्र होता गाज्जनकस्यास्य भूभुजः ॥ आर्तभागस्तथाविप्रोजरत्कारुसुतो महान् ४२

क्रमेण वदात्मश्लाघां गर्जननिभाम् कुर्वन्नेव याज्ञवल्क्यः सार्थान्सर्वान् स्तथा पूर्ववदेवाहापाठयत् । तान्नेदकान् प्रतिकर्त्तुं किंचिदपि नो चेदिति । अनेन कीर्तियोग्यता सूचिता ३६ उक्तरूपकस्य तात्पर्यार्थदर्शयति जनक इति द्वाम्भ्यां । जनकः कीर्तिश्रुत्वा याज्ञवल्क्यं दिदृक्षते द्रष्टुमिच्छति स्मेति ३७ पुरोहितादय इति । एनं दर्शनेन यतं राजानं विषयान्तरप्रवर्तनादिरूपे रूपायैर्निन्दया च पुरोहिता रं चिर्दीपि ज्ञाज्ञाकारिणस्त्रैवर्णिकानां सान्विश्वस्तान् प्रतिमयायागश्रिकीर्तितस्तदर्थं सर्वतो ब्राह्मणानां कारयतेत्यदिशद्वाज्ञांस्तत्त्वानिति ३९ तेषिपि । तेष्विभृत्यो राजभृत्या अनेकदेशेभ्यो ब्राह्मणानानयन्तः कुरुपांचालदेशवासिनोऽपि विप्रान्स्ते देशवासि याज्ञवल्क्येन सहितानानीतवन्त इति ४० वेदेति । तेषामागमने सति जनकराजगृहे महान्वेदध्वनिरासीत् कीदृशः श्रद्धातिरिक्तजनानां सुख इति ४१ तेषामागमने सति जनकराजगृहे महान्वेदध्वनिरासीत् कीदृशः श्रद्धातिरिक्तजनानां सुख इति ४२

यजुरिति । तथा यजुना मालायां निर्लक्ष्णामकस्यापत्यं लायस्तस्यापत्यं लायाय निरागतः तिकादित्वात्किञ्च तथाचाक्रायणश्रवणामकस्यापत्यं लायस्तस्यापत्यं लायाय निरागतः

भुज्युरिति । तथाभुज्युनामालाहायनिर्लहानामकस्यापत्यलायास्तस्यापत्यलायायनिरागतः तिकादित्वात्किन् तथाचाक्रायणश्चक्रनामकस्ययुवापत्यमुपस्तनामाऽऽगतः तथाकौपीतकेयःकूपीत
कस्यापत्यं शुभ्रादित्वाद् कृहोलनामाऽऽगतः तथागार्गीस्त्रीब्रह्मवादिनीब्रह्मनिष्ठा तथाआरुणिररुणस्यापत्यमुद्दालकनामागतः । यःश्रतोगार्ग्योक्तेःप्रश्नपरंपरारूपायामध्येवदन्प्राज्ञवल्क्यपृच्छ
त्रिरूपयिष्यतइतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४३ । ४४ शाकल्यश्चेति । शकलस्यापत्यंशाकल्योविदग्धसंज्ञागतः कीदृशोवावदूकोऽतिवादीअतिमानोप्राज्ञवल्क्यस्यसदाद्रेष्टाचेति ४५ प्राज्ञवल्क्यश्चेति ।
प्राज्ञवल्क्यश्चाशिष्यआगतः ४६ अन्येचउक्तानुक्ताःसशिष्याआगताइत्याह आश्वलाद्याहति । मिलिताःसंधीभूताअभूवन् ४७ प्राज्ञवल्क्यागमोपायमिति । एवंजनकोराजातेर्याज्ञवल्क्यद्विपद्भिः
पुरोहिताद्यैरवेक्षितोपितदर्शनप्रतिबंधेसावधानैःप्रायोदृष्टिगोचरीकृतोपिप्राज्ञवल्क्यागमोपायंकृतवान्सन्कुत्रचित्प्रसंगेसमवेतान्द्विजानिदंवाक्यंसभायामाह इदंकिं हेविप्राअहंभूरिदक्षिणैरश्वमेधाद्यैर्य
ज्ञैर्देवान्यष्टुमिच्छामितत्रभवंतोऽनुजानंतु अहंदिशोघोषयिष्यामियज्ञारंभसूचकडिंडिमशब्देनपूरयिष्यामीति । इतिराज्ञोक्तैस्तैर्विप्रेराजाऽऽज्ञातःयष्टुमारभ्यतेतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४८ । ४९

भुज्युर्लाहायनिस्तद्रुपस्तोब्राह्मणोत्तमः ॥ चाक्रायणश्चसर्वज्ञःकहोलोपिद्विजोत्तमः ४३ कौपीतकेयश्चतथास्त्रीगार्गीब्रह्मवादिनी ॥ उद्दालकश्चारुणिर्योगार्ग्यु
र्केर्मध्यतोवदत् ४४ शाकल्यश्चविदग्धारुयोवावदूकोतिमानभाक् ॥ प्राज्ञवल्क्याययोद्वेष्टिसर्वदापापमोहितः ४५ प्राज्ञवल्क्यश्चमतिमांश्चतुर्वेदविशारदैः ॥
बहुभिःसंवृतःशिष्यैर्भास्करोभगणैरिव ४६ आश्वलाद्याश्चमुनयःशिष्यैःस्वैःस्वैःसमावृताः ॥ अन्येचशिष्यसहितामिलिताःकोटिशोभवन् ४७ प्राज्ञवल्क्यागमो
पायंकृतवांस्तैरवेक्षितः ॥ प्रसंगेकुत्रचिद्विप्रानिदमाहकृतांजलिः ॥ पुरोहितमुखान्सर्वान्सभायांसंस्थितो नृपः ४८ यष्टुमिच्छाम्यहंविप्रायज्ञैस्तैर्भूरिदक्षिणैः ॥
अनुजानन्तुमांसर्वेघोषयिष्याम्यहंदिशः ४९ तत्रतेषूपविष्टेषुब्राह्मणेषुमहात्मसु ॥ सर्वज्ञेषुभुत्साभूदनुचानतमंप्रति ५० सर्वएतेमहात्मानोवेदवेदांगपारगाः ॥
सदाचाराःसशिष्याश्चह्येषुकोभ्यधिकोद्विजः ५१ एतत्कथंहिविज्ञेयमाधिक्यंब्राह्मणोत्तमे ॥ कस्मैचिच्चेदहंप्रष्टासब्रूयात्स्वमनोगतम् ५२ यस्ययत्रभवेद्वेषःसतं
निंदेद्विसर्वथा ॥ अपिदेवंगुरुंचैवब्रह्माणंवास्वयंभुवम् ५३ यस्ययत्रभवेत्स्नेहस्तंस्तुवीतससर्वथा ॥ अप्यक्षरैकविज्ञानरहितंहालिकोपमम् ५४ उदासीनो न
जानातिगुणान्दोषांश्चकस्यचित् ॥ तद्रक्तःस्वयंज्ञातेनिर्णयोभेभविष्यति ५५

तत्रेति । तत्रयागदेशेतेष्वभ्यागतेषुब्राह्मणेषूपविष्टेषुसर्वज्ञेषुएतेपुसर्वेपुज्ञेषुमध्येकोवाऽतिशयेनानूचानःसांगवेदार्यविदित्याकाराजनकस्यभुत्साजिज्ञासाऽभूदिति ५० जिज्ञासामेवाभिनयति
सर्वइति । स्पष्टम् ५१ तत्राधिकनिर्णयोपायंराजाचितयति एतदित्यादिना । एतत्सर्वाधिक्यंब्राह्मणोत्तमेवतमानंकथंविज्ञेयंनिर्णयं । तत्रासवक्तुर्दुर्लभत्वात्प्रश्नोनाभ्युपायइत्याह कस्मैचिदिति ।
स्पष्टः स्वमनोगतंचित्तानुकूलम् ५२ तत्ररागद्वेषाभ्यांप्रायोविपरीताभिधानंदर्शयति यस्येतिद्व्याभ्यां । द्वेषेसतिबृहस्पतिप्रभृतीनपिनिंदन्तीति ५३ यस्ययत्रेति । रागेसतिअक्षरस्यपदेकंके
वलमर्थानवगाहिज्ञानंतेनापिनिंदन्तीति ५४ तर्हिउदासीनंपृच्छेत्याशंकांनिर्णयासिद्ध्यावारयति उदासीनइति । उदासीनस्याधिक्यव्याप्यगुणानांतदभावव्याप्यदोषाणांचज्ञानाभावात्तन्मु
खादाधिक्यनिर्णयासिद्धिरिति । अथत्वमेवोदासीनंप्रतिगुणदोषोप्रावयित्वाधिकंपृच्छेत्तच्चिह्निसिद्धसाधनमित्याह तद्रक्तइति । तस्यउदासीनस्यवक्तोयोमेनिर्णयोभविष्यतिसस्वयंज्ञातएव
भविष्यतिनत्वज्ञाते यैर्मत्तःश्रुतेर्गुणैरुदासीनेनाधिक्यंज्ञेयंतेर्गुणैर्लिगभूतेरहमेवकुतो न जानीयामितिभावः ५५

प्रत्येकं प्रश्रपक्षं दूषयति पृच्छामीति । स्पष्टम् ५६ ननु दुस्वगाहमर्थं तावत्पृच्छ तत्र चयः सम्यक्तरं विद्वत्तत्तमधिकं जानीहीति विकल्पं निष्ठप्रसक्त्या दूषयति अथेति । चोद्यैः प्रश्नैः । ज्ञास्यामिनि
गोप्यामि । मेमहम् ५७ फलितमाह विवादमिति । तत उपोपायांतरस्यासंभवादेषां ब्राह्मणानां परस्परं विवादमेव कारयित्वा आधिक्यस्य निर्णयं करोमि विलोकयन् प्रत्यक्षगोचरी कुर्वन्सन्निति ५८ अथ
विवादोपायं राजालोचयन् साक्षाद्विदध्वमिति प्रेरणा तु बलवदनिष्टहेतुत्वान्न कार्येत्याह कुरुध्वमिति ५९ तर्हि किं कर्तव्यमत आह तत इति । एते ब्राह्मणाः अनुक्ते कुरुध्वमित्यादि वाक्य इत्यनुषंगः विव
देरन्विवादं कुर्युस्तथोपायं कुर्वेति ६० सचोपायः पणत्वेनापयं तं धननिधानमेवेति सिद्धांतं यितुं तदुपपत्तये धनस्य विवादोपयोगि क्षोभहेतुतामाह विषय इति । बहुलो विषयो विषयभोगसाधनं
धनमिति यावत् सकस्य न क्षोभकः यतो ब्रह्मविदां ब्रह्मसंस्थपदेन छांदोग्यश्रुतौ प्रसिद्धानां यतीनामपि चित्तक्षोभकः किमु तान्येषामिति ६१ तत्र द्रव्यस्य क्षोभहेतुत्वे द्वारभूतं कामादि चतुष्टयं द्रव्यजन्यत
यादर्शयति द्रव्येणेति ६२ तत्र द्रव्यस्य कामहेतुतां स्पष्टयन् द्रव्यव्यतिरेकं कामव्यतिरेकं दर्शयति निष्किंचनस्येति चतुर्भिः । क्षुत्पीडितस्य निष्किंचनस्य कः कामो न कोपीति यतो दरिद्र इति संचित्यस्त्री

पृच्छामि चेदमून्विप्रान् प्रत्येकमहमेव हि ॥ तथापि निर्णयोनस्यास्वस्य कोऽन्यूनतां वदेत् ५६ अथ नानाविधैश्चोद्यैरमूनज्ञास्याम्यहं यदि ॥ तथापि कुपितादयुः
शापं मे ब्राह्मणोत्तमाः ५७ विवादं तत एवैषां कारयित्वा त्रसंसदि ॥ करोमि निश्चयं तेषामाधिक्यस्य विलोकयन् ५८ कुरुध्वं ब्राह्मणा अद्य विवादमिति चेदमून् ॥ वदा
मिकुपिताः कुर्युर्भस्मतां मम दुर्धियः ५९ तत एते मयानुक्ते स्वयमेव यथा द्विजाः ॥ विवदेरंस्तथा कुर्वुपायं ब्राह्मणान् प्रति ६० विषयो बहुलः कस्य चेतः संक्षोभदो
नहि ॥ अपि ब्रह्मविदां चित्तक्षोभयोत्किं कुटुंबिनाम् ६१ द्रव्येण जायते कामः क्रोधो द्रव्येण जायते ॥ द्रव्येण जायते लोभो मोहो द्रव्येण जायते ६२ निष्किंचनस्य कः
कामो नित्यं क्षुत्पीडितस्य हि ॥ अत्र यावत्प्रियादद्यादभितावदहं स्वयम् ॥ दरिद्र इति संचित्यस्त्रीमुखं न विलोकयेत् ६३ दरिद्रं पुरुषं दृष्ट्वा नार्यः कामातुरा अपि ॥
स्पृष्टुं नेच्छंति कुणपयद्वत्कमिव दूषितम् ६४ ब्राह्मादिभ्यो विवाहेभ्यः प्राप्ता नारीपतिव्रता ॥ भर्तुर्दरिद्रस्य मृतिं वांछति शुभयादिता ६५ दारिद्र्यमंजनं प्रोक्तं नरा
णां धर्मदर्शने ॥ दरिद्रः कासुचित्कामं न कुर्याज्जननीष्विव ॥ अन्नमेकं विहायायं किंचिन्नेच्छति कर्हिचित् ६६ विवेकी वदरिद्रायां कोपं न कुरुते काचित् ॥ राजादिभ
यतो नित्यं धर्मराजभयात्तथा ६७ पुराकृतानां पापानां फलमेतत्समाप्तवान् ॥ दारिद्र्यं नाम किं नाम भूयस्तस्मात्परं भवेत् ६८

मुखं न पश्यति इति किं यावदन्नं प्रिया विवाहादिसंपादिताऽऽदयात् भोजनार्थं गृहीयात्तावदहमेव वाग्निप्रियाया अन्नं कुतो दास्यामीति ६३ स्त्रियोपितं न कामयंते इत्याह दरिद्रं पुरुषमिति । कुणपंशवम् ६४
दरिद्रेस्त्रीणां विरागं केमुत्वेन स्पष्टयति ब्राह्मादिभ्य इति । ' ब्राह्मो विवाहादहूयदीयते शक्त्यलंकृता' इत्यादिना ब्राह्मादिविवाहायाज्ञबलभ्यादिस्मृतिप्राप्त्यास्तेभ्यो हेतुभ्यः प्राप्तापि पतिव्रतापि नारीषु व
यातुरासती दरिद्रस्य भर्तुर्मृतिमिच्छतीति ६५ दारिद्र्यमिति । श्रीमदायतानिवर्तकं धर्मरूपनिधानस्य दर्शकं च दारिद्र्यं सिद्धांजनमिति यतो जननी वत्कासुचिदपि नारीपुत्रा मनां न करोति अन्नमात्रमि
च्छति चेति ६६ दरिद्रे कोपाभावं स्पष्टयति विवेकी वेति प्रश्नः ६७ पुराकृतानामिति । एवं विचार्य दरिद्रः पापं न कुरुते । एवं कथं अहं पुराकृतानां पापानां फलं दारिद्र्यरूपं समाप्तवान् प्राप्तोऽस्मि ततो
दारिद्र्यात्परमं भयं भूयः पुनः किं पापफलस्य विदित्यतो जनन्यादीनामपि दरिद्रोऽनादरणीयः स्यात्तमहापापिवदिति । इतः परमुक्तावस्थाप्राप्त्यनंतरमपि फलं पश्यन्नहं दरिद्रत्वे हेतुभूतं पापं कथं कुर्वी संपश्येत् ६८

६९ । ७० अत्रापि केमुत्तमाह दरिद्र इति । गीयोल्लसः । पार्ष्विंसादिरूपम् ७१ लोभाभावं मापि दरिद्रे दर्शयति परेति । तस्मात्परस्मात् अयं दरिद्रः क्षुत्पीडितोऽप्यलपेन तप्यतीति ७२

६९ । ७० अत्रापिकेमुत्पन्नाह दारिद्र्यमिति । गंधोलेहः । पार्थिवसादिरूपम् ७१ लोभाभावमापि दारिद्र्ये दर्शयति परेति । तस्मात्परस्मात् अयं दारिद्र्यः क्षुत्पीडितोऽप्यल्पेन तुष्यतीति ७२ एवं धनव्यतिरेके दोषाणां व्यतिरेकमभिधायाथ धनान्वये दोषान्वयं दर्शयति समर्थमिति । समर्थो धनी मदायः सस्वबलेन राजादिकमवजानातिनगणयति ततः सर्वदोषभागभवतीति भावः ७३ तत्र मोहस्य फलं लोकद्वेष्यनर्थमाप्तिं दर्शयति असह्यमिति । परदारिकादिपुमसिद्धमीदृशं दुःखमिति ७४ समर्थलोभं स्फुरयति लोभश्चेति त्रिभिः । जातवेदसाऽग्निना अग्निसाधर्म्यमुत्तराद्धेनोक्तमिति ७५ उत्तरोत्तरेच्छामुदाहरति पृथिवीमिति ७६ लोभमोहयोः समुच्चितयोः कार्यैः समर्थं दर्शयति समर्थमिति । लोभेन परार्थं हृत्वा सर्वशोच्यतामापन्नोऽपि यत्परापहसिततन्नाथमतां विनानघटेते इति ७७ समर्थस्य मोहमभिनयति समर्थो मोहमिति द्वाभ्यां । स्वात्मानं तथा स्वात्मनो हितकारिणं च द्वेष्टेति संबन्धः स्वात्मद्वेषो मूढस्य भगवद्गीतास्वप्युक्तः 'अनात्मनस्तु शत्रुत्वेव चैतात्मैव शत्रुवत्' इति

जनन्या अपि जायायाः पुत्रादीनां तथैव च ॥ दारिद्र्यं लंघनीयः स्यान्महापापी व सर्वदा ६९ इतः परं दारिद्र्यहेतुभूतां हि पातकम् ॥ पश्यन् फलं कथं कुर्यात्सर्पस्येवात्र लंघनम् ॥ विचार्यैवं दारिद्र्यं कुरुते पातकं न हि ७० दारिद्र्यं धर्मविज्ञानं गंधेन रहितोऽपि यः ॥ न सोऽपि कुरुते पापं धर्मज्ञः किंपुनः पुमान् ७१ परदारान् परद्रव्यं भीतस्तस्मान्न चेच्छति ॥ क्षुधया पीडितश्चायं तुष्यत्यल्पेन सर्वदा ७२ समर्थः श्रीमदाधो यं राजानं देवतां गुरुम् ॥ अवजानाति सहसा स्वात्मनो बलमाश्रितः ७३ असह्यं दुःखमाप्नोति लोकद्वयभयं करम् ॥ कीर्तिहानिं च धिग्वादं सद्योगच्छति मोहितः ७४ लोभश्चास्मिन् समर्थे स्यात्सदृशो जातवेदसा ॥ यावद्यावदवाप्नोति ततो भूयः सद्दच्छति ७५ पृथिवीं धनपूर्णं चेदिमांसागरमेखलाम् ॥ प्राप्नोति पुनरप्येष स्वर्गमिच्छति नित्यशः ७६ समर्थः स्वात्मलोभेन परदारधनादिकम् ॥ हृत्वा चोपहसत्यन्यान् सर्वशोच्यो नराधमः ७७ समर्थो मोहमापन्नो न जानाति हिताहितम् ॥ स्वोत्मानं द्वेष्टि चैवायं स्वात्मनो हितकारिणम् ७८ मातरं पितरं पुत्रान् ब्राह्मणांश्च बहुश्रुताम् ॥ कर्मणामनसा वाचा समर्थो हंति मोहतः ७९ दारिद्र्यस्य न लोभोऽस्ति न मोहश्च महात्मनः ॥ इत्थमेष विचार्यैव सुखं तिष्ठति निश्चलः ८० मह्यं कोऽपि कदाचिद्वायाचमानाय नित्यशः ॥ न दद्यादन्नमात्रं च किमर्थं कांक्षयाम्यहम् ८१ इयं माता पिता चाथ बांधवो हितकृत्तथा ॥ एते मह्यं वदेयुर्नृणां यमयाहितम् ८२ ततो धनेन सर्वस्युः कामक्रोधादयो भुवि ॥ अपि ब्रह्मविदां किंतु नराणां तु बहिर्दृशम् ८३ ततो धनमपर्यंतमधिकायपणीकृतम् ॥ सभायां स्थापयिष्यामि ब्राह्मणाय महात्मने ८४ अधिकेन गृहीते स्मिन्नपरे क्रोधमूर्छिताः ॥ सर्वेषु वारिष्यंति विवादं स्वयमेव हि ८५ न चैवं मम पापं स्याद्राज्ञां धर्मे कृते मया ॥ उपायेनैव विज्ञेयो राज्ञा सर्वाधिको द्विजः ८६

७८ हितकारिषु द्वेषमभिनयति मातरमिति । मोहतः पूज्यानामपकार्यत्वेन दर्शनात्मकात् ७९ दारिद्र्येऽप्युक्तदोषाभाव इत्याह दारिद्र्येति । एष दारिद्र्य इत्युत्तरश्लोकद्वयोक्तप्रकारेण विचार्य निश्चलः ८० इत्थं पदार्थप्रकारमभिनयति मह्यमिति द्वाभ्यां । मह्यं याचमानायापि कोऽपि अन्नमात्रमपि न दद्यादतः कामना व्यर्थेति विचारो लोभनिवर्तकः ८१ मोहनिवर्तकं विचारमाह इयमिति । मातृप्रभृतीनामाज्ञाय यावदप्यनुष्ठेयमर्थः ८२ फलितमाह तत इति ८३ एवं धनस्य क्षोभहेतुताय स्योपायस्य विवक्षया वर्णिता तमुपायं सफलमभिनयति ततो धनमिति । अपर्यंतमतिप्रचुरमिति यावत् अधिकाया धिक्कं निष्ठेति तु पणीकृतं तु तेषां पितृद्रव्यभावं नीतं धनं महात्मने विप्राय स्थापयामीति ८४ तत्फलमाह अधिकेनेति । अस्मिन्पणीकृते धने ८५ नन्वेवं विप्राणां क्षोभहेतोस्तव पापप्रसक्तिरित्याशंक्याह न चैवमिति । राज्ञां धर्मो नीत्यामीष्टसाधनं । तमेव प्रकृते योजयति उपायेनेति । क्षोभस्तु विप्राणां स्वदोषप्रयुक्तो न प्रकृत इति भावः ८६

11 8 11

એ. અ.

4

11 2 11

एवमिति । एवंजनकेनोक्तिसतिसर्वेविप्रास्तङ्गीप्रयोधस्वाः स्त्रियताः संत एतास्य प्रवेतादिजानाति कृतं विद्याभिक्तेनाभिप्रायमात्रेणैव निर्दिष्टेन

एवमिति । एवंजनकेनोक्तसितसर्वविप्रास्तृणीमयोमुखाः स्थिताः संत एतान्समवेताद्विजानतिकांतुं विद्याधिक्येनाभिभूय प्रगल्भीभवितुं न शेकुर्न समर्थौ बभूवुरित्यर्थः ९८ तूष्णीमिति । तेषु ब्राह्मणेपुत्रतूष्णींभूयस्थितेषु सत्सु याज्ञवल्क्यः सामवेदपाठिर्न शिष्यं प्रत्युवाच ९९ सामेति । हेसामाध्यायिनस्त्वमेतागानोस्माकं गृहेशीघ्रं नय किंकृत्वा इति विद्युष्य डिडिमशब्दवस्फुटं कथयित्वा इति किं याज्ञवल्क्यो ब्रह्मिष्ठोऽतिशयेन ब्रह्मवित् या ब्रह्मवान् गानयतीति १०० सामाध्यायीति । तस्य मुनेः प्रोक्तकारीसामाध्यायीशिष्यो यथा गुरुणोक्तं तथैव कृतवानिति १०१ तत इति । विनीतासु शिष्यद्वारा आश्रमं प्रति प्रेषिता सुसतीषु विप्राः क्रोधं प्रापुः १०२ अतुलमिति । जनकस्त्वभीष्टसिद्धिं मत्वा नितरांतोपंप्राप्तः । एवं सति याज्ञवल्क्यो युगपत्समकालमेव जनकस्य ब्राह्मणानां च सुखदुःखप्रदो भूदिति १०३ दर्शयन्निति । किं कुर्वन् याज्ञवल्क्यः सुखदुःखप्रदो भूदिति दर्शयन् । इति किम् यत्सांख्या आहुर्वस्तु निविषयस्वरूपे सुखदुःखेव तैते इति तथानमंतं नपं किंतु स्वस्वमनस्येव तेव तैते तत्र स्निग्धे स्नेहशालिनिचिते सुखं यथा जनकस्य तथा द्विष्टे द्वेषशालिनिचिते दुःखं यथा ब्राह्मणानामिति १०४ सुखदुःखयोर्मनोनिष्ठत्वे कल्पनाज्यत्वं हेतुमाह कल्पनात इति ।

एवमुक्तेयविप्रेन्द्राः सर्वे तूष्णीमवस्थिताः ॥ अधोमुखा अतिकांतुं शेकुर्नैतान् द्विजोत्तमान् ९८ तूष्णींभूतेषु तेष्वेव याज्ञवल्क्योभ्यभाषत ॥ साम्नामध्ययने युक्तं शिष्यं स्वोक्तार्थकारिणम् ९९ सामाध्यायिन गृहेनो गानयशीघ्रं विद्युष्य च ॥ ब्रह्मिष्ठो याज्ञवल्क्यो गानयतीति द्विजन्मनाम् १०० सामाध्यायी प्रोक्तकारी शिष्यस्तस्य मुनेस्ततः ॥ तथैव कृतवान्यद्गुरुणोक्तं महात्मना १०१ ततो गोषु विनीतासु ब्रह्मिष्ठेन द्विजन्मना ॥ बुकुधुः सकला विप्रानां नादेश समागताः १०२ अतुलं प्राप संतोपं जनको मिथिलेश्वरः ॥ युगपत् याज्ञवल्क्यो भूत्सु खदुःखकरस्तदा १०३ दर्शयन् सर्वभूतानां सुखदुःखेन वस्तुनि ॥ किंतु स्वस्यैव मनसि स्निग्धो द्विष्टे च सर्वदा १०४ कल्पनातः प्रजायेते सुखदुःखे अकारणे ॥ महावने यथा जंतोः प्राणिश्च न्येस्वमानसात् १०५ चलितान्यासना न्येषां श्मश्रूणि च चकंपिरे ॥ अधरादंतं पंक्तिर्याप्रविष्टाऽऽस्ये द्विजन्मनाम् १०६ केचिदश्रूणि मुमुचुर्नैत्रैर्लोहितपूरितैः ॥ जहसुः केचिदेवामीडन्मत सदृशा द्विजाः १०७ शब्दश्चाभून्महांस्तत्र विप्राणां यज्ञमंडपे ॥ क्षोभो यथा समुद्रस्य पूर्वकाले उपागतु १०८ धिक्कुलानि महाशाला अस्माकं धिक्कजीवितम् ॥ गुरुशूषणं धिग्धिग्धिग्वेदाध्ययनं तथा १०९ विद्याविदस्तथा शिष्यान् कीर्तिनो धिग्धिगेव हि ॥ एक एव यतो विप्रो ह्यवजानाति नो खिलान् ११० इत्यादिवादिनो विप्रानालोच्य च विचार्य च ॥ प्रष्टुमभ्याययौ कोपात्स्खलन्निवहसन्निव ॥ आगत्य च मुनिं शांतं भर्त्सयन्निदमब्रवीत् १११ याज्ञवल्क्यदुराचाररे रे वाजसनेयक ॥ अशुश्रूषितविप्रेन्द्रगुरुपादांबुजद्वय ११२

कल्पनारमणीयत्वाद्यवगाही संकल्पस्तत एव सुखदुःखे जायेते यतः अकारणे ब्राह्मणकारणहीने । तदुदाहरति महति । यथा प्राणिशूष्ये महावने स्वमानसा देवतीतराणां सुखं रागिणां दुःखं च जायते इति १०५ अथ विप्राणां दुःखमयुक्तं कोपमभिनयति चक्षितानीति त्रिभिः । या अधरा अवस्तनादंतं पंक्तिः सामुखस्यांतः प्रविष्टा ऊर्ध्वदंतं पंक्त्या अधरस्याक्रमणादिति १०६ कोपावेशस्य भूतावे शसाम्यमाह केचिदिति । लोहितेन रुधिरं पूरितैरिव नैत्रैरश्रूणि मुमुचुः १०७ शब्दश्चेति । पूर्वणि पूर्णिमायाम् १०८ धिगिति । महाशालाः महतीः शाला अध्यापनगृहाणि धिगिति १०९ विद्येति । विद्याविधिः विदंति जानंतीति विद्याविवः एतादृशान् शिष्यान् धिगिति । सर्वत्र हेतुः एक एवेत्यादिः । अवजानाति अतिक्रामति ११० इत्यादीति । एवं वदतो विप्रानालोच्य कोपात्स्खलन्निवहसन्निव च अभ्याययौ आगत्य च शांतं याज्ञवल्क्यं प्रतीदवक्ष्यमाणमुक्तवान् । आश्वलनामाद्विज्ञेयः १११ याज्ञवल्क्येति । अशुश्रूषितं सम्पन्नं सेवितं विप्रेन्द्रस्य प्रसिद्ध विप्ररूपस्य गुरोः पादांबुजद्वयं येन स तथा । अनेन वेशं पायनं संप्राप्य गोध्वनितः ११२

आश्वलब्राह्मणार्थमुपसंहरति अष्टाविति । स आश्वलउतयाज्ञवल्क्यस्याजेयतामनुसंधानउपद्वारमहप्रश्रयापाराशिवृते । मयाऽजितमार्तभागः कथंस्विदेनं जयत्वित्याशयेनार्तभागमुखं पश्यन्निति ३०
अथार्तभागप्रश्रपंचकतत्समाधानात्मकस्य द्वितीयब्राह्मणस्यार्थपंचाशच्छ्लोकैः प्रदर्शयंस्तत्र प्रथमप्रश्रसमाधानस्य नवकंडिका मयस्यार्थपूर्वोक्तो देवताभावरूपो मोक्षोप्यापेक्षकः ग्रहातिग्रहलक्षणमृत्युग्रस्त
त्वादिति सूचकं निवघ्नाति आर्तभाग इति पंचदशभिः । अथ जारत्कारव आर्तभाग एनं याज्ञवल्क्यं याज्ञवल्क्येति संबोध्य अल्पकैर्मदमतिभिर्दुर्भेददुःसमाधानं प्रश्रमाह इत्यन्वयः १३१ संग्रहेण प्रश्रोत्तरे पूर्वो
त्तरार्थाभ्यामभिनयति ग्रहा इति । ग्रहाणामतिग्रहणां च कां संख्येति पूर्वोद्धातः । एवमुक्तः पृष्ठोद्वाजसनेयको याज्ञवल्क्य इत्यमुवाच इत्थं कथं द्वयेऽपि अष्टौ ग्रहा अष्टौ अतिग्रहा अप्यष्टौ इत्युत्तरार्थः १३२
आर्तभागो हीति । आर्तभाग इमं याज्ञवल्क्यं प्रति इति पुनः सग्रहान् ग्रहैः सहितान् तिग्रहान् संपृष्टवान् इति किं ते ग्रहा अतिग्रहाश्च के किं स्वरूपा इति १३३ याज्ञवल्क्यो ग्रहाणां स्वरूपमाह घ्राणमिति । घ्राणादीं
द्रियाणि जीवस्य बंधकत्वाद्ग्राहा इत्युच्यंते अष्टत्वेन रूपपत्तिर्वक्ष्यतेति १३४ केवलानामिन्द्रियाणां बंधकत्वमपि यदधीनं तान्विषयान्तिग्रहत्वेन दर्शयति गंध इति । घ्राणादीनां क्रमेण विषयगंधाद्याः

अष्टौ प्रश्रान्विधायैवं स होतो पररा म ह ॥ अशक्तो लज्जितः पश्यन्नार्तभागमुखं मुहुः १३० आर्तभागो ह्यथा हैनं स जारत्कारवो मुनिः ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य प्रश्रं दुर्भेद
मल्पकैः १३१ ग्रहा अतिग्रहास्तद्वत्कतिसंख्या उदीरिताः ॥ उक्त इत्थमुवाचाष्टौ द्वये वाजसनेयकः १३२ आर्तभागो ह्यथा हैनं स जारत्कारवो मुनिः ॥ पुनः केत इती
मं सग्रहान् संपृष्टवान् मुनिः ३३ घ्राणं वाग्रसना चक्षुःश्रोत्रं पंचम मीरितम् ॥ मनो हस्तौ त्वगित्यष्टौ ग्रहा उक्ता मनीषिभिः ३४ गंधो नाम रसोरूपं शब्दः कामोऽपि कर्म च ॥
अतिग्रहा इमे स्पर्शसहिता विषयामताः १३५ समुद्रेऽपि ततो यद्ब्रह्म ते त्रग्रहैर्नरः ॥ तैचाप्यन्यैरतिग्रहैर्गृह्यंते भ्यधिकैर्यथा १३६ तथा संसारगोजंतुरिन्द्रियैर्भक्ष्यते
ग्रहैः ॥ इन्द्रियाणि स्वविषयैर्भक्ष्यते तान्यतिग्रहैः १३७ गृह्णीति पुरुषं ह्येते मार्जारो मूषकं यथा ॥ इन्द्रियाणि च गंधाद्यामत्स्यहे वज्रलाशयात् १३८ ग्रहा विष्टो यथा जं
तुर्न पश्यति हिताहितम् ॥ इन्द्रियाश्च यवानेवं न पश्यति हिताहितम् १३९ मकरो हि यथा बद्धो न रस्याभिमुखं व्रजेत् ॥ अनिच्छन्नपि हंतुं सग्रहोतिग्रहमागतः १४०
घ्राणादीर्नां द्रियाण्येवं गंधाद्यैर्विषयैः सदा ॥ ग्राहा अतिग्रहैरैर्गृहीतायांति सर्वतः १४१

काम इच्छा कर्म क्रिया १३५ उक्तानां ग्रहत्वमतिग्रहत्वं चोपपादयति समुद्र इत्यादिना । ग्रहैर्मकरादिरूपैः अतिग्रहैस्तिमिंगलाद्यैः १३६ दाष्टीति के योजयति तथेति । भक्ष्यते स्वाधीनी क्रियते तथा
स्वविषयरूपैरतिग्रहैरीन्द्रियाणि भक्ष्यंते पुंश्चन क्रियायां स्वाधीनी क्रियंत इत्यर्थः १३७ एतदेव स्फुटयति गृह्णीतीति । हियतः प्रसिद्धमेतत् एते इन्द्रियग्रहाः तानि इन्द्रियाणि च गंधाद्या विषया गृह्णीति यथा
मत्स्यहाधीवरो जलाशया नृजलनिवासिनो मत्स्या गृह्णीत इति १३८ ग्रहशब्दे हि मको शेषतः नादिवा लग्रहवाचकोऽप्युक्त इति तत्साम्यमप्यह ग्रहा विष्ट इति । इन्द्रियाश्च यवान् इन्द्रियप्रधानः १३९
विषयाणामतिग्रहत्वेऽनृतोपमा माह मकर इति । यथा मकरः केन चिद्बद्धो बद्धेव मेरितः स त्वयमनिच्छन्नपि हंतुं न रस्याभिमुखं च्छेत्तदा सग्रहमि मकरः अतिग्रहैस्त्वमेव मकररूपमागतः प्राप्तः स नृहृष्टा इति
कामः १४० दाष्टीति क्रमाद् घ्राणादीतीति । एवं घ्राणादीन्द्रियरूपा मदा एते गंधादिविषयरूपैरतिग्रहैर्गृहीताः संतः सन्तेति यांति उच्यते गंधाद्यविषयवति इत्यर्थः १४१

अथ ते पाम हृत्वे उपपत्तिमाह एकादशेति चतुर्भिः । यद्यपि सांतःकरणज्ञानकर्म इन्द्रियाणि एकादशमसिद्धानि एवं तद्विषया अपि तथापि प्राधान्यादष्टावित्युक्तमित्यर्थः । अथवा त्वग्यस्तयो रूपांतर्गतयोः

अथतेषामष्टत्वेऽपपत्तिमाह एकादशतिष्ठतुभिः । यद्यपिसातःकरणज्ञानकर्मद्विधाणि एकादशप्रसिद्धानि एवं तद्विषया अपि तथापि प्राधान्यादष्टावित्युक्तमित्यर्थः । अथवा त्वग्घस्तयो रुक्तांगेतयोः परिशिष्टानां पादपायूपस्थानामंतर्भावविवक्षया तथोक्तमित्याह त्वग्घस्तयोरिति । मुनेर्याज्ञवल्क्यस्य मतोऽभिप्रेतः १४२ तत्रोपस्थस्य त्वच्यंतर्भावस्पष्टयति सर्वेति । यथोपित्समाममात्तश्चिश्चेत् पस्थसुखं जायते तत्त्वचः सर्वदेहस्थितत्वेन स्पर्शजत्वात्त्वचैव जन्मतेऽत उपस्थस्य तत्रांतर्भाव इति शेषः १४३ पायुपादयोश्च हस्ते क्रियाहेतुत्वसाम्याद् हस्ते तर्भाव इत्याह पञ्चामिति । कर्मजातं मनस्वरूपं मलोत्सर्गरूपं च हस्तवाक्यात् हस्तो वैग्रहइत्यादि श्रुतिरूपात् १४४ हस्तंतर्भावोपपत्त्यंतरमाह पाय्विति । अथवा पाय्वादीनां नाडीबंधस्य साम्यमभिप्रेत्य हस्ते पायुपादयो रंतर्भावोक्तः नाडीबंधसाम्ये हेतुः विसर्गोति । विसृज्यते इति विसर्गो मलंतस्य मोक्षे पायुपादयो रगमने पादव्यापारे च क्रियमाणे यतः करयोश्चलनं स्थूलं सूक्ष्मं वा आकुंचनप्रसारणादिरूपं यतो भवति ततो ज्ञायते नाडीबंधः समः १४५ अथ द्वितीयप्रश्नोत्तररूपाया दशमकंडिकाया अर्थमाह एवमिति त्रिभिः । स्पष्टम् १४६ तत्र प्रश्नमभिनयति जडेति । हिरण्यगर्भेऽपि भुक्त्वा मादीनां वर्णितत्वेनोक्तग्रहातिग्रहलक्षणमृत्युना सर्वलोकोऽनवतक्रोडीकृतः तस्य मृत्योरप्यत्राकश्चिदस्ति न वा यद्यस्ति तर्हीनवस्था नास्ति चेन्मोक्षार्थं यत्नो वृथेति भावः १४७ याज्ञवल्क्यो दृष्टांतेन परिहरति याज्ञवल्क्य इति । सामृत्योर्भक्षिका देवता जलदृष्टांतेनास्तीति सं

एकादशग्रहास्तद्वत्तावंतः स्युरतिग्रहाः ॥ यद्यप्येते तथाप्यष्टौ प्रधाना इह कीर्तिताः ॥ त्वग्घस्तयोर्वेतेषामंतर्भावोमतो मुनेः १४२ सर्वदेहस्थितत्वेन त्वचो योषि त्समागमात् ॥ जायते यत्सुखं शिश्ने स्पर्शजत्वात्त्वचाहितत् १४३ पञ्चां च पायुना चैव कर्मजातं प्रजायते ॥ पायुपादावतो हस्तवाक्यादुक्तसमौ मतौ १४४ पायुपादकराणां नाडीनां बंधनं समम् ॥ विसर्गमोक्षे च गतौ करयोश्चलनं यतः १४५ एवमुक्ते पुनः प्रश्नमार्तभागश्चकार ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सर्वज्ञं मुनिं सत्तमम् ४६ जडाजडमिदं विश्वमन्नं मृत्योः समीरितम् ॥ मृत्युरन्नं तु यस्याः स्याद्भवेत्सा देवता त्रका १४७ याज्ञवल्क्य इदं प्राह व्यापः सा देवता मता ॥ यतः सर्वादनो वन्हिरद्यतेऽयं जलैः सदा १४८ इत्युक्ते पुनरप्येन मार्तभागो ह्यपृच्छत ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य गुह्यमर्थं महामुनिः १४९ ब्रह्मवादी यदा देहं जह्यात्किं तस्य ते सदा ॥ प्राणायामा मृतौ जंतोरुत्क्रामंति शरीरतः १५० उत्क्रामंति तथैवा स्य तथा चेत्स शरीरभाक् ॥ स्यादज्ञवन्नचेत्केनाम्रियते प्राणसंस्थितौ १५१ एवमुक्ते मुनिः प्राह प्राणानां मंतरेव हि ॥ नाशस्तस्मात्पुनर्देही न स्यान्नाप्यमृतः पुमान् १५२

भाव्यतां यतः सर्वभक्षकोऽपि वन्हिर्जलैर्भक्ष्यते इति प्रसिद्धं । तथा चोक्तमृत्योरग्नित्वापकस्यात्तातत्त्वज्ञानात्मकः सुधापूरोस्तीत्येवं सिद्धांतः न चानवस्था कतकरेण त्वत्त्वयमुपरमादिति भावः १४८ अथ तृतीयप्रश्नोत्तररूपाया एकादशकंडिकाया अर्थमाह इत्युक्ते इति सप्तभिः । उक्ते समाहिते एनं याज्ञवल्क्यं गुह्यं गूढाभिप्रायकं । अयं हि प्रष्टुर्भिप्रायः उक्तं तत्त्वज्ञानस्य मृत्युभक्षकत्वं तदानीं श्रितं भवेद्यदि ब्रह्मविदकश्चिद्विशेषो दृश्येत स च कथं लोकविरोधादिति १४९ उक्ताभिप्रायेण प्रश्नमभिनयति ब्रह्मवादीति द्वाभ्यां । ब्रह्मवादी ब्रह्मापरोक्षवान् यदा देहं त्यजति तदा तथा ज्ञवन्नस्य शरीरात्प्राणा उत्क्रामंति लब्ध्वी गच्छंति न वा तथा चेदुत्क्रामंति चेत्तर्हि स विद्वानपि अज्ञवल्को कांतरे शरीरभागे वस्यान्नचेदुत्क्रामंति तर्हि प्राणानां स्थितौ सत्यां केन हेतुना स विद्वान्म्रियते इति व्यपदिश्यते । न हि स्थितप्राणं मृतमिति लोकाव्यवहरंतीति द्वयोरर्थः १५० । १५१ एवमिति । एवं पृष्टे सति मुनिर्याज्ञवल्क्य इदं प्राह । इदं किं विदुषः प्रारब्धक्षये प्राणानां शरीरांतरे वनाशो विलये भवति नोत्क्रमणं । उत्क्रमहेतुना म्रियते विद्याकामकर्मणामभावादिति भावः । अयमेव चाज्ञाद्विशेष इत्याह तस्मादिति । तस्मात्प्राणानां मंतरे विलयाद्विद्वान्पुमान् पुनर्देहवान् स्यात् । नापि लोकविरोध इत्याह नाप्यमृत इति । मृच्छातोरर्थो हि प्राणसंबंधानिः सा चांतरे विलयेनापि भवतीति मृतव्यवहारो युक्त एवेति भावः १५२

प्राणानामिति । विदुषः प्राणांतर्विलीनाइतिकुतोनिश्चितमितिशंकावारकहेतुं देहस्योच्छूनत्वं शोथशालित्वरूपं प्राह स्मयाज्ञवल्क्यः । कीदृशमुच्छूनत्वमाध्मानकारणं आध्मानं वायो रंतः पूरणं तत्कारणं यस्य तत्तथा । उच्छूनत्वस्य मरणलिंगत्वोपपादिकां व्यतिरेकव्याप्तिमाह जीवतइति । तदुच्छूनत्वं जीवनावस्थायानदृश्यतेइति १५३ एतत्स्फुटयति मृतइति । यतो मृतो देहो धनं जयाख्यवायुना पृथुर्भूत्वा भेरीवदृश्यमानः शेततो ज्ञायते प्राणालीनाइति यत एषा ईदृशी अवस्था जीवतो नासीदिति १५४ न नूत्कांत्यभावो किं प्रमाणमत आह उत्क्रांताश्चेति । तस्य विदुषः शास्त्रमेव मेवास्म्यपरिदृष्टरिमाः षोडशकलाः पुरुषायणाः पुरुषं प्राप्यास्तंगच्छंतीत्यादिश्रुतिरूपं । श्रुत्यर्थस्तु यथानयः समुद्रे लीयते एवमिमाः षोडशकला एकादशेन्द्रियपंचप्राणरूपाः परिदृष्टब्रह्मविदः संबन्धिन्यः पुरुषा मणा अधिष्ठानभूते पुरुषे प्रतीयमानाः पुरुषं प्राप्य लीयंतइति । न नूत्कांतिस्वीकारे को दोष इत्यत आह उत्क्रांतेष्विति । उत्क्रांतिस्वीकारे पुनर्देहांतरप्रसंगो देहिनस्तु मोक्षो वक्तुं न शक्यइति ' न ह वै स शरीरस्य सतः प्रिया प्रियो रप हतिरस्ति ' इत्यादिश्रुतेरिति १५५ चतुर्थप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह यदेति चतुर्भिः । आर्तभागो याज्ञवल्क्येति संबोध्य मंत्रचक्रे इमं कं यदा धं पूर्वोक्तो विद्वान् भ्रियते विदेहमुक्तिं भजते तदा एनं किं न त्यजतीत्यन्वयः जीवन्मुक्तिवत्सावशेषो द्वैतलयः किं वा निरवशेषइति प्रष्टुमिष्टायः १५६ एवं पृष्ठो याज्ञवल्क्यो विद्वदृष्ट्या नाममात्रं शिष्यते इत्युक्तवा

प्राणानां विलये हेतुमुवाचाध्मानकारणम् ॥ उच्छूनत्वं विदेहस्य जीवतो दृश्यते न तत् १५३ मृतः शेतो पृथुर्भूत्वा देहो भेरीसमो यतः ॥ लीनाः प्राणास्ततो यस्मादेषावस्थानजीवतः १५४ उत्क्रांताश्च न तस्येमे प्राणाः शास्त्रप्रमाणतः ॥ उत्क्रांतेषु पुनर्देही भवेन्मोक्षो न देहिनः १५५ यदाऽयं भ्रियते विद्वान् जहात्येनं तदान किम् ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य मंत्रचक्र इमं पुनः १५६ एवमुक्तो मुनिः प्राह लोकबुद्ध्यनुसारतुः ॥ नामैकं न जहात्येनं वामदेवादिनामवत् १५७ मुक्तयद्यप्यसंदेहान्नामरूपक्रियात्मभिः ॥ मुक्तिभाजां तथाप्येतेनामगृह्णंतिलौकिकाः १५८ अनंतं नाम विज्ञेयं यतो मुक्तं च न त्यजेत् ॥ विश्वे देवसमंतस्य ज्ञानात्तादृक्फलं भवेत् १५९ ज्ञानिनं परिपृच्छथैवंप्रच्छा ज्ञानिनं पुनः ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सजारत्कारवो मुनिः १६० सुमूर्षोर्जंतुमात्रस्य यदा वागग्निमाव्रजेत् ॥ प्राणो वा तंतथादित्यं नेत्रं श्रोत्रं दिशस्तथा १६१

नित्याह एवमुक्तइति । एनमुक्तम् १५७ नाम्नो लोकदृष्ट्या शिष्यमाणत्वं स्फुटयति मुक्ताइति । यद्यपि मुक्तिभाजः पुरुषानामरूपक्रियात्मकैर्भेदजातैर्निःसंशयं मुक्तास्तथाप्येते लौकिका जना मुक्तिभाजां वामदेवादि रूपं नाम गृह्णंत्येवेति प्रसिद्धम् १५८ एवं मोक्षेऽपि लोकदृष्ट्या वशिष्यमाणत्वादनं तेनाग्निं अनंततया प्रसिद्धानां विश्वे देवानामभेदे चित्ति तेऽनंत फलयोगो भवतीति प्रसंगेन श्रुत्योक्तम् नुवदति अनंतमिति । तस्य विश्वे देवाभिन्ननाम्नो ज्ञानाद्व्यानात् । तादृगनंतम् १५९ एवं विदुषो ब्रह्मभाव रूपो मोक्षो यस्य ज्ञानाग्निना दाहाद्रवति यस्य च सत्त्वेनाज्ञानां ग्रहातिग्रहलक्षण नृत्योः पुनः पुनः प्राप्तिस्तस्य कर्मणः स्वरूपनिर्णयपरायाः पंचमप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह ज्ञानिनमित्यूनविंशतिश्लोकैः । ज्ञानिनं परिपृच्छजज्ञानि विषयकं मंत्रं कृत्वा तथा ज्ञानविषयकं मंत्रं कृतं भवंतीति यावत् । देवानमिति त्वरूप एव वागादीनां त्रलय इत्याकरो पुनः प्रथितत्वमिति । तदाह एषोऽज्ञो जंतुः कसंभवति आमुष्मि कं फलं किमाश्रितो भुंक्तिइति तृतीयेन संबधः । प्राणो वा सुदेवतांम जति नेत्रमादित्यं प्रजति एवमग्रेषु १६१

मनइति । शरीरं पृथिवी देवतांम जति तथा शरीरांतरस्थित आकाशो वा ह्याकाशरूपं देवतांम जति । कीदृश आंतराकाशः आत्मशब्दाख्यः श्रुतो आत्मशब्देनाख्य निरूपणं तस्मात्तथा १६२

मनश्च । शरीरं पृथिवीदेवतां यजति तथा शरीरान्तरस्थित आकाशो वाह्याकाशरूपं देवतां यजति । कीदृशान्तराकाशः आत्मशब्दालयः श्रुतौ आत्मशब्देनालया निरूपणं यस्य स तथा १६२ ओषधीरिति । लोममात्रं सर्वाणि लोमानि ओषधीर्देवताः प्रतिव्रजन्ति । तद्वत्केशावनस्पतिरूपदेवताः प्रतिव्रजन्ति । लोहितं रेतसि जलरूपे बाह्यजलरूपदेवतामुव्रजन्तीति १६३ याज्ञवल्क्य इति । एवं पृथो याज्ञवल्क्यः प्रश्नं रहस्यार्थं कर्मत्वात्संसदि उतरं नोक्तवान् किंतु तमात्रं भागं हस्ते गृहीत्वा एकांतदेशे गत्वा उत्तरमब्रवीदिति १६४ ननु कर्मनिरूपणं किं वक्ष्यमाणं ब्रह्मविद्यानिरूपणादपि रहस्यं यदर्थमेकां तेषां वितमित्यस्वरसंमनसि निधाय प्रकारान्तरेण एकांतगमनाभिप्रायमाह जानातीति द्वाभ्यां । आवालां आचमोपालं सर्वलोक एतज्जानाति एतं किं मृतः पुमान् नियतं व्यवस्थितफलं कर्मानुसारेण प्रयातीति १६५ प्रश्नस्येति । एतादृशार्थविषयकत्वेन प्रश्नोत्तरयोस्तुच्छता सिद्धसाधनत्वेनानादरणीयतामाभूदित्यभिप्रेत्य वा एकांतं वाक्यमुक्तवानिति १६६ उत्तरमभिनयति अमुनेत्यादिना । अमुना देहिना ये पूर्वपुण्यपापे कृते तयोस्तदाश्रित एव मृतो जंतुर्वसति । जीवनावस्थायां मिव तस्य भोगारंभे पुण्यपापे एव प्रधानकारणे इति यावत् १६७ एतदेव स्फुटयति पापीति । पुण्यं पु

मनश्चंद्रं शरीरं च पृथिवीमंतरास्थितः ॥ आकाश आत्मशब्दालयो बाह्यमाकाशमेति च १६२ ओषधीर्लोममात्रं च केशास्तद्वद्वनस्पतीन् ॥ लोहितं च तथारेतो व्रजत्यप्सु मृते सति ॥ तदा कसंभवत्येष जंतुर्ज्ञानविवर्जितः १६३ याज्ञवल्क्योति गोप्यार्थं प्रश्नं मत्वा न संसदि ॥ उक्तवान् किंतु हस्ते तं गृहीत्वैकांतं गतं ब्रवीत् १६४ जानात्यावालां गोपालं सर्व एव यतो जनः ॥ मृतः कर्मानुसारेण प्रयाति नियतं पुमान् १६५ प्रश्नस्य तुच्छतामाभूदुत्तरस्य तथैव च ॥ इति संचित्य मतिमानेकांति वाक्यमब्रवीत् १६६ अमुना ये कृते पूर्वदेहिना पुण्यपातके ॥ तयोरेव सत्येष मृतो जीवन् यथा धुना १६७ पापी नरकमभ्येति पुण्यात्मा पुण्यमेव च ॥ पुण्यपापकरो जंतुः सुखदुःखकरं वपुः १६८ नाधिको न समो वापि न न्यूनोऽपि च विद्यते ॥ जंतुः किंतु भवेदेवं स्वकर्मवशमागतः १६९ पुण्यात्मा अधिकतां याति पापो न्यूनत्वमेव च ॥ पापपुण्यवतस्तद्वत्सुखदुःखं निरंतरम् १७० कर्मणामनसा वाचा सुखं वादुःखमेव च ॥ करोति यत्परस्यायं लभते तन्न संशयः १७१ यस्मिन् देशे यदा काले निमित्तेन येन वा ॥ यावद्विधा दृश्येन वपुषा यच्च यः पुमान् १७२ करोति तत्ततो भूयः स्वयमुक्तविशेषणम् ॥ सुखदुःखं निमित्तं वा तयोराप्नोति वै सदा १७३ समं सर्वत्र विज्ञेयं सुखं वादुःखमेव वा ॥ निमित्तेन समं कर्तुं रिह देहांतरेथ वा १७४

पुण्यफलं देवभावादिकं सुखदुःखकरं मानुषादि १६८ नाधिक इति । जीवः स्वरूपेणाधिकया देहिना नोपि कर्मवशेन तत्तद्रूपो भवतीत्यर्थः १६९ तदुदाहरति पुण्यात्मेति । पुण्यात्मा पुण्यस्वभावः अधिकतां हिरण्यगर्भभावतां पुण्यकारितारूपां वा । न्यूनत्वं स्थावरांतं पापकारित्वरूपं वा । मिश्रिताभ्यां मिश्रितं फलमिति १७० फलानामवांतरविशेषेषु पुण्यपापयोरवांतरविशेषान् प्रयोजकतया ह कर्मणेति । कर्मणा शरीरव्यापारेण । तथा च शरीरादिभिर्षत्परस्य सुखादिकं करोति तेरेव तथा सुखादिकं विंदत इत्यर्थः १७१ तद्विशेषहेतुन देशादीन् दर्शयति यस्मिन्निति । यस्मिन् यादृशे देशे काले वा येन निमित्तेन वा येन नयेन प्रकरेण वा यावत्परिमाणं यादृशमुत्कृष्टं निःकृष्टं वा येन शरीरेण वा यच्च परस्वसुखदुःखं वा यः पुमान् करोति । यद्वया इति पाठे यादृशावस्थावानित्यर्थः । समूयः पुनस्तत्तत्फलं तन्निमित्तं देहादिकं चोक्तविशेषणं कर्मकालिकदेशादिसंज्ञातीयदेशादिविशिष्टप्राप्नोतीति द्वयोः संबन्धः १७२ । १७३ फलितमाह सममिति । कर्तुः कर्मिणः इह लोके देहांतरे वा समुपजायमानं सुखादिरूपं फलं निमित्तेन कर्मणा समं ज्ञेयं यादृशविशेषणं कर्मतादृशविशेषणं फलं लभते इति यावत् १७४

कुत्रचिद्वाराणस्यादिदेशे सूर्यग्रहणादिकालेवाब्राह्मणोपकारादिनिमित्तेवाकृतस्यस्वल्पकर्मणोपि महत्फलं भवतीति सदृष्टांतमाह देशेति । बीजसंपन्नं सभ्यगुप्तं येपांते तथा १७५ एवमज्ञस्य कर्मवृद्धिरवश्यं भवतीत्यत्र दृष्टांतं तस्मात् बार्धुपेरिति । बार्धुपि वृद्धये धनप्रयोक्ता तस्य यथा धनं वर्द्धते तथा देहाभिमानिनः कर्मैत्यर्थः १७६ कर्मानुष्ठानानंतरं सूक्ष्मभावंगतस्यापि कर्मणो महाफलं भवेदृष्टांतमाह वटेति । यथालोके सूक्ष्मापि वटस्य धानाबीजं महतो वटस्य देतुर्भवति तथा महतोः सुखदुःखयोः पुण्यपापे इति १७७ इत्यादीति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तैतौ परस्परं शशंसतुस्तु पुनरुचिरिति १७८ ताभ्यांच कर्मैव फलकालेपे व्याप्रियमाणत्वात् कालादिभ्यः प्राधान्येन वर्णितमित्याह प्रश्नोत्तराभ्यामिति । एतयोः प्रश्नोत्तरयोः अर्थविषयम् १७९ आर्तभागब्राह्मणव्याख्यानमुपसंहरति आर्तभाग इति १८० अथ पूर्ववर्णितकर्मफलोत्कर्षावधिप्रतिपादकस्य भुज्युप्रश्नोत्तररूपस्य तृतीयब्राह्मणस्य कंडिकाद्वयात्मकस्यार्थदर्शयति याज्ञवल्क्येतीति चतुर्विंशतिश्लोकैः । ततो भुज्युना मालाहायनिर्लेहस्यापत्यत्वेन प्रसिद्ध एनं याज्ञवल्क्यं जित्वा स्थितं तन्नाम्ना संबोध्यालौकिकं लोकेऽप्रसिद्धमर्थं प्रपच्छ यतो दुष्टाभिसंधिर्दुष्टाभिप्रायः १८१ तत्र भुज्युर्मया देवमुखादयमर्थो विदित इति सूचनेन याज्ञवल्क्या तस्मै तर्कं सूचयन् पूर्ववृत्तं श्रावयित्वा पृच्छति मद्रदेति चतुर्भिः । वयं वेदाध्ययनाय मद्रदेशे विचरंतः संतः पतंजलनामकस्य कपिगोत्रस्य विप्रवरस्य गृहेऽद्भुतं वृत्तं दृष्टवन्त इति १८२ तस्ये

देशकालादियोगेन कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥ वर्षासु बीजसंपन्नाः सुक्षेत्रेशालयो यथा १७५ बार्धुषे वृद्धिमभ्येति धनधान्यादिसंचयः ॥ दिने दिने यथा तद्वत्पुण्यपापे च देहिनः १७६ वटधानायथालोके वटस्य महतां भवेत् ॥ हेतुरेवं पुण्यपापे महतोः सुखदुःखयोः १७७ इत्यादि वचनस्यात आर्तभागो महा मुनिः ॥ याज्ञवल्क्यं शशंसाथ याज्ञवल्क्योपितं मुनिम् १७८ प्रश्नोत्तराभ्यां विप्रेन्द्रावुचतुः कर्मकेवलम् ॥ शशंसतुस्तथान्योन्यमेतयोरर्थमादृतौ १७९ आर्तभागो मुनिस्तत्र प्रश्नादुपरमह ॥ भुज्युं लाल्याय निर्लेह्यास्मयमानो व्यवस्थितः १८० याज्ञवल्क्येति संबोध्य लाल्याय निरवस्थितम् ॥ भुज्युर्दुष्टाभिसंधिः संप्रपच्छैनमलौकिकम् १८१ मद्रदेशस्थिताः पूर्ववेदाध्ययनतत्पराः ॥ पतंजलस्य काप्यस्य दृष्टवन्तो गृहेऽद्भुतम् १८२ तस्य कन्या गृहीता भूद्रं धर्मेणाग्निनैकदा ॥ तमपृच्छामकोसीति वयं सर्वे समागताः १८३ सुधन्वाऽऽगिरसोऽस्मीति सोऽब्रवीन्नो द्विजोत्तमान् ॥ तमपृच्छामलोकानां मन्तान् गंधर्वपुंगवम् १८४ पारिक्षिताः स्थिता यत्र लोकांस्तत्र संस्थिताः ॥ इत्युक्ते लोकमाने स्मिन्नपृच्छामपुनर्वयम् १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेत्युक्ते स्थानं स नो वदत ॥ तत्स्थानं किंच मानं किं लोकानां किंच ते वद ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपि सर्वमेतदुदैरयत् १८६

ति । तस्य पतंजलस्य कन्या एकदा अग्निना उपास्य देवतेन भूतवद्गृहीता आविष्टा भूत् कीदृशेनाग्निना श्रुतौ गंधर्वशब्दोक्तेन । गंधर्वशब्दो हि कोशेऽश्ववाचकतया प्रसिद्धोऽश्वसमानाकारतया व्याख्यायमानोऽपि पृथग् यथा ध्यायेत तत्रावपि वर्तते इति भावः । तमग्निप्रतिनामनिगोत्रे च पृष्टे तेन च सुधर्मेति नामतः आगिरसो गोत्रेणास्मीत्युक्तेऽथ लोकानां कर्मफलानां मन्तान् प्राप्तांस्वरूपाणि वयमपृच्छामपृष्टवन्त इति 'अंतः प्रांतं' इति केनाशे स्वरूपेऽस्मिन् नोदरे' इति विश्वः १८३ । १८४ पारिक्षिता इति । तेन गंधर्वेण इति लोकानां माने उक्ते उत्तरिते सति अस्मिन्नर्थे पुनर्वयं पृष्टवन्तः इति किं पारिक्षिता यत्र गच्छंति तत्र कर्मफलानां मन्तः स्थितो निश्चितः ततोऽधिकं कर्मफलं नास्तीति यावत् पारिक्षितपदं न्युत्पत्तिमुपगच्छेत्तु गंधर्वदेववक्ष्यतीति १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेति । ते पारिक्षिता एव कुत्र स्थिता इत्यस्माभिर्मुक्ते पुनः पृष्टे सति गंधर्वोऽस्मभ्यं पारिक्षितानां गतिस्थानं वदति । हे याज्ञवल्क्य भूना त्वं वद तत्स्थानं किंच तद्वन्तरलोकानां मानं किंच ते तत्स्थानं गामिनः पारिक्षिताश्च किंच स्वरूपा इति इत्युक्तं इत्यर्थे पृष्टे सति पुनस्तस्मै याज्ञवल्क्य उदैरयत्संक्षेपेण विस्तरेण चोक्तवानित्यर्थः १८६

तत्र संक्षेपाभिधानप्रयोजकं सूचयन् याज्ञवल्क्यो भुज्युं तावदुपालभते गंधर्वेणेति । एतत्स्थानादिकं तु गंधर्वेणोक्तं त्वं जानन्स्वस्माज्जिपृच्छसि समाजोऽस्य प्रश्नोऽयुक्तः यते देवगृहे देवसंबन्धिरहस्य

तत्रसंक्षेपाभिधानप्रयोजकसूचयनयाज्ञवल्क्योभुज्युतावदुपालभते गंधर्वेणेति । एतत्स्थानादिकेतुर्गंधर्वेणोक्तत्वंजानन्समाजेकिंपृच्छसि समाजेऽस्यप्रश्नोऽयुक्तःपतोदेवगुह्यदेवसंबंधिरहस्यमिति । तथाचज्ञातत्वंदेवगुह्यत्वंचविस्तरेणानभिधानेनिमित्तमितिभावः १८७ विश्वासायेति । तथापितवविश्वासायगुह्यत्वसंरक्षणायचसंक्षेपेणाधुनावदामि सोपासनाश्वमेधकृतोजनाःसोपासनाऽश्वमेधफलंयत्रभुंजंतितत्रत्वत्पृष्टाःपारिक्षिताअगच्छन्गताइति अत्रयेसोपासनाश्वमेधकृतस्तेएवपारिक्षिताइतिगुह्यत्वसंरक्षणायनोक्तमितिबोध्यम् १८८ एवमुक्तइति । एवंयाज्ञवल्क्येनोक्तेपियाज्ञवल्क्यसर्वज्ञतायामविश्वासाद्भुज्युःपुनरपृच्छदश्वमेधकृतःकुत्रयांतीति १८९ इतिपृष्टोयाज्ञवल्क्यःसमाजेरहस्यार्थप्रकाशनपापंपुनःपृच्छतोभुज्योरेवनममेतिमत्वाविस्तरेणवक्तुमुपचक्रमेइत्याह इत्युक्तइति १९० ननुतथापिलोकानांमानमेवसविस्तरयाज्ञवल्क्येनोच्यमानंश्रुतौदृश्यतेनत्वश्वमेधकृतएवपारिक्षिताइत्यर्थस्यसंयुत्पत्तिक्रमभिधानंतत्राकिंप्रयोजकमितिचेत्प्रसिद्धत्वाभिमानएवेतिव्युत्पत्तिर्दृश्यन्नाहग्रंथकृत वितेति । समुदातापृथिवीयेषांवशोस्तितैऽश्वमेधयाजिनःपरिक्षितयइतिपदेनोक्ताः परितःसर्वतःक्षितिर्येषामितिबोध्यतेः परिक्षितिशब्दात्प्रज्ञादिवात्स्वार्थिकेणपारिक्षिताइत्यपितन्नाम । एवमश्वमेधयाजिनःपारिक्षितत्वेनसयाज्ञवल्क्योनोच्येनोक्तवानतोलोकमानमेवाब्रवीदिति १९१ तत्रसर्वकर्मणांभोगस्थानंवैराजंशरीरंभूलोकत्वे

गंधर्वेणेरितंपूर्वतुभ्यमेतत्पुनःकथम् ॥ देवगुह्यंसमाजेस्मिन्जानन्सन्विप्रपृच्छसि १८७ विश्वासायवदाम्येतत्तुभ्यंसंक्षेपतोधुना ॥ अश्वमेधकृतोयत्रभुंजंतितृपुंगवाः ॥ अगच्छन्भवतापृष्टास्तत्रपारिक्षिताअपि १८८ एवमुक्तेप्यविश्वासाह्यायनिरभाषत ॥ अश्वमेधकृतःकुत्रयांतीतिवदमोमुने १८९ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योपि विस्पष्टंजनसंसदि ॥ उक्तवान्देवतागुह्यंभुज्योपापंनिधायसः १९० वितपूर्णाक्षितिर्येषामस्तिसागरमेखला ॥ परिक्षितयइत्येतेलक्ताःपारिक्षिताअपि ॥ स्पष्टाइतिनतामूचेलोकमातंतुसोन्नवीत् १९१ जंबूद्वीपःसमग्रेयमीरितोलक्षयोजनः ॥ तावांस्तन्मेखलाभूतोवर्ततेलवणोदधिः १९२ जंबूद्वीपःसमुद्रेणवृत्तोयद्विवर्तते ॥ ससागरस्तथाद्वीपैर्वृतःषड्विःससागरैः १९३ द्वीपानांसमुद्राणांस्थितानांपरिवृत्त्यहि ॥ अन्योन्यमावृतातस्माद्विगुणां द्विगुणंबहिः १९४ परिमाणममीषांयन्मिलितानांप्रकीर्तितम् ॥ तावदेवतुविज्ञेयभूमेःशुद्धोदकाद्वहिः १९५ अत्रतिष्ठतिशैलेंद्रोदुर्गवत्सर्वतोभुवः ॥ तदंतर्भास्करो गच्छेदहोरात्रेणसर्वदा १९६

नवर्णयस्तत्परिमाणं दर्शयति जंबूद्वीप इति षड्विः । ईरितः पुराणे इति शेषः । तावान् लक्षयोजन एव तस्य जंबूद्वीपस्य मेखला वद्वेष्टकः क्षाराब्धिः १९२ जंबूद्वीपः समुद्रेण वृत्तः । यदजंबूद्वीपः समुद्रेण वेष्टितः एवं स लवणसागरोपि षड्विः पुष्पाद्विद्वीपैः ससागरैरिषुरसोदायसागरसहितैर्वेष्टित इति १९३ द्वीपानामिति । एवं स समुद्राणां द्वीपानां पूर्वं पूर्वं परिवृत्त्य वेष्टयित्वा स्थितानां मध्ये आवृता तस्मात्पूर्वं स मात्पूर्वं स माद्विहृत्तरोत्तरं द्विगुणं द्विगुणं बोध्यमिति शेषः यथा लक्षयोजनात् क्षारोदविशिष्टा जंबूद्वीपात् द्विलक्षयोजनात् द्विगुण इषुरसोदविशिष्टः पुष्पश्चतुर्लक्षयोजन एव दग्नेषु । तथा पुष्पद्वीपा वृता त्क्षारोदात्रिलक्षयोजनात् द्विगुण इषुरसोदः शालमलद्वीपविशिष्ट एव मग्नेषु । १९४ परिमाणमिति । अमीषांस समुद्रद्वीपानां पावत्परिमाणम् 'कोटिद्वयं त्रिपंचाशलक्षानि च ततः परम् । पंचाशच्च सहस्राणि सप्तद्वीपाः ससागराः' इति शैवागमे प्रसिद्धम् । तावच्छुद्धोदकात्परस्तादृशमेः परिमाणं बोध्यमिति तदनन्तरं जेकोन चत्वारिंशलक्षोत्तरकोटयष्टकपरिमितास्वर्णभूमिरप्यस्तीत्यपि शैवागमानुरोधेन बोध्यम् १९५ अत्रेति । अत्र पूर्वश्लोकोक्तदेशे शैलेंद्रो लोका लोकनामामंडलाकारस्तिष्ठति तदंतस्तत्स्थलोलोकस्यांतर्मध्ये तत्प्रावृत्तदेशमध्यवर्तिमानसोत्तरमूर्धनीति यावत् अहोरात्रभ्रमणेन भास्करो गच्छति मानसोत्तरपरिमंडलपरिमाणं तु योजनानां लक्षोत्तरसार्धं नवकोटय इति पुराणानुरोधः १९६

अहोरात्रेणेति । अहोरात्रेणयावंतंयत्परिमाणंदेशमानसोत्तरपरिमंडलरूपमादित्यःपरिक्रामतिश्रुतोतावान्देशोदिवरथान्हाशब्देनोक्तः देवस्यसूर्यस्वरथेनान्हाऽहोरात्रेणभोग्यत्वात्सचदेशोद्वात्रिंशद्गुणितोयावान्भवेत्तावान्देशोरविकिरणव्याप्तोबुधैर्भूमिरित्युक्तः श्रुत्यातुलोकइत्युक्तः । लोक्यतेकर्मफलंभुज्यतेऽत्रेतिव्युत्पत्तेरित्यर्थः १९७ इतःपरमुपासकैरेवगम्योलोकशब्देनश्रुत्योक्तोयोदेशस्तमाह भूलोकेति । भूलोकेपदाभ्यांवाणितोविराट्शरीरात्मकोयोदेशःसस्थंडिलसमस्तस्यसमंताद्वितिसमावरणत्वेनप्रसिद्धाभूमिर्द्विगुणावर्ततेतस्याआवरणभूमेर्द्विगुणस्तांभूमिंपरिवेष्टयस्थितःसमुद्रोवर्ततेयंपौराणिकाघनोदमितिवदन्ति १९८ क्षुरेति । घनोदात्परोब्रह्माण्डोयस्यैकःकपालोरजतमयोद्वितीयःसुवर्णमयस्तयोःसंधिस्तुक्षुरधारावत्तीक्ष्णोमक्षिकापक्षवद्वासूक्ष्मःसोयमेतादृशःसंधिस्तत्रब्रह्मांडाद्बहिर्गमनमार्गेतिप्रतीत्यर्थः । अत्रघनोदोब्रह्माण्डाद्बहिरितिपुराणाद्ब्रह्मांडस्यासमंतात्सन्निविष्टोऽमृतोदधिःसमंताद्वनतोयेनधार्यमाणःसतिप्रतीत्यादिरूपात्प्रतीयते श्रुत्यातुब्रह्माण्डादंतरिति तयोर्विरोधस्तुसांप्रदायिकैरित्थं समाहितः 'पुराणंवाध्यते श्रुत्याध्यानार्थावाश्रुतिर्मता'इति । विरोधेत्वनपेक्षंस्यादितिन्यायेनप्रत्यक्षश्रुतिविरोधेनुमानंस्मृतिरूपमनपेक्षमग्राह्यमित्यर्थेकेनपुराणंवाध्यमथवाहिरण्यगर्भोपासकैरेतावच्छरीरमात्मनोभ्येयमित्यत्रश्रुतेस्तात्पर्यमिति तदर्थः १९९ देवैरिति । हेभुज्योयेत्वयापारिक्षितपदेनोक्ताःसोपासनाश्वमेधकृतःपृष्ठास्ते देहत्यागानंतरंनानाविधेर्देवैःस्वबलेनोपासनावलेनचघनोदप्रपथंतीत्यंतइति २०० अश्वमेधंविनापियेकैवलहिरण्यगर्भोपासकास्तेपिपारिक्षिताइतिसूचयितुंपारिक्षितपदस्यव्युत्पत्त्यंतरंसूचयति अ

अहोरात्रेणयावंतंदेशंछतिभास्करः ॥ द्वात्रिंशद्गुणितःसौर्यभूलोकःकथितोबुधैः १९७ भूलोकस्थंडिलाद्वाह्याद्विगुणावरणस्यभूः ॥ द्विगुणोभूमितस्तस्याःसमुद्रस्तांपरिस्थितः १९८ क्षुरधारासमःसंधीरूप्यहेमकटाहयोः ॥ मक्षिकापत्रवद्वायंसूक्ष्मास्तिष्ठतितत्रसः १९९ देवैर्नानाविधैरेतेनीयंतेस्वबलेनच ॥ अश्वमेधकृतोयेतेपृष्ठाःपारिक्षितास्त्वया २०० अश्वमेधफलंचैतेप्राप्ताःपारिक्षितामताः ॥ अश्वाद्युपासनाज्ञानाद्विजाःसर्वेपिसत्तमाः २०१ अतिसूक्ष्मेतदामार्गेतत्रशक्रोपिनप्रभुः ॥ किंतुदेवाःपरेयेस्युर्ध्वनोदाऽपरतःस्थिताः २०२ इंद्रःपक्षिवपुर्भूत्वाघनोदंतांविहायसि ॥ संतार्यवायवेदत्वास्वयंतस्मान्न्यवर्तत २०३ वायुस्तान्सूक्ष्मतांतीत्वाक्षिप्त्वादेहेनिजेततः ॥ संधौकटाहयोर्दत्त्वान्यधाद्ब्रह्मांडतोबहिः ॥ अश्वमेधकृतोयत्रगताःपूर्वमहाधियः २०४ भुज्युर्लाह्याय निप्रश्नादवापोपरतिततः ॥ उपस्तस्यकहीलस्यमध्यगोविस्मयाकुलः २०५

श्वमेधेति । एतेसोपासनाश्वमेधकृतःअश्वमेधफलंप्राप्ताःसंतःपारिक्षिताइत्युक्ताः नकेवलंतएवकिंतुअश्वस्तदाकारोग्निःप्रथमाध्यायोक्तआदिपदेनहिरण्यगर्भस्तदुपासनावंतःसर्वेपिद्विजाःपारिक्षितामताः । परितःक्षीयतेदुरितघनेनेतिपरिक्षिदश्वमेधः 'ब्रह्मविद्याश्वमेधाभ्यांनपरंपुष्पपापयोः' इतिस्मृतेः तादृशीउपासनाचपरिक्षितत्वेदिनःपारिक्षिताइतिव्युत्पत्तेरिति २०१ अतिसूक्ष्मइति । तत्रब्रह्मांडकटाहसंधिगतेऽतिसूक्ष्मामार्गेशक्रोऽश्वमेधदेवताविराड्गोभिःसोपिगंतुंनशक्तस्ततःपरेभिन्नादेवानशक्ताइतिकिमुवाच्यम् . यतस्तेघनोदस्यापरतएवस्थिताःस्युर्ध्वनोदमपितत्तुंनशक्ताइतियावत् २०२ तंहितेपारिक्षिताःत्रयंब्रह्मांडपारंगच्छंतीत्यतआह इंद्रइति । इंद्रोविराट्प्राप्तिरूपोभूत्वाताभ्यापारिक्षितान्घनोदंसंतार्यविहायसिआकाशेस्थितायवायवेहिरण्यगर्भरूपायदत्त्वास्वयंनिवृत्तोभवतीति २०३ वायुरिति । वायुस्तान्पारिक्षितान्सूक्ष्मतांतीत्वानिजदेहेक्षिप्त्वास्वतदात्प्यगतांनकुलैतियावत् कटाहयोःसंधिमार्गेणब्रह्मांडाद्बहिर्गम्योपासकायत्रगताइति तथाचपारिक्षिताहिरण्यगर्भरूपेणब्रह्मांडादंतरंविश्रामिन्प्राप्यवतिष्ठतइतिभावः २०४ उपसंदृष्टि भुज्युरिति । एवंयथागंधर्वेणोक्तंतथेवयाज्ञवल्क्येनोक्तंश्रुत्वाविस्मितोभुज्युःप्रश्नादुपरतः कीदृशः उ

एवंसोपासनकर्मणांफलोत्कर्षोहिरण्यगर्भभाववाच्योर्द्विंशस्तत्रचोक्तस्तुष्टंयथाश्रुत्येवविरक्तस्यापिभोक्षेप्रवृत्तिस्तदासंभवेयदिसंघातविलक्षणोमोक्षयोरप्यआत्मासंभाव्येतेत्यतस्तदशात्मनिर्णयपर

एवं सोपानकर्मणां फलोत्कर्षो हि रज्यगर्भभावाविधिर्दशस्तत्रोक्तस्तुत्युक्तैर्बन्धमालोच्य विरक्तस्यापि मोक्षप्रवृत्तिस्तदासंभवेयदिसंघातविलक्षणो मोक्षयोग्य आत्मासंभाव्येत्यतस्तदशात्मनिर्णयपर
 स्पकडिकाद्वयात्मकस्योपस्तब्राह्मणस्यार्थदर्शयति भुज्योरुपरतिमित्युनर्विशिष्टोक्तैः । भुज्योः प्रशान्तिवृत्तिद्वयाकायणश्चक्रनामकस्य युवापत्यमुपस्तोयाज्ञवल्क्ये तिसंबोधपृच्छतिस्मेति
 २०६ पश्चमभिनयति उपचारेणेति सार्धद्वयाभ्यां । घटादयोजडाहिविह्वयासलोहपिंडवद्व्यभिन्नकचित्संबंधाद्वा संतइत्येतौ गौणं तेषामपरोक्षस्वप्रकाशत्वात्तद्विपरीतं साक्षादपरोक्षपदाभ्यां श्रुत्यो
 क्तं ब्रह्मैव सर्वोत्तरत्वादात्मेतिसर्वशास्त्रापि वदंतितन्नसंभाव्यतइति शेषः २०७ कुतो न संभाव्यतइत्यत आह सर्वांतरत्वमिति । सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वमद्वयत्वरूपं च यदात्मन उच्येत तदुभयमास्तांतिष्ठतु
 आलोचयितुमनर्हमिति यावत् तयोर्यमिण्येव संशयादिति भावः । तत्र हेतुमाह आत्मेति । यत आत्मा शरीरादिसंघाताद्विलक्षण एव न स्यान्न संभाव्यतइत्यर्थः २०८ मह्यमिति । यद्यस्ति संघा
 ताविलक्षण आत्मा तर्हि मंह्यं व्याचक्ष्व यथाऽपरोक्षता स्यात्तथा हि रूपयनेन तव कौशलं जानीयामिति । एवं पृष्ठोयाज्ञवल्क्यः स्वरूपत्वेन हस्तामलकादप्यन्यवहिते आत्मनि असंभावेनैवानुचितेत्यन्यन्ताव्यव
 हितवाचकेतच्छब्दप्रयोगेण सूचयन्नेव उक्तविशेषण आत्मा इत्येतन्मात्रमहस्मेत्यर्थः २०९ कतमइति । एवमंतर्मुखश्चेदमुपस्तस्तर्ह्येव आत्मेत्येतावतोत्तरेणैव तोषमेप्यतीत्याशयेन याज्ञवल्क्येन तथो
 क्तपिसतु ब्रह्मिष्ठस्वत्वात्संदिग्धः पुनः पृष्ठवान् हेयाज्ञवल्क्यस्य आत्मा कतमइति किं सूक्ष्मं देहं किं वा सूक्ष्मं किं वा साक्षी नाद्यौ परिच्छिन्नत्वेन सर्वांतरत्वव्याघातात् । नांत्यस्तत्त्वेमानाभावादिति प्रष्टुमा

भुज्योरुपरतिदृष्ट्वा ततश्चाक्रायणो मुनिः ॥ उपस्तोयाज्ञवल्क्ये तिसंबोधेन संस्पृच्छति २०६ उपचारेण रहितं प्रत्यक्षं स्वप्रकाशनात् ॥ ब्रह्मैवात्मेति शास्त्राणि सर्व
 स्मादंतरं जगुः २०७ सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वं द्वयमास्तामिहात्मनः ॥ आत्मानतु शरीरादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २०८ मह्यं व्याचक्ष्व तेनाहं ज्ञास्येते बुद्धिः कौशलम् ॥
 इत्युक्तो याज्ञवल्क्यस्तमेव आत्मेत्युवाच ह २०९ कतमो याज्ञवल्क्येति पुनः पृष्ठ उवाच तम् ॥ तव प्राणं तथापानमुदानं व्यानमेव च २१० व्यापारयति देहस्य मध्य
 गः सूत्रधारवत् ॥ सर्वांतरः स देहादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २११ मर्कटानां यथा सूत्रैश्चालको बालको मतः ॥ सूत्रधारः पृथग्दृष्टो मर्कटेभ्यो महाजनैः २१२ तथा
 सर्वांतरोऽप्यात्मा देहादिभ्यः पृथक् सदा ॥ एवमुक्त उपस्तोपि पुनः प्रपृच्छ तं मुनिम् २१३ याज्ञवल्क्य त्वयानां यं विस्पष्टं कथितो मम ॥ यथासौ गौरसावश्व एव स्पष्टं
 समीरय २१४ आत्मा विलक्षणः पृष्ठः संघाताद्विभयाधुना ॥ व्यापारकारकः कश्चित्त्वयामेव त्रसमीरितः २१५

शयः । एवं पृष्ठो याज्ञवल्क्यः प्रष्टुं स्वानुभवप्रदर्शनेऽनधिकारितामालोच्य तदनुग्रहायानुमानं साक्षिणिप्रदर्शयन्निदमाह इदं किं यस्तव प्राणापानादीनां सूत्रधारवत्प्रवर्तकः स उक्तलक्षण आत्मेति । सा
 मान्यतो ह्यनुमानस्वरूपं तु प्राणादिनियन्तान् द्वित्रस्तत्प्रवर्तकत्वात्तयोस्तत्प्रवर्तकः स तद्विज्ञो यथा सूत्रधार इति । न चानुमानप्रदर्शनेऽप्रमेयत्वविरोधः परासंभावनानिवृत्तिमात्रेऽनुमानस्य व्यापारा
 दिति भावः इति द्वयोरर्थः २१० । २११ प्रकृते सूत्रधारपदार्थदर्शयित्वा तत्र सारस्यनियम्यभेदस्य सत्त्वं दर्शयति मर्कटानामिति । मर्कटानां सूत्रैश्चालको नर्तको यो बालकः सोऽत्र सूत्रधारतया वि
 वक्षितः । बालपदप्रक्षेपस्त्वज्ञानविशिष्टात्मनो दार्ष्टान्तिकत्वसूचनाय । स च यथा महाजनैः प्रेक्षकैर्मर्कटेभ्यः पृथग्भूतो दृष्टइत्यर्थः २१२ दार्ष्टान्तिकमाह तथेति । पूर्वार्थे स्पष्टम् । एवं मंदानु
 ग्रहाभिप्रायेण याज्ञवल्क्येनानुमाने दर्शितेऽप्यभिप्रायमविदित्वा उपस्त उपहसन्निव पुनः प्रपृच्छेत्पुनरादार्थः २१३ पुनः पश्चमभिनयति याज्ञवल्क्ये तिसार्वेस्त्रिभिः । हेयाज्ञवल्क्यमया स्पष्टतया
 वर्णनीयत्वेन पृष्ठोऽप्यात्मा त्वया स्पष्टो नोक्तोऽतोऽधुना स्पष्टं वर्णयथा गौरश्च श्वपृष्ठः श्रेणादौ गृहीत्वा प्रदर्शयते तद्वदिति २१४ आम्रान् पृष्ठः कोविदारानां च षे इति न्यायेन गवाश्च दृष्टान्तस्य प्रकारान्तरयोजने
 नोपहासं व्यजयितुं मत्पृष्टादप्यथा त्वयोक्तमित्याह अत्रोक्तिः । मया संघाताद्विलक्षण आत्मा कथं स्पष्टइति पृष्ठस्त्वया त्वस्तिकश्चित्प्राणादिव्यापारकारकइत्येतावन्मात्राकारेणोक्तइति २१५

निर्व्यापारस्वलोके प्रयोजकत्वाप्रसिद्धे स्त्वदुक्तलक्षणहेतुरनात्मत्वव्याप्यत्वाद्विरुद्ध इत्याह व्यापारेति । तथाच गविपृष्ठेऽश्वप्रदर्शनमिव आत्मप्रपञ्चेऽनात्मप्रदर्शनं त्वया कृतमिति चतुर्थपादार्थः २१६ फलितमाह तत इति । एवं सोपहासं पृष्ठोपियाज्ञवल्क्यो गंभीर्येण स्मयमानो मंदं हसन्नेवोवाचेति २१७ साक्षादपरोक्षतामया प्रथममेवैतच्छब्दप्रयोगेण दर्शिता तत्र त्वमंदा मालोच्य त्वनुमानं दर्शितमिति सूचयितुं याज्ञवल्क्येन एष इत्यादिवाक्यं पुनः पठितं तदर्थमाह यत्त्वमिति । संघाताद्विलक्षणमात्मानं वेदितुं यत्त्वं पृच्छसि स तव प्रष्टव्यात्मा एष सुतरामपरोक्षः यतस्त्वयापि अहं बुद्ध्यागतः अहंकारवृत्त्या विषयीक्रियमाण इत्यर्थः २१८ इत्युक्ते इति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तेऽप्यहं प्रत्ययविषयत्वस्य बहुपददर्शनाद्बुद्ध्यादीनां मध्ये कृतमोसाविति न ज्ञायते ऽतः पृथक्कृत्य दर्शयेति पुनरुपस्तः प्रपच्छेत्यर्थः २१९ उपस्तमिति । एवं पृष्ठोपियाज्ञवल्क्य इदमाह इदं किं याविद्वदनुभवसिद्धा तस्यापरोक्षता तत्त्वेन निरूपणेन वाग्रहः किं वा घटादिवादिन्द्रियविषयत्वरूपापरोक्षत्वेन आद्ये विद्वांसो यथा तं निरूपयंति तथामयोक्तोऽपि त्वपावहिर्मुखत्वात् न द्रष्टुं शक्य इत्यर्थः २२० न द्वितीयस्तस्याविषयस्वभावत्वादित्याह बुद्धयेति । यो यं नित्यापरोक्ष आत्मा बुद्ध्यास्वविंबग्राहिण्यानानेन्द्रियद्वारेण प्रसरंत्या सहितः सर्वजानातितां बुद्धिचस्वयमेव भासयति एव तस्या बुद्धेर्दर्शयंतं केन त्वं पश्यसि विषयीकरोषि न किंचित्करणजातं तं विषयीकुरुं शक्नोतीति यावत् २२१ सेंद्रियबुद्धेः साक्षिभास्यायास्तद्वा

व्यापारकारकस्तावत्संघातोत्र प्रतीयते ॥ विरुद्धमुत्तरं तेन गोप्रश्ने श्वस्य यादृशम् २१६ तत उक्तस्वरूपं त्वं करामलकवद्बुद्ध ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि स्मयमानस्तमद्वीत् २१७ यत्त्वं पृच्छसि संघाताद्बुद्ध्यात्मानं विलक्षणम् ॥ एष आत्मा तव प्रष्टव्यं बुद्ध्यागतस्त्वया २१८ इत्युक्ते कृतमः सोयं बुद्ध्यादिष्विति त्वं बुद्ध ॥ उषस्त एवंप्रपच्छ याज्ञवल्क्यं महासुनिम् २१९ उषस्तं याज्ञवल्क्योऽपि वाक्यमेतदभाषत ॥ उक्तोऽपि न मया शक्यस्त्वया द्रष्टुं कथं चन २२० बुद्ध्या सर्वविजानाति यतो यं भूतभौतिकम् ॥ बुद्धिचतस्या द्रष्टारं केन पश्यसि तद्बुद्ध २२१ घटोपलंभकं नेत्रं न घटेनैव पिलभ्यते ॥ यथा तथा बुद्धीनां द्रष्टा ताभिर्न लभ्यते २२२ बाह्यांतरविभेदानां मिन्द्रियाणां हियाधियः ॥ तासां द्रष्टा ज्ञताभिर्यो न दृश्यस्त्वेषांतरः ॥ आत्मा तव विनाशेन वर्जितो तो विलक्षणः २२३ एतस्माद्व्यतिरिक्तं यद्देहबुद्ध्याद्रियादिकम् ॥ विनाशितज्जडत्वेन जन्ममयो भिद्यथा घटः २२४ बुद्धिमानयमित्येव विज्ञायोषस्त आत्मवान् ॥ कहोलस्य समीपस्थः प्रश्नादुपररामह २२५ कौपीतके यो मतिमान् कहोलस्तमभाषत ॥ उपस्तोक्तं नूद्येत्थमात्मा ब्रह्म कथं भवेत् २२६

सनेन शक्तिरिति सदृष्टं तमाह घटोपलंभकमिति । यथा घटप्रकाशकं चक्षुर्वेदेन प्रकाश्यते तथा बुद्धीनां तत्तदिन्द्रियसंबन्धेन दृष्टिश्रुतिग्राह्यादिसंज्ञानां द्रष्टा प्रकाशक आत्मा ताभिर्बुद्धिभिर्न दृश्यते इति २२ एतत्फटपति बाधेति । बाध्यांतरविषयकत्वेन भिन्नानां मिन्द्रियाणां संबन्धेन दृष्टिश्रुत्यादिसंज्ञाया विषयो बुद्धिवृत्तयस्तासां यो द्रष्टा भासो ऽत एव ताभिरप्रकाश्यः स तव आत्मा सर्वांतरो विनाशहीनः अतः संघाताद्विलक्षण इति २२३ ननु तथापि तद्विचित्रं बुद्ध्यादिसत्यमसत्त्वं वा आद्ये कथं सर्वांतर इत्युक्तं न हि घटः पटस्यांतरः अंत्येऽपि कथं सर्वपदप्रयोगः सर्वस्याभावादि त्याशं कां यथारजौ कल्पितानां मुरगजलधारादंडादीनां रज्जुरांतरस्तद्वदेतद्द्रष्टव्यमित्याशयेन परिरहति एतस्मादिति । एतद्विचित्रं सर्वजडत्वाज्जन्मनाशरूपातिमत् अतः कल्पितमिति यावत् २२४ उपस्तब्राह्मणार्थमुपसंहरति बुद्धिमानयमिति । अपं याज्ञवल्क्यो बुद्धिमानित्येव विज्ञाय निश्चित्योपस्तोमौ न च के इति २२५ एवं बंधमोक्षयोग्यः संघातविलक्षण आत्मा उपस्तब्राह्मणेनिर्योरितोऽथ तस्य मोक्षो येन ब्रह्मात्मैकत्वा विज्ञानेन भवतितस्य ससाधनस्य निरूपणपरं यत्कहोलब्राह्मणतस्यार्थः प्रदर्शयति कौपीतके य इत्यादिसत्त्वत्वारिंशच्छ्लोकिः । अथ कौपीतकस्यापत्यं कहोलनामा तं याज्ञवल्क्यमपुच्छं किं कृत्वा य उरस्ते ननु यत्तत्तद्विषयकत्वं तस्य भवति सच विप्रमनसो कं यत्तासां हियादियादिव्यपयमन्यपुनः पश्यति वा तत्रास्वयमेव भवति अत इति । अयमात्मा मया भाष्यताः कथं भवेति २२६

महाभावांसंभवेहेतुतयोवधर्म्यमाह आत्मेति । अयमेतत्संघातप्रकाशकआत्मा 'क्षुत्पिपासेशोकमोहोजरामृतयुषधर्मयः' इतिप्रसिद्धं पदं मूलक्षणसंसारधर्मकोऽनुभूयते ब्रह्मतत्त्वमिदं श्रूयतेऽनयोर्वि
रुद्धधर्मिणीस्तादात्म्यभेदसहिष्णुरभेदहृत्युक्तलक्षणमपिनसंभवतिकुतैक्यमिति । तथाचप्रत्यक्षविरोद्धमात्मनोब्रह्मत्वमितिप्रचुराशयः । एवंपृष्ठोपाज्ञवल्क्यआहस्मेतिद्वयोरर्थः २२७ । २२८
स्यादेवप्रत्यक्षविरोधोयन्मात्राक्षुत्पिपासाधर्मिप्राणरूपःशोकमोहधर्म्यतःकरणरूपीवाजरामृतयुषमिशरीररूपोवाभवेत्सतु एषांप्रकाशकएवप्रकाश्यधर्माश्चप्रकाशकंनस्पृशंतीतिप्रसिद्धमादिपादावत
एक्यबोधकस्यवैदांतप्रमाणराजस्यस्वार्थप्रकाशनेनकेनचित्प्रमाणांतरेणविरोधइत्याशयेनोत्तरयति षडूर्ध्वयइति । प्राणबुद्धिशरीरगाःषडूर्ध्वयःअत्रात्मनिनसंति एतेनहेतुनासआत्मासंसारधर्मराहि
त्यरूपब्रह्मलक्षणशालित्वाद्ब्रह्मैवेतिवेदविद्धिःकथ्यतेइत्यर्थः २२९ आत्मनिसंसारधर्माभावेकैमुत्पन्नाह आत्मज्ञानैति । अविद्यालेशेनभासमानोपिसंसारआत्मविदांबंधप्रसवलक्षणांबाधांकरु
यदानशक्तस्तदाकिमुक्तम्यमात्मनःसंसारधर्मराहित्यइत्यर्थः २३० एतादृशात्मज्ञानस्यविक्षेपपरिहारेणहृद्द्वारोपकारकमंगलंन्यासइत्याह असंसारिणमिति । एतंपूर्वाद्देनानुदितमेतद्ब्राह्मणउ
क्तंतुबुद्धिसाक्षितयाप्रस्तब्राह्मणवर्णितमात्मानंविज्ञायगतेषणाःपरित्यक्तकायाःसंतःपूर्ववामदेवादयःप्रजंतिरक्षस्यस्तवंतइत्यर्थः २३१ तत्रैषणायाःस्वरूपभेदावाह सुतइतित्रिभिः । लोके
कामनानामनेकविधत्वेऽप्यनुमत्तानित्रीणिरूपाणिर्हरितानिश्रुतो । तत्रैकरूपसुतोभवत्वित्याकारंपुत्रैषणात्वंयेनदारसंग्रहादौप्रवर्तते । द्वितीयवित्तैषणात्वं वित्तमपिद्विविधंदैवमानुषंच तत्रद्वंद्वे

आत्मासंसारधर्मायंक्षुधितश्चपिपासितः ॥ शोकमोहसन्धाविष्टो जायतेऽप्रियतेतथा २२७ षडूर्ध्वमिदं ब्रह्मतादात्म्यं ह्यनयोः कथम् ॥ इत्युक्त्याज्ञवल्क्योपितमाहमु
निपुंगवम् २२८ षडूर्ध्वयोनसंख्यत्रप्राणबुद्धिशरीरगाः ॥ आत्मन्येतेनसब्रह्मकथ्यतेवेदवादिभिः २२९ आत्मज्ञानवतांपुंसांसंसारो नैव बाधकः ॥ कुत आत्मन ए
षस्यात्सर्वदाब्रह्मरूपिणः २३० असंसारिणमात्मानं ब्रह्माभिन्नं निरंजनम् ॥ बुद्धिसाक्षिणमेतंतं विज्ञायात्र द्विजोत्तमाः ॥ वामदेवसमाः पूर्वप्रजंतिगतेषणाः २३१
सुतोभवतुमेतद्वदितं दैवं च मानुषम् ॥ सुखलोकद्वयंचैतदेषणात्रयमीरितम् २३२ पितुः पुत्रो भवेद्वदितं यथा क्षेत्रं यथा पशुः ॥ वित्तंच सुखदंतद्वदिह लोके परत्र च ॥
ततः सुखस्य तद्वत्स्यात्तद्वेतोऽवेषणाद्वयम् ॥ एषणाद्वैतमेवात्र वस्तुतः सर्वदेहिनाम् २३३ इच्छत्यपियतः सर्वसुखमस्त्विति नापरम् ॥ सुखंचात्मन्यसंसारसर्वा
नंदातिशायिनि २३५ स्वप्रकाशे सति प्रज्ञैः सर्वभेदविवर्जिते ॥ नापरत्रयतः सर्वमुदके दुःखदं स्मृतम् २३६

वलोकजयसाधनमुपासनात्मकज्ञानं मानुषं तु मनुष्यलोकभोगसाधनं पशुहिरण्यवादि । तृतीयलोकैषणात्वं लोकपदेन च देवमनुष्यलोकवर्ति सुखं गृह्यते इत्यर्थः २३२ वस्तुतस्तु द्वे एव सकल कामनानु
गतेरूपे इत्याह पितुरिति द्वाभ्यां । यथा क्षेत्रं पशुर्गवादिश्च त्वलोकभोगसाधनत्वाद्विद्वत्प्रसिद्धं तथापि पुत्रोऽपि पुत्रित्वमेव पुत्रेण जययोग्यं लोकइति श्रुतेरेतल्लोकजयसाधनत्वात् वित्तपदंच इह लोके
परलोकैवायत्सुखदंसुखसाधनं तत्र प्रसिद्धं तथाच वित्तैषणात्वेन सकल सुखसाधनैषणानां संग्रहः अतएव श्रुतो पुत्रैषणावित्तैषणयोरभेद उक्त इति भावः । लोकैषणापदेन च सकल फल कामनानां संग्रहः ।
लोकपदस्य सुखपरतायाः पूर्वश्लोकउक्तत्वात् तस्यावेषणानामनुगतरूपालोचनायां द्वैतं द्वित्वमेवेति द्वयोरर्थः १३३ । १३४ एषणाद्वित्वे लोकानुभवमप्यनुकूलयति इच्छत्यपीति । यतः सर्वो
जन्मः प्रथमं फलभूतं सुखमेवैच्छति फलस्य साक्षात्साधनासाध्यतामालोचयत्तत्साधनमपीच्छतीत्येषणाद्वित्वमुपपन्नमेवेति शेषः । एतदभिप्रायेणैव श्रुतौ वित्तैषणालोकैषणयोरभेद उक्त इति भावः । अस्त्वेवं
तथापि विद्वांसो यदेषणापरित्यागं कुर्वन्ति तत्र को हेतुरिति चेदेषणामूलभूता विद्याहानिरेवेत्याह सुखंचेति । यो वै भूमात्सुखमित्यादि श्रुतेरात्मन्येव सुखं न्यायत्र । अप्यंतु पुरुषस्य चैतन्यमिति विवर्जितं
यतः सर्वसांसारिकपदार्थजातमुदके परिणामे दुःखदं तथाच जज्ञा एव एषणाभाज इति द्वयोरर्थः २३५ । २३६

आ. पु.

॥ ११ ॥

सांसारिकपदार्थानांदुःखरूपतांप्रपंचयति जननीत्यष्टादशभिः । याजंतुनांजननीस्तन्यदानादिनासुखकारिणीत्वेनप्रसिद्धासापिकोपमरणाभ्यांदुःखं दद्यादितिद्वयोःसंचयः । स्तन्यपंथः । भू-
रिभ्योवहुविधेभ्यःअपायेभ्यःअपायहेतुभ्योजलाभ्यादिभ्योरक्षणात् चित्रादद्भुतात्स्नेहादिलौकिकात् स्नेहादिःकारणंरूप्यतादृशालौकिकीन्मुखचुंबनादिरूपादित्यपिद्वयोरर्थः २३७ । २३८
तत्रजनन्यामरणादुःखदत्तत्वंतुल्ययोगितयास्फुटयति जनन्याइति । स्पष्टम् २३९ उक्तदुःखस्योत्कर्षस्फुटयति नाग्रेरितिद्वयाभ्यां । शूलसंक्षेपेशूलोपरिनिधाने भृगोःपर्वतोच्चदेशात् २४०
तादृशमिति । स्पष्टम् २४१ जननीन्यायमन्यत्राप्यतिदिशति २४२ प्रियाणीति । नचवियोगोवारयितुंशक्यइत्याह वियोगइति । अचिकित्स्येनप्रतिकर्तुमशक्येनयेनकेनचिन्निमित्तेन
संयुक्तानांवियोगोऽवश्यंभावीत्यन्वयः । निमित्तस्याचिकित्स्यत्वेहेतुगर्भविशेषणं कालेति । रोगवच्छरीरपरिणामहेतुत्वाद्दोगसमेनकालेनप्रयुक्तेनेत्यर्थः २४३ एवंप्रियत्वाभिमतानांदुःखदत्त्व
मुपपादितं अप्रियाणांतुदुःखदत्त्वंप्रसिद्धमेवेत्याह अप्रियाणिचेति । दहंतितापयंति अमुंदेहाभिमानिनंम् २४४ जननीप्रभृतिचेतनेषूक्तंन्यायंजडेष्वप्यतिदिशति चेतनानीति । चेतनवज्ज

जननीसर्वजंतूनांप्रसिद्धासुखकारिणी ॥ स्तन्यदानात्तथाशश्वद्रक्षणादूर्यपायतः २३७ मलाद्यपनयात्तद्वच्चित्रात्स्नेहादिलौकिकात् ॥ कोपतोमरणाद्वासादद्या-
दुःखंसुदुःसहम् २३८ जनन्यामरणंवात्येदाराणायौवनेतथा ॥ वार्धकेतनयानांचवज्रपातसमंस्मृतम् २३९ नाग्रेःप्रवेशनेदुःखंछेदनेवपुषोनच ॥ जीवतःशू-
लसंक्षेपेभृगोर्वापतनेनहि २४० तादृशंदुःसहंदुःखंनान्यस्मादपिकारणात् ॥ जनन्यादिमृतौदुःखंबाल्यादौजायतेयथा २४१ प्रियाणिसर्वभूतानिपित्रादीनिज-
नस्यहि ॥ वियोगेदुःखमत्यर्थंजनयंतिसुदुःसहम् २४२ वियोगःसर्वथाभावीसंयोगेसतिदेहिनाम् ॥ अचिकित्स्यनिमित्तेनकालरोगरुतेनहि २४३ अप्रियाणि
चभूतानिसंयोगेनदहंत्यमुम् ॥ अग्निर्यथास्वसंयुक्तंसर्वमेवदहत्ययम् २४४ चेतनानियथातद्वज्जडान्यपिचसर्वदा ॥ जंतून्योगवियोगाभ्यांप्रीत्यप्रीतिकराणिच ॥
दहंत्यविरताच्छश्वच्छलभान्पावकोयथा २४५ पुत्रावित्तानिलोकाश्चशरीरंचसंधांधवम् ॥ एतेदुःखकराःसर्वेदृश्यंतेसर्वजंतुभिः २४६ यद्यत्कर्तुंप्रवृत्तःसन्नशक्या
द्विनिवर्तते ॥ इच्छयासहितस्तत्तदुःखमुक्तंमनीषिभिः २४७ प्रवृत्तिकुरुतेशश्वदुपकारापकारयोः ॥ शत्रुमित्रार्थमत्रायमशक्त्याविनिवर्तते २४८ शरीरेंद्रिय
जासेयंकचित्कापिसुतादिजा ॥ अशक्येच्छाविघातःस्यादुःखमिच्छावधेर्महत् २४९

डान्यपिवस्तुनिप्रीतिकराणिचेद्वियोगेनअप्रीतिकराणिचेद्योगेनअविरतान्विरागहीनान्शलभान्पावकवदहंतितापयंतीत्यर्थः २४५ सांसारिकभावाभांदुःखहेतुतारागांधताहीनैःसर्वैरनुभूयतेइत्याह
पुत्राइति । एतेपूर्वाद्धोपदांशिताः २४६ तत्रापिविहन्त्यमानाइच्छैवदुःखप्रयोजकंत्याह यद्यदिति । इच्छयासहितोजंतुर्गद्यत्कर्तुंप्रवृत्तःसम्यग्स्मादशक्याद्विनिवर्ततेतत्तदुःखकत्वादुःखमित्यु-
क्तमित्यर्थः २४७ तदुदाहरति प्रवृत्तिमिति । अर्थलोकःप्रायःशत्रूणामपकारायमित्राणामुपकारायचप्रवृत्तिकुरुतेतत्रचाशक्त्येवततोनिवर्ततेइतिप्रसिद्धमितिशेषः २४८ तत्रचेच्छायाःप्रयो-
जकमहंममाध्यासरूपविपर्ययज्ञानंतथेच्छाकार्यदुःखस्वरूपंचाह शरीरेति । सेयमशक्येच्छाकर्तुमशक्येप्यर्थेइच्छाकचिच्छरीरेंद्रियजाशरीराध्यासजाइन्द्रियाध्यासजावाकापिकुत्रचित्सुतादिविषयक-
ममत्वाध्यासजाअहंममाभिमानेनाशक्येच्छामपिकुर्यंतीतियावत् । एवंसतिइच्छावधेःकुड्यादश्वःपततीत्यत्रआरोदुमशक्यंकुड्यंयथावधिर्विभागाश्रयत्वात्तथाइच्छास्वकार्येद्वारायमारोदुमशक्तासौ-
शक्यपदार्थेइच्छावधिर्दुःखकृतमपादानंस्माज्जातोमइच्छायावैयर्थ्यमिच्छाविघातस्तद्रूपमहदुःखमित्यर्थः विहन्त्यमानेच्छैवदुःखरूपेणपरिणमतेइतियावत् २४९

एवमनर्थमयोजकाःशरीरादयइच्छाप्रयोजकंचतेषामननुकूलतयावस्थानंसर्वत्रसममित्याह शरीरेंद्रियेति । तेचशरीरादयोहिरण्यगर्भभावपथितेसर्वत्रसंतिष्ठेत्सर्वदास्वाधीनाअनुकूलरूपानसंती-

एवमनर्थमयोजकाः शरीरादयश्च प्रयोजकव्यतिथिमाननुकूलतयावस्थानं सर्वत्र सममित्याह शरीरेति । ते च शरीरादयो हिरण्यगर्भभावपर्यंतं सर्वत्र संतिष्ठेत्सर्वदा स्वाधीनाः अनुकूलरूपान् संती-
त्यपि प्रसिद्धमिति शेषः ततः सर्वथानुकूलत्वाभावादिमेशरीराद्याः सर्वेऽपि दुःखमित्युक्ताः २५० एवमनात्मनि दुःखत्वमुक्तं सुखत्वव्यतिरेकमापितेषां स्फुटयति सुखत्वमिति । कस्यचिदपि वस्तु-
नः सुखत्वं नैव विद्यते कुतः सुखत्वं विनाप्यवस्थानरूपाद्यभिचारात् व्यभिचारेऽपि किं मानमिति चेन्नोक्तानुभव एवेत्याह यतो दृष्टेत्यादि । यदेव वस्तु सुखदंतदेव कालांतरे दुःखदमित्येवं सर्वजंतुभिः सर्व-
थां वस्तूनां पर्यायेण परिपाठ्यामनियमेनेति यावत् सुखदुःखयोजनकता दृष्टेति २५१ तत्रापि पदार्थानां या सुखहेतुता दृष्टिः सा भ्रम एवेत्याह यत्रापीति । यत्र देशे काले वा कश्चित्पदार्थः सुखहेतुर्मत-
स्तत्रापि तत्सुखमस्य सुखहेतुतया भिमतपदार्थस्य कार्यतया न दृष्टप्रमाणेन न गृहीतम् मानाभाव एव कुत इति चेदानन्दोऽत्र श्रेत्यादि श्रुतेः सुखस्यात्मरूपत्वेनाज्यत्वादित्यर्थः २५२ यदि च सुखं जन्यस्या-
च्छिदुःखरूपमेव स्यादित्याह जायमानमिति । सुखं यदि जायमानं स्याच्छिदुःखमेव स्यात् आत्मनो भिन्नरूपत्वात् यत्र यत्रात्मभिन्नत्वं तत्र तत्र दुःखत्वमित्यत्र लोकसिद्धदृष्टांतमाह पुंस इति । य-
था वैरि सुखं सुखत्वेन ज्ञातमप्यात्मभिन्नत्वेन दृष्टं स दुःखत्वेन लोके नुभूयते इति प्रसिद्धम् २५३ कथं तर्हि विषयेषु सुखजनकत्वानुभवो लोकानामिति चेत्सुखाभिव्यंजकांतः करणवृत्त्युत्पत्तेस्तत्रारोपादि

शरीरेन्द्रियपुत्राद्या ब्रह्मणोऽपि श्वरस्य वा ॥ भवंति सर्वथा सर्वे स्वाधीनानैव सर्वदा ॥ ततो दुःखं समुद्दिष्टा इमे सर्वे शरीरिणाम् २५० सुखत्वं विद्यते नैव वस्तुनः कस्य-
चित्कचित् ॥ व्यभिचाराद्यतो दृष्टा हेतुता सुखदुःखयोः ॥ पर्यायेण च वस्तूनां सर्वेषां सर्वदेहिभिः २५१ यत्रापि सुखहेतुर्हि दृष्टं तत्रापि नास्य तत् ॥ आत्मरू-
पं सुखं यस्माद्धेतुभ्यो न जनिव्रजेत् २५२ जायमानं भवेदुःखमात्मनो भिन्नरूपतः ॥ पुंसो वैरि सुखं द्वज्ज्ञातमप्यसुखं भवेत् २५३ ततो भिव्यक्तिरेवास्य सुख-
स्यात्मस्वरूपिणः ॥ कारणैर्लेशतो यद्वत्त्वद्योतैर्न भसो निशि २५४ प्ररूढेन्द्रियता नूनं दुःखहेतुर्द्विजैः स्मृता ॥ अप्ररूढेन्द्रियो यस्माद्बालो दुःखं न गच्छति २५५
अप्ररूढेन्द्रियस्तस्माद्बालवन्निवसेन्मुनिः ॥ सुखैषणां विहाया यं स्वप्रकाशसुखोदधिः २५६ ब्राह्मणो जातविज्ञानः पदवाक्यार्थकोविदः ॥ जानन्दुःखैकहेतुत्वम-
न्वयव्यतिरेकतः ॥ सर्वेषणासमेतस्य शरीररूपास्य नाशिनः २५७

त्याह तत इति । यथा खद्योतैर्व्यापकस्याकाशस्य किंचिदवच्छेदेनाभिव्यक्तिः क्रियते तद्वत्सुखसाधनत्वाभिमतैर्व्यापकात्मस्वरूपस्य सुखस्य तदभिमुखवृत्त्युत्पादनद्वारा किंचिदभिव्यक्तिः क्रियते इत्यर्थः
तस्मात्पूर्णात्मानं दाधिन एषणाः परित्यजंतीति यदुक्तं तदुपपन्नमेवेति भावः २५४ एवमात्मज्ञानस्य फलभूतः साधनभूतश्च संन्यास एषणा परित्यागात्मकवैराग्यसहितो निरूपितः अथात्मज्ञानो-
त्पत्तौ दृष्टद्वारोपकारकाणां श्रवणमनननिदिध्यासनानां विधायकस्य तस्माद्ब्राह्मण इत्यादि प्रथमस्यार्थमाह प्ररूढेति सप्तदशभिः । तत्रार्थक्रमेण चतुर्णामेव संबंधः । ब्राह्मणो वक्ष्यमाणलक्षणस्वप्र-
काशसुखोदधिरूपं ब्राह्मणभावमिच्छन् वेदांतवाक्याज्ज्ञातविज्ञानस्तत्रापि पदार्थवाक्यार्थकोविदत्वलक्षणं पांडित्यं प्राप्य विनाशिनः सर्वविकारशालिनोऽस्य शरीरस्य संघातस्याऽऽसंगद्वारा सर्वेषणाजनक-
स्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां दुःखहेतुतां जानन् विषयसुखैषणां विहाय बालवन्निवसेत् बहिर्मुखस्वस्वदेवांतार्थमननं नोपपद्यते ऽयं तु बालवद्भाव रूपं मननं कुर्यादिति यावत् । तत्र बाल्येन साम्यमप्ररूढेन्द्रियत्वप्र-
रूढत्वं रागद्वेषाभ्यां विषयप्रवणत्वं तद्वर्हितेन्द्रियकत्वरूपम् । एतदेव बालसादृश्यं प्रकृतोपयोगाद्ब्राह्मणमिति सूचयितुं प्ररूढेन्द्रियतेत्याद्युक्तमिति भाष्यानुरोधेनार्थः प्रथमकृतबालवद्भावोपपत्त्यर्थमिति निर्दिष्टं तत्रा-
यं भावः जिज्ञासुर्वेदांतश्रवणादपि पूर्वैरागद्वेषराहित्यरूपं बालभावमभ्यसेदिति २५५ । २५६ । २५७

निदिध्यासनविधायकस्याथमुनिरित्यंतस्यश्रुतिभागस्यार्थदर्शयति गुरुपदेशादिति । गुरुपदेशात्संजातविज्ञानः रागद्वेषविवर्जितस्वरूपमप्रकृतं द्रियत्वश्रुतो बाल्यपदोक्तं तथा स्वात्मनोयद्विज्ञानं वेदांतात्पर्यविषयत्वेनावधारणं श्रुतोपांडित्यपदोक्तं च प्राप्यध्याने निदिध्यासने मननेनासंभावनानिवृत्तौ यत्फलभूतं ज्ञानं तद्रूपे तत्परो भवेदित्यर्थः । निर्भयइति पदस्योत्तरेण संबन्धः २५८ अथमौनं चेत्पादिरथ ब्राह्मणइत्यंतस्यार्थं निदिध्यासनस्वरूपप्रदर्शनपूर्वक्रमभिनयति अवाङ्मनसेति द्वाभ्यां । वाङ्मनसपदेन वाङ्मनसविषयभूतं दृश्यजातं लक्ष्यते तद्विलक्षणरूपः अतएव स्वयंप्रभः स जात्यादिभेदराहित्ये नानंदरूपो निर्भयश्चाहमित्येवमाकारे मनने निदिध्यासने निष्ठा यस्य स तथा उक्तनिदिध्यासनात्मकं मुनेरुत्तमाश्रमिणः कर्मतदाश्रितः सन् बाल्यपांडित्ययोः श्रुतौ अमौनपदोक्तयोर्मौनस्य निदिध्यासनस्य चाभिज्ञादरे नैतर्क्यसत्कारैरासेव को ब्राह्मणो ब्रह्मभावहेतुब्रह्मविद्याशाली मतइति ब्रह्मशब्दाद्भेदेत्यर्थे ऽणप्रत्ययइति द्वयोरर्थः २५९ । २६० स ब्राह्मणः केनेत्यंशस्यार्थमुपायांतरप्रश्नरूपमभिनयति बाल्येति । ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मभवतीति श्रुत्यंतरात् ब्रह्मात्मा ब्राह्मणः ब्रह्मभावरूपं ब्राह्मण्यमिति यावत् एतदुक्तेभ्यो ऽपरेण केनोपायेन स्यात् यद्यस्त्युपायांतरं तद्विदं विवाच्यमिति भावः २६१ अथ येन स्यादित्यादेरुत्तरस्यार्थमभिनेतुं दाशयं दर्शयति रागेति सार्द्धं स्त्रिभिः । रागद्वेषादिराहित्यरूपं बाल्यं गुरुशास्त्रोपदेशनरूपं पांडित्यं तर्कतो विचारणध्यानेन वा स्वरूपसाक्षात्काररूपं मोनं च एतान्येव साधनानि । एषां फलं तु ब्रह्मवित्त्वरूपं ब्राह्मण्यमिति द्वयोरर्थः २६२ । २६३ ब्राह्मणत्वप्रयोजकं ब्रह्मबोधमभिनीय स एव प्रकृते ब्राह्मणपदप्रवृत्तिनिमित्तमिति दर्शयति स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशं साक्षादपरोक्षं गुरुपदेशात्संजातविज्ञानो ध्यानतत्परः ॥ अप्रकृतं द्रियत्वं तद्वागद्वेषविवर्जितम् ॥ स्वात्मविज्ञानपांडित्यसहितं प्राप्य निर्भयः २५८ अवाङ्मनसरूपो हमानंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः २५९ एवं मननिष्ठः सन् मुनिकर्मसमाश्रितः ॥ बाल्यपांडित्यमौनानामभिज्ञो ब्राह्मणो मतः २६० बाल्यपांडित्यमौनानि विहायोक्तानि केन सः ॥ ब्रह्मात्मा ब्राह्मणो भूयादुपायेनापरेण हि २६१ रागद्वेषादिराहित्यं गुरुशास्त्रोपदेशनम् ॥ स्वयंचावगमस्तद्वत्तर्कतो ध्यानतस्तथा २६२ बाल्यपांडित्यमौनानि कथितानि मनीषिभिः ॥ साधनानि फलं तद्ब्राह्मणो ब्रह्मबोधकः २६३ स्वप्रकाशमुखं ब्रह्मनामरूपविवर्जितम् ॥ बोद्धवो ध्यादिराहित्याज्ज्ञाता ब्राह्मण ईरितः २६४ उपायांतरतः सोयं न भवेद्विकदाचन ॥ अस्तु वा येन तेनायमीदृशो नाग्रहो मम २६५ पारं नावापि गंतव्यं नद्याः सेत्वा दिनापितत् ॥ गम्यते चेत्किमर्थं स्यादादानं नाव एव हि २६६ महावेगा गाधजलाविस्तीर्णा चिद्भवेन्नदी ॥ नौरेवोपाय उद्दिष्टः सेत्वादिस्तत्र नापरः २६७ यथा तथा त्रवाल्यादिरुपायो नापरो भवेत् ॥ ब्राह्मणत्वे यतो नेह ब्राह्मण्यं प्राप्यते नरैः २६८

यदुपस्तब्राह्मणे आत्मनोरूपमुक्तं देवमुखात्मकं ब्रह्म नामरूपात्मकद्वैतविजितत्वात् तस्य बोद्धव्यं । अत्रिपुटीरहिताग्निविकल्पकाज्ज्ञानाग्निमितादिद्वान्ब्राह्मण इत्युक्तः २६४ उपायांतरत इति ।
वाल्यादिभिन्नादुपायात्सौख्यं वर्णिता ब्राह्मणो भवति किंतु त एव ब्राह्मण इत्युपाया इति पूर्वार्द्धार्थः । एवमाशयमुपवर्ण्योत्तरमभिनयति अस्तुवेति । उक्तभिप्रायेण श्रुतावेवमुत्तरितं एवं कथं येन केनोपाये
नायं ब्राह्मण इह शोर्वर्णितलक्षणोऽस्तु संपद्यतामत्र साधने पुममात्रप्रहो ह्योनास्तीति ६२ साधनाऽग्रहाभावं दृष्टान्तेन स्पष्टयति पारमिति । नदीपारगमनरूपं फलं सेतुना उडुपादिना वा सिद्ध्यति चेत्को नाव एवो
पादनिर्हंत कुर्यादित्यर्थः २६६ उक्तस्योत्तरस्य पर्यवसानं वर्णिता शये दर्शयितुं दृष्टान्तमुपस्थस्यति महावेगेति । यथा महावेगत्वागाधत्वं विस्तीर्णं वै हंतुभिः सेत्वादिना दुस्तरानदी भवति तदानीं रेवतरणो
पाय इति २६७ वर्णिता शये दृष्टान्तं योजयति यथेति । यथा महावेगत्वादिशालिनद्युत्तरे नौरेवोपायस्तथा ब्राह्मणत्वे बाल्यादिरेवोपायः यत ईह ब्राह्मण्यं नैरुपायं तरेण न प्राप्यते तुल्यमिति यावत् ।
अयं भावः भवदुपायांतरं हि रण्यगर्भाद्युपासनरूपमयं भेदाद्युत्कृष्टकर्मरूपं वा भवेत् तत्सर्वकालविलंबादिदोषप्रस्तं ब्रह्मबोध्योत्पत्तौ बाल्यादि सापेक्षमेव दैतदर्शनादुद्दिमेनातिशुद्धावः करणादुपायम

अथातोऽस्यदातृमित्यस्य अतोवाल्यादिरूपसाधनकदेवादप्यत्सांसारिकमवस्थाजातमार्त्तमातिप्रसन्नमित्यर्थमभिप्रेत्याह कामेति । कामक्रोधादिमत्तयावाल्पहीनोऽर्गुर्दोषप्रभृतेरुपदेशहीनत्वे
नपाडित्यवर्जितोमननादिहीनत्वेनमौनवर्जितोविषयलंपटत्वेनएषणाव्युत्थानहीनईदृशोपिब्राह्मणोवर्णितब्राह्मणत्वंप्राप्तःकस्यदेवादिरपिलोकेवर्त्ततेनकुत्राप्यस्तीतिपावत् २६९ फलितमाह अ
न्नादानमिति । अन्नादानंभक्षणंयथातृप्तेर्नियतउपायस्तथावाल्यादिब्राह्मणत्वइत्यर्थः । अतएवहिरण्यगर्भस्यापिमहावाक्यस्यक्षणमनुसंधानेनैवस्वात्मसाक्षात्कारोत्पत्तिरुक्ता योगिनोपिमहा
वाक्यसमानार्थकप्रणवार्थानुसंधानेनैवात्मानंसाक्षात्कुर्वन्तीतिप्रसिद्धमितिभावः २७० उपसंहरति एवमुक्तेइति २७१ अथात्मनःसर्वोत्तरत्वविनिर्णयपरस्याक्षरब्राह्मणांतग्रंथस्यार्थप्रदर्शपंस्त
त्रादौगार्गीब्राह्मणस्यार्थमभिनयति गार्गीतित्रयोविंशतिश्लोकैः । गार्गीनाम्नावाचक्रवीचकुसंज्ञकस्यकन्यासाप्रसिद्धायाज्ञवल्क्येतिबंधोध्यमुनींद्रपप्रच्छ कीदृशीतर्कैणकर्कशातर्कप्रधाना
याधीर्ज्ञानंतदेवधनंयस्याःसातथा । किंकृत्वापप्रच्छ पंचावयवयाप्रतिज्ञादिपंचावयववागहिन्वाधियानुमानंसमाश्रित्येति २७२ अनुमानंपंचावयवमभिनीयपश्चात्कारमाह कार्यमिति
द्राभ्याम् । विमतंकार्यकारणेनव्यापकेनसूक्ष्मेणचोपादानेनव्याप्तबहिरावृतम् अतंचअंतरनुपविष्टचेतिप्रतिज्ञा कार्यत्वादितिहेतुः तंतावितिजातावेकवचनम् तंत्वाश्रितःतैरोतःप्रोतोऽत

कामक्रोधादिसहितउपदेशविवर्जितः ॥ गुर्वादिर्मननध्यानशून्योविषयलंपटः ॥ ईदृशोब्राह्मणःकस्यलोकेतंदर्शयाधुना २६९ अन्नादानंयथातृप्तावुपायोनि
यतस्त्वह ॥ ब्राह्मणत्वेतथैवस्याद्वाल्याद्येवहिसाधनम् २७० एवमुक्तेकहोलोपिप्रश्नादुपररामह ॥ निरीक्ष्यगार्गीधर्मात्मास्वात्मनःपुरतःस्थिताम् २७१ गा
र्गीवाचक्रीसाथपप्रच्छमुनिपुंगवम् ॥ याज्ञवल्क्येतिबंधोध्यतर्ककर्कशधीधना ॥ अनुमानंसमाश्रित्यपंचावयवयाधिया २७२ कार्यहिकारणव्याप्तमूतंचैवस
दाभवेत् ॥ कार्यत्वाद्वियथातंतौओतःप्रोतःपटःसदा २७३ ब्रह्मांडसकलंतद्रदपिकार्यमुदीरितम् ॥ ओतप्रोतमतोप्स्वेवस्थावरैर्जगमैःसह ॥ आपओतास्त
थाप्रोताःकुत्रेत्येतत्समीरय २७४ गार्गीवायावितिप्राहयाज्ञवल्क्योपितांस्त्रियम् ॥ यद्यपिस्यादपामत्रहेतुस्तेजस्तथापिहि ॥ तेजसस्त्विधनेलब्धिर्नान्यत्रा
स्तीहकर्हिचित् २७५ इंधनेनविनाविहर्जलाधुरोऽनलभ्यते ॥ शास्त्रमेकंविहायातस्त्यक्त्वावायुमथाब्रवीत् २७६

वर्द्धिर्व्याप्तःपटोयथेतिदृष्टांतः २७३ ब्रह्मांडमिति । ब्रह्मांडपदंमनुष्यलोकेवर्तमानसकलपार्थिववधातुपरम् तथाचसकलमिदंपार्थिवमपिस्थावरजंगमैःसहकारणव्याप्तत्वव्याप्यकार्यत्वंवदित्युप
नयः तस्मात्पृथिवीकारणत्वेनप्रसिद्धास्वप्नुस्थितंताभिरोतंप्रोतंचवर्ततइतिनिगमनम् अन्यथासक्तुष्टिविद्विशीर्यतेत्यनुकूलस्तर्कोपिबोध्यः एवंपृथिव्यांकारणव्याप्तत्वनिश्चयेसतितदृष्टतेनाद्रि
रपिकार्यत्वात्कुत्रचिदोतप्रोताभिर्भवितव्यम् तथाचापःकुत्रौतप्रोतावर्ततइतिप्रथमप्रश्नइत्यर्थः २७४ गार्गीति । एवंपृष्टोयाज्ञवल्क्यस्तांस्त्रियंप्रतिहेगार्गीवायावापओतप्रोताइतिप्राहस्म तत्रज
लोपादानत्वेनप्रसिद्धंतेजोविहायवायोर्जलोपादानत्वाभिधानेहेतुमाह यद्यपीत्यादिना । यद्यप्यत्रओपनिषदमतेअपांहेतुरुपादानकारणंतेजइतिप्रसिद्धमतस्तदेवजलाधारत्वेनवर्णनीयंतथापिलो
केतेजसोवह्नादिरूपस्यकाष्ठादिरूपइंधनएवोपलब्धिर्नान्यत्र इंधनस्थितवहेस्तुनिर्धूमस्यजलविरोधितैवप्रसिद्धानतुजलोपादानताइत्यतस्तथोक्तमितिभावः २७५ उक्तंस्फुटयति इंधनेनेति ।
इंधनविमुक्तोविहर्जलोपादानतयाशास्त्रंविनानप्रसिद्धः आर्द्रधनसंपृक्तस्यधूमसंपर्कद्वाराजलकारणत्वंत्वार्द्रधनगतजलेपिसंदिग्धमितिभावः इत्याशयेनतेजस्त्यक्त्वावायुंजलाधारत्वेनाब्रवीदिति ।
नतुप्रमेयविरोधः परमकारणस्वकार्यकार्याधारतायाःकैमुत्पन्न्यायसिद्धत्वादितिभावः २७६

वायुमिति । एवंदत्तोत्तरागार्गीवायुप्रभृतीन्प्रत्येकमनूयवायुः कुत्रौतप्रोतः अंतरिक्षलोकाः कुत्रौतप्रोता इत्येवमायाकारेण पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्थानमुपादानभूतमाधारं प्रच्छ । लोकानिति पदस्य गंधर्वादिभिर्नक्षत्रादिभिश्च प्रत्येकं संबोधदृश्यः । लोकानिति बहुवचनं चंपचभूतसमुदायात्मकत्वेनोद्भूतावयवभेदविवक्षया ज्ञेयमिति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ उत्तरोत्तरमिति । मुनिर्ज्ञातव ल्यस्तु एतेषां वाय्वादीनां गणितानां मध्य उत्तरोत्तरमाश्रयत्वेनोपादानत्वेनाब्रवीत् तत्र वाय्वाधारत्वेनोक्तस्यांतरिक्षलोकस्य स्वरूपमाह स्थूलेति । यददोऽवकाशरूपेण लोके प्रसिद्धं स्थूलाकाशमस्ति तदेव अंतरिक्षलोकपदेनोक्तमित्यर्थः २७९ गंधर्वलोकादिपदानां मर्थमाह गंधर्वाद्या इति । गंधर्वलोकप्रभृतय इंद्रलोकपर्यंताः शब्दाभूतानामुत्तरोत्तरसूक्ष्मावस्थानां वाचका इत्यर्थः तथाचांत रिक्षाकारपरिणतभूतेभ्यः सूक्ष्माण्यंतरिक्षलोकं सर्वतः परिवेष्टय स्थितानि च गंधर्वशरीरारंभकाणि भूतानि संतितानि परिवेष्टय स्थितानि सूर्यलोकारंभकाणि भूतानि ततः सूक्ष्माणि च एवमग्रेपीति निष्कर्षः २८० सूक्ष्मतायास्तारतम्यमभिनयति अपेक्षयेति । गंधर्वलोकमारभ्य इंद्रांता इंद्रलोकपर्यंताः षडभूतेभ्यो भूतावस्थाः पूर्वपूर्वापेक्षया सूक्ष्मा अप्युत्तरोत्तरापेक्षया स्थूला एव बोध्याः यथा गंधर्वलोकापे क्षया सूक्ष्मा अपि सूर्यलोकाश्चंद्रलोकापेक्षया स्थूला एवमग्रेपि २८१ अत्रेदंबोधं । भाष्यकारैर्यद्यपींद्रपदार्थं स्थूलोकीपतिः प्रजापतिपदार्थं च विराट् ब्रह्मलोकपदार्थं श्रांडारंभकानि भूतान्युक्तानि

वायुंतथांतरिक्षाख्यलोकंतद्वत्परानपि ॥ लोकान् गंधर्वजातीनां सूर्याचंद्रमसोरपि २७७ नक्षत्रदेवदेवेन्द्राजपत्यात्मनामपि ॥ प्रच्छ पूर्ववद्गार्गीस्थानं प्रत्येकमे वसा २७८ उत्तरोत्तरमेतेषामाश्रयं चाब्रवीन्मुनिः ॥ स्थूलाकाशमदोलोके त्वंतरिक्षाख्य ईरितः २७९ गंधर्वाद्यास्तथालोका इंद्रलोकांतगा अपि ॥ अवस्था अत्र विज्ञेयाः सूक्ष्माभूतेषु काश्चन २८० अपेक्षया हि पूर्वस्य सूक्ष्मा अप्युत्तरस्य च ॥ अपेक्षया भवन् स्थूला इंद्रांताः षडभूतः सदा २८१ इंद्रो विराट् पुर्णैर्य इदं यो दृष्टवान् प्र भुः ॥ सर्वमेतद्यतो विश्वं विराट् पुषितिष्ठति २८२ ब्रह्मांडगोलकाद्वाह्यः प्रजापतिरितीरितः ॥ पारिक्षितास्तु यं प्राप्ताः सूत्रात्मानं महेश्वरम् २८३ अस्याव्याकृतमे वस्यात्प्रतिष्ठा सर्वकारणम् ॥ ब्रह्मलोकवचोगम्य मेकानेकात्मकं हितम् २८४ ओतप्रोतं सदा कार्यकारणेनैव कारणम् ॥ मायाख्यमात्मरूपेस्मिन्ननुमानैर्न गम्यते ॥ व्याप्तिर्लिङ्गाद्यभावेन नैतद्गार्गीव्यधारयत् २८५ अविचार्यैव प्रच्छ मुनिमाग्रहतो हिसा ॥ कस्मिन्नोतास्तथाप्रोता ब्रह्मलोका इतीदृशम् २८६

तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं च सूत्रात्मानियथाश्रुतिव्याख्यातं तथाप्येतैर्निर्गुणविद्याप्रधानैर्भाष्यकृद्वाख्याने यत्कैमुत्पन्नाय सूचितं शुद्धात्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं तत्रैव गार्गी ब्राह्मणे पर्यवसानं दर्शयितुं तदनुकूल इदं प्रजापतिब्रह्मलोकशब्दानामर्थाः प्रतिपाद्यंते इंद इति त्रिभिः । अत्र इंद्रपदार्थो विराट्पुर्णैर्बोधः इदं सर्वमात्मत्वेन दृष्टवानिति व्युत्पत्तेः पूर्वमुक्तत्वात् संभवति चेयं व्युत्पत्तिस्तत्रैवेति दर्शयन्नाह सर्वमेतदिति २८२ प्रजापतिपदार्थमाह ब्रह्मांडेति । ब्रह्मांडगोलकाद्वाहिरपि स्थितः सूत्रात्मात्रप्रजापतिपदार्थः पारिक्षितायं प्राप्ता भुज्युप्रश्रेवणिता इति २८३ ब्रह्मलोकपदार्थमाह अस्या इति । अस्य सूत्रात्मानोऽव्याकृतं मायाज्ञानमित्यादिपदवाच्यत्वेन प्रसिद्धं यत्सर्वकारणं तदेव प्रतिष्ठा आधारः तदेव चात्र ब्रह्मलोकपदार्थः कीदृशं तत् समष्टिरूपेणैकं व्याप्तिरूपेणैकं चेत्त्यर्थः २८४ आत्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नायोग्यतां स्फुटयन्नाह ओतप्रोतमित्यादिना । गार्गी एतन्न व्यधारयत् न विचारितवती एतत्किं तत्कारणमव्याकृतमात्मरूपेणैव मानमप्यनुमानैर्न गम्यते कुतः तदनुकू लव्याप्तिर्लिङ्गाद्यभावात् । स एव कुत इति चेच्छृणु कार्यकारणे व्याप्तिमित्याकारेण व्याप्तिरुक्ता कार्यत्वमेव च लिङ्गमुक्तं तदुभयमव्याकृतात्प्रत्येकमात्मज्ञानेनोपयुज्यते अव्याकृतस्याकार्यत्वादात्म नश्च कार्यकारणोभयविलक्षणत्वादिति वस्तुतस्तु सूत्रात्मापि नानुमानगम्यः अनुमानस्य दृष्टानुरोधेनैव प्रवृत्तेः । अतएव ब्रह्मांडाद्वाहिः सूत्रात्मास्तीति कुत्रचिदपि तां किं नैर्लिखितमित्यपि बोध्यम् २८५ अविचार्येति । गार्गी उक्तं विचारमकृत्यैव आग्रहतस्त्वैव संप्रत्यक्षेण मुनिप्रतिदत्त इदं शब्दाकारेण प्रकृतवती । ईदं कीदृशं देवाजयस्वपमल्लोकाभ्याकृतरूपाः कुत्रौतप्रोता इति २८६

याज्ञवल्क्य इति । मुनिर्गुणवो मुनिश्चेष्टो याज्ञवल्क्यस्तया गार्गी एवं शास्त्रमात्रवेद्यमर्थमात्मतत्त्वरूपं मोक्षपदं विनुमानरीत्या पृष्टः संस्तंगार्गी प्रतीदमुवाच । इदं किं देवागित्वमिति प्रश्नं प्रपन्नस्यात्मनः

याज्ञवल्क्य इति । मुनिर्गुणवो मुनिश्चायाज्ञवल्क्यस्तयागागर्वा एवं शास्त्रमात्रवैद्यमर्थमात्मतत्त्वरूपं मोक्षार्थं वदन्मानरीत्यापृष्टः संस्तौगार्गीप्रतीदमुवाच । इदं किं हेगार्गित्वमतिप्रश्रमपृष्टव्यस्यात्मनः प्रश्रमयदिमामगेनैवप्रष्टव्यत्वरूपामतिश्रान्तं प्रश्रमवृथाऽकृथाः कृतवत्यसीत्यर्थः । अत्रपृष्टइतिगुणकर्मणिक्तप्रत्ययेमुख्यकर्मणोर्थस्यानुक्तत्वाद्धितीयाइति २८७ अतिप्रश्रापोपतांशुनावनतिप्रश्रपदोक्तस्फुटयति आश्रयइति । आश्रयः सर्वाधिष्ठानमात्माऽनुमानेनयतो नगम्यते अतइयमात्मारूपादेवताऽनुमानविधयानप्रष्टव्याइति । आश्रयपदप्रयोगेचायमभिप्रायः यदापेक्षिकाश्रयताशालिनीसूत्राव्याकृतेऽपि नानुमाननिर्णयेकिमुतसर्वाधिष्ठानमात्मेति २८८ यदीति । तथापिपदिमानसाम्नोनिष्ठाहुराग्रहादतिप्रश्रंकरिष्यसितहितेभूर्धापतिष्यतीति २८९ परमोत्कृष्टमपकृष्टेनसमं पश्यतो नर्थो भवतीत्येतदृष्टांताभ्यांस्फुटयति अत्रमितिचतुर्भिः । यथार्जुनकरस्थं पाशुपतास्त्रमिदमप्यशरसमस्रत्वात्शरांतरवदित्यनुमानेनशरांतरेऽस्मीकर्तुंनशक्यं समीक्रियेतेचेतहितपाशुपतास्त्रतस्यविपरीतदर्शिनः शिरोनिकृत्यच्छित्त्वानिपातयेदितिद्वयोरर्थः २९० । २९१ द्वितीयं दृष्टांतमाह यथाभिचारेति । यथाथर्वागिरसामथर्ववेदोत्पन्नानामभिचारमंत्राणांतत्राप्यलमत्यर्थं कोपिनोदुर्वासः प्रभृतेर्हृदिस्थानामनुमानबलेनप्राकृतवर्णैः साम्पन्नेतुरभिर्भंतुर्भूदस्यभूर्धाभूमौविशीर्णः सम्पतति । दाष्टांतिकेयोजयति एवमिति द्वयोरर्थः २९२ । २९३

याज्ञवल्क्यस्तयापृष्टएवंसमुनिपुंगवः ॥ अर्थशास्त्रैकसंगम्यमनुमानेनमौख्यतः ॥ उवाचतांतदागार्गीमतिप्रश्रं वृथाकृथाः २८७ आश्रयो नानुमानेनगम्यतेकेनचित्काचित् ॥ अनुमानादियंनैवप्रष्टव्यादेवतात्वया २८८ यदिपृच्छसिभूर्धातेनिपतिष्यतिभूतले ॥ मानसादाग्रहाद्गार्गिविचाररहितासती २८९ अस्त्रपाशुपतंयद्वत्करस्थंफाल्गुनस्यहि ॥ अनुमानाच्छरैरन्यैः समीकर्तुंनशक्यते २९० आग्रहादनुमानेनसमर्ताकुरुतेयदा ॥ तदातस्यशिरःसद्यस्तन्निकृच्यनिपातयेत् २९१ यथाभिचारमंत्राणामथर्वागिरसामलम् ॥ कोपिनोवाहृदिस्थानामनुमानसञ्जाश्रयात् २९२ वर्णैः समानतानेतुंभूर्धाभूमौविशीर्यते ॥ एवंतवापिगार्गिस्यादेवतातिक्रमाद्भवम् २९३ एवमुक्तातिभीतासाकर्तव्यंनव्यधारयत् ॥ अगमत्सहसाविप्रमेषोद्दालकरुणिम् २९४ उद्दालकोभृशंक्षुब्धोयाज्ञवल्क्यंस्मपृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्यगोप्यार्थं देवतोदितम् २९५ मद्रदेशेयं पूर्वपतंचलगृहेस्थिताः ॥ यज्ञवाक्यान्यधीयानाबहवोब्रह्मचारिणः २९६ पतंचलस्यभार्यासीद्वर्धवश्शमागता ॥ अपृच्छामैतमागम्यकोसीतिगुरुणासह २९७ सोब्रवीद्ब्राह्मणानस्मान्सगुरुन्स्त्रीवपुःस्थितः ॥ आथर्वणः कबंधोहंगंधर्वो लोकविश्रुतः ॥ उपकारायसंप्राप्तो गुरोश्चब्रह्मचारिणाम् २९८

उपसंहरति एवमुक्तेति । एवमुक्तंश्रुत्वाऽतिभयेनव्याकुलासाएशगार्गी आरुणिं अरुणस्यापत्यमुद्दालकनामानमगमत् वादापमेरपितुंतत्समीपेतस्यावित्यर्थः २९४ अथसूत्रात्मांतर्पामिणोरपितत्त्वमागमविषयैवविज्ञेयमितिप्रदर्शनपूर्वकंतत्स्वरूपानिरूपकंसप्तमब्राह्मणमेकात्रिशच्छ्लोकेभ्योऽकुर्वन्नादौतपोरागमवेद्यताबोधिकायाः प्रथमकंडिकाया अर्थमितिहासविवयानिरूपयति उद्दालकइतिचतुर्दशभिः । उद्दालकोदेवतोदितं देवतयागंधर्वैर्गणैस्वस्मात्प्रादिष्टं गोप्यमर्थं याज्ञवल्क्यं प्रतिपृच्छतिस्मृतिसंबंधः २९५ उद्दालकः स्वस्यदेवोपदिष्टार्थवित्त्वेनाधिक्यं सूचयितुं भुजयुवत्पूर्ववृत्तमाह मद्रेत्यादिना । ययंबहवोब्रह्मचारिणोयज्ञवाक्यानिपज्ञप्रतिपादकानिवेदवाक्याप्यधीयानाः पतंचलः संतोमद्रदेशेपतंचलनामकस्यकपिगोत्रकस्यविप्रवरस्यगृहेस्थिताइति २९६ पतंचलस्येति । तस्यपतंचलस्यभार्यागंधर्वेणाग्निनाऽऽविष्टासीत्तदाएतंगंधर्वसर्ववर्गगुरुणासहापृच्छामत्वंकोसीति २९७ सोब्रवीदिति । सगंधर्वः स्त्रीवपुःस्थितोऽस्मद्गुरोर्भाषांशरीरेस्थितः सगुरुन्गुरुसहितान्ब्राह्मणान्प्रतीदमब्रवीत् इदं किं आथर्वणो गौत्रतः कबंधो नाम तो लोकप्रसिद्धो गंधर्वोऽभवतामुपकारायपागतश्चेति अत्रकेनजलेनबंधः परिवेष्टनं वा साधारतयापस्यसतथेति कबंधपदस्याप्रोक्तमन्वयो बोध्यः २९८

आ. पु. ॥ १४ ॥ एवमुक्तेति । एवमुक्तापुनरेतद्वक्ष्यमाणं वाक्यं सगंधर्वः कपिगोत्रायास्मदुरवे उक्तवान् २९९ तद्वाक्यमभिधायति काप्येति । हेकाप्यपतंचलत्वं तत्सूत्रं जानासि येनेदं सर्वजगद्ब्रह्मं मालाकुसुमवद्धं । जगत्स्वरूपमाह लोकेत्यादिना । प्रत्यक्षपरोक्षभेदेन लोकद्वित्वं विवक्षितं कीदृशं लोकद्वयं भूतानामाधारभूतमिति शेषः तद्वृत्तानि भूतानि चेति ३०० नाहमिति । एवं पृष्ठो नोस्माकं गुरुर्वेत् प्राह । एवं कथं अहं यत्सर्वलोकस्य धारणे निमित्तं सूत्रं तन्न जानामीति । ततः सगंधर्वः पुनरस्मदुरुमाह ३०१ अंतरिति । हेकाप्यसूत्राज्ञानेन्यंतर्थाभिणं भवान् किं वेत्ति ति गंधर्वेणोक्तेऽप्यस्मदुरुर्न जानामीत्येवाहस्मेति ३०२ एवमुक्तइति । एवमुक्तोऽस्मदुरुणा स्वाज्ञानावेदनेन दत्तोत्तरः सगंधर्वः पुनः सूत्रांतर्थाभिणोऽज्ञानोत्कर्षं प्राहस्म । कथमित्यत आह काप्येति । हेकाप्यमया पृष्ठं सूत्रं तर्थाभिणं च यो वेत्ति स सर्वज्ञ इत्यर्थः ३०३ स ब्रह्माणमिति । स ब्रह्माणं परमात्मानं वेत्ति तथालोकान् भूरादिकान् तथा सर्वां देवादीन् जानाति नात्र संशयः इति प्रभावमुक्ता उभयं सूत्रं तर्थाभिणं च स शिष्यायास्मदुरवेऽब्रवीत् ३०४ जानामीति । एवं देवोपदेशेनाहंतद्वयं सूत्रांतर्थाभिरूपं जानामी भवान् स्तुतद्वयमजानन् स ब्रह्मणानां स्वभूतागाः सर्वा गृहीतवान् आश्रमं प्रति प्रेषयिताम विष्यसितं हितेशिरः पातो भविष्यतीति ३०५ इत्युक्तेति । इति

एवमुक्तापुनर्वाक्यमेतद्वध्वं उक्तवान् ॥ गुरुपतंचलं काप्यस्माभिः परिवारितम् २९९ काप्यजानासि सूत्रं त्वेन बद्धमिदं जगत् ॥ लोकद्वयं च भूतानां भूतानि निखिलानि च ३०० नाहं जानामि तत्सूत्रं निमित्तं प्राह नो गुरुः ॥ पुनरप्याह गंधर्वोऽहं स्माभिः सहितं गुरुम् ३०१ अंतर्थाभिणमीशानं काप्यजानाति किं भवान् ॥ इत्युक्तेनेति तत्प्राह गंधर्वो पूर्ववदुरुः ३०२ एवमुक्तः पुनः प्राह गंधर्वः कृपयान्वितः ॥ काप्यसूत्रं मया पृष्ठं तर्थाभिणमेव च ॥ यो वेत्ति सकलं विश्वं वेत्ति सोऽत्र न संशयः ३ स ब्रह्माणं तथा लोकान् देवान् वेदांस्तथा परान् ॥ प्राणिनः पंच भूतानि स्वात्मानं सर्वमेव च ॥ जानाति नात्र संदेह इत्युक्तो भयमब्रवीत् ३०४ जानामि तद्वयं चाहंतदजा नन्भवान्यदि ॥ ब्राह्मणानां हि गाः सर्वा अज्ञानेन गृहीतवान् ॥ तदा सद्यः शिरःपातो भवतोऽयं भविष्यति ३०५ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि तमाहो दालं कुनिम् ॥ वेदा हंतद्वयं यत्तु गंधर्वस्तुभ्यमुक्तवान् ३०६ इत्युक्ते कोपसहितं गौतमो वाक्यमब्रवीत् ॥ वेदवेदेति वचनं भाषसे पामरो यथा ॥ न तु तत्कथयस्य ज्ञानं त्वेन संवेदत् ३०७ यदि जानासि तद्वाहिकमर्थं गर्जनं वृथा ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि गौतमं वाक्यमब्रवीत् ३०८ वायुरेव हितं सूत्रं सर्वबंधनकारणम् ॥ अयं लोकस्तथान्यश्च भूतानि निखिलान्यपि ॥ वायुनैव निबद्धानि तंतुमिस्तु पटो यथा ३०९ यतः सूत्रमयं वायुस्तत एवास्य निर्गमे ॥ अंगानां शीर्णतां प्राहुर्दृष्टं दृष्ट्वा मनीषिणः ३१० अंगीचकार तद्वाक्यमेव मे वेति वाक्यतः ॥ अंतर्थाभिणमात्मानं याज्ञवल्क्यवदाधुना ३११

उद्दालकेन गौतमेनोक्ते सति याज्ञवल्क्यस्तं प्रतीदमाह इदं किं यद्वध्वंस्तुभ्यमुक्तं वांस्तद्वयमहं वेदेति ३०६ इत्युक्ते कोपेति । एवं याज्ञवल्क्येनोक्ते सति सकोपं वाक्यं गौतम आहस्म । तद्वाक्यमभिधायति केदेत्यादिना । अहं वेदे देवजानामि जानामि इत्याकारं वचनमज्ञवद्वापसेन तु तत्सूत्रांतर्थाभिस्वरूपं कथयसि स्पष्टं निरूपयस्यतोऽज्ञोसि यो हि जानन् भवति स एवं वेदेत्येतावन्मात्रं न वेदेति ७ यदीति स्पष्टम् ८ याज्ञवल्क्यः प्राणप्रधानत्वेन वायुरूपं सूक्ष्मशरीरं समष्टिष्वष्टिरूपं सूत्रत्वेनाह वायुरेवेति । यत्तु वायुपृष्ठं सर्वबंधनकारणं सूत्रं तद्वायुरूपमेव यतो वायुना प्राणात्मना धिदैवमध्यात्मं च स्थितेन सर्वलोकादिकं निबद्धं वारितं दृश्यते ३०९ तत्र लोकप्रसिद्धा मुपपत्तिमाह यत इति । यतोऽयं वायुः सूत्रं सूत्रवद्विधारकस्तत एवास्य वायो निर्गमे मृतं दृष्ट्वा मृतस्यांगानां शीर्णतां सूत्राकर्षणे कुसुमवद्विशकलिततां शिथिलतामिति यावत् प्राहुर्गणैः पंडीत्यैः ३१० अंगीचकारेति । एवमुक्तः श्रुत्वा गौतमस्तु याज्ञवल्क्यवाक्यमेव मे वेति वाक्यमभिधाय अंगीचकार अंतर्थाभिणं वर्णयत्युवाच चेति एतेन द्वितीयकण्डिकार्थो दर्शितः ३११

याज्ञवल्क्येनैकविंशति कण्डिकाभिर्निरूपितं तर्थाभिणमुक्तं स्पष्टं स्पष्टं निरूपयमेन चालं कर्तुं प्रतिपादयति । पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । यो देवोऽधिदेवो देवोऽपि निरूपणप्रस्तावे पृथिव्यादिपुद्गादशमुच्यते

याज्ञवल्क्येनैकाविंशतिकडिकाभिर्विरूपितमंतर्गमिणमुक्तस्यसूत्रस्यनियमेनचालकरूपमतिपादयति । पृथिव्यामितिप्रयोदशभिः । योदेवोऽधिदेवदेवेषुनिरूपणमस्ताविपृथिव्यादिपुद्गादशमुत्पु-
 त्यानिरूपितःसोतर्गामीतिपष्ठेनसंबंधः । अनिलेवायो । दिविस्वर्गे । चंद्रतारकेचंद्रतारकसमाहारे आकाशेभूते । अंतरिक्षपदेनतुभुवर्लोकप्रहृत्यपुनरुक्तता । तमस्यंधकारे । कीदृशोदि-
 वः प्राज्ञःसर्वज्ञः ३११ अधिभूतमिति । तथाअधिभूतनिरूप्यमाणोयोदेवःस्थावरेपुचरेपुचभूतेपुनिरूपितस्तथाध्यात्मप्राणाद्यष्टमुनिरूपितः । विज्ञानंबुद्धिः । रेतोपस्येंद्रियम् ३१२ एकविंशतीति ।
 एवमेकाविंशतिप्रकारासंस्थान्यवस्थायेवामीदृशोपुस्थानेषुयःपुमांस्तिष्ठन्नेतेभ्यःपृथिव्यादिस्थानेभ्योभिन्नोवर्त्ततेयथागृहपतिर्गृहाद्विन्नः । एतेनश्रुतिगतांतरशब्दस्यभेदरूपाऽर्थपरतादाशता । 'सं-
 स्थानाशेन्यवस्थायाम्' इतिहेमचंद्रः । 'अंतरमयकाशावधिपरिधानांतर्धेभेदतादर्थ्ये'इत्यमरः ३१४ एतानीति । एतानिपृथिव्यादीनिर्धनंस्वांतःस्थितंनविदुर्नजानंति यस्तुएतानिनियंतुंशरीरांतरा-
 णिनोपादत्तेकिंतुयथास्माकंजीवानांशुक्रशोणितमयंशरीरंतद्वत्तस्यपृथिव्यादीन्यवशरीरभूतानीति ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानीति । पृथिव्यादीनिआत्मत्वेनाभिन्नमनमानानिचेतनानिर्लिङ्गरूपाणि

पृथिव्यामप्सुचैवाग्रावंतरिक्षेऽनिलेदिवि ॥ आदित्येचतथादिक्षुदेवोयश्चंद्रतारके ॥ आकाशेतमसिप्राज्ञस्तेजस्यास्तेधिदैवतम् ३१२ अधिभूतंहिसर्वेषुस्थावरे
 पुचरेपुच ॥ अध्यात्मंचतथाप्राणेषाचिचक्षुषिसर्वदा ॥ श्रोत्रेमनसिसर्वात्मात्वचिविज्ञानरेतसोः ३१३ एकविंशतिसंस्थेषुतिष्ठन्स्थानेषुयःपुमान् ॥ एतेभ्योभि-
 न्नएवायंगृहाद्यद्ब्रह्महीपुमान् ३१४ एतानिनविदुस्तद्वदेनंस्वहृदयेस्थितम् ॥ शरीरंयस्यचैतानिपृथिव्यादीनिसर्वदा ॥ यथास्माकंवपुःप्रोक्तंशुक्रशोणितसंभवम्
 ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानिचेतनानिसमंततः ॥ सर्वाण्येवयएतानिनियच्छतिमहेश्वरः ॥ व्यापारेषुनिजेष्वेकोराजाभृत्यान्यथाभुवि ३१६ अंतर्गम्येषआ-
 त्मातेयंवंगौतमपृच्छसि ॥ विवर्जितःसदात्रत्यमरणादिषडूर्मिभिः ३१७ एकविंशतिवारंसउक्तवान्मुनिसत्तमः ॥ पृथिव्यादिपुद्गेशंप्रत्येकंतन्नियामकम् ३१८
 एवमुक्ताथतस्यान्यान्सर्वधर्मनिषेधकान् ॥ धर्मानुवाचधर्मज्ञोनेतिमंत्रंसमाश्रितः ३१९ नेत्रैर्नानाविधैरेषनदृष्टोज्ञानिनामपि ॥ श्रोत्रैश्चनश्रुतस्तद्वन्मनोभिर्नमतः
 पुमान् ३२० बुद्धिभिश्चविशुद्धाभिर्नषिज्ञातःकथंचन ॥ द्रष्टाश्रोतातथामंताविज्ञाताजगदीश्वरः ॥ दृष्टेःश्रुतेर्मतेस्तद्वद्विज्ञातेरपिसर्वदा ३२१ सर्वेन्द्रियाणांव्या-
 पारमेषवेतिमहेश्वरः ॥ बाह्यमाभ्यंतरंवापिनेंद्रियंवैत्यमुंसदा २२ अंतर्गमिणएतस्मात्पृथिव्यादिपुसंस्थितात् ॥ द्रष्टाश्रोतातथामंताविज्ञाताचास्तिनापरः ३२३

तानिलक्षणयापृथिव्यादिपदार्थभूतानिसर्वाणिनानाव्यापारेपुराजाभृत्यानिवयोमहेश्वरोमायाविपतिर्निषच्छतिनियमेनप्रवर्त्तयति ३१६ अंतरिति । सएवंतर्गामीतवाप्यात्माहेगौतमयंपृच्छसीति ।
 अमृतपदार्थमाह विवर्जितइति । योमरणोपलक्षितषडूर्मिभिर्वर्जितः 'क्षुधातृषाशोकमोहोजन्ममृत्युषडूर्मयः' इति ३१७ एकविंशतीति । एवंतंनियामकमंतर्गमिणंपरमदैवंप्राज्ञवल्क्यएकविंशति-
 वारंपृथिव्यादिपुस्थितमुक्तवानिति ३१८ अंत्यकण्डिकागतस्यादृष्टोदृष्टादृष्टादेरर्थमाह एवमुक्तेत्यादिना । एवमंतर्गमिणमुक्ताप्रतिपाद्यतस्यान्याननुक्तान्यमानंदृष्टत्वादीनुवाच । कीदृशान्वर्मान्
 सर्वधर्माणामभावाभिर्धनंजज्ञान् । कीदृशोप्राज्ञवल्क्यः नेतीत्याकारंमंत्रमंतर्गमिणोदेवस्यप्रादुर्भावप्रयोजकंसमाश्रितः तन्निष्ठइतिपावत् ३१९ तान्धर्मानभिनयति नेत्रैरित्यादिना । एषदेवोज्ञा-
 निनांप्रशस्तज्ञानशालिनामपिनेत्रैश्चक्षुर्भिरयथावन्नदृष्टोनविषयीकृतोऽतोऽदृष्टत्वंतस्यधर्मएवमग्रेपि । स्वयंतुसर्वस्यद्रष्टाएवमग्रेपीति । तथादृष्टिश्रुत्यादिपदार्थभूतानांबुद्धिवृत्तीनांप्रकाशकत्वादृष्टा-
 इत्यादिपदैरुक्तइतिद्वयोरर्थः ३२० । ३२१ उक्तमेवस्फुटयति सर्वेन्द्रियाणामिति । एषसर्वेन्द्रियव्यापारवेत्तिएनंतिवैन्द्रियाणिनविषयीकुर्वतीत्यर्थः ३२२ अंतर्गमिणइति । एतस्मादंतर्गमिणः
 सर्वत्रस्थितादन्योदृष्टादिरूपचेतनोनास्तिकित्वयमेवसर्वत्रद्रष्टादिरूपइत्यर्थः ३२३

आत्मेति । अतस्तद्विन्नस्यद्वयदेरभावाच्च एष एवात्मा । सचाद्वितीयइत्याह एतस्मादिति । एतद्विन्नजडत्वादिनाशिविद्याबाधं तुच्छमिति पावत् । सप्तमब्राह्मणार्थमुपसंहरति उद्दालक इति ३२४ आत्मयाथात्म्यवेदकस्याष्टमब्राह्मणस्यार्थं व्युत्थोक्तशतेनोपबृंहयस्तत्र प्रथमकंडिकाया अर्थमभिनयति गार्गीति चतुर्भिः । तत उद्दालकोपरमानंतरं वचक्रुनुतागार्गी एतद्वचो विप्रान् प्रत्युवा च एतर्कि हेअत्रसंगताः समवेता विप्रभगवतः पूजाशालिनो यूपमिदं द्रव्यं शृणुत । इदं किं अहमि मया ज्ञवल्क्यं प्रतिद्रावनिदितो प्रश्नो पृच्छामीति ३२५ ताविति । तोमत्प्रश्नावयं याज्ञवल्क्यो महाशयो महामतिर्वक्ष्यति चेत्तर्ह्यमुं जेतुं युष्माकमन्यतमः कोपि कोपि प्रजापतिसदृशोपि न समो भवेदिति । कीदृशममुं ब्रह्मोद्यं ब्राह्मणवक्तारं छांदसत्वात्कर्त्तरि कथम् । दृष्टांतः स्पष्टः । फलितमाह अनुजानंतिविति इति द्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ ब्राह्मणानुज्ञाप्रार्थने हेतुमाह शापादिति । कश्चित्प्रश्नोद्यतो मां पृच्छंतोस्त्रियं मत्त्वामाशपेदिति शंका विष्टासती गार्गी विप्राज्ञां प्रार्थितवती यतोति शयेन धीधना धीशालिनी ततो लब्धविप्राज्ञासती याज्ञवल्क्यमाभाष्य संबोध्य इदं प्रच्छ ३२८ द्वितीयकंडिकार्थं चतुर्विंशत्योपबृंहयन् सप्तमयो विवादाद्विन्त्यायमनुरुद्ध च सर्वज्ञेन याज्ञवल्क्येन स्वस्ववादयोग्य

आत्मात एष एवातो नापरो गौतमास्ति हि ॥ एतस्मादपरं यत्तु तद्विनाशि जडत्वतः ॥ उद्दालकस्ततो विप्रः प्रश्नादुपररामह ३२४ गार्गी वाचकरी विप्रांस्तत एतदुवा चसा ॥ हंत विप्रावचो मेऽद्य भगवंतो ब्रसंगताः ॥ शृणुताहमिमं विप्राः पृच्छामि द्वावनिदितौ ३२५ तौ चेद्वक्ष्यति विप्रो यं याज्ञवल्क्यो महाशयः ॥ कदाचित्कोपिनै वामुं जेतुं युष्मासु संभवेत् ३२६ ब्रह्मोद्यं ब्राह्मणं कोपि खद्योते पुयथारविम् ॥ अनुजानंतु मां तस्मात्सर्व एवाद्विजोत्तमाः ३२७ शापाद्रीता तदा गार्गी ब्राह्मणानुमतिं मुहुः ॥ प्रार्थयामास पृच्छेति लब्धानुज्ञाति धीधना ॥ पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं तमिदमाभाष्य संसदि ३२८ प्रसिद्धा सर्वलोकेषु गार्गी वाचकरी ह्यहम् ॥ प्रायो बुद्ध्याधि कालोके पुरुषेभ्योऽपि योषितः ३२९ साहसेन च धैर्येण रागतः क्रोधतोऽपि च ॥ तासां मां प्रथमां विद्वेत्सर्वस्वत्यासमां धिया ३३० अहं पश्यामि विप्रैर्द्रजगदेतदपौरुषम् ॥ न पुंसकमहंतद्वदहं स्त्री च पुमानहम् ३३१ न पुंसकः पुमान् ज्ञेयो यो न वेति हृदि स्थितम् ॥ पुरुषं स्वप्रकाशं तमानं दात्मानमव्ययम् ३३२ अयमेव पुमान्योषिना हं पी न पयोधरा ॥ यतः स्वस्मात्परस्तस्य पतिरस्ति स्त्रिया यथा ३३३

ताया गार्गी हंपदप्रयोगेण सूचितातामभिनयति प्रसिद्धेत्याद्यष्टादशभिः । हेमुने भवानपि प्रसिद्धोऽहमपि प्रसिद्धा गार्गीति । यदि भवान् बुद्ध्याधिकस्तत्त्वं मय्यपि संभाव्यते इत्याह प्राय इति । पुरुषापे क्षया बुद्ध्याधिक्यं योषितां प्रसिद्धं ' बुद्धिश्चासां चतुर्गुणा ' इति प्रसिद्धेः ३२९ साहसेनेति । साहसादि चतुष्टयेन चाधिका इत्यनुपगमः । साहसमविवेकः रागः कामः । तासां बुद्ध्यादिनिरूपिताधिक्यं शालिनीनां मध्ये प्रथमां प्रथमगुणेन बुद्ध्या प्रथमगणनीयां मां विद्विष्यतो ब्रिया सरस्वती समाम् ३३० ननु कासौ तव बुद्धिर्यथा त्वमाधिक्यमभि मन्यस इति चेत्तत्त्वयोरैवेत्याह अहमिति । हे विप्रेन्द्र अहमेतत्स्वरूपतिरिक्तजगदपौरुषं पौरुषेण पुरुषस्य भावेन कर्मणा वा हीनं पश्यामि । किंतु पौरुषमिति चेत्सर्वात्मभावदर्शनमेवेत्याशयेनाह न पुंसकमिति । न पुंसकादिभेदभिन्नं सर्वजगदहमेवेति बाधासा मानाधिकरण्येन ज्ञानमेव पौरुषमिति ३३१ उक्तपौरुषव्यतिरेकेन पुंसकत्वं स्त्रीत्वं वाप्यवश्यं सतीत्याह न पुंसक इति चतुर्भिः । स पुमानपि न पुंसको ज्ञेयः आत्मनोपि ज्ञानेऽशक्तस्य हि पौरुषं हृदयमित्यर्थः ३३२ उक्तज्ञानदीनस्य स्त्रीत्वं स्पष्टयति अपमेवेति । अयमज्ञः पुमानिव योपि त्वारं वेषेण स्त्रीसमत्वादित्यर्थः ३३३

स्त्रीत्वेपि वारंगनासमोऽज्ञ इत्याह कामेति । कामक्रोधादय एव भुजगविश्यापतयस्ते वारंगनाभूतोऽज्ञः संभुज्यते स्वस्वबुद्धिदशाया माक्रम्यत इति पावत् । स्वस्मिंस्तस्यतिरेकमाह नाहमिति ३३४

स्त्रीत्वपिवारांगनासमोऽज्ञइत्याह कामेति । कामक्रोधादयएवभुजगाविश्यपतयस्तेर्वारांगनाभूतोऽज्ञः संभुज्यतेस्वस्ववृत्तिदशायामाक्रम्यतइतिपावत् । स्वस्मिस्तव्यतिरेकमाह नाहमिति ३३४
 गर्भधारयितुत्वमप्यज्ञेस्त्रीसाम्यमित्याह अज्ञइति । सप्तमोधातुरेतरूपस्तदात्मकगर्भकालरूपपुरुषसंयुक्तसौअज्ञरूपास्त्रीचतुर्थाभिभूतापंचमाग्रियोपावहधाति अत्रसंसारे ' पुरुषेहवाअपमादितो
 गर्भोभवति ' इत्याद्येतेरयश्रुतेः । एतदर्थप्रपंचःप्रथमेऽध्यायेगतइति ३३५ स्वस्मिन्दोषप्रयोजकदेहाभिमानभूलनिवृत्त्याउत्कलक्षणस्त्रीत्वव्यतिरेकंस्फुटयति नाहमिति । वरयोवनरूपेवयस्य
 वस्थायांवर्तमानापिपूनामध्यस्थितापिचविक्रियांनएमिप्राप्नोमि ३३६ नग्रेति स्पष्टम् ३३७ ननुशास्त्रदृष्ट्यात्वयिस्त्रीत्वाभावेपिलोकदृष्ट्यातुस्यादितिचेन्न स्त्रीशब्दावयवार्थसमन्वयाभावा
 दितिवर्ततद्वच्यचिमाह ततइति । स्त्यायतेःस्त्यैशब्दसंघातयोरितिप्रसिद्धधातोर्द्विप्रत्ययांतस्यार्थेपाधारयतिसेवलोकेपिस्त्रीतिवाच्या अहंत्वेवमुक्तविधानास्मि तेनवधूःस्त्रीकथंस्यामिति ३३७
 कोसौस्त्यायतेरर्थइतिवीक्षायामाह स्त्यायतेरिति । यद्यपिशब्देसंघातेचपृथक्पृथक्शक्तिरुक्ताऽतएवसंहन्येतेशुकशोणितेऽस्यामितिस्त्रीशब्दयुत्पत्तिमाहुर्वृद्धास्तथाप्येतैःसापेक्षार्थसंघातेप्रतियोगि

कामक्रोधादिभिस्तद्बहुजगैर्भुज्यतेपुमान् ॥ अज्ञोवारांगनातुल्योनाहमेवंकथंचन ३३४ अज्ञोगर्भदधात्यत्रधातुंसप्तममातुरः ॥ कालेनपुरुषेणासौसंयुक्तालल
 नायथा ३३५ नाहमस्मिन्वयस्यद्यदुःसहेयौवनेवरे ॥ वर्तमानास्थितायूनामध्यएमीहविक्रियाम् ३३६ नग्राहंभवतांमध्येस्थितास्म्येकांतगायथा ॥ निरीक्षंतेन
 मांविप्राविक्रियाभीरवःस्वयम् ॥ पश्यंत्यहममून्सर्वान्पृशाम्यात्मकरादिभिः ३७ ततःस्त्रीनामसाज्ञेयास्त्यायतेरर्थधारिणी ॥ यालोकेनाहमेवंस्यांकथंतेनवधूरहम्
 ३३८ स्त्यायतेःशब्दसंघातःस्मृतोर्थोत्रमनीषिभिः ॥ अहंवधूःसमीचीनायुवतिःसुपयोधरा ३३ कामिनीमत्समानाकाविद्यतेत्रनितांविनी ॥ अयंममपातिःपुत्र
 स्तद्वदेपासुतातथा ॥ धनंधान्यंग्रहेमेस्तिवंध्याचाहंकुटुंबिनी ३४० इत्यादिशब्दसंघातःस्त्यायत्यर्थउदाहृतः ॥ मायापिशाचीसंपर्कादात्मनोबोधश्चान्यतः ॥
 सयेपुवर्ततेतेस्युःस्त्रियोत्रमुनिसत्तम ३४१ आत्मबोधेनयेपूर्णाःपुरुषास्तउदाहृताः ॥ यादृशास्तादृशाःसंतुशरीरेणद्विजोत्तम ३४२ यथानटःपुमान्भूयाद्योषि
 तांहृदयंगमः ॥ क्षणेनललनावास्यान्नरधैर्यविनाशिनी ३४३ एवमेषपुमानेकआनंदात्माहेश्वरः ॥ पुंसोवायोषितोवापिगृह्णातिवपुरिच्छया ३४४ पुमान्स्त्री
 कुंजरोवाजीत्यादिभेदोत्रमायया ॥ स्वप्नेयद्वद्वेत्पुंसस्तद्वदेषोद्युदाहृतः ४५ ततःसर्वज्ञरूपात्वाललनादेहमास्थिता ॥ ब्राह्मणानांविजेतारंविप्रंसर्वज्ञमानिनम् २४६

तथाशब्दस्येवसंनिहितस्यान्वयोयोग्यइतिमत्त्वाशब्दसंघातइत्येकवचनंप्रयुक्तमितिबोध्यं केषांशब्दानांसंघातःस्त्रीशब्दार्थइत्याकांक्षायामविवेकिप्रयुज्यमानानहंममाभिमानविषयवाचकान्शब्दान्द
 शयति । अहमित्यादिना स्पष्टम् ३३९ । ३४० स्त्रीशब्दार्थनिरूपणंनिगमयति इत्यादीति । उदाहृतोबुधैरितिशेषः सचमायापिशाचीयोगेनात्मबोधेनान्वाद्येपुप्राणिष्वस्तितेपांस्त्री
 त्वंबोध्यमित्यर्थः ३४१ स्वस्मिन्पुरुषत्वमावेदयितुंलक्षयति आत्मेति । येप्रमातारआत्मबोधेनपूर्णास्तेपुरुषाउदाहृताः ' सवाएवपुरुषःसर्वासुपुरुषे ' इतिश्रुत्येतेशेषः । तेचशरीरेणयादृशास्तादृ
 शाःसंतुनकाचितक्षतिरितिबहुत्वमुपाधिदृष्ट्याबोध्यम् ३४२ कल्पितेनरूपभेदेनवास्तवैक्यस्यनक्षतिरितिसदृष्टांतंबोधयति यथेतिद्वाभ्यां । यथास्त्रीपुंवेशेनैतदस्यनान्यथाभावस्तथात्मनोपीतिद्वयो
 रर्थः ३४३ । ३४४ एकस्यमाययानानाभावेऽपरंदृष्टांतमाह पुमानिति । वाजीअश्वः एषजाग्रतिदृश्यमानः ३४५ फलितमाह ततइति । ततआत्मबोधलक्षणपौरुषशालित्वात् सर्वज्ञरूपाप्रशस्ता
 सर्वज्ञा सर्वज्ञतायाःप्राशस्त्यमापेक्षित्वराहित्यं एतादृश्यहंद्वौप्रश्नरूपबाणोवागिन्द्रियरूपकोदंडेनिधायत्वांहंतुमागतास्मितत्वयावादरूपयुद्धायस्थैर्यवाकृतंबंधंअवनतिर्वाकार्येतिद्वयोरर्थः ३४६

३४७ श्रौतं दृष्टं भाग्या करोति दिवइति त्रिभिः । काशिराजस्य दिवोदासस्य सुतः क्षत्रधर्मैर्गोप्राणां पूर्वजानां पिता महादीनां समानधर्मा अतएव शक्येणोक्तुः कामः प्रतर्हन् जनको वा शत्रूणां भिमुखे
संप्राप्ते सुवर्णादिभूषितमात्मनः कोदं डं ज्यवागुणेन हीनमधिकृष्टज्याकं कृत्वा तथाऽऽकर्णमाकृष्टं कृत्वा सशरहस्तः सन् शत्रून् व्यथयितुं तानुपतिष्ठतीति त्रयाणां प्रथः ३४८ । ३४९ । ३५० दार्ष्टान्तिक
माह उपस्थितास्मिन्ति । इति गार्गा उक्ते सति बृहिपृच्छ ३५१ तृतीयकंडिकार्थमाह एवमिति त्रिभिः । तर्कोभिमानं परित्यज्यागमविधया गार्गाकृतं प्रश्रमभिनयति दिवइत्यादिना य
त्सूत्रात्मस्वरूपं दिवज्ज्वाडकपालादूर्ध्वमुपरिष्ठात्स्थितमुदितमागमिकैः तथा भुवोर्ध्वं डकपालादधस्तात्स्थितमुदितं तथाद्यावापृथिव्योर्ध्वं डकपालयोर्मध्ये च स्थितमुदितं अतीतानागतवर्तमानात्मक
सर्वप्रपंचात्मकं चोदितं तत्कुत्रोतप्रोतं वर्तत इति द्वयोरर्थः ३५२ । ३५३ नन्वेवं भंग्या गार्गा किंपृष्टमित्याकांक्षायामाह ब्रह्मेति । पूर्वहि सूत्राव्याकृताश्रयांस्तर्केण प्रश्रयो ग्या निश्चितवती गार्गा
त्यत आगमविधया तन्निश्चयमिच्छंती प्रजापतिपदेन सूत्रेण संलग्नान् आधारतया संबद्धान् ब्रह्मलोकान् अव्याकृतरूपतया वर्णितानि एव पुनः प्रपच्छ किं कृत्वा पूर्वपरिपाटीत्यागसूचनाय शब्दभेदं विधाय ल्य

उभाभ्यां प्रश्रवाणाभ्यां वा कोदं डे निधाय तौ ॥ हंतुमभ्यागतास्थैर्यमजवाऽनतिवज ३४७ दिवोदाससुतो यद्वदुग्रपूर्वजधर्मवान् ॥ क्षत्रधर्मरतः शक्रं योऽहु कामः प्रत
र्हन् ३४८ जनको वा विदेहोऽत्र स्वशत्रून् प्रतिसंगरे ॥ सुवर्णमणिरत्नादिभूषणकोदं डमात्मनः ३४९ ज्याहीनं सहसा धिज्यं कृत्वा थाकर्ण पूरितम् ॥ तीक्ष्णलोहौ शरौ हस्ते
गृहीत्वा चातिकोपनः ॥ सपत्नानां व्यथाहेतुरुपतिष्ठति वीर्यवान् ३५० उपस्थितास्मिन्तद्वत्त्वां प्रश्रमाभ्यां धैर्यमास्थिता ॥ तौ प्रश्रौ ब्रूहि मद्यं त्वं यदि जानासि तौ द्वि
ज ॥ इत्युक्ते ब्रूहि गार्गी तियाज्ञवल्क्यो वचो ब्रवीत् ३५१ एवमुक्ता मुनिं प्राह गार्गी वाचुः क्रवीवचः ॥ दिवो यदूर्ध्वमुदितमर्वाग्यच्च भुवस्तथा ३५२ द्यावपृथिव्योर्यन्म
ध्ये भूतं भाविमवच्च यत् ॥ कस्मिन्नेतद्भवेदोतं प्रोतं च मुनिस्ततम् ३५३ ब्रह्मलोकान् पुनः शब्दभेदादागममंश्रयात् ॥ प्रपच्छ सूत्रसंलग्नान् तसूत्रविवर्जितान् ३५४
एवं पृष्ठो मुनिर्वाक्यमनूयास्यावचो ब्रवीत् ॥ कार्यकारणविक्षेपरूपमेतत्त्वये रितम् ३५५ कारणस्य सदैवैते तिष्ठंत्यावरणात्मनि ॥ आकाशकारणे गार्गि सदा व्याकृ
तरूपिणि ३५६ एवमुक्ता गार्गी तं नमस्कृत्य वचो ब्रवीत् ॥ धारयस्व मनो विप्र परप्रश्नोत्तराय मे ॥ पृच्छ गार्गी तितामाह पुनर्वाक्यं द्विजोत्तम ३५७ एवमुक्ता त
तो गार्गी प्रपच्छोक्तं पुनर्द्विजम् ॥ उत्तरं च पुनः प्राह पूर्वोक्तं सावधारणम् ३५८

ब्रूयेपंचमी । तत्र हेतुरागमसंश्रय इति अत्र शब्दभेदश्च सूत्रं प्रजापतिपदेनाननूय दिवो यदूर्ध्वमित्यादिवाक्येनानुवादरूपः तत्र च सूत्रमपि मया तर्कागम्यत्वेनावधारितमिति सूचनमपि प्रयोजकं तदेत
दुक्तं न तु सूत्रविवर्जितानिति ३५४ तुर्यकंडिकार्थमाह एवं पृष्ट इति द्वाभ्यां । अस्या गार्गा वाक्यं यदूर्ध्वमित्यादिकमनूयतद्वत्पठित्वा उत्तरमभिनयति कार्यमिति । एतद्यदूर्ध्वमित्यादिना दर्शितं
सूत्रात्मरूपं कार्यं यत्त्वये रितमनूदितं तत्कारणस्य आवरणविक्षेपरूपं शक्तिद्वयशालिनो विक्षेपरूपं मतं एते विक्षेपाश्च कार्यरूपाः कारणस्यावरणभूते आत्मनि स्वरूपेति पृंतीति प्रसिद्धमिति शेषः । एते इति
बहुवचनं व्याप्ति सूचनाय । किंतु सूत्रकारणमत आह आकाश इति । अव्याकृताकाशतया प्रसिद्धे कारणे मूलाज्ञाने सूत्रं तिष्ठतीति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ पंचमकंडिकार्थमाह एवमुक्ताथेति ।
कारणतत्त्वं दुर्बलमपि त्वयोक्तमिति सूचनाय नमस्कृतिः । परं द्वितीयं स्पष्टमप्यत ३५७ पष्ठसप्तमयोः कंडिकयोरर्थमाह एवमुक्ता तत इति पंचभिः । एवमुक्ता गार्गी द्वितीयप्रश्नं चिकीर्षन्तीतावत्पूर्वं
मुक्तमेव पृष्ठमेव पुनः प्रपच्छ पूर्वोक्तसूत्रमेव च मुनिराहमेति । अवधारणवाचकैव पदप्रयोगमात्रं वाच्यं किं कृतवानित्यर्थः ३५८

तस्मैव प्रश्नस्य पुनः कारणे गार्गाः कोभिमाय इत्यत आह गृहमिति । गार्गी एतन्मनसि निधाय पुनः प्रपच्छ एतत्किं यथा गृहं न केवलं तं भाशितं किंतु कुड्याश्रितमपि तथा सूत्रात्माप्यव्याकृतान्ति

तस्मैवमश्रयपुनःकरणेगार्ग्योःकोभिप्रायहृत्यतआह गृहमिति । गार्गीएतन्मनसिनिधायपुनःपप्रच्छ एतत्किं यथागृहंनकेवलंस्तंभाश्रितंकिंतुकुड्याश्रितमपितथासूत्रात्माप्यव्याकृताकाशेत
थापरत्राभ्यदिमन्कुत्रचिदपिकितिप्रतीति ३५९ उत्तरस्यपूर्वोक्तस्यैवदानेपआशयस्तमाह याज्ञवल्क्योपीतिद्वितीयम् । याज्ञवल्क्योप्येतन्मनसिनिधायोत्तरमुक्तवान् एतत्किं यथामेषस्यकेव
लोभूताकाशआधारस्तथासूत्रात्मानोऽव्याकृताकाशइतिद्वयोःसंबंधः ३६० । ३६१ शिष्टांशार्थमाह याज्ञवल्क्येनेति । सीयमव्याकृतसंज्ञकआकाशःकुत्रोत्तमोत्तइति अत्रायंगार्गीशयः
अव्याकृताधिष्ठानमात्मातत्त्ववागमोचरंयश्चिनवदिष्यतितदाकथनप्रकाराबोधरूपमप्रतिभासंज्ञनिग्रहस्थानमेवयास्यति यद्वितुवदिष्यतितदाविप्रतिपत्तिचिंज्जिविरुद्धाभिधानरूपंतयास्यतीति पराज
यहेतुनिग्रहस्थानम् ३६२ अप्रमर्कदिकार्थमाह एवमुक्तउवाचेत्याद्येकादशभिः । किमाश्रयतयात्वंतृष्टोऽव्याकृताकाशस्वस्मिन्सर्वसाक्षितयासाक्षादपरोक्षात्मरूपेऽक्षरेतिप्रतीत्यर्थः ३६३ क
थमात्मानेवाक्षरत्वमित्यतआह यन्नेति । अयमव्याकृताकाशोमूलज्ञानरूपोयत्रतिष्ठतितदेवाक्षरमुक्तम् अज्ञानाधारश्चुद्धात्मैव तदुक्तम् आश्रयत्वविषयत्वभागिनीनिर्विभागचित्तिरेवकेव

गृहंस्तंभेषुकुड्येषुयथातिष्ठतिकितथा ॥ तथाकाशेपरत्रापियाज्ञवल्क्यात्रतिष्ठति ॥ एतन्निधायमनसागार्गीपप्रच्छतंपुनः ३५९ याज्ञवल्क्योपिनैवंतदु
भयत्रव्यवस्थितम् ॥ किंतुमेधोयथाकाशेकेवलत्रप्रतिष्ठितः ३६० केवलेतददाकाशेकारणेतद्व्यवस्थितम् ॥ एवंमनसिसंधायपुनरुत्तरमभ्यधात् ३६१ या
ज्ञवल्क्येनकथितउत्तरेसावधारणे ॥ याज्ञवल्क्यपुनर्गार्गीपप्रच्छमुनिपुंवम् ॥ याज्ञवल्क्याऽयमाकाशओत्तमोत्तश्चकुत्रसः ३६२ एवमुक्तउवाचेतामक्ष
रेस्मिन्प्रतिष्ठितः ॥ प्रत्यक्षेसर्वलोकानांबुद्धिसाक्षिणिचात्मनि ३६३ यत्रस्थितोयमाकाशएतदेवतदक्षरम् ॥ आत्मरूपंसुखंव्याप्तंविनाशरहितंतथा
३६४ नस्थूलंनतुतत्सूक्ष्मंघटवत्तद्विसर्वदा ॥ नह्रस्वंनचदीर्घंतद्दृश्यतेतृणतालवत् ३६५ नलोहितंयथावन्निहःस्नेहवन्नजलोपमम् ॥ नच्छायासदृश्यद्र
हूमिःकृष्णाप्रतीयते ३६६ तमालश्यामलंनैवतमोवन्नेत्ररोधकम् ॥ नवाय्वाकाशरूपंतद्वतिच्छिद्रविवर्जितम् ३६७ नचतेजःस्वरूपंतदमूर्तंसंगवर्जि
तम् ॥ नजलंनचभूमिश्चद्रवगंधविवर्जितात् ३६८ नचज्ञानेन्द्रियाण्यस्यनचकर्मेन्द्रियाण्यपि ॥ नमनोनापितेजोवहुद्धिःसर्वप्रकाशिका ३६९

लेति । किंच अश्रुतेव्याप्नोतीतिवानक्षरतीतिवाऽक्षरपक्षस्यव्युत्पत्त्याप्यात्मानेवाक्षरत्वमित्याह आत्मेति । आत्मनःस्वरूपभूतंसुखंव्योप्येवविनाशलक्षणक्षरत्वहीनंचात्मानेवाक्षरत्वमिति
३६४ अथाक्षरात्मनः स्वरूपमतनिरसनेननिरूपयन्नप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिचनिराकरोति नस्थूलमित्यादिना । घटोयथाबिल्वाद्यपेक्षयास्थूलःपर्वताद्यपेक्षयाचसूक्ष्मस्तद्वद्यत्स्थूलःसूक्ष्मंवातद्विलक्षण
मितिपूर्वाद्धार्थः तृणवद्यद्भस्वतालवद्यच्चदीर्घंतद्विलक्षणमित्युत्तराद्धार्थः एवमग्रेपिबोध्यम् ३६५ नलोहितमिति । वन्निहवद्रक्तवर्णाच्चविलक्षणंतथाछायासदृश्यद्रहूमिवत्कृष्णाद्विलक्षणमिति ३६६ त
मालेति । तमालश्यामलतयानैत्ररोधकतमःसदृश्यत्तद्विलक्षणम् गतिवर्जितत्वाद्वायोश्छिद्रवर्जितत्वादाकाशाद्विलक्षणम् ३६७ श्रुतौतेजोव्यावृत्तयेऽसंगपदमित्याशयेनाह नचतेजइति । मूर्त
त्वेनसंसंगहितेजःअक्षरंतुतद्विलक्षणमिति द्वयोरसस्तद्धीनत्वान्नजलम् गंधहीनत्वान्नभूमिरिति ३६८ श्रुतोचक्षुःश्रोत्राभ्यांज्ञानेन्द्रियाणिवाचाचकर्मेन्द्रियाण्युपलक्षितानिनजातत्वादात्मात्मानिर्निपिद्धयतह
त्याशयेनाह नचेति । अस्याक्षरस्यस्वरूपमितिशेषः । अंतःकरणरूपतांनिषेधति नमनइति । श्रुतोतेजःपदेनप्रकाशकतयातत्सदृशीबुद्धिर्विवक्ष्यतेइतिभावः ३६९

मनोबुद्धिभ्यामहंकारश्चित्तोपलक्षितमित्याह । मचाहमिति । तथाक्रियाशक्तिरूपः प्राणोपि नास्वस्वरूपमिति शेषः । तथा मोक्षावधिस्थापित्वेन लोकद्वयगामित्वात्स्थूलशरीरापेक्षया प्रधानमत एवमुखशब्देन श्रुतौ विवक्षितं सूक्ष्मशरीरमपि नास्वेत्यर्थः ३७० अमात्रपदार्थमाह मात्रेति । मीयतेऽद्वितीयोपि मंता आत्मापरिच्छिद्यते जीवेश्वरादिभेदनीयतेऽन्येति व्युत्पत्त्या मात्रानाम अविद्याकारणशरीरं तद्वर्जितमित्यर्थः ३७१ अंतरिति । यदितदांतरमेव स्यात्तदा बाह्यं कः पश्येत्तद्विचबाह्यमेव तदांतरं कः पश्येत्पश्यति चेत्तदक्षरं लोकस्यांतरं बाह्यं वातः सर्वसाक्षित्वादंत बाह्यभावविहीनम् । एतेन त्वंपदलक्ष्यार्थता दर्शिता न तदश्रातीत्यादिना च भौक्तृभोग्यभावरहित्यप्रतिपादनेन तत्पदलक्ष्यार्थता दर्शितेत्याह अभोक्तृत्युत्तराद्धेन ३७२ फलितमाह यथेति । तथा च वस्तुतः सर्वपरिच्छेदहीनमिति भावः ३७३ एवमागमविधया वर्णितमप्यक्षरस्वरूपं यस्य चेत्सिनावतरतितदनुग्रहायां तर्थाभि विषयकाणि लिङ्गानि श्रुत्या दर्शितानि मायोपाधिकैतर्था मिणिपरिचिते ह्यन्तर्यामिलक्षणानामुपलक्षणत्वेनाक्षरमपि परिचितं भवतीत्याशयेन तानि लिङ्गानि दर्शयति । अक्षरस्यास्येति । जगतो व्यवहारप्रवर्तकौ सूर्यचंद्रौ अस्याक्षरस्य प्रशासने आज्ञापां व र्त्ततेनियतप्रवृत्तिकत्वाद्भूत्यवदिति ३७४ एवं चावापृथिव्यावपि गुरुत्वादिसत्त्वेपि पतनादिविरहात्केनचिद्विधुतेनियमेन धारितेव स्वादिवदित्याह द्यावेति ३७५ काल एष इति । तथा ए

नचाहंकारचित्तेस्तो ह्यंतःकरणरूपके ॥ न प्राणो न मुखारूयं च शरीरं सूक्ष्मसंज्ञितम् ३७० मात्रानैव च तस्यास्तिया विद्येति प्रकीर्तिता ॥ मंतरमेकं साय स्मान्मातिमात्राततः स्मृता ३७१ अंतर्बाह्यविहीनं तत्सर्वसाक्षिस्वरूपकम् ॥ अभोक्तृतदभोग्यं च परमात्मस्वरूपभृत् ३७२ यथानभसि मेघौघो विप्रका शेतमोयथा ॥ स्रजिमपौयथाध्यस्तः सर्वमेतत्तथाक्षरे ३७३ अक्षरस्यास्य गार्ग्येतौ प्रवर्तते प्रशासने ॥ सूर्याचंद्रमसौ दीप्तौ जगतोस्य नियामकौ ३७४ द्यावापृथिव्यौ च तथा सर्वभूतविधारिके ॥ विद्युतेतिष्ठतो गार्गि बालकेनैव वाससी ३७५ काल एष तथाद्युग्रो निमेषादिर्महान्प्रभुः ॥ संवत्सरांतो भूतानां हिता हितकरोस्ति हि ३७६ श्वेतेभ्यः पर्वतेभ्यो या जाताः सर्वदिशो गताः ॥ नद्यो नानाविधा गार्गि स्यंदंते सुखदानृणाम् ३७७ ददतो जुह्वतस्तद्वत्स्वधाकारं च कुर्वतः ॥ मनुष्या अमरास्तद्वत्पितरश्च समाश्रिताः ३७८ एवमेतज्जगत्सर्वमक्षरस्य प्रशासने ॥ गार्गितिष्ठति यत्रायमाकाशः स्थित ईरितः ३७९

पप्रसिद्धः कालो निमेषमुहूर्त्तादिसंवत्सरांतरूपो राजनियुक्तौ प्रदेशाधिपसमः सर्वेषां भावानामापुरादिकंपरिगणयन् वर्त्तते यत्तदप्यक्षरस्य प्रशासितुः सत्त्वे लिङ्गमिति शेषः ३७६ श्वेतेभ्य इति । अत्र श्वेतशब्दश्छत्रिणोयांतीत्यत्र छत्रिर्बुद्धवत् श्वेतश्वेतसमुदाये वर्त्तते । तथा च हिमालयादिपर्वतेभ्यः प्रभृता गंगादिनद्यो यांयादिशंप्रतिप्रवृत्तास्तां तां दिशमेव प्रति अद्ययावत्प्रवर्तमानानियताः स्यंदंते यत्तदपि प्रशासितुर्लिङ्गमिति ३७७ ददत इति । ददतोदानं कुर्वतो जनान् मनुष्याः प्रामाणिका अपि यत्सम्यक्प्रशंसापूर्वकमाश्रयंते तदपि प्रशासितुर्लिङ्गमन्यथा द्यूतादिव्यसने पुवृथान्ययं कुर्वत उपेक्षमाणाः शिष्टाः शास्त्रोक्तदानकर्तृनपिकथं न निंदेयुः कथंचाश्रयेयुः यदीश्वरं तत्फलप्रदातारं पश्येयुरिति भावः । एवं जुह्वतो होमोपलक्षितं यागं कुर्वाणान् देवाः समाश्रिताराजानं वृत्तिकां क्षिण्वा श्रिताः अन्यथापि जीवने शक्ता इति शेषः । एवं स्वधाकारं कुर्वतः श्रुतिगतदर्वीपदोपलक्षितदर्वीहोमादिपि यत्कर्मकारिणो जनान्पितरः श्रिताः । तथा च देवपितृणां हन्यकन्याथित्वेन मनु ष्याधीनतारूपहीनवृत्तिभाक्त्वं प्रशासितारं कल्पयतीति भावः । दर्वीहोमो नाम एकया क्रवाक्रियमाणो होमः । यागस्तु याज्यापुरोनुवाक्यासंज्ञकगृह्येन होम इत्यन्यत्र विस्तरः ३७८ फलि तमपि । एवं श्रोत्रकर्मोक्तमकारिण ३७९

विच येन प्रभुणा मदाने सर्वकर्म अंतवदस्त्विति नियमः कृतस्तस्य प्रभोः सत्त्वेन संभावनायुक्तेत्याह वर्त्तेति । एनमक्षरं प्रशासितारं मानता बहुकालं कृता अपि यागादयः क्षयिष्णुफलाभवंतीत्यर्थः ३८०

त्रिंश येनप्रभुणामदज्ञानेसर्वकर्मअंतवदस्त्विति नियमः कृतस्तस्यप्रभोः सत्त्वेनास्तंभावनायुक्तेत्याह वर्येति । एनमक्षरं प्रशासितारमजानता बहुकालं कृता अपियागादयः क्षयिष्णु फलाभर्षतीत्यर्थः ३८०
 एतदज्ञानमेवचक्रपणत्वस्यशोच्यताप्रयोजकस्यलक्षणमित्याह अनेनेति । अनेनपुरुषरूपेणशरीरेणएतदक्षरंज्ञात्वायोमृतःसकौलेयःश्चाकृमियुतस्तद्वत्शोच्यः ३८१ एतद्विज्ञानाद्यामृतोभवतीत्याह
 विज्ञायेति । सएवचक्रहोलंप्रतिवर्णितविद्योब्राह्मणइतिचतुर्थपादार्थः ३८२ नन्वक्षरस्यविज्ञानसाधनजातमपिमुनिनाकृतोक्तमित्याशंकां द्विधासमाधत्ते विज्ञानोपायइतिद्विधाभ्यां । एतस्याक्षरस्य
 विज्ञानोपायभूतकामादिवर्जनरूपं बाल्यं श्रवणरूपं पांडित्यं तथा मननध्यानोभयरूपं मौनं च एतद्विषयं कहोलंप्रत्युक्तमेवगार्ग्यापिचश्रुतिमित्थंमत्वाइत्याशयेनअत्रगार्गीप्रतिबोधनकालेपुनःपुनर्नोक्त्वा
 नितियोजना । यद्यपिभाष्यकारैःपांडित्यबाल्यमौनानिश्रवणमनननिदिध्यासनरूपत्वेनव्याख्यातानिश्रवणानंतरमेवरागादिपरित्यागात्मकंबाल्यसंभवतीत्याशयात् । ग्रंथकृतातुउत्कटविविदि
 पायामपिबाल्यसंभवतीत्याशयेनार्थक्रमेणबाल्यस्यपूर्वनिर्देशोमननस्यचमौनेनिवेशःकृतः । अतएवकहोलंब्राह्मणव्याख्यानेमौनस्वरूपंग्रंथकृतैवमुक्तंस्वयंचावगमस्तस्यतर्कतोऽध्यानतोथवेतिबोध्यम्
 ३८३ शंकायां द्वितीयं समाधानं वदन् बृद्धकुमारीवरवाक्यन्यायेनेहपिसाधनजातमुक्तप्रायमेवेत्याह साक्षात्कारेति । ब्राह्मणो हि ब्रह्मविदुक्तस्तस्य विशेषणं भावप्रत्ययेनाभिधेयं साक्षात्काररूपब्रह्मवि

वर्षपूगान्वहूनेनमज्ञात्वायदिकुर्वते ॥ यागहोमतपोमुख्यंकर्मतत्क्षीयतेक्षणात् ३८० अनेनैवशरीरेणनज्ञात्वायोमृतिं व्रजेत् ॥ सशोच्यः सर्वभूतानांकौलेयः क्रिमि
 युग्यथा ३८१ विज्ञायाक्षरमेतद्योव्रजेदस्माच्छरीरतः ॥ कृतकृत्यश्चलोकेस्मिन्ब्राह्मणो ब्रह्मवित्तमः ३८२ विज्ञानोपायएतस्यंबाल्यंकामादिवर्जनम् ॥ पांडि
 त्यंश्रवणंध्यानंमौनंमननमीरितम् ॥ कहोलंप्रतिमत्वेत्थंपुनरत्रनचोक्तवान् ३८३ साक्षात्कारसमाख्येनब्राह्मण्येनफलेनतत् ॥ अविनाभावसंबंधाद्गार्गीतामुक्तवान्मु
 निः ॥ ब्राह्मणोऽप्याकहोलाययदादावुक्तवान्स्वयम् ८४ यउक्तो गौतमायादौ द्वितीयप्रश्ननिर्णये ॥ अंतर्यामीतदैवतदक्षरं नापरंततः ॥ एतदर्थमपृष्टत्वादुक्त्वा
 न्मुनिसत्तमः ८५ सर्वस्यास्यहितत्साक्षीसर्वैर्दृश्यैर्नगम्यते ॥ जीवोपिनपरस्तस्मादस्ति कुड्याद्वदोयथा ८६ एतस्मिन्नक्षरे गार्गिसदाकाशः प्रतिष्ठितः ॥ आत्मा
 वरणरूपोऽयं विक्षेपस्यास्य कारणम् ३८७

द्यात्मकं फलमेव ब्राह्मण्यं फलस्य च साधनजातेनाविनाभावो व्याप्य व्यापकभाव रूपः संबन्धो वर्तते एवातो यथा काचिद्बृद्धा कुमारीवरं ब्रूहीति तं द्विणोक्ता सुतामंकां स्यपात्र्याक्षीरं भुंजीरति विचनभंग्या सर्वमि
 ष्टजातं वृत्तवती तथा ब्राह्मण्यस्य फलस्योक्तयामुनिस्तत्साधनजातमपि गार्गीप्रत्युक्तवान् । यत्कहोलायादौ पूर्वमुक्तवानित्यर्थः । एतेन दशमकंडिकांतं यावद्व्याख्यातम् ३८४ अथैकादश्याः कंडिकाया
 अर्थं त्रिभिः संगृह्यन्तत्र जायमानां शंकां नन्वेतर्थाभिब्राह्मणांतगतवाक्यसमानाकारं वाक्यमपृष्टेनापि मुनिना कथमुक्तमित्याकारांवारयति यउक्तइति । शुद्धात्मा अक्षरमित्युच्यते स एव मायोपाधिः
 सृष्टिस्थिति संहति नियमनप्रवेशान्कुर्येन्नंतर्यामीत्युच्यते । एतदर्थं सूचनाय पुनरुक्तिरित्यर्थः । सूत्रप्रश्लेषे सा अंतर्यामीप्रश्रस्यद्वितीयत्वम् ३८५ सर्वस्येति । स्वयंचक्षुराय विषयोपि सर्वसाक्षीति
 विज्ञात्रान्तभागस्यार्थः । नाग्यदत्तोऽस्ति द्रष्टृ इत्यादिग्रंथेन च द्रष्टृश्रोत्रादिरूपतया प्रसिद्धस्य जीवस्वरूपस्य ततो मेदो निराकृत इति भावः । कुड्याद्वदो यथा परोभिन्नस्तथा जीवोऽस्मान्भिन्न इति दृष्टांतार्थः
 ३८६ एतस्मिन्निति । अयं साक्षिप्रत्यक्षसिद्धात्मा वरणरूप आकाशः अस्य स्थूलसूक्ष्मात्मकस्य विक्षेपस्य यः कारणं स उक्तेऽक्षरे प्रतिष्ठित इति संबंधः ३८७

द्वादश्याः कंडिकाया अर्थमुपबृंहयति श्रुत्वेति त्रयास्त्रिंशच्छ्लोकैः । याज्ञवल्क्यरूपाद्धनाधनात्मेघादुत्थितं वाक्यरूपममृतं कर्णयोर्दीवाग्नेः संतापस्यहारकमत एवाद्भुतं श्रुत्वा श्रोत्रपुटेन गृहीत्वा गार्गी प्रसन्ना विप्रानिदमाहेति द्वयोरन्वयः ३८८ । ३८९ गार्गी वाक्यमभिनयति ब्राह्मणा इत्यादिना । हे ब्राह्मणा इदं मे वचनं शृणुत कीदृशं पक्षपातहीनं आत्ममनोगतं च आत्मीयमनसि आलोचनरूपेण स्थितं इदं किं यत्सभामध्ये वक्ष्यामीति ३९० याज्ञवल्क्य एव पुरुष इति वक्तुं तत्त्वज्ञानहीनत्वेनेतरां निदति पुरुषा इति । यद्यपि बहवो बहुविधाः पुरुषा दृष्टास्तथापि याज्ञवल्क्यसमो न दृष्ट इति वक्ष्यमाणेन संबंधः । तथाहि केचिदवलमासादवहुरतो रमणीया अपित मोतिशया जडा एव दृष्टाः तथा केचिदधुरंधरैर्भारवाहकैर्वृषभादिभिः समाः बाह्यशास्त्रार्थस्य स्वयमनुपयोगात् । केचित्तु गुकसारिका दिवद्वाचा परचित्ता रित्वेपि स्वभाषितस्यार्थमजानाना दृष्टा इति ३९१ केचिदिति । केचित्पद्मदलाक्षा अपि अंधा दृष्टा वस्तुतत्वादर्शनात् । केचिद्रमणीयदर्शना अपि चित्रलिखितवत्कार्याक्षमा एवेति ३९२ दृष्टाः केचिदिति । केचित्तु लोकदृष्ट्या महाभागाः सदसि सदुपदेशकत्वात् सहसा आपातमाह्लादकारिणोऽपि रहस्यसदुपदेशकत्वादुदकैर्परिणामे दुःखबीजभूता दृष्टाः अत एव कुपथ्यभोजनसमा इत्यर्थः ३९३ व्याघ्रेणेति । केचिद्याघ्रवत्पराभिभवपराः केचिच्चमदिरामचक्रपिवदति च पलाभज्ञानरूपमदिरापानमत्तत्वादृष्टा इति ३९४ कामेति । केचित्कामस्य शत्रोर्विशंगत दृष्टाः केचिक्रोधस्य केचिन्मोहस्येति येषि शास्त्रो

श्रुत्वेदमदुतं गार्गी याज्ञवल्क्याद्धनाधनात् ॥ वाक्यामृतं तदा कर्णदावाग्निपरिहारकत् ३८८ आनंदपूर्णनयनासमुत्थिततनूरुहा ॥ प्रसन्नमानसा विप्रानिदमाह रूपान्विता ३८९ ब्राह्मणाः शृणुते दं मे पक्षपातविवर्जितम् ॥ वचनं यत्सभामध्ये वक्ष्याम्यात्ममनोगतम् ३९० पुरुषा बहवो दृष्टाः प्रासादा धवला इव ॥ धुरंधरसमाः केचित् केचिच्छुकनिभाननाः ३९१ केचित्पद्मपलाशाक्षा अंधैर्हि सदृशास्तथा ॥ नेत्राभिरामा अपरे चित्रेषु लिखिता यथा ३९२ दृष्टाः केचिन्महाभागाः सहसा ह्लादकारिणः ॥ उदकैर्दुःखबीजानि कुपथ्याशनसन्निभाः ९३ व्याघ्रेण सदृशाः केचित् केचिन्मर्कटसन्निभाः ॥ अज्ञानमदिरापानविमूढा धिषणास्तथा ९४ कामक्रोधादिशत्रूणां केचित् तत्र विशंगताः ॥ त्रैवर्णिकाः सुरास्तद्वद्वेदवेदांगपारगाः ९५ स्वप्ने जागरणे चैषां विषम्यं नावलोकितम् ॥ आदावं ते सदा जंतुरज्ञानेन समावृतः ॥ मध्ये त्रैवर्णिकानां स्याद्देवानामपि बोधनम् ९६ विदुषां पदवाक्यादिसप्रमाणतया क्वचित् ॥ क्वचिदुद्धिर्विद्वद्भैरवात्मविषये क्वचित् ३९७

कमृतिशालित्वेन सुरादेवा इति द्वयाह्वे प्राजापत्या इति श्रुत्वनुसारित्वेन प्रसिद्धवेदवेदांगपारगास्तेपि त्रैवर्णिकाः सत्त्वादिगुणत्रयप्रयुक्तरागशालिन एव दृष्टाः न तु गुणातीतत्वं कुत्रचिदुद्धृष्टमिति भावः । अत एव भगवतोक्तं । 'न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः । सर्वं प्रकृतिर्जेर्मुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः' इति ३९५ उक्तार्थे त्रिगुणाज्ञाननिद्राया अनुत्थानं हेतुतया ह स्वप्ने इति । यत एषां सुराणां स्वप्नादाविति । यतो यं जंतुरादौ पूर्वजन्मनो वा जागरणादज्ञाननिद्राया वृतः प्रसिद्धः अंतर्गतयो रतत्र च प्रसिद्धः तथा सदाऽऽवृत्ते ज्ञेय इति शेषः । यतस्त्रैवर्णिकानां देवानामुक्तलक्षणानां पदो धनं तत्पदार्थविषयको बोधः क्षीप्यज्ञाननिद्रायामध्यम एव स्यान्न त्वंते लौकिकप्रमाणैर्हि मूलाज्ञानस्याभिभवमात्रक्रियतेन तच्छेद इति सिद्धांतस्य प्रतिष्ठितत्वादिति भावः ३९६ उक्तार्थे हेतुतया तेषां सर्वाधिष्ठातृः स हि तत्तया क्वचित् क्वचिद्विषये बुद्धिर्विद्वद्भैरवात्मा इति यावत् तद्वद्विद्वद्विस्तरपरवान् इति शेषः ३९७

आत्मन इति । आत्मशास्त्रे येषां ज्ञानं दृष्टं तदपि मायोऽसमग्रं दृष्टं समग्रत्वेपि प्रतिबंधकवशात् कार्यमूलाज्ञानोच्छेदकं कर्तुं मस्येष्टमिति प्रथमं । ३९८ समग्रत्वेपि ज्ञानरूपकार्यो र्भिमतिबंधकस्वरूपं सदृष्टांतं

आत्मन इति । आत्मशास्त्रे येषां ज्ञानं दृष्टं तदधिप्रायोऽसमग्रं दृष्टं समग्रत्वे पि प्रसिद्धं च कवशात्कार्यं मूलज्ञानोच्छेदरूपं कर्तुं मसं दृष्टमित्यर्थः ३९८ समग्रत्वे पि ज्ञानरूपकार्योऽभिप्रतिबंधकस्वरूपं सदृष्टं निरूपयति यथा भ्रष्टा इत्यादिना । यथा भ्रिंसंयोगरूपप्रतिबंधकवशाद्गतशक्तयोऽपानाबीजानि फलं जनयितुं शक्ता एव कामक्रोधादिप्रतिबंधकसमानाधिकरणं ज्ञानमपि न फलदमित्यर्थः ३९९ कामाद्यपेक्षया पि प्रतिबंधकतायामहं करोऽग्रगण्य इत्याह अहंकार इति । संसार एव कारागृहं जीवानां बंधनालयस्तस्य विधारणे ततः प्रतिबंधे हेतुभूतो मूलस्तंभरूपोऽहंकारो मत्ततस्तत्तमाश्रित्य परे कोणस्तं भादिभूताः कामक्रोधादयो भ्रता इति ४०० उक्तं स्फुटयति मूलेति । स्पष्टम् ४०१ अहंकारस्य सर्वत्रानुगमं समवेतविप्रोदाहरणेनाह न पश्यामीति । अहंकारः सर्वजंतुप्रतिष्ठितः यत एते विप्राः कामादीनां मध्ये एकेन द्वाभ्यां बहुभिर्दोषैर्हीना अप्यहंकारविवाजितान दृश्यंते इत्यर्थः ४०२ अहंकारस्य परमदोषतां विशदयन् मित्राकारशत्रुवदयमनिष्टं कुर्वन्नपि न लक्ष्यत इत्याह कामाद्या इति । हे विप्राः कामादीनां शत्रुत्वं शास्त्रतो वा अन्वयव्यतिरेकसहकृतस्वानुभवाद्वा विदितं परीक्षितमपि प्रायो भवति अहंकारस्य शत्रुत्वं तथीतशास्त्रैरपि न ज्ञायते तेष्वाप्यहंकारदर्शनादित्यर्थः ४०३

इदानीमिदमाश्रयं पश्यतेत्याह मांसजाभ्यामिति द्वाभ्याम् । न च क्षुप्राश्रयतेनापिवाचा इत्यादि श्रुतेः समानार्थ्येदिति वाक्यम् इति किं असौ पुरुषो मांसनेत्राभ्यां न दृश्यते इति तदिदानीं सत्यमिव असत्यतां भ्रांतिगोचरतामपि स्पृशति स्थितम् यतो ह मांसजनेत्राभ्यामेनं याज्ञवल्क्यं पुरुषं पश्यामीति द्वयोः संबंधः वस्तुतस्तु श्रुतिवाक्यं सत्यमेव मांसनेत्रैर्भवद्भिरेतत्त्वाददर्शनात् प्रत्यभिज्ञायामतीतां शग्रहणे संस्कारस्येव एतत्तत्त्वदर्शने मदीयशास्त्रांतरानुभवयोरेव व्यापारात् शास्त्रांतरानुभवमांसनेत्राणां त्रयाणामेकलोलीभावविवक्षयानेन दृश्यतां भिद्यमानेष्वविरोधादिति भावः ४१० । ४११ एतत्संबन्धिनः सर्वकृतार्था इत्याह धन्य इति ४१२ तस्मादेतत्साम्यमन्यत्र नास्तीत्याह नानेनेति । स्पष्टम् ४१३ तस्मात्क्षीरोदधिसमेचंदनसमेचास्मिन् विवादरूपं मथनं माकुरुतेत्याह माकुरुमिति ४१४ अतिमथने कृते यथा क्षीराव्वे विपंचं दनाच्च वह्निर्जायते तद्भवतां विनाशकः शापो मास्माज्जायतामिति त्याह कालकूटमिति ४१५ तर्हि किं कुर्म इत्याकांक्षायां माह अहंकारमिति स्पष्टम् ४१६ एतस्य नमस्कारेणाचने सर्वाभीष्टसिद्धिस्तस्मादात्मज्ञं ह्यत्रैव दूतिकां मइत्याथर्वणश्रुतेरिति वक्तुं प्रस्तुतविचारारंभजनितदुष्कृतस्य प्रायश्चित्तमप्येतन्नमस्क्रियैवेत्याह उपक्रांत इति पादो नत्रि

मांसजाभ्यां ननेत्राभ्यां शक्योऽसौ द्रष्टुमंजसा ॥ इति वाक्यं श्रुतेर्यत्तन्मन्ये सत्यमिव स्थितम् ४१० आभ्यामेव च नेत्राभ्यां पश्यामि पुरतः स्थितम् ॥ पुरुषं याज्ञवल्क्याख्यमेनं वाजसनेयकम् ४११ धन्योऽस्य जनकस्तद्ब्रह्म न नीचवसुंधरा ॥ राजा हंचतथा त्रिप्राः सभाचानेन मंडिता ४१२ नानेन सदृशः कश्चिदासीदस्ति भविष्यति ॥ पुमान्जगति विप्रेन्द्राजं तुरन्यः कथं भवेत् ४१३ मालद्वं मथनं विप्राः शीतलेचंदनोपमे ॥ क्षीरोदधौ याज्ञवल्क्ये ह्यस्मिन् वाजसनेयके ४१४ कालकूटं विषं माभूद्वह्निर्वाविश्वदाहकः ॥ क्षीरोदधिसमादस्मान्मुनीनां शिखरिचंदनात् ४१५ अहंकारं ततो विप्रालोकद्वयविनाशनम् ॥ परित्यज्य सभामध्ये नमस्कुर्वन्त्वमुंगुरुम् ४१६ उपक्रांतो विवादो यं वृथा स्माभिरबोधतः ॥ याज्ञवल्क्येन विज्ञानवादिनां ते सुदुःखदः ४१७ उल्लङ्घनार्थं मस्माभिः पदास्पृष्टो मुनीश्वरः ॥ ज्ञानवारां निधितस्तस्य मुक्तिः पापस्य भो द्विजाः ४१८ एतस्मै याज्ञवल्क्याय सततं यानमस्क्रिया ॥ विद्यते न पराकाचिदिहामुत्र सुखप्रदा ४१९ ब्रह्मोद्यं ब्राह्मणनैनं कदाचित्कोपि जेष्यति ॥ किमु युष्मासु विप्रेन्द्रादेवैरप्येष दुर्जयः ४२० इत्युक्त्वा वनताभूत्वा गार्गीवाचकवीतदा ॥ याज्ञवल्क्याय मुनये प्रश्नादुपररामह ४२१ गार्गीवाक्यपयः पीतं सर्वैस्तैर्ब्राह्मणोत्तमैः ॥ प्रणेमुः शिरसा केचिन्मसान्ये परे गिरा ४२२

भिः श्लोकैः । उपक्रांतः प्रारब्धः विज्ञानवादिना विज्ञानेन वस्तुतत्त्वापरोक्षेण साधनभूतेन वादकर्त्रा याज्ञवल्क्येन सह अस्माभिः परोक्षज्ञैः लोकेऽपि परोक्षापरोक्षदर्शिनो विवादो नुचितत्वेन प्रसिद्ध इति भावः । अंतर्परिणामे ४१७ उल्लङ्घनार्थमिति । अयं मुनिर्ज्ञानसिंधुरस्माभिः प्रतिवादिभिर्ब्रह्मणार्थपदास्पृष्टः पदास्पृष्टमिव वादित्वं नीतस्तत्प्रयुक्तपापस्य मुक्तिः प्रायश्चित्तभूता एतत्प्रीत्यर्थं नमस्क्रियैवेति द्वयोः संबंधः कीदृशी नमस्क्रिया आथर्वणश्रुतेर्लोकद्वयहितावहेति ४१८ । ४१९ एतज्जयां शांतदूरतः परिहर्ष्यमित्याह ब्रह्मोद्यमिति । व्याख्यातप्रायम् ४२० अष्टमब्राह्मणार्थे मुपसंहरति इत्युक्तेति । याज्ञवल्क्याय तं प्रीणयितुम् ४२१ अथ नवमब्राह्मणस्योक्तात्मनो विभूतिरुपापनपूर्वकं स्वरूपनिर्धारणपरस्यार्थं मध्यायांतं यावद्भूतेन निरूपयन् वक्ष्यमाणोपयोमायविदग्धस्य दैरात्म्यं तावत्प्रपंचयति गार्गीवाक्यपय इत्याद्यष्टवार्तिशब्दोक्तैः । ततो गार्गीवाक्यरूपं पयः क्षीरं सर्वदिग्जैः श्रोत्रपात्रैः पीतं तेन विमुक्ता अहंकाररूपं च विकाराः संतो याज्ञवल्क्याय सा शिरः पीतं सर्वैस्तैर्ब्राह्मणोत्तमैः सेतुमिदम्याद्यष्टवार्तिशब्दोक्तैः । यतः कालेन तं निदिधौ स एव नापि यैस्तैः समतिरिति द्योतयति ४२२

४२३ विविधाभिरिति । नक्षत्रं मुचक्रमां व्यर्थं बोधकं येषां तैस्तज्ज्योतिर्विदः कालांतरं भाविनीं दशमालोक्य विविधया याज्ञवल्क्याय साभिर्द्वयोर्भविष्यतीति योगार्थं मनसि निधाय विदग्धवद्वत्तत्त्वात्

४२३ विविधाभिरिति । नक्षत्रसूचकं भावार्थबोधकं यथा तैत्तिरीयसंहितायां त्रिंशत्तारकाः कालांतरं भाविनीं दशमालोच्य विविधया ज्ञवल्क्या सुपाभिर्दग्धो भविष्यतीति योगार्थमनासि निषाया विदग्ध इति तत्स्थनाम
चक्रुः कीदृशं नाम रूढ्या समुदायशतयापांडित्यस्य नैपुण्यस्य प्रकाशकत्वेन मातापित्रोः सुखप्रदमिति द्वयोरर्थः ४२४ । ४२५ असंभवति रूढयर्थे योगार्थप्रसरो भुव इति न्यायेनापितत्र योगार्थो ग्रा
ह्यः हितकरस्यापि गार्गीवचनस्य शाकल्ये प्रतिकूलता दर्शनेन नैपुण्याभावनिश्चयादित्याशयेनाह पय इति । गार्ग्यावचनं विदग्धस्य तथैव कोपविषस्य वृद्धि कृतवदित्युत्तरार्द्धान्वयः ४२६ योगार्थ
स्य संभवोऽस्तीत्याह आदित्यादिति । द्विजः शाकल्यः ४२७ असूयामभिनयति आदित्याद्याज्ञेति द्वाभ्यां । शुक्लयजुरादित्याद्याज्ञवल्क्यः प्राप्त इति वचोपदायं विदग्धः शृणोति तदा तं याज्ञवल्क्य
मुद्दिश्य वक्तुं जनान् प्रति इत्येवमादिकठिनं वच उपहसन् भाषते । इति किं एष याज्ञवल्क्यः सोमार्चं द्रमसोरक्तवर्णं मथर्ववेदकांडं प्राप्तवानिति । आदिपदेन हरितमृकांडं भौमादित्यादिग्रह इति द्वयोरर्थः
४२८ । ४२९ अवज्ञयेति । असूयामसहद्विलोकैर्विवादाय प्रेरितोऽप्यवज्ञयामत्समीनास्तीत्याभिधानप्रयोजिकया याज्ञवल्क्येन विवादायापि नायातीति ४३० स्पर्द्धया तु सदा दह्यत इत्याह अर्जु

याज्ञवल्क्याय मुनये ब्रह्मोद्याय महात्मने ॥ विहायैकं विदग्धाख्यं शाकल्यं कालमोहितम् २३ विविधाभिरसूयाभिर्याज्ञवल्क्यस्य कालतः ॥ दग्धो भविष्यतीत्येवं ज्ञात्वा
नक्षत्रसूचकाः ४२४ विदग्ध इति तस्यैतन्नामचक्रमुर्महाधियः ॥ रूढ्यापांडित्यकथनं पित्रोः सुखकरं तदा २५ पयो यथा भुजंगानां विषमृद्धिं प्रयच्छति ॥ कृतवद्
चनं गार्ग्या विदग्धस्य तथैव हि ४२६ आदित्यात् प्राप्तविद्योऽयं याज्ञवल्क्यो यदा श्रुतः ॥ असूयया तदा रभ्यदग्धो विविधया द्विजः ४२७ आदित्याद्याज्ञवल्क्योऽयं शु
क्लयजुराप्तवान् ॥ एवं प्रसंगतो वाक्यं विदग्धश्चेच्छृणोत्ययम् ४२८ तदा तं भाषते विप्रो वचनं कर्णकर्कशम् ॥ रक्तमाथर्वणं सोमात्कांडमेष समाप्तवान् ॥ इत्येवमा
दिकठिनं भाषते हर्निशं जनान् ४२९ अवज्ञयानचायाति विवादायापि कुत्रचित् ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना सूर्यशिष्येण धीमता ४३० अर्जुनाय यथा कर्णः शक्राय न
मुचिर्यथा ॥ विदग्धो याज्ञवल्क्याय तथा संस्पृष्टे तसदा ४३१ याज्ञवल्क्येन हियदाहता गावः समागतः ॥ विदग्धः स्मयमानः संस्तदा तत्र व्यवस्थितः ४३२
इत्थं विचार्य मतिमानहोसाहसमस्य किम् ॥ ब्राह्मणानां परोक्षं यदेष एवं विडम्बनम् ॥ कुरुते कर्मणस्तस्य फलमेतत्समागतम् ४३३ लोके यज्जीवनं पूर्वमस्या
सीत्तद्गतं खलु ॥ अस्माभिरप्यवज्ञातो जीवताद्गंडवद्विजः ४३४ तदप्ययं न जानाति रूपं पापविमोहितः ॥ एकस्यापि पुरःशक्तः स्थातुं नायं कथंचन ॥ बालस्या
पि च विप्रस्य कथमेवां महात्मनाम् ४३५

नायेति । नमुचिर्दानवः ४३१ नन्वीर्ष्याकुलेन विदग्धेन जनकसभायां प्रथममेव कुतो न पृष्ठमिति शंकां वा रयति याज्ञवल्क्येन हीति पंचभिः । यदा याज्ञवल्क्येन गावो हतास्तदा तत्र समागतोऽपि वि
दग्ध इत्थं विचार्य स्मयमानो मंदहसन् व्यवस्थितः इत्थं कथं अहोऽस्य याज्ञवल्क्यगावाहरणरूपं साहसमविमृश्यकृतिः किंतु यदनेन ब्राह्मणानां परोक्षे आदित्यशिष्यतादिविडम्बनरूपं पापं कृतं तस्य फल
मेतत्साहसप्रवृत्तिरूपेणागतमिति द्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ लोके इति । यदस्याययावलोके जीवनमासीत्तदधुना गतं समाप्तमिति ज्ञायत इति शेषः यतोऽस्माभिरपि शब्दादप्येव द्विजैरिति बुद्ध्योपे
क्षितोऽजीवत् इति किं अप्यद्विजो विडम्बनपरो भंडवजीवतादिति ४३४ ब्राह्मणानां पुरतस्तु विडम्बनं निर्वहति यथा भास्वतः पुरतो नीहार इत्याशयेनाह तदपीति । तत्प्रसिद्धं ब्राह्मणानां रूपं नीहा
रधियोऽद्यादित्यस्य स मेषयाज्ञवल्क्यो न जानाति यतः पापमोहितः अन्यथा येषां मध्ये एकस्य बालस्यापि तेज इन्द्रेणाप्यसह्यतेषां पुरतः कथमेवं कुर्यादित्यर्थः ४३५

इत्यादीति स्पष्टम् ४३६ ब्रह्मकल्पानिति । यदातुब्रह्मणासमाभ्युपयोजितादृष्टास्तथागार्याः प्रणतियाज्ञवल्क्येदृष्टातदापादाहतसर्ववत्कोपाकुलोभृकुटीकुटिलललाटीनिःश्वसंश्चविदग्धोदेवंमनसाधिगदेवमित्येवंनिदितवान्मृतपुत्रकवदितिद्वयोः संबंधः भृकुटीतिशब्दोयद्यपिपाणिनीयेनसिद्धचित्तितथापिचंडीपाठेभगवद्यासप्रयुक्तत्वात्साधुः । अतएवोक्तंमल्लिनाथेन 'यान्युजहारमहिशाद्यासोव्याकरणार्णवात् । तानिर्किंपदरत्नानिमांतिपाणिनिगोष्पदे' इति ४३७ । ४३८ किंच इत्येवंचितितवानित्याह अधीतस्येति । अध्ययनादिबलान्भूमिभूयदेवबलमेवोत्कृष्टत्वाद्वलपदंभजेतइत्यर्थः ४३९ नूनमिति । निमेषादिरूपःकालःसर्वहरःसर्वेषामन्यथाभावकारकोदुरत्ययोदुःखेनात्येतुमुलंघयितुंशक्यश्चेत्येतदितिहासेप्रसिद्धंवचोयसत्यंजातमिति ४४० देवबलस्योत्कृष्टत्वेकालस्यदुरत्ययत्वेचेहेतुमाह ब्रह्मणेति । यतइमेविप्राब्रह्मणासमाअपिकेनचिदप्रसिद्धेनदुर्धियायाज्ञवल्क्येनजिताः यथापाखंडिनागुरुहीनाविप्रबालाजीयेरन्निति ४४१

इत्यादिवहुधाविप्रःशाकल्योमनसास्वयम् ॥ विचार्यासीत्पुरातूष्णीगर्वपर्वतमाश्रितः ४३६ ब्रह्मकल्पान्मुनीन्दृष्ट्वाजितान्गार्याश्चसनतिम् ॥ कोपाकुलितनेत्रः सन्पादाहतइवोरगः ४३७ भृकुटीकुटिलंकृत्वालुलाटंनिःश्वसन्मुहुः ॥ मनसागर्हयामासदैवंमृतसुतोयथा ४३८ अधीतस्यबलनैवनकुलस्यबलंतथा ॥ मंत्रादेर्नवलंज्ञेयमहोदैवबलंबलम् ४३९ नूनंसत्यंवचोजातंलोकानामैतिहासिकम् ॥ निमेषादिःसर्वहरःकालएषदुरत्ययः ४४० ब्रह्मणासदृशाविप्रादुर्धियाकेनचिज्जिताः ॥ पाखंडिनायथाविप्रबालकागुरुवार्जिताः ४४१ भवतीहसदानूनमवश्यंभवितव्यता ॥ उपायानांसहस्राण्यस्यनास्तिप्रतिक्रिया ४४२ कृपणोयाज्ञवल्क्योयमेषवाजसनेयकः ॥ कचकेमेहसर्वज्ञाब्रह्मकल्पामुनीश्वराः ४४३ ममैवयशस्तेषाथकालएषसमागतः ॥ पूर्वाभिर्जितवानेषजेष्याम्येनमहंद्विजम् ४४४ इत्यादिमनसाभूयश्चित्तयित्वाद्विजोत्तमः ॥ विदग्धःप्रष्टुमारेभेयाज्ञवल्क्यंमुनीश्वरम् ४४५ गार्याभाव्यर्थविज्ञानवत्यायत्कीर्तितंहितम् ॥ तिरस्कृत्यप्रवृत्तस्तदनयासहितंधिया ४४६ इयंकुमारीयुवतिर्ब्राह्मणानां गृहाद्वहिः ॥ निर्गतास्वैरिणीनित्यंमुष्करेपुष्टतरुपृहा ४४७ सदाचाराइमेसर्वेसभास्थायेद्विजोत्तमाः ॥ इमान्ग्रांनचेक्षंतेतस्यांकुर्युःस्पृहांकुतः ४४८ स्नानशौचरतानित्यंजटाश्मश्रुविधारिणः ॥ तापसाधमनीव्याप्तदेहावृद्धसमाद्विजाः ४४९ विटवेषोयुवास्निग्धोमुष्करो देहपोषकः ॥ वेदविप्रावकोभंडोयाज्ञवल्क्योतिका मुकः ॥ योनिर्वक्रंस्तनौह्यस्यावीक्षतेपापचक्षुषा ४५०

भवतीति । भवितव्यतेतिभवितृप्रधानोनिर्देशः तथाचपद्भित्त्वंतदवश्यंभवतीतिसंबंधः । यस्यभवितव्यस्यउपायसहस्रमपिप्रतिक्रियाप्रतिरोधसाधनंनास्तीत्यर्थः ४४२ याज्ञवल्क्यजयस्यभवितव्यताऽभावेकास्यजययोग्यतेत्याह कृपणइति । इइतिखेदे कृपणोयाज्ञवल्क्यःकइमेसर्वज्ञामुनयश्चेति ४४३ ममैवेति । अथवाममैवयशोवर्द्धयितुमेषकालोयद्येनंसर्वजेतारंजयेयमिति ४४४ इत्यादीति स्पष्टम् ४४५ गार्येति । भाविनमर्थविज्ञानंत्यागार्यायाद्धितंकीर्तितंदनयावक्ष्यमाणयाधियासहितंसंयुक्तंयथाभवतितथातिरस्कृत्यप्रवृत्तइत्यन्वयः ४४६ गार्येविपयांविदग्धस्यदुर्भावनामभिनयति इयमित्यादिना । मुष्करेपुमशस्तांडवस्तुका मुकेण्वितियावत् सस्पृहा । ऊपशुषिमुष्कमधोरइतिरप्रत्ययः ४४७ एतेमुनयस्वेतत्स्पृहणीयानभवतीत्याह सदाचाराइतिहास्यां स्पष्टे ४४८ । ४४९ याज्ञवल्क्यस्तुतयेत्याह विटेति । विटःपिङ्गः 'विटस्तुमुखेत्स्वद्विरेलवणेपिङ्गे' इतिदेमचंद्रः । विप्रावकोऽन्यथाकर्ता हियतः ४५०

आगतस्येति । अत्ययाज्ञवल्क्यस्यसंसर्गसमागतास्योभयत्रराजनिजनैकागार्यावसंस्तोदृष्टिपश्यामइत्यन्वयः ४५१ अन्वेत्वीहशानभवतीत्याह गुर्विति ४५२ हेमेति । मुखार्णोयो

आगतस्योति । अस्य याज्ञवल्क्यस्य सदैव सभा आगतस्यो मयत्रा राजभिर्जनैः कार्याचरसंस्तौतुं दृष्टव्यमस्ति न्ययः ४५१ अन्वेत्वीदृशान भवन्तीत्याह गुर्विति ४५२ हेमेति । सुवर्णार्थं यो
 धिदर्थं च सभा आगतः ४५३ स्वसमानजातीयं सर्वं परिचिनोतीत्याह स्वैरिणीति । स्वैरिणी न्ययमभिवारिणी तां स्वैरिणीं स्वैरी पुरुषो वेति पुनः शब्दोऽप्यर्थः । तत्र हेतु रनुभूतमिति ४५४ अनुभू
 तस्य परिचये दृष्टांतमाह जले इति । गतागतं गमनागमनशालिनं मीनं । गार्ग्यपि स्वैरिण्येवेत्याह बाल्यादिति ४५५ स्वैरिणी त्वेकुलांगना चरितव्यतिरेकं हेतु करोति भर्तारमिति द्वाभ्यां । कुल
 स्त्रियो भर्त्रादीन् विहाय वेश्मनो देहल्या अतिक्रमन कुर्वीति । इयंतु स्त्री सती पुरुषा न्वीक्षमाणा लोकत्रयं चरतीति द्वयोरन्यः ४५६ । ४५७ अनायास्वसमो याज्ञवल्क्य एव दृष्ट इति वक्तुमाह अस्मिन्निति ।
 ते एते स्वैरिणः पुरुषास्तेतायुगे कलिवन्नवसंतेयतो वर्णाश्रमधर्मरहितो न कोऽप्यस्तीति ४५८ गृहिण इति । यतः पुत्रकामा गृहिणोऽपि कृतावेव निजान् दारान् व्रजन्तीत्यन्यः ४५९ ऊर्ध्वेति । परे गृहस्थभि

आगतस्यास्य पश्याम उभयत्र व्यवस्थिताम् ॥ दृशं राजनि वामोरौ वाचक्रव्यां च संसदम् ४५१ गुरुपादार्चनपराः शिक्षिता ब्राह्मणाः परे ॥ वर्तते शतशः सर्वे नासाय
 न्यस्तलोचनाः ५२ हेमयोषित्कृते तेन सभायामागतो धमः ॥ याज्ञवल्क्यो न विद्यायाः प्रकाशार्थं समागतः ५३ स्वैरिणी स्वैरिणं वेति तां स्वैरी स्वैरिणीं पुनः ॥ अनु
 भूतं हि जानाति सर्वः सर्वं न चेतत् ४५४ जले यद् द्विजानाति मस्यो मीनं गतागतम् ॥ बाल्यादारभ्य गार्गीयं स्वैरिणी कामचारिणी ४५५ भर्तारं तनयं वा पिभ्रातरं
 वा सहोदरम् ॥ मातुलं श्वशुरं वा स्वं सार्धं बाललनां पराम् ४५६ हित्वानातिक्रमं कुर्युर्देहल्या वेश्मनः सदा ॥ कुलस्त्रियः स्त्रीयं त्वेकायाति लोकत्रयं वधूः ॥ स्वैरिणः
 पुरुषां लोके वीक्ष्यमाणा ततस्ततः ३५७ अस्मिन्नेतायुगे नैते वर्तन्ते यथा कलौ ॥ अनाश्रमीना वर्णा स्यात्कोऽपि कुत्रापि भूतले ४५८ गृहिणः पुत्रकामास्तेऽतौ दा
 रा विजानपि ॥ व्रजन्ति ते पुनैवाशागमने परयोषितः ४५९ ऊर्ध्वरेतस्तयानैव व्रजन्त्याश्रमिणो परे ॥ अंत्यजा अपि दारान् स्वान् हित्वानेच्छन्ति योषितम् ॥ त्रेतायुगे
 न्यललनामिच्छेयुः किं परे जनाः ४६० देवाद्यामानवीमेतान् स्पृशन्ति कथंचन ॥ पशवो नैव गच्छन्ति विजातीयां वधूं क्वचित् ४६१ इयं कामातुरा नित्यं न ग्राभूत्वा
 पुरःस्थिता ॥ पुरुषाणां भिमे सर्व ईक्षन्ते तान् कर्हि चित् ४६२ पापमेकममुं हित्वा कलिजातसमं नरम् ॥ मुष्करं याज्ञवल्क्यारुख्यं युवानं नटवस्थितम् ४६३ निरी
 क्ष्यैनं दुरात्मानं स्वैरीणं स्वैरिणी स्वयम् ॥ ब्रह्मविद्याजतस्त्वेन मेकांते गंतुमुद्यता ॥ स्वैरिणीमतमास्थाय कुरुते पादवंदनम् ४६४ ब्राह्मणानां तथाराज्ञः पश्यतां सर्व
 देहिनाम् ॥ अहं व्यभिचरिष्यामि प्रच्छाद्येति व्यवस्थिता ४६५ स्तुतिमस्य करोत्येषा भूयो भूयो द्विजन्मनाम् ॥ पुरतस्तेपि सभ्रांताः स्वैरिण्या वाक्यमोहिताः
 ४६६ धर्मात्मनां पुरोगंताराजाप्येष विमोहितः ॥ स्वैरिणे स्वैरिणी वाक्यमद्यन्नमस्कुरुते स्वयम् ४६७

ज्ञायाश्रमिण ऊर्ध्वरेतस एव अंत्यजाः श्वपचाः परे उत्कृष्टाः ४६ देवाद्या इति । स्पष्टम् ४६१ इयमिति । पुरुषाणां पुरःस्थिता तामिमे सभ्याः सर्वे याज्ञवल्क्यं कलियुगजातसमं विनानेक्षन्त इति
 द्वयोः संबन्धः ४६२ । ४६३ निरीक्ष्यैनमिति । एवं स्वैरिणं निरीक्ष्य इयमेकांते गंतुमुद्यता स्वैरिणीनां मतं कौशलमास्थायास्य पादवंदनं कुरुते ब्रह्मविद्याजतः अयं ब्रह्मविदिति प्रख्यापनव्याजेनेत्यर्थः ४६४
 ब्राह्मणानामिति । अहं ब्राह्मणादीनां पश्यतामपि प्रच्छाद्य स्वकौशलैर्नैव जालिकवदेवां दृष्टिं प्रतिबद्धं व्यभिचरिष्यामीति निश्चयेन व्यवस्थिते पागार्गी अस्य याज्ञवल्क्यस्य स्तुतिं द्विजन्मनां पुरतः करोति ते
 पिसंभ्रांताः संपन्ना इति द्वयोः संबन्धः ४६५ । ४६६ धर्मात्मनामिति । पुरोगंताराजापि मोहितः यतो गार्गी वाक्यादस्मै नमस्कुरुते इति ४६७

इत्यादीति । इत्यादिकं कल्पयन्ति शेषः यतः कालपाशेन मोहितः द्विजोत्तमोऽपि हितामपि गार्गीं मवज्ञाय दीर्घान्दंशलं भवद्याज्ञवल्क्यमुलंघयितुमुद्यतो भवदिति द्वयोरन्वयः ४६८ । ४६९ एवं विदग्धस्य याज्ञवल्क्यद्वेषवक्ष्यमाणोऽप्योगा यमपंच्याथ तयोः प्रश्नोत्तररूपाणां सप्तदश कण्डिकानामर्थसंक्षिप्याह याज्ञवल्क्येति तिद्वाभ्यां । ततः सविदग्ध आग्रहमन्यैरजितमपि जेष्याम्येवेनमित्याकारं हठसुपाश्रितः स न कतिदेवा इत्याद्याकारैर्बहुभिः प्रश्नैर्देवानामतर्थांमिनियम्य सूत्रात्मविभूतीनां संख्यां पप्रच्छ एष याज्ञवल्क्योऽपि तावद्भिः प्रश्नसमसंख्यैरुत्तरैरवांतरभेदशालिप्रत्युत्तरसमाधानमभाषतेत्यर्थः ४७० विस्तरादिति । तच्च प्रत्युत्तरमिति अनेन प्रकरणे संक्षेपविशिष्टविस्तरमादाय ल्यबुधोऽपेक्षमो अभाषत । इति किं विस्तरमादाय वैश्वदेवाख्यस्य शास्त्रस्य ऋग्वेदप्रसिद्धस्य गानवर्जितस्तुतिरूपस्य संबंधिनीयानिवितदेवतासंख्यावाचकमंत्रपदसमुदायरूपा तस्या घटकानि यानि पदानि त्रयश्च श्रुतेत्यादीनि तदुक्तसंख्यया षडधिकत्रिंशताधिकत्रिंशत्संख्यया आनंत्योपलक्षणभूतया प्रत्यभाषत संक्षेपात्तुवस्वाद्यात्मकत्रयं त्रिंशदाद्यात्मना प्रवृत्तादंतर्भावात् तत्तमादायाध्यर्द्धपदोक्तस्य बाह्यायो रंतर्भावस्थानं प्राणोऽयस्म सर्वदेवा विभूतयः स एवैको देव इत्यभाषत । तथाष्टौ प्रश्नान् पृथिव्येव यस्यायतनमित्यादिना कृतान् परान् पूर्वोक्तभिन्नानि मान् बुद्धिस्थान् शाकल्येन दुराग्रहेण कृतान् भाषतेत्यनुपगमः समाधत्वावित्यर्थः । अत्रायं संक्षेपाभिप्रायः नवकण्डिकानामर्थो निगदने

इत्यादिकालपाशेन मोहितः स द्विजोत्तमः ॥ अवज्ञाय हितां गार्गीं सर्वदा ब्रह्मचारिणीम् ४६८ ज्ञानोदधिं याज्ञवल्क्यमुलंघयितुमास्थितः ॥ महावन्दिह्यथा दीर्घान्दंशलं भोनाश आगते ४६९ याज्ञवल्क्येति संबोध्य संख्यादेव गतां हि सः ॥ पप्रच्छ बहुभिः प्रश्नैराग्रहं समुपाश्रितः ॥ तावद्भिरुत्तरैरेष प्रत्युत्तरमभाषत ४७० विस्तराद् वैश्वदेवस्य निविदः पदसंख्यया ॥ संक्षेपात्प्राण एवैक इति संक्षेपविस्तरात् ॥ अष्टौ प्रश्नान् परांश्चेमान् शाकल्येनाग्रहात्कृतान् ४७१ अनंतरमुवाचे दंशाकल्यं मूढचेतनम् ॥ कालसर्पमुखप्राप्तमंडूकसदृशं तदा ॥ शाकल्येति च संबोध्य कुलनाम्ना द्विजोत्तमम् ४७२ नैवं ते पूर्वजाश्च कुर्ध्वं कुत्राप्यकारणम् ॥ न ब्राह्मणाः परे नैव वारिणो न नुजान च ४७३ किमर्थं व्यर्थं मत्पुत्रं द्वेषं मयि करोषि भोः ॥ माभूते मरणं विप्रद्वेषिणो मम सर्वदा ४७४ पितृमातृसुतादीनां मदीयानां यथामयि ॥ त्वदीयानां त्वयितथातेषां मामूदिहा प्रियम् ४७५ सूर्यालब्धमया विद्या तेजसा दुःसहायतः ॥ मावजानीहि तां विप्रदक्ष्यति त्वां क्षणादियम् ४७६ आदित्यात्प्राप्तविद्यो हं यदा गां पृथिवीतलम् ॥ तदामांसविता प्राह हृष्टचितः सुरोत्तमः ४७७

वस्पष्टः पृथिव्येवेत्याद्यष्टानामर्थस्त्वष्टावायतनानीत्यादिवाक्यव्याख्यानेन व्याख्यातो भविष्यतीति ४७१ अष्टादश्याः कंडिकाया अर्थमुपगृह्यति अनंतरमुवाचेत्यादि त्रिंशच्छ्लोकेः । तदनंतरं शाकल्येति गोत्रप्रत्ययांततया कुलस्य गोत्रस्याभिधाय केन नाम्ना शाकल्यं संबोध्य इदं वक्ष्यमाणं वच उवाच । कीदृशं शाकल्यं कृष्णसर्पमुखप्राप्तमंडूकवत्कालवशं अतएव मूढधियमिति ४७२ कुलनाम्ना संबोधनाश्रयं स्फुटयति नैवमिति । पूर्वजाः पितृप्रभृतयस्तथा परेऽप्येति ब्राह्मणाः क्षत्रियवंश्यास्तथा वारिणो विद्यावंश्यास्तथान्येऽपि मनुजामनोर्वीशजा एव त्वद्वेषं चक्रुस्त्वं तु मयि द्वेषं किमर्थं करोषि हे विप्रमप्रविप्रस्य द्वेषेण सूचितं ते मरणं माभूदिति चेच्छामीति शेष इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ त्वमरणं केवलं त्वानिष्टं किंतु त्वद्व्याधवानामपीत्याह पितृति । यथामदीयानां पितृदीनां मयि प्रेमिति शेषः तथा त्वदीयानां त्वयि वर्तते इह त्वमरणे ते मामप्रियं माभूदिति संबंधः ४७५ ब्रह्मदेवस्य सर्वत्रानिष्टसाधनत्वेऽपि याज्ञवल्क्यः स्वदेवस्य विशेषतोऽनर्थजनकत्वे हेतुं दर्शयति सूर्यादित्यादिभिः । इयं सूर्यालब्धा विद्या त्वज्ज्ञाता सती त्वं क्षणादक्षयति दक्ष्यं करोष्यतीति चतुर्थे पादार्थः ४७६ आदित्यादिति । यदा सूर्यादित्यां प्राप्याहं पृथिवीतलमागामं तदा गमनकाले सविता सूर्योऽयमिति ४७७ योमयावतां विद्यामवज्ञायति न मानं विष्यति तमहं मम साकारं विद्यामीदृशोऽसंबंधः ४७७

४७८ एवमुक्तेइति । एवमुक्तेसतिनानाप्रकारैर्वैरेः कस्यचिदपि भस्मीभावो मा भवत्वित्यर्थे परवाक्यरूपेरादित्यो मया प्रार्थितोऽभूत्ततः स आदित्य इमं मया प्रार्थितवानिति ४७९ इमेकमित्याकांक्षा
यामवधिं भिनयति समक्षमिति द्वाभ्यां । हेविप्रयः समक्षं सुखे विंशतिवारं त्वामवज्ञास्य तितस्य विनाशकं शार्पत्वज्जिह्वायां स्थित्वाऽहं दास्यामि येन स भस्मी भविष्यतीति द्वयोः संबंधः । इत्येते
चात्रनयमब्रह्मणोर्विशतिवारं विदग्धप्रयुक्तं याज्ञवल्क्येति तं बोधनरूपमवज्ञानमिति भावः ४८० इतः परमिति । इतः परं वरत्वेन प्रार्थनेऽपि एतादृशोक्तानंतरं महंभयेन पुनः प्रार्थनात उपारमं निवृत्तो
ऽभवम् तस्मात्त्वमोहवशेन हृदयिस्त्वेदमहंमाद्विष्टाः मयि द्वेपंमाकुर्वित्यर्थः ४८२ महुरुमिति । अहंच भवंतं कालमोहितमेव जनेयतस्त्वं महुरुंसवितारं प्रसिद्धतममपि पापप्रतिबंधाज्ज्ञानासीति
४८३ त्वत्कृतइति । आदित्यस्य समीरणवचनमनुस्मृत्य ल्यब्लोपेपंचमो त्वत्कृते त्वदर्थकास्य गतिर्भविष्यतीत्याकाराच्चिंता जायते भवतीत्यर्थः । द्वेषस्य मन्निष्ठतां तु मांसं भावयेत्याह नाहमिति ।
पापकारिणेपीति शेषः ४८४ द्वेषाभावे दोषबीजदाहिकाया ब्रह्मविद्यायाः सत्त्वं हेतुमभिप्रेत्य विद्यामभिनयति मयीति सार्द्धं त्रिभिः । मयि एतच्छरीरे यद्वत्संस्थितोऽस्मि तद्वत्त्वचित्त्वच्छरीरे अन्यत्रापि

अवज्ञास्य तियो विद्यां मया दत्तां स्थितां त्वयि ॥ भस्मसात्तमहंसद्यः करिष्यामिन संशयः ४७८ एवमुक्ते मया दित्यः प्रार्थितो बहुधा प्रभुः ॥ वरैर्नानाविधैः पश्चादवधिं
सो करोत्त्विमम् ४७९ समक्षं तव यो विप्रयदा विंशति संख्यया ॥ अवज्ञास्य तितस्याहं दुर्धियः पापकारिणः ४८० स्थित्वा त्वदीयजिह्वायां शार्पं दास्यामि दारुणम् ॥
येन भस्मी भवेत्सद्यो वज्ञानान्मद्विरोधतः ४८१ इतः परमहंभीतः प्रार्थनात उपारमम् ॥ मात्वं मोहवशं प्राप्तो मह्यं द्विष्टाह नित्यशः ४८२ महुरुंसवितारं च पापात्रैवा
वगच्छसि ॥ जानेहंच भवंतं तं द्वेषिणं कालमोहितम् ४८३ त्वत्कृते जायते चिंता ममादित्यसमीरणात् ॥ नाहं द्वेषि कदाचित्तु भवते पापकारिणे ४८४ मयि यद्वत्त्वयि
यथायतो न्यत्रापि संस्थितः ॥ अहमेव वसाम्यत्र स्थावरेषु चरेषु च ४८५ अहं सर्वमिदं वैश्वं सृष्टिस्थित्यंतं संस्थितम् ॥ मत्त एव च सृष्ट्याद्या जगतो द्वयरूपिणः ॥
४८६ सुखदुःखादिकं द्वंद्वं मनैवास्ति कर्हिचित् ॥ शरीरस्य विनाशे मे स्थितौ नातिशयो मम ४८७ घटादीनां यथानाशे स्थितौ वानभसो न सः ॥ नाहं हन्मिनमां
हन्त्युः सर्वदा सर्वजंतवः ४८८ अज्ञानेनावृत्तं ज्ञानं तु वयद्वत्कमेरिह ॥ तेन मां मनुजैस्तुल्यं मन्यसे पापकारिभिः ४८९ पापाग्निना प्रदग्धं त्वां माशोचंतु जना इमे ॥
मारो दीद्ववतो जाया सर्वाभरणवर्जिता ॥ निर्लज्जा बांधवान्दृष्ट्वा दीनास्याविधवासती ४९०

चयतः संस्थितोऽस्मि ततः सर्वत्र स्थावरादावहमेव वसामि तथा च सर्वतरोहमित्यर्थः ४८५ अहमिति । सृष्टिस्थित्यंतं पुंसं स्थितं संबद्धमिति यावत् इदं सर्वं विश्वं जगदहमेव यतो मत्त एव जगतः सृष्ट्या
द्याः श्रुतिप्रसिद्धाः । तथाचाद्वयोस्मीति ४८६ सुखेति । आदिपदेन अज्ञानायापि पासादिकं ग्राह्यं अतएव मत्संबंधितयाऽभिमतस्य शरीरस्य विनाशे स्थितौ वाममातिशयो विशेषो नास्ति घटाद्यु
पाधिनाशस्थित्योर्न भस आकाशस्य यथासोतिशयो नास्तीति । यतो मय्यद्वितीये सर्वक्रियाकारकत्वाभाव इत्याह नाहमिति । हन्मीति सर्वक्रियोपलक्षणमिति द्वयोरर्थः ४८७ । ४८८ यथामदी
यं स्वरूपमुक्तविधं वेदांतेषु सिद्धं तथा तवाप्यस्ति परं तु त्वं कृम्यादिसमतापादकेनाज्ञानेन प्रमत्तोऽसि येन मयि द्वेषीत्याह अज्ञानेनेति । ज्ञानमद्वितीयज्ञानात्मकमात्मस्वरूपमज्ञानेनाच्छादितं तव कृमिनिभ
स्य येनाज्ञानप्रभावेणात्मा पण्डवलक्षणपापकारिभिर्मनुजैस्तुल्यं मामात्मयाथात्म्यविदं मन्यसे इति ४८९ अथ याज्ञवल्क्यो विदग्धस्य भाविनीं दुर्दशां त्रिकालज्ञतयाऽनुसंधायानुग्रहाविष्टः सामास्तिव
त्याह पापाग्निनेति सप्तभिः । पापेन ब्रह्मविद्वेषलक्षणेन प्रदग्धं प्रसिद्धाग्नितोऽप्यधिकं तापितं त्वां लोका माशोचंतु तथा भवतो जाया बांधवान्दृष्ट्वा निर्लज्जा दीनमुखी च सती मारो दीदिति ४९०

मित्राणीति । मित्राणिबांधवाश्चतेशोकसागरेमापततु तथावैरिणःसंतोषावगमंसंतोषप्राप्तिमात्रजंत्वितिशेषः ४६१ धर्मेति । त्वंप्रेतोभूत्वाधर्मराजपुरंमाविलोकयेति ४९२ काकेति । व
लिर्निवारूपः ४९३ अपमिति । अयंतवदेहोग्रेःशुनोवाभस्थोमाभूदिति तथाशिष्यान्विहायैकाकीमापरलोकंजनेति ४९४ अनेकेति । अनेकेषुकालेषुउर्द्धापकसंनिधिरूपेषुसंजातःप्रादु
भूतोब्रह्मणोब्रह्मविद्याब्रह्मभूतस्यमयोद्वेयरूपःपादपस्तवचित्तभूमौवर्तमानःसतेकारस्करफलसमंफलमाददातु कारस्करशब्दःपारस्करादित्वात्सुठिनिष्पन्नोयद्यपित्रिकांडशेषेवृक्षसामान्यवाचक
उक्तस्तथापिपकृते 'कारोवधेनिश्चयेच' इतिविश्वात् कारवधं करोतीतिव्युत्पत्त्याभलातकवाचकः तत्फलौत्कर्षस्यांशुर्मफलवृक्षायुर्वेदउक्तम् 'आग्नेःक्षेमंभलातकैर्भयम्' इति । साक्षादपिभ
लातकफलानामनर्थकरत्वंलोकेप्रसिद्धमितिदृष्टान्ता ४९५ मातवेति । हेविप्रेदतवास्थीनिचोररूपाअंत्यजाश्चांडालामास्पृशंतु तथाऽस्मिन्मद्रूपेऽशौचंशलभवनमापत । कीदृशेन्द्रूपेऽशौ आ
दित्यजिह्वे । आदित्योजिह्वायांसंनिहितोयस्यसतथातस्मिन् ४९६ एवमार्थिकमर्थप्रपंच्यश्रोतमर्थविशदयति भोजादितिपंचाभिः । भोजशब्दोत्रभोजयंतियानादिकमितिव्युत्पत्त्यापचाय

मित्राणिबांधवामातेपुत्राद्याःशोकसागरे ॥ पतंतुवैरिणोमातेसंतोषावगमंत्विह ४९१ धर्मराजपुरंमात्वंविलोकयमुदुःखितः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्तःप्रेतोभू
त्वातिदुःखितः ४९२ काकवद्वलिभुज्जात्वंभूयाब्राह्मणसत्तम ॥ तप्तगात्रोभृशंदीनःपिबमात्वंतिलोदकम् ४९३ अयंचमृदुलोदेहोमाभूदग्रेःशुनोपिवा ॥ तवशि
ष्यान्विहायैतानेकाकीमात्रजाधुना ४९४ अनेककालसंजातोब्रह्मविद्वेषपादपः ॥ प्रयच्छतुफलंमातेकारस्करफलोपमम् ४९५ मातवास्थीनिविप्रेदंद्रव्यंयजाः
संसृशंत्विह ॥ माग्रावादित्यजिह्वेस्मिन्पतत्वंशलभोयथा ४९६ भोजायथामहोखायांमहांतंजातवेदसम् ॥ अशक्ताःस्वकरैःस्पृष्टंज्वलंतंसुदुरासदम् ४९७
दर्वीलोहमर्याकृत्वाप्रौढामंगारधारिणीम् ॥ दीर्वदंडास्पृशंत्येनंतयानैवनिजैःकरैः ४९८ प्रस्तोभयंतियेकेचिद्ब्राह्मणास्त्वांसभासदः ॥ कुर्वन्तिबुद्धिसंयुक्तास्त्वांतथां
गारधारिणम् ४९९ अहंकाष्ठानिसूर्योयंगुरुर्मज्ज्वलितोऽनलः ॥ उखासभासमुद्दिष्टाभोजाएतसेभासदः ५०० त्वंचकाष्ठमयंपात्रमादित्याग्नेर्विधारणे ॥ कृतोसि
ब्राह्मणैर्नैवमात्मानमवगच्छसि ५०१ एवमुक्तोविदग्धोयथाज्ञवल्क्येनधीमता ॥ कालपाशावृतोद्वेषंचक्रेसोप्यधिकंपुनः ५०२ समूर्पुर्हिंयथाद्वेष्टिसुहृदेभिषजेष्ट
था ॥ गतश्रीकोयथाराजाऽमात्यायहितकारिणे ५०३ भाग्यहीनोयथाराज्ञेगुरवेपातकीयथा ॥ विदग्धोयाज्ञवल्क्यायतथाद्वेष्टिपुनःपुनः ५०४ जनयत्येषमे
भीतिंशिशूनामिवमंदधीः ॥ सर्वज्ञंमानंजानातिसर्वतोभयवर्जितम् ५०५

जंतोभ्राष्ट्रोपजीविपरमहोखाशब्दश्चभ्राष्ट्रपरोविवक्षितः तथाचयथाभोजाभ्रा

ष्टिकामहोखायांभ्राष्ट्रेस्थितंज्वलंतंविहंस्रष्टुमशक्ताःसंतोदीर्घकाष्ठमयंदंडशालिन्पादवैवस्पृशंतीतिद्वयोरर्थः ४९७ । ४९८ प्रस्तोभयंतीति । तथायेत्वांप्रस्तोभयंतित्वादायोत्साहयंतितेबुद्धिमंतः
स्वरक्षणकुशलास्त्वामंगारधारिणंकुर्वन्ति अंगारधारकपात्रवत्पुरतःकुर्वन्तीत्यर्थः । तथाचब्राह्मणैरपिहंतव्यत्वेनमतोसिपरंतुद्वयमानमात्मानंनबुद्धसेइतिभावः । अंगारावक्षेपणमितिपदस्यअवक्षी
यंतंबलात्कारेणयार्थेतेऽत्रेतिव्युत्पत्त्याऽधिकरणेल्युद्भूतोबोध्यः ४९९ दृष्टांतसाम्यंविशदयति अहमिति । अहमग्निज्वालाककारूपः । मधुरादित्योमज्जिह्वासन्निहितोग्रिरूपः । इयंसंभा
षितोखारूपा । विप्रावर्णितभोजरूपाः । त्वंत्काष्ठमयदर्वीरूपादित्याग्निविधारणायब्राह्मणेःकृतोसि । तत्रेदमतिचित्रयंचेतनोऽप्यात्मानंदक्षमानंनजानासीतिद्वयोरर्थः ५०० । ५०१ एवमुक्तो
पिबिदग्धोविपरीतमेवमेनेत्याह एवमित्यंशभिः स्पष्टम् ५०२ तत्रदृष्टांतमाह समूर्पुर्हिंयथा । पातकीपातकोदयेनपातकीयतः 'पापःपापेनकर्मणा' इतिश्रुतेः । सनिवारकायगुरवेयथाद्वेष्टि
शेषस्तत्त्व ५०३ । ५०४ विदग्धोयथायुद्धबाधुनःपुनर्द्वेष्टिमतांबुद्धिमतिनयति जनयतीत्यदिना । एषयाज्ञवल्क्योनेलानांयथाभयंजनयेत्तथाममभयंजनयतिमांसवर्जानिर्भयंचनजानातीति ५०५

ग्रामेपिदिति । यथाग्रामादियुक्ताष्टादिजडानांबालादिमृदानांमध्यगोभाधेततथात्रसमायामप्येवनिःशंकंभापते । तत्रलेटाःकर्वकाणांयामाः सवैराःपदैवगामाः ५०५ कापदेति

ग्रामेष्विति । यथाग्रामादिपुकाष्ठादिजडानां बालादिमृदानां च मध्यगोभाषेत तथा त्रसमायामप्येव निःशंकभाषते । तत्र खेटाः कर्षकाणां ग्रामाः खर्वटाः पर्वतग्रामाः ५०६ अस्पचेदिति । अस्प
याज्ञवल्क्यस्य गुरुरादित्यो यदिमम दहनसमर्थोऽभविष्यत्तद्विदुः पूर्वमपि द्वेपिणं मां कुतो नायक्ष्यदिति । वस्तुतस्तव्यमादित्यः किंकिर्तुं शक्तो यतो जडः ५०७ जडत्वमुपपादयति शब्दार्थाविति ।
यतः शब्दमयी देवतेति पक्षे शब्दस्याकाशगुणस्य जडत्वं प्रसिद्धं अर्थस्य तेजोमयमंडलस्यापि तथात्वं प्रसिद्धं शब्दार्थाभ्यां भिन्नातु देवतान विद्यते सत्त्वेपि कर्मनिरपेक्षा किंचित्कर्तुं न शक्ता मम तु दुष्कर्महीन
स्य किं करिष्यतीत्यर्थः ५०८ अस्यादित्यस्य त्वत्तुर्घटमनयोः संबन्धस्य दुर्घटत्वादित्याह कायमिति । अयं याज्ञवल्क्यो विटसमीभूमिस्थः कनभः स्थ आदित्यश्चेति इत्यादि विपरीतं चिंतयित्वा
असौ विदग्धो याज्ञवल्क्यस्यावज्ञाम करोदिति ५०९ एकोनविंशं कण्डिकाया अर्थमाह याज्ञवल्क्येति संबोधयेति चतुर्भिः । ततः परं कोपमुपागतो विदग्ध एनं याज्ञवल्क्यं याज्ञवल्क्येति संबोधयद्दं वच
नमाह ५१० इदं पदेनोक्तं वचनमभिनयति कुर्विति द्वाभ्यां । भवान्पत्कुरुपांचालदेशवासिनो ब्राह्मणान् जितवान् ब्रह्मस्वहरणोद्यतो ब्राह्मणघनापहारी च तज्जन्यदुष्कृतेन भाविष्वने कशरीरेषु नि
र्जलारण्यदेशवृत्तिब्रह्मराक्षसत्वलाभयोग्यः सोयमेवं विवस्त्वं ससाहसः साहसेन अविमृश्य कृतब्राह्मणावज्ञारूपेण सह वर्तमानः स्विदिति वितर्के किं ब्रह्मजानासिका ब्रह्मविद्या सफला साक्षात्कृतया द्रलेनैवं वि

ग्रामेषु नगरेष्वेव खेटखर्वटकेष्वपि ॥ काष्ठादिपुयथा बालगोपालललनादिषु ॥ मध्यगोभाषेत तद्दत्ताप्येष प्रभाषते ५०६ अस्य चेद्गुरुरादित्यो द्वेपिणं मां हि
धक्ष्यति ॥ इतः पूर्वकुतो नायं दग्धवान् किमयं जडः ५०७ शब्दार्थान् विहाया त्रदेवतानामविद्यते ॥ विद्यमानापिसा कर्महित्वा किंचित्करोति न ५०८ कायं विटः
कचैपस्यादादित्यो न भवति स्थितः ॥ इत्यादि चिंतयित्वाऽसाववज्ञाम करोत्पुनः ५०९ याज्ञवल्क्येति संबोधकोपं परमुपागतः ॥ इदं वचनमाहेनं याज्ञवल्क्यं मु
नीश्वरम् ५१० कुरुपांचालदेशस्थान् ब्राह्मणान् जितवान् भवान् ॥ भाव्यने कशरीरेषु विता ब्रह्मराक्षसः ५११ अरण्ये निर्जले देशे ब्रह्मस्वहरणोद्यतः ॥ सोयं ससाह
सः किंस्विद्ब्रह्मजानासितद्द ५१२ याज्ञवल्क्योपि सर्वात्मा ब्रह्मवित्त्वं प्रदर्शयन् ॥ दिशो वेदेति तं प्राह विदग्धं पापमोहितम् ५१३ पप्रच्छ पुनरप्येष देवतादिदिशां त
था ॥ देवतानां प्रतिष्ठानमिन्द्रियाणां तथैव च ॥ विषयाणां ससर्वेषां याज्ञवल्क्योऽप्युवाच तत् ५१४ आदित्योऽथ यमस्तद्द्वद्रुणः सोम एव च ॥ अग्निश्चेति हि पंचानां दि
शां देवो भवाम्यहम् ५१५ नेत्रे यज्ञवचो ग्राहि श्रोत्रे वास सहकारिणि ॥ रसने दिव्यभावे च क्षीणदोषे मनस्यपि ॥ वागिन्द्रिये क्रमाद्देवा आदित्याद्याः प्रतिष्ठिताः ५१६

प्रानवजानासीति द्वयोरर्थः ५११ । ५१२ याज्ञवल्क्योपीति । एवमुक्तो याज्ञवल्क्योऽपि जनकेन ब्रह्मविदेव गोभिरभिप्रेतोऽतो मम गवामुत्कालेन दोष इति मुचनाय ब्रह्मवित्त्वं प्रकटयन् सन्निति विद
ग्धं प्रतिप्राह इति किं अहं स देवाः स प्रतिष्ठाश्च दिशो वेद संपंचमात्मतत्त्वपर्यवसायि च दिग्विषयज्ञानं ममास्तीति ५१३ अथ कण्डिकापञ्चकस्यार्थसप्तत्रिंशच्छ्लोकैरुपबृंहयंस्तत्र श्रौतमर्थं संकलय्य दर्श
यति पप्रच्छेत्युपनिषद्भिः । एष विदग्धो दिशां पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरोर्ध्वरूपाणां देवतादिकं पप्रच्छ । आदिपदग्राहमाह देवतानामिति । प्रतिष्ठानं कारणं तथा चोत्तरोत्तरं देवतादीनां कारणं पप्रच्छेत्य
र्थः याज्ञवल्क्यस्तत्पृष्ठं सर्वमुवाचेति ५१४ कथमुवाचेत्याकांक्षायामाह आदित्य इत्यादि । पूर्वदिक्मेण च तमृणां विशा मादित्यादयश्चत्वारो देवाः ऊर्ध्वदिशश्च भुवापदोक्तायाः प्रकाशभूयिष्ठा
या अग्निर्देवता एवं दिग्भिमानि देवरूपेणावस्थितो हमित्यर्थः ५१५ अथ देवानां किं कारणमित्याकांक्षायां हिरण्यगर्भोपासनया हिरण्यगर्भभाविनो यान्याध्यात्मं च सुरादीन्द्रियाणि तान्येवादित्यादिरू
पेण परिणामित्वात्तत्कारणानीत्याह नेत्रे इति । आदित्यदेवो नेत्रे च क्षरिन्द्रिये प्रतिष्ठितः यमस्तु श्रोत्रे प्रतिष्ठितः । ननु श्रुतोऽपि तृयाणप्राण्यचंद्रलोकास्य यमार्थी न स्य यज्ञसाध्यत्वाभिप्रायेण यज्ञेयमः
प्रतिष्ठित इत्युक्तं कथमुच्यते श्रोत्रे इतीति चेत् शृणु । श्रुतो यज्ञपदेन परलोकजस्य साधनक्षमायज्ञावस्थोच्यते सा च पदिनानोपयुते तस्यापि यज्ञपदार्थे निवेशोक्तव्य इत्यतो विद्वान्पजेदिति नियमेनाश्रुत-

—पूर्वकाण्डस्ययागेऽप्रवृत्तेः श्रोत्रस्यापितत्प्रवेशस्तत्रहेतुभूतं श्रोत्रस्यविशेषणद्वयं यज्ञवचसां ग्राहकत्वाद्वायज्ञसहकारित्वाद्वा श्रोत्रस्ययज्ञपदार्थे प्रवेश इति तदर्थः । एवंवरुणोरसर्नेन्द्रिये प्रतिष्ठितः । कीदृशोरसनेन्द्रिये दिव्यभावे दिव्यो देवतात्मक उक्तविद्ययाभावः परिणामो यस्य स तथा तस्मिन् । श्रुतौ च जलीयेन्द्रियमेवाप्यदेनोक्तमिति भावः । एवं सोमो देवो मनसि प्रतिष्ठितः । श्रुतौ च दीक्षापदेन यागांगव्रतविशेषनिर्वाहकं मन एव विवक्षितं एतत्सूचनायैव क्षीणदोष इति मनोविशेषणमिति भावः । वागिन्द्रिये चाग्निः प्रतिष्ठितः पूर्ववदित्यर्थः ५१६ अथेन्द्रियाणां विषयरूपं कारणं श्रुतौ प्रतिष्ठापदेनोक्तमाह प्रतिष्ठेति । चक्षुरिन्द्रियस्य प्रतिष्ठाकार्यतया स्थितिः रूपेषु सुक्ष्मादिपुञ्जेषु विषयैः स्वप्रकाशनायैन्द्रियस्यारंभात् । तथा यज्ञशब्दस्य यज्ञशब्दार्थे प्रविष्टतया विवक्षितस्य वेदस्य श्रोत्रगृह्यमाणपूर्वकाण्डस्यद्विविधोऽर्थः प्रतिपाद्यतया विषयः स्मृतः प्रसिद्धः ५१७ तद्वैद्विद्यमाह वागितिसार्थेन । तत्र प्रथमो वागादिक्लेशात्मको व्यापाररूपो यो वेदार्थः स श्रुतौ दीक्षणापदेन दक्षिणया क्रतुविरम्यः केतव्यार्थे त्रुत्तिकेनोक्तस्तस्मिन् यज्ञो वेदोक्तः प्रतिष्ठितः तन्मयत्वाच्च यज्ञस्येत्यर्थः ५१८ आस्तिक्यमिति । द्वितीयवेदार्थं भूतमास्तिक्यं श्रद्धया दीयमित्यादि श्रुतिप्रसिद्धश्रद्धारूपं तत्र प्रथमवेदार्थं भूतं कर्म प्रतिष्ठितं अतएव गीतासूक्तं अश्रद्धया हुतं दत्तमित्यादि । तथा च चक्षुरूपेण विवश्रोत्रं प्रथमश्रोतव्यवेदोक्तकर्मसु प्रतिष्ठितं कर्माणि च श्रद्धाया मिति भावः । यतो ध्यात्मानं एवाधिदैवसंस्मरणं

प्रतिष्ठाचक्षुषो ज्ञेयारूपेषु विविधेष्विह ॥ यज्ञशब्दस्य वेदस्य ह्यर्थोऽत्र द्विविधः स्मृतः ५१७ वाक्कायमनसां पूर्वक्लेशः कर्मात्मको हि यः ॥ अत्र प्रतिष्ठितो ज्ञेयो यज्ञो वेद उदीरितः ५१८ आस्तिक्यं हि द्वितीयस्या तस्मिन् कर्म प्रतिष्ठितम् ॥ रसरूपं यतोरेतस्तत्रापोरसनात्मिकाः ५१९ मनसः क्षीणदोषस्य यथार्थे स्थितिरीरिता ॥ सत्येवाचो पितत्रैव तेन वागिन्द्रियस्य न ॥ उक्तं हृदयतो भिन्नं प्रतिष्ठाकारणं तदा ५२० हृदयं स्थितिहेतुः स्यात्सर्वेषामेकमेव हि ॥ समुद्र इव नीराणां स्थानानां स्थानि नामपि ५२१ भित्तौ यथा भवेच्चित्रं चित्रे वर्णाः सितादयः ॥ वर्णेषु द्रव्यजातं स्याद्गुग्धाजनमुखं सदा ॥ प्रतिष्ठितं भवेत्सर्वं भित्तावेव च संश्रितम् ५२२ एवं साक्षाद्दृढं भोजे स्यात्परंपरयापि च ॥ दिगादिकामिदं विश्वमादित्यादि स्वरूपपृष्ठ ५२३

सगुणकजरूपं संपन्नमतोरसर्नेन्द्रियरूपा आपस्तत्रेति प्रतिष्ठिताः श्रुता बुक्ता इति शेषः ५१९ मनस इति । क्षीणदोषस्य मनसः श्रुतौ दीक्षापदोक्तस्य यथा सत्येऽबाधितेऽर्थे विषये ओत्सर्गिकी स्थितिरुक्ता तथा तत्र सत्येऽर्थेवाचोपि स्थितिरुक्तप्रायेव 'यन्मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति' इति श्रुतेः वाङ्मनसयोः समानविषयत्वस्य सिद्धत्वात् । एतेन पञ्चमकण्डिकायां वागिन्द्रियस्य विषये प्रतिष्ठानोक्तेति न्यूनताशङ्कानिरस्तेत्याह तेनेत्यादिना । तेन वाग्विषयस्योक्तप्रायत्वेन वागिन्द्रियस्य हृदयतेभिन्नं कारणं श्रुतौ नोक्तं किंतु हृदयमेव कारणमुक्तमित्यर्थः ५२० हृदयमिति । हृदयं तु सर्वेषां स्थानानामुक्तानामिन्द्रियाणां विषयाणां च तथा स्थानानां देवानां च एकमेव स्थितिहेतुः कारणं स्यात् यथा सर्वनीराणां समुद्र इति । अत्र हृदयपदेन हृदये सन्निहितो मायाशबलब्रह्मरूपो तयामी विवक्षितः । तस्य गर्भः प्रजापतिर्विराडिति श्रुतिपदार्थः ५२१ एवं श्रोतार्थमभिधाय आधिक्यमर्थसदृशं तं प्रपञ्चयति भित्तावित्यादिना । यथालोकैर्भिन्नैः कुडबेभिर्ग्रेष्वा मातृदेवतामूर्त्यादिरूपं प्रतिष्ठितं भवेत् तत्र च भेदादयो वर्णाः प्रतिष्ठिता भवेयुस्तं पुर्वेषु पुच देवतामुखादावपि तं तु यथादिकं प्रतिष्ठितं भवेत् न्यवहितेत यस्तु तस्तु तत्सर्वं चित्रादिकं भिर्याश्रितमेवेति ५२२ एवमिति । एवं हृदं भोजावच्छिन्नं परमात्मनि रहति विश्वं दिगादिकमादित्यादिदेवतारूपं च साक्षात् किंचित्परंपरया च प्रतिष्ठितं तत्र सत्त्विकमन्तःकरणसाक्षादव्यक्तरूपस्येत्यर्थः ५२३

उक्तं हृदयेन समानधर्मं विश्वं ददाति भित्तेरित्यादिना । सृष्ट्या चित्राधारकुडबलेष्वेयथा चित्रमदर्शनं यातितथा विचारकाले विश्वरूपं चित्रमित्यर्थः ब्रह्मज्ञानमेव सृष्टयलिपात् ५२४ यथा हृदं तेभि

उक्तदृष्टान्तसमानधर्माविशदयति भित्तिरित्यादिना । मृदाचित्राधारकुडचलेपेयथाचित्रमदर्शयति तथाविचारकाले विश्वरूपं चित्रमित्यर्थः ब्रह्मज्ञानमेव मृत्तयालिपात् ५२४ यथादृष्टं तेषि
तिः समाचित्रं तु न तो ज्ञतं तथा उत्कर्षोपकर्षवद्विषयसमिहृदयावच्छिन्ने आत्मनिकल्पितमित्याह समायामिति ५२५ दृष्टं ते यथानानाविधाराणां चित्रपरिपोषकास्तथात्र विपर्ययरूपा बोधो ज्ञाह
त्याह वर्णैरिति ५२६ अत्र च चित्रकारस्थानीयानेकवासनासंस्कृता बुद्धिर्बोद्धव्येत्याह चित्रकार इति ५२७ विश्वचित्रनिर्माणबुद्धेः प्रकारान्तरेणापि हेतुतां दर्शयन् हृदयस्य बुद्धेश्च दोरेवाव्यवय
तिरेकाभ्यां कारणतेत्याह काष्ठादीति द्वाभ्याम् । बिम्बपदेनात्र चित्रकाराणामुपकरणविशेषश्छाया इति भाषायां प्रसिद्धोग्राह्यः तथा च काष्ठादिनिर्मितं चित्रांगस्य चित्रोपायस्य रागस्य धारकं चादिवं
सहसाबलेन संघटितं यथा स्वसंनिकर्षमात्रेण भित्तौ चित्रं रचयेदिति बिम्बस्याव्यवयतिरेकाभ्यां कारणता प्रसिद्धेति शेषः ' बिम्बंगात्रांतिकोपाये ' इति विश्वः ५२८ चित्ररूपमिति । तथा भित्तिर
पि बिम्बस्य सन्निधिमात्रेण चित्रस्य रूपमाकारमव्यवयतिरेकाभ्यां रचयतीत्यपि प्रसिद्धम् भित्त्यभावे हि चित्रं कुत्र स्यात् एवं विधंजगन्मयं चित्रं हृदि मायाशबलचिद्रूपे भित्तिभूतेनानावासनान्वितबुद्धि
बिम्बनिर्मितमित्यर्थः ५२९ अस्य विश्वचित्रस्य निःशेषं निवृत्तिर्मायाशबलस्य भित्तिस्थानीयस्य विशेषणनिवृत्त्या निवृत्तौ प्रारब्धान्तोपलक्षितायामेव भवति । जीवमुक्तिदशायां तु विचारकालेऽ

भित्तेर्यथा मृदालेपाच्चित्रं नाशं प्रयाति हि ॥ ब्रह्मज्ञानमृदालेपाद्धादौ चित्रं च नश्यति ५२४ समाया मेव भित्तौ स्याच्चित्रं विषमरूपपृक् ॥ समेहदितथैवैतद्विषमं वि
श्वचित्रकम् ५२५ वर्णैर्नानाविधैर्बुद्धिर्बोद्धव्येत्यौ चित्रं विरच्यते ॥ अज्ञानजैस्तथा बोधैर्हृदि चित्रं विरच्यते ५२६ चित्रकारो यथा चित्रं भित्तौ लिखति सर्वदा ॥ हृदि बु
द्धिस्तथा विश्वचित्रं लिखति नित्यशः ५२७ काष्ठादिरचितं यद्बुद्धिर्बोद्धव्येत्यौ चित्रांगधारकम् ॥ सहसारचयेद्धितौ चित्रं सन्निधिमात्रतः ५२८ चित्ररूपं तथा भित्तिर्बिंबस
न्निधिमात्रतः ॥ रचयत्यनिशं नृणां हृदि चित्रं जगन्मयम् ५२९ पुनः पुनर्मृदालेपे यथानैव प्रतीयते ॥ चित्रं स्वल्पं च भित्तौ तद्विद्यमानं सदैव हि ५३० एवं पुनः पुन
ब्रह्मविज्ञानेन विलेपनात् ॥ विश्वं चित्रं स्वहृदये विद्यमानं न दृश्यते ५३१ यथा माया विना काशे चित्रं सैन्यं प्रदृश्यते ॥ एवं बुद्ध्या स्वहृदये विश्वमेतत्प्रदृश्यते ५३२
माया विनिमृते यद्बुद्धेस्तु ते वाव्यग्रतांगते ॥ नभःस्थितं न तद्दृश्यं चित्रमेतज्जडाजडम् ५३३ एवं बुद्धौ विनिमृतां सुप्तायां वा निजात्मनि ॥ स्थितायां चित्रमेतद्विहृदि
स्थं नोपलभ्यते ५३४ नभःस्थितं यथा चित्रं मायाव्येव ततोपरम् ॥ कालत्रयेपि नैवैतदासीदस्ति भविष्यति ५३५

दर्शनमात्रं भवतीति दृष्टान्तानुरोधेनाह पुनरिति द्वाभ्याम् । यथा चित्रोपरिमृत्तिकायाः पुनः पुनर्लेपकृते भित्तौ स्वल्पं लेशमात्रेणावस्थितमपि चित्रं बहिर्न दृश्यते तथा ब्रह्मज्ञानरूपमृदालेपनात् प्रार
ब्धपर्यन्तं लेशमात्रेण हृदये विद्यमानमपि विश्वचित्रं समाध्यादिकालेन दृश्यते इति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ तस्यादर्शने तु मायाविचित्रकरसमाया बुद्धेर्विलय एव प्रयोजक इति दर्शयितुं बुद्धेस्तन्निर्माणे
प्राधान्यमाह यथेति । माया विना हेतुभूतेन चित्रं नानारूपं यथा दृश्यते तथा बुद्ध्या हेतुभूतया प्रपञ्च इति ५३२ बुद्धेः प्राधान्यव्युत्पादनफलं दर्शयति माया विनीति । यथा काशे जडाचेतना
त्मकचित्रकर्त्तरि माया विनिमृते सति व्यग्रतां कार्योत्तरासक्ततांगते वा सति तच्चित्रं न दृश्यते एवं बुद्धौ रोगादिना नष्टायां सुप्तायां वा आत्मनि स्थितायां समाहितायां वा हृदयगतं विश्वरूपं चित्रं न दृश्यते इति द्वयोः
संबंधः ५३३ । ५३४ नभ इति । यथा माया विनिर्मितं नभःस्थं चित्रं मायाविस्वरूपमेव ततो मायाविस्वरूपाद्भिन्नं कालत्रयेपि नास्ति तथा हृदये स्थितं विश्वरूपं बुद्धिरेव ततो बुद्धिस्वरूपाद्भि
न्नं कालत्रयेपि नैति द्वयोः संबंधः ५३५

साचबुद्धिः स्वस्यापि विश्वचित्रांतर्गतस्य भानप्रयोजिका न चात्माश्रयः अविद्यायामेव चासित्वाऽविद्यास्तीतिकल्प्यते 'ब्रह्मदृष्ट्यात्वविद्येयं नासीदस्ति भविष्यति' इति वार्तिकोक्तविधयाऽविद्यायां द्वानिर्वचनीयत्वेनादोषत्वादित्याशयेन तत्सदृष्टांतमाह तमइति । यथाकाशस्थितोऽयं कारोऽकारेणैव दृश्यते न तु तेजसा तेन विरोधात् तथा हृदयावच्छिन्नात्मनि वर्तमाना बुद्धिर्बुद्धिकाल एव दृश्यते इति ५३७ उक्तमर्थं यतिरेकेण स्फुटयति यथेति । यथा सूर्यादिप्रकाशेन विशुद्ध आकाशेन मोन दृश्यते तद्विषयः तथात्मविज्ञानेन शुद्धे निरावरणे आत्मनि सति बुद्धिर्नेदृश्या भवेदिति द्वयोरर्थः ५३८ । ५३९ नन्वेवं सति प्रमाणस्पर्शमसंहत्या बुद्धेरसत्त्वमागतं तथा च तया कथं व्यवहाराः साध्यं तद्व्याशं कां दृष्टान्तेन परिहरति शशेति । यथा शशं गमसदपि स्वशब्दादिकल्पात्मकं ज्ञानं जनयति तथा बुद्धिः कार्यैः कारणेन च सहा सद्रूपा विबोधविधेयबोधविपर्ययात्मकं करोतीति ५४० ननु बुद्धेरसत्त्वेऽपि तत्कारणमज्ञानं सद्बुद्धिर्विषयतस्तत्त्वानर्थबोजमिति चेन्न यादृशो यक्षस्तदृशो बलिरिति न्यायेन तस्याप्यसत्त्वादित्याशयेनासतोऽप्यनर्थजनकत्वे दृष्टांतमाह सर्पे इति । यथा केचिद्भीरवोऽसत्यपि सर्पसर्पशब्दमात्रेण मक्षिकाशेन भ्रम इव शंकाविपात्प्रणान्मुंचति ५४१ दार्ष्टान्तिकमाह असत्येवे

हृदि स्थितं तथा विश्वं चित्रं बुद्धिर्न चापरम् ॥ कालत्रयेऽपि नैवैतदासीदस्ति भविष्यति ५३६ तमो यथानभस्येत दृश्यते तमसैव हि ॥ हृद्यात्मनि तथा बुद्धिर्बुद्धौ वै पाप्रतीयते ५३७ यथा विशुद्ध आकाशे प्रकाशेन दृश्यते ॥ निरीक्ष्यमाणं च तमोनेत्रैर्दोषविवर्जितैः ३८ हृद्यात्मनि तथा शुद्धे बुद्धिरेषा सकारणा ॥ आत्मविज्ञानतो दृश्यानभवेद्विकदाचन ५३९ शशं गमं यथा शब्दात्स्वविज्ञानकरं भवेत् ॥ कार्यकारणसंयुक्ता बुद्धिरेवं विबोधकृत ५४० सर्पेऽसतियथा केचित्प्राणान्मुंचति जंतवः ॥ शंकाविपात्सर्पशब्दश्रवणेन भयातुराः ५४१ असत्येव तथा ज्ञाने बुद्धिदेहादिकारणे ॥ सुखदुःखकरं घोरं संसारं यांति मानवाः ५४२ एक एव यथा सुतो बहुधा जायते पुमान् ॥ एक एव तथा विद्यावशादात्मापि जायते ५४३ अंधो यथानिधिरुष्टृष्ठाकरेणापि न विदति ॥ विदग्धत्वाद्दशा एनं न विदुर्हृदये स्थितम् ५४४ अज्ञाना दृश्यसंसारचित्रस्याश्रय ईरितः ॥ हृदयं किं विदग्धान्यत्प्रष्टुमिच्छसितद्वद ५४५ एवमुक्तेऽप्यसौ मूढः प्रश्नान्नोपरति गतः ॥ मंडूकसदृशः कालसर्पांश्चान्तरि गिरम् ॥ विससर्जत तोया ज्ञवल्क्यो भूदतिदुःखितः ५४६ अहो अस्य मृतिः प्राप्ता समीपे बुधियो धुना ॥ मण्डलादुत्तरत्येष पुमान् ह्योहितलोचनः ५४७ सविता मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ॥ अतः परवशा जिह्वाशापमेषा प्रदास्यति ॥ मम येन भवेदेष भस्मीभूतः क्षणाद्विजः ५४८

ति । स्पष्टम् ५४२ वस्तुतोऽसतोऽप्यज्ञानस्य विविधप्रपंचनिर्माणसामर्थ्यं स्वप्ने परीक्षितमित्याह एक एवेति ५४३ एवं विदुर्दृष्ट्या असदप्यज्ञानं त्वाद्दशानां दुराग्रहिणां वज्राचलबहुर्भेदत्वेन स्थितं दृशाद्दृश्यस्थोऽप्यात्मानमास्ते इत्याह अंध इति । यथा अंधः करसंस्पृष्टमपि निधिनं विदति तथा त्वाद्दशा हृदयस्थमप्यात्मानमिति ५४४ उपसंहरति अज्ञानादिति । अज्ञानाद्दृश्यं यत्संसाररूपं चित्रं तस्याश्रयभूतं तत्त्वं दिग्विज्ञानमुखेन हृदयत्वेनोक्तं किमप्यच्छेदुमिच्छसीति ५४५ कस्मिन् हृदयं प्रतिष्ठितमिति प्रश्नमवतारयति एवमुक्तेऽपि तच्चतुर्भिः । एवं दिग्विज्ञानमुखेनात्मतत्त्वे या ज्ञवल्क्यमुनिनोक्तेऽपि सत्यसो विदग्धो मूढ उक्तेऽप्यप्रसन्नमितिः प्रश्नादनुपरतः सन्नयथा मण्डूकः कृष्णसर्पस्याहानस्याकारणस्य हेतुभूतां गिरं वाचमुत्सृजति तथा कालरूपसर्पस्याहानकरीं गिरं पुनः प्रश्नरूपा बुधयोऽपि तत्संज्ञां दृष्ट्वा विदग्धो भूतः सविता मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ५४६ अहो इति । अहो इति खेदे अस्य बुधियो मृतिः समीपे प्राप्ता सती तस्मै शापं दातुं मम जिह्वायां स्थातुं सविता सूर्यो मंडलादवतरत्यहो मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ५४७ । ५४८

५४९ विदग्धोऽपि । मुमुक्षुर्भिरप्यतीत्याकारकं कावियो मूढधीश्च विदग्ध इति प्रपञ्च इति किं तद्विषयं चित्राकारत्वेन वर्णितं हृदयं कुत्र प्रतिष्ठितं किमाश्रयकमिति यावत् ५५० पंचविंशति

५४९ विदग्धोपीति । मूषुर्धूमैरिष्यतीत्याकारकशकविषयोमूढधीश्चविदग्धइतिप्रमच्छ इति किं तद्विश्वरूपचित्रधारकत्वेनवर्णितं हृदयं कुत्रप्रतिष्ठितं किमाश्रयकमिति यावत् ५५० पंचविंशति
तस्याः कण्डिकाया अर्थमाह अहलिकेति सप्तभिः । एवं पृष्ठोयाज्ञवल्क्यो विदग्धमहलिकेति नामांतरेण संबोध्यवक्ष्यमाणमुत्तरमभाषत । अस्मिन्नाश्रयव्युत्पत्तिर्वार्तिककृद्भिर्यद्यपि एवमुक्ता अहनिनी
यतेरात्रोचमादुर्भवतीत्यहलिकः प्रेतभावित्वात्तत्संबोधनम् । तथा अहन्शब्दनकारस्य रेफादेशेरलयोः सावर्ण्याल्लकारपाठे संज्ञायां कन्प्रत्यये केण इति ईकारस्य ह्रस्वइति तद्व्याख्यातुमिह उक्तम् तथाप्येते सं
भवाभिप्रायेणार्थान्तराप्यपि प्रदर्शयते तत्र प्रथमोर्थश्चतुर्थपादेनोक्तः यस्मात्त्वमहनि अहर्वत्प्रकाशभूयिष्ठेऽपि मदुक्तेर्धेसंज्ञाहोयसेलयोग्यो भवसि संज्ञायात्मा विनश्यतीति स्मृतेस्तस्मादहलिकेत्यु
क्तोसीतितदर्थः अत्र साधनिकासैवेति ५५१ द्वितीयमर्थमाह अथवेति । यो हि सूक्ष्मावधारणकुशलः स सहृदय इत्युच्यते अयंतु तद्विपरीतत्वादहृदयस्ततोहलिकेत्युक्तः । हलविकसने इत्यस्माद्
अंतान्मत्वर्थेन प्रत्यये हल्लिशब्दो विकासशालिहृदयवाची तद्विहितस्तथेति भावः । कथमस्य विवेकराहित्यमित्यत आह इतः परमित्यादि । इतः परं स्पष्टोक्तेरनंतरमपि कः पृच्छेदयंतु विदग्धः पृच्छतिततोऽ
हृदयो विवेकरहित इत्यर्थः ५५२ एतामेव व्युत्पत्तिमादाय तृतीयमर्थमाह अथवापतितइति । अथावादेहेपतिते सति यन्मांसमयं हृदयं ग्रामसिंहाः श्वानोऽद्युर्भक्षयेयुस्तदेव त्वया बुद्धं मद्विवक्षितः

इति संचित्य मनसालुपया परयान्वितः ॥ प्रश्नेस्मिन्मरणमाभूदित्येवैषव्यवस्थितः ५४९ विदग्धोपि मूषुः सन्पुनः प्रमच्छमूढधीः ॥ हृदयं कुत्र तद्विश्वचि
त्रघृक्षमवस्थितम् ५५० अहलिकेति संबोध्य याज्ञवल्क्योऽप्यभाषत ॥ नामांतरेण यस्मात्त्वंलीयसेह निसंज्ञयात् ५५१ अथवा हृदये नायं रहितोऽहलिकः स्मृतः ॥
इतः परं हिको नाम पृच्छेद्दीमान् पुमानेह ॥ अत्रापि यदयं प्रश्नं कुरुतेऽहृदयस्ततः ५५२ अथवापतिते देहे हृदयं पृथिवीस्थितम् ॥ ग्रामसिंहाः समयुर्यततोऽहृदय
ईरितः ५३ अह्वावाकारको देवोलयं ते त्रकरिष्यति ॥ अहलिकेति नाम्ना तमिदमाह मुनीश्वरः ५४ मय्येव स्थितमेतद्विहृदयं चित्रधारकम् ॥ मच्छरीरं विना नै
व स्थूलं सूक्ष्मं स्थितिं व्रजेत् ५५ सूक्ष्माच्छरीरतो यर्हि स्थूलं देहं पृथक् भवेत् ॥ हृदयेन समंतर्हि श्वान एतददंति हि ॥ पक्षिणः खंडशः कृत्वानयेयुर्वासंमततः ५६
अतोऽस्मच्छब्दसंयुक्तं सूक्ष्मं देहमुदीरितम् ॥ स्थानं स्थूलस्य देहस्य हृदयेन सहैव हि ५५७ हृदयं परमात्माख्यमविज्ञाय यथापुरा ॥ पृष्ठवांस्तद्वदेवायं पुनः प्र
च्छमं दधीः ५५८

परमात्मरूपो हृदयपदार्थो न बुद्ध इत्याशयेनाहृदयो विदग्धोऽहलिकेत्युक्तः तथाचाविद्यमानमज्ञातं हल्लिहृदयं परमात्मरूपं येन स तथा इत्यर्थः ५५३ पदांतरेरपि निर्ग्राह्यदित्यास्कोक्तिमनुबध्य चतु
र्थमर्थमाह अहमिति । देवः सूर्यः ते मोहेन पृच्छतः अत्र सदसि तथाच अहस्तत्कर्तादित्योलिपनां शंकरिष्यतीति व्युत्पत्तिकेनाहलिकनाम्ना संबोध्य देवमुत्तरमाहेति संबंधः ५५४ उत्तरमभिन
यति मय्येवेति । एतद्विश्वचित्रधारकं हृदयं त्वयामांसखण्डत्वेन यन्मतं तन्मयि मत्सूक्ष्मशरीरे प्रतिष्ठितं यतो मदीयं सूक्ष्मशरीरं विना स्थूलं न स्थितिं व्रजेत् तत्स्थूलं विना च सूक्ष्मं न स्थितिं व्रजेदिति प्रसिद्ध
मेवेति ५५५ सूक्ष्मादिति । सूक्ष्माच्छरीरात् स्थूलमन्यत्रापि तिष्ठतीति न मंतव्यं यतो यर्हि सूक्ष्माच्छरीरात् स्थूलं पृथग्वियुक्तं भवेत् तर्हि हृदयेन त्वदभिमतं संहितमेतच्छरीरं श्वानः अदंति भक्षयंति प
क्षिणश्च खण्डं खण्डं कृत्वानयेयुरिति ५५६ अतइति । अत उक्ताभिप्रायेण सूक्ष्मं देहं स्थूलस्य हृदयेन सहैव वर्तमानस्य स्थानमित्युक्तमित्यन्वयः । कीदृशं सूक्ष्मं अस्मच्छब्दसंयुक्तम् श्रुतिगतास्म
च्छब्देन विवक्षितमित्यर्थः ५५७ अथपि श्रुतिगताः कण्डिकाया अर्थमष्टपंचाशतांशोऽकैरुपबृंह्यंस्तत्र माने इत्यंतं भागस्यार्थमाह हृदयमिति चतुर्भिः । याज्ञवल्क्येन हृदयपदेन हृदयमिति व्युत्प
त्त्या परमात्मोक्त इत्यविज्ञाय यथा पूर्वं हृदयाश्रयं पृष्ठवांस्तथा पुनरावारविषयकं प्रश्नं कृतवानित्यर्थः ५५८

स्थूलमिति । स्थूलसूक्ष्मदेहोपावन्योन्यमाश्रितौ श्रुतिगतयुग्मदात्मशब्दाभ्यांकीर्तितौतौ कुत्रप्रतिष्ठितावित्याकारं प्रश्रंविदग्धः कृतवानित्यर्थः । द्विजइत्युत्तरान्वयि ५५ प्राणइति । ततोद्विजोयाज्ञ
वल्क्यस्तंविदग्धंप्रतिशरीरद्वयमूर्ध्ववृत्त्यात्मकेप्राणेस्थितमित्याह ततःसोपिविदग्धः प्राणःकुत्रेतिपृष्ठवास्तदुत्तरमपानेधोवृत्तिरूपइति ५६० अपानःकेति । प्रथमेनचतुर्थेनचसपदेनविदग्धइतरैस्तु
याज्ञवल्क्योप्राज्ञः व्यानःप्राणापानयोःसंधिःशुखलासमःउदानस्तत्रकीलसमइतिसमानस्तुसुत्रवच्छरीरवारकइतिविवेकः ५६१ अथयाज्ञवल्क्यतात्पर्यविषयीभूतमात्मस्वरूपंसंप्रपेतीत्यादिश्रुत्या
संवादरूपाद्व्युत्थायानिरूपितंतद्विदग्धेननबुद्धमितिवक्तुंन्याख्यावाक्येपुयाज्ञवल्क्याभिप्रेतार्थविपरीतार्थोयोयोविदग्धेनगृहीतस्तंदर्शयति हृदयमिति सप्तभिः । याज्ञवल्क्येनदिग्विज्ञानवाक्येपुहृदयप
देनपरमात्मैवोक्तः हृदिबुद्ध्यावयमपरोक्षस्तत्साक्षित्वादित्याशयादित्यर्थः । तस्येति । तेनविदग्धेनतुत्स्यांतःकरणस्याधारोमांसखण्डएवज्ञातोऽतएवतदाश्रयंपृष्ठवानन्यथासभूमाकुत्रप्रतिष्ठितःस्वेमहि
म्रीतिश्रुतिविरुद्धंहृदयपदार्थपरमात्माधारकथंपृच्छेदितिभावः ५६२ अस्मच्छब्दइति । तथाहृदयाश्रयप्रश्रोत्तरवाक्येऽस्मच्छब्दोऽस्मच्छब्दार्थभूतःसआत्मायाज्ञवल्क्येनोक्तः । सकः यःशब्दस्यबोध
स्यचानाश्रयोऽविषयःसन्नहंकारविषयःअहमितिप्रतीतौभासमानइत्यर्थः । विदग्धेनत्वस्मच्छब्दार्थतयासूक्ष्मशरीरमेवबुद्धमिति एतेनपूर्वसूक्ष्मशरीरत्वेनव्याख्यानमपिविदग्धबुद्धचनुरोधेनकृतमिति

स्थूलसूक्ष्मचंदेहतदाश्रयाश्रयिकीर्तितम् ॥ प्रतिष्ठितंहिकुत्रेतिपप्रच्छेदंपुनर्द्विजः ५५९ प्राणइत्याहतंसोपिप्राणःकुत्रेतिपृष्ठवान् ॥ अपानइतितंप्राहशाकल्यं
बुद्धिवर्जितम् ५६० अपानःकेतिसोपृच्छद्व्यानेसोप्याहर्धधिनः ॥ व्यानःकुत्रेत्रिसंपृष्ठउदानइतिसोब्रवीत् ॥ उदानःकेतिसप्राहसमानेसोप्यभाषत ५६१ हृद
यंयाज्ञवल्क्येनपरमात्मासमीरितः ॥ जंतूनामखिलानांयदास्तेहृदयमीश्वरः ॥ तस्याधारोमांसखण्डोज्ञातस्तेनद्विजन्मना ५६२ अस्मच्छब्दोप्यहंकारविष
यःशब्दबोधयोः ॥ अनाश्रयःसआत्मोक्तोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥ सूक्ष्मोदेहोविदग्धेनज्ञातोबुद्धिविवर्जनात् ५६३ प्राणःप्राज्ञःसमुद्दिष्टोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥
अपानाद्यैस्तथाशब्दैःसएवपरमेश्वरः ५६४ अनितिःकथितोलोकेचलनार्थोमनीषिभिः ॥ चलनंसर्वजंतूनांप्राज्ञादेवप्रजायते ६५ प्रकर्षश्चापकर्षश्चविशेषश्चो
र्ध्वतापिवा ॥ सम्यक्चंचेतिभेदाःस्युश्चलनस्यास्यसर्वतः ६६ शाकल्योवायुभेदांस्तान्प्राणादीन्प्रतिपद्यति ॥ पप्रच्छकुत्रकुत्रेतिमुमूर्षुर्बुद्धिवर्जितः ६७ समानःसर्व
भूतानामाश्रयोवायुरेवहि ॥ शाकल्यावगतोनायंयाज्ञवल्क्यसमीरितः ६८ किंतुसर्वात्मकोदेवआनंदात्मा महेश्वरः ॥ नेतिनेतिवचोगम्यःस्थूलसूक्ष्मविवर्जितः ५६९

सूचितम् ५६३ प्राणइति । याज्ञवल्क्येनप्राणपदेनापानादिपदैश्चमायोपाधिस्तत्प्रवर्तकःपरमात्मैवलक्षणयाउक्तः ५६४ प्राणादिपदानांपरमात्मनिलक्षणाप्रयोजकंप्राणादिप्रेरकत्वरूपसंबंधमाह
अनितिरिति । प्राणादिषट्कोऽनितिरनयातुश्रुलनार्थकःप्रसिद्धस्तच्चलनंतुसन्निधिमात्रेणप्रेरकादात्मनएवहेतोर्जायतइति ५६५ प्राणादिशब्दपंचकेउपसर्गाणांद्योत्यार्थानाह प्रकर्षश्चेति । प्रकर्षो
नासाद्युन्नतदेशसंबंधः अपकर्षोऽधःसंबंधः विशेषःप्राणापानयोनिरोधोयनुराकर्षणादौप्रसिद्धः । शेषस्फुटम् भेदाविशेषणानि ५६६ शाकल्यइति । शाकल्यस्तुवाच्यार्थभूतान्वायुभेदानेवप्रति
पेदे अतएवोत्तरोत्तरंकुत्रकुत्रेतिपप्रच्छेति ५६७ समानइति । अंतेनिरूपितत्वात्सर्वेषांभूतानांवर्णितानामाश्रयःसमानोवायुरूपएवेतिशाकल्येनबुद्धःपरंत्वयंवायुर्याज्ञवल्क्येनोक्तः ५६८ या
ज्ञवल्क्येनसमानपदार्थःकिमाकारकोविवक्षितइतिचेदायोरन्तर्यामिरूपेणयोनिपन्तासविवक्षितइतिवदन्संप्रपेतीत्यादिश्रुत्यर्थमाह किंवितितिपदिः । किंतुसर्वात्मकोदेवोयाज्ञवल्क्यसमीरितःकीद
रशब्दाक्तोक्षायामनंदात्मेत्यादि नबुद्धेनस्थूलसूक्ष्मपरंपरयोर्निषेधइतिभावः ५६९

भावाभावेति । अथवाअविद्यादशायांनानाविधभावाभाववावगादिबुद्ध्यायुक्तोविषयीकृतोपिनजद्वयेनवीप्सयासर्धभावाभावविवर्जितोबोधतइति तथाचाहयत्त्वसिद्धिरित्याह स्वेति ५७० आत्मेति ।

भावाभाविति । अथवाअविद्यादशायानानाविधभावाभावावगाहियुद्धयायुक्तोविपरीकृतोपिनजहयेनवीप्सपासधैर्भावाभावविवर्जितोबोध्यतइति तथाचाहपत्वसिद्धिरित्याह स्वेति ५७० आत्मेति ।
 आत्मासर्वोत्तरः । कथंतर्हिकरणैर्नदृश्यतइत्यतआह गृह्यइति । यतोग्रहीतुमयोग्योऽतःप्राणिभिःकरणैःकृत्वानगृह्यते योग्यतानियतत्वात्करणानामितिभावः ५७१ अशीयपदेनचवस्त्रादिवत्कालप-
 रिच्छेदोऽप्यथाभावरूपोवाचार्यतेइत्याह कालेनेति ५७२ असंगपदार्थमाह आकाशइति ५७३ नित्यमुक्तताप्रतिपादकस्यासितइत्याद्यंशस्यार्थमाह अबद्धइति । व्यथादुःखसंबंधः यतोपिनाशा-
 योग्यस्तस्मान्नकेनाविद्धिंस्त्यतेभ्रुतिगतरीषधात्वर्थभृतांहिसानेति तथाचामृतरूपहति ५७४ एवंबहुशःपृष्टेनयाज्ञवल्क्येनैताप्यष्टावायतनानीत्यादिवाक्येनविदग्धंप्रत्येकःप्रश्नःकृतस्तमवतारयति
 एषएवेति । एषशाकल्योवर्णितमात्मानमज्ञानसंयुतत्वान्नजानाति एषवृथाब्रह्मविदास्पृष्टैरेत्ययमर्थोयथास्पष्टोभवेदेवमादित्यएवशिष्यस्यजिह्वायांस्थित्वाविदग्धंप्रतिपप्रच्छ किमर्थं समर्थंवि-
 शतिवारंमदुक्तविद्यावज्ञातामयाशापेनधक्ष्यतइतिवर्णितंप्रतिज्ञांप्रतिपालयन् तदर्थमित्यर्थः ५७५ तदुपयोगायपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाष्टकस्यपूर्वमव्याख्यातस्यार्थसंगृह्णाति पृथिवीतिचतुर्भिः ।
 अत्रप्राणस्यैकदेवत्वेनोक्तस्याष्टौविभूतयःशारीरादिसंज्ञाश्चतुर्थश्लोकेगणितास्तेपामायतनानिनिवासभूमयःपृथिव्यादिरूपायथासंख्यंबोध्याइतिसंबंधः । तथाहि । तत्रपृथिवीशरीरेयन्मातृजंको-
 शत्रयंत्वल्क्यांसरुधिरात्मकंतद्रूपाशरीरसंज्ञकपुरुषायतनं तथाकामःस्त्रीसंगमाभिलाषरूपःकाममयसंज्ञपुरुषस्यायतनं रूपाणिशुक्लादीप्यादित्यपुरुषस्यायतनं आकाशःश्रोत्रपुरुषस्य कीदृशस्य

भावाभावधियायुक्तोभावाभावविवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थपरिच्छेदविवर्जितः ५७० आत्मागृह्योत्रबुद्ध्याद्यैःकरणैर्नकथंचन ॥ अतो नगृह्यतेसर्वैःप्राणिभिः
 समहेश्वरः ५७१ कालेनापिनशीर्योयमतएवनशीर्यते ॥ यथावस्त्रंहिकालेनपुराणंशीर्यतेभुवि ५७२ आकाशोहियथाऽसंगोजलादिषुतथैवहि ॥ आत्माबुद्ध्यादि-
 भिस्तेनसंगंनोपैतिकार्हंचित् ५७३ अबद्धःसर्वदायस्मात्तस्मान्नव्यथतेपिच ॥ विनाशरहितस्तेनहिंस्यतेनैवकेनचित् ५७४ एषएवनजानातिशाकल्योऽज्ञानसं-
 युतः ॥ एवंप्रच्छजिह्वायांस्थित्वादित्यस्तदामुनेः ॥ याज्ञवल्क्यस्यशिष्यस्यसमर्थंप्रतिपालयन् ५७५ पृथिवीचतथाकामोरूपाण्याकाशएवच ॥ तमोरूपा-
 णिचापश्चरेतश्चायतनानिहि ५७६ अग्निश्चहृदयंचक्षुःश्रोत्रंहृदयंचक्षुषी ॥ हृदयंहृदयंचेतिलोकाअष्टाबुदाहताः ५७७ अमृतंचस्त्रियःसत्यंचिशोमृत्युरसुस्तथा
 ॥ वरुणःसतमोदेवोह्यष्टमस्तुप्रजापतिः ५७८

प्रातिश्रुत्कस्यप्रतिश्रुतौप्रतिध्वनौविशेषेणाभिव्यक्तस्य तमोयकारश्छायाप्रयस्यपुरुषस्यायतनं । रूपाणिभास्वराण्यादर्शंप्रतिबिंबग्राह्यपदार्थेस्थितस्यप्रतिबिंबसंज्ञपुरुषस्यायतनं । आपोजला-
 निअग्निष्टपुरुषस्यायतनं । रेतःशुक्रमुपस्थेन्द्रियमितियावत् पुत्रसंज्ञपुरुषस्यायतनमित्यर्थः ५७६ उक्तक्रमेणेशरीरादिपुरुषाणांचक्षुःपृष्टेनध्यायन्पदार्थानाह अग्निश्चेति । अस्यादयोष्टौशारीरादि-
 पुरुषाणांलोकाश्चक्षुषिजदाहताःपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाष्टकेक्रमेणोक्ताः तत्राग्निचक्षुःश्रोत्रपदार्थाःप्रसिद्धाः हृदयपदेनबुद्धिग्राह्याइति ५७७ शारीरादिपुरुषाणांदेवतापदेनोक्तानिकारणानियं-
 थासंख्यंबोध्याप्याह अमृतमिति । अमृतमाहारजःपरिणामःशारीरपुरुषस्यकारणं । स्त्रियःकाममयस्य । सत्यंचक्षुरिन्द्रियमधिदेवस्यादित्यपुरुषस्यकारणं अध्यात्मैन्द्रियाणामधिदेवात्मनाप-
 रिणामात् । विशोऽधिदेवात्मिका अध्यात्मैस्थितस्यश्रोत्रपुरुषस्यकारणंदेवतानामध्यात्मरूपेणावस्थानात् । एवंमृत्युर्देवोऽध्यात्मरूपस्यच्छायाप्रयपुरुषस्यकारणं । तथाऽसुःप्राणोबलरूपेणनि-
 धर्षणादिनादपेणादेःप्रतिबिंबयोग्यताकरणात्प्रतिबिम्बपुरुषस्यकारणं । वरुणोवृष्टिजलरूपोभूमिस्थजलवासिपुरुषस्यकारणं पुत्राख्यपुरुषस्यप्रजापतिरुपस्थेन्द्रियदेवताकारणमित्यर्थः । अत्रेदं
 बोध्यं श्रुतौवदेतिपदस्यपृच्छेत्यर्थः सर्वेषांदेवानांमनोलोकपदोक्तेनसर्वव्यवहारसाधनप्रकाशत्वेनध्येयमिति ५७८

देवानभिनयति शारीरइति । व्याख्यातम् ५७९ एवमुपोद्धातत्वेन शिष्टकण्डिकाष्टकस्यार्थमभिधाय एतानीत्यादिवाक्यार्थमुपबृंहयति एतानीत्यादिना । एतानिवाणितानि अष्टावायतनानि
तथाष्टोलोकान्तथादेवान्कारणरूपान्तथापुरुषान् एतान्सर्वान्संप्राप्य कारणत्वेनानुप्रविश्यतत्तद्रूपेण स्थित्वा च निर्वहति लोकस्वप्नहारक्षमाङ्करोति ईश्वरः परमात्मा इति प्रसिद्धं वेदांतेष्विति शेषः उक्ता
ष्टकचतुष्टयमुपलक्षणं सकलकार्यवर्गस्येत्यपि बोध्यम् । कार्येष्वनुप्रविश्य कारणमेव सर्वं निर्वहतीत्यत्र ह्यष्टांतमाह तंतव इति । तथा च व्याससूत्रं संज्ञाभूतिं कृत्स्नं त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् । त्रिवृत्कुर्वतः
परमात्मन एवेयं कृतिर्यन्नामरूपकल्पना तस्यैव सर्वकारणत्वेनोपदेशादित्यर्थः ५८० एवं श्रुतिगतनिरुद्धेति पदार्थप्रदर्शयत्युच्यतेति पदार्थमाह पुनरिति । अयं पुमान् ईश्वरः पुनरुपसंहारकाले दिगा
दिक्रमतः दिशः स्वर्वांस्तपदार्थैः सहिताः सूर्यादिदेवेषूपसंहृत्य तानि त्रिदशे पुद्गलानि विषयेषु विषयान् हृदये तच्छारीरद्वये तत्प्राणादावित्युक्तक्रमेण समानपर्यंतं नीत्वा उपसंहृत्य प्रतिकूलं वहति कार्यभावविप
रीतं प्रत्यग्रूपणावतिष्ठते इत्यर्थः ५८१ अत्र ह्यष्टांतमाह पठमिति । यथा तंतवः पठं स्वकार्यं पठरूपात्प्रच्यव्यतद्धीनं कृत्वा केवलं कारणमात्ररूपेण स्थिताः प्रतिकूलं वहतीति व्यवहियंते तद्वदित्यर्थः

शारीरोयं काममय आदित्ये पुरुषस्तथा ॥ प्रातिश्रुत्कोहियः श्रौत्रस्तथा छाया मयोऽपरः ॥ आदर्शे च तथा योऽप्सु पुत्राख्यः पुरुषोष्टमः ५७९ एतान्यायतनान्यष्टौ
लोकान् देवांश्च पुरुषान् ॥ संप्राप्यैतत्स्वरूपेण स्थित्वा निर्वहतीश्वरः ॥ तंतवो हियथा प्राप्य पठं तं निर्वहंति ते ५८० पुनः स्वात्मतया सर्वांन्दिगादिक्रमतः पुमान् ॥
समानांतमिमानीत्वा प्रतिकूलं वहत्ययम् ५८१ पठं यथा स्वरूपाद्विप्रच्यव्येतत्र तंतवः ॥ कारणात्मतया स्थित्वा प्रतिकूलं वहंति ते ५८२ एवमेतान् निरुद्धैष प्रत्यूह्य
च महेश्वरः ॥ अत्यक्रामदिमान्सर्वान्नभोयद्ब्रह्मादिकान् ५८३ अंतर्बहिःस्थितो विश्वं व्याप्य सर्वात्मकः पुमान् ॥ केवलोपनिषन्मानगम्यो न परमानतः ५८४
तं त्वां पृच्छामि पुरुषमेकवारमहं वद ॥ बहुवारं त्वया पृष्ठंतुभ्यमुक्तं मया यतः ५८५ न चेदत्र जनाकीर्णे पुरेतीर्थं विवर्जिते ॥ कृष्णपक्षे पर्वरात्रावस्यां ते दक्षिणायने ॥
पतिष्यति शिरोभूमौ गतप्राणस्य दुर्धियः ५८६ अस्थीन्यपि न ते गेहं प्राप्स्यं त्यत्यंतं विद्विषः ॥ मम चोरास्तु चांडाला हरिष्यं त्यर्धमार्गतः ५८७ याज्ञवल्क्य
वचस्येवं स्थित्वा सौ सविता पुमान् ॥ अभाषत भृशं कुद्धः सृष्टिस्थित्यंतं कारणम् ५८८ एवमुक्ते यथा कल्प आत्मज्ञानविवर्जितः ॥ तूष्णीं स्थितो मनस्तस्य वा
ग्मृतिः सहसा गता ५८९

५८२ एवमिति । एवं गतश्लोकत्रयोक्तप्रकारेण एतान् आयतनलोकं देवपुरुषात्मकचतुष्टयाष्टकादिपदार्थान् निरुद्धप्रत्यूह्य च इमानुपाधींस्तद्धर्मांश्चात्यक्रामदुलंघितवान् कार्यत्वकारणत्वहीने स्वरूपेण एव
स्थित इत्यर्थः । यथानभोघटादिस्थितिकलितं बहिर्भावेन व्यवहृतमप्युपाधिपरित्यागं तर्बाह्यभावपरित्यागात्मकमतिक्रमं करोति तद्वयः सर्वमतिक्रम्य परिपूर्णं स्थितः केवलोपनिषद्रूपप्रमाणेनैव ग
म्यो रसनयारसवत्परेणोपनिषद्रिन्नमानेन न गम्य श्रंतं पुरुषं ते तु भविदग्धा ये कवारमहं पृच्छामि तत्स्वरूपं त्वं वदयतस्त्वत्पृष्ठं मया बहुवारमुक्तमिति त्रयाणामर्थः ५८३ । ५८४ । ५८५ न चेदिति ।
न चेद्विद्विष्यसि तर्हि ते शिरोऽत्राशुभे देशेऽशुभे काले च भूमौ पतिष्यतीति संबन्धः ५८६ अस्थीनीति । तेऽस्थीन्यपि गेहं न प्राप्स्यंति कीदृशस्य ते मम ब्रह्मविद्रूपस्यात्यन्तद्वेषकारिणः यतश्चोरभूताश्चंडा
ला अर्थमागं हरिष्यंतीति ५८७ एतादृशः शापो याज्ञवल्क्येन न दत्तस्तत्र कोऽपि विद्वान् जडाहातुं किं जगन्मर्यादापालकेन सकलकर्मफलप्रदेनादित्यात्मने श्वरेणेवेत्याह याज्ञवल्क्येति ५८८ एवमुक्त इति ।
एवमुक्ते सति विद्वद्व्योनात्मवित्वात्तूष्णीमेव स्थितस्तदन्तरं तस्य विदग्धस्य मनः सकलं द्विधा ध्यंस्वांगिद्रियं च हतं रद्विद्येः सहोत्क्रान्तं शरीरादित्यर्थः ५८९

पुरेति । तत्र पुरेसमाख्ये अशुभे देशे दक्षिणापन कृष्णपक्षरात्रिष्वेऽशुभे काले च भूमौ पतिष्यतीति ५८६ हासति । श्लोकद्वये निमग्न्या

पुरेति । तत्रपुरेसभारूपेअशुभेदेशेदक्षिणायनकुण्डपक्षरात्रिरुवेऽशुभेकालेचशवेनशिरोन्यपतत्यथानमुचेरसुरस्यदेवान्जित्वास्वर्गवासिनःशिरोवन्नेजेति ५९० हाहेति । श्लोकद्वयेनिमद्वयाख्यातम् ५९१ । ५९२ प्रादुरिति । ततःसभास्थितजनानांमुखेभ्यउद्रताएवावक्ष्यमाणावाक्प्रादुरासीत्तामभिनयति अहोइत्यादिना अनेनविदग्धेनकारस्करसमस्यब्रह्मविद्वेषरूपवृक्षस्यफलंमाप्तमिति कारस्करपदार्थंश्लिकांडशेषानुरोधीदक्षितः प्रपंचसारंमु 'कुचला' इतिप्रसिद्धेवृक्षेप्रयुक्तः तस्यविपरुपताप्रसिद्धेवेतिदृष्टांततोपपन्नाइति ५९३ अयमिति । अयंसर्वगुणोप्येकेनप्रबलेनाद्भुतसामर्थ्येनब्रह्मविद्वेषरूपेणदोषेणघातितस्ततःसनकत्वंयइति ५९४ ब्रह्मविद्वेषस्यदुःसहत्वंस्फुटीक्रियते एकएवेति । ब्रह्मविजानतोब्रह्मविदोद्वेषस्तथावन्निहवत्सकलगुणान्दहेद्विफलंकुर्षादितियावत् ५९५ अत्रचोदाहरणंविदग्धएवेत्याहुः विद्वत्तमइति । विद्वत्तमोबहुविद्यासुकुशलः ५९६ ब्रह्मविद्वेषस्यकार्याद्भुतत्वकथनेनाद्भुतत्वंस्फुटीक्रियते संभाव्यतेइति । संभावनाशंका ५९७ दशामिति । यदायंसर्वगुणाढ्योपिब्रह्मविद्वेषेणएतांदुर्गतिंप्राप्तस्तदैतरेस्तेनकःकांदुर्गतिंप्राप्नुयादिति ५९८ ब्रह्मेति । ब्रह्मविदोब्रह्मभावप्रतिपादिकाब्रह्मवित्परमाप्नोतीत्याकाराश्रुतिः

पुरेराजगृहेऽनेकजनकोटिनिषेधिते ॥ सभायांनिशिमूर्धाचन्यपतद्भूतलेतदा ॥ सद्योवज्रहतोयद्वन्नमुचेःस्वर्गवासिनः ५९० हाहेतिशब्दःसुमहान्विदग्धेपतितेह्यभूत् ॥ जगामक्षोभमतुलमखिलाराजमंडली ॥ रुदुस्तस्यशिष्यायेवांधवाश्चद्विजोत्तमाः ५९१ विदग्धंपतितंभूमौदृष्ट्वाधिग्धिग्वदंतिहि ॥ सभास्थिताजनाःसर्वेद्विजावालाःस्त्रियोपिहि ५९२ प्रादुरासीत्तथैषावाक्सभावक्रसमीरिता ॥ अहोफलमनेनैतत्प्राप्तमद्यसुदुःसहम् ॥ ब्रह्मविद्वेषवृक्षस्यकारस्करसमस्यतु ॥ अयंसर्वगुणोपेतोदोषेणैकेनघातितः ॥ ब्रह्मविद्वेषसंज्ञेनदुःसहेनाद्भुतेनच ५९४ एकएवयथावन्निहर्दहेद्विश्वंचराचरम् ॥ ब्रह्मविजानतःपुंसोद्वेषएकस्तथैवहि ॥ गुणराशिंदहेत्सर्वसंशयोनात्रविद्यते ९५ विद्वत्तमोविदग्धोयंगुणानामाकरस्तथा ॥ क्षणमात्रेणनिर्दग्धोब्रह्मविद्वेषवन्निना ९६ संभाव्यतेयथानैवसागरस्येहशोषणम् ॥ संभाव्यतेतथानास्यमरणंब्रह्मशापतः ९७ दशामेतामयंप्राप्तोयदाब्राह्मणसतमः ॥ ब्रह्मविद्वेषपापेनतदाकःकांचाप्नुयात् ९८ ब्रह्मवित्परमाप्नोतिसत्येयंशाश्वतीश्रुतिः ॥ विदग्धंहिनिहन्यात्कोविनाब्रह्मपरंसदा ९९ सर्वात्माब्रह्मविबूनंपरोक्षंनोनाचास्तितत् ॥ विदग्धेनिहतेयस्मात्सुखमस्तिशरीरिणाम् ६०० शत्रौस्वस्यहतेयद्वत्सुखमाप्नोतिदेहभाक् ॥ विदग्धेनिहतेतद्वज्जनएषसुखंगतः ६०१ विदग्धमेवनिंदंतिजनाःसर्वेनचेतरम् ॥ हंतारंयाज्ञवल्क्याख्यंसर्वात्मायंततोमुनिः ६०२ ब्रह्महत्याकृतापुंसोदद्याज्जन्मांतरेफलम् ॥ ब्रह्मविद्वेषएतस्मिन्फलंजन्मनियच्छति ॥ जन्मांतरेपिशाकल्येदृष्टमेतद्यतोधुना ६०३ वरशय्यासनाहोयंदेशेदेहोत्रभूतले ॥ पांसुनागुठितोयद्वत्पिशाचोन्मत्तदेहकः ६०४

सत्येयंअवाधितार्थतयानुभूता यतोजीवैःकर्तुमशक्यमक्षित्यशक्तेःपरमात्मनःकर्मविदग्धस्वनानाविद्याशालिनोदंडनंयाज्ञवल्क्येब्रह्मविद्विदृष्टमित्यर्थः ५९२ किंचब्रह्मवित्सर्वभावमाप्नोतीत्यर्थिकायोयेदेवानामित्याद्याव्याख्याताश्रुतिरपिसत्याहृष्टायतोब्रह्मविदोयाज्ञवल्क्यस्यशत्रोहतेस्वशत्रुनाशइवसर्वजनानांहर्षोजातः यतश्चपरकृतिदूषकाअपिजनायाज्ञवल्क्यकृतिर्निंदति । नद्येतयाज्ञवल्क्यस्यसर्वात्मभावंविनाघटतेइत्याह सर्वात्मेतित्रिभिः । नोस्माकंतत्प्रथमपादोक्तंपरोक्षंनकिंतुअपरोक्षमेवेत्यर्थः । शेषंस्फुटम् ६०० । ६०१ । ६०२ ब्रह्मविदोद्वेषइतरब्रह्महत्यायाअप्यधिकूलोकद्वयेपिदुष्टफलदर्शनादित्याह ब्रह्महत्येति । ब्रह्महत्याजन्मांतरेएवदुष्फलदाप्रायइतिशेषः तद्वेपस्तुइहजन्मनिजन्मांतरेचदुष्फलदः । अत्रोदाहरणंशाकल्यइत्यर्थः ६०३ शाकल्यस्यैवयदुष्फलंतदभिनयति वरेति । अत्रतीर्थभिज्जेशे उत्तरार्द्धेदृश्यतेइतिशेषः ६०४

जन्मांतरानर्थस्तु दुर्देशकालमरणेनानुमीयत इत्याहुः कृष्णेति । एवं अमावास्या निर्गतो मृतः ६०५ अस्य दुष्फलदमज्ञानमपि द्वेपादेवास्माभिर्निश्चितमित्याहुः अहो इति । दिष्टवान् द्वेपवि
पयंकृतवान् ६०६ अनेनेति । अनेन विदग्धेन पातिता इति पदस्य सर्वैः सप्तम्यंतैर्विपरिणामेन संबंधः ६०७ अहो इति । स्फुटम् ६०८ इत्यादीति । वर्णिनश्चातुर्वर्णिकाः शंसंस्तुष्टुः
६०९ ततः किंजातमत आह अमंत्रेति । अमंत्रे लौकिकेऽपि अमुं विदग्धं दग्धात् दीयास्थीनि गृहं नेतुं यदा शिष्याः पुराद्बहिः प्रस्थितास्तदादरेण श्रद्धया युते शिष्यैरस्थीनि दुकूले स्थापितानि तानि तु राज
भीत्या चौरैश्चांडालैः कांश्चित् शिष्यान् स्थीनि नयमानान् हत्वा हतानि कीदृशे समुत्सुकैर्लब्धैरिति त्रयाणां संबंधः ६१० । ६११ । ६१२ सप्तविंशतितमकण्डिकार्थमाह शाकल्य इति पंचभिः ।
महायशाः ब्रह्मस्वंब्राह्मणानुमतिमनासाद्यनीयमानमनर्थाय स्यादिति लोकांश्चिक्षयितुं विजयेपि ब्राह्मणानुमतिसंपादनपरत्वात् स्फुटमन्यत् ६१३ ब्राह्मणान्प्रतियाज्ञवल्क्यवचनमभिनयति ब्रा

ह्मणपक्षेपर्वरात्रौ निर्गतो दक्षिणायने ॥ शाकल्यः शापतो नूनं नरकं हि प्रयास्यति ६०५ अहो अस्य विमूढत्वं शाकल्यस्यातिदुर्धियः ॥ याज्ञवल्क्यं मुनियस्माद्विष्ट
वान्व्यर्थमेव हि ६०६ अनेन पातिताः सर्वेषां धवाः शोकसागरे ॥ आत्मापिनरके जाया विधवानां गणेपि च ॥ भूमौ देहोपि पापाग्रौ सुकृतं च पुराकृतम् ६०७ अहो
लोकद्वयभ्रंशं कस्य नायं करोति हि ॥ ब्रह्मविद्वेषतो जातो दुःमहो वडवानलः ६०८ इत्यादिवादिनः सर्वे याज्ञवल्क्यं महाधियम् ॥ शंसं सर्वैर्णिनस्तत्रागार्या राज्ञा च सं
युताः ६०९ अमंत्राग्रावमुदग्धात् स्यास्थीनि गृहं प्रति ॥ शिष्यानेतुं यदा मार्गं प्रस्थिताः पुरतो बहिः ६१० दुकूले स्थापितान्यस्य ह्यस्थीन्यादरसंयुतैः ॥ चांडा
लजातिभिश्चौरैस्तदा तानि हतानि वै ६११ सुवर्णमन्यमानैस्तैराजभीतैः समुत्सुकैः ॥ हत्वा शिष्यान् मून्कांश्चिदस्थिहारान्सुनिर्घृणैः ६१२ शाकल्ये निहतैः
स्मिन् शब्दे चोपरते सति ॥ उवाच ब्राह्मणान्सर्वान्याज्ञवल्क्यो महायशाः ६१३ ब्राह्मणा भगवंतो ये नानादेश्याः समागताः ॥ मदीयं वचनं सर्वैः शृणुतां स्यात् महाधियः
६१४ यो वः कामयते प्रष्टुं समां पृच्छतु भूषुरः ॥ यस्तु कामयते तं वा पृच्छामि ब्राह्मणोत्तमम् ६१५ पृच्छतां त्रहिये केचिद्ब्राह्मणाः सर्व एव वा ॥ अहं पृच्छामि वा सर्वा
न्युष्मानत्र समागतान् ६१६ एवमुक्ते तदा विप्राने शते ब्रह्मवादिनम् ॥ प्रष्टुं वक्तुं च तत्पृष्टं सर्वज्ञसदृशा अपि ॥ तूष्णीं भूतानि रीक्ष्यैते शाकल्यं नष्टचेतसम् ६१७
पृष्टवान्याज्ञवल्क्यो ब्राह्मणान् स्वयमेव हि ॥ मंत्रैर्मंत्रविदः सर्वान् मंत्रवित्प्रथमो मुनिः ६१८ वनस्पतिर्यथा वृक्षो मृषालोके प्रतीयते ॥ अश्वत्थादिस्तथैवैष
मृषादेहः प्रतीयते ६१९

ह्मणा इति । हे ब्राह्मणा भगवंतो मान्याः नानादेश्याः दिगादित्वाद्यत् ६१४ यो व इति । भूसुरो ब्राह्मणः युष्माकं मध्ये यो मां प्रष्टुमिच्छति स पृच्छतु यदि वामत्प्रश्नं समाधातुमिच्छति तर्हि तम
हं पृच्छामीति ६१५ पृच्छता इति । अथ वा सर्वे मां पृच्छत अहं वा सर्वान् पृच्छामीति ६१६ एवमिति । एवमुक्तेऽपि सर्वे विप्रस्तं ब्रह्मवादिनं प्रष्टुं तत्पृष्टं स माधातुं वाने शते स्म प्रगल्भान् बभूवुः यत
एतेशाकल्यदशां विद्वत्तूष्णीं भूताः ६१७ पूर्वनेति नेति तिनिपेयमुखेन प्रतिपादितस्यात्मनो विधियुक्तेन प्रतिपादिकाया अंत्यकण्डिकाया अर्थमाह पृष्टवानित्यादिना आंतप्रथेन । तांस्तूष्णीं भूतानि
सर्वान् ब्राह्मणान् प्रति मुनिर्याज्ञवल्क्यः स्वज्ञानप्रकर्षप्रकटनार्थमंत्रैः श्लोकरूपैः पृष्टवान् यतः प्रथमः प्रथमगण्यो मंत्रवित् वेदवित् कीदृशान् ब्राह्मणान् मंत्रविद इति ६१८ तत्र प्रश्नवाक्यार्थमभिनयति
वनस्पतिर्यथा वृक्षो मृषालोके प्रतीयते ६१९ अश्वत्थादिस्तथैवैष मृषादेहः प्रतीयते इत्येतद्व्याख्यानमेव नानाप्रकारेण व्युत्पद्यते ६२०

साम्यमभिनयति यथेति सप्तभिः । वृक्षस्य पत्रसमान्यस्य शरीरिणी लोमानि तथा बाह्या कठिनात्वं कृत्वा श्रुतो उत्पाटिकाशब्देनोक्तासायथा वृक्षस्य तथा स्य पुंसोपि पसिदित्यर्थः ६२० पुरुषस्येति ।

साम्यमभिनयति यथेति सभिः । वृक्षस्य पत्रसमान्यस्य शरीरिणी लोमानि तथा बाह्या कठिना त्वक्साश्रुतो उत्पाटिकाशब्देनोक्ता सा यथा वृक्षस्य तथा स्य पुंसोऽपि प्रसिद्धेति ।
यथा पुरुषस्य निमिषायास्त्वचः सकाशाद्वक्तुत्पटश्च निस्सरति प्रादुर्भवतीति । उत्पटपदार्थमाह भेदेति । श्वेतवस्त्रसमो यस्त्वचः आंतरो भागः स उत्पट इति श्रुता वृक्ष इत्यर्थः ६२१ एवमिति । एवं पुरुष
वृक्षे कुठारनिहते सति रक्तसमो रसस्तथा उत्पटश्च वर्णित उत्पाटिकात्मन उत्पाटिका संज्ञाया बाह्यत्वचः सकाशान्निर्वातीति ६२२ यथा च वृक्षस्य त्वङ्निर्भेदोत्पटयो निर्गमस्तथा पुरुषस्य रक्तोत्पटयो
स्तथा च साम्यं दृढमित्याह एवं पुंस इति ६२३ कुठारेति । यानि कुठारच्छेदेन वृक्षसकाशात् शकलानि खंडानि निर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मांसखंडसमाना इति ६२४ वृक्षेति । या वृक्षांतःस्थिताः शिराना
ड्यो मिलिताः सत्यो ग्रंथिकारिकास्ताः श्रुतौ किनाटपदोक्ताः तच्च किनाटं यथा वृक्षशरीरे तथा पुंसोऽपि शरीरे स्यात् यतः पुंसः शिरःप्रभृत्यंगेषु सूक्ष्माणानां डीनां मिलनं संघातो ग्रंथिनिर्भो दृश्यते इति ६२५
अस्थीनीति । यथा यद्वत्पुंसः शरीरे अस्थीनि संति तथा वृक्षांतर्दूरुणिसारसंज्ञानि प्रसिद्धानि तथामज्जा अस्थ्रामंतर्गतो रसः स यथा पुंसस्तथा तरो वृक्षस्यापि तस्य वृक्षे पुंसि च नामांतरकृतो भेदो नास्ति इ
त्यर्थः ६२६ एवमुपपादितं साम्यमनूय संकते पुरुषस्येति । अयं वक्ष्यमाणः ६२७ अयं पदोक्तं विशेषमाह प्ररोहतीति । वृक्षश्छिन्नोऽपि दृश्यमानान्मूलात् प्ररोहन् पुनरुत्पन्नो भवति इष्टः देहस्तु पुनर्दृश्य

यथा वृक्षस्य पत्राणि लोमान्येवं शरीरिणः ॥ कठिना बाह्यतस्त्वग्या वृक्षस्योत्पाटिका हि सा ॥ यथा तथा पुंसोऽपि त्वगुक्ता बाह्यतः स्थिता ६२० पुरुषस्य यथारक्तं
त्वच एव विनिःसरेत् ॥ उत्पटः श्वेतवसन सदृशस्त्वांतरस्त्वचः ६२१ एवं कुठारनिहते वृक्षे रक्तोपमो रसः ॥ उत्पटश्च विनिर्याति त्वच उत्पाटिकात्मनः ६२२ एवं पुं
सस्त्वचश्छेदे रक्तं चोत्पाटिकापि च ॥ निर्गच्छति बहिस्तेन तुल्यता वृक्षदेहयोः ६२३ कुठारच्छेदतो यांति शकलानि वनस्पतेः ॥ विनिर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मां
सोपमानि हि ६२४ वृक्षे हांतः शिराःस्थैर्यसहिता ग्रंथिकारिकाः ॥ यथा तथा पुंसः स्यात्किनाटं ग्रंथिसन्निभम् ॥ शिरादिषु सूक्ष्माणानां डीनां मिलनं भवेत् ६२५
अस्थीनि पुंसि यद्वत्स्युर्दूरुण्यंतरतस्तथा ॥ वृक्षे मज्जानभेदोऽस्ति मज्जा पुंसस्तरोरपि ६२६ पुरुषस्यापि वृक्षस्य तुल्यमेतदुदीरितम् ॥ विशेषो यं कुतो विप्राः कथं
यंतु महाधियः ६२७ प्ररोहति तरुश्छिन्नो मूलान्न वतरः पुनः ॥ देहश्छिन्नः पुनर्मूलज्जायते न पुनर्नवः ६२८ जीवतो जायते रेतो यस्मात्तस्मान्न रेतसः ॥ ततो मूलं
किमस्यास्ति पुंसो वृक्षस्य वर्मणः ६२९ अथ मूलं न चात्रास्ति तथाप्येष प्रजायते ॥ नवो भूत्वा यथा श्वत्थो धानाभ्यो मूलवर्जितः ६३० मूलबीजसमं किं स्विन्मर्त्यस्या
स्य हि कारणम् ॥ मृत्युना गतदेहस्य नवो देहो यतो भवेत् ६३१

मानान्मूलान्न वतरत्वेन जायमानो न दृश्यते भवितव्यं चास्यापि मूलेन केनचित् तद्भूतेत्यर्थः ६२८ जीवत इति । रेतोरूपान्मूलाद्देहो जायत इति न वक्तव्यं यस्मादेतो जीवतः प्राणान्धारयतो धर्मो दृश्यते म
या तुच्छिन्नदेहपदेन सर्वकार्यवर्गाभावशालिन्यवस्थोच्यते तस्यांतु सुप्तप्रलयादिसंज्ञायां रेतो आधारभूतं पित्रादिशरीरं नोपलभ्यत इति भावः । ततो दृश्यमानमूलस्य वक्तुमशक्यत्वात् अस्य वृक्षस्य वर्मणः
वृक्षसमस्य पुंसः तदुपलक्षितस्य सर्वजगत इति यावत् किं मूलमिति ६२९ अथेति । अथ शब्दः पक्षांतरपरिग्रहे तथा च यथा श्वत्थो दृश्यमानं मूलं विनापि वृक्षांतरोपरिवंदारूपेण जायमानो धानाभ्यो बीजे
भ्योऽद्भवनदृष्टस्तथा एष देहो वृक्षमूलसमं मूलं विनापि जायते इति चेत्तर्ह्यस्य किमस्य बीजसमं कारणमिति शेषः ६३० तस्माद्वृक्षस्य मूलसमं बीजसमं वा देहादिरूपजगतः कारणं वक्तव्यमित्याह मूलेति ।
स्विदिति वितर्कं वितर्कस्य फलं तु यथा वृक्षोच्छेदे चिकीर्षिते तन्मूलबीजयोश्छेददाहभ्यानां शः क्रियेत तथा स्यापि मूलादिनिर्णये असंगश्लेष्णे चित्त्वा तत्त्वज्ञानाग्निना दग्ध्वा च तन्नाशस्य सुकरतारूपं श्रुतिस्मृचि
तंबोधं अयं भावो गीतासु ऊर्ध्वमूलमित्यादिना स्फुरोक्तः ६३१

॥ २८ ॥

દે. અ.

॥ २८ ॥

नवेवलेसम्पत्तौ कविष्वेव वरा मात्मानोऽपेक्षन्ति तस्य प्रतिमितात्मा संस्काराणां मालोचकत्वं लक्षणं कर्तव्यं नैनापीति ग्राह्यं

न केवलं सूक्ष्मस्थीतविधये परमात्मनोऽपेक्षा किंतु सूक्ष्ममिति ज्ञानां संस्काराणामालोचकत्वं लक्षणकर्तृत्वेनापीत्याह पृथिव्यामिति । यथा पृथिव्यां पतितानां बीजानां कार्यद्वारा लभेजानि कारणं प्रयोजिका बीजानां संस्कृतिः संस्कारभावेनावस्थानमिति यावत् । एवं कारणस्याज्ञानस्य सूक्ष्मत्वे तत्तत्सूक्ष्मशरीराकारपरिणामे प्रयोजिका सूक्ष्मशरीराणां संस्कृतिरिति । ते च संस्कारा ईश्वरातिरिक्तेन दुर्ज्ञेया इति भावः ६४१ अथाज्ञानस्य परमात्मापेक्षां दर्शयति पृथिवीति त्रिभिः । यथा सर्वावकाशेन भसि पृथिवी स्थिता तथा चिद्रूपे आत्मन्यज्ञानं स्थितमिति न हि जडेऽज्ञानं स्थातुमर्हति पश्चाद्वा वित्वात्तत्रावरणकृत्याभावाच्चेति भावः ६४२ एतत्स्फुटयति अमूर्तेति । अमूर्ते घनीभावहीने संश्रयसमाश्रयशब्दावत्र स्थितिवाचकौ ६४३ आत्मनः सर्वेषु स्वस्मिन्नरोपितेषु सत्तादिप्रदत्त्वा दपितदाश्रितत्वमज्ञानस्येति सट्टांतमाह लोक इति । धनिकमुपकारकमिति शेषः अज्ञानमिति च्छेदः स्पष्टमप्यत् ६४४ अथ विज्ञानानंदप्रदयोः सामानाधिकरण्यसूचितं विज्ञानानंदं यैरेक्यमुपपादयति आनंद इति दशभिः । लोकेऽपि विज्ञानभित्तमानंदस्वरूपं न दृष्टम् यतः सुखमित्याकारकं ज्ञानं विना आनंदस्य संभवः स तादिलार्थेन कुत्राप्यस्तीत्यर्थः तथा च ज्ञानविमुक्तसुखस्वरूपस्यादर्शनालौकिकमपि सुखमात्मरूपमेव विषयतया भानंदवृत्त्युपाधिकमिति भावः ६४५ ननु दुःखमपि तथास्त्विति शंकां वारयति नैवमिति । एवं सुखवदुःखमपि विज्ञानात्मा भित्तमस्त्विति न शंक्यम् यतोऽस्य दुःखस्य सत्त्वे सदात्मरूपत्वे किंचिन्मानं प्रत्यक्षादिकं न दृश्यते न हि कश्चिदहं दुःखमित्यनुभवति आनंदस्य त्वात्मरूपत्वे प्रकृतश्रुतिरूपः प्रमाणराजोऽस्तीति ६४६ यद्यपीति । अलब्धत्वा

पृथिव्यां बीजलभेहिकारणं बीजसंस्कृतिः ॥ अज्ञानस्यापि सूक्ष्मत्वे कारणं सूक्ष्मसंस्कृतिः ६४१ पृथिवीयद्वदे वैषा सर्वापि न भसि स्थिता ॥ अज्ञानं तद्वदे वै तद्विज्ञानात्मान्यवस्थितम् ६४२ अमूर्ते यद्वदाकाशे दृश्यते मूर्तसंश्रयः ॥ विज्ञाने तद्वदेव स्यादज्ञानस्य समाश्रयः ६४३ लोके यो निर्धनो दृष्ट आश्रयेद्वनिकं हिंसः ॥ दुःखात्मकं तथाऽज्ञानमानंदं ज्ञानमाश्रयेत् ६४४ आनंदो हिन विज्ञानादन्यो लोकेऽपि दृश्यते ॥ इदं सुखमिति ज्ञानं विना आनंदसंभवः ६४५ नैवं दुःखं यतो नास्य सत्त्वे मानं हि दृश्यते ॥ आनंदस्य तु सत्त्वे स्तिमानं श्रुतिरिहाधुना ४६ यद्यप्येते सदा तुल्ययोगक्षेमेऽदीरिते ॥ सुखदुःखे तथाप्येष विशेषो नैजकोऽस्यपि ४७ सुखमिच्छति सर्वोऽपि भूयादेतत्सदामम ॥ इत्थं दुःखं तथा हेष्टिमाभूदेतत्कदापि मे ४८ इत्थं यस्मिन् भवेदेतदनुकूलं स्वशब्दभाक् ॥ प्रतिकूलं परं न स्वं लोके वैरिसुखे तथा ६४९

भोयोगः लब्धप्रतिपालनं चक्षेमः । यद्यपि सुखदुःखेतुल्ययोगक्षेमतया सर्वतंत्रेषु तथा च सुखस्यात्मस्वरूपतां गीकारे दुःखस्यापि सां गीकार्या अन्यथा तुल्ययोगक्षेमतया प्रसिद्धिर्नोपपद्येतेति शंका । तामेतां शंकां न हि दृष्टेनुपपन्नं नामेति न्यायेन वारयन् सा प्रसिद्धिः सुखाकारवृत्तेरेवोत्पत्तिनाशादिसाध्यप्रतिपादनपरेति दर्शयति तथापीति । यथाप्येष वक्ष्यमाणो विशेषोऽपि सुखदुःखयोरस्ति कीदृशो विशेषो नैजकः निजः असाधारणः निज एव नैजः मूढेरज्ञातो नैजो नैजकः ६४७ सुखदुःखयोर्नैजविशेषं दर्शयति सुखमिति त्रिभिः । सर्वोऽपि जन इत्थं सुखमिच्छति इत्थं कथम् एतत्सुखं सदा मम भूयादिति तथा एतद्दुःखं कदापि मे माभूदिति दुःखं दृष्टीति ६४८ नप्येतावता को विशेषः सुखे लब्ध इति चेदनुकूलत्वे सति स्वरूपोऽन्यत्र निरुपाधिकेच्छाविषयत्वेन प्रसिद्ध इत्याह इत्थमिति । इत्थं भूयादेतत्सदाममेत्याकारेणोच्छायात्रयद्विषयिका भवेदेतद्वस्तु अनुकूलमनुकूलत्वेन व्यवहार्यं स्वशब्दभाक् स्वशब्देन व्यवहार्यं च भवति भूयादेतदित्यंशेनानुकूलत्वं ममेत्यंशेन च स्वशब्दार्हत्वां हि सूचितमिति भावः परंतद्विपरीतं तु प्रतिकूलमिति न स्वं स्वशब्दानर्हमिति च व्यवहित्यते । ननु सर्वस्यात्मनिकल्पितत्वेनात्ममात्रत्वे प्रतिकूलत्वादि कं कथं भासते इति चेदविव्याबलादिति सूचयन् प्रतिकूलत्वादाहरणमाह लोके इति । लोके सुखरूपेणैव मपि सुखं यदा वैरिसंबंधमात्रेण प्रतिकूलं दृश्यते तदा साक्षात्पत्त्वेनैव कल्पितस्य प्रतिकूलत्वादि कं किमुवाच्यमिति भावः । वैरिसुखे तथा प्रतिकूलत्वादि कं दृष्टमित्यर्थः ६४९

ननुस्वशब्दभाक्त्वात्त्रसुखस्यविशेषोक्तव्यः किमितिहृद्यमाणत्वात्मकानुकूलत्वेनस्वपदार्थोविशेषितइतिशङ्कांवारयन्ननुकूलपदकृत्यमाह वैरीति । वैरीचतुःखंचएतेअपिसंबंधशब्देनस्ववैरी
स्वदुःखमित्येवमात्मसंबंधेनशब्देनप्रतिपादनंयथोक्तेतथाएतादृशेऽप्यातांतथापितयोर्वैरिदुःखयोरात्मसंबंधित्वेनेष्यमाणत्वंनदृश्यतेइत्यतस्तद्व्यावृत्तयेअनुकूलपदप्रयोगइतिभावः ६५० ननुअनुकूल
त्वेसतिस्वत्वरूपोयःसुखस्यविशेषोक्तस्तत्रस्वपदार्थःकः आत्मीयत्वमात्मत्वा आद्येकथमात्मीरूपता अंत्येकथंलोकाआत्मीयत्वेनसुखमिच्छतिकथंवासुखंमभूयादितिषष्ठीप्रयोगइत्याशङ्क्यअं
त्यपक्षमंगीकुर्वैस्तत्रोपपत्तिमाह कारकाणामिति । सुखस्यात्मरूपत्वेनभेदघटितेसंबंधेऽविव्यमानेपिसुखस्याजन्त्यत्वात्कारकणांद्वितीयादिविभक्तिप्रयोजकानामभावेनपरिशेषेणशेषेणार्थकपक्षी
विभक्तौप्रयुज्यमानायांसंबंधधीर्जायतेसाभ्रमोविकल्परूपेति यावत् तदुक्तम् ' अत्यंतासत्यपिह्यर्थज्ञानंशब्दःकरोतिहि ' इतिशब्दज्ञानानुपातीवस्तुशून्योविकल्परितिच । तत्रदृष्टांतः स्व
स्येति । यथास्वस्यस्वयमुपकरोतीतिप्रयोगेआत्मनिभेदाभावेपिशब्दबलात्स्वस्वयंपदार्थयोर्भेदाभासतेतद्वन्मसुखमित्यत्रापीत्यर्थः तथाचसुखात्मनोरभेदेव लोकाअपिकथमिदंसुखंमामै
वस्यादित्येवेच्छंति परंतुतेसुखस्यात्मातमानंनतःसुखात्मप्रतिबिंबप्रादिवृत्तिद्वाराएतत्संबंधंलब्ध्वासुखमात्मीयत्वेनाभिमन्यमानाएवतुण्णतीतिभावः ६५१ उक्तविचारफलमाह स्वशब्दइति ।
तस्मात्सुखेयःस्वशब्दोदृष्टःप्रयुज्यमानःअसौस्वीयेआत्मीयरूपाथैर्वर्तमानोभविष्यतिकृत्वात्मरूपाथैरेवेत्यर्थः । तत्रोपपत्तिमप्याह तथाचेति । तथासतिसुखवृत्तिस्वशब्दस्यात्मरूपाथै

वैरिदुःखेऽपि सदा स्यात्संबंधशब्दने ॥ तथापि नात्मसंबंधं तयोरिच्छति कर्हिचित् ६५० कारकाणामभावेन शेषे संबंधधीभ्रमः ॥ संबंधेऽविद्यमानेऽपि यथा स्वस्य स्वयं तथा ६५१ स्वशब्दोयः सुखेदृष्टो नासौ स्वीये भविष्यति ॥ तथा च सति संबंधो भवेन्नित्यं सुखात्मनोः ६५२ अनित्ये सति संबंध आत्मनः प्रतिकूलता ॥ भवेन्नदृश्यते चैषा प्राणिनः कर्हिचित् क्वचित् ६५३ नित्ये च सति संबंधे तादात्म्यान्नापरो भवेत् ॥ संबन्धो नेति नेतीति श्रुतिरन्यमपाकरोत् ६५४ आत्मनस्तत एवैतद्विज्ञानं नात्मनः पृथक् ॥ पृथक्त्वेऽद्विविज्ञानं सदृशं तज्जडं भवेत् ६५५ जडानां हि परापेक्षानियतान्न घटादिषु ॥ परापेक्षमविज्ञानं घटादिवद्गो भवेत् ६५६

परत्वे सति सुखात्मनः संबंधस्तादात्म्यरूपो नित्यः स्यात् तथा च सदात्मनि निरतिशयप्रेमोपपत्तिरिति भावः ६५२ एतदेव न्यतिरेकेण ब्रह्मयति अनित्य इति । यद्यात्मनः सुखसंबन्धोऽनित्यः स्यात् तदा कदाचिदात्मनि प्रतिकूलता द्वेषविषयतापि भवेत्सा तु कदापि कस्यचिदपि न दृश्यत इति ६५३ ननु संबंधस्य नित्यत्वेऽपि भेदघटितसमवायरूपत्वमस्त्वित्याशंकां वारयति नित्ये चेति । नित्ये संबंधे न्विष्यमाणे सुखात्मनोः कल्पिता कल्पितभेदाभेदात्मकं तादात्म्यमेव क्लृप्त्यनापरो भेदघटितः समवायः यतो नेति नेतीति श्रुतिरात्मनो न्यभिन्नं वस्तु जातमपाकरोदिति ६५४ आत्मन इति । आत्मन इति पदं पूर्वान्वयित्वेन व्याख्यातम् तत एव नेति नेतीति श्रुतिभ्यां देवविज्ञानमपि नात्मनो भिन्नं तत्समवेति मिति मंतव्यं किंवा त्मरूपमेव एतेनार्श आद्यजंतत्वं कल्पनापरास्ता । न केवलं श्रुतिभ्यां देवविज्ञानस्यात्मरूपता किंतु उपपत्तेरपीत्याह पृथक् इति । विज्ञानस्य पृथक्त्वेऽपि स्वकीक्रियमाणे तद्वदात्मलक्षणभूतमपि विज्ञानं जडस्याप्यथा बुद्धिरूपगोणं ज्ञानमित्यर्थः तथा चानवस्थाविज्ञानत्वत्पागृथश्रदोपः स्यादित्याह जडानामिति । जडानां स्वनिर्वाह्यपरापेक्षानियता अवश्यं भाविनी दृष्टा यथा घटे तथा चोत्तरोत्तरं विज्ञानकल्पनायामनवस्था किंच परापेक्षाणां घटादीनामविज्ञानत्वस्य विज्ञानभिन्नत्वस्य दशो न ददात्मलक्षणभूतं विज्ञानमपि अविज्ञानं भवेदतः स्वप्रकाशात्मरूपमेवेष्टव्यमित्यर्थः ६५५

महामयोगनात्पर्यमाह विज्ञानानंदेति त्रिभिः । विज्ञानाभिज्ञानंदरूपोयमात्मासर्वजन्मवर्गकल्पितत्वस्फुटीकरणायब्रह्मपदेनोक्तइतिकथं ब्रह्मपद प्रयोगेणाध्यस्तत्वेस्फुटीक्रियतइतिचेदित्यम् ब्रह्मश
ब्दसि विधपरिच्छेदहीनत्वलक्षणनिरातिशयमहत्त्वप्रतिपादकः यदिजडजातसत्यस्यात्तदातन्निष्ठान्योन्याभावप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदापत्तिः स्यादित्यतः स्वबोध्यभिन्नस्य मिथ्यात्वबोधयतीति
६५७ तत्रसजातीयभेदस्योपाधिकत्वेनाध्यस्तत्वंदृष्टांतत्वेनस्फुटपति यथैकस्मिन्निति । यथैकमेवशरीरंनभस्तत्रकर्णनासाद्युपाधिभिर्भेदकल्पनातथैकस्मिन्नेवब्रह्मण्यज्ञानाद्युपाधिभिर्भेदकल्प
नेति ६५८ विजातीयभेदस्याध्यस्तत्वमुपाधीनामध्यस्तत्वबोधनद्वारासदृष्टांतमाह असन्नेवेति । यथाकाशेमायाविनानिर्मितेमायामयवपुषिउपाधौसतिमायिनोयथाकाशादभेदस्तत्र
मायाविनिवाकाशादेर्भेदःसोऽसन्नेव उपाधेरपिकल्पितत्वात्तथाज्ञानाद्युपाधीनांकल्पितत्वात्तत्प्रयुक्तोभेदोब्रह्मण्यसन्नेवेतिस्वगतभेदस्याध्यस्तताविज्ञानानंदैकरसत्वप्रतिपादनेनसूचितेत्यपिबो
ध्यम् ६५९ रातेर्दातुःपरायणमित्युक्तेस्तात्पर्यमाहेदमिति त्रिभिः । इदंनिरूपितंविज्ञानानंदैकरसंयद्ब्रह्मतद्विशुद्धंजगतःकारणंनभवति किंतुमायोपाधिकंसर्वज्ञत्वादिशाल्येवसत्कारणमेतत्तात्पर्यं
दर्शयितुंवेदःप्रकृतश्रुतिरेवमब्रवीत् । एवंकथम् वदान्यानांधनदानपराणांसंबंधीनियानिकर्माणि तेषांफलदानेय त्परायणंप्रतिभूयभंजगद्विधारकंतद्देहस्यतत्प्रभृतिजगतःकारणमितिद्वयोरर्थः ।

विज्ञानानंदरूपोयमात्माब्रह्मागिरोच्यते ॥ अध्यस्तत्वप्रसिद्ध्यर्थंजडजातस्यसर्वतः ६५७ यथैकस्मिन्नभस्येषाकर्णनासादिकल्पना ॥ ब्रह्मण्येवमिहैकस्मिन्न
ज्ञानादिप्रकल्पना ६५८ असन्नेवयथाभेदोमायावपुषिमायिनः ॥ तत्रवानभसोयद्ब्रह्मण्येवंहिसंस्तुतः ६५९ इदंविशुद्धंचैतन्यसुखंब्रह्मनकारणम् ॥ किंतु
मायासमेतंतत्सर्वज्ञंसर्वशक्तिच ६६० एतद्दर्शयितुंवेदोवदान्यानांपरायणम् ॥ कर्मणांफलदानेचदेहकारणमब्रवीत् ६६१ तत्राप्यहेतुतांमत्वाजडस्यावर
णात्मनः ॥ परायणंपरंब्रह्मप्रोक्तवान्केवलंहियत् ६६२ अनेनवचसावेदतिष्ठमानस्यतद्विदः ॥ आत्मानंयःप्रकाश्यास्तेब्रह्मचर्यादिसाधनः ॥ ब्रह्माहमिति
तस्यापिस्यात्तद्ब्रह्मपरायणम् ६६३

नहिशुद्धस्यकर्मफलदत्वमितिभावः ६६० । ६६१ परमालंबनवाचकपरायणशब्देपरपदप्रयोगाशयमाह तत्रापीति । तत्रापिमायायाअपिकारणबोधनायमायाशबलस्यकारणत्वोक्ताव
पिश्यमनुपपत्तिर्भासते । इयंका यन्मायाचैतन्यसत्तांविनाआत्मानमपिभारयितुमशक्ताकथंप्रपंचनिर्वाहेशक्तास्यादिति । एतस्याअनुपपत्तेरनुसंधानेनजडस्यावरणात्मनोमायासंज्ञस्याहे
तुतांअनुपपन्नाहेतुतांमत्वावेदोयत्केवलंब्रह्मतदेवपरायणमित्यब्रवीत् तस्यैवाधिष्ठानत्वेनसर्वनिर्वाहकत्वादितिभावः ६६२ शुद्धस्यब्रह्मणोनकेवलंमायायाअधिष्ठानत्वेनपरायणत्वंकिंतुमुक्तंप्रत्य
पिपरायणमित्याह अनेनेति । एवमत्रान्वयः तत्केवलंब्रह्मतस्यापिविदुषःपरायणम् । तस्यैकस्य यस्तिष्ठमानस्यतद्विदइत्यनेनश्रुतिवचसाइत्थंप्रतिपादितइतिशेषः । इत्थंकथम् यो
ब्रह्मचर्यादिसाधनसंपन्नःसन्नब्रह्माहमित्यात्मानंप्रकाशयनिरावरणंकृत्वाआस्तेब्रह्माहमितिवेदचेति । अत्रतिष्ठमानस्येत्यात्मनेपदंप्रकाशनस्थेयाख्योरितिसूत्रेणेतिसूचयितुंप्रकाश्यास्तेइतितदर्थ
उक्तः ब्रह्माहमितिवेदितद्विदइतिपदस्यार्थउक्तइतिविवेकः ६६३

॥ ३० ॥

टी० अ०

ब्रह्मविज्ञानमानंदं कर्मणां फलदा तच्च ॥ ब्रह्मविस्वात्मरूपं च न विदुः कारणं द्विजाः ६६४ याज्ञवल्क्येन पृष्टास्ते को न्वेन जनयेदिति ॥ अस्माभिस्तु महाभाग श्रुतं वे
दस्य वाक्यतः ६६५ एवं महानुभावः स एष वाजसनेयकः ॥ याज्ञवल्क्यः सूर्योऽश्विनीधीमतां हि पुरःस्थितः ६६६ गवां छलेन जिव्विव ब्राह्मणान् पृथिवीगतान् ॥
विदग्धं भस्मसात्कृत्वा ब्रह्मविद्वेषकारिणम् ६६७ मिथिलापतये राज्ञे जन्मकायोत्पत्त्या हि ॥ सूर्योक्तं दिष्टवान् ज्ञानं ब्रह्म त्वयं पृष्टवान् द्विजान् ६६८ इति श्रीमत्प
रमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचिते उपनिषद्ब्रह्मसूत्रात्मपुराणे बृहदारण्यके याज्ञवल्क्यकाण्डसारांशप्रकाशे ऋषियाज्ञव
ल्क्यसंवादीनामपंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

दिध्वानितित्रयाणांसेवैयः ६६६ ॥ ६६७ ॥ ॥ ६६८ अज्ञानामपिविज्ञानांपण्डितोसिपरायणम् ॥ सचिदात्मंदरूपायसर्वज्ञायशतेममः ॥ इतिश्रीदत्तकुलतिलककृष्णचैदात्मजदिलारा
मसुखिनूनरामकृष्णस्वश्रीनिधेश्वराश्रमपूज्यमादानुग्रहीतस्त्वकृतो आत्मपुराणटीकायां सत्यसत्वाख्यायां मंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ मंत्रसंख्या ॥ २५२० ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ३० ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पंचमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे षष्ठाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ यः पप्रः पञ्चभूतानि सर्वधर्मयतिरहिमभिः ॥ मुनिना वाणितः पष्ठेक्षपष्ठेनः प्रसीदतु ॥ १ ॥ अस्वार्थः । यः परमात्मा सिद्धांते पष्ठतत्त्वात्मको रश्मिभिः सत्तायं ज्ञेयस्त्वं
तराणि वर्धयति स मुनिना याज्ञवल्क्येनारण्यकपृष्ठाध्याये वाणितो नोधिकारिणामिन्द्रियपञ्चकापेक्षया पष्ठेनः करण्ये अत्राध्याये वा प्रसीदतु आबिरस्तु इति ॥ अथ जिज्ञासोः शिष्यस्य प्रश्ने तत्समाधानमिति
ज्ञांचगुरोर्वर्णयति एवमिति सप्तभिः १ श्रुतं संक्षेपेणानुवदति भगवन्निति २ तदेव विस्तरेणानुवदन् प्रथमाध्यायचतुष्टयार्थं संवादचतुष्टयेन सह अधिकारीति ३ पंचमाध्यायार्थमनुवदति आख्यानामि
ति ४ यदुक्तमित्यादि त्रयं स्पष्टम् ५ । ६ । ७ तत्र प्रथमकंडिकार्थमुपबृंहयति ज्ञाकल्येन इत्यादि सप्तार्थेक्षच्छ्लोकेः । व्युष्ट्यां प्रभातभावे प्राह्मण्यं । एवं सति वादित्राद्यैर्मुक्तनिद्रो राजा जनको ब्राह्मणाद्या

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ एवं गुरुमुखाच्छ्रुत्वा शिष्या नानाविधाः कथाः ॥ आत्मविज्ञानसंबद्धाः षप्रच्छस्वगुरुं पुनः १ भगवन्भवताख्यातमैतरेयसमीरितम् ॥
ज्ञानं कौपीतकिप्रोक्तं तथादित्यसमीरितम् ॥ इति हासैस्तथाख्यानैः सहितं विविधैरपि २ अधिकारिजनारख्यानंतद्वदैद्रप्रतर्दनम् ॥ अजातशत्रुगार्ग्यख्यं दध्य
इडाथर्वणं तथा ३ आख्यानं याज्ञवल्क्यस्य विप्रसंवादरूपभृत् ॥ विविधं चात्मविज्ञानमत्र सर्वत्र कीर्तितम् ४ यदुक्तं याज्ञवल्क्येन जनकायमहीभुजे ॥ ज्ञानं त
च्छ्रोतुमिच्छामि भगवंस्त्वत्प्रसादतः ५ एवमुक्ते गुरुः प्राह शिष्यं स्नेहसमन्वितः ॥ जनकाय यथा ज्ञानं याज्ञवल्क्यो यदुक्तवान् ६ शृणु वक्ष्यामि तत्सर्वमुक्तवा
न्यन्मुनीश्वरः ॥ जनकायस्वशिष्या यथा ज्ञवल्क्यो ह्यगाधधीः ७ ज्ञाकल्येनिधनं प्राप्ते ब्राह्मणेषु जितेष्वथ ॥ व्युष्टायामपि शर्व्यामुदितेरविमंडले ८ वादित्रैर्विवि
धैस्तद्वद्वंदिभिर्मधुरस्वरैः ॥ अप्सरः सदृशस्त्रीभिर्नानानीराजनैरपि ९ मुक्तनिद्रो महाराजः कृतपौर्वाहिकक्रियः ॥ ब्राह्मणानां च वृद्धानां परिगृह्य जयाशिषः १०
वादित्राणां विचित्राणां चोपैर्गाधर्वमिश्रितैः ॥ सर्वालंकारसंपन्नो ह्यगादेष सभां प्रति ११ प्रवालमणिरत्नौघहैमराजतनिर्मिताम् ॥ सुधर्मा सदृशी भाभिर्भासयन्तीं दि
शोदश १२ चित्रे सिंहासने तस्याभासां च क्रेजनेश्वरः ॥ विदेहोजनको धीमास्त्रैवर्णिकजनैर्वृतः १३ काले स्मिन्नाम तस्तत्र सूर्यशिष्यो महायशः ॥ आराध्यस्वगु
रुंदेवंसावित्र्या शिरसा सह १४ पौर्वाहिकीः क्रियाः कृत्वा शिष्यैः सर्वैः समावृतः ॥ चतुर्वेदार्थिभिर्याज्ञवल्क्यो वाजसनेयकः १५ तमागतं तदाराजा त्रैवर्णिकजनैर्वृतः ॥
अभ्युत्थानार्घ्यपाद्याद्यैरर्चयामास धर्मवित् १६ प्रवालमणिरत्नौघमंडितं कनकोद्भवम् ॥ आसनं मृदुलं चादान्मुक्तादामविभूषितम् ॥ उपविष्टस्तदा तस्मिन्नास
ने मुनिसत्तमः ॥ अन्वजानात्स राजानं सर्वास्त्रैवर्णिकानपि ॥ वर्णिभिश्च तथा राज्ञा स्वासनेषूपविश्यताम् १८ इत्युक्ते राजसहिता वर्णिनो हृष्टचेतसः ॥ स्वासनेषूप
विष्टास्ते नमस्कृत्य मुनीश्वरम् १९ अतिथिमाननीयं तं राजा विनयसंयुतः ॥ उवाचे दंनमस्कृत्य धर्मयुक्तं तदावचः २०

शिष्यः परिगृह्य बाद्योपैरुपलक्षितः सभां प्रगादिति चतुर्णीं संबधः ८ । ९ । १० । ११ सभां विस्मिन्निष्टि प्रवालेति १२ चित्र इति । तस्यां सभायां जनको राजा उपविष्टवान् १३ काल इति । अस्मिन् राज्ञः
सदस्युपवेशनोपलक्षिते काले तत्र राजसदस्रिया ज्ञवल्क्य आगतः किं कृत्वा शिरोविशिष्टमायत्रीमंत्रेण स्वगुरुमादित्यमाराध्य पौर्वाहिकीः पूर्वाह्ने विहिताः क्रियाः समाप्य चेति द्वयोरर्थः १४ । १५ तमिति
१६ प्रवालेति । विदुमादिविभूषितं मृदुलमासनमदाचेति १७ उपविष्ट इति । तत्रासने उपविष्टो मुनीराजानं सभ्यां श्रैवमन्वजानात् आज्ञप्तवान् एवं कथं वर्णिभिस्त्रैवर्णिकैः राज्ञा च स्वस्वासनेषूपविश्य
तामिति १८ इत्युक्ते इति १९ अतिथि मिति । तं याज्ञवल्क्यं मानार्हमतिथिप्रतिशब्दं कथं मान्यं वचोब्रवीत् कीदृशं धर्मयुक्तं वाक्चतुर्थी च सृजतेति धर्मशास्त्रेण विहितम् २०

आ. पु.

॥ १ ॥

टी० अ०

६

राजवाक्यमभिनयति ब्राह्मणादित्यादिना । अत्रलोकैर्ब्राह्मणाएवपरमदैवतंयतएतेदेवानामपिसृष्ट्यादौप्रभवन्तिशक्ताभवन्तिपरमात्मवत्किमुतान्यजंतूनामितिद्वयोरर्थः २१ । २२ सर्वेति । सर्वभूतसमत्वादिनापूर्णकामाअपिभूतानुग्रहायैवाविचरन्ति विचरणहेतुपृष्ठाश्रमपयोजनानांतरंप्रख्यापयन्तीत्यर्थः २३ व्याजंस्फुटयति पश्चितीति । केचित्पृष्ठाःपश्चादिलाभायचरामइतिवदन्तिकेचित्सत्संवादेनतत्त्वनिर्णयायचरामइतिवदन्तीत्यर्थः २४ अहंत्वेवमन्येइत्याह भूपतीनितीति । संसाराब्धौमज्जतोभूपतीनुद्दिधीर्षवउद्धर्तुमिच्छंतएवभवादृशाश्ररन्तीति २५ तत्रापिभवतःसुतरानिष्कामस्यमदुपकारायैवागमनमित्याह सूर्येतिद्वाभ्यां । भवान्यतःसूर्यशिष्योज्ञानानंदरूपात्मगोचरेणविज्ञानेनापरोक्षानुभवेनसंपन्नोऽतएवगतेषणश्चातस्तवलोकेकिकार्यप्रयोजनमस्तिनकिंचिदपितथापिमदुद्धरणमेवपयोजनमितिद्वयोरर्थः २६ । २७ संसारदुःखमभिनयति अस्थीति । अस्थीन्येवस्थूणाभूतानियत्रएतादृशं दुर्गंधं देहमहं बुद्ध्या गृहीत्वा भवस्थितोऽस्मीति २८ अहं हं तं स्फुट

ब्राह्मणाएवल्लोकेस्मिन्दैवनापरमीरितम् ॥ प्रभवन्तियतस्त्वेतेसृष्टिस्थित्यंतकर्माणि २१ देवानामपिकिंचान्यज्जंतूनां देहधारिणाम् ॥ परमात्मायथाशक्तस्तथैवेतेद्विजोत्तमाः २२ सर्वभूतसमाः शांतादांताविगतमत्सराः ॥ आसकामामहात्मानोभूतानुग्रहचेष्टिताः ॥ विचरन्तिमहीमेतांव्याजंकिंचिद्विधायहि २३ पशुधान्यादिलाभाख्यंव्याजंसंपाद्यकेचन ॥ तत्त्वनिर्णयसंज्ञंचकेचित्द्वन्महाधियः २४ भूपतीन्मज्जतोगाधसंसारजलधिस्थितान् ॥ उद्दिधीर्षवआयांतियाज्ञवल्क्यभवादृशाः २५ सूर्यशिष्योभवान्कितेकार्यलोकत्रयेस्तिहि ॥ ज्ञानानंदात्मविज्ञानएषणात्रयवर्जितः २६ एकंकार्यमहंमन्येभवतोदीनवत्सल ॥ अस्मिन्संसारपंकेमांसीदंतंत्रातुमागतः २७ अस्थिस्थूणमिमंदेहं दुर्गंधं सुजुगुप्सितम् ॥ अहंधियागृहीत्वाहंश्ववदत्रव्यवस्थितः २८ जुगुप्सितशरीरस्थः कृमिकीटसमावृतः ॥ कर्णपुच्छादिविकलोव्याधिभिःपरिपूरितः २९ विष्टादिगंधयथाशुष्कमस्थिकिंचिन्निधायहि ॥ दंतपंक्तौपरैर्वैरंबलिभिःकुरुतेश्वभिः ॥ ततोदुःखंसमाप्नोतिप्राणांतंसुखवर्जितम् ॥ अहमेवंमुनेदेहं गृहीत्वा राज्यामुकः ॥ स्थितोऽस्मि सुखलेशेन वर्जितो दुःखभाजनम् ३१ क्षुधयापीडितो नित्यमग्निभूतान्यहंमुने ॥ स्थावराणि च राण्यत्र पुरुषादोयथानरान् ३२ कामग्रहसमाविष्टो नारीकुणपमाश्रये ॥ प्रेतं यथाश्मशानेपुपिशाचोदाहवर्जितम् ३३ स्थावराणामहंगात्रसुगंधं गंधलोभतः ॥ वर्षयित्वा त्रदुर्गंधं स्थापयामिकलेवरे ॥ निर्घृणोत्रयथाकश्चिद्राक्षसो नरगात्रकम् ३४ अहं हन्मि वृथा जंतून्मृगयायां विमोहितः ॥ तृणपर्णांशिनः शांतान्मुनीन् यद्द्विराक्षसः ३५ तैलकारो यथा तैलं तिलान्निष्पीडयंत्रतः ॥ गृह्णाति तद्देवाहं प्रजानां द्रव्यमाददे ३६

यति जुगुप्सितेतिद्वाभ्यां । यथारुग्णः सकृमिःश्वाऽसदस्थिदंतेपुधृत्वा बहुभिर्वैरैर्कुर्वन्महादुःखमाप्नोतीतिद्वयोरर्थः २९ । ३० दाष्टीतिकेयोजयति अहमिति ३१ स्वस्यदुःखभाजनतां सर्वव्यवहाराणां दुःखात्मतानिरूपणेनविज्ञदयति अथयेतिनवभिः । अहंधुधार्तः सन्स्थावराणित्रोह्यादिरूपाणिचराणिनांतरीयकभक्षणादिघुनादीनिमृगादिरूपाणिवाअग्निभक्षयामिरक्षोवत् तथाचाभक्षणेमुदुःखंभक्षणेनतुल्यःसाम्यलाभोदुःखमेवमप्रेषिबोध्यमिति । भोगेपरिणामादिदुःखमप्यनुसंधेयम् ३२ कामेति । नारीकुणपंमृतशरीरसमंनारीशरीरं । प्रेतंमृतशरीरम् ३३ स्थावराणामिति । स्थावराणांचंदनादीनांगात्रंघृष्टादुर्गंधेस्वशरीरेस्थापयामि । तत्रहृष्टं तमाह निर्घृण इत्यादिना ३४ अहमिति । अत्रापिअहनेनमृगयारूपव्यसनंदुःखेहनेनतुराक्षससाम्यमुक्तमेवेति ३५ तैलेति । अत्रापिमज्जास्योद्व्याऽनावात्रिलिप्तादुःखं बोध्यं । यंत्रतः यंत्रेण ३६

॥ १ ॥

नराणामिति । करभाउयाः । नरादीनां स्क्रंध्यां पृष्ठानि च स्वस्वभोग्यकरणस्य भारेण वा ये पीडयामि तत्रोपजातगदुरोगवदित्यर्थः सामर्थ्यपूर्ववत् ३७ अयमिति स्पष्टम् ३८ रक्षयामीति । अत्राज्ये स्थितम् ३९ पुत्रेति । शोच्यस्तस्वविद्धिरयमज्ञः कांगतिगमिष्यतीत्याकारेण शोचनीयः क्षुधादिदुःखमालोच्यभोगदशाराक्षसादिसाम्यापादिकामालोच्यतुशोच्यतमः ४० एवंपस्य तत्त्वज्ञानस्य व्यतिरेकेन कृष्टेः विशेषस्तस्य तत्त्वज्ञानस्योपदेशेन मासुद्धरेत्याशयेनाह दुःखेति । अध्यात्मादिदुःखत्रयमेव त्रिशाखशाखात्रयं यस्य एतादृशेऽज्ञानरूपलोहजे संसारशूले पतितं मां त्रातु मे वागतोसीति ४१ एवमागमनाभिप्रायो मया ज्ञात एव वा जंतुद्विधा प्रसिद्धि निरूपयेत्याह कथयेति द्वाभ्यां । सर्वेषां प्रवृत्तां पुरत एव मुदीर्य किमगतोसि एवं कथं राज्ञो बहून्पशून्वाप्स्यामीति ४२ द्वितीयव्याजमभिनयति अथवेति । ज्ञानशुद्धिः संवादेन निर्णयभावः समागा आगतोसि ४३ एवमिति । एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यो जनकं राजानं हेसम्राडिति संबोध्य पशुलाभज्ञानशुद्धिरूपमुभयं प्रयोजनमित्युक्तवानित्यर्थः ४४ अथ द्वितीयादिषण्णामृचामर्थं संकलयदशं यन्तशुण्ब्रह्मोपासनं यक्ष्यमाणनिर्गुणविद्यासाधनमिति सूचयति एवमुक्तेति दशभिः । एवमुभयमित्याकारेणोक्ता पुनरे

नराणां च गजानां च करभाणां च वाजिनाम् ॥ स्कंधपृष्ठानि बाधे हं रोगो यद्वद्धि दुःसहः ३७ अधःस्थितेषु सर्वेषु वर्णिषूच्चासनं भजे ॥ प्रासादशिखरं यद्वत्काकः कर्णोप
तापनः ३८ रक्षयाम्यहमत्र स्थं द्रव्यं नानाविधं मुने ॥ महानिर्धियथा सर्पः कोपसंरक्तलोचनः ३९ पुत्रभार्यादिसंस्तोयथा ग्रामसूकरः ॥ तथा हं मुनिशार्दूलशो
च्यः शोच्यतमो धुना ४० दुःखत्रयत्रिशाखेस्मिन् स्वात्मानं ज्ञानसमुत्थिते ॥ संसारशूले पतितं मां पातुं त्वमिहार्हसि ४१ कथयाद्यमुने व्याजं कित आगमने भवेत् ॥
राज्ञः पशून्वाप्स्यामि बहूनेव मुदीर्य किम् ॥ इहागतोसि सर्वेषां पुरतो द्विजसत्तम ४२ अथवा ज्ञानशुद्धयर्थं राज्ञो यास्याम्यहं सभाम् ॥ एवमुक्त्वा समागास्त्वं याज्ञव
ल्क्य मुनीश्वर ४३ एवमुक्तसरोजानमुभयं त्विति चोक्तवान् ॥ सम्राडिति हि संबोध्य जनकं मिथिलेश्वरम् ४४ एवमुक्त्वा च तं प्राह पुनरेव मुनीश्वरः ॥ तुभ्यं बुद्धिमते
विप्रो यज्ज्ञानं कश्चिदब्रवीत् ॥ तदहं श्रोतुमिच्छामि न चेद्गोप्यं महीपते ४५ एवमुक्तो मुनिं प्राह याज्ञवल्क्यं महीपतिः ॥ स्वात्मने मुनिराहान्यो विज्ञानं यदनेकधा ॥
४६ जित्वा शैलिनिनामा यस्तद्वत् शौल्यायनः पुनः ॥ उदङ्मुख्यस्तथा वक्तुं शीर्ष्णिस्तद्वत्परो मुनिः ४७ गर्दभीविपीतसंज्ञो भारद्वाज इतीरितः ॥ जाबालः सत्य
कामश्च विदग्धो यो मृतो धुना ४८ एते वै मुनयो विप्रश्च ब्रह्माण्यवदन्निह मे ॥ वाग्घ्राणचक्षुःश्रोत्राणि मनो हृदयमेव च ४९ इत्युक्ते तान् प्रशस्यासावेकपात्त्वेन षट्स्वपि ॥
न्यूनतामभिधायात्रापादत्रयमथाब्रवीत् ५०

वमुक्तवान् एवं कथं हेमहीपते इतः पूर्वविप्रः जातावेकवचनं तुभ्यं विवेकिने यज्ज्ञानमुपदिष्ट्वांस्तद्यद्विरहस्यं न भवति तदा श्रावय श्रुत्वा च पुनरहं वक्ष्यामीत्यर्थः ४५ एवमुक्त इति । एवं
पृष्ठो राजा स्वस्मै यदनेकधामुप्यन्तरेण नानासंज्ञकेन यद्यदुपविष्टं ज्ञानं तथा ज्ञवल्क्यायाह श्रावयामास ४६ पूर्वोपदिष्टा मृषीणां षण्णानामाभ्याह जित्वेति । जित्वा नाम्राशिलिनसंज्ञकापत्यतया शैलिन
संज्ञकश्च प्रथमः । शूलवसेज्जकस्य युवापत्यमुदङ्मुखसंज्ञो द्वितीयः । वृष्णे रपत्यं वक्तुं संज्ञस्तृतीयः । भारद्वाजो गौत्रो गर्दभीविपीतसंज्ञश्चतुर्थः । जवालायाः पुत्रः सत्यकामः पंचमः । विदग्धः शाकल्यः ष
ष्ठ इति द्वयोरर्थः ४७ । ४८ एते इति । हे विप्र एते वर्णितनामकाः षट्पञ्च ब्रह्माणिसगुणब्रह्माणेरूपाणि वागाद्यात्मकान्यवबुक्तवन्ति इत्यर्थः । अत्रैवं बोध्यम् वागादिशब्दाः क्रमेण देवतानामभिधाया
मुपविक्त्वं प्रजापतीनां लक्षकाः । उपासनं च सर्वेषां समुच्चयेनैव देवान्माप्रोतीति बहुदेवभावप्राप्तेः फलस्योक्तेरिति ४९ इत्युक्ते इति । इत्युक्ते सत्यसौ याज्ञवल्क्यस्तान् वागादिदेवान् सर्वजगन्निर्वाहक
त्वेन ब्रह्मत्वेनोपास्यत्वात्पशुपतयावतेव संतोषवाराणां पतेषु एव पात्त्वेन पादहीनत्वेन शैलिनिप्रभृतीनामुपदेशे पुन्यूनतामुक्त्वा च शैलिन्याद्यैरनुक्तं प्रत्येकपादत्रयमुक्तवानित्यर्थः ५०

वागादिदेवतारूप एकः पादोद्विशित एव शिष्टपादत्रयदर्शयति प्रत्येकमाश्रयमिति । प्रथमपादरूपाणां वागादिदेवतानामाश्रयकारणत्वेनाधारभूतत्वात्वाद्याध्यात्मिकमिन्द्रियद्वितीयपादत्वेनोक्तवान् । अथापरतृतीयपादतुसर्वाश्रयमव्याकृताकाशादिपदेः प्रसिद्धमत्र श्रुतौ प्रतिष्ठापदेनोक्तमुक्तवान् चतुर्थः पादस्तु पानिषदः । उपनिषत्पदेनात्र हस्यनामीच्यते । तानि च वामादिनामानि क्रमेण प्रज्ञा मियंसत्यमनंतमानंदः स्थितिरित्याकाराणि बोधयानि । तदुपासनफलानि च श्रुतावुक्तानीति । अत्र प्रथमपादोचितनेहिरण्यगर्भस्य स्मृतिर्द्वितीये विराजस्तृतीये ईश्वरस्य चतुर्थे तुरीयस्येति प्रयोजनमपि बोद्धव्यमिति ५१ एकैकस्मिन्निति । एवं वामादिरूपैश्चतुष्पादिपादवत्तुष्टयशालिनिब्रह्मणि षड्वारं महात्मना याज्ञवल्क्येनीके सतिसजन को गुरुदक्षिणां दातुमेवमुवाच । एवं कथं हस्ति समान ऋषभयुक्तं गोसहस्रं ते गुरुदक्षिणां ददामीति द्वयोरर्थः ५२ । ५३ षड्वारमिति । एवं गुरुदक्षिणां वाक्यं षड्वारमुक्तो याज्ञवल्क्यो मुनिः षड्वारमेवैवमाह । एवं कथं यावच्छिष्यः कृतार्थो न भवति तावद्गुरुदक्षिणानग्राह्येति पितुरुपदेशमनुस्मृत्यनगृह्णामीति एतेनोपासननामप्रज्ञानेन कृतार्थता न भवतीति सूचितम् ५४ एवमात्मज्ञानेन चित्ते काष्ठपद्वारा उपकारकोपासनपरस्य प्रथमब्राह्मणस्यार्थप्रदर्शयद्वितीय

प्रत्येकमाश्रयंतद्वत्सर्वाश्रयमथापरम् ॥ षट्सूपनिषदः प्राह याज्ञवल्क्यः फलैः समम् ५१ एकैकस्मिन्नभिहिते चतुष्पादि महात्मना ॥ ब्रह्मण्युवाच राजा मुंदातुं स गुरुदक्षिणाम् ५२ यस्मिन्हस्ति समानो स्ति वृषभस्तत्सहस्रकम् ॥ तरुणीनां गवां ते हंदास्यामि गुरुदक्षिणाम् ५३ षड्वारमेवमुक्तोऽपि प्रत्युवाच मुनीश्वरः ॥ षड्वारं ना कृतार्थस्य शिष्यस्य गुरुदक्षिणा ॥ स्वीकार्या भवतीत्येवं पितामा सुपदिष्टवान् ५४ एवं तं लोभरहितं याज्ञवल्क्यं मुनीश्वरम् ॥ निरीक्ष्यानुग्रहकरं स्वस्य राजातिविस्मि तः ५५ सिंहासनं परित्यज्य भूमौ स्थित्वा कृतांजलिः ॥ दंडवत्प्रणतो भूत्वा मुनिमेतदभाषत ५६ याज्ञवल्क्य मुने नित्यं नमस्तेस्तु महा मुने ॥ मामंधसदृशं शाधि मा र्गमावृत्तिवर्जितम् ॥ पृच्छंतं मज्जं पतितं धरो संसारकानने ५७ कंदर्पसर्पसंवीतेनारि गतं समाकुले ॥ अनेककरणग्रामवृककोटिनिषेविते ५८ अहंकारमहासिंहनाद पूर्णदिगंतरे ॥ क्रोधास्त्रवह्निनिर्दग्धसर्वशाद्वलपादपे ५९ मनः कौलेयकं हस्ते गृहीत्वा मृत्युलुब्धकः ॥ काले धनुषि संधाय जरा व्याध्यादिकान् शरान् ॥ मुक्त्वा त्रवा धते सर्वान् जंतून् काननवासिनः ६० यावत्प्राणहरो बाणो मम नायाति तावत्ता ॥ शाधिशोघं विलंबस्य नाथं कालो मुनीश्वर ६१ एवमुक्ते लुपाविष्टो दयालुः स नि सर्ग तः ॥ याज्ञवल्क्यस्तमाहेदं राजानमधिकारिणम् ६२

स्य विस्तरेणार्थमुपबृंहयंस्तत्र प्रथमकंडिकाया अधिकारिलक्षणपराया अर्थनिरूपयति एवं तमिति पंचत्रिंशच्छ्लोकैः । एवं निलोभं स्वस्यानुग्रहकरं च मुनिवीक्ष्याति च कितो राजायस्य ज्ञानेन कृतार्थता भवति तज्ज्ञासमानः श्रुतौ कूर्चपदोक्तसिंहासनं तं पृच्छंतं दंडवत्प्रणम्य एतद्वक्ष्यमाणं वचनं आहति द्वयोरन्वयः ५५ । ५६ राज्ञो जिज्ञासा वाक्यमभिनयति याज्ञवल्क्येति पञ्चभिः । हे मुने तुभ्यं नमोस्तु मामं धं संसारकाननपतितं मार्गं पृच्छंतं च प्रति मार्गं शाधिशिक्षयेति ५७ संसारस्यो ग्रकाननसाम्यं विशेषणैः स्फुटयति कंदर्पेति द्वाभ्यां । कंदर्प एव सर्पस्तेन नानारूपेण व्याप्ते नार्थ एव गतास्ति दुर्गमे इन्द्रियरूपे वृकैर्जुष्टे अहंकारसिंहेन शब्दिते क्रोध एव आग्नेयास्त्रवह्निस्तेन निर्दग्धाः चित्तभूमिरूपाशाद्वलदेशी गुणरूपाः पादपाश्रयत्र एतादृशे संसारकानने इति द्वयोरर्थः ५८ । ५९ तत्र परमभयप्रदं मृत्युं व्याधत्वेन निरूपयति मन इति । मनोरूपः धायस्याधीन एतादृशो मृत्युरूपो व्याधः क्षणलवाद्यात्मक कालरूपे धनुषि जरा व्याध्यादिरूपाश्च शरान् संधाय युं च न जंतून् मृगाणि च नृकीडते तस्य च बाणो मम निभुखं यावत्तायाति तावत्त्वर्त्तं शाधिशिष्टद्वयोरर्थः ६० । ६१ एवमुक्त इति । एवमुक्तः प्राधितो निसर्गतः स्वभावेन दयालुत्वात् कृपाव्याप्तचित्तो राजानमधिकारिणं परीक्षमाण इदं वक्ष्यमाणं वचनं आहति । यद्यप्युक्तं कीदृशं पृच्छति तदप्राप्त्यर्थं । माया आधिकारिता यदा वक्ष्याना तदा श्रद्धां कर्तुं तत्तमवस्थायां यो मुनेरिति बोधयम् ६२

मुनिवाक्यमभिनयति मार्गइति सभिः । हेराजन्भवतापृष्टो मार्गस्तादृक्कुं शक्यते यावत्स्वदिष्टं गतव्यं न ज्ञायते तस्मात्त्वमादौ स्वाभिमतं गतव्यं निरूपयेति भावः ६३ त्वया विज्ञातानि कर्माणि उपास
नानि च सत्त्वशुद्धिद्वारा कस्यचिद्वैतव्यस्य प्राप्तिसाधनाभ्यवर्तैः प्राप्यं जानासि चेद्देव्याह राजन्निति चतुर्भिः । हेराजन् यथादूरं मार्गं गच्छन् जनः स्थले रथं जलेनावं च गतिसाधनतया आददीत गृहीयात्तथा
भवानुपनिषदोरहस्यानि नामानि तदुपलक्षिताभ्युपासनानीति यावत्पददातीति संबंधः ६४ यागादिषु ब्रह्मणानां मानि दर्शयति प्रज्ञेति । इष्टप्राप्तिसाधनत्वेन रथनोभ्यां सदृशस्तुल्यास्तवेतादिति
६५ आढ्यइति । एतैः साधनैराढ्यः सम्पन्नः अतएव देवसंपच्छालित्वा हेतुवन्माभ्यः अधीतो वेदः पूर्वकांडरूपो येन नानाभ्युपासनाभ्यां ज्ञातानि रहस्याभ्युपासनानि येन सतथामहामतिर्महत्त्वेन लोके प्रसिद्धश्च
एतादृशस्त्वामितः शरीरतइत्यस्यार्थइदं शरीरं मुक्ताकुत्रयास्यसीति कथयतच्छ्रुत्वा मार्गो मया सम्यग्वक्तव्यइति द्वयोरर्थः ६३ । ६७ गंतव्याज्ञानेन तु अनेकधा दिङ्मात्रेण मार्गभिधानं व्यर्थमिति लौकिक
दृष्टान्तेनाह एवइति । यथा विदेहादिदेशानां दिङ्मात्रेणोक्तोपि मार्गोऽनुक्तसमीपविशेषाज्ञानेन विशेषानभिधानात्तथामास्तु इत्येतो गंतव्यं निरूपयेति द्वयोः संबंधः ६८ । ६९ एवमुक्तो राजा स्वस्य दृढांजि

मार्गोऽत्र भवतापृष्टः शक्यो वक्तुं मया न हि ॥ अविज्ञायहि गंतव्यं यस्यादभिमतं तव ६३ राजन् जनो यथा गच्छन् दूरं मार्गं स्थले जले ॥ आददीत रथं नावं तथोपनिषदो
भवान् ६४ प्रज्ञाप्रियेतथा सत्यमनंतानंदकौ स्थितिः ॥ रथनौ सदृशश्चैताः सर्वोपनिषदस्तव ६५ आढ्य एता गृहीत्वा त्वं लोके सुरवदार्चितः ॥ अधीतवेदो विज्ञातर
हस्यो धीधनो महान् ६६ इतः शरीरतो मुक्ता शरीरं कुत्रयास्यसि ॥ तत्त्वकथय गंतव्यं पश्चान्मार्गं वदाम्यहम् ६७ एष पंथा विदेहानां कोशलानामयंतथा ॥ आनर्ता
नामयंत द्वित्रिगर्तानामयं परः ६८ इत्यादिकथने यद्दिङ्मात्रमिह कथ्यते ॥ गंतव्याज्ञानतस्तस्मादुक्तं नोक्तं समंतथा ॥ तथामाभवता द्राजंस्ततो गंतव्यमीरय
६९ इत्युक्ते याज्ञवल्क्येन राजा तं प्राह धर्मवित् ॥ नाहं जानामि गंतव्यं स्वात्मनापि परेण च ७० भगवंस्तत्र यद्ब्रह्म तन्न धो वैदेशिको वने ॥ दिङ्मूढः क्षुत्पिपासातो वृद्धो
विस्मृतिमागतः ७१ पृच्छन्नशेषं गंतव्यं मार्गं ज्ञानविवर्जितः ॥ दयापरं हि देशानां मर्मज्ञं कंच नातुरः ॥ भवेतादृगहं ब्रह्म पृच्छामि त्वां मुनीश्वर ७२ आगतोऽस्मि कु
तो ब्रह्म न जानाम्येतदपीह न ॥ अनुभूतं स्वयं केन जानेनागतमात्मनः ७३ गंतव्यमपि कोहं स्यां जानेनेदमपि प्रभो ॥ सुखदुःखेतथा हेतुंस्तयोरप्याशु वन्सदा ७४
दुःखमेकं सदा जानेनालयादारभ्य सर्वतः ॥ कस्य तत्केन वा कीदृजं जानामीत्यपि नैव भो ७५

ज्ञासां श्रद्धां चावेदपश्चाह इत्युक्ते इति द्वादशभिः । मया वापरेण वाधिकारिणा यद्वैतव्यसाधनेन तत्त्वतदहं न जानामीति ७० आत्मतत्त्वे स्वस्यात्यंतमज्ञतां दर्शयितुं दृष्टान्तमाह भगवन्निति । हे भगवन् तत्र स
र्पो दिव्यासत्त्वेन प्रसिद्धे वने एतादृशो यथा भवेत्तादृगहं पृच्छामीति द्वितीयेन संबंधः । वैदेशिकः विकटदेशे वर्तमानः दिङ्मूढः दिङ्मन्तः दयापरं देशवृत्तज्ञं पृच्छन् आतुरश्चेत्यंधविशेषणानि ७१ । ७२
राजा स्वाविषामेवाभिनयति आगतोऽस्मीत्यादिना । कुतः सिन्धुतुल्याल्लवणखिल्यतुल्यं आगतोऽस्मीत्येतन्न जानामीति सुषुप्त्याद्यवस्थागतस्वरूपा बोधो दर्शितः तथा यत्स्वयमनुभूतमतीतमिति
यावत् आगतमुदितवर्तमानं गंतव्यं भविष्यदिति प्रसिद्धं एतद्व्यं आत्मनः केन धर्मेण वा स्वरूपेण वा जाने इत्येतदपि न जानामीति जाग्रदादिगतात्मस्वरूपा बोधो दर्शितः अहं कौ वस्तुतः किं स्वरूपः स्यां भवे
यमिति शुद्धात्मस्वरूपा बोधो दर्शितः तथा सुखदुःखेऽप्यनुभूतजानोषितयोः सुखदुःखयोर्हेतुतुल्यपक्षमिप्रयोजकं जानाने इति संसारनिमित्तानां बोधो दर्शितइति द्वयोरर्थः ७३ । ७४ तर्हि त्वं किं जाना
सीति चेद्दुःखमेव यत्ने किं हृष्टया सर्वसंसारस्य दुःखरूपत्वादित्याह दुःखमेवेति । अहं सर्वावस्थासु दुःखमेव जानामीपरंतु दुःखस्य भोक्तृत्वेन संबंधिनं हेतुं विशेषं च न जानामीत्यर्थः ७५

दुःखमात्रावगतौ दृष्टान्तमाह महाप्रावितिद्व्याभ्यां स्पष्टम् ७६ । ७७ दाष्टौतिकेयोजयति एवमेवेति । कलितमाहाहमेतादृशइति ७८ किंचयधहेजानीयातदातन्मार्गमपिजानीयामेव दृश्यतेहिदृश्यंत
व्यमार्गपथिकेभ्योजानंतः तथाचमार्गप्रश्रंभग्यामयागतव्यमेवभवतेपृष्ठमित्याह अपीति । ज्ञातुमुशकःशक्यइतिसंबंधः ७९ तिष्ठतुमुक्तोपपृष्ठस्यपरमगतव्यस्यदुर्ज्ञेयताकर्मफलरूपंगेतव्यमपिलो
केदुर्ज्ञेयमित्याह शरीरादिति । शरीराभिर्गतःसञ्चक्रःकिंस्वरूपःकथंकेमप्रकारेणकिंफलंगमिष्यतितदेतौद्रियलोकेकोवेदेति ८० एषंविधाऽज्ञाननिघर्तनायेवममभवंतमहात्मानंप्रतिप्रश्रइत्याह अत
एवेति ८१ जनकेनेति । एवमुक्तोमुनीराज्ञउत्तमाधिकारितामालक्ष्यतस्यतत्त्वदर्शनंभयनिवर्तकंप्रतिजज्ञावित्यर्थः ८२ मुनिनापूर्वकुत्रगमिष्यसीतियत्पृष्ठतदाशयंमुनिमुखेनाह गंतव्यमिति । का
रणंप्रयोजकम् ८३ लोकेइति । अजानत्कर्तृकोजानत्कर्तृकश्चेतिद्विविधःप्रश्नस्तत्राद्योयथाभवत्कृतइतिपूर्वार्थः सम्यग्ज्ञानिकर्तृकोऽसम्पग्ज्ञानिकर्तृकश्चेतिजानत्कर्तृकोद्विविधस्तत्राद्यःसंवादार्थस्व

महाप्रौपतितोयद्वत्पतंगोष्टतिवर्जितः ॥ वायुनाभ्राम्यमाणःसन्दुःखमेवावगच्छति ७६ नात्मानंनपरंवापिनदुःखस्यापिकारणम् ॥ प्रकारंवापिजानातिदुःखमू
तिरिवस्थितः ७७ एवमेवात्रसंसारेनाहंजानामिकिंचन ॥ क्लेशमेकंविजानामिप्रकाररहितंसदा ॥ अहमेतादृशोमूढोगंतव्यंकेनवेद्भिभो ७८ अपिगंतव्यविज्ञानेमा
गोपिसुशकोभवेत् ॥ ज्ञातंयथैवपांथानांपथिकेभ्यःसमततः ७९ शरीराभिर्गतःकोवाकथंवात्रगमिष्यति ॥ किंवातदत्रकोवेदपुमानर्थमर्ताद्रियम् ८० अतएवतु
पृच्छामिसूर्यशिष्यंमहाधियम् ॥ भगवंतंमहात्मानमिहामुत्रार्थकोविदम् ८१ जनकेनैवमुक्तस्तंयाज्ञवल्क्योप्युवाचह ॥ अहंवक्ष्यामिगंतव्यंतवमाभूद्भयंनृप ८२
गंतव्यंनमयापृष्टतत्रवक्ष्यामिकारणम् ॥ भवतेधर्मयुक्तायवदान्यायमहीभुजे ८३ लोकेस्याद्विविधःप्रश्नोऽजानतोजानतोपिवा ॥ गंतव्यस्ययदाज्ञानात्तदापिद्वि
विधोभवेत् ॥ संवादार्थंभवेत्कापिसंदेहाद्वाविपर्ययात् ८४ संवादार्थंयदाप्रश्नस्तदाप्येषद्विधाभवेत् ॥ आत्मनोबुद्धिवैशद्यज्ञानाद्यर्थपरस्यवा ८५ पक्षेष्वेतेषुधीम
द्विर्गतव्यस्यविनिश्चये ॥ वक्तव्योत्रभवेन्मार्गानान्यथाराजसत्तम ८६ अज्ञानेनतुगंतव्यंमार्गंनूयान्नराधिप ॥ दयालुर्बुद्धिमान्नैवमार्गमात्रंकथंचन ॥ माकृथानृ
पसंदेहंसावधानमनाःशृणु ८७ इत्युक्तेप्राहविप्रेन्द्रराजासंहृष्टमानसः ॥ ब्रवीतुभगवानित्थंसावधानःस्वयंस्थितः ८८ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्यस्तंज्ञानमादित्यकीर्तितम् ॥
अब्रवीदात्मविद्यार्थंनानोपायमितिप्रभुः ८९

ज्ञानपरज्ञानयोःसमानविषयत्वनिश्चयार्थंभवेत् द्वितीयस्तुसंशयेनविपर्ययेणवाकृतस्तन्निवृत्तिफलकइत्यर्थः ८४ संवादार्थमिति । संवादार्थःप्रश्नोपिस्वबुद्धेःपरबुद्धेर्वावैमल्यज्ञानरूपप्रयोजनभेदेनद्वि
धाभवेदित्यर्थः ८५ पक्षेष्विति । एतेषुज्ञानत्कर्तृकप्रश्नभेदरूपेषुपक्षेषुसंशयसंबंधिगतव्यस्यनिश्चयेसत्येवधीमद्विर्मागोवक्तव्योभवतिनान्यथेति ८६ अज्ञानेनेति । यदातुअज्ञानेनपृच्छतितदादया
लुर्बुद्धिमांस्तस्मैगंतव्यंतदीयंमागिंचनूयात् तत्रापिमार्गमात्रंकथंचननूयात् किंतुतद्विशेषमपि नूयादित्यर्थः एवंस्थितेहेराजस्तुभ्यमज्ञानेनपृच्छतेऽहंगंतव्यंतावत्कथयामितत्रचेतसोवधानमेवमार्गइत्यतः
संदेहपरित्यज्यसावधानमना सन्शृण्विति ८७ इत्युक्तेप्राहेति । इतिमुनिनोक्तस्तितराजाइत्थमाह इत्येकंभगवान्ब्रवीतुअसावधानःस्थितोऽस्मीति ८८ इत्युक्तेइति । इतिराज्ञोक्तस्तिसुनिस्त
राजानंप्रतिज्ञितवक्ष्यामिप्रकारेणआदित्यकीर्तितंज्ञानमब्रवीत् कीदृशं आत्मविद्यार्थंआत्मसाक्षात्कारदेव्यनानोपायनानारूपेतरंगवहिरंगसाधनेभ्यः ८९

अथविभतेजसमाज्ञानावदेनतुरीयमदर्शनपरस्यइत्येत्यादिकण्डिकात्रयस्यार्थमेकोनचत्वारिंशदधिकशतेनोपबृंहयंस्तत्रविश्वस्यवैश्वानरात्मानःस्वरूपप्रदर्शनपरस्यविराडित्यंतभागस्यार्थेद्वौगति इति

दक्षिणेऽक्षणिप्रकाशाधिवयं वामे तु किंचित्प्रकाशाल्पत्वमित्यनुभवसिद्धं तदादायवामेऽक्षणिविश्वस्वरूपं ईद्राणीत्वेन वैश्वानरोपासकैर्ध्वयमित्याह यद्वदिति । यथासमास्थस्येन्द्रस्य भोग्या ईद्राणी ईद्रसमैश्वर्यशालिनी सन्निहिते कुत्रचित्प्रासादितिष्ठेदेवमस्य विश्वस्यात्मन ईद्रस्य दक्षाक्षिस्थस्य जाया ईद्राणी वामेतिष्ठतीति द्वयोः संबंधः १०४ । १०५ तस्याविराट्संज्ञा ईद्रा उपपादयति विविधमिति द्वाभ्याम् । सा ईन्द्रवल्गुभा ईन्द्राणी जाग्रतिस्थूलभोगभुजाऽनेन भर्त्रा ईन्द्रेण सह यतो विविधं राजते ततो विराडिति पदेन श्रुतिविद्विरुक्ता १०६ अथवा दक्षाक्षरच्छंदो वाचकं विराट्पदं दशेंद्रियतादात्म्ये न दशाध्यायतायामस्य ईव नति इत्याशयेनाह दशेंद्रियाणामिति । यथा पुमान्निद्रो बाह्यदशेंद्रियाधिष्ठाता तथा सा ईद्राण्यपि भवति ततो वा विराट्पदेनोक्तेति । भाष्यकारेस्तु अन्नं विराडिति श्रुत्यनुरोधेन भोग्यभोक्तृत्वेन जाग्रतिद्विधा वस्थितस्यात्मनो यत इयं भोग्यात्मकं रूपं ततो विराडित्युक्ता भोग्यत्वेनान्नत्वादिति दर्शितं १०७ एवं जाग्रतिद्विधा वस्थितो यस्यैवामात्मा समष्टिरूपेणैको भ्रातृदृष्ट्या न्यष्टिरूपेण भिन्नो भासते इत्याह एवमिति । सर्वेषां च भुष्मतां च सुषा इन्द्रियेण सह तद्गोलकयोरितियावत् ईद्राण्यासहेंद्रो वस्थितः । कीदृशः समष्टिरूपेणाभिन्नो विभिन्नवत्पृष्टिर्दशैनां भासमानः १०८ विश्ववर्णनमुपसंहरति इयमिति द्वाभ्याम् । अधुना ईद्रियव्यापारकाले १०९ अनेनोपदेशेन च वैश्वानरभावं प्रापितो सीत्याह अग्रीति । भोक्ता अग्निर्भोग्यः सोम इत्यन्यत्र प्रपंचितम् अ

यद्वदिन्द्रस्य चेंद्राणी सभास्थस्य परत्रसा ॥ प्राज्ञादे कुत्रचित्तिष्ठेतादृग्भोगसमन्विता १०४ एवमस्यात्मनो जाया वामे चक्षुषितिष्ठति ॥ सदा जागरणावस्थांगतस्य जगदीशितुः १०५ विविधं राजते ह्येषा स्थूलभोगभुजा सह ॥ भर्त्रा नेन विराडुक्ता विद्वद्भिः सेंद्रवल्गुभा १०६ दशेंद्रियाणां बाह्यानामधिष्ठाता यथा पुमान् ॥ तथा सा पितृता वास्याद्विराडिन्द्रस्य वल्गुभा १०७ एवमिन्द्रः सहेंद्राण्या च सुषा समवस्थितः ॥ चक्षुष्मतां हि सर्वेषामभिन्नोपि विभिन्नवत् १०८ इयं जागरणावस्थाय स्यात्वं वर्तसेऽधुना ॥ भोगान्नानाविधाना जन्मं जानः पृथिवीपतिः १०९ अग्रीषो मात्मको लोकाव्यवहारस्य कारकः ॥ स्त्रीपुंसवपुरेकस्मिन् द्विधारा जन्मयेरितः ११० तयोः स्त्रीपुंसयोरेष हृदयाकाश ईश्वरः ॥ एकांतगृह तुल्यः स्यात्संभोगायेतरेतरम् ॥ सुषुप्तिस्थानमेतद्विकथितं वेदादिभिः १११ यो यं हृदयपद्मस्य कर्णिकाकारसंस्थितः ॥ राजन्हिलोहितः पिंडस्तयोरन्नमिदं स्फुटम् ११२ सुसूक्ष्माणां हि नाडीनां ग्रथितानां परस्परम् ॥ राजन् हृदयपद्मस्य केसराणां समंततः ॥ जालोपमं किमप्यास्ते तस्यात्प्रावरणंतयोः ११३ हृदयाभिर्गता ये यमूर्ध्वानाड्यत्र मूर्धनि ॥ एतयो राजमार्गो यंगमनागमने हृदि ११४

तस्त्वमपि भोक्तृभोग्यात्मकस्त्रीपुंसरूपेण द्विधा एकैकस्मिन् शरीरे न्यवस्थितः सन्नग्रीषो मात्मकः सर्वव्यवहारनिर्वाहक उक्तो सीत्यर्थः ११० एवं विश्वस्य वैश्वानरात्मकस्य स्वरूपे द्विधा भावावस्थानात्मके पदार्थे अर्थादेतदुक्तं भवति यत्रेंद्राण्योः संभूयावस्थानंततेजसप्राज्ञयोर्हिरण्यगर्भसूत्रात्मे श्वरात्मकयो रूपमिति अथ तयोरेवांतरविशेषसूचकस्य तयोरेष इत्यादिरेवांच प्राणा इत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह तयोरिति विंशतिश्लोकैः । तयोः स्त्रीपुंसयोरेर्देद्राण्योरितरेतरसंभोगाय संगतये एकांतगृहसमो हृदयाकाश उक्तः । कीदृशो हृदयाकाशः दहरविद्यादौ ईश्वरत्वेनोक्तः सुषुप्तिस्थानतया चाजातशत्रुप्राणनिर्वाणित इत्यर्थः । संस्तुयते संगम्यतेऽत्रेति संस्ताव इति श्रुतिपदार्थः १११ तयोर्निर्देद्राण्योरज्जत्वेन हृदयकमलस्य कर्णिकानि भोरक्तवर्णो मांसपिंडोऽध्येय इत्याह यो यमिति । अन्नत्वाभिप्रायं स्वयमेव वक्ष्यति ११२ तयोर्वैखत्वेनऽध्येयमाह सुषुक्ष्माणामिति । हेराजन् हृदयपद्मस्य केसरसमानां नाडीनां परिणामभूतं जालसमं यत्किंचिदस्ति तत्तयोर्निर्देद्राण्योर्वैखत्वेनऽध्येयमित्यर्थः ११३ ईर्देद्राण्योः शयनस्थानाद्वाह्यदेशाद्यमनागमनमार्गेन सुषुप्तानाडीध्येया इत्याह हृदयादिति । यादयं सुषुप्तानाडी अत्र शरीरे हृदयकमलान्मूर्धनि गत्वा ततोऽप्यूर्ध्वान्नाडीकपर्यन्तं निर्गतामसिद्धां सत्त्विकाहृदयस्थानाद्वाह्यदेशाद्यमनागमनमार्गेन सुषुप्तानाडीध्येया इत्यादिश्रुतेः सद्रूपानयो राजमार्गः श्रुतो संचरणीय इति उक्तो बोध्यः । कीदृशः हृदि शयने मानो गमनागमनमप्योजक इत्यर्थः ११४

सुषुप्तायागमनमार्गेर्त्स्फुटयति अनयेति । अनया सुषुप्ताया मार्गभूतया दिहाद्वाह्ये निर्गते यदाभवति तदा चैवमर्चिराथ भिमानि देवतोपलक्षितं देवयानं ब्रह्मलोकपर्यन्तं याति प्राप्नोति । यदा तु शरीरं तरे

सुपुत्रायामनमार्गतांस्फुटयति अनयेति । अनयासुपुत्रायामार्गभूतयादेहाद्वाहोनिर्गतोयदाभवतितदाचिपमचिराद्यभिमानिदेवतोपलक्षितं देवयानं ब्रह्मलोकं ध्यानेपातिमाप्नोति । यदातुशरीरान्तरे
वगच्छन्भवतितदासुपुत्रायवयवभूताभिरन्याभिर्नाडीभिर्मार्गभूताभिर्नयनादिदेशान्यातीति ११५ इतरासांहितासंज्ञानानाडीनांसुपुत्रायामृक्षोपमायाः शाखोपमत्वं सूक्ष्मतां च सदृष्टांतमाह अन्याश्चेति ।
यस्याः सुपुत्रायाः ११६ सुपुत्रयाः सखाया आयमनमार्गतांस्फुटयन्सुप्तिस्वप्रयोदेशं व्यवस्थामाह सुपुत्रयेति । सुपुत्रयाताभिस्तच्छाखाभूताभिरितरनाडीभिर्वा अंतरागच्छन्भवतितदाहृदयं
चेत्प्रमोदित्वदासुप्तिस्थानं सुष्यवस्थां प्राप्नोतीति श्लेषः । गमनागमनयोस्तामुनाडीष्वेवमार्गभूतासुतिष्ठन्स्वप्नं प्राप्नोति । अयमिन्द्राणीमिलितइंद्रहृत्यर्थः ११७ सुपुत्राविति । येन हेतुना
नाडीभिः केशस्य सहस्रतमांशसूक्ष्माभिर्मार्गभूताभिः सुपुत्र्यर्थहृदयाकाशेयतिनेहेतुना सूक्ष्मतराहारः सुप्तिकाले प्रोक्तः । यतः स्वप्नप्रदर्शिनस्तैजसस्य भोग्यं बुद्धिरूपं शरीरं नाड्यंतर्गतसूक्ष्माक्षरसोपचितं
भवति सुपुत्रस्तु ततोपि परतः स्थित इति भावः । प्रविविक्तपदार्थमाह सूक्ष्ममिति । श्रुतो एतत्पदमन्नपरमास्त्वत्पदं गच्छदित्यर्थकमिति ११८ एतत्स्फुटयन् श्रुतिगतवपदार्थमाह स्वप्नेति । तयो
नीडीमध्यहृदयमध्यदेशतया वर्णितयोः स्वप्नसुपुत्रयोर्मध्ये स्वप्नप्रदर्शिनः स्वप्नस्य द्रष्टुस्तैजसात् शरीरात् सूक्ष्मशरीराभिमानिनः परतः स्थितो यः सुप्तः प्राज्ञः स तैजसभोगापेक्षया सूक्ष्मतराहारो यस्य एतादृशो
वर्तते यतोभोक्तापि स्पृष्टभोगहीनोपि संस्कारभावापन्नबुद्ध्या नियंत्रितत्वेन भोगवज्रां विश्वतैजसाभ्यां सदृशः अवस्थात्रयं बुद्ध्युपाधिकस्यैव बुद्धिश्चाहारपरिणामसूक्ष्मतातारतम्येनावस्थात्रयेति

अनयानिर्गतो देहाद्वाह्येयात्यर्चिषं नरः ॥ अंतर्गच्छन् विनिर्याति नाडीभिर्नयनादिकान् ११५ अन्याश्च संति शतशो यस्याः शाखोपमाः शिराः ॥ केशः सहस्र
धाभिन्नो भवेच्चैत्स भवेदिह ॥ उपमानं हि नाडीनां सूक्ष्मता सुनराधिप ११६ सुपुत्रयाथवाताभिर्याति गच्छन्नयं सदा ॥ हृदयं सुप्तिस्थानं तासु स्वप्नमथापि वा ११७
सुपुत्रो हृदयाकाशेनाडीभिर्नयनात्ययम् ॥ प्रविविक्ततराहारस्तेन सुप्तौ प्रकीर्तितः ॥ प्रविविक्तं हि सूक्ष्मं स्याद्भोग्यं तत्स्वप्नप्रदर्शिनः ११८ स्वप्नस्योस्तयोर्मध्ये
शरीरात्स्वप्नप्रदर्शिनः ॥ सुप्तः सूक्ष्मतराहारो ह्यभोक्ता भोगवानिव ११९ स्थूलं भुंक्ते तदा देवो दक्षिणे क्षण्यवस्थितः ॥ नाड्यादिभिर्गतश्चित्तसूक्ष्मभुक् प्रकीर्तितः
१२० हृदयाकाशतादात्म्यं प्राप्त इन्द्रोऽत्र सप्रियः ॥ आनंदं तात्मा भवेत्सुप्तो देव आनंदभुक् तथा १२१ अस्यान्नं कर्णिकाकारः पिंडो लोहितरूपमृक् ॥ कथितस्तत्
स्य भोग्यत्वाभिप्रायं वचनं न हि १२२

रूपाभवतीति भावः । अत्र भाष्यकारैः प्रविविक्ताहारस्त्वं तैजसस्यैव विश्वापेक्षया यदुक्तं तत्प्राज्ञस्य समष्टितादात्म्येनासंसारितां स्पष्टयितुम् एतैस्तु प्राज्ञस्य व्यष्टिरूपेण संसारितां द्योतयितुमेवं व्याख्या
तमिति बोध्यम् ११९ उक्तमर्थं प्रपंचयति स्थूलमिति पादुः । जाग्रति दक्षिणे क्षण्यवस्थितः सन् स्थूलं विषयजातं बुद्धिरूपं च भुंक्ते ततो नाडीभिः पुरीतता च चित्ते चित्तस्थाने हृदयकमलकोणे पुंस्थि
तस्तैजसः सूक्ष्मभुक् पूर्ववदुक्तः १२० हृदयेति । यदा तु हृदयकमलमध्यच्छिद्रं दहरादिपदैः प्रसिद्धं प्राप्नोति सप्रियः इन्द्राणीयुक्त इंद्रस्तदा सत्पदवाच्येन भूमातादात्म्यलाभात् स्वयंप्रकाशानन्दरूपो भ
वतीत्यभोक्तृत्वं तस्योपपन्नम् । न हि स्वयंप्रकाशानन्दस्य ज्ञानविषयतारूपभोग्यता संभवतीति साक्षिरूपेण दुःखाभावावगाहनमात्रेण त्वानन्दभुगित्युच्यते उपचारादित्यर्थः १२१ ननु सुप्तो यद्य
भोक्तेवात्मा तर्हि तस्यान्नत्वेन हृदयमांसपिंडः कथमुक्त इति शंकां वारयति अयेति द्वाभ्याम् । अस्य इन्द्राण्या एकीभूतस्य इंद्रस्यान्नत्वेन हृदयकमलकर्णिकाभूतो मांसपिंडो यत्तत्तद्रचनं तस्य हृदयपिंडस्य इ
द्रेण भोग्यत्वाभिप्रायं न भवति किंतु तद्वाक्यं रूपकरूपेण रूपकालंकारघटिताकारेण तथा प्रवृत्तं पथाबाहोर्बहिर्मुखेर्बोवैरत्यंतंचलस्यास्य मनसः स्थैर्यं भवेत् तथा च चित्ते कायफलकध्यानमात्रविशानप
तद्वाक्यमिति द्वयोरर्थः १२२

१२३ सुषुप्तोभोगस्तु सुप्तेन संभवतीत्याह सुषुप्तइति । सुषुप्तोयतो विशेषविज्ञानरहितस्ततः सुखदुःखविषयीकरणात्मकभोगशालीकथं स्यात् तस्मादानन्दभुक्त्यर्थोपचारिकं तथा सूक्ष्मतराहारत्वमपि न हि संस्कारभावापन्ना बुद्धिमयं विशेषतोऽनुभवतीत्यर्थः १२४ सुप्तौ विशेषज्ञानाभावं कैमुत्येनाह सुप्ताविति । यतः सुप्तौ आत्मानमपि बुद्धिवृत्तिरूपैर्विशेषविज्ञानैर्न विषयीकरोति ततः सर्वविशेषविज्ञानानां विलयः स्पष्टइति फलितमाह आनंदात्मैति १२५ सुषुप्तोऽप्यष्टिसमष्ट्युराधिक्योः प्राज्ञेश्वरयोरेकदस्पष्टीकरणपरस्य तस्य प्राचीत्यादिवाक्यस्यार्थमाह तस्येति पंचभिः । तस्य वर्णितस्य महेशितुरिन्द्रस्य जाग्रतिस्त्रीपुंसभावेन स्थितस्य हृदयाकाशवासकालेरक्तपिंडांशिराजालं वसनं च यस्यैतादृशस्य ये सुषुप्तेः पूर्वमविच्छेदेन श्वाभेदप्रयोजकाः प्राणाः शरीरे पूर्वादिदशदिगवच्छेदेन दशधा वस्थिता आसंस्तेऽधुना कारणे लयेन कारणात्मना सर्वपदार्थविशिष्टप्राच्यादिदिग्भावमापन्ना इति प्राणानुद्दिश्य अधिदेवेश्वाभेदो विधीयत इति । यद्वा दिशः सर्वपदार्थविशिष्टा उद्दिश्य प्राणत्वं विधीयते । प्राणशब्दोऽत्र सुषुप्तौ शिष्यमाणेऽज्ञानात्मनि वर्तते सुषुप्तदृष्ट्या प्राणविलयेऽपि परदृष्ट्या प्राणसत्त्वात् प्राणशब्दप्रवृत्तिरित्युक्तमिति । अत्र दृष्टान्तः सर्वदिशामाधिपत्येन सर्वदिशः प्रियत्वेन प्राणतया मन्यमानः स्वर्गस्थ ईन्द्रइति द्वयोरर्थः १२६ । १२७ दृष्टान्ताद्विशेषस्वयमेव दर्शयति अत्रेति । अत्र दार्ष्टान्तिकेऽयं विशेषः । अयंकः वर्णितेन्द्रस्य सर्वजगत्कारणत्वेन सर्वैर्दिग्भिराधिदेविकपदार्थैः

किंतु रूपक रूपेण स्थैर्यमस्मिन् न्यथा भवेत् ॥ अत्यंतचंचलस्यास्य मनसो बाह्यबोधतः १२३ सुषुप्तः सर्वविज्ञानरहितो भोगवान् कथम् ॥ दुःखस्योपरमाद्यद्वन्द्वेदानं दभुक् पुमान् ॥ तद्वत्सूक्ष्मतराहारः सुषुप्तः कथितो द्विजैः १२४ सुप्तौ विशेषविषयविज्ञानविलयो भवेत् ॥ आत्मानमप्ययं नैव विजानाति विमोहितः ॥ आनंदात्मा ततः सुप्तावभोक्ता भोक्त्रा स्थितः १२५ तस्य स्त्रीपुंसरूपस्य हृदयाकाशवासिनः ॥ रक्तपिंडशिराजालद्वयान्न वसनस्य तु १२६ प्राच्याद्याः कथिताः सर्वाः प्राणा इति दिशो दश ॥ यथेन्द्रस्य दिविष्ठस्य तथेन्द्रस्य महेशितुः १२७ अत्रायंतु विशेषः स्याद्विम्भिः प्राणैरभिन्नता ॥ ईन्द्रस्य सर्वजगत्कारणस्येतरस्य न १२८ चतुर्विधानां भूतानां पंचानां महतामपि ॥ भौतिकानां च सर्वेषां सदा सदात्मनाम् १२९ दिक्कालसाहितानां स्याद् हृदाकाशे स्थितः पुमान् ॥ कारणं यद्वदेत स्यान्न भोऽभ्रादेर्विलक्षणम् १३० स एष भवताराज न गंतव्यः सर्वदा पुमान् ॥ इंधो यो हृदयाकाशे स्थितो दिक्प्राणभूर्तिमान् १३१ अयमेव भवान्नाजन्नहमन्ये च जंतवः ॥ देहादेर्भेदतो भिन्नो न भोयद्वद्वटादिना १३२

प्राणैराध्यात्मिकपदार्थैश्चाभिन्नतैव भवति कारणस्य सर्वविकारात्मतायाः कारणरूपेणैक्यस्य च लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । इतरस्य दिविष्ठस्य तु तथान तस्य हि अभिमानमात्ररूप एव दिग्भिरभेदइत्यर्थः १२८ सुषुप्तौ शिष्यमाणमायोपाधिकस्य सर्वजगत्कारणता सर्वेदांतेषु प्रसिद्धेत्याह चतुर्विधानामिति द्वाभ्यां । जरायुजादिभेदेन चतुर्विधानां भूतानां प्राणिशरीराणां तथा महतां भूतानामाकाशादीनां तद्विकाराणां स्थूलसूक्ष्मात्मकानां च सदिका लानामेतेषां सर्वेषां कारणं भवतिय एष सुप्तो हृदयाकाशे वर्णितः पुरुषः । ननु सच्चिदानंदात्मकः कथमनृतजडदुःखात्मकस्य जगत्कारणमित्याशंकां दृष्टान्तेन परिहरति यद्वदिति । यथानिरवयवत्वादिना मेघविशुद्धादिभ्यो विलक्षणमपि न भोमिवादीनां कारणं तथा यमात्मापि प्रपञ्चस्य विवर्त्तस्याभिन्ननिमित्तोपादानता शालीति द्वयोरर्थः १२९ १३० अथ तुरीयनिरूपणपरस्य स एष नेतीत्यादि श्रुतिग्रंथस्यार्थमुत्तरग्रंथेनाचक्षणास्तत्र स एष इत्यनयोः पदयोरर्थमाह स एष भवतीति त्रिभिः । यस्त्वया गंतव्यत्वेन पृष्टः स एष एव य. पुमान् इत्येव जाग्रति वर्णितो हृदाकाशे तेजसत्त्वद्वारादिगादिसर्वपदार्थात्मककारणरूपश्च वर्णित इत्यर्थः १३१ अयमेव तव सर्वेषां च परमार्थत आत्मेत्याह अयमेवेति । उपाधिमात्रेणाकाशवद्विज्ञो वस्तुतस्त्वे

अस्यात्मत्वेनातिसिद्धित्वेन ज्ञानमात्रमेवमाप्नुयात् त्वेन राजमार्गं भूतं न प्रामादाविव क्रियारूपागतिरित्याह राजमिति १३३ नैतिनेतीत्यर्थमाह अवाङ्मनसेतिभिः । यतोऽवाङ्मनसगम्यत्वेन सर्वैः साक्षाद्वक्तुमशक्योऽयं तेन मया ईदृक् उत्तरश्चोक्तप्रकारेण कथितमुपदिष्टं भवतीति शेषः १३४ नैवमिति । अत्र मत्कर्तृकोपदेशकाले पूर्वविधिमुखेनेव न विज्ञेयः कित्वतया च त्वाबोद्धयोर्यतोऽयं भावरूपो भावत्वेन लोके प्रसिद्धाये पदार्थास्तद्वर्णनं भवति तथा भावस्य प्रतिषेधात्मका भावरूपोऽपि न भवति यतो भावत्वाऽभावत्वाभ्यां विजित इति १३५ अत्र दृष्टान्तमाह नभ इति । यथानभो मेघादिरूपं मेघप्रतिषेधरूपं च न भवत्येवमात्मविश्वविश्वाभावो भयात्मको न भवतीत्यर्थः १३६ यथा प्रोतियदादत्ते इत्यादि भगवद्वा सोक्तिमनुसृज्य सर्वैकल्पितं स्वज्ञानेनादत्ते प्रसतीति न्युत्पत्तिप्रदर्शयन्नात्मपदार्थमाह सकारण इति । स्वारीपप्रयोजकाज्ञानेन सहितः सर्पो ज्ञातायां रज्ज्वां यथा लीयते तथा सहमूलेन विश्वं ज्ञातेऽधिष्ठाने लीयते अतः सर्वाधिष्ठानमात्रेऽप्युच्यत इति भावः १३७ अगृह्यपदार्थमुपबृंहयति । अगृह्यो मित्यादिभिः पञ्चाधिक्यत्वारिंशतां श्लोकैः ग्रहीतुं विषयीकर्तुं मयोरप्यत्वादेव ज्ञानादिकरणेन गृह्यते इति १३८ करणग्राह्यताभावे करणविशेषात्मकप्रमाणग्राह्य

राजत्रेषसदाज्ञेयो घोरसंसारभीरुणा ॥ अस्य ज्ञानं हि विज्ञेयं राजमार्गोऽत्र गच्छताम् १३३ अवाङ्मनसगम्योऽयं न शक्यो वक्तुं मंजसा ॥ मया त्वयानबोद्धुं च तेनेदृक् कथितं मया १३४ नैवं त्वयात्र विज्ञेयो भावरूपो न चापि सः ॥ भावस्य प्रतिषेधो वा भावाभावविवर्जितः १३५ नभो यथानभेघादिः प्रतिषेधोऽपि नैव तत् ॥ एवमात्मानविश्वस्याद्विश्वाभावोऽपि नैव सः १३६ सकारणो यथा सर्पो रज्ज्वामेव प्रलीयते ॥ रज्जुज्ञानात् तथा विश्वं भावाभावं सकारणम् ॥ आत्मबोधादिदं राजन्नात्मन्येव विलीयते १३७ अगृह्योऽयं सदैवात्मा बाह्यैराभ्यन्तरेऽस्तथा ॥ करणैरत एवायं गृह्यते न कथंचन १३८ प्रमाणानां भवेत् लोके विषयः करणैर्हि यः ॥ गृह्यते न त्वगृह्यः स्यात्प्रमाणविषयः क्वचित् १३९ अर्थो योर्तीन्द्रियो नित्यं बोद्धव्योऽसौ मनसा भवेत् ॥ अन्यथा र्तीन्द्रियोऽर्थोऽयमिति ज्ञानं कथं भवेत् १४० प्रमाणमप्रमाणं वा प्रमातारमपेक्षते ॥ प्रमाप्रमाया विषयः फलं चाप्यप्रमा तथा ॥ अप्रमायाश्च विषयः फलं वा तं समाश्रयेत् १४१ माना माने तथा भग्नो विषयौ तत्फलेऽपि ॥ विषयौ हि यदा स्यातां तथाभिन्ने परे च ते ॥ यथा कथंचित्पुरुषावर्णयन्तीह साहस्रतः १४२

तारूपं प्रमेयत्वं दूरापास्तमित्याह प्रमाणानामिति । यो भावः करणैर्गृह्यते विषयीक्रियते स एव प्रमाणविषयत्वेन लोके प्रसिद्धो न तु तद्विपरीतः तथाचागृह्यत्वात्मा कथं प्रमेयः स्यादिति भावः १३९ ननु बाह्यांतरकरणविषयत्वं न प्रमाणविषयत्वं व्यापकमतीन्द्रिये स्वर्गापूर्वे देवतादौ प्रमाणविषयकरणसंसर्गदर्शनादिति शंकां वारयति अर्थ इति । अन्यथा तस्य मनो ग्राह्यत्वात् नङ्गीकारेऽप्यमर्थोऽतीन्द्रिय इत्याकारं मनस्यनुभूयमानं ज्ञानं कथमुपपद्येतेति । तथा च व्याप्तिज्ञानशब्दज्ञानादिसहकृतं मनोऽतीन्द्रियमपि विषयीकरोतीति भावः । अत्र मनःपदेन तदुपहितः साक्षी विवक्षितः सिद्धांते मनसः करणत्वाभावादिति बोध्यम् १४० एवमविषयस्वभावस्यात्मनो ग्रहणायोप्यतादृशिता अथात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावत्वेन स्वभासकमात्मानं ग्रहीतुं सामर्थ्यमिति दर्शयितुमात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावतामाह प्रमाणमित्यादिना । प्रमाणं प्रमाकरणं अप्रमाणमप्रमायाः करणं एते द्वेऽपि तावत्प्रमातारं प्रमात्वोपलक्षितं साक्षिणं स्वसिद्धयेऽसमाश्रयतः । न केवलमेत एव किंतु प्रमाअबाधितार्थगोचरावृत्तिस्तस्याविषयो घटादिरूपफलं चावरणभंगादिरूपं तथा अप्रमाबाधितार्थगोचरावृत्तिस्तद्विषयस्तत्फलं चेतानि सर्वाणि साक्षिणं स्वसिद्धयेऽसमाश्रयन्तीति १४१ एवं सति यथा सुचक्षुषः सन्निवौषयः श्वेतमेव अंधानां सदसितुना नारूपं भवतु नाम तथा साक्षिणो भासकस्यापेक्षयामानादीनां सर्वेषां विषयत्वमेव मानत्वादि र्वांतरोविशेषस्तु तेषां मध्यपरम्परयैव सिद्ध इत्याह मानेति ।-

—मानामानेप्रमाणप्रमाणेयदाविषयविषयत्वमात्रपात्रंजाते कीदृशे भेदे शिलाभेदनप्रवृत्तकुठाश्वत्साक्षिणप्रकाशयितुं प्रवृत्तेसतीभेदेप्रतिहेते । फलाश्रयोहि विषयइत्युच्यते तथाचमानामानेएवमवतोनसाक्षीतिभावः तत्फलेइतिपदमावर्त्तते तथाचतयोर्मानामानयोःफलेप्रमाऽप्रमारूपेतयोःप्रमाऽप्रमयोःफलेचविषयनिष्ठेज्ञाततादिरूपेविषयोजितितथातयोर्विषयविषयावेवतदातेमानामानादिरूपेद्वंद्वचतुष्टेपरस्परभिन्नेपरेविरुद्धस्वभावेचभवतइतियत्पुरुषावादिनोवर्णयंतितद्वर्णनंतेषांसाहसादेवविषयत्वेनाविशेषमानादीनामननुसंधायेवप्रवृत्तमित्यर्थः १४९ तत्रमानामानयोर्निरूपणेसाहसंतावत्स्पष्टयति अमानमिति । मानामानयोर्मध्येअमानंवर्णयंतोवादिनःकिममानस्वरूपप्रमाणेनगृहीत्वावर्णयंतिअप्रमाणेनवा अंत्येभ्रांतत्वंतेषांस्पष्टं । आद्येइदमुच्यते अमानमानतोमानेनगम्यग्राह्यंयदास्यात्तदातत्अमानग्राहकंमानंकिमानंस्यादपितुनस्यात् मिथ्यार्थगोचरामानग्राहकस्यमानत्वंव्याहतमितिभावः । ननुयदेवयस्यग्राहकंतदेवतत्रमानमितिचेत्तर्हिमिथ्यार्थग्राहकममानंमपिमानंस्यादित्याशयेनाह तथात्वइति । तथात्वेग्राहकमात्रस्यमानत्वे १४३ मानाभावनकथायावृथात्वंप्रकारांतरेणस्पष्टयति अपेक्षेति । यथारूपापेक्षयामानत्वाभिमंतंचक्षुर्मानंतथागंधापेक्षयातदेवामानमिति १४४ अमानग्राहकत्वेमानस्यामानत्वापत्तिदृष्टांतैर्नस्फुटयति मानेति । यत्ततोमानगम्यमानेनगृहीतममानस्वरूपमपिभवतांगीकृतंततएवअमानभूतार्थग्राहकत्वादेवमानस्यापिमानतान मानतागता रज्जुसर्पज्ञानवदित्यर्थः १४५ एवंमानस्पष्टग्रहणंमानेनामानेनवा आद्येस्वेनग्रहणेआत्माश्रयः परेणग्रहणेऽन्योन्याश्रयादिश्च अंत्येमानत्वहानि

अमानंमानतोगम्यंयदास्यात्तद्विकितदा ॥ भवंमानंतथात्वेस्यान्मानामानकथावृथा १४३ अपेक्षयायथामानममानंतद्वदेवहि ॥ अपेक्षयैवमानंस्यादमानंवादिनांबलात् १४४ मानगम्यममानंयन्मानस्यापिनमानता ॥ रज्जुसर्पादिकानांस्याज्ज्ञानेष्वत्रनमानता १४५ एवंमाथामपिज्ञेयमुक्तंयत्करणेष्विव ॥ फलेनैवविभेदोस्तिक्वचिदर्थप्रकाशने ॥ स्वतोऽतोभेदकंहित्वाकिंचिन्मानादिकास्त्रम् १४६ विषयेषुनभेदोस्तिभेददृष्टेरभावतः ॥ सत्ताज्ञानेनगंतव्याऽज्ञानंचेदप्रमाभवेत् १४७ नचैवविषयःसिद्धिंयातिकुत्रापिक्वचित् ॥ अन्यथारज्जुसर्पादेःसिद्धिःस्यादप्रमादतः १४८ मानंहिविषयान्गृह्णमानंस्यादथवास्वतः ॥ प्रथमेनैवसिद्धिःस्यात्सदाविषयमानयोः १४९

रितीममर्थसिद्धवन्मत्वाउक्तंन्यायंप्रमादावतिदिशति एवमिति । मायांप्रमायांतदुपलक्षितायामप्रमायांचक्षेयंयोज्यं यत्करणेषुमानामानरूपेषुउक्तमिति । किंप्रमाप्रमयैवग्राह्याअप्रमयावा आद्येआत्माश्रयादिरंत्येऽप्रमात्वापत्तिरिति यदाकरणानांतज्ज्यवृत्तीनांचप्रमासंज्ञानांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसिद्धंतदाप्रमाणाद्युपाधिकएवयस्यभेदस्तस्यफलस्यभेदोऽप्रामाणिकइतिकिमुक्तव्यमित्याह फलेइति । अर्थप्रकाशनरूपेफलेआवरणभंगोपलक्षितेस्वतःस्वभावादेवभेदोनास्तिकिंतुमानादिकं अतःअनयाउपाधितयाभेदस्यकारणंप्रयोजकमपेक्षयैवभेदःसचोपाधीनामेव भेदसाधकाभावोवाधितइत्यर्थः १४६ एवंमानादीनांविषयसाधकानांभेदस्याप्रामाणिकत्वेविषयाणांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसुतरांसिद्धमित्याह विषयेष्विति । भेददृष्टेर्भेददृष्टिसामग्र्याअभावैवप्रामाणिकत्वेविषयेषुक्वचिदभेदःसिद्धचेत् । तदेवस्पष्टयति सत्तेत्यादिना । सत्ताविषयस्येतिक्षेपः ज्ञानेनप्रमादिरूपेण अन्यथाअप्रमाविषयस्यापिसिद्धौरज्जुसर्पादीनामपिसिद्धिरप्रमादतःप्रमादाभावकालेपि स्यात्सत्यार्थस्यहिंसावधानतादशायांभानंप्रसिद्धमितिद्वयोरर्थः १४७ । १४८ ननुचक्षुरादिमानेनविषयसिद्धिरितिदुराग्रहेणपृच्छतोदुराग्रहमानत्वासिद्ध्यासोपपत्तिर्कण्डयति मानंहीति पंचभिः । भवदभिमंतमानंयदाविषयान्गृह्णतप्रकाशयद्भवतितदामानंप्रमाणत्वशालिभवेतिकिंवास्वतःस्वभावादेवमानं आद्येविषयमानयोःपरस्परसिद्धिसापेक्षसिद्धिकयोरन्यतरस्यापिसिद्धिर्नस्यात् नहिपरस्परापेक्षानिकायाणिर्लोकेपिसिद्धंतीतिभावः १४९

ननुसापेक्षायामपिसिद्धिः कुतो न भवतीति चेत्परस्परपेक्षाया एव दोषत्वेन प्रतिबंधकत्वादित्याह अन्योन्याश्रयतेति । पुरोदिते प्रथमे अपिशब्देन सापेक्षसिद्धिरूपतृतीयदिः कल्पनायां चक्रान
वस्थादिगृह्यते । अतस्तु स्वभावादेव मानस्य मानत्वे अमानस्यापि स्वभावादेव मानत्वं कुतो न सिद्ध्यतीति । न च स्वभावस्य पर्यनुयोगायोग इति वाच्यं सत्यं स्वभावो न पर्यनुयोज्यो यदि मामाणिकः
स्यादत्र तु न मानमिति भावः १५० ननु मानानां मानत्वमोत्सर्गिकत्वात् स्वाभाविकं अमानानां तु दोषेण परगृहीतेनापोद्यतेति मीमांसकरीत्या मन्यमानं प्रत्याह परत इति । यदि अमाने पु अमान
त्वं परतः परेण दोषग्राहकेण सिद्ध्यतीति मन्यसेतथापि तदमानस्या मानत्वं केनचिदोषग्राहकेण मानेनैव स्यादुपपद्येत । तत्रैवं पृच्छ्यते तस्य दोषग्राहकस्य अपि तदमानत्वं परेण तदोषग्राहकेण किं न भवेदिति
१५१ ननु दोषाग्रहकमानस्या मानत्वं भवेदेव यदितत्रा प्रामाण्यप्रयोजको दोष उपलभ्येत अत्र तु प्रत्युत अनुलब्ध्या दोषाभाव एव गृह्यते इति कथमप्रामाण्यमिति शंका मनूयत निरासं प्रतिजानीते भवेदिति ।
त्वदुक्तविधया दोषग्राहकमानस्या मानता भवेदेव परंतु तत्रा मानत्वग्राहकस्या मानत्वे कारणं प्रयोजकं दोषरूपं न दृश्यते इति त्वयोक्तेऽपि मानस्य स्वस्ति कुशलं सिद्धिरूपं दुर्लभमिति १५२ कुत इत्याकांक्षा
यामाह अदर्शनमिति । अदर्शनमनुपलब्धिदोषाभावं मानत्वोपयोगिनं गृह्णतीति किमानरूपासती गृह्णाति अमानरूपासती वा आद्ये उक्तविधया स्वाभाविकमानत्वानुपपत्त्या दोषशंकावारणा योत्तरो
त्तरं मानापेक्षायामनवस्था भवेत् अन्त्ये विषयस्यानुपलब्धिग्राह्यदोषाभावकस्या मानता सिद्धिरित्यर्थः १५३ फलितमाह तत इति । यत उक्तविधयामानत्वसिद्धिर्नास्ति तत एव विषयसत्ता साध

अन्योन्याश्रयतापिस्यादोषः पक्षे पुरोदिते ॥ स्वतश्चेन्मानता तस्य स्यादमानस्य सान किम् १५० परतो यद्यमानत्वममानेषु तथापि हि ॥ मानेनैव भवेत्तद्वितस्या
पि परतो न किम् १५१ भवेदमानता तत्र कारणं नैव दृश्यते ॥ इत्युक्तेऽपि भवेत्स्वस्तिमानायास्मै न कर्हिचित् १५२ अदर्शनं यथामानं तदोक्ता दोषसंततिः ॥ भवेद
मानतायां स्याद्विषयस्याप्यमानता १५३ ततो विषयसत्तायां मानं नैव लभामहे ॥ मामानयोः कथं नाम सत्तायां मानमस्ति ते १५४ अपि सर्वस्य मेयत्वे कथमेतच्च
तुष्टयम् ॥ चतुष्टयस्य चाभावे कथं मानादिसंस्थितिः १५५ ततो मानादिभेदो यं गंधर्वनगरोपमः ॥ अभिमानेन संसिद्धो वादिनां न तु वस्तुतः १५६ अपेक्षया हि य
द्यत्र भवेत्तत्र न तद्वेत् ॥ पुरुषत्वं यथा स्त्रीणामपेक्षा ज्ञानं विद्यते १५७ अपेक्षा बुद्धिरुद्दिष्टा बुद्धिर्नार्थग्रहक्षमा ॥ बुद्धित्वाद्यद्द्रव्यास्याद्रज्जुसर्पगता सदा १५८ अर्थ
ग्रहं विनाप्येष व्यवहारो यथा भवेत् ॥ लौकिकस्तद्देवायं व्यवहारोऽप्यमानतः १५९

कस्याभावः । ते स्वप्रकाशात्मानमनभ्युपगच्छतो मते विषयसत्ताऽसिद्धौ च त्वन्मते विषयमानानुमेयसत्ता कयोर्मायाः प्रमायाः तथाऽमानस्य च सत्ता साधकमानाभावः किमु वाच्य इत्यर्थः १५८
किंच प्रामाण्योः फलस्य च मानेन सिद्धिस्वीकारे तेषां मेयत्वस्यैवापत्तो मामानमेयफललक्षणस्य चतुष्टयस्य तत्प्रयुक्तस्य व्यवहारस्य च सिद्धिस्तव मते कथं स्यादित्याह अपीति । सर्वस्य मामभ्युतेः संस्थि
तिर्व्यवहारक्षमत्वम् १५५ कथं तर्हि सिद्धांते सर्वोपपत्तिरिति चेत्स्वप्रवदविद्यामूलकया कल्पनयेत्याह तत इति । अभिमानेन कल्पनयेतियावत् । कल्पितानां तु साक्षिमात्रभास्यत्वं प्रसिद्धमिति
१५६ कल्पितस्य वस्तुतोऽभावं विशदयति अपेक्षा इति । अपकृष्टा दोषप्रयुक्ता ईक्षादृष्टिरेपेक्षा तथापि ध्याने यद्गृह्यते सिद्धये तत्कल्पितं तत्रा धिग्रा नेव वस्तुतो न भवेत् । तथा पुरुषवेषशालिनी पु
स्त्रीषु पुरुषत्वमिति १५७ अपेक्षापदार्थप्रदर्शनपूर्वकं कल्पनाया विषयसत्ता दासीत्येऽनुमानमाह अपेक्षेति । अपकृष्टेक्षारूपापेक्षालोके बुद्धिरित्युद्दिष्टा प्रोक्ता अत एव नूतनमर्थं कल्पयंतः कवयो मद्भु
द्भावेवं भातीति व्यवहरंतीति । तथा चैवं प्रयोगः बुद्धिरर्थस्य ग्रहसत्ता साधने न क्षमा बुद्धित्वाद्रज्जुसर्पविषयक बुद्धिवदिति न चाप्रयोजकत्वं नेह नानेत्यादि श्रुत्यनुगुणत्वादिति १५८ अर्थेति ।
यथा न एपरज्जुसर्प बुद्धि कृतो व्यवहारो भयं कं पादिलक्षणः सदर्थग्रहं विनापि भवति तद्देवायं लौकिकः सर्वोपि व्यवहारो विना मानां सिद्ध इत्यर्थः १५९

एवंदृश्यमात्रस्य कल्पितत्वेन साक्षिमात्रभास्यस्यात्मभानाक्षमत्वं दर्शितं तत्रोपनिषदत्वप्रसिद्ध्या श्रुतिविषयत्वमाशङ्क्य तस्यान्यथोपपत्तिमाह श्रुतेरिति । श्रुतेरपि जडं तात्पर्यं विषयो मिथ्यात्वात्
नात्मा स्वयंप्रकाशत्वात् किंतु सा श्रुतिरपि भावाभावपदार्थस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चानुकूलाः कृतीः कर्तृत्वानि जगज्जन्मादिकारणत्वमितियावत् आत्मनि अध्यस्य आध्यारोप्य तदपवर्दती प्रवर्तते बोधयती
त्यर्थः । तथाचावरणभंग एव तदाकारवृत्तिव्युत्पादनेन श्रुतेर्व्यापारो नात्मप्रकाशने तावदेव चोपनिषदत्वमिति भावः १६० फलितमाह स्वयमिति । कापिलो केवेदेव मानानां आवरणभंग एव
व्यापारादिति १६१ एवं मानादेर्भास्यत्वेन स्वभासकात्मभासकत्वं नास्तीत्युक्तं अथ चेत्तन्भास्यत्वनिरासेन स्वयंप्रकाशत्वं द्रढयितुं पूर्वोक्तमनुवदति अपीति । अपिशब्दः श्लोकादो वर्तमानो वा
क्यांतरारंभसूचक इत्युक्तं । सर्वो मानादिभेदः प्रमातुः संश्रयात् प्रमातृसिद्धौ सत्यामेव भवतीति प्रसिद्धं सर्वत्र । एवमन्वयमुखेनोक्तं व्यतिरेकमुखेनाह प्रमिणो मीत्यादिना । अहं प्रमिणो मिसम्पद्
निश्चिनो मीत्याकारकतया श्रयं प्रमातारं विना मानादिभेदसिद्धिर्न दृष्टेत्यर्थः १६२ प्रमातात्वमिति । उक्तविधः प्रमातास्वरूपभूतस्वप्रकाशचेतन्येनैव सिद्धो विशिष्टकेवलधोरभेदादिति सिद्धांतः ।
अन्यथा वादिनां मतान्यनुसृत्या ह मित्याकारकज्ञानविषयत्वेन सिद्धिस्वीकारे वक्तव्यं । असौ प्रमाता किंस्वेनात्मनैव चेत्तन्नेन ज्ञानलक्षणक्रियाविषयता नीयते परेण वेति १६३ अंत्ये आह परेति । य

श्रुतेरपि न कोप्यस्ति विषयः किंतु सापि हि ॥ भावाभावकृतीरात्मन्यध्यस्यैव प्रवर्तते १६० स्वयंप्रकाश आत्मातः सिद्ध्यति स्वत एव हि ॥ तस्मान्न मानतस्तस्य सिद्धिः
क्वापीह संभवेत् १६१ अपि मानादिभेदो यं प्रमातुः संश्रयाद्भवेत् ॥ प्रमिणो मीतिविज्ञानकर्तारं न विहाय हि ॥ प्रमाणादिविभेदो यं दृष्टः केनापि कुत्रचित् १६२
प्रमाता तु यदा ज्ञेयो भवेद्वादिमते तदा ॥ केनासौ चेत्तन्नेन स्यात्स वास्वेन परेण च १६३ परविज्ञानपक्षे स्याज्ज्ञानाभ्येन मिति विधीः ॥ आत्मानमिति नैव स्यान्न
ह्यन्योन्यात्मतां व्रजेत् ॥ आत्मनैवात्मनो ज्ञानं दुष्करं तत्प्रसज्यते १६४ अपि चेदात्मनात्मानमात्मावेतिसचेतनः ॥ ज्ञानादज्ञो घटोऽप्येवं स्वयंस्वकेन वे
ति न १६५ जडरूपो भवेदात्मा घटश्च कथमेतयोः ॥ विशेषो न च मूर्तत्वं न भसो ज्ञानिनां तथा १६६ न च देहेन संबन्धो ज्ञानित्वे स्यान्नियामकः ॥ न भ आ
देरसौ नैव नास्ति केन न भस्तदा १६७

यादेव दत्तो यज्ञदत्तं जानन्नैनं जानामीत्यनुसंदधाति तथा परविज्ञानपक्षे एनं प्रमातारं जानामीत्येवमनुसंदध्यान्नत्वात्मानं जानामीति परस्य परत्रात्मशब्दप्रयोगानुपपत्तेरिति । आद्य आह आत्मनैवेति ।
आत्मकर्तृका आत्मकर्मका च ज्ञानक्रियाकर्मकर्तृत्वविरोधान्न संभवतीत्यर्थः १६४ किंच तार्किकमते जडेभ्य आत्मनः को विशेष इत्याह अपि चेदिति । ज्ञानात्मनः संयोगजं ज्ञानगुणं प्राप्य चेतनः स
न्नात्मात्मानं जानाति केवलस्त्वज्ञो जड एवेति मते घटोऽपि मनः संयोगेनात्मानं कुतो न जानातीत्यर्थः । न च घटे मनोयोगो नास्तीति वाच्यं अणुत्वेन नित्यानामनेकमुक्तपुरुषसंबन्धिमनसां संबन्धस्य सो
लभ्यादिति भावः १६५ जडत्वेन घटात्मानोऽसाम्येतवमते घटात्मानो विशेषो दुर्बल इत्याह जडेति । ननु घटस्य मूर्तत्वं परिच्छिन्नपरिमाणत्वरूपमात्मनो वैलक्षण्यप्रयोजकमिति चेत्तर्हि विभोराकाश
स्यात्मत्वप्रसक्तिस्त्वयादुष्परिहरेत्याह न च मूर्तत्वमित्यादिना । यथा घटे वर्तमानं मूर्तत्वं घटस्यात्मनो विशेषस्तथा विभुना ज्ञानिनां भवदभिमतत्मानं न भसश्च कोपि विशेषो नास्तीत्यर्थः १६६
विशेषमाशङ्क्य निराचष्टे न चेति । शरीरावच्छिन्न आत्मनि ज्ञानं जायते इत्यभ्युपगच्छतस्तवमते देहसंबन्धोऽपि नियामको ज्ञाननियमनद्वारा आत्मभेदको गी कर्तुं शक्यः यतो न भः प्रभृते विभोरसौ देहसंब
न्धो नैव तद्विनास्ति इत्येव विमुक्तस्य स्यात् । फलितमाह न भस्तदेति । तदा परीर्यते यथा त्वत्त्वमित्यामकत्वेन भ एवात्मा स्यादित्यर्थः १६७

जडात्मवादिन इष्टापत्तिरित्येति । एवंमिति । एवंस्वभावतो जडरूपात्मनः स्वीकारिस्वस्वामिभावी जडवर्गेण सहचेतनस्य भोक्तृभोग्यभाव इति यावत् । आदिपदेन उपकार्योपकारकभावादिः संबंधश्चेतननिर्वाहो दुर्निरूपः स्यात् । आगतिकज्ञानहेतोर्मनः संयोगादेरुक्तविधया घटादिदेशेऽपि सोलभ्यात्कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च सर्वत्र स्यादिति १६८ ननु न घटादेः कर्तृत्वाद्यापत्तिः प्रत्यक्षरूपायास्तन्मूलकानुमितिरूपायाश्च दृष्टेर्व्यवस्थापकतया श्रयणादितितार्किकशक्यं नूयतन्निरासं प्रतिजानीते यद्यत्रेति । अपेशलमसुंदरम् त्वयाभ्युपगता दृष्टिः किमात्मरूपात्तद्वैतमरूपावा आद्ये अस्मदिष्टापत्तिः अंत्येधर्मस्य भवन्मते धर्मि भिन्नस्य प्रकाशरूपत्वेऽपि धर्मिणो जडस्य भानं कथं न हि पुत्रपांडित्येन पितुः पांडित्यमित्याशयेनाह दृष्टिर्नामेति । अत्र आत्मनित्वदंगीकृता दृष्टिः किंस्वरूपायामुपपाद्य भवान्कृतीकृतार्थः स्यादित्यर्थः १६९ आत्मभिन्नाया दृष्टेरात्मनिनोपकारकत्वमिति ममर्थं हेतुत्वेनाह अस्येति । दृष्ट्यामभ्युपगतायामप्यस्यात्मनस्तद्विज्ञस्य जडस्य यद्यसिद्धिस्तदा तदा श्रिताया दृष्टेः कथं सिद्धिः यदित्वात्मा स्वयंप्रकाशत्वेन मानांतरेण वा सिद्धयति तदानिष्फला दृष्ट्या कोर्थ इत्यर्थः १७० किंच त्वया दृष्टिः करणव्युत्पत्त्या प्रमाणरूपाऽभ्युपगम्यते प्रमाणत्वसिद्धिस्तु पूर्वोक्तरीत्या दुर्लभेति कथं तथा दृष्ट्यात्मसिद्धिरित्याह अपीति स्पष्टम् १७१ किंच भवदभ्युपगता दृष्टिर्मानं भवतीति किंच क्षुरादिवत्करणव्युत्पत्त्या मानं भवत्युत्पत्त्यावा आद्ये प्रमाकरणत्वलक्ष

एवंस्वस्वामिभावादिसंबंधो दुर्भणो भवेत् ॥ भोक्तृताकर्तृताचैवं सर्वत्रैव प्रसज्यते १६८ यद्यत्र दृश्यते तत्र तत्स्यादित्यप्यपेशलम् ॥ दृष्टिर्नामात्रकाते स्याद्यासमर्थ्यकृती भवान् १६९ अस्यासिद्धौ यतो नैव ज्ञानमात्रं प्रसिद्ध्याति ॥ अस्य सिद्धौ तयानार्थः सर्वदा फलशून्यया १७० अपि दृष्टिर्भवेन्न मानं मानं च नैव हि ॥ सिद्धमद्यापि केन त्वमात्मानं साधयिष्यासि १७१ अपि मानं भवेन्माया हेतुर्वासा प्रमा भवेत् ॥ माहेतोर्मानताते स्यात्प्रदीपस्येव सर्वथा १७२ तथा च सर्वमानानां मानांतरमपेक्षितम् ॥ एवं स्यादनवस्थादिदूषणं दुर्भणंतव १७३ मापि मानं भवेद्यर्हितदा सापिकथं भवेत् ॥ भातासती स्वयं किं साप्यथवा भानवर्जिता १७४ भानशून्या भवेन्नैवामानं घटसमायतः ॥ भातापिन परेण स्यादुक्तदोषप्रसंगतः ॥ न च स्वेन स्वयं स्वस्य भानं लोके न दृश्यते १७५ अपि स्वयं यदा भाता तदाप्येषा हि कीदृशी ॥ खद्योतसदृशी वा स्यादादित्यसदृशी हि वा १७६ आद्ये खद्योतवन्नस्याद्विषयस्य प्रकाशिका ॥ द्वितीये सर्वविज्ञानमेकबुद्धौ भवेत्तव १७७

णप्रामाण्यलाभाय स्वजन्यज्ञानस्य प्रमात्वसाधकं मानांतरमपेक्षणीयम् । एवं तेनान्यत्तेनान्यदित्यनवस्था स्यादित्याह अपिमानमिति । सा दृष्टिर्मानं भवतीत्यायाः प्रमायाः करणं यतस्ततो मानं भवेदथवा प्रमेवभावव्युत्पत्त्या मानपदार्थभूता सा दृष्टिर्भवेदिति पूर्वोद्धातः । आद्ये प्रदीपवत्प्रमाहेतोर्मानतात्वदभ्युपगता तथा च स्वजन्यज्ञानप्रमात्वग्राहकमानांतरापेक्षा परंपरयानवस्था आदिपदेनानिःशंकप्रवृत्त्यनुपपत्तिर्ग्राह्या । दुर्भणंतुः खेन समाधेयमिति द्वयोरर्थः १७२ । १७३ अंत्येयान्यायमते प्रमाप्रसिद्धासैव सांख्यमते यथा प्रमाणं तथा त्वयां गीकारेऽपि वक्तव्यं सांख्यानमिव मानभूता दृष्टिः किं स्वयंप्रकाशाप्रकाशहीना वा परंप्रकाश्यावेति विकल्प्यां त्यावनूयनिरस्यति मापीति द्वाभ्याम् । माप्रमा १७४ भानेति । यदा भानशून्या तदा चकारस्य घटसाम्यं यदा परंप्रकाश्या तदा पि घटसाम्यम् अनवस्थाप्रसंगश्चाधिकः परस्यापि परसापेक्षस्यापेक्षणादित्यर्थः । आद्यं स्वयंप्रकाशविकल्पं निराचष्टे न च स्वेनेति । स्वेन भातेति न च वक्तव्यम् यतो लोके स्वयं स्वस्य भानं न दृश्यत इत्यन्वयः । त्वया हि शुष्कता किं केन लौकिकदृष्टांतमनुरुद्धेवार्थः साधनीयः लोके च स्वकर्मकप्रकाशकर्ता कश्चिदर्थो न दृष्ट इत्याशयः १७५ स्वयं भानपक्षेऽप्यात्मभिन्ना दृष्टिः किं खद्योतवत्स्वरूपस्यैव प्रकाशिका किं वादित्यवत्सर्वप्रकाशिकेत्याह अपि स्वयमिति १७६ विकल्पयोः क्रमेण विषयासाधकत्वं सर्वज्ञतापत्तिचदोषमाह आद्येति । एकबुद्धावेकस्यार्थस्यापि ज्ञानकाले सर्वज्ञानं स्यादिति १७७

एवंमानस्यदुर्निरूपत्वेनात्मनोऽगृह्यतोक्ता इदानीमभ्युपेत्यापिचक्षुरादीनां मानतां तत्सन्निकर्षायोग्यतां त्वात्मनोऽगृह्यतेति दर्शयति अपिबुद्धिरिति त्रिभिः । किंच यदाबुद्धिर्विषये घटादौ जायते तदा पिस्वयमेव न जायते किंतु चक्षुरादिप्रमाणानां संयोगादिसंबन्धमपेक्ष्यैव जायते इत्यर्थः १७८ ततः किमत आह कर्तेति । आत्मा कर्तृत्वेन भोक्तृत्वेन च विशिष्ट इत्याकारकं ज्ञानं तव कथं जातं न हि चक्षुरादीं द्वियसंयोगेनैव मुक्ताकारेण ज्ञानं संभवति परां चिखानीत्यादि श्रुतेः । पराक्तस्यैद्वियसंयोगव्यापकस्याभावेन तद्व्याप्यस्यैद्वियसंयोगस्याभावात् मनस्तु प्रमाणपरतंत्रत्वाद् वृत्तिप्रत्युपादानत्वेन तं प्रतिकरणत्वात्करणत्वाभ्युपगमे चानुमित्यादीनां प्रत्यक्षत्वापाताच्च न प्रमाणमिति भावः १७९ इंद्वियसंयोगविषयत्वाभ्युपगमे च पराकूपदार्थस्य देहादेरात्मतापत्तिस्तथाचासुरव्यामोहार्थं चार्वाकमतप्रणेतुर्गुरोर्बृहस्पतेर्मतस्य स्वीकारप्रसंग इत्याह नेत्रेति । एतदुक्ताकारकं ज्ञानं यद्विनेत्रसंयोगतो जायेत तर्हि देहे एव जायेत तथा च चार्वाकत्वमंधतमः प्रवेशकारणं तृहस्पतिप्रणीतलोकाय तशास्त्रानुसारिप्रसज्जेतेत्यर्थः । इंद्वियकरणकप्रत्यक्षासंभवे च प्रत्यक्षमूलकानामनुमानादीनां विषयतादूरतो निरस्तेत्याह नानुमानादिकमिति १८० ननु प्रमाणांतराभावेऽपि कर्तृत्वाच कर्तृत्वप्रत्ययांत द्रष्टाश्रोतामंता इत्यादिपदरूपा एतरेय श्रुतिः कर्तृत्वे मानमिति चेन्न दर्शनं कर्तृत्वादिनिषेधकस्या द्रष्टाश्रोतेत्यादि श्रुत्यंतरस्याप्यपूर्वार्थत्वेन स्वार्थपरस्य तत्र विद्यमानत्वादित्याह द्रष्टेत्यादि । द्रष्टेत्या

अपिबुद्धिर्यदा जातविषयेन तदा स्वयम् ॥ उत्पद्यते विना तत्र संयोगादीन् कदाचन १७८ कर्ता भोक्ता यमात्मा स्यादिति ते वगतं कथम् ॥ नेत्रसंयोगतो नैवंगम्यते त्रकथंचन १७९ नेत्रसंयोगतश्चैतज्ज्ञानं देहे विजायते ॥ तथा च मतमायातंबलादेव गुरोस्तव ॥ नानुमानादिकं किंचिद्दृश्यते मूलहीनतः १८० द्रष्टेत्यादि श्रुतिर्यद्दद्रष्टेत्यादिका तथा ॥ तस्मादात्मगतौ नैवं मानमेयादिलभ्यते १८१ अपि सर्वस्यैवैतदुक्तरीत्या त्रलभ्यते ॥ आत्मनस्तु कथं नाम भवेदेतत्सु दुर्लभम् ॥ अगृह्यस्तत एवायमुक्तो मात्रासमानया १८२ श्रुत्या सर्वात्मनस्तस्य शीर्णतापि न विद्यते ॥ भेदवत्शीर्णतां गच्छेच्छोके यद्द्रसनादिकम् १८३ मूर्तिमच्च तथानायं शीर्यते तत्कथं पुमान् ॥ अशीर्योऽतस्तथोक्तो यं श्रुत्या यस्मात्तशीर्यते १८४ अपि संगवतां संगोऽपि आयाति कालतः ॥ यथा जलस्य शीतस्य ह्युष्णतावन् हि संगतः १८५ असंगस्य तथा दोषो दृष्टो नैव कथंचन ॥ न भसो त्रविशुद्धस्य यथा द्वादिकृतो न हि १८६

दिका कर्तृत्वानुवादिका श्रुतिर्यथा विद्यते तथा अद्रष्टेत्यादिका कर्तृत्वे निषेधिका पितृते इत्यर्थः । ब्रह्मैव तेज एवेत्यादिका आत्मनस्तेजस्त्वेन चैतन्यमात्रता बोधिका तथा विद्यावस्थायां केन कं पश्येदित्यादिका कर्तृत्वं प्रतिक्षिपती च श्रुतिरत्रानुसंधेया । फलितमाह तस्मादिति । आत्मनो गतो ज्ञाने मानादिकं नास्तीति किंतु स्वयंप्रकाशतयैवात्मा भासते इत्यर्थः १८१ परमार्थतो वर्णितरीत्या कस्याप्यर्थस्य ज्ञाने मानादिकं दुर्वचं किमु तात्मनीत्याह अपि सर्वस्येति । परमफलितमाह अगृह्य इति । हितोपदेशकत्वेन जननीसमानया श्रुत्या तत एवागृह्य इत्ययमात्मोक्त इत्यन्वयः १८२ अशीर्यपदार्थमाह श्रुतेति । श्रुतेति पदं पूर्वान्वयि । सर्वात्मकत्वेन हिंसकस्यासंभवात् शीर्णताह न न कर्मताऽस्यात्मनो न युज्यते किंच लोके वस्त्रादिकं शीर्णताया अवयववैधशैथिल्यरूपाया आश्रयत्वेन प्रसिद्धं तदेव तथा मूर्त्तौ विषयवर्णीभावात् कया युक्तं च दृष्टं आत्मनि तु शीर्णता व्यापकं तदुभयं भेदवत्त्वमूर्तिमत्त्वलक्षणं नास्ति ततस्तद्व्याप्यशीर्यत्वं कथमुच्येत इत्यभिप्रायेण यस्मात्तशीर्यतेऽतोऽशीर्य इति श्रुत्योक्त इति द्रष्टव्यमर्थः १८३ । १८४ । एवं स्वाभाविकविक्रियाभाव उक्तोऽथांगुलकदेवाभाव परस्यासंगपदस्यार्थदर्शयति अपिसंगवनामिति पंचभिः । येलोके संगवत्स्तेषां संगहेतुर्बोद्धव्यः परिणामादिरायातिमात्रेति कालवशात् यथावदेतसंगस्येति १८५ संगस्य दोषमयं जलतान्यतिरेकेणापि दर्शयति असंगस्येति । अद्रष्टव्यः आदिपदेन विद्युदादिमहः १८६

श्रुतीनहिसंज्ञितेनैतत्संगमयोजकयोर्ध्वत्त्वरिच्छित्तत्त्वयोरभावः संगभावहेतुतया सूचितइत्याशयेनाह मूर्तहीति । तस्मात्सूत्रोत्परिच्छिन्नाच्चविलक्षणस्य अस्यात्मनः १८७ संगस्यसफलस्य स्वरूपमभिनयति प्रत्यासत्तिरिति । प्रतिआभिमुख्येन आसत्तिर्लभइतरं प्रतिगुणीभावइतियावत् यथावद्देर्लंप्रति अथवासंयोगादिः संबन्धः एतदुभयरूपः संगः प्रसिद्धः तस्य संगस्य फलं तु कंचित्कालंतदात्मता तस्य संगप्रतियोगिन आत्मेव आत्मा स्वरूपं यस्य तत्त्वं यथावद्देर्लं स गेन जलस्य उष्णतया वान्हात्मकता इति १८८ आत्मनस्त्वद्वितीयत्वेन उक्तस्य संगस्य तत्फलस्य चासंभवइत्याह स्वजातोति । यत आत्मा सजातीयादिभेदहीनस्ततस्तादृशो वर्णितसंगवान् कथं भवेत् तथा इतरतादात्म्यलक्षणसंगफलशाली च कथं भवेदिति १८९ असंगत्वे चात्मनो नित्यमुक्तत्वेन रूपेणाविनाशि त्वंच परमपुरुषार्थरूपता प्रयोजकं सिद्धमित्यर्थं परस्यासितो न रिप्यतीति वाक्यस्यार्थमाह अपिसंगवतामिति द्वाभ्यां । येलोके संगवंतस्ते बंधरूपमदिपदग्राह्यपरिणामरूपं वा फलं भजंतो दृष्टास्तेषां वि नाशश्च संभवति कुतः आरंभकाणां न्यायमते सांख्यमते तु परिणामिनां हेतूनामुपादानादिकारणानां वियोगस्य विभागस्यादिपदग्राह्यविनाशस्य वा समुद्रवात् । कीदृशः संगवतां नाशः कचित्सहसा

मूर्तहि संगवदृष्टं परिच्छिन्नं च वादिभिः ॥ तस्माद्विलक्षणस्यास्य संगः स्यात्केन हेतुना १८७ प्रत्यासत्तिर्भवेत्संगः संयोगादिरथापि वा ॥ फलंतस्य भवेत्लोककंचित्कालंतदात्मता १८८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविवर्जितः ॥ कथं स तादृशः केन तत्फलोपि भवेत्पुमान् १८९ अपिसंगवतां संगद्वंधादिफलभाजिनाम् ॥ आरंभकादिहेतूनां वियोगादिसमुद्रवात् ॥ विनाशः सहसा कापिशनैर्वाथ कचिद्वेत् १९० अयमात्मा यतोऽसंगो बध्यते न ततः क्वचित् ॥ विनश्यति न चाप्येष संगभावेन हेतुना १९१ विशेषैरखिलैः शून्यो ह्यवाह्यमनसगोचरः ॥ गंतव्यो भवताराज न भवान्सर्वात्मकः पुमान् १९२ माते भवतुराजेंद्रभयं संसारशूलतः ॥ अभयं सर्वजंतूनामानं दात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मा तमात्मरूपेण प्राप्तोऽस्यैक्येन सर्वदा १९३ सर्वप्राणभृतां राजन द्वितीयाद्रयमावजेत् ॥ न द्वितीये भवेज्ज्ञानमात्मनः सर्वतोपि हि १९४ नात्मनः प्रतिकूलत्वं विद्यते सर्वदेहिनाम् ॥ प्रतिकूलस्य नाज्ञानैराज न भीतिः प्रजायते १९५ तत एवाभयं ब्रह्मविज्ञानानंदरूपभृत् ॥ त्वमेवासि महाराज सर्वभेदविवर्जितः १९६

लक्ष्यक्रमकः कचित्शनेर्लक्ष्यक्रमकइत्यर्थः १९० आत्मनित्वसंगे संगव्याप्यो बंधविनाशो न संभवतइत्याह अयमात्मेति । न बद्ध्यते न पिब्यात्त्वर्थबंधभाक् १९१ एतदेवात्मनस्तुरीयरूपंतव गंतव्यत्वेन निर्दिष्टमभूदित्याह विशेषैरिति । गंतव्यो ज्ञानमात्रेण प्राप्यः अधुना तु तं साक्षात्कुर्वन् भवान्सर्वात्मकः पुमान् संपन्नोऽस्तीति चतुर्थपादार्थः १९२ अभयमित्यादि वाक्यस्यार्थमाह माते इत्यादिना । अधुना संसारशूलतोभयं ते मा भवतु त्वयि न संभवति यतः सर्वजंतूनामात्मानमीश्वरमीश्वरत्वोपलक्षितमानं दात्माक्रमभयंतत्त्वमात्मरूपेण जानन् प्राप्तोऽसि ज्ञानमात्रेण प्राप्तो हेतुरैक्येनेति । यथात्मा तदस्थो ग्रामादिवत्स्यात्तदा तस्य प्राप्तिः क्रियामार्गेण स्यात् एक्ये तु ज्ञानमैव तत्प्राप्तिरिति भावः १९३ नत्वात्मज्ञानेपि भयं कुतो न भवतीति चेद्भयकारणद्वितीयविज्ञानस्याद्वितीयसतत्त्वकात्मज्ञानस्य च विरोधादित्याशयेनाह सर्वेति । सर्वेषां प्राणिनां द्वितीयविज्ञायेव भयं भवति सर्वतः सर्वस्मिन् बहुशोऽल्पशो वा द्वितीये विज्ञाते आत्मने ज्ञानं प्रमारूपं दुर्वचं विपरीतरूपावगाहनादिति भावः १९४ अद्वितीयात्मविज्ञाने च भयप्रयोजकप्रतिकूलताविज्ञानव्यापकद्वितीयज्ञानाभावे कथं भयं स्यादात्मनि प्रतिकूलताभावस्य लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादित्याह नात्मन इति । स्पष्टम् १९५ फलितमाह ततइति । यतः प्रतिकूलत्वव्यापकद्वितीयवर्जितं ब्रह्मतत एवाभयं भवति तस्य ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणं विज्ञानानंदरूपत्वमपि यतो बिभर्षितस्त्वमेव सर्वभेदविवर्जितो ब्रह्मासीति यावत् १९६

भेदविवर्जितत्वं भेदप्रतिषेधो गिद्वैतवाधेन स्फुटयति अहमिति । पूर्वार्द्धोक्तं विश्वं जडं वाधासामानाधिकरण्येन चेतनस्वरूपं त्वैक्यसामानाधिकरण्येन यतो ब्रह्मैव अतएवाद्वितीयं ब्रह्माभयं भवतीत्यर्थः १९७ कल्पितेन वाधयोग्येन द्वैताभावं दृष्टान्तेन स्पष्टयति गंधर्वेति १९८ एतादृशस्य विश्वस्य प्रयोजकज्ञाननिवर्त्यमज्ञानमेवेत्याह माययैवेति १९९ कल्पितस्याधिष्ठाने त्रैकालिकाभावो लोकेऽपि प्रसिद्ध इत्याह गंधर्वेति २०० वस्तुतोऽसतोऽपि भानं भ्रमेण लोकेऽपि प्रसिद्धं तथा स्पष्टे तस्य बोध्यमित्याह गंधर्वनगरं यद्वद्राजन्निति द्वाभ्याम् २०१ । २०२ भ्रमकारणत्वं ज्ञानमचित्यशक्तिकेय द्विशिष्टस्यात्मनः स्वप्नेनानाभाव इत्याह यथा शयान इति । विसाधनो रथादिसामग्रीहीनः २०३ दाष्टीति के योजयति एवमिति २०४ दृष्टान्ते यथा प्रबोधादेव स्वाप्नेन निवृत्तिस्तथा तवाधुना प्रबोधाद्वैतनिवृत्तेरभयत्वमित्याह शयनादिति २०५ एवं याज्ञवल्क्यमुनिनोपादिष्टो राजा आशीर्नमस्त्रियासर्वं सर्वं चेति त्रिविधां दक्षिणां ददाविति श्रुतावुक्तं तत्राशीरूपदक्षिणाभिप्रायमाह एवमुक्त इति

अहंत्वं सर्वभूतानियद्वासदसदात्मकम् ॥ विश्वं ब्रह्माभयं राजन्नेकमेव न चापरम् १९७ गंधर्वनगरं यद्वद्राजसोन्यन्नविद्यते ॥ तथा विश्वमिदं राजन्नात्मनोन्यन्नविद्यते १९८ माययैव यथा काशे गंधर्वनगरस्थितिः ॥ स्थितिर्विश्वस्य तद्वत्स्यादात्मन्यपि च मायया १९९ गंधर्वनगरं यद्वद्राजसीदस्ति भविष्यति ॥ गगने तद्वदेव देवं विश्वमात्मनि सर्वदा २०० गंधर्वनगरं यद्वद्राजन्सदात्मकम् ॥ जडाजडं च गगने दृश्यते भ्रातृबुद्धिभिः २०१ तद्वद्विश्वमिदं सर्वमात्मानात्मादिभेदघृक् ॥ आत्मन्येव महाराज भ्रातृबुद्ध्या प्रतीयते २०२ यथा शयानः पुरुष एक एव विसाधनः ॥ देशकालादिरहितो भूयान्नानाविधः स्वयम् २०३ एवमात्मा महाराज सर्वसाधनवर्जितः ॥ देशकालादिकं विश्वमेक एव भवत्ययम् २०४ शयनादुत्थितो यद्वत्स्वाप्नं विश्वं न पश्यति ॥ एवमात्मा विज्ञानादिदं विश्वं न पश्यति २०५ एवमुक्तस्तदाराजा याज्ञवल्क्येन धीमता ॥ मनसा चिंतयित्वेत्थं न पश्यदुरुदक्षिणाम् २०६ दारपुत्रसमेतं माराज्यसेनादिसंवृतम् ॥ याज्ञवल्क्याय चेदेवं दास्यामि गुरुदक्षिणाम् ॥ नैषा तथा समाभूयादेतदेव यतोधिकम् २०७ वसुभिः सकलैः पूर्णैः भूमिं सागरमेखलाम् ॥ गुरुवे दक्षिणानैतां मन्यंते वेदवादिनः २०८ आत्मा दत्तोत्रयेनायं दुर्लभः सर्वदेहिभिः ॥ अनेककोटिजन्मातिब्रह्मचर्यादिसाधनैः २०९ आत्मलाभात्परोलाभो नास्ति लोकत्रये यतः ॥ सदतो येन तस्मै कादक्षिणानात्मसंश्रया २१० लोकत्रयीयदा दद्यांजित्वा देवान्सवासवान् ॥ तदाप्येषा भवेन्नैव दक्षिणा गुरुवे मम २११ इति संचिन्त्य राजा सौजातहर्षो वचोब्रवीत् ॥ याज्ञवल्क्यं मुनिं शांतमपश्यद्गुरुदक्षिणाम् २१२

द्वादशभिः । इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण २०६ इत्थं पदोक्तं विचारमभिनयति दारेति पंचभिः । मामात्मानं सपरिकरं एवं यथानेन विद्यादत्ता तथा यद्विददा मितथाप्येषा सपरिकरमद्रूपादक्षिणासमान भवति यत एतदात्मज्ञानमधिक्रमिति २०७ आधिक्येयदीमामद्भिः परिगृहीतां प्रयच्छेत्तदेव ततो भूय इति च्छांदोग्यश्रुतिमर्थतः पठति वसुभिरिति । वसुभिर्धनैः २०८ उपपत्तिमप्याह आत्मेति । योनेकजन्माभ्यस्तसाधनैः सर्वदेहिभिर्दुर्लभः आत्मलाभात्परं विद्यते इति श्रुतीचयस्य लाभोत्कर्षः प्रसिद्धः स आत्मा येन गुरुणा दत्तस्तस्मै देया का समादक्षिणायतः सर्वादक्षिणा अनात्मभूतैः पदार्थैर्यद्विदत्तेनानात्मसंश्रयो तेन त्वात्मा दत्त इति कथं साम्यमिति द्वयोरर्थः २०९ । २१० लोकत्रयीमिति । यदीदादिदेवान्जित्वा त्रिलोकीमपि दद्यात्तदापि न समादक्षिणा त्रिलोक्याः परिच्छिन्नानि मन्त्राद्याप्येति भावः २११ इति संचिन्त्येति स्पष्टम् २१२

राजाआशीरूपदीक्षणायाउपपत्तिमाह याज्ञवल्क्येतिचतुभिः । नेत्राणिनिरुणद्धीतिगुणस्वाकर्मण्यन्तानेत्रनिरोधेत्याकारिकाआलयायोगिकीसंज्ञायस्येतादृशलोकिंकृतमस्तवगुरुनिर्दिष्ट की
दृशः देहिनांबहिश्चरः शरीराद्बहिश्चरन्प्राणः तेचदेहिनस्तस्मैसूर्यापदीपप्रयच्छति । कीदृशादेहिनः उपकारस्यनिष्कृतिप्रतिक्रियामपश्यतः । भवदुरुस्तुतावतापितुष्यतितथाभवानपिस्वल्पे
नतुष्यतु कीदृशोभवान् प्रभाकर्तुः समः शिष्यः विज्ञानेनांतरतमोहं तृत्वात्प्रत्युपकारानपेक्षत्वाधेतिचतुर्णामर्थः २१३ । २१४ । २१५ । २१६ एवमवतार्य आदित्यदीपसमामाशिपम
भिनयति अभयंतिवति । स्थूलसूक्ष्मकारणरूपं जगत्त्रयं हित्वाऽवशिष्टं तुरीयं ब्रह्म तदेवैकं भयवर्जितत्वादभयमुक्तं मह्यमिति शेषः ततोमह्यमभयदानात्त्वात्प्रत्यपितदेवाभयं गच्छतात्प्राप्नोतु यद्वा
तितदश्रुते इति न्यायोप्यत्रानुकूल इति सूचयन्नाह मयमिति २१७ स्वस्मिन्प्रापूर्वभयसंपदासीत्तानिरूप्यतदपहरणलक्षणोपकारस्यसमादक्षिणानास्तीत्याह अज्ञानेति । अज्ञानमयसूत्ररचिताः
कामादिमयग्रंथिशालिनश्च विपर्ययात्मकाः पाशाजालाः कालेन अविद्याचित्संबन्धतया सिद्धांतैलक्षितेन निर्मितास्ते प्रसिद्धाः संतितेभ्योहं मोचितोस्मिदयामात्रेण एतादृशोपकारस्यसमाकादक्षिणेतिद्वयो

याज्ञवल्क्ययथासूर्यो गुरुस्तेत्रबहिश्चरः ॥ प्राणोनेत्रनिरोधाख्यंतमोहं त्यतिदुःसहम् २१३ देहिनो देहिनस्तस्मै तेजसां निधये सदा ॥ प्रयच्छंत्यत्र ते दीपमपश्यंतो
त्रानिष्कृतिम् २१४ उपकारस्य ते नैव तुष्यत्येष प्रभाकरः ॥ तथा भवान् प्रभाकर्तुः शिष्यस्तेन समो यतः २१५ अभयब्रह्म विज्ञानदाता कामविवर्जितः ॥ भवते गुर
वे नान्यामत्र पश्यामि दक्षिणाम् २१६ अभयं त्वेकमेवोक्तं हित्वा ब्रह्म जगत्त्रयम् ॥ ततस्त्वागच्छता तब्रह्म न भयं भयवर्जितम् ॥ मह्यं दास्यसि यत्त्वं तद्भवते भवता त्सदा
२१७ अज्ञानसूत्रसंज्ञाताः कामादिग्रंथिशालिनः ॥ कालेन रचिताः पाशाजंतुपक्षिवधायते २१८ तेभ्योहं मोचितो घोरदुःखमग्रोतिदीनधीः ॥ दयालुना त्वया ब्र
ह्मन्काते स्यादुरुदक्षिणा २१९ इमे विदेहनामानो देशाः स्फीततमा मुने ॥ मदाज्ञावशगाः सर्वे पुण्यामिथिलया सह २२० सदारसुतभृत्यो ह मेतैर्देईश्च संयुतः ॥ तवा
स्मिक्किरो ब्रह्मन् गुरोर्ब्रह्मात्मरूपिणः २२१ दत्तमेतन्मया सर्वं तुभ्यमित्यप्यहं न च ॥ वक्तुं शक्तोस्मि येनैतत्तवैव स्याद्विधर्मतः २२२ अशनेपि न मे ब्रह्मन् स्वातंत्र्यं
विद्यते निजे ॥ भवदाज्ञां विना ब्रह्मन् कथं ते दातुमुज्जहे २२३ नमस्ते याज्ञवल्क्याय गुरवे ब्रह्मवेदिने ॥ मुन्याद्याय सदादित्यशिष्याय परमात्मने २२४

५९
र्थः २१८ । २१९ वित्तशाठ्याभावसूचिकायाः सर्वस्वार्पणरूपाया दक्षिणायाः स्वरूपमभिनयति इमे इति त्रिभिः । स्फीततमाः संपन्नतमाः २२० सदार इति । एतैर्विदेहसंज्ञैः ब्रह्मा
भिन्नात्मानं रूपयति प्रतिपादयतीति सतथा तस्य एवं विधस्य तव गुरोः स्वामिनः स्वभूतो हं यतः किंकरः २२१ दत्तमिति । एतद्देशादिकं मया तुभ्यं दत्तमित्यपि वक्तुं न शक्तोस्मि स्वत्वपरित्यागलक्षणश
धात्वर्थस्य बाधानुसंधानान्मदीयस्वत्वस्य परित्यागप्रतियोगिनोऽस्तत्वात् यतो धर्मशास्त्रमालोच्य सर्वतवैवेति तथाहि अजरामरशरीरप्रदस्य ब्रह्मविद्यादेशकस्य गुरोः पितृत्वं त्वं नः पिता योस्माकम
विद्यायाः परंपारं तारयसीत्यादि श्रुतौ मन्वादि स्मृतौ च प्रसिद्धं शिष्यस्य पुत्रत्वेन धनस्वत्वहीनत्वं 'त्रय एवाधनाराजन्भार्यादासस्तथा मुतः । एतैस्तस्मिन्पुणार्जितयस्यैते तस्य तद्धनम्' इत्यादि स्मृ
तिप्रसिद्धमिति २२२ एतदेव स्फुटयति अशनेपीति । भवदाज्ञां विना भोजनेपि मयदा स्वातंत्र्यं नास्ति तदादानशब्दप्रयोगः कथमुपपद्येतैत्यर्थः २२३ नमस्काररूपदक्षिणामभिनयति नमस्ते इति ।
तुभ्यंसदानमोस्तु कीदृशाय ब्रह्मवेदयति बोधयति सतथा तस्मै मुनिपुत्राद्याय प्रथमगणाय । मन्वाद्यायेति पाठे मनुनां मंत्राणामाद्याय अभिव्यक्तिहेतवे ऋषये इति यावत् शास्त्रदृष्ट्या परमात्मरूपाय शे
पं स्फुटम् । अत्र दक्षिणानां श्रौतक्रमस्य परित्यागेऽयमाशयः गुरोरभयप्राप्तेः सिद्धत्वेनाशिरयुक्ता सर्वस्वार्पणं तु स्वत्वाभावेनायुक्तमिति ते अभिवायकर्तुं शक्यतया युक्तत्वेन नमस्कारस्यांते निर्दिशति २२४

अत्रैति । अत्रविद्यायां विशेषज्ञः समापृच्छतु अथवामे पृच्छते वदतादुत्तरं ददातु २३८ इत्युक्तमिति स्पष्टम् २३९ तेष्विति । तेषु सभास्थत्रैव णिके पुण्यहीतमोने पुसत्स्वेको याज्ञवल्क्यस्तेज
नकमग्निहोत्रसंबन्धिनो विद्यानां विधेः प्रश्नेः पप्रच्छ जनकं पि याज्ञवल्क्यया सर्वपरिपूर्णमग्निहोत्रमुवाचेति कीदृशो याज्ञवल्क्यः प्रसंगसंकल्पत्यागयोग्यकालमागतं वीक्ष्य संकल्पेन वदित्वा मीत्या
कारकं त्रहैव वदित्वा मीत्याकारकं वा मोनप्रयो जकृत्यक्तवान् परित्यजन्नितियावत् न च विरोधः प्रथमाकारेण योगक्षेमकथाया एव निरोधात् द्वितीयाकारस्यापि कामप्रश्नद्वारा ब्रह्मनिर्णयसाधनाग्नि
होत्रप्रश्नेनाविरोधादिति भावः इति द्वयोरर्थः २४० । २४१ याज्ञवल्क्योपीति । तत्प्रश्नहोत्रविद्याविषयकं एक्ष्यालोच्य २४२ राजापीति । पुरतः स्थितः मुख्यः इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारे
ण कामप्रश्नं कर्मसमुदायात्मकं प्रश्नानां रूपप्रश्नमिति यावत् अयाचतवत्रे 'कामं रेतो निकाययोः' इति विश्वः २४३ इत्थं पदार्थमभिनयति अनेनेति चतुर्भिः । अनेन याज्ञवल्क्येन मह्यं दुपदिष्टं द्विस्म
रणरूपोऽपराधो महान् मयि वर्तते तस्यापराधस्य प्रतिक्रियातिरोधानोपायः कामप्रश्नरूपो मया भाग्येन लब्ध इति द्वयोः संबंधः २४४ । २४५ नष्टलाभो महाभाग्यमिति न्यायेन कामप्रश्नरूपवरलाभो
विस्मृतस्याभीष्टस्य च ज्ञानस्यो जीवकः परमभाग्यफलमित्याह विद्यत इति द्वाभ्यां । ममांतिके विविधं पशुहिरण्यादिरूपं मानुषं विचिंत्य तत्तथा देववितात्मिकानां विधाः संत्येव विद्यास्तत्र मम न स्पृ

अत्र त्रैवर्णिको यस्तु जानाति स तु पृच्छतु ॥ मामेतामथ वाहंतं पृच्छामिव दत्ताद्विमे २३८ इत्युक्ते सर्व एवैते सभास्थावर्णिनस्तदा ॥ वक्तुं प्रष्टुं च राजानं समर्थानां भवन्न
मुम् ३९ तेषु तूष्णीं स्थितेष्वेको याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ॥ प्रसंगमागतं वीक्ष्य संकल्पं त्यक्तवान्निजम् २४० पप्रच्छ तं महाराजं विद्यां वैश्वानरीं प्राति ॥ प्रश्नेर्नानाविधैः
सोपितस्मै सर्वमुवाच तव ४१ याज्ञवल्क्योऽपिराज्ञस्तद्बुद्धिकौशलमेक्ष्य हि ॥ दत्तवान् हृष्टचित्तः स त्राज्ञे भीष्टतमं वरम् ४२ राजापि कृतकृत्यः सन्धीमतां पुरतः स्थितः ॥
इत्थं विचार्य मनसा कामप्रश्नमयाचत ४३ अनेन पूर्वमादिष्टमात्मज्ञानं महात्मना ॥ मह्यं मया तिगंदत्वा द्विस्मृतं पापचेतसा ४४ अपराधो मयि महान्विद्यते दुष्प्रति
क्रियः ॥ तस्यैषाममसंप्राप्ता भाग्यतो हि प्रतिक्रिया २४५ विद्यते विविधं विचिंत्य विद्यानां विधास्तथा ॥ मम नैवात्मविज्ञानं विस्मृतं यन्मया धुना ४६ कामप्रश्नवरे
णातः पुनः संपादयामितव ॥ शूरो रस्मान् महाभागात् स तुष्टाद्भाग्ययोगतः ४७ कामप्रश्ने वृत्ते तेन निजशिष्येण भूभृता ॥ दत्तवान्याज्ञवल्क्योऽपि तं वरं स्वचिकीर्षितम्
४८ याज्ञवल्क्योऽहिराज्ञोऽस्य बोधं स्मारयितुं स्वयम् ॥ उक्तमत्रागतो नैव कार्यतरमपेक्ष्य सः ४९ याज्ञवल्क्येन दत्तोऽस्मिन् वरे राजा तिहृष्टधीः ॥ एवं विचार्य पप्रच्छ याज्ञ
वल्क्यं महा मुनिम् २५० यद्यप्यसौ स्वभावेन शीतलो मुनिस्ततः ॥ तथापि मम दुष्प्रश्नमथ नोत्थितवन्निमान् ॥ दर्शयेन्मम पंथानं शाकल्यस्य कदाचन २५१

हायत्र त्वरात्मज्ञाने स्पृष्टतद्विस्मरणेनाक्रांतमतीभीष्टस्यात्मज्ञानस्य पुनः संपादनोपायलाभः परमभाग्यदेवेति द्वयोर्भावः २४६ । २४७ कामप्रश्न इति । उक्ताभिप्रायेण भूभृता कामप्रश्ने वृत्ते सति
तस्य वरस्वचिकीर्षितत्वादाश्रमादाय मम योजनस्य निष्पत्तये संपादयितुमिष्टत्वात् त्वं वरं याज्ञवल्क्यो ददाविति २४४८ स्वचिकीर्षितत्वमेव न्यायनक्ति याज्ञवल्क्यो हीति । द्वितीयो याज्ञवल्क्यो राज्ञ उक्त
मुपदिष्टं बोधं स्मारयितुं मेवागत इति तस्य च सम्यक् स्मारणं वरद्वारैवेति भावः २४९ याज्ञवल्क्येनेति स्पष्टम् २५० एवं पदोक्तां विचारे वरस्य प्रकृतोपायोगावगाहितामभिनयति यद्यपीति द्वाभ्यां ।
असौ याज्ञवल्क्यो यद्यपि शीतत्वेन चन्दनवच्छीतलस्तथापि पुनरुक्तत्वादिदोषदुष्टेन प्रश्नेन क्षोभितः सन् शाकल्यगतिं दर्शयेदिति शंकायादुःखेन प्रष्टुं शक्यः वरसत्वे तु तादृशशंकाभावात् पुनरुक्तमप्यसंगत
मपि च पृच्छतीममाभयमिति द्वयोः संबंधः । अत्रेदं बोद्धव्यं शतपथब्राह्मणस्यैकादशोऽंशे चतुर्थे पत्राठके जनको वेदे हृदयादिना श्वेतकेतुसत्यशुष्मयाज्ञवल्क्यैरथान्यायवद्भिः सह अग्निहोत्रविषयोजनकसं
वादी याज्ञवल्क्येन कामवरदानं च प्रतिपादितं तदेव प्रकृतं ग्रंथकृता किंचिद्देन वर्णितमिति २५१

२५२ एवं वरेण्यशीकृतं याज्ञवल्क्यं पृच्छन् राजा आदौ त्वंपदार्थमात्मनः संघातव्यतिरिक्तया स्वयं ज्योतिरेनासंगतया च निर्धारयितुं पंचभिः कण्डिकाभिः प्रश्नपरम्परां लब्धपूर्वपूर्वोत्तरः कृतवांस्तामभि
नयति मुने इत्यष्टादशभिः । हे मुने अयं पुरुषः स्थूलसूक्ष्मसंघातरूपः श्रुतिगतायं पदेन विवक्षिते जागरणावस्थादेशकालादिभिर्विशिष्टः किं ज्योतिर्भवति किं संघातं तं वेतिना केन चिज्ज्योतिषा भास्यः किं
वासंघातव्यतिरिक्तेन केन चिज्ज्योतिषा इति पृच्छते मह्यं वद हे धार्मिकवरलक्षणस्वप्रतिज्ञापरिपालकेत्यर्थः २५३ विशेषणानीति । प्रश्नवाक्ये अयं पुरुषपदाम्यामुक्तानि विशेषणान्यालोच्य तस्य व्य
तिरिक्तज्योतिर्जिज्ञासया प्रवृत्तस्य प्रश्नस्योचितं योग्यमित्याकारकमुत्तरं याज्ञवल्क्य आहस्म इति किं आदित्योऽस्य ज्योतिरिति २५४ आदित्ये इति । जगतः प्राणे 'प्राणः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः'
इति श्रुत्यंतरात् स्पष्टमन्यत् २५५ चंद्रमसीति । प्रभुराजा अग्निर्दीपादिरूपः २५६ अग्राविति । विस्त्रब्धं वरेण्यः शंकरं मानसं यस्य स तथा २५७ उक्तं संग्रहाति रवीति । एवं सूर्या
दिचतुष्टयरूपज्योतिः पूर्वपूर्वाभावे सावधारणं स नियमं प्रकाशकं मुनिनाराजानं प्रत्युक्तम् । सकारणं कारणेन प्रकाशकार्यरूपहेतुनिर्देशेन सहितमित्यर्थः २५८ आदित्यादित्रयप्रकाशकत्वे हेतुनिर्देशेन

अधुना नैव साभीतिर्विद्यते मम दुर्धियः ॥ प्रष्टुर्नानाविधं प्रश्नं पुनरुक्तमसंगतम् २५२ मुने जागरणावस्थागतोऽयं दिवसे सति ॥ किं ज्योतिः पुरुषो भूयादिदं मे वद धा-
र्मिक २५३ विशेषणानि विक्षयाय प्रश्ने तदुचितं हि सः ॥ ज्योतिरादित्य इत्याह याज्ञवल्क्यो नृपो तमम् २५४ आदित्ये जगतः प्राणे ह्यस्मिन्नस्तमयंगते ॥ किं ज्योति-
रिति पप्रच्छ राजा तं मुनिपुंगवम् ॥ चंद्रमा इति तं प्राह याज्ञवल्क्यो नृपो तमम् २५५ चंद्रमस्य स्तमायाते किं ज्योतिरिति स प्रभुः ॥ पप्रच्छ पुनरप्याहतमग्निरिति
विप्रराट् ५६ अग्रावस्तंगते किं स्याज्ज्योतिरित्येवं तं पुनः ॥ पप्रच्छ मुनिशार्दूलं राजा विस्त्रब्धमानसः ॥ वागित्येव च सोऽप्याह याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ५७ रविसोमा-
ग्निवागारुण्यं तज्ज्योतिः सावधारणम् ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिनाराज उक्तं सकारणम् ५८ आदित्यचंद्रमोग्रीनां लोक एक तमेन वै ॥ दृष्ट्वा देशं हि सर्पादि गृहितं सुखकारणम्
५९ आस्ते तत्र च पर्येति गृहक्षेत्रादिभूतले ॥ लोकद्वयफलं यद्वत्कुरुते कर्म सर्वदा ॥ क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति पुनरेव गृहादिकम् २६० गाढेतमसि यन्नायं ज्ञायते न निजः
करः ॥ आसनादिकमत्रापि वाचा सर्वः करोति हि ६१ सुखो देशो यमत्रास्तीत्युक्ते तत्र सुखं पुमान् ॥ आसनं कुरुते तद्वत्सर्वपर्यटनादिकम् ६२ ततो वागपि संप्रोक्तम्
निना ज्योतिषांगे ॥ कार्यतः शास्त्रात् त्रैषां ज्योतिरग्न्यादिव द्रवेत् ६३ एवं नानाविधं ज्योतिरादित्यादिकमीरितम् ॥ अंगीचकार संबोध्य याज्ञवल्क्येति भूपतिः २६४

रस्य आस्त इत्याद्यं शस्यार्थमाह आदित्येति द्वाभ्याम् । आदित्यचंद्रमोग्रीनां मध्य एकेन प्रकाशेन सर्पादि गृहितं सुखकारणमनुकूलदेशं दृष्ट्वा तत्रास्तेतिष्ठति तथा गृहक्षेत्रादिरूपे भूतले पर्येति गच्छति । त-
त्र गत्वा चेहामुत्र वाहितं कर्म करोति तद्वत्क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति गृहादिप्रत्यावर्त्तते श्रुतौ रेफस्थाने सावर्ण्यालंकारः प्रयुक्त इति द्वयोरर्थः २५९ । २६० वाक्पर्यायगतस्यास्त इत्यादि भागस्यार्थमा-
ह गाढ इति त्रिभिः । यत्र गाढांधकारे निजस्तोऽपि न दृश्यते तत्र सर्वोऽप्यवहारो वागयिनः तथा हि अंधकारे अयं देशः सुखो नुल्लभ इत्युक्ते सति तत्र देशे आसनं स्थितिं कुरुते तथा पर्यटनं कुरुते । आदिप-
देन श्रुतोऽप्येति पदेनोक्तं वद उपगमनं प्राह्यमिति द्वयोरर्थः २६१ । २६२ तत इति । तत उक्ताकारात् कार्या मुनिना वागज्योतिरेनोक्तानि केवलमुक्तकार्यादिव वाचो ज्योतिर्न किंतु शास्त्रादपि न
याहि मंत्राणां प्रयोगसमवेतार्थप्रकाशकत्वं कर्मकांडे प्रसिद्धमिति । अत्रेदं बोध्यम् वागंधादीनामप्युपलक्षणं गंधादिज्ञानेनाप्यंधकारव्यवहारदर्शनादिति २६३ आत्मप्रकाशाद्यनेह दृष्टं भूतानां

योयः पुरुषव्यवहारः स स्वभिन्नप्रकाशप्रयुक्तो यथा जागरण इति व्याप्तिवलेन यत्र निर्णयश्चि कीर्तितस्तत्स्वप्रस्थानमुपन्यस्यति राजेत्याह एवं जागरण इति । स्पष्टम् २६२ वाचोपीति । यत्र स्वप्रावस्थायां वाचस्तथापि शब्दगृहीतानामादित्यादीनामुपरमो विलयो भवति तत्र पुमान् सूक्ष्मसंघातरूपः स्वप्रमुपागतः किञ्ज्योतिः किमात्मकज्योतिर्युक्त इति २६६ ननु भवतु तत्र मनोज्योतिरित्याशंकां वारयति यथेति धर्तुमिः । यथा जागरणे विद्यमानमपि नेत्रमादित्यादि प्रकाशविना समावृतमंधकाराक्रांतं सज्ज्योतिः प्रकाशकं न भवेत्तथा स्वप्रेविद्यमानं मनः समावृतं आवरणाभिभावकसहकारिविनिर्मुक्तं ज्योतिरिति वक्तुं प्रशक्यमित्यर्थः २६७ ननु किं मनसः सहकारिप्रसिद्धमिति चेदिन्द्रियवृन्दमित्याह सूर्येति । यथानेत्रस्य चक्षुषोऽर्थकर्मके ग्रहणलक्षणव्यापारे सूर्यादयोऽनुग्राहकास्तथा मनस इन्द्रियाणि सहकारीणितानि तु स्वप्रेलीनानीति कथं मनोविषयज्योतिर्भवेदिति भावः २६८ किंच स्वाप्रपदार्थानां तदाकारवृत्तीनां च परिणामिकारणमनः यथा घटस्य मृत् तथा च तत्र प्रकाशकेनाप्येवैव भवितव्यमित्याह अपि स्वप्रेति । उपादानं परिणामिकारणमिदं मनः २६९ फलितमाह तेनेति । तेनोक्तप्रकारेण स्वाप्रभावानामविद्योपादानकत्वपक्षे मनसो जाग्रत्संस्कारधारणव्यापारेण करणत्वाभ्युपगमेपि नेत्रवदनुग्राहकसापेक्षत्वं मनस एव स्यात्प्रभावोपादानकत्वपक्षे तु मृत्समत्वमतः स्वप्रावस्थागतं सर्वबोधकारकं किंचिज्ज्योतिः स्वभिन्नहित्वानपेक्ष्य स्वप्रेविद्यमानमपि मनो न ज्योतिः

एवं जागरणे राजापृष्ठाज्योतीष्यनेकशः ॥ स्वप्रेप्रच्छापुनर्ज्योतिः पुरुषस्यास्य धीमतः २६५ वाचोप्युपरमो यत्र भवेत्स्वप्रेमुनीश्वर ॥ तत्र किञ्ज्योतिरुद्दिष्टः पुमान् स्वप्रमुपागतः २६६ यथानेत्रं भवेन्नैतज्ज्योतिर्जागरणे सदा ॥ विद्यमानं तथानस्यान्मनोज्योतिः समावृतम् २६७ सूर्यचन्द्राग्रयोयद्वदनुग्रहकाराः स्मृताः ॥ नेत्रस्यार्थग्रहेतद्दिन्द्रियाण्यपि चेतसः २६८ अपि स्वप्रगतं चेतो मृत्समं विद्यते तत्र हि ॥ स्वाप्नानां सर्वभावानामुपादानमिदं यतः २६९ तेन नेत्रसमं चैतन्मृदादिसदृशं हि वा ॥ विद्यमानं मनो हित्वा स्वप्रगंसर्वबोधकत्वं २७० आत्मानं तस्य मनस इन्धं साक्षिणमुक्तवान् ॥ याज्ञवल्क्योपिराजानं स्वप्रेज्योतिः स्वरूपिणम् २७१ आस्तेयमात्मना स्वप्रेपर्येति च गृहादिकम् ॥ कुरुते चैव कर्माणि लोकद्वयफलानि सः ॥ क्षेत्रादिभ्यो विपर्येतियद्वज्जागरणे पुमान् २७२ तत आत्मा स्वयं ज्योतिः पश्य नानाविधां धियम् ॥ स्मप्र इन्धः पुरोक्तो यं क्षयितो मुनिना पुनः २७३ रविसोमाग्निवाचोयं स्वप्रे सृजति सर्वतः ॥ प्रकाशकान् प्रकाश्यांश्चरथादीनीश्वरो यथा २७४ अनुग्राह्यांश्च नेत्रादीन् सर्वेषां कारणानि च ॥ महाभूतानि कालांश्च देशांश्चापि दिशस्तथा २७५

तिः तन्मनसोऽनुग्राहकं ज्योतिः स्वप्रे किमिति शेषः २७० उक्ताशयेन राजापृष्ठायाज्ञवल्क्य आत्मेवास्य ज्योतिरित्यादिवाक्येनोत्तरं ददौ तस्यार्थमाह आत्मानमिति त्रिभिः । एवं पृष्ठायाज्ञवल्क्यः पूर्वोक्तं स्मारयन् राजानं प्रति स्वप्रे आत्मानं ज्योतिः स्वरूपमुक्तवान् कीदृशमात्मानम् तस्य नेत्रसमतया मृत्समतया च वर्णितस्य मनसः साक्षिणं साक्षाद्गृह्णत एव इन्धेदीप्यत इति व्युत्पत्तिकेन इन्धनाया वर्णितमिति २७१ कथमात्मनः स्वप्रे ज्योतिर्धूमिति चेज्ज्योतिः प्रयुक्तस्यासनादिव्यवहारस्य प्रयोजकत्वादित्याह आस्तेऽयमिति । उक्तार्थम् २७२ तत इति । ततः स्वप्रे प्रकाशकांतराभावेपि प्रकाशकार्यकरणतस्वयं ज्योतिः परानपेक्षप्रकाश आत्मानानां विधानां नारूपां बुद्धिपश्यन् प्रकाशयन् यः पुरा इयं संज्ञायोक्तः स एव पुनर्मुनिनायं स्पष्टो ज्योतिर्द्वेनोक्त इत्यन्वयः २७३ नन्वेवं स्वप्रे गत्वा त्मनोज्योतिर्वाभिधानं किमर्थं कृतं जागरणेपि तस्य स्वयं प्रकाशत्वादिति चेत् तस्य तथापि बालबुद्धिमुनिरसंख्याश्रुत्या लौकिकप्रकाशासंकीर्णस्थलमुदाहृतम् स्वप्रे हि आत्मनः सर्वेष्वपृत्वेन बुद्धेस्तदेकभास्यत्वेन च ज्योतिर्प्रेसाधारणं निर्धारितं जाग्रत्पितृसुबोधं भवतीतीमाशयं श्लोकाशेन दर्शयन् सर्वेष्वपृत्वं तावदाह रवीत्यादिना । अयमात्मारविप्रभृतीन् प्रकाशकान् रथादिरूपां प्रकाश्यांश्चेश्वरवदेकः सृजतीति द्वितीयांतानां पक्षेन संबंधः २७४ अनुग्राह्यामिति । आदित्यादिप्रकाशेन अनुग्राह्यानेत्रादिरूपभावान्करणतया प्रसिद्धान् सृजति तथा महाभूतादीन् स्यावरादीन् तथा समुद्रादीन् २७५

२७६ उरूनिति । उरूनविशालान्सप्तपातालालोकान्तथा अपरानूर्ध्वान्सप्तभूरादिलोकान्तथा तदधिपतींश्च सृजति २७७ दशदिक्पतींश्च सृजतीत्याह इन्द्रमिति । ऊर्ध्वदिक्पतिर्ब्रह्माऽवरदिक्पतिः शेषः । परानिति परानीश्वरविग्रहान्विष्ण्वदीनृतथानानाजातीन् नानाभेदान् प्रभून् भूपत्यादीन् २७८ यदस्तीति । अस्तिस्थूलं नास्ति सूक्ष्मं गम्यते प्रत्यक्षं न गम्यते परोक्षं २७९ ब्रह्मेति । आत्मनो ब्रह्मेक्यावगाहकं ब्रह्माहमित्याकारकं श्रुतेर्विक्रयं भ्रातानामात्मनः परिच्छिन्नत्वादिदर्शनेनाद्वैतक्याद्योग्यतां मन्यमानानामप्रामाण्यशंकासंकटितमपि स्वप्ने आलोचिते सति अप्रामाण्यशंका निवृत्त्या प्रमाणतां गच्छति अतिरोहितां प्रमाणतां धारयति । ननु कथं स्वप्नालोचनेन तद्व्याख्यायै योग्यतानि श्रव्य इति चेज्जगज्जन्मादिकारणत्वस्य ब्रह्मलक्षणस्याद्वैतियतापर्वसन्नस्यात्मन्यपि दर्शनादित्येह यस्मादित्यादिना । यस्मादसामर्थ्यादिना शोच्या अपि जंतवो ब्रह्मवदीश्वरवन्मायाशबलेनात्मनैव नानाविधानां यथाभूतानामीश्वरसृष्टसमानां सृष्ट्यादिकुर्वतीति द्वयोरर्थः २८० । २८१ एकस्मादात्मनोऽनेकप्रमाणा मुत्पत्तौ दृष्टान्तस्तद्यथा महतोभ्याहितादग्नेः शुद्धाविस्फुल्लिगाव्युत्पत्तौ तद्विस्तृत्येयं क्तः सोऽपि स्वप्ने सुषुप्तिचैय इत्याशयेनाह महत इति । यथा ज्वलतो वह्निः सरूपाः समानरूपाः कणानि सरंति तथा एकस्माज्जंतोरात्मनः सकाशाज्जंतवः प्रमातारो निःसरंतीति २८२ जीवसृष्टोक्तमोपीश्वरकर्तृकसृष्ट्या समान इत्याह यद्वदेवेति त्रिभिः । यद्यथा सर्वस्य कारणं ब्रह्म इति श्वरः

स्थावरान्जंगमांस्तद्वज्जंतून्नुच्चावचानपि ॥ समुद्रान्सरितोद्गीपाग्निरीन्मेवादिकानपि २७६ उरूनपि च पाताललोकान्सप्तापि चापरान् ॥ लोकपालांस्त्वमानानां विभूतिभिर्गच्छितान् २७७ इन्द्रमग्निं यमं रक्षोवरुणं पवनं तथा ॥ धनदं च महेशान् ब्रह्माणं शेषमेव च ॥ परानपि च विष्ण्वदीन् नानाजातिप्रभून्स्तथा २७८ यदस्ति यच्च नास्त्यत्र गम्यते यत्र गम्यते ॥ ब्रह्मांडादि समग्रं तदेकः स्वप्ने सृजत्ययम् २७९ ब्रह्माहमिति यद्व्याकथ्यं श्रुतेस्तद्विप्रमाणताम् ॥ स्वप्ने गच्छति यस्मात्ते तत्र शोच्याश्च जंतवः २८० ब्रह्मवद्विविधं विश्वं माययैव सृजति हि ॥ आत्मनः स्थापयंत्येतत्स्वात्मन्येव महेश्वराः ॥ संहरंतियथाभूतान् जंतून् नानाविधानिह २८१ महतो ज्वलतो वह्निः सरूपा विस्फुल्लिङ्गाः ॥ निःसरंतियथा स्वप्ने तथा जंतोश्च जंतवः २८२ यद्वदेव जगत्सृष्टौ ब्रह्म सर्वस्य कारणम् ॥ भूतभौतिकगर्भाढ्यं प्रथमं सृजते मनः २८४ तस्मिन् सृष्टे विजानातिनामरूपात्मकं जगत् ॥ अव्यक्तनामरूपे तस्मिन् स्थित आत्मनि सर्वदा २८४ एवं शयानः पुरुषो मनोमात्रैकसाधनः ॥ मनसा सृजते विश्वमात्मना भासितेन हि २८५ जंतूनां ब्रह्मणो भेदे स्थूला देहा उदाहृताः ॥ सूक्ष्मा यद्बुद्धिष्ठाः खस्यैते स घटा गृहाः २८६ बहिर्वापि गृहे चैतद्वदेवा विषमं नाहि ॥ आकाशं विषमत्वं तु गृहकुंभादिसंस्थितम् २८७ स्थूलसूक्ष्मशरीरेषु वैषम्यं समुपस्थितम् ॥ ब्रह्मणो न स्वरूपेण कुत्राप्येतत्तथैव हि २८८

प्रथमं मनो हिरण्यगर्भरूपं सृजते कीदृशं मनः स्थूलभूततद्विकारात्मकेन गर्भेण जनिष्यमाणभावेन आढ्यं युक्तं २८३ तस्मिन्निति । तस्मिन् हिरण्यगर्भरूपे मनसि सृष्टे सति नामरूपात्मकं जगत्सूक्ष्मं स्थूलं च विजानाति विस्फुल्लिङ्गपुलभते कीदृशं जगत् मनः सृष्टेः पूर्वमात्मनि ईश्वरे अव्याकृतनामरूपोपाधिके अव्यक्तरूपेण स्थितं २८४ एवमिति । एवं शयानः अज्ञानव्यष्ट्युपाधिकः पुरुषो व्याप्तिमनस एव एकः असहायः साधनः साधको जनक इति यावत् सृष्टेन स्वयंप्रकाशितेन च मनसा सर्वं सृजतीति २८५ ब्रह्माहमिति वाक्यार्थे योग्यतां स्पष्टयितुमुपाधिविनिर्मुक्ते आत्मनि भेदो नास्तीति तावद्दर्शयति जंतूनामिति त्रिभिः । जंतूनां प्रमाणां ब्रह्मणः सकाशाद्भेदप्रयोजकाः सूक्ष्माः स्थूला देहा उक्ताः रूपरूपं प्रतिरूप इत्यादि श्रुतौ यथा खस्याकाशस्य भेदप्रयोजकाः सूक्ष्मा घटाः स्थूला गृहा उदाहरणालोक्येव हृताः २८६ बहिरिति । यथा काशबहिर्देशे गृहे घटा विमानं विलक्षणं न किंचित्त्वेकरूपमेव विषमत्वं तु गृहाद्याधिगतमेव २८७ स्थूलेति । तथैव भेद उपाधिवि

एवमुपदिताभेदमुक्ताः कृत्वापि चैवमर्थभेदो नास्तीति २८८
 रण्यगर्भः सूक्ष्मशरीरमिति २८९ ततः स्थूलशरीरोत्पत्तिसमष्टिदृष्टान्तिनाह निर्मिमीति । यथेश्वरस्तेन हिरण्यगर्भरूपेण सूत्रेण स्थूलजगदुपपत्तिर्निर्मितीत्येवमित्युपाधिकः पुरुषोपि स्वप्रकाशः सूत्रस्थानीयस्य एतादृशजगत्पट्टनिर्मितीति १०० व्यष्टिसमष्ट्योरभेदः कृतयोः साधर्म्यमाह यथैवेति पंचभिः । यथैकस्माज्ज्वलतो वह्नेर्नाविधाः कणाविनिर्गच्छन्ति उद्गीयमानपाथिवांशोपाधिकं भेदं जन्ति तथा सूत्रात्मभूतादेकस्माद्ब्रह्मणः सकाशाज्जंतूनां मनांसि विनिर्गच्छन्ति कार्योपाधिकभेदशालीनि भवन्तीति २९१ यथा वह्निरिति । यथा च वह्नेस्तत्कणानां च दाहकत्वप्रकाशकत्वयोर्न विशेषः तन्महत्वात्पत्वयोर्दाहप्रकाशाल्पत्वमहत्वापेक्षत्वादिति भावः २९२ एवमिति । एवं यथा समष्टेः सूत्रस्य सृष्ट्यादिसामर्थ्ये तथा मनसामपि स्वप्ने प्रसिद्धमित्यर्थः २९३ एवं समष्ट्यष्ट्योर्विश्वसृष्ट्यादितदस्थलक्षणसाम्यमभिधाय स्वरूपलक्षणसाम्यमप्याह स्वाकारेणेति । यथा दृष्टं तस्वाकारेण स्वस्य वह्नेराकारस्तेजस्त्वं लोहितरूपं च तेन वह्नेः कणानां च समानत्वं तथा सूत्रात्मनो मनसां च सूक्ष्मत्वादिरूपसाम्यमित्यर्थः । स्वकारेणेति पाठे पूर्वश्लोकद्वयेन स्वरूपतदस्थलक्षणसाम्यमभिधायानेन श्लोकेन अव्याकृतेन साम्यं सूक्ष्मसमष्ट्यष्ट्योरुच्यते । तथा च यथा प्रज्वलतो वह्नेः

सूक्ष्मशरीरं जंतूनां मनोमात्रमुदाहृतम् ॥ यथा हिरण्यगर्भो यं ब्रह्मणोऽव्यक्तरूपिणः २८९ निर्मिमीते यथा तेन सूत्रेणैव जगत्पटम् ॥ तथा शयानः पुरुषो मनः सूत्रं जगत्पटम् २९० यथैव ज्वलतो वह्नेः कणास्तद्वन्मनांस्यपि ॥ जंतूनां ब्रह्मणः सूत्राद्विनिर्गच्छन्त्यनेकशः २९१ यथा वह्निर्महान् दीप्तो दहेच्चापि प्रकाशयेत् ॥ कणा अपि तथा दाहं प्रकाशं च प्रकुर्वते २९२ एवं सूत्रं यथा विश्वं सृजत्यतिचपाति च ॥ तथामनांसि सर्वाणि शयने सर्वदेहिनाम् २९३ स्वाकारेण समानत्वं वह्नेः प्रज्वलतोऽपि हि ॥ कणानां च तथैव स्यात्सूत्रस्य मनसामपि २९४ अव्याकृत्यैव स्याद्देहो रूपेण कश्चन ॥ कणानां च महावह्नेः काष्ठभेदं विहाय हि २९५ सूत्रस्य मनसां चैव रूपभेदो न विद्यते ॥ विराट्स्थूलशरीराणां भेदमेकं विहाय हि २९६ सूत्रं यथा जगच्चित्रमिति भूतमुदाहृतम् ॥ मनांस्येवं जगच्चित्रमिति भूतानि देहिनाम् २९७ अव्याकृतं यथा सैवैरप्रकाश्यं प्रकाशकम् ॥ सूत्रस्यापि विलज्जश्च भूतभौतिकरूपिणः २९८

सूक्ष्मसमष्टिस्थानीयस्य कणानां च व्यष्टिस्थानीयानां स्वकारेण तेजःसामान्येन धर्मैः कार्यैश्च साम्यं तथा सूत्रस्य मनसां च कारेण कारणाज्ञानं विशिष्टेन ईश्वरात्मना सुष्टिसामर्थ्यादिवर्धैः साम्यमित्यर्थः २९४ एवं लक्षणसाम्यमुक्ता तत्फलमभेदं दर्शयति अव्याकृत इति द्वाभ्यां । यथा ज्वलतो वह्नेः कणानां च अव्याकृते तेजःसामान्यात्मके रूपे उपाधिभूतकाष्ठनिष्ठं भेदं विहायानपेक्ष्य न भेदस्तथा सूत्रस्य मनसां च स्वरूपेण भेदः किंतु विराट्शरीरोपाधिकः सूत्रे भेदो व्यष्टिस्थूलशरीरोपाधिको मनसां भेदः स्वतस्त्वभेद इति द्वयोरर्थः २९५ । २९६ एवं चिदात्तेरेकत्वं तथा उपाधिभूतसमष्ट्यष्ट्योरभेदो दर्शितः अथ चिज्जडयोर्द्वैतवारणाय तदर्थं दृष्टव्यं सत्त्वं च दृष्टव्यमिष्यात्वं मतेरेणानुपपन्नस्य सूचनाय चिद्भास्यतां जडस्य दर्शयिष्यमाणस्तत्रापि चित्तासाक्षात्तमन एव प्रकाश्यते इतरत्तु तद्द्वारेति प्रदर्शनोपयोगिनी चित्तस्य भित्तिस्थानीयतां दर्शयति सूत्रमिति । यथा स्थूलसमष्टिरूपस्य चित्रस्य अलंकरणस्य कुडब्यभूतं सूत्रं सूक्ष्मसमष्टिस्तथा व्यष्टिमानां भित्तिभूतानीति २९७ यथा दीपेन कुडब्ये भासिते तद्वत् चित्रमपि भासितं भवति तथा मन एव समष्ट्यष्टिरूपं भित्तिभूतं साक्षिणा साक्षाद्भास्यते इत्याह अव्याकृतमिति । अव्याकृतपदस्य समष्ट्यज्ञानवाचकस्य तदुपाधिक ईश्वरसाक्षिणिलक्षणा तथा च अव्याकृतमीश्वरः साक्षी सैवैरस्योपाधिमायातद्विलासैरप्रकाश्योऽपि सूत्रस्य तद्वारा विराज्य प्रकाशकः २९८

तथाऽज्ञानेति । तथाऽज्ञानसमष्ट्युपाधिकवत् अज्ञानस्याश्रयः अहमज्ञइत्याकारेण अज्ञानाभिमानो जंतुर्जावसाक्षीति यावत् सूक्ष्मस्थूलशरीरैरप्रकाशयोपिते पांप्रकाशक इति जीवस्यैवाहंकारात्
 दमज्ञाननेश्वरस्येति विशेषः संक्षेपशरीरके प्रपंचितः २९९ एवं महावाक्यार्थयोग्यतादर्शिता अथात्मनिसंसारोपलब्धिर्मनोव्यवमनोव्यतिरेकेतददर्शनादिति सूचयितुं व्याष्टिमनोव्यतिरेकस्त्रिविधः
 समष्टौ लये कारणे लये अधिष्ठान लये च । तस्यावांतरभेदं पद्धिः श्लोके वैदर्शयन्समष्टिलयाख्यं मनोव्यतिरेकेतावदाह इधनेति । यथालोक्येपाकाद्यर्थप्रज्वालितो वह्निर्हिरण्यनाभावे सति महावह्नौ तेजः
 सामान्येलीयते तथा हिरण्यगर्भाद्युपासकानामुपासनाफलप्रादुर्भावकाले मुक्त्यादि अध्यात्मपरिच्छेदाभावलक्षणं मुक्तिदेवभावावाप्तिलक्षणं मतिमुक्तिचाश्वलप्रशेषं च माध्याये उक्तां फलत्वेन गच्छतां
 मनःसूत्रे समष्टिमनसिलीयते इत्यर्थः तावताप्याध्यात्मिकपरिच्छेदलक्षणसंसारनिवृत्तिरिति भावः ३०० द्वितीयं कारणलये मनोव्यतिरेकेतदर्शयति स एव चेति त्रिभिः । यथा भस्मना छन्नो वह्निर्दाहार्थं कार्यं करोति भस्मनोऽपायेऽपसारणे तु यश्छन्न आसीत् स एव दाहार्थं कार्यं करोति ३०१ सुप्ताविति । तथा सुप्तिदशायां मरणदशायां च जंतूनां तानि मनांस्यग्निरूपाणि भोगप्रदकर्माभावरूपा
 भिविभूतिभिर्भस्मभिरभिभूतानि च्छन्नानि सृष्ट्यादिर्कन कुर्वति ३०२ उद्बोधइति । पुनः कर्मणामुद्बोधे तु यानि मनांसि सुप्तिमरणयोः कारणे लीनानि तान्येव स्वप्रजागणयोः सृष्ट्यादिर्कन कुर्वति
 तथा च कारणे मनो लये किंचित्कालं संसाराननुभवेऽपि पुनरुद्बोधो भवतीति मुक्तेर्विशेष इति भावः ३०३ तृतीयमधिष्ठाने लये बाधसंज्ञे सति मनोव्यतिरेकेतमुक्तिसंज्ञं प्रदर्शयति भस्मीकृत्येति द्वाभ्याम् ।

तथाऽज्ञानाश्रयोजंतुरप्रकाशः प्रकाशकः ॥ सूक्ष्माणामपि देहानां स्थूलानामपि सर्वदा २९९ इधनाभावतो वह्निर्महावह्नौ यथैव हि ॥ लीयते त्रमनां स्येवं
 सूत्रे मुक्त्यादि गच्छताम् ३०० स एव च यथा वह्निर्भस्मच्छन्नो न कार्यरुत् ॥ पुनश्च भस्मनोपाये देहे चैवं प्रकाशयेत् ३०१ सुप्तौ मृतौ च जंतूनां कर्माभावविभूतिभिः ॥
 अभिभूतानि तान्येव सृष्ट्यादि च न कुर्वते ३०२ उद्बोधे कर्मणस्तानि पुनः कुर्वति सर्वदा ॥ सृष्ट्यादिर्कन चान्यानि स्वप्ने जागरेणोऽपि च ३०३ भस्मीकृत्य यथा काष्ठजा
 तं वह्निः क्षयंगतः ॥ मथनेन पुनर्जातु स एव च न जायते ३०४ ब्रह्मज्ञानाग्निना दग्धे स्वात्माज्ञाने तथैव हि ॥ जायमाने पुभूते पुमुक्तो नैव प्रजायते ३०५ निदाघश
 र्वरीकाले तेज इधनवर्जितम् ॥ न प्रकाशं हि संतापं कुहते सर्वदेहिनाम् ३०६ स्वप्नस्थितस्तथैवात्मा सर्वकारणवर्जितः ॥ आत्मनैव सृजत्येतद्विश्वं सदसदात्मकम्
 ३०७ शिशिरे त्रयथा वह्निर्हिरण्यनानि समाश्रितः ॥ शीतं हरति जंतूनामत्यंतनिकटस्थितः ३०८

यथा सर्वे काष्ठचर्चभस्मीकृत्य क्षयंगतो यो वह्निः स एव पुनर्जातु कदाचिदपि न जायते मथनेनापि व्यत्यंतरमेव जायत इति ३०४ ब्रह्मेति । तथा साधनसंपन्नेन मनसा तत्त्वज्ञानाग्निभावापन्नै न सविला
 सा ज्ञानरूपकाष्ठचर्चदग्धे सति मनसोऽप्यज्ञानविलासत्वेन दग्धत्वात् प्राप्यंते तेषु त्रायमानेऽपि चित्तजन्मोपाधिकं जन्मानुभवस्त्वपि मुक्तो न जायते मनोजन्मोपाधिकं जन्मन प्राप्नोतीति । जायमाने पुभूते
 प्वित्युक्तिरनेकजीववादाभिप्रायेण एकजीववादे तु न कोऽपि जायत इति बोध्यम् ३०५ एवं मनोव्यतिरेके संसारव्यतिरेको दर्शितः अथ मनोव्यतिरेके संसारान्वयं प्रपंचयंस्तत्रापि स्वप्ने सूक्ष्मां मुष्टिं जा
 त्रितुं स्थूलां सृष्टिमात्मानो विशिष्टः करोतीति विशेषं दृष्टान्तेन स्पष्टयति निदाघेति चतुर्भिः । यथा ग्रीष्मर्तौ रात्रिकाले तेजः कृष्णरूपं प्रकाशहीनं संतापमात्ररूपं कार्यमिन्धनानपेक्षमेव करोति तथा
 स्वप्ने मनो विशिष्टात्मा लोकि कसामग्रीहीनोऽप्यात्मनैव सूक्ष्मरथादिर्कन सृजति तस्य कार्यस्यैवेव सूक्ष्मताय द्वाह्यसामग्र्यनपेक्षत्वम् एतादृशी सूक्ष्मतेव च स्वप्नस्य मिथ्यात्वे हेतुकृता मायामात्रतुकात्सर्व्ये
 नानभिन्नसत्स्वरूपत्वादिति सूत्रे द्वेति द्वयोरर्थः ३०६ । ३०७ वात्यसामग्रीसापेक्षत्वेन स्थूलां जात्रसृष्टिं व्युत्पादयति शिशिर इति । यथा शिशिरकतो वह्निः शीतं हरणलक्षणं कार्यं कुर्वन्निन्धनलक्षण
 नानभिन्नसत्स्वरूपत्वेन करोति तथा ज्ञानाग्रेण आत्मनि दशावस्थेषु तत्त्वैः ३०८ देहावस्थेषु तत्रैव जाग्रदवस्थेऽप्यस्थूलत्वमवस्थासु तत्रैव सात्त्विकवदेनोक्तमिति बोध्यम् ३०८

३०९ सूत्रकारादिभिः स्वप्नेमिथ्यात्वं कात्स्न्योभावेन यत्प्रसाधितं तत्तत्स्वप्नमात्राभिप्रायेण किं तु स्वप्ने प्रवृत्तिर्ना जाग्रत्यपि मिथ्यात्वसाधनमिति ममाशयस्य स्पष्टं स्वप्नजाग्रतोः साम्यमभिनयति स्वप्न
त्येकादशभिः । यथा स्वप्ने प्रतीयमानं सदसदात्मकमनुकूलप्रतिकूल्यत्मकं विश्वमन एव मनोमात्रमेव मिथ्येति यावत् तथा जाग्रत्प्रपञ्चोपीत्यर्थः । अत्र स्वप्नप्रदार्थानां मायोपादानकत्वं पक्षे मनः प
दै मनः कारणाज्ञानपरमिति बोध्यम् ३१० तत्र हेतुं मनोमात्रान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वं दर्शयन् व्यतिरेकं तावदाह निरोधइति । यथा स्वप्नेऽस्य मनसो निरोधे विषयाकारवृत्तिक्षये द्वैतं तत्तद्विषयरूपं
नोपलभ्यते तथा जाग्रत्यपीति ३११ अन्वयं दर्शयति शत्रुमित्रेति । यथा स्वप्ने मनसः शत्रुमित्रात्मकेन भावेन परिणामेन रागद्वेषादयो जायमानाः संकल्पमात्रहेतुका एव तथा जाग्रणेप्येते रागादयस्त
थारागद्वेषोपेक्षाविषयरूपा इष्टादिप्रदार्थाः संकल्पादेव जायन्ते विषयैर्वाहोपकरणैर्विनेत्यर्थः । जाग्रत्प्रदार्थेषु बाह्यकारणजन्यत्वाभिमानोपि कारणत्वाभिमतानां पूर्वं संकल्पितत्वात् स्थिरत्वाभिमानो
प्यभ्यासात् एतादृशमेव कात्स्न्यं जाग्रत्यभ्युपेत्य तदभावेन हेतुना स्वप्ने मिथ्यात्वप्रसाधनं सूत्रकारादिभिः कृतमिति भावः ३१२ । ३१३ ननु जाग्रत्प्रदार्थानां दृश्यमानानां विधिसामग्रीजन्यानां क
थं मिथ्यात्वमिति चेद्यदि नानाविधसामग्रीदर्शनमात्रेण सत्त्वमुच्यते तर्हि स्वप्नेपि जाग्रदृष्टप्रदार्थानां सर्वेषां सुषुप्तलब्धेः स्वाप्रिकानां भावानां सत्यत्वापत्तिरित्याशयेनाह यावानिति स्पष्टम् ३१४ ननु

तथा जाग्रणेप्यात्मा स्थूलदेहं समाश्रितः ॥ देशकालादिसापेक्षः सृजत्येतन्न चान्यथा ३०९ स्वप्ने मनो यथा भूयाद्विश्वं सदसदात्मकम् ॥ तथा जाग्रणेप्येतन्मन
एव न संशयः ३१० निरोधे मनसो यद्वत्स्वप्ने द्वैतं न लभ्यते ॥ तथा जाग्रणेप्यस्य निरोधे लभ्यते न हि ३११ शत्रुमित्रात्मभावेन रागद्वेषादयो यथा ॥ संकल्पेनैव
जायन्ते स्वप्ने सर्वशरीरिणाम् ३१२ तथा जाग्रणेप्येते जायन्ते विषयैर्विना ॥ इष्टानिष्टादिविषयाः संकल्पादेव मानसात् ३१३ यावान् जाग्रणे दृष्टः प्रपञ्चो देहधारि
णा ॥ सुखदुःखकरः सर्वस्तावान् स्वप्नेपि विद्यते ३१४ यथा सव्यभिचारत्वं स्वप्ने दृष्टं सत्यवस्तुनः ॥ दृष्टं जाग्रणे स्वप्ने सुखदुःखकरस्य च ३१२ तथा जाग्रणावस्था
गतस्याखिलवस्तुनः ॥ सुखदुःखकरस्यापि स्वप्ने सव्यभिचारिता ३१६ सुखहेतुर्यथा दृष्टः कदाचिदुःखदोत्रसः ॥ सर्वो जाग्रणे स्वप्नेप्येवं सव्यभिचारिता ३१७
शुक्रशोणितसंभूतं यथा जाग्रणेव पुः ॥ एवं स्वप्नेपि जंतूनां जायते शुक्रशोणितात् ३१८ असत्ये स्वप्ने दृष्टे यथा ते शुक्रशोणिते ॥ तथा जाग्रणेप्येते असत्ये अ
पिकारणे ३१९

जाग्रत्प्रदार्थेषु स्थिरत्वं विशेषइति चेत् स्थिरत्वं किं अन्यथा भावश्चूयत्वं नियतकार्यकरत्वं वा नायः तस्यात्मभिन्ने जडे परिणामिनि दुर्वचत्वात् । नांत्यः सुखदुःखजनकत्वाभिमतानां विपरितकार्यज
नकतायादृष्टेरित्याह यथेति त्रिभिः । यथा स्वप्ने दृष्टं सत्यवस्तुनः प्रदार्थजातस्य जाग्रणे सव्यभिचारत्वं सव्यभिचारेण दृष्टं स्वभावपरित्यागलक्षणेन साहित्यं दृष्टं स्वप्ने सुखदुःखकरस्य च जाग्रणे भिन्नकार्यसं
बंधलक्षणं सव्यभिचारित्वं दृष्टं तथा जाग्रत्प्रदार्थानां स्वप्ने सव्यभिचारत्वं दृष्टमिति द्वयोः संबंधः ३१५ । ३१६ सुखादिकार्यव्यभिचारितामेव विशदयति सुखहेतुरिति । यथात्र जाग्रणे यः सुखदा
दिर्भावः सुखहेतुर्दृष्टः स एव कदाचिद्विद्योगादिकाले दुःखदो दृष्टः एवं विधा एव भावाः स्वप्नेपि संतीतिसव्यभिचारितास्पष्टा एवं विधत्वं स्थिरत्वेऽनुपपन्नमिति भावः ३१७ न च जाग्रत्स्वप्नयोः प्रदार्थानां सा
मग्रीवैलक्षण्यम् कल्पितसामग्र्या उभयत्र साम्यात् सत्यायाः कुत्राप्यभावादित्याशयेनाह शुक्रेति । यथा जाग्रणे शरीरं पितृमात्रं जंतुं तथा स्वप्नेपि यदि स्वप्नप्रगयोः शुक्रशोणितयोरसत्यत्वं पश्य
सिद्धं जाग्रणयोरपि वाच्यं भण्युत्पादशितमसत्यत्वं कुतो न पश्यसि भ्रमसिद्धायाः कारणताया असत्ययोरपि सुवचत्वादिति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९

कारणकारणानामपिकल्पितानांस्वप्नेसौलभ्यमित्याह पितेति । तथोःस्वप्नजाप्रतोः ३२० फलिमाह मनएवेति । ततःप्रपंचस्यमनोऽन्वयव्यतिरेकानुविधानात् सदसदपस्थूलसूक्ष्मात्मकं रूपंस्यसतथातस्य ३२१ मनसःप्रपंचकारणतामेवप्रपंचयति तेनैवेत्यादिना । जीवेशादिनिरूप्योभेदात्रसंसारेतेनवर्णितेनमनसैवनिर्मितोयेनभेददर्शनेनभृशंमोमुख्यतेपुनःपुनर्मोहप्रमादाद्य मृत्युंगच्छति 'मृत्योःसमृत्युमाप्नोतिपङ्कनानेवपश्यति' इतिश्रुतेः ३२२ मनएवेति । ततउक्तविधयासर्वप्रपंचकारणत्वादेवमनोबंधमोक्षयोरपिकारणं बंधमोक्षयोःप्रपंचनिरूप्यत्वेनप्रपंचांतर्गतत्वादिति । तत्रबंधप्रयोजकमनसोरूपंदर्शयति आत्मनइति । आत्मविषयकमज्ञानमावरणरूपमायातमभिप्रन्यमानंमनोबंधस्याध्यासलक्षणस्यकारणस्थितिहेतुर्भवति भेददर्शनविक्षेपशक्तिरूपमज्ञानमभिप्रन्यमानंतुबंधफलस्याध्यात्मिकादिदुःखत्रयस्वकारणंश्रेष्ठंभवतीत्यर्थः ३२३ मोक्षप्रयोजकतत्त्वज्ञानात्तमकंमनसोरूपंदर्शयति श्रुत्युक्तमिति । मनआत्मनःश्रुत्युक्तरूपंजानत्सज्जंतोर्मोक्षकारणंभवतीति ३२४ बंधमोक्षयोर्मनसिनिक्षेपहेतुंशुद्धात्मनोबंधाद्ययोग्यत्वमाह नबंधइति । आनंदात्मकरूपंस्यएतादृशस्यमनसस्तद्विकारणांचसाक्षिणआत्मनोबंधादिकंन

पितामातासुतोभ्रातेत्यादिस्वप्नेपिविद्यते ॥ यथाजागरणेकेनविषमत्वंभवेत्तयोः ३२० मनएवततोज्ञेयंस्वप्नेजागरणेपिवा ॥ सदसद्रूपस्यप्रपंचस्यास्यकारणम् ३२१ तेनैवमनसासर्वोभेदोविरचितोत्रहि ॥ ईशानीशात्मकोयेनभृशंमोमुह्यतेपुमान् ३२२ मनएवततोज्ञेयंबन्धेमोक्षेचकारणम् ॥ आत्मनोऽज्ञानमायातंभवेद्वन्धस्यकारणम् ॥ त्रिविधस्यापिदुःखस्यभेददर्शनमागतम् ३२३ श्रुत्युक्तंस्वात्मनोरूपंस्वप्रकाशसुखात्मकम् ॥ जानन्मनोभवेज्जंतोर्मुक्तेरपिचकारणम् ॥ ३२४ नवंधोनचवैमुक्तिर्नचभेदस्यदर्शनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यसाक्षिणोमनसोपिच ॥ विद्यतेकिंतुमनसःसर्वमेतन्मनःकृतम् ३२५ क्रीडापरोयथालोकेमर्कटोत्पंतचंचलः ॥ आत्मनैवात्मनोदुःखंकुरुतेमरणांतिकम् ३२६ तथातिचंचलंसर्वजंतूनांमनईरितम् ॥ आत्मनैवात्मनोदुःखंसंसारंकुरुतेसदा ३२७ मत्स्योगाधेजलेयद्वत्स्थितोभयविवर्जितः ॥ बडिशार्थबहिर्गच्छन्दुःखंप्राणांतमाव्रजेत् ३२८ आनंदजलधौतद्वत्स्वप्रकाशेऽभयेस्थितम् ॥ मनोविषयलाभार्थं बहिर्गच्छद्भजेद्भयम् ३२९ मर्कटश्चंचलोयद्वद्भद्वःसूत्रैर्दिशोदश ॥ धावन्दुःखंसमाप्नोति सर्वतोदुःसहंसदा ३३० इन्द्रियैर्दशभिस्तद्वन्मनोऽबद्धमभीतवत् ॥ धावद्दंघमवाप्नोतिदुःसहंदुःखमत्रहि ३३१ पारावतोयथाकाशेवर्ततेनयनातिगः ॥ वीक्ष्यपारावर्तमंदस्तत्क्षणाद्भुवमाव्रजेत् ३३२ एवंशब्दादिपैशार्चीनिरीक्ष्यात्मन्यवस्थितम् ॥ तत्क्षणाद्दहिरायातिमनोदुःखकरेस्थले ३३३

स्तिकितुमनःकृतत्वात्सर्वमेतद्द्रव्यादिकं मनस एव विद्यते इति । ३२५ मनस आत्मनो नर्थकारत्वे दृष्टांतमाह क्रीडेति । मरणांतिकं मरणपर्यन्तम् । ३२६ तथेति । स्पष्टम् । ३२७ तत्राविमनस
आत्मा कारता प्रधायकः काम एव विशेषतो दुःखहेतुरिति सदृष्टांतमाह मत्स्य इति द्वाभ्यां स्पष्टम् । ३२८ । ३२९ इंद्रियाभिमानस्य विशेषतो दुःखजनकतांसदृष्टांतं दर्शयति मर्कट इति । यथा दश
रज्ज्वद्धस्य मर्कटस्य धावन परस्य मद्दुःखंतयादर्शप्रियाभिमानि नो विषयाभिमुखं यावत् श्रवं च दुःखयोः प्रसक्तिरिति द्वयोरर्थः । ३३० । ३३१ मनसो विषयाभिमुखत्वेन धावने दृष्टांतमाह पा
रावत इति । यथा पारावतः कुपेतो सितिरुमाकाशे वलैर्मन्त्रे प्राविश्योपपारिवर्तीनीक्ष्य तद्गांधस्वरितं भुवं गच्छति । ३३२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । एवं मन आत्मनि चिदाकाशेऽव
स्थित इत्येतत्त्वत्वात् साक्षात्साक्षात्तज्ञश्च तत्तत्प्रत्यक्षपरिपूर्णता लक्षणंगतमपि दाशब्दादि विषयस्त्वाविद्यायां

-आयाति ॥ अत्रशब्दादिविषयाणां पिशाचीत्ववर्णनेन मनसः पिशाचत्वं सूचितं तत्सादृश्यस्याकाशवासित्वरूपस्य च सूचकमात्मन्यवस्थितमिति तिबोधयम् ३३३ एवं कामस्य प्रवृत्तिद्वारादुःखद-
 त्वं प्रदर्शयति कर्मणः फलजनने कामसापेक्षस्य दुःखदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति पाशेति । यथापशुरजादिः पाशबन्धनेनानीश्वरः परतंत्रस्सन्नुत्तरोत्तरं दुःखं देशं याति तथामनोपिसकामं शुभाशुभादृष्टरूपपा-
 शबद्धमुत्तरोत्तरं दुःखकरी विषयभूमिं यातीति द्वयोरर्थः ३३४ । ३३५ ननु बद्धस्य पशोर्देशांतरनेतृ पुरुषस्थानीयौ तत्र कइति चेन्नोक्तं प्रसिद्ध आगमे कबोध्यांतर्प्राप्येवेति सूचयन्नाह अकारणमिति ।
 'शेषः संकर्षणेन नैव उपयुक्तो तरेव' इति विश्वकोशे वधपदोक्तमृत्युरूपशेषस्य सर्वत्र भूतले व्यवस्थाया धावनं यथा अकारणं अलक्ष्यमाण कारणं तथा मनसोपि बहिस्तत्तदाकारता लक्षणं धावनं दुर्लक्ष्य कारणक-
 मित्यर्थः । शेषपदस्थाने निशुरिति पाठे अकारणं व्यर्थं यथा शिशोर्गृहांगण धावनं तथा मनसो बहिरित्यर्थः । परं तत्र पाठे सर्वत्र पदास्वारस्य संकोचो वा व्यर्थत्वमात्रबोधनपरत्वं चास्य पद्यस्येति बोध्यम् ३६
 अथ संघाताध्यासरूपायाः कार्या विद्याया अनर्थं करत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति प्रमत्तैरिति द्वाभ्यां । यदि कश्चिदधीबधनाद्यैः संयुतो रथोपरिवद्धपादः आद्यपदग्राह्यविहारराग रथाभिनिवेशयुतश्च स्यात्त-
 स्य चरथे युक्तावाजिनः प्रमत्ताः शिथिलबंधनवद्वाश्रयुः स यथागर्तपातेन साश्वो नश्येत् तथा मनः स्थितो मनस्तादात्म्याध्यासमापन्न एष पुरुषो दुर्दैतैरिक्षितैरिन्द्रियाभैर्मनसा प्रग्रहभूतेन क्षणभंगुरता

पाशबद्धो यथा कश्चित्पशुरायात्यनीश्वरः ॥ देशादेशांतरं नित्यं दुःखादुःखकरं भृशम् ३३४ कर्मपाशैस्तथा बद्धं मनो विषयभूमिकाः ॥ आयाति विवशं नित्यं दुः-
 खादुःखकरी भृशम् ३३५ अकारणं यथा धावेच्छेषः सर्वत्र भूतले ॥ अकारणं तथैवैतन्मनो याति बहिः सदा ३३६ प्रमत्तैर्वाजिभिर्युक्तैर्बद्धैः शिथिलबंधनैः ॥
 यथानश्येद्रथी साश्वो बधनाद्यैश्च संयुतः ३३७ दुर्दैतैरिन्द्रियैस्तद्वन्मनो बधनसंयुतैः ॥ मनः स्थितः पुमानेष संसारं प्रातिप्रद्यते ३३८ बालो यथा मुखे स्वस्या विक्रि-
 याः कुरुते यतः ॥ पुरः स्थितेऽतिसंशुद्धे विलोकयति दर्पणे ३३९ एवं मनोपि संसारविक्रियाकारणं सदा ॥ आत्मनि स्वप्रकाशे स्मिन् विलोकयति विक्रियाः ३४०
 अम्लोरसो यथा स्वस्य संनिधौ मुखपंकजे ॥ नीरमुत्पादयेत् शीघ्रं क्षोभयेद्वापि मानसम् ३४१ एवमात्मा सदानंदं स्वप्रकाशशरीरवान् ॥ आत्मसंनिधिमात्रेण क्षोभ-
 यत्येष मानसम् ३४२ स्वप्ने यथा सृजत्येष मनोऽसि विविधान्यपि ॥ सृजत्येवं मनोऽप्येतत्स्वप्रदर्शनकारणम् ३४३

लक्षणशिथिलताशालिना बद्धैर्युते संघातरूपे रथे स्थितः पुमान् संसारलक्षणगर्तपातं प्राप्नोतीति । आत्मानं रथिनं विद्धीत्यादिकठश्रुतेरिति द्वयोरर्थः ३३७ । ३३८ सच संसारो मनस्येव वर्त-
 मानो भ्रान्त्यस्मिन् प्रतीयत इत्येतदृष्टान्तेन विशदयति बाल इति द्वाभ्यां । यथा बालः स्वमुखे विक्रियाः वक्रत्वादिविकारान्यतः कुरुते तत् एव दर्पणे विलोकयति न तु ता विक्रियाः संति दर्पणे तथा मनः
 स्वपं विकृतं तत्स्वनिष्ठा विक्रियाः शुद्धात्मनि पश्यतीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० ननु जडस्य मनसो विकारकारणत्वमपि कथमिति चेन्न विद्यात्मनः संनिधेः प्रतिबिम्बादिपदेः प्रसिद्धस्य प्रभावादिति सूचय-
 न्नात्मनः संनिधिमात्रेण भेदरत्वं सदृष्टान्तमाह आम्ल इति । यथा जंबीरादिरम्लरसवान् पदार्थौ दृष्टः सन् जिह्वां वा दावयति मनो वा क्षोभयति एवमात्मा सन्निधिमात्रेण मनसो विक्रियासु प्रवर्तक इति द्वयो-
 रर्थः ३४१ । ३४२ नन्वसंगत्यात्मनो मनः क्षोभकत्वमपि कथमिति शंका वारयन् मूलज्ञानादिपदवाच्यया अचित्यशक्त्या विशिष्टस्य यथा मन आदिसर्जकत्वं तथैतदपीति दर्शयति स्वप्ने इत्यष्टभिः ।
 यथेष आत्मा स्वप्ने सृष्टानां नानाप्रमातृणां मनोऽसि सृजति एवं येन मनसा विशिष्टः स्वप्नावस्थां गच्छति तन्मनोपि सृजतीति ३४३

ननु स्वप्ने मनसां सृष्टिर्मानः कृतैव दृष्टेति प्रधानमनः सृष्टिरपि मनोतरकृता भविष्यतीति शंकां सदृष्टान्तं परिहरति नष्टेति । यथादिराजेन पृथुना पृथिवी दोहनात् पूर्वकाले लोकेन पृथ्वी जेत्येति पृथुराजप्रेरणया वसुंधराय द्द्वीजहेतुर्बभूव तत्र न बीजानां बीजहेतुत्वं किंतु निर्बीजाया प्रस्तबीजायाः पृथिव्या एव एवं भगवानीशः स्वात्मज्ञान विवर्जितो मूलाज्ञान विशिष्ट आत्मैव मनसः कारणं । कीदृश आत्मा अमनाः सुषुप्तिप्रलयादौ मनोरहितत्वेन प्रसिद्ध इत्यर्थः ३४४ आत्मनो विकारकारणतायां विकाराणां निवेशे षणत्वं किंतु मूलाज्ञानादि प्रदवाच्यायाः शक्तेरेवेत्येतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति द्वाभ्यां । यथाकाशस्य मेघाद्युत्पत्तिकारणत्वं मेघादिहीनस्यानिर्वाच्यशक्तिविशिष्टस्यैव न मेघादिविशिष्टस्य तथा प्रपंच प्रागभावपदेना व्याकृतपदेन बाधितं यदज्ञानं तद्विशिष्ट एव आत्मा प्रपंचकारणमिति द्वयोरर्थः ३४५ ३४६ नन्वज्ञानमात्रेण कथं विपरीतरूपलाभ इति न शंकनीयं दृष्टत्वादित्याह आत्मेति । यथा कुतश्चन निमित्ताद्भिक्षुर्दरिद्रो विप्रविशेषः अघमर्षणकाले राजा बभूव तस्य च राजभावनिर्वाहकमात्मनो भिक्षुत्वेनाज्ञानमेव प्रसिद्धमेतद्वासिष्ठे तथाराजालवणो दैवयोगाद्भिक्षुर्दरिद्रो बभूव तस्याप्यात्मनो राजत्वेनाज्ञानमेव भिक्षुत्वं निर्वाहकं तथात्मनोऽप्यात्मा ज्ञानाज्ञानाविधप्रपंचभाव इति द्वयोरर्थः ३४७

नष्टबीजे यथा लोके बीजहेतुर्वसुंधरा ॥ निर्बीजैव भवेदेव मनो मनसोऽपि हि ॥ कारणं भगवानीशः स्वात्मज्ञानविवर्जितः ३४४ यथा मेघादिरहित आकाशोऽत्यंत निर्मलः ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानामेघादेः कारणं भवेत् ३४५ मन आदि प्रपंचेन रहितोऽव्याकृतोऽथवा ॥ मन आदि प्रपंचस्य कारणं परमेश्वरः ३४६ आत्मा ज्ञानाद्भवेद्भिक्षुर् यथाराजा कुतश्चन ॥ राजा वापि भवेद्भिक्षुर् दैवयोगात् कथंचन ३४७ तथैवायं ब्रह्मरूप आनंदात्मा द्वयः पुमान् ॥ आत्मा ज्ञानाद्भवत्येतद्द्विश्वं सदसदात्मकम् ॥ ३४८ जायते म्रियते यद्दजातोऽप्यमृतः पुनः ॥ स्वप्ने जाग्रणेऽप्येवं जायते म्रियतेऽपि सः ३४९ दृश्यैर्घटादिभिर्ब्रह्मदृश्यो जाग्रणे न हि ॥ द्रष्टा स्वप्ने तथैवायं मनसा नैव दृश्यते ३५० मनो ज्योतिर्यदप्युक्तं कापि नैवात्मबोधनात् ॥ किंवात्मव्यतिरेकस्य वस्तु तस्तत्प्रकाशनात् ३५१ यथा लोके भवेज्ज्योतिर्यनं घटबोधकत्वं ॥ मूर्तामूर्तधियो हेतुर्मनो ज्योतिस्तथैव हि ३५२

३४८ नन्वनर्थातिराप्यज्ञानकृतानि संभाव्यं ते जन्ममरणे तु न संभाव्येते अदृष्टत्वादिति चेत्स्वप्नेऽनुभूयापि किमपलपसीत्याह जायते इति । यथाऽजरोऽमरश्चायं पुमान् स्वप्ने जायमानो म्रियमाणश्चाज्ञानप्रभावाद्दृष्टः स्वप्नदृष्टानामेतद्रूपत्वात् तथा जाग्रणेऽपि जानीहीति ३४९ एवं मूलाज्ञानोपाधिकात्मरूपा दीश्वरादुत्पन्नस्य मनसः अविद्याकामकर्मभिः सहकृतस्य सकलप्रपंचोपादानतया प्राधान्यमुक्तं अथ तस्य चिदेकभास्यतां स्फुटयति दृश्यैरित्यादिना । यथा जाग्रणे घटादिभिर्द्रष्टा पुरुषो न प्रकाश्यते स्वयंतदृश्यत्वात् तथा स्वप्ने दृश्याकारपरिणतं मनो द्रष्टारं न भासयति किंतु द्रष्टात्मनैव मनो भास्यत इत्यर्थः ३५० ननु मनः स्वयंप्रकाशमेव कुतो न स्यात् तदा कल्पवृक्षाणां पुरुषा एव कल्पमनो ज्योतिरित्युक्तत्वादिप्राशङ्कान्तं दधिप्रायप्रदर्शनेन नवारयति मन इति । कापि शाकल्यवृक्षाणां मनो ज्योतिर्ध्रुवदुर्लभं तदात्मानं मनः प्रकाशयतीत्यभिप्रायेण नोक्तं किंवात्मव्यतिरेकस्य वस्तुना मात्मकत्वं कभासने मनः साहाय्यमाचरतीत्यभिप्रायेणेति त्वर्थः ३५१ आत्मेतरवस्तु प्रकाशने च भुवर्तसंबन्धवत्तत्त्वात् प्रपंचमेव मनसो ज्योतिर्ध्रुवमित्येतद्वक्ष्यति यथेति । यथा लोके न यनस्य च भुवो घटादिर्बोधि उपकारकत्वेन ज्योतिर्ध्रुवतथा मनसो दृष्टिद्वारा विषयात्मसंबन्धवत् कल्पेन ज्योतिर्ध्रुवमिति ३५२

यथा लोकेन यन स्य च भुवो घटादिवो विषयकारकत्वेन न्योतिष्ठतथा मनसो घटादिव विषयकारकत्वेन न्योतिष्ठति ३५३
घटादिभासनकाले मनसः करणत्वं विवक्षायां पविचिदपेक्षया मनसो घटादिसमत्वमेवेत्याह यथेन्द्रियोरिति । यथा बाह्यसर्वसदसदात्मकमनिर्वचनीयमिन्द्रिये विजानाति यथा च तदग्राहमिन्द्रियाग्राहं
परोक्षविषयमिन्द्रियाणि च मनसा जानाति तथा एव पुमानात्मानमनस्तद्विषयांश एकः प्रकाशयेदिति ३५३ आत्मनो मनोभासकत्वं कैमुत्यन्यायेनाह अपियदिति । यन्मनसः कारणमज्ञानमात्म
मात्राश्रयविषयकं नाम रूपकर्मभिर्हीनमव्याकृतमिति यावत् तस्यापि भासकस्यात्मनस्तज्जन्यमनोभासकत्वं किमुवाच्यमित्यर्थः ३५४ एवं सकारणे मनसि सिद्धमात्मभास्यत्वेनाग्रत्पदार्थेष्वति
दिशति इन्द्रियाणीति । यथा मनश्चिदात्मना भास्यं तथा इन्द्रियादयोऽग्निपर्यताः प्रकाशकत्वेन प्रसिद्धा अपि बोध्याश्चिदास्याः सदसद्रूपत्वेनानिर्वचनीयत्वेनाज्ञानकार्यत्वव्याप्येनाचिद्रूपत्वात् । फ
लिनमाह तत इत्यादिना । तैजसानितेजः प्रचुराणि इति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ एषात्मनः सर्वभासकता सर्वतंत्रसिद्धांतः उपपत्तिबलेनापि सर्वैरभ्युपेयत्वादि त्याग्येन सर्वभासकता या मुपपत्ति
प्रपंचयति बोधेभ्य इति चतुर्विंशति श्लोकैः । बोधानां यानि कारणानि विषयकरणरूपाणि तेषां जडता सर्वैर्वादिभिर्गोचरैव भूतैश्चैतन्यवदिनो नृहस्पतिशिष्यान् चार्वाकान् विहाय ते हि ज्ञानविषयत्वेन
प्रसिद्धानां भूतानां पृथिव्यादीनां शरीराकारपरिणतानां चैतन्यमिच्छन्ति परंतु ते कृतनाशा कृताभ्यागमरूपदोषदंडेन बालैरपि सुजेया इत्युपेक्ष्या इति भावः । ननु ज्ञानकारणानामपि पूर्वज्ञानविशेषण
ज्ञानव्याभिज्ञानादीनां जडत्वं वादिभिर्नाभ्युपगतामिति ततो ज्ञानकारणविशेषणबोधेभ्यो व्यतिरिक्तानामिति । तथा च बोधभिन्नेषु प्रकाशत्वं केनापि वक्तुमशक्यमिति भावः । ननु बोधानामेव प्रकाशत्वे

यथेन्द्रियैर्विजानाति सर्वसदसदात्मकम् ॥ इन्द्रियाणितदग्राह्यं मनसा यद्वदेव च ॥ तथा मनः सविषयं पुमानेष प्रकाशयेत् ३५३ अपियन्मनसः प्रोक्तं कारणं रहितं
सदा ॥ नामरूपादिभिः स्वात्मा ज्ञानं स्वात्मनि संश्रितम् ॥ प्रकाशयेत्तदप्येष किमु तद्वेतु कं मनः ३५४ इन्द्रियाणि मनस्तद्वत्तारकामणयोपि हि ॥ तैजसानितथा
न्यानि रत्नादीनि सहस्रशः ३५५ रविसोमाग्रयोप्येते बोद्धव्याः सदसदात्मकाः ॥ अचिद्रूपास्ततः सर्वे प्रकाश्याः स्यु घटादिवत् ३५६ बोधेभ्यो व्यतिरिक्तानां कार
णानामनेकशः ॥ बोधानां जडता सर्वैर्वादिसिद्धाह्यसंशयम् ॥ विनासुरगुरोः शिष्यान् बोधेप्येवं विचार्यताम् ३५७ बोधाः स्वयंप्रकाशाः स्युर्यदिते तद्विदाकुतः ॥
स्वप्रकाशेषु भेदोऽयं गृह्यतेवानवात्वया ३५८ गृह्यते यदि सोऽप्येवं भेद इत्येव गृह्यते ॥ अभीषामिति वा पूर्वबोधानां किं भवेत्तव ३५९

कित्वेति चेत्तेषां स्वप्रकाशत्वे परप्रकाशत्वे वा श्रौतात्मसिद्धिरेव । ते हि यदि स्वप्रकाशास्तदा त एवात्मा यदि तु परप्रकाशास्तदा पितृसाधकतयात्मनः सिद्धिरित्याशयेनाह बोधेपीति । बोधस्वरूपे
पि एवं वक्ष्यमाणविधया विचारः कर्तव्य इत्यर्थः ३५७ तत्र बोधानां स्वप्रकाशत्वपक्षे ह्यात्मरूपतां साधयति बोधा इति द्वाविंशत्या । ते घटादिबोधाः किंचिद्रूपतया स्वप्रकाशाः किंवा वृत्तिरूपगौण
ज्ञानात्मकतया परप्रकाशा इति विचारयेदिते स्वयंप्रकाशास्तदा तेषां बोधानां भिदाभेदः कुतः सिद्धयति । किं स्वतः परतो वा नाद्यः स्वपदेन भेदविवक्षायां भेदेन जडेन स्वसाधनोक्तेर्याह तत्वात् स्वपदेन भे
दाश्रयज्ञानविवक्षायां प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणसापेक्षस्य भेदग्रहणस्य भेदाश्रयेण कर्तुमशक्यत्वात् प्रतियोग्यनुयोगिनोरुभयोरप्यविषयत्वभावता लक्षणस्य प्रकाशताशालिनोऽग्रहणायो ग्यत्वादिति भावः ।
अथ द्वितीयं परत इति पक्षविचारयति स्वप्रकाशेष्विति । स्वप्रकाशबोधेषु तिष्ठन् भेदस्त्वयामेदाश्रयज्ञानभिन्नेन परेण गृह्यते विषयीक्रियतेवानवा इति ३५८ तत्रार्थविकल्पयति गृह्यत इति । यदि
भेदो गृह्यते तदापि किं भेदोस्तीत्येतावन्मात्राकारेण गृह्यते किंवा अभीषां बोधानां भेद इत्यनेनाकारेण गृह्यते इति । पूर्वे प्रथमे तव पक्षे बोधानां किं जातं बोधानां हि भेदसंबन्धस्वरूपापरिच्छिन्नता तदा आपद्येत य
दा तेषां प्रतियोगिता अनुयोगिता वा गृह्यते सा तु भेद इत्येतावन्मात्राकारेण ज्ञानेन भासत इति भावः ३५९

एतदेवदृष्टान्तिनस्फुटयति नहीति । यथाभेदइत्याकारेणभेदेदृहीतेआकाशस्याकाशज्ञेदोनसिध्यति आकाशस्यप्रतियोगित्वादिनाऽनुद्वेखात् अयोग्यतयाआक्षेपस्याप्यप्रसरात्तथातदस्थानां बोधानामपीत्यर्थः । द्वितीयं प्रकाशमादावनिराचष्टे अमीषामिति । चेद्यदिअमीषामितिद्वंद्वरूपेणबोधान्विषयीकृत्यतद्भेदोऽगृह्यतेतदापरप्रकाशयानांबोधानांस्वप्रकाशत्वंस्यात्तथाघटादीनामित्यर्थः ३६० दृष्टान्तस्फुटयति भेदइति । यथामयाअमीषांघटादीनांभेदोऽगृह्यतेइत्येवंप्रतीतिविषयीक्रियमाणानांतेषांघटादीनांस्वप्रकाशतानदृष्टेति ३६१ एवंस्वप्रकाशानांभेदोऽगृहीतुमशक्यः प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणलक्षणायाःसामग्र्याअसंभवात् प्रतियोग्यनुयोगिगोरोविषयस्वभावत्वादित्युक्तं । अथनगृह्यतेइतिपक्षेदोषमाह अग्रहेइति । अग्रहेभेदस्यग्रहणाभावपक्षेग्रहणाभावरूपेणहेतुनाभेदोनास्ति भेदात्यंताभावएवासिद्धयेदित्यर्थः । अयंभावः जडत्वांपराधीनसिद्धिकानांमानाधीनासिद्धिरित्येवादिदं तेषुचक्रेनचिन्मानेनसिद्धेपुप्रत्यक्षाप्रवृत्तावपिनासत्त्वंनिश्चेतुंशक्यते भेदोपिन्नपरसापेक्षत्वेनस्वरूपेनिवेशमलभमानोजडसुववाच्यःश्रुत्यादिबाधितत्वेनभ्रममात्रसिद्धश्च अतस्तत्रग्रहणाभावेनलिंगेननृशृंगवदसत्त्वानुमितौनकिंचिद्बाधकमिति । एतदेवनृशृंगप्रतिबंधादर्शयति अगृहीतिष्विति ३६२ ग्रहणपक्षएवदोषांतरमाह अपियदिति । किंचबोधानांभेदग्रहणपक्षेग्राहकंज्ञानांतरंस्वप्रकाशंपरप्रकाशंवा अंत्येऽनवस्था आद्येभेदग्रहणायप्रतियोग्यनुयोगिनीगृहीतुमिष्टावप्रिकथंनृहीयात्प्रकाशत्वेनसमत्वादनृशृंगसोरपिप्रकाश्यप्रकाशकभावापत्तिरित्यर्थः ३६३ स्वप्रकाशंस्वप्रकाशस्यनसाधकमित्येतदेवस्फुटयति स्वप्रकाशोपीतिद्वयां ।

नहिभेदेदृहीतेस्तिनभसानभसोभिदा ॥ अमीषामितिचेद्वेदोऽगृह्यतेभवताधिया ॥ तथाचस्वप्रकाशत्वंनभवेद्विघटादिवत् ३६० भेदोयंहिमयाग्राह्योघटस्यच पटस्यच ॥ एवंप्रतीयमानानांतेषांनस्वप्रकाशता ३६१ अग्रहेनास्तिभेदोयंग्रहणाभावहेतुना ॥ अगृहीतेषुसत्त्वंचेन्नरिशृंगकुतोनसत् ३६२ अपियद्ग्रहणेतच्चेत्स्वप्रकाशंभवेत्तत्र ॥ तादृशंग्राहकंनस्यात्सवितुश्चंद्रमायथा ३६३ स्वप्रकाशोपिभेदश्चेज्ज्ञानेज्ञानेव्यवस्थितः ॥ नस्वप्रकाशतातेषांतारतम्याद्विघटादिवत् ३६४ समानांनभवेत्कापिग्राह्यग्राहकताभुवि ॥ खद्योतानांचदीषानांयस्मादेषानदृश्यते ३६५ ततोभेदेनशून्याश्चेद्वोधास्तेसुखरूपिणः ॥ नहिभेदंविनादुःखंसुखादौलभ्यतेनृभिः ३६६ स्वप्रकाशानचेतेस्युस्तेषांलाभोनसंभवेत् ॥ दुःखस्येवसुखस्यापिस्वप्रकाशास्ततोह्यमी ३६७

यदिसर्वाज्ञानव्यक्तयःस्वप्रकाशाअधिपरस्परंप्रकाश्यतइत्युच्यतेतद्वातासांप्रकाश्यप्रकाशकभावनिर्वाहकोभेदस्तारतम्यरूपोपिवाच्यः तत्स्वीकारितुंप्रकाश्यघटादिसमत्वापत्त्यास्वप्रकाशबोधेनस्वप्रकाशस्यप्रकाशइत्युक्तेर्व्याहतत्वंस्पष्टमित्यर्थः ३६४ यदितुउक्तोविशेषोनांगीक्रियतेतदापिप्रकाश्यप्रकाशकभावोक्तिःसुतरांत्याहता खद्योतदीषादीनामपिप्रकाशत्वेनसमानांप्रकाश्यप्रकाशकभावादर्शनादित्याह समानामिति । समानांसमानजातीयानाम् ३६५ अथबोधानांसिद्धानंदत्वलक्षणात्मत्वविधानोपयोगिनीपूर्वोक्तविचारफलभूतांचसुखरूपतादर्शयति ततइति । यतउक्तविषयाभेदग्रहणंसंभवतिततोग्रहणाभावेननृशृंगवद्वेदाभावासिद्धेस्तेबोधाभेदशून्याइतिचेदंगीकुरुषेतर्हिहेतुबोधाःसुखरूपिणइत्यपिनिश्चिनोतुभवान्पयोवैभूमातसुखमितिश्रुत्युक्तसुखलक्षणयोगात् श्रुतोभ्रमभेदस्यभेदशून्यतापरत्वादितिपूर्वाद्धार्थः । ननुश्रुत्युक्तलक्षणसुखेसमन्वयःकदृष्टइतिचेत्सुपुतेसमाधौचेत्याह नहीति । भेदंभेददर्शनंविनावर्तमानेसुखादिकालेनृभिःप्राणिभिर्दुःखंनदृश्यते किंतुसुखमिवतत्रभासतेइतिप्रसिद्धमित्यर्थः ३६६ ननुसुखादोभेदाभावलक्षणसुखसत्त्वेपितस्यसुखस्यस्वप्रकाशबोधात्मकत्वंकिंमानमितिचेद्विज्ञानान्यथानुपपत्तिरेवेत्याह स्वप्रकाशाइति । स्वप्रकाशाःस्वप्रकाशत्वेनवर्णिताबोधायदितेसुखरूपानस्युस्तदातेषांनुज्ञांनुज्ञादौसुखस्यापिलाभोनसंभवेत्तदुःखस्येवयथादुःखस्यतदालाभोनास्तिततःस्वप्रकाशाबोधाएवामीसुखीभासमानसुखरूपाइत्यर्थः । अयंभावः सुखस्यस्वप्रकाशबोधाभेदत्वेनद्वितीयस्यात्मकस्वलक्षणमप्युक्तिःदुःखस्यभेददर्शनेनव्याप्यतत्त्वस्याख्यायसुपुतेभेददर्शनेदीनांयसुखभासनेत्यादिति ३६७

ननु सुप्रतिदुःखाभावशालितयैवेष्टा विषयात्पोष्यत्वावोधाभिन्नसुखसत्त्वं किमर्थे तत्र युत्पाद्यते इति शङ्कावारयननेतृत्वविशदोक्तस्याप्यवोधानां दुःखाभावरूपतामपि दर्शयति । दुःखाभाव इति । दुःखाभावोप्यप्रकाशो बोधात्मकप्रकाशभिन्नश्चेदनेव स्यान्न सिद्धयेदित्यर्थः । कथं न सिद्धयेदित्यत आह । भेदेति । चिद्विन्नोदुःखाभावः सुसोपकाशत इति वदन् प्रष्टव्यः । किमादित्याद्यैः प्रकाश्यते किं वाम्बोधैरेव नाद्यः सुप्रतिपादितत्वात् नांत्यः वर्णितविषयाभेदहीनैर्बोधैः सदुःखाभावः कथं प्रकाश्यते । कीदृशोदुःखाभावो भेदवान्भवता अत्यंतबोधभिन्नत्वेनाभिमत इत्यर्थः । चित्प्रकाशे हि द्वयमेव भासते वित्स्वरूपं तत्तादात्म्यलक्षणविषयताशालिचनात्पतन्मिन्नमिति भावः ३६८ दुःखाभावस्तु चित्स्वरूप एवेति सूचयन् कथं भावरूपास्ते बोधादुःखाभावरूपा इति शङ्कावारयंश्चाह अप्यभाव इति । किं वभावपदार्थोपि भावेभ्योऽधिकरणतयाभिप्रतेभ्यो न भिन्नः किं त्वनुयोगिभावात्मक एव यथा घटः स्वेतेरेपांसर्वेषामभावात्मक इति सत्त्व्यातिवादिभिरभ्युपगम्यते ते ह्येवमाहुः ' भावां तरमभावो न्योन कश्चिदतिरूपणात् ' इति । सर्वे पदार्थाः स्वरूपेण सद्रूपाः परापेक्षया चाभावरूपाः भावभिन्नस्त्वभावो नास्ति भिन्नत्वेन निरूपयितुमशक्यत्वादिति तदर्थः । तथैवास्माभिरप्यभ्युपगम्यत इति भावः ३६९ ननु भावांतराभाववादिमतं गीकारेवः कोलाभः प्रत्युत सर्वेषामभावात्मतापत्तिरूपो दोष एवेति चेन्न पदे पदेऽद्वैतानुसंधानस्य सिद्धेरेव फलत्वादिति शङ्का समाधानाभ्यां दर्शयति अभावात्मकतेति । एवं भावात्मकाभाववादिमतस्वीकारेयदिविश्वस्य पदार्थजातस्याभावरूपता प्राप्नोति तर्हि प्राप्नोतु कानोहानिः प्रत्युत द्वैतपरिचय एवेति ३७० ननु कथं सत्त्व्यातिमतं गीकारेऽद्वैतप

दुःखाभावोपिनैव स्यादप्रकाशः कथंचन ॥ भेदशून्यैः कथं हेतैर्भेदवान्सप्रकाश्यते ३६८ अप्यभावो न भावेभ्यो विभिन्नो विद्यते शुवि ॥ यतो वटोत्र विज्ञेयः स्वान्याभावो मनीषिभिः ३६९ अभावात्मकता चैवं यदि विश्वस्य जायते ॥ जायतां किं विनष्टं नो ह्यद्वितीयात्मवादिनाम् ३७० नचाभावो द्वितीयः स्यात्सर्वाभावेन हेतुना ॥ सर्वाभाव इदं यत्त्वं ब्रूषेत नोऽद्वयं स्मृतम् ३७१ अपि चात्र पदार्थोऽस्ति पदत्वेन मतोपि हि ॥ पदस्य वृक्ष इत्यादेर्नाभावोऽर्थ उदीरितः ३७२

रिचयः प्रत्युत तेषां स्वरूपभेदं मन्वानानामनुसरणे भेदविरप्रसक्तिरेवेति चेत् स्यादेवं यदिसर्वथा तन्मतमनुगम्येत औपनिषदैस्तु यथा ज्वरकरमपि दधिशर्करया संस्कृत्योपयुज्यते तथा परमतमपि श्रुत्यनुकूलतः कैपरम्पराशर्करया संस्कृत्योपयुज्यते इति न कोपि दोष इत्यभिप्रेत्योक्तमतोऽद्वैतसिद्धिमभिनेयति नचेति । घटस्वरूपा द्वितीयो भिन्नः अभावोपिन स्यात्किमुत भावः कुतः सर्वाभावरूपेण हेतुना यदि हि किंचिदपि घटस्वरूपा द्विद्येत तदा घटस्य सर्वाभावरूपेणाभिधानं न्याहन्वेतेति । ततश्च घटस्य द्वितीयत्वेन ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह सर्वाभाव इति । सर्वाभावपदेन यद्वस्त्वभिदया सितदेव नोस्माकं श्रुत्यनुगृहीतानां द्वयं ब्रह्म मतं न च विरोधः घटनामरूपयोः पंचीकरणप्रक्रियया सैमात्रत्वात्सत्ताभानप्रियां शान्त्रा ब्रह्मत्वस्य निश्चितत्वात् तथा चानुगुणोऽयं सत्त्व्यातिपक्षोऽस्माकमिति भावः । नचाभावो द्वितीयस्य सर्वाभावोपि हेतुना इति पाठे तु ननु कथं न हानिः शून्यतापत्तेः स्पष्टत्वादिति शङ्कावारणपरः श्लोकः । तथा च द्वितीयस्य इतरत्वावच्छिन्नस्याभावः शून्यतापादकसर्वाभावरूपो न भवति कुतः हेतुना भावप्रधानो निर्देशः हेतुत्वेनेति । सर्वाभावपदेन यदुच्येत तदस्मात्सिद्धांतप्रसिद्धाद्वयब्रह्मत्वात् नैव सिद्धयति । इतरथा तु जडस्यासाक्षिकस्य सिद्धिर्दुर्लभा स्यात् घटादौ सर्वाभावव्यपदेशोपि स्वावच्छिन्नचैतन्यधर्माध्यासाच्चिर्वहतीति भावः ३७१ अभावस्य भावभिन्नत्वाभावं पदार्थत्वानुपपत्त्यापि साधयति अपिचेति । किंचात्र परीक्षकव्यवहारेऽस्ति पदत्वेन अस्ति पदतादात्म्येन सहितो भावः पदार्थत्वेन मतः शब्दार्थयोस्तादात्म्यात् अस्ति पदभिधेयत्वं पदार्थसामान्यलक्षणमिति यावत् पदस्य तु वृक्ष इत्यादिरूपस्याप्यभावः स द्विन्नोर्थो न दृष्टः किमुतास्ति पदस्य तथा च पदार्थत्वानुपपत्त्यापि सर्वस्य सद्रूपतायाः-

—सिद्धिरिति । तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'स्फुरतापिसतो नान्यदभिधातुं घटादिवत् । शक्यते ह्यभिधानेन नासद्वस्तु निरुच्यते' इति । स्फुरता व्याख्यानकुशलेनापिसतो न्यत्सद्भिन्नमभिधातुं घटादिवन्नशक्यते यतोऽभिधानेन नाम्नासद्रूपेणासद्वस्तुनिर्वक्तुमशक्यं सततोस्तादात्म्यायोगादिति वार्तिकार्थः ३७२ ननु ब्रह्माऽप्रतिसंख्ययाऽप्रतिसंख्यया निरोधावाकाशं चेतिवदन्तो बुद्धिपूर्वकानुद्धिपूर्वकौ नाशावाकाशं चेत्येतन्नयमसदिति मन्यन्ते तदृष्टान्तेन तत्राप्यसत्त्वमस्त्विति संकां निराकरोति कथमिति । पदत्वे पदतादात्म्यरूपेकारणस्य सार्थकहेतौ सति आकाशोऽभावरूपः कथं स्यान्न कथं चिदपीत्यर्थः उपलक्षणं चेदं अधिकरणत्वेन प्रसिद्धस्याकाशस्यासत्त्वं दुर्वचमित्यस्य 'असतोऽधिकरणताऽदर्शनात् सिद्धांतिनास्तीति पदविषयतासूक्ष्मत्वप्रयुक्तैवेति भावः । फलितमाह वस्त्वंतरमिति । सत्त्वात्मा तिम्र इति शेषः ३७३ अस्मत्सिद्धांतिपि अविद्यानावशेषो हि नाशः कल्पितवस्तुन इति वचनस्यावशिष्यमाणाधिष्ठानरूप एवास्वकल्पितस्याभाव इत्यर्थः कस्यानुसारेणाभावस्य भावात्मकत्वं सिद्धमेवेति स दृष्टांतमाह अध्यस्तस्येति । यथा सृजितकल्पितसर्पाभावः स्रग्पस्तथा प्रपंचाभाव आत्मरूप इत्यर्थः । फलितमाह दुःखेति । ततो दुःखस्य कल्पितत्वात् परिपूर्णत्वेन एवाधिष्ठानत्वाच्च महेश्वरः परमात्मैव दुःखाभावरूप इत्यर्थः ३७४ एवं बोधेषु पुन्युत्पादितैः परमात्मलक्षणैः परत्वादिभिः परमात्मतांतेषां साधयति स्वप्रकाशेति । यतो बोधाः स्वप्रकाशत्वेन सुखत्वेन भेदहीनत्वेन च आनंदोपमाः परमात्मसमास्तस्ते भ्रांतानां भिन्नत्वेन भासमाना अपि वस्तुत आत्मा ब्रह्मेति समीरिता महावाक्यैरिति शेषः ३७५ ननु बोधेषु सजातीयस्वगतभेदयोरभावेऽपि विजातीयविषयभेदः स्थित एवेति चेन्न भ्रांतिदशायां

कथं न भोप्यभावः स्यात्पदत्वे सति कारणे ॥ वस्त्वंतरमभावो तो न तु भावविवर्जितः ३७३ अध्यस्तस्येह सर्पस्य यथाभावः स्रगीरितः ॥ आत्मा चैवमभावः स्यादध्यस्तस्य जडात्मनः ॥ दुःखाभावस्ततो ज्ञेय आनन्दात्मा महेश्वरः ३७४ स्वप्रकाशसुखा बोधाः सर्वभेदविवर्जिताः ॥ आनन्दात्मापमास्तस्मादानन्दात्मा समीरिताः ॥ ३७५ बोधेषु च यदानस्याद्भेदः केन भवेद्भिदा ॥ बोधेषु न हि बोधस्य भेदश्च न्यस्य कर्हि चित् ॥ घटइत्यादिरूपस्य विषये भेद ईरितः ३७६ घटादशतथाशुक्लो घटश्चैत्रो त्रगच्छति ॥ दंडीमनुजजातीयः सुतो मित्रस्य रूपवान् ३७७ इत्यादावपि नैवास्ति भेदोऽभिन्नेत्रबोधने ॥ विशेषणमविज्ञाय विशेष्यं नैति धीर्यतः ३७८

तथात्वेऽपि विवेकेन विषयभेदव्यापकबोधभेदाधे विषयभेदस्थिते दुर्लभत्वादित्याशयेन विषयबोधभेदोऽप्यव्यापकभावं दर्शयति बोधेष्विति पंचभिः । यदा बोधेषु न भेदस्तदा बोधेषु विषयेषु भिदाभेदः केन हेतुना सिद्धचेत् । अयं भावः विषयाणामविद्यादशाया मेव भासमानानां प्रातिभासिकत्वेन दृष्टिमुद्धानां बोधरूपादृष्टिरेव सामग्री सामग्रीभेदाभावे च कार्यभेदो न दृष्ट इति हियतो घटइत्याकारकस्य भेदश्च न्यस्य एकत्वेन लोके प्रसिद्धस्य बोधस्य विषये घटे केनापि परीक्षकेण भेदो नोक्तः तथा च बोधभेदो विषयभेदव्यापक इत्यर्थः ३७६ ननु विशिष्टज्ञानविषयाणां विशेषणविशेष्यसंसारोणा मेकज्ञानविषयत्वेऽपि भेदो दृष्ट इति चेन्न तत्रापि नागृहीतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्येन्यवतिष्ठत इति न्यायेन पूर्वकल्पितो यो ज्ञानभेदस्तदुपाधिक एव विषयभेद इति दर्शयति घटा इति त्रिभिः । दशघटि मनुजत्वं जातिः गतिः क्रिया चैत्रेति संज्ञा मेत्रस्य जन्मत्वलक्षणः संबन्ध एतेष्वती कुण्डली देवदत्त इत्येव प्रकारतया ब्रह्मातीति ३७७ इत्यादाविति । इत्यादौ वर्णितविशिष्टज्ञानप्रभृतिस्थले यथाहते तथा च पूर्वकल्पितज्ञानभेदाधीन एव तत्रापि विषयभेद इति भावः ३७८

अस्मत्प्रक्रियायां तु परस्परसापेक्षविशेषणादित्येतांकारवृत्तिप्रयोपाधिकश्चेत्यभेदव्यवहारः फलचेतन्याभेदात्तु एकबोधत्वव्यवहारइति सूचयन्नाह विशेषणमिति । ज्ञानत्रयेण वृत्तिप्रयेण विज्ञाय विषयीकृत्य एकेन फलेन तत्रैव विषयीकरोति तदा ज्ञानभेदाभेदव्यवहारयोरुभयोरुपपत्तिरिति भावः ३७० अतइति । अत उक्तनिष्पन्ना दृश्युपाधिकबोधभेदापेक्षएव बोधानां विषयाणां भेदः सिद्धयति न स्वतः वस्तुतस्तुसबोधगतो भेदो नास्ति इतरसापेक्षत्वेन मिथ्यात्वात् विषयाबोधभेदबाधे त्वयं भेदो बोध्यगतः कथं भवेत्तिष्ठेत्स्वाप्रिकराजत्वबाधेतन्निरूपितराज्यबाधस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः ३८० एवं स्वप्रकाशत्वपक्षेऽभीष्टात्मसिद्धिर्दोषिताऽथ परप्रकाशत्वपक्षे विवर्णितात्मसिद्धिः तदस्वीकारे जगदाध्यप्रसंगादित्याह अस्वप्रकाशेति । यदि ते विषयकरणभिन्ना भेदशालिनो बोधा अस्वप्रकाशा इति स्वीक्रियंते तथा पिघटवत्प्रकाश्यानां तेषां प्रकाशकेन केन चिद्भूतव्यंतत्र भेदग्राहकाणामप्रसारात् स्वप्रकाशानन्दत्वलक्षणब्रह्मत्वं सिद्धमेवेत्याशयः ३८१ आशयप्रदर्शनमुपसंहरति इत्यभिप्रायेति । उक्ताशयेन याज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनो धर्मे मात्मज्योतिरूपमाहस्म एतदुत्तरश्लोकोक्तप्रकारकं यथा भवति तथा आत्मैव ज्योतिः आत्मज्योतिषो भावः आत्मज्योतिर्द्वं कुतः सर्वेषां ज्योतिषामपितेन प्रकाशनात् ४८२ एतत्पदोक्तमात्मज्योतिर्वाभिधानप्रकारमभिनयति रवीति स्पष्टम् ३८३ अथ कतमद्वयत्वादेः पुरुषइत्यंतस्य वाक्यस्यार्थप्रपंचयति श्रुत्वैवमित्यादि त्रिंशता श्लोकेः ।

विशेषणं विशेष्यं च संबंधं च तयोस्तथा ॥ ज्ञानत्रयेण विज्ञाय पश्चादेकेन गच्छति ३७१ अतो बोधगतं भेदमपेक्ष्यैव प्रसिद्धयति ॥ बोध्यभेदो न बोधे सकथं बोध्ये भवेदयम् ३८० अस्वप्रकाशरूपास्ते भेदबोधास्ततो ह्यमी ॥ प्रकाश्या घटवत्स्वात्मबोधेनैकात्मरूपिणा ॥ स्वप्रकाशेन सर्वेषां बोधानां साक्षिणा सदा ३८१ इत्यभिप्रायवान्याज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनः ॥ आत्मज्योतिर्माहैतत्सर्वज्योतिः प्रकाशनात् ३८२ रविसोमाग्निवागारुणे ज्योतिष्युपरमंगते ॥ आत्मैव ज्योतिरेकंतदास्ते तु परतंसदा ३८३ श्रुत्वैवं जनको राजाप प्रच्छमुनिपुंगवम् ॥ आत्मा त्रकतमो ब्रह्म त्रेषु देहेन्द्रियादिषु ३८४ एवं पृष्टो याज्ञवल्क्य आहैवं नृपतिं प्रति ॥ प्रसिद्धः सर्वजंतूनामात्मनः शब्दबोधयोः ३८५ विषयः शब्दबोधाभ्यां रहितश्चेतनः पुमान् ॥ देहेन्द्रियादिकेनैव भवेदात्मा यथा घटः ३८६ प्रश्नविज्ञान एतस्मिन् व्यवास्ते साक्षिवत्प ॥ अयमात्मा सदा साक्षिस्वरूपः सर्वदेहिनाम् ३८७

एवमुक्ताभिप्रायेण वर्णितमात्मतत्त्वं श्रुत्वा पिराजा एवं प्रच्छ एवं कथं हे ब्रह्मन् अत्र संघाति वर्तमाने पुदेहेन्द्रियादिषु कतम आत्मेति एवमाकारेण राज्ञः प्रश्नकरणे बीजंतु उक्ताभिप्रायापरिज्ञानं आत्मे वास्य ज्योतिरिति वाक्यस्य यो विपरीतोर्थः अस्य संघातस्य आत्मा स्वरूपमेव ज्योतिरित्याकारकस्तस्य ग्रणचेति बोध्यम् एवं पृष्टइति । याज्ञवल्क्यस्त्वात्मपदेन संघातस्याधिष्ठानभूतत्वं विवाक्षितमिति दर्शयन्नितरव्यावृत्तिमुखेनात्मानं भवमाह प्रतिपादयति स्म । एवं कथं आत्मपदार्थः सर्वजंतूनां प्रसिद्ध एव । कीदृशः आत्मसंबन्धिनोः शब्दबोधयोरात्मेत्याकारकशब्दस्य तदाकारवृत्तेश्च विषयः शब्दबोधाभ्यां भिन्नश्च न केवलमात्मशब्देनैव प्रसिद्धः किंतु चेतनपुरुषशब्दाभ्यां तथा प्रसिद्धः देहादिकंतुनात्मापतः साक्ष्यमिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८६ एवं श्रुतिगतयत्पदार्थमुक्ताऽयमिति पदार्थमाह प्रश्नेति । मादूरं गच्छ एतस्मिन् प्रश्नानुरूपविज्ञान एव तत्परिचयं कुरुते कथमिति चेच्छृणु यः साक्षिवत्साक्ष्यवर्गात्पृथग्भूतो भासते अयमेवात्मा अस्य भेदे मानाभावादेकोऽयं सर्वसाक्षिभूतइति ३८७

आत्मनःस्थूलदेहाद्यतिरेकस्फोरकस्यविज्ञानमयपदस्यार्थमाह नानेतिसप्तभिः । एष आत्मानानाविधांतःकरणेषु विज्ञानपदवाच्येषु अभेदेनाभ्यासिकेन तादात्म्यसंबन्धेन स्थितः यथाऽप्यसिद्धिर्भेदशून्योदुर्लक्ष्यभेद इत्यर्थः ३८८ यथेति स्पष्टम् ३८९ तस्यात्मनोतःकरणैतद्वृत्तिपुच्छतादात्म्यहेतुतथासंवृत्तिकान्तःकरणस्य स्वतो जाड्यं चिदात्मसंबन्धेन बोधशालित्वं चाह विज्ञानानीति । स्पष्टम् ३९० एतदृष्टांतेन स्फुटयति लोहेति त्रिभिः स्पष्टम् ३९१ यथेति । तथा लोहवत् अंतःकरणे उपादानभूतस्थानं स्थितिर्यासां तास्तथाभूतावृत्तयः सकारणाः सोपादाना आत्मतादात्म्यमापन्ना एव प्रकाशंते विषयजातं प्रकाशयंति च कीदृशो वृत्तयः स्मृत्यनुभवविकल्परूपैर्मानामानादिभेदिन्यः पुनः कीदृशः भेदशून्यादुर्लक्ष्यचिद्वेदका इति द्वयोरर्थः ३९२ । ३९३ एवं वृत्तिपुच्छतादात्म्यफलं दर्शितमथात्मन्यपितत्फलं चेतनस्त्वव्यवहारलक्षणमाह विज्ञानमय एवेति । अत आत्मतादात्म्येन संवृत्तिकान्तःकरणस्य बोधधर्मकत्वं विज्ञानमयः सन्नयं पुरुषश्चेतनो बोधाश्रय इति स्मृतः अन्यथा हि चिद्रूप इत्येव व्यववर्हिषेत यथा लोहमयः सन्वन्निर्वाहादिकर्ता ज्वलः ज्वलनक्रियाकर्ता च व्यववर्हिष्यते केवलो हि प्रकाशक इत्येव आख्यायते इत्यर्थः ३८४ अथ प्राणात्मत्वभ्रमवारणपरस्य प्राणेष्विति

नानांतःकरणेष्वेव स्थितोऽभेदेन चेतनः ॥ वन्हिर्यथा त्रलोहेषु भेदशून्यो व्यवस्थितः ३८८ यथा लोहमयो वन्हिलोहस्थो व्यवपदिश्यते ॥ विज्ञानमय एवं स स्थितो तःकरणेष्वपि ३८९ विज्ञानानि सदा बोधरहितानि स्वरूपतः ॥ आत्मसंनिधिमात्रेण बोधं वंति भवंति हि ३९० लोहपिंडायथादाह प्रकाशाभ्यां विवर्जिताः ॥ वन्हितादात्म्यमापन्नाः प्रकाशंते दहंति च ३९१ तथांतःकरणस्थाना वृत्तयो विविधा इमाः ॥ मानामानादिभेदिन्यो भेदशून्याः सकारणाः ३९२ आत्मतादात्म्यमापन्नाः प्रकाशंते त्रसर्वतः ॥ प्रकाशयंति चैवैतद्विश्वं सदसदात्मकम् ३९३ विज्ञानमय एवातः पुरुषश्चेतनः स्मृतः ॥ यथा लोहमयो वन्हिर्दाहमानकरो ज्वलः ३९४ प्राणानां वायुभेदानां मिद्रियाणां च सर्वदा ॥ व्यापारेषु भवेद्वेदुस्तेषु तादात्म्यमागतः ॥ तेन प्राणेष्वयं देवः कथ्यते वेदवादिभिः ३९५ यथानभो घटेष्वेतद्वर्तते तद्वहिः स्थितम् ॥ चालयन्नखिलान् वृक्षान्यद्वेषप्रभंजनः ॥ उच्यते तत्र तद्वत्स्यात्प्राणेष्व्वात्मा परः पुमान् ३९६ आत्मा सर्वगतो ह्येष विशेषाद्विदिति ष्ठति ॥ यतः समग्रं जंतूनां विज्ञानं हृदि लभ्यते ३९७ आपादमस्तके देहे यद्यप्येषावगच्छति ॥ सुखदुःखे तथाप्येते हार्दाद्विज्ञानतः सदा ३९८ यथा सर्वगतं तेजो भानो रेकं तथापि हि ॥ घटे मणौ सूर्यकान्तौ त्वैषम्येनैव वर्तते ३९९

पदस्य तात्पर्यमाह प्राणानामिति द्वाभ्यां । वायुभेदरूपाणां मुख्यप्राणानां मिद्रियाणां च प्राणतादात्म्येन प्राणपदलक्षणाणां व्यापारेषु हेतुः संनिधिमात्रेण प्रयोजको यतो भवति ततः प्राणेष्वित्येवं वैदिकैरात्मा प्रतिपाद्यते इत्यर्थः ३९५ विभ्रुमात्मानं प्रत्यपि प्राणानामधिकरणतया निर्देशोऽवच्छेदकत्वेनाभिव्यक्तिस्थानत्वेन वा बोध्य इति सह संताह यथेति । यथा विभ्रुपिनभोऽवच्छेदके पुष्पेषु स्थितमित्युच्यते यथा च व्यापकोपि वायुर्वृक्षशालनेनाभिव्यक्तो वृक्षेष्विति वृक्षाधिकरणकतयोच्यते तथा आत्मा प्राणेष्वित्युच्यते इति ३९६ अंतःकरणेन बोधकस्य हृदि ति पदस्य तात्पर्यं दर्शयति आत्मैत्येकादशतो वस्थाने लोकां नु भवं प्रमाणयति आपादेति । यद्यप्येवमनः सर्वशरीरवर्तिनी सुखदुःखे अवगच्छति तथापि हार्दाद्विज्ञानतो ह निष्ठतया भासमाना ज्ञानादेवावगच्छति तथा च धर्मतत्त्वस्य गंगाह्वयमेषोऽसर्वो मीनमुखानुभवकाले विज्ञानस्य दर्शने विशेषतः स्थितिः सर्वानुभवसिद्धेति भावः ३९८ उत्कर्म्येष्टांतं ज्वलनविशयं यथेति । एतत्प्राणमयः ३९९

त्रिषु वैषम्यदर्शनेषु त्रिभिः । यथाप्यस्य प्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिव्यक्तः सन्न लभ्यते तथा हि हृदि विज्ञानमयः ३९० यथाप्यस्य प्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिव्यक्तः सन्न लभ्यते तथा हि हृदि विज्ञानमयः ३९० यथाप्यस्य प्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिव्यक्तः सन्न लभ्यते तथा हि हृदि विज्ञानमयः ३९०

त्रिषुविषम्यं दर्शयन्वाह्यं तिके योजयति यथा घटे इति त्रिभिः । यथा र्यस्य प्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिन्त्यक्तः सन्नलभ्यते तथा देहाद्देहाद्विहास्तमित्यर्थः ४० यथा मणाविति । यथा च सूर्यप्रकाशो मणौ स्फटिकादौ प्रतिबिम्बत्वलक्षणाभिव्यक्तिशालितयोऽपलभ्यमानो दाहलक्षणकार्यविशिष्टो न लभ्यते तथा देहद्वयं तिरिक्तदेहप्रदेशेषु सुखदुःखे विज्ञानवर्जिते लभ्यते सुखदुःखयो रूपसज्जेनोभूतज्ञानस्यां गतरेषु पलभ्येप्यनुसंधानलक्षणस्य ज्ञानकार्यस्य हृद्देशान्नायत्रोपलभ्यति यावत् ४०१ सूर्यकांते तु यथा सकार्यस्य सूर्यप्रकाशस्योपलब्धेस्तथा हृद्देशे विज्ञानस्येत्याह प्रकाशश्चेति । पूर्ववदाशयः ४०२ अथवा हात्पदेन हृदयकमलमेव ग्राह्यं तस्य चात्मानं प्रत्यधिकरणतां ऽतः करणद्वारेति सूचयन् हृदयस्य सर्वकारणाधारतां शाकल्यब्राह्मणादावुक्तां निरूपयति अपीति । इन्द्रियाणां तथातः करणस्य विशात्मकचित्रधारकस्य हृदयां बुजं प्रतिष्ठा आधार इति ४०३ अथवा सर्वभेदकोपाधिलयेनात्मनः स्वरूपावस्थानलक्षणायाः सुप्तेः स्थानतया हृदयस्यात्माधारता हृदीत्युक्तेत्याह अपि सुप्तिमिति । विचित्रेष्वं च छिद्रत्वादिरचनाविशेषशालिनि ४०३ अथवा आत्मोपलब्धिस्थानतया हृदयस्यात्माधारतोक्तिरित्याह अपि विज्ञायत इति । यतः सद्भिरधिकारिभिर्हृदयां बुज आत्मा विज्ञायते साक्षात्क्रियते ततो वा हृदीत्युक्तमिति संबंधः ४०५ अथवा मरणकाले भाविशरीरकारं विशिष्टं ज्ञानं नाडीमार्गप्रकाशकं हृद्देशे जायते ऽतो हृदीत्युक्तमित्याह अपि मार्गेति । अपि च

यथा घटे प्रकाशो यं विद्यमानो न लभ्यते ॥ देहाद्देहिस्तथैवात्मा विद्यमानो न लभ्यते ४०० यथा मणौ प्रकाशो यं लभ्यते दाहवर्जितः ॥ सुखदुःखेतथा देहे लभ्येते ज्ञानवर्जिते ४०१ प्रकाशश्च यथा दाहो लभ्यते सूर्यकांतके ॥ सुखदुःखे स विज्ञाने लभ्येते हृदितेतथा ४०२ अपि सर्वेन्द्रियाणां स्यात्प्रतिष्ठा हृदयां बुजम् ॥ तथान्तःकरणस्यापि विश्वचित्रविधारिणः ४०३ अपि सुप्तिमयं याति विचित्रे हृदयां बुजे ॥ सर्वविक्षेपशून्यः सन्नानंदात्मा महेश्वरः ४०४ अपि विज्ञायते सद्भिर्गुरुशास्त्रोपदेशतः ॥ अष्टांगयोगनिरतैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ४०५ अपि मार्गप्रकाशोऽस्माद् हृदयाग्रस्य दीपनात् ॥ सुमूर्षोः सर्वदा भूयात्स्थानत्रययियासतः ४०६ हृदितेन स दादेवः सर्वगोपि च कथ्यते ॥ मंडले सवितुर्यद्वत्प्रकाशः सर्वगोपि च ४०७ अंतर्ज्योतिर्यं देव आनन्दात्मा परः पुमान् ॥ ज्योतिः प्रकाशकं दृष्टं घटादेरिह वस्तुनः ॥ आदित्यादिकमन्यत्स्यादज्योतिर्यं दतैजसम् ४०८ आत्मा प्रकाशकस्तद्दृज्योतिषोऽज्योतिषोपि च ॥ विलक्षणोतः सर्वस्माच्छ्रुत्या ज्योतिरिति रितः ४०९ ज्योतिः प्रकाशकं यद्वत्स्वस्मादन्यस्य वस्तुनः ॥ देहाद्देहिर्न हीत्थं तदंतर्ज्योतिस्ततः स्मृतः ४१०

स्थानत्रयं ब्रह्मलोकपितृलोकौ कीटपतंगभावश्चेति च्छन्दोगश्रुत्युक्तां पियासतोगन्तुमिच्छतोऽमुमूर्षोस्तत्तन्नाडीमयमार्गप्रकाशोऽस्माद्दुक्तांतिप्रतिपादकश्रुतिप्रसिद्धाद् हृदयाग्रस्य दीपनात् सविज्ञानभावलक्षणप्रज्वलनादेव भूयात्भवति अतो वा विशेषाद् हृदीत्युक्तमिति ४०६ फलितमाह हृदीति । यथा सर्वगोपि सवितुः प्रकाशः सवितुः मंडलाधिकरणकृतया व्यपदिश्यते तत्र विशेषोपलब्धेस्तथात्मा सर्वगोपि हृदीत्युक्त इत्यर्थः ४०७ अत्रात्मनि जडत्वव्युदासेन चिद्रपताविधायकस्यांतर्ज्योतिरिति पदस्यार्थमाह अंतर्ज्योतिरिति चतुर्भिः । तत्र ज्योतिः पदार्थमाह ज्योतिरिति । घटादेर्वस्तुनः प्रकाशकमादित्यादिकं ज्योतिरिति दृष्टं प्रसिद्धं तदादित्यादेरन्यदृष्टादितैजसं अतैजोमयं तदज्योतिरिति प्रसिद्धमित्यर्थः ४०८ आत्मेति । आदित्यो यथा घटादिभ्यो विलक्षणः सन्न घटादीन् प्रकाशयति तद्वदात्मा ज्योतिषादित्यादेरज्योतिषो घटादेश्च प्रकाशकश्चित्त्वेन तस्माज्जडवर्गाद्विलक्षणश्चातो ज्योतिरिति श्रुत्योक्त इत्यर्थः ४०९ अंतःपदार्थमार्थमाह ज्योतिरिति । देहाद्देहिर्नाहमादित्यादिरूपं ज्योतिः स्वस्मादन्यस्याभिन्नसत्ताकस्य वस्तुनः प्रकाशकं प्रसिद्धं आत्मज्योतिस्त्वर्थं न भवति किं तु स्वाभिन्नसत्ताकस्य प्रकाशकं सर्वविवर्तीपादानत्वेन सर्वांतरत्वादित्याशयेनांतर्ज्योतिरित्यात्मा त इत्यर्थः ४१०

अथवास्वभासनोपेतारानपेक्षत्वमंतज्योतिःपदेनोच्यतेआदित्यादयोहिस्वभासनायचित्प्रकाशपेक्षाइत्याह आत्मानमिति । यतःसर्वभासनेइतरानपेक्षआत्माततोतज्योतिरित्युक्तोयतस्तस्मादात्मनइतरत्वप्रकाशनंभवतीत्यन्वयः ४११ पुरुषपदार्थमाह अनेनेतिद्वाभ्यां । यथापरीक्षणायक्षोरपेक्षेभेनमरकतमणिनास्वभासासर्वक्षीरंपूर्णतेतथानेनात्मज्योतिपासर्वपूर्णतःपुरुषइत्युक्तिरित्यर्थः ४१२ अथवापुरुषसतीतिचतुर्थोऽध्यायोक्तविधयापुरुषत्वमित्याह पुरइति । वाअथवाविविधाःस्थावरजंगमात्मकाःपुरःशरीराणिकृत्वातासुपुरुषेतेआध्यासिकसंबंधेनस्थितस्तेनात्मनःपुरुषतयोक्तिरिति ४१३ अथोक्तात्मनःकथंसंसारित्वमित्याशंकावारणपूर्वकमसंगत्वस्वप्रभत्वनिरूपणपरस्यसमानइत्यादिश्रुतिग्रंथस्यार्थमुपबृंहयति एकएवेत्यादिना । सौंयं वर्णितःपुमानेकोऽद्वितीयएवस्वप्नेजागरणेचसमएकरूपःसन्पथासुखदुःखानिप्राप्नोतिथेमंलोकोपरंचजन्मांतरत्वेनंप्रसिद्धंप्राप्यसुखदुःखानिप्राप्नुवन्भवतीति ४१४ लोकद्वयभ्रमणमेवाभिनयति जातइति । ग्राहं ग्राहं गृहीत्वा गृहीत्वा त्याजंत्याजंत्यक्तात्यक्ता कर्मपाशबद्धःसन्ननुसंचरतिसंसरतीतियावत् ४१५ ननुपरिपूर्णस्यकर्मादिसंबंधएवकथमितिशंकेते यद्यपीति । विक्रियां मात्रवर्जितःसकलविकारहीनः ४१६ आविद्यवर्जितःकरणतादात्म्याध्यासएवात्मनिकर्मादिसंबंधहेतुरितिसमाधने अंतःकरणेति । अविवोद्यतःअज्ञानादंतःकरणसंबंधंप्राप्यकर्माणितत्फला

आत्मानंचपरंचात्मज्योतिःसर्वप्रकाशयेत् ॥ अंतज्योतिस्ततस्तस्मात्स्वप्रकाशनंचेतत् ४११ अनेनज्योतिषाविश्वंपूर्णमेतच्चराचरम् ॥ ज्योतीरूपस्ततःसौंयंपुरुषःपरिकीर्तितः ४१२ पुरोवाविविधाःकृत्वापुमान्स्थावरजंगमाः ॥ शेतेतासुयथापक्षीतेनायंपुरुषःस्मृतः ४१३ एकएवपुमान्सौंयंस्वप्नेजागरणेसमः ॥ प्राप्नुवन्सुखदुःखानिलोकेनंपरंतथा ४१४ जातोमृतोमृतोजातोघटीयन्त्रसमःसदा ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणित्याजंत्याजंचभूरिशः ॥ कर्मपाशनिबद्धःसन्ननुसंचरतीश्वरः ४१५ यद्यप्ययंपुमान्पूर्णो नचायातिनगच्छति ॥ नकर्तानंचभोक्तावाविक्रियामात्रवर्जितः ४१६ अंतःकरणतादात्म्यंसंप्राप्यात्मातथापिहि ॥ कर्माणितत्फलैःमार्थंप्राप्नोत्यात्माऽविवोद्यतः ४१७ उष्णेपयसितत्रत्ययथोष्णंजायतेनभः ॥ अनुष्णंवस्तुतस्तद्वदात्मायंपरमेश्वरः ४१८ भूत्वाधियासमानःसकर्माणिचफलानिच ॥ प्राप्नोतियतएतस्याध्यायंत्याध्यायतीवसः ॥ चलंत्यांचलतीवेशःकामिन्यांकामुकोयथा ४१९ ससमानोधियादेवःस्वप्नोभूत्वास्वयंप्रभः ॥ पश्यन्नानाविधंस्वप्नमिद्रजालंस्वनिर्मितम् ४२० इमंजागरणावस्थंलोकंस्थूलशरीरकम् ॥ विषयेन्द्रियसंयुक्तंमृत्युरूपमनेकधा ४२१

निचात्माप्राप्नोतितत्संबंधंलभतेइतियावत् ४१७ औषाधिकवर्माध्यासं दृष्टान्तेनस्फुटयति उष्णइति । यथावस्तुतउष्णत्वानर्हमप्याकाशमुष्णजलावच्छिन्नंतदंतिकोर्ध्वदेशावच्छिन्नंचोष्णमिवभातितद्वदयमात्मावस्तुतःपरमेश्वरोपविद्याप्रभावेणबुद्ध्यासमानस्तादात्म्याध्यासमापन्नःसन्नकर्तृत्वंभोक्तृत्वंचाप्नोति । तथाचानुभूयतेइत्याह यतइत्यादिना । यतएतस्यांबुद्धौध्यानव्यापारं कुर्वत्यांतद्रासकआत्माध्यायनिवभासतेतथाबुद्ध्याधारप्राणचलनेनबुद्धौचलंत्यांतद्रासकआत्माचलन्निवभासतेयथाकामिन्यनुसारीकामुकइतिद्वयोरर्थः ४१८ । ४१९ अयंबुद्धितादात्म्याध्यासोयदास्थूलदेहाध्यासंरचयितदासुतरामनर्थकइतिदर्शयितुंइत्यतिरेकंतावदाह ससमानइतित्रिभिः । सधियासाभ्यमापन्नोदेवःस्वप्नोभूत्वातेजससंज्ञोभूत्वास्वप्नपंचपश्यन्समंलोकांजगदवस्थाशालिनंस्थूलशरीरप्रधानंखलादनायासादेवातिक्रामतिउलंघते यथायमहाराजःसुखान्महानंदोतरेत अत्रनोस्थानीयास्वप्नामिनीबुद्धिरिवबोध्या । कीदृशमिमंलोकं प्रहातिप्रहरुषेधिपयेंद्रियादिविमुक्तः । पुनःपुनः अनेनजापमत्तं गुरुवारविद्याकामकर्ममिमांसायाचमंकार्यमितिवाच्यत तथासमंभूत्वा नानार्थं संकुलं चेतिसंयामार्थः ४२० । ४२१

४२२ अथयदास्थूलशरीराभिमानस्तदादुःखातिशयइत्यन्वयदर्शयति स्वप्नेतिचतुभिः । यःस्वप्नदृष्टयसंवायंपमानस्वाप्नस्यस्वप्नेअपद्रव्यरूपेणःसमानांशोपद्रव्यमात्रंकांशंतेति

४२२ अथयदास्थूलशरीराभिमानस्तदादुःखातिशयइत्यन्वयदर्शयति स्वप्नेतिचतुर्भिः । यःस्वप्नद्रष्टासएवायंपुमान्स्वाप्नस्यस्वप्नभोगप्रदस्यकर्मणःस्वप्नाजाम्रदोगप्रदपुण्यपातकान्प्राविशितःसन्
प्रातुरुदराजायमानइवयदास्मिन्स्थूलदेहेअभिमानं करोति तदाश्रुतौपाप्मपदोक्तेविधिवैर्दुःखैःसंसृज्यतइतिद्वयोरन्वयः ४२३ । ४२४ ननुकानिदुःखानिस्थूलदेहाभिमानेइतिचेत्प्रसिद्धत्वा
अतानिवर्णनीयानीत्याह अत्रेति । स्वप्नात्समागतस्यास्यपुंसोयज्जागरणेदुःखंतत्किंवर्णनीयमपितुनवर्णनीयंप्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यन्वयः ४२५ उक्तमेवंस्फुटयति यावदिति स्फुटम्
४२६ यथास्वप्नंगच्छन्देहाभिमानजंदुःखंनप्राप्नोति तथामरणादिकालेपीत्याह सउक्रामन्निति । उक्रामन्लोकांतरंगच्छन् इतःप्रत्यक्षत्वात् दुःखकारणानिदुःखानिचपाप्मपदोदितानिक्षणेनज
हाति ४२७ एतत्सदृष्टांतप्रयंचयति सोपद्रवइतिचतुर्भिः ४२८ । ४२९ सोपद्रवादिति । धीधनोबुद्धिमान् ४३० । ४३१ एवमष्टमकंडिकातात्पर्याथौदशितोऽथनवमकंडिकार्थ
स सतिहोवैदर्शयंस्तत्रानंदांश्चपश्यतीत्यंतभागस्यननुयदुक्तं परलोकंगच्छन्नेतदेहाभिमानजंदुःखंनप्राप्नोतीति तदनुपपन्नं परलोकस्यैवाभावादिति शंकावारकस्यार्थमाह ग्राहं ग्राहमिति पञ्चदशभिः । अ

जलबुद्बुदवच्छश्वन्नश्वरंदुःखकारणम् ॥ व्याध्यादिभिःसमाविष्टमतिक्रामत्ययंसुखात् ॥ महाराजोयथानावामाहागाधजलानंदीम् ४२२ स्वप्नद्रष्टासएवायंपु
मान्स्वाप्नस्यसंक्षयात् ॥ कर्मणःस्थूलदेहेस्मिन्जायमानोयथोदरात् ४२३ अहंमानं करोत्यात्मापुण्यपातकबोधितः ॥ पाप्मभिर्विविधैर्दुःखैर्देहीसंसृज्यतेतदा
४२४ अत्रजागरणेदुःखंवर्णनीयंकिमस्तिहि ॥ स्वप्नात्समागतस्यास्यपुंसःप्रत्यक्षदर्शनात् ४२५ यावत्स्थूलस्यदेहस्यनाभिमानंजहात्ययम् ॥ तावदुःखा
न्यनंतानिप्राप्नोत्यात्मापरःपुमान् ४२६ सउक्रामन्नितोदेहात्स्वप्नादौमरणेथवा ॥ पाप्मनोभूरिशोदुःखकारणानिवहून्यपि ॥ सदुःखानिपुमानेषविजहातिक्षणे
नहि ४२७ सोपद्रवेयथादेशेमोहात्तत्रवसन्पुमान् ॥ सकारणानिदुःखानिप्राप्नोत्यनिशमेवसः ४२८ एवंदेहेवसन्नेपपरमात्माविमोहितः ॥ नानादुःखमवाप्नोति
बहुहेतुसमुत्थितम् ४२९ सोपद्रवाद्यथादेशाद्गच्छन्नन्यत्रधीधनः ॥ दुःखंतद्देशजंनैवप्राप्नोत्यन्यत्रसंस्थितः ४३० एवंदेहादितोदेवोनिर्गच्छन्देहसंभवम् ॥
नकदाचिदवाप्नोतिबहुदुःखंसंकारणम् ॥ ४३१ ग्राहंग्राहंशरीराणित्यजतो नित्यमेवहि ॥ त्याजंत्याजंतथैवास्यगृह्णानस्यात्मरूपिणः ॥ अयंलोकःपरश्चैवस्थान
द्वयमुदाहृतम् ४३२ लोकयोरुभयोःसंधौजातंस्वप्नंमहाधियः ॥ स्थानंतृतीयमिच्छंतिराजंस्तस्यैवसर्वदा ४३३ नायंलोकोभवेत्स्वप्नःशुक्रशोणितसंभवे ॥
नाहंमानःशरीरेस्ति यतोमृतसमंवपुः ॥ स्वप्नेभूमौनिपतितंदेहीजानातिनैवतत् ४३४

स्यपुंसोवस्तुतोब्रह्मात्मरूपिणःअविद्ययातुपुण्येष्टकवेष्टितस्यपुनःपुनःशरीराणिगृह्णतस्यजतश्चानुगतेदेवस्थानेविहारभूमीइवभवतः । केतेइत्यतआह अयंप्रत्यक्षोलोकःस्थूलशरीरादिकस्तथापरलो
कोयत्रशरीरेतिष्ठतितद्विन्नशरीरादिकइतिषावत् ४३२ ननुपरलोकेकिंमानमितिचेत्स्वाप्नप्रत्यक्षतावद्वधारयेतिदर्शयितुंस्वप्नस्यसाध्यत्वमाह लोकयोरिति । केचित्स्वप्नभोगभूमित्वेनतृतीयं
स्थानमिच्छंति महाधियस्तुसंधौजातंत्वेनस्वप्नसंसाध्यमेवाहुः तथाचग्रामद्वयसंघेयथानग्रामान्तरत्वंतथानस्वप्नस्यस्थानान्तरत्वमितिभावः ४३३ तर्हि लोकपरलोकयोरन्यतरत्रांतर्भावएववर्णनीयः
किमिति साध्यत्वमुच्यतइत्याशंकावारणायान्यतरत्रांतर्भावसंभवमाह नायमितिद्वयां । स्वप्नएतल्लोकात्मकएवभवति एतच्छरीरेअभिमानाभावात् तत्रहेतुर्यतइत्यादिनोक्तः यतःस्वप्ने
वर्तमानोदेहीमृतदेहवद्भूमौपतितंदेहंजानातीत्यन्वयः ४३४

नापिपरलोक एवांतर्भाव इत्याह लोक इति । परलोकं मात्मात्मक एव न यतो देही स्थूलदेहं सर्वथा न स्पृक्ष्यन्तु सर्वथा स्थूलदेहत्यागकर्त्तान् भवति येन तद्देहितस्य स्थूलदेहस्य द्रोहे पीडने दुःखी भवति निःश्वसंश्च भवति तथा च एतत्स्थूलदेहाभिमानात् यंतपरित्याग एहि कपीडांश्चांसां भावाभ्यां मनुमितः परलोकं धर्मस्तदभावः परलोकं भेदे हेतुरेव पूर्वत्रापि बोध्यमिति न वैयधिकरण्यं शंकेति भावः ४३५ फलितमाह शरीरस्येति । ततः शरीरस्यापरित्यागादितल्लोकक्षणादहं मानपरित्यागात्परलोकक्षणाच्च स्वप्नः सांध्य एव भवेदिति ४३६ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति अदर्शनादिति । यथोद्भूनामदर्शनादिव सलक्षणात्तथानिर्मलैर्गगनेपि सवितुर्मंडलादर्शनरूपाद्वात्रिलक्षणात्सायंकालः अहोरात्रयोः संधिरेव स्मृतः न केवलमहर्नवाक्रेवलरात्रिरिति ४३७ तत्रेति । तत्र संघौजातः । स्फुटमन्यत् ४३८ एवं सांध्यत्वं स्वप्नस्योपपाद्यतत्फलं परलोकप्रत्यक्षमवतारयति तस्मिन्निति । तस्मिन् स्वप्नसंज्ञे सांध्ये स्थाने स्थितः सत्त्वात्मा उभयोरेतल्लोकपरलोकात्मकयोर्मध्ये स्थितं पदार्थं जातं द्वयमतीतमनागतं च पश्यतीति ४३९ तत्रातीतस्यैहिकामुष्मिकार्थं जातस्य स्वाप्नप्रत्यक्षविषयतां दर्शयति अस्मिन्निति । अस्मिन् चर्तमाने देहे देहांतरे चातीते यदनुभूतं स्यात्संभवेत्तत्स्वप्नप्रायो वलोकयतीति ४४० अनागतेतद्दर्शयति अपिभावीति । कदाचन मरणसन्निधौ ४४१ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति देहल्यामिति । यथा कश्चिद्देहल्यामुपविष्टः सन् गृहमंगणं च पश्येत् तथोर्गृहाङ्गणयोः संघौ स्थितत्वात् ४४२

लोकः परोपि न स्वप्नः स्थूलदेहं न सर्वथा ॥ त्यक्तान्येन तद्द्रोहे दुःखी भवति निःश्वसन् ४३५ शरीरस्यापरित्यागादहं मानविवर्जनात् ॥ लोकयोरुभयोः संघौ जातः स्वप्नस्ततो भवेत् ४३६ अदर्शनाद्यथोद्भूनां सवितुर्मंडलस्य च ॥ निर्मलैर्गगने संधिरन्होरात्रेश्च स्मृतः ४३७ तत्र जातः पदार्थो यः स सांध्यः कीर्त्यते यथा ॥ तथा स्वप्नोपि सांध्यः स्यात्संधिजत्वेन हेतुना ४३८ तस्मिन् स्थाने स्थितां सांध्ये स्थानयोरुभयोरपि ॥ मध्ये स्थितं सदैवात्मा पश्यति द्वयमेव तत् ४३९ अस्मिन् देहे मुना यत्स्यादनुभूतं शरीरिणा ॥ विलोकयति तत्स्वप्ने यच्च देहांतरेपि वा ४४० अपि भाविं शरीरे यदनुभाव्यं भविष्यति ॥ विलोकयेत्तदप्यत्र स्वप्ने काश्चित्कदाचन ४४१ देहल्यामुपविष्टः स न्यथा कश्चिद्गृहाङ्गणे ॥ विलोकयेत्तयोः संघौ स्थितत्वेनैव हेतुना ४४२ इमं लोकं परं चैव विलोकयति संधिगः ॥ आत्मा च सर्वजंतूनां मम तोपि च भूपते ४४३ यादृशं वपुरेतस्य भविष्यत्यत्र देहिनः ॥ स्थूलस्य वपुषस्त्यागेशु भंवाऽशुभमेव वा ४४४ संगृह्य स्वप्नं गंसोयं तच्छरीरं सदा पुमान् ॥ शुभेन सुखमाप्नोति दुःखं तद्वत्परेण च ४४५ पुण्यकारी सुखान्येयाद्दुःखान्येवं च पातकी ॥ एवं लोकद्वयं पश्येदात्मा यं परमेश्वरः ४४६ स यदा वपुषः स्थूलादयं लोक इतीरितात् ॥ स्वाप्नं संध्याभिधं स्थानं पश्यं लोकद्वयं व्रजेत् ४४७

दाष्टीतिके योजयति इममिति । स्पष्टम् ४४३ यथाऽऽक्रम इत्यादिभागस्यार्थं यादृशेनाऽऽक्रमेण आलंबनेन धर्मादिरूपेण शरीरादिहेतुना सहितो लोकद्वये फलं भुंक्ते तादृशः सन्नेव स्वप्ने पापफलान्निदुःखानि पुण्यफलानि सुखानि च पश्यतीत्याकारं दर्शयति यादृशमिति त्रिभिः । अस्य जंतोः स्थूलदेहत्यागानंतरं यादृशं वपुर्भविष्यति तत्तादृशमेव स्वप्नं गंशरीरं परिगृह्य शुभेन पुण्येन परेण पापेन च सुखं दुःखं गमयति न स्यात्मानो विविक्तरूपं यावन्नैष्यते तावन्नमोक्षादिसंभाव्यत इति चेत्स्वप्ने तावत्स्वयंप्रकाशतायात्परिचिनुहीति प्रदर्शकस्य सयत्नेयादेरर्थमाह स यदेत्यादिना । स आत्मा यदा स्थूलादिहात्तं विहाय स्वप्नस्थानं लोकद्वयं दर्शनाय व्रजेत् तदा स्थूलदेहसंघं विनो विषया निर्दिष्टाणि च विषयं द्विषया सनाः श्रुतीमात्रा पदोक्तास्तोसां शारकं मनश्च तदा दैव्यं गच्छति यथा राजा गच्छन्ननुचरांस्तदन पतितवत् । कीदृशं तल्लोकान् अयं लोक इति । अयमात्मा तेषां भूतानां लोकद्वयादिवार्क्येन तृतीयाध्यायवत् ४४३ तत्राह मम तोपि च भूपते ४४४ तत्राह स यदा वपुषः स्थूलादयं लोक इतीरितात् ४४५ तत्राह पुण्यकारी सुखान्येयाद्दुःखान्येवं च पातकी ४४६ तत्राह एवं लोकद्वयं पश्येदात्मा यं परमेश्वरः ४४७ तत्राह स यदा वपुषः स्थूलादयं लोक इतीरितात् ४४८

यथाचेतनोक्तं अयंलोक इति । अयमात्मात्वेनानुभूतानांलोक इत्यादिवाक्येनलुब्धोपायाचर्यमागमतेनसर्वेभ्योपतयोक्तं एतेनसर्ववश्यदेवकीनयतिआत्मपरीत्यैकतयातयात्मानमिति ४४७
 ४४८ क्रीडासिति । यथासिकतायांक्रीडासंबालः क्रीडासाधनसिकतामयनिर्माणनिहत्यभंकाचक्रीडतितथायमात्मास्वप्रेविपयाणांनिर्माणमनुभूतानांभेद्यचकुर्वन्क्रीडतीतिद्वयोःसंबंधः ४४९
 ४५० अस्पृचनानापदार्थविषयीकरणमेवक्रीडनमित्याह स्वप्रकाशेति ४५१ स्वयंदासास्तपस्विनश्च्युत्रप्रयोगेयथास्वेतरदासाभावोबोधयतेतथास्वयंज्योतिःपदेनात्मेतरप्रकाशाभावोबोधय-
 तिवर्णयन्नाह स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशमात्मभूतस्वरूपभूतंविज्ञानंयस्येतादृशमात्मानंविहायाप्यज्योतिर्नास्तीत्यर्थः ४५२ ननुमनोज्योतिर्भवत्वितिचेन्नतरस्यपरिणामित्वेनजडत्वादितिदृष्टं
 तेनाह बालकस्येति । यथाबालकस्यक्रीडासाधनानामाद्रुमृद्विकाराणांकारणमुपादानंमृद्रूपजडप्रसिद्धंतथास्वप्रभावकारणमनोपिजडमित्यर्थः ४५३ जडत्वाच्चभास्यत्वमेवमनसोनभास-
 कत्वमितितंदृष्टान्तमनुसृत्येवदर्शयति बालकेनेति । यथाबालकेनविविधानानाकारपरिणतापुरःस्थिताचमृत्तिकादृश्याज्ञानविषयतांनेपातथात्मनास्वप्रगमनइति ४५४ अस्तुतर्ह्यविद्याज्योति-
 रित्यपिनवाच्यंतस्याआवरकत्वेनदृश्यत्वेनचजडत्वस्यस्पृष्टत्वादित्याह अविद्येति । स्पष्टम् ४५५ लोकेप्रकाशकत्वाभिमतानांभिद्रियादीनामभावोपिस्वप्नेनिविवादइत्याह इंद्रियाणीति ।

तदास्थूलस्यदेहस्यविषयानिद्रियैःसह ॥ आदायसर्वतोगच्छेन्महाराजोयथाजनान् ४४८ क्रीडन्निहत्यथाबालःक्रीडायाःसाधनंबहु ॥ क्रीडत्यविरतंसर्वंनिर्माय-
 चनिहत्यच ४४९ यथास्वप्रगतोदेवोनिर्मायचनिहत्यच ॥ स्वप्रकाशात्मविज्ञानात्स्वप्नात्पश्यत्यनेकशः ४५० स्वप्रकाशात्मविज्ञानात्पश्यन्स्वप्नानयंपुमान् ॥
 क्रीडत्यविरतंदेवोह्यात्मज्योतिर्यईरितः ४५१ स्वप्रकाशात्मविज्ञानमात्मानंपरिहायन ॥ विद्यतेज्योतिरन्यद्यत्स्वयंज्योतिस्ततःपुमान् ४५२ बालकस्ययथैव
 स्यात्क्रीडासाधनकारणम् ॥ स्वप्नद्रष्टुस्तथैवस्यान्मनःस्वप्नस्यकारणम् ४५३ बालकेनयथादृश्याविधिमृत्पुरःस्थिता ॥ स्वप्रकाशात्मनातद्वदृश्यंस्वप्नैःस-
 ममनः ४५४ अविद्यानभवेत्कापिकस्यचिद्विप्रकाशिका ॥ मनश्चघटवदृश्यंनित्यंस्वप्नदृशायतः ४५५ इंद्रियाणिनसंत्यजस्वप्नेजागरणेयथा ॥ रविसोमाग्नि-
 वाचोपितेजोरूपाश्चकेपिन ४५६ अगमन्मेमनोन्यत्रेत्यादिनागम्यतेमनः ॥ सर्वजागरणेयेनतेनदृश्यमिदंस्मृतम् ४५७ चेतनत्वंनचास्यास्तित्वादिनःकस्य
 चिन्मते ॥ यस्याप्यस्तिसवक्तव्यःकिमात्मेतदुशापरम् ४५८ अनात्मत्वेकुतोतस्यात्सर्वमेतद्विचेतनम् ॥ भूतानांभौतिकानांचमनसोवापिबोधने ॥ सतिकिं
 मनसाकार्यंचेतनेनसमेनतैः ४५९ प्रमाणंसर्वंचैतन्येनास्मदादेस्तुकिंचन ॥ आगमोनुवदत्येतत्सर्वात्मात्मेत्ययंनहि ४६०

भावाइतिशेषः ४५६ मनसोदृश्यत्वेनुभवमपिसंवादयति अगमविति । त्वदुक्तार्थंविहायमेमनोन्यत्रगतमिह्याद्याकारेणानुभवेनलोकैर्मनोयतोगम्यतेविषयीक्रियतेतेनमनसोदृश्यत्वेनविवाद-
 इत्यर्थः ४५७ मनसोजडत्वमेवप्रपंचयति चेतनत्वमित्यादिना । अस्यामनसश्चेतनत्वंकस्याप्यस्तिकस्यवादिनोमतेनास्ति अथयस्यबौद्धस्यमतेचेतनत्वंमनसोस्तिसवादीएवंवक्तव्यःप्रष्टव्यः
 एवंकथं किमेतन्मनआत्मारूपमुतापरमनात्मारूपमिति ४५८ अंत्येदोपंपंचयति अनात्मत्वइतिद्वारिंशतिश्लोकैः । यद्यनात्मत्वेपिमनसश्चेतन्यस्वीक्रियतेतदानात्मत्वाविशेषादितत्सर्वजजडांतंचेतनं
 स्यात् अत्रेष्टापत्तिमनोवैयर्थ्यापादानेनवारयति भूतानामिति । यदाभूतादीनामनात्मनांसर्वेबांधनंचेतन्यस्वीक्रियतेतदामनसोवैयर्थ्येदीपांतरवत् केनाप्यनपेक्षितत्वादित्यर्थः ४५९
 नवागमोक्तत्वात्सर्वत्रचैतन्यमस्यामदृष्टइतिचेत्किमागमोनुवादरूपःसन्सर्वंचैतन्यमाहकिंवाविधिरूपइतिविकल्पतत्रनाशइत्याह प्रमाणमिति । आगमोवेदःसर्वमात्मेवैत्याद्याकारकएतत्सर्वंचैत-
 न्यंनानुवदति हियतःसर्वंचैतन्येऽस्मदादिसंबन्धिप्रत्यक्षादिकंप्रमाणानास्तिपत्तिद्वयमागमोनुवदेदिति ४६०

नद्वितीयस्तस्यागमस्यफलवदनधिगतावाधितविधेयातरलाभेनतद्विपरितेजडस्यचेतनत्वेतात्पर्याभावात् प्रत्युतबाधासामानाधिकरण्येनजडस्यबाधनादित्याशयेनाह सर्वतामिति । सउक्ताका
रआगमःसर्वतादित्रयंविदधाति सर्वत्वभ्रमापनोदायरज्जुत्वमिवद्वैतभ्रमापनोदायअज्ञातबोधयतीत्यर्थः तर्ह्येनेकविधानेवाक्यभेदइतिचेन्न । पदार्थशोधनद्वाराजायमानमहावाक्यार्थज्ञानक्रमा
नुसारित्वेनेष्टत्वादित्याशयेनाह अन्याहीत्यादि । इदंजगत्सर्वमद्वितीयात्मकब्रह्मरूपमित्येवंविधावचनस्यन्यक्तिःस्वरूपमितियावत् सात्त्विकत्वेनेष्टैव यतोऽनयातत्पदार्थशोधनंक्रियतेइतिभावः ।
तथातत्पदार्थेचिद्रूपताविधायिकाएतत्सचराचरचेतनमित्याकारावचनन्यक्तिरपिपृथगिष्टा तथात्मास्तीत्याकारावचनन्यक्तिस्त्वेवपदार्थस्यसर्वांशतरताबोधनद्वाराशोधिकापिपृथगिष्टा परइतिप
दमुत्तरश्लोकादपकृष्यते । तथाचपरस्तत्पदार्थःसआत्मेवेत्याकाराचतुर्थीवचनन्यक्तिरपिष्टैवमहावाक्यरूपत्वादितिद्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ यदिचोक्तविधयावेदांतवाक्यानांब्रह्मात्मपरत्वमन
भ्युपगम्योक्तवाक्यस्यचिज्जडयोस्तादात्म्यलक्षणसंसर्गपरत्वमिष्यतेतद्बलाच्चजडस्यचेतनत्वमापाद्यतेतदाचितोजडत्वमपिस्याद्विधीयमानजडतादात्म्यानुयोगित्वादित्याह परइति । प्रथमपदंप्रवी
न्ययित्वेनव्याख्यातं यदिआत्मैवेदंसर्वमित्यादिवाक्यार्थत्वेनाभिमतंचेतनतादात्म्यहेतुत्वेनावलंब्यसर्वजडचेतनमित्युच्यतेतदाअचेतनतादात्म्यादात्माअचेतनइतिकिंनोच्यते यतस्तेमतेविधानंवि
धीर्यमानतादात्म्यानुयोगित्वमुभयोश्चिज्जडयोस्तुल्यंविनिगमनाहीनं तथाचचेतनेजडस्यचेतनत्वोपपादनेकिमाधिक्यंकानुकूलायुक्तिर्यतस्तदेवांगीक्रियतइत्यर्थः ४६३ किंचजडस्यचेतन्यनवे

सर्वतामात्मतांतद्रोधंचविदधातिसः ॥ अन्याहियचनव्यक्तिर्जगत्सर्वभवेदिदम् ४६१ अन्याचसर्वमेतत्स्याच्चेतनंसंचराचरम् ॥ आत्मेतिचपरैवस्यादन्यास्या
च्चेतनोहिसः ४६२ परश्चेतनतादात्म्यात्सर्वचेतद्विचेतनम् ॥ अप्यचेतनतादात्म्यादात्मातेऽच्चेतनोहिकिम् ॥ विधानमुभयोस्तुल्यमाधिक्यं किंतुचेतने
४६३ अपिदृष्टविरोधेनक्वचिद्वाक्यस्यमानता ॥ माभूदूपेनतादात्म्यंस्थितस्यप्रभौभृतः ॥ माचाभूद्यजमानस्यप्रस्तरेणभृतात्मना ४६४ अपिवाक्येनय
त्किंचिद्वैदिकेनविधीयते ॥ पुरुषार्थायतत्सर्वमितिवैदिकसंस्थितिः ६५ आत्मनोचेतनत्वेवाच्चेतन्येऽनात्मनोपिवा ॥ पुरुषार्थो नकोप्यस्तिविदधातिकथंहितम् ॥
पुरुषार्थविहीनंयत्प्रमाणंवेदईश्वरः ६६ वेदशब्दोपिनैवात्रक्वचिद्भूयादनर्थकम् ॥ पुरुषार्थविहीनंयत्तदनर्थकमीरितम् ॥ पुमर्थवेदयेद्यस्मात्तस्माद्वेदोयमीरितः ४६७

दप्रमेयमबाधितत्वादितात्पर्यप्रयोजकाभावादितिवक्तुमबाधितत्वस्य तात्पर्यव्यापकतां तावदाह अपि ह्येति । अपि च ह्येनानुभवेन विरोधे विरुद्धे कचिदप्यर्थे वेदवाक्यस्य मानता तत्परतानांगीकर्तव्या इति शेषः । अंगीकारेऽनिष्टं दर्शयति माभूदिति । तथांगीकारे हि आदित्यो यूप इति वाक्यबलेनाकाशस्थितस्य प्रभाभूतः आदित्यस्य यूपेनाप्रकाशमयेन तादात्म्यं जगदंधकारापादकं प्रसज्येत । तथा यजमानः प्रस्तर इति वाक्यबलेन यजमानस्य प्रस्तरं रण्डभृष्टिमयेन भृतात्मानाजडरूपेण तादात्म्यं स्यात् । तथा च सूक्तवाक्येन प्रस्तरं प्रस्तरं प्रहरतीति विहितसूक्तवाक्याख्यमंत्रकरणकहोमकाले यजमानस्याग्नौ प्रक्षेपे सर्वक्रियालोपप्रसक्तिस्तदुभयमाभूदिति ४६४ अयं फलत्वस्य तात्पर्यलिङ्गस्य व्यतिरेकमुक्तार्थे दर्शयति अपि वाक्येनेति । वैदिकेन वाक्येन यत्किंचिद्विधीयते अज्ञातं बोध्यते तत्सर्वं पुरुषार्थप्रयोजकमेव विधीयत इति वेदविदां सिद्धांत इत्यर्थः ४६५ त्वदभिमतोऽर्थस्तु न तथेत्याह आत्मन इति । आत्मनो जडत्वे जडस्य चेतनत्वे वाज्ञातेन किंचित्फलमतस्तज्जडस्य चेतन्यं पुरुषार्थविहीनं वेदश्चरात्मकः कथं विदधीत यतः प्रमाणं भवति विफलबोधनेन त्वमाणां प्रसिद्धमिति भावः ४६६ अन्वर्थनामा वेदः स्वस्य वेदत्वसंरक्षणाय अपि न पुरुषार्थरूपमर्थप्रतिपादयितुं तत्परो भवतीत्याह वेदेति । वेद इत्याकारकः शब्दो वाचकोऽप्यस्यान्नाप्यस्य प्रमाणराजः अत्र प्रमाणव्यापारे प्रवृत्तः सन् किंचिदनर्थकमपि युयात्प्रकाशयेत् यथा च क्षुरिष्टदर्शनायोऽमीलितमनिष्टमपि प्रकाशयति तद्वदिति नैव वाच्यमिति प्रथमादौर्थः । द्वितीयादौ नानर्थकस्वरूपमुक्तं । प्रथमादौ त्वप्रतिज्ञायां हेतुतया वेदपदव्युत्पत्तिविरोधं दर्शयस्तदनुत्पत्तिमाह पुमर्थमिति ४६७

सुखरादीनां विषयप्रकाशनप्रयुक्ततात्पर्यनियामकं वेदस्य तुषकमाविष्यद्विचलितमर्थतन्त्रियामकमिति विशेषमभिप्रेत्य तत्र फलस्य नियामकतां न्यायेन साधयति । ज्ञानेति चतुर्भिः । विद्वेदशब्दस्य चोवि
दधातुर्ज्ञानकर्माज्ञानं कर्मवाच्यं यस्य स तथा ज्ञानार्थक इति यावत् एष वेदस्तत्र विदधात्वर्थे ज्ञानप्रयोजको वेदमतीति न्युत्पत्त्या ज्ञाने प्रेरकत्वेन निर्दिष्टः प्रेरकत्वं तु मुख्यं तत्रैव लोके प्रसिद्धं यत्र प्रयोज्यस्य क्रिया
यामपेक्षारागो भवति यथा क्षुधितस्य भोजनप्रवर्तके अपरः प्रयोज्यापेक्षामंतरेण प्रवर्तकस्तु जघन्योगीणः प्रयोजकः स्यात् यथा मारीपदेन मारयतीति न्युत्पत्त्या पुंसो लये मरणे प्रयोजकतया निर्दिष्टोऽपि मृत्युर्गो
ण एव प्रयोजक इष्यते पुंसां मरणे अपेक्षाभावादित्यर्थः ४६८ कुत्रतर्हि प्रयोज्यस्य पुंसो राग इति चेत् फले तत्साधने वा इत्याह अपेक्षेति । पुंसोपेक्षा च तत्रैव भवति योऽर्थः पुरुषार्थरूपः स्यात् पु
रुषार्थत्वमपि मुख्यं सुखे एव तत्साधने तु गौणमित्यर्थः ४६९ उक्तस्य पुमर्थत्वस्य प्रकृतेरप्यतिरेकमाह आत्मन इति । आत्मनो यदचेतनत्वं यच्च परस्यानात्मनश्चेतनत्वमप्रमेयं प्रमातुमर्हं प्रमातुमिष्टमिति यावत् एता
कस्यचित्सुखविशेषस्य साधनरूपं वा कचिदपि देशे काले वा न भवतीति ४७० फलितमाह अप्रमेयमिति । अतोऽपुरुषार्थरूपत्वा दनात्मगतं चेतनत्वमप्रमेयं प्रमातुमर्हं प्रमातुमिष्टमिति यावत् एता
दृशं न भवति एतादृशे च विफलार्थज्ञाने वेदः कथं प्रयोजकः प्रवर्तकः स्यादपि तु न स्यात् यतः पितृवाक्यवत् प्रमाणं भवति तादृशार्थं प्रतिपादने हि प्रामाण्यं भज्येतेत्यर्थः ४७१ किं तर्हि वेदप्रमेयमिति

ज्ञानकर्माविदिः प्रोक्तो ज्ञाने चैव प्रयोजकः ॥ प्रयोजको भवेत् लोके प्रयोज्यापेक्षयैव हि ॥ मुख्योपरो जघन्यः स्यान्मारी पुंसो लये यथा ४६८ अपेक्षा च भवेत् पुंसः पुरुषार्थे
परत्र न ॥ मुख्यः सुखं पुमर्थः स्याद्गौणं तस्यापि साधनम् ४६९ आत्मनोऽचेतनत्वं वा चैतन्यं च परस्य वा ॥ न सुखं नापि तस्य स्यात्साधनं कस्यचित्क्वचित् ४७०
अप्रमेयमतस्तस्मिन् कथं स्याद्विप्रयोजकः ॥ प्रमाणं हि भवेद्देदः पितुर्वचनसंमितः ४७१ स्वप्रकाशमतः स्वात्मरूपं सिद्धं ततो द्रव्यम् ॥ कुतर्कमतिभिः पुंभिः प्रपंच
द्वयदृष्टिभिः ॥ न शक्यं स्वात्मना गंतुमपि जन्मशतेन तैः ४७२ तेषां यथा प्रपंचस्य बिलयो बुद्धिमात्रजेत् ॥ तदर्थमिदमाहैषा श्रुतिर्मातेव नो हिता ४७३ इदं सर्वं भवे
दात्मा यो यं वो हृदये स्थितः ॥ सर्पधारादिकं द्वैतं रज्जुरेव यथा द्वया ४७४ अनुमानं च चैतन्ये जगतो नास्ति किंचन ॥ प्रत्युतास्ति भुजा ह्येतत्प्रत्यक्षं परिपालनम्
४७५ प्रत्यक्षस्य तु नैवास्ति ह्याशास्मास्वत्र कर्हिचित् ॥ प्रत्यक्षमस्मदादेर्न चैतन्ये जगतोस्ति हि ४७६

चेशतमत्त्वमेवानधिगता बाधितत्वे सति फलत्वादित्याह स्वप्रकाशमिति । अत आत्मेतरस्याप्रतिपाद्यत्वात्ततो वेदात्प्रमाणराजात्स्वप्रकाशमद्र्यं चात्मनोरूपं सिद्धमिति अद्र्यत्वेनानंदरूपता
यो भूमेति श्रुतिसिद्धा सूचिता । तस्य प्रमणांतरागोचरत्वेनापूर्वतामबाधिततां चाह कुतर्कत्वादिना । कीदृशमुक्तमात्मरूपं प्रपंचात्मकं द्वैतं त्रयं यद्विः कुतर्कमलिनमतिभिश्चैतैर्लौकिकैः पुंभिः
स्वात्मना स्वयमेव जन्मशतेनापि गंतुं विज्ञातुं शक्यमिति यदिवेदेतरप्रमाणगम्यं स्यात्तदा तार्किकादयो पितृजानीयुरितियावत् ४७२ यदि जडस्य चेतनत्वं वेदप्रतिपाद्यं तर्ह्येवेदं सर्वं मित्यादि
वाक्यानां कोऽर्थ इति चेद्देतत्वाधेन द्वैतबुद्धयवतारणमेवेत्याह तेषामिति द्वाभ्यां । तेषां जिज्ञासूनां बुद्धिप्रपंचविलयो यथा आरोहेतु तदर्थं मातेव हितकारिणी श्रुतिरिदमाह इदं किं इदं सर्वं दृश्यं पुष्पा कंददप
स्थित आत्मेव भवति दृश्यं तु नास्त्येव यथारज्जौ दृष्टं सर्पजलधारा मालादिरूपं द्वैतं रज्जुमात्रमित्युपदेश इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ ननु वेदप्रतिपाद्यत्वाभावेऽपि जडस्य चैतन्यमनुमानेन साधयिष्यत इ
ति चेन्नेत्याह अनुमानमिति । जगतश्चेतन्यसाधकमनुमानं किंचिदपि नास्ति लिगादिसामग्रीविरहादिति भावः । प्रत्युत विपरीतं जडत्वसाधकं त्वनुमानं दृश्यत्वादिलिङ्गकमस्ति निबोधं भवति हि यत
एतत्प्रत्यक्षं जाड्यावगाहिपरिपालकत्वादानुग्राहकत्वादानुमानस्य भुजा इव सहाय इति यावत् सिद्धिस्तु सिद्धाधियथा बलान्न प्रतिबंधिकेति भावः ४७५ तर्हि कस्यचित्प्रत्यक्षं जगतश्चेतन्यसाधकं भवि
ष्यतीति मंदाशंकां व्यावर्तयितुं किं जगच्चेतन्यविषयकप्रत्यक्षशालीजनोऽस्मज्जातीयः किं वास्मद्विलक्षण इति विकल्पतत्र नाद्य इत्याह प्रत्यक्षस्य त्विति । अस्मासु अस्मज्जातीयेषु जगच्चेतन्यगो-

—चरस्यप्रत्यक्षरयाशाकदाचिन्नकार्या हियतोस्मदादेर्जगतश्चेतन्यगोचरप्रत्यक्षं न दृश्यत इत्यर्थः ४७६ न द्वितीय इत्याह प्रत्यक्षमिति । जगतीयो बोधश्चेतनत्वं भित्तिर्यावत् तद्विषयकं प्रत्यक्षमस्मदादिविलक्षणे जने वर्तमानमपि नास्तीति । तत्र हेतुं नृशृंगवत्साधकमानाभावमाह कुत इति । अस्माभिरिदं कुतो गम्यं ज्ञातव्यं यतस्तत्प्रत्यक्षं ताह रूजगच्चैतन्यविषयकं तत्रास्मद्विलक्षणे जने विद्यत इति ४७७ ननु प्रमाणैरेवोक्तप्रत्यक्षसिद्धिः परंतु तानि प्रमाणानि युष्मज्जातीयेषु न संतीति शंकावारयन् सर्वकारणोपपन्नेषु मनुष्येष्वप्यसिद्धानां प्रमाणानामसत्त्वमेवाप्यथासत् मरसादीनामपि सिद्ध्यापत्तिरित्याशयेनाह यदीति । तस्मिन्नुक्तप्रत्यक्षे साधकानि प्रमाणानि यदि संति तर्हि तानि नोस्माकंगोचरे कुतो न विद्यंते अत्रार्थे विचित्रादेवस्य संगतिर्घटनेत्यर्थः ४७८ जगच्चैतन्यगोचरप्रत्यक्षं कुत्रचित्पुरुषे स्ति कुत्रचिन्नास्तीत्येवं स्वीकारे व्याघातमुपपत्तिर्हीनत्वं चाह विषय इति । यद्वस्तु चेतनत्वेन विषयो विषयतां हीनास्ति तदेव स्थानजदेशविशेषे जने रेवर्त्तमानज्ञानस्य विषयीभवतीति तथास्यैव विषय आत्मांतरे अस्मदादौ वर्त्तमानज्ञानस्य विषयीभावं न याति तदपि स्वतः स्वभाव इत्यर्थः तथाच एकस्य विषयत्वमपि विषयत्वं व्याहृतं स्वभावमात्रेण च विरुद्धरूपतान युज्यते इति भावः ४७९ मनसोऽनात्मत्वपक्षे दोषप्रपञ्चनमुपसंहरति तत इति । तत उक्तदोषकंदं बात् मनसश्चेतनत्वस्वीकारे तव वादिनो व्यसनं दुःस्थत्वरूपा विपत्त्यापातं कीदृशं व्यसनं यदि मनसश्चेतन्यं स्वीकृत्यते तर्हि सर्वे अनात्मानश्चेतनाः स्युरिति प्रतिबंदी घटकैरनात्माभिः कृतं कीदृशैरनात्मभिर्मनःसमैर्जडत्वादिभिर्धर्मैरित्यर्थः ४८० अथाद्यं मनस आत्मत्वे सति चेतनत्वपक्षं दूषयति सात्मतेति पङ्क्तिः ।

प्रत्यक्षं जगती बोधेनास्मदादिविलक्षणे ॥ कुतोस्माभिरिदं गम्यं तत्तादृक् तत्र विद्यते ४७७ यदितस्मिन् प्रमाणानि संति नो विषये कथम् ॥ विद्यंते तानि नैवात्रा विचित्रादौ वसंगतिः ४७८ विषयो नास्ति यत्तस्याद्विषयः स्थानजनेरे ॥ विषयो विषयीभावं न यात्यात्मांतरे स्वतः ४७९ ततो व्यसनमाया तं चैतन्ये मनसस्तव ॥ अनात्मभिः कृतं सर्वैः प्रतिपक्षैर्मनःसमैः ४८० सात्मता मनसश्चेत्स्याच्चेतनस्यात्रादिनः ॥ तत्किं तस्य परिच्छिन्नं सर्वगं वामनो भवेत् ॥ परिच्छेदे पुनस्तं न स्मर्यते भूतभौतिकम् ४८१ वस्तुतः कालतश्चास्य देशतोऽपि न कुत्रचित् ॥ वर्ततेऽतस्त्रिधा छेदशून्यं चेन्न मनो भवेत् ॥ स्वयं ज्योतिरयं ह्यात्मा विज्ञानानंदरूपभृत् ४८२ मनो नाम त्रिलोकेऽस्मिन् संकल्पशतकारणम् ॥ तैजसं भवत नैतदुक्तं नाम विना धुना ४८३ न हि नाभि विवादोऽपि कस्यचित् कर्हि चित्कचित् ॥ आत्मेति यं वयं ब्रूमो मन इत्याह तं भवान् ४८४ आत्मादीन्यपि नामानि न विद्यंते परात्मनि ॥ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिन् स्वप्रकाशात्मबोधने ४८५

साकिमात्मैतदुतापरमित्ययस्तादृक्लिपता आत्मता चेतनस्य मनसो यदि वादिसंमतता तदाप्येवं विचार्य एवं कथं तस्य मनसश्चेतनत्वविशिष्टात्मत्वादिनो मते किं मनः परिच्छिन्नं विभुवा आद्येतुयावादि कार्तुविभाग इति न्यायेन भेदस्य कार्यत्वव्याप्यत्वात् तेन मनसा कार्येण वृत्तेन न हि वद्भूतभौतिकं कारणं स्मर्यते भूतानि अपञ्चीकृतानि भौतिकं भुक्तान्ते पांसमाहारः तथाच जडकार्यस्य चेतनत्वमात्मत्वं व्याहृतमिति भावः ४८१ विभुत्वपक्षे त्वात्मैव त्वयानामांतरेणोक्त इत्याह वस्तुत इति त्रिभिः । अस्य वादिनो मते मनः कुत्रचिदपि वस्तुनिकाले देशे वा न वर्तते विभूनामवृत्तित्वस्य सिद्धांतित्वात् तद्विषयपरिच्छेदशून्यमिति चेत्तत्त्वं प्रतिपादितं वस्तु मनो न भवेत् किंतु स्वयं ज्योतिरादिलक्षण आत्मैव भवेदिति ४८२ मनो नामेति । यच्चास्मिन् त्रिलोकेऽप्यवयवेलोके संकल्पशतकारणं तेजसं सत्त्वमयानं मनो नाम प्रसिद्धं तदेतद्वद्वतानोक्तं स्यात् नाम विना तदीयं न मेव आत्मपरत्वेन भवतोक्तं नत्वर्थ इत्यर्थः ४८३ नास्ति तु न विवाद इत्याह न हीति स्पष्टम् ४८४ ननु विद्यत एवात्र विवादो यतो भवतां सिद्धिर्वा तद्विषयस्य प्रकाशात्मकत्वं बोधने ४८५

अध्यस्यतेति । यथात्मतत्त्वकुशलेरन्यान्यात्मादिनामान्यत्रात्मन्यध्यस्यति आरोप्यतेतथाभवान्मनइतिनामाध्यस्यतीति अयंभावः आत्मज्ञानानन्दशब्दाःशबलेरूपेव्युत्पन्नाःशुद्धेक्षणयापव
 तन्ते इतत्संक्षेपशरीरकेमपश्चितमिति । फलितमाह परिशेषादिति । प्रसक्तप्रतिषेधेऽन्यत्राप्रसंगात्परिशिष्यमाणेसंप्रत्ययइत्युक्तलक्षणात् प्रकृतेतलक्षणसमन्वयस्तु स्वप्नेज्योतिर्द्वांतदृष्ट्यायत्रम
 नसिप्रसक्तंतस्यप्रतिषेधःकृतःअन्यत्राविद्यायामावरकत्वेनप्रसिद्धायांतथाजाग्रत्प्रपंचेस्वप्नेअविद्यमानेज्योतिर्द्वाप्रसक्तिरेवनास्तीत्यतोहेतोःपरिशिष्यमाणेआत्मनिज्योतिर्द्वासंप्रत्ययइति ४८६ परि
 शेषमेवव्यनक्ति प्रतीतेरिति । आत्मनःप्रतीतिर्भासमानताभवतितद्वत्तथाआत्मनोपेक्षयाव्यतिरेकिणोभिन्नस्यप्रत्यायकस्यबोधकस्याभावोपिभवतीत्यतःपरिशेषादयमात्मास्वयंज्योतिरित्यर्थः
 ४८७ यद्यप्यद्वितीयत्वपरश्रुत्यंतरानुसारितर्केणापिस्वयंज्योतिर्द्वाप्रमनुसंधातुंशक्यंतथापिप्रकृतश्रुत्यान्वयव्यतिरेकाख्यायुक्तिःसुखबोधायादर्शितेतिनिरूपयति नज्ञानमितित्रिभिः । यथाप्राभा
 कराआत्मनोधर्मस्वप्रकाशंज्ञानंमन्यतेतथानमंतुंयुक्तं तथासतिहिभेदात्मकवस्तुपरिच्छेदादनात्मत्वव्याप्याद्धेतोरनात्मत्वमेवघटवत्ज्ञानात्मनोर्ज्ञानस्यात्मनश्चस्यात्ततोन्नयोज्ञानात्मनोर्भेदोज्ञाना
 भेदेचात्मास्वयंप्रकाशइतियद्यपितर्केणैवसिद्धयतितथाप्येवआत्मास्वप्रकालेचयेनभासकतयासत्त्वेनेतरेषांभासकत्वाभिमतानामादित्यादीनांव्यतिरेकाच्चसुखेनगम्यतेतदइत्यभिप्रायेणस्वयंज्योतिरि

अध्यस्यंतेयथान्यानिनामान्यात्मविशारदैः ॥ मनइत्येवचात्रैकमध्यस्यतितथाभवान् ॥ परिशेषात्ततोज्ञेयःस्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८६ प्रतीतेरात्मनस्तद्वदा
 त्मनोव्यतिरेकिणः ॥ प्रत्यायकस्यचाभावात्स्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८७ नज्ञानमात्मनोभिन्नस्वप्रकाशंकथंचन ॥ परिच्छेदोभवेद्भेदेपरिच्छेदादनात्मता ४८८
 ज्ञानात्मनोर्घटस्येवततोभेदोऽनयोर्नहि ॥ विभेदाभावतश्चापिस्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८९ यद्यपिस्यात्तथाप्येवह्यन्वयव्यतिरेकतः ॥ गम्यतेस्वप्रकालेत्रस्वयं
 ज्योतिस्ततोपिच ४९० सदादाहकएवाग्निःस्वयंज्योतिःपुमास्तथा ॥ अव्याकृतजगद्योनिर्नामरूपविवर्जितम् ॥ ब्रह्मयत्सर्वदेहेषुतदेवात्मास्वयंप्रभः ४९१
 यथातत्सृजतेसर्वमेतत्सदसदात्मकम् ॥ आत्मासर्वशरीरेषुस्वयंज्योतिस्तथैवसः ४९२ नहिस्वप्नेत्रविद्यंतरेथाःकनकभूषिताः ॥ अम्रंलिहध्वजास्तद्वत्पताकाःक
 तकौतुकाः ॥ मेघघोषाविचित्रैस्तैःपरिपूर्णाःपरिच्छदैः ४९३

त्युक्तइतित्रयाणामर्थः ४८८ । ४८९ । ४९० अत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिरितिश्रुतिभागस्याशयवक्ष्यमाणोपयोगायप्रकारांतरेणाह सदेति । यथालोकैदाहकःकाष्ठादिपुंजंदहन्नेवाग्निःस्वयं
 ज्योतिरितिर्व्यपदिश्यतेनतुकाष्ठांतर्गतोभस्मच्छन्नोवातथायमात्मास्वप्नेस्वयंज्योतिर्द्वाेननिर्दिष्टइत्यर्थः । दाष्टांतिकंस्फुटयति अव्याकृतेति । अव्याकृतंप्रलयकालेनभिव्यक्तनामरूपकंयज्जगतस्ययोनि
 रूपादानंसर्वस्वकारणंनिमित्तंचयद्ब्रह्मसर्वज्ञंसर्वशक्तिमत्तदेदांतेषुस्वयंज्योतिरितिप्रसिद्धंनिरपेक्षत्वात्तदेवचात्रवाक्येस्वयंज्योतिःपदेनानुद्यममातुरात्मत्वेनोच्यतेइत्यर्थः ४९१ तस्यत्रअणःप्रत्यभि
 ज्ञापकंलक्षणंकिमत्रदृष्टमितिचेज्जगज्जन्मादिकारणत्वंतटस्थलक्षणंतावदवधारयेत्याह यथेति । यथातद्ब्रह्मजगत्सृजतेतथायमपीत्यतःस्वयंज्योतिःशब्दवाच्यःसपरमात्मेवायमित्यर्थः स्वरूपल
 क्षणंतुसत्यत्वज्ञानत्वादिकंप्रसिद्धमेवेतिभावः ४९२ अथोक्ततटस्थलक्षणस्यप्रतिपादिकानंतत्रथाइत्यादिकांशमकंडिकांमुपबृंहयति नहिस्वप्नेइत्यादिसप्तदशभिः । अत्रलोकप्रसिद्धेस्वप्नेरथान
 संति । कीदृशाः स्वर्णखचिताः अम्रंलिहाआकाशस्पर्शिनोध्वजायेषांतेतथा पताकाभिःस्वरूपध्वजैःकृतचमत्काराः मेघध्वनयोविचित्रोपकरणपरिपूर्णाश्चेति । अत्रेदंबोधं श्रोतुर्जनकस्य
 राजत्वासदनुकूलतयारथादिपदार्थाअत्रनिरूप्यन्तइति ४९३

रथयुक्ता इति । रथेयुज्यते इति न्युत्पत्त्यारथयोगपदोक्ता स्तुरगा अप्यत्र न संति कीदृशाः विचित्रा गतिः कर्णिकाः कर्णभूषणानि च ये वांते तथा ' कर्णिका कर्णभूषणे ' इति विश्वः । पुनः कीदृशा वायुवेगसमवेगोत्कर्षात् पुरतो भूमिं दृष्ट्वा लज्जमाना आकाशं ये उत्पतन्ति उत्पत्य गच्छन्ति वतथा ये पूर्वोत्तरपदद्वयात् पूर्वतो निर्वापयन्त रतो वामतो निहितेन पदद्वयेन कुहालसमेन भूमिं विदारयन्ति व कीदृशा भूमिं आतुरां विदारणभयव्याकुलामिवेति द्वयोरर्थः ४९४ । ४९५ पन्थान इति । तत्र स्वप्ने पन्थानो रथमार्गाः ४९६ घनापणादीति । कीदृशाः पन्थानो घनानां निविडबद्धपंक्तीनां प्रापणानां आदिपदप्राह्मगृहाणां वामभ्यगताः । पुनः कीदृशाः घटदीपैर्मग्नकलशोपरिनिहितदीपैः प्रकाशिताः चित्रस्थानेत्यादिदोषविशेषणं चित्राणामालेख्यानां स्थानेषु स्थितानि यानि चित्राणि तेषां मंडनभूता विक्रासिका मूर्तयो वेवांते तथा तैरित्यर्थः ४९७ अप्सर इति । पुनः कीदृशाः पन्थानः सुरूपाभिर्भूषिताभिर्मङ्गलहस्ताभिश्चललनाभिर्विराजिताः ४९८ संति नैवेति । अत्रानंदपदेनेष्टभोगजन्यं सुखं विवक्ष्यते यथा जागरणे भीष्टयुवतीनामत्रापानवस्त्रभूषणादीनां च समागमहेतुका आनंदाः संति तथा स्वप्नेन संत्यस्थिरत्वादिति संबंधः ४९९ संति नैव मुद इति । यथा जागरणे प्रिया प्रिययो

रथयुक्ता हयानैव विचित्रा गतिः कर्णिकाः ॥ वायुवेगाः पुरो भूमिं दृष्ट्वा लज्जामुपागताः ४९४ उत्पतन्त इवाकाशेदारयन्त इवातुराम् ॥ भूमिं भूधरविष्टब्धां पूर्वोत्तरपदद्वयात् ४९४ पन्थानो नैव विद्यन्ते तत्र चित्रामनोऽभाः ॥ मृदुलाः शीतलास्तद्वत्सिक्ताश्चंदनवारिभिः ४९६ घनापणादिमध्यस्था घटदीपैः प्रकाशिताः ॥ चित्रस्थानस्थितानेकचित्रमंडनमूर्तिभिः ४९७ अप्सरः सदृशानंतललनाभिर्विराजिताः ॥ सुवर्णमणिरत्नौघमंडिताभिः समंततः ॥ दधिलाजादिसंयुक्तस्वर्णपात्राजपाणिभिः ४९८ संति नैवात्र चानंदाश्चेतनाचेतनैः कृताः ॥ यथा जागरणे भीष्टयुवतीनां समागमात् ॥ इष्टादन्नात् तथा पानाद्वासनाभरणादितः ४९९ संति नैव मुदस्तत्र यथा प्रियसमागमात् ॥ अप्रियस्य वियोगाच्च दृष्ट्वा जागरणे नृणाम् ५०० न पुत्रं जननाद्याश्च विद्यन्ते प्रमुदोपि हि ॥ यथा जागरणे लोके पुत्रादि राहितस्य तु ५०१ पल्लवानि न नीराणितत्र जागरणे यथा ॥ निर्गच्छदुदकानैव पुष्करिण्योपि संति हि ५०२ प्रासादाद्या गृहानैव प्रांगणैरुपशोभिताः ॥ न पर्वतावनैः साकं न सरित्सागरादयः ५०३ न च लोका लोकपालैः सहितानां पिवादृशः ॥ न भूतानि महान्यत्र पंचचत्वारि नैव च ५०४ न भूतानि न तद्वच्चस्वेदजादीन्यनेकशः ॥ न ब्रह्मांडं न तद्वाह्यं सदसद्वस्तु किंचन ५०५ विद्यते स्वप्नकाले स्मिन् मन एकं विहाय तत् ॥ स्वयं ज्योतिस्तदात्मा यं कर्ताऽव्याकृतवद्भवेत् ५०६ मनोभित्ता विदं विश्वं चित्रं सृजति मायया ॥ कर्तात्मारथमुख्यं यत्स्वप्नेनेति समीरितम् ५०७

लभिवियोगाभ्यां मुदोर्हर्षादृष्टास्तथा स्वप्नेन संतीति ५०० न पुत्रेति । यथा जाग्रतिलोके पुत्रादिहीनस्य पुत्रादिलाभजन्याः प्रमुदः प्रकृष्टहर्षाः प्रसिद्धास्तथा न संतीति ५०१ पल्लवानिति । श्रुतिगतवेशंतपदोक्तानि पल्लवानि स्वल्पतरांसि यथा जागरणे संति तथा तत्र स्वप्नेन संति कीदृशानि पल्लवानि नीराणि जलस्थानोपलक्षकानीत्यर्थः । स्रवंतीपदं पुष्करिणीविशेषणत्वेन व्याचष्टे निर्गच्छदिति । निर्गच्छत्स्वदुदकं प्राप्य एतादृश्यः पुष्करिण्यो ब्रह्मत्तडागादिरूपा अपि जाग्रद्वत् संतीति ५०२ श्रौतानां रथादीनामुपलक्षणत्वालं ब्रह्मेनेतरपदार्थानप्यभावप्रतियोगित्वेनाह प्रासादाद्या इत्यादिना । स्पष्टम् ५०३ न च लोका इति । न भूतानि पंचभूतान्यत्र न संति तथा स्वेदजोद्भिजादीनि चत्वारि भूतानि प्राणिजातयानि संति तथा ब्रह्मांडं ब्रह्मांडाद्वाह्यं स्थूलसूक्ष्मचक्रं किंचन स्वप्नेन विद्यते मनस्तु इत्याकारपरिणास्येकमवशिष्यते अतस्तदा स्वप्ने प्रकाशकां न राभावेन स्वप्नप्रकाशात्मा कर्तारथादिविषयाणां तथा भवेत् अत्याकृतोपाधिकश्चरवदिति त्रयाणामर्थः ५०४ । ५०५ । ५०६

अत इति । यतः स्वमेव अस्य प्रभावाद्दृष्टव्य एव आत्मा विश्वस्य कर्ता ईश्वरो भवेत् न त्वत्र मायादानिः कार्या अप्यथानुपपत्त्या तत्सिद्धेरित्याह मायामिति । अयं पुमान्निर्गुणत्वेन देशादिहीनो भवति यद्विद्यमायापिनस्यात्तद्विधेयसृजेदितिसंबन्धः ५०८ फलितमाह देशेति । बहिर्जागरणे तु भूयमानं विश्वमीश्वरो यथा देशादिमृष्टिपूर्वकं सृजति तथा यमात्मा स्वप्ने चराचरं सृजतीत्यर्थः ५०९ तदेतेश्चोकादस्यस्यार्थमाह ब्राह्मणेति । यथा ब्राह्मणभागेरात्मनः स्वप्रकाशत्वबीजनायकत्वं तु कृतं तथा श्लोकपदोक्तैर्मन्त्रैरेणुच्यते इत्यर्थः ५१० तत्र स्वप्नेनेत्यादेः प्रथमं त्रस्यार्थमाह विषयेंद्रियेति सप्तभिः । स्वप्नप्रालोकितः स्वप्रदर्शनार्थं स्थूलशरीरसंबन्धि विषयेंद्रियसमूहेत्यक्त्वात्यगेन मृतप्रायं कृत्वा इमां मानसान्मानः परिणामभूतां सर्वान्भावान्प्रकारणाकारणाज्ञानसहितान् जडान् जाड्यात्मकनिद्रासुप्तान् अयं शरीरभाक् जीवात्मा प्रकाशयति कीदृशस्तेः सर्वैरप्रकाशयः सुप्तिशून्योऽलुप्तदृष्टस्वयंप्रभश्चेति द्वयोरर्थः ५११ । ५१२ स्वयं ज्योतिरिति । स्वयं ज्योतिः स्वयंप्रकाशं यत्स्वरूपं श्रुतौ शुक्लपदोक्तं तदेवादायाभ्यस्तसर्वैस्वप्रदृश्यजातं परिहृत्य जागरणावस्थान्गत्वा पुनरेव स्वप्नाभिधं सांध्यस्थानमायातीत्यव्ययः भाष्यव्याख्यातो वैलक्षण्यं तु प्रमेयाविरोधान्न दोषायेति बोध्यम् कीदृश आत्मा

अत एव भवेदेष कर्ता विश्वस्य देहगः ॥ मायां विना कथं नाम सृजेदतच्चराचरम् ॥ देशकालनिमित्तादिरहितो निर्गुणः पुमान् ५०८ देशकालनिमित्तादीन् सृष्ट्वा यद्वद्विः सृजेत् ॥ ईश्वरस्तद्वदेवायं स्वप्ने देहगतः पुमान् ५०९ ब्राह्मणैर्यादृशः स्वप्ने कर्ता क्तः परमेश्वरः ॥ आत्मा सर्वशरीरेषु तादृक् भन्त्रैरपीरितः ५०९ विषयेंद्रियजातं यत्स्थूलदेहस्य तत्पुमान् ॥ स्वप्नप्रालोकितस्त्यक्त्वा सुप्तिशून्यः स्वयंप्रभः ५११ जडान्सर्वानिमान्भावान्मानसान् हिंसकारणान् ॥ प्रकाशयति तैः सर्वैरप्रकाशयः शरीरभाक् ५१२ स्वयं ज्योतिः स्वरूपं यत् शुक्लमादाय तत्स्वयम् ॥ आयाति पुनरेवायं गत्वा जागरणं सदा ५१३ स्थानं स्वप्नाभिधं यत् सांध्यमित्यभिधीयते ॥ हिरण्मयः सदा स्वस्य भासायं भास्वरो यतः ५१४ एकश्चायं समग्रा सुयात्यवस्थास्वर्हर्निशम् ॥ हित्वा वस्थां पूर्वजातां विक्रीडन् बालको यथा ५१५ चराणां च स्थिराणां च शरीराण्यखिलान्यपि ॥ अन्नपानरसाद्यैश्च पूर्यते हर्निशं यतः ५१६ ततस्तानि पुरीषब्दैरुच्यंते ते देवादिभिः ॥ शेते पुरीष्वयं यस्मात्तस्मात्स पुरुषः स्मृतः ५१७ एक एव सदा वस्था आददानो जहत्तथा ॥ एकहंस्तः पुमांस्तैर्न पुरुषश्चेति गीयते ५१८ स्थूलदेहाद्यदा स्वप्नं प्रयाति पुरुषस्तदा ॥ देह रक्षा करं प्राणं मुक्त्वा याति मृतिं विना ५१९ देहाभिमानतो वा ह्येगत्वा स्वप्नं प्रपश्यति ॥ देहधर्मैरयं सार्वभौमो मरणादिभिः ॥ स्वेच्छया विचरत्यत्र देहयन्त्रे स्वयंप्रभः ५२०

हिरण्मयः स्वार्थे मयद् मयदो मकारलोपश्छांदसः प्रकाशरूप इत्यर्थः । तत्र हेतुः यतः स्वस्य भासाभास्वर इति द्वयोरर्थः ५१३ । ५४ एकहं सपदार्थमाह एकश्चेति । पूर्वापूर्वामवस्थां हित्वा उत्तरोत्तरां यत् एक एव हंति गच्छति तत् एकहं स इत्युक्त इत्यर्थः ५१५ पुरुषपदार्थमाह चराणां मिति द्वाभ्यां । चराचरशरीराण्यन्नादिरसैः पुनः पुनः पूरणात् पुरीषाच कश्चिदैर्देलंत पुरुष इति भिरुच्यंते तासु पूर्ववत् सनात् पुरुष इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ५१६ । चतुर्णामर्थमेव संक्षिप्याह एक एवेति । स्पष्टम् ५१८ प्राणेनेत्यादि द्वितीयं त्रस्यार्थमाह स्थूलादिति । यथाराजापरदेशं गच्छन् स्वराजधानी रक्षार्थं केचित्सामंतमवस्थाप्य गच्छति तथा पुरुषः स्थूलदेहाभिमानं परित्यज्य यदा स्वप्नं याति तदा स्थूलदेह रक्षायां प्राणं पंचवृत्तिक्रमवस्थाप्य याति मरणकाले तु प्राणं संदेवनयतीत्यर्थः ५१९ देहेति । स्थूलदेहाभिमानतः श्रुतिगतकुलाय पदलक्ष्यार्थाद्वा ह्येगत्वा तं परित्यज्येति यावत् स्वप्नं प्रपश्यति । कीदृशो यं पुरुषः मरणादिभिर्देहधर्मैर्मुक्तः स्वयंप्रभश्च यो यं यथेच्छं देहांतरे च नाडौ पु विचरति नानाभावां कल्पयतीत्यर्थः ५२०

स्वप्नांत इत्यादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थमाह स्वेच्छयेत्येकादशभिः । एवंस्वप्ने स्वेच्छयापर्यटन् देवो यथा माया ब्रह्मादिरूपगर्भस्तच्छरीरादिउच्चं स्तंबस्तृणगुच्छस्तच्छरीरपर्यंतं भवचंचवपुराददातित्यज
तिष तत्तद्भोगप्राप्तय इत्यर्थः श्रुतावंतशब्दो मध्यवचन इति ५२१ नानाभावप्रकारं विज्ञापयति भोगोपकरणमिति । भोगोपकरणं शरीरंन्द्रियादिकंतत्तन्नानाविधं सृजिततथास्वयमेवपित्रादिहोम
वति एवममुना प्रकारेण उत्कृष्टं निःकृष्टं चारूपं कल्पयतीति द्वयोरर्थः ५२२ । ५२३ भोक्तृत्वेति । तथावस्तुतो भोगस्य संबंधेन वजितोपि स्वकीयभोक्तृत्वस्य करणमारोपनिमित्तमंतःकरणवृत्तिवि
शेषकल्पयिततथा भोग्यरूपाणि वस्तूनि कीदृशानि तत्तदेवादिजातीनां तथा प्रधानस्य कर्मफलभोगस्य सदृशानि योग्यानीत्यर्थः ५२४ उतेवस्त्रीभिरित्यादेर्जज्ञदित्यंतस्यांशस्यार्थमाह कदाचि
दिति पंचभिः । अयमात्मा आप्तकाम ईश्वरोपिकदाचिदात्मनः कामितां कामिभावं कल्पयिततदा तु कामुकस्वप्नं कामुकैरनुभूयमानं स्वप्नमागतः सन्नारीभिर्नैत्रपंकजैरालिंगितो नृत्तदृष्टः सन्नरमागोह
संश्रसन्नशोभने स्वप्नेऽद्भुतं सुखमुपैतीति पंचमेन संबंधः ५२५ अप्सर इति । कीदृशीभिर्नारीभिरप्सरः सदृशीभिर्ध्वष्टवर्षाभिः पौडशवर्षाभिश्च सौत्कंठाभिश्च ५२६ पीनोन्नतेति । पुनः कीदृशी
भिः पीनेन उन्नतेन च कुचद्वंद्वेन जघनेन च उत्थितः प्रयुक्तो यो भारस्तेन प्रस्खलद्वतिभिः पुनः कीदृशीभिः विह्वलतपाध्यस्तानि आकल्पः पुष्पादिनिर्मितो वेशाभरणानि च यासां तास्तथाताभिः ५२७

स्वेच्छयापर्यटन् देवो यथा माया विबालकः ॥ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं स्वप्न उच्चावचं वपुः ॥ आदत्ते च जहात्येष तत्तद्भोगानवाप्नुवन् ५२१ भोगोपकरणं तत्र तत्सृजति ताह
शः ॥ स्वयंपिता तथा माता त्राता तद्गुरुः स्वयम् २२ जाया सुतादिकंतद्गत्स्वयमेव भवत्ययम् ॥ एवं कल्पयते रूपमुच्चावचमेव २३ भोक्तृत्वकरणं स्वस्य भोग
संगविवर्जितः ॥ भोग्यरूपाणि चान्यानि कल्पयत्यात्मनः पुमान् ॥ तत्तज्जात्यनुकारीणि प्रधानसदृशानि सः २४ कदाचित् कामिता माप्तकामः कल्पयतीश्वरः ॥
आत्मनस्तत्तत्पुण्यं कामुकस्वप्नमागतः २५ अप्सरः सदृशद्व्यष्टवर्षाभिर्नैत्रपंकजैः ॥ आलिंगितो न्नारीभिः सौत्कंठाभिश्च सर्वतः २६ पीनोन्नतकुचद्वंद्वजघनोत्थि
तभारतः ॥ प्रस्खलद्वतिभिर्ध्वस्तस्वाकल्पाभरणादिभिः २७ सीमंतलग्नसिंदूरपीतलोहितभूमिभिः ॥ नंदनादिवनप्रख्यवनगाभिरितस्ततः २८ परितस्तूर्यवा
दित्रध्वनिध्वनितभूमिभिः ॥ विद्याधरी समानाभिर्गांधर्वैकंठसौष्ठवे ॥ रममाण इवोपैतिसुस्वप्ने सुखमद्भुतम् २९ पश्यन्दुर्गंधदुष्टानि वस्तूनि ललनाः सदा ॥ मनोहरां
गहीनोयं यथा जागरणे गृही ३० तथातीव्रकचित्पश्यन्नानेतूत्थितान्यपि ॥ अनंतंदुःखमाप्नोति प्रतीकारविवर्जितम् ॥ चौरव्याघ्रादितो यद्वत्पापी जागरणे सदा ३१

सीमंतेति । पुनः कीदृशीभिः सीमंतलग्नेन सिंदूरेण पार्वतीयया तुरागेण पीतालोहितारक्ताभूमयो यदिव भवति तद्रूपभिः गैरिकहरितालमयपर्वतोपत्यकाभूभिः शोभाभिमभवन्तीभिरितियावत्
अत्र पीतत्वं शरीरकांत्या बोध्यम् । पुनः कीदृशीभिः देववनसमवनगताभिः ५२८ परित इति । पुनः कीदृशीभिः तूर्यादिध्वनिभिर्ध्वनिततासशब्दीकृता विहारभूमयो याभिस्तास्तथाताभिः
पुनः कीदृशीभिः गांधर्वे गानविद्यायां कंठस्पर्शसौष्ठवे मनोहरत्वे च विद्याधरीसमाभिः अत्र हसन्नित्यर्थकस्य जज्ञदिति श्रुतिगतपदस्यार्थो रममाणपदेनोक्त इति बोध्यम् ५२९ कदाचित् पुण्यपापयो
र्मिश्रितयोः फलमनुकूलप्रतिकूलोभयलक्षणं प्राप्य कदाचित् कुलपापफलं व्याघ्रादिप्रतिकूलमात्रदर्शने प्राप्योद्विग्नो भवतीत्यर्थपरस्य मंत्रचरमांशस्यार्थमाह पश्यन्निद्राभ्याम् । यथा कश्चिद्गृहीजा
गरणेऽनुकूलाललनाः पश्यन्तस्संनिहितानि दुर्गंधवस्तूनि प्रतिकूलानि च पश्यन् स्वस्वमनोहरां गहीनतां च प्रतिकूलां मन्यमानो दुःखितो भवेत्तथा यमात्मा स्वप्ने नानाहितभ्यः संमिश्रितकर्मरूपेभ्य उत्थितान्यनु
कूलप्रतिकूलवस्तूनि अपि शब्दात्केवलप्रतिकूलानि वस्तूनि पश्यन्नंतदुःखमाप्नोति । केवलप्रतिकूलदर्शनेन जन्मदुःखेष्टां तमाह चोरेत्यर्थेन । अत्र श्रुतो विभेदभ्य इति व्युत्पत्त्या भयपदेन चोरादयो विवक्षि
ता इति बोध्यमिति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१

अयमुक्तस्तु मन्त्रस्यार्थमाह अयमुक्तस्तु । हेराजन्वययोग्यातिआत्मोक्तः जेतयस्तस्य आराममेव पश्यति तत्केचन न पश्यति इत्यहोभाष्यदीनतालोका नामितिसंबन्धः । करणमुत्फत्पा
 ५३१ मपदार्थमाह आत्मनोव्यतिरिक्तं कीडायाः साधनं रथादिकमिति ५३२ सुप्तआद्यंतत्त्वरितं न बोधनीय इत्याकाराया विवेकिजनप्रसिद्धेऽपि देतोर्जाप्रत्पक्षचासंकरस्य लेस्यतिरात्मनः स्वप्रका
 शत्वसिद्धयनुकूला बोधया शपकस्य न प्रतिपद्यते इत्येतद्ब्राह्मणभाष्यार्थमाह यदायमिति दर्शयिष्ये । गाढनिद्रापदेन तु पुमिः शयनपदेन तु स्वप्नमावस्थायिव्यक्षिता आत्मन इंद्रेद्राणीरूपरूपना
 अस्याध्यापस्य न वतितमश्लोकमारभ्याधस्तादुक्तानुसंगेया स्फुटमन्यत् ५३३ सुप्तप्रबोधने दोषप्रसक्तिरैकिकन्यायेनोपपादयति स्त्रीपुंसयोरिति । यथा एकान्ते रममाणयोः सर्वकार्यसमर्थ
 योरनिवृत्ताभिलाषयोरिति यावत् एतादृशयोः स्त्रीपुंसोर्बहिर्निर्गमने शोभोभवति तथा सुषुप्तिस्वप्नयोरेकीभूतयोरिंद्रेद्राण्योः प्रबोधेशोभोभवेदतः पुंभनप्रबोधयेदिति द्वयोरर्थः ५३४ । ५३५ सुप्ताप्र
 बोधने कारणांतरमपि दर्शयति अपि देहस्येति । किंच सहसा त्वरितमात्मनः प्रबोधे जाग्रणे सति देहस्य नाडीपुष्पाणोऽनियमादव्यवस्थया अनेत्थावेत् अतोपि न प्रबोधयेदिति ५३६ त्वरितप्रबो
 धने सेंद्रियमाणस्य व्याकुलत्वं तथाराजानमायांतमुग्राप्रत्ययेन सहसा दिव्याख्यास्यमानश्रुत्यनुरोधेनाह अंतःपुरादिति त्रिभिः । यथा वश्यककार्यवशेन महाराजे संभ्रमात् सहस्रानि शादिकाले

अयमुक्तो मयाराजन्नात्मायस्तस्य जंतवः ॥ आरामं साधनं च स्यात्कीडायास्तुरथादिकम् ॥ आत्मनोव्यतिरिक्तं तत्पश्यंत्येतं न केचन ५३२ यदायं गाढनिद्रायां
 वर्तते शयने स्थितः ॥ तदानबोधयेदेनमिंद्रेद्राण्यालिंगितं हृदि ५३३ स्त्रीपुंसयोरिहैकांते यथा स्याद्रममाणयोः ॥ बहिर्निर्गमने शोभः सर्वकार्यसमर्थयोः ५३४
 इंद्रेन्द्राण्योस्तथैव स्याद्बोधेशोभो महानिह ॥ सुषुप्तेस्वप्नकाले च तस्मात्तं न प्रबोधयेत् ५३५ अपि देहस्य नाडीपुष्पवोऽनियमाद्भजेत् ॥ आत्मनः सहसा बोधे सहसा
 बोधयेन्न तम् ५३६ अन्तःपुराद्यथायाति महाराजो निशादिषु ॥ सहसा संभ्रमादस्य संभ्रांताः सैनिकाः क्रमात् ॥ मार्गादमार्गतश्चैव पुरस्तस्य व्रजंति हि ५३७ अ
 मार्गतः समायाताः पुराट्टालादिभेदनम् ॥ यद्वत्कुर्वति ते तद्वत्प्राणा आत्मसमागमे ॥ निद्रायाः सहसामार्गं हित्वा पीयुः कदाचन ५३८ अंगभंगादिकस्तत्र रोगोऽगद
 शतैरपि ॥ असाध्यो जायते तस्मात् शयानं न प्रबोधयेत् ५३९ प्राणांतिकेपि संजाते कार्ये तस्यात्मनोपि वा ॥ शयानं पुरुषं विद्वान्सहसान् प्रबोधयेत् ५४० यदि
 कार्यमहत्किंचिदात्मनस्तस्य वा भवेत् ॥ मृदुस्पर्शादिभिस्तर्हि शनैस्तं प्रतिबोधयेत् ॥ अन्यथा सहसा बोधेन चिकित्स्यो गदो भवेत् ५४१ दंपत्योश्च वियोगोऽयमुभ
 योर्दुःखदो भवेत् ॥ प्रबोधयेत्पुमान्योऽयं यथायं प्रतिबुद्धयते ॥ उभयोर्जायते पापं दृष्टादृष्टसुखापहम् ५४२

अंतःपुरादायाति आगच्छति सति अस्परान्नः सैनिकाः संभ्रांताः सत्वरः संतो यथा कथंचिन्मार्गेण कुपथेन वा तस्परान्नः पुरतः संमुखे यांतीत्यन्वयः ५३७ अमार्गत इति । यदा चेत सैनिका अमार्गे गा
 यांतितदा पुरस्य अट्टालादीनां प्रकारोपरि स्थगृहादीनां आदिपदेन कुड्यादिग्रहः तेषां भेदनमपि कुर्वति राज्ञः पुरतोगमनाय तथात्मा किंकराः प्राणा अपि निद्रायाः सकाशात् सहसात्मनो जीवस्य समागमे स
 ति नाडी मार्गं हित्वा पीयुरागच्छेयुरिति ५३८ तत्र चिकित्सकप्रसिद्धं दोषमाह अंगेति । तत्र सहसा प्रबोधे गमो गमो न तदादिकस्तल्लक्षणकोरोग औपवशं तैरपि दुर्निवारो जायते इति ५३९ फलि
 तमाह प्राणांतिक इति । प्राणस्य भ्रियत्वधर्मेण अंतिकं समीपं प्राणवत्प्रियमिति यावत् ईदृशेपि कार्ये सहसान् बोधयेदिति ५४० कथं तर्हि बोधयेदित्यत आह यदीति । आत्मन उत्थापक
 स्य तस्य सुप्तस्य वा यदि महत्कार्यं स्यात्तदा कोमलस्पर्शाद्युपायैः शनैरेव बोधयेत् । विपक्षे दोषमनुवदति अन्यथेति । अचिकित्स्यो दुर्वारः । गदरोगः ५४१ वर्णिते इंद्रेद्राणी योगानुसारेणादृष्टो
 पमप्याह दंपत्योरिति । अयं प्रबोधकृतो वियोग उभयोर्दुःखापको तथाप्ययोर्दुःखदः यतः सहसा प्रबोधे उत्थापकस्यादृष्टसुखापहमुत्थाप्यस्य दृष्टसुखहरं पापं जायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ५४२

अथैखल्वहुरित्यदिवाक्यभाष्यकृद्भिः स्वप्नमनभ्युपगच्छतां चार्वाकादीनां मतनिरसपारत्वेन योजितं स्वप्ने जाग्रत्प्रपञ्चासंकरेण स्वयं ज्योतिष्ट्वादर्थाय एते शंकरानंदास्तु प्रपञ्चविरुधवादिमतानुसारेण जाग्रत्प्रपिष्टैतेनास्तितदभावेन स्वयं ज्योतिष्ट्वावनाय किमर्थं स्वप्नपर्यतानुयावेनमित्यर्थपरत्वेन व्याकुर्वति यो यमित्यादितत्तदश्लोके । जाग्रत्स्वप्नयोरेकोयमात्मानुसंवानादित्यर्थः ५४३ अपिकेचिदिति । केचित्प्रपञ्चविलषवदिनोमहा मानो द्वैतविस्मरणात् महाविद्यस्तत्त्वनिष्ठत्वात्तेष्वमाहुः । एवं कथं जाग्रत्स्वप्नयोर्दृश्यानां देशस्य च तदुपलक्षितकालस्य च न भेदः आत्मसत्तातिरिक्तसत्ताभावेनासत्त्वादसतः प्रतियोगितानर्हत्वादिति भावः । तथा च जाग्रत्स्वप्नप्रपञ्चयोरधिष्ठानस्यात्मन एव देशभूतस्य भेदकोपाधिविरहेण कथं भेदशंका स्यादित्यर्थः ५४४ एतदेव स्फुटयति देशकालाविति । भूतभौतिकरूपदृश्यसहितो देशकालौ जागरणसंबन्धिनौ आध्यासिकसंबन्धेन यथात्मन्येव संस्थितौ सत्तालाभाय पर्यवसन्तौ एवं स्वप्नगतावपितावात्मन्येव संस्थितौ तथा च तदधिष्ठानदृष्ट्या उभयव्रततयोः प्रपञ्चयोर्भेदः स्वतस्तु असत्त्वादेव न भेदप्रतियोगित्वमिति भावः । एतद्व्याख्यायां श्रुत्यर्थस्तु अयमेव स्वप्नप्रपञ्चस्याधिष्ठानत्वेन देशभूत आत्मा जागरितप्रपञ्चस्यापि देशयानियाह शानि आत्मसत्तया सत्तावंतिवस्तु निजागरेण पश्यति तादृशान्येव स्वप्ने तथा च रमार्थदृष्ट्या न कस्यापि भेद इति ५४५ स्वमतेऽनुल्लांवादिसंमतमपि संभावनयैदर्शयति देश इति । देशे दिग्रपेका चेच्च देशांतरं कालांतरं च नेच न नैयायिकादये निच्छति यच्च तत्र उपपत्तिमपि च वर्दित देशकालरूपं वस्तु तस्मिन् देशकालादिव रूप एव व्यवहारोपयोगित्स्थितमित्याकारादस्तदस्मत्सिद्धांतानुसारेण स

योप्यस्यप्रप्रयात्यात्मायातिजागरणंचसः ॥ आत्मनोनैवभेदोस्तिस्वप्नेजागरणेपिवा ५४३ अपिकेचिन्महात्मानएवमाहुर्महाधियः ॥ दृश्यानांदेशयुक्तानां
स्तिभेदःकथंचन ॥ स्वप्नेजागरणेचैवसस्यात्केनात्मनोधुना ५४४ देशकालौयथाऽध्यस्तावात्मन्येवचसंस्थितौ ॥ भूतभौतिकदृश्येनसहजागरणेसदा ॥ आ
त्मन्येवमिमौस्वप्नेकथंभेदस्तयोर्भवेत् ५४५ देशेदेशंतथाकालेकालंनैच्छंतिकेचन ॥ तस्मिन्नेवहितद्वस्तुयेपिसत्यंवदंत्यदः ५४६ देशोदेशेतथाकालःकालेतद्वद्व
टोघटे ॥ व्यवहारोयथाव्यर्थोदेशादेस्तद्वदेवसः ॥ वास्तवत्वंततोनास्यदेशादेर्विद्यतेक्वचित् ५४७ व्यवहाराद्भवेत्सत्यंनैवकुत्रापिकर्हिचित् ॥ जघन्यासर्वसत्य
त्वादिनोबलतोभवेत् ५४८ देशेदेशांतरंतद्वत्कालेकालांतरंतथा ॥ घटेघटांतरंस्वस्मिन्नेकस्मिन्भेदवर्जिते ॥ अंगीकरोतियस्त्वेवंतस्यकैषाव्यवस्थितिः ५४९

त्यमवाधितमेववदंतीति योजना ५४६ नन्वेभेदेक्यमाश्वाराधेयव्यवहारः दृश्यते चासौ देश कालो विभूनि त्यसे चेति विभुर्हि सर्वदेशवृत्तिरुच्यते नित्योपि सर्वकालवृत्तिरुच्यत इति चेद्यथाऽभावाधिकरण
काभावभेदमनभ्युपगच्छद्भिरेपि घटाभवेपि यथाभावइति व्यवहृत्येतथा विकल्परूपेण व्यवहारैर्न किंचिद्वाधकमित्याह देशो देशेत्येति । यथालोकैवार्थः अर्थेन विषयेण हीनो विकल्परूपेण व्यवहारो दृष्ट
स्तथा भूमिकोक्तरीत्या देशो देशः काले कालस्तथा घटो घटे तादात्म्येन वर्तते इत्यादि रूपेण व्यवहारोपि भवत्विति संबन्धः । फलितम् आह वास्तवत्वमिति ५४७ ननु व्यवहारजनकस्य भेदस्य कथमतस्त्वमिति चे
न्न हि व्यवहारः सत्त्वस्य व्याप्योगालिदानादावसत्त्वेनापि शक्यार्थेन कोपजननदर्शनात् नानापि व्यापकः सतोपि ब्रह्मानंदस्थलो केव्यवहाराभावादित्याशयेनाह व्यवहारादिति । व्यवहारमात्रप्रयुक्तं सत्त्वं
कस्यचिदपि पदार्थस्य कुत्रचित्तदा चिदान्संमतं ये तु मीमांसकादयः सर्वस्वव्यावहारिकपदार्थजातस्य सत्यत्वं वदंतीति तेषां लाजघ्न्यशाक्तिलक्षणा गोणीनां वृत्तीनां मध्ये प्रात्यागोणी वृत्तिः प्रसज्येत
न हि मुख्यं सत्त्वं दृश्यजातस्य संभवतीत्यर्थः ५४८ ये तु भेदाभिनिवेशेन देशादो विभुत्वादिव्यवहाराद्यां प्रदेशादि संभवेनेषामनवस्थापचित्तित्याह देशो देशंतरमिति । भेदवर्जितत्वादि कस्मिन्दे
शादीये विशंतर, विक्रमे निवृत्तिरुच्यते व्यवहारेणैवैवसानं कर्मवैधुतापीति योजना ५४९

नादायं विनातर दिक्मेगीकरोति तस्य पञ्चस्यतिः पर्यवसानं कमेवैष कुर्यातीति योजना ५५२
यदिकश्चिदनेकांतिनादिनामाहतिनामनुगामी एकस्याप्यनेकतामंगी कुर्यात्तमिति लोकव्यवहारविरोधरूपं दर्शयति अन्यवस्थितेति । अस्यवादिनोऽन्यवस्थितवादित्वे एकत्वमिक्त्वादिधर्माणाम
नियमस्यांगीकर्तृत्वेऽन्यवस्थाशीतस्योष्णत्वमुष्णस्यशीतत्वमित्यादिरूपासंपत्तेरुपसंजयेत लोके तु जीवहेतुतः जीवभोगार्थमिति यावद्देशादित्येव दृश्यते इति शेषः ५५० अयसिद्धांतिकथं न्यव
स्थेति चेत्तत्त्वज्ञानात्पूर्वस्वप्रवृत्तमसिद्धैवेत्याह व्यवस्थायामिति । सिद्धांतं न्यवस्थायामप्यंगीकृतायामेवावस्थाप्रमाणसिद्धान्तं भवति किंतु भ्रमसिद्धेत्पथः । तस्मादधिष्ठानसत्तामादा
यैव जाग्रत्स्वप्नप्रपञ्चयोर्व्यवहारक्षमत्वेन साम्यमित्याह तत इति । ततो भ्रमसिद्धत्वाद्देशकालीतदृत्तिस्थूलसूक्ष्मरूपं जगच्चाद्वितीये आत्मन्यध्यस्तमिति ५५१ एतद्वृष्टांतेन स्फुटयति सर्पादिकमिति
स्पष्टम् ५५२ अयस्त्ववर्णनस्य फलमाह तत इति । ततोऽध्यस्तत्वात् जाग्रत्स्वप्नवृत्तिप्रपञ्चयोर्द्वयं युगलं सह देशकालाभ्यामात्मनि प्रलीयते आलोचिनंसदात्ममात्रं भवतीति यावत् ५५३ ततः
किमत आह आत्मनश्चेति । आत्मरहितस्य पारमार्थिकरूपतद्देशाभावेन कस्यापि भेदः रज्जुभेदाभावे तत्र कल्पितसर्पदंडजलधारादीनां यथानभेदस्तद्वदिति ५५४ अत्रयदिकश्चिदेवं ब्रूयात्परमार्थे ह
ष्टाभेदोपविचारदृष्ट्या मम भेदभ्रमो न निवर्तते इति तं प्रत्यक्षेते बुद्धवतरणोपायं सूचयन्नाह एकेति । विज्ञानं विज्ञानशक्तिरूपमंतःकरणं तस्य नानांद्रियद्वारोपाधिकभेदशालिन उपाधिविवेकेनैकत्वं

अव्यवस्थितवादिष्वेव व्यवस्थाऽस्य संपत्तेर ॥ देशकालादिभेदस्य व्यवस्था जीवहेतुतः ५५० व्यवस्थायां च नैषा स्यात्प्रमाणात्कार्हीचित्काचित् ॥ ततो देशस्त
थाकालस्तत्रयत्सदसद्रूपः ॥ वस्तुजातं तदध्यस्तमात्मनि द्वयवर्जिते ५१ सर्पादिकं यथाध्यस्तरं रज्ज्वांतद्वादिदं जगत् ॥ देशकालादिसहितमध्यस्तं सर्वसा
क्षिणि ५२ ततो जागरणेऽस्यायच्च स्वप्ने द्वयं जगत् ॥ देशकालादिसहितमात्मन्येव प्रलीयते ५३ आत्मनश्च न भेदोऽस्ति देशादेरपि नैव सः ॥ रज्जुभेदं विना न
स्यात्सर्पादिर्हि यथाभिदा ५४ एकविज्ञानगम्यानां तथैकाश्रयवर्तिनाम् ॥ एकस्य विषयाणां स्याद्भेदः केनात्र हेतुना ५५ ततो जागरणे देशोयः सस्वप्नेऽपि नापरः ॥
दृश्यानां दृश्यते नैव भेदो देशस्य भेदकत् ५६ घटः स्वावयवेष्वेको दृष्टो यो बहिरंगगे ॥ गृहमध्ये स चेद्दृष्टः स्वाश्रयेऽपु भिदानहि ५७ दृश्यानां भेदराहित्यात्स्वप्ने जागर
णेऽपि च ॥ देशभेदो भवेन्न आत्मभेदो देशैक रूपतः ५८ अत आत्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेदविवर्जितः ॥ स्वप्ने राजन्मयोक्तस्ते किमन्यत्प्रष्टुमर्हसि ५५९

तावदवधार्य सर्वेषां विज्ञानानां हृदयमेकाग्रमिति श्रुतेस्तत आश्रयस्याधारस्य मायाशब्दस्य विश्वकारणस्यैकत्वमवधार्य ततः सर्वभासकस्य शुद्धचेतन्यस्येति क्रमेण कस्यचित् तमद्वैतनाथिरोहति लोके हि
विज्ञानादिभेदाभिमानपूर्वक एव हि विषयभेदाभिमानो विज्ञानाद्यभेदज्ञाने तु कथं दृश्यजातस्य भेदो भावादित्याशयः एकस्य चेतन्यस्य विषयाणां सर्वभावानामिति शेषः ५५५ वर्णितार्थस्य प्रकृतोपयोगमाह
तत इति । ततो भेदकत्वाभिमतानां विषयाणां मुक्तयुतया भेदाभावात् जागरणस्वप्नयोर्देशात्मा रूपक एवेति पूर्वार्द्धार्थः । तत्र दृष्टांतं सूचयति दृश्यानामिति । यथा काशे दृश्यानां मिषादीनां भेद आकाशरू
पदेशस्य भेदकत्वं दृश्यते तथा चिदाकाशरूपदेशस्यापि बोध्यमित्यर्थः ५५६ एवं परमार्थात्मरूपदेशस्य आधेयानां भेदेन न भेद इत्युक्तमथ कल्पितानां देशानां भेदेऽपि कत्वेन निश्चितस्य भावस्य न भेद इत्याह
दृष्ट इति । यथा एक एकत्वेन निश्चितो घटः स्वावयव रूपेषु अंतरंगाश्रयेऽपु योऽष्टः स एव बाह्यगणे गृहमध्ये वा बहिरंगाश्रयेऽपि दृष्टस्तथाऽपि स्वाश्रयेऽपु भिन्नेष्वपि घटस्य भिदानहि दृष्टा इत्यन्वयः तथा च सर्वपदार्था
नां स्वभावभूतमेकत्वं कल्पितदेशादिभिर्नान्यथा भवतीति भावः ५५७ प्रकृतवाक्यार्थनिगमयति दृश्यानामिति द्वाभ्याम् । एवं दृश्यानां भिन्नेष्वपि भेदाभावे स्वप्न जागरणयोरेको देशः सिद्धः स चैको देश
आत्मरूप इत्यत आत्मा भेदः सिद्ध इत्यर्थः ५५८ तथा च आत्मेतरस्यैवाभावादितरप्रकाशराहित्यरूपं स्वप्रकाशत्वं तु तसिद्धमित्याह अत इति । स्पष्टम् ५५९

आ. पु.

॥ २६ ॥

बृहीत्यंतायाश्चतुर्दश्याः कंडिकायाः शेषस्यार्थमाह एवमुक्तइत्यष्टभिः । एवंमुनिनोकेसतिराजामुनिप्रत्याहस्म कीदृशोराजाकामप्रश्रुपेणवरेणाप्यसंपादयितुमिष्टं स्वात्मज्ञानं येन स तथा अतएव बुद्धिमानिति ५६० एतावतामयाकामप्रश्रुपेण न लब्धव्यमतः साधारणविद्यया दक्षिणां तु भ्यंदास्यामीत्याशयं राजवाक्यमभिनयति विद्यामात्रमिति त्रिभिः । विद्यामात्रं साधारणविद्या मपि यो महं ब्रूयात्तस्मै गजसदृशवृषभयुक्तं गवांसहस्रं ददामि कीदृशीनां गवां गोलक्षणशास्त्रोक्तलक्षणानां तच्छास्त्रं यथा 'अस्त्राविलरूक्षाक्षामृपवनयनाः शुभप्रदागावः । प्रविचलचिपिटविषाणा वरटाखरसदृशवर्णाश्च' इत्यादीति द्वयोरर्थः ५६१ । ५६२ इति मे इति । अतइत्यादिस्पष्टम् ५६६ अथैलभ्यं मुनिवाक्यं प्रतिपादयति मयेति त्रिभिः । मुनिस्तु इति संचित्य नृपतिं प्रति प्रोवा च इति किं मया पूर्णयां विद्यायामुक्तायामप्ययं नृपस्तस्याः पूर्णतामज्ञात्वा साधारणविद्यात्वेन तां विज्ञातवानिति द्वयोः संबन्धः ५६४ । ५६५ गोसहस्रमिति । विद्यानिष्क्रयाय गोसहस्रं ददामीति भवद्वाक्यात्संदिह्यते किं भवता तज्ज्ञातं न वा तत्किं यदात्मरूपं ज्योतिर्योयं विज्ञानमयः प्राणेष्वित्यादिवाक्येनोक्तमिति ५६६ इत्युक्तेनेतीति । इति मुनिनोकेसतिराजानज्ञातमित्याहस्म एतेन वि

एवमुक्तेततोराजायाज्ञवल्क्यमभाषत ॥ कामप्रश्रवरेणाप्यस्वात्मज्ञानोऽतिबुद्धिमान् ५६० विद्यामात्रं वदेन्मह्यं यः कश्चिद्ब्राह्मणोत्तमः ॥ एकैकस्यामहंतस्यांत स्मैदास्यामिसर्वदा ५६१ तरुणीनां गवां शास्त्रलक्षणानां सहस्रकम् ॥ गजेन सदृशो यत्र वृषभोऽस्ति महावपुः ५६२ इति मे सर्वलोको यं व्रतं जानात्यतो धुना ॥ मुन ये गोसहस्रं तु विद्यामात्रं प्रदायिने ॥ याज्ञवल्क्याय दास्यामीत्युक्तो राजा मुनीश्वरः ५६३ मयाराज्ञे ब्रह्मविद्या तु क्ता सर्वा तथा पिताम् ॥ न ज्ञातवानयं सम्यङ् ब्रह्म शि ष्यो महीपतिः ५६४ किंतु काचिदियं विद्येत्येतावत्प्रतिबुद्धवान् ॥ इति संचित्य वचनं प्रोवाच नृपतिं तदा ५६५ गोसहस्रं ददाम्यद्य विद्यायानिष्क्रयं प्रति ॥ यो यमि त्यादिनोक्तं यज्योतिरात्मस्वरूपकम् ॥ मया ते प्रोक्तमखिलं तज्ज्ञातं तेन वा धुना ५६६ इत्युक्तेनेति तं प्राह मुनिना स द्विजोत्तमम् ॥ तथा पुनर्द्विवारं तं समुनिं प्रत्यभा षत ५६७ भवता यो यमात्माक्तः प्रथमं स्वप्नगः पुमान् ॥ दोषं पश्याम्यहंतत्र भोगसंगसमुत्थितम् ५६८ स्वप्ने यस्मादयं स्त्रीभिर्मोदते च हसत्यपि ॥ अन्नं नाना विधं तद्वदति याति न यात्यपि ५६९ इत्युक्ते मुनिवयोपि स्वप्नेऽसंगत्वसिद्धये ॥ उत्तरं प्रथमं प्राह जनकं भित्थिलेश्वरम् ५७० राजापुनर्याज्ञवल्क्यमभिप्रायममुं श्रितः ॥ द्वितीयं पूर्ववत्प्रश्रुतवान् बुद्धिसत्तमः ५७१

शिष्टो मोक्षो येन तस्मै तत्त्वज्ञानायैव बृहद्विपूर्वतुनसम्यग्बुद्धमित्यर्थको भागो न्यायत इति ध्येयम् एतादृशो राज्ञः प्रतिवचनस्यार्थः पंचदश्यां षोडश्यां च कंडिकायां बोध्य इत्याह तथेति ५६७ अथ सवा एव संप्रसाद इत्यादिकं कंडिका चतुष्टयस्य तात्पर्यार्थं भूतमुत्तरत्रयमर्थान्ति सराजप्रश्रवदर्शनपूर्वकं निरूपयति भवतेति त्रयोदशभिः । तत्र राजा स्वप्रेवर्णितात्मस्वरूप एवं प्रथमं दोषमुद्वाक्यं प्रश्रं चकार एवं कथं हे मुने भवता यो यमित्यादिवाक्येन स्वप्रेयोपमात्माक्तस्तस्या विद्याकामकर्मकर्मकृत्योस्तरणं न संभवति । यतः स्वप्रेभोगेन कामकर्मकार्येण संगेन विद्याकार्येण च समुत्थितं प्रयुक्तं दोषं बंधा ल्पं पश्यामीत्यर्थः ५६८ तं दोषमभिनयति स्वप्रे इति । अयमात्मा अतिमुंक्ते याति इष्टदर्शनाय प्रवर्तते न याति अनिष्टं दर्शानिवर्तते इति पदार्थः ५६९ एवं पृष्ठो मुनिः स्वप्रेऽसंगत्वं प्रतिपादयन् श्रितः स नृप्यासत्तमो ब्रह्मलोराजादिशेषं प्रश्रुतवानिति ५७१

स्वप्रे इति । स्वप्रे यदात्मनोऽसंगत्वमर्कतत्त्वज्ञानं यतः स्वप्रे विद्यमानो देहोपि सत्त्वत्वात्तस्यः शिलादायमित्यप्येवमपि । यदाचित्कस्यचित्तेन पश्यन्मापति तेन यदाचित्कस्यचित्तेन

स्वप्नेति । स्वप्नेयदात्मनोऽसंगत्वमुक्तं तत्संभाव्यते यतः स्वप्नेऽप्यमाणो देहोऽपि सूक्ष्मत्वाद्दर्शनः शिलादावपि तत्प्रवेशस्य प्रसिद्धेः जाग्रतितुस्थूलदेहेन तसंगतमाप्रसिद्धेन युक्तायां वर्तमानस्यात्मनः कथमसंगत्वमित्यर्थः ५७२ एवं पुष्टो मुनिर्मुमभिप्रायमाश्रित्यैव स्वप्नप्रवृत्त्या दिवाक्येनोत्तरं द्वितीयं ददावित्याह याज्ञवल्क्योऽपीति स्पष्टम् ५७३ अमुमिति पदोक्तमभिप्रायमाभिनयति यादृश इति । असंग इत्यत्र संगपदेन शिलादौ प्रवेशमतिबन्धो नोच्यते किंतु मूर्तीनां मूर्तैरेव क्रियाहेतुकः संयोगः तदभाव आकाशसमे आत्मनि न जाबोध्यते तथा च भ्रांत्यात्मानं परिच्छिन्नं मन्वमादेर्यथा सूक्ष्मदेहेनात्मनः संगः कल्प्यते तथा स्थूलेनापि संगस्तद्भ्रांतिवारणायासंगपदेनायमर्थ उच्यते एष आत्मानिखिलेः स्थूलेः सूक्ष्मेर्वाभावे भ्रांतदृष्ट्या सक्तोऽपि वस्तुतो न सज्जते इत्यर्थः ५७४ महामत्स्यनिदर्शनेन समाधेयं तृतीयं प्रश्नमवतायां भिनयति तृतीयमिति त्रिभिः । एतमुत्तरं श्लोकद्वयेन निरूप्यमभिप्रायमाश्रितो राजा पूर्ववत् तृतीयं प्रश्नमाहस्म यतः कामप्रश्नरूपवरलाभेन पुनः पुनः प्रश्नेन भयं इत्यर्थः ५७५ स्वप्न इति । हे मुने स्वप्नं जागरणं च गच्छत एकस्यात्मनः स्वप्नजागरणरूपमुभयं स्थानं कथं दुर्घटेन भवेत् किंतु दुर्घटमवेति ५७६ एकस्य स्थानद्वयनिष्ठत्वं दुर्घटमित्यत्र दृष्टान्तमाह माहिष्मत्यामिति । यथा उज्जयिण्यां काश्यां चैको भूपतिर्न तिष्ठेत् किंतु उज्जयिनी भूपतेः काशी भूपतिर्भिन्न एव तथा जाग्रत्स्वप्नरूपस्थानस्थयोरात्मनोर्भेदः स्यादित्यर्थः ५७७ अस्य प्रश्नस्योत्तरं सवाए

स्वप्ने भवत्वसंगत्वं सूक्ष्मदेहसमाश्रयात् ॥ स्थूलदेहगतः केनासंगो जागरणे भवेत् ५७२ याज्ञवल्क्योऽपिराजानमुत्तरं प्राह पूर्ववत् ॥ अभिप्रायममुं प्राप्या द्वितीयं मुनिपुंगवः ५७३ यादृशः सूक्ष्मदेहस्य संगः स्थूलेऽपि तादृशः ॥ न भोवन्निखिलैर्भावैः सक्तोऽप्येव न सज्जते ५७४ तृतीयं प्रश्नमाहैतं राजा अभिप्रायमाश्रितः ॥ यथा पूर्वं मुनिविप्रं वरं प्राप्या कुतो भयः ५७५ स्वप्ने जागरणे नित्यं गच्छतो देहेनः कथम् ॥ एकस्यैवोभयं स्थानं न भवेद्दुर्घटमुने ५७६ माहिष्मत्यां भवेद्योयं भूपतिर्न भवेद्विसः ॥ काश्यामेकस्ततोत्रापि भेदः स्थानस्थयोर्भवेत् ५७७ तृतीयमुत्तरं विप्रः पुनरेवमभाषत ॥ अभिप्रायेणा मुनैर्न जनकं मिथिलेश्वरम् ५७८ युगपद्यदि गच्छेत्स पुमान् स्थानद्वयं तदा ॥ स्थानभेदाद्भवेद्भेदो नैव मे प्रपयाति हि ५७९ साभिप्रायममी प्रश्ना उत्तरैः सहितास्त्रिधा ॥ जाता एषूत्तराण्येवं प्रवृत्तानि ह्यनुक्रमात् ५८० स एवात्मा मया यस्ते स्वयं ज्योतिरुदाहृतः ॥ स्वप्नस्थितः कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितः ५८१ सुषुप्तिः संप्रसादाख्याकथिता वेदवादिभिः ॥ सम्यक्प्रसीदति ह्यस्यां शरदीवजलं पुमान् ५८२

पुनरुदाहृत्यादिकया तथा महामत्स्य इत्यादिकया षड्विंशत्यादिवित्याह तृतीयमुत्तरमिति । अमुना प्रिमं श्लोकाभिनेयेनाभिप्रायेण मुनिस्तृतीयमुत्तरमुक्तवानिति ५७८ युगपदिति । यद्येकस्मिन्काले स्थानद्वयवृत्तित्वमुच्येत तदा भेदप्रसक्तिर्भवेदेवोक्तदृष्टान्तात्परत्वेऽप्येव आत्मा एवं युगपत्स्थानद्वयं न प्रयाति किंतु क्रमेण राति । तथा च यथा एकस्य तीर्थाट्टस्य क्रमेण प्रादिष्मत्तो काशीं च गच्छतो न भेदस्तथात्मनोऽपीत्यर्थः ५७९ तात्पर्यं प्रदर्शनं निगमयन् षड्विंशकाचतुष्टयस्य श्रोतार्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते साभिप्रायमिति । येऽमी साभिप्रायसंस्तराः प्रश्नास्त्रिहृषानिखिलेऽपि तास्तेषां मुत्तराणि उत्तराभिधायकश्रुतिवाक्यानि एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण क्रमेण प्रवृत्तानि प्रवृत्तव्याख्यानां निबोध्यानीति शेरः ५८० तत्र प्रथमप्रश्नमाधानपरायाः सवाए संप्रसाद इत्यादिकायाः प्रचक्ष्याः कौंडकाया अर्थे निरूपयति स एवेत्यादिद्वाविंशतिश्लोके । हे राजन्य आत्मा मया तुभ्यं स्वप्ने स्वयं ज्योतिरेनोक्तः स एव कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितो भवतीति ५८१ अधिकरणव्युत्पत्त्या संप्रसादशब्दार्थमाह सुषुप्तिरिति द्वाभ्यां । हियतः अस्यां सुषुप्तावस्थायां सम्यक् हिनतरां प्रसीदति कालुष्यं त्यजति ५८२

सम्यक्त्वविवृणोति विक्षेपमिति । विक्षेपमनद्युपायितद्धर्माध्यासरूपमखिलंत्यक्तासदात्मरूपेणतिष्ठन्सम्यक्प्रसीदतीत्यतः सुपुष्टिः संप्रसादसंज्ञिकेत्यर्थः ५८३ रतेः क्रीडायागतेर्नानाविषयात्
नरूपायाश्च यद्यपि सुपुष्टौ न संभवस्तथापि ते स्वप्रगते एवानुद्यते भूतभावि गत्येति भाष्यव्याख्या नुरोधेनाह यद्यपीति । द्वितीयाहस्यतथापीत्यादिः तथाच यद्यप्यत्र सुपुष्टौ रतिगती नस्तथापि सुपुष्टि
प्राप्तेः पूर्वपश्चाद्व्यासवप्रेरतिगती भवतः ततस्ते एव स्वप्रादिगते अनुद्यसंप्रसादे रत्वाचरित्वेत्येवंपरः पुमानुक्त इति संबन्धः ५८४ एवं पुण्यपापयोरपि दर्शनं यत्सुपुष्टावुक्तं तदपितयोः सफलयोः सुसौकारणाज्ञा
नरूपेण स्थितयोरेव बोध्यं तदानीमभिव्यक्तयोरसंभवादित्याह पुण्यपापे इति । यद्यप्यत्र सुपुष्टौ पुण्यपापेन स्यातामभिव्यक्तेन भवतस्तथापि ते सुपुष्टौ कारणात्मना विद्येते अतोऽभिप्रायादेते पुण्यपापे स्व
प्रकाशेनाज्ञानभासकरूपेण विलोक्येत्युक्तमिति शेषः ५८५ पुनः पदार्थमाह अमादाविति । यथा पूर्वसंप्रसादान्गतस्तथानुरेपत्रजेदिति ५८६ निश्चितआयोगेति तत्तमभिलक्ष्येत्यर्थः कस्य प्रति
न्यायपदस्य तथा यद्यो निःकंशरीरं सुप्तेः पूर्वमासीत्तदेव प्राप्नोतीत्यर्थः कस्य प्रतियोगिपदार्थस्य पूर्वोत्तराह्वाभ्यां क्रमेणार्थमाह यथागतमिति । तथैव तेनैव गतिमार्गेणेति यावत् यो यद्यो निशरीरकः पुष्टिग
च्छति संभूत्वा तद्यो निशरीरको भूत्वा समायाति अत्र मुखेन्यादाय स्वपितीति वत्क्वाप्रत्ययो बोध्यः ५८७ प्रतियोगिपदार्थमेव व्यवहृतोत्तरश्रुत्यनुरोधेन विशदयति व्याघ्रदेह इति द्वाभ्यां । व्याघ्रः

विक्षेपमाखिलं हित्वा समनस्कं सुपुत्रिणः ॥ सम्यग्गत्तमस्वरूपेण प्रसीदत्यात्मना स्वयम् ॥ संप्रसादस्ततो ज्ञेया सुपुत्रिणिरिह मानवैः ५८३ यद्यप्यत्र न काप्यस्ति रतिर्वा
गतिरेव वा ॥ अस्याः प्राप्तेः पुरापश्चात्स्यात्तारतिगती सदा ॥ संप्रसादे तत्तोरत्वा चरित्वा च परः पुमान् ५८४ पुण्यपापे च न स्यातां यद्यप्यत्र तथापि ते ॥ सुपुत्रावपि
सर्वेषां विद्येते कारणात्मना ॥ अत एते विलोक्यैव स्वप्रकाशात्मना पुमान् ५८५ अनादाविह संसारे संप्रसादान् ह्यनेकशः ॥ यथा समागतः पूर्वपुनरेष तथा व्रजेत् ॥
५८६ यथागतं तथैवायं समायाति सदा पुमान् ॥ योगच्छतिसंभूत्वायं समायाति न चेतरः ५८७ व्याघ्रदेहो यदा सुप्तिं व्रजेद् व्याघ्रो भवेत्तदा ॥ सुपुत्रादागतो नापि तज्जा
तावपरं वपुः ५८८ सिंहो वृको वराहो वा कीटादिर्मनुजोपि वा ॥ यज्जाति यद्रूपः सुप्तिं गच्छेदायात्यमौ तथा ५८९ विक्षेपदर्शनायैव जंतुः सर्वः समाव्रजेत् ॥ स्वप्नायैवे
तितेनेदमुच्यते सावधारणम् ५९० सुपुत्रादागतः सोयं तत्र स्वप्ने व्यवस्थितः ॥ नारीभोगादिकं यत्पश्यत्यत्मा स्वयं प्रभः ॥ न तेन सज्जते यस्माद्द्रष्टा यद्द्रष्टादिना
५९१ स्वसंबद्धं न कोप्यत्र द्रष्टुमर्हति किंचन ॥ तथा त्वेदं श्रुत्वा स्वस्य बलादेव समापतेत् ५९२

सुप्तिप्राप्यसमागतः स न्याप्रदेह एव भवति तत्र च तामेव व्यक्तिसमाप्नोतीत्यर्थः ५८८ सिद्ध इति । तथा तज्जातितद्व्यक्तियैश्वर्येनेत्यर्थः स्फुटमन्यत् ५८९ ननु सुप्ताद्यत्समायातितत्स्वप्राप्यैवेत्यवधार
णं नोपपद्यते सुषुप्तिनंतरं जाग्रत्प्राप्तेरपि दर्शनादिति चेन्न स्वप्नपदस्य विपर्ययज्ञानात्मकविक्षेपतामान्यपरत्वादित्याह विक्षेपेति । तेन स्वप्नपदस्य विक्षेपसामान्यपरत्वेन स्वप्राप्यैवेति सावधारणमुच्यत
इति ५९० असंगताप्रतिपादकभागांथमाह सुषुप्तादिति । सुषुप्तादागत्य तत्र विक्षेपात्मके स्वप्ने व्यवस्थितः स ज्ञात्मा यत्किंचिन्नारीभोगादिकं पश्यति तेन विषयजातेन न संबध्यते यतः द्विष्टा भवति नहि
लोकेऽपि दृष्टादृश्येन संसृज्यते तथा घटादिदृष्टा घटादिनेति संबंधः ५९१ नन्वात्मनोऽप्यहमित्याकारेण स्वप्ने भ्रान्तं परममन्यते तथा चात्मा स्वरूपस्याप्यननुगमापत्तिरिति चेन्न स्वयंप्रकाशस्यात्मनो विषयत
या भ्रान्तं न संभवति परेतदुपाधिबुद्धे विषयतामात्मनि मयमानास्तु भ्रान्ता इत्याशयेनात्मनो विषयतया भ्रान्ताङ्गीकारे आत्मत्वादेव प्रच्युतिः स्यादित्याह स्वसंबद्धमिति । स्वसंबद्धं स्वेनात्मनाविशिष्टमि
त्याद्यत इदं शर्मथोकोऽपि दृष्टविषयिकं तर्तुना हतियतस्तथा च आत्मविशिष्टस्यार्थस्य विषयत्वे स्वैकियमाणे स्वस्यात्मनो दृश्यता विषयता बलादिशिष्टवृत्तेर्भ्रमस्य विषेण वृत्तित्वनियमात् प्रसक्तमभवेत् त

यथात्मनोविषयविशेषणत्वमभ्युपगम्येततदानागृहीतविशेषणाबुद्धिविशेष्येयवतिष्ठतइतिन्यायेनविषयत्वप्रसक्तिरवश्यंस्यादित्याह विशिष्टेति । त्रयाणां विशेष्यविशेषणतत्संबंधरूपानामग्रद्वि-
पयीकरणभावेसतिविशिष्टस्यग्रहणविषयीकरणंनस्यात्एतदेवस्फुटयति योनेत्यादिना ५९३ योगेति । यथासंयोगस्यसंबंधस्यदंडस्यविशेषणस्यपुरुषस्यविशेष्यस्यचाग्रहेसतिदंडीत्याकारकोविशि-
ष्टग्रहःकश्चिदपिनस्यात् ततएवन्यायादात्मवैशिष्ट्येविषयाणामंगीकृतेसतिआत्मनोविशेषणीभूतस्यगतज्ञानविषयत्वरूपंप्रसज्येतेतिशेषः ५९४ तच्चव्याहृतमितिसदृष्टांतमाह नैवेति । केनापिवस्तु
नैवात्मनोग्रहःकर्तुमशक्यः यथादक्षिणहस्तमुष्टिनादक्षिणहस्तमुष्टिर्गृहीतुमशक्यइतिसंबंधः ५९५ किंचात्मनोविषयत्वस्वीकारेविषयत्वव्यापकस्यजडत्वस्यप्रसक्त्यानात्मत्वस्यादित्याह अ-
पिस्वस्येति । स्वस्यात्मनः ५९६ परिच्छिन्नेविभुनिवावस्तुनियत्रयत्रजडत्वंतत्रानात्मत्वमितिव्याप्तिमाह आत्मतेति । एवात्मताखादीनामाकाशकालदिशामभूर्तानांविभूनामपिजड-
त्वेनात्मतानदृष्टेशेषः ५९७ उक्तविचारस्यप्रकृतोपयोगमाह ततइति । ततोग्राहकस्यग्राह्यक्रोटावनिवेशात्स्वप्रदृश्यैःसहदृष्टुर्नसंबंधः यतोदृष्टत्वंदृश्यासंबंधव्याप्यत्वात्तत्रहेतुर्भवतीत्यर्थः
५९८ दृष्टत्वस्यदृश्यासंबंधेनव्याप्तिविशदयति यद्येनेति । येनद्रष्टावदृश्यतेतेनदृश्येनासौद्रष्टानबद्धचतेयथाघटद्रष्टाघटेनेत्यन्वयः ५९९ फलितमाह अनन्वागतइति । अतोऽसंगत्वा

विशिष्टग्रहणंनस्यात्रयाणामग्रहेकचित् ॥ योनजानातिसंबंधंविशेष्यंवाविशेषणम् ॥ प्रपद्यतेविशिष्टंसनकदाचित्पुमानिह ५९३ योगदंडनराणांस्यादग्रहेनग्रहःक-
चित् ॥ दंडीतिततएवात्मवैशिष्ट्येह्यात्मनोगतम् ९४ नैवात्मनात्मनःशक्योग्रहःकेनापिवस्तुना ॥ गृह्णीयादत्रकोनाममुष्टितेनैवमुष्टिना ९५ अपिस्वस्यग्रहेस्वस्य
सर्वथास्यादनात्मता ॥ गृह्यमाणजडदृष्टमात्मतानजडेभवेत् ९६ आत्मताचेज्जडस्यस्याद्वटस्यैषानकिंभवेत् ॥ खादीनांवाप्यभूर्तानांजडानामात्मतानहि ९७
ततःस्वप्नेत्रयदृश्यंनारीभोगाऽदनादिकम् ॥ संबंधस्तेननद्रष्टुर्द्रष्टृत्वादेवहेतुतः ९८ यद्येनदृश्यतेद्रष्टातेनासौबद्धचतेनहि ॥ यथापुमानघटद्रष्टाबद्धचतेनघटेनसः
९९ अनन्वागतएवातस्तेनदृश्येनतत्रसः ॥ स्वप्नद्रष्टाभवेत्स्वप्नदृश्येनासंगरूपघट् ६०० यतएवपुमान्स्वप्नेसंगलेशविवर्जितः ॥ स्वप्नकाशात्मनातस्मान्मोक्षायै-
षनरेश्वर ६०१ एवमेवेतिजनकोयाज्ञवल्क्यमभाषत ॥ याज्ञवल्क्येतिसंबोध्यमुनिंतद्विजसत्तमम् ६०२ याज्ञवल्क्योपितंप्राहजनकंनृपतिंपुनः ॥ पुंसोजाग-
रणावस्थासर्वस्यास्तितथैवच ३ तत्रमार्गाननैकांश्चद्वैवभयमप्यदः ॥ पुण्यपापंतथात्मानंयातिजागरणायसः ॥ केवलायबहिर्द्वायसमायातियथागतम् ६०४

सत्रजागरणेसघटद्रष्टातेनघटादिरूपदृश्येनानन्वागतःअनुगतोभवत्येवतथास्वप्नद्रष्टास्वप्नदृश्येनासंगत्वादनन्वागतइतिसंबंधः ६०० यथाचयत्त्वयाप्रथमप्रश्नेस्वप्नेसंगत्वदोषेणात्मनोमोक्षा-
योग्यत्वंसूचितंतन्निरस्तमित्याह यतएवेति । यतएवपुमानुक्तविषयास्वप्नेसंगलेशेनापिबर्जितस्तस्मात्स्वप्नप्रकाशरूपेणमोक्षायमोक्षयोग्यएवहेनरेश्वरइति ६०१ एवमुक्तोराजाप्रथमप्रश्नोत्त-
रमेवमेवेत्याकारेणांगीचकारेत्याह एवमेवेति ६०२ जाग्रत्यसंगत्वबोधिकायाःषोडश्याःकंडिकायाअर्थवदन्द्वितीयोत्तरमभिनयति याज्ञवल्क्योपीतिपंचभिः । हेराजस्वप्नस्यजंतोजाग-
रणावस्थापितथैवस्वप्नावस्थादृष्टुर्लेपाधायिकातथाजाग्रदवस्थापीत्युत्तरार्द्धार्थः ६०३ तथैवेत्युक्तंसांख्यमेवस्फुटयति तत्रेति । तत्रस्वप्नेअनेकान्नाडीमा-
गीन्द्रष्टातथापुण्यपापफलाकारेणपरिणतमात्मानंबुद्धिर्द्वैवनतुकिंचित्कृत्वासआत्माजागरणाययाति तत्रैतावान्स्वप्नादिशेषः । यजागरणेकेवलंबहिर्द्वैवर्ततेस्वप्नेतुयद्यपिजाग्रदपेक्षयांतरत्वमपि
वर्ततेतथापिसंप्रसादापेक्षयाबहिर्द्वाययथागतंगमनमार्गमनतिक्रम्यागमनंसममेवेतिभावः ६०४

॥ २८ ॥

દો. અ.

६

41 26 11

संसादहति । यप्रहृदयाकाशेषसुखसुषुप्तिविशिष्टोयमात्माविमल्यप्रवृत्तिनिमित्तकेनसंप्रसादशब्देनोक्तः । कस्यमलस्यतत्रत्यागइतिवैदवियाकामकर्मोत्पत्त्येत्याह ननैकवेत्यादिना ।

संप्रसादः । यत्र हृदयाकाशे दुःखं सुषुप्तिविशिष्टो यमात्मा विमलप्रभृतिमिदं तत्केन संप्रसादशब्देनोक्तः । कस्य मलस्य तत्र त्याग इति चेद्विद्या कामकर्मोत्पत्त्येव न कंचनेत्यादिना । कामशब्दः कर्मजन्यः स्वप्नपदेन विपर्ययाख्याकार्या विद्या बोधिता तथा च यत्र न कंचन विषयमिच्छति न वा कंचन विषयं पश्यतीत्यर्थः विपर्ययरोगो रभावोत्पाद्यतन्निमित्तकमोभावोपि सूचितः ६१९ एवं स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां तदर्थं आत्मनः स्वाभाविकः संबंधो न भवतीत्युक्तमथ कारणशरीरादविद्याख्यादात्मनो विवेकं दर्शयितुं विद्यास्वरूपस्य तदावृतात्मस्वरूपस्य च प्रतिपदिकाया विंशतितम्याः कंडिकाया अर्थद्वयादिष्टो केनैव रूपं स्तत्र जायतः सकाशात् स्वप्नसुषुप्तिप्रसिद्धारभूतानां नाडीनां स्वरूपप्रदर्शकस्य पूर्णा इत्यंतं भागस्यार्थवर्णयति मार्गो यो यमिति नवभिः । हेराजस्तत् आत्मनः सर्वो स्ववस्थासु गमनागमनार्थं मार्गो यस्तुभ्यं मया श्रौतप्रतिन्यायपदेनोक्तः समागो हृदयनिर्गतनाडीरूपो बोध्यः यासां हृदयकंदनिर्गतनाडीनां मध्ये एकाधिकं शतं प्रधानमत्र शास्त्रे वेदांतप्रश्नोपनिषदादावीरितं तासां प्रधाननाडीनां वल्लीनिभानां शाखाभूतानां ङ्चस्तुकोटिशो बोध्या इति द्वयोः संबंधः । निश्चितआयोगतिर्मार्ग इति यावत् तमभिलक्ष्येति प्रतिन्यायपदार्थोऽयं स्तादुक्तः ६२० । ६२१ तासां नाडीनां सूक्ष्मतां दर्शयति सहस्रयेति । यदि एकः केशः सहस्रधा भिन्नो विभक्तो भवेत्तदा तासां नाडीनां परिमाणे साप्रसिद्धा उपमा दृष्टांता भवेदुपपद्येत अथवा न भवेत्ततोपि सौक्ष्म्यादिति भावः ६२२

संप्रसादः समुद्दिष्टो यत्र सुप्तो न कंचन ॥ कामं कामयते नापि स्वप्नं कंचन पश्यति ६१९ मार्गो यो यमया तुभ्यं प्रतिन्यायमितीरितः ॥ अवस्थास्विह सर्वासु गमनागमने सतः ६२० मार्गभूताः स्थिता एव ह्येता हृदयनिर्गताः ॥ नाड्येकाधिकं यासां प्रधानं शतमीरितम् ॥ शास्त्रे त्रकोटिशः संतितासां शाखासमाः शिराः ६२१ सहस्रधा भवेत्केशो यदि भिन्नस्तदोपमा ॥ कथंचित्परिमाणे सा भवेद्वापि न वा भवेत् ६२२ आसां हिता इति प्रोक्तं नामधेयं मनीषिभिः ॥ मातुः स्तनस्थिता यद्वत्स्तनंधय हिताः शिराः ॥ वपुर्हितास्तथाराजन्नाड्यो वपुषिसंश्रिताः ६२३ अन्नपानरसं श्वत्सर्वजंतुहितं यतः ॥ नयंत्यविरतं तेन हिता एताः शिराः स्मृताः ६२४ अन्नपानरसैः पूर्णाश्चित्रवर्णोपमैः सदा ॥ नीरैर्नानाविधैर्यद्वत्सरितो भूतलस्थिताः ६२५ अन्नपानरसास्तासु शुक्लानीलाश्चर्पिगलाः ॥ हरितालोहिताः संतिचित्रकारगृहेयथा ६२६ नीलमंजनसंकाशमीरितं हरितं पुनः ॥ दूर्वादलनिभं तेन नैतयोः पुनरुक्तता ६२७

तासां हिता इत्याकारकनामधेयस्यान्वर्थतां दर्शयति आसामिति । यथा मातुः स्तनगतानाड्यो बालस्पृहितकरामातुभुक्तान्नरसप्रापकत्वात् तथा सर्वशरीरेन्नरसप्रापकत्वादासां नाडीनां हिता इति नामोक्तमिति द्वयोरर्थः ६२३ । ६२४ तासां नाडीनां वर्णान्नपानरसप्रयुक्तान्दर्शयति अन्नपानरसैरित्यादिना । चित्रानानाविधा वर्णास्तत्प्रयुक्ता उपमाश्च येषामेतादृशैरन्नरसैः सदा पूर्णानां नाविधनैरेव इत्येवमन्वयः । तादृशरससंबंधाच्च नाड्योपि नादरूपा इति भावः ६२५ रसानां वर्णान्कीर्तयति अन्नपानरसास्तास्विति । यथा चित्रकारस्य गृहे शुक्लद्विवर्णो रसाः पात्रेषु निहिताः संतितयैतामुनाडीपुक्कवातपित्ताऽल्पपित्तरुधिरसंभृता सुयथाक्रमं शुक्लादिवर्णानि हिता इत्यर्थः तथा चोक्तं सुश्रुते 'अरुणाः शिराः पित्तवहानीला वातवहाः स्मृताः । अमृगवहास्तुरोहिण्यो गौर्यः श्लेष्मवहाः स्मृताः' अरुणाः पिगलारोहिण्योरुक्ता इति तदर्थः ६२६ ननु दूर्वादलस्याम इत्यादौ हरिते नीलपर्यायप्रयोगादत्र नीलहरितपदयोः पौनरुक्त्यमित्याशंका मर्थभेदप्रदर्शनेन वारयति नीलमिति । अत्रांजननिभं नीलमिति विवक्षितं हरितं तु दूर्वादलनिभमतोन पुनरुक्तिरिति ६२७

पिंगलमिति । पिंगलपदेनस्वर्णवर्णसमःपीतवर्णोऽत्रविवक्षितः । नन्वपेपिकफादिसन्निपातजवार्णाः संतीतिचेत्तेपिकफादिवर्णोऽप्यस्यासेनोपलक्षिताइत्याह तेनेत्यादिना । तेनकफादिसंबंधिनांप्राकृतवर्णानामुपन्यासेनसर्ववर्णाउदाहृताउपलक्षिताः केते येवर्णाः शुक्लरक्तादिवर्णानामन्यथाभावतः परिणामतः स्मृतानां केपिप्रसिद्धा इत्यर्थः दृश्यंते हिचित्रकरादिवर्णयोजनेनापूर्ववर्णजनयंतस्तथाचयातुवैषम्यजाः सर्ववर्णा अत्रसंगृहीताइतिभावः । वर्णितनाडीनांप्रकृतोपयोगदर्शयति नाडीमार्गैरिति । स्वप्नवासुतिवाएतीत्यन्वयः ६२८ अथयत्रैनमित्यादिभागस्यार्थवदन्स्वप्नेकार्यद्वारेणाविद्यायाः स्वरूपं स्पष्टयति स्वप्नोऽयमित्यादिना । नाडीमार्गप्राप्यस्वप्नसुषुप्त्योर्मध्येयः स्वप्नः सजाग्रद्व्यदापापसहकृताविद्याजन्यस्तदादुःखदोभवतिपुण्यसहकृताविद्याजन्यस्तुसुखदोभवतीतिद्विविधइत्यर्थः ६३९ नापिस्वप्नपदार्थेष्वपिजाग्रदपदार्थेष्वस्वरूपेणदुःखादिजननव्यापारेणवाविशेषइत्याह दुःखदाइति । यादृशाश्वोरादिरूपाः प्रतिकूलतयाज्ञाताः संतो जागरणेदुःखदादृष्टाः सुखदाअपियादृशाः सक्चंदनादिरूपा अनुकूलतयाज्ञातास्तेभावाः स्वप्नेपितादृशा इत्यन्वयः ६३० तत्रदुःखदंस्वप्नमुदाहरणेनस्फुटयति अतइतिसप्तभिः । अतउक्तसाम्यात् स्वप्नेदुःखभोगकालेदुःखदोपापकर्मणिअविद्यासहकारितयास्थितेसत्येनमात्मानंस्वप्नदृशं दीनभूतंचोरादयोयथाकर्मशस्त्रादिभिर्द्रव्याद्यर्थघ्नंतीवहिंसंतीव यतःस्वार्थसाधकाः कीदृशमेनमात्मानं वस्तुतोऽच्छेद्यममरंचेतिद्वयोः

पिंगलंस्वर्णवर्णस्यात्तेनसर्वउदाहृताः ॥ वर्णायैशुक्लरक्तादेरन्यथाभावतः स्मृताः ॥ नाडीमार्गैरयंगत्वास्वप्नंवासुप्तिमेतिवा ६२८ स्वप्नोयःसमवेद्वेधादुःखदः सुखदोपिच ॥ यथाजागरणंपुंसोदुःखदंसुखदंतथा ६२९ दुःखदायादृशाभावास्तादृशाः सुखदाअपि ॥ पुंसो जागरणेदृष्टाः स्वप्नेतेतादृशाः स्मृताः ६३० अतः स्वप्नेदुःखकालेदुःखदेकर्मणिस्थिते ॥ एनंस्वप्नदृशं दीनंचोराद्व्याघ्रवृकादयः ६३१ निष्ठुराः क्रूरकर्माणः शस्त्रैर्देतैर्नखैः खुरैः ॥ आकाशसदृशं शस्त्रैरच्छेद्यं वधवर्जितम् ॥ घ्नंतीवद्रव्यमांसादिलाभार्थंस्वार्थसाधकाः ६३२ यथाजरावशीकुर्यात्पुमांसंवयसः क्षये ॥ अवश्यंसर्वगंदेवजिनंतीवेहदुर्द्धियः ६३३ यथाकुनृपतेर्भृत्या अर्थार्थधनिनोखिलान् ॥ वशीकुर्वंतिबलतोदीनान्नाथविवर्जितान् ॥ तथास्वप्नेप्यमुंकेचिद्वशीकुर्वंतिदेहिनम् ६३४ यथाकाष्ठमयोहस्तीहस्तीवन्तपेवशमनि ॥ सूत्रैर्विद्रावयेद्बालान्भयसंजातवेपथून् ॥ स्वप्नेहस्तीतथादृष्टोविद्रावयतिदेहिनम् ६३५ सभायांचित्ररूपायांसमायांसर्वतोयथा ॥ मत्वागर्तमिवाप्राज्ञोनिपतेन्मूढचेतनः ॥ एवंगर्तमिवस्वप्नेपतत्यात्मातिमूढधीः ६३६ भयंजागरणेपश्येद्यत्स्वप्नेपितदेवसः ॥ मन्यतेऽविद्यायात्मायंसर्वमप्यभयः सदा ६३७

संबंधः ६३१ । ६३२ अपरमुदाहरति यथेति । यथावयसआयुषःक्षयेअपचयकालेजरापुमांसंवशीकुर्यात् तथाकेचिदुर्बुद्धयोधूताःसर्वगमवश्यंवशीभावानर्हमप्येनंदेवजिनंतीववशीकुर्वंतीवेत्यर्थः । यद्यपिज्याथातुःत्रयादिक्रोवयोहानौवर्त्ततेतथापिजाणीनांपारवश्यप्रसिद्धेरपमोपवारिकः प्रयोगइतिबोध्यम् ६३३ एतदेवदृष्टान्तेनस्फुटीकरोति यथाकुनृपतेरिति । यथाकुत्सितस्यराज्ञोभृत्याः पुरुषाधनादद्यान्धनंग्रहीतुंवशीकुर्वंति तथैतथैर्नस्वप्नेकेचिद्वशीकुर्वंतीति ६३४ यथाविधमन्यंस्वप्नं दर्शयति यथाकाष्ठेति । यथाराजद्वारगतहस्तिवद्भुशमानः काष्ठमयोहस्तीसूत्रैर्वद्भुशालितः सन्बालान्भयेनकंपमानान्विद्रावयेतपलापमानान्कुर्यात्तथास्वप्नेहस्तीएनंविद्रावयेदित्यर्थः यद्यपिश्रुतोऽद्योधातुश्छेदनार्थकस्तथापिपिपुर्वकस्यावेदावर्णार्थकत्वमपिसंभवतीतिबोध्यम् ६३५ तादृशमितरं दर्शयति सभायामिति । यथाचित्ररूपायांसर्वतःसमायांचसभायांसमदर्शंगतैर्वन्मत्वादुर्योधनवन्मूढोनिपतेत्तथास्वप्नेमिध्यागत्तेनिपतन्तीत्यर्थः ६३६ अद्वितीयत्वेननिर्भयोऽप्यात्मास्वप्नेजागरणवद्विषयाभयपंड्यतयाह भयमिति । मजागरणेभयंपश्येत्तदेवस्वप्नेप्यविद्यायात्मायंसर्वमप्यभयः सदाऽभयोपीत्यन्वयः ६३७

अविद्यापदार्थवस्तुविद्यास्वरूपमाह विशिष्टमिति । पदांतरैरविनिर्भूयादित्यास्कोक्तेविद्यापदेविषयार्थोविशिष्टमितिदपदार्थोद्व्यादितियापदार्थोवगमयेदिति । यामापनेइतिस्मृतः तथाचविशिष्टचित्त
क्षणयतःसर्वगंविभुं सर्वसंनिभं सर्वपदार्थाकारं सर्वात्मानमिति यावत् स्वप्रकाशंसदानंदरूपं च एतादृशमात्मनोरूपं दद्यात्संनिहितं कुर्वातुगमयेदात्मतयाप्रकाशयेच्च तेनेतेनयोगार्थेनविद्येत्युच्यतेसाचवि
द्यावृत्त्युपलक्षितचिदात्मरूपेत्यर्थः ६३८ उक्तविद्याविरुद्धमज्ञानमयेवाविद्येत्युच्यतेइत्याह ततइति । ततउक्तविद्यास्वरूपायदंयत्परिच्छिन्नानात्मजडासहःखरूपंतदविद्येत्युच्यते साचा
विद्याअज्ञानरूपेवातोऽज्ञानानभिज्ञेत्यर्थः ६३९ अविद्यायाअज्ञानरूपतांविशदयति स्वसजातीति । सजातीयादिभेदत्रयराहित्येनानंदरूपःस्वप्रकाशएकौयमात्मायदिवस्तुतोभवतितद्विस
चित्ररूपोनानारूपःकथंसंपन्नः इतउक्तरूपादात्मनःसकाशादस्यजडादिरूपस्यजगतःसृष्ट्यादिचकथंजातमित्याकारकेआक्षेपेकेनचित्कृतेसतियदाक्षेपश्रोतुश्चित्तेनजानामीत्याकारेणानुभूयमानम
ज्ञानंतदेवाऽविद्यास्वरूपमितिद्वयोरर्थः ६४० । ६४१ एवमविद्यास्वरूपंव्युत्पाद्यतस्याःस्वप्रेस्पृष्टतामभिनयति अनयेति । अनयाऽविद्येयैवस्वप्रेवशादिकंवाणंतपश्यति । कीदृशंवशा

विशिष्टमात्मनोरूपंसर्वगंसर्वसंनिभम् ॥ स्वप्रकाशंसदानंदं दद्याद्वागमयेच्चसा ॥ तेनैवसाभवेद्विद्यासर्वात्माचिद्वपुःपुमान् ६३८ ततोऽन्यद्यदसद्रूपंतदविद्येति
गीयते ॥ अज्ञानंचभवेत्तद्विनातोऽन्यद्विद्यतेपरम् ६३९ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मास्वप्रकाशएकश्चेत्सकथंभवेत् ६४० चित्ररूपःक
थंवास्यसृष्ट्यादिकमितोभवेत् ॥ इत्याक्षेपेयदज्ञानंतदविद्येतिगीयते ६४१ अनयामन्यतेस्वप्रेयध्वंशयंपलायनम् ॥ पातंचभयजातंतदसदेवसहेतुकम् ६४२ बध्वा
दिजनितंमोहमेवमेवविपर्ययम् ॥ स्वप्रेगतःपुमान्व्यर्थमन्यतेऽविद्यैवतम् ६४३ उक्तंस्वप्रेनसंत्यत्रथाद्यास्तान्विनाकथम् ॥ अकारणेकथंस्यातांसुखदुः
खेरेथादिजे ६४४ सुखदुःखकराभावानसंतिहृदयेसदा ॥ हृदयस्याल्पदेशत्वाद्गुहादेश्वमहत्त्वतः ६४५ सृष्टिरप्यत्रतेनैषांस्वप्रेनैवोपपद्यते ॥ वास्तवीहृदयेके
नवस्तुतःसृज्यतेजगत् ६४६ देशकालनिमित्तानामभावेजायतेहियत् ॥ मायाकार्यमवेत्तत्वेगंधर्वनगरंयथा ६४७ स्वप्रगस्यभवेच्छक्तिःसर्वसृष्ट्याद्यलौकिकी ॥
येयंसाकथिताऽविद्यासर्वशास्त्रविशारदैः ६४८

दिकं सहेतुकमसत् तस्यवशदेहेतवश्चोरादयोप्यसंतोमिथ्याभूताइतियावत् । वश्यमितिभाषप्रधानोर्निर्देशः । बध्वादीति एवंबध्वादिवदेवव्यादिवियोगप्रयुक्तंमोहंविषादंतथापरंविपर्ययंतंम
सिद्धंस्वप्रेयन्मन्यतेतदविद्येयैवमन्यतेइतिद्वयोरर्थः ६४२ । ६४३ अविद्येयैवेत्यवधारणमुपपादयति उक्तमिति । श्रुत्याक्तंकथमुक्तमितिचेदतआह स्वप्रेइति । स्वप्रेरथादयोनसंतिअतस्तान्
रथादीन्विनातेरथादिभिर्ज्येष्ठसुखदुःखैकथंस्यातांसंभवेतांपतोऽकारणेप्रसिद्धकारणवर्जितेअतोऽविद्येयैवेत्यवधारणमुपपन्नमिति ६४४ असंभवमेवविशदयति सुखेति । अल्पदेशहृदयेरेथादी
नामहतांमानाभावात्सुखादिसामग्र्यामुख्यायाःसंभवोनास्तितेनासंभवेनएषारथादीनांवास्तवीसृष्टिरपिनसंभवतिअतःस्वप्रेहृदयेवस्तुतोजगत्सृज्यतइतिकेनवक्तुंशक्यमितिशेषः ६४५ । ६४६
तथाचदेशकालादिलक्षणकात्स्न्यभावात्स्वप्नपदार्थांमायामाया मात्रंतुकात्स्न्येनानभिषक्तस्वरूपत्वादितिऽयायादित्याह देशेति । स्वयोभ्यदेशायभावेपिपञ्जायतेतन्मायामात्रंयथानगराधार
तानहंस्वैगंधर्वनगरमिति ६४७ साचमायाख्याआत्मनःशक्तिरविद्यातोऽभिज्ञेत्याह स्वप्रगस्येत्यादिना । स्वप्रगस्यात्मनोऽप्येयंशक्तिः कीदृशी सर्वस्यसृष्ट्यादिकरणेनालौकिकीलोकेऽप्रसिद्धा
साऽविद्येति तत्त्वविद्विरुक्तेत्यर्थः लोकेपिमायामणिमंत्रादिक्षोभ्याऽविद्यातोऽभिज्ञेत्युक्तंप्रथमेध्याये ६४८

तस्याअविद्यातोभेदशंकाभेवापाकरोति यदीति । यदित्याशक्तिरविद्यातोभिन्नाभ्युपेयतेतस्तमविद्यातोभेदपक्षमाश्रित्यापिकाकुंत्रकायैक्षमाभ्युपेयतेइत्यर्थः । तस्मात्कार्यद्वयविकल्पयति
 कितयेति । तयाऽविद्याभिन्नत्वेनाभ्युपगतयाशक्त्या आत्मस्वप्नेबाह्यप्रपंचमंतर्हृदयेनयतिप्रापयति किंवास्वयंबहिर्गत्याविलोकयतिअनयोरुभयोरपिपक्षयोरविद्यातोभेदस्तस्याःशक्तैर्नसंभवतीति
 द्वयोरर्थः ६४९ । ६५० अविद्यातोभेदासंभवप्रतिज्ञायामुक्तघोष्यापारयोरविद्यातोऽप्यत्रासंभवंहेतुयावदंस्तत्रप्रथमस्यविश्वंतरानयनलक्षणस्यासंभवाह अंगुष्ठमात्रेद्विद्वाभ्यां । सत्यतइति
 सार्वविभक्तिकस्तसिः तथाचसत्यंवाक्यमपंचस्वल्पहृदयाकाशेकथमानयेतयथास्थूलस्यशतपादस्यचभुजंगस्यकर्णयोःस्थापनंविनामायामशक्यंतथैतदपीतिद्वयोरर्थः ६५१ । ६५२ द्वितीयस्यव
 हिर्गत्वावलोकनलक्षणव्यापारस्यापिमायातइतरत्रासंभवाह बहिरपीति । अत्रशयनदेशेप्राणेपुत्रस्तत्स्वप्यस्यस्वप्नद्रुष्यद्विद्वापांतरादिपुक्षणाद्रमनंतदपिमायांपरिहायनस्यादित्यन्वयः ६५३ अत्रह
 ण्तमाह अत्रस्थितइति । यथात्रभूलोकेस्थितःक्षणात्सूर्यलोकं दृष्ट्वानागच्छेद्विनामायांतथास्वप्नेस्वरादिकंस्वर्गादिकं दृष्ट्वानागच्छेदित्यर्थः ६५४ किंचोक्तव्यापारविशिष्टायाशक्तेरवि
 द्याभिन्नायाःकल्पनंश्रुतिवाह्यमित्याह विश्वस्येति । विश्वस्यबाह्यप्रपंचस्यचित्तेहृदयदेशआनयनप्रतिपादिकाबहिर्गत्वावलोकनप्रतिपादिकाबाकाचित्श्रुतिर्नास्ति हृदयांतरेवविश्वस्यसृष्टिप्रति

यद्यन्यत्रभवेच्छक्तिरविद्यातस्ततस्तुका ॥ किंतीयासर्वमेवांतर्नयेद्विश्वंजडाजडम् ४९ अथवासर्वदेशेषुस्वयंगत्वावलोकयेत् ॥ पक्षद्वयेपिमायैवसैषाशक्तिःप्रसज्जते
 ५० अंगुष्ठमात्रेहादौस्मिन्नवकाशेकथंजगत् ॥ जडाजडमिदंसर्वमानयेत्सत्यतःपुमान् ५१ स्थूणास्थूलंशतपदंभुजंगकर्णरंध्रयोः ॥ स्थापयेन्नविनामायांयथाहृदि
 तथाजगत् ६५२ बहिरप्यस्यगमनंक्षणाद्विपांतरादिषु ॥ नमायांपरिहायस्यात्प्राणेष्वत्रवसत्स्वपि ६५३ अत्रस्थितःक्षणात्सूर्यलोकंगत्वाचानचाव्रजेत् ॥ विनामा
 यांयथातद्वत्स्वप्नेदृष्ट्वास्वरादिकम् ६२४ विश्वस्यानयनेचित्तेबहिर्गत्वाऽवलोकने ॥ नविद्यतेश्रुतिःसृष्टौसातुकर्तौतिविद्यते ६५५ अपिनीत्वाजगत्सर्वमंतःपश्य
 तिवाबहिः ॥ गत्वोभयत्रनास्त्यत्रसंवादश्चेतनैःसमम् ५६ चेतनावयमानीतास्त्वयास्वप्नेहृदंजुजे ॥ स्वगृहेवास्थितःदृष्टानैवंब्रूयुःकदाचन ५७ उत्थानेनचतेनो
 कामन्यंतेऽपिकथंचन ॥ अतस्तेषांप्रकल्प्यस्यादज्ञानंघटकुडचवत् ५८ अपितेपिपदास्वप्नंसमकालंहिचेतनाः ॥ विलोकयेयुर्निद्राणास्तदासंभावितंभवेत् ५९

पादिकातुसहिसर्वस्यकर्तेत्याकाराव्याख्याताश्रुतिरस्ति तथाचसृष्ट्युपपादिकाऽविद्यैवाभ्युपगंतव्येतिभावः । भित्तेरितिपाठेतुशयनदेशभित्तेर्बाहिर्गत्वेतिसंबंधः ६५५ किंचोक्तव्यापारद्वयसंकल्पनं
 लोकानुभवविरुद्धमित्याह अपिनीत्वेतिपंचमिः । किंचस्वप्नकालेसर्वजगदंतर्नीत्वाअथवाबहिर्गत्वापश्यतीत्याकारकेऽभयत्रपक्षद्वयेस्वप्नद्रुष्येतनान्तरेःसमंसहसंवादःसमानानुभवशालित्वंन
 स्तीत्यर्थः ६५६ कथंनसंवादइत्याकांक्षायामाह चेतनाइति । यदिअंतरानयनेसंवादःस्यात्तदातेचेतनाःस्वप्नद्रुष्यंत्येवब्रूयुःकथयेयुः एवंकथं अद्यत्वयास्वप्नेहृदयांजुजेवयमानीताइति । यदि
 चबहिर्गमेनेसंवादःस्यात्तदाअद्यत्वयास्वगृहेस्थितावयं दृष्टाद्विद्वयुः अथवातेनस्वप्नद्रुष्यंत्येवकालेयुयं हृदयेआनीताःस्वगृहेस्थिताहृदयेवमुक्ताःसंतस्तथेतिमन्पेरनृतेतुतथानुब्रुवंतिनवामन्यंते
 एवमपिउक्तव्यापारद्वयकल्पनेतेपांचेतनांतराणांघटादिवदज्ञानंजडत्वमपिकल्पनीयस्यात् जडाह्यानीताहृदयावनुब्रुवंतिनमन्यंते तथाचातिगौरवंलोकविरोधश्चेतिद्वयोरर्थः ६५७ किंचचेतनां
 तराणांस्वप्नेअंतरागमनंनबहिर्गत्वास्वाप्रिकशरीरवतांजाग्रद्रवशरीरवतांजाग्रतयाइत्याह अपितेपीति । यदितेदृश्यमानाश्चेतना अपिनिद्राणाःनिद्रांमाप्ताःसंतःसमकालंस्वप्नंप्रपश्येयुस्तदातेषांहृदंतरान
 यनादिकंसंभावितंसंवादानांयोर्यंभवेत्तथावाचितमितिभावः निद्राणाइतिचानशक्तंयातोःपरस्मैपदित्वादितिबोध्यम् ६५९

नद्वितीयइत्याह हृदयमिति । एतावचेतनास्वप्नेतर्बहिर्गत्वापश्यंतस्वप्नद्रुष्यंत्येवब्रूयुःसंस्तानबहिःस्थितादेवपश्यतीतिचबहिःस्थिताश्चेतनांमाहत्याःअपिनिद्राणिनिद्रांमाप्ताःसंतःसमकालंस्वप्नंप्रपश्येयुस्तदातेषांहृदंतरान

नद्वितीयहृत्पाह हृदयति । एतादृचेतनास्वमेतर्बहिर्वापश्यस्वप्रदृष्टामबुद्धः संस्तान्बहिःस्थितानेवपश्यतितेचबहिःस्थिताश्चेतनायादृशाः शरीरादिविशेषणेस्तादृशाः स्वप्नेनदृष्टाः किंतुनानाविपरीतविशेषणवर्तोहृष्टा इत्यर्थः तथाचस्थूलशरीरविशिष्टानां स्वप्नेहृदयानयनादेकं बाधितमिति भावः ६६० प्रथमेपक्षेदोषांतरमाह एवमिति । एवं तथाप्यमपि दोषः अयं कः तेषां चेतनोतराणां युगपत्स्वप्नेपि स्वस्वापेक्षया देशांतरहृदयेवापरापश्यतांततउत्थानेविसंवादेविरुद्धज्ञानवत्ताकलहइति यावत् तस्मान्नहिसर्वेषां देशांतरस्य हृदयदेशस्य वा एकत्वं तथाच स्वस्वहृदये देशांतरेवापरेषां स्थितिं प्रतिपादयतां त्वं मम हृदयेऽद्यागतः मैवंदत्वमेवमम हृदय आगत इत्याद्याकारकः कथं कलहो न भवेदित्यर्थः ६६१ फलितमाह तत इति । ततः स्वप्रदृश्याये चेतनाः प्रमातारस्ते सर्वे वादिनो माया कल्पितत्वेन स्वीकर्तव्याः कीदृशस्य वादिनः प्रपंचसत्यतावादितया मायामयताम निच्छतोऽनंगीकुर्वतोपीत्यर्थः ६६२ चेतनस्यायमचेतनेष्वतिदिशति मायामया इति । यथा चेतना मायामया जाताः पूर्वयुक्त्या सिद्धास्तथा अचेतना अपि मायामया वादिनाऽनिच्छतापि मन्तव्या इत्यन्वयः ६६३ मायामयत्वं स्फुटीयतुमचेतनानामपियोग्यदेशादिसंबंधलक्षणकात्स्न्याभावं दर्शयति । स्वगृहमिति चतुर्भिः । देशांतरस्थितं राजभवनं स्वगृहमिति न स्वगृहदेशे कदाचित् स्वप्रदृष्टाविलोकयतीत्यन्वयः ६६४ समुद्रमिति । विस्तीर्णं समुद्रं स्वगृहद्वारि स्थितं विलोकयतीति ६६५

हृदयेतर्बहिर्वापि पश्यन्नेतान्बहिःस्थितान् ॥ दिवसेपश्यति स्वप्नेदृष्टास्तेन च तादृशाः ६६० एवंतेषामपि स्वप्नेविसंवादो महान् भवेत् ॥ स्वस्य देशांतरे स्वप्नान् हृदयेवापि पश्यताम् ६६१ ततो मायामयाः सर्वे बहिर्वाहदिव्यस्थिताः ॥ स्वप्रदृश्याश्चेतना ये वादिनोऽनिच्छतोपि ते ६६२ मायामया यथा जाताश्चेतना अप्यचेतनाः ॥ मायामयास्तथैव स्युर्वादिनोऽनिच्छतोपि च ६६२ स्वगृहं राजभवनं स्वप्रदृष्टाविलोकयेत् ॥ देशांतरस्थितं शश्वद्गृहदेशे कदाचन ६६४ समुद्रं स्वगृहद्वारि किंचिदप्यवलोकयेत् ॥ स्थितं योजनसाहस्रं बहुकलोलभूषितम् ६६५ अगाधं सारितानां थमधस्तालक्ष्ययोजनम् ॥ अनेन वपुषा कापि गुल्फमात्रं विलंघयेत् ६६६ विलंघ्य च कदाचितु नीलपर्वतमग्रतः ॥ पश्येदित्यादिकं सर्वतत्रासत्स्वप्रगः पुमान् ६६७ तेन मायामयं सर्वं स्वप्रदृश्यं जडाजडम् ॥ स्वात्मनो देहसहितं कारणं सुखदुःखयोः ६६८ मायामयत्वे संजाते विश्वस्मिन् हि जडाजडे ॥ स्वप्रदृष्टैव मायावीवर्तते तैतद्विसुस्थितम् ६६९ तथाच सति केन स्याद्बहिर्गत्वावलोकनम् ॥ स्वप्नस्य केन वा स्वांतर्नयनं जगतोपि च ६७० अज्ञानं यद्भवेत्तस्य स्वप्नस्य करणादिषु ॥ सेयं मायेत्यविद्येतिकथ्यते वेदवादिभिः ६७१

अगाधमिति । अधस्तादगाधमुपरिलक्ष्ययोजनं च समुद्रमनेन मानुषेण वपुषा गुल्फमात्रं मन्यमानो लंघयेदिति ६६६ विलंघयेति । नीलपर्वतः समुद्रापरपारगो भगवतः पुरुषोत्तमस्य नरसिंहस्य स्वलीलाविग्रहस्य निवासभूमिः प्रसिद्धस्तं परपारे पश्येदिति आदिपदेन रात्रौ सूर्योपरागादिग्रहः एवंतत्र स्वप्ने सर्वमसन्मिथ्याभूतमेव स्वप्नः पश्यतीत्यर्थः ६६७ फलितमाह तेनेति । तेन वास्तवत्वाभावेन देहसहितं स्वप्नदृश्यं स्वात्मनः पुखादिकारणं सर्वं मायामयमित्यन्वयः ६६८ ननु स्वप्नभावोपादानमाश्रयः कइति चेत्सहितं सत्यं सत्यं कर्तुं तिश्रुत्या इतराश्रयानुपपत्त्या च स्वप्नदृष्टेर्वेत्याह मायामयत्वे इति । स्वप्नगतं सर्वं जडाजडनिष्ठमायामयत्वे संजाते सिद्धे सति तस्यामायाया आश्रयः स्वप्नदृष्टेर्वेत्येतत्सु स्थितं श्रुत्युपपत्तिभ्यां सिद्धमित्यर्थः ६६९ एवं सति स्वप्नदृष्टेर्वहिर्गमनस्य विधांतरानयनस्य च कल्पनं वादिनोप्यर्थमित्याह तथाचेति । स्वप्नस्य स्वप्रदृश्यभावजातस्य बहिर्गत्वावलोकनं जगतः स्वांतर्नयनं च केन प्रयोजनेन स्यात्कल्पेतेत्यर्थः ६७० साचमाया अज्ञानरूपेव माया च तमोरूपेत्याथर्वणश्रुतेरित्याह अज्ञानमिति । स्वप्नस्य करणादिषु स्पष्टादिषु समर्थैरज्ञानं तदेव मायाऽविद्यादिपदवाच्यमित्यर्थः ६७१

स्वप्न यायेन जाग्रत्यपि मायामयत्वं बोध्यं तदर्थमेव श्रुत्या स्वप्नमिथ्यात्वप्रतिपादनादित्याह अविद्ययेति । स्पष्टम् ६७२ स्वप्नजागरणयोरभेद एतदर्थमेव पूर्वोपपन्नमित्युक्तं तदुपपन्नमिति निगमयति । अतः स्वप्नस्य जाग्रदुपलक्षणत्वाज्जागरणे स्वप्ने वायद्भयमन्यते तदविद्ययेव मन्यते यतो वस्तुतोऽद्वयत्वाभिर्भय इत्यन्वयः ६७४ एवं भेददर्शनलक्षणकार्यद्वारेणाविद्यास्वरूपं स्वप्नमधिकृत्य दर्शितमथ यादृशात्मस्वरूपमावृत्त्या विद्योक्तं कार्यं करोति तत्स्वरूपं सुषुप्तिमधिकृत्य दर्शयन्नथ देवदेवत्येतिः कंडिकाशेषस्यार्थमाह एष स्वप्न इति सप्तभिः । नाडीमागं गम्यत्वेनोक्तयोः स्वप्नसुषुप्तयोर्मध्ये स्वप्नोर्वर्णितोऽथ संप्रसादशब्दवाच्याताभिर्नाडीभिर्गम्या सुषुप्तिरुच्यते इत्यर्थः ६७५ नाडीभिरिति । नाडीद्वारापुरीतद्वेष्टितं हृदयाकाशं गतं द्वाप्याभिर्नद्वो देव एष आत्मा प्रसिद्धदेवोपमो राजोपमश्च भवति । तत्र दीन्यतिद्योतत इति व्युत्पत्त्या देवपदार्थराजते इतरानपेक्षया दीप्यत इति व्युत्पत्त्या राजपदार्थं चाह स्वयमित्यादिना । स्वबोधेन स्वरूपभूतेन बोधेन स्वप्रकाशेन यतः स्वयमेव बोधितस्ततो देवोपम इत्युक्तः यतश्च स्वयं ज्योतिर्न परापेक्षां हित्वा देदीप्यतेऽतिशयेन दीप्यते ततो राजोपम इति द्वयोरर्थः ६७६ । ६७७ सर्वस्मिन्निति । विक्षेपे विक्षेपशक्तिकार्ये मनः पर्यं ते सर्वस्मिन् लयंगते सति एवं मनसोऽपि लीनत्वे सति

अविद्यया यथा स्वप्ने पश्यत्येष जडजडम् ॥ तथा जागरणेऽप्यात्मा विश्वं पश्यत्यविद्यया ६७२ स्वप्ने जागरणे नैव भेदः कोपीह दृश्यते ॥ दृष्ट्वेपि च दृश्यत्वात्मानोऽनात्मनस्तथा ६७३ अतो जागरणे जंतोर्यस्यास्वप्नेऽपि तद्वयम् ॥ मन्यतेऽविद्ययै वायं निर्भयो द्वयवर्जितः ६७४ एष स्वप्नोऽत्र नाडीभिर्गत्वा देहं विलोक्यते ॥ ताभिर्गत्वा त्रयासु लोकोक्यते तन्निशमय ॥ संप्रसाद इति प्रोक्ता यावस्था भवते मया ६७५ नाडीभिर्हृदयाकाशं पुरीतद्वेष्टितं गतः ॥ देवराजोपमो देव इन्द्राण्याभेदवर्जितः ६७६ इन्द्रः स्वयं स्वबोधेन स्वप्रकाशेन बोधितः ॥ स्वयं ज्योतिः परापेक्षां हित्वा देदीप्यते मुहुः ६७७ सर्वस्मिन्नेव विक्षेपे समनस्कं लयंगते ॥ अप्रतीति च सत्येवं स्वात्माने तमोनिभे ६७८ यदा गत्वा प्रयात्यंतस्तादात्म्येन तदा भवेत् ॥ मुक्तेन सदृशः सर्वमहमेवेति मन्यते ॥ दुःखैः सर्वा विहीनः सन्नानंदवपुषि स्थितः ६७९ सोऽयमस्य परलोकः स्वप्राप्तौ प्राप्यते हि यः ॥ हृदये यदि हाकाशं स्वप्रकाशमुखं स्थितम् ६८० तस्मात्परं च नानेन लोक्यं शास्त्रशतैरपि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेन लोक्यते यद्दं बुजे ॥ ब्रह्मलोकादिलोकेषु तदाकाशमिदं परम् ६८१

तमो वदावरकेऽज्ञाने अप्रतीतिः अल्पमस्फुटं यथा भवति तथा प्रतीतिः सति अहमज्ञ इत्याकारकांतः करणवृत्त्या रूढस्यैवाज्ञानस्य स्फुटत्वात् सुषुप्तौ तु सूक्ष्माज्ञानवृत्तिरज्ञानाकाराऽतो न ज्ञोऽनुदराकन्या इत्यत्रेवाप्यर्थकत्वमिति भावः ६७८ यदेति । एवं स विहृदयस्यांतर्गत्वात् तत्र स्थितं परमात्मानं तादात्म्यसंबंधेन यदायं जीवः प्रयाति तदा मुक्तेन सदृशो भवेत् । मुक्तस्य लक्षणमाह सर्वमिति । यः सर्वमात्मेवेति वेत्ति स विद्वान्मुक्त इत्यर्थः । अज्ञानमात्रशेषस्य सुप्तस्य ज्ञानाभिदग्ध्याज्ञानेन मुक्तेन किं साधर्म्यमित्याकांक्षायामाह दुःखैरिति । सर्वदुःखविवर्जितभूमानं देस्थितिः साधर्म्यमित्यर्थः एतेन मुक्तस्वरूपप्रदर्शनेन कारणाज्ञानमपि नात्मनः स्वभावो मुक्तौ तद्वितीरेकादिति सूचितम् ६७९ इदमेव सुषुप्तिमुक्तिप्राप्यमात्मतत्त्वमनात्मभूतेभ्यो लोकेभ्य उत्कृष्टत्वात् परमलोकपदमभिधेयमित्याह सोऽयमिति । यः स्वप्राप्तौ स्वस्यात्मनः प्राप्तौ सत्यां प्राप्यते लोभ्यते सोऽयमस्य जीवस्य परमलोकः । किमात्मकोऽसावित्याकांक्षायामाह हृदयेति । हृदयांतः स्वप्रकाशमुखरूपं यदाकाशं स्थितं वेदान्तैर्बोधितं तदात्मक इति संबन्धः ६८० तत्र कर्मव्युत्पत्त्या लोकपदस्य मन्वयमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वोत्तरादित्योऽयादात्मतत्त्वात्परं भिन्नं शास्त्रैर्लोक्यं दर्शनीयं न भवति मिथ्यात्वात् आत्मतत्त्वं तस्मादिति । काश्चिन्मिदं जन्ममेव गुरुशास्त्रोपदेशेन हृदये लोकेषु तदाकाशमिदं परम् ६८१

वारिमिहजन्मपेवगुरुश्रीपदशेनहृदयेलेलीकपतेउपासनेस्तुत्रहालीकादिलीकेपुगत्वालीकपतेऽतस्तथाकाशमेवपरलोकांलीकदित्यावत् ६८१
 सुषुप्तिमुक्तिमाप्यात्मरूपमतिवादिकायास्तदाहत्यादिकामाएकवैशतितस्थाः कविकायार्थप्रदर्शयति एतदेवेतिषोडशभिः । एतदेवसुप्तिमुक्तिगम्यमात्मस्वरूपेच्छांस्पृष्टिक्रान्तमितिब्युत्पत्तिकेना
 तिच्छंदाहतिपदेनोक्तं यतोवेद्यतानिच्छंदांशियायऽयादीनिसकलप्रपंचप्रकाशकाप्येवआत्माअत्येत्यतिक्रामतिनिविशेपत्वेनवाङ्मनसपोरगोचरत्वादित्यर्थः ६८२ पापमिति । यतोस्मिन्ह
 दयाकाशेपरमात्मानि किंचिदपिपापं कालत्रयेनास्तिततोऽपहतंनिरस्तं पाप्मपापंयस्मादितिब्युत्पत्तिकेनापहतपाप्मपदेनोक्तइत्यर्थः ६८३ अभयपदार्थमाह नास्येति । अस्मेश्वरस्यहृदयाका
 शरूपस्यसर्वभेदशून्यत्वाद्यतो न किंचिद्भयं ततोऽभयमित्युक्तिरित्यर्थः ६८४ भेदज्ञानशून्यस्यभयाभावेहेतुतांविशदयति अप्यभेदस्येति । अपिचहृदयाकाशेहिस्वभावभूतत्वादभेदएवस्वप्रका
 शबोधनभासते भेदस्तुपरसापेक्षत्वात्पराभावेकथंभासेत भेदज्ञानस्यकारणस्याभावेचभयंकथंस्यात् ' द्वितीयाद्वैभयंभवति ' इतिश्रुतेरित्यर्थः ६८५ दुःखाभावाद्याभयत्वमित्याह अपिदुः
 खस्येति । अपिचइतरतृतीयमपिपद्मंविभेत्स्यस्मादितिब्युत्पत्त्याभयहेतुर्भवेतितत्स्वयंस्वभावेननभवति किंतुदुःखजनकत्वात्लोकेभयंस्यात् तद्भयत्वप्रयोजकंदुःखमत्रहृदयाकाशेकिमपिना
 स्ति कीदृशे स्वप्रकाशेइतरानपेक्षप्रकाशे तत्रहेतुगर्भविशेषणंस्वतेजसीति । आदित्यादयोहिपरतेजसः ' तस्यभासासर्वमिदंविभाति ' इतिश्रुतेः ' यदादित्यगतंतेजोजगद्भासयतेखिलं ' । यच्चंद्रम

एतदेवभवेन्नित्यमतिच्छंदाइतीरितम् ॥ छंदांसि वेदगान्येषोह्यत्येत्यात्मामहेश्वरः ॥ मनसोवचसोयस्माद्गोचरेवर्ततेनसः ६८२ पापंकिमपिनैवास्मिन्नासीदस्ति
 भविष्यति ॥ ततोपहतपाप्मायंहृदयाकाशैरितः ६८३ नास्यसर्वात्मनोभेदगंधशून्यस्यकिंचन ॥ विद्यतेभयमेतस्मादभयंभवतीश्वरः ६८४ अप्यभेदस्य
 विज्ञानाद्भवेद्देवोत्रकोपिन ॥ कारणाभावतस्तेननात्मनीहभयंभवेत् ६८५ अपिदुःखस्यहेतुत्वात्स्याद्भयंनेतरत्स्वयम् ॥ नचदुःखंकिमप्यस्तिस्वप्रकाशेस्वते
 जसि ६८६ अपिदुःखंभवेज्ज्ञानेजातेसर्वशरीरिणाम् ॥ नचास्यविद्यतेज्ञानमैक्याद्दृढयगात्मनः ६८७ विशेषज्ञानशून्योयंयथाभवतिकासुकः ॥ गाढमालिंगि
 तोभीष्टयोषिताकंठलग्नया ६८८ बाह्यंकिमपिनैवायंपुत्रवित्तधनादिकम् ॥ वेत्तिनैवांतरंतद्ददात्मानंयुवतितथा ६८९ एवमेवपुमानेषप्राज्ञेनाकाशरूपिणा ॥
 स्वप्रकाशेनतादात्म्यात्परिष्वक्तःसुखात्मना ६९० भूतभौतिकसंघातंबाह्यंवेत्तिनकिंचन ॥ नैवांतरमिमांमायामात्मानंचसुखात्मकम् ॥ इंद्राण्यासहितंय
 त्त्यादिन्द्रस्याकाशसंश्रयात् ६९१

सियच्चाग्रोतत्तेजोविद्धिमामकं ' इतिस्मृतेश्च । तथाचपरमेश्वरत्वादत्रन किंचिदुःखंतत्प्रयुक्तंभयंचेतिभावः ६८६ किंचलोकेदुःखस्यव्यापकंविशेषविज्ञानंहृदंअत्रहृदयाकाशेऽद्वितीयत्वेनविशेषवि
 ज्ञानरहितेकथंदुःखंस्यादित्याह अपिदुःखमिति । किंचसर्वशरीरिणांदुःखंविशेषविज्ञानेजातएवभवेदितिप्रसिद्धं । अस्पृहृदयगतस्यात्मनस्तुविशेषविज्ञानंनविद्यतेकुतएकयादद्वितीयत्वादित्यर्थः
 ६८७ यत्रनविशेषविज्ञानंतत्रनदुःखमित्यत्रश्रोतुर्जनकराजादेःप्रसिद्धंदृष्टांतमाह विशेषेतिद्वाभ्यां । यथाकासुकोभीष्टयोषितालिंगितोविशेषज्ञानशून्योभवतियतोबाह्यांतरादिकंनवेत्तीति
 द्वयोःसंबंधः ६८८ । ६८९ दाष्टांतिकेयोजयति एवमिति । यथोक्तोदृष्टांतएवमेषपुमान्जीवःसुषुप्तोहृदयाकाशरूपेणप्राज्ञेनसर्वेश्वरेणस्वप्रकाशरूपेणगतादात्म्यसंबंधेनालिंगितःसन्
 बाह्यंभूतादिकमांतरमिन्द्रियादिकंतथेमांसुप्तोऽपिप्राण्यामायामात्मानंचनवेत्तितथात्मानंमुखरूपंनवेत्ति । ननुकिंतत्सुखंपदस्यस्वरूपभूतमित्याकांक्षायामाह इंद्राण्येति । यत्सुखमिन्द्राण्यासहि
 तंयथाभवतितर्थादस्पृहृदयाकाशसंश्रयाद्भवति इंद्राणीसहितइंद्रोहृदयाकाशशयनस्थानमाश्रित्ययत्सुखंलभेततदपिविशेषतो न जानातीतिपावत् इतिद्वयोरर्थः ६९० । ६९१

आप्तकामत्वादिविशेषणानामुत्तरोत्तरं हेतुभूतनामर्थदर्शयति आप्तेत्यादिना । तदेतत्सुप्तौ मुक्तौ वा गम्यमात्मरूपमाप्तकामं भवतीति प्रथमाद्धेन प्रतिज्ञा । द्वितीयाद्धेन यत्प्रतोहे तोरितोऽस्मादेव रूपान्तर्वस्यविवर्त्तोपादानात्कामाः काम्यमानपदार्था आप्यन्ते लभ्यन्ते इत्यर्थकेनाप्ताः कामा यत्रेति व्युत्पत्तिरुपादानलाभे सर्वोपादेयलाभ इति न्यायानुगृहीता तत्र हेतुतया सूचिता । तृतीयाद्धेन तु निगमनमित्यपुनरुक्तिरित्यर्थः ६९२ उक्तार्थकमाप्तकामत्वमनूद्य तद्धेतुकतामात्मकामत्वस्य दर्शयति नास्येति । यथा कनकं विहाय कुंडलादिकं नास्ति तथा आनंदात्मरूपमेकं सर्वोपादानत्वेनाद्वयं यदेतत्स्वयं ज्योतिःस्वरूपं तद्विहाय पुत्रादिविषयः कामोऽस्य जीवस्य नास्तीत्यत आप्तकाममित्युक्तं तत उक्तविधाप्तकामत्वादेव इदं रूपमात्मकाममित्युक्तमित्यर्थः ६९३ कथमुक्तविधाप्तकामत्वेनात्मकामत्वमित्याकांक्षायामाह बाह्य इति । यतः पुत्रादौ कल्पिते कामो नास्तीत्यतोऽनात्मनिकामाभावः सिद्धः । ततश्च परिशेषादेतद्रूपमात्मकाममात्मैव कामः काम्यमानो यत्रेति व्युत्पत्तेरित्यर्थः ६९४ अकाममिति । तस्मादात्मकामत्वादेतद्रूपमकामं भवति यतो वस्तुत आत्मनिकामः कामनानविद्यते कामो ह्यप्राप्ते विषये भवति आत्मनस्तु आत्मना स्वभावेन नित्यप्राप्तेः सदा प्राप्तत्वात्स कामात्मनिकं थस्यात्संभवेत् एतस्माद्धेतोरात्मकारूपमकामकमुक्तमित्यर्थः ६९५ शोकान्तरपदार्थमाह विद्यते इति द्वाभ्यां । यत्र स्वरूपे सर्वदुःखबीजभूतः कामो विद्यते तत्र तेन कामेन प्रयुक्ताः

आप्तकामंतदेवस्याद्रूपं नान्यत्कथंचन ॥ पुत्राद्याः सकलाः कामा आप्यंत इत एव यत ॥ ततोरूपमिदं ज्ञेयमाप्तकामं मनीषिभिः ६९२ नास्य कश्चन कामोऽस्ति पु
त्रादिविषयो यतः ॥ आनंदात्मानमेवैकं स्वयं ज्योतिर्विहाय हि ॥ आप्तकामंततस्त्वेतदात्मकाममुदाहृतम् ६९३ बाह्ये पुत्रादिकेनास्य कामो यस्माद्विविच्यते ॥
तेनात्काममेतस्यात्कामाभावात्मानि ६९४ अकामं वस्तु तस्तस्मात्कामो नात्मनि विद्यते ॥ अप्राप्ते विषये कामो नित्यप्राप्तेः कथं हि सः ॥ आत्मनात्मन एत
स्मादाप्तकाममकामकम् ६९५ विद्यते यत्र कामो यं सर्वदुःखकरः सदा ॥ स्वरूपे तत्र शोकाद्या जायंते तेन तत्र हि ६९६ अकामरूपं केनैतच्छोकवृद्धिर्भविष्यति ॥
अशोकं तत एवैतच्छोकादन्यदितरितम् ६९७ अस्मिन् सुप्ते परे लोके ह्यतिच्छंदः स्वरूपिणि ॥ विध्वस्तपापसंघाते सर्वदा भयवर्जिते ६९८ महिष्यावापरिष्वंगसमा
नानंदभाजिनि ॥ अंतर्बहिःस्थिता शेषविशेषज्ञानवर्जिते ॥ आप्तात्मकामे निष्कामेशोकादिपरिवर्जिते ६९९ स्थूलदेहस्य जनको जनको न भवेदयम् ॥ जननी नै
व जननी कुतो बध्वादयो हि ते ७०० विषयाः सेंद्रिया नैव भवेयुः स्वात्मरूपतः ॥ देवा अग्न्यादयो नैव ये वागाद्यधिदेवताः ॥ वेदाः ऋगादयो नैव सुप्तौ वेदा भवंति ते ७०१

शोकविपादादयोदुःखभेदेजायंते तत्रसुख्यादौगम्यमात्मरूपंतुयतोऽकामंभवतिततःशोकादिवृद्धिःकथंस्यादित्याशयेनशोकादन्यदित्यर्थेकेनशोकांतरपदेनएतद्रूपमशोकमित्युक्तमितिद्वयोरर्थः । श्रुतौ शोकपदमर्शआद्यजंतमितिभावः ६९६ । ६९७ अथउक्तस्वरूपस्यसर्वाध्यास्यविमुक्तत्वप्रतिपादिकायाद्वाविंशतितत्त्वाःकंडिकायाअर्थपूर्वकंडिकार्थानुवादपूर्वकमाह अस्मिन्नितिषोडशभिः । अस्मिन्सुतेषुषिगम्येस्वरूपेपरमलोक्त्वाद्यशोक्त्वांतविशेषणतयावर्णितेस्थूलदेहस्यजनकोऽजनकोभवतीत्येवंद्वयोस्तृतीयादिभिःसंबन्धः आत्मात्मकामेआत्मकामेआत्मकामेचेत्यर्थः ६९८ । ६९८ स्थूलेति । वर्णितेस्वरूपेस्थूलदेहस्यजननव्यापारेणयोजनक्रःपितासोऽपिताभवति उक्तस्वरूपस्यस्थूलशरीरसंबन्धप्रयोजकाविद्याकामकर्मातीतत्वात् एवंजनन्यादावपियोज्यं यदापादको शिक्तस्यस्थूलशरीरस्योपादानभूतावयवकत्वेनान्तरंगयोर्मातापित्रोःसंबन्धत्यागस्तदाबहिर्गसंबन्धवतांजायादीनांसंबन्धत्यागःकिमुवाच्यइत्याह कुतइत्यादिना ७०० अथसूक्ष्मदेहसंबन्धानांसंबन्धत्यागमाह विप्रयाइति । कर्मव्युत्पत्त्याक्रणव्युत्पत्त्याचलोकपदेनोक्ताविप्रयाःशब्दादयःसंद्रियाद्रिद्रियैःसहितास्तत्रस्वरूपेस्वात्मरूपतःस्वकीयेनविषयत्वादिरूपेणनभवेयुः तथायेवागदी नोपनिदिशताअभिमानिजोऽप्याथैवास्तेसुतोअद्यामवन्ति तथाप्रमातृरूपेणसंबन्धविद्याःप्रमाणराजाअवेदाभवन्ति तन्निरूपकसूक्ष्मशरीरसंबन्धादिकमादितिभावः ७०१

अविद्वत्त्वमिति प्रथमेन प्रमत्त्वेन येऽप्यस्यन्ते आहोऽप्येति पित्राद्यस्तपामभावउक्तः स्तेनइत्यादिप्रथमेन तु स्तेनोऽस्मीत्यादिरूपेणाहमित्याकारिणेष्वस्यतेतेषामभावउच्यतइत्याह ममाध्यासाइति । स्पष्टम् ७०२ स्तेनत्वाभिमानाभावं दर्शयति स्तेनइति । सुवर्णस्यान्यस्यवस्तुनः पश्चादेवार्थः स्तेनश्रीरः सुप्तोऽस्वप्रकाशसुखरूपत्वादस्तेनः स्तेनत्वाभिमानहीनो भवतीत्यर्थः ७०३ भूगइति । भूगशब्दो यज्ञस्य तत्कर्तृश्रवाचकः अतएव यागस्य वैश्यक्षत्रिययोर्वैधेयब्रह्महत्याप्राप्यश्रितमुक्तं स्मृताविति भावः तथा द्विजोत्तमोऽपि भूगः तथाच विश्वः 'अथ भूगो गमिण्यां श्रोत्रियद्विजे' इति । तथातद्योग्यो द्विजोत्तमत्वयोग्यो गमोऽपि भूगः अतएव स्मृतावुक्तं गमैर्विज्ञाते ब्रह्मेति एवं विधेः भूगस्य हंता महापातक्यपि सुप्तोऽस्तीति तत्कर्तृजितो भवतीत्यर्थः ७०४ न केवलमगंतुके पापैः सुप्तोऽस्तीति भवति किंत्वयमजात्पारंभकैरपीत्याह ब्राह्मण्यामिति । पूर्वार्द्धेन चंडाललक्षणमुक्तं तृतीयपादेन प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोऽपि निदर्शितं चतुर्थेन तज्जातिसंबंधाभावोक्तिरिति ७०५ क्षत्रियायामिति । एवं क्षत्रियायां मातरिशूद्रात्पितृयो जातः स पुल्कसोऽथवा कश्चिदप्योऽयमजातिविशेषः पुल्कसः सुप्तावपुल्कसो भवति श्रुतौ तु स्वार्थिकार्णतत्वेन पौल्कस इत्युक्तमित्यर्थः ७०६ एवमाश्रमसंबंधाभावो

ममाध्यासानकं पत्रविद्यंते जनकादिषु ॥ यथा तथाहमोऽध्यासानसुप्ते संतिकेचन ७०२ स्तेनः सुवर्णस्य पुमानथवा अन्यस्य वस्तुनः ॥ न स्तेनः सुप्तिकाले स्यात्स्वप्रकाशसुखात्मकः ७०३ भूगो यज्ञइति प्रोक्तस्तस्य रुद्रभूग उच्यते ॥ द्विजोत्तमोऽथवा गमस्तद्योग्यो भूग ईरितः ॥ तस्य भूगस्य हंता स्याद्ब्रह्महत्याविवर्जितः ७०४ ब्राह्मण्यां शूद्रतो जातश्चंडाल इति कथ्यते ॥ चंडाल एव चंडालः सोऽचंडालो भवेदह ७०५ क्षत्रियायां हियो जातः शूद्रात्पुल्कसं विदुः ॥ कश्चिज्जातिविशेषो वा पुल्कसोऽपुल्कसो भवेत् ॥ पुल्कसः पौल्कसो ज्ञेयो नापरः कश्चिदेव सः ७०६ श्रमणो यतिरुद्दिष्टो भवेदश्रमणो हि सः ॥ तापसोऽत्रवनी प्रोक्तः सुप्तौ स स्यादतापसः ७०७ बहुना किमिहोक्तेन सुप्तौ कश्चन नास्त्यसौ ॥ अध्यासो ममतायाः स्याद्यो वा स्यादहमोऽपि च ७०८ अहं ममधियाहीनो हृदा काशात्मतांगतः ॥ असंगः पुण्यपापाभ्यां हार्दान् शोकांस्तरत्ययम् ७०९ स्वप्ने जाग्रणे नित्यं शोकात् हृदयसंश्रितान् ॥ पुत्रादीष्वप्ययोगेन संजातान् बहुभेदतः ७१० अनिष्टस्याप्ययोगेन जातान् कोटिसहस्रकान् ॥ जानन्को नामलोके स्मिन्स्वप्ने जाग्रणेऽपि वा ॥ हार्दान् शोकांस्तरदेष्टुः सहान् ग्रिसंभवान् ७११ अतो विशेषविज्ञानरहितः सुप्तिमागतः ॥ तीर्णो भवति शोकाब्धीन् हार्दान् नानाविधानपि ७१२ सुप्तौ विशेषविज्ञानरहितश्चिद्रूपः पुमान् ॥ द्वैताभावादिदं सर्वं नावगच्छति नान्यथा ७१३

यनायश्रुत्याश्रमणतापसपदाभ्यां यतिवानप्रस्थावन्युद्यतदभावः सुप्तावुक्तइत्याह श्रमणइति । उद्दिष्टउक्तः सुप्तः ७०७ उक्तानां सर्वाध्यासोऽपलक्षणतामाह बहुनेति । ममताया अहमो वा अवगाही अध्यासः कोऽप्यत्र सुप्तिगते स्वरूपेनास्तीत्यन्वयः ७०८ अन्धत्वागतमित्यादेः कंडिकाशेषस्यार्थवदनुक्तार्थहेतुतया अविद्याकामकर्मणामभावमाह अहमिति । हार्दान् काममूलत्वेन हृदयस्यांतःकरणस्य यमोन्शोकानयं सुप्तस्तरति अतिक्रामतीत्यर्थः ७०९ जाग्रत्स्वप्नयोस्त्वविद्याकामकर्मसंबंधान्नशो कतरणमिति व्यतिरेकमाह स्वप्ने इति द्वाभ्यां । इष्टानिष्टविद्योगयोगाभ्यां जातान् मिजतापवद्दः सहान् हार्दान् शोकांस्त्वप्रजागरणयोरनुभवन् कथं तरेदिति द्वयोः संबंधः ७१० । ७११ फलितमाह अतइति । स्पष्टम् ७१२ अथात्मनः स्वयं ज्योतिरेऽपि सुप्तौ विशेषविज्ञानाभावोऽप्यादिकानां त्रयोविंशतितत्त्वादीनामष्टानां कंडिकानां तात्पर्यार्थं दर्शयति सुप्ताविति नवभिः । चिद्रूपस्वयंप्रकाशोऽयं पुमान् यत्सुप्तौ चाक्षुषादिविशेषविज्ञानरहितो भवति तदित्यमवगंतव्यं इत्यर्थकं द्वैतस्य विभक्तस्याभावादिदं दृश्यजातं न पश्यतीति अन्यथा स्वरूपभूतप्रकाशाभावात्तु तथानावगंतव्यमित्यर्थः ७१३

अन्योन्याभावरूपतां निराकरोति अन्योन्येति । यद्विनाशोऽन्योन्याभावरूपस्तदाशयात्मनो विरोधी न स्यात् तत्र हेतुमात्मनस्तदाश्रयत्वमाह आश्रय इति यथा घटपटयोरन्योन्याभावः प्रति योग्यनुयोग्याश्रितो घटपटयोरश्रययोरभावेन तिष्ठतथात्मन्याश्रये अस्ति अविद्यमाने सति सति तिष्ठेदित्यर्थः ७३५ अत्यन्ताभावरूपतां निराकरोति अत्यन्तेति । नाशस्यात्यन्ताभावरूपत्वे स्वीकृते आत्मानुशङ्गवदसत्त्वेनैव प्रतीयत न च तथा प्रतीयते अस्मीत्येव सर्वस्यात्मनो भानादित्यर्थः अयं भावः दैशिकपरिच्छेदशून्यस्यात्मनोऽत्यन्ताभावोऽप्युपगम्यमानः केवलान्वय्येवाभ्युपगन्तव्यः तथाच केवलान्वय्यत्यन्ताभावप्रतियोगित्वलक्षणमलीकत्वमापद्येत तच्चानुभवविरुद्धमिति ७३६ ध्वंसरूपतां निराकरोति ध्वंसत्व इति द्वाभ्यां । नाशस्य ध्वंसाभावरूपतायां पूर्वमुक्तो दोषगण आत्मसत्तां विहाय नाशस्य सत्तादुर्लभेत्यादिकः सर्वोपयोग्यः ननु ध्वंसस्याभावत्वादभावपक्षोक्तदोषयोजनसंभवेऽपि कथं भावपक्षोक्तदोषयोजनेत्याशङ्क्य तस्य भावरूपतां महीघटत्वं घटतः कपालिका कपालकाच्चूर्णरजस्त तोणुस्तिर्यादिविष्णुपुराणोक्तरीत्या अस्याध्यायस्य सप्तपृथग्यधिकशतत्रयसंख्यापूरकश्लोकाद्युक्तयुक्त्याच सिद्धांस्मारयति अपिकोपीति । अपिच कोप्यभावो भावभिन्नो नास्ति यथा घटध्वंसाभावो घटोपादानकपालात्मक इति संस्थितिः सिद्धांतः तथाच नित्यानित्यत्वविकल्पेन भावपक्षोक्तदूषणमपि पतत्येवेति द्वयोरर्थः ७३७ । ७३८ कारणान्ननाशपक्षदूषयति अकारण इति । अकार

अन्योन्याभावरूपश्चेन्नाशः स्यान्नात्मनो हि सः ॥ आश्रये सति नैवायं स्वयं तिष्ठति कर्हिचित् ७३५ अत्यन्ताभावरूपत्वेनाशस्यात्मा भवेत्सदा ॥ नरशृंगोपमो नायं गम्यते तादृशो नृभिः ७३६ ध्वंसत्वे च पूर्वोक्तो दोष आयाति सर्वथा ॥ अपिकोपि जगत्यस्मिन् भावादन्योन्यविद्यते ७३७ अभावो हि घटाभावः कपालानीति संस्थितिः ॥ भावत्वे पूर्वमुक्तं दूषणं तत्पतेद्वलात् ७३८ अकारणेन कुत्रापि दृष्टो नाशः कथंचन ॥ कारणेऽपि यथानाशे विकल्पस्तादृशो भवेत् ॥ दोषा अपि त एव स्युस्ते नाहेतुर्ना सिद्ध्यति ७३९ कारणे कारणं चेत्स्याद्वेतौ हेतुपरंपरा ॥ अहेतौ नित्यदैव स्यात्तादृदात्मस्वरूपता ॥ आत्मना स्वात्मना शादिभवेन्नैव कदाचन ७४० अपिमानं हि यन्नामनाशहेत्वोः प्रकीर्तितम् ॥ तस्याऽसत्त्वेन सिद्धिः स्यान्नाशहेत्वोः कदाचन ४१ सत्त्वे सत्यपि तन्मानं मेये सत्यपि संभवेत् ॥ विद्यमानेनैवानाद्यो मे यद्विनिप्रसंगतः ७४२

णकनाशाभ्युपगमो दृष्टविरुद्धः तथानाशकारणजन्ये स्वीकृते यादृशी विकल्प आत्मभेदाभिदादिकोटिकः कृतो ये च तत्कोटिषु दोषा उक्तास्ते सर्वे अत्रापि पक्षे स्युस्तेनोक्तदोषसंगेन अहेतुहेतुना कारणेन शून्यो नाशो न सिद्ध्यति न युज्यत इत्यर्थः ७३९ सिंहावलोकनन्यायेन कारणजन्यत्वपक्षे दोषांतरमाह कारणे इति । नाशस्य यत्कारणं तत्कारणजन्यं तदजन्यं वेति विकल्पप्रथमपक्षे दोषः पूर्वोद्धृतोक्तः तदर्थं स्तुकारणकारणजन्यत्वपक्षे हेतौ कारणे कारणं चेदभ्युपगम्यते तदा हेतुपरंपरा स्यात्तथाचानवस्थेति । अंत्ये दोषमाह अहेताविति । अहेतौ कारणस्य कारणजन्यत्वेन नित्यत्वेन आत्मत्वापत्तिः तथा च आत्मस्वरूपद्राशे कथं हेतुः स्यादित्यर्थः ७४० न स्वात्मनाशः पूर्वोक्तयुक्तिवाधिनोपि यत्सत्तत्क्षणिकं यथा विद्युत्तथाचायमात्मेत्याद्यनुमानवृत्तात्सेत्यतीति चेन्न । मानस्य व्यंजकत्वमात्रस्वभावत्वेनाकारकत्वादिति दर्शयन् मानस्य मेयसत्तासिद्धिपूर्वपक्षं वयति अपिमानमित्यर्थः । अपिच सत्त्वयास्वमतप्रसिद्धं मानं नाशहेत्वोरात्मनाशस्य तद्धेतोश्च साधकतया प्रकीर्तितं तस्य मानस्य सिद्धिः प्रमाणत्वलाभरूपानाशहेत्वोरात्मत्वे सति कदाचन न स्यात्तस्मान्मानविषयस्य सत्त्वं वक्तव्यमिति संबंधः ७४१ ततः किमत आह सत्त्वे सत्यपीति । मेयस्य सत्त्वे सत्यपि अंगीकृतोऽपि इदं विचारणीयं इदं किं यत्प्रमाणं स्वमवृत्तेः पूर्वमसति अविद्यमानेऽपि प्रमेये संभवेत् प्रमाणत्वेन व्यवहारार्हं भवेत् किं वा विद्यमान एव तत्र प्रथमः पक्षो न युक्तः मेयद्वानिप्रसंगतः मेयं विना प्रमाणत्वलाभे किं मेयेनेति मेयापलापप्रसंग इत्यर्थः ७४२

सति चेदिति । विद्यमान एव मेयमानं संभवतीत्यप्यपक्षेऽपि विचारणीयं किं प्रमेयस्य सत्तास्वबलात् प्रमेयस्य भावप्रभावो देवप्रभुत्वात् किं वा मानबलात् मानस्वभावप्रभुत्वाद्ये मानं निरर्थकं मानस्यकार

सति चेदिति । विषयान् एवमेवमानं संभवतीत्यप्यपेक्षितविचारणीयं किमस्यस्य सत्तास्वबलात्प्रमेयस्य भावप्रभावादेव प्रयुक्ता किंवा मानबलात् मानस्वभावप्रयुक्तेत्याद्येमानं निरर्थकं मानस्यकार-
कतामिच्छतो मते इति शेषः व्यंजकत्वेन साफल्यस्य सिद्धांतसंमतत्वादिति । अंत्येदोषमाह बलान्मानस्येति । यदि मानस्य बलात् सत्ता भवति तर्हि अभाववद्विराप्रतिपादकतासंबंधेनाभाववत्प्रा-
च्छार्थप्रतिपादकयेति यावत् एतादृश्यागिरावाण्यापिसासत्ताभूयादित्यर्थः ७४३ अभावप्रतिषादिकां गिरमनुमानवाक्यविधया अभिनयति मिथिलायामिति । वंध्यापुत्रो मिथिलायामिव सत्मानः
सन्महाराज्यं करिष्यतीति प्रतिज्ञा जनकदौहित्रत्वात् यथान्योजनकदौहित्र इत्यर्थः ७४४ नन्वस्यागिरः प्रामाण्यमेव नास्ति कथमनयार्थसत्ता आपाद्यत इति चेत् शृणु औत्सर्गिकस्य प्रामाण्यस्य
श्रीणिबाधकानि बाधितार्थत्वमवोधकत्वं संशयजनकत्वं च । तदुक्तं भट्टैः 'अप्रामाण्यं त्रिधा भिन्नं मिथ्यात्वाज्ञानसंशयैः' इति तत्र प्रमाणस्य कारकतामिच्छतो मते बाधितार्थत्वं न दोषतया वाच्यं प्रमा-
णेन सत्यार्थसुष्ठुचातस्य कुत्राप्यसंभवात् तस्मात्तन्मते अवोधकत्वसंशयजनकत्वे एव प्रामाण्यविरोधिनी इति च प्रकृतवाक्येन सत इत्याशयेनोक्तवाक्यस्य प्रामाण्यमाह प्रतिज्ञायामित्यादिना । अत्र वा-
क्ये साध्यविशिष्टतया धर्मवचनं प्रतिज्ञा इति लक्षणलक्षितप्रतिज्ञारूपे पूर्वोद्धेदोषानिराकांक्षत्वादयो बोधप्रतिबंधकाः कोपिनसंति अर्थबाधप्रयोजकाः प्रत्यक्षविरोधादयः प्रतिज्ञादोषा अप्यत्र न संति यतो
बंध्यापुत्रो नापुरुषोऽस्त्येव यतः शब्देन गम्यते तव मानस्य कारकतां वदतो मते बोधकतया प्रमाणभूतेन शब्देन सोप्यारब्ध इति यावत् ७४५ उक्तमाशयं विशदयति सत्तैति । यस्मात्त्वन्मते सर्वस्य वस्तुनः

सति चेत्स्वबलात् सत्यसत्ता मानबलेन वा ॥ स्वबलेन यदा सास्यान्मानं तत्र निरर्थकम् ॥ बलान्मानस्य चेद्भूयात्सत्ता साभाववद्विरा ७४३ मिथिलायामहाराज्यं वंध्यापु-
त्रः करिष्यति ॥ जनकान्वयसंजातस्त्रीसुतत्वाद्यथापरः ७४४ प्रतिज्ञायानकेष्वत्र दोषाः संतिकथंचन ॥ वंध्यापुत्रश्चनास्त्येव शब्दतो गम्यते यतः ७४५ सत्तामा-
नबलेनैव यस्मात्सर्वस्य वस्तुनः ॥ वंध्यापुत्रवचोमानं बोधकत्वेन हेतुना ७४६ अत एव न हेत्वादिदोषः कोप्यत्र संभवेत् ॥ ततो मेयबलात्सत्तानमानबलतः क्वचित् ॥
अन्यथा मानमेयादिसर्वस्यादधरोत्तरम् ७४७ न च मेयस्य नाशस्य तद्धेतोर्वाकथंचन ॥ सत्तादृष्टात्ततो मानं निष्फलं नाशहेतुगम् ७४८ अपि मानं भवेन्नात्र प्रत्यक्षं ना-
परंतथा ॥ आत्मनोऽर्तीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षाभावहेतुतः ७४९ आगमः कोपिनैवात्र दृश्यते स्वात्मनाशने ॥ प्रत्यभिज्ञादिमानानि संत्यत्र च विपर्यये ७५०

सत्तामानबलेनैव भवति तस्मादुक्तं वंध्यापुत्रप्रतिपादकं वाक्यमपि बोधकत्वेन मानसदर्थसत्तां करोत्विति शेषः ७४६ न नूक्तवाक्ये प्रतिज्ञादोषाभावेऽपि आश्रयासिद्धत्वादयो हेतुदोषाः संतीत्यप्रामाण्य-
मिति चेन्न त्वन्मते शब्देनाश्रयादेरपि सर्जनादित्याह अत एवेति । फलितमाह तत इति । ततो वंध्यापुत्रवाक्यप्रामाण्यापत्तेर्भावात् अन्यथा मानबलादेव सत्तां गीकारे अधरोत्तरं विपर्ययं अलीकवा-
क्यविरोधेन प्रमाणानामप्रामाण्यप्रसंग इति भावः ७४७ उक्तविचारस्य फलं प्रकृत्योजयति नचेति । त्वयात्मनाशस्तद्धेतुश्रेष्ठ्युभयमेयं मानगम्यमिष्टं तच्च न संभवति उभयोः सत्ताहीनत्वेन तत्र मा-
नस्य निष्फलत्वात् मानफलभूता भिन्न्यक्तिर्हि सत एव भवतीत्याशयः ७४८ एवमात्मनाशे मानसंभावनां सामान्यतो निरस्य विशेषतोऽपि निरस्यति अपि मानमित्यादिना । अपि च प्रत्यक्षं तदुपजी-
वकमनुमानादिकंच मानात्मनाशेन संभवति प्रतियोगिन आत्मनोऽर्तीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षयोग्यत्वादित्यर्थः प्रत्यक्षयोग्यताया व्यापिकाया अभावे व्याप्याया अनुमानादियोग्यताया अप्यभाव इति भावः
न च मन आत्मभासकं तस्यात्मभास्यतायाः प्रपञ्चितत्वादिति ७४९ अस्तु तर्हि प्रत्यक्षयोग्यताऽनपेक्ष आगमोत्रेति चेन्न तादृशागमात्पुलब्धेरित्याह आगम इति । आत्मनाशप्रतिपादक आगमः श्रु-
तिवाक्यमत्र वेदेन दृश्यते किंतु सत्ताप्रतिपादन एव सर्वो वेदो व्यापृत इति भावः । विपर्यये आत्मसत्तासाधने तु प्रत्यभिज्ञादिमानानि संत्युपलभ्यंत इत्यर्थः ७५०

तत्र जागरणादिबुद्धवस्थात्रयेवाल्पादिशरीरावस्थामुच्चात्मन एतेषां वागहिनीं प्रत्यभिज्ञामभिनयति अद्राक्षमिति त्रिभिः । त्रयं निगदव्याख्यातम् ७५१ । ७५२ । ७५३ एवमात्मनोऽविनाशित्वसाधकं प्रत्यभिज्ञालक्षणं प्रत्यक्षं दर्शितमथानुमाननानालिङ्गकमाह सद्य इति त्रिभिः । जातस्य बालस्य याः स्तन्यपानेनादिपदोक्तभयादिचेष्टासु च प्रवृत्तिरूपाः क्रियास्तालिङ्गभूता अतीतदेहेष्वप्यात्मनोऽविनाशित्वं परंपरयानुमापयंतीत्यर्थः । तथा हि प्रवृत्त्या स्वकारणमिष्टसाधनताज्ञानमनुमीयते तच्चेष्टसाधनताज्ञानमन्वयव्यतिरेकज्ञानाधीनमेतज्जन्मन्यनुभवरूपेणासंभवात् स्मृतिरूपमेव वाच्यं तथा च स्मृत्या संस्कारानुमेयाः संस्कारैश्च स्वाश्रयजन्मांतरसंबंध्यात्मैति ७५४ पुण्येति । तथा ये एते विदुषां पुण्यपापक्रियासुकरणाकरणे प्रवृत्त्यप्रवृत्ती अपिशब्दात्तदनुकूलौ रागद्वेषौ चतान्येतान्युत्तरकाल उपकारकाणि उत्तरकालिकोपकारकसंबंधिनमात्मानं विनानुपपद्यमानानि संति भाविदेहेष्यात्मनो विनाशाभावो लिंगानि भवंतीति संबंधः । अन्यथानुपपत्तिः साध्ये न साहचर्यनियमरूपा आदिः प्रथमं मुख्यं रूपं सहकारियेषां तानि अन्यथानुपपत्त्यादिरूपाणि तानि च तानि लिङ्गानि इति विग्रहः । फलितमाह । तत एवायमित्यादिनेति द्वयोरर्थः ७५५ । ७५६ द्रष्टेति । यत उक्तयुतया द्रष्टात्मा विनाशरहितः सिद्धस्तत एवात्मस्वरूपभूता दृष्टिर्नश्यति यथा वह्नेरनाशे सति तत्स्वरूपभूतोष्णतेत्यर्थः ७५७ तत इति । यत आत्मस्वरूपभूता दृष्टिर्विनाशिनी

अद्राक्षं हस्तिनं स्वप्नेयः स जागरणे धुना ॥ पश्यामि पंकजं नलिं शृणोमि च वचस्तव ७५१ यश्च जागरणे द्राक्षं शब्दान् शृण्वंतथा ॥ गाढं मूढः सुषुप्ते यो नाविदंतत्र किंचन ७५२ दृष्टवानपियः स्वप्नान् बाल्येनानाविधानपि ॥ सोऽधुना जरयाग्रस्तस्तिष्ठामीह कुहूपभृत् ॥ इत्यादि प्रत्यभिज्ञानं वर्तते स्वात्मसंश्रयम् ७५३ सद्योजातस्य बालस्य स्तन्यपानादिकाः क्रियाः ॥ लिङ्गानि नाशश्च न्यत्वे पूर्वदेहेऽपि चात्मनः ७५४ पुण्यपापक्रियास्वेतेकरणाकरणे अपि ॥ विदुषां भाविदेहेऽपि नाशाभावो भवंतीति ७५५ अन्यथानुपपत्त्यादिरूपलिङ्गान्यनेकशः ॥ आत्मनस्तत एवायं विनाशरहितः पुमान् ७५६ द्रष्टा विनाशरहितो यतो दृष्टिस्ततो न सा ॥ नश्यत्यात्मस्वरूपेयं वन्द्यनाशेयथोष्णता ७५७ ततः सुप्तौ पुमानेष द्वैतजालं पश्यति ॥ द्वैताभावापराधेन न तु दृष्टेरभावतः ७५८ यत्र द्वैतमिवाभाति स्वप्ने सुप्तीतरात्मनि ॥ मायाविनिर्मिते तद्वत्समे जागरोपि च ७५९ तत्रान्यः कर्मणः कर्ता कर्मान्यदवगच्छति ॥ सर्वैराभ्यंतरैर्बाह्यैः करणैर्भेदमोहतः ७६० सुप्तौ तस्याप्यभावेन कथं भिन्नं प्रपद्यते ॥ स्वस्मादेकरसाद्विश्वं धर्ध्वनगरोपमम् ७६१ यत्किंचित्सकलं विश्वं भूतभौतिकरूपभृत् ॥ विभक्तं नात्मनः सुप्तावात्मा यदवगच्छति ७६२

तत एवं बोध्यं एवं कथं एष पुमानसुप्तौ यद्वैतजालं पश्यति तत्र प्रयोजको द्वैतस्यैवाभावलक्षणोपराधेन तु दृष्टेरभावस्तत्र प्रयोजक इत्यर्थः ७५८ ननु सुप्तौ चितो विशेषाकारतालक्षणस्य द्वैतस्याभाव एव कुत इति चेत्तत्प्रयोजककार्याविद्याऽभावादि तद्वर्णयितुं कार्याविद्यायाः सविशेषता कारणत्वस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्पष्टाकरणपराया यत्र वा इत्यादिकाया एकत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थदर्शयति यत्र द्वैतामिति चतुर्भिः । यत्र यस्मिन् काले स्वप्ने स्वप्नावस्थारूपे तत्समे स्वप्नसमे जागरे जाग्रदवस्थारूपे वा तद्वन्मायाविनिर्मिते मायाविनानिर्मितप्रपंचदर्शनकाले वा द्वैतमिव मिथ्याभूतं द्वैतमाभाति तत्र काले दर्शनादिक्रियाकर्त्ता तत्क्रियाकर्त्तृणोऽन्य आत्मानं भिन्नमन्यमानः सन् स्वस्माद्विन्नत्वेन कल्पितैः सर्वैश्चक्षुरादिभिर्बाह्याभ्यंतरकरणैः कर्मरूपादि कंस्वस्माद्विन्नतया वगच्छति अत्र नानाविधविशेषदर्शनप्रयोजकस्तु भेदमोहो भेदाकारेण परिणताऽविद्येवेति द्वयोः संबंधः कीदृशे स्वप्नादौ सुप्तीतरात्मनि सुप्तिविलक्षणस्वरूपे ७५९ । ७६० सुप्ताविति । सुप्तौ तु तस्य भेदमोहस्यापिशब्दात्कामकर्मदिश्राभावेन स्वस्मादेकरसाद्विश्वं भिन्नतया कथं प्रपद्येत जानीयादिति संबंधः ७६१ तत्र हेतुतया सकलभेदकोपाधीनसदात्मरूपकारणाद्विभागेनानवस्थानमाह यत्किंचिदिति । यतः सर्वं विश्वं सुप्तिकाले आत्मनः सत्तादादिभक्तं विभक्तं नावस्थितं न भवति यदा तमावगच्छेदित्यर्थः ७६२

अथद्वात्रिंशत्तम्याः कठिकाया अर्थवर्णयति । स्वसजातीतिद्वात्रिंशच्छ्लोकैः । श्रुतिगतसलिलपदेन शुद्धत्वाभिधायिना विजातीयभेदस्य एकपदेन सजातीयभेदस्याद्वैतपदेन स्वगतभेदस्य च चारणात्सुता
द्रष्टा एको निरंतरः सर्वभेदरहितइति यावत् एतादृशी यतो भवति अतएवायं ब्रह्मशब्दाभिधेयः स्वयं ज्योतिश्च यः परः पुमान् भासमानानंदत्वेन परमपुरुषार्थरूपो लोकोपदेनोक्तः स एव भवतीत्यर्थः ७६३ एवं
विधे उपदेशो याज्ञवल्क्येन जनकायकृतइति श्रुतिरधिकारिजनान्प्रत्याह अनुशासनमिति । स्पष्टम् ७६४ किंचिदंतदनुशासनमित्याकारामधिकारिणां पुनरुत्थितामां कांक्षामालक्ष्य श्रुत्या
एपास्येत्याद्युक्तं तदर्थमाह याज्ञवल्क्येनेत्यादिना । याज्ञवल्क्येन यासुप्तिरुक्तैषा परमागतिः ७६५ केर्गंतव्येति जिज्ञासायां बहिरंगैर्यज्ञादिभिरंतरंगैः समादिभिश्चोपकृतैः श्रवणाद्युपायैरित्याह यज्ञादिभिरिति । श्रवः श्रवणं । एपागतिः ७६६
अस्य रूपस्य परमसंपदूपतामाह कुबेरस्येति । यथालोकैः कुबेरस्य संपत्परमाप्रसिद्धा तथैषा सुषुप्तिः परमासंपत् यतोऽस्यां सुप्तावात्मनः सकाशात्परिभ्रंजं किंचित्संपाद्यं यत्नेन साध्यं तथा च नित्यसिद्ध

स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जनात् ॥ एको निरंतरो द्रष्टा सुप्तौ भवति भूपते ॥ ब्रह्मशब्दाभिधेयोऽयं स्वयं ज्योतिः परः पुमान् ७६३ अनुशासनमेवं स चकार मुनि
सत्तमः ॥ जनकायविदेहाय याज्ञवल्क्योति बुद्धिमान् ७६४ याज्ञवल्क्येन यासुप्तिरुक्तैषा परमागतिः ॥ नातः परं हि गंतव्यमस्ति लोकत्रयेषु हि ७६५ यज्ञादिभिर्म
हापुण्यैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ॥ श्रवादिभिस्तथोपायैर्गंतव्यैषात्मरूपिणी ७६६ कुबेरस्य यथासंपत्परमातादृशी नृणाम् ॥ सुषुप्तिः परमासंपत् संपाद्यं नात्मनः परम्
७६७ सुषुप्तौ प्राप्य ते सर्वे रेष आत्माऽस्य देहिनः ॥ परोलोको यतो नान्यलोकनीयं परं स्मृतम् ७६८ तरुणीरूपसंपन्ना पुत्रो वा गुणसंयुतः ॥ देहो वा मृदुरूपल
वण्यसहितो निजः ७६९ गजैः पर्वतसंकाशैर्हयैराकाशगामिभिः ॥ मेघघोषैरथैस्तद्वत्पादातैरकुतोभयैः ७७० शंखपद्मनिधिप्रख्यैः कोशैश्चक्षयवर्जितैः ॥ कोष्ठा
गारैस्तथानंतैर्नानाधान्यप्रपूरितैः ७७१ अप्सरः सदृशानं तनाज्जावारांगनागणैः ॥ वैजयंतोपमैः प्रौढप्रासादैः सुमनोहरैः ७७२ इंद्राणी सदृशस्वात्मजाया संघवि
राजितैः ॥ हृष्टपुष्टप्रजासंघैर्देशैरव्याहताज्ञैः ७७३ इंद्रस्येव भवेद्वाज्यमथवा स्वात्मनः सदा ॥ लोकनीयं यतो नैनं सुखं संजायते नृणाम् ॥ परमोलोकनीयो यम
स्यात्मा त्रशरीरिणः ७७४

त्वादात्मस्वरूपमेव परमासंपत् अन्यास्तु संपद आर्गुक्त्वा दपरमा इति भावः ७६७ उक्तस्य रूपस्य परमलोकतामाह सुषुप्ताविति सप्तभिः । य आत्मा सुषुप्तौ सर्वैः प्राप्य ते स एषोऽस्य देहिनो लो
ककामस्य परोलोको लोकनीयः यत इतो न्ययल्लोकनीयं तत्परमुत्कृष्टं न भवति किं त्वपकृष्टमेवेत्यर्थः ७६८ उक्तं स्फुटयन्नन्यपदार्थभूतान्कांश्चिददर्शयति तरुणीति । रूपादिसंपन्ना स्तरुण्या
दयोऽथवा वर्णितविशेषणैर्गजाद्यैरुपलक्षितमिन्द्रस्येव राज्यं सदा तनं स्वात्मनः संबन्धिभवेत् तत्सर्वं परलोकनीयं न भवतीति पष्ठेनाभिसंबन्धः लावण्यं मुक्तावदंगकांतिः ७६९ गजैरिति स्पष्टम् ७७०
शंखेति । शंखादिनिधिस्वरूपं मार्ज्ज्येयपुराणैर्दृष्टव्यम् ७७१ अप्सरइति । स्पष्टम् ७७२ इंद्राणीति । एतत्पूर्वार्द्धमपि प्रासादविशेषणं अव्याहताज्जावारांजायापुतेतथातैः ७७३ इंद्र
स्येवेति । पूर्वार्द्धांश्च यो दर्शितः तरुण्यादीनामपरमलोकत्वे हेतुर्द्वितीयाद्धेनोक्तः यतोऽनेन तरुण्यादिसाधनेन लोकनीयं नृणां यत्सुखं तज्जायते जन्ममनित्यमिति यावदिति वदर्थः । फलितमाह पर
मइति । तस्मादत्र सुप्तो योऽयमात्मा स एव शरीरिणः परमोलोकनीय इति संबन्धः ७७४

परमलोकपदेनयत्परमपुरुषार्थत्वमुक्तं तत्र हेतुतया परमानंदत्वं माह परमेति । यथात्माऽमुना शरीरेणासुप्तौ प्राप्यते स परमानंदरूपः अस्त्वानंदत्वं परमत्वं कथमित्यत आह परमत्वमित्यादि । यथा गतिरूपेण संपद्रूपेण लोक रूपेण च परमत्वेनासिद्धं किंतु सिद्धमेव तथा नंदरूपेणापि परमत्वेनासिद्धं सर्वानंदं दधिक्यमित्यर्थः ७७५ कथं सर्वाधिक्यमित्यत आह गतइति । उपजीवंति आश्रित्य वर्तते । मात्रालेशम् ७७६ तत्र हृष्टांतमाह समुद्रस्येति । यथा काशगतावर्षुकामेघाः समुद्रस्य जलसमष्टेरैशमाश्रित्य स्वरूपा भिव्यक्तिलभंत इत्यर्थः ७७७ मात्रापदार्थमभिनयति मात्रेति । यथा स्निग्धस्य घृतादेर्हस्ते गृहीत्वा त्यक्तस्यापि कश्चिद्विशेषो हस्तेतिष्ठति स तस्य मात्रेत्युच्यते इत्यर्थः ७७८ दार्ष्टान्तिके योजयति ब्रह्मादीति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः । स्तंबस्तुणादिगुच्छः ७७९ उक्तमर्थमुपपत्त्या विशदयन् संसारदशायामात्मनः परमानंदताया अभाने प्रयोजकं दर्शयति आत्मन इत्यादिना । एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण आत्मनः परमानंदत्वं जानीयात् । तत्रानंदत्वं सुखव्यवहारेण साधयति आनंदइति । विषयप्राप्तिजन्यत्वेनाभिमतस्य सुखनाम्ना प्रसिद्धस्यानंदपदार्थस्य सत्त्वेन विवादः कस्यचिदित्याशयः ७८० तस्य विषयाः कारणमिति लौकिकावदंतीत्याह अभीष्टमिति । अशनं भक्ष्यं । तस्य सुखनामकस्य ७८१ तत्रापीदं विचार्यम् विषयाणां किमुत्पादकत्वं लक्षणं कारणत्वं किंवा भानप्रतिबंधकापनयरूपा भिव्यंजकत्वं लक्षणं तत्र नाद्यः नित्यात्मस्वरूपलक्षणं

परमानंदरूपो यः सुषुप्तौ प्राप्यते मुना ॥ परमत्वं न चासिद्धं गतिसंपत्स्वरूपिणः ॥ लोकस्यानंदरूपस्य सर्वाधिक्येन हेतुना ७७५ यतः सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ एतस्यैवोपजीवंति मात्रामानंदरूपिणः ७६ समुद्रस्य यथामात्रा मुपजीवंति खेस्थिताः ॥ मेघानीरमुचो भूमौ वर्षकाल उपगते ७७ मात्रालेशः समुद्रिष्ठो यथा स्निग्धस्य वस्तुनः ॥ हस्तस्थितस्य संत्यागे हस्तेतिष्ठति किंचन ७८ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं ताजंतवोलेशभागिनः ॥ आनंदस्यास्य तेनायमानंदः परमः स्मृतः ७९ आत्मनः परमानंदं जानीयादेव मत्रहि ॥ आनंदसुखनामायमस्ति कश्चिज्जनेष्विह ॥ विषयः प्राप्तितो जातो मनुजानामर्हानि शम् ८० अभीष्टमशनं तद्वल्ललनाश्च मनोरमाः ॥ पुत्रमित्रादिकंचैव कारणं तस्य कीर्तितम् ८१ यद्यप्येतैरसौ नैव जायते स्वात्मरूपकः ॥ तथापि दुःखहानिं ते कुर्वति विषयाः सदा ८२ आत्मा ज्ञानेन जंतूनां तथा बाह्यस्य दर्शनात् ॥ विषये जायते कामः कामादुःखं च जायते ८३ विषयावाप्तिः कामो विनश्यति तदा हिंसः ॥ यावदन्योन जायेत तस्मिन्नपि परत्र वा ८४ कामस्य तस्य नाशेन तज्जंतुः खं विनश्यति ॥ यावदुःखविनाशो यमात्मन्यस्मिन् स्थितो भवेत् ७८५

स्यानंदस्योत्पत्त्ययोगात् तस्मादं त्यः पक्षः परिशिष्यत इत्याशयेनाह यद्यपीति । असावानंदो दुःखस्य सुखप्रतिबंधकस्य हानिकारणापहरणापचयम् ७८२ किंतु दुःखकारणमिति चेत् काम इत्याह आत्मेति । यथा तृणप्रच्छादिर्मभोविहाय कश्चिन्मृगतृष्णामभिववेत् तथात्मानमानंदरूपमज्ञानावृतं विहाय विषयदर्शनां काम इच्छादुःखमूलं भवतीति ७८३ विषयेति । विषयप्राप्त्या तु विषयेच्छा उपशम्य तिसा कामोपशान्तिरपितावतिष्ठति यावत्तस्मिन् पूर्वमिष्टे परत्र तद्विषेवा कामान्तरं जायत इति ७८४ कामस्येति । तस्य विषयगोचरस्य कामविशेषस्य नाशेन तज्जंतस्मात् कामविशेषाज्जातं दुःखं विनश्यति स दुःखविनाशोपायदात्मनि नुद्धेति तिष्ठति तावदात्मनो रूपं स्फुरेत् । कीदृशमात्मरूपम् एतावद्विषेपरहितं एतावता प्रतियोगिदुःखव्यक्तिमात्राकारेण विक्षेपेण रहितम् । तच्च ज्ञानं विनाऽज्ञानपायादज्ञानावृतं तत आवरणानपायात् तद्विषेपरहितमात्मरूपमावृतं सलोकैः सुखशब्देन व्यवहियत इति द्वयोरर्थः । अयं भावः लोके द्विविधं प्रतिबंधकम् किंचिदावरणरूपं यथास्वेतः किंचिद्विषेपरूपं यथा नेत्रांचाल्यम् तथाचात्र विषेपरस्य बुद्धिचांचाल्यस्य नृतिमात्रेणाज्ञानावृतस्यैवार्तमने मेघावृत्तवैरव्ययानं तथा तत्सुखमिति लोके व्यवहियत इति ७८५

येनोद्भवउत्पत्तिर्यस्यकामस्यसतथाकामइच्छाअस्त्येव यतएतस्यश्रुतादेर्निरोधादिकालेसस्फुटोदश्यतइति । प्रथमादिपदेनोद्भारादिग्रहः । द्वितीयेनानुदयग्रहः ७९३ फलितमाह त
तइति । ततःकामोपशमस्यसुखाविर्भावप्रयोजकत्वात्तारभ्येनावस्थितंवैषयिकसुखंलोकेप्रसिद्धंतच्चसुखमात्मस्वरूपभूतानंदानभिन्नं यदिहिजन्मप्रभविष्यतदात्मभिन्नप्रभविष्यत् इदंवभि
व्यंग्यमेवेत्यर्थः ७९४ एवंलौकिकसुखानामौपाधिकभेदभिन्नानामात्मानंदमात्रत्वंदर्शितमथेतरत्रआपेक्षिकपरमत्वप्रदर्शनपूर्वकमात्मानंदस्यनिरतिशयत्वस्पष्टीकरणपरायाख्यविंशत्तम्याः
कंडिकायाअर्थपंचत्रिंशच्छ्लोकैर्वर्णयंस्तत्रमानुषानंदस्यपरमकाष्ठादर्शयति मनुष्याणामितिसप्तभिः । यःपुमान्पुवत्त्वादिभिर्गुणैःसर्वाधिकोभवेत्तस्ययआनंदःसद्विपदांमनुष्याणांपरमइतिषष्ठेना
भिसंबंधः । तत्रश्रुतिगतराद्वपदेनसिद्धत्वाभिधाधिनासंगृहीतान्गुणान्दर्शयति युवेत्यादिनानीरोगइत्यंतेन । दृढवपुर्वज्रसंहननांगः । अश्वैःश्रीशंभुसमः मोक्षउत्सर्गः संधानंशरा
दौअस्त्रशक्तेराधानं । आदिपदेनोपसंहारग्रहः । एतन्मंत्रसमन्वितत्वमस्त्रविशेषणम् ७९५ । ७९६

बाह्योपकरणसंपन्नत्ववाचकस्य समृद्धपदस्यार्थमाह समृद्ध इति । यथाबलानुजः श्रीकृष्णस्तत्पयुक्तात्साहाय्यात्पांडवोयुधिष्ठिरोऽर्जुनोवासमृद्ध इति प्रसिद्धस्तथातादृशाश्रीकृष्णसमेनसाये नसंपन्नः प्रकृते समृद्धो ज्ञेय इति संबंधः ७९७ अधिपतिपदार्थचक्रवर्तिराजत्वरूपमाह सर्वेषामिति । द्विपदामनुष्याणां तथापक्ष्यादीनां च समृद्धीपवासिनां सर्वेषां चक्रवर्तीस्वतंत्रो राजा भवेत्सो त्राधिपतिशब्देनोक्त इत्यर्थः ७९८ तथाभोग्येभ्यो गोपकरणेभ्यो गतया च संपन्नो भवेदित्याह मनुष्याणामिति ७९९ तस्येति । तस्य वर्णितस्य श्रुतौ त्वानन्दानंदिनोरभेदविवक्षया सामानाधिकरण्यामिति बोध्यम् ८०० तस्य परमत्वं स्फुटयति एतद्वदिति । स्पष्टम् ८०१ वर्णितमनुष्यानां दशतगुणाधिकः पितृलोकवासीनामानंद इत्याह आनंद इति । जितः पूर्वकल्पाजित आद्यादिकर्मणा वशीकृतो लोको ये स्तेतयेति पितृविशेषणं स्वर्गश्चंद्रलोकः ८०२ ततोऽपि शतगुणो गंधर्वानंद इत्याह पितृलोकेति । पितृलोकगतानंदाय दिशत संख्याः स्युस्ततोऽपि गंधर्वलोकानंदं व्यक्तिरधिका खंडव्यक्तिभ्यस्तत्समैकव्यक्तेराधिक्यस्य लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । एवमग्रेऽपि ८०३ गंधर्वेति । गंधर्वलोके वर्तमानो य आनंदस्तज्जातीयानां शतात्कर्मदेवानां संबंध्यानेदो

समृद्धः पांडवो यद्वद्वलानुजसमुत्थितात् ॥ साहाय्यात्तादृशा ज्ञेयः सहायेन समन्वितः ७९७ सर्वेषां द्विपदां तद्वत्सप्तद्वीपनिवासिनाम् ॥ भवेदधिपती राजा चक्रवर्ती म हायशाः ७९८ मनुष्याणां हि ये भोगा अन्नपानांगनादयः ॥ तैः संपन्नतमः सर्वैरात्तकाम इव स्थितः ७९९ तस्य योजायते पुंस आनंदश्चक्रवर्तिनः ॥ अस्माकं द्विपदां सोऽयमानंदः परमः स्मृतः ८०० एतद्वन्मनुजेष्वत्र सुखी कोऽपि न विद्यते ॥ यतोऽतः परमोऽस्यायमानंदो द्विपदामिह ८०१ आनंदो यः परः प्रोक्तो द्विपदां तच्छता दपि ॥ अधिकोजितलोकानां पितृणां स्वर्गवासिनाम् ८०२ पितृलोकस्थितानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ गंधर्वलोक आनंदो गंधर्वाणां महात्मनाम् ८०३ गंधर्व लोक आनंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ आनंदः कर्मदेवानां ये देवाः कर्मणा भवन् ८०४ कर्मदेवस्थितानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ आजानजानां देवानां मानंदो हि मात्मनाम् ८०५ आजानदेवजानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ यस्मात्प्रजापतेर्लोक आनंदः परमेष्ठिनः ८०६ विराडानंदशततो ब्रह्मलोकेऽधिकः स्मृतः ॥ सूत्रात्मनो महेशस्य जगत्कारणरूपिणः ८०७ इतः परं न देहेषु स्थूल सूक्ष्म विभेदेषु ॥ वर्ततेऽधिक आनंदः कोऽपि कुत्रापि कर्हिचित् ८०८ अत्र वैराग्यसिद्ध्यर्थं स्थूल सूक्ष्म शरीरगः ॥ आनंदस्तारतम्येन कथ्यते वेदवादिभिः ८०९ सार्वभौमे जने तद्वत्पितृलोके मनोरमे ॥ गंधर्वाणां तथा लोके कर्मदेववपुष्यपि ८१०

धिकः ते कर्मदेवा इति ये कर्मणा अग्निहोत्रादिरूपेण लब्धदेवभावाः ८०४ कर्मेति । कर्मदेवानंदानां शतादधिक आजानजदेवसंबंध्यानेदः आजानजदेवानामये सुष्ठवा दोजत्पन्ना यागदेवता अष्टपादयः ८०५ आजानेति । आजानजदेवानंदं दात्प्रजापति लोके शतगुणाधिक आनंदः यस्मात्प्रजापति लोकानन्दात्परमेष्ठिनो विराजो लोके आनन्दः शतगुणाधिक इति संबंधः ८०६ विराडिति । विराडानंदशतात् सूत्रात्मनो हिरण्यगर्भस्य निवासभूते ब्रह्मलोके आनंदोऽधिकः कीदृशस्य सूत्रात्मनः स्थूलजगत्कारणस्य ८०७ शरीरिणामानंदो हिरण्यगर्भलोकानंदात्परीनास्तीत्याह इति । इतो हिरण्यगर्भानंदात् ८०८ वर्णितविधया यदानंदतारतम्यमुक्तं तत्फलं हिरण्यगर्भानंदाद्वैराग्यं परमात्मानंदं प्राप्तिसाधनभूतं श्रुतेर्विवक्षितमित्याह अत्रेति । अत्र हिरण्यगर्भानंदे ८०९ परमवैराग्यस्य परमानंदं प्राप्तिसाधनता स्पष्टयितुं वैराग्यतारतम्यानुसारेण तत्तदानंदं प्राप्तिसंप्रतिपादकानां श्रोत्रियपदघटितवाक्यानामर्थं दर्शयति सार्वभौम इति त्रिभिः । सार्वभौमे सर्वभूमेरीश्वरे जने मनुष्ये तथा पितृलोके गंधर्वलोके कर्मदेवशरीरे आजानजदेवशरीरेऽपि शब्दोक्तप्रजापतिशरीरे विराडशरीरेऽपि शब्दोक्त हिरण्यगर्भशरीरेऽपि यद्युत ततोऽतः शतगुण आनंद इत्यतस्तस्य तस्य मासिसाधनं विविधं तत्रैकं सा-

यन्तर्सार्वभौमत्वादिसंपादककर्मकालांतरभाविफलकंसिद्धं । द्वितीयसंध्यःफलकमाह तमित्यादिना । तंतमानंदमयमधिकार्यपिमाप्नोति अयंकः योवेदाध्ययनार्थज्ञानसंपन्नोनिष्पापोनिष्का
मश्च वेदाध्ययनार्थज्ञानाभ्यांहीनोहिजिज्ञासयादुःखितोभवति पापीतुपापफलभयेनाकुलः सकामेतुकामनेवसुखप्रतिबंधिका तत्रनिष्कामत्वतारतम्यानुसारेणतत्तदानंदविशेषलाभइतित्रया
णामर्थः । तथाचोक्तं 'यतोयतोविरज्यतेतस्ततोविमुच्यते' इति ८१० । ८११ । ८१२ फलितमाह यदेति । यदायमधिकारीहिरण्यगर्भानंदेशरीरिणामानंदोत्कर्षपर्यव
सानभूमावपिकामवान्नभवतितदांतहिरण्यगर्भानंदंगच्छेत् योयंहिरण्यगर्भानंदोयस्यानंदस्यलेशभूतःसआनंदःपरमात्मरूपःसर्वेषांसुपुप्तिगम्यइतिद्वयोःसंबंधः ८१३ । ८१४ सुपुप्तिनंदस्यपर
मत्वमेवस्फुटयति अवाङ्मनसेति । अयंपरमात्मनःस्वरूपभूतआनंदःसूत्रजानंददितरापेक्षयापरमादपिपरमोयतोऽवाङ्मनसगोचरस्तारतम्यवर्जितः कीदृशस्यपरमात्मनः अव्याकृतस्य
अव्याकृतोपाधिकत्वेनसविशेषस्यतत्साक्षितयानिर्विशेषस्यचेतिसंबंधः ८१५ अस्यापरमात्मानंदस्यसूचनायैवहिरण्यगर्भानंदस्यविरक्तश्रोत्रियलभ्यताश्रुतावुक्तेत्याह सूत्रतइति । देहिनःसूक्ष्मसम

आजानदेवदेहेपिविराज्यपितथेश्वरे ॥ योयआनंदउक्तोत्रतंतमाप्रोत्ययंसदा ८११ योधीतवेदोविज्ञातवेदार्थःपापवर्जितः ॥ यस्मिन्नयस्मिन्हिनिष्कामआनंदेत्राति
शायिनि १२ यदासूत्रेपिनैवायमानंदावधिरूपिणि ॥ कामवानथतंगच्छेदानंदयस्यसोपिहि १३ सूत्रानंदोभवेन्मात्राभूतोयःपरमःस्मृतः ॥ सतुसौषुप्तआनंदः
परमात्मेतिकीर्तितः ८१४ अवाङ्मनसगम्योयंतारतम्यविवर्जितः ॥ परमात्सूत्रजानंदात्परमःपरमात्मनः ॥ आनंदोऽव्याकृतस्यास्यसाक्षिणोऽव्याकृतस्यच
१५ सूत्रतःपरमानंदःपरस्तिष्ठतिदेहिनः ॥ इतिसिद्धयर्थमत्रापिश्रोत्रियःकीर्त्यतेश्रुतौ १६ आनंदमेनमादिश्यपरमानंदरूपिणम् ॥ याज्ञवल्क्यइदंवाक्यमुक्त
वान्जनकंप्रति १७ ब्रह्मलोकोमयाराजनसुप्तौयस्तेसमीरितः ॥ सपुषपरमानंदःसूत्रजादधिकोहियः १८ एवमुक्तेतदाराजायाज्ञवल्क्यमभाषत ॥ त्रिवारंचय
थापूर्वनिजाभिप्रायदर्शकः १९ सोहंत्वयोपदिष्टोस्मिविद्यांतेगुरवेगुरोः ॥ गोसहस्रंददाम्पत्रविद्यायादक्षिणामिमाम् ॥ अतऊर्ध्वविमोक्षायब्रह्मिमेनापरंमुने २०
अभिप्रायोस्यराज्ञोयमवस्थाभवतेरिताः ॥ स्वप्नोजागरणंसुप्तिरेकस्तासुपुमानपि ॥ स्वप्रकाशोनिजाविद्याविमूढःसुखदुःखभाक् २१ वस्तुतःसंगशून्योपिकर्म
णायात्यहर्निशम् ॥ स्वप्नंजागरणंचैवसुप्तिकर्मद्वयेक्षये ॥ श्रांतःसन्नीडतुल्योस्मिन्परमानंदआत्मनि ८२२ नैतावत्यत्रविज्ञातेमोक्षोभवतिकर्हिचित् ॥ मृतिज
न्मादयोयस्मात्संतिजागरणेसदा ८२३

पिशरीरात्सूत्रतः परं यथा भवति तथा परमात्मानं दस्तिष्ठतीत्यस्यार्थस्य सिद्धयर्थं मन्त्रहिरण्यगर्भानंदप्रतिपादिकायां श्रुतौ श्रोत्रियलुक्तविशेषणानंदलब्धत्वेनोक्तइत्यर्थः ८१६ आनन्दमिति । स्पष्टम् ८१७ एष ब्रह्मलोक इत्यदिः शेषस्यार्थमाह ब्रह्मेत्यादिना । यो मया तुभ्यं सुतो गम्यो ब्रह्मलोकं उक्तः सर्वर्णितपरमानंदरूप एवेत्यर्थः ८१८ एवमिति । एवं मुनिनोक्ते सति राजा मुनिं प्रति तथाऽऽहम् । तथा कथं यथा पूर्वविवारमुक्तं कीदृशो राजा निजाभिप्रायस्य वरापरिपूर्तिं लक्षणस्य दर्शकः सूचक इत्यर्थः ८१९ तत्र राजवाक्यमभिनयति सोहमिति । हे मुने सोहं त्वया विद्यामनुशिष्टोऽस्मि अतस्ते गुरवे गुरोर्दक्षिणां गोसहस्ररूपां ददामि इत्युक्तं विशेषेण मोक्षोयेनोपदेशेन सिद्धये तमेवोपदेशं कुर्वितिसंबंधः ८२० एवं वदतो राज्ञोभिप्रायमभिनयति अभिप्रायोऽस्येति पंचभिः । हे मुने भवते तावदुक्तं यत्स्वप्रकाशो वस्तुतः संगम्योऽपि पुमानविद्यया एको वस्थात्रये भ्रमति तत्रापि कर्भवशेन स्वप्रजागरणं वाऽऽप्नोति जाग्रत्स्वप्रभोगप्रदक्षये तु श्रांतः पक्षी नीडमिवानंदरूपमात्मानं प्राप्नोतीति द्वयोरर्थः ८२१ ८२२ नैतावतीति । एतावति अवस्थात्रयविवेकरूपे अर्थे विज्ञातेऽपि मोक्षो न भवति यतः शरीरांतरसंचरणस्य जन्ममरणखल्यस्य तद्धेतूनां कामानां चात्मसंबन्धिनिराकरणानोपपत्तिर्भिनैकतंत्रिराकरणा-

भावेचसंसारिपरमानंदरूपः कथं स्यात् कीदृशः संसारी विपरीतात्मबंधनः मोक्षगम्यात्मस्वरूपाद्विपरीतकर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणशोकव्याप्तिमिथ्यात्मेवबंधनं यस्य सत्येति द्वयोरर्थः ८२३ । ८२४
यावच्चसंसारधर्मानवगाहिनिश्चयरूपं ज्ञानं जायते तावन्मोक्षो न भवतीत्याह यावन्नैति स्पष्टम् ८२५ विज्ञाप्येति । एतादृशं राज्ञोभिप्रायं ज्ञात्वा इदं वक्ष्यमाणप्रकारकं विचारं कुर्वन् मुनिर्भयं प्राप्तवान् तत्
त्तरदानासामर्थ्येन मुनिर्भयं प्राप्त इत्यर्थः ८२६ इदं पदोक्तं मुने श्रितामभिनयति संतीति । मम शिष्याणां मध्ये जनकसमो बुद्धिमान् कोपि नास्ति यो यं जनकः कामप्रश्रुपेणैकव्यापारेण मदीयानि
खिलां विद्यां गृहीतुमुद्यत इति द्वयोः संबंधः ८२७ । ८२८ निरुद्धोऽस्मीति । ततो बुद्धिमत्त्वा दनेन कामप्रश्रवरं वृत्तवताराज्ञाहं निरुद्धो वशीकृतोऽस्मि यतो हं सत्यपाशनिबंधनः सत्यरूपपाशाधीनस्त
स्मादहं बहुकालाजिता दुर्लभां च विद्यामस्मै वदाम्येवेति एवं विचार्य मुनिरेतद्वक्ष्यमाणं वाक्यमाहस्मेति द्वयोरर्थः । तथा च दुर्लभायारहस्यायाश्च विद्यायाः प्रकाशनप्रसंग एव मुनेर्भयकारणमिति भावः
८२९ । ८३० एवमतीतत्रयेन यद्यपि स्वप्नदृष्टांतेन परलोकप्राप्तिः सुप्तिदृष्टांतेन मोक्षप्राप्तिश्चासंगस्यात्मनः सूचिता तथापि तत्र दृष्टांतमात्रमेवोक्तमित्यपरितुष्य ताराज्ञादार्ष्टांतिकं श्रोतुं कामेन पृष्ठो मुनि
स्तावत्परलोकसंबन्धं निरूपयिष्यन्नात्मनः स्वप्नजाग्रद्भूमिप्राप्तिवत्तास्वप्नाजाग्रत्प्राप्तिस्तथा एतच्छरीरात्पशरीरप्राप्तिरित्येवं दृष्टांतभावाद्दीर्घचतुर्विंशत्तम्याकंडिकयोक्तृत्वांस्तस्यार्थमभिनयति स्वयं ज्यो

कामाश्च विविधाः पुंसो नात्मन्येते निराकृताः ॥ नानोपपत्तिभिर्यस्माद्भवतातः कथं भवेत् ॥ संसारी परमानंदो विपरीतात्मबंधनः २४ यावन्न जायते ज्ञानं संदेहादिविव
र्जितम् ॥ तावन्न जायते पुंसो मोक्षो जन्मशतैरपि २५ विज्ञाप्ये ममभिप्रायं याज्ञवल्क्यो महा मुनिः ॥ राज्ञो बुद्धिमिमां दृष्ट्वा भीतो भूः क्षितयान्निदम् २६ संति मे शतशः शि
ष्या बुद्धिमंतो न कोपि हि ॥ जनकेनामुनाराज्ञा सदृशो विद्यते मम २७ वरव्याजेन यो विद्यां निखिलामेकहेलया ॥ गृहीतुमुद्यतो या तु वर्षपूगैर्न लभ्यते २८ निरुद्धोऽस्मि
ततो नेन सत्यपाशनिबंधनः ॥ वदाम्यस्मादमां विद्यामिदानीमिव भूभुजे २९ लब्ध्वा यावदुक्तालेन गुरुशुश्रूषणान्मया ॥ इति संचित्य तं प्राह वाक्यमेतन्मुनीश्वरः ३०
स्वयं ज्योतिः पुमानयस्ते मयोक्तो राजसत्तम ॥ स एवैष पुमान् बुद्धिसाक्षी देहाख्यपंजरे ३१ सुप्तिगत्वाप्यगत्वा वा स्वप्ने स्वेनैव तेजसा ॥ रत्नावध्वादिभिः सार्द्धं गत्वाना
डीरनेकशः ३२ पुण्यपापं फलावस्थं सुखदुःखस्वरूपकं ॥ दृष्ट्वैव संगरहितः स्वप्रकाशसुखात्मकः ३३ यथागतं यथा देहमेति जागरणं पुनः ॥ अत्र भोगोपभोगाय के
वलं नान्यकारणं ३४ आगतोत्र यथा स्थूलदेहं कर्मक्षये पुमान् ॥ तथा त्रदेहमोक्षेऽस्मिन् दृष्टांतं वच्मि भूपते ३५ भवत्यत्र यथा लोके शकटे सपरिच्छदम् ॥ यियास्ततः
पुरोध्वानं महान्तं धनिकस्य हि ३६ वित्तैर्नानाविधैः पूर्णं बालकैश्च वधूजनैः ॥ शब्दान्नानाविधान्मुंचन्नशनकैः शनकैर्व्रजेत् ८३७

तिरिति चतुर्भिः । हेराजन्मयो मया तुभ्यं स्वयं ज्योतिः पुमान् वर्णितः सकदाचित्सुप्तिगत्वा स्वप्नं गच्छति सकदाचित्सुप्तिं विनापि स्वप्नं गच्छति एवं स्वप्नगत्वा तत्र कल्पितैर्वधूपभृतिभिरत्वा विहृत्य तथानानाविध
नाडीपुष्पमित्रत्वात्थाफलभावापन्नं पुण्यपापं सुखदुःखरूपं दृष्ट्वैव तनुकृत्वा असंगत्वात् पुनः स्थूलदेहाभिमानरूपं जागरणं प्राप्नोति । किमर्थं तत्र स्थूलशरीरे भोगानामुपभोगाय दर्शनायैवेति चतुर्णां संबंधः ।
८३१ । ८३२ । ८३३ । ८३४ परलोकमंतःकरणपरिवेष्टितं शरीरं परितः श्रगच्छतीति सदृष्टांतं प्रतिपादयंत्याः पंचत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह आगतोत्रेति चत्वारिंशच्छ्लोकैः । यथा स्वप्नभोगप्रदकर्म
णः क्षये सत्यत्र जागरणे स्थूलदेहमागतस्तथैतच्छरीरभोगप्रदकर्मक्षये शरीरांतरं यातीति शेषः तत्र शरीरांतरं प्राप्तौ पूर्वशरीरत्यागे दृष्टांतं शृण्वित्यर्थः ८३५ दृष्टांतमभिनयति भवतीति द्वाभ्यां । यथा लोके क
स्यचिद्वनिकस्य शकटं सपकरणं भवेत् कीदृशस्य धनिकस्य कस्याश्चित्पुरो नगरस्य महान्तं मध्यानं यियास्ततः गंतुमिच्छतः ८३६ वित्तेरिति । तच्च शकटं नानाविधवित्तेर्बालकादिभिश्च पूर्णं नाना
विधप्रसादांश्च कुर्वन् दत्तेत् ८३७

दाहीतिकमाह एतस्मादिति । तथापुरुषस्यथनिकस्थानीयस्यपरलोकपात्रानुकूलः सूक्ष्मदेहः पुण्यपापलक्षणैः परिच्छेदः संभूतः शकटस्थानीयोनानाशब्दान्कुर्वन्यातिस्मर्यः ८३८ तत्रपरलोकपात्रा
कालेचिदाभासव्याप्तेनातःकरणेनकर्मिन्संज्ञकेनकृतान्शब्दानभिनयति हासुताइत्यादिना । अत्रनीतिसंपन्नत्वादियुगकान्पुत्रादीन्संस्मृत्यतद्वियोगेनात्मनःशोच्यतावियक्षितेत्यतोहाशब्दयोगेन
पुत्रादिपुनर्द्वितीयेतिबोध्यं । हावित्तयत्त्वनानाविधंमयाबहुसंक्लेशलब्धमतस्त्वद्वियोगेनममशोच्यता सुमित्राणिधियोजाह्नवंहरतीत्यादिसन्मित्रलक्षणसंपन्नानि ८३९ उक्तानांविद्योगेनात्मनः
शोच्यतामेवाभिनयति धिडमामिति । एतांविहायदूरमध्वानमेकाकिनमत्यंतंगच्छंतंमांथिगित्यन्वयः ८४० अथवाल्यादिकृतानिदुष्कृतान्यनुस्मृत्ययेशब्दाःप्रयुज्यंतैतानभिनयंस्तत्रबाल्यदुर्वृ
त्तमनुवदति मयेतिनवभिः । दुर्बलबालानांभर्त्सनताडनेदेवावज्ञांचकृतयानस्मीत्यर्थः ८४१ तथाजनन्याःपरमोपकारकारिकायाबहवोपराधाःकृताइत्याह जननीति । स्पष्टम् ८४२
जनन्याहितकारितामभिनयति योनियंत्रमितिचतुर्भिः । यस्यायोनियंत्रंक्रकचवद्विदार्पाहंकीटवन्निर्गतः कीटशोहमनंतदुःखानांकारणभूतः तथाचमदुत्पत्तयेयमानंतदुःखान्यंगीकृतानीतिस्पष्टं

एतस्मात्स्थूलतोदेहात्पुंसोनिर्गच्छतस्तथा ॥ सूक्ष्मोदेहोभवेत्पुण्यपापपूर्णपरिच्छेदः ॥ निर्गच्छन्नतएवायंशब्दान्मुंचत्यनेकशः ८३८ हासुतानयसंपन्नाहा
जायेनवयौवने ॥ हावित्तंबहुसंक्लेशलब्धनानाविधंमया ॥ हामित्राणिसुमित्राणिहाबंघुजनसंगम ८३९ धिडमामेतान्निविहायाद्यगच्छंतंपापकारिणम् ॥ दूरम
ध्वानमत्यंतमितएकाकिनंत्विह ८४० मयाबाल्येऽतिबलिनाबालकामर्त्तिसताभृशम् ॥ ताडिताश्चापिदेवानांमस्तकेनिहितंपदम् ४१ जननीक्लेशितातद्वन्मह्यं
याहितकारिणी ॥ गर्भेययाधृतःपूर्वपाषाणइवदुःसहः ४२ योनियंत्रंविदार्पाहंयस्याःक्रकचसंनिभः ॥ निर्गतोऽनंतदुःखानांकारणंकीटकोपमः ८४३ ययामूत्रं
तथामेध्यंमदीयंहस्तपंकजात् ॥ स्वकीयादुद्धृतंभूरिमन्मलक्षालनायहि ४४ अत्रपौनरसःस्वात्मभक्षितःस्तनसंस्थितः ॥ दत्तोमह्यंययापूर्वजीवनायदिवानिशम्
४५ वंचयित्वापिचात्मानमन्नपानमनेकधा ॥ मह्यंदत्तंययास्नेहसंपूर्णनयनाब्जया ४६ सामयाबालभावेनराक्षसीवावधारिता ॥ ताडिताचकठोरैस्तैःकर्णबाणैः
सुदुःसहैः ॥ नरुतंवचनंतस्यायथानाप्तजनेरित्तम् ८४७ पित्रादयस्तथावृद्धाब्राह्मणाश्चबहुश्रुताः ॥ सुहृदोबहवश्चान्येहतानिष्ठुरवाक्यतः ८४८ भक्षितान्यप्य
भक्ष्याणिनिंदितानिबहून्यपि ॥ कर्माणिचकृतान्येवंबाल्यतोलोकशास्त्रयोः ८४९ यौवनेसततंचित्तैःसंस्थाप्ययुवतिप्रियाम् ॥ ध्यातवान्देववन्मूढःस्वस्यवापि
परस्यच ८५० दुष्पूरेणापिलोभेनवर्द्धमानेननित्यशः ॥ हृतानिसाधुलोकानांमयावित्तानिभूरिशः ८५१

हितकारित्वम् ८४३ ययामूत्रमिति । तथाययाजनन्याममशरीरशोधनायमदीयंमूत्रंतथाअमेध्यंपुरीषंस्वकीयाद्धस्तादुद्धृतंउपरिधृतंप्रक्षेपायेतिशेषः ८४४ अत्रैति । तथाययाजनन्यास्वभ
क्षितोन्नपानादिरसःक्षीररूपेणस्तनस्थितोमह्यंदत्तोमजीवनायेति ८४५ वश्चयित्वेति । तथाचययाजनन्याआत्मानंवंचयित्वापिआत्मानेनदत्त्वेतियावत् अन्नादिकंमह्यंदत्तं कीटश्या प्रेमाश्रुष्टु
तनयनया ८४६ सेति सावर्णिताजननीमयाराक्षसीवदनाहता कर्णलग्नघाणवहुःसहैःकठोरवाक्यैस्ताडिताचेति तथातदीयंवचनमनाप्तवाक्यवन्नानुष्ठितम् ८४७ तथापित्रादयःक्रूरवाक्यैस्ताडिता
इत्याह पित्रादयइति ८४८ भक्षितानीति । एवंअभक्ष्यभक्षणादीनिनिंदितकर्माणिकृतानि लोकशास्त्रव्यवहारयोर्बाल्यादबोधात् ८४९ यौवनानौचित्यस्मृतिपूर्वकान्शब्दानभिनयति
यौवनइतिपंचभिः । यौवनेस्वकीयांपरकीयांवायुवार्त्तचित्तैश्चत्वादेवबद्धयातवानस्मि नेश्वरम् ८५० दुष्पूरेणेति स्पष्टम् ८५१

हिरण्यमिति । म्यापानुसारिवृत्तिमतो विप्रादेर्हिरण्यादिकं हृतवानस्मि ८५२ यूने इति । लिप्सालाभेच्छा ८५३ ब्रह्मेति । तत्र यौवने यद्ब्रह्महत्यादिकृतं तदर्थं तदुःखं भविष्यतीति ८५४ जरा
गतानो घित्यस्मृतिपूर्वकान् शब्दान् भिनयति यदाहमिति षड्भिः । स्वांगानां संभ्यञ्चालनेऽशक्तः ८५५ कामातुरस्येति । तत्रावस्थायां युवतीनामप्राप्त्या कामातुरत्वेन दुःखं तासां प्राप्तौ तु शक्ति
राहित्येन दुःखमभूदिति ८५६ क्रोधाग्नीति । तथा तत्रावस्थायां क्रोधकाले यद्दुःखं भूतं चेतनो नापुरुषः कः सहेतुः ८५७ तथा तत्र लोभदुःखं ततो भ्यधिकमित्याह लोभेति ८५८ हृदयच्छिद्र
वासिभिरतिवर्द्धमानैः कामादिभिर्हृदयैर्त्कर्कटीवन्नविदीर्णतदेव चित्रमित्याह कामइति । वृद्धस्य मम हृदये यः कामादिरभवत्तेन तद्दं बुज्यन्नविदारितमेतदेव चित्रमित्यन्वयः ८५९ अत्रेति । अत्र
वार्द्धके वृद्धत्वे प्राप्ते जायादयो ममावज्ञां सकृमिशुन इव कृतवन्तः ८६० न केवलं जरायां भवैतैः कामादयः किंतु बाल्यादावपि तथा च तेषामुपशमां संपादने न वृथा जन्मगतमित्याह कामइति ८६१

हिरण्यं सपशून् दारान् गृहक्षेत्रधनादिकम् ॥ हृतवानस्मि लोभेन विप्रादेर्न्यायवर्तिनः ८५२ यूनो मम सदा याता दिवसालिप्सयैव हि ॥ वधूजनसमाश्लेषाद्वात्रयो
पिगतास्तथा ८५३ ब्रह्महत्यादिकं पापं यच्च तत्र मया कृतम् ॥ नानाविधमनंतं तदुःखं राशिफलप्रदम् ८५४ यदा हं जरयाग्रस्तः स्वांगसंचालनाक्षमः ॥ कामः क्रो
धस्तथा लोभस्तदामेभ्यधिको भवत् ८५५ कामातुरस्य चलितुं शक्त्या विरहितस्य मे ॥ युवतीनामसंप्राप्त्या दुःखं प्राप्याप्यभून्महत् ८५६ क्रोधाग्निदीप्तगात्रस्य वृ
द्धस्याशक्तिभाजिनः ॥ यदासीन्मम दुःखं तच्चेतनः कः सहेतुना ८५७ लोभाकुलितचित्तस्य ह्यसमर्थस्य यन्मम ॥ दुःखमासीत्तदेवैकं ब्रह्महत्याफलोपमम् ८५८
कामः क्रोधस्तथा लोभो हृदये यो भवन्मम ॥ वृद्धस्य तेन तच्चित्रं यन्नदीर्णं हृदं बुजम् ८५९ अत्र जायास्तथा पुत्रा वार्द्धके समुपस्थिते ॥ कृतवन्तो ममावज्ञां कृमिदष्टशुनो
यथा ८६० कामः क्रोधस्तथा लोभश्चतुर्थो मोह एव च ॥ बाल्यादारभ्य वर्तते सर्वदानां शवर्जिताः ८६१ दिवसे दिवसे वृद्धिर्वहेः प्रज्वलतो यथा ॥ कामादीनां तथा वृ
द्धिर्दिवसे दिवसे मम ८६२ एवं दीनतमावस्थागतं पापार्जने रतम् ॥ मृत्युधीवरणोऽत्र ममीनं नेतुमागतः ८६३ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुर्जले पल्वले स्थितम् ॥ दुःखत्र
यार्कसंतप्तं कामादिरजसा वृतम् ८६४ हा कष्टं मम गात्राणि कृतं त्येष सुनिर्घृणः ॥ सूना गृहे विनोदेन ककचेन पशोर्यथा ८६५ सूचीभिरिव सर्वांगं भिनत्त्यत्राहिकोपि
मे ॥ हस्तौ पादौ च वर्तते मम काष्ठसमाविमौ ८६६ नेत्रे मेवलनं प्राप्तेनाहं पश्यामि कंचन ॥ मनसा सहितान्यत्र मम सर्वेन्द्रियाण्यपि ॥ स्ववशानि न वर्तते तदुदात्ताः पश
वो यथा ८६७ कंठो भरो धितो भूरि श्लेष्मणा दुःसहेन हि ॥ जाठरः पावकस्त्वेषोऽप्युपर्युपरि सर्पति ॥ पवनेन समं देहं शोषयंश्च दहंस्तथा ८६८

कामादेर्विषयप्राप्त्या तु न शांतिर्यथा हृत्यादीनां मिथनानां प्राप्त्या वहेरित्याह दिवसइति । प्रज्वलतो लब्धे धनस्य ८६२ अथ मरणकालिक दुःखानुसंधानजान् शब्दानाह । एवमित्यादिना ।
एवं कामाद्यनुपशमेन दीनतमं ममीनं मृत्युरूपो धीवरो नेतुमागतः । कीदृशं ममीनं गृहरूपे पल्वले स्थितं कीदृशं गृहपल्वले कलत्रादिरूपेण दुष्टेन मलिनेन जलेन पूर्णं । पुनः कीदृशं ममीनं दुःखत्र
यार्कपार्कतापतप्तं । पल्वलमीनो रजसापङ्केन मलिनो भवति तथा हं कामरूपं रजसेति द्वयोरर्थः ८६३ । ८६४ हा कष्टमिति कृतं तत्तिच्छिनत्ति एवमृत्युः यथा सूना गृहे नाना पशुवधस्थाने विनोदार्थं ककचेन प
शोर्मात्राणि कृतेन च दत्तं ८६५ सूचीभिरिति । भिनत्ति विच्छिनत्ति । कोपि अलक्षितः ८६६ नेत्रे इति । वलनं विपर्यासं तथा समनस्कानांन्द्रियाण्यप्यशिक्षितवृषभवद्वशेन सन्तीति ८६७ कफादीनां यथा
पापवर्द्धकं दशयति कंठे इति । कफेन कंठो रोधितो निरुद्धः उदराग्निश्चादिरूपः पवनसहितः ऊर्ध्वमाकामतीति ८६८

तदानीं तनीपीवाहृष्टान्तेन स्फुटयति दशतीति । विषविशिष्टाः पुच्छकंटका ये पामेतादृशांशिकाः कोटिसंख्याताः सकोपाश्रभूयोभूयोपदिदशोयुस्तज्जन्मपीडासमापीडाप्रभवतैरेत्यादिशब्दान्कुर्वन्ति स्माच्छरीराद्वज्रेदिति द्वयोः संबंधः ८६९ । ८७० अपिवाचो निरोधोपि यदिवेत्तापि घुरघुरायांकाराः शब्दाः श्रूयंत एव अयमेवंविधशब्दमोक्तामुर्ध्वदेहतोयात्येव पुनरि मंदेहप्रतिनावर्त्तते इत्यन्वयः ८७१ एवं सूक्ष्मशरीरस्य च विदाभासस्य शकटसाम्यं प्रपंचितमथ सारथि समेन परमेश्वरेण संबंधं दर्शयति सुपुत्राविति । परमानंदरूपं प्राज्ञमीश्वरम् ८७२ मरणकाले कारणोपाधिकेश्वरप्राप्तौ हेतुतया विशेषज्ञानलक्षणकारणाविद्याया अभावमाह यथेति स्पष्टम् ८७३ तत इति । ततो विशेषज्ञानाभावरूपहेतोरेव जंतो मृत्युकाले प्राज्ञेन श्वरेण कारणोपाधिकेन जंतोः संगमः संबंधो भवति । एतेन प्राज्ञेन तादात्म्यं संबंधं प्राप्य वर्णितशब्दान्मुंचन् सन् अदः परोक्षस्थानं शरीरांतररूपमात्मनः संबंधीनियानिकृतकर्माणि तदनुसारेण पातियतो मरणकाले मुर्ध्वर्दानधीभवति कदादीनधीर्भवतीति चेद्यदा ऊर्ध्वोच्छ्वासी भवतीति द्वयोः संबंधः ८७४ । ८७५ अथ पूर्वशरीरत्पागोत्तरशरीरप्राप्तिप्रकारप्रतिपादिकायाः षट्त्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह सपूर्वमित्यादिपंचच

दशंतियदिगात्रेषु पृष्ठशिकाविषकंटकाः ॥ सर्वेषु कोटिसंख्याताभूयोभूयश्च कोपिताः ८६९ तैर्व्यथायादृशीनृणां तादृशीममजायते ॥ इत्यादीन्बहुशः सोपिशब्दा न्कुर्वन्व्रजेदितः ८७० अपिवाचो निरोधोपि कंठेषुरघुरादिकान् ॥ आप्राणनिर्गमं शब्दान्मुर्ध्वस्त्वहमुंचति ॥ सनावर्त्तत एवायं मुर्ध्वर्यातिदेहतः ८७२ सुपुत्रौ यद्वदेवायं परमानंदमाप्नुयात् ॥ प्राज्ञं हृदि स्थितं तद्वन्मरणे प्येष गच्छति ८७२ यथा विशेषविज्ञानरहितः सुप्तिगो भवेत् ॥ तथा विशेषविज्ञानरहितो मरणे पुमान् ८७३ तत एव मृतौ जंतोर्भवेत्प्राज्ञनसंगमः ॥ तादात्म्यं तेन संप्राप्य शब्दान्मुंचन् व्रजत्यदः ८७४ कृतकर्मानुसारेण स्थानं नोप्यात्मनो यतः ॥ ऊर्ध्वश्वासी यदभूया न्मुर्ध्वर्दानधीः पुमान् ८७५ सपूर्वदुर्बलो भूत्वा प्रायः पश्चादयं भवेत् ॥ यदाप्यस्य भवेद्देहदौर्बल्यमणुमात्रकम् ॥ तदा तज्जरया वास्याध्याधिभिर्वापि देहिनः ८७६ तत्र देहस्य मोक्षस्मिन् दृष्टांतं शृणु भूपते ॥ आम्रोदुंबरसंज्ञानां पिप्पलानां यथा फलम् ॥ पक्वंतात्पते देवप्रतीकारविवर्जितम् ८७७ एवमस्य शरीरस्य हेतोरारंभ कस्य हि ॥ कर्मणः प्रक्षये देही देहमेतं प्रमुंचति ८७८ फलानां तरुभिर्द्वत्तादात्म्यं पतनात्परा ॥ मरणात्पूरतस्तद्वत्स्थूलैर्देहैरिहात्मनः ८७९ तादात्म्येऽपि यथा दृष्टो वियोगस्तस्मिन् सदा ॥ फलानामात्मनोऽप्येवं वियोगः स्याच्छरीरकैः ८८०

त्वारिंशच्छ्लोकैः । प्रायोबाहुल्येनेयं रीतिर्यत्समुर्ध्वः पूर्वदुर्बलो भूत्वा पश्चादयमूर्ध्वश्वासोपलक्षितदीनधीत्वविशिष्टो भवतीति प्रथमदलार्थः तच्च दौर्बल्यं द्वाभ्यां हेतुभ्यां भवति जरया श्रुतावुपतपच्छब्दो क्तेन रोगेण वेत्याह यदापीति दलद्वयेन ८७६ तत्रेति । तत्रोक्तदशायां पूर्वदेहत्यागे दृष्टांतो यथा आम्रादिवृक्षाणां पक्वं फलं प्रतीकारेण प्रतिरोधोपायेन वर्जितं स दृष्टं तादृशं नादवश्यं पततीति ८७७ दाष्टीतिके योजयति एवमिति । हेतोः स्थितिप्रयोजकस्य आरंभकस्य प्रारब्धफलकस्य कर्मणः प्रक्षये सति देही देहं त्यजतीति ८७८ दृष्टांतस्वारस्यमाह फलानामिति । स्कंधादिफलपुष्प पल्लवांतानामवयवानां समुदायरूपो हि वृक्ष इत्यतः पतनात्पूर्वं फलानां वृक्षेण तादात्म्यमिति भावः तथात्मनोऽपि देहना विषयकं तादात्म्यमिति ८७९ नन्वभेदेन भासमानस्य शरीरस्य कथं वियोगो भवतीति कस्य चिन्मंदमतेः शंकाप्यनेन दृष्टान्तेन निरस्तेत्याशयेनाह तादात्म्येपीति । यथापतनात्परा फलानां तरुभिः सह तादात्म्येऽपि प्रतीयमाने वियोगो भवति तथा शरीरैरहंगौरैरेत्यादिविधयात्मता दात्म्येन भासमानैरात्मनो वियोगो भवतीत्यर्थः ८८०

एवंपूर्वशरीरं त्यक्त्वा शरीरांतरं मवश्यं यातीत्याह निराधारमिति द्वाभ्याम् । यथावृक्षफलजातं स्वस्माद्भृताद्भवनं द्विनिर्गतं विद्युत्संनिधिराधारं निरालंबनं नतिष्ठति किं त्वाश्रितमेवावतिष्ठते तथात्मपि पूर्वशरीराद्विनिर्गम्य शरीरांतरं व्रजेत् तच्च शरीरांतरं गमनं यथागतं पूर्वशरीरप्राप्तिप्रकारमनतिक्रम्य तथा यथा देहपूर्वदेहसजातीयदेहप्राप्तिमनतिक्रम्येति द्वयोरर्थः । अत्र यथागतं यथा देहपदार्थां प्राप्तिरन्यथादिपदद्वयस्यार्थोद्देशितः ८८१ । ८८२ अत्र सर्वैवाकर्षणसाधारणमिति न्यायेनाधारणवाचकस्यैवकारस्य निवेशो वपुरंतरमात्रनेदित्यंशे कर्तव्यो न तु यथागतमित्यंशे इत्याह यथागतं मति । यथागतं यथा देहमित्यदुक्तं तत्प्रायिकं बाहुल्याभिप्रायेणोक्तं न तु नियतं सवधारणम् देहांतरं यातीत्येतावत्तु नियतमित्यसंबंधः ८८३ अथास्य श्लोकस्यार्थस्फुटयस्तत्र देहांतरप्राप्तिनियममुपपादयति ब्रह्मज्ञानमितिसप्तभिः । ब्रह्मज्ञानं विना अविनाशिनः सूक्ष्मशरीरस्याश्रयेण येन केनचित्स्थूलशरीरेणावश्यं भवितव्यमित्यर्थः ८८४ सूक्ष्मशरीरस्याश्रयापेक्षां विशदयति संस्कारेति । सूक्ष्मशरीरस्य संसारद्वयाद्विद्विधागतिरवस्थिति यावत् । यतः सुस्थादिकाले संस्काराख्यदोषभावे सूक्ष्मशरीरस्थितिः कारणाज्ञाने संस्काररूपतया स्थितिरित्यावत् अन्यदा तु स्थूलशरीरालंबनेन स्थितिरिति ८८५ तत्र द्वितीयायां गतो हेतुतया भोगार्थं स्मृत्यस्य सूक्ष्मस्य स्थूलं विना भोगजनना सामर्थ्यमाह यातनास्त्विति । यातना सुपापफलतीव्रपीडाभोगस्थाने पुनरपेक्षु ८८६ ननु कुतश्च सूक्ष्मस्य मतिद्वयमेवेत्युच्यते यतः शरीराद्विनिर्गमनलक्षणोत्क्रांतिकाले तथापरलोके प्रतिगमनकाले आत्मन उत्क्रांत्यादावुपाधिभूतत्वेन स्थितस्य सूक्ष्मस्य तृतीयापि गतिरंगीकार्या सं

निराधारं यथानैव फलं न भवति तिष्ठति ॥ तृताद्विनिर्गतं स्वस्मात्सर्ववृक्षसमुद्भवम् ८८१ एवमात्मा विनिर्गम्य पूर्वस्माद्वपुषः सदा ॥ यथागतं यथा देहं वपुरंतरमाव्रजे ८८२ यथागतं यथा देहं प्रायिकं परिकीर्त्यते ॥ देहाद्विनिर्गतो देहं यात्येतन्नियतं स्मृतम् ८८३ ब्रह्मज्ञानं विना नैव सूक्ष्मं देहं विनश्यति ॥ स्थूलं देहं विना नैव सूक्ष्मो देहो वतिष्ठते ८८४ संस्कारदोषभावे स्यात्स्थूले वावपुषि स्थितिः ॥ सूक्ष्मदेहस्य संसारे द्वयी गतिरुदाहृता ८८५ यातना सुतथा स्वर्गे ब्रह्मलोके तथापि च ॥ भोगः सूक्ष्मशरीरस्य स्थूलदेहं विना न हि ८८६ सूक्ष्मेण वपुषा नाम भवता द्रमनं बहिः ॥ स्थूलदेहस्थितिर्नैव स्थूलदेहांतरं विना ८८७ अस्तु नाम गतिर्योयं भोगो दुःखफलोन्नतः ॥ सूक्ष्मदेहेन चान्यः स्यादन्नपानादिना कृतः ८८८ मच्छन्नगृध्रोपि नैवातिह्यपि मांसं मुखे स्थितम् ॥ कथं गच्छदिदं भोगं कुर्यादन्नादिसंभवम् ८८९ एतस्मात्तत एवायं स्थूलदेहाद्विनिर्गतः ॥ सूक्ष्मो देहो व्रजे देहं स्थूलमन्यस्व भोगद्रुम् ८९०

स्कारभावः स्थूलशरीरालंबनं त्वेत्युक्तयोर्गोस्तदभिमं संभवादिति चेदस्तु तादृशी सूक्ष्मशरीरावस्था तथापि सा भोगक्षमान भवतीत्याह सूक्ष्मेणेति त्रिभिः । यद्यपि क्षेत्रलेन सूक्ष्मेण वपुषा शरीरेण स्थूलशरीराद्विनिर्गमनमुत्क्रांत्यादिसंज्ञं भवतु नाम तथापि भोगो प्रायौ गमिनी सूक्ष्मदेहस्थितिः स्थूलदेहांतरमभ्यस्तु स्थूलदेहं विना न भवतीत्यर्थः ८८७ एतदेवं स्फुटयति अस्त्विति । नचेति चकारो भिन्नक्रमः अन्यशब्दोत्तरं द्रष्टव्यः । यथाच सूक्ष्मशरीरस्य गतिर्नाम प्रसिद्धा भवतु तथापि योऽप्यंशः सुखदुःखसाक्षात्काररूपो दुःखफलः परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वविवेकिन इति पातं जलमूत्रोक्तविधया दुःखफलकः स तथाप्यश्रयो गस्तत्साधनभूतो न्नपानादिना कृतः अन्नादिजनितोषकारलक्षणः स द्विविधोपि स्थूलशरीरविद्युत्सूक्ष्मशरीरेन स्यादिति संबन्धः ८८८ पूर्वशब्दं सूक्ष्मशरीरमशक्तमेतस्मात्स्थूलाद्रच्छत्तत्कथमन्नादिभोगं कुर्यादिति पत्रवयः ८८९ फलितमाह एतस्मादिति । प्रथमप्रदं पूर्वावयित्वेन व्याख्यातम् ततः सूक्ष्मस्य भोगार्थं स्थूलापेक्षानियमः ८९०

उक्तमनुयासनातीयशरीरमास्वयेति नियमो नास्तीत्याह तत इति । पूर्वार्द्धे कथयन्ति यत्तत्तुर्थपादेन तु यदुक्तं तन्नियतमित्यन्वयः ८९१ तत्र हेतुतया मरणानंतरं मनिश्चितोदयकनानाविधकर्मवशादेन यतयोनिप्राप्तिदर्शनमाह नारका इति द्वाभ्यां । नारकानरकं भुक्त्वा वतीर्णाः संसृष्टपुण्यपापोदये मनुजा भवंति ते एव नारकाः कदाचित् केवलमुक्तोदये देवा अपि भवंतीति तथा ये देवास्तेऽपि भूमौ मनुजत्वं प्राप्य नारकशरीराणि प्राप्नुवन्तीति द्वयोरर्थः ८९२ । ८९३ ननु जैवैरलक्ष्यं तत्तद्योनिप्राप्तिं कोऽप्यतीति चेत् सर्वज्ञ ईश्वर एवेति रूपकेण दर्शयति अनन्तं तत्तत्तुर्भिः । सर्वे प्राणिरूपाः क्रीडनमर्कटाः परमे श्वररूपेणाशिशुना विश्वकर्मणा सर्वकर्मकार्यं यस्य तथाभूतेन संसाररूपेणाप्रेनिबद्धाः कैः अनेकजन्मानुष्ठितानि यानि पुण्यपापानि शुभाशुभकर्माणि तज्जन्त्याह एरूपेः सूत्रैरिति द्वयोः संबंधः ८९४ । ८९५ आकर्षयेदिति । सज्जगदीशः शिशुर्यस्य प्राणिनः सूत्रमहद्वरूपमाकर्षयेत् फलाभिमुखं कुर्यात्सर्वः प्राणी अनीश्वरः परतंत्रस्तत्फलं प्राप्नोति ८९६ सर्व इति । प्रथमपदद्वयं पूर्वांश्वयित्वेन दर्शितं तत उक्त विधया फलप्राप्तौ पारतंत्र्यं यथागतं यथादेहं च सर्वो गच्छतीति कथमुच्येत यतः सर्व ईश्वरस्य वशो भवतीति ८९७ तर्हि कां योनिं भवयास्यतीति चेदयमस्य कर्मविपाकानुसंधाता ईश्वरो निर्मास्यतीत्याह अत

ततो देहाद्विनिष्क्रान्तो देही देहांतरं व्रजेत् ॥ नियतं नैव नियतं यथा देहं यथागतम् ८९१ नारकाः प्राणिनः केचिद्व्रवंति मनुजा भुवि ॥ कदाचित्सुलुतास्वर्गे देवा अपि भवंति ते ९२ कुतश्चित्पापतो भूमौ देवा अपि भवंति च ॥ गच्छेयुर्भूगतास्तेऽपि कदाचिन्नरकान् च हून् ९३ अनंतं भवसंजातपुण्यपापसमुत्थितैः ॥ सूत्रैर्निबद्धाः संसारकाष्ठे क्री डनमर्कटाः ९४ सर्वलोकस्थिताः सर्वे प्राणिनः स्थिरजंगमाः ॥ क्रीडार्थं जगदीशेन शिशुना विश्वकर्मणा ८९५ आकर्षयेद्विद्यत्सूत्रं जगदीशो यदृच्छया ॥ प्राणिनः पु ण्यपापाख्यं तत्फलात्यनीश्वरः ८९६ सर्वः प्राणी ततः केन गच्छेदेष यथागतं ॥ यथादेहं च सर्वो यमीश्वरस्य वशे यतः ८९७ अत ईश्वर एवात्र पुण्यपापप्रवर्तकः ॥ तयोः फलस्य दाता च गतौ देहं च कारणम् ८९८ जंतुरेष पराधीनः कर्मपाशवशंगतः ॥ यथागतं यथादेहं कथमेयादनीश्वरः ८९९ ब्रह्मा भवति यत्रायं तृणदेहास्थितः पु मान् ॥ ब्रह्मदेहास्थितस्तद्वत्तृणं भवति तत्क्षणात् ॥ ९०० ततोऽयं नरके स्वर्गे भूमौ न भसिवा व्रजन् ॥ नियमेन विनाशश्च द्वायौ भूतोपमः पुमान् ॥ यथागतं यथादेहं न व जेन्नियतः सदा ९०१ प्रायेण पूर्वसंस्कारबलीयस्त्वेन हेतुना ॥ यथागतं यथादेहं देही देहांतरं व्रजेत् ९०२ यथागतं यथादेहं नियमाच्चेदयं व्रजेत् ॥ पुण्यापुण्यव्यवस्थे यं व्यर्था स्याद्वैदिकी सदा ९०३ अनादाविह संसारे प्राथम्याभावहेतुतः ॥ कस्य किं वपुरित्येतन्नियतं नैव लभ्यते ९०४

इति । तयोः पुण्यपापयोः गतौ तत्तल्लोकं प्रतीतिशेषः कारणं निमित्तं ८९८ जंतुरिति । एयात्प्राप्नुयात् ८९९ कर्मवशत्वं मेव स्फुटयति ब्रह्मेति । यत्र संसारे तृणदेहगतो जीवः अत्यंतोत्कृष्टपुण्योदये ब्रह्मा प्रजापतिभावाद्देहशरीरो भवेत् तथा स ब्रह्मा तृणदेहं प्राप्नुयादिति दुष्कृतोदयेन वस्तुतस्तु यत्रेत्यव्ययमप्यर्थे ' नमर्षयेयत्र भवान्वृषलं याजयेत् ' इत्यादौ दृष्टत्वात् तथा च तृणदेहस्थितोऽपीत्यर्थः ९०० फलितमाह तत इति । यथावा युतंत्रस्मभूतशरीरस्य न नियताय तत्तथास्वर्गादौ नियमेन विना जंतोर्गतिस्तथा च यथागतमित्याद्युक्तं नियमेन संसारे न व्रजेदित्यर्थः ९०१ तर्हि कथं श्रुतौ यथागतमित्युक्त मिति चेत् यस्य पूर्वशरीरसमानस्य शरीरांतरस्य प्रापकं कर्मोद्भूतं तदभिप्रायेणेत्याह प्रायेणेति । पूर्वस्य पूर्वसमानस्य प्रापकाय ज्ञानकर्मणोः संस्कारास्तेषां प्राबल्ये पूर्वसमानाकारं देहं प्राप्नुयादित्यर्थः ९०२ किंच पूर्वसमानदेहप्राप्तिनियमेन यमार्थमर्थोः फलनिर्देशो शास्त्रमप्रमाणं स्यादित्याह यथागतमिति ९०३ संसारस्यानादित्वान्यथानुपपत्त्यापि समानदेहप्राप्तिनियमो नास्तीत्याह अनादाविति । यतः संसारे वस्य चिद्भावस्य प्राथम्यं नास्तीत्यतो हेतोः कस्य जंतोः किं जातीयं शरीरमित्येवं पुष्टो नियमेनास्येदं शरीरमितिवक्तुं न शक्नोतीत्यर्थः ९०४

अनादित्वान्यथानुपपत्तिस्फुटयति इदमिति । अस्य जंतोरिदं मनुष्याद्यन्यतमविशेषरूपमेव शरीरयोग्यमित्याकारेणियमेसतिजन्मांतरान्मवयात्संसारः सादिः स्यात्तच्च सर्ववादिनामनिष्ठमित्यर्थः ९०५ संसारस्यानादिताविशदयति उत्पत्ताविति द्वादशभिः । यदा एकस्या उत्पत्तेः प्रवाह आदिमान्वक्तुं शक्यस्तदा किमुवाच्यमुत्पत्त्यादिसमुदायरूपस्य संसारस्यानादित्वमिति प्रथमदलार्थः तत्र दृष्टांतो जाग्रदवस्था प्रवाहो द्वितीयदलार्थः तत्र हेतुतया घटीयंत्रसाम्यं तृतीयदलेनोक्तमिति ९०६ घटीयंत्रसाम्यं सत्कार्यवादिनाभिनयति उत्पन्नमिति । उत्पन्नं लब्धोत्पत्तिकं वस्तु स्थितिं वर्तमानतामायातीत्युत्पत्तिस्थित्योः क्रमनियमो वक्तुमशक्यः यतः कारणे सूक्ष्मरूपेण स्थितमेवोत्पद्यते तथा उत्पत्तिस्थित्योरनंतरं विना शक्यवहारो दृश्यते तथा विना ज्ञानंतरं कारणरूपेण स्थितिव्यवहारो दृश्यते इत्यर्थः तथा चोत्पत्त्यादीनां पुनः पुनर्यवहारारूढत्वेन घटीयंत्रसाम्यमिति भावः ९०७ अथ संसारसादितावादिनश्चावाकादिर्मतपंकप्रश्नोत्तरधारयाऽपाकरोति सादितामित्यादिना । यश्चावाकादिः संसारस्य सादितावदेत्सवादी इत्येवं प्रष्टव्यः इतिकथं कदास्य संसारस्यादिरिति एवं पृष्ठो यदा स आदिका लंन जानाति तदा कथं सादितां प्रतिपादयेदित्यर्थः तथा च संख्यातप्रतिज्ञा इति भावः ९०८ स्वदेहस्येति । यदितुष्टया एवं वदेत् । एवं कथं अस्य स्वस्यात्मनो देहस्योत्पत्तिस्तदा संसारस्यादिरिति तदापि तदीया प्रतिज्ञा व्याहृतैव तदीयपित्रादीनां पूर्वसत्त्वा

इदमस्येति नियतौ सादिता संसृतेर्भवेत् ॥ सादिता च न कस्यापि ह्यभीष्टावादिनोत्र हि ९०९ उत्पत्तावपिनैवात्र प्राथम्यं जगतोस्ति हि ॥ यथा जागरणे नैव प्राथम्यं विद्यते क्वचित् ॥ घटीयंत्रसमा एते विसृष्टिस्थिति संयमाः ९०६ उत्पन्नं स्थितिमायाति स्थितमुत्पद्यते तथा ॥ उत्पन्नं च स्थितं तद्वद्विनाशमुपगच्छति ॥ विनष्टं जायते तद्वद्विनाशमवतिष्ठते ९०७ सादितां यो वदेदस्य स वक्तव्यः कदेति च ॥ एवमुक्तो यदा कालं नैवायं प्रतिपद्यते ॥ तथा कथं भवेत्सादिः संसारो वादिनोऽधुना ९०८ स्वदेहस्य यदोत्पत्तिस्तदेत्येवं वदेद्यदि ॥ तदापि नैव संसारः सादिरस्य प्रसज्यते ॥ तद्देहजनकादीनां पूर्वसत्त्वेन हेतुना ९०९ स्वस्य सादिरयं भूयादिति चेत्तं वदेदिदम् ॥ संसारो भवतः कोयमभिप्रेतस्तमीरय ९१० अयं देह इति ब्रूयाद्ययं तं वदेदिदम् ॥ नास्माभिरस्य देहस्य सादिता विनिवार्यते ॥ किंतु देहमिदं सर्वदेहेभ्यः प्रथमं न हि ९११ ममैतत्प्रथमं देहमिति चेद्वक्तितं वदेत् ॥ कस्त्वं यस्य भवेऽत्र स्यादिदं हि प्रथमं वपुः ९१२ वपुषोऽन्य इति प्रोक्ते वदेत्तं कुत्र संस्थितः ॥ त्वमस्माद्वपुषः पूर्वकुतो वाऽत्र समागतः ९१३ आत्मन्येव स्थितः पूर्वमागतोऽस्मि यदृच्छया ॥ एवं चेद्वक्तितं ब्रूयादितः पूर्वकुतो भवान् ९१४

दित्यर्थः ९०९ स्वस्येति । यदि पुनः स एवं ब्रूयात् एवं कथं मम स्वस्यात्मनः अपेक्षया संसारो नादिर्न तु मत्पित्राद्यपेक्षयेति तं वादिनं प्रति आस्तिक इदं वदेत् पृच्छेत् इदं किं भवतः संसारः किं रूपोऽभिमत इति ९१० अयमिति । एवं पृष्ठो वादी यद्येतद्देहरूपः संसार इति वदेत् तं प्रत्यास्तिक इदं ब्रूयात् इदं किं एतद्देहस्य सादितास्माभिर्न निवार्यते किंतु अभ्युपगम्यत एव तथा च तत्साधने तव सिद्धसाधनं अस्माभिस्त्वेतत्साध्यते यदयं देहः सर्वदेहेभ्यः प्रथमो न भवति इतः पूर्वमपि देहपरंपरासीदिति तत्तत्त्वयान निराकृतमित्यर्थः ९११ ममैतदिति । एवमुक्तो वादी यद्येवं निरपत्रपो ब्रूयात् एवं कथं ममैतद्देहं प्रथममेवेति तं प्रति आस्तिक एवं ब्रूयात् त्वं कः किं स्वरूपो यत्स्वरूपस्य संबंधि अत्र भवेत्संसारो देहशरीरं प्रथममुच्यते इति ९१२ वपुष इति । किं स्वरूप इति प्रश्नेन किं देहरूपस्तदयो वेति विकल्पः सूचितः तत्राद्ये मम देह इत्युक्तिविरोधः पित्रादिप्रत्यक्षविरोधश्चेत्यनुसंधाय वादी पदीति ब्रूयात् इति किं अहं वपुषोऽन्योऽस्मीति तं प्रत्यास्तिक इति पृच्छेत् इति किं त्वमस्माद्वपुषः पूर्वकुत्र संस्थितः अत्र शरीरे च कुतो हेतोरागत इत्यर्थः ९१३ आत्मनोति । एवं पृष्ठो वादी यद्येवं वदेत् एवं कथं अहमेतच्छरीरात् पूर्वमात्मन्येव स्थितः अत्र शरीरे तु यदृच्छया अचिंतितार्थप्रापकस्वभावेनागत इति तं प्रत्येवं ब्रूयात् एवं कथं भवानितः पूर्वदेहांतरं कथं न प्राप्तः सात्वे देहलाभसाधनभूता पृच्छा वा इतः पूर्वकुतो नाभ्युदिति । एवं पृष्ठो योग्यमुत्तरं नास्तीति द्वयोरर्थः यदृच्छा स्वोदेहस्य ममः ९१४

११५ अथ वैवमिति । यद्विषयवादीस्मरणाभावाल्लिङ्गेनातीतदेहाभावसाधनाभिप्रायेण एवं वदेत् अहमतीतं देहं न स्मरामीति तं प्रत्येवं ब्रूयात् त्वया स्मरणाभावरूपमतीतदेहाभावसाधनमनेकांतं व्यभिचारवदुक्तं यतः सर्वस्यानुभूतस्य स्मृतिनियमो नास्ति तथा चार्थाभावाभावे अर्थसत्वरूपे सत्यपि स्मरणाभावहृष्टेर्व्यभिचारः स्फुट इति भावः ११६ अथ देह इति । संसारसादितावादीयदिवपुषो न्यद्विषयक्षेपोपगमं श्रुत्वा देहो हमित्याकारं देहरूपतापक्षवदेदवलेबेत । ननु पित्रादिप्रत्यक्षविरोधेन दूषितं पक्षं कथमवलंबेतेत्यत आह विस्मृतिमागत इति । यतः श्रुतदोषविस्मरणशील इत्यर्थः तं प्रतिपूर्वोक्तं पित्रादिप्रत्यक्षविरोधादिकंदोषपुनः श्रावयेदित्यर्थः ११७ फलितमाह अनादितेति । श्रयणीयास्थीकर्तव्या अनादित्वसिद्धौ पुण्यादिफलव्यवस्थसिद्धातस्यांच सत्यां यथा देहमित्यादिश्रुतिवचनं प्रायिकं प्रायोभिप्रायकमेवेति द्वयोः संबंधः ११८ । ११९ प्रायिकत्वं स्फुटं न्यथागतं यथा देहमित्यर्थकयोः श्रुतिगतप्रतिन्यायप्रतियोगिपदयोस्तात्पर्यमाह प्रतिन्यायमिति त्रिभिः । प्रतिन्यायादिपदद्वयमुक्तवती येयं श्रुतिः सा इत्यमुत्तरं श्लोकद्वयेन वक्ष्यमाणमभिप्रायवती बोधयेत्यर्थः १२० अनादाविति । अनादौ संसारेऽनेन पुरा पूर्वयो यज्जातीयो देहः अधुने दानीमिव कदाचिद्व्रतः प्राप्तः पुनस्तंतज्जातीयमेव प्रतिपद्यते प्राप्नोतीत्यर्थः । अयं भावः अयं जीवो मृगादिकांयांयां यो निर्ब्रजतितस्यातस्यायोनेर्व्यवहारेऽनुपदिष्टोपि कुशलो भवतीति प्रसिद्धं तच्च पूर्वाभ्यासजन्य संस्कारा

देहांतरं न संप्राप्तो यदच्छावाकुतो न ते ॥ एवमुक्तेन चास्यास्ति नाप्यं किंचिदिहोत्तरम् ११५ अथ चैवं वदेन्नाहं स्मरामि स्वात्मनो वपुः ॥ अतीतमिति तं ब्रूयादनेकांतं त्वये रितम् ॥ अनुभूतस्य सर्वस्य स्मृतिः कस्यात्र विद्यते ११६ अथ देहो हमित्येवं ब्रूयाद्विस्मृतिमागतः ॥ सहिचेतं प्रतिब्रूयात्पूर्वोक्तं दूषणं पुनः ११७ अनादिताततः सर्वैः श्रयणीयात्र संसृतौ ॥ अनादाविह संसारे पुण्यापुण्यव्यवस्थितिः १८ पुण्यापुण्यव्यवस्थायां यथा देहं यथागतम् ॥ नियतं न भवेत्तस्मात्प्रायिकं वचनं श्रुतेः १९ प्रतिन्यायमिदं तद्वत्प्रतियोग्यपियत्पदम् ॥ तद्वयं श्रुतिराहेत्यमभिप्रायवती हि सा १२० अनादाविह संसारे यो धुनेव पुरागतः ॥ यश्च देहः कदाचित् पुनस्तं प्रतिपद्यते १२१ नरके ब्रह्मलोके वा स्वर्गे वा येन कर्मणा ॥ गतवान्यादृशं भोगं ते पुतादृग्ब्रजे पुनः ॥ कर्मणा तादृशेनैव स्थूलदेहग्रहाय हि १२२ स्थूलदेहग्रहे तत्र कर्मिणो मरणात्परम् ॥ वक्ष्यामि यमहंतुभ्यं दृष्टान्तं तं निशाम्य १२३ क्षत्रियायां हि वैश्येन जाता उग्राः प्रकीर्तिताः ॥ अथवा क्रूरकर्माण उग्रालोके उदाहृताः ॥ अनुलोमा विलोमाश्च स एवात्र मानवाः १२४ ब्राह्मण्यां क्षत्रियाज्जाताः सूताः संकीर्तिता जनैः ॥ ये स्युः सारथिनः केचित् पुराणज्ञाश्च केचन १२५ अथवा सर्व एवैते वर्णिनोऽपि परे तथा ॥ अनुलोम विलोमाभ्यां जाताः सूता उदाहृताः १२६

रमंतरानसंभवतितथाच कदाचित्प्राप्तपूर्वमिव यो निमेषगच्छतीति विज्ञायत इति १११ यथागतत्वं विशदयति नरक इति । नरकादिगताश्रयोनयः पूर्व्यादृशभोगप्रदेन येन यज्जातीयैः कर्मणालब्ध्याः पुनस्तादृशभोगप्रदेतादृशकर्मणि फलायोन्मुखे सति तां यो निलभते स च यो निलाभः पुनस्तज्जातीयशरीरग्रहस्य हेतुः संस्कारादृष्टयोरुत्पादनद्वारेत्यर्थः । पुनः प्राणलाभायेत्यर्थकस्य प्राणायेति पदस्यार्थः स्थूलदेहग्रहायेति पदेन दर्शित इति बोध्यम् १२२ सप्तत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह स्थूलेति त्रयोदशभिः । कर्मिणो जंतोर्मरणानंतरं स्थूलदेहांतरस्य समभोगोपकरणस्य ग्रहेलाभे दृष्टान्तं शृण्वित्यर्थः १२३ तत्रोग्रपदार्थमाह क्षत्रियायामिति । क्षत्रियायां मातरिवैश्येन पित्रा ये जातास्ते उग्रपदेनोक्ताः अथवा उग्रकर्मसुवधादिपुत्रिण्युक्ताः संकरजातयोऽनुलोमाहीनजातिकायां मातरि उत्कृष्टजातिकात्पितरुत्पन्नाः प्रतिलोमास्तद्विपरीतावा उग्रपदार्थ इत्यर्थः १२४ सूतपदार्थमाह ब्राह्मण्यामिति त्रिभिः । ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्पितुर्जाताः सूता इति प्रसिद्धाः येषां सारथित्वं पुराणवृत्तज्ञानं वा जीविकेत्यर्थः १२५ अथवेति । सर्व एव राजोपजीविनश्चातुर्वर्णिकाः संकरजातयो वा सूता इति पदेनोक्ता इत्यर्थः १२६

तत्र हेतुतया सूतशब्दस्य योगार्थमाह सूताः प्रसूता इति । यतः प्रसूता गर्भाभिर्मुक्ताः सूतशब्देनोक्ताः । अयमस्य योगार्थः सर्वप्राणिषु वर्तत इत्यर्थः १३७ प्रत्येनस इति पदस्यार्थमाह एन इति । एन इति पदं पापवाचकं तत्र पापे पापिनां दंड इति यावत् । ये विनिमुक्ता अधिकृता भृत्याः सामंतेन पुराध्यक्षेण सहितास्ते प्रत्येनस इति पदेनोक्ताः । ग्रामाध्यक्षास्तु ग्रामणीपदेनोक्ता इत्यर्थः । 'स्यात्सामंतः पुराध्यक्षः' इति हेमचंद्रः १२८ पदार्थांनुक्ता वाक्यार्थमाह उग्रा इति पंचभिः । यथा वर्णिता उग्रादयः कुत्रचिद्वत्वा आयांतराजानं प्रति सम्मुखं यथा भवति तथा आयांति प्रतीक्षन्ति इति यावत् । कीदृशाः कृतानि सं पादितानि कौतुकानि उत्साहजनकानि मंगलानि च ये स्ते तथा पुनः कीदृशाः तुर्यनिनदादिभिर्मुक्ताः नाराजनमातिं क्यदीपः १२९ । १३० अत्रेति । किंकृत्स्वाराज्ञः संमुखं यांति मनः प्रभृति सुखं दान्यन्नादीनि तत्र तत्र निधानभाजने पुनिधाय १३१ स्कंधेति । पुनः किंकृत्वा स्कंधावारस्य सैम्यस्थ तथा सामंतानां तथा भूपते श्रवांसां पृथक् पृथक् प्रासादान् तत्र तत्र योगस्थानेषु कल्पयित्वा 'चमृश्च स्कंधावारः' इति हेमचंद्रः पुनः किंकृत्वा प्रतीक्षन्ते तन्नगरादतिदूरमपि भूतलमतिक्रम्येति १३२ वार्तामिति । पुनः कीदृशास्ते उग्रादयः इत्यादिरूपां वार्तां तत्स्वराज्ञ एव संबंधिनी कुर्वन्तः इति कथं

सूताः प्रसूता इत्युक्ताः सर्वे ते देहधारिणः ॥ न हि देहधराः केचिदजाताः संति जंतवः १२७ एनः पापमिति प्रोक्तं तत्र ये विनियोजिताः ॥ भृत्याः सामंतसहिताः प्रत्येनस इतीरिताः ॥ ग्रामाणामत्र नेतारोग्रामण्यः परिकीर्तिताः १३८ उग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्याद्यास्तथाजनाः ॥ देशस्वामिनमायांतराजानं कुत्रचिद्वत्तम् ॥ आयांति संमुखं द्रव्यतकौतुकमंगलाः १२९ महद्भिस्तूर्यनिर्घातैर्गीतैः कर्णसुखावहैः ॥ नानावारांगनाहस्तस्थितैर्नाराजनैः सह १३० अन्नपानानि चित्राणि तत्र तत्र निधाय हि ॥ मनोनयनदेहानां सुखकारीणि भूरिशः १३१ स्कंधावारनिवेशार्थं सामंतानां च भूपतेः ॥ प्रासादान्विविधानहृष्टाः कल्पयित्वा मनोरमान् ॥ तत्र तत्रातिदूरं तदतिक्रम्यापि भूतलम् १३२ वार्तां तस्यैव कुर्वन्तोराराजा कुत्र समागतः ॥ अयमायात्ययंतद्ददित्याद्येव परस्परम् १३३ एवं सर्वाणि भूतानि देहांतर समागमे ॥ कृतकर्मानुसारेण भोगदानि शरीरिणाम् १३४ अस्यापत्यमिदं ब्रह्म ह्यायातीदमिहेति च ॥ कर्मिणं जायमानं तं प्रत्युद्गच्छन्ति सर्वतः ॥ कर्मानुसारिभिर्भोगैरजडानि जडानि च १३५ मरणेष्युक्तदृष्टांतं विजानीहि महीपते ॥ यियासंतं हिराजानं कुत्रचित्तस्य देशगाः ॥ उग्रादयो यथा यांति तमन्वेव त्वरान्विताः १३६ तथा वागादयः प्राणामुख्यप्राणेन संयुताः ॥ आत्मानमिममेवानुयांति राजन शरीरगाः ॥ ऊर्ध्वश्वासीयदा देहीमुषूर्जयते तदा १३७

राजा कुत्र समागतः अयं राजा आयाति अयमायातीति १३३ दार्ष्टिके योजयति एवमिति द्वाभ्यां । एवं देहांतरसमागमकाले अजडान्यादित्यादि देवतारूपाणि जडानि शरीरारंभकाणि च सर्वाणि भूतानि कर्मानुसारेण भोगदान्युपकरणानि संपाद्य जायमानं देहिनमिदं त्वेव प्रत्युद्गच्छन्ति प्रतीक्षन्ते इति कथं इदं ब्रह्मास्माकं कर्तुं भोक्तुं अस्य देवदत्तस्य इह पत्न्या भृत्यैः स्नातायां जन्मने आयाति इदं ब्रह्मेहायातीति जीवे ब्रह्मशब्दप्रयोगो वस्तुतो ब्रह्मत्वाभिप्रायेणेति द्वयोरर्थः १३४ । १३५ अथ परलोकशब्दितं देहांतरं यियासंतं चिदाभासरूपं जीवं केन युयांतीति जिज्ञासां दृष्टान्तेन परिहरत्या अष्टत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थदर्शयति मरण इति द्वाभ्यां । हे राजन मरणे पूर्वदेहपरित्यागे प्युक्तराजवृत्तां तरूपं दृष्टांतं शृणु । यथा कुत्रचिदयियासंतं गुमिच्छन्तं राजानं विज्ञायतमनुत्स्वराज्ञः पश्चादेव यांति के ये तत्स्वराज्ञो देशगात् भृत्या उग्रादयः १३६ तथेति । तथा शरीरगा वागादयो गौणप्राणामुख्येन मुखविल्लासिना प्रधानेन प्राणेन सहिताः परलोकं यियासंतं मात्मानमनुयांति कदा यदा मुषूर्जयते तदा १३७

अथ संसारभोक्तृः ससाधनयोर्विस्तरेण प्रतिपादकस्य चतुर्थब्राह्मणस्य शरीरकाख्यस्यार्थमभ्यासात्तयावर्ज्येन प्रदर्शयंस्तत्रेति नुक्ता मयमान इत्येतन्मागस्य संसारप्रदर्शकस्यार्थः प्रदर्श्यते बलहीन इत्यादिश्लोकशतत्रयेणाष्टत्रिंशदधिकेन । यदार्थमरणकाले जंतुर्बलहीनो भूत्वा वागादिभिर्निद्रियैः सुतादिकं विषयजातं विजानाति न विषयीकरोति संमृद्धो भवतीति यावत् तदा सर्वान्वागादीन् सहकारिभावान्समंताद्गृहीत्वा हृदयाकाशमागच्छति कीदृशान्वागादीन् तेजसः सात्विकत्वेन प्रकाशमयानस्य सूक्ष्मशरीरस्य मात्रारूपान् अंशरूपान्ति पथः ९३८ नेत्र इति । यदा एव नेत्रादौ करणजाते स्थितश्चिदाभासरूपः पुरुषो हृदयाकाशप्रतिकरणदेशेभ्यः परावृत्त्यगच्छति एवं सूर्यादिदेवतांशः स्वदेवरूपं प्रतिपद्यते तदा मुमूर्षुः पुरुषो हृदयाकाशरूपे परमेश्वरे एकतांगतः सन् दर्शनादिकं न करोतीति चतुर्णां संबन्धः ९३९ । ९४० । ९४१ । ९४२ तस्मिन्काले मुमूर्षुर्कर्तृकदर्शनाद्यभावो लोकेपि प्रसिद्ध इत्याह नाप्रसिद्धमिति । इदं मुमूर्षोरदर्शनादिकमप्रसिद्धं न भवति किंतु प्रसिद्धमेव यतो भूमौ पतितं मुमूर्षुं प्रस्तुत्य तत्समीपगताः पुरुषा इदं वदन्ति इदं किमित्याकांक्षायां पार्श्वस्थैः कृतं मुमूर्षोर्दर्शनाद्यभावानुवादमभिनयति नेत्यादिना अवस्थिता इत्यंतेन । अयं मुमूर्षुरस्मान्न पश्यति अस्मदीयं

बलहीनो यदा जंतुर्न जानाति सुतादिकम् ॥ वागादिभिः समंतात्स तेजो मात्रस्वरूपिणः ॥ गृहीत्वामरणे सर्वान् हृदयाकाशमावजेत् ९३८ नेत्रे घ्राणे पिरसने वाचिश्रोत्रे म नस्यपि ॥ त्वचि बुद्धौ तथा न्येषु करणेषु स्थितः पुमान् ३९ हृदयाकाशमागच्छेन्नेत्राद्यैर्हि समं यदा ॥ तदा मुमूर्षुः पुरुषो न पश्यति न जिघ्रति ४० रसयत्यपि नैवायं वक्ति नायं शृणोति न ॥ मनु ते न स्पृशत्येष नैष जानाति न कश्चित् ४१ इंद्रियाण्यपराण्येव व्यापारयति न प्रभुः ॥ एकतां हृदयाकाशे गतः सन् परमेश्वरे ४२ नाप्रसिद्धमिदं सर्वं प्राज्ञतादात्म्यमागते ॥ आत्मनीहयतो भूमौ प्रक्षितं सत्समीपगाः ४३ इदं वदन्ति नैवायं पश्यत्यस्मान्समीपगान् ॥ न शृणोति वचस्तद्ब्रह्मस्माभिः समुदीरितम् ९४४ न जिघ्रति तथा गंधं मालायाः कंठ आत्मनः ॥ रसयत्यपि नैवायं दधियन्निहितं मुखे ९४५ अस्मान्समीपगानेष न च वक्तिसदा प्रियान् ॥ न स्पृशत्यपि नो गात्रं पुत्रादी नां प्रियं सदा ९४६ अतो न मनु ते नैव विजानाति भुवि स्थितः ॥ करणोपरमात्सुप्तौ वयं यद्ब्रह्म स्थिताः ९४७ अभावे दर्शनादीनामेष कीभावं वदन्ति च ॥ हेतुं सर्वत्र वि द्वांसः सुहृदः परितः स्थिताः ९४८ यदायं हृदयाकाशतादात्म्यं प्रतिपद्यते ॥ मुमूर्षुस्तस्य पुरतो मार्गसंदर्शनाय हि ॥ हृदयस्याग्रभागो न प्रज्वलत्यतिभूरिशः ४९ यथा यियास तोराज्ञो दीपिकाराजमार्गगाः ॥ प्रज्वलन्ति तथैवास्य परलोकां यियासतः ९५०

वचश्च न शृणोतीति द्वयोरर्थः ९४३ । ९४४ न जिघ्रतीति । तथा कंठे निहितायास्तुलसीदलमालायां गंधं न जिघ्रति तथा मुखे निहितं दधि च नास्वादयति ९४५ अस्मानिति । सदा प्रेमास्पदानस्मान्न वक्ति अस्मदीयं गात्रं च न स्पृशति ९४६ अत इति । यतो बाह्येन्द्रियव्यापारं न करोति अतो विज्ञायते मनो बुद्धयोरपि व्यापारं न करोति यथा वयं सुषुप्तिगताः कंचिन्मनः प्रभृतिव्यापारं न कुर्म इत्यर्थः ९४७ अभावे इति । न केवलं दर्शनाद्यभावमेव वदन्ति किंतु मुमूर्षोर्दर्शनाद्यभावे हेतुतया सर्वेन्द्रियाणां हृदयदेशे सूक्ष्मशरीरेणैकीभावं पिंडीभावं वदन्ति पार्श्वगा इत्यर्थः ९४८ एतावता कंडिकाद्वयं व्याख्यातमथ तस्येत्यादिकायास्तृतीयकंडिकाया अर्थमाह यदेति द्वादशभिः । यदायं मुमूर्षुर्हृदयाकाशे न तादात्म्यं प्राप्नोति तदापि परलोकगमनानुक्कलविशेषज्ञानाभावो न मंतव्यः यतस्तस्य मुमूर्षोः पुरतः परलोकमार्गस्य संदर्शनापहृदयस्याग्रभागो नाडीमुखरूपः प्रज्वलति भाविशरीरमाप्तिहेतुद्वारा कारचिदाभासव्याप्तवृत्तिरूपेणाधिकं प्रकाशेन युक्तो भवतीत्यर्थः ९४९ यथेति । यथाराज्ञो गंतुमिच्छतः पुरतो दीपिकाः किं वरकगताः प्रकाशं तेतद्ब्रह्म ९५०

तेनैवेति । तेन हृदयाग्रगतेन प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः परलोकमार्गो यस्यैतादृशः सन्निद्र एकादशद्वारास्थूलशरीररूपात्पुराणिष्कामतीति ९५१ एकादशद्वाराणि गणयति चक्षुरिति । चक्षुः श्रोत्रनासिकानां प्रत्येकं द्वे द्वे द्वे इति षट् पायूपस्थनाभिनां त्रीणि छिद्राणि मुखस्यैकं मूर्ध्नि चैकमेतानि संकलितान्येकादशेत्यर्थः ९५२ द्वाराणां गंतव्यानुसारेण विभागमाह नारकीति चतुर्भिः । नार कीनरकं गता प्रेतसमः प्रेतयोनिगामी ९५३ अत्रेति । अत्रासक्तो भोजनलोभः ९५४ गीतज्ञ इति । गीतज्ञः श्रोत्रमार्गेण गंधर्वलोके गजैश्चक्षुर्दारेण निर्गतस्तु सूर्यमन्यं वा ते जोष्यं भावमभ्यादिकं गच्छति मूर्द्धद्वारेण गतस्तु ब्रह्मलोकं यातीति द्वयोरर्थः ९५५ । ९५६ अधमत्व इति । अधमफलप्रदद्वाराणां मध्ये पायुद्वारादपकृष्टं नास्ति उत्कृष्टफलदानां तु मूर्द्धद्वारादुत्कृष्टं नास्ति अन्येषु द्वारे पुत्रापेक्षिके उत्कृष्टत्वापकृष्टत्वे इत्यर्थः ९५७ अयमिति । अयं ज्ञानशतयुपाधिको महेश्वरो यदा निर्गच्छति तदा तदनुसारिणो वागादयोपि निर्गच्छन्तीत्यर्थः ९५८ एवमिति । बुद्धयुपाधिक आत्मा महेश्वरः सकलसंघाताधिपतिरेव मुक्तविधयामरणकाले प्राज्ञेन कारणोपाधिकेश्वरेण तादात्म्यमुपुषा विवैकतां विशेषज्ञानाभावप्रयोजिकां प्राप्नोषि स विज्ञानो भवति । स विज्ञानपदार्थमेवाह पुनर्ज्ञानं प्रपद्य

तेनैवैष प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः ॥ पुरादेकादशद्वारादिद्रोनिष्कामतीश्वरः ९५१ चक्षुः श्रोत्रनसं द्वे द्वे पायूपस्थोदरेष्वपि ॥ मुखे मूर्द्धनि पंचस्युर्द्वाराण्यस्य विनिर्गमे ९५२ नारकी पायुतो गच्छेत्कामी शिश्राध्वना पुनः । नाभिमार्गेण निर्याति प्रायः प्रेतसमः पुमान् ९५३ अत्रासक्तस्तु निर्याति मुखतो बहुलोजनः ॥ गंध प्रियो विनिर्याति नासाविवरतः पुमान् ९५४ गीतज्ञः श्रोत्रदेशेन गंधर्वान् प्रायशो ब्रजेत् ॥ चक्षुषो निर्गतो गच्छेत्सवितारं प्रभानिधिम् ९५५ अन्यं वा तेजसं कांचिदग्निं वा चंद्रमेव वा ॥ मूर्द्धतो निर्गतो गच्छेद्ब्रह्मलोकमनिर्दितम् ९५६ अधमत्वे परासीमा पायुद्वारमुदाहृतम् ॥ उत्तमं च तथा नान्यन्मूर्द्धद्वारात्तु किंचन ॥ अन्येषु द्वार तम्येन युतमावमता स्थिता ९५७ अयं यदा विनिर्याति बुद्धयुपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राणस्तदा क्रियाशक्तिस्तमन्वेव ब्रजत्ययम् ॥ प्राणे गच्छति सर्वाणि वागादीन्यनुयाति च ९५८ एवमात्मा स विज्ञानो बुद्धयुपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राज्ञतादात्म्यमायातः पुनर्ज्ञानं प्रपद्यते ९५९ तं शरीराद्विनिष्क्रान्तं सुखदुःखोपभोगिनम् ॥ पूर्वसंस्कार सहिते गच्छतो ज्ञानकर्मणी ॥ शुभाशुभे समुद्धृते तादृगदेहं प्रयच्छतः ९६० स्थूलदेहाद्विनिष्क्रम्य स्थूलदेहविवर्जितः ॥ न तिष्ठति पुमानत्र दृष्टांतस्तृणयः कृमिः ९६१ यथा तृणजलौकाख्यः कृमिस्तृणगर्णवज्जन् ॥ एवं तृणगृहीत्वैव जह्यात्पूर्वतृणसदा ९६२

तद्वति । पूर्वयद् हृदयाग्रभागज्वलनरूपं ज्ञानमुक्तं तन्निर्गमनमार्गाकारमिदं तु भाविशरीराकारमिति विशेषः पुनः शब्दार्थः ९५९ पूर्वपरलोकयात्रायां शक्यस्थानीयता सूक्ष्मशरीरस्योक्ता तत्र संभार स्थानीयान् भवान् दर्शयति । तं शरीरादिति । तं बुद्धयुपाधिकं जीवं शरीराद्विनिष्क्रान्तं मिलक्ष्येति शेषः । ज्ञानमानसं कर्म कर्मशरीरं तत् एते द्वे अपि दृष्टरूपेण गच्छतः गत्वा च तादृक् तत्तद्भोगानु कूलं देहं प्रयच्छतः । कीदृशं ज्ञानकर्मणी पूर्वसंस्कारेण पूर्वानुभूततत्त्वो निर्वच्य द्वा राद्यनुभवजन्येन संस्कारेण तत्र तत्र कोशलप्रयोजनेन सहिते इत्यर्थः ९६० आत्मनः पूर्वशरीरांतरग्रहणपूर्वशरीरप रित्यागप्रकारयोः स्पष्टीकरणपराया श्रुत्यैकं डिकाया अर्थनिरूपयति स्थूलदेहादिति त्रयोविंशतिश्लोके । स्थूलदेहविवर्जितः अनालंबितस्थूलदेहांतरः सन् पूर्वदेहाद्विनिष्क्रम्य न तिष्ठति किंवा लंबेव दे हांतरं पूर्वदेहाद्विनिष्क्रामतीत्यत्रार्थे दृष्टांतस्तृणयः तृणपुपातिभ्रमति यः कृमि विशेषः स बोद्धव्यः ९६१ दृष्टांतं स्फुटयति यथेति । स्पष्टं श्रुतावाक्रमपदेन आक्रम्यते इति न्युपस्था आलंबनीयं

दाष्टातिक्रियाजयति एवमिति । संपायालंभ्यपूर्वस्मान्निर्गच्छेत्तशरीरांतरस्याप्राप्तौतुतस्यदेहस्यसपरित्यागोनेवभवतीति १६२ उक्तमर्थलोकिहृष्टांतेनापिस्फुटयति यथेतिद्वाम्याम् । य
थाराजादेर्युहांतरगतिप्रतिगृह्णांतरप्राप्त्यर्थजीर्णगृहपरित्यज्यनिर्गच्छतोयःपूर्वस्यपरित्यागःसोभिनवेगृहेनिष्पन्नेसत्येवभवत् तथाएवंदेहिनीऽभिनवेदेहेनिष्पन्नेसत्येवपूर्वस्यागोभवेदितिद्वयोरन्व
यः १६४ । १६५ ननुपूर्णस्यात्मनःकथंगत्यादिकमितिचेद्व्याद्युपहिताकाशवद्बुद्ध्याद्युपहितात्मनिसर्वसंभवतीत्याह आत्मनइति । यद्यपिसर्वगस्याद्वितीयस्यात्मनोगत्यादयोनसंभवति
तथापिबुद्ध्यादिसंबंधात्सर्वमुपपन्नमितिद्वयोःसंबंधः १६६ । १६७ ननुबुद्ध्यादेरेवकथंदेशंतरगत्यादिकमित्यसंभावनाहृष्टांतेनापाकर्तुंप्रतिजानीते अस्मिन्निति । यद्यप्यस्मिन्देहेस्थिता
बुद्धिरपरंदेहमाप्रयादितिनसंभाव्यतेतथाप्येवंवक्ष्यमाणविधयादेहद्वयेबुद्ध्यादिप्राप्तिःसंवन्यरूपासंभावनीयेत्यर्थः १६८ एवंपदोक्तांविधामभिनयति वृत्तिभिरिति । यथानयनंचक्षुरिदियं
यनमंडलात्स्वगोलकाद्बहिर्बाह्यंदूरमपिध्रुवादिंकेंदंशंवृत्तिभिर्गच्छेदितिसर्ववादिसंमतंतथाबुद्धिःपूर्वदेहेस्थितापिमरणकालेअन्यंदेहंयाति । कीदृशीबुद्धिः यमोवर्माभ्यांविहितनिषिद्धकर्मजस्या

एवमात्मावपुष्यस्मिन्स्थूलेस्थित्वापरंवपुः ॥ स्थूलसंपाद्यनिर्गच्छेदप्राप्तौनैवतस्यसः १६३ यथानिर्गच्छतोरान्नोधानिकस्यापरस्यवा ॥ जीर्णगृहपरित्यज्यगृ
ह्मांतरगतिंप्राप्ति १६४ पूर्वस्यतुपरित्यागोनिष्पन्नेभिनवेगृहे ॥ भवेदेवंपरित्यागोनिवेदेहेत्रदेहिनः ॥ निष्पन्नेपूर्वदेहस्यनान्यथाक्वापिकर्हिचित् १६५ आत्म
नःसर्वगत्वेनभेदस्यापिविवर्जनात् ॥ गत्यादयोनसंत्येवसर्वकर्मफलैःसमम् १६६ यद्यप्यस्यतथाप्यत्रबुद्धितादात्म्यहेतुतः ॥ उपपन्नमिदंसर्वगतिकर्मफलादि
कम् १६७ अस्मिन्देहेस्थिताबुद्धिर्नापुयादपरंवपुः ॥ यद्यप्येषातथाप्येवंप्राप्तिर्देहद्वयेभवेत् १६८ वृत्तिभिर्नयनंयद्बुद्धिश्चेन्नयनमंडलात् ॥ बहिर्ध्रुवादि
केंदंशंबहुलक्षादियोजनम् १६९ धर्माधर्माख्यसंस्कारैरेवंबुद्धिश्चवृत्तिभिः ॥ पूर्वदेहेस्थितादेहमन्यंयातीश्वरेच्छया १७० नेत्रमंडलमध्यस्थनेत्रंगच्छत्पुवादि
कम् ॥ तत्प्राप्यापिनवेत्येतत्प्राप्तमेतन्मयायथा १७१ पूर्वदेहेस्थिताबुद्धिःप्राप्यदेहांतरंतथा ॥ प्राप्तमेतन्मयादेहंनयंवेत्तिनकर्हिचित् १७२ अभिप्रायंयथाज्ञा
त्वाराज्ञस्तस्यात्रकिंकराः ॥ प्रासादमपरंकुर्युस्त्रस्थेपिचराजनि १७३ नयंतिचविधायान्यंप्रासादंराजकिंकराः ॥ हस्त्यश्वादीन्स्थितेप्यस्मिन्प्रासादेपूर्वनि
मिते १७४ वदंतिचजनास्तत्रहस्त्यश्वादिसमागमात् ॥ राजासमागतःसोयंयदिमार्गेपितिष्ठति १७५

हृष्टाभ्यापूर्वानुभवजन्यसंस्कारेणचर्हश्चरेच्छयाचप्रयुक्तेशेपः । अनेनबुद्धिविशेषणेनजीवनदशायांभाविदेहाकारवृत्तिप्रसंगोनिरस्तः १६९ । १७० ननुमरणकालेभाविदेहमनुसंदधानाबु
द्धिरंदेहांतरंप्राप्तास्मीत्येवंकुतो न जानातीतिशंकाप्युक्तहृष्टांतेनिरस्तेत्याह नेत्रेतिद्वाम्याम् । यथास्वगोलकस्थंचक्षुर्ध्रुवादिंकेंदंशंगच्छत्सत्तत्पुवादिंकंप्राप्यापि एतन्नवेति । एतत्किं मयाएतत्पुवा
दिंकंप्राप्तमिति तथामरणकालेबुद्धिःपूर्वदेहेस्थितादेहांतरंप्राप्याप्येतन्नवेति । एतत्किम् मयाएतन्नवंदेहंप्राप्तमितिद्वयोःसंबंधः वेगातिशयाजडत्वाच्चेतिहेतुःपूरणीयः १७१ । १७२ देहां
तरंतत्तद्भोगानुकूलमारप्स्यमानान्यपिकर्माणिभाविशरीराकारांवृत्तिमारभतेइत्येतावदेवतृणजलोकाहृष्टांतेनविशक्षितामित्याशयंहृष्टांतेनविशदीकरोति अभिप्रायमित्यादिना । यथाराजकिंकरास्त
स्यराज्ञःप्रासादांतरगमनाभिप्रायंज्ञात्वाप्रासादांतरंनिर्मायतत्रराज्ञोहस्त्यश्वादीन्नयंति कसति अस्मिन्नराज्ञिपूर्वप्रासादोस्थितेपि तानश्वादीन्हृष्टाजनाएवंवदंति । एवंकथम् सोयंसोयंराजास
मागतइति सचराजायद्यपिमार्गेपूर्वप्रासादेवातिष्ठतितथापीतित्रयाणांसंबंधः १७३ । १७४ । १७५

दाष्टीतिकमाह मुमुषोरिति । एवंमुमुषोर्देहिनो राजस्थानीयस्य कर्माणि क्रिकरस्थानीयानि शरीरांतरप्राप्य प्रासादांतरस्था नायं स्वप्रकाल इव प्रतिभासिकं मरणकाल आरभते तथा च तदाकारावृत्तिर
 आदिस्थानीयेति भावः ९७६ आत्मन इति । एतेनाभिप्रायेणात्र जलौकानि दर्शनवाक्ये मरणकाले जंतुर्देहद्वयेपि संप्राप्तः संबद्धः कथ्यते । एतेन केन यदा त्मासर्वगः सत्कार्यवादे भाविशरीरेणा
 पिसंबद्ध एव कर्माण्यपि भाविशरीराकाराय फलायोन्मुखान्येवात एव बुद्धिरपि वृत्तिद्वारेण भाविशरीरेणापि संप्रयुक्तैवेति ९७७ देहद्वयस्थितत्वमभिनयति उपभोक्ष्यतीति । यदा कारामरणे वृत्ति
 र्जायते तच्छरीरं भविष्यद्भोगसाधनं त्यज्यमानं त्वतीतस्येति शरीरद्वयसंबंधोपपत्तिरिति भावः ९७८ भाविशरीराकारवृत्तिरूपैव मृतिरूपैव मृत्तिकाले भाविशरीरप्राप्तिरिति ममर्थे दृष्टान्तेन स्फुटयति य
 था कंठेति द्वाभ्यां । यथा मुक्तमालादिकं तित्यक्षुस्त्यक्तुमिच्छुरपरंतज्जातीयं वीक्षते तदा कारां चित्तवृत्तिधारां करोति तथा जंतुरपि पूर्वदेहं तित्यक्षुरपरदेहाकारां वृत्तिकर्मभिः प्रयुक्तां प्राप्नोति कीदृशैः
 कर्मभिः नवैः पूर्वशरीरारंभकभिन्नैः शरीरांतरस्यारंभकैः बुद्धिसंस्थानैश्च बुद्धे संस्थानंतत्तद्भोग्याकारः परिणामो येस्तथा तैरिति द्वयोरर्थः ९७९ । ९८० पूर्वदेहस्याविद्यागमनं निहननं च स्प
 ष्टीकरोति महावन्धिरिति त्रिभिः । लोहमिति भावप्रधानो निर्देशः यथा ज्वलन् देदीप्यमानो महावन्धिर्लोहपिंडं स्वसन्निभं स्वतादात्म्येन स्वसमानाकारतां नीतं संत्यजन् सन् पुनर्लोहभावं गमयेत् प्रापयेत्

मुमुषोर्देहिनोप्येवं कर्माणिविविधानिह ॥ आरभतेव पुस्त्वन्यद्यत्रास्यत्यसौ मृतः ९७६ आत्मनः सर्वगत्वेन ह्याभिमुख्येन कर्मणाम् ॥ फलाय बुद्धिसंयोगाद्वृत्तिद्व
 रेण हेतुना ॥ देहद्वयेपि संप्राप्तो जंतुस्तेनात्र कथ्यते ९७७ उपभोक्ष्यति देहेन फलमेकेन देहभाक् ॥ उपभुक्तं परेणापितेन देहद्वयस्थितः ९७८ यथा कंठस्थितां मा
 लामन्यद्वावसनादिकम् ॥ तित्यक्षुरपरं जंतुर्वीक्षते दूरसंस्थितम् ९७९ पूर्वदेहं तथा जंतुस्ति तित्यक्षुरपरं निजैः ॥ कर्मभिर्बुद्धिसंस्थानैः प्राप्नोत्या रंभकैर्नवैः ९८०
 महावन्धिर्ज्वलन् यद्दलोहपिंडं स्वसन्निभम् ॥ गमयेत्संत्यजन् लोहं दाहदीप्य पराहतः ९८१ अविद्यां गमयेद्वंजुं देहं त्यजन् पुमान् ॥ चैतन्यस्यापहारेण स्वाभि
 मानस्थितस्य हि ९८२ स्वात्मनस्तु परित्यागाद्धं तिलोहं यथा ज्वलन् ॥ अंतरात्मापि च तथा त्यागाद्धं तिव पुस्त्विदम् ९८३ लोहपिंडं निहत्याग्निरन्यनवतरं व्रजेत् ॥
 सुखप्रदं लोहपिंडं मनसो नयनस्य च ९८४ पूर्वदेहं तथात्मायं हित्वानवतरं पुनः ॥ कल्याणं सुखदं देहं याति कर्मक्षये स्य हि ९८५ यथा सुवर्णकल्लोके स्वर्णमेकमनेकधा ॥
 पर्यायतः करोत्येवमात्माऽविद्यामनेकधा ॥ पर्यायतः करोत्येव नानादेहस्वरूपिणीम् ९८६

कीदृशो वन्धिः दाहदीपिभ्यामपराहतः अपरित्यक्तः नित्ययुक्त इति यावत् । तथा च दाहदीप्यावन्धिर्मावपि वन्धिनात्यक्तं लोहपिंडं त्यजत इति भावः ९८१ अविद्यामिति । एवं महावन्धिवत् ज
 ङ्देहं चित्तादात्म्याध्यासाच्चेतनायमानं त्यजन् सन् पुरुषः स्वाभिमानाश्रितस्य चैतन्यस्यापहारेणाविद्यामन्याकृतादिशब्दवाच्याया अविद्यायाः कारणीभूतायाः स्वभावं जडत्वमिति यावत् । गमयेदित्यर्थः
 ९८२ एतावत्तैव पूर्वदेहस्य हननमित्याह स्वात्मन इति । यथा वन्धिकर्तृकं लोहहननं परित्यागरूपं तथा त्माकर्तृकं देहहननमित्यर्थः ९८३ आत्मनो नानाविधशरीरारंभिकाचपंचभूताकारपरि
 णामिनी अन्त्याकृताख्याऽविद्यैव यथानानाभूषणोपादानमेकं सुवर्णमेवेति प्रतिपादिकायाः पंचमकुंडिकाया अर्थवर्णयति लोहपिंडमिति त्रयोदशभिः । यथा अग्निः पूर्वलोहपिंडं निहत्य स्ववियोगेन दी
 प्यादिरहितं कृत्वा अन्तर्लोहपिंडं जतं च लोहपिंडं स्वसंबन्धेन मनो नयनयोर्हृदयप्रदं कुप्यतीत्यथात्माप्यस्य पूर्वदेहस्य भोगप्रदानां कर्मणां क्षये सति पूर्वदेहं त्यक्त्वा अन्तर्देहं याति तं च कल्याणं गमयेत् इति द्वयोरर्थः ९८४
 ९८५ तत्र नवं शरीरं पूर्वशरीरोपादानभूताविद्याया एव परिणाम इत्याह यथेति द्वाभ्यां । यथा सुवर्णकारः श्रुतौ पेशस्कारिपदोक्तः कुंडलाङ्गुलीयकादिरूपैर्कंसुवर्णपिंडं यथेति क्रमेण करोति विपरी
 णामयति तथात्माप्यविद्यानानादेहकृतेण परिणामयतीत्यर्थः ९८६

एतदेवस्फुटयति अविद्यामिति । देहस्यअविद्योपादानंपुण्यदिकंतुनिमित्तमित्यर्थः ९८७ उत्तरदेहस्यकल्याणतमत्वमाभिमानिकंदर्शयितुंपूर्वदेहजंतोरसमीचीनबुद्धिर्भवतीत्याह समीचीनमिति । पूर्वदेहसमीचीनमप्यसमीचीनमन्यते ९८८ आगामीति । आगामिदेहत्वसमीचीनमपिसमीचीनमन्यते ९८९ दोषोपपुनातःकरणस्यविपरीतदर्शनेनचित्रमितीममर्थेनिदर्शनेनविशदयति मं श्रौषधीतिबतुभिः । यथाकश्चिद्वशीकरणोपायैर्मंत्रादिभिःक्षोभिताविद्ययाऽप्याप्तबुद्धिर्नानादोषामपिपरस्परिस्त्रिभिर्मादृशीसदृशीमन्यतेसद्गुणांस्वकीयांहित्वेतिद्वयोरन्वयः ९९० । ९९१ दार्ष्टान्तिकेयोज यति श्वादीति । तथाजंतुःपुण्यपरिक्षयेराजादिदेहात्मनोरमामपिपयक्ताश्वादिदेहान्सुखदान्मन्यतेपापोदयवशादितिद्वयोःसंबन्धः ९९२ । ९९३ कर्मानुसारेणदेहलाभव्यवस्थामाह यदीतिद्वाभ्यां । यदिपूर्वदेहांतेपुण्योदयस्तदाशुभसंस्कारादिभिःपितृलोकादिगतंशुभंदेहमाप्नोतिमध्यमैःसंकीर्णैर्मनुष्यादिभावमध्यमैःश्वादिभावमितिद्वयोरर्थः ९९४ । ९९५ एवंजंतोःसंसारभ्रमणप्रकारोदर्शितइत्यु पसंहरति एवमिति स्पष्टम् ९९६ अथसंसारंप्राप्तस्याप्यात्मनोपस्वर्गाधिष्ठानभूतंशुद्धस्वरूपंपञ्चकल्पितनानाविधस्वरूपंतयोरुभयोर्विभज्यप्रदर्शिकायाःषष्ठकडिकायाअर्थपंचाशदधिकशतद्वयेनो

अविद्यांगमयित्वाहिपूर्वदेहंपरंपुनः ॥ अविद्यातःसमादत्तेपुण्यपापवशंगतः ९८७ समीचीनतमंपूर्वदेहंकर्मक्षयेपुमान् ॥ मनुतेह्यसमीचीनंभाविकर्मप्रचोदितः ॥ ८८ आगम्यप्यसमीचीनंसमीचीनधियापुमान् ॥ गृह्णातिसर्वदाजंतुरीश्वरस्यवशेस्थितः ८९ मंत्रौषधिबलैर्यद्वदुद्धधीःकुष्ठिनीमपि ॥ रजसावृतगात्रांचकर्णना सादिवर्जितां ॥ इंद्राणीसदृशीमेतामन्यतेपरयोषितम् ९० इंद्राणीसदृशीस्वस्यगुणयुक्तांपतिव्रताम् ॥ कुलप्रसूतायुवतिहित्वास्वस्यसमीपगां ९१ श्वादिदेहा नयंतद्वत्पापपुंजविमोहितः ॥ आत्मानवतमान्स्वस्यसुखदानमिमन्यते ८२ राजदेवादिकास्त्यक्त्वादेहान्पूर्वान्मनोरमान् ॥ अनेकसुखसंपन्नान्पुण्यपुंजपरिक्षये ९२ यदिपुण्योद्भवस्तस्यभवेदेहस्यसंक्षये ॥ तदानवतमंदेहंकल्याणंचैवगच्छति ९४ पितृगंधर्वदेवानांविराट्सूत्रात्मनोरपि ॥ यातिदेहंशुभैःपूर्वसंस्कारज्ञान कर्मभिः ॥ व्यामिश्रैर्मनुजादीनांश्वादीनामधमैरपि ९५ एवंसंसारशूलेस्मिन्वर्ततेसर्वदेहिनः ॥ ब्रह्माद्याःस्तंबपर्यंताआत्मज्ञानविवर्जिताः ९६ आनंदेतारतम्यंय द्वाणितंतन्निजात्मनः ॥ तारतम्यात्प्रकाशस्यतत्तद्वद्वेदपेक्षणात् ९७ तारतम्यंयथादृष्टमाकाशस्यचटादिषु ॥ आनंदस्यतथाबुद्धौतारतम्यंव्यवस्थितं ९८ सूच्यां घटेगृहेतद्वत्प्रासादेनगरेपिवा ॥ स्वरूपेनहिवैषम्यंभौतिकेघटरूपिणि ९९ ब्रह्मलोकस्थितेब्रह्मदेहेदेहेथुनोत्रवा ॥ नविद्यतेहिवैषम्यंसुखेदुःखेतथैवच १०००

पबृंहयंस्तत्रात्मनोब्रह्मतालक्षणमुद्रतामतिपादकस्यप्रथमवाक्यस्यार्थवर्णयति आनंदइत्यष्टादशभिः । तत्रात्मनआनंदलक्षणंस्वरूपंसर्वत्राविशिष्टमेव यच्चतत्तल्लोकेष्वानंदस्यतारतम्यमुक्तंतत्र स्वाभाविकंकिंतुचित्प्रतिविंब्राह्मिकायाआवरणभंजिकायावाबुद्धेःसत्त्वोत्कर्षतारतम्यवत्पाःसंबन्धमपेक्ष्ययदात्मनःप्रकाशस्याभिव्यक्तेस्तातम्यंतदभिप्रायेणबोध्यमित्यर्थः ९९७ ओपाधिकता रतम्यंदृष्टांतेनस्फुटयति तारतम्यमिति स्पष्टम् ९९८ ओपाधिकंतारतम्यंवस्तुतउपहितंनसृशतीतिदर्शयति सूच्यामिति । यदासूचीच्छिद्रादिष्वनुगतभौतिकेभूतस्याकाशाख्यस्यसंबन्धि निस्वरूपेवैषम्यमुत्कर्षापकर्षयोगोनास्ति कीदृशेभौतिकस्वरूपे घटरूपिणि घटस्वरूपस्यसंयोगसंबन्धेनाधारोपि तदाअसंगात्मनिओपाधिकधर्मयोगोनास्तीतिकिमुवाच्यमितिभावः ९९९ ब्रह्मेति । अत्युत्कृष्टतयाप्रसिद्धब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यदेहेअत्यपकृष्टभेदेहेवाशुद्धात्मनोवैषम्यनास्तीतिकिमुवाच्यं यतआत्मनोपदुपाविशबलंरूपंभोक्तृत्वेनप्रासिद्धंयच्चभोग्यंसुखादितत्रापिवैषम्यंन दृश्यतइत्यर्थः १०००

तत्र सुखे तद्भोक्तारि च वैषम्याभावमभिनयति कदन्नेनेति । कदन्नं कुत्सितमन्नं कोदवादि तेन यथादरिद्रस्य तोषः सुखं तथैव राजादेर्लक्ष्योपादिभेदैर्नैरिति १००१ दुःखं तद्भोक्तारि पितमाह क्षुधादिभिरिति १००२ वैषम्येपीति । उक्तविधया फलाविशेषसति साधनप्रयुक्तवैषम्येपि दरिद्रस्येतरस्य संपन्नस्य च न वैषम्यं विशेषः कीदृशस्य दरिद्रादेः अत्र लोके मनोगतं सुखं दुःखौघं समं पश्यत इति शेषः । किंच बहिरंगाणां सुखादिसाधनानां वैषम्येऽप्यंतरंगाणां तत्साधनानां रागादीनां साम्यमेवेत्याह क्षुत्पिपासेत्यादिना । क्षुत्तृड्भयनिद्राश्च तत्प्रियाप्रियगोचरौ रागद्वेषौ द्वौ तथात्मविषयको मोहस्तथा मलमूत्रविमोक्षपूर्वकाले विषमदशाप्राप्तिरिति दोषाष्टकं तज्जंतो दोषाष्टकादुपशमद्वारेण जायमानं सुखं विपर्ययेऽनुपशमे तु दुःखं एतद्दोषाष्टकहेतुसहितं सुखादिकं सर्वदेहिषु सममिति द्वयोरर्थः १००४ दरिद्रादेरिति । तथासतिलोकदृष्ट्या दरिद्रादीनामवांतरे वैषम्ये महत्यपि सति कस्यापि जंतो वैषम्यमत्र फलं विद्यते इत्यन्वयः १००५ एवमिति । एवमुक्तविधया सहांतरंगसाधनैः फलाविशेषसति हिरण्यगर्भस्यात्युत्कृष्टोपाधेः शुनश्च निकृष्टोपाधेर्न विशेष इत्यर्थः १००७ तत्र हेतुतयारागादिदोषसाम्यमाह कामेति । सूत्ररूपिणो हिरण्यगर्भाख्यस्य १००८ न च तत्र क्षुधादयो न

कदन्नेन दरिद्रोऽयं यथा तोषं व्रजे तदा ॥ लेह्यादिभिस्तथैवात्रैराजावाधानिकोऽथवा १००१ क्षुधादिभिर्यथा दुःखं दरिद्रोऽयाति मानवः ॥ राजादिकस्तथैवायं धानिकोऽपि प्रयति हि १००२ वैषम्येऽपि न वैषम्यं दरिद्रस्येतरस्य वा ॥ विद्यते सुखदुःखौघमत्र लोके मनोगतम् १००३ क्षुत्पिपासाभयं निद्राप्रियेरागस्तथा प्रिये ॥ द्वेषो मोहो निजरूपआनंदात्मन्यधीश्वरे १००४ मलमूत्रविमोक्षाय विषयावाप्तिरेव च ॥ तज्जंतो सुखं तथा दुःखं सममेतद्विदेहिनाम् १००५ दरिद्रादेस्तथाराज्ञः पशोः कीटादिकस्य वा ॥ जंतोः कस्यापि नैवात्र वैषम्यं विद्यते भुवि ॥ अवांतरेषु वैषम्यं नैवाकिंचिद्विद्यते १००६ एवं हिरण्यगर्भस्य कृषिदृष्टस्य वा शुनः ॥ वैषम्येऽपि नैवाकिंचिद्विद्यते १००७ कामक्रोधादयो भावा यथा संति शुनो भुवि ॥ तथैव जगदीशस्य संतिते सूत्ररूपिणः १००८ शुनोऽपि च निकृष्टोऽयं भगवान्जगदीश्वरः ॥ क्षुधादिविषयेऽस्मान्नाद्यात्सस्वसुतान्कचित् १००९ अपि तं पापनिरतं निंदति सकला जनाः ॥ न तु श्वानं ततः सूत्रदेहं कृष्टतमं स्मृतम् १०१० स्वामिने हित एव स्याद्व्यापारः प्रायशः शुनः ॥ कस्मै चित्रहितस्तस्य व्यापारः सूत्ररूपिणः १०११ ततो विद्यैव हेतुः स्यादाधिक्ये जगदीशितुः ॥ निकृष्टत्वेऽपि न तद्वद्वैषम्येण विनापि हि १०१२

संतीति वाच्यं क्षुधया विराडाख्यसुतभक्षणप्रवृत्तेश्चतुर्थाध्याये वर्णितत्वादित्याह शुन इति । सश्वासुतादनेन प्रवर्तते सूत्रात्मा तु प्रवृत्त इति १००९ किंच शुनः सुतादनादि प्रवृत्तौ निंदाभयनास्ति सर्वगुरोः सूत्रात्मनस्तु तदस्तीत्याह अपीति । तं सूत्रात्मानम् १०१० अपकर्षांतरमाह स्वामिन इति । शुनोऽप्यापारो भक्षणदिश्वरौ रादिवारकत्वात् स्वामिनोऽनुकूलोऽपि भवति सूत्रात्मव्यापारस्तु जगत्सृष्ट्याद्यैश्वर्यरूपो न कस्यापि सुखदः । तथाहि किंच मिणां सुखदोपासकानां वाज्ञानिनां वा नाद्यः त्रिलोक्यंतरालवर्तिनां तेषां सूत्रात्मनो निंदया त्रिलोकी विनाशिकया भयप्रदत्वात् । न द्वितीयः स यत्पूर्वोऽस्मादित्यादिश्रुत्या सहिरण्यगर्भः प्रथममैश्वर्याभावेन तरानुपासकानिर्णयादुःखेन तापितवांस्तस्मात्पुरुषसंज्ञ इत्यर्थक्या तापदत्वोक्तिः । न तृतीयः ब्रह्मज्ञानप्रतिबंधकब्रह्मलोकेच्छाजननद्वारांत रायभयप्रदत्वादिति भावः । अथवा विराड्भक्षणप्रवृत्तिरूपोऽप्यापारो न कस्यापि सुखदः सर्वोपायसंपन्नसृष्टेः प्रतिबंधादित्यर्थः १०११ तर्हि केन गुणेन जगदीशोत्कर्ष इति चेद्ब्रह्मविषये वेत्याह तत इति । ततः जगदीशितुर्हिरण्यगर्भस्य विषये हेतुः प्रयोजिका ब्रह्मात्मविषयेऽप्यभिभवति अन्यत्रापि कस्यैव स्यात्मा विषये प्रयोजिका अल्पदेवस्य तुक्तविषयानास्तीत्यर्थः १०१२

इति । ततः जगदाशुहरण्यगभस्याधिव्यहेतुः प्रयोजिकाब्रह्मात्मविद्येवभवति । अन्यत्रापकर्षस्यवात्माविद्येवप्रयोजिकाअन्यद्वैतस्यैवतुक्तविषयानास्तीत्यर्थः १०१२
 तथाचकल्पिताविद्यामात्रमयुक्तैर्विशिष्टैरात्मनोऽस्पृष्टत्वात् शुद्धत्वेनाकिंचिद्वाचकमित्याह आत्मिति । स्पष्टम् १०१३ शुद्धात्मनश्चाद्वितीयत्वाद्ब्रह्मत्वेनाकिंचिद्वाचकमित्याह स एवायमिति ।
 यः सर्वत्राकाशवदनुस्यूतोवस्तुतोऽद्वयश्चात्मास एव त्वत्प्रभृतीनांहृदिस्थितोब्रह्मरूपइति १०१४ एवंसर्वाधिष्ठानभूतंशुद्धात्मस्वरूपंदाशितमथकल्पितानामात्मस्वरूपाणांप्रदर्शकस्यविज्ञानित्यपदेः
 पापेनेत्यंतस्यवाक्यस्याक्षरार्थतावदभिनयति विज्ञानेत्येकादशभिः । योयमात्मावर्णितःसविज्ञानोपाधिकोबुद्ध्युपाधिकःसन्विज्ञानमयइत्येवंपूर्वमतीतग्रंथेपितुभ्यंवर्णितः सचयथाबुद्ध्युपा
 धिकोविज्ञानमयइत्युक्तस्तथामनःप्रभृत्युपाधिविशान्मनोमयादिसंज्ञकउक्तः श्रुतावित्यर्थः १०१५ तत्रेति । तत्रोपाधिविशिष्टेऽस्मिन्नात्मनिन्यपदेशोविशिष्टनामशालीव्यवहारएतादृशुक्तः
 एतादृकीदृगित्याकांक्षायामाह मनोमयइत्यादिना सर्वत्रस्त्रीमयोजालमहतिवत्प्राधान्येमयदृष्ट्ययः अन्यानांद्वियाणित्वादीनि तथाचत्वद्वयपरसनामयादिनामानिबोधानि पृथि
 वीमयादीनिभूतसंबंधेनानामानिबोधानि तमस्त्वज्ञानं । अधर्ममयशब्दगतनञाऽभावोभेदोविरोधश्चोक्तइतिदर्शयति तदभावमयइत्यादिपदत्रयेण । धर्माभावोयथासुप्तौधर्मभेदोजलताडना
 दिव्यर्थक्रियासुधर्मविरोधस्तुनिषिद्धक्रियासुप्रसिद्धइतित्रयाणामर्थः १०१६ । १०१७ । १०१८ किमिति । अस्तिस्यूतंलपत्यक्षवाचकंपदेनोक्तं नास्तीतिसूक्ष्मंयत्परोक्षवाचकादपदोक्तं

आत्माहिरण्यगर्भेवाशुनिवान्येषुजंतुषु ॥ एकएवयथाकाशःसर्वेष्वपिघटादिषु १०१३ स एवायंमहाराजममतेपिहृदिस्थितः ॥ ब्रह्मरूपोजंगमानांस्थावराणांच
 सर्वगः १०१४ विज्ञानमयइत्येवंयःपुरातेमयेरितः ॥ विज्ञानोपाधिकोयद्ब्रह्मविज्ञानमयईश्वरः ॥ मनःप्राणाद्युपाधिःसंस्तन्मयःपरिकीर्तितः १०१५ तत्रास्मि
 न्यपदेशोयमेतादृक्परिकीर्तितः ॥ मनोमयस्तथाप्राणमयश्चक्षुर्भयस्तथा ॥ देवःश्रोत्रमयस्तद्दन्त्येन्द्रियमयोपिच १०१६ पंचभूतमयश्चायमात्मातद्रतमो
 मयः ॥ कामक्रोधमयस्तद्वत्प्रभुर्धर्ममयस्तथा १०१७ तदभावमयश्चापितदन्यमयएवच ॥ तद्विरोधिमयोप्येषस्वयंज्योतिःपरःपुमान् १०१८ किंवहूक्तेनरा
 जेंद्रह्यस्तिनास्तीतियज्जगत् ॥ तत्सर्वमयएवायंयतःसर्वत्रसंस्थितः ॥ प्रत्यक्षेवापरोक्षेवाततःसर्वमयःपुमान् १०१९ यादृशंकुरुतेकर्मयथाकारीभवेदयम् ॥
 आचारंयादृशंकुर्याद्यथाचारीपरःस्मृतः १०२० आचारोपिभवेत्कर्मयद्यप्येषतथापिच ॥ देशादेःप्रविभागेनकर्मणोन्यत्रलभ्यते १०२१ कर्मात्रस्याद्विशास्त्री
 यंविहितंचपरंतथा ॥ आचारोलौकिकस्तद्ब्रह्महितोनिंदितोपिवा १२२ लौकिकंवैदिकंकर्मसाधुचेत्कुरुतेपुमान् ॥ साधुकारीतिसंप्रोक्तोऽसाधुकारीततोऽन्यथा
 १०२३ साधुकारीभवेत्साधुरसाधुरपरस्तथा ॥ पुण्यःपुण्येनभवतिपापःपापेनकर्मणा १०२४

तत्रसर्वत्रतादात्म्येनस्थितत्वात्सर्वमयइत्यर्थः १०१९ अस्यात्मनस्तत्तद्विशेषभावेनिमित्तभूतंकर्मेतिदर्शयति यादृशमितिपंचभिः । अयमात्मावस्तुतःपरःसर्वोत्कृष्टोयादृशंविहितंमतिविद्धंवाक
 र्भंकुर्वन्यथाकारिपदेनोक्तः एवमुत्तरार्धेयोज्यम् १०२० कर्माचारपदधोरर्थभेदंदर्शयति आचारोपितीदृग्भावां यद्यप्याचारपदार्थोपिकर्मैवतथापिदेशकुलावस्थादिपारतंत्र्येणानुग्रीयमानत्वरूपविशि
 षेणाचारपदार्थःकर्मपदार्थादन्यत्रभिन्नोलभ्यतेन्यवहितइतिपावत् १०२१ एतदेवस्फुटयति कर्मात्रेति । यत्कर्मविहितत्वेनेष्टसाधनत्वेननिषिद्धत्वेनानिष्टसाधनत्वेनरूपेणवाशास्त्रीयंश्रुत्यादि
 प्रमाणवैयर्थ्यतत्कर्मपदेनात्रोक्तं यच्चुविहितादिरूपेणलोकादेशकुलादिरूपादेवविदितंतत्कर्माचारपदेनोक्तमित्यर्थः १०२२ लौकिकमिति । कर्माचारपदाभ्यामुक्तंकर्मसाधुसमीचीनंकुर्वन्साधु
 कारीतिपदेनोक्तस्तद्विपर्ययेवसाधुकारीतिपदेनेत्यर्थः १०२३ तत्फलमाह साध्विति । यःसाधुकारीससाधुरुत्कृष्टशरीरादिविशिष्टोभवति साधुकारीत्यादिपदगतंनिनिप्रत्ययदृष्ट्वाअभ्यस्तमेवकर्मफ
 लदमितिभ्रमोक्तंन्योयतःसकृदनुष्ठितमपि किंचित्कर्मफलदमित्याशयेनाह पुण्यइति । पुण्यःसत्फलदः पापस्तद्विपरीतः १०२४

उक्तानां विज्ञानमयादिरूपाणां कल्पितत्वं स्फुटयितुं तेषां वस्तुतः आत्मन्यभावमाह पुरुषस्येति चतुर्भिः यत एतानि रूपाण्युपाधिसंबंधात् पुरुषे कल्पितानि ततः कर्माचारो वस्तुतः पुरुषे न स्तः कीदृशौ कर्माचारौ साधुत्वेनासाधुत्वेन च द्विधा विभज्य स्थितौ तत्र साधुयोऽर्माचारौ तौ लौकिकैवैदिकत्वाभ्यां द्विविधगुण्यात्मकौ असाधुतुलौकिकैवैदिकत्वाभ्यां द्विविधपापात्मकावित्यर्थः १०२५ काम इति । तथा कामादयोऽपि पुरुषस्य संबंधिनी न भवन्तीति संबंधः तदभ्यादिर्न धर्मभिन्नधर्मविरोधधर्माभावात् आत्मनो न संतीत्यर्थः तमः पदेनोक्तमांतरमज्ञानं बाह्यं ध्यातं च नेति १०२६ महाभूता नीति । तथामहाभूतादीनि पुरुषस्य संबंधिनी नैति संबंधः । तथानानाविधप्राणादिरूपा क्रियाशक्तिस्तथानानाविधचित्तवृत्त्यात्मिका ज्ञानशक्तिस्तत्पंचभूतेषु बुद्धिर्मनोऽच एतानि न संतीत्यर्थः १०२७ शब्दादीति । तथा सुखदुःखलक्षणफलसमन्विताः शब्दादिविषया आत्मसंबंधिनी न संतियतस्ते सर्वे परिच्छिन्नाः परिणामादिनां दुःखहेतव इति संबंधः १०२८ वर्णितरूपाणां दुःखहेतूनामात्मन्यसंबन्धे हेतुयात्मनो भूमभावलक्षणामानंदरूपतामाह आनंदेति । स्पष्टम् १०२९ स आत्मा सर्वत्र परिपूर्णोद्बुद्धायां विशेषेण भासते इत्याह ममेति । शरीरस्थितिपर्यंतं विशेषेण हृदि

पुरुषस्य ततो नात्र कर्माचारौ द्विधा स्थितौ ॥ साध्वसाधू तथा पुण्यपापे लौकिकैवैदिके १०२५ कामः क्रोधस्तथा धर्मस्तदन्यादिश्च कश्चन ॥ अज्ञानं च तथा बाह्यत
मसा सहितं न हि १०२६ महाभूतानि पञ्चापि नैन्द्रियाणि दशापि च ॥ क्रियाशक्तिर्न च प्राणो नानाभेदो वपुःस्थितः ॥ ज्ञानशक्तिस्तथानाना बुद्धिर्मानसी अपि
१०२७ शब्दादिविषयाः सर्वे सुखदुःखसमन्विताः ॥ नैवात्मनो महाराज सर्वे दुःखकराः सदा १०२८ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरवाङ्मनसगोचरः ॥ स्वसजातिवि
जात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः १०२९ ममतेपि तथान्येषां स्थिरजगमदेहिनाम् ॥ सर्वा विस्थासु हृदये विशेषेण व्यवस्थिताः ॥ आविमोक्षं शरीरस्य स्फुरत्यविरतं पुमान्
१०३० सकारणं समग्रस्य जगतोस्य महीपते ॥ गन्धर्वनगरस्येव गगनसंगवर्जितम् १०३१ न ज्ञानाति यदायं स्वमानं दात्मानमव्ययम् ॥ तदानानाविधं दुःखमेति
राजन्नकारणम् १०३२ विज्ञानमयतां प्राप्य घोरं संसारकारणम् ॥ शुष्कालाबूषमो भूत्वा प्राप्नोत्येष महेश्वरः १०३३ दण्डहस्तैर्यथा बालैः कंदुकैः सर्वतो दिशम् ॥
अशांतं प्रेर्यते तद्वद्विविधैः कर्मभिः पुमान् १०३४ उच्चावचानि देहानि ग्राहं ग्राहं त्यजत्ययम् ॥ त्याजं त्याजं च गृह्णाति घटीयं त्रिस्थिता यथा १०३५ ग्राहं ग्राहं जलं या
तित्याजं त्याजं तथा परम् ॥ प्राप्नोति शश्वत्सु लभंत्यैव न भसः स्थलम् १०३६

स्थितः संश्रकास्तीत्यर्थः १०३० सोऽयमात्मा सर्वस्य जगती विवर्तस्थोपादानमित्याह सकारणमिति स्पष्टम् १०३१ तस्य च नानाविधदुःखप्रयोजकानां विज्ञानमयादिरूपाप्तेर्निदानमात्माज्ञानमेवेत्याह न जानातीति । अकारणं वास्तवकारणहीनदुःखमेति प्राप्नोति १०३२ तत्र तव द्विज्ञानमयताया अनर्थहेतुतां प्रपंचयति विज्ञानमयतामित्यादिना । मनोमयोऽप्यस्य तादृशतया तत्तत्प्रमाणं प्राप्नोतीत्यर्थः ३३ बुद्धि तादात्म्याल्लब्धे दौर्बे प्रयुक्तं संसारमभिनयति दंडेत्यादिना अशांतं शांतिः कंदुकस्य भूमि संयोगस्तद्वद्विषयस्या तत्तथा सर्वा बुद्धिभुक्तं कंदुकः प्रक्षिप्यते बालैस्तथा जीवः कर्मभिर्नाना यो निर्व्व्यति १०३४ अहोति । ग्राहं ग्राह्यं गृहीत्वा गृहीत्वा एवं त्याजमिति यन्मम रघटाख्यम् १०३५ दृष्टांतं स्फुटयति ग्राहमिति । यथा पत्रस्थिता घटी जलं ग्राहं ग्राह्यं ताजं च अपरं जलं यति नमः सर्वं यथा प्राप्नोति कीदृशं जलं नमः स्फुटं जलं यथा जलं नमः यथा प्राप्नोति १०३६

एवमिति । एवंघटीवत् १०३७ तत्तच्छरीरेषु कार्यविद्याव्यापारदर्शयति यथादिति । आदत्तेन वलभते आत्मतया याति आत्मत्वेन मन्यते १०३८ यद्यस्य जतीति । अस्मात् शरीरात् १०३९ किंच यस्य देहस्य योय आहारस्तमेव श्रेष्ठं मन्यते इत्याह । यदाहारमिति १०४० किंच प्राप्ते देह्यर्मान् दाहपूजादीनात्मनि मन्यते इत्याह अस्वेति । तस्यास्पदेहस्य १०४१ मरणमिति । एवं विज्ञानमयः सत्त्वात्मा मरणादिकमेवि प्राप्नोति भुजिभोगान् १०४२ नरकदुःखानिवर्णयितुं प्रतिजानीते दुःखात्मकमिति । हेराजन् यद्यपि भवता इदं संसरणं सर्वदुःखात्मकमित्यवगतं तथापि तस्मृतये तस्य संसारदुःखरूपत्वस्य स्मृतये यत्किंचिद्दृश्यामितच्छृण्विति १०४३ तत्र मरणकाले यद्दुःखं तदुत्सर्जन् यातीति श्रुतिव्याख्यानकाले दर्शयति इति १०४४ अधुना तु नारकदेहप्राप्तौ सत्यां यद्दुःखं तद्वर्णयते इत्याह त्यक्तेति । एकं देहं त्यक्त्वा देहांतरमवश्यं जीवो याति तत्र देहांतरे नरके प्राप्ते सति यद्दुःखं भवति तस्य स्मरणान्ममभीतिर्जायते इह विद्वद्दशायामपीत्यर्थः १०४५ न नूत्कटदुःखकाले यातना देहः कुतो न नश्यतीति शंकां दृष्टान्तेन परिहरति स्वप्नेति । यथा स्वप्ने शिरश्छेदाद्यनुभवेऽपि देहो न नश्यति तथैतदपीति भावः १०४६ तत्र

एवमेष पुमान्गच्छेत्कदाचिद्दुःखातलम् ॥ पातालं नरकं वापि न भोवादिव मेव वा १०३७ यद्यच्छरीरमादत्ते ब्रह्मणो वा शुनोपि वा ॥ तत्तदात्मतया याति विज्ञानमय ईश्वरः ३८ यद्यस्य जतिदेहं स ब्रह्मणो वा शुनोपि वा ॥ तत्तद्विष्ठासमं पश्चात्पश्यत्यस्माद्विनिष्कृतः ३९ यदाहारं हियद्देहं गृह्णात्येष परः पुमान् ॥ तदेवाभ्यधिकं नान्यदिति तत्रावगच्छति ४० अस्य दाहादिना सर्वदा हाद्यात्मनि मन्यते ॥ चंदनाद्यनुलेपादितस्य तद्द्वयं व्रजेत् ४१ मरणं गर्भवासं च जननं च तथा भुजिम् ॥ उच्चावचे पुदेहेषु विज्ञानमय एत्ययम् ४२ दुःखात्मकमिदं सर्वं भवता वगतं स्वयम् ॥ राजंस्तथापि किंचित्तेव क्षये तस्मृतये धुना ४३ विज्ञानमय आत्मयमनादिः कर्मयोगतः ॥ देहं त्यजन् महादुःखं प्राप्नोत्येतत्पुरोदितम् ४४ त्यक्त्वा देहं पुनर्याति देहांतरमयं सदा ॥ अरके तत्र मेभीतिः स्मरणादि ह जायते ४५ स्वप्नकाले यथा देहः सर्वनाशविवर्जितः ॥ नरके यातना देहो न नश्यति तथैव सः ४६ कर्मणामनसा वाचा दुःखं यद्यादृशं कृतम् ॥ यस्यानेन पुरा देहे तत्तादृक्तादृशः पुनः ॥ कोटिकोट्यधिकं सोऽपि कुरुते तस्य देहिनः ४७ अदूरा अपि पंथानः कोटियोजनविस्तृताः ॥ मार्गविष्ठावकानां स्थिरं नरके कूरकर्मणाम् ४८ आयसास्तीक्ष्णवदनाः सर्वतो विषकंठकाः ॥ कुर्वन्ति पादवेधं ते पादत्राणापहारिणाम् ४९ मरणांतसमौ भूयात्क्षुधया च पिपासया ॥ नरके गच्छतामन्ननीरपाथेयहारिणाम् ५० वासोपहारिणांतद्ब्रह्म सनानि हरंत्यमी ॥ यूनां मातुः पुरस्तद्वत्तन्मात्रादेश्वतत्पुरः १०५१ सुवर्णहारिणांतद्ब्रह्म स्वर्णाकारां त्वचंबलात् ॥ हरंतितदतो देहात् शतशोऽपि सहस्रशः १०५२

तत्र लोके सामान्यरूपेण दुःखं वर्णयति कर्मणेति । अनेन जंतुना कायादिव्यापारैर्यस्य जंतोर्दुःखं यादृशं पूर्वदेहे मानुषलोके कृतं सत्तद्दुःखं जंतुस्तस्य दुःखप्रदस्य देहिनस्तादृशमूर्तिः संस्तादृक्दुःखं कोटिगुणाधिकं करोतीत्यन्वयः १०४७ अथ विशेषतस्तद्वर्णयति अदूरा इत्यादिना । मार्गविष्ठावकानां मार्गोऽपि द्रव्यकारिणां कूराणामदूरा अपि मार्गाः कोटियोजनविस्तृता भवन्तीति १०४८ आयसा इति । पादत्राणमुपानदादितस्य चौराणां लोहमयाः सवित्राः कंठकाः पादवेधं कुर्वन्तीति १०४९ । १०५० वास इति । अमीयमपुरुषावस्त्रचौराणां वस्त्राणि हरन्ति तथामातुस्तन्मात्रादेश्च पुरोबाहवत्परंतत्रतया वीक्षितव्यत्वे सति यद्युवा मोयुववत्प्रगल्भतया वसते तेषां यूनांतद्वर्णितविधं दुःखं भवतीत्यर्थः १०५१ सुवर्णेति । सुवर्णचौराणां त्वचं स्वर्णाकारां स्वर्णवदुज्ज्वलां विधाय तत्तस्मात्स्वर्णापहारोपाततो नुभूयमाना जीवतो देहाद्यमदूता हरन्तीति १०५२

ब्रह्मघ्नानामिति । यथालोहकारगृहेतमंलोहंताडयंतितथा एतेयमपुरुषाब्रह्मघ्नानांशिरांसिताडयंतीति १०५३ सुरेति । मद्यपानांमुखेतप्तां सुरांपुनः पुनः पातयंति कीदृशीं तप्तां सुरां आयसीलोह
द्रवरूपां १०५४ सुवर्णीति । ब्राह्मणस्य तु सुवर्णीतिलमात्रमपि ये हरंति तेषां देहं स्वर्णवदुज्ज्वलं वर्नं च विधाय यमदृतास्तिलशार्श्वं दंति १०५५ गुरुतल्पगानां गतिमाह जननीमिति । जननीं गुरु
स्त्रियं च ग्राम्यधर्मेणांतुणां शिश्रं छिन्वातेन मुखे क्षिप्तेन धांसं निरुद्धयते जननीं गंतुं भिस्तजाननीं क्रकचसमानां गत्वा दिवि शिष्टां नाथयंति आक्रामयंति पूर्ववदिति द्वयोरर्थः १०५६ । १०५७ परेति । पर
दारगणामपि एतद्गुरुतल्पमेव पुण्यदुक्तं तदेव दुःखं वेदितव्यं परंतु तत्र शिश्रं च्छेदतनुस्वरोधौ नस्तद्व्यर्थः १०५८ यथा पुरुषस्य दुःखमुक्तं तादृशं व्यभिचारिण्याः स्त्रियोपि बोध्यमित्याह यथेति १०५९ न
नुपापफलादेशे कपुयो ब्राह्मणायावगुरेत्तं शतेन यातया दित्यादि श्रुतिस्मृत्या दिवचने पुण्यः पुंलिंगेनैव पापिनां निर्देशात्कथं स्त्रीणां दुःखमिति चेन्न पुंलिंगनिर्देशस्योपलक्षणार्थत्वादिः १०६० स्त्रीणां फलसंबंधं केमुत्पन्न्यायं दर्शयति पश्वादीनामिति । केचि
न्मुनयः पशुपक्ष्यादीनामपि धर्मार्थमफलमिच्छंति स्वीकुर्वंति स्त्रीणां तु पत्नीत्वेन यज्ञाधिकारित्वेन प्रसिद्धानामेव धर्मार्थमफलं कथं न भवेदित्यन्वयः १०६१ ननु पत्नीत्वेनापि यज्ञादियमर्थस्यैव संबंध इत्या

ब्रह्मघ्नानां शिरांस्येते मुद्गरे वैज्रसंनिभैः ॥ आताडयंति बलिनस्तत्तलोहं यथाजनाः १०५३ सुरापानां सुरां तप्तामायसीं पथिभूरिशः ॥ बलाक्षिपंति वदने रुदतां दीन
ववृणाम् १०५४ सुवर्णसंमितं स्वर्णं ब्राह्मणस्यापहारिणाम् ॥ तिलशः स्वर्णसदृशं देहं छिंदंति मार्गगाः १०५५ जननीमधिगंतुं नृणां ग्राम्यधर्मेण दुर्धियाम् ॥ छित्वा
शिश्रं मुखे क्षिप्त्वा श्वासरोधं विधाय च १०५६ क्रकवागीं तप्ततनुं मानवीं तामयोमयीं ॥ नाथयंति यथा पूर्वग्राम्यधर्मेण सागता १०५७ परदारगतौ चैतत्किंचिन्न्यू
नमुदीरितम् ॥ दुःखं मृतशरीराणां नरके पापकारिणाम् ५८ यथा पुंसो भवेद्दुःखं स्वैरिणो ग्राम्यधर्मतः ॥ स्वैरिण्याश्च तथैव स्यान्नरके दुःखमुत्कटम् ५९ न पुंसं बंधूणां
पि पुमान्वापापकृद्यादि ॥ पाप्मनः फलमागच्छेत्पुंसां निर्दिश्यते परम् ६० पश्वादीनामपीच्छंति पुण्यापुण्यफलं द्विजाः ॥ केचित्कथं भवेन्नैतत्स्त्रीणां धर्माधिकारतः
६१ अपिवध्वाः फलाभावे व्यर्थः स्याद्विक्रयः ॥ धर्मचार्ये च कामे च मत्वं स्यात्सहायिनी ॥ इत्युच्चार्य तोनैषा पाप्मनः फलमावजेत् ६२ दृष्टो न कोपिलो केस्मिन्
जंतुर्यः पाप्मनः फलम् ॥ हित्वा धर्मफलं गच्छेत्प्रमाणैर्विविधैरपि ६३ प्रवर्तकोत्रयः पापेजंतुर्नारी नरोपिवा ॥ तस्य स्यादधिकं दुःखं प्रवर्त्य स्यतथानत ६४ उभयो
रागतः संगे समदुःखमुदाहृतम् ॥ अज्ञानाच्च बलात्प्रायः कर्तुरेव परस्य न ६५ नारीवापिनरो वापि ग्राम्यधर्मबलाद्यदि ॥ प्राप्नुयान्न भवेत्पापं दुर्बलस्येच्छया विना १०६६

शंकां वारयति अपीति । किंच वध्वाः स्त्रियाः फलं धर्माधर्मयोरुभयोरपि दिनस्यात्तदा इत्युच्चार्य पाणिग्रहोऽव्यर्थः स्यात् इति किं त्वमम धर्मादौ सहायिनी स्यात्सहैव प्राप्तिशीला भवेति । यत एषा
स्त्री पाप्मनः फलं गच्छेत् तथा च धर्मग्रहणस्याधर्मस्याप्युपलक्षणत्वात्सहैवेति नियमो भज्येतेति भावः १०६२ किंच यो यस्य शुभफलस्य संगोऽसत्स्यात् शुभफलमप्यादत्तेति लौकिककन्यायैनापि पति
र्मफलभोक्त्र्याः स्त्रियाः पापसंबंधो दुर्निवार इत्याह दृष्टइति । यथालोके राजादीनां संपत्संबंधिनो विपत्तावपि संबंधिनो दृष्टा इति १०६३ अथ प्रयोजकादीनां फलं विवेचयते प्रवर्तक इत्यादिना स्प
ष्टम् १०६४ यदि कश्चित्केनचित्कुत्रचित्पापे बलात्प्रवर्तितः सन् स्वयमपि रागवांस्तत्र पापे भवति तदा प्रयोज्य प्रयोजकयोः समं फलं भवतीति ग्राम्यधर्मोदाहरणेनाह उभयोरिति । उभयोः स्त्रीपुंसयोर्वादि
रिति द्वाभ्यां । तत्र प्रथमं स्पष्टं । द्वितीयं प्रतीकारविवाजितव्यविशेषणप्रयोगाभिप्रायस्तु यद्विपत्तीकारस्य मतिर्बोधाप्यस्यैव भवः स्यात्तदा स्यात्कर्तुर्दोषः स्यादिति १०६५

१०६७ बलात्पापकरणप्रसक्तो मरणेनापितप्रतीकारो विधेय इति केर्वाचिन्मुनीनां मतमाह मरणेनेति । अत्र बलात्पापकरणप्रसक्तो मरणेनापि प्रतीकारो भवेत्तदा मरणमपि सदा सर्ववस्थानुसं
पायमिति संबन्धः । यदा च तन्मरणोपायमपि परः कश्चिन्निरुणद्धिप्रतिबध्नातितदागिकर्तृद्वौ पोनास्तीत्यर्थः १०६८ मरणभिन्नेनेयोपायेन पापप्रतीकारो विधेय आत्महत्यायाः सर्वपापेभ्योऽधिक
त्वात् यस्तु पापभयेनात्महत्यां करोति स वृश्चिकाद्वीतः सर्पेण दष्ट इति न्यायस्य विषयो भवेदित्याशयवतां मुनीनां मतेऽसिद्धांततयाह अपरइति षड्विः । केचिन्मुनयोऽपरेभ्यः पूर्वपक्षिभ्योभिन्नाः
सिद्धांतविदइतियावत् ते एवमन्यन्ते एवं कथं सदा सर्वास्वप्नवस्थास्वात्ममरणं न संपाद्यमिति शेषः तत्र हेतुरुत्तरार्द्धेनोक्तः १०६९ पापस्येति । प्रत्युत यदा पापाकरणे मृत्युनिश्चयस्तत्र ता
दृशे प्रसंगे कथंचन कर्तव्यमपि पापकर्तव्यमिति सिद्धांतः १०७० हेतुमिति । एते सिद्धांतविदो द्विजोत्तमा उक्ताः हेतुमुपपत्तिरूपमिदं वदन्ति इमं कं यद्बलेन पापकर्तुर्न कश्चिदोपः कारयितुः प्र
योजकस्यैव दोषभाक्तात् यदितु तद्भयेन प्रयोज्य आत्ममरणं संपादयिष्यति तदा प्रयोज्यस्यैव दोषः हियतः असौ प्रयोजक इदं मरणं न कारयति मरणेन प्रवर्तयति किंतु पापमात्रे प्रवर्तयतीति यावत् तथा च मर
णे स्वांतर्गलक्षणस्य कर्तृत्वस्याक्षतत्वादात्महत्यादोषो भविष्यत्येवेति भावः १०७१ सर्वदा पापनिषेधकवाक्यानां गतिमाह अकर्तव्यमिति द्वाभ्यां । अकर्तव्यमित्यादिवचनजातं हितत्पापनिषेधकं स

एवं बलात्कृते पापे प्रतीकारविवर्जिते ॥ कर्तुः पापफलं नैव किंतु कारयितुर्भवेत् १०६७ मरणेन प्रतीकारो यद्यप्यत्र भवेत्सदा ॥ निरुणद्धि यदा तच्च परः कर्तुस्तदा च न
६८ अपरे केचिदिच्छंति मरणं नात्मनः सदा ॥ आत्महत्याधिकं पापं महापातककोटितः ६९ पापस्याकरणे यत्र मृत्युः स्यादात्मनो ध्रुवः ॥ कर्तव्यं पातकं तत्र न क
र्तव्यं कथंचन ७० हेतुं चेभ्यं दंत्येते बुद्धिमंतो द्विजोत्तमाः ॥ पापं न बलतः कर्तुं किंतु कारयितुर्भवेत् ॥ मरणे कर्तुरेव स्यान्न ह्यसौ कारयेदिदम् ७१ अकर्तव्यं न कर्तव्यं
प्राणैः कंठगतैरपि ॥ कर्तव्यमेव कर्तव्यं प्राणैः कंठगतैरपि ७२ इत्यादिवचनं स्वस्य स्वाधीनकरणस्य तत् ॥ नैतद्वलकृतौ यस्मान्मृतौ दोषोत्र विद्यते ७३ असुर्या
नामते लोकाभ्येन तमसावृताः ॥ मृत्वा तानभिगच्छंति ये केचात्महनो जनाः ७४ ततः पापं न कर्तव्यं कारणीयं च कर्हिचित् ॥ प्रयोजकः प्रयोज्यश्च तदिच्छासहितो
यदि ॥ अनुमंता तटस्थो यः सामर्थ्ये सति मानवः ७५ त्रयाणामपि यद्भूयात्पुण्यपापफलं सदा ॥ अत्र रोगादिवैषम्याद्विषमं तत्प्रजायते ७६ अज्ञानादिकृते पापे
प्रायश्चित्तमुदाहृतम् ॥ पाप्मनो विनिवृत्तस्य न प्रवृत्तस्य कर्हिचित् ७७ पापं कुर्वन्परं जंतुः प्रायश्चित्तं करोति च ॥ प्रायश्चित्तं तदा तस्य भवेत्कुंजरशौचवत् १०७८
ततो नारीनरो वापि प्रायश्चित्तविवर्जितः ॥ नरके दुःखमाप्नोति पापी जंतुः सुदुःसहम् १०७९

स्वाधीनकरणकस्यैवास्य जन्तोः संबंधि परबलेन पापकरणे त्वेति निषेधकं वाक्यं न प्रवर्तते यस्माच्च मरणेऽयं स्वतंत्रस्तस्मान्मृतो हठेन कृतायां दोषो विद्यते एवेति द्वयोरर्थः १०७२ । १०७३ आ
त्महत्यान कर्तव्ये त्यत्र श्रुतिमप्यनुकूलमिति असुर्या इति । असुर्याः असुराणामविवेकिनां योग्याः आत्महनः आत्मघातिनः १०७४ फलितमाह ततइति । यद्यस्माद्धेतोः प्रयोजकस्य
तथासरागस्य प्रयोज्यस्य तथावारणशक्तौ सत्यामपि यस्तदस्थ उपेक्षक इति लक्षितोऽनुमंता एतेषां त्रयाणामपि कर्मफलसंबन्धो भवति ततः पापं स्वयं न कर्तव्यं परेण न कारयितव्यं चेत्पुन्यवधः अत्र प्रयोजकादौ
रोगाद्यापदां तारतम्यानुसारेण फलस्य वैषम्यं तारतम्यं भवतीति द्वयोरर्थः १०७५ । १०७६ प्रायश्चित्तानुष्ठानेपि विषयरागिणां न क्षेममिति दर्शयति अज्ञानादीति । अज्ञानं व्यामोह आदिपदेना वि
भ्रमो विषात्तिभेदाश्च गृह्यते एतैरेव निमित्तैः कृते पापे प्रायश्चित्तं यदुक्तं श्रुतिस्मृत्यादौ तदपि पुनः पापकरणा निवृत्तस्यैव क्षेमाय भवति । यस्तु जंतुः परमन्यत्पापं कुर्वन् कारिष्यामाणो वा पूर्वं पापस्य प्रायश्चित्तं
करोति तस्य जंतोस्तत्प्रायश्चित्तं कुंजरस्य नानवद्यर्थमिति द्वयोरर्थः १०७७ । १०७८ फलितमाह ततइति । स्पष्टम् १०७९

ब्रह्मादिप्रहापापिनः ये संवत्सरं संगमिणस्तेऽपि महापापिनां मध्यं नरकं यासीत्याह धस्त्विति । ब्रह्मादेर्नरकगमिनो यादृशो दुःखं भवति तथा संसर्गं पि प्राप्नुयादित्यर्थः १०८० हिंस्रस्य गतिमाह विवादान्ति । विगतो वादः सिंहव्याघ्रादिवत्प्रतिद्वितालक्षणेऽप्येतादृशान् प्राणिनो यो हंतितं निर्दयं नरकमार्गं बहवस्तादृशा हतसजातीया जीवाः प्राणरोधाद्युपायेर्ध्वंतीति द्वयोः संबंधः १०८१ । १०८२ मांसभक्षकस्य गतिमाह मांसाशिन इति । अत्र मनुष्यलोके मांसभक्षकस्य नरकं जीवत एव मांसानि श्वगृध्रादयो भक्षयंतीति १०८३ अथ मेणकुटुंबपोषणासक्तस्य गतिमाह एवमित्यष्टभिः । अल्पमेधसः परलोकचित्ताशून्यबुद्धेः परद्रव्यापहारादिना कुटुंबपोषणपरस्य नरकं गतस्य पश्यतः सतः तस्य सुतादीन् पिशिताशिनो व्याघ्रादयोऽदंतीति द्वयोः संबंधः १०८४ । १०८५ कचिदिति । कचिन्नरकमार्गदेशे तमेतं अथ मेणकुटुंबपोषकम् १०८६ कचित्कचिदिति । ते गृध्रास्तं मूषकव्याप्तदेशादौ न भक्षयंति १०८७ खादयंत इति । कचिच्चेत् गृध्रास्तं पापं खादयंतः संतोदशनेः क

यस्तु संवत्सरं संगमहापापिषु केनचित् ॥ कुर्यात्सोपितथैवेयादुःखं नरकगामिनः १०८० विवादान् प्राणिनो हन्यात्करुणारहितस्तु यः ॥ तं मार्गे तादृशा जीवा बहुशो घ्नंति निर्दयम् १०८१ प्राणरोधैस्तथा शस्त्रघातैर्दंतीश्च निष्ठुरैः ॥ खुरैश्च नखैस्तद्वत्पादघातैः सुदारुणैः ॥ लोहैस्तीक्ष्णैस्तथा शृंगैः प्रहारैर्वज्रसन्निभैः १०८२ मांसाशिनोऽत्र मांसानि जीवतोऽदंति सर्वतः ॥ श्वगृध्रप्रमुखाः सर्वे जंतवः पिशिताशनाः १०८३ एवमेव कुटुंबेन सहितस्याल्पमेधसः ॥ परद्रव्यापहारेण कुटुंबभरणस्य हि १०८४ पश्यतस्तस्य खादंति सुतान् प्राणादपि प्रियां ॥ दारान् बंधुजनान् श्वान्यान् जीवतः पिशिताशिनः १०८५ कचिद्गृध्रास्तमाकाशे वज्रतुंडानयंति च ॥ कुटुंबसहितं तद्वद्ब्रह्मवेतं क्षिपंत्यपि १०८६ कचिच्छिप्यन्महति मूषकादिसमाकुले ॥ जलाशये कचिद्भूमौ कठिनायां नभःस्थलात् १०८७ खादयंतः कचित्पापं गृहीत्वा दशनैर्नैजैः ॥ कर्षयंति मुहुर्दानं समेपि विषमेपि च १०८८ कचिदग्नौ कचिद्वायौ ह्यगाधेपि जले कचित् ॥ मलमूत्रादिसंघेवा परपीडाकरः पतेत् १०८९ आधिभिर्याधिभिश्चायं परिपूर्णकलेवरः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्तः श्ववत्सर्वान् रारुतः १०९० तादृशैर्बन्धुभिर्वीत एकाकी वा न जेतुमान् ॥ यमराजपुरस्यैतं मार्गं घोरतमं मृतः १०९१ कचिन्मार्गे तपत्येषा विताद्वादशात्मकः ॥ ताम्राभिर्धातुभिर्वन्हेर्वन्हे ज्वाला समावृते ॥ न नीरं न तरुस्तत्र नाश्रयश्चाशनं कुतः १०९२ कर्मणामनसा वाचा भूतानां तापकृत्पुमान् ॥ मार्गमेतं समायाति हन्यमानश्चर्किकरैः १०९३ यथाराजभटाश्चोरं बद्ध्वा पाशैः सुदारुणैः ॥ प्रहारैर्विविधैस्तद्वन्निघ्नं तो निर्दयं मुहुः १०९४ भर्त्सयंतश्च तत्कर्म कथयंतः पुरा मुना ॥ कृतं यद्बुधामीषां सराज्ञां विप्रियं मुहुः १०९५ एवं बद्ध्वा दृढैः पाशैर्निघ्नं तो विविधैरपि ॥ प्रहारैर्मुद्राद्युत्थैर्भर्त्सयंतश्चर्किकराः ॥ नयंति नरकग्राममार्गं पापकृतं नरम् १०९६

पश्यंति आकृष्टकुर्वंति १०८८ कचिदग्राविति । सपापो गृध्रादिभिर्मुक्तः सन्नग्न्यादिपुपतति १०८९ आधिभिरिति । अयमथ मेणकुटुंबपोषको मानसशरीरपीडा व्याप्तः क्षुधादिव्याकुलश्च श्ववत्सर्वैरनाहतो भवतीति १०९० तादृशैरिति । तादृशैर्विघ्नतदशापत्रैर्बन्धुभिर्विशिष्टैः एकाकी वा यमलोकमार्गं सपापी गच्छतीति १०९१ मार्गघ्नयति । कचिन्मार्ग इति तत्र मार्गे द्वादशमूर्तिरादित्यस्तपति कीदृशे अशुभ्वलतो वन्हेः संबंधात्ताम्रवर्णं धातुं भिमुक्तं वन्हे ज्वाला व्याप्तेरीरादिरहिते चेति १०९२ तत्र मार्गे गमनाधिकारिणं निर्दिशति कर्मणेति । कर्मस्थूलशरीरव्यापारः ९३ तत्र मार्गे पापिनाय यमदूते नयनं तत्र ग्रातमाह यथेति द्वाभ्यां । एषां राजभटानां सराज्ञां राजसदितानां विमियं कोपजनकं यत्कर्म कृतं तत्कथयंतः ९४ । ९५ दाष्टीतिके योजयति एवमिति । चर्किकरा यमस्य पापकृतं पापकारिणम् १०९६

यमदूतैः कृतपापिभर्त्सनवाक्यजातमभिनयति आः पापित्यादिना । आमुह्यन्त्ययं कोपोक्तो । वर्षेखंडे १०९७ बांधवास्तुनारकशरीरेषु सुखवर्जं संतीत्याहुः ॥ इति २०९८ येषां वितपा-
त्ययासुकृतवेगुरव्यपापौ न्मृदुलं च कृतं तेषां बांधवास्त्वांश्मशानेत्यक्तागता इत्याहुः दारादीनामिति १०९९ कृतमिति । यदित्ययासुकृतं कृतमभविष्यत्तदा तत्त्वयासहागमिष्यत् यथाहुः कृतमाग-
तमिति ११०० व्याघ्रादिवेति । तेषां प्राणिनां द्रव्याद्यपहारकाद्भवतः सकाशात् प्राणिनो व्याघ्रादिविविभीताभयं प्राप्ताः ११०१ यद्यदिति । अतः समीचीनपरद्रव्यापहारदोषात् ११०२
वाक्येनेति । यश्चावक्यादिना परेषां संतापः कृतः स एव त्वां प्राप्ताः ११०३ धिगिति । विनश्यति पतति ११०४ पापिन उद्देगाय त्वया पितृलोकप्रापकः पितृयाणारूपः पंथा अपिन वशीकृत इति
वक्तुं पितृयाणमभिनयति मानुषादिति त्रिभिः । अत्र धूमादिशब्दास्तदभिमान्यातिवाहिकदेवतापराः येषाम्मासादक्षिणायनसंज्ञास्तान्कृष्णपक्षाद्छतीति ११०५ तत इति । ततो दक्षिणायनसं-
ज्ञमासेभ्यः ११०६ आकाशादिति । अत्र चंद्रमंडले सकर्मो देवाधीनो भोगान्भुंक्ते इत्यर्थः ११०७ वर्णितवक्ष्यमाणयोः प्रकृतोपयोग उच्यते । यज्ञेति । हे पापयथायज्ञादिकर्तारो वर्णितमार्गेण

आः पापभवता कस्मालब्ध्वा देहं सुदुर्लभम् ॥ मानुषं भारते वर्षे स्वर्गमोक्षप्रदं सुखात् ॥ न कृतं सुकृतं किंचित्पातकं च कृतं मुहुः १०९७ रेमंदनरकेप्यस्मिन् भविष्यं
तितवाधुना ॥ दाराः सुतास्तथा चान्ये बांधवाः सुखवर्जिताः ॥ न भविष्यति किं त्वेवं सुखं यद्वित्वमिच्छसि १०९८ दारादीनां कृते पापभवता पातकं कृतम् ॥ परि-
त्यज्य गताः सर्वे श्मशाने त्वां तर्ह्यदृशम् १०९९ कृतं चेत्सुकृतं पूर्वभवता तत्त्वया सह ॥ समागच्छेद्यथा पापमागतं दुःखदं त्विदम् ११०० व्याघ्रादिविविभीतानि भूतानि
भवतो धम ॥ सर्वदा वलतस्तेषां द्रव्यादेरपहारकात् ११०१ यद्यद्यस्य समीचीनं गोधनं स्त्रीधनादिकम् ॥ तत्तत्स्य हृतं पूर्वत्वया दुष्कृतकारिणा ॥ अतो नेत्रे च हृदयं
घ्रास्ते पाटयंत्यमी ११०२ वाक्येन निष्ठुरेणैषां कर्मणा च वधादिना ॥ यः कृतो दुःसहस्तापः सोयं ते समुपस्थितः ११०३ धिक्कांयो भारते जातो नरके पुनरागतः ॥ पु-
ण्यहीनो यथा लोके प्राप्य राज्यां विनश्यति ११०४ मानुषादपुषो धूमं धूमाद्वा त्रिततोपि च ॥ कृष्णपक्षं ततो मासान् पडचे स्युर्दक्षिणायनम् ११०५ ततो रम्यतरं लोकं
पितृणां प्रतिपद्यते ॥ पितृलोकादयंगच्छेदं तरिक्षं स दोज्ज्वलम् ११०६ आकाशाच्चंद्रमभ्येति सुधामण्डलमत्र सः ॥ सुखी भोगानवाप्नोति देवैर्दत्तान् मनोरमान्
११०७ यज्ञदानादिपुण्यस्य कर्तान्त्वं तथा गतः ॥ कुतस्त्वयि भवेदाशा ब्रह्मलोकगतिं प्रति ११०८ मानुषं वपुरास्थाय महात्मानो जितेंद्रियाः ॥ अष्टांगयोगसंप-
न्नानोपासनवेदिनः ११०९ उपासनेन केनापि समुपास्य महेश्वरम् ॥ पंचाग्निविद्यया विते ब्रह्मलोकं व्रजं तिहि १११० दशमद्वारतो ये यंबहिर्नाडी विनिर्गता ॥ त-
यागत्वा चिं पंथां तितस्माद्यां तिहि वासरम् ११११

पितृलोकं यांति तथा त्वं यज्ञादिकर्त्ता सन्नगतः एवं शरीरकर्मणा पिसाधं स्वर्गं गंतुं मनर्हं त्वयि मानसकर्मरूपोपासनासाध्यब्रह्मलोकगतिं प्रतिकाशासंभावेनेत्यर्थः ११०८ ब्रह्मलोकगमनाधिकारिणो
दर्शयति मानुषमिति । ये मानुषं वपुरास्थाय महात्मानः शुद्धसुखेभ्यो विरक्ता अतएव जितेंद्रिया यमनियमादियोगांगसंपन्नाश्च नानोपासनानि शास्त्रतो विज्ञायतेष्वन्यतमेन पर्ययैकविद्यादिसंज्ञेन परमे-
श्वरमहं प्रहेणोपासते पंचाग्निविद्यां वा नुतिष्ठति ब्रह्मलोकं व्रजं तीति द्वयोरर्थः ११०९ । १११० अथ ब्रह्मलोकमार्गस्य देवयानारूपस्वरूपं तथा ब्रह्मलोकस्य रूपं च छान्दोग्यबृहदारण्यकवाक्यो-
पसंहारपूर्वकं कोपीतं किमप्यभाष्यायानुसारेणाह दशमेति पंचाग्निसंज्ञितोक्तैः । ये यंबाडीशतं चैकेत्यादि श्रुतिप्रसिद्धा सुपुत्रारूपा दशमद्वारेण शरीराद्बहिर्गता तयामार्गं भूतया ये प्रथममर्चयन्ति चिरमिमानि
नो देवतां ततो दिनाभिमानि नो देवतां यांतीत्यर्थः । एवमग्रेपि ११११

॥ ४९ ॥

शुक्रमिति । दिनातशुक्रपक्षंशुक्रपक्षान्मासपट्करूपमुत्तरायणमुत्तरायणात्संवत्सरंजन्तीति १११२ देवेति । संवत्सराद्देवलोकंदेवलोकाद्वायुंजन्ती कीदृशंवायुं आगतंयउपासकायस्व
स्मिन्नर्थचक्रच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनं वायोःसकाशादादित्यंयांति कीदृशमादित्यं आगनायउपासकायडंबराख्यवाद्यविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनमित्यर्थः ' पट्टाडंबरोसमौ ' इत्यमरः
१११३ आदित्यादिति । आदित्याच्चंद्रंदुर्दुर्भिसंज्ञवाद्यविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनंप्राप्तुर्वतिततोविद्युलोकंयांति तत्रविद्युलोकंमानवोमनुसृष्टावतुत्पन्नःपुरुषविशेषआगत्यउपासकंब्रह्मलोकं
प्रतिनयति । कीदृशंब्रह्मलोकं वरुणलोकादिंद्रलोकात्प्रजापतिर्विराट्ठलोकाच्चपरतःस्थितं । पुनःकीदृशंकामकोथादिभिर्ब्रह्मलोकप्राप्तिप्रतिबन्धकैर्विरचितत्वादारसंज्ञकेनहृदेनआदिपदप्राह्यवि
जरानद्यादिभिश्चपवेशदेसेयुक्तमितिद्वयोरर्थः १११४ । १११५ ब्रह्मणेति । यत्रआरसंज्ञकहृदापरपारेवर्तमानमुपासकंब्रह्मणोयोग्येनालंकारेणालंकर्तुंब्रह्मणाप्रहिताःप्रेषिताःपंचशतसंख्याका
अप्सरसआपांति नानाविधान्युपायनानिपाणिपुयासांतास्त्वथा १११६ तासांशतपंचकस्यउपायनभेदेनविभागमाह शतमितित्रिभिः । तासांमध्येशतमप्सरसःसुगंधिपुष्पनिर्मितमालाहस्ताः

शुक्लपक्षं व्रज्यन्हस्तस्मादप्युत्तरायणम् ॥ उत्तरायणषण्मासाद्ययुःसंवत्सरं त्विमे १११२ देवलोकं प्रयांत्य ब्रह्मा देवलोकं त्रभंजनम् ॥ रथचक्रसमच्छिद्रं वायोरा
दित्यमीश्वरम् ॥ व्रजेयुश्छिद्रसहितं डंबरस्यैव मध्यतः १११३ आदित्याच्चंद्रमायां तितुंदुभिच्छिद्रदायिनम् ॥ चंद्राद्विश्रुतमायां तिततोऽमानवपुत्यतान् १११४
वरुणं द्रुप्रजानाथलोकानां परतः स्थितम् ॥ ब्रह्मलोकं नयेद्यत्र तिष्ठत्यारहदादिकम् १११५ ब्रह्मणा प्रहिता यत्र ह्यायां त्यप्सरसः सदा ॥ दिव्याः पंचशतं पूर्णानां नोपा
यनपाणयः १११६ शतं सुगंधपुष्पाणां मालाहस्तं समाव्रजेत् ॥ सुगंधीनि च दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् १११७ फलानि चास्य दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् ॥
चूर्णानि च विचित्राणि सुगंधीनि मर्मततः १११८ गृहीत्वा शतमायाति वा सोहंस्तं शतं परम् ॥ नानालंकारहस्तं च व्रजेत् पंचमकं शतम् १११९ ब्रह्मा यथा ब्रह्मलो
के देवलोकं क्रियते सदा ॥ अलंकुर्येत्यमुं तद्वत्तत्र तास्तु समागताः ११२० अलंकृतस्ततस्तस्माभिरागताः स रक्षणेन हि ॥ मनसाभ्येत्यनिर्याति सुहूर्तान्येष्टिहानमूत् ॥
तद्वद्वादर्शने सर्वे विदुताः स्युर्दिशो दश ११२१ प्रापानि द्वे विषां दत्वा सुहृदां सुकृतानि च ॥ पुत्राणां च धनान्येष जरा मरणवर्जितः ॥ मनसा विजरां नाम नदीमभ्ये
तितक्षणात् ११२२

समायांति द्वितीयमप्सरसांशतसुगंधीनिकर्पूरादिवासिततैलादीनिशरीरांजनोपयोगीनिकरेपुगृहीत्वायातैत्यर्थः १११७ फलानिचेति । अथतृतीयमप्सरसांशतद्विषयफलहस्तमागच्छति । चतुर्थशतमंगमर्दनोपयोगिनानासुगंधिचूर्णहस्तमागच्छति । पंचमशतवासोभिर्वसनैर्युक्तहस्तमागच्छति । एतत्पंचमशतनानालंकारहस्तंचबोध्यमितिद्वयोरर्थः १११८ । १११९ ब्रह्मेति । यथातभिरप्सरोरूपाभिःपरिचारिकाभिर्ब्रह्माहिरण्यगर्भःप्रतिदिनंभूष्यतेताऽमुमुपासकमपिब्रह्माज्ञयाभूषयतीत्यर्थः ११२० अलंकृतइति । सत्रब्रह्मलोकंप्रतिआगताउपासकस्ताभिरलंकृतः सन्सुषेणआरंभनामहर्दमनसेवातीत्यतीर्त्वापरपारेस्थितामृद्भूतान्त्रिंशमृद्भूतान्प्रतियाति कीदृशमृद्भूतान् येष्टिहसंज्ञकान् अमृन्मुहूर्तरूपेणसर्वेषांसन्निहितानित्यर्थः येष्टिहनामनिर्वचनंयुगातिब्रह्म लोकंप्रतीतिःउपासकास्तेषामिष्टमुपासनानानासंकल्पोत्पादेनैवप्रतीतितेत्येति तमुपासकंविद्याबलेनागतंदृष्ट्वातत्स्वदर्शनगोचरदेशात्सर्वमुहूर्तःपलायतइत्यर्थः ११२१ पापानीति । ततोविज रानदीतीरंगतस्योपासकस्यपापादीनिहंपरिहृत्यबिलीयमानानिदोषप्रभृतिषुसज्जातीयोत्पत्तिकुर्वेतीत्यर्थः तथासत्येवउपासकोजराभरणयज्ञितःसन्विजरांनामनवीमनसेवतरीत्यर्थः ११२२

टी० अ०

3.

॥ ४८ ॥

इत्येति । तत इत्येव इलापृथिवीतन्मयत्वेन इत्यसंज्ञं वृत्तमाप्नोति तत्रमासमुपासकं ब्रह्मणो यो यो दिव्यगन्धः प्राप्नोति ततः शालज्यसंज्ञकं संस्थानं नगरं प्राप्नोति तत्रगतं ब्रह्मणो यो यो दिव्यो रसस्तं प्राप्नोति शालज्यनामनिर्वचनं तु शालवृक्षवत्तथाधनुर्ज्याविद्यसरलत्वेन मनोरमावापीकूपादिरचनायत्रतत्तथेति ११२३ अथेति । ततोऽपराजितं नाम ब्रह्मण आयतनं मंदिरं प्राप्नोति तत्रगतमुपासकं ब्रह्मणस्तेजः प्रविशेत् येन तेजोलाभेन हेतुना अमुना ब्रह्मणा समो भवतीत्यर्थः ११२४ इदंति । तस्य ब्रह्मगृहस्य द्वारपालतयाऽवस्थितायि द्रुमजापती तस्मै उपासकाय मार्गं दत्त्वा भीतवत्तिष्ठतः ११२५ विभुप्रमितमिति । स उपासको विभुप्रमितेति संज्ञकं ब्रह्मणः सभामंडपं याति तत्रगतं तं ब्रह्मसंबन्धियशः प्राप्नोति तेन यशोलाभेन ब्रह्मणा समो यशस्वी भवति नाम निर्वचनं तु विभुना ब्रह्मणैव स्वयं विमितं निर्मितमिति भाष्यकृतोक्तं वृत्तिकृता तु विभुरहंकारस्तेन विमितं तन्मयमितीयावदित्युक्तम् ११२६ प्रज्ञेति । स उपासकः परमेष्ठिनो वेदिकां सभामध्यगतं तप्यं कस्थानभूतं काष्ठादिनिर्मितं पादयुक्तमुन्नतमासनं तद्रूपामासं दीपदोक्तं बुद्धितत्त्वमयीं प्राप्नोति तां वेदिकां प्राप्य बुद्धिबुद्धिं प्राप्नोति ततस्तत्रस्थितं ब्रह्मणः पर्यंकं प्राप्नोतीत्यर्थः । तस्यावेदिकायाः स्वरूपविन्यासस्तु बृहत्सामतथारथंतराख्यं साम एते पूर्वगतपादद्वयभावं प्राप्तेस्तः । इयंतसंज्ञं नौधससंज्ञं च एते सामनीपश्चिमपादभावं प्राप्ते । तस्यावेदिकाया उपरि चत्वारः कोणाः तत्र दक्षिणः कोणो वैरूपाख्यसामरूपः उत्तरः कोणो वैराजाख्यसामरूपः पूर्वः

इत्यवृक्षंगतं ब्रह्मणं धस्तं प्रविशेदिह ॥ ततः शालज्यसंस्थाने रसोऽपि ब्रह्मणो विज्ञेत् ११२३ अथायतनमायाति ब्रह्मणः सोपराजितम् ॥ ब्रह्मतेजोविशेदेन तत्र येनामुना समः ११२४ इद्रुमजापती देवौ द्वारगोपावस्थितौ ॥ दत्त्वामार्गमिमौ तस्मा आसाते भीतवत्स्वयम् ११२५ विभुप्रमितमायाति ब्रह्मणः ससभास्थलम् ॥ विशत्यमुं ब्रह्मयशो यशस्वी तत्र तेन सः ११२६ प्रज्ञाभिधांस आसं दीवेदिकां परमेष्ठिनः ॥ प्राप्य प्रज्ञासमायुक्तो व्रजे तप्यं कमीशितुः ११२७ आसं दीसं स्थितं चित्रं प्राणख्यममितीजसम् ११२८ पूर्वोपादौ जगत्सर्वकालत्रयवशीकृतम् ॥ इराश्रीश्च पदौ पादौ पर्यंकस्य महात्मनः ॥ बृहद्रथं तरे ज्ञेये खट्वंगिवामदक्षिणे ॥ मूर्धपादस्थिते भद्रयज्ञाय ज्ञीयसंज्ञिते ११२९ ऋचश्च सामसहिताः पूर्वपश्चिमसंस्थिताः ॥ पट्टिकाश्च यजूंष्येतावामदक्षिणसंस्थिताः ११३० सोमांशवस्तु विज्ञेयामृद्रूपस्तरणं महत् ॥ क्षीरगौरं तथा वस्त्रमुद्गीथस्तस्य चोपरि ॥ उपबर्हणमाख्यातं श्रीरस्योच्छीर्षकं महत् ११३१

कोणः शाकराख्यसामरूपः पश्चिमस्तुरैवताख्यसामरूप इति श्रुत्युक्तो बोध्यः ११२७ पर्यंकं वर्णयति आसं दीति चतुर्भिः । कीदृशं पर्यंकं वर्णिताया आसं द्या उपरिस्थितं चित्रमद्भुतं प्राणरूपममितीजससंज्ञं चेति तस्य पर्यंकस्य पूर्वोक्षो भागाधाररूपोपादौ अतीतानागतं दुपलक्षितं वर्तमानं च यज्जगत्तद्रूपो इरापृथिवी श्रीलक्ष्मीश्च एतदुभयरूपौ पश्चिमोचरणभागाधारभागगतोपादौ बोध्यावित्यर्थः ११२८ बृहदिति । तस्य पर्यंकस्य बृहत्सामदक्षिणदीर्घपट्टिकारूपं खट्वंगं रथं तरे तु उत्तरदीर्घपट्टिकारूपं भद्रसंज्ञकं सामं प्रवृषं दयोर्मध्यगताया लघुपट्टिका तद्रूपं यज्ञाय ज्ञीयसंज्ञं सामं तु पादभागाधारयोः पश्चिमपादयोर्मध्यगतपट्टिकारूपमित्यर्थः ११२९ ऋचश्चेति । पर्यंकपूर्वपश्चिमायतादक्षिणोत्तरायताश्च सूत्रमयः पट्टिकाः प्रसिद्धाः तथा त्रगीत्यात्मसामसहिता ऋचश्छंदो बद्धमन्त्ररूपाः पूर्वपश्चिमायतसूत्रपट्टिकाभूता बोध्याः यजूंषिसंस्मृष्टपठितमन्त्ररूपाणि दक्षिणोत्तरायतसूत्रपट्टिकाभूतानि बोध्यानीत्यर्थः ११३० सोमांशव इति । तस्य पर्यंकस्योपरि यन्मृदुकोमलमुपस्तरणं तुलकादिरूपं तच्चंद्रकिरणामकं बोध्यं यच्चास्तरणोपरि श्वेतं खनिबध्नति तद्रोद्रीथरूपं बोध्यं उद्गीथो नाम सामो भागविशेषः तत्र पर्यंके उपबर्हणं लक्ष्मीरूपं उपबर्हणपदार्थमाह उच्छीर्षकमिति उद्ध्वं न्यस्य तेशीर्षोक्षो रथतत्तथा पूर्वपादत्वेन वर्णिता लक्ष्मीर्लोकि कीदृशं वेदिकीति भेदो बोध्यः ११३१

आस्तइति । तस्मिन्वर्णितेपर्वकेहिरण्यगर्भस्तिष्ठतियस्यानंदादुत्कृष्टआनन्दोलोकेनास्तीत्युक्तमिति शेषः ११३२ अश्वत्थइति । सोमस्यामृतस्य स्रावकत्वात्सोमसवननामकोश्वत्थवृक्षस्तस्य हिरण्यगर्भस्यनित्यंप्रियःपीतिजनकस्तिष्ठति तथाएकोऽर्णवः अरसंज्ञकोद्वितीयोऽप्यसंज्ञकः एतोद्वौद्वंद्वसहभूतौ अमृतपूर्णौ ब्रह्मणः प्रीत्येतिष्ठतइत्यर्थः ११३३ मनसइति । मनसोमातापेयमविद्यारूपाजगत्कारणभूताप्रसिद्धासादेवस्यहिरण्यगर्भस्यप्रियामुख्याभार्येति ११३४ चक्षुषइति । तथापेयचक्षुरिन्द्रियस्यप्रकृतिरूपादानभूतातेजसः सात्त्विकांशात्मिकासाहिरण्यगर्भस्यप्रभो इच्छायाप्रतिबिंबरूपेत्यर्थः ११३५ अंबाइति । वाचकशब्दानुसंधानपूर्विकाजगत्सृष्टिः प्रसिद्धासभूरित्युक्ताभुवमसृजत् ' वेदशब्देभ्यएवादौनिर्ममेसमहेश्वरः ' इतिश्रुतिस्मृत्यादौ तथाचशब्दालिवा चकशब्दपंक्तिस्तद्रूपेणजगतोजननीभूतायाः श्रुतयोवेदशक्यानिताअंबापदेनात्रोक्ताः याश्चतद्रताःताभिः श्रुतिमिलैव्याधियः शब्दबोधरूपास्ताअंबापवीयाशब्देनोक्ताः अंबाभ्योपवमात्रमपिनावि काइत्यर्थकत्वात् तांताः श्रुतयस्तज्जन्मबुद्धयश्चब्रह्मलोकेअप्सररूपेणवसंतित्यर्थः ११३६ यस्येति । यस्यहिरण्यगर्भस्यप्रभोर्देशेनयताः श्रुतिपुप्रसिद्धावगासनारूपाः श्रुतौअंबाशब्देन अंबनेत्रसमंब्रह्मज्ञानंपांतिरक्षंतीतिव्युत्पत्तिकेनोक्ताः सगुणंनिर्गुणंवाब्रह्मज्ञानंजलवद्धारयंत्योवहंति धारावाहित्वंहिनदीनामुपासनानांचसममित्यर्थः तथाजगंतिनानाविधानिलोकसंस्थानानि विकाशित्वधर्मेणपुष्पाणि यस्यप्रभोर्भांगयतयासंति तथासूक्ष्मसमष्ट्यात्मनोहिरण्यगर्भशरीरस्याच्छादकत्वात्तानिजगंतिवात्ससीचदुकूलशाटिकात्सकवध्वात्मकानीत्यर्थः ११३८ एवमिति ।

आस्तेतस्मिन्ब्रह्मनामापूर्वजोजगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भोयस्मात्स्यादानंदः परमोनहि ३२ अश्वत्थः सोमसवनोयस्यनित्यप्रियोमतः ॥ अरण्यावर्णवौद्वंद्वब्रह्मलो केनिवासिनौ ३३ मनसोजननीयेयमविद्यासर्वकारणम् ॥ यस्यप्रियाहिदेवीसाब्रह्मणः सूत्ररूपिणः ३४ चक्षुषः प्रकृतिर्येयंतेजोरूपाव्यवस्थिता ॥ तेजोमयीमहेश स्यच्छायायस्यमहात्मनः ३५ अंबाः शब्दालिजननीश्रुतयस्तद्रताधियः ॥ वसंत्यप्सरसोयस्यपरितोत्रसुखप्रदाः ३६ यस्यसप्रेवहंत्येतानद्यः सर्वसुखप्रदाः ॥ ब्रह्मज्ञानाभिधंनीरंष्टहीत्वासर्वतोदिशम् ॥ जगंतियस्यपुष्पाणिवाससीचमहात्मनः ३७ एवंरूपमुपास्यैनंब्रह्माणंतस्यचासने ॥ सुतवत्पालितः सोपिसमारोहत्य शंकितः ३८ संवाद्यब्रह्मणापित्राशास्त्रदृष्टेनवर्त्मना ॥ अनुज्ञातोवसेतेनतत्रतद्रत्सुखंनरः ३९ चक्षुर्वाक्श्रोत्रमनसावायोश्चापिसमततः ॥ प्राणापानौतथाव्यानसमानौ चापरोस्मृतौ ॥ उदानश्चेतिविज्ञेयाआश्रयाः पंचसूरिभिः ४० प्राच्यांप्रतीच्यांचतथादक्षिणोत्तरयोरपि ॥ ऊर्ध्वंवाह्वादिपद्मेस्मिन्पंचच्छिद्राणि ते स्मृताः ११४३

एवंरूपं वर्णितेन देवयानाध्वना आर-हदादिभिश्चविशिष्टयाध्येयं ब्रह्माणमुपास्यपर्वकविद्याख्यध्यानगोचरंकृत्वा स उपासकस्तस्य ब्रह्मण आसने पुत्रवत्पालितः पतनस्थानादक्षितो निःशंकश्च समारोहतीत्यर्थः ११३८ संवाद्येति । तत्रचतंत्रह्मापृच्छतीत्यादिशास्त्रेश्रुतिग्रंथेदृष्टं प्रसिद्धं यद्वर्त्मप्रकारस्तेन कृत्वा ब्रह्मणा पित्रा सह संवाद्यसंवादकस्त्वमसि कानि चतवोपकरणानीति चेत्त्यस्त्वमसि स एवाह मस्मिन्मनोचतवोपकरणानितान्येवमम एवं विष्कृत्वा तेन ब्रह्मणा नुज्ञातः संस्तुल्य भोगभागी ब्रह्मलोकस्थितिपर्वतंत्रह्मलोके वसतिततो मुच्यते चेत्यर्थः ११३९ एवंपर्वकविद्यादिशिता अथान्यासाम पिशांडिल्यविद्यादिसंज्ञानामहं प्रहोपास्तीनां ब्रह्मलोकप्रापिकानामुपलक्षणा यतासां सर्वासां भूतहृदयकमलध्यानं छांदोग्यतृतीये प्रसिद्धमभिनयति । चक्षुरिति चक्षुरिन्द्रियस्याधिदेवरूपादित्यसंबद्धस्याध्यात्मं प्राणाश्रयस्तस्य प्राणस्यापि हृदयकमलपूर्वदिग्गतच्छिद्रमाश्रय एवमग्निदेवतसंबद्धवागिन्द्रियस्यापानमाश्रयस्तस्यापि हृदयकमलदक्षिणच्छिद्रमाश्रयः तथापर्जन्यदेवतकमनसः समान आश्रयस्तस्यापि हृदयकमलोदक्छिद्रमाश्रयः । तथावायोराकाशसंबद्धस्य उदान आश्रयस्तस्यापि हृदयकमलोर्ध्वच्छिद्रमाश्रय इति द्रयोस्तात्पर्यं । ते प्राणादयः प्राच्यादिवाहिच्छिद्रात्मका इति त्रिगुणाश्रययोः अत्र विवक्ष्योक्तमित्येवम् ११४० । ११४३

हृदयमर्णतस्यप्रकृतोपयोगदेशयति पंचच्छिद्रं । यमितपंचच्छिद्रवतिहृदयेत्वयासत्यकामादिगुणैःसगुणमपिब्रह्मनचितितंशाडिष्यविद्यादिविधिनानध्यातंनिर्गुणब्रह्मत्वादशचित्तादूरं
स्थितंयस्यनिर्गुणब्रह्मणोज्ञानादेनमधिकारिणंनतिनिखिलसंसारदुःखनागच्छति कीदृशसंसारदुःखरूपंफलं स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरेर्वृक्षांक्रुबीजस्थानीयेःप्रयुक्तमित्तिद्वयोःसंबन्धः ४२ । ४३
अहंग्रहोपास्तयोहिप्रत्यग्दृष्टिसाध्यत्वाहुःकराअतएवतासांक्रममुक्तिःफलं पंचाग्निविद्यातुप्रत्यग्दृष्टिहीनत्वेनसुकराऽतएवसपुनरावृत्तित्रयलोकप्राप्तिफलका भवतातुसापिनकृतेतिबोधयंतोवा
जसनेयिशाखानुरोधेनपंचाग्निविद्यामभिनयति भवतेतिषड्विः । हेजंतोभवताद्यौश्रस्वर्गःपर्जन्योमेघोधरामनुष्यलोकोरेतःसिक्पुरुषोयोषित्स्त्रीचएतद्वृषंविष्पंचकंनकृतंनध्यातम् । कीदृशं
वन्दिपंचकं सुक्रंअर्चित्यंपद्मलोकप्रापकंपुण्यतज्जनकमितिपावत् । पुनःकीदृशं अग्निहोत्रादिकं अग्निहोत्रमादिरधिकारसंपादकंस्यतत्तथा नह्यग्निहोत्ररहितैःपंचाग्निविद्यानुष्ठातुंशक्यते
आहिताग्नेःपष्टाग्नित्वेनध्यानस्पवाजसनेयिशाखाविहितस्यलोपप्रसंगादितिभावः ४४ स्वर्गादीनांपदग्नित्वेनध्यानंतत्परिपोषकाणामनुपकरणानांकल्पनांप्रपंचयस्तत्रसमिद्रूपेणध्याप्यदार्था
न्निर्दिशति आदित्येति । सम्पर्गिधयतिदीपयत्यग्निमितिप्रमिथथाप्रसिद्धाग्नेस्तथास्वर्गरूपाग्नेरादित्यःसमितस्तत्कर्मणांप्रवर्तकत्वात् । एवंपर्जन्याग्नेःसंवत्सरःसमित्संवत्सरेणहिजलेसंचितेपर्ज
न्योवर्षाकालेवृष्टिसमर्थोभवति । तथामनुष्यलोकाग्निःपृथिव्यासर्वाधारभूतयाशोभतेइतिपृथिवीतस्यसमित् । तथापुरुषोव्यातेनव्याख्यानदोषसारितेनमुखेनशोभतेइतिव्यात्तंमुखंरुपाग्नेः

पंचच्छिद्रेहृदंभोजेभवताचितितंनहि ॥ ब्रह्मतदुणसंयुक्तंनिर्गुणंदूरतःस्थितम् ११४२ यस्यविज्ञानतोनेनंदुःखमण्वपिगच्छति ॥ शरीरद्वयसंजातमविद्याबी
जमद्भुतम् ११४३ भवतासुक्रतंपूर्वनाग्निहोत्रादिकंकृतम् ॥ उपर्जन्यधरारेतःसिग्योषिद्वन्दिपंचकम् ११४४ आदित्यवत्सरोतद्वत्पृथिवीव्यात्तसंयुतः ॥ उप
स्थइतियस्यैतत्समित्पंचकमीरितम् ११४५ रश्म्यग्नाग्निप्राणलोमधूमपंचकमीरितम् ॥ अहर्विद्युन्निशाजिह्वावक्रंयोनिश्चपंचमम् ॥ अर्चिपांपंचकंज्ञेयमंगारा
णांतथैवच ११४६ दिशश्चाशनयश्चंद्रश्चक्षुर्मैथुनकर्मणः ॥ समाप्तेःपूर्वआनंदआरंभादुत्तरश्चयः ११४७

समित् । एवंयोषासृष्टिसमर्थेनोपस्थेनदीप्यतइतिर्नोर्नोर्पाग्नेःसमिदिति तथाचयस्यस्वर्गादिरूपाग्निपंचकंस्यएतदादित्याविपंचकंक्रेणसमित्पंचकमुक्तमित्यर्थः ४५ समिदुत्थितत्वरूपसाधर्म्याद्ब्र
ह्मत्वेनध्यायापेदार्थाधेयप्रकाशकत्वादिरूपसाधर्म्याज्ज्वालात्वेनध्यायस्तान्दर्शयति रश्मीति । लोमांतःसमाहारद्वंद्वः रश्मयःकिरणाःआदित्यात्मकसमिज्ज्यत्वात्तुलोकाग्नेर्युमः । अत्रा
ग्निधेतमेघाःसंवत्सरज्ज्यत्वात्पर्जन्याग्नेर्युमः । अग्निःकाष्ठादिरूपपृथिवीज्ज्यत्वात्तन्मनुष्यलोकाग्नेर्युमः । प्राणाख्यवायुर्मुखज्ज्यत्वात्पुरुषाग्नेर्युमः । लोमानियोनेज्ज्वात्तयोषाग्नेर्युमेइत्यर्थः ।
आहरादिपंचकंस्यथाक्रममुक्ताग्नीनामर्चिद्वेनज्ञेयम् । तथाहि समिज्ज्यत्वेसतिप्रकाशकस्यार्चिद्वंप्रसिद्धंतच्चाहर्विद्युतोरादित्यजयोरविवादं निशायास्तमोमय्याःपृथिवीज्ज्यत्वंतुयत्कृष्णतदन्न
स्येतिशुद्धप्रसिद्धकृष्णवर्णायाःपृथिव्याःशरीरकांतित्वेनबोद्धव्यम् । रात्रेःप्रकाशकत्वमपिनक्तचरान्प्रतिप्रसिद्धं एवंजिह्वावक्रंजिह्वायावक्रमुखेअग्रभागेस्थितंवाग्निर्दिपंचात्तत्वरूपसमिज्ज्य
मर्थप्रकाशकंचैतिपुरुषाग्नेरर्चिः उपस्थेदिपार्थत्वात्तद्गोलरुद्धेःरक्तवर्णसामान्याद्ययोषाग्नेर्योनिर्निरर्चिरित्यर्थः अंगाराणांतथैवचेत्यस्योत्तरेणसंबन्धः ४६ अर्चिपञ्चमकालेप्रकाशमानत्वरूप
साधर्म्यादंगारत्वेनध्याय्यदार्थानाह दिशश्चैति । दिशोहिअहरुपशमेतंध्याकालेनानारूपाःप्रकाशतेतथाविद्युदुपशमेऽशनयोराज्युपशमेचमंदप्रभश्चंद्रोवाग्वापारोपशमेचक्षुरिर्दिपंचोऽप्युपशमेच
मैथुनमध्यकालिकआनंदइत्येतेयथाक्रमंमुप्रभृत्यग्नीनामंगाराइत्यर्थः ११४७

विकीर्णत्वसाधर्म्येण विस्फुलिंगत्वेन ध्येयान्पदार्थानाह विस्फुलिंगादिति द्वाभ्यां । यत्र वर्णिताग्निपंचकेक्रमेण इमे अवांतरदिगादिरूपाविस्फुलिंगावन्दिक्कणाः प्रोक्ताः । तथाहि अवांतरदिशः कोणाः स्वर्गाग्नेर्विस्फुलिंगाः । हादनयोमेघशब्दाः अपराः परेभ्य उत्कृष्टेभ्यो भिन्नाः पर्जन्याग्नेर्विस्फुलिंगाः । नक्षत्राणितारकाः पृथिवीलोकाग्नेर्विस्फुलिंगाः । मनुष्यलोके यागादिकर्तार एव हितारकारूपेण परिणता इति भावः श्रोत्रं श्रोत्रेन्द्रियवृत्तयस्तत्तच्छब्दग्रहणाय विषयदेशं च्छत्यः पुरुषाग्नेः कणाः । आलिंगनाद्यानंदास्तु योषाग्नेः कणा इत्यर्थः ११४८ । ११४९ आहुतिस्त्वेन ध्येयांस्तथा होमकर्तृत्वेन ध्येयान्पदार्थानाह श्रद्धेति । अत्र श्रद्धाशब्देन श्रद्धासाध्यानामग्निहोत्रादिकर्मणां यदपूर्वपरलोकगामिजीवसंपृक्तंतदुच्यते तथा च स्वर्गाग्नेः श्रद्धा आहुतिः । सा तत्र गता स्वर्गिंशरीरारंभकामृतमयसोमात्मना परिणमते भोगावसाने च तच्छरीरं शोकाग्निना द्रुते सन्मेघेषु पततीत्यतः सोमः पर्जन्याग्नेराहुतिः । ततो वृष्टिरूपेण पृथिव्यां पततीति वृष्टिर्मुष्यलोकाग्रेराहुतिः । ततो न्नरूपेण पुरुषं गच्छतीति पुरुषाग्नेरन्नाहुतिः । ततो रेतोरूपेण योषां गच्छतीति योषाग्रेराहुतीरेत इति । एतासमाहुतीनां होतारस्तु देवाय जमान करणानामविष्टातार ईंदादयो बौद्धाश्चा इत्यर्थः ११५० स्वर्गादेव रोहमार्गं स्मारयति आगत्येति । एवैतत्र स्वर्गभोगेन कर्मक्षये सति आकाशवायुमेघादिमार्गेण स्वर्गत आगत्य भवान्मानुषं रूपं प्राप्तवान् कीदृशं मानुषं रूपं यद्वर्णिताहुतीनां स्वरूपं जलप्रधानं तदेव घनीभूतं

विस्फुलिंगा इमे यत्र कथिता वेदवादिभिः ॥ अवांतरदिशः सर्वास्तथा हादनयोपराः ११४८ नक्षत्राणि तथा श्रोत्रमानंदामैथुनोत्थिताः ॥ यस्मिन्नग्नौ भवेदेतत्पंचकं विस्फुलिंगकम् ४१ श्रद्धासोमौ तथा वृष्टिरन्तरे तश्च पंचमम् ॥ होमद्रव्यंचयत्रैते देवा होतार ईरिताः ११५० आगत्य स्वर्गतस्तत्र कृतकर्मपरिक्षये ॥ तद्रूपं घनतां प्राप्तमानुषं प्राप्तवान् भवान् ५१ कललादिक्रमेणैव यद्भूद्भवतः पुरा ॥ गर्भदुःखं न तस्यायं लेशोऽपि न रकेऽस्ति हि ५२ जननी जठरे वासंकः सहेता त्रचेतनः ॥ मलमूत्रादिसंपूर्णे दुर्गंधेऽपि संवृते ५३ जरायुपटसंवीतो जंतुर्जठरगः सदा ॥ नोच्छ्रांसं च निःश्वासं कर्तुं शक्नोति कर्हि चित् ५४ जाठरो जातवेदाः स जनन्याः प्रज्ज्वलन्मुहुः ॥ गात्रे ते कृतवांस्तापयंत स्यायं न कोऽपि हि ५५ भ्रमणं यद्भूद्गर्भे तव गर्भप्रभजनात् ॥ समं तेना त्रदुःखं तेनैकेनापि हि विद्यते ५६ निर्गच्छतो यो नियंत्राद्यदासीन्निर्गमेऽपि च ॥ तव दुःखं वयं नास्य वक्तुं शक्ताः कथंचन ५७ कटुम्ललवणात्युष्णैरसकृन्मातृभोजनैः ॥ दंदं ह्यमानदेहः सन्दशमासान् कथं स्थितः ५८ कृमिभिर्भक्ष्यमाणश्च महासर्पोऽपमैर्मुहुः ॥ कृपणत्वं कथं गर्भे स्थितोऽस्य ग्रिशतोऽपमे ११५१ जननी जठरे मंदयाते भूहुर्दशाधम ॥ तां वदंतो वयं खिन्नगात्राभयमुपागताः ११६०

‘पंचम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति’ इति श्रुतेः आपः क्षीरादिरूपाः प्रयानाग्निहोत्रादिकर्मापूर्वरूपाः पंचम्यामाहुतीरेतोरूपायां पुरुषपदवाच्या भवन्तीति श्रुत्यर्थः ११५१ गर्भदुःखं स्मारयति कललेति पञ्चदशभिः । हेकृपणयद्भवतो दुःखं कललबुद्ध्याद्यवस्थाक्रमेणात्र गर्भे अभूत्तल्लेशसमं अपि दुःखं न रकेनास्तीति ११५२ तदेव स्फुटयति जननीति । स्फुटम् ११५३ जरायुपटेति । स्पष्टम् ११५४ जाठर इति । जनन्याः जाठरोऽपि र्थितापंतगात्रे कृतवान् तस्य तापस्य कोऽपि भागोऽयं न रकतापो न भवतीत्यर्थः ११५५ भ्रमणमिति । यच्च गर्भवायुहेतुकं गर्भेनानाविधं भ्रमणदुःखमभूत्तेन तदुःखभेदेनैकेनापि समग्रनरकेते दुःखं नास्तीत्यर्थः ११५६ निर्गच्छत इति । प्रसूतिका लेपत्तव दुःखं तस्य वर्णने वयं यातनास्वधिकृता अपि न शक्ताः ११५७ कटुम्लेति । कटुादिभेदैः स्वसजातीयरसारंभेर्मातृभुक्ता ज्ञेयान्तरां दशमानदेहः सन् भवान् दशमासान् कथं स्थितोऽभूति ११५८ कृमिभिरिति । हेकृपणयद्भूदुःखलोभेन बन्धुविधातक अग्रिशतव्यातदेशवतापमं यजनं पुद्रे कृमिभिर्भक्ष्यमाणः सन् कथं स्थित इति ११५९ जननीति । हेमं दशमवतर्गभेमातां दुर्दशां कुमस्माकं न शक्तिः तद्वर्णने भयं खिन्नगात्रा इति ११६०

तस्यदुःखस्यभयदेयुतामैवस्पष्टयति नरकोति । नरकरूपग्रामपाप्यकल्पशतावच्छिन्नदुःखंयदिकस्यचित्स्यात्तदागर्भदुःखमुपमानंलभेत्यर्थः ११६१ मातृग्रास्यधर्मप्रसक्तोग्रमेस्थस्यसुतर्तदुःखंभवतीतिदर्शयति नारीणामितिचतुर्भिः । गर्भधारणादुत्तरकालेयन्नारीणांपुंसासहसुरतंतद्गर्भस्थितबालस्यापिशब्दानारीपुंसोश्चदुर्तदुःखदपरिणामकंभवतिपरंतुदुर्तत्वंपरोक्षत्वालोकेन व्यवहियतइत्यर्थः ६२ अपरमिति । येमनीपिणोदुरंतत्वंजानंतिते उपेतमितिभावेत्तः तथाचउपगमनंग्राम्यधर्मदुरन्तंसन्तसुरतमितियत्कथयंतितत्रहेतुरियंस्थितिः शिष्टाचाररूपैक भवति इयंका अपरंस्वभिवंभद्रत्वेनमाज्ञस्त्यबोधकशब्देनैवव्याप्यवहरोदिति अत्रस्वमुखेनस्वापकर्षवोधनमपिशिष्टाचारइत्यपरपदेनसूच्यतेइति ६३ दुरंततामेवविशदयंति अहोइति द्वाभ्याम् । रेतःसेकपर्यंतग्राम्यधर्मार्थनारीगुर्विणीगच्छतःपुंसोद्वयोःस्त्रीबालयोर्हत्यादोषोभवेदित्यर्थः ६४ गर्भेति । तथानार्याःपुरुषसंगमेप्रवृत्तौआत्महत्यागर्भहत्यारूपौदोषोभवतइत्यर्थः ६५ एवंपुनःपुनरनुभूतमपिदुःखंविस्मृत्ययत्स्वयादुष्कृतंकृतंतस्येदंनरकदुःखंफलमित्याहुः अस्मिन्नितिचतुर्भिः । हेकृपणस्वान्यघातकरः 'कर्षयंतःशरीरस्थभूतग्राममचेतसः' इतिभगवद्राक्ष्योक्तविधयास्वपरपीडाकरस्त्वमस्मिन्संसारचक्रेपतितोदुःसहदुःखंप्राप्तोपितत्सर्वविस्मृतः कर्तारिक्तोबाहुलकात् तत्रमानुषदेहेपुनःपापंकृतवानिति ६६ विष्टेति । यच्छरीरंपि

नरकग्राममासाद्यदुःखंकल्पशतैरपि ॥ भवेत्तेनोपमीयेतजननीजठरेस्थितिः ११६१ नारीणांसुरतंपुंसादुरंतगर्भधारणात् ॥ भवेद्गर्भस्थितस्यापिपरोक्षंत नगीयते ६२ अपरंभद्रमित्येववृथाचूनमितिस्थितिः ॥ उपेतंसुरतंतेनकथयंतिमहाधियः ६३ अहोग्राम्येणधर्मेणनारीपुंसोधिगच्छतः ॥ रेतःसिचोभ वेद्वत्याद्वयोःस्त्रीबालयोस्तदा ६४ गर्भधात्र्यास्तथानार्याःसंगमेपुरुषस्यहि ॥ आत्मनश्चभवेद्वत्यागर्भस्यापिनसंशयः ६५ अस्मिन्संसारचक्रेत्वंस्वान्य घातकरोमुहुः ॥ पतितोदुःखमप्यातोदुःसहंदेहधारिभिः ॥ तत्सर्वविस्मृतस्तत्रकृतवान्पातकंपुनः ११६६ विष्टासमंसमाश्रित्यभूतानांस्वंविनश्चरम् ॥ निदितंकृतवान्भूयःकर्मयल्लोकशास्त्रयोः ॥ तस्येदंफलमप्यातंकिमर्थमनुत्पद्यते ६७ नतेदुःखस्यकर्तारोवयंनार्याविभावसुः ॥ भूतान्यपितथान्यानिभवानेवा त्रकारणम् ६८ आत्मनःप्रतिकूलंयःपरेषामाचरेत्पुमान् ॥ कर्मणामनसावाचातस्यान्नंतद्वियद्वेत् ६९ भवतासर्वजंतूनांसर्वदोषद्रवःकृतः ॥ साधूनांसमचिता नांविशेषेणचदुर्धिया ७० अरण्यादिस्थितान्देहद्वानैष्ठिकान्ब्रह्मचारिणः ॥ वनस्थांश्चयतींस्तद्वत्कामुकेनेरितंत्वया ११७१

त्रोर्विष्टासमंविनश्चरंभूतानांश्चसृणालादीनांपृथिव्यादीनांवास्वममत्वविषयंचतदात्मत्वेनाश्रित्ययत्त्वंनिदितंभूयःपुनःकृतवानसितस्येदंनरकदुःखंफलत्वेनप्राप्तम् अतोभुनाकृताकृतानुतापोवृथेत्यर्थः ६७ नतेइति । वयंदूताःविभावसुःसूर्यपुत्रःअप्यानिभूतानिग्रन्थानिचतवदुःखहेतवोनभवंतिकिमुभवानेवतथेत्यर्थः ६८ आत्मनोदुःखहेतुताप्रयोजकंदर्शयंति आत्मनइति । यद्यस्माद्धेतोःआत्मनःप्रतिकूलंयत्तदेवपरस्ययआचारतिशरीरादिभिस्तत्परस्मैदत्तंप्रतिकूलंतस्यप्रतिकूलकर्तुरन्नमन्नवदवश्यभोग्यंभवेदित्यर्थः ६९ यदकृतमनुतापजनकंसत्कर्मजातंतत्प्रदर्शितपूर्वमित्यभिसंधाययत्कृतमनुतापकंमनोवाक्शयैःकृतदुष्कृतंतत्स्मारयंति भवतेत्यादिना । भवताआसुरप्रकृतिर्केनसर्वतापकेनसायवोविशेषेणतापिताइत्यर्थः ११७० तत्रसाधुतापेप्रवृत्तिप्रयोजिकांसाधुपुत्रांतदुर्भावंनांस्मारयंति अरण्यादीति । आदिपदेनैकांतस्थानपरिग्रहः यथापित्तदूषितचक्षुःकःशंखपीतवर्णंपश्यति तथाकामदूषितेनभवतानैष्ठिकादिपुसकामतामारोप्यइत्थंदुर्विनीतवाक्यजातमुक्तमित्यर्थः ११७१

तदुर्विनीतवाक्यजातमभिनयन्ति अन्नेत्यष्टभिः । एतेब्रह्मचार्यादिरूपतपोहीनामन्नाद्युपभोक्तृत्वादस्मद्वदित्यर्थः ११७२ रूपेति । इतरंद्रियनिरोधाभाववत्स्वेतेषुकानामोपस्थनिरोधलक्षणब्रह्मचर्यसंभावनेतिद्वयोरर्थः ७३ । ७४ किंचसकलेंद्रियेजीवतिब्रह्मचर्यनदृष्टकुत्रापित्याह आहारमिति ७५ अपिचव्यापृतेतरंद्रियकस्यैकत्रेंद्रियेव्यापाराभावो न संभाव्यत इत्याह अपीति । प्रजननमुपस्थेंद्रियम् ७६ किंचजलमात्राहारादिभिरप्यविजितस्यकामस्यविशिष्टान्नास्वादकेषुकाविजयाशेत्याह अपिकामेनेति ७७ फलितमाह युवानइति । तस्मादित्यादिः ७८ नासाग्रेति । एतेषां ध्यानमपिपरकीययुवतिदिषयकंपरकीयद्रव्यविषयकंचेत्यर्थः ७९ यथानैष्ठिकादयोदृषितास्तथान्येपिधार्मिकाः पुरुषाः पतिव्रताश्चदृषिता इत्याहुः एवमिति ११८० पतिव्रतासुप्रयुक्तदुर्विनीतवाक्यजातमभिनयते । साध्वीमितिपद्भिः । कायुवतिः परपुरुषंनेच्छेत् यतःपित्रादिकमपिरूपिणंहृष्टानारीणांयोनिःस्यंदतइतिद्वयोःसंबन्धः ८१ अन्नपानोपभोगंचेत्कुर्वत्येतेद्विजोत्तमाः ॥ अस्मद्वत्कुतएतेषांब्रह्मचर्यादिकंतपः ११७२ रूपगंधरसस्पर्शशब्दांश्चेन्नयनादिभिः ॥ गृह्णन्तिमनसातद्वत्सुखदुःखेमहाधियः ७२ कर्मैंद्रियैश्चकर्माणि कुर्वन्ति यदिकेनते ॥ मैथुनंनैवकुर्वन्तिविजनेस्मिन्नवस्थिताः ७४ आहारंचतथानिद्रांतृतीयंचात्रमैथुनम् ॥ जीवन्जंतुस्त्यजेन्नायमिंद्रियैर्विकलो नचेत् ७५ आफ्रियापारशून्यंनकिंचिदस्तींद्रियंभुवि ॥ कथमेषांप्रजननंस्वव्यापारविवर्जितम् ७६ अपिकामेनबाध्यंतेतृणाहारामृगावने ॥ जलेमीनोजलाहारःसर्पाश्चपवनाशिनः ॥ अन्नादाबुद्धिमंतोमीकथंकामविवर्जिताः ७७ युवानःपरचित्तानांहारिणोलोकंचकाः ॥ मार्जारव्रतमास्थायर्दामिकानिवसंत्यमी ॥ वित्तस्त्रीहारिणोनृणांसाधूनांकूरचेतसः ७८ नासाग्रनयनाएतेध्यायंतियुवतिसदा ॥ तथापरस्यवित्तानिह्यर्जितान्यतिदुःखतः ७९ एवंधर्मरताःसर्वेदृषिताभवतानराः ॥ साध्व्योनार्यश्चदुर्दातचेतसापापकारिणा ११८० साध्वीनारीविलोक्याहभवान्पापविमोहितः ॥ कावधूःपुरुषंनेच्छेद्युवतीरूपशालिनम् ११८१ पितरंभ्रातरंवापिसुतंवापिनयान्वितम् ॥ नारीणांस्यंदतेयोनिर्दृष्टारूपा न्वितंनरम् ८२ नूनंदृष्टानिमित्तेनकेनचिन्नाधिगच्छति ॥ स्वस्यसावहुमानेनलोकानालज्जयापिच ॥ भीत्यापत्यादिकानांवास्थानकाभावतोपिवा ८३ अधस्तात्पुरुषंदृष्ट्वाविलोकयतियावधूः ॥ त्रैलोक्यंलोक्येदेषामनसाकाममोहिता ८४ विवेकाक्रांतचित्तानांपुरुषाणामहात्मनाम् ॥ हरेर्द्वैर्यस्मरःकेनवध्वानापहरिष्यति ८५ साध्वीभूतास्थितानारीविज्ञेयाव्यभिचारिणी ॥ गणिकायाइयंयस्मात्स्वजनानपिवंचयेत् ८६ इत्यादिवादिनासर्वभवताकलुषीकृतम् ॥ जगत्सूत्रंयथावस्त्रंतैलस्नेहेनसर्वदा ८७ भवतानिदितादेवागुरवश्चतपोधनाः ॥ पितृमात्रादिकाःसर्वेह्यधिक्षिप्ताश्चबांधवाः ११८८

८२ नूनमिति । नूनमितिसंभवे तथाचदृष्टेनिमित्तेपरपुरुषंसानाधिगच्छतीति यद्युच्येत तत्संभाव्यत इत्यर्थः । दृष्टानिमित्तान्येवनिदर्शयति स्वस्येति । मानलज्जाभीतित्थानाभावरूपाणि चत्वारिदृष्टानिमित्तानीत्यर्थः ८३ अयस्तादिति । परपुरुषंदृष्ट्वाऽयोविलोकनंसाध्वीलक्षणंतुल्यभिचारि त्रिलोकीवर्तिनानापुरुषध्यानार्थत्वस्यापिसंभवादित्यर्थः ८४ विवेकेति । विवेकिनामिन्द्रादीनार्यैरहारकस्यस्मरस्यवधूचित्तहरणीकमुत्तेत्यर्थः ८५ फलितमाह साध्वीति । तस्मात्साध्वीत्वेनप्रसिद्धास्त्रीगणिकायाअधिकाव्यभिचारिणीज्ञेया स्वजनवंचकत्वादिति ८६ इत्यादीनि । एवंविधदुर्वीक्यानिवदतामघतासर्वधर्मस्वरूपंकलुषीकृतंदूषितम् कीदृशंयमस्वरूपम् जगदात्मकपुष्पमाल्यस्यसूत्रवद्धाटकम् । केनकिमिवकलुषीकृतं तेनैववस्त्रमिवेत्यर्थः ८७ भवतीति ।

मानत्वादुद्भिज्जिमितिबोध्यम् ९५ स्थितिदुःखमुपलक्षयति सुखमिति । तत्रतेपुल्लोकेषुसुखंसातिशयंपराधीनंसाधनजन्यंच तथाचयथाक्रममीर्ष्याभिपनाशंचिताभिर्व्याप्तमित्यर्थः ९६ समानेभ्य इति । अत्रशरीरस्थितौ ९७ मरणदुःखस्यसर्वत्रान्वयमाह ब्रह्मलोकइतिपंचभिः । यतोभोगेच्छादारुणाउत्कटाततःसर्वत्रलोकेमरणभोरिति ९८ भूमाविति । यादृशभूलोकेमरणेनबांधवविनाशे नयादुःखंततःकोटिगुणंभोगवतीनामपुरंतत्प्रभृतिलोकेषुबोध्यं तत्रभोगाधिक्यादितिद्वयोरर्थः ११ । १२०० बांधववियोगदुःखमपिसर्वत्रैतिस्पष्टयितुंसर्वत्रबांधवसत्त्वमाह सर्वत्रैतिद्वाभ्याम् । द्वयं स्पष्टम् १ । २ यदासशरीरत्वंहिरण्यगर्भादीनामपिदुःखसंबंधप्रयोजकंतदान्यत्रकिमुतेतिदर्शयितुंहिरण्यगर्भेतावदर्णयति हिरण्यगर्भेइतिचतुर्भिः । योंयंहिरण्यगर्भोभगवान्पेचइंदादयःप्रभवस्तेषांसर्वे बांकिंचनसुखंनास्तिशरीरित्वादितिसप्तानांसंबंधः । कीदृशोहिरण्यगर्भोऽस्माकंकार्योपाधीनांजीवानांपूर्वजःप्रथमजः त्रय्याःवेदत्रयसंप्रदायस्येश्वरःप्रवर्त्तकः १२०३

अनेकेति । विविधसृष्टिप्रकाराणां कर्तापालकः हर्ताचसहसिद्धविद्ययाद्वैतहीनश्च १२०४ पादपादिति । समष्टित्वेन पादपसमायस्माद्यष्टिजीवहृष्टिषुष्टानिब्रह्मांडरूपोदुंबराणिप्रभवन्तिजायन्ते नभवंति यत्रलीयन्तेचेत्यर्थः ५ विभूतयइति । यस्यविभूतयएताः प्रजापत्यादिरूपाः प्रजापतिलोकादिषुवसंतियथप्राणरूपेपर्यंकेस्थितोब्रह्मलोकेवसतीति ६ यस्तिष्ठतीति । यश्चैद्रोऽमरावती वासी ७ लोकेति । यच्चपूर्वादिदिगधिपतिरूपं लोकपालाष्टकंयचनागकुलेषुअधिकत्वेनप्रसिद्धंवासुक्क्यादिकमष्टकं आदिपदेनतक्षकपद्मादिग्रहः ८ एवमिति । येचमनुजादिप्रभवएतेपांशरी रिणांविवेकिहृष्ट्यासुखंनस्तीत्युक्तम् ९ तत्रहेतुनयाजन्मायविशेषमाह जननइति । येइमेजन्ममरणेयच्चविषयोत्थितंविषयगतंशतांघोरमूढत्वाख्यंवेपम्यंतारतम्यंकीदृशंसुखादिप्रयोजकंयथा यंनश्वरोभूतावासाःपांचभौतिकंशरीरंएतेपांसंबंधेकृमिमारम्यसूत्रात्मपर्यंतविशेषोनास्तीत्यर्थः १० फलितमाह सशरीरइति । विज्ञानमयआत्मासुखदुःखाभ्यांविवाजितःकथंस्यात्पततःसशरीरः तथाचश्रुतिः 'नहवैसशरीरस्यसतःप्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति ११ एतादृशोनर्थोबुद्धितादात्म्याध्यासस्यफलमित्युपसंहरति विज्ञानमयतामिति । स्पष्टम् १२ मनस्तादात्म्याध्या

अनेककल्पकोटीनां कर्तास्थिति विधायकः ॥ हर्तातथैकपुवायंद्वैतगंधविवाजितः १२०४ पादपाद्यतएतानिब्रह्मांडोदुंबराणिहि ॥ शतशःकोटिशश्चैवभवंतिनभ वंतच ५ विभूतयस्तुयस्यैताब्रह्मलोकादिसंश्रयाः ॥ मानस्याजाययासार्धपर्यंकेपरमेश्वरः ॥ ब्रह्मलोकेवसत्येषवेदात्माचतुराननः ६ यस्तिष्ठत्यमरावत्यांश चीहृदयनंदनः ॥ देवानांप्रथमोदेवस्त्रिलोक्याःपतिरीश्वरः ७ लोकपालाष्टकंतद्वदष्टकंकुलजेषुच ॥ सर्वेष्वधिकमत्यंतंवासुक्क्यादिकमहुतम् ८ एवंमनुजपक्ष्या दिप्रभवोविविधाअपि ॥ देहभाजःसुखंतंषांनकिंचिदिहविद्यते ९ जननेमरणेतद्वद्वैषम्येविषयोत्थिते ॥ सुखदुःखकरेतद्ब्रह्मावासेचनश्वरे ॥ कृमेःसूत्रात्मनश्चा स्यवैषम्यंनैवविद्यते १२१० सशरीरोहिलोकेनोसुखदुःखविवाजितः ॥ विज्ञानमयआत्माकःशरीरेणविवाजितः ११ विज्ञानमयतांप्राप्यततएषानिरंजनः ॥ उ च्चावचानिदेहानिप्राप्नोत्यविरतंपुमान् १२ मनोमयोयदायस्यात्तदाऽस्यैतत्प्रजायते ॥ इच्छानानाविधास्तद्वत्संकल्पोपिशुभाशुभे १३ शुभाशुभत्वेतुर्यःसंश योविविधस्तथा ॥ आस्तिक्यंचतथाजंतोर्नास्तिक्यंचसुदारुणम् १४ धैर्यधैर्येत्थालज्जाबुद्धिश्चिताशरीरिणाम् ॥ भीत्यादिकंचदेवस्यमनोरूपस्यसंभवेत् १५ देवःप्राणमयोभूत्वापंचधादेहमास्थितः ॥ दशधाशतधातद्ब्रह्माडीभेदादनेकधा १६ उच्छ्वासादेर्भवेद्वेतुर्जीवनस्यचसर्वदा ॥ अन्नादोनेकधानेककर्मणांपरमेश्वरः १७ नीलपीतादिरूपाणांशब्दानांचमहेश्वरः ॥ चक्षुःश्रोत्रमयोभूत्वाग्राहकःपरिकीर्तितः १२१८

सस्यफलमनर्थदर्शयति मनोमयइतित्रिभिः । एतदिच्छादिकं संकल्पइच्छाकारणंशुभत्वादिप्रकारकंविशिष्टज्ञानं तथाशुभत्वादिप्रकारकःसंशयोविचिकित्सापदोक्तः तथाश्रद्धादिपदवाच्यमा स्तिक्यादिकंजायते तथाचश्रुतिःकामःसंकल्पइत्याद्याकामादीनामनोमयमत्तं प्रतिपादयतीतित्रयाणामर्थः १३ । १४ । १५ प्राणतादात्म्याध्यासस्यफलं तद्वद्वैषम्यामाह देवइति । प्रा णापानादिरूपेणपंचधानागकूर्मादिभेदसंयोजनेदशयानाडीभेदेनत्वनेकधाभूत्वाअर्धश्वासादिन्यापारस्यजीवनव्यवहारस्यचहेतुर्भवतितथाऽनेकधाअन्नादःअन्नभोक्तासन्अनेकवलसाभ्यकर्मणांकर्ताभ वतीतिद्वयोरर्थः १६ । १७ इन्द्रियाध्यासस्यफलमाह नीलेति । चक्षुर्मयःसन्नीलादिरूपाणांश्रोत्रमयश्चतारादिशब्दानांग्राहकोभवति एवमितरज्ञानेन्द्रियतादात्म्यं प्राप्यतत्तद्विषयज्ञानमितर कर्मादिप्रयत्नात्तत्तत्कर्मकरोतीतिद्वयोरर्थः १२१८

१९ पृथिव्यादिभूततादात्म्यस्य फलमाह पंचेति । भूतमयोभूत्वाशरीराणां दर्शयितुं निरूपितत्वेन दशविधानां विषयाणां च निवृत्तिर्को भवति २० अनेजोमय इति पदेऽनेजः पदेन तमोप्राप्तं तच्चाविश्वरूपं मसि
द्विधकाररूपं चेत्यभिप्रेत्य द्रव्योस्तादात्म्याध्यासस्य फलं दर्शयति अविद्येति । यदाऽविद्यामयो भवति तदा स्वरूपावरणस्य विक्षेपस्य च कारणं भवति अंधकारमयस्तु निद्रास्वप्नादीनां कारणं भवतीत्यर्थः २१
काममयत्वस्य तदाह तथेति द्वाभ्यां । सुष्टेस्तथा दुःखमुदकैश्च तरकालेऽप्यप्राप्तदृश्यराजससुखस्य तथा दैन्यरूपतया पुण्यपापयोस्तथा हृदं शुभमिदं शुभमिति दृष्टेः कारणं भवतीति द्वयोरर्थः २३ क्रोधमय
त्वस्य तदाह यदेति । कदाचित् शरणागतत्राणादौ शरणागतविरोधिप्रभृतिविषयकः क्रोधो धर्महेतुरपि भवतीत्यतः प्रायः पापतत्फले प्रतिक्रोधस्य हेतुत्वमुक्तं २४ । २५ अक्रोधमयत्वमकाममयत्वस्या
प्युपलक्षणमित्यभिप्रेत्य तत्फलमाह कामेति । संसारोजननादिप्रवाहश्चकारात्तन्निमित्तादृष्टादिग्रहस्तयोः कारणभूतौ कामक्रोधौ तयोरभावो जीवन्मुक्तलक्षणमित्यर्थः २६ अदृष्टतादात्म्यफलमाह धर्मेति ।
सुखदुःखयोस्तथा पार्थिवत्वादिनानिर्भेदे समाने पिपांचभौतिकेशरीरे यज्जनीचादिभावलक्षणो भेदो विशेषस्तस्यापि कारणं भवेदिति २७ एवं परिशिष्टपदार्थानां परोक्षादिरूपाणां तादात्म्याध्यासस्य

परिशिष्टेन्द्रियात्मत्वं प्राप्यात्मा सर्वगः पुमान् ॥ कुहते विविधे लोके सर्वदा ज्ञानकर्मणी १९ पंचभूतमयोभूत्वा देहानेष चतुर्विधान् ॥ दशधा विषयांस्तद्वत्प्रयच्छति शरीरिणाम् २० अविद्यामय आत्मार्यं भवेदावरणं सदा ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य विक्षेपस्य च कारणम् ॥ भूत्वा तमोमयो देवो निद्रादेः कारणं स्मृतम् २१ तथा काममयो भूत्वा प्रजोत्पत्तेस्तु कारणम् ॥ दुःखोदकस्य बहुशः सुखस्य विविधस्य च २२ गच्छेत्काममयो भूत्वा दीनादीनतमां दशम् ॥ वधूजनस्य च सदा क्रीडामर्कटको भवेत् ॥ पुण्यपापकरस्तद्वच्चलुभा शुभकरोपि च २३ यदा क्रोधमयो भूयात्प्रायः पापकरस्तदा ॥ दुःखं चातुलमाप्नोति बन्धिर्मध्ये स्थितो यथा २४ ब्रह्महत्यादिपापानियाति क्रोधमयः पुमान् ॥ कुंभीपाकादिकांस्तद्वन्नरकानतिदारुणान् २५ कामक्रोधाद्युभौ ज्ञेयौ संसारस्य च कारणम् ॥ अतन्मयो यदा भूयाज्जीवन्मुक्तस्तदा भवेत् २६ धर्माधर्ममयो भूत्वा कारणं सुखदुःखयोः ॥ उच्चनीचत्वभेदस्य निर्भेदे पांचभौतिके २७ एवं सर्वमयो भूत्वा सर्वमेवाधिगच्छति ॥ प्रत्यक्षं च परोक्षं च तद्दृशो जगदीश्वरः २८ यद्यद्विकुरुते जंतुः कर्मोचारादिकिंचन ॥ तेन तेनोच्यते सर्वैरभिधानविजितः २९ नायं साधुरसाधुर्न पापः पुण्यपुन ॥ सर्वसंगविनिर्मुक्तो न भोवत्सर्वगः पुमान् ३० साधुवादं तथा कीर्तितं यैव बहुलं सुखम् ॥ प्राप्नोति पुण्यकृतद्विपरीतं परः पुमान् ३१ अत्र केचिन्महात्मान एवमाहुर्विचक्षणाः ॥ पुरुषो निर्गुणोऽसंगः सर्वभेदविजितः ॥ स्वयं न कुरुते किंचित्कार्यं कारणमप्यपि ३२३२

तत्तत्फलं बोध्यमित्याह एवमिति । तादृशः प्रत्यक्षमयः परोक्षमयश्च सन् २८ अस्य तत्तद्विषयानां निमित्तकर्मैवेति दर्शयति यद्यदिति त्रिभिः । आचारादिरूपं यादृशं कर्म करोति तेन तेन तत्तत्कर्मप्रयुक्ते न साधुप्रभृतिनाम्नोच्यतेऽयं वस्तुतोऽभिधानविजितत्वोपीति २९ अभिधानविजितत्वं स्पष्टयति नायमिति ३० साधुवादमिति । तत्रापि पुण्यकृतसाधुवादं प्रशंस्य सांच सुखं प्राप्नोति परः पापकृत विपरीतमसाधुवादं दिक्प्राप्नोतीत्यर्थः ३१ एवं कर्मप्राप्त्यान् पूर्वपक्षत्वेन दर्शितमथ सिद्धं । काम एवाऽविद्याजन्यः संसारकारणमित्याकारकः श्रुत्या अथोखत्वाहुरित्यादिना कंडिकां तवाक्येनोक्तस्त मभिनयति अनेति चतुर्दशाभिः । अत्र संसारनिदानविचारे किंचिदति कुशल एवमाहुः । एवं कथं आत्मा असंगाद्वितीयत्वात्स्वतः किंचिदपि स्थूलं सूक्ष्मं वा नारभते किंतु अविद्यायाः संगं संबधं प्राप्य प्रथमं कामं कुरुते ततः सर्वं भावं लभते । कीदृशमविद्यासंगमविद्याजमविद्ययेवमयुक्तमत एव दुर्भणमनिर्वाच्यमिति द्वयोरर्थः ३३३२

१२३३ अतएवसृष्टिवाक्येषुकामपूर्विकासृष्टिःसोकामयतेत्यादिषूक्तेत्याह संकल्प्येति । अयमीश्वरोयतःसंकल्प्यैवससर्जेतिसंबन्धः १२३४ अतएवजीवप्रवृत्तिरपिसर्वाकामपूर्विकैवदृश्यतइत्याह अन्यइति । अन्यईश्वरभिन्नइदंमेभवतुइदंचामभावत्वितिप्रथमंचितयन्नेवभवतिततःसंसारदशाःप्राप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२३५ । १२३६ कामपदार्थदर्शयति अनर्थांतरमिति । कामइच्छारागःस्पृहाइत्यनर्थांतरं एतेषांपदानामर्थांतरंभिन्नोर्थोनभवतीतिमहर्षिभिरुक्तं । येषिपोषितांसंगःकामइत्याहुस्तैरपिसंगेच्छैवकामःप्रोक्तः । अन्यत्रतुलक्षणयैवकामशब्दोवर्ततइत्यर्थः १२३७ फलितमाह इच्छेति । ततइच्छायाएवकामपदमुत्पत्त्यर्थत्वादिच्छारूपःकामःसंसारवृक्षस्यबीजभूतःकारस्करःकुचलेतिप्रसिद्धफलकोवृक्षइत्युक्तम् १२३८ पुमानिति । अस्यसंसारवृक्षस्यफलस्थानीयस्तुविज्ञानमयमनोमयादिपदोक्तोनानाविधावस्थायान्पुरुषोबोध्यः अपरोब्रह्मात्मपदामिधेयावस्थाशालीपुरुषस्तुनफलंतस्यज्ञानाभिर्बन्धग्यस्यनित्यसिद्धत्वादित्यर्थः १२३९ हेतुमिति । अस्यसंसारिणःकामप्रधानत्वेइमंहेतुंचतेविचक्षणाःप्रवदंति । इमंकं सदेहीप्रथममित्याकारामिच्छां करोति । इतिकिं इदमिष्टंप्राप्स्यामीदमनिष्टंयस्यामिचेति साकामपदवाच्येच्छा

अविद्यासंगमासाद्यह्यविद्याजंतुदुर्भणम् ॥ प्रथमंकुरुतेकामंततःसर्वमयोभवेत् १२३३ संकल्प्ययतएवायंबहुस्यामिति वैपुरा ॥ ससर्जसकलंविश्वंदेवःसदसदात्मकम् ३४ अन्योपिजंतुरत्रायंचेतनोजातमात्रकः ॥ इदंभवतुमेभूयादिदंमेत्येवंचितयन् ३५ प्रथमंततएवामुंसंसारंबहुदुःखदम् ॥ प्राप्नोतिविवशोभूत्वाकालपाशसमावृतः ३६ अनर्थांतरमुक्तंहिकामेच्छादेर्मनीषिभिः ॥ कामोपियोषितांसंगःसंगेच्छापरिकीर्तितः ३७ इच्छामात्रंततःकामोबीजमत्रप्रकीर्तितम् ॥ संसारपादपस्यास्यकारस्करसमस्यहि ३८ पुमान्फलमयोनित्यंसंसारीपरिकीर्तितः ॥ विज्ञानमयइत्यादिभेदो नैवापरःपुमान् ३९ हेतुंकाममयत्वेस्यवदंत्येतंमहाधियः ॥ देहधारीपुरःकाममिच्छाख्यंकुरुतेऽधमः १२४० इदंप्रियंसमाप्स्यामिहास्याम्यत्रियमप्यदः ॥ इतियादृग्भवेत्कामस्तादृङ्निश्चयवान्पुमान् ४१ यादृशंनिश्चयंकुर्यात्तादृक्कर्मसमारभेत ॥ अस्मिन्लोकेपरस्मिन्वासुखदंदुःखहानिदम् ४२ यादृशंकुरुतेकर्मपापपुण्यसमाश्रयम् ॥ शुभाशुभंततस्तस्यफलमेतिपुमान्सदा ४३ प्राप्तयेपरिहारायसर्वदासुखदुःखयोः ॥ कर्मयद्यप्ययंकुर्यात्तथाप्यत्रनतद्भवेत् १२४४ साधनादेश्वैगुण्यात्सत्यप्यस्मिन्सदैवहि ॥ सुखस्यदुःखबाहुल्याहुःखमेवजेत्पुमान् १२४५ ततःकामेनसंसारंदुःखरूपंसमाप्नुयात् ॥ मानसेनसदादेहीदुःसहंबहुदेहजम् १२४६ यत्रासक्तोभवेज्जंतुर्भाविर्कर्मप्रचोदितः ॥ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गेभूमौवानरकेथवा १२४७

यादृशीभवतितादृशंकर्तव्यगोचरंनिश्चयंकुरुतुशब्दवाच्यंकरोतियादृशंनिश्चयंकरोतितादृशंलोकद्वयोपकारायकर्मकरोतियादृशंचकर्मकरोतितादृशंशुभाशुभंफलमाप्नोतीतिचतुर्णामर्थः १२४० । १२४१ १२४२ । १२४३ ननुसुखदुःखप्राप्तिपरिहारकामनयायागादिकुर्वतःकथंदुःखमितिशंकांवारयति प्राप्तयइतित्रिभिः । यद्यपिसुखदुःखयोर्यथाक्रमंप्राप्तयेपरिहारायचायंकर्मकरोतितथाप्यत्र संसारेतत्सुखप्राप्त्यादिरूपफलंभवतियतोस्मिन्काम्यकर्मरूपेसाधनेसत्यपिर्वर्तमानेपि कामिनाप्रवश्यंभावीसाधनवैगुण्यादिदोषोभवति किंचसांसारिकसुखस्यदुःखसंसर्गनियमोपिभवत्यतःसकामीदुःखमेवाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२४४ । १२४५ फलितमाह ततइति । मानसेनमनोर्ध्वमेणकामेनदुःखमेवाप्नोतीति १२४६ तदेवसक्तइत्यादेर्मत्रस्यकाममयत्वसंवादकस्यार्थमुपवृद्धयति यत्रेत्युनत्रिशब्दोक्तैः । अयंजंतुःप्रबलेःभाविफलैःकर्मभिःमेरितोमरणकालेयत्रब्रह्मलोकादिगतभोगेसज्जटारगवान्भवतितत्रैवब्रह्मलोकादौस्थुलदेहंप्राप्नोतीति कीदृशः तेनरागोपादकेनकर्मणासद्वितः रागाश्रयेणसुखंशरीरेणविशिष्टश्चेतिद्वयोःसंबन्धः १२४७

१२४८ स्वर्गाद्याविति । तत्रयदिदेवलोकादोसकोभवतितदादेवपितुर्गर्भवोदिदेहेनतत्तल्लोकभोगान्भुक्ताभोगांतेप्रोदितकर्मानुसारेणपृथिव्यादिलोकेपुनश्चलदेहंलभतइत्यर्थः ४९ भूमाविति । सस्व
र्गोस्वर्गभोगस्येभूमौजायमानोयदित्रैविणिकोभवेत्तदासपूर्वसंस्कारेणपुनःस्वर्गप्रापकंकर्मकरेति ५० केवलकर्मिणाभेतथातायातेघटीयत्रवदनुवर्ततेएवेत्याह स्वर्गादिति । ततःभूमेः । तंभूमिम् ।
मनुजहृष्टापूर्तकारीतिशेषः । कचित्पापाधिक्ये ५१ कर्मरूपवीजस्यतत्तदारभेकामात्मकसलिलसंयोगएवप्रयोजकइत्यावेदयति पातालइति ५२ वासनात्मनाचित्तैस्थितस्यकामस्यमरणकालेऽ
भिव्यक्तस्यशरीरांतरारंभकत्वंस्वप्रहृष्टांतोनोपपादयति दिवसइति । यस्यपुंसोयादृशीयद्विषयिकावासनारागादिसंस्काररूपायथाउत्कटत्वादिहूपेणदिवसेवर्ततेसशयनंस्वप्नंप्रासस्तादृशंदेहंयुजते
एवंदेहपातानंतरमपीतिद्वयोःसंबन्धः ५३ । ५४ एतदेवस्फुटयति कर्मभिरिति । तन्मनाःसकामोमनसियस्यसतथादेहान्तेकर्मानुसारेणयद्यचित्तयेत्तत्तत्प्राप्नुयादिति ५५ नन्वेवंचितितसिद्धिर्म
रणात्पूर्वकुतोतभवतीतिचेत्प्रारब्धफलकर्मलक्षणप्रतिबंधकसत्त्वादित्याह पूर्वैति । तस्यजंतोर्मरणकालेपूर्वकर्मणःप्रारब्धाख्यस्यक्षयोभवति मरणात्पूर्वतुभाविफलकर्मणोयोऽनारंभःफलाजनक

तत्रैवकर्मणातेनसहितोलिंगदेहभाक् ॥ प्राप्नोतिमरणादूर्ध्वस्थूलदेहनसंशयः ४८ स्वर्गादौयदिसक्तोयंसुखतीदेवदेहभाक् ॥ उपभुज्यफलंस्वर्गेयातिभूमौपरत्रवा
४९ भूमौचेद्भारतेवर्षस्वर्गत्रैविणिकोभवेत् ॥ स्वर्गकर्मक्षयेसोयंपूर्ववत्कुरुतेहितम् १२५० स्वर्गाद्भूमिततःस्वर्गस्वर्गाच्चपुनरेवताम् ॥ प्रायशोयातिमनुजःकाचि
तुनरकादिषु ५१ पातालेनरकेतद्ब्रह्मलोकेतथादिवि ॥ भूमौचविविधान्देहान्यातिकाममयःपुमान् ५२ दिवसेयादृशीयस्यवासनावर्ततेयथा ॥ तादृशंशयनंप्रा
प्तोदेहमाप्नोतिसर्वदा ५३ एवंजन्मांतरेयस्ययादृशीवासनाभवेत् ॥ तादृशंपुराप्नोतिदेहपातात्परंपुमान् ५४ कर्मभिःपुण्यपापाख्यैःप्रेरितस्तन्मनाःपुमान् ॥
देहांतेचित्तयेद्यत्तत्प्राप्नुयात्समनंतरम् ५५ पूर्वकर्मक्षयस्तस्यमरणेसतिजायते ॥ अनारंभस्तथाभाविकर्मणोमरणात्पुरा ५६ अस्मिन्नवसरेदेवःकर्मकाराविनिर्ग
तः ॥ सत्यसंकल्पआत्मायंचिन्तयेद्यद्वेद्वितम् ॥ गृहीयाद्बुधादेहान्नटोयद्वद्यदृच्छया ॥ आत्मातथैवसंसारिकामाद्देहानवाप्नुयात् ५८ कामिनोनिश्चयोभूया
न्निश्चितस्यापिकर्मिता ॥ कर्मिणःकामिताचैवंक्रमेणैतत्प्रवर्तते ५९ कर्मानुसारतोभूयादिच्छाजंतोःशुभाशुभा ॥ इच्छानुसारतोज्ञेयाःसंस्काराबुद्धिहेतवः
१२६० भाविबुद्धयनुसारेणकुर्यात्कर्मशुभाशुभम् ॥ भूयाच्छुभाशुभेष्विच्छातस्यकर्मानुसारतः ६१ कामएवततोज्ञेयोजातेदेहेत्रकारणम् ॥ क्रतोःकर्मकरस्या
स्यनिश्चयापरसंज्ञिनः १२६२

त्वरूपःसतथाप्रारब्धकर्मणःप्रतिबंधकतयैवेत्यर्थः ५६ एतदेवस्फुटयति अस्मिन्निति । अस्मिन्नवसरेमरणकालेप्रारब्धकर्मरूपायाःकारायाबंधनागारादिनिःसृतोमुक्तःसंस्तस्यसंकल्पत्वाद्यदि
च्छतितदाप्नोतीत्यर्थः ५७ गृहीयादिति । यदृच्छयास्वैरितया स्वातंत्र्येणेतियावत् ५८ काममूलकंसंसारचक्रमभिनयति कामिनइतित्रिभिः । सकामस्यकर्तव्यगोचरोनिश्चयोभवतितादृ
शनिश्चयवत्श्रकर्मनुष्ठानंतादृशकर्मानुसारेणपुनःकामोदयइतिक्रमेणैतत्संसारचक्रंप्रवर्ततइत्यर्थः ५९ कामजन्यस्यकर्मणःपुनःकामोदयहेतुतामेवविशदयति कर्मेति । चित्तभूमौद्विविधाःसं
स्कारास्तिष्ठंतिकर्मजन्याश्चज्ञानजन्याश्चतत्रकर्मजन्यसंस्कारैःस्वफलारंभोपपत्तयेदृच्छातावज्जयते येतुबुद्धिहेतवोज्ञानारंभकाज्ञानजन्याःसंस्कारास्तेयत्रेच्छातदनुकूलकर्तव्यादिज्ञानसंतानारंभकाबो
ध्याइत्यर्थः १२६० भावीति भाविबुद्धिःकर्तव्यनिश्चयस्तदनुसारेणकर्मकरोतितदनुसारेणचपुनरिच्छाजायतइत्यर्थः ६१ फलितमाह कामएवेतिद्विभ्याम् । तस्माद्देहउत्पन्नेसतिकर्मकरस्यक
र्मारंभप्रयोजकस्यक्रतोःसंकल्पस्यकर्तव्यनिश्चयरूपस्यकारणभूतःकामएवबोध्यइत्यर्थः १२६२

एतस्मिन्निति । ततश्च एतस्मिन्संसारकामएवकारणबोध्यं सचकामइच्छारूपोयस्यतृप्तिरुदुपशामकंलौकिकंकिंचिन्नास्तीत्यर्थः ६३ कामस्यविषयैरनुपशाम्यतावादिपुराणवाक्यमर्थतःपठति यदिति । सर्वमन्नंहिरण्यादिकंचवस्तुजातमेकस्यापिपुंसस्तृष्णाशमक्षमनभवतीत्यर्थः ६४ अत्रार्थेत्रिलोकीराजएवब्रह्मलोकानंदकामनयातप्यमानउदाहरणमित्याह दरिद्रइति । तस्यैद्रस्य सप्रसिद्धोब्रह्मलोकानारित ६५ यदाचैद्रस्येयंदशातदाकिमुवाच्यमन्येषांकामदुःखमित्याह कामग्रेरिति । यतश्चैद्रपिनोपशान्तिस्ततएवंज्ञायतेयद्यपिप्रसिद्धाग्नेर्धृतकुल्यादिकंतर्पकमिधनंमहाभारतेप्रसिद्धं तथापित्रिलोकींदहतःकामग्रेस्तर्पकमिधनंकुत्रापिनास्तीति ६६ कामएवचसंसारस्यविवेकाद्विभ्यतस्त्राणकृदितिरूपकेणदर्शयति कामेति । एषजीवःकामात्मकेनकंचुकुकेनवर्मणारसितंपुंयानंशिबिकातुल्यं वाहनंसूक्ष्मशरीररूपमतएवसर्ववस्तुभिर्विवेकराजसैन्यैरभ्यमाश्रित्यत्रिलोकीवर्तिपुचतुरशीतिलक्षयोनिपुत्रमतीत्यर्थः ६७ अतएवचप्राधान्यान्मनोवृत्तीनामभिनायिकायांकामःसंकल्पइत्यादिकायांश्रुतौकामाख्यवृत्तेःप्रथमकीर्तनमित्याह कामोहीति । हियतःकामरूपावृत्तिर्जगद्रूपस्यपटस्यनिर्माणसूत्रस्थानीयाअतएवश्रुतौप्रथमकीर्तितेत्यर्थः ६८ नन्वन्यत्राविद्यायामनसश्चसंसारदुःख

एतस्मिन्स्ततएवायंसंसारकारणंस्मृतम् ॥ कामइच्छाभिधोयस्यतृप्तिरुत्रैवकिंचन ६३ यत्पृथिव्यांवीहियंव्यच्चास्तिबहुकिंचन ॥ एकस्यापिनपर्याप्तंपुंसः कामाग्निधारिणः ६४ दरिद्रोभगवानिंद्रःसदायस्मात्रतस्यसः ॥ ब्रह्मलोकःसमग्राणामानंदानांहियोऽवधिः ६५ कामाग्रेस्ततएतस्यनेधनंविद्यतेभुवि ॥ स्वर्गे वाब्रह्मलोकेवादहतोजगतांत्रयम् ६६ कामकंचुकुपुंयानमभेद्यंसर्ववस्तुभिः ॥ आश्रित्यत्रिपुलोकेषुसंचरत्येषसर्वदा ६७ कामोहिमानसीष्टतिःप्रथमापरिकीर्तिता ॥ जगत्पटस्यनिर्माणसूत्रभूतामनीषिभिः ६८ अविद्यामनआश्रित्यवर्ततेजयकाशिनी ॥ मनःकामसमाश्रित्यजयेद्विश्वंचराचरम् ६९ इच्छाहीनेषुकिंकुर्यान्मनो वृत्तिसहस्रकम् ॥ अविद्यावापिजननीविश्वस्यात्मविमोहिनी ७० इच्छाहीनेनविज्ञातंसुखदुःखप्रदंभवेत् ॥ मनोपिनभवेत्तद्वन्निश्चयस्यापिकारणम् ७१ संतोप्यसंतएवस्युःप्राणाःश्वासादिहेतवः ॥ दशेंद्रियाणिभूतानिपंचापिवपुषासह ७२ तथायुवतयोनूनंयौवनाग्निप्रदीपिताः ॥ शत्रवःक्रूरकर्माणःकर्मणामनसागिरा ॥ धर्मःसुखप्रदस्तद्वदधर्मोदुःखदस्तदा ७३ सर्वसर्वकरंपुंसाभिच्छासत्त्वेनहेतुना ॥ अनिच्छतोहिकेदाराःपुत्रालोकाश्चदेहिनः ७४ तस्मादिच्छैवसंसारो नान्यः कश्चनविद्यते ॥ इच्छाविरहितोजंतुर्जावन्मुक्तसमोभवेत् १२७५

कारणेपुप्राधान्यमुच्यतेअत्रकामस्यप्राधान्योक्तौकोहेतुरितिचेत्तयोरपिकामद्वारेवदुःखप्रयोजकत्वमित्याह अविद्येति । संसारकारणेपुप्राधान्यरूपेणजयेनकाशिनीप्रसिद्धिमतीयदविद्यावर्ततेतत्रमन एवालंबनत्वेनप्रयोजकमनोप्युक्तंजयंकामरूपवृत्तिप्रभावादिवप्राप्नोतीत्यर्थः ६९ कामस्यदुःखनिदानत्वंव्यतिरेकेणस्फुटयति इच्छेतिचतुर्भिः । इच्छाहीनेषुजनेषुसंवृत्तिकमनोवाऽविद्यावाविश्वजननी किंदुःखंकुर्यादितिसंबन्धः नहिसुप्तोसमाधौचवर्तमानयोरविद्यामनसोर्दुःखजनकत्वमितिभावः ७० इच्छाहीनेनेति । यतश्चइच्छाहीनेनविज्ञातमपिपिपयजातंतत्रसुखादिप्रयोजकंनभवतितथाइच्छा हीनस्यमनःकर्तव्यगोचरनिश्चयप्रतिकारणंनभवतीति ७१ संतइति । तथाइच्छाहीनस्यश्वासप्रश्वासादिव्यापारशालिनःप्राणापानादयःसंतोवर्तमानाअप्यसंतोदुःखाप्रयोजकत्वेनाविद्यमानसमाः तथादशेंद्रियाणिपंचभूतानिशीर्षचैतान्यसत्प्राणाणिबोध्यानीत्यर्थः ७२ तथेति । तथायुवत्यादयोऽपीच्छाहीनस्याकिंचित्करादित्यर्थः ७३ अन्ययमप्याह सर्वमिति । सर्वकारणजातंसर्वकरंसर्व

तथादशाद्विप्राणेष्वधुना न शरीरेणैतान्यस्मायाणवधिनात्यर्थः ७२ तथात । तथायुवस्यादयामाच्छादीनस्याकाचित्करा इत्यर्थः ७३ अन्वयमप्याह सर्वमाति । सर्वकारणजातसर्वकरसर्व
स्वभावेनान्यदेवद्वयवृत्तितत्प्रसूदेवेच्छायाः सर्वमेवमयो जडं यतो निष्कृतं प्रतिदारादीनामकिंचित्करत्वं लोकेऽपि पश्चिद्धमित्यर्थः ७४ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टम् १२७६

संसारमकरणोपसंहारकस्येति नुका मयमान इति वाक्यस्यार्थमाह इच्छयेति । यादृशमिह लोके दृश्यमानं दुःखं कामी प्राप्नोति तज्जातीयं नाना योनिषु प्राप्नोतीत्यर्थः १२७६ अथ वगित सुषुप्ते दोर्घी
ति कर्मोऽसं प्रतिपादयतो धेत्यादेर्ग्रन्थस्यार्थपर्यवस्यतत्राप्येतीत्यतस्तस्यार्थदर्शयति देवेति चतुर्विंशति श्लोकेः । देवयोगात् पुण्योदयकृतोयः प्रतिबंधकदुरितापायस्तद्योगाद्यदा कामरहितो भवति त
दा संसारदुःखं नानुभवति किंतु मुक्तो भवतीत्यर्थः १२७७ तच्च कामरहितत्वं मुख्यं ब्रह्मात्मविद्यैव भवतीति प्रदर्शकेऽकाम इत्यादिविशेषणसमुदाये पूर्वपूर्वप्रत्युत्तरोत्तररूपहेतुतां विशदयति कामशून्य
इति चतुर्भिः । यो यसं सर्वदुःखाभावयोग्यः पुमानुक्तः सकामैः शून्यो रहितो भवेत् कुतः यस्माद्वैराग्येण सर्वकामविनिर्गमानिष्कांताः कामा यस्मादिति व्युत्पत्तिसमन्वयाद्देतोर्निष्कामो जायते
भवति यथा सुषुप्तौ निष्कामत्वं वर्णितं तद्वदित्यर्थः ७८ ननु निष्कामपदोक्तः सर्वकामविनिर्गम एव तस्य कुत इति चेदाप्तकामपदोक्तात्सर्वकामलाभाद्देतो रित्याह निष्कामो नेनेति । यत्ततोऽनेन पुंसा सर्वे
पुत्रादयः कामाः काम्यमानपदार्थाः साकल्येन प्राप्ताः ये सकामेन सदानैव प्राप्यंते तस्मादर्थनिष्काम इति संबंधः नहि प्राप्तेर्धैकस्यापीच्छोदेतीति भावः १२७९ तत्र हेतुराप्तकामत्वमित्याह आत्मेति ।
यतो यं निष्कामः पुरुषोत्तम आत्मकामस्तत एवाप्तकाम इति पूर्वार्द्धसंबंधः । ननु कथमात्मकामत्वमाप्तकामत्वे हेतुरिति चेद्ब्रह्मविद्यया लब्धस्यात्मनः सर्वरूपत्वादित्याह प्राप्ता इति । यतः सद्रूपेण सर्वविवर्तो

इच्छया विविधं दुःखमुच्चावचशरीरजम् ॥ अस्माभिर्दृश्यते यादृक्तादृक् कामी समाप्नुयात् १२७६ दैवयोगाद्यदा कामरहितो जायते पुमान् ॥ स दुःखं नेदमाप्नोति
कथंचित्कर्हि चित्कचित् १२७७ कामशून्यो भवेद्यो यस्य स्यात्कामविनिर्गमात् ॥ वैराग्येण यथा सुषुप्तौ निष्कामो जायते पुमान् १२७८ निष्कामो नेन यत्पुंसा प्राप्ताः
कामाः सुतादयः ॥ साकल्येन सदानैव प्राप्यंते कामिना हिते १२७९ आत्मकामो यतो यस्य स्यान्निष्कामः पुरुषोत्तमः ॥ प्राप्ताः सदात्मना सर्वे यतः कामाः सुतादयः
१२८० आत्मकामस्ततो ज्ञेय आप्तकामः पुमानिह ॥ आप्तकामस्तु निष्कामो निष्कामोऽकाम ईरितः १२८१ कदाचित्किंचिदेवात्र कामिना तनयादिकम् ॥ प्रा
प्यते न श्वरं भूयः कामाग्नेर्दीप्तिकारणम् १२८२ आत्मकामस्तथानैव प्राप्नोत्येतत्सुतादिकम् ॥ किंतु विश्वमहं कृत्स्नं प्राप्नोत्येव सदैव सः १२८३ अपि दुःखं सुखं नृ
णां धनिनां तोषिणां तथा ॥ विषमं सर्वदा तद्बहुः खादुःखकरं महत् १२८४ इतश्चेतश्च धावन्सधनीराजादिकाज्जनात् ॥ दुःखं बहुविधं प्राप्य सुखमाप्नोति मानवः
१२८५ दरिद्रस्तु पृष्ठदयो दुःखं किंचिन्नगच्छति ॥ यथा प्राप्ताशनो लोके मोदते देवराजवत् १२८६

पादानेन अत एव भूमानं द्रुपेणात्मना सर्वे काम्यमानाभावास्तेन विदुषालब्ध्या इत्युत्तरार्द्धार्थः १२८० तस्मादात्मकामत्वमेव परंपरया कामाभावरूपेऽकामत्वे हेतुरिति फलितमाह आत्मेति स्प
ष्टम् १२८१ आत्मकामत्वस्याकामत्वं प्रति हेतुतामेव स्फुटयति कदाचिदिति । कामिना पुरुषेण यत्किंचित्प्राप्यते तन्नृणां शमकेन भवति किंतु तृष्णां वर्द्धयत्येव विकारित्वेनानित्यत्वादित्यर्थः
१२८२ आत्मेति । आत्मकामस्तु विद्वानेतत्सुतादि कं विषयजातं तथा कामिवत्कर्मसाध्यतयापरागभावेन च न प्राप्नोति किंतु विश्वं सर्वमहं भवामीत्याकारया विषया कृत्स्नं विषयजातं सदेवात्मभावे
न प्राप्नोतीत्यर्थः १२८३ किंचित्पुत्रब्रह्मात्मविद्यया कामाभावस्य परमानंदहेतुत्वं लोकेऽपि कामाभावलक्षणसंतोषवतामानं दौत्कर्षः प्रसिद्ध इत्याह अपीति । विषममिति भावप्रधानो निर्देशः
तथा च लोकेऽपि धनिनां धनतृष्णावतां तथा संतोषिणां परस्परं विषमत्वं वैलक्षण्यं यथाक्रमं दुःखरूपं मुखरूपं च प्रसिद्धम् । कीदृशं यनिनां दुःखमुत्तरकाले पि दुःखकरम् । कीदृशं तोषिणां सुखमुत्तरकाले
पि सुखकरमित्यर्थः १२८४ तत्र धनिनां दुःखरूपं वैषम्यं स्फुटयति इत इति । धनी हि ब्रह्मयासीराजादिभ्यो हेतुभ्यो बहु दुःखं प्राप्य कदाचित्किंचिदज्ञसंमुखं प्राप्नोति १२८५ तोषिणां सुखरू
पं तदाह दरिद्र इति । तुष्टद्वयस्तु दरिद्रोऽपि यथा प्राप्तस्यानायासेन लब्धस्य भोक्ता सदा सात्विकं सुखमाप्नोतीत्यर्थः १२८६

किंचतोपिणोभयमपिनास्ति यद्धनिनांदुःखदमित्याह नतस्येति । तस्यतोपिणः १२८७ तस्मात्संतोपस्यसुखप्रयोजकत्वं निश्चितं कामस्य तु नानायासविशिष्टस्यापितत्संदिग्धमित्याह अल्पेति । अल्पायासेन स्वल्पोद्यमेनापि संतोषः सुखविकासकः कामस्तु असाध्यात्कष्टसाध्यान्महायासादपि दुःखमेव दशतीत्यर्थः ८८ मनोगतः संतोषः सर्वभावान् सुखमयान् करोतीत्यत्र दृष्टान्तमाह यथेति । यथापादगतमुपानद्रूपं चर्म सर्वदेशानां कंटकराहित्यप्रयोजकं पांथान् प्रतिदत्तित्यर्थः ८९ उक्तमर्थं व्यतिरेकेणापि स्फुटयति वसुधामिति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्पांथ इत्याकारके न संकल्पेन दुःखितो भवति इति किं अहं सर्वो मार्गभूमिनिष्कंटां कोमलां च कुर्यामिति ९० तथेति । तथा सकामः पुरुषो हं सर्वान् काम्यमानपदार्थानवाप्स्यामि संपादयिष्यामीत्येवं संकल्प्य दुःखितो भवति तस्य सुखलाभस्तु संदिग्ध इत्यर्थः ९१ परिणामादिकमालोचयतां निष्कामानां दृष्ट्या तु ब्रह्मलोकपर्यंतं न सुखं किं त्वात्मन्येव तदित्याह न सुखमिति । विडौ जसद्वंद्वस्य ९२ कामाभावस्य ब्रह्मात्मविद्याद्वारामोक्षप्रयोजकतां विवृणोति अकामस्येति । ब्रह्मलोकेच्छादिरूपप्रतिबंधकाभावे सति महावाक्येनात्मसाक्षात्कारो जायते ततः कर्मणां बीजशक्तिदाहात्कर्मभ्यामालोकितं

नतस्यास्ति भयं किंचिद्राजतश्चो रतोपि वा ॥ यथा त्रधनिनो नित्यं विद्यते स ततं भयम् १२८७ अल्पायासेन संतोषः सुखं यच्छति देहि नम् ॥ आयासान्महतोऽसाध्यात्कामो यच्छति वानवा ८८ यथा पादस्थितं चर्म सर्वदा सुखकारणम् ॥ पांथानामेवमेव स्यात्संतोषो देहधारिणाम् ८९ वसुधामकलां कश्चिद्यथा कुर्यामकंटाकाम् ॥ मृदुलांचेति संकल्प्य पांथः क्लेशमवाप्नुयात् १२९० तथा कामानवाप्स्यामीत्येवं संकल्प्य कामुकः ॥ प्रवृत्तो दुःखमाप्नोति सुखमाप्नोति वानवा ९१ न सुखं सर्वभौमस्य विद्यते न विडौ जसः ॥ ब्रह्मणो न सुखं स्यात्पुंसः कामविवर्जनात् ९२ अकामस्यात्मविज्ञानमहं ब्रह्मेति जायते ॥ जाते तस्मिन्ननिर्यातितस्य लिंगमनो बहिः ९३ अंतः शरीर एवैते प्राणालिङ्गशरीरगाः ॥ तेन सार्धं विलीयंते ह्यंतर्दीपो यथा गृहे ९४ ब्रह्मरूपः पुरैवायमहं ब्रह्मेति बोधतः ॥ ब्रह्मैव भवतीशः स प्राणनाशादनंतरम् ९५ महाकाशं यथा पूर्वं घटनाशाद्धटेन भः ॥ घटनाशे महाकाशं भवत्येवं पुमानिह ९६ यथा विशुद्धाकाशे गंधर्वनगरादिकम् ॥ आकाशाज्ञानतो भूयादात्माज्ञानात्तथा जगत् ९७ निष्काम आत्मनीशे स्तिका मबीजो जगत्तरुः ॥ जायते स्वात्मविज्ञाने बीजनाशाद्विनश्यति ९८ आत्माज्ञानादयं जातकामः कामाज्जगत्त्रयम् ॥ आत्मज्ञानाद्विनश्येत्सर्वमज्ञानमात्मगम् १२९९

राकारायाः समुत्क्रांतिहेतोर्दीर्घभावनाया असंभवात् तस्य विदुषो मनः प्रधानं लिङ्गं सूक्ष्मं शरीरं बहिः स्थूलशरीरात् निर्गच्छति तथा सति सूक्ष्मशरीरगताः प्राणाः सेंद्रियवायवस्तेन मनसा सह शरीराभ्यंतर एव विलीयंते स्वविवर्तोपादाने विलयं यांति गेहांतर्देशदीपवदिति द्वयोरर्थः ९३ । ९४ नन्वेवं विदुषः करणवर्गस्य विलये पिशेषीचिदातुः क्व गच्छतीति चेन्न कुत्रापीत्याह ब्रह्मरूप इति । अयं विदुष आत्मा तच्च ज्ञानात् पूर्वमावृत्तब्रह्मभाव आसीत् इदानीं तु निरावरणः सर्वविशेषविनिर्मुक्तश्च विदुष इत्यभ्यवति अज्ञानप्रतिद्वेषः सर्वेश्वरो भवतीत्यर्थः १२९५ आरोपितपरिच्छेदनिवृत्तौ ब्रह्मभावे दृष्टान्तमाह महाकाशमिति । यथा महाकाशमेव घटनाशात् पूर्वं घटेन भः घटावच्छिन्नाकाशरूपमभूत्तच्च घटनाशो तर्ह्यहं महाकाशमेव भवति तथा विदुष आत्मा पीत्यर्थः ९६ उक्तार्थमुपपादयति यथा विशुद्ध इति । यथा विशुद्धाकाशमज्ञाते सतर्गंधनगरादीनां क्षेत्रे तथा आत्मा वस्तुतो विशुद्धो निष्कामश्च कल्पितज्ञानेन विषयीकृतो जगदस्य कामबीजकस्य क्षेत्रं तत्त्वज्ञानमिति संपादितस्य क्षेत्रभावे स बीजे विदुषेतु जगद्गृहो न भवति न्यतीति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ उक्तमर्थमेव संक्षिप्याह आत्मेति । अयमात्मा तत्सर्वं भावावापदकमज्ञानमिति द्वयोरर्थः १२९९

त्रिभिः । कामानां यद्बुद्धिस्थानं वा स उक्तविधः स स्वस्यात्मनो बंधः अयं विद्वांस्तु तथा वर्णितबंधवान्न भवति तेन बंधाभावेन जीवन्नपि मुक्त उच्यते इत्यर्थः ६ बंध सर्वस्वमाह आत्मन इति । अस्ति अविद्यायाः शक्तिद्वयमावरणविक्षेपनामकं तत्राविक्षेपशक्तेरप्यस्ति रूपद्वयं एकं प्रपंचभानापादकं द्वितीयं प्रपंचेरागोत्पादकमिति तत्र यदात्मनो वरणमाया आवरणशक्तियुक्ता मायाऽविद्या यश्चाविक्षेपशक्तिरूपः कामासाक्तिरूपो रागः बीहृशः चिदंशः परिपूर्णया श्रितोऽशत्वस्य परिच्छिन्नत्वरूपस्य प्रयोजकः एतदुभयात्मकौ बंधौ यदा निवर्तते तदा जीवन्मुक्तिः । यदा तु प्रपंचभानापादको विक्षेपशक्तिमागोपि निवर्तते तदा विदेहमुक्तिरिति भावः ७ संबंधेनेति । यदि दृश्यजातं शरीरत्रयरूपमात्मनः संबंधेन तादात्म्यरूपेण स्वस्वरूपेण वा संबंधं दृश्यं पश्यति तदा यं पुमान्बद्ध इति वाच्यः असंगात्मदर्शितुं जीवन्मुक्त इति निश्चय इत्यर्थः ८ नन्वेवं विधस्य जीवन्मुक्तस्य कथं लोकयात्रा निर्वह इति शंका निदर्शनैः परिहरति कर्मणा प्रारब्धविपाकेन प्रयुक्तं यथा प्रमत्तस्य बालादेश्च आहारादिकं शुभमशुभं वा भवत्येव तथाऽस्यापि इत्यर्थः ९ अस्य जीवन्मुक्तस्य चित्तं तु सर्वाधिष्ठानं चिन्ताव्यग्रं नारोपितं विशेषेण वा दर्शयतीत्यत्र दृष्टांतमाह गर्भेति । यथा गर्भे गोबालो न वमसात्पूर्वनानाविधान्मातृमुक्ताञ्जरसान् भुञ्जानोऽपि विशेषतो न वेत्ति तथा यमपीति १३१०

तथास्वरूपनिष्ठातारतम्यानुसारेणमासजातबालादयोप्यत्रदृष्टांताहत्याह बालोन्मत्तेति १३११ अस्यचित्तंयदात्मविवेकप्रवणमेवभवतितत्रदृष्टांतउच्यते यथेति । यथाऽशोकवनिकान्याये नरावणेनकुत्रचिदनेनिषेयासीताशोकवनिकायामेवधृत्येत्यर्थेकेनप्रमत्तादिचित्तंकुत्रचिदेकत्रविषयेप्रायशालम्भवतितथास्यमुक्तस्थचित्तमात्मविषयिकायांप्रतिपत्तौविचाररूपायामेवलगातीत्यर्थः १३१२ अस्यनिषिद्धाचरणेप्रवृत्त्यभावमपिदृष्टांतोपपादयति सुशीलइतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिद्देहीसुशीलःसदाचारपरोदैववशादुत्पन्नप्रमोदादिरोगवशात्स्वकीयंकुलादिप्रभावविस्मरन्न पिपूर्वाभ्यासेननिंदितंनकरोतितथाजीवन्मुक्तोपिमुमुक्षुदशानुष्ठितशमाद्यभ्यासवशान्निदितेनप्रवर्ततइतिद्वयोरर्थः १३१३ । १३१४ तस्यशास्त्रार्थप्रवृत्तिर्दर्शयति वासनाभिरिति । यथा कश्चित्पंडितउन्मादादिरोगव्याप्तोप्यभ्यस्तान्शास्त्रार्थानेवप्रकाशयतितथाअस्माकंजिज्ञासूनांगुरुर्जीवन्मुक्तोपीत्यर्थः १३१५ ननुयोग्यायोग्यशिष्यभेदज्ञानाधीनमुपदेशव्यवहारंसजीवन्मुक्तोऽद्वेता त्मदर्शकथंकरोतीतिशंकापिदृष्टांतैवपरिहरति मायावीतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिन्मायावीसर्वशास्त्रज्ञःस्वयंकृतैर्बहुभिरूपैःस्वस्यएकांकित्वेऽद्वितीयत्वेविस्मृतिप्राप्तइवेतिशेषः ईदृशःसंस्तेषांपाठ नादिकंकुर्यात्तथाचसवस्तुतोनिर्भेदोपिभेदइवतथायंजीवन्मुक्तोविद्वानानंदात्मरूपेणाद्वितीयोपिप्रारब्धभोगोपयुक्ताविद्यालेशेनगुरुशिष्यादिभेदमपिपश्यतीतिद्वयोरर्थः १३१६ । १३१७ त

बालोन्मतजडादिर्वानानाभोगान्समाप्नुवन् ॥ नुवेतितद्देवायंजीवन्मुक्तःपुमानपि १३११ यथाकश्चित्प्रमत्तोत्रकिंचिदेवप्रपद्यते ॥ आत्मानमेवमेवैषजीवन्मुक्तः प्रपद्यते १२ सुशीलोत्रयथाकश्चिद्देहीदैवादियोगतः ॥ विस्मृतात्मस्वरूपःसन्कुरुतेनिंदितंनहि १३ शांतोदांतस्तथैवायंसर्वकामविवर्जितः ॥ निंदितंकुरुतेनै वजीवन्मुक्तःकदाचन १४ वासनाभिर्यथामतःशास्त्रार्थान्प्रतिपद्यते ॥ वासनाभिस्तथाचायंजीवन्मुक्तोपिनोगुरुः १५ मायावीविस्मृतिप्राप्तःसर्वशास्त्रविशारदः ॥ एकांकित्वेस्वरूपस्यस्वकृतैर्बहुरूपकैः १६ सयथागुरुशिष्यादिभेदोनिर्भेदएवहि ॥ आनंदात्मातथाचायंगुरुशिष्यादिभेदवान् १७ यथाशयानःपुरुषःस्थूलदेहं नवेत्यसौ ॥ स्वप्नान्पश्यन्सिंहसस्वप्नेस्वप्नाइत्येवमन्यते १८ कदाचिद्देवयोगेनस्वयंशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ वासनावासितस्तत्रदुपदेशंकरोतिच १९ जीवन्मुक्तस्त थादेहद्वयंनैवावगच्छति ॥ साज्ञानंतद्विज्ञानंसकुरुतेचोपदेशनम् २० अभिमानस्यसंत्यागेदेहेस्त्यपिदेहिनः ॥ तामसस्यापिसर्पादेर्दुःखंतज्जंनजायते २१ विदुषः किमुतैतस्याद्धीमतोतिविवेकिनः॥दुःखंदेहोत्थितंतयस्माद्देहेहंकारभाङ्गसः२२कंचुकंहियथासर्पस्त्यक्त्वाद्धारिबिलस्यच ॥ उल्बारुयंमृतकंस्वस्यदेहंपश्यन्नसज्जते२३

स्यजीवन्मुक्तस्यविशेषतःप्रपंचविस्मृत्यजीवनमात्रप्रयुक्तंभेददर्शनंनवंधायभवतिमिथ्यात्वेननिश्चितत्वादित्येतदपिदृष्टांतोविशदयति यथेतित्रिभिः । यथाकश्चित्स्वप्नावस्थांगतःस्थूलदेहवि स्मरणंसर्वसुप्तसाधारणंधर्मधारयन्कदाचिद्देवयोगेनस्वप्नप्रदार्थानपिइमेस्वप्नाःस्वप्नप्रदार्थाइत्येवंमन्यमानस्तत्रनसज्जेतनासक्तोभवेत्तथाभ्यस्तशास्त्रवासनयातदुपदेशेप्रवर्तततथायंविद्वानपिसाज्ञानंस कारणशरीरंस्थूलसूक्ष्मरूपदेहद्वयंसमिष्टव्यष्टिरूपमिथ्यात्वेनज्ञानन्नपदेशादिकंकरोतिनबद्धयतेचेतित्रयाणामर्थः १३१८ । १३१९ । १३२० ननुजीवन्मुक्तस्यसशरीरत्वेनोपलभ्यमानस्यवं यावस्थायाःकोविशेषइत्याशंकावारकस्यतद्यथेत्यादेस्तेजएवेत्यंतग्रंथस्यार्थवर्णयति । अभिमानस्येत्येकविंशतिश्लोकैः । तामसस्यसर्पादिरपिदेहेकंचुकुरूपेअभिमानस्यत्यागेसतिकंचुकखंडनादि कृतंदुःखंभवतिकिमुतसत्त्वातिशयशालिनोविदुषोदेहप्रयुक्तदुःखंभवतीतिद्वयोरर्थः १३२१ । १३२२ उक्तंविशदयति कंचुकमितिद्वाभ्यां । यथासर्पस्त्यक्तंचुकंपश्यन्नपिनसज्जतेतद्वर्मा नात्मनिमत्त्वानन्दुःखितोभवतीतिपावत् । कीदृशं उल्बारुयंउल्बंगमैवैष्टनीभूतंसूक्ष्मचर्मतगुल्फत्वेनतन्नाम्नाव्यवहर्तव्यं । पुनःकीदृशं स्वस्यमृतकंदेहंस्वकीयमृतदेहसमं तथाविद्वानपीमवर्त

१३२४ अभिमानलक्षणसंबन्धेनशरीरविशिष्टएवमुसिदुःखेनत्यक्ताभिमानइत्येतदुपानेनाविशदयति भूतेति । यथाभूतेनदेवजतिविशेषेणाविष्टंयासंशरीरपरशरीराभिमानविशिष्टंभूतमिति
यावत् तत्त्वतुदुःखमहारादिकृतंमुखंयुजादिकृतंचमाप्नोति यनुतत्रशरीरेभूतंतच्छरीराभिमानहीनंसततेमुखदुःखेनाप्नोति एवंजीवन्मुक्तस्यदेहोप्यभिमानलक्षणसंबन्धेनयदाव्याप्तोभवतितदा
सुखदुःखैर्ममकृतेमाप्नोभवतितदेहगतोविद्वांस्तुशरीरविविक्तःसुखदुःखेनेवाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १३२५ । १३२६ एवंजीवन्मुक्तस्यसमाधिकालेप्रारब्धकर्मफलाननुभवउक्तोथतस्यव्युत्थानकाले
पिसुखदुःखयोरनुभवेवद्वेभ्योविशेषमाह शिशोरिति । यथाऽतीतानागतचित्ताशून्यंशिशुकर्तृकंसुखादिज्ञानंरागाद्यजनकं तथाऽस्यापीत्यर्थः १३२७ किंचितेसुखदुःखेअपिपरेच्छासाध्यव्यापा
रादेवविदुषोभवतइत्याह यथात्रेति । यथालोकैकश्चिद्रुद्धोरोगकृताशक्तेर्होर्भूतिमृत्युसमावस्थांप्राप्तःसन्परेपांवध्वादीनामिच्छायांनिमित्तभूतायामेवसुखादिकंप्राप्नोतितथापमपीत्यर्थः १३२८
तस्यलौकिकीलाभालाभोहर्षादिकंनकुरुतइत्येतदृष्टान्तेनस्फुटयति प्रसंगादितिद्वयां । यथाकश्चित्कर्षकोभूयसाधनेनतुष्टमनाःकदाचित्क्षेत्रगतःसंस्तत्रस्यसंपत्तेरलाभंभ्रश्यन्यद्वन्नविपीदतिततो

एवंविद्वानिमंदेहमभिमानविवर्जितः ॥ पश्यन्नपिनतेनायंसज्जतेसंगवर्जितः १३२४ भूताविष्टंयथादेहंसुखदुःखंचगच्छति ॥ नसुखंनापिदुःखंवाभूतंतत्राधि
गच्छति १३२५ एवमुक्तस्यदेहोपिसुखदुःखेसमाप्नुयात् ॥ कर्मतो नैवमुक्तोयंपुण्यपापविवर्जितः १३२६ शिशोर्यथाभवेल्लोकेविज्ञानंसुखदुःखयोः ॥ रागद्वेष
विहीनस्यतद्वन्मुक्तस्यसर्वदा १३२७ यथात्रस्थविरोरोगीत्यशक्तोमृतिमागतः ॥ सुखदुःखेपरेच्छायांप्राप्नुयादात्मवित्तथा १३२८ प्रसंगात्क्षेत्रमायातोयथाक
श्चिद्धनीपुमान् ॥ अलाभेनविषादीस्याल्लाभेहृष्टो नचात्रसः १३२९ लाभालाभौतथैवास्यजीवन्मुक्तस्यसर्वदा ॥ हर्षंचैवविषादंचनसंजनयतःकचित् १३३०
भूतकोभूतिमेवेच्छन्नात्यल्पंबहुवाक्कचित् ॥ स्वामीवकुरुतेकर्मकालावधिविलोकनः १३३१ जीवन्मुक्तस्तथैवायंव्यापारेष्वव्यवस्थितः ॥ आत्मानमवलोक्यैव
तिष्ठत्यामरणंसदा १३३२ दारुणंत्रयथासूत्रैर्गच्छेत्तत्सर्वतोदिशम् ॥ कर्मसूत्रैस्तथादेहोजीवन्मुक्तस्यगच्छति १३३३ यथाचर्ममयाहस्तिसुखदुःखकरोभवेत् ॥
कर्मानुसारतःपुंसांजीवन्मुक्तवपुस्तथा १३३४ आनिपातंयथागच्छेद्वाणोमुक्तोधनुष्मता ॥ आरब्धकर्मभिस्तद्वदेहोप्यामरणंवजेत् १३३५ भूताविष्टोयथाक
र्ताकुर्वन्वेत्तिनकिंचन ॥ व्यवहारंतथाकुर्वन्जीवन्मुक्तो नवेत्यमुम् १३३६

लाभंवापश्यन्नहंभूतितथायंविद्वानपित्रज्ञानंदतुष्टोलौकिकलाभालाभोहर्षादिकंनाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १३२९ । १३३० तस्यचित्तमात्माचित्तायामेवप्राधान्येनवर्ततइत्येतदृष्टान्तेनदर्शयति भूतकइति ।
यथाभूतकोवितनेापजीवीभूतिवेतनमेवमनसाचित्तयन्गृहस्वामिवन्नात्यल्पंमध्यविधंबहुवाकर्मकरोति । कीदृशोवेतनकालावधिदर्शी । तथायंजीवन्मुक्तोपिलौकिकव्यापारेष्वव्यवस्थितोऽतत्पर
आत्मदर्शनप्रधानएवतिष्ठतीतिद्वयोरर्थः १३३१ । १३३२ । तस्यलोक्यात्रामचित्तयतोपिप्रारब्धकर्मवशांलोक्यात्रानिर्वहतीतिनिदर्शयति दारुणंत्रमिति । अत्रसूत्रबद्धंदारुणंत्रं तदेवयत्कार्पा
ससूत्राणांखनिभूतंतस्यभ्रमंयथासूत्रप्रयुक्तंपसिद्धंतथाविद्देहस्यप्रारब्धकर्मरूपसूत्रप्रयुक्तमित्यर्थः १३३३ वीतरागस्यविदुषःशरीरमेवमुहदांदुर्हंदांचभावानुसारेणहर्षादिकरंभवतीत्यत्रदृष्टांत
माह यथाचर्ममिति । चर्ममयःकुतुकायचर्मणानिमित्तः १३३४ शरीरयात्रार्थमनोव्यापाराभावेपिपूर्वसंस्कारादेहपवृत्तौदृष्टांतमाह आनिपातमिति १३३५ देहंद्रियादिभिःकृत्रमपिकर्मब्रह्म
निष्ठविश्वशात्रजानातीतिदर्शयति भूतेति १३३६

एतादृशीमवस्थां प्राप्नोति विद्वान्सरीरतया दृश्यमानोऽप्यसरीरोऽमृतश्चाप्यस्तदृष्ट्या सविलासाज्ञानदाहादिति वदन्नरीरामृतपदयोस्तत्र समन्वयदर्शयति एतादृशीमिति । जनेः शरीरधर्मस्या भावादमृतः १३३७ तत्र हेतुतया प्राणादिशब्दैः सूचितमखंडब्रह्मात्मत्वमाह प्राणस्येति । यतोऽयं विद्वान्वस्तुतः प्राणादिवर्जितत्वेऽपि सन्निधिमात्रेण सर्वप्राणानां चालकत्वात् प्राणपदलक्ष्यमद्वितीयत्वाद्ब्रह्मपदलक्ष्यं सर्वोत्तरचिन्माशरूपत्वात्तेजःपदलक्ष्यमेवकारं सूचिताखंडात्मकं च यद्वस्तुतद्रूप एव भवतीत्यर्थः १३३८ एवं ज्ञेयं तत्त्वज्ञात्वापिराजा पुनः साधनविशिष्टां विद्यां श्रोतुं कामः पूर्ववत्स हसदक्षिणादानवाक्यमेवोवाचेत्याशयकस्य कंडिकाशेषस्यार्थमाह एवमिति त्रिभिः । एवं तत्त्वज्ञात्वापिराजा ब्रह्मविद्यासाधनं यतो न ज्ञातवानित्यतः पूर्ववदब्रवीत् । कीदृशो राजा इत्यभिप्रायवान् इति किं अशुद्धमनसा श्रुतोऽपि शब्दः प्रमितिप्रदः फलावायको न भवतीत्यतः सत्त्वशुद्धिसाधनमपि श्रोतव्यमिति तद्वयोः संबंधः १३३९ । १३४० पूर्ववदाक्यमभिनयति प्राप्तेति १३४१ एवं पृष्ठो मुनिर्मात्रैर्ब्राह्मणवाक्यैश्च साधनविद्यां वाक्तुमुचक्रमेदित्याह इत्युक्ते इति १३४२ तत्र ब्रह्मविद्येव मोक्षमार्ग इत्यवधारकस्याणुरित्यादेः प्रथममंत्रस्यार्थमाह पंथा इति पंचभिः । साक्षात्कृ

एतादृशीयदावस्थां प्राप्नोति भवति मानवः ॥ तदा विनाशमायाते सति वास्मिन्नसरीरके ॥ शरीरत्रयहीनः स्यादमृतोजन्यभावतः १३३७ प्राणस्यायं भवेत्प्राणः प्राणा पाननिवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ ब्रह्मैवात्मप्रकाशत्वात्तेज एव न चापरम् ३८ एवमात्मानमाज्ञाय राजा सम्यग्गुरोर्मुखात् ॥ कारणं ब्रह्म विज्ञाने ज्ञातवान्नमहीपतिः ३९ न हि शब्दः श्रुतोऽशुद्धमनसः प्रमितिप्रदः ॥ इत्यभिप्रायवान्भूयो राजा पूर्ववदब्रवीत् ४० प्राप्तविद्योऽस्मि सोऽहं ते याज्ञवल्क्य ददाम्यहम् ॥ गवांसहस्रं विद्यायानिष्क्यं मुनिस्तमः ४१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मंत्रब्राह्मणभाक्तः ॥ साधनं विविधं तस्मात्तुक्तवान्मुनिस्तमः ४२ पंथाः सूक्ष्मोतिविततः पुराणः सुखदो नृणाम् ॥ विषयीकृत्य मां जातो बोधश्चरमजन्मनि ४२ ज्ञातो मयैव यो नित्यं सर्वदः सर्वदेहिनाम् ॥ मदन्यः को मुमध्वानं जानीयादिति दुर्गमम् ॥ गुरुर्वेदात्मकस्तस्माज्जानाम्येन महं मुनिः ४४ तेन मार्गेण विद्वांसो ब्रह्मचर्यादि साधनाः ॥ अपि गच्छन्त्यति सुखं स्वर्गलोकं स्वयंप्रभम् ४५ विलीना इव तिष्ठन्ति गत्वा नंदात्मरूपकम् ॥ दुःखैर्नानाविधैर्मुक्तानि श्वलाः स्वात्मानि स्थिताः ४६ रागद्वेषादिनिर्मुक्ता अज्ञानेन विवर्जिताः ॥ देहाभिमानसंत्यागादूर्ध्वनिर्बंधनाजनाः ४७ हार्दादित्ये तथा बाह्ये संलग्नो यो ब्रवते ॥ ब्रह्मज्ञानारूपमार्गेण संत एकी भवेदपि १३४८

तात्पर्यममृतमिति चेन्न एवमवस्थां प्राप्नोति भवति मानवः ॥ तदा विनाशमायाते सति वास्मिन्नसरीरके ॥ शरीरत्रयहीनः स्यादमृतोजन्यभावतः १३३७ प्राणस्यायं भवेत्प्राणः प्राणा पाननिवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ ब्रह्मैवात्मप्रकाशत्वात्तेज एव न चापरम् ३८ एवमात्मानमाज्ञाय राजा सम्यग्गुरोर्मुखात् ॥ कारणं ब्रह्म विज्ञाने ज्ञातवान्नमहीपतिः ३९ न हि शब्दः श्रुतोऽशुद्धमनसः प्रमितिप्रदः ॥ इत्यभिप्रायवान्भूयो राजा पूर्ववदब्रवीत् ४० प्राप्तविद्योऽस्मि सोऽहं ते याज्ञवल्क्य ददाम्यहम् ॥ गवांसहस्रं विद्यायानिष्क्यं मुनिस्तमः ४१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मंत्रब्राह्मणभाक्तः ॥ साधनं विविधं तस्मात्तुक्तवान्मुनिस्तमः ४२ पंथाः सूक्ष्मोतिविततः पुराणः सुखदो नृणाम् ॥ विषयीकृत्य मां जातो बोधश्चरमजन्मनि ४२ ज्ञातो मयैव यो नित्यं सर्वदः सर्वदेहिनाम् ॥ मदन्यः को मुमध्वानं जानीयादिति दुर्गमम् ॥ गुरुर्वेदात्मकस्तस्माज्जानाम्येन महं मुनिः ४४ तेन मार्गेण विद्वांसो ब्रह्मचर्यादि साधनाः ॥ अपि गच्छन्त्यति सुखं स्वर्गलोकं स्वयंप्रभम् ४५ विलीना इव तिष्ठन्ति गत्वा नंदात्मरूपकम् ॥ दुःखैर्नानाविधैर्मुक्तानि श्वलाः स्वात्मानि स्थिताः ४६ रागद्वेषादिनिर्मुक्ता अज्ञानेन विवर्जिताः ॥ देहाभिमानसंत्यागादूर्ध्वनिर्बंधनाजनाः ४७ हार्दादित्ये तथा बाह्ये संलग्नो यो ब्रवते ॥ ब्रह्मज्ञानारूपमार्गेण संत एकी भवेदपि १३४८

तमेवमार्गमभिनयति सगुणेति । सूर्येहविचलप्रवृत्तिशेषः रश्मिनाडीमयःसूर्यात्मयुताभीरदिमभिर्हृदयात्मयुताभिर्नाडीभिश्चनिर्मितः ताआदिप्राप्ततापतद्व्यादिछन्दोगश्रुतेः १३४९ ना
नाविधानरसपूर्णत्वेनतत्पनानाविधान्वर्णानुपासकाःप्रादुरित्याह तस्मिन्निति । तस्मिन्सगुणब्रह्मलोकमार्गे १३५० अयंसगुणोपासकैर्मन्त्रोपासकाःसाक्षिप्रत्यक्षसिद्धइत्याह चित्रेति । स
गुणब्रह्मणोर्हृदग्रहणोपासकस्तेनगच्छति तथापंचाग्निविहृहस्थोपितेनमार्गेणगच्छति तथान्योपिगृहस्थभिन्नाश्रमीउर्ध्वरेतस्त्वेनश्रुतेतेजतपदोक्तः स्वाश्रमकर्मात्मकपुण्यकर्त्ततेनगच्छतीतिद्वयोरर्थः
भाष्यव्याख्यानभेदस्तुप्रमेयाविरोधात्समायेयः १३५१ । १३५२ अथब्रह्मविद्यारूपमार्गेणैवमुमुक्षुभिरुपादेयइतिबोधयितुंतिरमार्गाणांहेयताबोधकयोस्तृतीयचतुर्थयोर्मन्त्रयोरर्थमाह अं
मितिनवाभिः । येकेवलंकर्मिणोयागदानादिरूपकर्मात्मकाऽविद्याशालिनस्तेधूमादिक्लेनदक्षिणमार्गेणस्वर्गं गच्छन्तोऽप्यंधंतमोदेहाभिमानरूपं व्रजन्ति कीदृशंतत्तमः पुत्रदारादिसत्किद्वाराविवेकचक्षुः
विधायकत्वादंधर्मयत्वंकरमित्यर्थः एतेनकेवलपापकारिणःकीदृशतंगादिभावलक्षणतृतीयमार्गमार्गमिर्नोऽंधंतमोविशंतीतिकिमुवाच्यमिति सूचितम् १३५३ तथोपासनारूपाविद्यामनुतिष्ठतोपिदे
वभावद्वारातिरमणीयाविषयेवासतयतिशयात्पूर्वभ्योधिकंतमोविशंतीत्याह ब्रह्मेन्द्रादीनिति । स्पष्टम् १३५४ आधिक्यंविशदयाते देवतेति । देवताविषयकयाविद्ययाउपासनयाते

सगुणब्रह्मलोकस्यमार्गःसूर्येतथाहृदि ॥ रश्मिनाडीमयो नित्यं वर्तते राजमार्गवत् १३४९ तस्मिन्शुक्लं तथानीलं पिंगलं हरितं तथा ॥ लोहितं चेत्येवमादिरूपमाहुर्म
नीपिणः १३५० चित्रवर्णस्त्वयंपथाब्रह्मणासाक्षिरूपिणा ॥ ज्ञातस्तेन व्रजेन्नित्यं सगुणब्रह्मचित्तकः १३५१ पंचाग्निवितथान्योपिगृहस्थान्यत्रयाश्रमी ॥ स्वा
श्रमोचितमत्यंतपुण्यकर्मविधायहि १३५२ अंधंतमोविशंत्येतेपुत्रदारादिमोहदम् ॥ धूमादिमार्गतोगत्वास्वर्गं केवलकर्मिणः १३५३ ब्रह्मेन्द्रादीन्सुरांस्तद्वन्नानो
पासनयाहिये ॥ आराधयंतिकर्मिभ्यस्तेधिकांसंभृतिंययुः १३५४ देवताविद्ययागत्वापरमैश्वर्यमव्रते ॥ कर्मिभ्योभ्यधिकासक्तादारादिपुभवन्तिहि १३५५
विद्ययाकर्मणावापिसक्तादारसुतादिषु ॥ कंचित्कालं सुखं प्राप्य पश्चादुःखमिमेययुः १३५६ असुखानामये लोका अंधेन तमसावृताः ॥ मृत्वातानभिगच्छंतिये
स्वज्ञानविवाजिताः १३५७ एवमेतेत्रयोमार्गाः कथिताः सर्वदेहिनाम् ॥ अंधेतमसियोमार्गे ब्रह्मज्ञानपथं हि सः ॥ न परंपरयाप्येषयातियाम्यपुरंगतः १३५८ विद्या
कर्मवतामार्गाबुक्तौतौ कर्हि चित्कचित् ॥ ब्रह्मज्ञानपथं यातो जंतोर्मार्गोदये सति १३५९

उपासकाः परमैश्वर्यलब्ध्या कर्मिभ्यो धिकां दारादिपुसत्किलभंत इत्यर्थः १३५९ तनश्च तमसो हेतोर्जेन्मपरम्परादुःखरूपांते कर्मिण उपपासकाश्च प्राप्नुवंतीत्याह विद्ययेति । इमे उपासकाः
कर्मिणश्चाविद्यया कर्मणा च कंचिः कालं सुखं लेशं प्राप्य पश्चाज्जन्म परंपरारूपं दुःखं पुः प्राप्नुवन्ति १३५९ आत्मा ज्ञानरूपतमसः फलमेव दुःखात्मकसंसाररूपं दर्शयति असुखा इति । नामेति प्रासिद्धौ
लोकाः कर्मफलानि स्वपदार्थ आत्मा १३५७ व्याख्यातमंत्रयोस्तात्पर्यायमाह एवमिति । एतेषां दोग्धादौ प्रसिद्धाः सर्वेषां सात्विकादिभेदशालिनां देहिनां संसारिणां संबंधिनस्त्रयो देवयानपि
तृयाणतृतीयस्थानारूपाः पंथानो यथप्येवं तमोद्वारादुःखमयलोकादस्तेन कथितास्तथाप्येषविशेषो बोध्यइति शेषः । एकः तेषामध्ये यो मार्गः केवलमंधेतमसि वत्तमानस्तृतीयस्थानारूपः सूचितः
स ब्रह्मज्ञानारूपं तृतीयपंथानं परंपरयापिनस्पृशति यतो याम्यपुरं निरयजातं प्रत्येवगतः । तथाचोक्तगीतासु 'तानहं द्विषतः कुरांस्संसारपुनराधमान् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु'
इति १३५८ यस्तु विद्यावतां संबंधी देवयानारूपः पंथायश्च सत्कर्मिणां संबंधी पितृयाणारूपस्तस्माद्विमो परंपरयाचित्तशुद्धिद्वारा ब्रह्मज्ञानारूपमार्गेण योगिनो भवत इत्याह विद्येति । यातः प्राप्नुतः १३५९

आ. पु.

॥ ५९ ॥

यस्तु ब्रह्मविद्याख्येतुरीयमार्गे चरति तेन त्रयोपिते मार्गा हेपा इत्याह ब्रह्मेति । सहशब्देन त्वेनेति शेषः १३६० तानेव त्रीन् मार्गान् फलभेदेन विभजते पुण्येति । तत्र देवयानाख्यः पंथाः सत्कर्मसमुच्चित
सगुणविद्याफलैर्ब्रह्मलोके पर्यवसन्नः पितृयाणाख्यस्तु केवलसत्कर्मफलेस्त्रिगर्वादिलोके पर्यवसन्नः तृतीयस्यानाख्यस्तु केवलपापफलनरेकपर्यवसन्न इत्यर्थः १३६१ अथ ब्रह्मविद्याफलं सर्वदुःखनि
वृत्तिलक्षणं प्रतिपादयितुमात्मानमित्यादेः पंचममंत्रस्यार्थमाह सुखेति द्वादाशभिः । सुखदुःखेशरीरस्थोपाधिवैषम्यानात्मनस्तथासति शरीरस्थोऽप्यात्मा ताभ्यां सुखदुःखाभ्यामसंबद्ध इति संबंधः
१३६२ एवं विधोऽप्यात्मा शरीरधर्मानात्मनि मन्यमानस्तप्ते इत्याह देहमिति । अयं पुमान् स्वात्मतत्त्वे मूढत्वाद्देहादादात्म्यमापन्नः सन्देहमुपाधि संसारवर्मे स्तप्यमानमतुष्टयज्वले तु तप्त इव कुतः
सुखेच्छायां सत्यां सुखस्य कामाय भोगाय कीदृशः पुमान्सर्वोपिवस्तुतः सर्वात्मापि यद्वा सर्वः सर्वप्रकारः लोके पांडितत्वादिना प्रसिद्धोपीत्यर्थः १३६३ आनंदात्मेति । यस्तु नरः अयं साक्षादपरो
क्षः पुरुषः पूर्णो ह्यस्मीत्येवमात्मानं जानीयात् किमिच्छन् कस्य भोगाय वा शरीरमतुष्टयतप्येत् कीदृशमात्मानं एवं भूतात्साहचर्यवर्त्तमानान्महेश्वरादिभिर्न सदाहृदये वर्तमानं च । एवं कथमित्यतः

ब्रह्मविज्ञानमार्गेस्मिन्सुखदुःखविवर्जिते ॥ यातियस्तस्यसदृशाइमेमार्गास्त्रयोपिहि ११६० पुण्यविद्याफलेब्रह्मलोकेपुण्यफलेपिच ॥ स्वर्गभूम्यादिकेतद्ब्रह्मके
पाप्मनःफले १३६१ सुखदुःखेशरीरस्यनात्मनस्तेकथंचन ॥ शरीरस्थस्ततस्ताभ्यामसंबद्धःपुमानयम् १३६२ देहंहिसुखदुःखाभ्यांज्वलंतमनुसंज्वलेत् ॥
देहतादात्म्यमापन्नोमूढःसर्वोप्ययंपुमान् ॥ सुखंभूयादितिच्छायांसुखकामायसर्वदा १३६३ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्निःशेषसुखसागरः ॥ एवंभूतंसदासंतंहृद
येस्वेमहेश्वरम् १३६४ आत्मानंचेद्विजानीयादयमस्मीत्यहंनरः ॥ किमिच्छन्कस्यकामायशरीरमनुसंज्वरेत् १३६५ विज्ञातात्मस्वरूपस्यमोहोयस्मान्निव
र्तते ॥ तन्निवृत्तौनिवर्ततेदेहतादात्म्यधीरपि १३६६ तादात्म्यबुद्ध्यभावेयदेहतापःकथंभवेत् ॥ सदानंदस्वरूपस्यपुंसोदेहात्परस्यहि १३६७ तादात्म्यमग्नि
नायावदयसोविद्यतेत्रहि ॥ बन्धिज्वलंतंज्वलतितावदेवतुलोहकम् १३६८ तादात्म्येपगतेकस्माज्ज्वलंतमनुसंज्वलेत् ॥ एवंसंज्वलतोह्यात्मादेहादन्योनसंज्वलेत्
१३६९ लोकेपिपुत्रमित्रादियावदात्मतयापुमान् ॥ गृह्णातितावदाप्रोतिदुःखंत्यक्तेनचान्यथा १३७० यदाभिमानसंत्यागंपुत्रादौकुरुतेपुमान् ॥ नतदुःखंतदा
प्रोतियथामार्गस्थितोपरः १३७१ एवंदेहाभिमानेनदुःखीभवतिनिर्गुणः ॥ अभिमानस्यसंत्यागान्नसदुःखंसमाप्नुयात् १३७२ गुरुशास्त्रोपदेशेनयेनज्ञातःपरः
पुमान् ॥ आनंदात्मात्रसंघातेप्रविष्टोदुर्विवर्तने १३७३

कम्पानंदात्म्येति । निःशेषाणां सुखानां प्रतिबिम्बभूतानां सागरो विवस्थानीय इति द्वयोरर्थः १३६४ । १३६५ विदुषस्तपनिवृत्तौ हेतुतया विद्यया कार्यकारणरूपविद्ययोः प्रमा
णमाह विज्ञातेति । विज्ञातमात्मस्वरूपेन सतथा तस्य मोहः कारणाविद्यातत्कार्यदेहात्मयोश्च निवर्ततइति १३६६ धर्म्यध्यासाभावे च तत्प्रयुक्तो दुःखादि तद्दर्माध्यासः कथं स्यादित्याह ता
दात्म्येति । परस्य भिन्नस्य १३६७ एतद्वृष्टं तेन स्फुटयति तादात्म्यमिति द्वाभ्यां । तादात्म्यमभेदाध्यासोलोहस्य वह्निना सह यावद्धृतं तेतावलो हंवहेरनुकारि भवति तादात्म्यभावितुनेवं तथा तस्य मा
नादैहादयो विविक्ताः सन्नात्मानं पश्यतइति द्वयोरर्थः १३६८ । १३६९ तादात्म्याभिमानो लोकोपि दुःखदत्त्वेन प्रसिद्ध इत्याह लोकपीति । पुत्रादिकं यदात्मत्वेन मन्यते तदा दुःखेन दुःखितो भवति त्यक्ते
न पुत्रादावात्माभिमानेन न्नयथातदुःखेन दुःखभागिनो भवतीत्यर्थः १३७० त्यक्तेन चाप्येत्येते देवविशदयति यदेति । यथा मार्गगा मीत इत्यतया देववत्तत्त्वमुत्रादिसंयुतः स्वनामीवोक्तिरीय पाठार्थः

टी०अ०

5

11 44 A

नचपुत्रादिविष्णोर्भयानि नन्वपथितुः खनदुःखभागानिभवतीत्यर्थः १३७७ त्वत्कनचान्यथेत्यतदेवविशदयति यदेति । यथामागमातीतस्थितयादेवत्तपुत्रादिसर्वविदुःखंनप्राप्तीतिवृत्तिसमाधायः १३७८ । १३७९ अदम्येवब्रह्मविद्यापादःस्वनिवृत्तिरव्ययमितिद्विषयकत्वेत्यलक्षणमीश्वरस्यैवसर्वत्रमावश्याभवतीतिप्रतीकस्ययन्मन्त्रस्यायमाह नृयितिविषयः । अत्रशरीरेन्द्रियादिसंयतेनद्विषयैः

—दुःखेनविशिष्टवर्तनमये शमार्गोयत्रतथातत्रगच्छेदितिवाच्यम् । अत्रप्रविष्टःस्वयंज्योतिरादिविशेषणआनन्दरूपआत्मायेनाधिकारिणागुरुशस्त्रोपदेशेनज्ञातःसविश्वकृत्पदार्थविश्वकर्तृत्ववानुभवतीतिद्वयोरर्थः १३७३ । १३७४ तस्येति । यःस्तत्वादिब्रह्मलोकांतोलोकःसुखदुःखपदःप्रसिद्धःसर्वस्तस्यविदुषोब्रह्मात्मतयासर्वाधिष्ठानस्थाधेयोभवेत् यथारज्जौकल्पितसर्पजलवारादंडादिकःसर्वोऽपरःप्रपंचोरज्ज्वधिकरणकइत्यर्थः १३७५ उक्तार्थेहेतुतयाकल्पितस्याधिष्ठानाद्ब्रह्मसत्ताकत्वाभावमाह ब्रह्मेतिद्वयां । वर्णितोलोकःसर्वोऽप्यस्माद्ब्रह्मसत्ताकोनभवतिकितुसर्वमभ्यात्मादिभेदभिन्नस्थूलसूक्ष्मरूपविश्वमस्यविदुषआत्मेवभवतिबाधासामानाधिकरण्येनेतिद्वयोरर्थः १३७६ । १३७७ अधिकारिदेहंलब्ध्वायद्युक्तरूपआत्मानंज्ञायतेतदामहतीअनर्थपरंपराभवतीतिप्रदर्शकस्यसममन्त्रस्यार्थमुपबृंहयति ततइत्यादिभिरष्टाधिकपञ्चाशच्छ्लोकैः । ततोब्रह्मज्ञानलक्षणस्यमार्गस्यसर्वोत्कृष्टफलकत्वाद्वाटवीगतमार्गत्रयंहित्वाब्रह्मज्ञानरूपमार्गेणब्रह्माभिन्नलोकांजीवनावस्थायामेवसाधयेदित्यर्थः १३७८ त्रैवर्णिकेति । जानीयादात्मज्ञानसाधनंवेदान्तश्रवणादिकमनुतिष्ठेत् यतःसर्वसर्वात्मिकंब्रह्मभवामः सद्योलभामहइत्यर्थः १३७९ अधिका

स्वयंज्योतिःस्वरूपोयंहार्दपद्मेव्यवस्थितः ॥ सर्वगःसर्वसंघातात्सर्वथायोलिलक्षणः ॥ सविश्वरुद्रवेदस्यकर्ताविश्वस्ययेनहि १३७४ तस्यसर्वोभवेल्लोकःसुखदुःखप्रदोहियः ॥ यथारज्जौभवेत्सर्वःसर्पधारादिकोपरः ७५ ब्रह्मलोकादिकोलोकोनरकांतोयईरितः ॥ मार्गत्रयेणसंप्राप्योनास्मादन्योस्तिकश्चन ७६ किंतुसर्वमिदंविश्वमधिदैवादिभेदभाक् ॥ सदसद्रूपआत्मायंरज्जुःसर्पादिकंयथा ७७ ततोमार्गत्रयंहित्वासंसारवनमध्यगम् ॥ ब्रह्मबोधेनसूक्ष्मेणमार्गेणविततेनच ॥ गच्छेज्झटितिराजेंद्रमृत्युर्यावन्नचाव्रजेत् ७८ त्रैवर्णिकशरीरेषुस्थित्वैवात्मानमव्ययम् ॥ जानीयाद्यस्यविज्ञानाद्भवामःसर्वमेवभो ७९ अधिकारिशरीरेषुह्यात्मनोनिश्चयोनचेत् ॥ भविताभविताहानिरस्माकंमहतीनृप १३८० दुर्लभंप्राप्यमानुष्यंविदुस्संपातचंचलम् ॥ तथाकुर्वीतनयथापुनर्दुःखंसमाव्रजेत् ८१ आददीतकथंराजन्हस्ततःप्रच्युतंघृतम् ॥ सैकतेवह्निसंतप्तेयोपिस्यादतिबुद्धिमान् ८२ सुलभाःसततंदेहानानायोनिषुभूपते ॥ उच्चावचासुजंतूनांमानुषंपरिहायहि ८३ तत्रापिभारतेवर्षेह्याधिकारिवपुर्नयति ॥ लभ्यतेनृपशार्दूलनातोधिकतमंकचित् ८४ विषयाःसंतिराजेंद्रादिविवानरकेपिवा ॥ प्राणिनतिनतेनैवदेहेनसदृशाःसदा ॥ कर्मणातेनतेनैवप्राप्यंतेस्वयमेवहि ८५ कर्मार्थभारतवर्षमनुजानांविनिर्मितम् ॥ कृत्वात्रविधिधंकर्मविधिधंदेहमाप्नुयात् ॥ उच्चावचेषुलोकेषुदारपुत्रादिसंयुतम् ८६ भारतात्पुरुषोगच्छेत्पातालंस्वर्गतोधिकम् ॥ सप्तभेदविभिन्नयन्नानाभोगैःप्रपूरितम् १२८७

रीति । आत्मनिश्चयोयदिनभवितानभविष्यति तदामहापुरुषार्थप्रतियोगिकत्वात्महतीहानिर्भविष्यतीतिज्ञेयमितिशेषः १३८० दुर्लभमिति । स्पष्टम् १३८१ लब्धज्ञानसामग्र्याःपुनर्दुर्लभत्वेदृष्टांतमाह आददीतेति । यथासिकताव्यासदेशेपतितस्यघृतस्योपादानंदुष्करंबुद्धिमतापितयैतदपीति १३८२ तत्रमानुषभावादिसामग्रीदौर्लभ्यमेवस्फुटयति सुलभाइति । मानुषभावएवतादुर्लभस्तत्राप्यधिकारिभावोदुर्लभतरःतल्लाभादधिलोलाभोनास्तीतिद्वयोरर्थः १३८३ । १३८४ विषयास्तुनदुर्लभास्तत्प्राप्तेतदेहमापकैःकर्मभिरवश्याभ्यत्वादित्याह विषयाइति । हियतस्तत्तदेहयोग्याविषयास्तेनतेनतदेहार्भकेणकर्मणाप्राप्यंतेतःसर्वत्रसुलभाइतिसंबंधः १३८५ मानुषदेहस्यसर्वेषसाधकत्वंदौर्लभ्यमयोजकंदर्शयति कर्मार्थमिति । स्पष्टम् १३८६ तत्रपाताललोकभोगप्रदंकर्मभिभारतत्वंइणवसाध्यमित्याह भारतादिति । भारताद्भारतखंडेकृतात्सुकृतादेतोः भोगैःसुखसाधनेः १३८७

नृत्यं त्यङ्गवेति । यत्र पाताले एताः प्रसिद्धानागकन्या नृत्यं त्यङ्गवेत्यस्य सविलासा इत्यर्थः पीने पुत्रते पुच कुचद्वन्द्वे पुप्रस्फुरद्विलसद्वरिचन्दनासां तास्तथा १३८८ मजीति । पुनः कीदृश्यः म
प्याद्यावलीनां कांत्याकांता निमनोहराप्यानान्येव सुधाकरायासां तास्तथा चित्रलिखिताभिः सहस्रैः धैर्यरूपस्य सर्वस्वस्य हारिकाः १३८९ स्वर्ग इति । यदा तादृशी सा प्रसिद्धा जाता स्वभा
वेन सुदरीचललनास्वर्गेन विद्यते तदा इह भुविलोके तादृशी कुतः स्यात्संभाव्येतेति १३९० घनीभूतमिति । प्राय इत्युत्प्रेक्षायां तथा च पातालवासिनां सुकृतमेव घनीभूतं पातालरूपेण परिणतमित्यु
त्प्रेक्ष्यत इत्यर्थः १३९१ अत्रेति । अत्र पाताले १३९२ चन्द्रेति । मुक्तपदमर्शआयजंतं तथा च मुक्तावद्विबल्वसमैश्चन्द्रैर्वर्धिता हाराः सहस्रशो यत्र संतीति १३९३ असूर्यमिति । मुनेः पा
णिनेः स्मरणं स्मृतिविषयो भूतं यदसूर्यपश्यति पदं तत्र पाताले एव सार्थकं मुख्यार्थकं तत्रत्यैः सूर्यादर्शनात् इतरत्र राजदारादौ तु गोणमेवेत्यर्थः १३९४ पूर्वैति । अत्र पाताले पूर्वदेवाद्यमुरानागाश्च

नृत्यं त्यङ्गवयत्रैतानागकन्यामनोरमाः ॥ पीनोन्नतकुचद्वन्द्वप्रस्फुरद्वरिचन्दनाः १३८८ मणिमुक्तावलीकांतिकांताननसुधाकराः ॥ चित्रस्थिता यथायूना धैर्यसर्व
स्वहारिकाः १३८९ स्वर्गेन तादृशीकाचिद्विद्यते ललनाभुवि ॥ कुतः सा सुदरीजात्यातादृशी स्यादिहांगना १३९० घनीभूतमिदं प्रायः सुकृतं तलवासिनाम् ॥
पातालमिति यत्प्रोक्तं नानाभेदं विचित्रकम् १३९१ अत्र सूर्येण सहशामणयः संतिकोटिशः ॥ नागानां नागकन्यानां मस्तकेषु महात्मनाम् १३९२ चन्द्रबिंबसमप्र
ख्यैर्मुक्तैर्विल्वसमानकैः ॥ प्रकंपिते पुगात्रे पुहाराः संति सहस्रशः १३९३ असूर्यपश्यत्येतत्स्मरणं सार्थकं मुनेः ॥ पातालेन हिकोप्यत्र सूर्यपश्यति देहभाक् ९४
पूर्वदेवासं त्यत्र पन्नगाश्च महाश्रियः ॥ भोगिनो नाम यत्रैतत्सार्थकं जायते सदा १३९५ वासुकिश्चात्र वसतिकंठेयः शूलिनः स्थितः ॥ शेषश्चात्र महानागः शयनं यो
ऽसुरद्विषः १३९६ तक्षकश्च महानागो रथेयः सवितुः स्थितः ॥ नास्तित्यस्य प्रतीकारो विषस्यात्र कथंचन १३९७ कर्कोटकस्तथानागो महान्नलसखो हियः ॥
पद्मश्चैव महापद्मः सशंखः कुलिकंस्तथा ॥ एलापत्रक इत्याद्याः कुलजाविषधारिणः १३९८ अनेककोटि संख्यातैर्विधुभृत्त्यादिभिर्वृताः ॥ कुंडलादिविभूषासु देवा
दीनां यद्विरिताः १३९९ विश्वकर्मसमो दैत्यो मयो मायाविशारदः ॥ विप्रचित्तिस्तथान्येपि संति शकस्यैवरिणः ॥ बल्याद्याः शतशो येभ्यो भीता देवाः सदा सते ॥
१४०० वर्णयंतिसदा स्वर्गे पातालानि मुनिश्चराः ॥ नारदाद्याः समागत्य पातालेभ्यो दिवं प्रति १४०१ अस्यां स्वर्गे तथा ब्रह्मलोके राजन्भवानपि ॥ वेत्ति यत्प्राप्यते
पुंभिः सुकृतैः सुखमद्भुतम् १४०२

श्रीमंतो वसंति यत्र ये पुनागे पुभोगिन इत्येतत्पदं सार्थकं परिपूर्णं सर्वार्थकं भोगपदार्थास्तु 'भोगः सुखे रूपादिभृतावहैश्च फणकाययोः' इति प्रसिद्धाः भूमप्रशंसयोरि निरिति भावः १३९५ तत्र नागेषु मु
ख्यान्दर्शयति । वासुकिरिति त्रिभिः । महादेवकंठभूषाभूतो वासुकिर्नारायणशय्याभूतः शेषश्चात्र पाताले वसति १३९६ तक्षक इति । सूर्यरथवासित्वेन प्रसिद्धो महाविषस्तक्षकोप्यत्र वसतीति १३९७
कर्कोटक इति । नलस्य दमयंती भर्तुमित्रत्वेन प्रसिद्धः कर्कोटकनामा तथा पद्मादयश्च सबांधवा अत्र वसंति महादेवादीनां कुंडलादिविभूषणरूपत्वेन प्रसिद्धाः आदिपदेन देवीगण्डादयो प्राच्याः मातलिजामाता
नागो हिमरुडभूषणमिति प्रसिद्धं भारते १३९८ । १३९९ असुरमुख्यान्पदं दर्शयति विश्वेति । मयो विप्रचित्तिर्वैलिरित्याद्या देवभयप्रदा असुरायत्र वसंति १४०० एतादृशं पातालपभावं पातालात्स्वर्गमागतं
नारदाद्याः स्वर्गं गच्छन्तीत्याह वर्णयंतीति १४०१ देवान्पुंभिः पातलेषु यत्सुखं फलं तद्वन्नान् जानात्येवेत्याह अस्यामिति । अस्यां पृथिव्याम् १४०२

तत्सर्वसुकृतफलं तथा दुष्कृतफलं नरकादिकं तथा तत्त्वज्ञानफलं विदेहके वत्स्यं च भारतभयमनुष्यदेहादिवलम्ब्य तत्सर्वमिति १४०३ भारतस्य क्षेत्रसाम्यमाह क्षेत्रेऽपि १४०४ यद्यपि ब्रह्म
विद्याधिकारो देवशरीरेऽपि सावित्रस्तदुपार्पित्यधिकरणेतथापि पुनर्ब्रह्मविद्यायोग्यदेहलाभस्य संदिग्धत्वाद्देवव्यतिरिक्तमित्याह यद्यपीति । तत्र देवांतरे पाक्षिकी संदिग्धा १४०५ यस्तु दे
हांतरे विद्यालाभाशयाद्दहतदर्थं न पतते संपिंडं यत्कारं लेढीति न्यायस्य गोरइत्याह हस्तेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् १४०६ । १४०७ लोकांतरे विद्यालाभस्य पाक्षिकत्वं स्फुटयति इतदिति त्रिभिः ।
इतो मनुष्यदेहान्निर्गमने स्थिति विवर्तकं किं कर्म फलाभिमुखं भविष्यतीति कोवेदनकोपीति येनानेन संशयेन हेतुनायः पुमान्नुत्थितः पुरुषार्थचिंताशून्यः शिशुरेव बुधैर्मतइति शेषः १४०८ तदुपपा
दकतयाऽनेकसंचितकर्मणां स्थितिमाह संतीति । सुप्तानि सुप्तरूपेण स्थितानि कर्मभिः पारब्धफलैः प्रतिबद्धानि कर्माणि शतशः संतीति १४०९ तथा च यदीपापमेव मरणानंतरमुद्भवेत्तदा यं किं कुर्या
दित्याह ततइति । महान्गल्हो जेतव्यं द्रव्यं तस्मिन् द्यूतकालेन प्रेराजिते सतीत्यर्थकश्च नुर्थपाद उत्तरान्वयी १४१० दीव्यमिति । यथेपक्तिवः द्यूते कदाचिदागते महागल्हनेऽसति पुनर्दीव्यम

तत्सर्वभारतेवर्षमानुषादेहतोव्रजेत् ॥ दुःखंयत्ररकेषूक्तं गच्छेत्तदपिभारतात् ॥ तथाविदेहकैवल्यंभारतादेवसंव्रजेत् १४०३ क्षेत्रेपुजायतेवान्यंभुज्यतेतद्दृहेषुच ॥
यथातथाभारतेत्रकर्मलोकांतरेफलम् ४ यद्यप्यत्रभवेद्ब्रह्मविद्यालोकांतरेपिच ॥ यथापिपाक्षिकीतत्रराजन्नसुनिश्चिता ५ हस्तस्थितंमहापिण्डंदधियुक्तोदनस्य
तम् ॥ परित्यज्यकरंलेढित्तिकामोयथाज्ञधीः ६ तथैवमानुषेदेहेहित्वाब्रह्मात्मबोधनम् ॥ लोकांतरेयहच्छेत्सविज्ञेयोबालिशःपुमान् ७ इतोनिर्गमनेकस्यकिं
स्विकर्मभविष्यति ॥ इतिकोवेदयेनायंसुस्थितोपिपुमान्शिशुः ८ संतिसुप्तानिशतशःप्रतिबद्धानिकर्मभिः ॥ कोटिजन्मार्जितान्यस्यपुण्यपापात्मकानिहि ९
ततःशरीरसंत्यागादुद्भवेपाप्मनोपिच ॥ किंकरिष्यतिवैदेहीनष्टेयूतेमहाग्लहे १४१० दीव्यन्पुनःपुनर्नैषतंग्लहंलभतेकचित् ॥ तथासंसारदुर्भूतेनष्टेनरव
पुग्लहे ॥ संसारीकितवःकेनप्राप्नुयात्पुनरप्यदः ११ पातालंदेवलोकेवाब्रह्मलोकेथवापुनः ॥ नरकेभूमिभागेवाशरीराणिसमाश्रयन् १२ तत्रतत्रचवैदेहेपारतंत्र्या
दिदूषितम् ॥ सुखाभिधंसमाप्नोतिदुःखमेवशरीरभाक् १३ यैरयंमानुषदेहंकितवैर्निर्जितःपुमान् ॥ विषयैर्निर्जितेयूतेस्वयंतसेर्वतोप्यमुम् १४ अभिधावंतिलो
केषुकितवाजितभूमिकाः ॥ पराजयायसततंतत्रतत्रलतोद्यमाः १५ विषयैःकितवैःसोपिसदादुर्भूतदेविभिः ॥ हतपुण्यधनःपापकौपीनोत्रावशिष्यते १४१६

पितृतादृशं गलहं पुनर्नलभते इत्यन्वयः । तथा संसाररूपः कितवः संसाररूपे दुर्धूते नरदेहरूपे गलहेन ष्टेति अदः महागलहरूपं नरवपुः पुनः केन हेतुना प्राप्नुयादिति १४११ द्यूते पराजिताः प्रच्छन्नं प्रकाशं च द्रुः खमनुभवतीति प्रसिद्धं तथा यं संसारं पिभारत खंडे पराजितः सन्नाना योनिषु सुखाभासप्रच्छन्नं प्रकाशं वा द्रुः खमाप्नोतीत्याह पाताल इति द्वाभ्यां । पारतंत्र्यादीत्यादिषु देहसंसायादिग्रहः १४१२ १४१३ अयं च कितवानां स्वभावः प्रसिद्धो लोके यत्तेयं मृदभेकारं जपंतितं यत्र कुत्रापि गंतं सुतरां जेतुमुद्यमं कुर्वन्ति पावत्सकौपीनमात्रशेषो न भवेदिति तथा च भारते विजयशालिनो विषयरूपकितवादेहां तरेष्वनुग्रजंतोऽस्य जंतोः पुण्यरूपधनं विजित्य पापरूपकौपीनशेषमेतं कुर्वन्तीत्याह धैर्यमिति त्रिभिः । अयं संसारी पुमानयै विषयैः कितवैर्मानुषं देहं महागलहरूपं निजितो मुपितः अकथितं चेति द्विकर्मकजिघातोर्गोणिकर्मणिक्तः ते विषयकितवाद्यूते जिते सति अमुं पराजितं पुमां संलोकांतरगतमपि सम्यक् पराजितुमभिधावंति पतो जितभूमिकाः जितावशीकृता भूमिकानां रूपपरिग्रहरूपा ये स्ते तथा 'भूमि कारचनायां तुरूपांतरपरिग्रहे' इति हैमः । एवमनुगतैर्विषयकितवैः स्वर्गलोकादौ हतपुण्यधनः पापकौपीनशेषश्च सन्नरकखट्वायामधोमुखः पततीति त्रयाणामर्थः १४१४ । १४१५ । १४१६

एवंहानिःप्रमादिनामापततीत्याह ततइति । नष्टिर्हानिः आयाताववश्यंभाविनीतियावत् १७ वयंतदपत्तिभयादिहजन्मन्येवविज्ञानंसाधयामइत्याह माभूदिति १८ ननुब्रह्मविज्ञानेनकथंक्रितव
भयनिवृत्तिरित्याशंक्यसोपकरणस्यब्रह्मविज्ञानस्यविज्ञानस्यत्रिषयज्ञानक्रितवरूपारिनिवृत्तिसाधनतांविज्ञदयति शास्त्रेत्यादिना । ब्रह्मज्ञानसाधनमध्यात्मशास्त्रंसाक्षितयायत्रस्थितमेतादृशंयुत
मत्राधिकारिशरीरेऽस्माभिस्तैर्विषयक्रितवैःसहारव्यं कीदृशैस्तैर्द्युतैर्द्युतकालेदुर्भूतैःकपटप्राज्ञैःकृत्वदेवनशीलैः १९ जेष्यामइति । अधुनातत्त्रिषयान्क्रितवान्वंचकान्जेष्यामएवयतोऽनोस्माक
मनुकूलंशास्त्रंशास्त्ररूपसगक्षिअस्तिविद्यतेइतस्त्वमपितान्जेतुंस्थिरोदृढनिश्चयोभवेति २० तेचनिःसाक्षिकेद्युतएवजेताशोधुनाकेनहेतुनाजेष्यंतीत्याह विषयाइति । शठाःसंमुखेहितवद्वासमानाः
परोक्षेऽनिष्टकराहमेविषयाः २१ पूर्वविषयक्रितवैःसहद्युतेनरवपुरात्मकोग्रहःकृतःसहिविषयाणामपिभोगोपयोगी अधुनाशास्त्ररूपसाक्षिणानुग्रहमात्रेणास्मानधिकारिणःप्रत्येवंहितमुक्तंयूयं
ह्यन्यार्थिद्विरूपंग्रहंकुरुतवस्मिन्विषयक्रितवैर्जितेऽपिभद्रतांजयएवब्रह्मचर्यादिकंदृष्ट्वाविप्रयैःपलायनादित्याशयेनाह ब्रह्मेति । ग्लोहरितिदीर्घादित्वंस्वार्थिकाणंतत्त्वेनबोध्यं शास्त्रेणसाक्षिभूतेनाप्य

ततोदेहस्यपतनादूर्ध्वमज्ञानिनामिह ॥ महानीनष्टिरायाताराजन्पापावशेषिणी १४१७ माभ्रुदियंमहाराजह्यस्माकमाधिकारिणाम् ॥ अत्रैवब्रह्मविज्ञानंकारि
ष्यामोऽयं वयम् १८ शास्त्रसाक्षिकमस्माभिरावृण्वन्तमत्रतैः ॥ दुर्धूतदेविभिर्दूतेकितवैर्विषयैःसह १९ जेष्यामःकितवानेतान्नित्यंदुर्धूतदेविनः ॥ विषयान
स्तिनःसाक्षिशास्त्रराजनस्थिरोभव २० विषयाःकितवाराजनजैतारःसाक्षिर्वर्जिताः ॥ दुर्धूतदेवनैःकेनजेष्यत्यस्मान्शठाइमे २१ ब्रह्मचर्यादिभिर्गल्हैःशास्त्रसा
क्षिनिरूपितैः ॥ दुर्धूतदेविनःशत्रून्जेष्यामःक्षणतोऽधुना २२ बाणैर्यज्ञादिभिश्चापैर्निहत्योन्मार्गवर्तिनः ॥ बध्वाशमादिभिःपाशैर्विषयारीनथापरान् ॥ स्वल्प
शेषान्हिजेष्यामोब्रह्मचर्यादिभिर्गल्हैः १४२३ एतेषांजनकंतद्रज्जननीचवयंनृप ॥ बंधुभिःसहितांमत्तांधक्ष्यामोब्रह्मबन्धिना १४२४ अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्या
जननीसाप्रकीर्तिता ॥ आत्मावरणसंयुक्ताकितवानांदुरात्मनाम् १४२५ मनःपितातथाबंधुजनोयंवासनागणः ॥ वयंब्रह्मस्मदित्येवंमहताज्ञानबन्धिना ॥
दग्ध्वाकुटुंबसहितान्निषयान्विजयेमहि १४२६

ननु ग्रहेण निरूपितैः प्रदर्शितैर्ब्रह्मचर्यारण्यवासादिरूपैर्लहैर्लाप्यमानद्रव्यैर्निश्चिततान्त्रजेष्णामइति २२ ननु बहवो विषयाऽऽरयोद्यतमात्रेण कथं जेतव्या इति शंकां वारयन्नाह वाणैरिति । येतावदुन्मागे शास्त्रब्राह्मणभौचरतिविषयारयस्तान् शास्त्रविहितयज्ञदानादिव हिंसासाधनैर्दृष्टतानाह ननसाधत्वेन बाणसमौर्निहत्यतेषां शिरःसमं प्रमादमृत्युं शास्त्रोक्तकर्मलक्षणाविद्यया छित्वेतियावत् अविद्यया मृत्युं स्तीर्त्वेति श्रुतेः । तथा परान्निपेधाभावेन सन्निहितान्विषयारीन् शमदमाद्यंतरंगसाधनेः प्रवृत्तिविरोधित्वेन पाशसमैर्बन्धान्युत्थानदशायां कदाचिदुपलभ्यमानत्वेन स्वल्पावशिष्टान्विषयारीन् ब्रह्मचर्याद गृहकेन श्रुतेन जेष्यामइत्यर्थः २३ तथा प्रमणिश्रशास्त्रद्विजेन ब्रह्मज्ञानाग्निना तात्सर्वांश्चानुदग्धान् कुरिष्यामइत्याह एतेषामिति त्रिभिः । एतेषां विषयारीणां मत्तांगवितांश्चक्ष्यामोदग्धान् कुरिष्यामो ब्रह्मज्ञानाग्निनेति २४ नन्वेषां जनकादयः किरूपा इत्याकांक्षायां माह अन्पस्मिन्नि १ विशेषावरणलक्षणशक्तियवत्यविद्येत्येतेषां जननीत्यर्थः २५ मन इति । तेषां सृष्ट्वेन मनःपिता भवति मनः प्रजापतिमनुजत इत्यादि श्रुतेः तथा कश्चिद्विद्विद्विद्वत्त्वव्याप्येत्येतेषां वासनान्नाशो ब्रह्मविषयदाहकोमिदमहास्वीतिज्ञानात्मक इत्यर्थः २६ २७

नन्वेवंतेपांसर्वथोऽल्लेयावत्यमयोजकोपरायः कुतोभवद्भिन्निश्चितइत्याकांक्षायांमाह एतेरिति । ॥ एतेविषयकितवेर्वयंबहुवारांपराजिताह्यत्रार्थेयथासाक्षित्वेनप्रमाणभूताःसंति के इमेपृथि
 व्यादयोऽल्लेयास्तथा लोकपालाधर्मैराजादयस्तथेश्वरैर्योमीचित्यर्थः । तदुक्तमनुना । आदित्यचैदावनिर्लोनलश्रयोभूमिरापोहृदयमनश्च । अहश्चरात्रिश्रउभेवर्तध्वेयर्मश्रजानातिनरस्पृष्टं । इति
 हृदयशब्देनसाक्षिणईश्वरस्यग्रहणमिति १४२७ अधुनातुवयंशास्त्रसाक्षिमसादात्सावधानाःसंतस्तानजेष्णामएवेत्याह अद्येति । तेयेपूर्वपराजिताःसर्वेवयमधिकारिणःअक्षैरिन्द्रियरूपपाशकैः
 प्रवृत्तिविशेषेणजयादिप्रयोजकत्वंहिपाशकानामिन्द्रियाणांचतुल्योद्यमः तत्ररायादिहीनेन्द्रियप्रवृत्तिरधिकारिणांजयावहेतिबोध्यम् । ' रामदेवविमुक्तैस्तुविषयानिन्द्रियैश्चरन् । आत्मवश्यैर्विधे
 यात्माप्रसादमधिगच्छति ' इतिस्मृतेः । तथावाणैर्वहिरंगसाधनरूपेश्वतानरविशाखानुगृहीताःसंतोजयेमेत्यर्थः १४२८ यथासर्वसाक्षीपरमेश्वरःश्रीकृष्णरूपेणपांडवानुजग्राह तथास्मान
 पिवेदस्मेषाणानुगृह्णातीत्याह कृष्णेति । धार्तराष्ट्रान्जितवंतइविशेषः । तथाचोक्तंगीतासु ' तस्माच्छास्त्रं प्रमाणंते ' इत्यादि १४२९ येतुशास्त्रविमुखास्तेपराजीयंतएव अशास्त्रविहितंघोर
 मित्यादिभवदुक्तेरित्याह अस्पष्टकेनेति । येतुअस्पष्टकंशास्त्ररूपसाक्षिवर्जितंयूतंकुर्वीतिवेषामत्रदुर्धूतमहतीहानिरिति अस्माकंदुर्धूतमीदृशंशास्त्रसाक्षिराहित्येनास्पष्टंभवतीत्यर्थः १४३० त

एतैःपराजिताराजन्बहुकृत्वःपुरावयम् ॥ यथेमेसकलालोकालोकपालास्तथेश्वरः १४२७ अद्यप्रभृतितेसर्वेह्यप्रमत्तावयांस्थिताः ॥ अक्षैर्वाणैश्चजेष्णामोविषया
 न्कितवानमून् ॥ शास्त्रसाक्षिमलेनैवमातेभवतुसाध्वसम् २८ कृष्णसाक्षिवलेनैवयथापंचापिपांडवाः ॥ अधमान्धारतराष्ट्रांस्तान्कितवान्कलहप्रियान् २९ अ
 स्पष्टकेत्रदुर्धूतेकितैर्विषयैःसह ॥ महतीनष्टिरुद्दिष्टानास्माकमिदमीदृशम् १४३० वामदेवादयोयद्गद्विषयान्कितवानमून् ॥ जित्वामरणनिर्मुक्ताबभूवुःस्वात्म
 रूपिणः ३१ वयंतथैवराजेंद्रजित्वैतान्कितवानिह ॥ ब्रह्माभूतंभविष्यामोनात्रकार्यविचारणा ३२ शास्त्रसाक्षिपरित्यागाद्विषयैःकितवैःसमम् ॥ दुर्धूतदेविभिर्यू
 तंप्रारब्धयैरबुद्धिभिः ३३ हतपुण्यघनास्तेमीपापकौपीनशेषिताः ॥ तत्रतत्रमहाराजदुःखादुःखमुपागताः ३४ पक्षिणःस्थावरास्तद्द्राम्यारण्यविभेदिनः ॥
 पशवश्चापिसर्पाद्यादृश्यंतेसर्वतःस्थिताः १४३५ विषयाःकितवाराजन्नेतेदुर्धूतदेविनः ॥ अनक्षहृदयान्पुंसोजयंत्यसैःकृताभिधैः १४३६ अद्याक्षहृदयंब्रह्मज्ञातम
 स्माभिरंजसा ॥ विज्ञानाद्यस्यसततंपुमानक्षैर्नुजीयते १४३७ गुरुशास्त्रोपदेशेनयदेतमनुपश्यति ॥ हृद्यक्षहृदयंब्रह्मस्वात्मानंदेवमंजसा ॥ ईशानंभूतभव्य
 स्यनततोर्निदतिस्वयम् १४३८

स्माद्वयमपिशास्त्रानुगृहीताःशुक्लामदेवादिवदरीन्जित्वाब्रह्मभावलक्षणंस्वाराज्यंलभेमहीत्याह वामेतिद्वाभ्यां । स्पष्टद्वयम् १४३१ । १४३२ येतुशास्त्रसाक्षिविमुखास्तेर्दीन्यतितेऽधोधो
 भावलक्षणांदुर्गंतिलभेतइत्याह शास्त्रेति । यैरबुद्धिभिर्मुढैःशास्त्रंविनायूतमारब्धंतेपापरूपकौपीनमात्रशेषाःसंतोदुःखंयांतीतिद्वयोःसंबंधः १४३३ । १४३४ यथायूतागारेपराजितानांमंडली
 दृश्यतेतथैयंप्रकृतेपापयोनीनांमंडलीबोध्येत्याह पक्षिणइति । पक्षिणश्चस्थावराश्चग्राम्यारण्यभेदभिन्नाःपशवश्चसर्पाद्याश्चयेऽमीदृश्यंतेतेसर्वेविषयकितवैःपराजितानामाकाराबोध्याइतिसंबंधः
 ३४३५ तद्विदुरित्यादिभागस्यार्थमाह विषयाइतिद्वाभ्यां । लोकेहिकितवाननक्षहृदयान्अशानुकूलतामपोजकासहृदयारूपमन्त्रविशेषज्ञानशून्यानेवजयंति । कृताभिधैःकृताःकल्पिताःकृतत्रे
 ताद्व्यापरकलिरूपाअभिधाःसंज्ञायेपांतादृशैःपाशकैरिति १४३६ अद्येति । यथानलेनराज्ञाःकृपणदक्षहृदयंज्ञातंतद्विज्ञानाद्विषयकितवानुजयामएवेत्यर्थः ३७ उक्तार्थेऽष्टमंत्रंमंत्रंमन्वितंकरो
 ति गुर्वितित्रिभिः । सर्वेश्वरब्रह्मरूपमात्मानमंतर्यामित्वेनाक्षहृदयभूतंपदाउपदेशानुसारेणहृदिसंनिहितःसाक्षात्करोतितदाश्रुतिगतजुगुप्सापदोक्तानिदामनुतापरूपानं करोतीत्यर्थः १४३८

अनुतापरूपात्मनिदामभिनयति अथेतिद्वाभ्यां । अथाक्षहृदयंज्ञात्वेतिनिरिति । इतिकथं अहंभारतेखंडेजातःसन्विषयकितवैःपुण्यरूपंविद्यारूपंचग्लहंनिर्जितोस्मिपापकौपीनशेषश्चकृतो
स्मीतिद्वयोःसंबंधः १४३९ । १४४० आत्मनोऽनित्यत्वसर्वभासकत्वसर्वसत्ताप्रदत्वानांप्रतिपादकस्यनवमंत्रस्यार्थमाह नास्येतितुर्भिः । आत्माऽविनाशीयतःकर्तृत्वभोक्तृत्वप्रमातृत्व
लक्षणविकारवान्नभवति किंतुततःकर्त्रादिरूपादिकारिणःपरःसाक्षिरूपइत्यर्थः १४४१ तत्रहेतुतयाकालापरिच्छेद्यत्वमाह यस्मादिति । ब्रह्माहिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतीनामहोभिःसहस्रयुगादिरूपे
रवयवैःसहितःसंवत्सरात्माकालोनानाविधोयस्मात्साक्षिरूपादात्मनोऽर्वागैवविकारेपुपरिच्छेदशेषप्रवर्ततइति १४४२ आत्मेति । तदात्मज्योतिरन्येनज्योतिषानप्रकाशयतेयतस्तदेवसूर्यादीनांज्यो
तिषांज्योतिःप्रकाशकंसद्विराजतइति १४४३ सएवआत्मेवसर्वसत्ताप्रदत्वादायुरित्युच्यतइत्याह नप्राणइति । आयुर्जीवनप्रदोऽयमात्माज्योतिषांज्योतिर्भूतएवदेवेरायुरितिनिश्चितइति १४४४
आत्मनोब्रह्मत्वयोग्यतास्फुटीकरणार्थसर्वाधारताप्रतिपादकस्यदशमंत्रस्यार्थमाह यस्मिन्नितिद्वाभ्याम् । प्राणाद्यावक्ष्यमाणस्वरूपाःपंचजनसंज्ञकायत्राधिष्ठानेसंततथापैरभूतैःपृथिव्यादिभिः
सहितआकाशश्चयत्रतिष्ठतमेवाहंसर्वभासकमीश्वरममृतमात्मानंजानामितंविद्वान्ज्ञानंनज्ञहंतादृशःसर्वाधिष्ठानादिरूपःसंपन्नोस्मीतिद्वयोरर्थः १४४५ । १४४६ पंचजनपदार्थानांप्राणादी

अथाक्षहृदयंज्ञात्वाविषयैःकितवैरहम् ॥ दुर्धृतदैविभिर्नित्यंसर्वप्राण्योघवंचकैः १४३९ जातोपिभारतेवर्षेह्यधिकारिशरीरभाक् ॥ पुण्यविद्याग्लहंसर्वनिर्जितो
स्मिक्षणेनहि ॥ पापकौपीनशेषश्चकृतोस्मीतिकदाचन १४४० नास्यनाशःकथंचित्स्यादात्मनःसर्वदेहिनाम् ॥ कर्ताभोक्तातथामातानात्माकिंतुततःपरः ४१
यस्मादर्वागयंकालोनानाभेदःप्रवर्तते ॥ संवत्सरःसहाहोभिर्ब्रह्मादीनामहात्मनाम् १४४२ आत्मज्योतिस्तदन्येनज्योतिषानप्रकाशयते ॥ तदेवज्योतिषांज्योतिः
सूर्यादीनांविराजते १४४३ नप्राणोनाप्यपानोवाभवेदायुःशरीरिणाम् ॥ ज्योतिषांज्योतिरेवायमायुर्देवैःसुनिश्चितः १४४४ यस्मिन्पंचजनाःपंचप्राणाद्याभ्यं
तिसर्वदा ॥ भूतैश्चतुर्भिरपरैराकाशोपिचसर्वगः १४४५ तमेवज्योतिषांज्योतिर्जानाम्यात्मानमीश्वरम् ॥ मरणादिविनिर्मुक्तमहंविद्वांश्चतादृशः १४४६ प्राणश्च
क्षुस्तथाश्रोत्रंमनोज्योतिःपुरेरितम् ॥ वागादिकथितंलोकएतज्ज्योतिश्चपंचकम् १४४७ आत्मेतिज्ञानवंतोयेनिश्चितंतैस्तुसर्वदा ॥ ब्रह्माक्षहृदयंपूर्णपुराणंनाशव
र्जितम् १४४८ उत्पत्तेर्जगतःपूर्वमेकमेवव्यवस्थितम् ॥ परतोनाशतोमध्येनैकमेवव्यवस्थितम् १४४९ नवाहौरिद्रियैरेतत्सर्वभेदाविवर्जितम् ॥ श्रुत्युक्तमात्मम्
ननसंस्कारसचिवेनहि ॥ मनसैवावगंतव्यंब्रह्मरूपंनिरंजनम् १४५०

नांस्वरूपंप्रदर्शयतद्भासकतयातदांतरत्वमात्मनःप्रतिपादयतएकादशस्यमंत्रस्यार्थमाह प्राणइतित्रिभिः । प्राणचक्षुःश्रोत्रमनांसिचत्वारितथापुरातीतमंत्रेज्योतिषांज्योतिरितिपष्ठ्यंतज्ज्योतिः
पदेनेरितंवागादिपंच संतद्विलोकेऽप्यंधकारादौप्रकाशकत्वेनकथितंप्रसिद्धमितियावत् आदिपदेनचंद्रादित्यादयोगृह्णी एतज्ज्योतिरेतेषांप्राणादीनांयज्ज्योतिःप्रकाशकंतत्त्वं । कीदृशं पंचकंपंचभिः
प्राणादिशब्दैःप्रथमाविभक्त्यंतैःकायतेपतिप्रायतेतत्तथा । कैषातोःशब्दार्थात्सुपिस्थइतियोगविभागात्कप्रत्ययः । तथाचप्राणादीनांप्राणादिरूपंसर्वांतरतत्त्वमात्मेतीतथंज्ञानवंतोयेभ्यं
तिरेरेवाक्षहृदयतयोक्तंब्रह्मातमितिद्वयोरर्थः १४४७ । १४४८ अष्टपदार्थमाह उत्पत्तेरिति । कीदृशमात्मतत्त्वं जगत्उत्पत्तेःपूर्वतथाजगतोनाशतःपरतोऽनंतरंनैकमेकरूपमेवावस्थितं
तयोर्मध्येतुक्त्वितोपाधिभिर्नैकमेवव्यवस्थितमितिसंबंधः अष्टपदशब्दोहिअपेक्षावशात्पूर्वमपरंचाभिप्रेतइतिभावः १४४९ द्वादशमंत्रस्यआत्मज्ञानसाधनमद्वितीयत्वेतद्विज्ञानेऽनर्थक्य
तिपादयतोऽयमाह नवाहौरिद्रियैरेतत्सर्वभेदाविवर्जितम् १४५० एतत्सर्वभेदवियजितमद्वितीयंश्रुत्युक्तमात्मनोरूपंवाहिरिद्रियैरेतद्व्यवस्थितमभवति किंतुअव्ययमननाशितंरूपेणसमत्वेवावगंतव्यमितिसंबंधः १४५०

॥ ६३ ॥

॥ ५॥ अ०

६

॥ ६३ ॥

एतदेवमुच्यते । एतस्यादिति । गङ्गादेवोऽयमात्रात् । एतन्निमित्तं न निमित्तं चेति ।

ब्रह्मणिवस्तुतोभेदाभावंदृष्टान्तेन स्फुटयति रजाविति । यथारज्जुरूपे अवस्थाने आधारसर्पस्य वस्तुतो न स्थितिस्तथा ब्रह्मणि भेदस्वेति १४९१ कित्वविद्ययैव कल्पितः स इत्याह प्रकाश इति । माययाऽविद्यया तमसो घृक कल्पितस्य प्रकाशेऽस्य स्थितिः १४९२ विचारदशायां स भेदः शशशृंगवदलीक इत्याह तत इति । ततो वस्तुतोऽसंभवात् स्वरूपादिभिर्निरूपितो भेदः शब्दमात्ररूपो ज्ञानमात्ररूपो वा बोधो न त्वर्थात्मेत्यर्थः १४९३ भेदस्य वस्तुतोऽसंभवमेव स्फुटयति ब्रह्मण इति । यदि ब्रह्मणः सकाशादन्यत् किंचिदपि वस्तु स्यात्तदा भेदः स्वरूपलभेत तदेव तु नास्ति ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वादित्यर्थः १४९४ शब्देति । तेनायं भेदः शब्दबुद्धयोर्वैलादेव स्थितः शशशृंगादिवदिति १४९५ शब्दबुद्धयोश्चेति । शब्दश्च बुद्धिश्चेते द्वेपदा भेदस्य मध्ये पततः प्रतिभूयन्मध्ये तिष्ठतः स्वयं भेदेन दृष्टे शब्दबुद्धीविषयं भिन्नतया दर्शयत इति यावत् तदानानेवनानाविधवदृश्यमानोऽपि भेदो वस्तुनि ब्रह्मणि नास्तीत्यर्थः १४९६ भेददर्शनप्रयुक्तमनर्थदर्शयति अवाङ्मनस इति । मृत्योर्मृत्युपुनः पुनर्मृत्युम् १४९७ तत्र हेतुं संसारावस्थानमाह भेदबुद्धिरिति । हि यतो भेदबुद्धिः संसारवर्द्धिकावत आत्मनि भेदेन पश्येदिति १४९८ दुःखादिति । तेन संसारपातेन नरकादिरूपमति

रजोसर्पस्थितिर्यद्ब्रह्मवस्थाने भवेन्न हि ॥ ब्रह्मण्येवमवस्थानं न भेदस्योपपद्यते १४९१ प्रकाशे तमसो यद्ब्रह्मायया स्यादवस्थितिः ॥ ब्रह्मण्यपि तथा भेदो माययैवावतिष्ठते ॥ वस्तुतो नैव भेदो यं कोऽपि ब्रह्मस्वरूपिणः १४९२ ततो भेदः स्वरूपेण देशकालादिभिः कृतः ॥ वंध्यासुतसमोज्ञेयः शब्दधीवपुरेव सः १४९३ ब्रह्मणो यदि किंचित्स्यादन्यतत्र भवेदयम् ॥ यदा भूत्सकलं ब्रह्मतदायं क्व भविष्यति १४९४ शब्दधीबलतस्तेन नानेवायं व्यवस्थितः ॥ शशशृंगनिभो भेदो वंध्यापुत्रसमस्तथा १४९५ शब्दबुद्ध्योश्च भेदस्य मध्यतः पतनेन हि ॥ नानेवापि न भेदोऽस्ति ब्रह्मण्यात्मस्वरूपिणि १४९६ अवाङ्मनसगम्येस्मिन् स्वप्नभेदिर्द्वयात्मनि ॥ नानेवापि चयः पश्येन्मृत्योर्मृत्युमगच्छति १४९७ भेदबुद्धिर्हि संसारदुःखदंसं प्रयच्छति ॥ स्वरूपेणापि दृश्यो न भेदस्तु परमात्मनि १४९८ दुःखादुःखतमं तेन नरकादिशरीरजम् ॥ दुःखमाप्नोति स ततः भेदं ब्रह्मणीश्वरे १४९९ यत एव ततो ब्रह्मज्योतिषां ज्योतिरव्ययम् ॥ अवाङ्मनसगम्यं तदप्रमेयं सुनिश्चलम् १५०० द्रष्टव्यमेकधैवात्मरूपं सर्वशरीरिणाम् ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविवर्जितम् १५०१ अविद्याविश्वरूपेयं जननी सरुजोऽस्य सा ॥ भेदस्य वर्तते ह्यर्वाङ्गीरुजो ब्रह्मरूपिणः १५०२ ततो जन्मादिरहित आत्मायं निश्चलः परः ॥ देशतः कालतस्तद्वत्स्वरूपाच्च महान्स्तथा १५०३

दुःखं भेददर्शी प्राप्नोतीत्यर्थः १४९९ त्रयोदशस्य मंत्रस्यैकधेत्यादेर्ब्रह्माखण्डत्वावधारणपरस्यार्थमाह यत इति चतुर्भिः । यत एव वर्णितविद्यया भेदराहित्यं ततः सर्वेषामात्मरूपं ब्रह्म एकधैव सर्वदेता भावलक्षणाखण्डत्वेनैव ज्ञेयं । कीदृशं सर्वभासकमाङ्मनसगोचरत्वादप्रमेयमविषयस्वभावमिति द्वयोरर्थः । श्रुतौ मेयशब्दस्य एकाराभावश्छा दसः । अत्र बुद्धिगम्यत्वाप्रमेयत्वयोर्विरोध एवमाचार्यैः परिहृतः । वृत्तिव्याप्तिमपेक्षेव वेद्यत्वं प्राहुरात्मनः । चिदंतरानपेक्षत्वादवेद्यत्वं तथा गमाः इति १५०० । १५०१ विरजोरजसामलेन कामकर्मादिरूपेण रहितमात्मरूपमाकाशादव्याकृता ल्यमायारूपात्परमित्याकारं तृतीयपादार्थं भगवत्तरेणाह अविद्येति । इयमहमज्ञ इत्यनुभूयमाना अविद्या आकाशाव्याकृतादिपदैः श्रुतिप्रसिद्धा ब्रह्मरूपिण आत्मनः सकाशादवगोचरवर्तते साक्ष्यापेक्षया साक्षिणः परत्वस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः । कीदृशी अविद्या अस्य भेदस्य जननी विश्वरूपानानारूपा च । कीदृशस्य भेदस्य सरुजोरजसत्वेन संतापकस्य । कीदृशा ब्रह्मरूपिण आत्मनः नीरुजः रुग्भिः संतापेदीनामं देहपादितियावदित्यर्थः १५०२ तत इति । ततो वस्तुतो मायायं सर्वसंकीर्णत्वात् सर्वविकारदिव आत्मानि शब्दः कष्टश्चोदेषादिव चिच्छेददीनत्वात् प्रमादपि पुनः प्रमाद इत्यर्थः १५०३

विदुषात्मनि प्रमेतरस्त्वैत्याज्यमिति बोधकस्य चतुर्दशस्य मर्मवत्पार्थमाह तमेवैत्येकस्य तिसृशोकेः । तमुक्तलक्षणमात्मानं गुरूपदेशाच्छ्रुत्वा अनात्ममतिपादकशास्त्रं हित्वा च मनसोत्तरवस्थानं विलय रूपमज्ञाभिधं श्रुतिगतप्रज्ञापदेन विवक्षितं कुर्वीतेतिसंबंधः । कीदृशं मनसोत्तरवस्थानं श्रुतिश्रवणेन तत्तत्पर्यायं मननेन ध्यानेन निदिध्यासनेन च संयुतं श्रवणादिप्रभावादसंभावनाविपरीतभावनाभ्यां वर्जितमिति यावत् । एतद्विशेषणं योगमसिद्धविदेहमकृतिलपादिसाम्यवारणार्थं बोध्यं । कीदृशो विकारी धीमान् धीमत्त्वविवरणं रागद्वेषराहित्यरूपं बालसाम्यमिति द्वयोरर्थः १५०४ १५०५ इतरस्य हेयत्वमुपपादयति आत्मन इति । लोकः लौकिकपदार्थजातं शास्त्रं तत्प्रतिपादकं आदिपदग्राह्यं तत्साधनचानिन्दितमनपिद्धमप्यभिध्यातं चिंतितं तत्प्रवृत्तिद्वारा वागादेरिन्द्रियस्य केवलश्रमरूपदुःखहेतुरेव भवेदतो हेयमिति भावः १५०६ विषयसंबंधस्य दुःखहेतुतामेव स्फुटयति भारमिति त्रिभिः । चकारोप्यर्थको भिन्नक्रमः । तथाचातीतानागतचिंतां विहाय वर्तमानमेव विषयं सेवमानोऽपि जनो भारवाहकवहः स्वीभवेत् किमुतातीतानागतचिंताकुल इत्यर्थः १५०७ यावत् इति । अयं जंतुरात्मानं विहाय यावत्तोयत्पारिमाणान्विषयानभिध्यायेन्नित्येतावंतस्ते ध्याता विषयाः प्रवृत्तिद्वारा इन्द्रियाणां वृथाश्रमहेतव एव यत एतैर्विषयैः शास्त्रीयैः शास्त्राविरुद्धैरपि वागादयः खेदमेव यांति फलस्य सुखस्य प्रत्यगात्मरूपस्यैन्द्रियैरसंस्पर्शादिति द्वयोरर्थः १५०८ । १५०९

तमेव भेदरहितं विज्ञाय गुरुशासनात् ॥ धीमान् बालसमो भूत्वा रागद्वेषविजितः १५०४ श्रुतिश्रवणतात्पर्यमननध्यानसंयुतम् ॥ मनसोत्तरवस्थानं सर्वदा दुःखवर्जितम् ॥ प्रज्ञाभिधं प्रकुर्वीत त्यक्त्वा शास्त्रमनात्मगम् १५०५ आत्मनो व्यतिरिक्तं यल्लोकशास्त्राद्यनिर्दिष्टम् ॥ अभिध्यातं तदप्यत्र वागादेर्दुःखकृद्भवेत् १५०६ भारं वहन्यथा जंतुर्दुःखी भवति सर्वदा ॥ विषयं वर्तमानं च सेवमानस्तथा पुमान् १५०७ यावत्तो हृदयां भोजे विषयान् मनसः प्रियात् ॥ अभिध्यायेदयं जंतुर्विहायात्मानमव्ययम् १५०८ इन्द्रियाणां हितावंतो भाराः श्रमकरा हि ते ॥ एतैर्वागादयः खेदं शास्त्रीयैरपियांति ते १५०९ संत्यजेत्त एवामूनं प्रज्ञामात्मस्वरूपगाम् ॥ कुर्वीत न मनोभूयो यथायातिसखेदताम् १५१० एवं ये ज्ञातवंतस्ते प्रवृत्ताः स्वात्मबोधने ॥ श्रवणादिमुखैरेवोपायैर्नापरनामभिः १५११ द्वारैः पंचावयवकैर्बुद्धि शुद्धि कौरपि ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना ऊहापोहविशारदाः १५१२ संसारसागरं तीर्त्वा प्रवृत्त्यात्मावलोकनात् ॥ दृष्टो मतः परेणैष दृश्यते नैव कर्हिचित् १५१३ इयं रूढिरयं योगो गुणोऽयं लक्षणा तथा ॥ हाना हान करीत द्रुदुभयीयं हिलक्षणा १५१४

फलितमाह संत्यजेदिति । ततः श्रममात्रहेतुत्वादमूनं विषयान् संत्यजेत्तांस्त्यक्त्वा च प्रज्ञामात्मस्वरूपाकारां कुर्वीत यथा मनः पुनः सखेदतां दुःखितां प्राप्नुयादित्यर्थः १५१० एवमितरविस्मरणमेवात्मदर्शनं तस्यैव साधनानि श्रवणादीनीत्याह एवमिति त्रिभिः । एवं ये आत्मानं ज्ञातवंतस्ते एव स्वात्मनो बोधने साक्षात्कारप्रवृत्ता बोध्या इति शेषः । के ज्ञातवंतः श्रवणादिसंज्ञैरुपायैः तथापंचावयवकैरन्नमयाद्यानं दमयांतकोशैः तेषां शिरःपक्षद्वयमध्यपुच्छैः पंचावयवकत्वात् । कीदृशैः कोशैर्द्वारैः शुद्धात्मज्ञाने स्थूला रूढितिन्यायेन द्वारभूतैः । पुनः के बुद्धिशुद्धिकरैर्बहिरंगान्तरंगसाधनैः । कीदृशास्ते ब्रह्मचर्येणादिपदग्राह्यैकांतवासादिभिश्च संपन्नविचारकुशलाश्चेति द्वयोरर्थः १५११ । १५१२ संसारेति । एवं संसारसागरं द्रव्यं ज्ञातं तीर्त्वा विस्मृत्य प्रवृत्त्या प्रकृष्टयांतीं न याचित् प्रवृत्त्या अवलोकनादावरणध्वंसादात्मा दृष्टः साक्षात्कृतो मतः संमतः परेणोक्तभिन्नेन प्रकारेण तु न दृश्यते न दृष्टया व्यवहियते इत्यर्थः १५१३ परेणैष न दृश्यते इत्येतत्स्फुटयितुं परादृष्टीनां शास्त्राध्ययनमपि योगिणामप्यध्याशनवदोषोत्कर्षहेतुरेव भवतीति दर्शयंस्तत्र पदशास्त्रे व्याकरणे प्रसिद्धान्काश्रित्पदार्थान्वयामोहकतयाऽनुवदति इयमित्यष्टाभिः । इत्यादिरूपपदविषयकज्ञानात्पुमान्परादृष्टिर्भूतमतिशयेन मोमुह्यते पुनः पुनर्मोहं विपर्ययसंतानमुपैति प्राप्नोतीत्यष्टमेनाभिसंबंधः इति कथमित्याकांक्षायामिपरं रूढिरित्यादियोज्यं । रूढिः समुदायशक्तिर्यथा विमादिपदे योगोऽवयवशक्ति-

यथापाचकादिपदे. गुणोमुणद्वारेणशब्दस्मात्प्रवृत्तिर्ब्रथाप्रिमाणवकइत्प्रत्रतेजस्वित्वगुणेनाग्निशब्दस्यमाणवकेवृत्तिः. लक्षणाशक्यार्थसंभ्रंथेनवृत्तिः. साउभयीद्विविधाजहत्स्वार्थाऽजहत्स्वार्था
च तत्राद्यास्वार्थस्यहानकरीयथागंगायांघोषइत्यादौ अंत्यास्वार्थाहानकरीयथाकाक्रेभ्योदधिरक्ष्यतामित्यादावित्यर्थः १५१४ स्वार्थस्वेति । प्रथमपदपूर्वान्वयित्वेनदर्शितं इयं द्विरेफादिपद
गतालक्षणा लक्षितेन बहुव्रीहौ परमतप्रसिद्धपालक्षणपालक्षितं यद्भ्रमरपदंतद्वारेणालिप्रभृतिपदार्थे बोध्या नोपचारतः उपचारोनामगुणयोगस्ततोहेतोरियं लक्षणानबोध्या । नहिरेफइत्यस्यकश्चि
द्धर्मोऽल्लिहरीरेवर्ततइतिभावः । एवंपदवृत्तिभेदविचार्यप्रकृतिप्रत्ययार्थयोः प्राधान्यव्यवस्थामाह प्रकृतेरिति । यत्रप्रत्ययस्यद्योतकत्वंतत्रद्योतयोर्थोविशेषणमेवेतिसिद्धांतात्प्रकृतेःप्रकृत्यर्थ
स्वबलंप्राधान्यंयथाश्वकइत्यल्पाथेकनिअल्पोश्वइत्यर्थः तद्वाचकत्वस्थलेतुप्रत्ययार्थप्राधान्यं यथापाचकइत्यत्रपाककर्तृत्वार्थइतिभावः १५१५ कारकमिति । इदंक्रियाजनकभावरूपं कर्त्रादि
पङ्क्तिंकारकपदाभिधेयमुद्दिष्टमुक्तं । इदंशेषरूपंनिपातादिरूपंचाकारकमुद्दिष्टं इयं धात्वर्थरूपाक्रियाउक्ता तथाइदंतंडुलादिकंपाकादिक्रिययाफलाश्रयत्वेनेष्टमादिरूपं कर्मोक्तं तथेदंपश्यमृगो
धावतीत्यत्रमृगकर्तृकधावनरूपंक्रियाकर्मक्रियारूपंकर्मैत्यर्थः १५१६ धातुरिति । अयंस्वार्थफलव्यधिकरणव्यापारवाचकरूपोधातुःपचादिःसकर्मकउक्तस्तत्समानाधिकरणव्यापारवाचकस्त्व
कर्मकइत्यर्थः अयंणिच्प्रत्ययःसकर्मकधातुर्वाप्रयोजकस्यप्रेरकस्यव्यापारमाह अपरोणिच्प्रकृतिरूपोधातुरकर्मकधातुर्वाप्रयोज्यस्यस्वतंत्रकर्तुर्व्यापारमाहेत्यर्थः तत्रोदाहरणंघटोभवतीतिभूधातुर

स्वार्थस्यलक्षितेनेयंलक्षणानोपचारतः ॥ प्रकृतेर्वलमेतद्विप्रत्ययस्यबलंत्विदम् १५१५ कारकंत्विदमुद्दिष्टमिदंस्यादप्यकारकम् ॥ क्रियेयंस्यात्तथाकर्मक्रियाक
र्मदमेवच १५१६ धातुःसकर्मकश्चायमयंनिष्कर्मकोपरः ॥ अयंप्रयोजकस्याहव्यापारमपरोपिहि ॥ प्रयोज्यस्यतथाजंतुर्विशिष्टभाषतेध्रुवम् १५१७ प्रत्ययो
ग्रंमुद्दिष्टस्तिङ्घेपोपिन्चापरः ॥ प्रत्ययेप्रत्ययोभूयादस्मिन्नुभयरूपिणि १५१८ तद्धितोयंकृदेषस्यादेष्टकृत्यादिकःपरः ॥ समासोयंतथैवायंसमासांतपरो
पिच १५१९ सनादिर्नामधात्वादावेष्टस्त्रीप्रत्ययःपरः ॥ अपत्यादिषुचैवायंचतुरर्थोयमीरितः १५२० भावादिषुतथाचायमयंवचनभेदकृत् ॥ इत्यादिपदविज्ञा
नाहृशंमोमुह्यतेपुमान् १५२१

कर्मकोभाविणिच्प्रकृतिश्चप्रयोज्यमाह तथार्यनियमोबोध्यः अयंकः यत्पदंप्रकृतिरूपंप्रत्ययरूपंवाजंतुर्भाषतेतद्विशिष्टमेवभाषतेनकेवलप्रकृतिःप्रयोक्तव्यानेकेवलःप्रत्ययइतिवचनादितिभावः
१५१७ प्रत्ययोयमिति । अयंस्वौजसित्यादिरूपःप्रत्ययःसुप्तसंज्ञकः तिस्रसुप्तिङ्घादिस्तुतिङ्घसंज्ञकः अस्मिन्सुप्तिङ्घरूपेप्रत्ययेजतेसतिअपरःप्रत्ययोनजायतेइत्यर्थः प्रायेणेतिशेषः अन्य
थापचतितरामितितरपूततइतिपंचम्यंतातसिश्चनस्यादितिबोध्यम् १५१८ तद्धितोयमिति । एषयूनस्तिरित्यादिकस्तद्धिताधिकारपठितःप्रत्ययस्तद्धितसंज्ञकः तथाएषकृदतिङ्घित्यधिकारप
ठितःप्रत्ययःकृतसंज्ञकः तथाएषकृदधिकारेणुलःपाक्पठितस्तव्यदादिःप्रत्ययःकृतसंज्ञकः कीदृशः परःसामान्यविशेषयोर्भेदपक्षेकृतसामान्याद्विज्ञइत्यर्थः तथार्यप्राक्कारात्समासइत्यधिकारेप
ठितसूत्रेनिष्पन्नोभूतपूर्वादिःशब्दःसमाससंज्ञकः तथार्यद्वित्राइत्यादिकःसमासःसमासांतसंज्ञकजडादिप्रत्ययांतइत्यर्थः १५१९ सनादिरिति । धात्वादावितिधातुपदंभावप्रधानं तथाचसनादिः
सन्त्ययचक्राम्यजित्यादिर्द्वादशविधःप्रत्ययः धात्वादोधातुत्वाभेनिमित्तमितिशेषः सनार्थतायातवइत्यनुशासनादित्यर्थः एषङीष्टाबादिःप्रत्ययःपरस्तद्धितभिन्नस्तद्धाकारात्पूर्वपाठादितिभावः
तथायमणादिःप्रत्ययोऽपत्याद्यर्थेषुविहितः तथार्यतदस्मिन्नस्तीत्याद्यर्थेषुचतुष्टयेविहितःप्रत्ययश्चतुर्थइत्युक्तः १५२० भावादिविविति । तथार्यघञादिःप्रत्ययोभावादिषुआदिपदेनकर्त्रभिन्नकार
केषुचैवायः परस्वयंप्रजादिर्पेदाभावेभवतितदावचनस्यतदुपलक्षितकिमस्यचभेदविशेषकरोति कृदभिधितोभावाद्द्वयव्यवकाशतेइतिसिद्धांतादित्यर्थः इत्यादीत्यर्थेन्याल्ल्यातमिति १५२१

वाक्यशास्त्रेमीमांसायामसिद्धाप्रदार्थिकांश्चित्तानुवदति, वाक्येपीत्याद्येकविंशताश्लोकेः । एवं कथमित्याकांक्षायामेतत्पदमित्यादिषोडशे एतद्वर्णसमुदायात्मकपदबोधः तथैतत्पदसमुदायात्मकवाक्यं तथाप्यज्योतिष्टोमादिशब्दः शब्दपरोविष्णुमुच्चारयेत्यादाविवस्वस्वरूपस्यैवोपस्थापकः सहिस्वभिन्नपदानुपस्थितएवयागादिनाऽभेदसंबंधेनान्वेतीतिभावः । तथामीपांज्योतिष्टोमेनयनेतस्वर्गकामश्चिन्वाक्यगतपदानांविभागतः एकैकप्रयोगकालेश्च्यतावाक्यार्थाबोधकत्वलक्षणाकांक्षाइयमनुभवसिद्धावर्ततेतएषांमिलितानांवाक्यत्वमितिशेषः १५२२ एकवाक्यलक्षणपरस्यार्थैक्यादेकंवाक्यंसाकांक्षेद्विभागेस्यादिति सूत्रस्यार्थमाह इदमितिद्वाभ्यां । इदमुद्दिदाप्येतत्पदशुक्रामश्चित्वाक्यमुक्तज्योतिष्टोमवाक्याद्वाक्यांतरंभिन्नंवाक्यंभवतियतोविभागेपृथक्प्रयोगेतद्वत्पदसंघस्यतथापूर्वमुक्तपञ्ज्योतिष्टोमवाक्यंतत्रस्थितस्यचपदसंघपरस्परमाकांक्षानास्तीत्यर्थः १५२३ एकमिति । एकंएकवारंप्रयुक्तपदंवाक्यंवाएकमेवार्थंवदेत् द्वितीयस्याप्यर्थस्यवचनेप्रतिपादनेतस्यवाक्यस्यभेदोभवति । विषेयभेदाद्वाक्यभेदइतिसिद्धांतादित्यर्थः १५२४ पदवाक्ययोःस्वरूपवटकानांवर्णानांतत्त्वमतभेदेनाह वर्णाइतिद्वाभ्यां । वर्णाःसर्वगताविभवोनित्याश्चेतिपूर्वमीमांसकावदन्ति उतरमीमांसकानांमतेतुतेवर्णाःपरब्रह्मणोविवर्त्तमायथातत्रब्रह्मणि कल्पिताआकाशादिवज्रावहारिकसत्ताशालिनइतिविशेषोभिन्नक्रमस्यवाशब्दस्यार्थः । तेवर्णाइति शिक्षाशुक्तप्रकरणेनशुद्धैर्दोषसंकरहीनैःस्थानैःकंठादिभिःप्रयतनैःस्पृष्टादिभिश्चध्वनिद्वारासंस्कृताभवतीत्यर्थः १५२५ अभिव्यक्ताइति । तेवर्णास्ताल्वादस्थानेष्वभ्यंतरवायुसंयोगैरभिव्यक्ताः

वाक्येप्पेवंमहाराजविद्वान्मोहमुपैतिसः ॥ एतत्पदमिदंवाक्यमयंशब्दपरोस्तिह ॥ तथेयंशून्यतामीपांपदानांहिविभागतः १५२२ इदंवाक्यांतरंयस्माद्विभागेवियतेनहि ॥ आकांक्षापदसंघस्यपूर्ववाक्यस्थितस्यहि १५२३ एकमर्थंवदेदेकंवाक्यंवापदमेववा ॥ द्वितीयेवचनेतस्यभेदोभवतिसर्वथा १५२४ वर्णाःसर्वगतानित्याविवर्त्तब्रह्मणोपि ॥ स्थानप्रयतनैःशुद्धैरितिवासंस्कृताहिते १५२५ अभिव्यक्ताश्चताल्वादिसंयोगैःकर्णमंडलीम् ॥ क्रमादस्यागताःसंतःक्रमबुद्धिमुपागताः १५२६ संस्कारसचिवोयोयमंत्यवर्णःपदादिषु ॥ पदवाक्यादिबुद्धीनांकारणसंप्रकीर्तितः १५२७ नित्यःशब्दार्थयोस्तद्वत्संबंधःपदवाक्ययोः ॥ अर्थस्याकृतिरूपस्यशब्दःस्याद्बोधकःसदा १५२८ स्मारयंत्यात्मनोह्यर्थंवाक्यगानिपदानिहि ॥ तेनाभिधायकान्याहुःपदानिपदकोविदाः १५२९ वाक्यार्थप्रत्ययायैवयद्यप्येषांप्रवर्तनम् ॥ नांतरीयकसंबंधाद्बोधयंतिहितानपि १५३०

संतोऽस्यश्रोतुःकर्णमण्डलींश्रोत्रदेशंक्रमाद्वक्तृमुखजन्मवायुनाश्रोतृश्रोत्रपिधायकवायवसारणक्रमेणाभ्यागताःप्राप्ताश्चसंतःक्रमबुद्धिक्रमेणोपलब्धिमुपागताःपदरूपावाक्यरूपाश्चकथ्यंतइतिशेषः २६ ननुपदादिरूपेणवर्णानांबोधकत्वेनसंभवतितदुपलब्धीनांयोगपथासंभवादितिशंकावारयति संस्कारेति । पदादिषुपदवाक्यमहावाक्येषुवर्तमानोयोयमंत्यवर्णःसएवपदादिजन्यबुद्धीनांकारणत्वेनोक्तः । कीदृशोऽंत्यवर्णः संस्कारसचिवःपूर्वपूर्ववर्णानुभवजन्यसंस्कारसहकृतइत्यर्थः १५२७ ओत्पत्तिकसूत्रार्थपूर्वाद्धेनाकृत्यधिकरणार्थबोत्तराद्धेनसूचयति नित्यइति । पदवाक्ययोःसंबंधिनौशब्दार्थौशब्दोवर्णात्मकोघटकतयातत्संबंधीअर्थस्तुबोधयतेतयोःसंबंधोबोध्यबोधकभावरूपःसन्नित्यःस्वाभाविकोनतुकेनचित्कृतइत्यर्थः । नन्विदमयुक्तंसंबंधनित्यत्वस्यसंबंधिनित्यताधीनत्वाद्गर्ह्यक्तीनानित्यत्वेऽप्यर्थव्यक्तीनानित्यत्वासंभवादित्यतआह अर्थस्येति । आकृतिर्जातिस्तद्रूपस्यजातिरूपस्यैवार्थस्यशब्दःप्रतिपादकोव्यक्तिबोधस्तुलक्षणायाभवतीतिभावः १५२८ तत्रवर्णानामनुभावाकत्वंवाक्यरूपेणैवभवतीत्याह स्मारयंतीति । यतोवाक्यगतानिपदान्यात्मनोऽर्थपदार्थस्मारयंतितेनतावताव्यापारेणपदान्यभिधायकान्याहुर्नत्वनुभावकत्वेनेतिसंबंधः १५२९ वाक्यार्थेति । यद्यप्येषांपदानांप्रवर्तनमुच्चारणंवाक्यार्थबोधायैवक्रियतेतथापिपदानितानुपदार्थानपिबोधयंति कुतः नांतरीयकसंबंधात् अंतराविनाभवतीत्यांतरीयकंताद्विशं नांतरीयकंअविनाभावीतिषावत् । तादृशात्संबंधात्पदार्थबोधनंविनावाक्यार्थबोधनानुपपत्तेरितियावत् १५३०

भट्टसंमतमभिहितान्वयवादमभिनयति तेनेति । तेनपदानां स्मृतिमात्रजननोपक्षीणत्वेन वाक्ये वर्तमानैः परैरभिहिताः स्मारिता अर्था एवान्वयं वाक्यार्थं यांति बोधयति कीदृशो वाक्ये सच्चिदानंदरूपो यमात्मेत्यादिरूपे एतद्विशेषणं प्रकृताभिप्रायेणेत्यर्थः अर्थइत्येकवचनं तु जात्यभिप्रायेण बोध्यं । ननु किं तः पदार्था वाक्यार्थं पूरका इति चेद्यावंत आकांक्षिता इत्याह येषामिति । येषां पदार्थानामाकांक्षता सा कांक्षत्वं तेषां तावतां तत्र वाक्यार्थसंबंधो घटकत्वरूपः कीर्तित इत्यर्थः १५३१ वाक्यार्थः क्रियापदार्थेनैव पूर्यत इति सूचयं स्मृतिरेषां वाक्यार्था पूरकत्वं तद्भूताधिकरणसिद्धांतामाह कारकाख्यमिति । कारकाख्यं कारकं कर्तृकर्मादिरूपमेवाख्यात्यभिधातीति कारकाख्यमेतादृशं पदमेकमनेकं वा वाक्यं वाक्यभावापन्नं भवेदिति नियतं नियम इत्यर्थः । तथा शेषः पष्ठचर्थोप्येकोनिको वा अवाचको वाक्यार्थमिति पादक इत्यर्थः । क्रियालक्षणया तु कारकादिपदानामपि वाक्यार्थबोधकत्वं भवति यथा वैश्वदेव्यामिक्षित्यादौ देवतादिवाचकपदानां यागलक्षणयेति भावः ३२ एकेन क्रियापदेनैकं वाक्यं पूर्यत इत्याह किं येति । एकमेव क्रियापदं वाक्ये स्यादिति संबंधः यतो हेतोर्द्वयं वाक्यं तत्रापेक्षं वाक्यं तत्रापेक्षं भवति तदेव वाक्यमीरितं तत्र वाक्यस्य वाक्यांतरापेक्षायां तु प्रकरणलक्षणप्रमाणं केचिद्वदंति कीदृशाः केचिद्विप्रश्चितः सर्वज्ञादृष्टपादान्ये भट्टपादस्तु तत्र महावाक्यमाह । तदुक्तं 'स्वार्थबोधे समाप्तानामंगां गित्वाद्यपेक्षया । वाक्यानामेकवाक्यत्वं पुनः संहृत्य जायते' इति । तथाच प्रमाणांतराभ्यु

तेनाभिहित एवार्थो बाह्यो यात्यन्वयं सदा ॥ सच्चिदानंदरूपो यमात्मेत्यादिस्वरूपके ॥ येषामाकांक्षता तेषां संबंधस्तत्र कीर्तितः १५३१ कारकाख्यं पदं वाक्यं नियतं भवेत्कचित् ॥ अनेकं वा भवेदेकं तथा शेषोप्यवाचकः १५३२ क्रियापदं सदैवैकं वाक्ये स्यान्नाधिकं कचित् ॥ वाक्यं वाक्यांतराकांक्षं यत्तद्वाक्यमीरितम् ॥ तत्र प्रकरणं केचिद्वदंत्यन्ये विप्रश्चितः १५३३ क्रियावाक्येषु विज्ञेयौ लिङ्लोटौ हि विधायकौ ॥ कृत्याश्च वैदिके तद्वल्लकारः पंचमो हि यः १५३४ अपूर्वार्थे विधिज्ञेयो लोके वेदे च सर्वदा ॥ प्रमाणांतरतोऽप्राप्ते विधिवेदेन चान्यथा १५३५ मंत्रब्राह्मणभागेन वेदोद्वेधा प्रकीर्तितः ॥ अंगादिलक्षणैर्युक्तो विधायार्थः समावृतः १५३६ विधेरर्थो त्वरस्त्वर्थो ह्यर्थवाद इतीरितः ॥ परकृत्यादिभेदेन भिद्यते ससहस्रथा १५३७

पगमो वृथा उभयाकांक्षारूपस्य प्रकरणस्य वाक्यभावकल्पनोपक्षीणत्वादिति भावः ३३ तत्र विधायकवाक्यलक्षणानि संगृह्णाति क्रियावाक्येष्विति । क्रियायाः साध्यार्थस्य प्रतिपादकेषु वाक्येषु विधेः प्रवर्तनारूपस्य प्रतिपादकालिङ्लोटल्लकाराः कृत्यसंज्ञास्तव्यदादिप्रत्ययाश्च बोध्या इत्यर्थः ३४ अप्राप्तार्थे एव विधिरिति दर्शयन् प्राभाकराभिमतालौकिकापूर्वार्थानिरस्यति अपूर्वार्थे इति । सर्वत्रापूर्वार्थे विधिज्ञेयः अपूर्वपदार्थमाह प्रमाणांतरतोऽप्राप्त इति प्रमाणांतरेणाज्ञाते इति तदर्थः विधिलिङाद्यर्थो वेदेऽन्यथा लोकादिलक्षणो नैव भवति तथाच प्राभाकराभिमतमलौकिकमपूर्वविद्वच्चर्थत्वेन न स्वीकार्यमिति भावः ३५ वेदपदार्थमाह मंत्रेति अंगेषु शिक्षाकल्पादिषु आदिपदब्राह्मणीमांसादिशास्त्रेषु च पदशितानियानिलक्षणानि अपौरुषेयवाक्यत्वादीनि तैर्युक्तो वाक्यसमूहो वेदपदार्थो बोध्यः कीदृशो विधायार्थो विधिनिषेधदेवतादिस्वरूपात्मकार्थैर्युक्तः स द्वेषामंत्ररूपेण ब्राह्मणरूपेण चेत्यर्थः तत्र मंत्रलक्षणं मंत्रत्वेन वैदिकप्रसिद्धत्वं तद्विद्वत्त्वब्राह्मणत्वमिति बोध्यम् ३६ अर्थवादलक्षयति विधेरिति । विधेरविधायकवाक्यस्यार्थाद्विधेरुपात्तरेभिन्नार्थोऽर्थवाद इति पदोक्तेन वेदभागेन ईरित उक्त इत्यर्थः । सचार्थवादः परकृतिप्रभृतिरूपेणैकधा तत्र परकृतिर्नाम परकीया तत्र हेतुर्नार्थश्चार्थेण तु हीतं यत्र तेन ह्यर्थं क्रियते इति हेतुनिर्वचनं साधारणीकृतिर्योपारः यथा दर्शयागप्रकरणे ह्यनामः कस्यचिद्ब्रह्मकृत्मा नैव मल्लपचतेति आदिपदेन हेतुनिर्वचनादयो माहाः यथावत्तस्तः पुरः १५३७

गुणवादाख्यमर्थवादभेदलक्षयति अपूर्वमिति । अपूर्वमप्यर्थयदिप्रमाणांतरेर्विरुद्धभाषतेसोर्थवादादौगुणवादइत्युक्तः एतेनप्रमाणांतरसिद्धार्थोभिवानेनुवादत्वप्रमाणांतरसंवादविसंवादयोरभावेभूतार्थे
वादत्वमितिसूचितं १५३८ पूर्वमीमांसाद्वितीयाध्यायप्रसिद्धस्यानुपगमाधिकरणस्यतात्पर्यमाह क्रियापदमिति । यत्रवाक्येक्रियापदंनदृश्येततत्रपूर्वस्मादुत्तराद्वाक्यादानुपगमस्तत्रस्थितस्यैवबुद्ध्याप
रामशरूपः कार्यः एवकारकवाचकपदानामप्यनुपगमइतिकेचिद्वाप्यकारादयआहुरित्यर्थः १५३९ अध्याहारादिस्थलमाह सन्निधानमितिद्वयांभा । यत्रवाक्येउपयोगिपदघटितस्यकस्यचित्पूर्वस्यो
त्तरस्यवावाक्यस्यसन्निधानंसामीप्यनास्तितत्रैवाध्याहारोऽनुक्तपदपक्षपरूपः कार्यइतिसंबन्धः यथाइपेत्वेतिमंत्रेच्छिनघ्नीतिपदाध्याहारः हेसाख्येअन्नायत्वांछिनघ्नीतितदर्थः ४० आकांक्षादीति ।
तथाआकांक्षायोग्यतादिवशात्पदानां वचनादीनां विपर्ययः कर्तव्यः यथापशुयागमंत्रे ' संतिप्राणोवातेनगच्छतांसंगानियजत्रैः ' इत्यत्र हेपशोतेप्राणोवातेनसंगच्छतांसंगतोभवेत् तथाअंगानिचते
यजत्रैर्यज्ञोपकरणैः संगच्छन्तामिति वचनव्यत्ययः एवंलोक्येप्यन्यायः साधारणइत्यर्थः । आदिपदेनवाक्यान्यथात्वकरणरूपव्यवधारणकल्पनाग्राह्या तदुदाहरणंयथा यावतोऽश्वान्प्रतिगृहीयात्ता
वतोवारुणान्चतुष्कपालान्निर्वपेदित्यत्रप्रतिगृहीयादित्यस्यप्रतिग्राहयेदित्यर्थइति १५४१ लोकवेदाधिकरणार्थमाह संगतीति । यतः सर्वः शब्दः संगतिग्रहसापेक्षः संगतिश्रपदपदार्थसंबन्धरूपालोकत
एवग्राह्या अतोयैलौकिकाः शब्दास्तएववैदिकास्तेषांभूयोवयसामान्यशालिनांयादिकचित्स्वरविद्वैलक्षण्येनधर्मिभेदापादकमितिभावः १५४२ एवंपदपदार्थानांलोकवेदयोरविशेषेपिवाक्यार्थेवेदः

अपूर्वमपि चेदर्थविरुद्धं भाषते कचित् ॥ प्रमाणैर्गुणवादाख्यः सौर्धवादइतीरितः ३८ क्रियापदं हि यद्वाक्ये दृश्यते नैव कार्हीचि ॥ कार्यस्तत्रानुषंगोऽस्य वाक्यात्पूर्वा
परस्थितात् ॥ कारकाणां पदेष्वेवं केचिदाहुर्मनीषिणः ३९ सन्निधानं न यत्रास्ति वाक्ये वाक्यस्य कस्यचित् ॥ अध्याहारस्तु तत्रैव कार्यो नान्यत्र कार्हीचि ४० आ
कांक्षादिवशात्तद्वच्चनव्यत्ययादिकम् ॥ एवं लोके च सर्वत्र साधारणमुदीरितम् ४१ संगतिग्रहसापेक्षः शब्दः स्वार्थस्य बोधकः ॥ यएव लौकिकाः शब्दा वैदिकाश्च त
एव हि ४२ विध्यर्थो धर्म उद्दिष्टो ब्रह्मवाऽपूर्वरूपकम् ॥ अर्थवादादिकं सर्वमानं विध्यर्थैर्इरितम् ॥ स्तुतिर्निन्दादिकं कृत्वा प्रगृतिजनयेद्यतः ४३ विनियोगः प्रयोग
श्च ह्युत्पत्तिश्चाप्यधिक्रिया ॥ चतुर्विधं हि विज्ञेयं विधिववाक्यमनीषिभिः ४४ केन किं कथमित्येतदंशत्रयमुदीरितम् ॥ भावनायाश्च वाक्यार्थेऽथापूर्वचेष्टसाधनम्
४५ कर्माणि प्राकृतान्यत्र कानिचिद्वैकृतान्यपि ॥ इदमेवं प्रकुर्वीतेत्यादि प्राकृतमीरितम् ॥ एतद्वदिदमप्यत्र यदुक्तं वैकृतं हितम् १५४६

पूर्वएवेत्याह विधिर्यइति । विधेरज्ञातज्ञापकत्वलक्षणविधित्वशालिनेवेदवाक्यस्यार्थोद्विविधः पूर्वकांडेधर्मरूपः उत्तरकांडेचब्रह्मरूपउभयोरपूर्वत्वात्प्रमाणांतराविषयत्वादित्यर्थः । अर्थवादमंत्रादिकंतुविधेयस्तुतितदितरनिदांदेवतादिस्मृतिचक्रत्वाप्रवृत्तिजनयत्सद्विधेर्येविधिवाक्यार्थएवप्रमाणमित्यर्थः १५४३ विधिभेदानाह विनियोगइति । कर्मस्वरूपबोधकउत्पत्तिविधिः । अंगांगिभावबोधकोविनियोगविधिः । प्रयोगःक्रमेणानुष्ठानंतद्वोधकःप्रयोगविधिः । अधिक्रियाफलसंबंधस्तद्वोधकोधिकारविधिरित्येवंविधिवाक्यंचतुर्विधमित्यर्थः १५४४ एकवाक्यताप्रयोजकमाकांक्षात्रयंतथाऽपूर्वकल्पनाप्रकारंचदर्शयति केनेति । भावनापूर्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापाररूपतातत्प्रतिपादकस्यवाक्यस्यार्थसाधनंसाध्यमितिकर्तव्यताचेत्याकारकमंशत्रयंकेनेत्याद्याकारकांक्षाविषयभूतमुत्तेननवाक्यभेदइतिभावः । अथवाक्यार्थबोधोत्तरमिष्टस्वर्गादेःसाधनंसाधनस्ययागादेर्व्यापारभूतमपूर्वकल्पनीयमित्यर्थः १५४५ कर्मणांभेदमाह कर्माणीति । कर्माणिद्विविधानिप्राकृतानिच्युतानिचेति । तत्रप्रकृतौसमग्रांगोपदेशवतियागेदर्शपूर्णमासादाविदंक्र्मैवंकुर्वीतित्येवंविधीयमानंप्रयाजादिप्राकृतमित्युच्यते । विकृतौसौर्यादियागेप्रकृतिवद्विकृतिः कर्त्तव्येत्येवंविधीयमानमंगजातंयैकृतमित्युच्यतइत्यर्थः १५४६

शब्दादिभिरिति । शब्दः शब्दांतरं आदिपदेनाभ्याससंज्ञासंख्यागुणप्रकरणांतराणि गृह्यते उदाहरणानियथाक्रमं दद्यात् जुहुयादिति समिधोपजतितनूनपातं यजतीति अथेवज्योतिरथैष सर्वज्योतिरिति समदशप्राजापत्यानालभेतेति वैश्वदेव्यामिक्षावाजिभ्योवाजिनमिति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुह्वतीत्याद्याकाराणि बोध्यानि तानि च कर्माणि कानिचिदंगानि शेषभूतानि यथा प्रयाजादीनि कानिचिदंगानि प्रधानानि यथा आग्नेयादीनि । तेषामंगां विभवे प्रमाणानि तु श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपाणि बोध्यानीत्यर्थः । एतेन प्रयोज्यप्रयोजकभावश्चतुर्थ्यायाथोपि सूचितः । यदर्थमगस्यानुष्ठानंतत्प्रयोजकं यथा पुरोडाशकपालेन तु पानुपवपतीत्यत्र पुरोडाशएव कपालप्रयोजकः कपालः प्रयोज्य इति ४७ पंचमषष्ठयोरर्थं सूचयति शब्दादिकमत इति । तेषां कर्मणामनुमानमंगां विभवेन श्रयोत्तरं मानं परिमाणमित्युक्तारूपं शब्दादिभिः श्रुत्यर्थपाठस्थानमुख्यप्रवृत्तिरूपैः पङ्क्तिः प्रमाणैर्बोध्यमित्यर्थः । उदाहरणानि मीमांसाप्रकरणेषु प्रसिद्धानि । कीदृशं कर्मणां परिमाणं त्रैवर्णिकैः सपत्नीकैरधिकारिभिर्व्यवस्थितं व्यवस्थया क्रियमाणं । कीदृशं रिकारिभिरेकानेकैः यागेष्वेकसंख्याकैः सत्रेष्वनेकसंख्याकैरित्यर्थः ४८ सप्तमाष्टमयोरर्थं सूचयति द्रव्यादीति । दर्शकस्येतिकर्तरि षष्ठी तथा च दर्शकेन विवेकिना विकृतिगतं द्रव्यदेवतादिकं दृष्ट्वा द्रव्यविकृतिरस्य कर्मण इति विशेषतः प्रकृतिविकृतिभावो ज्ञेय इत्यर्थः । यथा सोर्ययागे एकदेवता कत्वमोषधिद्रव्यकत्वं च निश्चित्याग्नेयपुरोडाशविकृतित्वं ज्ञायत इति एतेन नोदनाल्लिख्यप्रमाणप्रदर्शनेन प्रत्यक्षवचनविदेशेनामांतिदेशश्च सूचितः तयोरुदाहरणं च समानमितरत्वेनेनेति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुह्वतीति च बोध्यम् ४९

शब्दादिभिर्विभिन्नानि कर्माण्येतानि सर्वशः ॥ अंगां विभवेदभिन्नानि नानाशाखागतानि च ॥ श्रुत्यादिभिस्तु नियता तेषामंगां गितामता ४७ शब्दादिकमतस्तेषामनुमानं समीरितम् ॥ त्रैवर्णिकैः सपत्नीकैरेकानेकैर्व्यवस्थितम् ४८ द्रव्यादिदर्शनेनैव दर्शकस्य विशेषतः ॥ अस्येयं विकृतिर्ज्ञेयानान्यथा सामनीषिभिः १५४९ विकृतौ सर्वदेवोहः पदादीनां मनीषिभिः ॥ बाधश्च स्वत्वविज्ञेयस्तत्र सर्वेषु कर्मसु १५५० अन्यार्थं हि कृतेन स्यादुपकारः परस्य यः ॥ सप्रसंगः परंतंत्रमेकं नानार्थसिद्धये १५५१ यद्व्यादिपुमान्वाक्तिह्यन्यच्चापि सदावदेत् ॥ ब्रह्मज्ञानेयतः संति यज्ञादीनि सहस्रशः ॥ साधनान्यहमेवैतत्सर्वं वेद्विनचापरः १५५२ इदं व्यवयवाक्यमेतद्व्यवयवतथा ॥ पंचावयवमेतत्स्यात्साधनं चेतरन्न हि १५५३

नवमदशमयोरर्थं सूचयति विकृताविति । विकृतिर्यागे प्रकृतितः प्राप्तमंत्रादिष्वतानां पदपदावयवसामसंस्काराणामूहः प्रधानानुसारेण रूपांतरापत्तिरूपो ज्ञेयः तथा तत्र विकृतौ कर्मसु विशेषविहितंगैः सर्वेषु प्रपञ्चे पुस्तसु प्राकृतांगानां वाच्यो निवृत्तिरूपो विज्ञेयः यथा प्रयेज्जुष्टं निर्वपामीति मंत्रस्य सौम्येयागोसूषीयजुष्टमित्यादिप्रयोगरूप उहः शतकृष्णलचरोचनीहीनां तत्संस्काराणामवहननादीनां च बाधः ५० द्वंद्वशेकादशयोरर्थमाह अन्वर्थमिति । यत्रान्यार्थकृते बाधेनान्यस्योपकारः सप्रसंग इत्युच्यते यथा पशुयागे पश्वर्थकृतेः प्रयाजैः पुरोडाशस्योपकार इति यत्र त्वेकमेकवारं कृतं कर्म नाना प्रधानानामंगभूतं तत्र मित्युच्यते यथा पूर्णमासे आग्नेयीपांशुयाजाग्नेयीमोषाख्यप्रधानानां सकृदनुष्ठितप्रयजा उपकारकाः ५१ पूर्वमीमांसांशुपसंहृत्योत्तरमीमांसापदार्थास्तथोपलक्षयति यद्व्यादीति । यः पंडितं मन्थ इत्यादिपूर्वमीमांसापदार्थजातं सदसि बद्धिस्त्रेण्यश्चास्त्रांतरार्थजातं मेव वदेत् । एवं कथं ब्रह्मज्ञानसाधनानामहमेव वचेति । ज्ञात्वापि साधनानुष्ठानेन त्रपते इत्यतिवित्रमिति भावः ५२ प्रमाणशास्त्रेऽप्येवमसिद्धांशुश्चिपदार्थाख्यामीडकतयानुवदति इदमिति पञ्चभिः । इदमिति ज्ञाते तु दांहरणरूपमुदाहरणोपनयनिगमनरूपं वाऽप्यवयवपराधानुमानवाक्यमीमांसकैरुच्यते इत्युदाहरणं ५३

प्रमाणशालिण्यायमासिद्धाश्च श्रुत्यथाप्यामाहकृतयानुवदति इदमिति पश्यामिः । इदमिति ज्ञातेतदाहृण्यरूपमुदाहरणोपनयनिगमनरूपवाऽप्यवयवपराध्यानुमानवाक्यमीमांसिकेन च्यते इदमुदा
हरणोपनयनरूपवाक्यमवयवोक्तिरुच्यते तथापि एतद्व्यापकमिति चेदपि प्रतिज्ञादिनिगमनमिति मेव वाक्यमप्युच्यते साध्यनिष्पत्तिरपि मिथ्यात्वेन व्याप्यते इति चेत् १५५१

अनुमानमुल्लंघयति ज्ञानमुल्लंघयेत् प्रधानस्य तर्कस्य ब्रह्मदानात्माश्रयाप्योप्याश्रयचक्रकाऽनवस्थाऽन्यायात् प्रतीतिर्बदिरूपान्माचीनसंमतानभिनयति अयमिति । तांकिं क्वेवंपरान्मुद्रयति एवेक्य
मित्याकांक्षायां त्वय्यते अयमात्माश्रयाख्यस्तर्क इत्यादियोज्य । तत्र स्वसिद्धौ स्वापेक्षणे बाधकस्तर्क आत्माश्रय इत्युच्यते यथा स्वभाववादिनं स्वयं जन्मतां कार्याणां स्वीकुर्वते प्रत्युच्यते । यदिका
यैस्वयं जन्मस्य तां हि स्वपूर्वकालवृत्तिस्यादिति । एवं परस्परपेक्षणे बाधकस्तर्कोऽन्योन्याश्रयः अपेक्षणद्वयव्यवहिते पूर्वापेक्षणे बाधकस्तर्कश्चक्रकं अपर्यवसितोत्तरापेक्षणे बाधकस्तर्को नवस्येति प्रसं
गहतो व्याघातः यथा यदिविहः शीतो न स्यात्तदा वह्निरेव न स्यादित्यादिः यंप्रकृत्येदमुक्तं 'संभावितः प्रतिज्ञायां पक्षः साध्येते हेतुना । न तस्य हेतुभिस्त्राणमुत्पत्तत्वेव यो हतः' इति । प्रतितर्कः प्र
तिबंदी तुल्यायुक्तिरित्यावत् तथा हतः प्रतितर्कः यथा शब्दो यदिति नित्यो न स्यात्तदा श्रावणो न स्यादिति मीमांसकेने क्तेनैयायिक आह शब्दो यद्यनित्यो न स्यात्तदा कृतिसाध्यो न स्यादिति १५५४
असत्तर्कानाह इष्टापत्त्येति । यत्र तर्कपरस्येष्टमेव सिद्धयति यथा यदिविषयाणां भेदो ज्ञानान्न स्यात्तदा तेषां सत्यत्वं न स्यादित्यद्वैतवादिनं प्रत्यापादने तादृशस्तर्क इष्टापत्त्याग्रस्त उच्यते यश्च तर्कः प्रतिवा
दिनोऽनिष्टस्याकृतौ अकरणे पर्यवसन्नः परानिष्ठानारंभक इतियावत् सोपितथा इष्टापत्तिग्रस्तवदसन्नित्यर्थः यथा व्यवहारे यदिकर्म वैचित्र्यं न स्यात्तदा सृष्टिवैचित्र्यं न स्यादिति कर्मवैचित्र्यसाधने परमा
र्थाद्वैतवादिनो न किंचिदनिष्टमिष्टमेवेति यत्राव्याप्येनाव्यापकापादनं यथा वह्निना धूमस्य तर्को व्याप्तिहीनः यत्र तु व्यापकं प्रथमं निर्दिश्य व्याप्यमापाद्यते यथा यदधूमो न स्यात्तदा वह्निर्न स्यादिति

अयमात्माश्रयस्तर्को ह्ययमन्योन्यसंश्रयः ॥ चक्रग्रहस्तएषोपि ह्यनवस्थाहतोपरः ॥ प्रसंगहत एष स्यात्प्रतितर्कहतोपरः १५५४ इष्टापत्त्यास्वयं ग्रस्त एषोऽनि
ष्टाकृतौ तथा ॥ व्याप्तिहीनस्त्वयंतर्को विपरीतोप्ययंतथा ॥ अनुग्राहकश्च न्योन्यमयं स्यादप्रयोजकः १५५५ आपादकोत्र विज्ञेयो हेत्वाभासोऽपि दुर्बलः ॥ आपा
द्यंचतथैवैतदाश्रयादिविर्जितम् १५५६ दृष्टांतो नास्तिकोप्यत्र समीचीनो हियो भवेत् ॥ उदाहरणमस्योक्तं व्यर्थमेवात्र दुर्धिया ॥ न स्यान्निगमनस्यास्य ह्युपयो
गोत्रकश्चन १५५७ इत्यादितर्कसंसक्तचित्तश्चंचलधीरयम् ॥ एतत्सर्वमहं वेदानान्यो वैतीति मन्यते १५५८ एवमन्वान आत्मानं गर्वपरमुपागतः ॥ दंतदर्शश्चभिः
श्वेव व्यर्थं क्रोधमुपाव्रजेत् १५५९ क्षुधानिद्रापिपासाबाहुकस्य न जायते ॥ अहर्निशं प्रसार्याऽऽस्यं क्रोष्टे वैषोत्रवर्तते १५६० अकारणमिमान्सर्वानविदुषो ब्रह्म
चित्तकान् ॥ अधिक्षिपत्ययंतद्वदर्थकर्तृन् हसत्यपि १५६१

सतर्को विपरीत उच्यते इति यस्परतर्कस्यानुग्राहकं प्रमाणांतरं नास्ति सोऽनुग्राहकशून्यः अयमनुग्राहकशून्य एवाप्रयोजक उच्यते इत्यर्थः यथा यदिति नित्यः फलारंभको न स्यात्तदा स्वरूपयोग्य एव न स्यादि
त्यादिः १५५२ हेत्वाभासान्सूचयति आपादक इति । साध्यस्यापादकः साध्यकतयोपपत्त्यस्तोयं हेतुर्हेत्वाभासो यतो दुर्बलो व्याप्तिपक्षवर्मतारूपेण बलेन हीनः तथा त्रतवानुमाने आपाद्यं साध्यं आश्र
येणादिपदग्राह्याप्रसिद्ध्या च हीनमित्यर्थः १५५६ दृष्टांत इति । दृष्टांतस्य समीचीनत्वं साध्यादिमत्तयोभयवादिप्रसिद्धत्वं उदाहरणं उदाहरणसंज्ञाक्यमत्रानुमाने मंदबुद्धिना वादिना व्यर्थ
मुक्तं विपरीतत्वेन व्याप्यनिश्चायकत्वादिति भावः तथा हेतुनिर्देशोत्तरप्रतिज्ञावचनरूपस्य निगमनस्य विपरीतः प्रयोगो व्यर्थ इत्यर्थः १५५७ वर्णितप्रपंचस्य प्रकृतोपयोगमाह इत्यादीत्यादिना ।
अयं शास्त्रवासनावानुक्तविधतर्कैर्वेव सक्तचित्तो रजसा व्याप्तबीत्वादात्मानं सर्वज्ञं मन्यत इत्यर्थः १५५८ एवमिति । एवं सर्वज्ञतया आत्मानं मन्यमानोऽतिमानो दंतदर्शं सकलान्दंतान् दर्शयन् व्यर्थं क्रु
द्धयति सर्वदंतदर्शने दृष्टांतः श्रमिवो धितः श्वेति कर्मणि ह शिबिदोः साकल्य इति णमुल् १५५९ अनात्मविदः शास्त्रज्ञत्वे पीतरजंतुभ्यः को विशेषः क्षुत्पिपासादिभिर्यमैः साम्यात् यदितुवाचाठत्वमात्रं विशेषे
पस्तदा बहुकोशेन लब्धकोष्ठनाम्ना शृगालेन साम्यमित्याह क्षुधेति । दिवा क्षुत्पिपासादिभिर्नक्तं निद्रया च सर्वजंतुभ्यस्या मुखप्रसारणसाम्यं कोशनाधिक्यं क्रोष्टुः साम्यातिशयं पुष्पातीति भावः ए
व पण्डितमन्यः १५६० अकारणमिति । अयं पण्डितमानी अकारणं निष्प्रयोजनं विवेकिनो जनानां शिक्षयति अवजानाति तथा अर्थकर्तृन् व्याख्यातुं न पृहसति १५६१

पिशुनइति । आरोप्यासतोपिकल्पयित्वासाधूनांदोषानयंपंडितपाशोवेदित्थं वक्ष्यमाणविधया १५६२ इत्थंपदार्थमभिनयति पाणिनिरिति । अत्रएतत्सूत्रनिर्माणे तृतीयात्रपदस्यएतत्सूत्रइत्यर्थः इदंपदमहंसर्ववेत्तीतिभावः १५६३ वेदेति । इदंवेदवाक्यमिहप्रकरणेप्रमत्तवाक्यवदसंगतमतःकेनचिदत्रप्रक्षिप्तंभविष्यति अथवानव्यर्थसार्थकमेवभविष्यति एतदर्थमहमेववेत्तीतिभावः १५६४ स्वेति । आदिपदेनपदादिग्रहः तथास्वानभ्यस्तेस्वरानुच्चारणप्रकारेवेदपाठकानेपंडितमानीर्नंदति कथमित्याकांक्षायामाह अहोइत्यादि १५६५ वदन्निति । ईदृशगर्वाढ्योवदन्नात्मश्लाघां कुर्वन्गुरुमप्यवजानाति तदभिनयति यादृशीति । मद्बुद्धिसदृशीबुद्धिर्महुरोर्दुर्लभैव तस्याब्रह्मण्यपिपिंसंशयएवेत्यर्थः १५६६ तत्रनिरर्गलरमणीयवाक्यप्रवृत्तिहेतुमाह समुद्रस्येति । पदवाक्यशास्त्रयोक्तानिलक्षणानिन्यासांतास्तथा १५६७ एवंविधस्यबहुभाषणभाराकांतकोशनसमंमत्वाविवेकिभिःसज्जपेक्षणीयइत्याह इत्यादीति । विद्वत्तांदुःखदत्वाद्भारसमांप्राप्यइत्याद्युक्तप्रकारंबहुधापत्कोशत्यतोयंदुर्जनइतिसंबन्धः १५६८ केचित्प्रव्रजिताअप्युक्तविधपांडित्यगर्वभारंवहंतितानुदिश्याह गृहेति । जंतुभिर्दुस्त्यजं गृहादित्यक्त्वा

पिशुनोर्दुर्जनोयद्ददारोप्यापिवदेदयम् ॥ दोषान्साधुजनस्येत्युर्वादीह्येषनित्यशः १५६२ पाणिनिस्त्वत्रविभ्रांतोभ्रमच्चितोत्रजैमिनिः ॥ अविचार्यैवमाहात्रमगवान्वादरायणः ६३ वेदवाक्यमिदंमत्तवाक्येनसदृशंविह ॥ क्षिप्तंवाकेनचित्रैवव्यर्थमेतद्भविष्यति ६४ स्वरवर्णक्रमदौचपाठकानेषनिंदति ॥ अहोएतैरयंवेदः सर्वोप्यत्रविनाशितः ६५ वदन्नीदृशगर्वाढ्योगुरुमप्यवमन्यते ॥ यादृशीवर्ततेबुद्धिर्मतीक्ष्णानतादृशी ॥ महुरोर्ब्रह्मणोवैषानासीदस्तिभविष्यति ६६ समुद्रस्येवकलोलाममवाचोमनोरमाः ॥ निर्यात्यविरतंचित्राःपदवाक्योक्तलक्षणाः ६७ इत्यादिबहुधाप्राप्यविद्वत्ताभारमातुरः ॥ कोशत्यतोऽतिनिधोयंदुर्जनोरासभोयथा ६८ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुस्त्यजंसर्वजंतुभिः ॥ त्यक्त्वापिनत्यजत्येषगर्वपर्वतमद्भुतम् ६९ दध्योदनंयथाकश्चिद्भारभृन्मस्तकस्थितम् ॥ परित्यज्यवहेद्व्यर्थपाषाणंहस्तिसन्निभम् ७० तथासुखकरंसर्वत्यक्त्वादारादिकंपुमान् ॥ दुःखदंगर्वमत्यंतंवहत्येषसुदुर्वहम् ७१ नानुध्यायेद्बहून्शब्दान्स्वात्मनेहितकृततः ॥ शब्दानांबहुशोधानंवाचोविग्लापनंहितम् ७२ चतुःस्तनीकामधेनुंक्षीरिणींजननीसमाम् ॥ वाचंग्लानिनयेत्कोवाचेतनःपुरुषोभुवि ७३ तस्मात्प्रज्ञांविधायैवब्रह्मणिस्वात्मरूपिणि ॥ व्यापारमिंद्रियाणां हिजह्यादेवाविचारयन् ७४ अथचेन्मनसोत्यंतंचंचलस्यप्रमाथिनः ॥ अशक्योनिग्रहःकर्तुंतदावक्ष्यामितेनृप ७५ सखैषमहानात्माह्यजोयःपरिकीर्तितः ॥ प्राणेज्ञानमयोद्योयमाकाशोयोहदिस्थितः ॥ यस्मिन्ज्ञानमयःशेतेसुषुप्तेसतिसर्वदा १५७६

पिभारेणदुःखदत्वात्पर्वतखंडसमंगर्वेनत्यजतीत्यत्यद्भुतमित्यन्वयः १५६९ गर्वपर्वतमित्येतत्स्फुटयति दध्योदनमिति । यथाकश्चिद्भारभृत्भारवाहकउपकारकंदध्योदनंविहायमहापाषाणं शिरसिधारयेत्तथापकारकंदारादिकंत्यक्त्वागर्वरूपमहापाषाणस्यधारणंवृथेतिद्वयोरर्थः १५७० । १५७१ फलितमाह नानुध्यायेदिति । विग्लापनं वृथाश्रान्तीकरणम् १५७२ वाग्रपाथेनुः प्रसादितैवामृतंस्त्वतिनतुग्लानिनीतासतीत्याह चतुरिति । स्वाहाकारवपट्टकारस्वधाकारहन्तकाररूपादेवपितृमनुष्याणांसप्तमाध्यायोक्तविधयातर्पकाश्चत्वारःस्तनायस्याःसातथातामसृतमयक्षीरपदांवाग्रपाथेनुंकोविदेकीग्लानिंप्रापयेदित्यर्थः १५७३ केनवाग्येनुस्तुप्यतीत्याकांक्षांप्रयत्नमयति तस्मादिति । स्पष्टम् १५७४ सवाएवइत्यादिब्रह्मणवाक्यंसंगमयति अयेति । अथेतिपक्षांतरपरिग्रहे यदित्वनिर्गुणमनसोविलयंरूपंनिर्ग्रहेकर्तुंनशक्नोतिपथापिसगुणेश्वराभेदचित्तरूपवृत्तायांतरंवक्ष्यामिति १५७५ सवाइत्यदिरसंभेदादेत्यंतस्यात्मप्रभावकथनपरमार्थमाह सज्जपेक्षणीयइत्यादि । आत्मामहात्परिपूर्णोऽजैजन्मादियिकादितःसर्वत्र सक्तः योऽतीत्ययेवदितः । कथंविदितंरहस्याकांक्षायामाह पाण्डित्यादि । पाण्डित्यजानायेक्य

आशीति । तथा संपवतः कोथनानां सिंहादौस्तामसानां जतूनसकलप्राणिर्हि सोद्यमात्कोवारयेदिति ९१ अभोनिधीनिमिति । तथा समुद्राज्जगदाचमनं प्रत्युद्यतात्कोवारयेदिति जगदाचमने सतीति पाठे जगत्
आचमने ग्रासे सति प्रसक्ते इत्यर्थः ९२ नदीनामिति । कोनदीनां जलानि मर्यादया चालयति कोभुवंजलस्थानं मज्जतीं स्तंभयति कोवासूर्यादीन् खात्पततो वारयतीति ९३ इत्यादिकमिति । आदिशब्दः
प्रकारे तथा च इति प्रकारं कलोकविधारणं येनात्मनार्थं शरूपेण क्रियते सत्वयात्मत्वेन ज्ञेय इत्यर्थः १५९४ तमे तमित्यादेरनाशकेनेत्यंतस्य वाक्यस्यार्थं निरूपयति बहिर्मुखेनेत्यूनपंचाशच्छ्लोके । यदिस
गुणात्मापि बहिर्मुखेन मनसा ज्ञातुं शक्यते इति मन्यसे तदा तदुपायश्चित्तांतर्मुखताया उपायोपिवेदविद्विरुक्तस्तं कुरुष्वेति शेषः ९५ तत्र मनसो बहिरंतर्वातात्पर्येण प्रवृत्तौ प्रयोजिके चैवेत्याह बहिर्मुखमिति
स्पष्टं ९६ इच्छायाः कारणं च दोषज्ञानाभावविशिष्टविषयसौंदर्यज्ञानमेवेत्याह समीचीनमिति । समीचीनं सुंदरं प्रतिबंधो दोषज्ञानंतद्धीनं ९७ विषयस्येति । यतो विषयसौंदर्यज्ञानमिच्छाकारणं
सिद्धमतश्चित्तस्यात्मप्रवणतारूपांतर्मुखतासिद्धयर्थमात्मनः सौंदर्यपरमानंदादिरूपतां जानीयादित्यर्थः ९८ आत्मनः सौंदर्यज्ञाने प्रयोजकं च प्रतिबंधं निवर्तकं शुभादृष्टमिति सदृष्टांतमाह अदृष्टादिति ।

आशीविषनिभांस्तद्वतामसानतिकोपिनः ॥ निवारयतिकोनाम सर्वदा प्राणिर्हि सने ९१ अभोनिधीनगाधोदानकलोलशतमालिनः ॥ निवारयेच्च कोनाम जगदा
चमनं प्रति ९२ नदीनामपि नीराणिको नयेन्निभ्रभूमिकाम् ॥ वसुधां नीरसं स्थानां कोमज्जतीं निवारयेत् ॥ सूर्यादीनपि खादस्मात्पततः को निवारयेत् ९३ इत्यादि
कंसमग्रस्य लोकस्यास्य विधारणम् ॥ क्रियते येन स ज्ञेयः सेतुरात्मा महेश्वरः ९४ बहिर्मुखेन मनसा यदि ज्ञातुं शक्यते ॥ तदुपायः समुक्तोऽस्ति ब्राह्मणैर्वेदवादिभिः
९५ बहिर्मुखं समायाति मनोत्रविषयेच्छया ॥ यथा तथैव तद्वच्छेदं तरात्मेच्छया स्वयम् ९६ समीचीनं यदायद्विविजानाति मनः स्वयम् ॥ तदा तद्यातिसहस्राप्रतिबंधं
विवर्जितम् ९७ विषयस्यात्र सौंदर्यज्ञात इच्छा स्वयं भवेत् ॥ ततः सौंदर्यविज्ञानात्मानो यत्नवान् भवेत् ९८ अदृष्टाज्जायते ज्ञानं यथानिष्ठेषु वस्तुषु ॥ अदृष्टादेव
तद्वत्स्यादभीष्टेष्वपि सर्वदा ९९ अशुभज्ञानहेतुः स्यात्पापं यद्वृणा मिह ॥ शुभज्ञानस्य तद्वत्स्याद्वेतुः पुण्यं महात्मनाम् १६०० यज्ञदानादिकं पुण्यमुक्तं शास्त्रेऽस्ति
सर्वदा ॥ तेन विज्ञान उत्पन्न इच्छा तस्मिन् स्वयं भवेत् १६०१ यज्ञाद्याद्यपि प्रोक्ताः स्वर्गादिफलहेतवः ॥ आत्मनोऽपि च विज्ञाने तथाप्येते भवन्ति हि १६०२ त एवा
स्माकमाकांक्षावशादर्शादिकं यथा ॥ नित्यं काम्यं तदेव स्यादेवं यज्ञादयोऽपि नः ॥ स्वर्गप्रदाः स्वविज्ञाने भविष्यन्त्यत्र हेतवः १६०३

यथाऽनिष्ठवस्तुविषयज्ञानं प्रत्यहं प्रयोजकं तथेष्टपदार्थज्ञानं प्रत्यपीत्यर्थः ९९ तत्रादृष्टस्य व्यवस्थामाह अशुभेति । स्पष्टम् १६०० पुण्यस्वरूपं कथं स्तस्यात्मज्ञानेच्छा प्रयोजकतामाह यज्ञेति ।
शास्त्रविहितं यज्ञदानादिकं पुण्यमित्युक्तं तेन पुण्येन आत्मसौंदर्यज्ञाते सति इच्छा तत्र स्थितिहेतुः स्वयमनायासेन भवेदिति १६०१ ननु स्वर्गादिफलेषु तत्तद्वाक्यैर्विनियुक्तानां यज्ञादीनां कथमात्मज्ञानार्थत्वं
मितिशंकां वारयन्नेकस्य कर्मणो भिन्नार्थविनियोजकयोर्द्वयोर्वाक्ययोः सामर्थ्यादुभयार्थत्वमपि भवतीति संयोगपृथक्कन्यायमभिनयति यज्ञाद्या इति द्वाभ्यां । यद्यपि यज्ञादयः पूर्वकाण्डपठितस्वर्गकामा
ख्यातं यथायदृशं पूर्णमासादिकं यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति वाक्यान् नित्यं तदेव दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति वाक्यानि स्थाया अस्माकमधिकारिणामाकांक्षायावशात् संबधत्वात् काम्यमपि भ
वति । तथा यज्ञादयोऽपि नः स्माकमधिकारिणां स्वर्गकामादिवाक्ये स्थायाकांक्षायावशात् स्वर्गादिप्रदा अपि अत्र यजेतेत्यादिवाक्ये सति स्थस्यात्मनो विज्ञाने विद्येव्यो भवतीत्यर्थः १६०२

अथवाक्येऽक्तानां यज्ञदानतपनशानानां स्वरूपाणि नानाविधानि वर्णाश्रमभेदापेक्षया व्यवस्थितरूपाणि बोध्यानि स्यात् यज्ञ इति । अपरंचतुर्थे १०६४ तत्र यज्ञस्वरूपाणां व्यवस्थामाह ज्योतिरिति ।
ज्योतिष्टोमादिरूपाद्रव्यसाध्यायज्ञागृहिणां यथाधिकारं कर्तव्यतयोक्ताः स्वाध्यायोऽजपोयोगः समाधिश्च एतद्रूपायज्ञास्तु गृहस्थभिन्नाश्रमिणामपिशब्दाद्गृहस्थानामपि यथावकाशं कर्तव्याः तथाज्ञा-
नाभ्यां स्वरूपायज्ञायतिभिर्विशेषेण प्राधान्येन कर्तव्याः इतराश्रमिभिरुक्तकर्मप्रधानैरुपसर्जनत्वेनेत्यर्थः १६०५ दानस्वरूपव्यवस्थामाह दानमिति । अन्नसिद्धान्त्रां ग्रन्थमामात्रं आदिपदेन गवादयः
एतादृशद्रव्यसाध्यदानं यतिभिन्नाश्रमस्थैः सर्वैः कर्तव्यतयोक्तमित्यर्थः १६०६ यत्तु सर्वभूताभयसंपादनरूपमेव दानमिति दर्शयति चतुर्विधेभ्य इति त्रिंशताश्लोकैः । जरायुजादिचतुर्विधभूतसंपदान-
कमेतद्दानं परमुत्कृष्टं स्मृतं एतत्किं आत्मवत्सर्वभूतानां प्रतिकूलस्य याशरीरादिभिरकृतिरनाचरणं तदभयमित्यर्थः १०६७ सर्वेति । एतद्दानं सर्वेषामधिकं प्रशस्तं यतिभिस्त्वेतदेव कर्तव्यं एतदनुष्ठाना-
यैव संन्यासाश्रमस्य विधानादित्यर्थः १६०८ अभयदानोद्देश्यकत्वं संन्यासाश्रमस्य संन्यासकरणमंत्रादेव सिद्धमित्याह अभयमिति । मत्तः स्वस्मादभयं सर्वभूतेभ्यो ददामीत्यर्थं कस्वाहांतं मंत्रमु-

यज्ञोदानंतपस्तद्वदनाशकमथापरम् ॥ वर्णाश्रमादिभेदेन कर्तव्यं शास्त्रकीर्तितम् १६०४ ज्योतिष्टोमादिकायज्ञागृहिणां परिकीर्तिताः ॥ स्वाध्याययोगयज्ञाश्च
तथान्याश्रमिणामपि ॥ ज्ञानयज्ञाविशेषेण यतीनां परिकीर्तिताः १६०५ दानं नानाविधं तद्वदन्नान्यादिकं महत् ॥ यतेरन्याश्रमस्थस्य सर्वस्याप्यत्र कीर्तितम्
१६०६ चतुर्विधेभ्यो भूतेभ्यः कर्मणामनसागिरा ॥ आत्मवत्प्रतिकूलानामकृत्याख्यमुदीरितम् ॥ दानमेतत्परं नास्मादधिकं किंचिदस्ति हि १६०७ सर्ववर्णाश्र-
मादिस्थैः कर्तव्यमधिकं स्मृतम् ॥ यतिभिस्तु विशेषेण कर्तव्यमिदमेव हि ॥ आश्रमोऽयममीषां स्यात्सर्वभूताभयाय हि ८ अभयं सर्वभूतेभ्यो मत्तः स्वाहेत्युदीरयन् ॥
निर्गच्छत्यत्र परमो हं सोऽप्यन्यो यतिस्तथा १६०९ ततस्तस्य तदेवोक्तं दानं परममप्यपि ॥ यथानैव भवेत्पीडा देहेन्द्रियमनस्स्वह १६१० चतुर्विधानां भूतानां
तथा कुर्वीत सर्वदा ॥ विद्यादेर्न्यस्तकर्माय दानं नैवान्यथा क्वचित् १६११ वित्तैर्नानाविधैः पूर्णान्निलोकीं ब्रह्मणेयदि ॥ न्यायलब्धां कुरुक्षेत्रे सूर्यग्रहउपागते ॥ स्वदेह-
सहितां दद्याच्छ्रद्धया परयान्वितः १६१२ ततोऽपि ह्यधिकं दानमभयं परिकीर्तितम् ॥ स्थिरजंगमभूतानां मध्ये कस्यापि देहिनः १६१३ स्थिरजंगमभूतानां सर्वेषाम-
भयं सदा ॥ ददाति सर्वथा सर्वदेशेयः कोऽपि मानवः ॥ तस्माद्दानात्परं दानं सदृशं च न विद्यते १६१४ अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्वा योऽत्र चरेद्यतिः ॥ अस्मिन्देहेतथान्य-
स्मिन्भयंतस्य न विद्यते १६१५

धारयन्नेव यतः परमश्रौतो यतिस्तथान्यः स्मार्तः कुटीचकबहूदकहंसान्यतमरूपः पूर्वाश्रमाभिर्गच्छति निष्कामतीत्यर्थः १६०९ तत इति । यतस्तस्य यतेस्तदेव सर्वभूताभयप्रदानमेव परमं दानं प्रोक्तं ततो-
यतिस्तथा कुर्वीत तथा कथं यथा चतुर्विधानां भूतानां देहेन्द्रियमनस्सु अणुकिंचिदपि पीडानभवेदित्यन्वयः । न्यस्तं त्यक्तं कर्म येन स न्यस्तकर्मा तद्योग्यं न्यस्तकर्माय विद्यादेर्विद्यायास्तत्साधनस्य च यद्दानं त-
दपि अन्यथा प्रतिष्ठा लाभाद्युद्देशेन किंचिदपि नोक्तं किंतु शरणागतस्याभयोद्देशेनैव विद्यादिकं यतिर्देयादिति यावदिति द्वयोरर्थः १६१० । १६११ सर्वाभयदानस्य सर्वदानेभ्य उत्कर्षकेषु त्वन्यायेनाह वित्तै-
रिति त्रिभिः । सर्ववित्तपूर्णान्यायार्जितां च सर्वां पृथ्वीं ब्रह्मणे ब्रह्मविद्या ब्रह्मीभूताय विप्राय कुरुक्षेत्रे सूर्यग्रहणकाले परमश्रद्धयापदिकाश्चिद्दद्यात्ततस्तद्दानादप्यधिकं स्थावरादीनामेकस्यापि जंतोरभयदानमि-
ति द्वयोः संबंधः १२ । १३ यस्तु सर्वभूतेभ्योऽभयं सदा सर्वत्र च ददाति तद्दानं स्योत्कर्षः किमुवाच्य इत्याह स्थिरेति ! स्पष्टम् १४ अभयदानफलप्रदर्शकं 'अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्वा यश्चरेत्तु मुनिः । न तस्य त्रिपुलो-
के पुभयं भवति किंचित्' इति वाक्यमर्थतः पठति अभयमिति । चरति आत्मविद्यामभ्यसितसि त्रिपुल्लक्ष्मकारणात्मकेषु समष्टिषु लोकेषु भयं द्वितीयब्रह्मभावं प्राप्नोतीति यावत् १५

सर्वभूताभयप्रदानोत्कर्षस्फुट्यस्तलक्षणभूताया अहिंसायाः सर्वधर्मात्भावकत्वेनोत्कर्षमाह चतुर्विधानामिति । हियतश्चतुर्विधभूतानां शरीरवाङ्मनोभिरपीडनरूपायामहिंसायां चतुष्पात्पादचतुष्टयेन सत्यदयातपोदानाख्येनविशिष्टः पूर्णइतियावत् व्यवस्थितो विशेषेणार्धमसंकरराहित्यात्मकस्पष्टत्वेनस्थितइत्यर्थः १६१६ एतत्स्पष्टयितुं प्रतियोगिभूतां शरीरादिकृतां हिंसामधर्मरूपां निर्दिशति कर्मपेतिनवभिः । चतुर्विधभूतानां कर्मणास्थूलशरीरव्यापारेण प्रयुक्ताया शस्त्रघातादिरूपा हिंसाया चर्मेत्रणमंत्रसाध्याभिचाराख्ययागेन ओषधादिना च परशरीररोगजननात्मिका सा द्विविधा शरीरत्वेन प्रसिद्धे वेतिसंबंधः १६१७ वितेति । यन्त्राणां विनादिहरणं तदपि पूर्वोक्तादधिकं कर्मजं हिंसनं ज्ञेयं परस्य आधिमानसपीडा तद्द्वारा प्राणवियोगानुकूलत्वादित्यर्थः १६१८ वाचिकी हिंसामभिनयति पापस्येति । परकीयपापस्य राजपुरुषादेः पुरतः प्रकाशनं यच्च निंदाकरणं यच्च परकीयगुणेषु दोषा विष्करणमेवं विधं वाचिकं हिंसनं बोध्यमित्यर्थः १६१९ मानसं हिंसनमाह गुणानामिति । यद्विद्यादिजातानां परकीयगुणानां मनसाऽसहनं मत्सराख्यं यच्च परकीयदारादीनां स्वं प्रतिप्राप्त्यर्थं चिंतनं यच्च भूतानां द्रोहस्य नाशोपायस्य चिंतनं एवं विधं मानसं हिंसनं बोध्यमिति द्वयोरर्थः १६२० । १६२१ उक्तमानसादिव्यापाराणां परपरया हिंसनत्वमिति दर्शयन् परंपरा हिंसा मुदा हरति परेति । परकीयवैरिभृतिभ्यो यद्बुद्धेर्नादीनां च दानं तद्विंशोपायत्वादुपाय हिंसनमिति प्रोक्तं लोके नानाविधं प्रसिद्धं

चतुर्विधानां भूतानां कर्मणामनसागिरा ॥ अहिंसायां सदा धर्मश्चतुष्पाद्विव्यवस्थितः १६ कर्मणा भूत हिंसाया प्रसिद्धा मरणप्रदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां शस्त्रघातादिका चया ॥ शरीररोगजननं हिंसामंत्रौषधादिना १७ वित्तदारादिहरणं नराणामधिकं सदा ॥ हिंसनं तत्र विज्ञेयमाधिद्वारेण कर्मजम् १८ पापस्य राजभृत्यादेः कथनं हिंसनं गिरा ॥ अपकीर्तेश्च करणदोषकीर्तिगुणेष्वपि १९ गुणानां परकीयानां मनसाऽसहनं चयत् ॥ विद्याकीर्त्यादिजातानामन्यदारादिचिंतनम् २० प्राप्त्यर्थं स्वस्य विज्ञेयं तथा द्रोहस्य चिंतनम् ॥ चतुर्विधानां भूतानां मानसं हिंसनं स्मृतम् २१ परवैर्यादिबुद्ध्यादिदानमेतदुदाहृतम् ॥ उपाय हिंसनं तच्च लोके नानाविधं भवेत् २२ असत्यवचनं तद्ब्रूतानां दुःखकारणम् ॥ आत्मनो वात्र लोके वा परलोके च हिंसनम् २३ यज्ञादिधर्मकरणे प्रवृत्तस्य निवारणम् ॥ स्वयं चाकरणं पुंसः कुतर्काद्यैस्तु हिंसनम् २४ शौचादीनां तु संत्यागः कर्तव्यानां सदात्मनः ॥ अकर्तव्यस्य करणं कुलात्मादेस्तु हिंसनम् २५ एतस्माद्विपरीतः स्याद्धर्मः शास्त्रोक्तलक्षणः ॥ अहिंसायां ततः सर्वोप्यतर्भवति सर्वदा १६२६

मिति १६२२ तथा नृत्तभाषणमपि हिंसनमेव इह लोके परलोके वा भूतानां स्वस्य वा दुःखहेतुत्वादित्याह असत्येति । यतो लोकाद्व्येभूतानां मात्मानश्च दुःखकारणमतोऽसत्यवचनमपि हिंसनमेवेति संबन्धः २३ अनृतस्य परलोके परेषां स्वस्य चा हिंसनरूपतां स्फुटयन्नास्तिक्यमपि हिंसेवेत्याह यज्ञादीति । यत्कुतर्काद्यैः परस्य धर्मप्रवृत्तस्य निवारणं यच्च स्वयं धर्मानां चारणं तत्स्वस्य परेषां चा हिंसनमेव निर्दिनरकादिहेतुत्वादित्यर्थः १६२४ एवं सर्वविहितकरणं निषिद्धाचरणं चात्मनः कुलदेशपातित्वादिति तत्परदिहेतुत्वादि हिंसेवेत्याह शौचादीनामिति । विहितानां शौचादीनामकरणं प्रतिषिद्धस्याचरणं च स्वस्य कुलदेशादेशपातित्वादिति हेतुत्वादि हिंसनमेव यथाविधमिदं पुत्रैः शुनैः श्वज्येष्टीकरणमिदं कायाः पितुराज्ञायां अकरणाभिलेच्छत्वं प्रसिद्धं हिंसनं स्वस्य स्वकुलस्य च कुतमिति देशहिंसनोदाहरणं च यथादंडकाख्येन राज्ञाऽगस्त्यकन्याधर्पणेन देशनाशः कृतइति रामायणे प्रसिद्धमिति । एतेन निद्रातं द्रादितामसवृत्तीनामपि वृथा कालक्षेपिकानामुदकैः स्वयं योजकत्वादिति हिंसनत्वमिति सूचितम् २५ एतस्मादिति ।

अद्विषेति । तत्तत्कविधया सर्वधर्मात्भावकत्वादेव परमधर्मत्वमहिंसायाः शास्त्रोक्तमतः सर्वविवेकिभिरहिंसाकृत्येति सर्वथा सर्वपक्षेन १६२७ अहिंसायाः फलमाह तयेति । तया अहिंसा

अहिंसेति । ततः उक्तविषया सर्वधर्मां भवित्वा देवपरमधर्मत्वमहिंसायाः शास्त्रे प्रकृतमर्थः सर्वविधैकमिह हिंसा कर्तव्येति सर्वथा सर्वोपत्तेन १६२७ अहिंसायाः फलमाह तथेति । तया अहिंसा
 धर्मोऽशुक्लकृष्णारुयोयोगशास्त्रे प्रसिद्धस्तथामोक्षश्रवणे स्थितो वश्यो भवति ससाधनेतरपदार्थलाभस्तु सुकरत्वात्तस्याः फलत्वपदवी योग्य इत्यर्थः १६२८ अतएवाहिंसा सत्यास्तेष्वब्रह्मचर्योपरि
 ग्रहायमाह त्रिगोसूत्रेऽहिंसाया आदौ कीर्तनं तस्याः सर्वधर्मां भवित्वादिति वक्तुं तदितरयमानां तत्रांतर्भावदर्शयति ब्रह्मेति पट्टिः । ब्रह्मचर्यं स्त्रीव्यतिकराभावरूपमहिंसा तर्गतमेव । स्त्रीसंबंधस्यो
 दकं उत्तरफले संसारसंततिरूपे दुःखमदत्त्वादित्यर्थः १६२९ इह लोकेऽपि स्त्रीसंबंधस्य परपोडा करव्यापाररूपं हिंसा त्वं प्रसिद्धमित्याह ग्राम्येति द्वाभ्यां । ग्राम्यधर्मेणेति प्रकृत्यादित्वात्तुनीया तथा
 च यौवने ग्राम्यधर्मरूपाद्योषिद्रमनाद्ब्रह्मजायते यतोगर्भवराज्यरीतद्र्भयोर्मरणतुल्यं मरणरूपं वा दुःखं दुःखं जायत इति प्रसिद्धमित्यर्थः १६३० नारीति । किंच नारी संयोगात्पुंसोरेतो जनिष्यमा
 णजंतवे देहरूपस्य कारागृहस्य बंधनागारस्य प्रदायकं भवेत् यतो देहकारागृहलाभादेतदद्वयत्वात्मादिविविधं दुःखं जंतूनां स्यादिति १६३१ रेत इति । रेतः सिंचतीति रेतः सिक्तस्य रेतः सिचः पुंसस्ततो
 नारी संसर्गत उक्तविधदुःखदं पापं जायते ब्रह्मचर्यं कृते तु एतदुक्तविधं हिंसनं किंचिज्जायतेऽतो ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भूतमितिसंबंधः १६३२ अहिंसक इति । अहिंसको वर्णितसर्वहिताचरणरूपा हिं

अहिंसा परमोधर्मस्तत एवात्र कीर्त्यते ॥ अहिंसा सर्वथा सर्वैः कर्तव्या बुद्धिजीविभिः १६२७ तया धर्मस्तथामोक्षो भवेतेषां करे स्थितः ॥ अर्थकामौ च किं नाम वक्त
 व्यौ सुलभौ हि यौ २८ ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भवति सर्वदा ॥ उदकं महती हिंसा जंतूनां भोगतः स्त्रियः २९ ग्राम्यधर्मेण गमनाद्योषितां यौवने सति ॥ भवेद्ब्रह्मो यतो ना
 रीगर्भयोर्मरणोपमम् ॥ मरणं वा भवेद्दुःखं दुःखं देहधारिभिः ३० नारी संयोगतो वीर्यदेहकारागृहप्रदम् ॥ जंतूनां यत एतत्स्यात्त्रिविधं दुःखमद्भुतम् ३१ रेतः सिंच
 स्ततः पापं भवेदत्यंतं दुःखदम् ॥ ब्रह्मचर्यं कृते नैतद्भवेत्किंचिद्धि हिंसनम् ३२ अहिंसको ब्रह्मतानां कर्मणामनसागिरा ॥ वदेदसत्यं केनायं निर्निमित्तं महाशुनिः ३३
 परद्रव्यापहारं च कुरुते केन हेतुना ॥ परिग्रहं कथं कुर्याद्भूतपीडा विवर्जितः ३४ अहिंसा तत एवेयं यमानां जननीमता ॥ अहिंसको त्रयः कश्चित्सन्नेयः पुरुषोत्तमः ३५
 अहिंसेव ततोदानं यतीनां परमं स्मृतम् ॥ अन्येषामपि किं त्वन्यैः कर्तुं नैतद्विशक्यते ३६ सर्ववर्णाश्रमस्थानां स्वधर्मपरिवर्तिनाम् ॥ शास्त्रस्थेन विधानेन तप एतद्
 दीरितम् ३७ शास्त्रेणाप्यनिषिद्धानां विषयाणामसेवनम् ॥ सर्ववर्णाश्रमाणां यत्स्याददोनशनं परम् १६३८

सापरः पुमानब्रह्मेऽनृतभाषणस्तेषां परिग्रहं च संचय रूपं किमर्थं करिष्यति अतः सत्यास्तेषां परिग्रहरूपायमा अप्यहिंसायामंतर्भूता इति द्वयोरर्थः १६३३ । १६३४ फलितमाह अहिंसेति । ततः
 सर्वधर्मां भवित्वादिति साजननीवाभ्यहितत्वेन यमानां मादौ निदिष्ट इत्यर्थः । तथा चोक्तयोगभाष्ये इतरे च यमनियमास्तदवदातकरणिव्योपादीयंत इति । तस्या अहिंसाया अवदातत्वस्य शुद्धत्व
 स्य करणायेति तदर्थः । तस्मादहिंसकः सर्वोत्तम इत्यर्थः १६३५ अहिंसेति । तत एका नुष्ठानेन सर्वधर्मसिद्धिरूपलाघवाद् अहिंसारूपं परमं दानं यतीनां भारादुद्दिष्टानां कर्तव्यतया विहितं यद्यप्य
 न्येषामाश्रमिणामप्येतदहिंसारूपं दानं कर्तुं योग्यं तथापि शक्यं न भवति परिग्रहादिः परपीडा करस्य सर्वथा तेस्त्यक्तुमशक्यत्वादिति भावः १६३६ तपोविभागमाह सर्वेति । सर्वेषां वर्णिनामाश्र
 मिणां च स्वस्वधर्माविरोधेन शास्त्रोक्तविधिना एतच्छरीरं द्विगमनसंनियमरूपं तपो भगवद्गीतादिपूक्तमित्यर्थः १६३७ अनशनविभागमाह शास्त्रेणेति त्रिभिः । यत्शास्त्रेणानिषिद्धानामपि विष
 याणां यथाशक्ति असेवनं भोगत्यागः एतद्यति हिंसा सर्वेषां वर्णाश्रमाणां योग्यमनशनमित्यन्वयः १६३८

आ. पु.

॥ ७१ ॥

यथेति । प्रथमपादः पूर्वाच्यवित्तेन दर्शितः यतेस्तु प्रयोगमिदमनशनं । इदं किं इहामुत्र वा विद्यमानपदार्थेष्विच्छालेशस्याप्यकरणं तथा यथोपपन्नेन यथाप्राप्तेन भिक्षात्नेन तादृशायथोपपन्नेन वा ससाचदे हस्यविधारणं निर्वहणमिति द्वयोरर्थः १६३९ । १६४० एवमिति । एवं विषयज्ञादिचतुष्टयरूपं पुण्यं ब्रह्मविज्ञानहेतुतयोक्तमित्यर्थः १६४१ यज्ञादीनां ददविज्ञानजननेद्वारमाह जाते इति द्वाभ्यां । यदा दृष्टादृष्टरूपेभ्यः सहायैभ्यो ब्रह्मविज्ञानं जायते तदा ब्रह्मरूपविषयस्य स्वभावमुदरत्वात्तत्रेच्छास्वयमेव जायत इति १६४२ अदृष्टादिति । तत्रादृष्टाद्यागादिजन्यमुक्तरूपादृष्टगुरुशास्त्राधिकारिशरीरादिलाभरूपं जायते ततो गुरुप्रभृतिलाभरूपादृष्टादात्मज्ञानं परोक्षं जायते तदा तदात्मसाक्षात्कारेच्छा जायते इच्छया च चित्तस्यात्मन्येकाग्रत्वं जायते इत्यर्थः । तथा च सामग्रीसंपादनाय पतिबंधकदुरितापनयाय च यागादिपुण्यमपेक्षितमिति भावः १६४३ ननु किमर्थमात्मविज्ञानमपेक्षणीयं महाप्रभावेः कर्मभिरेव वयं कृतार्था इत्याशंकावारकस्य मुनिर्भवतीत्यन्तवाक्यस्यार्थमाह यदाचित्तमिति त्रिभिः । यदाचित्तैकाग्र्यं भवति तदा दृढमसंभावनादिभिरनास्कंदनीयं महावाक्यजंज्ञानं जायते ततो दृढज्ञानादेव ब्राह्मणो मुनिर्जीवन्मुक्तिफलज्ञानशीलताशाली भवति यतो हेतोर्गदायज्ञादिभिरात्मनि ब्रह्मरूपे दृढाज्ञानेच्छा जायते तदा तदात्मन विज्ञायैव मुनिर्जीवन्मुक्तिफलज्ञानो भवति नान्यथा इतरत्कर्मफलप्राप्येति तत्र याणां संबंधः १६४४ । १६४५ । १६४६ उक्तविषयमुनिवत्कामनया विविदिषा

यथाशक्तियतिं हित्वा यतेरनशनं त्विदम् ॥ इच्छाभात्रस्य संत्याग इहामुत्रार्थसंश्रयः १६३९ यथोपपन्नमैक्षेण वा ससापिचतादृशा ॥ विधारणं तु देहस्य यतेरुक्तं न चापरम् ४० एवं यज्ञस्तथादानं तपो नशनमेव च ॥ चतुष्टयं भवेत्पुण्यं ब्रह्मविज्ञानकारणम् ४१ जाते ब्रह्मणि विज्ञाने दृष्टादृष्टसहायतः ॥ इच्छाविषयसौंदर्यात्स्वयमेव प्रजायते ४२ अदृष्टा जायते दृष्टं दृष्टा ज्ञानं प्रजायते ॥ इच्छाज्ञानाद्भवेच्चित्तमिच्छातोन बहिर्व्रजेत् ४३ यदाचित्तं बहिर्नैति स्वात्मनो दैवयोगतः ॥ तदा तस्मिन् हि विज्ञानं दृढमस्य प्रजायते ४४ ततो मुनिर्भवेदेष आत्मज्ञो ब्राह्मणोऽयतः ॥ आत्मानमेव विज्ञाय मुनिर्भवति नान्यथा ४५ यदायज्ञादिभिः पुण्यैरिच्छा भवति देहिनः ॥ आत्मनि ब्रह्मरूपे स्मिन्स्वयं ज्योतिः सुखादये ४६ इच्छावंतो महात्मान एतमेवात्मरूपिणम् ॥ संन्यासिभिः सदा दृश्यमवाङ्मनसगोचरम् ॥ इच्छंतः सर्वकर्माणि संन्यस्यंति महाधियः ४७ कर्मासक्तस्य नैव स्यात्कर्हिचित्स्वात्मनि स्थितिः ॥ निषिद्धकाम्ययोस्त्यागो न शक्यो देहधारिभिः ॥ कर्तुमस्य तु शक्यत्वेऽप्यस्ति दोषो महानयम् ४८ नित्यं नैमित्तिकं कर्म देशकालाद्यपेक्षया ॥ चोदितं कर्मभिः कार्यमन्यैराश्रमिभिः सदा ॥ अकृतौ तस्य तेषां स्यात्प्रत्यवायोति दुःखदः १६४९

संन्यासविधायकस्य प्रव्रजंतीत्यंतवाक्यस्यार्थमाह इच्छावंत इति द्वादशभिः । इच्छावंत इत्यतिशयोक्त्यर्थे मनुष्यं तथा चोत्कृष्टेच्छाशालिनो भोगकार्पण्यरहिता इति यावत् एतेन प्रव्रजनशीलत्वाच्चकस्य प्रव्राजिपदस्यार्थः सूचितः । एतादृशाहमात्मान एतमेवात्मरूपं लोकादिमिच्छंतः सतः सर्वकर्माणि संन्यस्यंतीत्यन्वयः १६४७ कर्मणस्त्याग्यत्वे हेतुं विक्षेपरूपत्वं दर्शयन्त्यं विक्षेपो यतिभिर्नाश्रमिभिः परितर्तुं न शक्यत इत्याह कर्मैत्यादिना । कर्मानुष्ठानपरस्यात्मज्ञाने स्थितिर्निष्ठादुर्लभा कर्मत्यागस्त्वितराश्रमिभिर्दुष्करः । तथा हि प्रायेण निषिद्धानां काम्यानां च कर्मणां त्याग एव कर्तुं शक्यो देहस्य तेन यतिः नित्यमिति । कर्मिभिरन्यैराश्रमिभिश्चोदितं शास्त्रविहितं नित्यं संन्यासमिहोत्रादिवर्जं नैमित्तिकमुपरागस्तानादिकं च देशकालानुसारेणावश्यं कर्तव्यमन्यथाप्रत्यवायापत्तेरित्यर्थः तथैव च करो

संन्यासविधिना कर्मत्यागे तु न दोष इत्याह शास्त्रोक्तेनेति । इति वेदव्यवस्थितिर्नित्यादिकर्मविधाप्रकाशं संन्यासविधाप्रकाशं वाक्यानां विषयव्यवस्थया सिद्धोपमर्थे इत्यर्थः भगवताप्युक्तं ' मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ' इति १६५० विषयव्यवस्थामेव स्फुटयति सगादीत्यादिना । यस्य मानसं सत्त्वं चंदनादिसांसारिकविषयेषु व्यग्रं रागित आत्मविषयकविज्ञानं कथं प्राप्नुयादित्यर्थः तथा च तेन कर्मैव कर्तव्यमिति भावः १६५१ संन्यासाधिकारिणं निर्दिशति अपीति । निर्विषयं विषयेभ्यो नितरां विरतं यस्य चित्तं स कर्मभारं किमर्थं वहति इत्यर्थः १६५२ तत्रोपपत्तिमाह कर्तव्यानीति । अधिकारः फलसंबंधः फलकामनादिरूपस्तदंतं प्रत्येव शास्त्रं कर्मविधौ अयं वीतरागस्तु कथं तदधिकारी स्यादित्यर्थः नित्यकर्मसु सामान्यरूपेण फलकामोधिकारी स्वर्गपञ्चादिविशेषरूपेण फलकामस्तु काम्ये प्विति विभागो बृहदारण्यकभाष्यादौ द्रष्टव्यः १६५३ तत इति । ततः सरागस्यैव कर्माधिकारित्वात् यस्य चित्तं विरक्तं तं प्रत्येतत्प्रकृतं शास्त्रं कर्मणां त्यागं वदति कीदृशं त्यागं आगतं कर्मप्रयोजनाभावेन स्वयं प्राप्तमित्यर्थः तदुक्तं ' प्रत्यक्प्रवणतां बुद्धेः कर्माण्युत्पाद्य शुद्धितः । कृतार्थान्यस्तमायां प्रति प्रावृद्धं ते घना इव ' इति १६५४ प्रत्यक्प्रवणताविरोधित्वेन विषयवद्विरक्तः कर्मनित्यमपित्यजेदित्याह यथेति । बहिर्दृष्टिप्रत्यक्विवेकैव मुख्यम् १६५५ ननु संन्यासेपि भिक्षाटनादिरूपं कर्मावशिष्यत एवेति तद्वन्नित्याप्यपि तिष्ठंति शंकां विशेषप्रदर्शनेन वारयति भिक्षे

शास्त्रोक्तेनैव मार्गेण त्यक्तं कर्म सुखाय हि ॥ अन्यथा दुःखदंतस्यादिति वेदव्यवस्थितिः १६५० सगादिविषयेष्वेव वर्तते यस्य मानसम् ॥ व्यग्रं स विषयासक्तः कथमात्मनि गच्छति १६५१ अपि निर्विषयं चित्तं जातं यदि हि कर्मिणः ॥ किमर्थं कर्मजं भारं वहति स्वस्य दुःखदम् १६५२ कर्तव्यानीतिकर्माणि शास्त्रं वक्तव्याधिकारिणम् ॥ विषयप्रार्थनाहीनो ह्यधिकारी कथं त्वयम् १६५२ ततो निर्विषयं चित्तं यस्य जातं महात्मनः ॥ तस्य त्यागं वदयेत्तत्कर्मणां शास्त्रमागतम् १६५४ यथात्र विषयाः कुर्युर्बहिर्दृष्टि शरीरिणाम् ॥ कर्माण्यपि तथा कुर्युर्नित्यादीनि हि देहिनः १६५५ भिक्षाटनादिभिर्नैव क्रियते बहिर्दृष्टिः ॥ नियताया दृशी नृणामग्निहोत्रादिकर्मभिः १६५६ अकृतौ प्रत्यवायोपि नास्ति भिक्षाटनादिषु ॥ यादृशो विद्यते लोके ह्यग्निहोत्रादिकर्मणाम् १६५७ ततः कर्माणि संत्यज्य नैष्कर्म्याश्रममागताः ॥ आत्मानं द्रष्टुकामास्ते सर्वसंगविवर्जिताः १६५८ विद्वांसो येऽभवन् पूर्वब्राह्मणाः स्वात्मवेदिनः ॥ विक्षेपकारकत्वेन तत्पञ्चकर्मतेपि हि ॥ किमुयैर्नैव विदित आत्मा साक्षादयं पुमान् १६५९ प्रत्यक्षतोपि दृष्टो यैः करामलकवत्पुमान् ॥ स्वयं ज्योतिः सदानंदो भेदगंधविवर्जितः १६६०

तिहाभ्यां । अग्निहोत्रादीनि कर्माणि कर्मप्रवणचित्तेनैव कर्तुं शक्यानि अकरणे प्रत्यवायप्रयोजकानि च भिक्षाटनादीनि तु भोजने मुखं प्रति हस्तव्यापारवदन्यपरचित्तेनापि कर्तुं शक्यानि न नियतामावश्यं कीं बहिर्दृष्टिं बहिर्मुखतां कुर्वन्ति न वा अकरणे प्रत्यवायप्रयोजकानीति विशेष इति द्वयोरर्थः १६५६ । १६५७ फलितमाह तत इति । तेजानाधिकारिणः सर्वसंगविवर्जिता जाता इति शेषः १६५८ यस्य गृहस्थाश्रमादौ तत्त्वसाक्षात्कारिणो वस्तुवस्तुलक्षणमुनिस्त्वं न सिद्धयति तेन विद्वत्संन्यासः कार्य इति बौधकस्यैतद्ब्रह्मत्यादेर्भवत इत्यंतवाक्यस्यार्थमाह विद्वांस इति त्रयोदशभिः । पूर्वमपि ये ब्रह्मात्मसाक्षात्कारवर्ततेऽभ्युत्पत्तेरपि विक्षेपजनकत्वेन कर्मसंन्यस्तवन्तः यैस्तु आत्मानसाक्षात्कृतस्ते विविदिषया संन्यस्तंतीति किमुवाच्यमित्यर्थः १६५९ विद्वत्पदार्थं विशेषणभूतं ज्ञानं साक्षात्काररूपं ग्राह्यमिति दर्शयन्नुक्तं स्फुटयति प्रत्यक्षत इति । यैः स्वयं ज्योतिरादिरूप आत्मा प्रत्यक्षतो दृष्टेः पिकर्मणो विषयभोगवद्विक्षेपरूपतां विज्ञाय सर्वविषयकामनां संत्यज्य कर्मन च कु संन्यस्तवन्त इति यावदिति द्वयोः संबंधः १६६०

१६६१ विप्राइति । तेचमहाविषयोविद्वांसइतिउक्ताःपृष्टाःसंतएवैवक्ष्यमाणविषयाआहुरुत्तरंदतवतः । इतिकथं हेविप्राभवद्विर्दारसंग्रहःकिमर्थेनकृतः । कीदृशोदारसंग्रहः सुखप्रजादःसुख हेतुसंततिप्रदायकइत्यर्थः १६६२ तेषामुत्तरवाक्यमभिनयति सुखमितित्रिभिः । आत्मस्वरूपभूतसुखादधिकंमुखंनास्तितच्चात्मरूपंमुखंसाध्यसाधनभावविवर्जितमस्माकमपरोक्षमित्यर्थः १६६३ प्रजातीति । इहलोकैपरलोकेवाप्रजातिसुखस्यसंततिमयुक्तसुखस्यसिद्धयर्थःसाधकोद्धारद्वारतयापरम्परयासदारसंग्रहःस्यात् वयंतुतेविद्वांसःस्वयंसुखरूपाःसंतःप्रजयाकिंप्रयोजनंसाधयामः नहितयामोक्षेकश्चिदुपकारोनेरययोनिष्वपिविद्यमानत्वादित्यर्थः १६६४ नचास्माकंभूदसुखकामनाआनंदनिधिरूपत्वादित्याहुः अस्माकमिति । हियतःएषांलौकिकानंदानांविबभूतआनंदोस्माकंस्वात्मनःस्वरूपादभिन्नोनिधिवदक्षयःस्वयंज्योतिरादिलक्षणोऽयमपरोक्षोवर्ततइत्यर्थः १६६५ इत्येवमिति । इत्येवंघादिनस्तेसर्वेविद्वांसःसंन्यासाश्रममागताःसंतोभिश्चार्चयंभिश्चाचरन्तिस्मकुर्वन्तिस्म । कीदृशास्ते केचित्कृतदाराःविवाहिताः केचिदपरे । अपरपदार्थमाह अग्रहीत्विति । दारपाणिग्रहणमकृतवैवदुष्टाः । किंकृत्वा पुत्राणांवित्तानांलोकानांचसंवधि

विशेषकारणं कर्मनित्यं विषयवद्भवेत् ॥ इति विज्ञाय संत्यज्य कर्मचक्रं कर्मानाम् १६६१ विप्रभवद्भिः केनायं न कृतोदारसंग्रहः ॥ सुखप्राज्ञादइत्युक्ता एवमाहुर्महा-
धियः १६६२ सुखं नैवाधिकं किंचिदात्मनो विद्यते त्रयोः ॥ तच्चास्ति सर्वदास्माकं साधनादिविवर्जितम् १६६३ प्रजाति सुखसिद्धयर्थं इह चापि परत्र वा ॥ द्वार-
द्वारतया सस्यात्सुखरूपाश्च ते वयम् ॥ प्रजया किं करिष्यामः श्वादीनां विद्यते हि या १६६४ अस्माकं विद्यते ह्येषामानंदोयं निधेः समः ॥ अक्षयः स्वात्मनो भिन्नः
स्वयं ज्योतिः सद्वयः १६६५ इत्येवंवादिनः सर्वे कृतदारास्तथापरे ॥ अगृहीत्वैव दारुणां पाणिं परमनिर्वृताः १६६६ पुत्राणामपि वित्तानां लोकानां चोभयात्म-
नाम् ॥ इहामुत्र सुखार्थानां परित्यज्यैषणा त्रयम् ॥ भिक्षाचर्यं चरंति स्म संन्यासाश्रममागताः १६६७ पुत्रैषणाऽत्रया प्रोक्ता सैव वित्तैषणा स्मृता ॥ पुत्राणामपि
वित्तत्वं पितुः स्याद्बोधनादिवत् १६६८ वित्तैषणा तु या प्रोक्ता सा स्याल्लोकैषणा सदा ॥ वित्तं हि सुखहेतुः स्याल्लोको नाकादिको यथा १६६९ उभे एव ततो ज्ञेये एषणवे-
दवादिभिः ॥ सुखे चैकाद्वितीया स्यात्साधने तस्य सर्वदा १६७० असाधनं सुखं येषां सर्वातिशयवर्जितम् ॥ वर्तते केन ते कुर्युरेषणा मुभयमपि १६७१ स्वयं ज्यो-
तिः पुरोक्तोय आनंदात्मा महेश्वरः ॥ स एवात्मतया राजन् विद्वद्भिरधिगम्यते १६७२

एषणात्रयं कामनात्रयं परित्यज्य कीदृशानां लोकानां ऐहिकामुष्मिकभोगसाधनत्वेनोभयात्मना द्विविधानामिति द्वयोरर्थः १६६६ । १६६७ वस्तुतस्तु वर्णितत्रिविधैषणा एकत्वेनैव गम्या साधनैषणात्वेन सर्वासां संग्रहाद्वितीया तु फलैषणेत्येषणा द्वैविध्यमेवेति वक्तुं वर्णितमेषणात्रयं साधनैषणात्वेनैकीकरोति पुत्रैषणेतित्वाभ्यां । पुत्रैषणावित्तैषणात्वेनैव मंतव्या पुत्राणामपि गोसुवर्णादिरूप वित्तवद्भोगोपकरणत्वेन वित्तत्वात् । तथा वित्तैषणापिलोकैषणात्वेन मंतव्या लोकपदस्य भोगसाधनवाचित्वाद्द्वितीयपिचस्वर्गादिवद्भोगसाधनत्वादिति द्वयोरर्थः १६६८ । १६६९ फलितमाह उभे इति । फलतस्तसाधनविषयकत्वेन संसारे एषणा द्वैविध्यमेवेत्यर्थः १६७० विद्वांसस्तु नित्यसिद्धसुखरूपत्वात्साधनस्यानपेक्षितत्वाच्च द्विविधामप्येषणानं कुर्वतीत्याह असाधनमिति । असाधनं साधना नपेक्षं निरतिशयं सुखं येषां वसंतैरे द्विविधामेषणां किमर्थं कुर्वीरन्नित्यर्थः १६७१ आत्मनः संन्यासादिसहकृतज्ञानैकलभ्यत्वस्फुटीकरणाय उत्पाद्यविकायां दिक्मं फलविलक्षणस्वरूपं प्रदर्शयतः स एष इत्यादेनैरिष्यतीत्येतत्संप्रवाक्यस्याप्येमाद स्वयमिति नवभिः । यः पूर्वग्रंथे आनंदादिरूपतया मलेश्वरो वर्णितः स विद्वद्भिरात्मन्येवाधिगम्यते इति संबंधः १६७२

एवमिति । एवमेवमयापूर्वभाकल्पापपुष्टः कीदृशोनेतिनेतीतिवाक्यगतनञ्द्रयेनसूतश्रुतजगतोभावाभावयोर्वक्रियेणानिवृत्ततद्वर्जितवृत्तपर्यः १६७३

एष इति । एष एवमया पूर्वशाकल्याय प्रष्टुः कीदृशो नेति नेति विवाक्यगतनृद्वयेन मूर्तवृत्तजगतोर्भावाभावयोर्विक्रमेणानिवेधेन तद्वर्जित इत्यर्थः १६७३ अगृह्यपदार्थमाह स्वयं ज्योतिरिति ॥ स आत्मा स्वयं ज्योतिरविषयीऽतो वागाद्यैराध्यात्मिकैरग्यादित्यादिभिर्बहिःश्रमकाशेन गृह्यते न प्रकाशयते । तत्रोपपत्तिमाह ग्राहकत्वमित्यादिना । हियतो ग्राहकत्वं ग्राहकशब्दमवृत्तिनिमित्तमृतग्रहणमितरसापेक्षं युक्तमित्यर्थः १६७४ ग्रहणस्य प्रकाशनरूपस्य भेदसापेक्षत्वेऽनुभवं प्रमाणयति ग्राहकेति । यस्माद्ग्राहकादिपंचपदार्थानां कर्तृकरणकर्मतन्निष्ठफलतत्संबंधानां भेदशाल्येव ग्रहणप्रकाशनं लोके जायमानं दृष्टं न तु तद्वेदहीनमित्यर्थः १६७५ आत्मा तु सर्वभेदहीनः कथं ग्राह्यः स्यादित्याह स्वसजातीति स्पष्टम् १६७६ अशीर्य इति । भेदाभावहेतुकात्ततो विषयत्वाभावात्पदमात्माऽशीर्यो हि स न योग्यो न भवति यतो हि स शिरोमणेः कालस्य संबंधात्परिणामरूपं विशरणमपि वस्त्रादिव द्वात्मनि न दृश्यत इत्यर्थः १६७७ अतएवेति । अतो भेदाभावादेव आत्मा अभित उभयतो तर्बहिर्विवर्तमानैः सर्वपदार्थैः संगीनः यतो भेदवदेव वस्तुसंगवद्दृष्टमितिसंबंधः किंच भेदवदेव वस्तुप्रबद्धचतुर्वंधं प्राप्नोति विनश्यति च आत्मा तु अतो भेदाभावात्तसज्जतेन बद्धचतेन विनश्यति च न वा क्रियासंबंधमयुक्तं दुःखमाप्नोतीति द्वयोरर्थः १६७८ । १६७९ एतादृशस्वभावत्वादेवात्मविज्ञानेधिकारिणः सकलकर्मत्यागिन उक्ता इत्याह एषणेति स्पष्टम् १६८० उक्तात्मविज्ञानफलप्रदर्शकस्येतमुह्यत्वादे

एष पृष्ठो मया पूर्वशाकल्याय महात्मने ॥ मूर्तामूर्तजगद्भावाभावरूपविवर्जितः १६७३ स्वयं ज्योतिः स वागाद्यैरग्याद्यैश्च न गृह्यते ॥ ग्राहकत्वं हि सापेक्षं सर्वदोक्तं मनीषिभिः ७४ ग्राहकग्रहणग्राह्यफलसंबंधभेदभाक् ॥ ग्रहणं जायते यस्मात्तु भेदविवर्जितम् ७५ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मा ततोऽगृह्यः स्वयं ज्योतिः परः पुमान् ७६ अशीर्यस्तत एवायं भेदाभावेन हेतुना ॥ न शीर्यते यतः स्वात्मा यथा वस्त्रादिकं शनैः ७७ अतएवाभितः स्वात्मा सर्वसंगविवर्जितः ॥ संगवद्भेदवद्दृष्टं भेदवच्च प्रबध्यते ७८ विनश्यति च नात्मातः सज्जतेन विनश्यति ॥ न च दुःखं समाप्नोति किंचिदुःखविवर्जितः ७९ एषणात्रयनिर्मुक्ताभिक्षाचर्यपरायणाः ॥ यं जानंति महात्मानस्तं को वेति पुमान्सुधीः १६८० एतमेवात्मविज्ञानसंपन्नं पुरुषोत्तमम् ॥ सुखदुःखकरे नित्यं पुण्यपापे सुदुःसहे ८१ अकर्तुं श्रुतथा कर्तुः सदा संतापकारके ॥ न तापयत इत्यंते तापदे सर्वदेहिनाम् ८२ करणात्तापयेत्पापं कर्तारं फलतोपि च ॥ सुकृतं करणात्तद्वत्स्वफलस्य क्षयादिना ८३ गर्वेण तापयेत्तद्वदकर्तारं हि पाप्मनः ॥ लोकदुःखासहिष्णुत्वात्तापयेच्चापरं हितं ८४ सुकृतं दुःखसंप्राप्त्या ह्यकर्तारं प्रतापयेत् ॥ लोकद्वयेपि लोकानामुच्चतावीक्षणेन च १६८५

वीक्यस्यार्थमाह एतमेवेत्येकादशभिः । एतमात्मविदं पुरुषोत्तमं पुण्यपापेन तापयतः । कीदृशे सुखदुःखरूपफलारंभेन सुदुःसहेऽत्कटवेगतया प्रसिद्धे । पुनः कीदृशे इति वक्ष्यमाणप्रकारेण कर्तुं कर्तुं श्रुतसदातापके अंतैः उक्रमणानंतरं विशेषतश्च तापके इति द्वयोः संबंधः १६८१ । १६८२ तत्र सदातापकत्वं पुण्यपापयोर्विशदयति करणादिति त्रिभिः । पापं पापरूपं कर्म कर्तृकर्म तिन्यायात् करणादनुष्ठानं शात्तापयेत्तथा फलतः फलरूपेण तापयेत् एवं सुकृताख्यमपि कर्म करणादनुष्ठानं शात्तापयेत्तथा फलरूपेण क्षयित्वा च कर्तारं तापयतीत्यर्थः ८३ एवं कर्तारं प्रत्युभयोस्तापकत्वं मुक्ता अकर्तारं प्रत्यपितापकत्वं विशदयति गर्वेणेति । पाप्मनः पापस्याकर्तारं तत्पापं गर्वाद्वारा तापयति दृश्यं ते ह्यज्ञाः पापाकरणे गर्वातिता इति भावः । तथाऽपरं पुण्यं तत्कर्म अकर्तारं कृपादुःखेन तापयति पुण्यं हिलोकोपकाररूपं तदक्रुतं स दुपकार्याणां दुःखितलोकानां दर्शनेन कृपादुःखयति तदुक्तं ईषुर्वृणीत्व संतुष्टः क्रोधो नो नित्यशंकितः । परभाग्योपजीवी च पडेत नित्यदुःखिनः इति ८४ सुकृतमिति । तथा सुकृतपापफलस्य दुःखस्य प्रतिबंधाकरणेनाकर्तारं तापयति तथा इहामुत्र बालोकानां स्वाननुष्ठितकर्मफलानां भोग्यानां स्वभोग्येभ्य उक्त्वं स्पष्टदर्शनेन ईर्ष्याद्वारा सुकृतमकर्तारं तापयतीत्यर्थः १६८५

अन्तेःखदत्वंविशदयति । अस्मिन्निति । अस्मिन्लब्धेऽनुष्णलोकेजननमारभ्यमरणपर्यंतमहंपापान्यकरवंकृतवानस्मितथापरंकेवलंपुण्यानिनाकरवमित्याकारेणसंकल्पेनपुण्यपापेअंतेतापयतइत्यर्थः १६८६ विद्वांस्तुविज्ञानबलेनतयोरश्लेषादिरूपंतरंगंकरोतिथथाजांबवदादिप्रकाशितंस्वमहिमानमनुष्ठत्यह्नूमतासिंधुस्तीर्णइत्याह तरतीति । एवविद्वान् एतेपुण्यपापे १६८७ संकल्पवंतंहिपुण्यपापेताप्रयतोविदुषस्तुसंकल्पएवनास्तीतिकथंतापयतइत्याह विदुषइति । संकल्पभेदानभिनयति । अनेनेत्यादिना स्पष्टम् १६८८ पुत्रेति । अनेनपुत्रेष्ट्यादिरूपकर्मणाअस्मिन्नेवशरीरेपुत्रादिफलंभविष्यतितथाऽऽस्वाराज्यादिफलमस्मिन्नेवशरीरेनभविष्यतिइतिइत्यतोहेतोर्वाजपेयादिकर्मअष्टफलप्रदंपारलौकिकमेवेत्यर्थः १६८९ तथानेनेति । तथानेनब्राह्मणापकारादिरूपेणकर्मणास्वार्थस्यस्वकीयप्रयोजनस्यसिद्धिंकुर्वतोममकुप्टादिरोगोऽपकीर्तिश्चभविष्यतीति १६९० इत्यादीति । इत्यादिरूपेणबोधेनसंकल्पेनतापकेइमेपुण्यपापेअस्यविदुषस्तापप्रदेनभवतः ततोब्रह्मावित्पुण्यपापेतरतीत्युच्यतेइत्यर्थः १६९१ उक्तार्थसंवादकस्यऋक्संज्ञकमंत्रस्यार्थमाह मंत्रोपीतित्रिभिः । हेमहाराजउक्तविधंविद्वांसंमंत्रोपिइतिइत्थंप्रतिपादयति इतिकथं आत्मविदोब्राह्मणस्यायंस्वरूपभूतोमहिमाकूटस्थनित्यःकालत्रयेऽनन्यथाभावादित्यर्थः १६९२ यतःशुभाशुभकर्मकृतवृद्धिहानिरहितइत्याह वर्यतइति १६९३ तस्यैवेति । तस्यपुरा

अस्मिन्देहस्यजननान्मरणांतमहसदा ॥ पाप्मान्यकरवंतद्वत्पुण्यानिनतथापरम् ॥ एवंसंकल्पतश्चापितपतःपुण्यपातके १६८६ तरत्येषउभेएतेदुस्तरेपुण्य
पातके ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नोहनुमानिवसागरम् ८७ विदुषोनास्तिसंकल्पःकोपिकुत्रापिकर्हिचित् ॥ अनेनकर्मणास्वर्गःसुकृतेनभविष्यति ॥ अनेननरकस्त
द्वन्महतापातकेनमे ८८ पुत्रपश्चादिकंतद्वन्ममानेनभविष्यति ॥ अस्मिन्नेवशरीरेऽदोनेत्यहष्टफलप्रदम् ८९ तथानेनमहारोगोलोकेऽकीर्तिश्चदारुणा ॥ भवि
ष्यत्यचिरादेवस्वार्थसिद्धिप्रकुर्वतः १६९० इत्यादिबोधतोयस्मान्नास्यतापप्रदेइमे ॥ ब्रह्मवित्ततएवायंपुण्यपापेतरत्सदा ९१ मंत्रोप्याहमहाराजविद्वांसमिति
सर्वदा ॥ ब्राह्मणस्यात्मविदुषोमहिमायंमहानहो ॥ नित्यःकालत्रयेप्यस्यनविपर्येतिकर्हिचित् ९२ वर्द्धतेकर्मणानायंसुकृतेनयथापरः ॥ कनीयानपिपापीवन
भवेत्पातकेनच ९३ तस्यैवब्राह्मणस्यायंमहिमाब्राह्मणोभवेत् ॥ पदनीयात्मविज्ञानाद्योद्वयात्मवपुःस्थितः ॥ कोनामान्यस्तरेदेतेदुस्तरेपुण्यपातके ९४ यस्मा
त्पूर्वेपिविद्वांसःपुण्यपापविवर्जिताः ॥ एषणात्रयनिर्मुक्ताजाताभिक्षाटनेरताः ॥ आत्मलोकेनसंपन्नाःपरिव्राजोजितेंद्रियाः ९५ तस्माद्यज्ञादिभिःक्षीणपातकःशु
द्धमानसः ॥ आत्मेच्छुःप्रव्रजेदेवंगुणोभूत्वासदामुनिः ९६ मनसाविषयान्सर्वान्परित्यज्यार्भकोपमः ॥ दर्शेन्द्रियाणिसंयम्यदुर्दातानिववाजिनः १६९७

ब्रह्मीभूतस्य ब्राह्मणस्य महिमांस्वरूपभूतं महिमानं प्राप्नोति इति चेत् तत्राह ॥ यः पदनीयस्य पथापदेन पादचिह्नेन गवादिषु द्रव्यैश्च तैश्च अस्ति भाति प्रियमित्याकारैः पदेर्वेदनीयस्यात्मनो विज्ञानादद्यादिरूपतया स्थितः अन्यथा पुण्यपापाभ्यामतीतो महिमा दुर्लभ इत्यर्थः ॥ १६९४ ॥ वर्णितफलकमात्मज्ञानमुद्दिश्य शमाद्यंतरंगसाधनविधानपरस्य तस्मादित्यादेः प उच्यते अतस्तस्यार्थमाह । यस्मादित्यू न विज्ञाति श्लोकैः । यस्मात्पूर्वेष्वपि विद्वांसो विवेकिन इह जन्मनि जन्मांतरे वा नुष्ठितैर्यज्ञादिभिः शुद्धांतः करणत्वात् पुण्यपापाभ्यां तत्प्रयोजकैषणा त्रयेण चरहिताः संत आत्मनो लोकास्पददर्शनस्य दाढ्यरूपसंपत्तिफलकं जितैस्त्रियत्वाद्यंतरंगसाधनसंपन्नं भिक्षादनोपलक्षितं पारिवर्ज्यं संन्यासं कृतवत इत्यर्थः ॥ १६९५ ॥ तस्मादिति । तस्मादिदानीं तनोपियज्ञादिभिः क्षीण पातकत्वेन शुद्धमानस आत्मेच्छुरात्मज्ञानसंपत्तिकाम एव गुणोपलक्ष्यमाणशमादिगुणसंपन्नः संपन्नश्चेदिति ॥ १६९६ ॥ तत्र शममदमौ पूर्वोत्तरार्थाभ्यामभिनयति मनसोति । बालवद्वागादिरादित्यं शममिदं यनि रथात्मकं दमं च युयुदित्यर्थः शमादीनां पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरं प्रति हेतुत्वात् क्रमेणोपन्यासः ॥ १६९७ ॥

सतीवातिशयरूपाद्युपरतिमाह यथोपपन्नेति । यथोपपन्नमनायास्तागतय १६२८ तिविज्ञांसमारूपामभिनयति कर्मणेतदशभिः । शरीरादिभिः कृतान्तेः प्राणिभिः जीवानामपदेनादिभिः

सतीपातिशयरूपायुपरतिमाह यथोपपन्नैति । यथोपपन्नमनायासागतम् १६९८ तिविज्ञांक्षमारूपामभिनयति । कर्मजैतिदशभिः । शरीरादिभिः कृताभूतेः प्राणिभिः पीडाममदेहादिष्वे
ववर्ततेनमस्वरूपेतिजानन्नकुप्येदित्यर्थः १६९९ विचारयेदिति । भूतेरपकृतश्चइदमेवविधंविचारं कुर्यात् इदंकिमित्याकांक्षायांनिंदामित्यादिषोडशं यदीमेलोकामांनिंदतितदावांयवा
एवमदार्जितपापहरणरूपोपकारकारित्वादित्यर्थः १७०० वांधवत्वेहेतुमुपकारमेवविशदयति इतइति । काउपकृतिरितिच्छेदः १७०१ परोपकारेति । किंचएतेनिंदकत्वेनभासमा
नाममतेपरोपकारिणःसज्जनाएवयतःस्वकीयेमनसिवाचिचमदीयदोषचित्तनादिरूपंदुःखमायासंदृष्टवानिधायममदुःखदंपापंहरति कीदृशंपापं स्वस्यदुःखकरंहियमाणंसत्स्वस्यहर्तुर्दुःखपयो
जकमित्यर्थः । तथाचशंभोर्हाहालपानमिवपरपापहरणंसज्जनानांनचित्रंपरंत्वेतेनिंदकादुर्जनत्वेनप्रसिद्धाइतिचित्रमितिभावः १७०१ एवंनिंदाकालेविचारमुक्ताभूतानांस्वंप्रतिजि
घांसांहृद्वाकर्तव्यंविचारमभिनयति मह्यमित्यादिना । अमीलोकाःकस्मान्मत्वंदुह्यंतिजिघांसांतमेदनिष्ठंनितनफलंचांडालयोनित्वमेपांमास्त्वितिकामये तदुक्तंमनुना ' परद्रव्याप्यभिधायं

यथोपपन्नलाभेनवर्तयेत्स्वकलेवरम् ॥ हर्षेनलाभतोगच्छेद्विपादंनाप्यलाभतः १६९८ कर्मणामनसावाचापीडांभूतैःकृतामपि ॥ देहेंद्रियमनःस्वेषजानन्को
पंचनवजेत् ९९ विचारयेदिदंस्वस्यचित्तेस्वच्छतमेसदा ॥ निंदायदिप्रकुर्वीतिममेवांधवास्ततः ॥ मयासमाजितंपापंसर्वमेवनयंत्यमी १७०० इतःपरंममा
मीभिःकार्याकोपकृतिस्त्वह ॥ यतोदुःखकरंपापंममसर्वनयंत्यमी १ परोपकारनिरताअहोएतेमहाधियः ॥ मनसोवचसःस्वस्यदुःखंदत्वाहिदुःखदम् ॥ मम
पापंहरंत्येतेस्वस्यदुःखकरंसदा २ मह्यंदुह्यंतिमनसावतकस्मादमीवृथा ॥ माभूदंत्यजयोनित्वमेतेषांममचित्तनात् ३ हस्तयोःपादयोःकस्माद्व्यथामेतेप्रकुर्व
ते ॥ स्वस्यमेताडनादेषांमाभूदुःखंयथामम ४ नैतेकुर्वीतिमेकिंचिदुःखमत्रसमागताः ॥ पुराकृतंमयायनुतदेवात्रकरोतिमे ५ एतेममशरीराणिगुरुशास्त्रोपदे
शतः ॥ माभूदेतेपुतदुःखंदस्तिमयिसंप्रति ६ सर्वेत्रसुखिनःसंतुसर्वंसंतुनिरामयाः ॥ ममगात्रसमाजीवामाकश्चित्पापमाप्नुयात् ७ इत्यादिचित्तयित्वायंनिर्वि
कारोभवेत्सदा ॥ दुःखेभूतकृतेस्वस्यदेहेंद्रियमनःस्वपि ८ सावधानःसदाभूयादात्मनोदर्शनायहि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेनपरमास्तिक्यमागतः ९ तर्कैर्नानाविधैः
सम्यक्शास्त्रमार्गानुसारिभिः ॥ यथोपदिष्टत्वेतस्मिन्प्रत्ययानांप्रवाहतः १७१०

स्तथानिष्ठानिचितयन् । वितथाभिनिवेशीचजायतेऽत्यासुयोनिषु ' अभिधायन्स्पृहयन् वितथाःपाखंडास्तत्राभिनिवेशीआग्रहवानिति १७०३ हस्तयोरिति । यथास्वस्यहस्तयोःपाद
योर्वास्वयंताडनमनुचितंतथामेशरीरस्यताडनंतलोकाःकस्मात्कुर्वीति एकात्मकत्वाविशेषेणस्वांगवत्परांगताडनस्याप्ययुक्तत्वाविशेषात् अदंत्वेवंकामये एतेषांस्वस्यमेस्वशरीरतुल्यस्यमच्छ
रीरस्यताडनान्मद्दुःखमास्त्वित्यर्थः १७०४ महुःखदंतुमयापुराकृतंदुष्कृतमेवेत्याह नैतेइति स्पष्टम् १७०५ एतेइति । यतएतेप्राणिदेहाःसर्वेपिममेकस्यात्मनःशरीराणीतिगुरुशास्त्रो
पदेशात्सिद्धमतइतिकामयेयत्संप्रत्यधुनामयिमच्छरीरेयदुःखंदतेपुप्राणिपुमाभूदिति १७०६ तस्मादेवमस्त्वित्याह सर्वेइति । गात्रंशरीरम् १७०७ इत्यादीति । स्वस्यदेहादिषुभूतैर्दुः
खकृतेसतिवर्णितविधिविचारेणनिर्विकारोभवेदितिसंबंधः १७०८ समाधानंश्रद्धांचदर्शयति सावधानइति । अवधानंचित्तेकाग्र्यंतद्वद्वावरूपंसमाधानंगुरुप्रभृत्युपदेशानुसारिविश्वासरूपां
श्रद्धांचकुर्यादित्यर्थः १७०९ तर्कैरिति । चकारोभिन्नक्रमः तथाचउक्तसाधनसंपत्त्यनंतरंसम्यक्शास्त्रवेदांतरूपंतमार्गानुसारिभिरुत्तरमीमांसाप्रसिद्धैस्तर्कैःश्रवणमननसंज्ञैस्तथातथोपदि-

॥ ७८ ॥

—यमुपदेशानुसारेण एतस्मिन्नात्मतत्त्वे प्रत्ययानां चित्तवृत्तीनां प्रवाहरूपेण निदिध्यासनेन च सहकृतेन ब्रह्माहमस्मीत्यादिरूपेण शास्त्रेण करणेन उपकृतं यन्मनस्तेनैव देवमवलोकयेत्साक्षात्कुर्यात् । कीदृशं देवं मनसि साक्षितया स्थितं । पुनः कीदृशं यज्ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं द्रष्टुं । पुनः कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमिति द्वयोः संबंधः १७१० । १७११ तत्साक्षात्कारात् किं भवतीत्याकांक्षायां परिच्छेदे हेतोरविद्यायानिवृत्त्या सर्वात्मभाव इत्याह तेनेति द्वाभ्यां । तेन ब्रह्मात्मविषयकेन विज्ञानेन आवरणविक्षेपरूपं शक्तिद्वयवतीमायायतो बाधिता भवतीत्यत आत्मानं सर्वरूपं विदुष आत्मापश्यति कया स्वरूपभूतया भासा यतो वागाद्यविषय इति द्वयोरर्थः १७१२ । १७१३ नैनमित्यादिर्दस्यायेत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह एवमिति द्वादशभिः । य एवमात्मवित्तत्त्वरूपं पुण्यपापेन तरतो न प्राप्नोतीति वातपतस्तापयतः किंतु स विद्वानेव ते पुण्यपापे तत्तयोः पारंगच्छेत् यथानौ रणवं किंचित् स विद्वान्स्ते पुण्यपापे तत्तयोः पारंगच्छेत् यथा गगनादुत्थितो वैद्यतो भ्रिस्तूलराशिमिति द्वयोरर्थः १७१४ । १७१५ अनेनेति । वर्णितेन विदुषा वर्णितैः साधनैः प्राप्यो य आत्मा स यतः पापैस्तदुपलक्षितैः पुण्यैस्तन्मूलभूता विद्यया च वर्जितोऽत एवासंशयश्च अतो हेतोर्ब्राह्मणो ब्रह्मवित् ब्रह्मैव प्रोक्तः ‘ ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवति ’

सहब्रह्माहमस्मीतिशास्त्रेणकरणेनच ॥ मनस्युपस्थितं देवं मनसैवावलोकयेत् ॥ यदुक्तं ज्योतिषां ज्योतिरानंदात्मानमद्वयम् १७११ तेन ज्ञानेन विध्वस्ता स्वात्मा
वरणरूपिणी ॥ विक्षेपजननीमाया पुनर्नैव भविष्यति १७१२ अस्याः सर्वात्मनानां सर्वमात्मेति सर्वदा ॥ पश्यत्यात्माऽत्मनोभासाद्यवाङ्मनसगोचरः १७१३
एवं य आत्मविच्छोके उभे सुकृतदुष्कृते ॥ अल्पे च महती राजंस्तरतस्तपतोपि न १७१४ किं नृतेषु विद्वान्सतरेन्नैरण्वयथा ॥ तपे च गगनाद्वह्निस्तूलराशियथाक्ष
णात् १७१५ अनेन विदुषा प्राप्यो य एतैः साधनैः सदा ॥ पुण्यपापैर्विनिर्मुक्तो ह्यविद्यागंधर्वजितः ॥ असंशयस्ततः प्रोक्तो ब्राह्मणो ब्रह्मभूतकृत् १७१६ सुषुप्ते सर्व
संप्राप्यो ब्रह्मलोकः पुरेरितः ॥ एष बुद्धिप्रचाराणां साक्षात् सर्वशरीरिणाम् १७१७ अयं हृदि स्थितो राजन् मम तेऽप्यन्यदेहिनाम् ॥ अयं हि ज्योतिषां ज्योतिरानंदो यं
परः स्मृतः १७१८ मरणे जनने वा यं तथा वस्थान्नयेऽपि वा ॥ अविद्यया महाराजगच्छन्नपि न गच्छति १७१९ अभयं ब्रह्म यत्पूर्वमया ते कथितं नृप ॥ तदेवायमितो नान्यः
सन्नसन्नात्र विद्यते १७२० इति ते कथितं सम्यक् ज्ञानं साधनसंयुतम् ॥ सम्राट् प्रसन्नचित्तस्त्वं प्रतिबुद्धो सिद्धिधन १७२१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्येन प्रतिबुद्धो नराधि
पः ॥ अनयोक्त्यानिजंबोधमुक्तवान्मुनये तदा १७२२ इमे विदेहाये पूर्वमुभयं दत्तामयि स्थिताः ॥ सुतादिसहितो हंच पुरतो यं स्थितस्तव १७२३

इति श्रुतेः । कीदृशं ब्रह्म भूतकृतजगत्कारणत्वोपलक्षितमित्यर्थः १७१६ सुपुप्रवृत्ति । यः पूर्वसुप्तौ सर्वगम्यब्रह्मलोकतयावर्णितः स एव सर्वबुद्धिसाक्षितया तदशित इत्यर्थः १७१७ अयमिति । अयमात्मा सर्वपाहंदिस्थितः सर्वभासकान्दरूपो मरणाद्यवस्थास्वविधया गच्छन् भ्रमन्नपि वस्तुतो मरणादिकेन गच्छति सर्वसंसारधर्मातीत इति यावत् १७१८ । १७१९ अभयमिति । यत्पूर्वकृत्वा क्षणे अयमात्मा अभयं ब्रह्मेति तुभ्यमुक्तं तदेवाभयं ब्रह्मेहात्मतया वर्णितमिति व्यतिहारभेदान्नपौनरुक्त्यमिति भावः अत्रात्मनि अन्यो भिन्नसत्ताकः सन्स्थूलोऽसूक्ष्मो वा कश्चिद्भावो न विद्यते इत्यर्थः १७२० इति ते इति । हे सम्राट् महाराज त्वं प्रबुद्धोऽसित्यतः प्रसन्नचित्तो भवेति १७२१ इत्युक्ते इति । याज्ञवल्क्येनेत्युक्तं सति राजानं यावो याप्रातिबोधकसहस्रदक्षिणावत्यविलक्षणपञ्चतया वचनभंग्या स्वबोधं परिपूर्णज्ञापितवानित्यर्थः १७२२ तावचनभंगो मभिनयति इमे इति द्वाभ्यां । देवज्ञिभे विदेहानां निवासो जनपदे यि पूर्वमेव मया पितामपि न्यासवन्निश्चिताः अहं च सा नृबन्धः संप्रति हिंसा नो हिंसा ममिताश्च मत्सुतादीन् दास्यामि दासकर्मणे गृहीतवास्त्रीकृत्या परस्थानं गच्छेद्व्याधिगम्य अहं नृपया यिना नृपयेन स्थास्यामीति वीर्यार्थः १७२३

१७२४ इत्युक्तमिति । स्नेहोन्मेषः आसनस्थानम् १७२५ उत्तराध्यायार्थजिज्ञासामत्थापयति पश्चादिति । ममनिःपञ्चान्नमाद्येन निमित्तं मांसं च भक्ष्यमाणं न

टी०अ०

६

॥ ५४ ॥

नोमिमा ममितांश्चमत्तुनादीन्दाहपायदासक्रमेणोपहीतास्त्रीकृत्यापरस्थानेगच्छेदवातिष्ठ अर्हन्त्ययाविनानासेनस्थारूपासोतिद्वयोरर्थः १७२३
 १७२४ इत्युक्तवति । स्नेहोनुग्रहः आसनस्थानम् १७२५ उत्तराध्यायार्थजिज्ञासामुत्थापयति पश्चादिति । समुनिःपश्चाज्जायायेब्रह्मविद्यांसमर्प्यसंन्यस्तपचराज्ञासहमोक्षप्राप्तः १७२६
 पूर्वग्रंथेइतिहासरूपेणवर्णितंयदात्मतत्त्वतस्यसगुणनिर्गुणचरूपतद्विज्ञानफलंचकंदिकाद्वयेनोक्तंतत्रध्वेयस्यसगुणरूपस्यप्रदक्षिकायाःप्रथमकंदिकायाअर्थमाह सएवेतिद्वाम्पा । योवर्णितःसएवा
 त्मासगुणरूपेणात्रादःसर्वोपाधिपुस्थित्वासर्वान्नानाभोक्तातथावसुदानःवसोर्धनस्यकर्मफलात्मकस्यदाताच यतोदातेर्धनस्यतदातुश्रपरायणंपरमालंबनं तत्ररातेर्भोग्यरूपधनस्यपरायणत्वादत्रा
 दः दातुर्यजमानस्यप्रतिभूत्वपरायणत्वाद्वसुदानइतिविभागश्चतुर्थपादरूपाश्रुतिःपंचमांतेपितृव्याख्यातेति १७२७ अत्रादत्ववसुदानत्वरूपविशेषणद्वयेनोपासनस्यफलमाह संप्रदानेति । अय
 मुक्तविशेषणात्प्रोपासकःसंप्रदानवपुर्नानोपायनानांपात्ररूपोभूत्वालोकैर्दत्तमपितमन्नादिरूपंयस्यधनमतिभुंक्तेतथा यतोदातात्रजम्मांतरेवाभोक्ताभवतीत्यतोदातरूपःप्रशस्तोदातासन्नानाविधंवसुधनं
 प्रयच्छतिददातीत्यर्थः १७२८ अंत्यकंदिकायाःसफलनिर्गुणविद्यानिगमनरूपायाअर्थदर्शयति विज्ञानेतित्रिभिः । अयमात्माविज्ञानादिरूपोमुनिनाजनकापाभयत्वेनवर्णितइत्यर्थः १७२९

स्वदास्यायचमांब्रह्मनृगृहीत्वैताचवजापरम् ॥ स्थानकंतिष्ठवात्रत्वमासेनाहंत्वयाविना १७२४ इत्युक्तोयाज्ञवल्क्योपिराजस्नेहसमावृतः ॥ मिथिलोपवनेतस्थौ
 कृत्वासनमर्निदितम् १७२५ पश्चात्संन्यस्यजायायेब्रह्मविद्यांसमर्प्यच ॥ राज्ञातेनसमंप्राप्तःस्थानमावृत्तिवर्जितम् १७२६ सएवायंमहानात्माजराभरणव
 र्जितः ॥ अत्रादोवसुदानश्चरातेर्दातुःपरायणम् १७२७ संप्रदानवपुर्भूत्वादत्तमन्नादिकंवसु ॥ अतिदाताचभोक्तायंभवेज्जन्मांतरेत्रवा ॥ वसुनानाविधंतद्वदाट
 रूपःप्रयच्छति १७२८ विज्ञानानंदरूपोयंजनकायमहात्मने ॥ याज्ञवल्क्येनमुनिनाकीर्तितोभयवर्जितः १७२९ दुःखंजनिमृतिप्रोक्तंप्राप्नुयाज्जरासामृतः ॥
 अजरोमरआत्मातोजायतेम्रियतेनच १७३० देहद्वयविनिर्मुक्तोमाययाचविवर्जितः ॥ सर्वगोब्रह्मरूपोयंनभोवन्मुनिनेरितः १७३१ इतितेकथितंसर्वजनकाय
 यदैरयत् ॥ याज्ञवल्क्योमहाप्राज्ञःकिमन्यच्छेत्तुमिच्छसि १७३२ ॥ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणशंकरानंदभगवताविर
 चितउपनिषद्भक्तआत्मपुराणेबृहदारण्यकयाज्ञवल्क्यकांडसाराथप्रकाशेयाज्ञवल्क्यजनकसंवादोनामषष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥

अभयत्वेहेतुतयाऽजरत्वादिकंयोजयति दुःखमित्यादिना । योहिजरसामृतौजरयाभरणेनचसंबद्धःसजन्मादिकालिकंदुःखंभयंचप्राप्नुयादयमात्मातुनतथायतोऽजरादिरूपइतिसंबधः १७३०
 तत्रहेतुब्रह्मत्वलक्षणमहत्त्वमित्याह देहेति । स्पष्टम् १७३१ उपसंहारति इतीति । ऐरयदुक्तवान् १७३२ यःषष्ठोविश्वमारभ्यदेवःषष्ठीपतेःपिता । सपष्टार्पणसंतुष्टःकष्टंष्टयाप्रतक्षति ।
 अस्यार्थः । विश्वतेजसमाज्ञविराट्सूत्रेश्वरात्मकानामवस्थानांगणनेयःषष्ठेश्वरःषष्ठीपतेःस्कंदरूपपिताचसपष्टस्याध्यायस्यमनसोवाषष्ठेन्द्रियस्यार्पणेनतुष्टःसन्ष्टष्टयासानुग्रहकटाक्षेणस्वरूपाविर्भा
 वेणवाकष्टमज्ञानेनतत्कार्पण्यवाप्रयुक्तंप्रतक्षतिहरतीति ॥ ॥ इतिश्रीवत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजराभकृष्णस्यश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्पर्कतौ आत्मपुराणटी
 कायां सत्प्रसवाराध्यायषष्ठोऽध्यायःसमाप्तः ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे षष्ठाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ समभिः करौर्द्वारं प्रमायस्य प्रजायते ॥ सदैवः समसं सम्यक् समन्ते प्रतिविद्यते ॥ १ ॥ वाङ्मनोबुद्धिर्वाक्पदं विदुषोऽप्यनुब्रूयते ॥ २ ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सप्तभिः करणैर्द्वारेः प्रमायस्यप्रजायते ॥ सदेवः सप्तमः शम्भुः सप्तमेऽत्र विविच्यते ॥ १ ॥ ज्ञानेन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्चेत्याकारैः सप्तभिः करणैरेकायनप्रक्रियायां व्यवहृतम् ॥ विधया प्रमेयत्वाद्वात्मा सप्तमपदवाच्य इति भावः ॥ बृहदारण्यकतृतीयाध्याये ब्रह्माध्याये च पठितं त्रैयी ब्राह्मणस्यार्थमुपबृंहयितुं तत्र शिष्यजिज्ञासां पूर्वोक्तानुवादपूर्विकां दर्शयति ब्रह्मेति दशभिः । याज्ञवल्क्येन जनकायोक्तां ब्रह्मविद्यां गुरुमुखात् श्रुत्वा शिष्यो भूयः प्रपच्छेति संबंधः १ भगवन्निति द्वयं स्पष्टम् २ । ३ मधुन इति । षडध्यायीरूपे बृहदारण्यके द्वाभ्यां द्वाभ्यामध्यायाभ्यां च दितानां कांडानां त्रयं । तत्र प्रथमं मधुनो मधुविद्यायाः प्राचान्येन प्रकाशकत्वात् मधुकांडमित्याख्यायते । द्वितीयं याज्ञवल्क्यसंबंधाद्याज्ञवल्क्यकांडमिति । तृतीयं तु खिलस्य परिशिष्टार्थस्य संबंधात् खिलकांमिति । तेषामेतेषु प्रोक्तं वंशानां भेदोऽभेदश्च कश्चनाद्भुतो व्याख्यात इति संबंधः ४ अश्विनोरिति । सर्वज्ञेन दधीचा मुनिना सहाश्विनोः संवादो व्याख्यातः ताभ्यामश्विभ्यां ततो मुनेर्यथा पूर्णं ब्रह्म वि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्यामिमांशुत्वा जनकाय समीरिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन शिष्योऽसौ गुरुवक्त्रा विदितः ॥ प्रपच्छस्व गुरुं भूयो ब्रह्मविद्याश्रयां कथाम् १ भगवन्भवताख्यातमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानं नानाविधाख्यानयुक्तं वैराग्यसंयुतम् २ यच्च कौपीतिकप्रोक्तं सूर्योक्तं च विभागशः ॥ इंद्रप्रतर्दनाख्यानमद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ अजातशत्रोः संवादो दत्तबालाकिना तथा ३ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य तृतीयस्य खिलस्य च ॥ कांडत्रयस्य यो वंशो भिन्नाभिन्नश्च कश्चन ४ अश्विनोः सह संवादः ऋषिणा सर्वदर्शना ॥ दध्यङ्गार्थवर्णाताभ्यां प्राप्ता विद्यातिदुर्लभा ॥ पूर्णस्य ब्रह्मणस्तद्वच्छ्रेण च दिवौकसा ५ परोपकारनिरतो दध्यङ्गार्थवर्णो मुनिः ॥ प्राप्तवानव्यसनं शक्रादश्विभ्यां च सुदुःसहम् ६ याज्ञवल्क्यस्य संवादो मुनिभिश्चाश्वलादिभिः ॥ विजयस्तस्य विप्रस्य शाकल्यस्य मृतिस्तथा ७ जनकस्योपदेशो यो याज्ञवल्क्यकृतो महान् ॥ पुनश्च कामवरतो यतो राजा भवत्कृती ८ तत्रातिभवता प्रोक्तं याज्ञवल्क्यो महामुनिः ॥ जायायै ब्रह्मविज्ञानं दत्त्वा संन्यासमागतः ९ तदहं श्रोतुमिच्छामि जायाया आहय द्विजः ॥ कीदृशं तद्विद्विज्ञानं यदुक्तं प्रव्रजिष्यता १० इत्युक्ते गुरुरत्यंतं संतुष्ट हृदयस्तदा ॥ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य कांडद्वयसमीरिताम् ॥ वैदिकीं शिष्यमाहैतां कथां कर्णसुखप्रदाम् ११ धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो यमासीद्वाजसनेयकः ॥ बाल्यादारभ्य तेजस्वी विषयेषु गतस्पृहः १२ विकारी वबहिर्भाति चित्तदोषविवर्जितः ॥ लोकोपकारनिरतो बाल्ये तप उपाश्रितः १३ नारीवृकसमाकीर्णं प्रविष्टो यद्वने वने ॥ न च चालमुनिर्धैर्याद्धीराणां प्रथमः स्थितः १४ वर्षासुस्थं डिलेप्त्वे ववसत्यावरणं विना ॥ वृक्षपर्वतवतिष्ठन् गृह्णन् धारामपोमयीम् १५ उष्णकाले च मध्याह्ने बहु तप्तशिलादिषु ॥ वसत्यावरणं हित्वा वहीनां मध्यतः स्थितः १६

या प्राप्ता इंद्रेण च तथा व्याख्यातमेव मग्रेषु ५ परोपकारेति । व्यसनं शिरश्छेदलूपां विपत्तिम् ६ याज्ञवल्क्यस्येति । स्पष्टम् ७ जनकस्येति । कामवरतः कामवरेण यतः कामवरप्रभावो राजाकृतीकृतकृत्यो जातः ८ तत्रेति । तत्र कामवरप्रयुक्तसंवादाध्याये प्रव्रजिष्यता संन्यासोच्यतेन ९ । १० इति पृष्ठो गुरुर्मधुकांडे याज्ञवल्क्यकांडे च प्रोक्तस्य मेत्रेयी ब्राह्मणस्यार्थोपबृंहिकां कथां वक्तुमुपक्रमे इत्याह इत्युक्त इति ११ तत्र प्रथमं कंडिकार्थपादो न शतद्वयश्लोकैरुपबृंहयन् बाल्यादारभ्य याज्ञवल्क्यकथामाह धर्मात्मेत्यादिना । अयं धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो बाल्यादारभ्य विषयेषु गतस्पृह आसीत् १२ तत्र हेतुमाह विकारी वेति द्वाभ्यां । विकारी व विकारितुल्यः तप उपाश्रितस्तपोरतः १३ नारीति । यत्पतो घने गह्वरे न नारीभिर्दिद्रेषिता भिवृकवद्रहस्युपयांती भिभ्यां ते प्रविश्य तपस्यन् धैर्यान्न च चालयतो धीराणां प्रथमो मुख्यः १४ तस्य तपोवर्णयति वर्षास्विति षड्विंशः । वर्षाकालेच्छत्रादिकमावरणं विना स्थंडिलेप्त्वे वृक्षादिवान्निश्चलं वसति १५ उष्णेति । स्पष्टम् १६

शीतेति । हिमचयस्तु हिनराशिस्तद्व्याप्ते १७ आराधयन्निति । तदेकनयन आदित्यप्रणिहितदृष्टिः १८ पर्णेति । पर्णायाहारेणक्रमेण देहशोषयन्नादित्यमेव परब्रह्मरूपेण ध्यायन् पित्रोपनयनकाले उपदिष्टा गायत्रीजपंश्चते १९ । २० एवमिति । एवंतपःकुर्वतो विघ्नभयेनाप्रमत्तस्य च तस्य बहुकाले व्यतीते आदित्यः पुरुषरूपेण प्रादुरासेत्यर्थः २१ एताभ्यामिति । पाण्यादिविशेषणैरेतच्छब्दैः प्रत्यक्षविषयस्थूलशरीरसंबन्धवोधकैर्मनसत्त्वं व्यावर्त्यते तथा च क्रमेण भूमिस्पर्शभिः पाणिमूर्द्धहृदयपादैर्दंडवत्प्रणतो याज्ञवल्क्यो जगतः प्राणभूतमादित्यं पश्यंस्तुष्टावेति द्वयोः संबंधः । जगत्प्राणत्वे श्रुतिस्तु 'प्राणः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः' इत्यायवर्णे प्रोक्ता २२ । २३ देवोपीति । रविर्देवोऽपि प्रसन्नः पाणिभ्यां मुनिं स्पृष्टवानिदं वचनमाह चेति इदं किं हेवत्सत्त्वं प्रथमेव यस्मिन् गतो बहुधा क्लेशं प्राप्नोति तत्वरंगृहाणेति द्वयोरर्थः २४ । २५ इत्युक्तेति । तिर्यग्दृष्टिरितितेजस्विनः संमुखं द्रष्टुमशक्यत्वात् २६ याज्ञवल्क्यवाक्यमभिनयति भगवन्निति द्वादशभिः । स्प

शीतकाले स्थिरे तोये स्थले हिमचयावृते ॥ चित्ते विकारशून्यः सन्निमग्न इव तिष्ठति १७ आराधयन्नमुं देवं ज्योतिरूपं त्रयीमयम् ॥ मंडलस्थितमादित्यं तदेकनयनः सदा १८ पर्णमूलफलाहारः शोषयन्नात्मनो वपुः ॥ तृतीये दिवसे भुंक्ते कापि षष्ठे महामुनिः १९ द्वादशे दिवसे कापि श्रमनिद्राविवर्जितः ॥ मनसा ब्रह्म परममादित्यं चिंतयन् मुहुः ॥ पित्रा दत्तां च सावित्रीं सर्वदा प्रजपेन्न गिरा २० एवं तपस्य तस्तस्य विघ्नराशेश्च बिभ्यतः ॥ अप्रमत्तस्य विप्रस्य काले महति भास्करः ॥ वरदो मांसनयनगोचरो भूत्पुमाकृतिः २१ एताभ्यामेव पाणिभ्यां मूर्ध्नि नो रसा तथा ॥ पञ्चामाभ्यां च सह सा पतितो दंडवद्भुवि २२ दुर्दर्शं जगतां प्राणदृष्ट्वांस्तपसःफलम् ॥ याज्ञवल्क्योऽपि संहृष्टस्तुष्टावचयथामति २३ देवोऽपि च जगत्प्राणानंदाश्च विलोचनः ॥ रोमां च कंचुको भूत्वा पस्पर्शमुनिपुंगवम् ॥ पाणिभ्यां वचनं चेदमाह भक्तप्रियोरविः २४ वत्सत्वं बहुधा क्लेशं प्रथमे यद्वनंगतः ॥ वरं वरय भद्रं ते दास्यामीप्सितमेव ते २५ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि प्राह देवं प्रभाभृतम् ॥ बद्धांजलिपुटो मूर्ध्नि ति र्यग्दृष्टिरधोमुखः २६ भगवन् जगतः प्राणकर्मसाक्षिन् महेश्वर ॥ न ते स्त्यविदितं किंचित् तथाप्येतद्ब्रह्माभ्यहम् २७ वैशंपायननामानं व्यासशिष्यमहंसदा ॥ देववत्पूजयन्नासं कर्मणामनसा गिरा २८ तस्य संकेतमेदेन ब्रह्म हत्यावृथा भवत् ॥ ब्रह्मघ्नं खिन्नवदनमवदं गुरुमप्यहम् ॥ गुरुभक्त्यैव च तथा बहूनामनुकंपया २९ भवानृद्धो महाभाग प्रायश्चित्ते क्षमो न हि ॥ अशक्ताश्च तथा सर्वे शिष्यास्ते ब्रह्मचारिणः ३० बालाहमेहिकठिनदेहो हं यौवनोन्मुखः ॥ प्रायश्चित्तं करिष्यामि ब्रह्म हत्याकृते तव ३१ इत्युक्ते दैवयोगेन गुरुः कोपमुपागतः ॥ मामभाषत कोपेन बहुशो निर्घृणो यथा ॥ मुंचमुंचेति विद्यां त्वं महतां विप्रनिंदक ३२ एवमुक्तो ह मप्येनं प्राणिपातादिना बहु ॥ प्रसादयितुमारब्धः कर्मणामनसा गिरा ३३

धम् २७ वैशंपायनेति । अहं वैशंपायनं गुरुं देववत्सेवितवानस्मीति २८ तस्येति । तस्य गुरोः ऋषीणां संकेतस्य 'ऋषियोऽयमहामेरोसमाजेनागमिष्यति । तस्य वैसतरात्रातु ब्रह्म हत्याभविष्यति' इति विष्णुपुराणे प्रसिद्धस्य भेदेन प्रयुक्ता वृथापादप्रहारमात्रेण स्वस्वीयस्य मरणरूपब्रह्म हत्याजाता तथा खिन्नप्रायश्चित्ताया शिष्यानां ज्ञपयन्तं च तत्प्रतिभक्तया बहूनां ब्रह्मचारिणामनुकंपया चैव मवदुक्तवानस्मीत्यर्थः २९ गुरुं प्रयुक्तं वाक्यं श्रावयति भवानिति द्वादश्यां । भवतो वृद्धत्वादि तेषां बालत्वाच्च प्रायश्चित्ताशक्तिर्होतारहमेव न वयः प्रायश्चित्तं ब्रह्म हत्याकृते ब्रह्म हत्याया निवृत्त्यर्थं करिष्यामीति द्वयोरर्थः ३० । ३१ इत्युक्तेति । इति मयोक्तं सति कुपितो गुरुर्मां मित्युवाच इति किं देवि प्रनिंदक विप्रेऽप्यपकर्षं दासिस्त्वं महतां विद्यां मुंचमुंचेति ३२ एवमुक्तो ह मिति स्पष्टम् ३३

योरर्थः ३० । ३१ इत्युक्तद्विती । इतिमयोक्तसतिरुपितो गुरुर्मासित्युवाच इति किं देविप्रनिंदकविमेष्यपकारैर्दक्षिस्त्वमदत्तां विद्यां मुंचयस्विति ३२ एवमुक्तोहमिति स्पष्टम् ३३
 ब्रह्मेति । सगुरुर्ब्रह्महृत्पयाव्याकुलचित्तत्वेनात्यंतनिर्गुणः सन् प्रामेत्तुन रुचाच । एतत्किं यदित्वं मत्प्रसादने उद्यमं करिष्यसितदादतो भिक्षेदेहादिहारकं शापं दास्यामितस्मान्मदत्तां विद्यां मुंचेयमदि
 तेलोक्तद्वयहितेच्छाअन्यथातदत्यगेतुअद्यशीघ्रं विनश्यसीति त्रयाणां संबन्धः ३४ । ३५ । ३६ इत्युक्तेइति । इतिगुरुणोक्तसतिअर्हतस्माद्गुरोर्भीतिः सन्समापणादुपारमं निवृत्तोऽभवंतहत्तां वि
 द्यां चादादत्तवानस्मीत्यर्थः । फलितमाह सोहमिति । स्पष्टम् ३८ एवमुक्तोरविस्तस्याचार्यत्वं ' उपनीयतुयः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विजः । सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ' इत्युक्तलक्ष
 णं चकारेत्याह इत्युक्तेइति । अंगानि शिक्षादीनि रहस्यादयोऽपूर्वश्रुत्यर्थबोधकानि गमादिग्रंथास्तत्सहितांश्चतुरो वेदान्ध्यापयामासेति ३९ अभिणीति । अभिणीनाम देवतास्त्रीवंशो आदित्य
 शिष्यतया वर्णिता तत्तुल्यो याज्ञवल्क्यो भूदित्यर्थः ४० सत्त्विति । स याज्ञवल्क्यः सर्ववेदार्थविज्ञाय ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजितुमुद्यतो भूत् दारादिसंग्रहे विरक्तत्वादित्यर्थः ४१ विरक्तमिति । तं विर

ब्रह्महृत्यार्तचित्तः स निर्गुणो भूदतीवसः ॥ कोपसंरक्तनयनो मामेतत्पुनरुक्तवान् ३४ प्रसादयसि मांचित्त्वमधिकं विप्रनिंदक ॥ इतो दास्यामितेशापं देहप्राणादिहार
 कम् ३५ मुंचतस्मादिमां विद्यां मदत्तां क्षणतो यदि ॥ लोकद्वयसुखेच्छाते ह्यन्यथाद्यविनश्यसि ३६ इत्युक्ते भीतिमापन्नस्तस्मादहमुपारमम् ॥ क्षमापणाददां
 चास्मै विद्यां वांतेन कर्मणा ३७ सोहं विद्याविहीनोऽस्मि भवंतं शरणं गतः ॥ मानुषात्प्रार्थयेनैनां पूर्वदुःखमनुस्मरन् ३८ इत्युक्तो भगवान्सूर्यो याज्ञवल्क्यं महासु
 निम् ॥ वेदान्पठंगसहितान् रहस्यादिसमन्वितान् ॥ चतुरो ध्यापयामास स्थापयित्वा रथे निजे ३९ अभिणीयद्वेदे तस्य शिष्याऽभूत्सवितुः पुरा ॥ तथैव याज्ञव
 ल्क्योपि शिष्यो भूत्प्रीतिवर्द्धनः ४० स तु संजातविज्ञानः संन्यासाय समुद्यतः ॥ ब्रह्मचर्याश्रमादेव निस्पृहो दारसंग्रहे ४१ विरक्तं वीक्ष्य शिष्यं तं भगवान् रविरब्रवीत् ॥
 याज्ञवल्क्यत्रविद्यायाः प्रयच्छगुरुदक्षिणाम् ४२ संप्रदायप्रवृत्त्याख्यावेदानध्यापयाखिलान् ॥ त्रैवर्णिकान् गृहस्थः सन्पश्चात्संन्यासमाव्रज ॥ ब्रह्मविद्यां च संन्य
 स्यवदवापूर्वमेववा ४३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपि तथेति गुरुशासनम् ॥ गृहीत्वा शिरसाभूमिं समागद्भास्करो यथा ४४ पितुराज्ञामलंप्राप्य जनकाच्च धनं बहु ॥
 स्नातो दारद्वयं च केयाज्ञवल्क्यः समागतः ॥ कात्यायनस्य तनयां मित्रयोश्च महाधियम् ४५ ऋषीणां ब्रह्मचर्येण ऋणं दंतं यथा मुना ॥ देवानां च पितॄणां च दत्तवान्सत
 थैव तत् ४६ अग्निष्टोमादिकान् यज्ञान् कृतवान् बहुदक्षिणान् ॥ स्वात्मनः सदृशान् पुत्रान्कन्यकाश्चोदपादयत् ४७

तं वीक्ष्य रविरेवमुक्तवान् एवंकथं हेयाज्ञवल्क्यत्वं संप्रदायप्रवृत्तिरूपां गुरुदक्षिणां देहि । कथं संप्रदायः प्रवर्तनीय इत्याकांक्षायामाह वेदानित्यादि । त्वंगृहस्थः सन्वेदानधिकारिणः प्रतिपाठयततः सं
 न्यस्य ब्रह्मविद्यासंप्रदायप्रवर्तने तु संन्यासात्पूर्वमुत्तरं वा कुरुइति द्वयोरर्थः ४२ । ४३ एवमाकारां गुरोराज्ञां तथास्त्विति प्रणतेन शिरसा गृहीत्वा याज्ञवल्क्यो भूलोकमागमदित्याह इत्युक्तद्विती ।
 भास्करो यथा तेजसारविस्रमः ४४ पितुरिति । समागतो याज्ञवल्क्यः पितुर्याज्ञवल्काख्यस्याज्ञां प्राप्य स्नातः समावर्तेनाख्यसंस्कारं प्राप्सुः सन् जनकराजाद्धनं च प्राप्य देभार्येण उदवहत् तत्रैकानाम्नाका
 त्यायनोक्तमोत्रस्यापत्पत्वात् द्वितीयामैत्रेयीसंज्ञामित्रयुसंज्ञकस्यापत्पत्वादित्यर्थः । पित्र्ययज्ञफलमिति पाठेदारद्वयविशेषणं पित्र्यपितृप्रीतिर्दकर्मयज्ञो देवप्रीतिर्दत्तुं भयानुष्ठानफलकमि
 त्यर्थः ४५ ऋषीणामिति । यथा ब्रह्मचर्येण ऋषीणां मृणममुना याज्ञवल्क्येनापाकृतं तथा देवानामृणापाकरणार्थं यज्ञान्पितॄणामृणापाकरणार्थं मपत्योत्पादनं च कृतवानिति द्वयोरर्थः ४६ । ४७

ननुतस्यविरक्तस्यऋणप्रसंगएवकथमिति शंकांवारयति ऋणमिति । आश्रमयोर्ब्रह्मचर्येगार्हस्थ्यरूपयोः संबन्धादेस्मिन्याज्ञवल्क्येऋणप्रसक्तमित्यर्थः । तथाचश्रुतिः 'जायमानोवैब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान्जायते' इत्यादिः तत्रजायमानइत्यस्योपनयनादिनाकर्माधिकारीसंपद्यमानइत्यर्थः ४८ एतमर्थंस्फुटयति । ब्रह्मचर्याश्रमीतिसप्तदशभिः । यथाब्रह्मचर्याश्रमपरिग्रहेवेदाध्ययनापनोद्यस्यार्पस्यऋणस्यप्राप्तिस्तथागृहस्थाश्रमसंबन्धाद्यज्ञाद्यपनोद्यस्यदेवाद्यृणस्यप्राप्तिरित्यर्थः ४९ तीव्रवैराग्येणसंन्यासेतुनाकेचिदृणमितिलोकेपिप्रसिद्धमित्याह संन्यासेत्विति । यत्पूर्वाश्रमसंबन्धिऋणंतत्संन्यासेकृतेनिवर्ततइतिपूर्वदलार्थः । तदुक्तंभागवतेपि 'देवर्षिभूतामृणांपितृणांनक्रिकरोनायमृणीचराजन् । सर्वात्मनायःशरणंशरण्यंगतोमुकुंदपरिहृत्यकर्त' इति कर्त्तृभेदः । यथालौकिकोत्तमर्णानामृणंतसंन्यासिनामसंबन्धितयाप्रसिद्धंतथावैदिकमृग्यादिसंबन्धियिऋणंसंन्यासिनामसंबन्धिमतमतःसंन्यासात्पूर्वविदुषोपितदृणमाश्रमसंबन्धात्स्यादेवेत्यर्थः ५० किंचसंन्यासात्पूर्वमृणत्रयापाकरणंनैमित्तिकन्यायेनविदुषापिकर्त्तव्यमित्याह नैमित्तिकमिति । निमित्तेषुत्रजन्मादौजातंनैमित्तिकंजातेष्ट्यादिरूपंनियतमवश्यकर्त्तव्यंस्यादितिलोकवेदयोःप्रसिद्धंतथाब्रह्मचर्यगृहस्थरूपमाश्रमद्वयमृग्यादिऋणापाकरणकर्मणिनिमित्तमित्यर्थः ५१ यदिपूर्वाश्रमद्वयमृणसंबन्धप्रयोजकंताहंतदकृत्वाप्रथमंवानप्रस्थाश्रमएवशुद्धिकामेनकर्त्तव्यइतिशंकांवारयति द्विजा

ऋणयद्यपिनैवास्तिविरक्तस्यास्यकिंचन ॥ तथाप्याश्रमसंबन्धादृणमस्मिन्नुपागतम् ४८ ब्रह्मचर्याश्रमीयद्वदृषीणांहिभवेदृणी ॥ ऋणीगृहस्थश्चतथादेवपित्रोःसदा भवेत् ४९ संन्यासेतुल्यतेनस्याद्यत्स्यात्पूर्वाश्रमेऋणम् ॥ लौकिकंचयथानस्यादृणंतद्वद्विवैदिकम् ॥ संन्यासिनामतःपूर्वविदुषोपिभवेद्वित्तत् ५० नैमित्तिकंनिमित्तेस्यान्नियतंलोकवेदयोः ॥ ऋणत्रयेनिमित्तंस्यात्पूर्वोक्तंयाश्रमद्वयम् ५१ द्विजानामाश्रमाभावोनप्रशस्तःकदाचन ॥ वनवासस्यनियतःकालउक्तोमनीषिभिः ५२ गृहस्थस्तुयदापश्येद्वलीपलितमात्मनः ॥ अपत्यस्यतथापत्यंतदारप्यंसमाश्रयेत् ५३ ब्रह्मचर्यादृहाद्वापिवनाद्वाप्रव्रजेद्यथा ॥ नतथाब्रह्मचर्यादिर्वनवासःश्रुतौश्रुतः ५४ आनिपाताच्छरीरस्यह्येकमाश्रममाश्रितः ॥ तिष्ठेदित्यादिवचनंनक्रमंविनिवारयेत् ५५ किंतुचेज्जायतेप्रीतिर्ब्रह्मचर्येगृहेवने ॥ रागतस्तत्रनस्थेयंसंकल्प्यैववसेदिह ५६ तथासत्युपरिप्राप्तक्रमाश्रमपरिग्रहम् ॥ विनानप्रत्यवेयात्सयथारागीजनोपरः ५७

नामिति । 'अनाश्रमीनतिष्ठेतक्षणमेकमपिद्विजः' इतिस्मृतेराश्रमाभावस्यायुक्तत्वाद्वनवासस्यवक्ष्यमाणविधयागृहस्थोत्तरकालिकत्वनियमाच्चप्रथमंशुद्धिकामेनपूर्वाश्रमद्वयंकर्त्तव्यमेवेत्यर्थः ५२ वनवासस्यगृहस्थोत्तरकालिकत्वेमनुवाक्यमर्थतःपठति गृहस्थस्त्विति । वलीचर्मशैथिल्यं कृदिकारादितिडीप् पलितंकेशशुक्लता तयोःसमाहारंयदादेहपश्येत्योत्रोत्पत्तिवातदावनस्थोभवेदित्यर्थः ५३ संन्यासस्यवैराग्यमेवप्रयोजकंयदिवेतरथेत्यादिजाबालश्रुतेः वनवासस्यतुतादृशश्रुत्यभावात्क्रमएवेत्याह ब्रह्मेति । यथाजाबालश्रुतौब्रह्मचर्याद्युत्तरंसंन्यासउक्तस्तथाब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मचर्यंआदिप्रथमंयस्यतादृशोब्रह्मचर्योत्तरइतियावत् वनवासःकापि श्रुतौनश्रुतः तथाचतद्विषयेपूर्वोक्तएवनियमइत्यर्थः ५४ ननुब्रह्मचर्यंपरिचरेदाशरीरविमोक्षणादित्यादिनावसिष्ठादिवचनेनबाधितत्वात्क्रमनियमोऽयुक्तइतिचेन्न तस्यवचनस्यप्रत्युत्क्रमदादर्थसंपादकत्वादित्याशयेनाह आनिपातादिति । आमरणमेकमाश्रमंसेवमानस्तिष्ठेदित्याद्यर्थकंवसिष्ठादिवचनंक्रमंननिवारयेत्किंतुतद्वदयेदितिशेषः ५५ अस्यवचनस्यक्रमदादर्थसंपादकतांविशदयति किंत्वितिहास्यां । किंत्वित्यस्यपूर्वावयवः यद्विब्रह्मचर्यादौप्रीतीरागःस्यात्तदाआनिपातसंकल्पकृत्वेवतत्रवस्तव्यं तथासति संकल्पकृतेसतिउपरितर्ककर्त्तव्यतयाप्राप्तस्यक्रमशाल्याश्रमस्यपरिग्रहणमकुर्वन्नप्रत्यवेयात्तदधीर्माश्रयात् तत्रवैधर्म्येष्टांतोरागीजनइतिद्वयोरर्थः ५६ । ५७

ननु नैष्ठिकमात्रमपि यन्वासादिरूपवानप्रस्थादितर्बधिकमैकृत्वा वानप्रस्थादिभावमात्मनःसाधयतु तथाचक्रिमर्थमुक्तव्यवस्थाकल्प्यते इति शंकां दृष्टानेन परिहरति ब्रह्मचारीति । यथाऽप्यपसि
द्वौ गृहीत्वा पत्काले वने वा संकुर्वन्नरण्यवासी वानप्रस्थो न भवेत् तथाच यत्तिकमैभिक्षाटनकापामधारणादिकं कुर्वन् यतिर्न भवेत् तथा ब्रह्मचारी वनवासादिना वनस्थादिसंज्ञो न भवेदिति संबंधः ५८ तत्र हेतु
तया वनस्थादिव्यो विशेषमृणसंबंधमाह नैष्ठिक इति । यद्यपि स नैष्ठिको ब्रह्मचारी गृहिवद्देवानां पितृणां च ऋणान् भवति तथापि ऋषीणां मृणभागेति संबंधः ५९ फलितं निपममभिनयति अपाकृ
त्येति । अत्र पूर्वाधारार्थे एवोत्तरार्थेन स्फुटीक्रियते त्वानप्रस्थरूपं क्रमाश्रमं क्रमवन्तमाश्रममन्यथा ऋणसत्त्वेन समाव्रजेदिति संबंधः ६० वानप्रस्थस्य क्रमवत्त्वमेव स्फुटयति ब्रह्मचर्येति । यथा हि
जानां गृहित्वं ब्रह्मचर्यपूर्वकमेव तथा वनस्थत्वं गार्हस्थ्यपूर्वकमेवेत्यर्थः ६१ तत्र प्रमाणमाह त्रयाणामिति । त्रयाणां ब्रह्मचर्यगार्हस्थ्यवनस्थत्वानामिति उक्तविधः क्रमः श्रुत्यादि केन प्रमाणेन सिद्धः
तथाच जावालश्रुतिर्ब्रह्मचर्यादृही भवेदित्याद्या । दक्षस्मृतिश्च 'त्रयाणामानुलोम्यं स्यात्प्रातिलोम्यं न विद्यते । प्रातिलोम्येन योयाति न तस्मात्पापकृत्तमः' इति । वैराग्यमात्रकारणकस्य संन्यासस्य
तु न केनचिदाश्रमेण क्रमनियम इत्याह चतुर्थेति । सोयं क्रमस्तदादिना श्रुत्यादिना बाधितः तत्र श्रुतिर्यदिवेतरथेत्याद्योक्ता । स्मृतिश्च 'यदेव चास्य वैराग्यं जायते सर्ववस्तुषु । तदेव संन्यसेत्' इत्याद्यानुसं

ब्रह्मचारी वनेतिष्ठन्न वनस्थो न भवेत्काचित् ॥ गृहीयथारण्यवासी तथैषोपियतिस्तथा ५८ नैष्ठिको ब्रह्मचारी यदृषीणामृणभाङ्गसः ॥ देवानां च पितृणां च गृहीयद्
द्रवेदृणी ५९ अपाकृत्य ऋणं तस्माद्गन्तव्यं तस्मात्तत्र जेत ॥ ऋणत्रयविनिर्मुक्तो नान्यथा तं क्रमाश्रमम् ६० ब्रह्मचर्याश्रमं यद्दृढगत्वा न गृही भवेत् ॥ गृहाश्रममगत्वे
वं वनी नैव भवेत्काचित् ६१ त्रयाणामिति संसिद्धः क्रमः श्रुत्यादिना सदा ॥ चतुर्थ आश्रमे सोयं बाधितोस्ति तदादिना ६२ चतुर्थमाश्रमं हित्वानभावोस्ति हि कस्य
चित् ॥ द्विजस्याश्रमिणो न स्याद्विज आश्रमवर्जितः ६३ ऋणाद्वनी वनस्थो यं शुद्धो भवति सर्वथा ॥ आश्रमाभ्यां हि पूर्वाभ्यामृणदत्त्वा यतो गतः ६४ ऋषीणामनृ
णो यद्दृढस्थो त्रवर्नी तथा ॥ सर्वेषामनृणी न्यासी संन्यासादेव केवलात् ॥ ऋणी गृहाश्रमाज्जातो विद्वानपिततो मुनिः ६५ देवानां च पितृणां च ऋणपयादत्तवानिदम् ॥
विचार्यैवं हि मातिमान् सूर्याशिष्यस्तपोधनः ६६

येषां ६२ न्यासो हि ब्रह्मेत्यादि श्रुतेः संन्यासस्य ब्रह्माश्रमत्वात्तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमित्यादि श्रुतिप्रसिद्धं ब्रह्मवदेव केनचित्पौर्वापर्येनास्तीति सूचयन् संन्यासादुत्तरः कश्चिदाश्रमो नास्तीत्याह चतुर्थमिति ।
द्विजत आश्रमिणो द्विजस्य चतुर्थमाश्रमं हित्वा कस्यचिदाश्रमस्य भावः सत्तानास्तीति प्रसिद्धं तद्भूतस्य तु नातद्भाव इति न्याससूत्रादौ तथा द्विज आश्रमवर्जितो न स्यादित्यपि प्रसिद्धं । तथाच दक्षः 'अना
श्रमी नैव तिष्ठेदब्दमेकमपि द्विजः । आश्रमेण विना तिष्ठन् प्रायश्चित्तीयते हि सः' इति । तथाच संन्यासोत्तर आश्रमो नास्तीति भावः । न्याससूत्रार्थस्तु तद्भूतस्योर्ध्वरेतस्काश्रमं प्राप्तस्यातद्भावः अवरोहो
नास्ति नियमादाविमोक्षाच्छरीरस्येत्यादिरूपात् अतद्रूपात् श्रुतीनामवरोहप्रतिपादकरूपाभावात्तादृशशिष्टाचाराभावाच्चेति ६३ तस्मादनृण एव वनवासं कुर्यादित्याह ऋणादिति । ऋणपदमर्शं
आयजंतं तथाच ऋणादृणद्वयवतो गृहस्थाश्रमादुत्तरं वनी भवेत् यस्तु वनस्थः स सर्वथा शुद्धोऽनृणो भवति पूर्वाश्रमाभ्यामप्राकृतं तर्णत्वादित्यर्थः ६४ संन्यासी तु सर्वेषामनृण इत्याह ऋषीणामिति । य
द्गृहस्थः ऋषीणामनृणी वनी च त्रयाणामनृणी तथा संन्यासी सर्वेषामनृणः संन्यासस्य ऋणसंबंधाभावप्रयोजकताया लोकेपि प्रसिद्धत्वादित्यर्थः । फलितमाह ऋणी गृहाश्रमादिति ६५ याज्ञवल्क्यस्य गृह
स्थाश्रमेति शयेन दानादिप्रवृत्तौ प्रयोजकमाह देवानामिति त्रिभिः । सतपोधनो मुनिरेवं विचार्य देवानां पितृणां च तेषां प्रवृत्तया कृपया इदं गोमुवर्णादिकं द्रव्यं दत्तवानित्यन्वयः ६६

एवंकथमित्याकांक्षांप्रयति ऋषीणामिति । मयाब्रह्मवर्षाश्रमसंपत्त्याऽनायासेनऋषीणामृणसमर्पितं । अथततःऋषिभ्यःशेषप्राणिनां देवादिरूपाणां तत्प्रसिद्धमृणद्वयं समर्प्य सम्यग्दत्तवैवसंन्यस्या
मिसंन्यासं करिष्यामि यथात्रयाणाममीषामृष्यादीनां पंक्तिभेदो विषमार्चनरूपो न भवेदित्यर्थः ६७ एवं चेति । एवं सति ऋगत्रयापाकरणोत्तरसंन्यासे कृते सति गुरोर्भगवत आदित्यस्य वाक्यमाज्ञारूपं स
म्यकृतं भविष्यति कुतः प्रवृत्तस्य निवृत्तस्य चाधिकारिणो गम्यतया संबंधिनो यावद्वानो अभ्युदयनिःश्रेयसंचरति गामिनो मर्गौ तयोः पालनात्सेवनादित्यर्थः ६८ अयमात्मा सर्वेषां भूतानां लोकइत्या
दिमधुकांडप्रथमाध्यायप्रसिद्धकंडिकानुसारिणं तस्य मुनेर्गृहाश्रमवर्णयति चित्रइति षड्विः । चित्रः प्रयतां विस्मयकरः ६९ द्विभार्यइति । समुनिर्द्विभार्यत्वादिविशेषणकोषागादिभिर्देवानामा
श्रय उपकारको भूदित्यर्थः ७० नित्यैरिति । तथानित्यवेदपाठादिभिर्ऋषीणामाश्रयः प्रजोत्पादनश्राद्धादिभिः पितृणां चाश्रयो भूत् ७१ सायमिति । सायंकाले वासादिभिर्धनानां संपादितेन
दानकर्मणामनुष्ठ्याणामाश्रयो भूदिति ७२ तृणोदकेति । तथा तृणादिदानेन पशूनामाश्रयः भांडलेपकणप्रक्षेपवलिदानादिभिः स्वादीनां चाश्रयो भूदिति ७३ स्वाहेति । यथा धनिनां गृहे हुंदुभिश्च

ऋषीणामृणमत्यर्थमनायासान्मयार्पितम् ॥ समर्प्यैव ततः शेषप्राणिनां तदृणद्वयम् ॥ संन्यस्यामिततो मीषां पंक्तिभेदो न संभवेत् ६७ एवं च सति वाक्यं यद्गुरोस्तच्च
कृतं मया ॥ भविष्यति प्रवृत्तस्य निवृत्तस्याध्वपालेनात् ६८ चित्रो भूदाश्रमस्तस्य गृहस्थस्य महामुनेः ॥ दिवारात्रौ च सततं सर्वभूतोपकारकः ६९ द्विभार्यः पुत्रसं
पन्नो धनिको मुनिसत्तमः ॥ यज्ञैर्होमैश्च देवानामाश्रयो भूदहर्निशम् ७० नित्यैः स्वाध्यायवचनैर्ऋषीणां च महात्मनाम् ॥ प्रजाभिः पिंडदानाद्यैः पितृणां स्वर्गवासि
नाम् ७१ सायं वासादिभिस्तद्वदन्नपानैर्मनोरमैः ॥ धनादिभिश्च दानेन मनुष्याणां तथार्थिनाम् ७२ तृणोदकादिदानेन पशूनां विविधात्मनाम् ॥ एवं भांडादिलेपे
न धान्यादिपतनैरपि ॥ श्रवायसादिजंतूनां कीटादीनां समाश्रयः ७३ स्वाहावषट्स्वधाहंतकारैर्वाचःस्तनैः सदा ॥ देवाः सपितरस्तद्वन्मनुष्याः सर्वतः स्थिताः ७४
हुंदुभेरिव निर्वर्तितैराकार्यैर्ते गृहे स्थिताः ॥ याज्ञवल्क्यः प्रसिद्धो यंत्रभूवैवंपुरा गृही ७५ कात्यायनीति यातस्य भार्या भूत्साविचक्षणा ॥ गृहकर्मणि नारीणां प्रज्ञायां नीति
मास्थिता ७६ गृहकुडचादिसर्वत्रसंमार्जयति सर्वदा ॥ भूमिचदेहलीतद्वद्वेदिकामंगलं तथा ७७ तथा सर्वत्र धवलं गृहं रक्तं च कुत्रचित् ॥ करोति चित्रितं कापि ह
स्तकौशलमास्थिता ७८ भांडानि च घटास्तद्वत्प्रक्षालयति सर्वदा ॥ करकांश्च विचित्रैस्तु न्युज्जपात्रैस्तु संयुतान् ७९ भीमसेननलादीनां मतमास्थायानेत्यशः ॥
लेह्यं पेयं तथा चोष्यं भोज्यं चेति चतुर्विधम् ॥ अन्नं पचति सानित्यं सूर्यपाकादिना मुहुः ८०

रत्नायिन आकायिने आहृतं ते तथा तद्देहस्वाहाकारादिरूपाणां वाग्धेनुस्तनानां खिलकांडप्रथमाध्यायप्रसिद्धानां मध्ये स्वाहाकारवषट्काराभ्यां देवा आकार्ये ते स्वधाकारेण च पितरो हनकारेण हर्षयिते केन म
नुष्या आकार्येते एवंविधो गृहीसी भूदिति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ उपोढाततया तस्य भार्या नाम्ना कात्यायनीं वर्णयति कात्यायनीति सुप्रसिद्धा । तस्य मुनेर्या कात्यायनीनां भार्या सानारीणां प्रज्ञायां
नीति कौशलमास्थिता सती गृहकर्मणि विचक्षणा भूदित्यन्वयः ७६ तस्या गृहकर्म कौशलमेव मर्षयति गृहेति । देहली द्वारदेशं वेदिकां यागभूमिम् ७७ तथेति । सर्वत्र बहुदेशेषु ७८ भांडानीति । क
रकांश्च मंडलान्युज्जपात्राणि कर्मंडलादिमुखपिचायकलघुपात्राणि तेऽसह ७९ भीमेति । यथा भीमसेनादयः प्राकविद्यायां प्रसिद्धास्तथा सापीत्यर्थः । सूर्यपाकादपेन पचनं आदिपदेन पुट
पाकविद्यायां प्रसिद्धाः ८०

प्राणिनां प्रियत्वेन प्रसिद्धं यत्प्राणधारणं तदेव दुःखं यत्र यदर्थदेहरूपं कारागृहं स्वी-
 श्वश्वश्वशुरभर्तृणानित्यं शुश्रूषणे रता ॥ देवरांश्च तथा ज्येष्ठान्बांधवानतिथीनपि ॥ ननां द्राद्याः स्त्रियस्तद्वत्पूजयेत्सायथोचितम् ८१ इत्येवमाद्यानारीणां प्रज्ञया स-
 दृशीतया ॥ ललनानां पराकाचिदासीदस्तिमविष्यति ८२ द्वितीयाप्यस्य भार्या भून्मैत्रेयीति च विश्रुता ॥ प्रमत्तसदृशी नित्यमुद्विग्रादुःखदर्शनात् ८३ काहं किं-
 मात्मिकां कस्मादेनं लोकमुपागता ॥ कुत्र स्थिता मयार्किचंगंतव्यं मरणे सति ८४ कोयं पतिरिति प्रोक्तः केसुताः काश्च कन्यकाः ॥ किंदुःखं किंच मेतद्वत्सुखं केचक्षु-
 रादयः ८५ कोयं जनो मया दृश्य एवमादिसदैव सा ॥ चिंतयंती भृशं क्लिन्नामृतवत्सेव वर्तते ८६ याज्ञवल्क्योऽपि तत्सर्वजानात्यस्यामनो गतम् ॥ गृहस्थाश्रमसिद्ध्यर्थं
 मादिदेशपुराचताम् ८७ स्वयमेकांत आसीनः कदादि न्मुनिसत्तमः ॥ इदं विचारयामास काले बहुतिथे गते ८८ अहो दुःखं महत्प्रोक्तं प्राणिनां प्राणधारणम् ॥ यत्र
 कारागृहं देहः सतधा तुष्टिदोषभाक् ॥ पूय विष्मूत्रसंपूर्णो दुर्गन्धातिभयप्रदः ८९ शिरोक्षिरो गतिसारगृहीह ग्लमादिकंतथा ॥ भगंदरगुदावर्तं गंडमालाद्यनेकधा ॥
 दुःखं व्याधिसमुत्पन्नं सर्वावस्थासु यच्च तत् ९० सर्पवृश्चिकलूतादिजातं दुःखं तथा परम् ॥ शीतातपादिसंजातं दुःखमन्यच्च दुःसहम् ९१ शत्रुभिर्दुर्जनैस्तद्वत्क्रियते
 दुर्जयैरिह ॥ कर्मणामनसावाचा दुःखं त्रासकरं सदा ९२ बाल्ये मोहादवाप्नोति दुःखमत्रातिदुःसहम् ॥ रागाद्वेषात्तथा शोकादशक्त्या बहुरूपया ९३ सर्वावस्थासु
 सततं दुःखमत्र नियच्छति ॥ प्राणानामागमे तद्वन्निर्गमे च महद्भयम् ॥ गर्भवासे च मरणे न हि दुःखं ततोधिकम् ९४

कर्त्तव्यं देहविशेषणानि सप्तधा तु त्वादीनि स्फुटानि ८९ तत्र देहे वर्त्तमाना न्याध्यात्मिकादिदुःखानि दर्शयति शिरोक्षीतिषड्विः । शिरोरोगाक्षिरो गतिसारादिव्याधेजं दुःखं यच्च कामक्रोधादिसर्वावस्थासु
 आधिसमुत्पन्नं दुःखं तदाध्यात्मिकत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः तत्र गुदावर्तः पायविन्दियनिरोधरूपः गण्डमालाकण्डकर्णादिषु विस्फोटरूपपङ्क्तिरूपा इतररोगाः प्रसिद्धाः ९० सर्वेति । ज्ञातं तु वायाख्यकीटः शरी-
 रोपरिपरिभ्रमणेन कंदूत्यादिकारी प्रसिद्धः । तथा च सर्पविजं शत्रुप्रभृतिर्जन्वाधिभौतिकं । शीताद्युत्पातजं चाधिदैविकं दुःखं भयप्रदं सिद्धमिति द्वयोर्भावः ९१ । ९२ बाल्यइति । बाल्ये मोहारागद्वेषशोकै-
 र्नानाविधया अशक्त्या च प्रयुक्तं दुःखमत्र देहप्रसिद्धं तथा न्यादपि बोध्यम् ९३ अभिनिवेशालं क्लेशमभिनयति सर्वावस्थास्त्विति । प्राणानामागमे नूतनदेहप्रवेशे देहाजिर्गमे च स्मर्यमाणे सति यन्महद्भयं
 मानमृवमित्याद्याशीः प्रयोजकं तत्सर्वावस्थासु दुःखं नियच्छति नियतं करोति तत उक्तं भयजादुःखादधिकं दुःखं गर्भवासादावपि नास्तीत्यर्थः ९४

फलितमाह एवमिति । स्पष्टम् ९५ मुक्तस्यापीति । मुक्तस्य वीतरागस्यापि देहदुःखरूपस्यात्क्रियुतान्यस्येत्यर्थः ९६ यदा एकत्रापि देहोऽहंममाभिमानलक्षणः संगोदुःखदस्तदा क्रियुवाच्यंदारपुत्राय
नेकदेहसंगस्य दुःखदत्वमित्याह अहोसंग इति । गृहीतस्याभिमतस्य दारादिरूपस्य देहस्य संगोदुःखद इति क्रियुवाच्यमिति ९७ तदर्थसंगस्यानर्थहेतुतां प्रपञ्चयति संग इति नवभिः । निर्गुणत्वादसंगो
प्यात्मायतः संगोदुःखमागतः ९८ तदुदाहरणेन स्फुटयति स्वभावादित्यादिना । स्पष्टं द्रष्टुम् ९९ । १०० संगोदुःखमिति । यन्मनः स्वभावादंतरात्माभिमुखं प्रवर्तते तदुक्तं 'आत्मानात्माकारं स्व
भावतोऽवस्थितं सदाचित्' इति । तदपि संगोदुःखं मुखं यातीति । तथापापी संचितपापशाल्यपि दुःखमागच्छति । संगोदुःखमागच्छति । तथानिर्दुःखः शांतात्मापि दुःखिनां सभायामुपविष्टो दुः
खी भवतीति प्रसिद्धमित्यर्थः १०१ एवं कामिप्रभृतीनां संगोदुःखमागच्छति । तथानिर्दुःखः शांतात्मापि दुःखिनां सभायामुपविष्टो दुः
खाणां स्वभाव एवेति दाडिमाद्यम्लपदार्थदर्शने दंतादिजलसावेण निश्चितमित्याह अपीति १०३ यदा जडेष्वपि संगप्रयुक्ता विक्रियादृश्यते तदा चेतनेषु किंवाच्यमित्याह जडेष्वपीति द्वाभ्यां । यदा भावस्य

एवमादीनि दुःखानि विविधानि बहूनि च ॥ देहमाश्रित्य जायंते लोके स्मिन्निर्दुःखे ९५ मुक्तस्यापि भवेदुःखं देहमेकांतवासिनः ॥ मादृशस्य कुतो न स्यात्संसार
सक्तचेतसः ९६ अहोसंगोऽस्य देहस्य ह्येकस्याप्येति दुःखदः ॥ आत्मैक्येन गृहीतस्य किमु दारादिरूपिणः ९७ संगो विना शहेतुः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ निः
संगो निर्गुणो यस्मात्संगोदुःखमुपागतः ९८ स्वभावाच्छीतलंतो यमुष्णं भवति संगतः ॥ वन्हेस्ततोऽत्र संगो यमिति दुःखप्रदः स्मृतः ९९ संगोऽकुठारजनिता दृक्षश्चे
दंसमाप्नुयात् ॥ शस्त्रसंगो तथा कायः प्राणिनां शतधा व्रजेत् १०० संगोऽहिर्मुखं याति मुनोर्न तर्क्यं प्रवर्तते ॥ दुर्धियां प्राणिनां संगोऽप्यापी दुःखं समाप्नुयात् ॥ निर्दुःखो दुः
खिनां संगोदुःखी संजायते जनः १०१ एवं काम्यादिसंसारं कामादिपरिवर्जितः ॥ काम्यादिर्जायते जंतुः प्रत्यक्षमिदमत्र नः १०२ अपि संनिधिमात्रेण भावाः कुर्व
ति विक्रियां ॥ अम्लोरसो यथा कुर्यादंते पूदकनिर्गमम् १०३ जडेष्वपि च दृष्टेयं विक्रियाभावसंनिधेः ॥ लोहमाकर्षयेद्दूरात्पाषाणं श्रुं च को यतः ॥ अयस्कांतस्तथै
वैतद्भ्रामयेद्दूरं यत्र वत १०४ चेतनस्य तु सांनिध्याच्चेतनस्येह किंपुनः ॥ वक्तव्या विक्रिया यस्मान्नानैकेयं प्रदृश्यते १०५ एवमेव पुर्दुःखं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥
दारादिसंगतेर्जातं ममानेकमिदं वपुः १०६ यद्वनेहमहो धैर्यं प्राप्य वैराग्यमाश्रितः ॥ विष्ठावांतं समं पश्यन् देहं तप उपाश्रितः १०७ नाकुर्वन्मम धैर्यस्य विलोपं वामलो
चनाः ॥ स्वर्गादभ्यागताः शश्वद्बहुमन्मथमंथराः १०८ केतकी चंपकादीनां गंधान् देहोत्थितैर्मुहुः ॥ गंधैरधिक्षिपंत्यस्ताः कांचनोत्पलसंनिभाः १०९

पदार्थविशेषस्य संनिधिहेतुका विक्रिया जडेष्वपि दृष्टा । यथा चुंबकाय स्वतंत्रपदार्थां व्यवहियमाण पाषाणविशेषो लोहमाकर्षयेत्तद्वद्वामयेच्चेति प्रसिद्धं तदा चेतनस्य दारादिशरीरस्य सांनिध्या
च्चेतनस्य विक्रियादिवक्तव्या व्याख्यातुं शक्या अपि तु न यस्मादेकापीयं चेतनगता विक्रियाऽवांतरभेदान्नाभावबहुविधादृश्यते इति द्वयोः संबंधः १०४ । १०५ फलितमाह एवमिति । एवं संगविषये
व सर्वेषां देहिनां वपुर्देहदुःखरूपं जातं तत्र चाहमेव दृष्टांत इत्याह दारादीति । यथा ममेदं वपुर्दारादिमुत्रादिसंगतिवशादनेकं अनेकविक्षेपमयं जातमित्यर्थः १०६ संगस्य विशेषकारणत्वेन्यतिरेकमन्वयं च प्रमा
णयति यद्वन इति । यद्यस्मादहं यदा ब्रह्मचर्यकाले एकाकी देहादपि विरक्तस्तपः कृतवानस्मि तदा मम धैर्यं विलोपं स्वर्गो गता अपि नाकुर्वन् इदानीं वार्धके दारादिसंगक्षिपन्मम धैर्यं विलोप्य गतमिति एका
दंशो वाच्य इति संबन्धः बहुमन्मथमंथरा मंथरा मंथराः १०७ । १०८ केतकीति । पुनः कीदृशः स्वर्गो गताः स्वदेहस्यैव केतव्या विक्रियां गतानि भवन्त्येव १०९

पीनोन्नतेति । पुनः कीदृश्यः पीनाद्युन्नताचकुचैर्द्राजघनाद्यवायुनापहतमंवरयासांतास्तथा । तद्वत्पूर्णचंद्रवद्वीतिमद्विर्वेसनादिभिर्भुताश्चेति ११० ताश्रकैर्ममथैर्वैनहतवत्पदत्पाकांक्षायांतत्र कारण्यतयाप्रसिद्धाभावाद्दर्शयति उद्दामेति । उत्कृष्टाभिप्रायसूचकैः कटाक्षेस्तथामृदुलादिभूरिकीर्तितत्वास्तविशेषणकैर्वचनैः । तत्रश्लक्ष्णत्वंमनोहरत्वं सिद्धत्वंप्रसिद्धाचार्थकत्वं गुर्वैर्धैर्वं गंधीराभिप्रायकत्वं भूरिकीर्तितत्वंदीर्घललितस्वरेणोच्चारितत्वं स्फुटमन्यत् तथांजीरंशितजालिभिःपदस्यासैश्चेतिद्वयोरर्थः १११ । ११२ श्रुथदिति । तथाखिन्नेःश्रमभराक्रांतैःसर्वा गैः । कीदृशैःसर्वागैः श्रुथहुकूलादिभिःसहितैः । तत्रतारामस्तकभूषणं अथवातारत्वंभास्वरत्वमंगदविशेषणमिति । पुनःकीदृशैरंगैः रोमांचमयकंचुकविशिष्टैः ११३ भ्रष्टेति । तथा भ्रष्टेनविकीर्णनसीमंतगतसिंदूरेणनयनांजनचसहितैःललाटादिगतैःकुंकुमादिभिः ११४ सममिति । तथासमेतानिसम्यग्रथितानिकुसुमानियत्रताहस्यथम्मिल्लस्यकेशपाशस्यपतनेनप्रथि विमोकेनसमंसहवर्तमानकंदर्पदण्डेणविलसद्भिर्हासादिभिः ११५ कोकिलादीति । तथानंदनादिवनेष्वन्तर्वर्तमानैर्देशैःस्थलविशेषैः । कीदृशैर्देशैः कोकिलादिस्वरविशिष्टवसंतादिशालिभिः । मंदाकिनीजलसन्निधेनकोमलैःवालुकाराजितैर्देवसेवितैश्चेति । ईदाम्यनुज्ञातदेवमाययातपःस्थानेपिनंदनाद्युपलंभोनचित्रमितिबोधः । नहतंअहतपूर्वममथैर्वैवार्थकैवृथाविभ्रममात्रेणगत

पीनोन्नतकुचद्वंद्वजघनापहतांवराः ॥ पूर्णचंद्राननास्तद्वद्वसनाभरणैर्युताः ११० उद्दामभावपिशुनैःकटाक्षैर्धैर्यहारिभिः ॥ मृदुलैःसस्मितैःश्लक्ष्णैःसिद्धैर्गुर्वर्थ संयुतैः १११ वचनैःकामदावाग्निदीपकैर्भूरिकीर्तितैः ॥ प्रस्खलत्पदविन्यासैर्मंजुमंजीरमंजुलैः ११२ श्रुथहुकूलवल्यैःकांचीतारांगदादिभिः ॥ सहितैःखिन्न सर्वांगैस्तथारोमांचकंचुकैः ११३ भ्रष्टसीमंतसिंदूरनयनांजनसंयुतैः ॥ ललाटोरःस्थलस्थानबहुकुंकुमचंदनैः ११४ समंसमेतकुसुमधम्मिल्लपतनेनच ॥ कंदर्प दर्पविलसद्वासवादित्रगीतकैः ११५ कोकिलादिस्वरासक्तवसंतमलयानिलैः ॥ मंदाकिनीजलप्रांतमृदुलैर्वालुकांचितैः ११६ नंदनादिवनेष्वन्तर्देशैर्देवैर्निषेवितैः ॥ ममधैर्यहतनाद्यवार्धकेतद्गतंवृथा ११७ मांसासृक्पूयविष्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंहतिः ॥ देहोममतथामीषांदाराणांसुखकारणम् ११८ मृज्जलैर्बहुशोदेहोमयाप्र क्षाल्यतेनिजः ॥ नसोपिशुद्धोजातोस्तिदुःखदोदुःसहःपरम् ११९ दारामद्वित्रिजंदेहंनैवंप्रक्षालयत्यमी ॥ तेषुमोहंविनाकेनसुखमत्रभविष्यति १२० पीनोन्न तौस्तनौस्यातांवध्वाःप्रथमयौवने ॥ पीडितस्थयथाग्रंथीरोगादुरासिनिर्गतौ २२१ स्तनयोश्चस्फिजोनैववस्तुतोविद्यतेतरम् ॥ शेषोदेहःसमःस्त्रीणां पुंसश्चस्मरनिर्गमे १२२

मितिद्वयोरर्थः ११६ । ११७ विभ्रमनिमित्तकत्वरूपंवृथात्वमेवस्फुटयति मांसैति । मांसादिसंहतिरूपोदारादिदेहोममसुखकारणमितिविभ्रमत्वंस्फुटमितिभावः ११८ एतदेवव्यनाक्ति मृज्जलैरिति । यदामदेहोबहुशःप्रक्षाल्यमानोपिवस्तुतोऽशुद्धपय तदुक्तं 'स्थानाद्वाजादुपप्लव्भाभिर्ष्यंदाभिधनादपि । कायमाधेयशोचत्वात्पंडिताह्यशुचिविदुः' इति स्थानंजनशुद्धं । बीजंशुक्रशोणिते । उपप्लव्भोभुक्ताहारस्परिणामः । निष्पंदेनवद्वारप्रस्तावः । निवर्णश्रीत्रयशरीरस्याप्यशुचित्वंकारणं । आधेयत्वंस्वाभाविकत्वाभावइतितदर्थः । अतएवविवोकिनोदुः खदोदुःसहश्च । परंकेवलदारास्तुमद्वतशौचमपिनकुर्वन्तितेषुदरिपुसुखबुद्धिर्मोहविनाकथमुपपद्येतैतिद्वयोरर्थः ११९ । १२० मोहमेवपंचयन्नरोगजमांसप्रथिनिभयोःस्तनयोःस्वर्णकलशयो मुंघवेत्याह पीनोन्नताविति । पीडितस्मरोगिणइत्यर्थः १२१ किंचपुरुषस्यस्वदेहसमेनारी देहविशेषबुद्ध्याप्रयुक्तासुखहेतुत्वबुद्धिर्बाधितार्थवेत्याह स्तनयोरितित्रिभिः । स्फिजोःकटिगतमांसं पिंडौ अंतरंविशेषः स्मरनिर्गमेस्मरवेगापगमकालेस्तनभागाच्छेषःस्त्रीपुंसदेहःसमइति १२२

पायोरिति । यतः पायादिस्वरूपभूतयोश्चिद्वयोर्वैषम्येन अतद्वदंसिद्धं । इदं किमत आह नारीत्यादि । एकः पायुर्यस्य तत्तथापुं वपुः पुंशरीरम् १२३ एवमिति । एवमुक्तविधया वधूदेहः पुं
देहसदृशः सिद्धः । अस्मिन् वधूदेहे सुखः सुखजनकोपमित्याकारायाममयीरुपन्नासावृथा बाधिता र्थैत्यर्थः १२४ किंच नारीदेहमात्रस्य स्त्रीत्वे पितृदंतरात्मनः पुरुषत्वमेव । स वा अयं पुरुषः सर्वा सुपूर्णा
तिश्रुतेः । तथा च तत्तत्पामकुर्वतो ममात्यंतमनोचित्यमित्याह अपि ग्राम्येणेति स्पष्टम् १२५ किंच कामसुखस्य भावना विशेष एवोपशंतिद्वारा प्रयोजको न नार्यादिदेहयोगोऽव्यव्यभिचारा
दित्याह देहयोरिति पंचभिः । देहयोगस्य हेतुत्वे युवा सुतो जननी मालिङ्गन्युवतिः सुतावायुवतिः स्नेहाद्युवा नं पितरमालिङ्गती सती एनं कामुकप्रसिद्धमानंदं कस्मान्न गच्छति अतो देहयोगो न हेतुरिति
द्वयोः संबन्धः १२६ । १२७ उदाहरणांतरे आह भगिनीति द्वाभ्यां । स्नेहिनी स्नेहवंतौ विद्विष्टौ द्वेषं प्राप्नो १२८ । १२९ फलितमाह तत इति । भावो विकारः १३० स्ववृत्तं स्मृत्यो
पहसति अहो इति । नारीरूपा सुनरकभूमिषु १३१ किंच परमानंदरूपमति संहितं चात्मानं विहाय सुखाय नारीनरकाश्रयणं प्रमानोचित्य सीमानां विदयतीत्याह अहो मे इति द्वाभ्यां । अहो अति

पायोर्योने श्वैषम्यं छिद्रयोर्नैव विद्यते ॥ नारीदेहो द्विपायुः स्यादेकपायुचपुं वपुः १२३ एवमस्मिन् वधूदेहः पुं देहसदृशः सदा ॥ ममया बुद्धिरुपन्ना सुखो यमिति सा
वृथा २४ अपि ग्राम्येण धर्मेण नारी हृदय संस्थितः ॥ पुरुषं गच्छतः कस्मान्मम लज्जान जायते २५ देहयोर्योगतो भूयात्सुखं प्राणिषु नैव तत् ॥ आलिङ्गयन् सुतं
स्नेहाज्जननी युवतिं युवा २६ सुतावायुवतिः स्वस्य युवानं पितरं मुहुः ॥ आलिङ्गयंती संस्नेहात् कस्मादेनं न गच्छति २७ भगिनी भ्रातरौ यद्वयुवानौ स्नेहिनौ मिथः ॥
आलिङ्गयंतौ केनेनौ सुखमेतं न गच्छतः २८ परस्परं हि विद्विष्टौ दंपती दैवयोगतः ॥ आलिङ्गयंतौ केनेनौ सुखं नैवात्र गच्छतः २९ ततो मानस एवायं भावः स्त्रीपुंसयो
र्मिथः ॥ सुखप्रदो भवेदत्रानिः सुखे स्मिन् कलेवरे १३० अहो भूतैरिवा विष्टः पतनोत्पतनादिकम् ॥ कृतवानस्मि संमोहान्नारीनरकभूमिषु ३१ अहो मे हृदयेश्च
ज्ज्योतिषां ज्योतिरद्वयः ॥ परमानंदरूपो यमात्मा तिष्ठति सर्वदा ३२ आनंदात्मानमेतं तं स्वस्थं प्रियतमं सदा ॥ सुहृदं सर्वजंतूनां पितृमात्रादिरूपकम् ॥ परि
त्यज्य सुखप्रेप्सुर्नारीनरकमागतः ३३ मत्तः पापतमः को वा पितृमात्रादिघातकः ॥ सर्वात्मानममुं यस्माद्धतवानस्म्यवज्ञया ३४ पामरेभ्योऽप्यहं तुच्छो जानन्ना
त्मानमद्वयम् ॥ अयं बहिर्मुखो जातो नैते जानंति तं प्रभुम् ३५ अहो ते पिचनेच्छंति वृद्धा वृद्धां च योषितम् ॥ अहं वृद्धोऽत्र संजातो जरसाथवशीकृतः ३६ दारा अपि
तथैवैतेशुष्ककाष्ठसमामम ॥ भेरीसमो दरास्तद्वन्नापि स्पष्टपयोधराः १३७ अपत्यपीत सर्वस्व हतदृष्टिपयोधराः ॥ किं सिद्ध्यति मे चित्रं मनस्तेषु प्रवर्तते १३८

चित्रं यदात्मा साक्षादपरोक्षो वर्तते तं विहाय सुखेऽप्यनरक आश्रयत इति द्वयोः संबन्धः १३२ । १३३ किंच महता मवज्ञैव हननं यथातुं कारेण गुरुणा मिति कर्णपर्वणि प्रसिद्धं तथा त्वमवधे सर्वपापां तं भावोऽन्य
था संतमात्मानं मित्यादि स्मृतिप्रसिद्धः तथा च सर्वात्मकस्यात्मनोऽवज्ञोपेक्षारूपया हनने सर्वपापप्रसक्तिरित्याह मत्त इति । मत्तः मत्सकाशात् १३४ अपि च ज्ञात्वात्मा वमानः पामरेभ्योऽप्यहं
मावहतीत्याह पामरेभ्य इति । तुच्छोपकृष्टः यतो हमात्मानं जानन् बहिर्मुखो जातः एते पामरास्तु तमात्मानं न जानंतीति १३५ किंच वार्धके मान्मथा विकारालोकदृष्ट्याप्यनुचिता इत्याह अहो ते पीति
त्रिभिः । तेषां पामरा अपि वृद्धाः संतो वृद्धा नैच्छंति तथा चाहमपि वृद्धो दारा अपि वृद्धाः शुष्ककाष्ठसमत्वादिभ्यः पयोधरयोः स्पष्टत्वमुन्नतत्वं तदभावादिति द्वयोरर्थः १३६ । १३७ अपत्येति । तथाऽप
यैः पितृसुखेऽप्यहं तुच्छो जानन्नात्मानमद्वयम् ॥ अहो ते पिचनेच्छंति वृद्धा वृद्धां च योषितम् ॥ अहं वृद्धोऽत्र संजातो जरसाथवशीकृतः ३६ दारा अपि
तथैवैतेशुष्ककाष्ठसमामम ॥ भेरीसमो दरास्तद्वन्नापि स्पष्टपयोधराः १३७ अपत्यपीत सर्वस्व हतदृष्टिपयोधराः ॥ किं सिद्ध्यति मे चित्रं मनस्तेषु प्रवर्तते १३८

विष्णुगुरोराज्ञापूर्वविममगृहरागसंततिरूपेणार्थः संगस्येवफलमित्याह अहोभगवतइतिदशभिः । अहोइतिविषादे । अहोभिगर्थेऽशोकेचक्रणार्थविषादयोः । इतिहेमचंद्रः । तथाचगुरोराज्ञाप
त्योत्पादनसंप्रदायप्रवर्तनयोरेवाभून्मयातुअधिकः कालः प्रकृतइतिविषादइतिभावः १३९ विषादमेवविशदयति संप्रदायइत्यादिना । तत्रसंप्रदायोनानाशिष्यादिपरम्परारूपोमत्तोजातइति
१४० तेष्विति । तेषुशिष्यादिपुजातेष्वपिइतिसंचित्यमयागृहरूपबंधनंत्यक्तं । इतिरिक् । मदीयेभार्येवनेवर्तेतेअधुनात्यागेतुतयोर्मर्द्जनान्मद्वियोगाहाहोभवेदिति १४१ ततइति । भार्य
योर्वियोगासहिष्णुत्वात् अनयोर्भार्ययोः १४२ कालइति । परस्तदुत्तरःकश्चित्कालएवमेवएवंविधविचारेणैवमयानीतः । एवंकथमित्याकांक्षायामाह एतयोरित्यादि । एतयोर्भार्ययोः
इतोगृहाश्रमात् उद्विग्रेतसे १४३ ततइति । नयामिअतिवाहयामि १४४ जातेति । तेषुतनयसंस्कारेषु १४५ एवमिति । एवमितिमयाचितं इतिरिक् तनयेभ्यःस्वगतांविद्यां

अहोभगवतस्तस्यगुरोर्भंडलवर्तिनः ॥ ममाज्ञाभूदपत्यार्थेसंप्रदायप्रवर्तने १३९ संप्रदायोमहान्मतोजातोवेदचतुष्टये ॥ शिष्याःप्रशिष्यास्तच्छिष्याय
तोमेसंतिकोटिशः १४० तेषुजातेष्वपिमयानत्यक्तंगृहबंधनम् ॥ इतिसंचित्यमेजायेवर्तेतेयद्वनेधुना ॥ स्निग्धेमयितयोर्माहाहाहोमर्द्जनान्मद्वेत् १४१ ततोहमन
योःकंचित्कालंदत्त्वासुखंततः ॥ स्वकार्यसाधयिष्यामित्युपकाररुतेसति १४२ कालःकश्चिन्मयानीतएवमेवतथापरः ॥ एतयोर्यदिनापत्यमुत्पाद्याहमितोगतः ॥
मद्वियोगात्तदानूनमुद्विग्रेतेभविष्यतः १४३ ततस्तयोरपत्यानिशीघ्रमुत्पादयाम्यहम् ॥ उत्पन्नेषुचपुत्रेषुनयामिकालमात्मनः १४४ जातकर्मादिसंस्कारान्क
रिष्येतनयेष्वहम् ॥ कृतेषुतेषुचैवाहंकृतवानायुषोव्ययम् १४५ एवंविद्यांप्रदास्यामितनयेभ्योमयिस्थिताम् ॥ जातविद्येषुदाराणांसंयोगोभवतान्मम १४६
तनयानांसुतास्तद्वत्पतिभिर्यातुसंगमम् ॥ द्वंद्वीभावेप्रजायास्तुतत्प्रजांद्रष्टुमुद्यतः १४७ अहमेवंस्थितेचित्तंममधावतिदुर्धियः ॥ अहोपापतमःसंगश्चतुर्थाश्रम
गामिनाम् ॥ मादृशोपियतःसंगात्प्रापितोत्रदशामिमाम् १४८ करामलकवयस्यप्रत्यक्षंब्रह्मवर्त्तते ॥ संगस्तेनापिकर्तव्योनकेनापीहकार्हीचिन् १४९ विशेषत
स्तुनारीणांयुवतीनांततोपिच ॥ मूर्तिमानेषनरकोद्विपाद्योपिदितीरितः १५० बलिष्ठोनरकस्तद्वयुवतिःपतितोत्रयः ॥ उद्वर्तुस्त्वंनशक्तःस्याद्विद्वानपिसमा
हितः १५१ निदर्शनमहतेषांभाविनांविदुषामिह ॥ युवत्यानरकाद्यस्मादुद्वर्तुस्त्वंनहिक्षमः १५२ अहोनिष्पन्नयोगोपिसंगात्पततिनिश्चितम् ॥ अहमेतादृशो
विद्वान्नरकेत्रयतःस्थितः १५३ नरकग्राममार्गोयंनारीदेहःप्रकीर्तितः ॥ सर्वथापरिवर्ज्योतोमोक्षमार्गंयियासता १५४

स्यामीति तनयेषुजातविद्येषुइतिचित्तंयत्तनयानांदारसंयोगोभवतात् तथासुताःकन्यकाःपतिभिःसंगमंयांत्विति प्रजायाअपत्यानांद्वंद्वीभावेपरिणयेजातेपितृप्रजांपोत्रादिरूपांद्रष्टुमहमुद्यतइति
द्वयोरर्थः १४६ । १४७ अहमिति । अहंपदपूर्वांस्त्वयित्वेनदर्शितं एवंस्थितेएवंकामादिदोषमयतयास्थितेनिश्चितेसंसारियन्मममनोधावतिततइतिनिश्चितंयत्संगःपापतमःअतिपापनिदानं
यतीनांतुविशेषतःसतथा यतोमादृशोविद्वानीदृशदशांगतइतिसंबंधः १४८ संगदोषानेवप्रपंचयति करेत्यादिनाइत्यादिबहुधेत्यतःपूर्वतनेनग्रंथेन स्पष्टम् १४९ विशेषतइति । नारीणांतत्रापियुवती
नांसंगस्तुविशेषतोवर्ज्यः यतोद्विपात्पादद्वयसंचारीनरकोयंयायोपिदिति १५० बलिष्ठइति । युवतिरूपोनरकोबलिष्ठोऽतिबलवान् अत्रयुवतिरूपनरकेयःपतितःसस्वमात्मानमुद्वर्तुनशक्तो
तितत्राहमेवदृष्टांतइतिद्वयोरर्थः १५१ । १५२ अहोइति । निष्पन्नयोगोयोगारूढः अत्रनारीरूपे १५३ नरकेति । नरकरूपग्रामस्यमार्गः यियासतांगंतुमिच्छता १५४

चतुर्थेति । सन्यासमार्गेण मोक्षं गच्छतां मार्गं मध्येनारो देह त एव भयं न सर्पादिभ्य इति त्रयाणां भावः १५५ । १५६ । १५७ निष्कामलभ्यस्य मोक्षस्य मार्गेनारी प्रयुक्तं भयमिदमेव यत्स्मरणादिना कामादिघृत्तजननादित्याह स्मरणादिति । यदा वधूनां स्मरणादपि कामो जायते तदा दर्शनादेः किमु वाच्यमित्यर्थः १५८ आत्मन इति । यतिः शुभमिच्छन् मन आदिभिर्योषित्संगं कुर्यात् - तत्संसर्गस्य वृत्तादिसंसर्गवद्भावत्वादिति द्वयोरर्थः १५९ । १६० एक एवेति । नारीरूपसर्पस्य विषे प्रसक्ते एकमेवौषधं यन्नारी स्मरणादिवर्जनमिति १६१ तच्चेति । तच्च नारी स्मरणादिवर्जनं मया त्रगृहाश्रमे वसता त्वज्जुमशक्यमतः सन्यासिष्यामि अन्यथा संगत्यागे देहांतरलाभद्वारा विनश्यामीत्यर्थः १६२ संगस्य देहांतरे हेतुत्वं कामद्वारं किं शक्यति वासनेति द्वाभ्यां । वासना पूर्वकमनुभवजन्मसंस्कारः सकामिनां देहांतरे हेतुः स्वप्नवदिति परलोकस्य स्वप्नसाम्यं च प्रपंचितं पष्ठे सच कामः कामिनीनां संगं जायते स्वसंस्कारद्वारा देहांतरे रागद्वेषादिसंतीच करोति तत्र पुनर्जन्मांतरबीजोद्भवः । तदुक्तं क्लेशसलिला

चतुर्थीश्रममार्गेण गच्छतामिदमेव हि ॥ महद्भयं समुदिष्टं नारी देहसमुद्भवम् १५५ न सर्पाद्व्याघ्रतो नैव चोरेभ्यो न च राजतः ॥ न जलान्न विषान्नाग्नेर्ना धैर्यं धैश्च विद्यते ॥ १५६ देवेभ्यो न च भूतेभ्यो भयं किंचिदुपात्रजेत् ॥ चतुर्थीश्रममार्गेण गच्छतामधिकारिणाम् ॥ विहाय योषितस्तद्रथुवतीश्च विशेषतः १५७ स्मरणाज्जायते कामो वधूनां धैर्यनाशनः ॥ दर्शनाद्वचनात्स्पर्शात्कस्मादेष न संभवति १५८ आत्मनः क्षेममन्विच्छंश्चतुर्थीश्रममागतः ॥ न कुर्याद्योषितां संगं मनसा वपुषे द्वियैः १५९ विलीयते घृतं यद्दग्नेः संसर्गतस्तथा ॥ नारी संसर्गतः पुंसो धैर्यं नश्यति सर्वथा १६० एक एव प्रतीकारो नारी सर्पविषेषु वि ॥ आसामस्मरणं तद्दर्शनादेश्वर्जनम् १६१ तच्च संगवताऽशक्यं मयानिवसता त्रहि ॥ ततः सर्वात्मनानारी संगं त्यक्ष्याम्यहं सदा ॥ विनश्याम्यन्यथा संगदेहांतरसमाप्तिः १६२ वासनाय त्रयस्य स्यात्सतं स्वप्नेषु पश्यति ॥ स्वप्नं मरणे ज्ञेयं वासना तोष पुष्टिणाम् १६३ कामिनां कामिनीनां च संगं कामी भवेत्पुमान् ॥ देहांतरे ततः क्रोधी लोभी मोही च जायते १६४ कामक्रोधादिसंसर्गादशुद्धं जायते मनः ॥ अशुद्धे मनसि ब्रह्मज्ञानं तच्च विनश्यति ॥ दूरापास्तो भवेत्तत्र तस्योत्पादोऽत्र दुर्लभः १६५ कामक्रोधादिसंस्को ब्रह्मज्ञानं विवर्जितः ॥ मार्गद्वयपरिभ्रष्टस्तृतीयमार्गमात्रजेत् १६६ तृतीये ध्वनिसंप्राप्तः पुण्यविद्याविवर्जितः ॥ कीटादिदेहभाजी सन्नरकाच्च न निःसरेत् १६७ कामिनां कामिनीनां च संगं देवं समात्रजेत् ॥ कल्पकोट्यादिकं कालं दुःखं सुखं विवर्जितः १६८ कामिनीनां यथा संगो दुःखदः कामिनामपि ॥ तथैव वर्णयंते ते यतः कामं च कामिनीम् १६९

वसिक्तायां चित्तभूमौ यमार्थमात्रं विदुर्जननमिति तद्विदुर्भावं १६३ । १६३ कामादीनां तत्त्वज्ञानप्रतिबंधद्वारा प्रसंसारहेतुत्वमित्याह कामेति । कामादिसंबन्धान् मनोऽशुद्धं जायते अशुद्धे च मनसि ज्ञातमपि ज्ञानं विनश्यति प्रतिबंधात् कार्यकरणं भवति तत्राशुद्धे मनसि तस्य ज्ञानस्योत्पादस्तु दूरापास्तो दूरान्निस्तोऽत एव दुर्लभ इति १६५ ततः किमत आह कामेति । कामादिमान् ब्रह्मज्ञानादुपपन्नानां कर्मलक्षणमार्गद्वयाच्च परिभ्रष्टः संस्तरुतीयमार्गे जायस्व त्रिपत्वेत्यादि श्रुत्युक्तं प्राप्तिप्रयादिति १६६ तृतीये इति स्पष्टम् १६७ कामिनीसंभक्त्या मिंसंगोपि परिस्थाज्जुत्कविधुः खदेतुत्वादित्याह कामिनामिति । पुण्ड्रकविधया १६८ तत्र कामिनीसंगस्य दुःखजननेद्वारा माह कामिनीनामिति द्वाभ्यां । तथैव कामिनांसंगोपि दुःखोपयतस्तैव कामिनाः कामादिकं वर्णयंति तद्वर्णनाय नारीविषयज्ञानं जायते यतोऽर्थ

पृथिवीति । यदिसकलापृथ्वीवित्तपूर्णामदीयास्यात्तदेनवित्तेनाहममृतभावंप्राप्ताभवेयंनवेत्यनयोःपक्षयोरेकंपक्षमवधारयपश्चादहंयोग्यतामालोचयवित्तंग्रहीष्यामीत्यर्थः १८६ इत्युक्तइति । इतिमैत्रेय्याउक्तेसनिमुनिर्द्वितीयंपक्षेनत्याकारकमेवावधारितवानितिप्रथमदलार्थः तमुपपादयति शरीरीत्यादिना । नश्वरेणनाशशीलेनवित्तेनकःशरीरीअविनश्वरोऽमृतोभवेत् प्रत्युतवित्तेनतस्या ध्येनकर्मणाचमरणमेवप्राप्नुयादित्यर्थः ८६ तत्रवित्तस्यमृत्युभयप्रदत्वंलोकेष्वन्यव्यतिरेकाभ्यांदर्शयति वित्तवानित्यादिना । दुःखतःदुःखद्वारा ८७ वित्तवान्कोहीति । स्पष्टम् ८८ व्यतिरेकंदर्शयति निर्धनानामिति । अनुकूलंनरीरोगत्वादिप्रयोजकत्वादितिभावः ८९ अनुकूलत्वमेवधनिपुण्यतिरेकेणस्फुटयति यतोत्रेति । दृश्यंतइतिसंबन्धः १९० विरोधिनइति । अंतःप्रच्छन्नंपुत्रादिभिर्विरोधि नःकेचिद्दनिनोदृश्यंतकेचित्तुबहिःस्फुटमपिश्वभिःश्वद्विरोधिनादृश्यंतइत्यर्थः १९१ चित्तइति । तेषांधनिनांहंकर्तव्यमिदंनकर्तव्यमितिचित्तयातथाव्याकुलतावर्ततेयथाअणुस्वल्पमपिसुखंनगच्छेयुरित्यर्थः १९२ नैतैरिति । किंचसाधवोजनायथानिर्धनेःस्नेहंकुर्वंतितथाएतैर्यनिभिःस्नेहंनकुर्वंतीतिसंबन्धः कीदृशैर्निर्धनेः शोचैरनुप्राहैः क्षुधयाकृशत्वात् १९३ धनेति । तथाधनिनोधनमदेन

पृथिवीसकलाचेत्स्यात्तत्पूर्णवित्तेनमेमुने ॥ त्वयादत्तात्रतेनाहममृतास्यानवेतितत् ॥ वदपश्चादहंत्वतोवित्तमिच्छामिधार्मिक १८९ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्यस्तानित्या हमुनिसत्तमः ॥ शरीरीकोत्रवित्तेननश्वरेणाविनश्वरः ॥ भवेत्प्रत्युतवित्तेनमरणंप्राप्नुयात्सदा १८६ वित्तवानराजतस्तद्वच्चोरेभ्योपिचदुर्जनात् ॥ राजादिभ्योपि सततंमृत्युमाप्नोतिदुःखतः १८७ वित्तवान्कोहिलोकेस्मिन्निश्चितःकुत्रचिद्वसेत् ॥ अपिस्वप्नेपितस्यास्तिभयंराजादिजंमहत् १८८ निर्धनानांसदादैवमनुकूलं हिजायते ॥ धनिनांप्रतिकूलंतत्प्रायशोभुविदृश्यते १८९ यतोत्रधनिनोलोकेरोगिणःक्षुद्विवर्जिताः ॥ अल्पायुषोह्यदृताश्चधनराशौमहत्यपि १९० विरोधिनश्चसततमंतःपुत्रादिभिर्जनैः ॥ केचिद्बहिःश्वदृश्यंतेश्वभिःश्वानोयथाभुवि १९१ चित्तैर्व्याकुलतातेषांकर्तव्यासक्तचेतसाम् ॥ वर्ततेनैवगच्छंतियथातेसुखमण्वपि १९२ नैतैःकुर्वंतिसततंसाधवःस्नेहमदुतम् ॥ धनहीनैर्यथाशोच्यैर्नित्यंक्षुतक्षामदेहिभिः १९३ धनमताःप्रकुर्वंतिपापानिविविधानिहि ॥ दरिद्राःसर्वतोभीता नैवकुर्वंतिकिंचन १९४ अवजानंतिधनिनोदेवानराज्ञोगुरुनपि ॥ अतिथीन्ब्राह्मणांस्तद्वद्वेदवेदांगपारगान् ॥ मनुजान्बुद्धिसंपन्नानगाधानजलधीनिव १९५ दुःखान्यपिबहून्येतेगच्छंत्यविरतंजनाः ॥ पक्षद्वयेपिमैत्रेयिभूतोपद्रवकारकाः १९६ इत्यादिकंधनीदुःखंप्राप्नुयान्निर्धनोनतत् ॥ शक्त्यभावेनमैत्रेयिधनिनोनिर्धनोवरः १९७ धनिनांजीवितंयादृक्तादृगेवतवापिच ॥ धनलाभाद्धिमैत्रेयिभविष्यतिनसंशयः १९८ वित्तासक्तेषुपतिषुचलचित्तेषुसर्वदा ॥ अमृतत्वस्यनैवाशायथातेपितथैवसा १९९

पापानिकुर्वंतितद्विद्रास्तुनतथेति १९४ अवेति । तथाधनिनोदेवादीन्वेदपारगब्राह्मणांतान्अवजानंति तथासमुद्रवर्द्धभिरान्ब्रह्मविदुषोमनुष्यान्प्यवजानंतीति १९५ दुःखान्यपीति । तथाएतेध निनोजनावहूनिदुःखापिगच्छंति कीदृशाः स्वपक्षपरपक्षेचवर्तमानानांभूतानामुपद्रवकारकाः तदुक्तंगीतासु । कर्षयंतःशरीरस्थभूतग्राममचेतनाः । मांचैवांतःशरीरस्थैतान्विध्यासुरनिश्चयान् इति कर्षयंतःकृषयंतः १९६ इत्यादिकमिति । इत्यादिकंदुःखंधनीप्राप्नुयान्निर्धनःपरदुःखजननादौसामर्थ्याभावादतोनिर्धनोधनिनःसकाशाद्वदइति १९७ धनिनामिति । हेमैत्रेयियदित्वंधनं लप्स्यसितदायादृशंप्रकृष्टोपकरणशीलधनिनांजीवनंस्यात्तादृशंतवापिभविष्यतीति १९८ वित्तासक्तेष्विति । पतिषुधनस्यस्वामिपुत्रदाससंयाचलचित्तेष्वमृतत्वस्ययथाविद्यात्वात्तवापिधनस्य

कायाः सा अमृतत्वाशान्भवविषयीति २०३ । अमृतत्वमिति पंचमिः । अमृतत्वशब्दवाच्यस्य मोक्षस्य प्रयोजकी देहादित्त्वं चाभावस्तत्प्रयोजकोऽज्ञानाभावः अज्ञानाभावस्य तु प्रयोजकः आत्मबोधस्तत्र घनासक्तत्वात्मबोधो दुर्लभस्तवभावेऽज्ञाननाशाभाव इति द्वयोरर्थः २०० । २०१ अज्ञानानाशत इति । अज्ञाननाशाभावे च तत्कार्यसूक्ष्मदेहस्य स्थितिस्तद्विस्थितौ च तदाश्रितपुण्यपापयोः स्थितिस्तत्स्थितौ च पुनः स्थूलशरीरोत्पत्तिस्तत्सत्त्वे च कर्मांतरारंभप्रयोजकमुखदुःखोपभोगो मरणं चैति पूर्वजो हिरण्यगर्भोऽपिशरीरीको न मरिष्यतीति फलितमाह अमृतत्वस्येति इति त्रयाणामर्थः २०२ २०३ । १०४ चतुर्थकण्डिकार्थमाह इत्युक्तेति द्वाविंशतिश्लोकैः । एवमुक्तामैत्रेयी तमुनिं प्रति इत्यभाषत । इति किमिष्याकांक्षायां माह अमृतत्वस्येत्यादि । यदिवित्तनामृतत्वसाधनं तदाऽमृतत्वका माहं तेन वित्तेन किं प्रयोजनं साधयेयं न किंचिदपीत्यर्थः २०५ भगवन्निति । ततो मदिष्टासाधनत्वादेतद्वर्जकात्यायन्यर्थमेवास्तु हेतुस्वामिन् २०६ देहधारणं त्वहं भवद्दक्षिणाजनेनैव करिष्यामीत्याह

अमृतत्वं हि मोक्षः स्यान्मोक्षो देहाद्यभावतः ॥ अज्ञानस्य विनाशः स्यादानंदात्मावबोधतः २०० धनिनां च लचित्तानां भवेद्बोधः कथं हि सः ॥ बोधाभावे कथं नाशमज्ञानं तु गमिष्यति १०१ अज्ञानानाशतः केन सूक्ष्मदेहं विनश्यति ॥ सूक्ष्मदेहस्य संस्थानेन नश्येत्पुण्यपातकम् २०२ पुण्यपातकसंस्थाने स्थूलो देहो विजायते ॥ सति स्थूलशरीरे स्मिन्सुखदुःखोपभोगवान् २०३ न मरिष्यति कोनामशरीरी योऽपि पूर्वजः ॥ अमृतत्वस्य नैतस्मादाज्ञावित्तेन विद्यते २०४ इत्युक्तायाज्ञवल्क्ये न मैत्रेयी तमभाषत ॥ अमृतत्वस्य नैवाज्ञायादिवित्तेन विद्यते ॥ किमहं तेन वित्तेन कुर्यामरणहेतुना २०५ भगवस्तत एवैतन्माभून्मम कदाचन ॥ कात्यायन्यै भवत्वेतद्वित्तं ते सकलं पते २०६ भिक्षाहारेण देहं स्वमानिषातां दया भवान् ॥ धारयिष्यत्यहं तद्वद्वारायिष्यामि सुव्रत २०७ जीवने पिततो माभून्मम देहस्य चिंतनम् ॥ भवतो मुनिशार्दूल्यगच्छतो ह्याश्रमांतरम् २०८ दशमासानहं गर्भैरक्षितायेन केन चित् ॥ देवः स एव मे चिंतामधुनापि करिष्यति २०९ अपि विप्रयदा देहो गमिष्यति तदामम ॥ दुर्गंधो दुस्तरो भार आधि व्याधिसमाकुलः ॥ अनेकदुःखजनको यास्यत्येष महा मुने २१० पापाद्वित्रस्तचित्ताहं नैवास्थामेकलेवरे ॥ भूरिभारकरे नित्यं दोषदुःखशताकरे २११ आहारग्रहणे नित्यं प्रवृत्ता स्म्यति दुःखतः ॥ यथाराजभटैर्जतुर्बाध्यमानः प्रवर्तते २१२ आहारग्रहणात्कामः क्रोधश्चापि हि जायते ॥ लोभो मोहस्तथा तद्वन्निद्रा तं द्रादयोऽपि च ॥ मलमूत्रविसर्गोऽपि ह्यहारादेव जायते २१३ कर्मज्ञानेन्द्रियाण्यत्र मनो देहयुतानि च ॥ व्यापरां न्निविधान्कुर्यात्तु हारादेव नान्यथा २१४ क्षुधैकावाधते ब्रह्मन्नाहाराग्रहणे सदा ॥ ग्रहणे तस्य बाधं ते कामाद्याः कोटिशत्रवः २१५

भिक्षेति । आनिपातात् आमरणात् २०७ जीवने पीति । ततो भिक्षयापि निर्वाहसंभवात्सूक्ष्मदेहस्य जीवने निर्वाहेऽपि भवतश्चितामास्तु २०८ जीवनचिंताकरणं मोदयमेव विश्वं भरदेव प्रभावानालोचनमूलत्वादित्याशयेनाह दशेति । केनचिदचित्यप्रभविषयेन देहेनाहं गर्भैरक्षिता स एवेदानीमपि मद्रक्षां करिष्यतीति २०९ अपि च जीवनालाभेन देहाप्रगमेपि न मे भयं प्रत्युतोपकारो देहस्य भारभूतत्वादित्याह अपि विप्रैः । दुस्तरोऽदुःखेन तर्धुं धारयितुं शक्य इति यावत् २१० किंच प्रवृत्तिद्वारा पापहेतावत एव दोषाणां दुःखशतानां च आकारभूतदेहममासक्तिर्नास्तीत्याह पापादिति २११ आहारेति । गाममानित्यं भोजने प्रवृत्तिः सापिनरागात् किंतुराजभटप्रेरितजंतोरिव पास्तं व्यादित्यर्थः २१२ आहारग्रहणे दोषां प्रपंचयति आहारग्रहणादिति । अज्ञाहणात्कामादयो जायंते तथैन्द्रियाणि च प्रवर्तंते इति द्वयोरर्थः २१३ । २१४ क्षुधैकेति । भोजनाकरणे एकं क्षुधादुःखं भोजने तु कामादिकृता निबहूनि दुःखानि त्यर्थः २१५

तत्रयन्ममकामकृतदुःखेतद्वान्नानात्पेवेत्याह कामेनेति २१६ कामदुःखेति । कामदुःखस्यफलं भूतं नारीणांसंयोजयतेतदुःखं तु भूतदुःखं तु नरकान्मरणाच्चाधिकमित्यर्थः २१७ कामः कार
स्करहति । कामरूपो वर्णितकारस्करवृक्षः कटुरसं फलं नारीणां दुःखं दमस्यतेतन्नारीवन्नरानजानंतीत्यर्थः २१८ तेनेति । तेन दुःखेन मम देहावशेषोपि विप्रमत्त एवोभेक्षतेनारीदेहेवज्रमय इत्य
र्थः २१९ क्रोधादीनां त्विति स्पष्टम् २२० कामादिति । कामादिभिर्बहुभिः प्रयुक्तान्मरणादेकया भूयया प्रयुक्तं मरणभयं श्रेष्ठमन्ये । तत्र न्यायमाह एक एकेनेत्यादिना । यथा एकः शूर एकेन शूरेण
योः शक्तो बहुभिस्तु शूरेरपि संप्रामेकः कुशलौपि सीवेदुःखितो भवेदिति द्वयोरर्थः २२१ । २२२ दार्ष्टिक्ये योजयति एकयेति । दुर्गदुष्करमपीत्यर्थः २२३ फलितमाह ततो वित्तमिति २२४ परंतु
यथामममौख्येण तथैव विधेयं नानाशयेनाह मौख्येणेति । यथाहं मौख्येण विशिष्टा देहं न त्यक्ष्यामि भवद्वत्तोषादिशालिनी च भवेयं तथानुग्रहाणेति शेषः २२५ ततोयदीति । ततो भवान्पदिकिंचिन्मो

कामेनममयाब्रह्मन्मृतादीनतमादशा ॥ तांस्वेत्थनवक्तव्यमत्रकामकृतंतव २१६ कामदुःखफलं ब्रह्मन्सद्योनारीपुजायते ॥ गर्भस्तस्यचतदुःखंधारणेमोचने
पिच ॥ नरकादपितरूयोमरणाच्चापिकोटिशः २१७ कामः कारस्करो वृक्षो नारीणां मिहजन्मनि ॥ ददातिकटुकं यत्फलं दुःखोदधिप्रदम् ॥ प्रत्यक्षं न नराणां त
नारीणां मि व सर्वदा २१८ तेन दुःखेन मे देहो न गताय तदद्भुतम् ॥ वज्रसारवपुः प्राथो नारीधात्रा विनिर्मिता २१९ क्रोधादीनां तु यदुःखं तज्ज्ञानासिस्वयं मुने ॥
न वक्तव्यं मया तत्र सर्वज्ञस्य पुरस्तव २२० कामादिमरणाच्छ्रेयः सुधया मरणं मुने ॥ एक एकेन शक्रो तियो दुर्ग शूरतमेन च २२१ अश्वरैर्वहुभिश्चैको भटः शूरतमो
पिच ॥ सीदेत्संग्राममागत्य शस्त्रास्त्रकुशलोपि च २२२ एकया क्षुधया कर्तुं ब्रह्मन् प्रवक्ष्यामि च ॥ शक्तास्मि कलहं दुर्गं दुर्बलापि मुनीश्वर ॥ दुर्बलैरपि कामाद्यैर्वहुभि
र्नोत्सहे मुने २२२ ततो वित्तं विना देहो नातिष्ठेच्चैकदा च न ॥ भार एष तदा विप्रममयास्यत्युपेक्षितः २२४ मौख्येणैव देहं स्वं त्यक्ष्यामि मुनि सत्तम ॥ भवानिव प्राप्त
लाभ संतुष्टा जितमानसा २२५ ततो यदि भवान् किंचिदमृतत्वस्य कारणम् ॥ वेति मह्यं वदस्वेत् कृपा चेद्विद्यते मयि २२६ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि वक्तुं ब्रह्म महामुनिः ॥
अंगीचकार सकलं वित्तं प्रतितयोरितम् २२७ भवेद्यद्यपि वित्तेन धर्मः कामश्च सर्वदा ॥ अमृतत्वं तथापि स्यान्न वित्तेन कदाचन २२८ अपि वित्तेन कामोऽयं जायते ते
न किं सुखम् ॥ नारीसंभोगं तत्स्यादिति चेन्न त्रकिंचन ॥ सुखं मोहं विहाय स्यात्प्रहारेष्विषदुर्धियः २२९ अप्यर्थरहितानां तदश्वादीनामपि दृश्यते ॥ पुरु
षस्य यथानारीशुनस्तद्वत् शुनीमता ॥ अतएव न पुष्पादिभोगं तत्सुखं भवेत् २३०

शक्रारणंवेत्तितादेवमह्यत्रदेति २२६ अथर्षचम्याःकण्डिकायाअर्थेनमैत्रयीवाक्यानुमोदनरूपेणसूचितंवित्तस्यामृतत्वासाधनत्वांगीकारंप्रपंचयति इत्युक्तेइतिपंचदशभिः । इतिमेतरेष्योक्तस
तितस्याधिकारंविज्ञायब्रह्मवज्रमुभिच्छन्नुनिस्तथावित्तविषयकंयद्वाक्यमुक्तंतत्सर्वमंगीकृतवानिति २२७ अंगीकारमेवाभिनयति भवेत्यादिना । यदिवित्तस्यधर्मकामौपुरुषार्थौप्रतिसाधनत्व
मित्येतत्तथाप्यमृतत्वंप्रतिसाधनत्वंनास्तीत्यर्थः २२८ वस्तुतस्तुधर्मकामौपुरुषार्थौप्रत्यपिचित्तस्यसाधनत्वंनास्तीतिदर्शयंतत्रकामस्यपुरुषार्थत्वमेव नभवतितत्फलमुखत्वस्यभ्रमात्रसिद्धत्वा
दित्याह अपिचित्तेनेति । चित्तेनकामोविषयसंबंधोनायतेतेनकामेनकिमुत्खनंकिंचिदपि नारीसंसर्गजन्यं ब्रह्महिनारीसंसर्गांतरापदादपर्यायानमोहंभ्रमंविनानकिंचित्सुखमित्यर्थः २२९
नाहृत्पादोपात्तरूपमनस्यमपतिरेकवद्विचारोदर्शयति अपर्थेति । तत्काममुखं अतएवकाममुखमनस्यैवस्याऽहेतुत्वविषयवृत्त्युत्पन्ननादित्येवमनस्यैवविद्यमानं २३०

अपि विवक्षेति । निर्वर्णा अपि भ्रमरा गंधान् जिघ्रंति को किलाश्ररस्याना स्वादनीयानां प्रादिरसान् स्वादयंतीति २३१ शृण्वंतीति । तथा देवा लयादिगताः पश्चाद्या अपि गीतादिशब्दान् शृण्वंतीति २३२ पश्यंतीति । तथानिर्वर्णा अपि पुरुषा वारांगनादीनां रूपं पश्यंतीति २३३ तथैवेति । तथा मक्षिकाद्या राजयो पितामपि दुर्लभान् स्पर्शान् गच्छति प्राप्नुवतीति २३४ अन्वयव्यभिचारमपि दर्शयति सर्वमिति । सर्वधनी बहुविधधनोपि धनेन सर्वविषयसुखं प्राप्नुयात् यत्किंचिद्विषयसुखं तु दरिद्रोऽपि प्राप्नुयादिति २५ धर्मप्रत्यापि वित्तस्याहेतुत्वं व्यभिचारेण स्फुटयति धर्मोपीति । एतद्धनस्य धर्महेतुत्वं नियतमव्यभिचारिन दृश्यते २३६ निर्वर्णा इति । मुद्गलाख्यो विप्रः सकुटुम्बः शिलोच्छवृत्त्या जितं प्रस्थपरिमितमन्नमति तथेदत्वा स्वर्गगत इति भारते प्रसिद्धं तत्प्रभृतयो गृहस्था अपि सुत्कृशाः स्वर्गगताः श्रूयंते २३७ धनिकास्तु प्रायशः प्रमादेन नरकयोग्या एव कालत्रये प्रसिद्धा इत्याह धनिन इति । स्पष्टम् २३८ ननु यागादयो धनं विना न स्युरिति चेन्न संतु तत्फलस्य स्वर्गस्योपायांतरेणापि संभवेन क्षयभावादित्याह अग्निष्टोमादय इति । उपायाजपयज्ञादयः २३९ किंच धनस्य मोक्षं प्रति हेतुता यागादिद्वारैव वक्तव्या तत्र यागादीनामेव मो

अपि वित्तविहीना ये भ्रमराः को किला अपि ॥ गंधान् जिघ्रंति च रसान् रस्यानां स्वादयंति च २३१ शृण्वंति च तथा शब्दान् गीतवादित्रजान् मुहुः ॥ देवा लयादि संस्थानाः पश्चाद्या अपि जंतवः २३२ पश्यंतिलालितं रूपं निर्वर्णाः पुरुषा अपि ॥ लोके वारांगनादीनां युवतीनां मशंकिताः २३३ तथैव मुद्गलान् स्पर्शान् मक्षिकाद्याश्च जंतवः ॥ दुर्लभान् पिगच्छंति ह्यपि ते राजयोऽपि ताम् २३४ सर्वसर्वधनीनां पि प्राप्नुयाद्विषये स्थितम् ॥ धनेन निर्वर्णोऽप्यत्र किंचित्कापि समाप्नुयात् २३५ धर्मोऽपि परलोकस्य सुखदः केवलाद्धनात् ॥ भवेदेतच्च नियतं नैव लोके दृश्यते २३६ निर्वर्णा बहवः स्वर्गप्राप्तास्ते गृहिणोऽपि हि ॥ मुद्गलाद्या महात्मानो नित्यं क्षुत्क्षामवर्चसः २३७ धनिनो बहवस्तद्गृहतायास्यंति यांति च ॥ नरकं तेन न स्वर्गो धनेनैवात्र लभ्यते २३८ अग्निष्टोमादयो यज्ञादयः दिनस्युर्द्धनं विना ॥ माभूवन् काममेतेषां फलं स्वर्गो भविष्यति ॥ उपाया विविधायस्माद् दृश्यंते स्वर्गसाधने २३९ अप्यमीनामृतत्वस्य कारणं स्युः कथंचन ॥ स्वर्गस्य कारणत्वे स्यात्समत्वं तप आदिभिः २४० अग्निष्टोमादयस्तेन भवंतु धनकारणात् ॥ अमृतत्वस्य नैव स्यादाशातेनोक्त हेतुतः २४१ इत्यभिप्रायवान्विप्रो याज्ञवल्क्यो वचो ब्रवीत् ॥ मैत्रेयी ममृतत्वस्य प्रीतिदं मुनिसत्तमः २४२ मैत्रेयितव वाक्येन प्रिये प्रीतिर्ममाभवत् ॥ प्रियासती यतः प्राह भवती प्रीतिदं वचः ॥ प्रियंवदवती तद्वन्ममते पितृणां २४३

क्षं प्रति हेतुतानां स्ति किमु तवित्तस्येत्याह अप्यमीति । अमी अग्निष्टोमादयो ज्ञानमात्रलभ्यममृतत्वं प्रतिन हेतव इति प्रसिद्धं यदि तु स्वर्गहेतवस्तदाभ्युदयार्थं रूपं तपः प्रभृत्युपायतुल्यत्वमेवामस्तु तथा च स्वार्थमप्येषां नावश्यकतेति भावः २४० फलितमाह अग्निष्टोमादय इति २४१ एवं तात्पर्यार्थमुक्त्वाऽस्याः कंडिकाया अक्षरार्थमाह इत्यभिप्रायवानिति सत्तमभिः । उक्ताशयवान्मुनिर्मैत्रेयोऽपि प्रतिदृष्टव्यमाणश्लोकपङ्क्त्याभिनेयवचोऽब्रवीत् कीदृशं वचः अमृतत्वमाप्तिदं मोक्षाधिकारसूचकमिति यावत् २४२ मैत्रेयीति । हे मे त्रेयियतो भवती पूर्वमपि प्रियासती प्रीतिदं वित्तहेतव्यप्रतिपादकं वचः प्राह तथा मम तव सर्वेषां च पतिप्रियं वस्तु ज्ञानं दारामृतसाधनत्वाच्च दृतवती च ततस्तव वाक्येन मम प्रीतिरभवदिति संबंधः । अमृदिति वक्तव्येऽभवदित्युक्तिः कालविस्मृतिबोधनद्वाराहर्षातिशयसुचिका २४३

आ. पु.

॥ ९ ॥

त्वमेवेति । लोकेपुत्ररूपेणयतोजायतेसाजायेतिप्रसिद्धं वस्तुतस्तुपुत्रादयोपिपदार्थास्तादृशप्रीतिविंशिष्टरूपेणयतोजायतेसाजायेतिवक्तव्यातादृशीचत्वमेवासियतोऽहंत्वत्तत्तुक्तविधवचनेनकरणे
नप्रीतिविंशिष्टरूपेणजातोस्मीत्यर्थः २४४ जायेतीति । त्वादृश्येवजायेतिपदेनवक्तव्याभपरातुललनाभार्येत्येववक्तव्या अशनवसनादिभिर्भरणकृशदायकत्वात् २४५ एहीति । तस्मा
तहेजायेत्त्वममनिष्कामस्यनिष्कामत्वेनसदृशीआत्मानंपृच्छंतीसतीपुरतःसमीपमेहि याचलज्जास्त्रीणांसिर्गतःस्वभावतःप्रसिद्धातांमाकुर्वितिद्वयोरर्थः २४६ । २४७ हंतिति । हंतहर्षे हे
जायेअहंत्वत्पृष्ठममृतसाधनंवक्ष्यामित्वंतुचक्षुःश्रोत्रेभनश्चप्रणियायमदुक्तमवधारयेत्यर्थः । अत्रेदंबोध्यंयायाज्ञवल्क्यकाण्डेपंचमीकण्डिकासामधुकांडेचतुर्थी एवमग्रेपिति २४८ अथपृष्टानवत्या
श्लोकैर्व्याकुर्वीतत्रात्मन्येवचित्तैकाग्र्यकर्त्तव्यताबोधनायात्मनःपरमानंदरूपताबोधकस्यसर्वप्रियंभवतीत्यंतभागस्यार्थमाह इत्युक्तेतिचतुर्विंशतिश्लोकैः । अन्यःस्वसंबंधेनप्रियत्वप्रयोजकत्व
रूपोव्यतिरेकःस्वसंबंधाभावेप्रियत्वाभावप्रयोजकत्वरूपस्ताभ्यामात्मनःपरमानंदरूपतामुवाचेति २४९ अरेइति । अरेमैत्रेयिइदंभवतिप्रसिद्धं इदंकिं यत्तेमद्रूपःपतिःप्रियःप्रीतिक्रोमम

त्वमेवमजायेतित्वतोजातोऽस्म्यहंयतः ॥ प्रीतिमान्बहुशोऽनेनवचसाभृशमेवच २४४ जायेतित्वादृशीप्रोक्ताललनात्वपराभुवि ॥ भार्येतिप्रोच्यतेयस्माद्भ
रणीयाशनादिभिः २४५ एहिजायेसमीपमेनिष्कामस्यात्मवेदिनः ॥ निष्कामप्रियमात्मानंपृच्छंतीप्रीतिकारिणी २४६ आश्रमेपुरतःसुभ्रुयथापूर्वमशंकिता ॥
भवत्यामाभवेहज्जास्त्रीणांयास्तिनिसर्गतः २४७ हंतजायेप्रियेतुभ्यंव्याख्यास्याम्यमृतंहितत् ॥ त्वयापृष्ठममत्वंहिवीक्षमाणामुखांभुजम् ॥ सावधानमना
स्तद्वदत्तकर्णावधारय २४८ इत्युक्तायाज्ञवल्क्यःसपरमानंदरूपताम् ॥ आत्मनोऽन्वयतस्तद्वद्व्यातिरेकादुवाचताम् २४९ अरेभवतिमैत्रेयिपतिस्तेहिप्रियः
सदा ॥ जायाममतथात्वंचप्रियास्यतितरांबहु २५० आवयोःप्रीतिरत्यर्थमितरेतरदेहयोः ॥ इतरेतरकामायनकथंचनभामिनि २५१ किंतुस्वस्यप्रियार्थतोप्रि
योस्मिपतिरात्मनः ॥ ममापित्वंतथाजायाप्रियासिस्वात्मनःकृते २५२ आत्मनःसुखमिच्छंत्यानार्याःकामाग्निदीपनात् ॥ अन्नवस्त्रादिलोभाच्चजायतेत्रपतिः
प्रियः २५३ आत्मनःप्रतिकूलेतुपत्त्यौप्रीतिर्नजायते ॥ अन्यनार्यादिसंसक्तेनारीणांकार्हीचिप्रिये २५४ जायायांप्रीतिमांस्तद्वत्पतिर्भवतिकासुकः ॥ पाका
दिकृतिलोभाच्चनान्यथाकार्हीचिप्रिया २५५ आत्मनःप्रतिकूलायामवेज्जायारतादिषु ॥ नतस्यांप्रीतिमान्दृष्टःपतिरत्रकथंचन २५६ आत्मैवप्रियएवायंजाये
प्रियतमोमतः ॥ स्वयंज्योतिःसदानंदःस्त्रियःपुंसश्चसर्वदा २५७

चत्वंजायाप्रियासीति १५० आवयोरिति । परंतुइयंमतवचप्रीतिःस्वभिन्नस्यकामाद्योपकारायनभवतिकिंतुस्वस्यैवकामायेतिद्वयोरर्थः २५१ । १५२ तत्रनार्याःपत्निगोचरप्रेम्णः
स्वात्मार्यतांविशदयति आत्मनइति । कामाद्युपशमद्वाराअन्नादिलाभद्वाराचात्मनःसुखायनार्याःपतिःप्रियोभवतीति २५३ एतद्व्यातिरेकेणस्फुटयति आत्मनःप्रतिकूलइति ।
अन्यनारीसत्तयादिनाप्रतिकूलेतुपत्त्यौतुनारीणांप्रीतिर्नहस्यतेइत्यर्थः २५४ पतिप्रेम्णोपितथात्वमाह जायायामिति । कामाग्निशांतिद्वारापाकादिकृतद्वाराचात्मोपकारायपत्त्युर्जायायांप्री
तिरित्यर्थः २५५ एतदपिपतिरेकेणविशदयति आत्मनःप्रतिकूलेति । रतादिपुरतममृतिपापारेषु २५६ फलितमाह आत्मैवेति । यथाशकैरास्वतोमधुराहरेषामधुरतायायकत्वात् २५७

तत्प्रत्ययः २५२ एतदप्यतिरिक्तं जायते इति आत्मनः प्रतिकूलमिति । एतादिपुरतः प्रभूतं वापारे २५६ फलितमाह आत्मवेति । यथाशक्तीरास्वतोमधुराहरेणामधुरतायायकत्वा ॥ २५ ॥
 उक्तं यामन्यत्राप्यतिदिशति जायेति । यथाजायापतीस्वात्मार्थे प्रियत्वेनोक्तं तथा पुत्रश्च वित्तं च गवादयः पशवश्च ब्राह्मणजातिश्च सत्रियजातिश्च भूरादयो लोकाश्च देवाश्च वेदाश्च स्थावरादिभूतानि च
 एतेरुपलक्षितं सर्वजगद्वत्सर्वस्वात्मोपकारार्थमेव प्रियं नान्यथेति द्वयोरर्थः २५८ । २५९ नेतरदित्युक्तमेव स्फुटयति पुत्रादय इति । ये पुत्रवित्तादयः प्रियत्वेन प्रसिद्धास्तेऽपि प्रतिकूलाः संतः प्रि-
 यान भवन्ति अतः स्वकामायास्वस्य पित्रादेः प्रयोजनायैव प्रियाः तेषां पुत्रादीनां प्रियाय प्रयोजनाय प्रियान भवन्तीत्यर्थः २६० ननु किमिति पदार्थानामात्मसंबन्धेन प्रियत्वमुच्यते स्वभावादेव तत्किं न स्यात्
 दिति शङ्कते यद्यपीति । यद्यपि वर्णितं पतिजायादिरूपं सर्वजगत्प्रतिकूलं स्थितं तन्मुदे मुदं जनयितुं योग्यं न स्यात् अनुकूलं स्थितं तु मुदे स्यादिति संबंधः तथा च स्वभावादेव प्रियत्वादिकमिति भावः २६१
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मोपकारकत्वलक्षणानुकूलत्वज्ञानमेव प्रियत्वप्रयोजकमित्युत्तरयति तथापीति । दृश्यते हि सुहृदोऽप्यनुकूलस्य प्रतिकूलतया बुद्धस्याप्रियत्वं प्रतिकूलतया स्थितस्य वैरिणो
 अप्यनुकूलतया बुद्धस्य प्रियत्वं तथा च तत्पतिजायादिकं च प्रतिकूलतया ग्रहात् ज्ञानान्न सुखं अनुकूलतया ग्रहादेव च सुखं भवेदिति संबंधः स्वाभाविकत्वे त्वन्यथात्वं न स्यात् न हि स्वभावो भावानां व्या-
 दसं तौ ण्यवद्भवेति यायेनेति भावः २६२ यदि च स्वभावतः पदार्थानां प्रियत्वं स्यात्तदाऽतीतदशायामपि प्रियत्वं स्यान्न च तथा दृश्यत इत्याह विनाश इति । विनाशे सत्कार्यवादिप्रसिद्धेऽतीतताख्य

जायापतीयथातद्वत्पुत्रवित्तगवादिकाः ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजाती लोकाभूरादिका अपि २५८ देवावेदाश्च भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ किं बहुक्तेन मैत्रेयि जगत्सर्व-
 मिदं च यत् ॥ स्वात्मनः सुखदं सर्वं प्रियं स्यान्नेतरत्वाच्चित् २५९ पुत्रादयः प्रियाये स्युः प्रतिकूलानते प्रियाः ॥ तत एव स्वकामाया प्रियास्तेषां प्रियाय न २६० यद्य-
 पीदं जगत्सर्वं पतिजायादिकीर्तितम् ॥ प्रतिकूलं मुदेन स्यादनुकूलमपि स्थितम् २६१ तथापि प्रातिकूल्येन गृहीतं न सुखाय च ॥ आनुकूल्यग्रहादेव जंतूनां सुख-
 कृद्भवेत् २६२ विनाशे दुःखदं सर्वं पतिजायादिकं जगत् ॥ अनुकूलमपि स्थित्या ततो नैवानुकूलता ॥ जडवर्गस्य कस्यापि विनात्मानं हि चेत्तनम् २६३ तथापि ग्र-
 हणंतस्य यदि स्यादनुकूलतः ॥ तदा प्रियं भवेत्तु नान्यथा देहिनः क्वचित् २६४ पतिजायादिकं तेन न प्रियं स्यात्स्वरूपतः ॥ किंतु स्वस्य प्रियत्वेन सुखदत्वेन हे-
 तुना ॥ आनंदात्मा प्रियतमस्ततः सर्वस्य देहिनः २६५ दुःखं तत्साधनं नैव प्रियं कस्यापि देहिनः ॥ पतिजायादिकं यत्तु प्रियं तत्सुखसाधनम् ॥ सुखं तस्मात्प्रियं
 तेन युक्तं प्रियतरं सदा २६६ सुखमप्यात्मकामाया प्रियं न सुखकामतः ॥ सदा विज्ञायमानं वै सुखं शत्रोर्न हि प्रियम् २६७

परिणामे सर्वपत्यादिकं दुःखदं पतिस्थित्यां स्थितिकाले अनुकूलमपीति ततो नुकूलत्वस्य स्वाभाविकत्वव्यतिरेकदर्शनात् कस्यापि जडस्यात्मसंबन्धानादरेणानुकूलतानैवास्तीति संबंधः २६३ आत्मोप-
 कारकत्वज्ञानस्य त्ववयो दृश्यत इत्यतस्तदेव प्रियत्वप्रयोजकमित्याह तथापीति । तथापि प्रियत्वस्य स्वाभाविकत्वाभावे पितस्य पतिजायादिपदार्थस्यानुकूलतोऽनुकूलत्वेन यदि ग्रहणं स्यात्तदा तत्प-
 त्यादिकं प्रियं भवेदिति २६४ फलितमाह पतीति । स्वरूपतः स्वभावतः पत्यादिकं प्रियं न भवति किंतु स्वस्यात्मनो मुख्यप्रियत्वेन यत्सुखदत्वं स्वसंबन्धिषु सुखत्वप्रयोजकत्वेन हेतुना प्रियत्वं तत्तथा-
 त्मा प्रियतम इति संबंधः २६५ आत्मनः प्रियतमत्वं स्फुटयितुं प्रियं प्रियतरं च दर्शयति दुःखमिति । दुःखं तत्साधनं चाप्रियं पत्यादिकं सुखसाधनत्वात् प्रियमित्युच्यते सात्त्विकांतःकरणवृत्तिरूपं
 पंसुखं तु तस्मात्सुखसाधनादधिकं प्रियं भवति तेन प्रियतरपदेन वक्तुं युक्तं योग्यमित्यर्थः २६६ तादृशसुखापेक्षयापि प्रियत्वादात्मा प्रियतम इति वक्तुं मेव सुखस्यात्मापेक्षयापकर्षमाह सुखमपीति । सुखम-
 पि वृत्तिरूपं यत्प्रियं भवति तदात्मनः कामाय स्फुटत्वरूपप्रयोजनायैव न सुखस्य प्रयोजनाय यतः शत्रोः सुखं विज्ञायमानमपि न प्रियं दृष्टमित्यर्थः सुखप्रेम्णः सुखार्थत्वे वैरिसुखेऽपि प्रेमा स्यादिति भावः २६७

आत्मार्थमिति । यत इतरापेक्षया प्रियतरमपि सुखमात्मार्थं प्रियं तत आत्मा प्रियतम इति संबंधः २६८ फलितमात्मनो भासमानपरमानंदरूपत्वेन परमपुरुषार्थत्वमाह स्वयमिति ।
 ब्रह्मणो हिरण्यगर्भानंदोत्पत्तिः सदा ततो ब्रह्मानन्दः ह्रियतोऽस्य ब्रह्मस्वरूपभूतस्यानंदस्य मात्रां लेशं हिरण्यगर्भादय उपजीवति आश्रित्य वर्तते इत्यर्थः २६९ सच्चिदानंद आत्मरूप इत्याह परेति । यत्
 ब्रह्म लोकांतस्वर्गानंदं अधिकं परसंबन्धेन द्वैतेन रहितं सुखं तद्रूपो यमात्मैत्यर्थः २७० उक्तविधया परमानंदरूपात्मनः परमपुरुषार्थत्वमितरत्र हेतुत्वं च विज्ञाय चित्तैकाग्र्यशालिनं प्रत्यात्मसाक्षात्काराय श्रव
 णादिविधायकस्य निदिध्यासितव्य इत्यंतवाक्यस्यार्थमाह अरे इति चतुर्दशभिः । हे मैत्रेयितस्मादात्मन एव परमपुरुषार्थत्वात् अत्रात्मज्ञाने अधिकारिभिः शमादिगुणसंपन्नैरात्मसाक्षात्कारायाऽयमा
 त्मा ब्रह्म ब्रह्माहमस्मीत्येवं विषयं श्रुतेर्वचोवाक्यजातमसकृतश्रोतव्यं कुतः श्रोत्रियत्वादिलक्षणकगुरोर्मुखादिति द्वयोरर्थः २७१ । २७२ मननमाह वेदेति । वेदवाक्या विरुद्धेन तर्केण विचारण
 रूपं मननं कुर्यात् कीदृशेन तर्केण व्यासादिभिः व्यासो विस्तारः एकस्य कारणस्य नानारूपतयावस्थानमित्यावत् आदिपदेन समासरूपः कारणे कार्याणां प्रलयस्तथात्मनः सर्वावस्थास्वनुगमरूपो
 न्यय इतरेषां व्यतिरेकश्च गृह्यते एवं विधयः पदार्थलोचनजन्येन अतएवात्मसाक्षात्काररूपप्रत्यक्षस्य सहकारिणा असंभावनादिदोषवारकेणेत्यर्थः । तदुक्तं गीतासु यदाभूतपृथग्भावमित्यादि । व्याख्या

आत्मार्थं हि प्रियं तस्मात्सुखं प्रियतरं यतः ॥ ततः प्रियतमः शब्दानंद आत्मा तु देहिनाम् २६८ स्वयं ज्योतिः सदानंदः परमो ब्रह्मणोऽपि च ॥ आनंदस्योपजीवति मा
 त्रा ब्रह्मादयोऽस्य हि २६९ परसंबन्धरहितं भासमानं सदा सुखम् ॥ स्वर्गानंदं अधिकं स्वात्मा मैत्रेय्येषो ब्रह्मदेहिनाम् २७० अरे जाये प्रियेतस्मान् मैत्रेय्यत्राधिकारिभिः ॥
 करामलकवत्स्वात्मप्रत्यक्षज्ञानसिद्धये २७१ आत्मा ब्रह्माहमस्मीति ह्येवमादिश्रुतेर्वचः ॥ श्रोत्रियब्रह्मनिष्ठाख्यगुरोर्वक्त्रारविंदतः ॥ श्रोतव्यमसकृच्छांतदांता
 दिगुणयोगिभिः २७२ वेदवाक्या विरुद्धेन तर्केण च विचारयेत् ॥ व्यासादिभिः समुत्थेन प्रत्यक्षस्यैर्यकारिणा २७३ मनसो योग्यताया स्यात्कारणज्ञानसंतते ॥
 एकस्मिन् विषये चैकं जानीयात्सर्वदेहिनाम् ॥ तामप्यात्मनि कुर्वीत बहिश्चारनिवारिणीम् २७४ एवं तर्कैस्तथा ध्यानैः संदेहादिविवर्जितम् ॥ आगत्या तमनः कुर्या
 त्प्रत्यक्षं वाक्यमानतः २७५ चक्षुरादीनियद्वत्स्युर्मानामानसमानि हि ॥ मनोऽपि तद्वदेव स्यान्माना मानसमंहितत् २७६

दिभिरिति पाठे तर्कपदेनानुमानग्रहः आदिपदेन च पक्षधर्मतादिग्रह इति २७३ निदिध्यासनमाह मनस इति । मनसोऽपि एकस्मिन् विषये योग्यता एकाग्रतातिशयरूपा सा ज्ञानस्य साक्षात्कारस्य सं
 ततेर्धारायाः कारणं भवति । सा कथं कर्तव्येत्याकांक्षाया माह एकमिति । प्रथमं सर्वदेहिनां मध्ये कंचिदेकं जानीयात् ध्यायेत् तदुक्तं पतंजलिना यथाभिमतध्यानादिति । पुनश्च तां चित्तयोग्यता
 मात्मनि कुर्याद्यथा पुनश्चित्तस्य बहिश्चारो बहिर्मुखतान स्यादित्यर्थः २७४ एवं विधयः श्रवणं निदिध्यासनं संहृतात्महावाक्यादात्मसाक्षात्कारो भवतीत्याह एवमिति । संदेहोऽसंभावना आदिपदे
 न विपरीतभावना ताभ्यां हीनं मनः अंतरागत्य प्रत्यक्षप्राप्तं तालं ब्रह्ममाहावाक्यरूपप्रमाणफलं प्रत्यक्षमात्मसाक्षात्कारजनयेदित्यर्थः २७५ ननु स्वतंत्रमेव मन आत्मसाक्षात्कारं कुतो न जनयेदिति शंका वा
 रयति चक्षुरादीनीति । मानमवाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं अमानं च अवाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं तयोः समानि पक्षपातरहितानि यथा चक्षुरादीनि बहिर्दिश्यानि सिद्धानि । न हि चक्षुषः पीतं सर्वत्र प
 क्षपातीत्यादि रूपं अग्रहः तथा मनसोऽपि ननु पक्षपातस्य प्रमाणं प्रमाणरूपवृत्तिरुपपन्नं तद्वत्तत्त्वः । महावाक्यं तत्र प्रमाणमेव जनयतीति तदेव प्रधानमिति भावः २७६

वस्तुयोगो यथा हेतुः प्रत्यक्षे चक्षुरादिजे ॥ मनोयोगस्तथा हेतुः प्रत्यक्षे मानसेऽपि च २७७ मननध्यानसंयुक्तं मनोत्रश्रुतिमानतः ॥ प्रत्यक्षं जनयेज्ज्ञानमानं दात्मानि
निर्द्वये ७८ प्रत्यक्षज्ञान उत्पन्ने आत्माऽविद्याविनश्यति ॥ तन्नाशान्नाशमायाति दुःखं सर्वमिदं जगत् ७९ स्वयं ज्योतिस्तत्तत्तस्य भासाद्वैतविवर्जितः ॥ आनंदात्मा
प्रियतम आविर्भवति सर्वतः २८० अभ्रादिनाशतो यद्गगनं भातिकेवलम् ॥ अविद्यानाशतो भातिह्यानं दात्मैव मद्वयः ८१ स्वप्नादुद्धो यथा स्वाप्नं दुःखं मिथ्येति
मन्यते ॥ आत्मज्ञानात्तथा विद्वानिदं मिथ्येति मन्यते ८२ महाराजो यथा स्वप्ने निर्भयो भयमागतः ॥ पश्यत्यकारणं पश्चात् प्रतिबुद्धो न पश्यति ८३ आत्माज्ञाना
त्तथा दुःखमानं दात्मात्रमन्यते ॥ आत्मज्ञानात्पुनः स्वस्मिन्निदं मिथ्येति मन्यते २८४ गंधर्वनगरं यद्गङ्गायते खेह्यविद्यया ॥ अविद्यया जगत्सर्वमात्मन्येवं प्रजायते
८५ गंधर्वनगरं यद्गङ्गासीनास्ति न भाष्यपि ॥ गगने नगरं यद्गङ्गामौक्षेत्रं पिनाकिनः ८६ आत्मन्येवं जगत्सर्वमासीनास्ति न भाष्यपि ॥ दुःखरूपं हि मे त्रेयि निर्दुःखे
निर्द्वये सति २८७ दोषास्तैमिरिको यद्दृष्टं भिन्नं प्रपश्यति ॥ आत्मानं च तथा भिन्नं दोषादेवावलोकयेत् २८८ अंगुल्यानयनं यद्द्विष्टं स्वस्य बालकः ॥ केशोऽङ्क
मसत्पश्येद्गगने चित्ररूपकम् २८९ जगदेतदसद्दुःखमानं दात्मनिकेवले ॥ असत्याविद्यया बालतुल्य एष प्रपश्यति २९०

सत्तातिरिक्तसत्ताराहित्यमिथ्यात्वेन प्रपंचयति गंधर्वेति सप्तदशभिः । यथा काशे गंधर्वनगरमविद्ययैव जायते तथात्मनि जगदपि २८५ तस्यातिरिक्तसत्ताभावमाह गंधर्वनगरमिति । गंधर्व
नगरं यद्गङ्गासीदिति यथा गगने गंधर्वनगरं कालत्रयैः पिनास्ति । तत्र वैधर्म्येण दृष्टान्तमाह नगरमित्यादिना । यथा पिनाकिनः शिवस्य क्षेत्रभूतं नगरं वाराणसीसंज्ञं भूमौ स्थितमित्यर्थः । वस्तुतस्तु
'विद्यत्स्थासापुरीदिद्व्यातेन योगबलाद्भूता' इति काशीप्रस्तुत्य कालीपुराणोक्तेः । तथा 'गच्छवाराणसीं व्यासपत्रविश्वेश्वरः शिवः । न तत्र युगधर्मोऽस्ति नेवलप्रावसुं धरा' इत्यादिरप्यपुराणोक्तेः साधर्म्ये
णापि दृष्टान्त इति बोध्यम् २८६ दार्ष्टान्तिके योजयति आत्मनीति । नहि निर्दुःखे दुःखरूपं जगत्संभवतीति द्वितीयबलार्थः २८७ आत्मभवे मिथ्यात्वमपि दृष्टान्तेन स्फुटयति दोषादिति । तैमि
रिकीति तैमिराल्पयौगवाग्यथा चंद्रमने कंदोपादेव पश्येत्तथाज्ञोऽप्यात्मानमिति २८८ दृष्टान्तांतरमाह अंगुल्येति । केशोऽङ्कमयूरपक्षतंतुनिभं तंतुसमुदायरूपं यथा बालकोऽंगुल्यानेन त्रिरोधेन पश्यति
तथाऽसन्मिथ्याभूतं दुःखरूपं जगदसत्यामिथ्यारूपयाऽविद्यया बालवन्मूढोऽप्यजीवः पश्यतीति द्वयोरर्थः २८९ । ३९०

ननु प्रपंचस्याविद्यकत्वे अविद्याविरोधिविद्याशालिनां प्रपंचो न भासेतेति शंका मपि दृष्टान्तेन परिहरति दिशामिति । यथादिग्भ्रमो विदुषामपि दृष्टस्तथात्मनि संमोहो विपरीतदर्शनं विदुषामपि सममिति २९१ प्रारब्धसंरक्षिताविद्याशरूपदोषवशाद् विदुषामपि प्रपंचभानं दृष्टान्तेनोपपादयति निश्चितोपीति । यथापित्तोद्रेके सति धवलत्वेन निश्चितः शंखः पीतोभाति गुडश्च मधुरत्वेन निश्चितस्तिक्तः कटुभाति तत्तथा नंदात्मापि दुःखात्मकप्रपंचरूपेण भाति भेददृष्टाभेदज्ञानेन सहितशेषः अधुना जीवन्मुक्तिकाले इति द्वयोरर्थः २९२ । २९३ अथ मूढस्य प्रपंचदर्शनं दृष्टान्तेर्विशदयति रिंगदिति पंचभिः । रिंगत इति तस्ततः प्रचलंते ये तरंगास्ते श्रृंखलं जलं यथा तृषार्तस्य भाति तथा स तृष्णस्य अज्ञस्य नाना योनिमयः प्रपंच आत्मनीति द्वयोरर्थः २९४ । २९५ शुक्तिकायामिति स्पष्टं २९६ मंदांधकारे इति । शेषकंसर्प स्वभीतितः स्वचित्तगतभयरूपदोषात् २९७ आनंदात्मनीति । एतज्जगदनात्मनिः स्वरूपं मिथ्याभूतमिति यावत् २९८ पतीति । यथा स्वप्ने कल्पितं पत्यादिकमसत्यं तथा जाग्रदवस्थायां पतीति २९९ फलितमाह आत्मैवेति । यतः सर्वमात्मैवातस्तस्यात्मनः प्रत्यक्षरूपं ज्ञानं त्वं साधय केन संयुक्तेन समाहितेन मनसा सहकृतं यत् श्रुतिवाक्यं तेन तथाऽभयेन 'अस्पर्शयोगीनामैष दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः । योगिनो वि

दिशामोहो यथा लोके विदुषामपि जायते ॥ आनंदात्मनि संमोहो विदुषामेवमस्त्यपि २९१ निश्चितोपि यथा शंखो धवलोभातिपित्ततः ॥ पीतो गुडस्तथा तित्तो मधुरोपि विभाति हि २९२ स्वयं ज्योतिस्तथैवायमौ नंदात्मा सुनिश्चितः ॥ दुःखरूपेण मैत्रेयिभाति भेददृष्टाधुना २९३ रिंगतरंगतरलं जलं भातियथोषरे ॥ तृषार्तस्य स्वदोषेण मध्यान्हादिषु गच्छतः २९४ एवं विषयसंजातमृगतृष्णस्य दुर्धियः ॥ आनंदात्मनि निर्भेदे भेदेषु प्रतीयते २९५ शुक्तिकायां यथा रूप्यं भाति लुब्धस्य सर्वदा ॥ आनंदात्मन्येवमेतद्भाति भेददृष्टोजगत् २९६ मंदांधकारे पुरुषोरज्वां पश्यति शेषकम् ॥ अथवा स्थाणुगंचोरं पश्यत्येष स्वभीतितः २९७ आनंदात्मनि निर्दुःखे स्वप्रकाशे तथा जडम् ॥ दुःखरूपमनात्मैतन्मूढः पश्यति सर्वथा २९८ पतिजायादिकं विश्वमात्मनो न्यन्नविद्यते ॥ यथा स्वप्ने तथैवैतन्नास्ति जाग्रणेपि च २९९ आत्मैवैतज्जगत्सर्वं पतिजायादिभेदवत् ॥ मैत्रेयितस्य विज्ञानं प्रत्यक्षं त्वं प्रसाधय ३०० अभयेन च संयुक्तं मनसा श्रुतिवाक्यतः ॥ ततो दुःखमिदं जाये पुनर्नैव गमिष्यसि ३०१ आत्मा सर्वमिदं यस्माद्बन्धवर्नगरादिकम् ॥ यथा खंतत एवात्मश्रुत्याद्यैर्जगतोपि ते ३०२ श्रवणं मननं ध्यानं दर्शनं चात्मनो हियत् ॥ सर्वं तज्जगतोपि स्यात्सर्वमात्मनितद्यतः ३०३ अपि सर्वस्य विज्ञान उपयोगो न विद्यते ॥ अर्थज्ञतापि नैव स्यात्सुखं पत्त्यादिव ततः ३०४

भ्यतिहास्मादभये भयदर्शिनः इति प्रसिद्धमयाकरणेन तत्फलं सकलसंसारदुःखनिवृत्तिरिति द्वयोरर्थः ३०० । ३०१ एवमवतारितस्य तस्याक्षरार्थमाह आत्मैत्यष्टाभिः । यथा गंधर्वनगरादिकं खमाकाशमात्रं तथा सर्वमिदमात्मैव यस्य स्याद्भवतितत आत्मनः सर्वस्य पारमार्थिकस्वरूपत्वात्ते त्वया कृतैरात्मनः श्रवणाद्यैर्जगतोपि श्रवणादिकं कृतं स्यात् हियते आत्मनः संबंधियत् श्रवणादिकं तज्जगतोपि संबंधि स्यात् यतस्तत्सर्वं जगदात्मनिकल्पितत्वात्तन्मात्रमिति द्वयोरर्थः ३०२ । ३०३ एवमात्मनि ज्ञाते तद्विवर्तस्य जगतः स्वरूपजातमानुषंगिकतया ज्ञातं भवतीत्युक्तं प्राधान्येन तु नानाविशेषं जगन्नज्ञेयं अविहितत्वादपुरुषार्थत्वादशक्यत्वाच्चेत्याह अपि सर्वस्येति द्वाभ्यां । सर्वस्य सविशेषस्य जगतो विज्ञाने विज्ञानरूपक्रियायामुपयोगः संबंधबोधकं वाक्यं सर्वजानीयदिव मायाकारकं न विद्यते तथा जगतो ज्ञाने सति अर्थज्ञतापुरुषार्थं ज्ञतापि नास्ति जगतः सुखदुःखाभावभिन्नत्वेन पुरुषार्थरूपत्वाभावादिति भावः । नापि जगत्पुरुषार्थसाधनमित्याह नैवेति । ततो जगतोरूपविशेषेभ्यः सर्वेभ्यः सुखं नैव स्यात्तज्जगत् यथापतिजायादिभ्यः सुखं जायत इति धर्म्ये दृष्टान्तः न हि हिमालयादिव यथा पाणानां मत्स्ये कृशानां किं चित्सुखं दृश्यत इति भावः ३०४

अशक्यत्वमाह उपयोगइति । उपयोगेपिसकलकार्यस्याहृष्टारब्धत्वेन सुखाद्युपयोगेपिसर्वस्य श्रवणादिकमशक्यं मत्तुतात्मनोदुःखदं चक्षुरूपत्वादतस्तज्जगतोविशेषरूपजातं ज्ञेयमिति सर्वैः ३०५ अथचेदिति । अयेतिपक्षानरे । यदित्वंस्त्रीस्वभावात्कुतुहलरूपादिदंसर्वजगतज्ञातुमिच्छसितथापितस्यसर्वजगतोज्ञानेऽयमेवोपायः अयंकः यदात्मनःश्रवणादीनांकरणमिति यतस्तदात्मीयंश्रवणादिकंतस्यजगतोपिस्यादित्यर्थः ३०६ उपादानंहिविकाराणांपारमार्थिकंरूपंतज्ज्ञानेचसर्वेविकाराज्ञायंतइत्येतदृष्टान्तेनस्फुटयति मृत्तिकायाइतिद्वाम्पां । यथामृदोज्ञानात्सकलंमृत्कार्यंघटादिरूपंज्ञायतेमृदभिन्नत्वात् कीदृशंकार्यं व्यवहितमपि व्यवधानंदेशादिभिसिद्धा तत्रदेशेनयथादेशांतरस्थे कालेनयथातीतादौ स्वभावेनयथापरोक्षेद्यणुकादौ इतिद्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टान्तिकेयोजयति आत्मेति । नापरंअभिन्नं यतःततआत्मनःश्रवणादिहेतुकज्ञानाज्ज्ञायतेइति ३०९ भेदेनदर्शनस्यानर्थहेतुताबोधिकायाःसप्तमकंडिकायाअर्थप्रपंचयति अपिभेदेतित्रिशच्छ्लोकेः । किंचभेददर्शनालोकद्वयेसुखमपिदुर्लभंकिमुतमोक्षइत्यर्थः ३१० तत्रेहलोकेभेददर्शनांसुखाभावंस्फुटयति आत्मवादिति । तेभेदेनदृष्टास्तंभेददर्शनंत्यजंतीति तथा

उपयोगेपिसर्वस्यनशक्यंश्रवणादिकम् ॥ कर्तुंततो नतज्ज्ञेयदुःखदंस्वात्मनःसदा ३०५ अथचेत्त्वमिदंज्ञातुंस्त्रीस्वभावात्समिच्छसि ॥ तथापितस्यविज्ञानउपायोयंनचापरः ॥ आत्मनःश्रवणादीनांकरणंतस्यतद्भवेत् ६ मृत्तिकायास्तुविज्ञानाद्यथाविज्ञायतेनृभिः ॥ घटादिसकलंतस्याःकार्यंव्यवहितंचयत् ७ देशकालस्वभावैर्हिह्यस्याव्यवहितंसदा ॥ ज्ञायतेमृन्मयंसर्वमृत्कार्यंनमृदोऽपरम् ८ आत्मकार्यंजगत्सर्वमात्मनोनापरंतथा ॥ जायतेस्वात्मनोज्ञानाच्छ्रवणादेःसदाप्रिये ९ अपिभेददृष्टांपुंसांमिहलोकेपरत्रवा ॥ नसुखंविद्यतेजायेकुतोमोक्षोभविष्यति ३१० आत्मवद्यदिजायेयंपत्यादिपुनवर्तते ॥ पतिर्वापिचजायादौततस्तेसंत्यजंति तम् ११ पतिःपुत्रस्तथावित्तंपशवोविविधाअपि ॥ नारीजहतिविज्ञायस्वात्मनोभेदकारिणीम् १२ पुत्रादिसहितातद्वत्पतिनारीत्यजेद्विद्या ॥ स्वस्मिन्भेददृष्टंज्ञात्वानिस्पृहातत्रसर्वदा १३ चेतनाचेतनंवस्तुयावदात्मसमंजनः ॥ स्त्रीपुंसवपुरेपोत्ररक्षयेत्तावदेवतत् १४ सुखदंतस्यचेद्वेदमेषपश्यतिमंदधीः ॥ तस्यदुःखमवाप्नोतिवियोगादिसमुत्थितम् १५ ततआत्मैवल्लोकेस्मिन्पतिजायादिकंस्थितम् ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यांनवक्तव्यंमयात्रतत् १६ पतिजायादिकंयद्वेददृष्टेर्हिदुःखदम् ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजातीआत्मनोऽप्येविलोकिते ॥ एतस्मादपयातस्तेजन्मन्यस्मिन्परत्रच १७ पातित्यादिसमुद्भूतदोषादस्मिन्हिजन्मानि ॥ पराकुरुतएतेतमात्मनोभेददर्शिनम् ३१८

चश्रुतोपरादानपदेननिःसनमुच्येततच्चस्वरूपाद्बहिष्करणरूपमनादरेपर्यवस्यतीतिबोध्यम् ११ पतिरिति । तथापत्यादयोनारींत्यजंति कीदृशीं स्वस्माद्भेदवैषम्यं कुर्वाणाम् ३१२ पुत्रादीति । तथानार्यपिभेददर्शिनंपतिज्ञात्वाधियाबुद्ध्यात्यजेत्उपेक्षेत ३१३ चेतनेति स्त्रीपुंसवपुःस्त्रीरूपःपुरुषोवाजनोमनुष्योजडंचेतनंवावस्तुयावदात्मवत्पश्यन्पालयेत्तदातत्सुखदंभवति यदितुद्वेषमयोजकंतत्रभेदंपश्यतितदातस्यभेददृष्टवस्तुनोवियोगादिप्रयुक्तदुःखंप्राप्नोतीतिद्वयोरर्थः ३१४ । ३१५ ततइति । योहिमद्रूपोभवतिसतद्विपरीतरूपेणदृष्टःकुप्यतीतिन्यायेनात्मभेददृष्ट्याऽपकारकत्वदर्शनेनपत्यादीनामात्मैवरूपमन्वयव्यतिरेकाभ्यांसिद्धमित्यत्रमयानवक्तव्यंकिंतुक्तमेवेत्यर्थः ३१६ पतिजायेति । यथाभेददृष्टेःपत्यादिकंदुःखदंतथाब्राह्मणादिजातिरप्यद्वितीयरूपादात्मनोभिन्नतयाहृष्टास्त्येतस्माद्भेददर्शिनोऽपयातिविमुखीभवतिअपकारंकरोतीतिषावत् । लोकद्वयेपिपत्यर्थः जातिरात्मभेददर्शनाकारस्त्वहंब्राह्मणजातिरेवास्मिन्ब्रह्मेत्यादिरूपोबोध्यः ३१७ तत्कृतमनर्थमभिनयति पातित्येति । पातित्यंयोन्यथासंतमात्मानमित्यादिप्रसिद्धदुष्कृतप्रसंगस्तत्कृतोदोषःपंचक्षेपमचयः पराकुरुतःअपकुरुतः एतेब्रह्मक्षत्रजाती ३१८

॥ १२ ॥

ପିଂ ୨୦

9

॥ ३२ ॥

एवमिति । यतएवमुक्तविधया सर्वभेदेन दृष्टमपाकुर्यात्ततएतद्वेदविशिष्टवस्तुन दृष्टव्यं किंतु यत्परमं सर्वभावानां सर्वोत्कृष्टरूपं ब्रह्मपदाभिधेयं तदेव दृष्टव्यमिति सर्वव्यः ३२३ तत्रनेतद्वृष्टव्यमित्युक्तं भि
 ददर्शनस्यानर्थकारितां विशदयति एष इति द्वाभ्यां । एष सर्वोपकारकत्वरूपो दोषो भेददृशां यतो भवति अतः स भेदस्त्वयान दृष्टव्यः ३३४ विपरीतेति स्पष्टम् ३३५ दृष्टव्यं परममित्येतत्स्फुट
 यति स्वसजातीति । अद्वितीयत्वादानंदरूपः स्वप्रकाशश्चायमात्मा इत्याकारकमेव ज्ञानं सम्पत्तिरुक्तं श्रुतिषु ३३६ द्वेतावगाहितं सर्वमेव ज्ञानं भ्रंतिरूपमित्याह एतस्मादिति । भेदस्य मिथ्या
 भूतस्यावलोकनादवगाहनात् ३३७ तस्माद्ब्रह्मण जात्यादिकं सर्वं ब्रह्मैवेति निश्चितमित्याह ब्रह्मक्षत्रमिति ३३८ उपसंहरति आनंदात्मैति । स्पष्टम् ३३९ एतावता श्रवणरीतिः प्रपंचिता
 अथ मननरीतिप्रदर्शकस्याष्टम्यादिकं डिकापट्टस्पतात्पर्यार्थमाह जडाजडमिति द्वाभ्यां । जडाजडं सर्वजगदस्मिन्वर्जिते आत्मन्येवास्ति तत्सत्तयैव सत्तावत्सत्तिष्ठति तथाऽस्मादेवात्मनो जायते तथा
 त्रैवात्मनिलीयते । विश्वं लीयत इति किमुवाच्यं यतो विश्वभ्रमोपादानभूताऽविद्याप्यत्रात्मनितत्त्वज्ञाने जाते सति लीयते अत आत्माऽद्वितीय इति शेषः । तत्र स्थित्यादिकालेष्व्वात्मनोऽद्वितीयत्वेन म

एवं सर्वमपाकुर्याद्वेददृष्टं जडाजडम् ॥ दृष्टव्यं परमं नैतद्वृष्टव्यं कर्हिचित्काचित् ३३३ एष भेददृशां दोषो लोकद्वयउदाहृतः ॥ एतदोषात्तथा जायेन दृष्टव्यस्त्वया हि
 सः ३३४ विपरीतदृशां यस्मादुःखं भवति दारुणम् ॥ विपरीतमिदं ज्ञानं त्यक्तव्यं सर्वथा ततः ३३५ स्वसजातिविजायुत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मा स्वयं
 ज्योतिः सम्यग्ज्ञानमितीरितम् ३३६ एतस्मादात्मनो भिन्नं यद्यत्पश्यति किंचन ॥ विपरीतं भवेदेतज्ज्ञानं भेदावलोकनात् ३३७ ब्रह्मक्षत्रमतोलोकादेवावेदाः स
 भूतकाः ॥ सर्वजडाजडं चैतद्ब्रह्मैवेत्यवधारय ३३८ आनंदात्मा ततो ब्रह्मनिर्द्वयोऽयं महेश्वरः ॥ ब्रह्मक्षत्रादिकं यस्मात्ततो न्यत्रैव विद्यते ३३९ जडाजडमिदं विश्वम
 स्मिन्नऽस्त्यात्मनस्तथा ॥ जायते लीयते चात्र सदैव तन्निखिलं प्रिये ३४० अविद्याप्यत्र संजात आत्मज्ञाने विलीयते ॥ दृष्टांतांस्तत्र ते वक्ष्ये मनसः स्थैर्यहेतुकान् ॥
 ३४१ तामसाराजसाभावाः सात्विकाश्च त्रिधा स्थिताः ॥ आत्मनो भेदरहिताः स्थितिकाले यतः प्रिये ३४२ भेरीशं खंतथा तं त्रीं दृष्टांतां न वच्मि भामिनि ॥ माते भव
 तु संमोहः स्थितौ मे विदुषो गिरा ३४३ भेरीशं खस्तथा वीणा कूरमध्यममं जुलान् ॥ शब्दान् कुर्वति स तं निमित्ते सति भामिनि ३४ भेरीशब्दस्तथा शंखशब्दो यमपर
 स्तथा ॥ वीणाशब्द इति त्रिधा विशेषग्रहणं सति ॥ भेर्यादिशब्दसामान्याग्रहेनैवास्ति किंचन ३४५

न सोऽयं स्थैर्यमसंभावना निरासेन स्थिरत्वं तद्देतुः फलं ये पांतादृशान् दृष्टांतां न वीमीति द्वयोरर्थः ३४० । ३४१ तत्र स्थितिकाले दृष्टांतप्रदर्शकस्य कण्डिकात्रयस्यार्थं प्रपंचयति तामसा इति
 द्वाविंशतिश्लोकैः । येतामसादिरूपेस्त्रिविधाभावास्ते स्थितिकाले भेदरहिता इत्यत्रार्थसंभावना हेतुर्भेर्यादिरूपान् दृष्टांतां न्यतो वच्मि अतस्ते व्यामोहो मास्तु कया स्थितौ अद्वितीयत्वप्रतिपादि
 कयामद्विरा इति द्वयोः संबंधः ३४२ । ३४३ दृष्टांतस्वरूपं व्याकरोति भेरीति त्रिभिः । यथा भेर्यादयो वाद्यविशेषानि मित्ते दंडमुखवायुकोणाद्यभिघातरूपे सति कूरान् वीरादिरसंयंजकान् मध्य
 मान् भयानकादिरसंयंजकान् मंजुलान् शृंगारादिरसंयंजकांश्च शब्दानुचनीचाद्यवांतरभेदान् कुर्वतीत्यर्थः ३४४ भेरीशब्द इति । ते च शब्दविशेषा भेरीशब्दत्वादिसामान्यैश्चैवा तानि च त्रीणि सामान्या
 नि शब्दत्वासामान्यापेक्षया विशेषरूपाणि । हेतुतिषेयां विशेषाणां ग्रहणं तु भेर्यादिशब्दसामान्यानां भेरीशब्दत्वादिरूपाणां मवांतरसामान्यानां शब्दत्वरूपमहासामान्यस्य व्याग्रहेऽग्रहणे सति नैव-

—भवति किंतु भेदादिशब्दरूपापकसामान्यस्य ग्रहणे सत्येव अनंतरं भैरः भेरी संबंधादिकृतो विशेषस्तद्विशेषरूपश्च शब्दो गृह्यत इति द्वयोरर्थः । अत्रेदं बोध्यं तु दुभेस्तु ग्रहणे नेत्यादिश्रुतौ तु दुभिपदेन शब्दत्वा-
 ल्पमहासामान्यव्याप्यं तु दुभिशब्दत्वसामान्यमुक्तं । तु दुभ्याषातपदेन च तद्विशेषो वीरादिरसर्वजकः शब्दोक्तः । शब्दपदेन च तद्विशेषो पाउच्चादिशब्दा उक्ताः । एवं संखादिवाक्येपीति ३४५
 ३४६ दार्ष्टान्तिके योजयति सदानं दात्मेति । एवमात्मनोऽस्ति भाति प्रियमिति त्रिविधसामान्यरूपस्य स्फुरणरूपेण महासामान्यरूपस्य चाऽग्रहणे सति कस्यापि पदार्थविशेषस्य ग्रहणं न भवतीत्यर्थः
 ३४७ आत्मनः सामान्यरूपतां सर्वत्रानुगमेन स्फुटयति अयं वेत्यादिना । इदमादिभिरस्मदन्तेः सर्वनामसंज्ञैः शब्देर्विशेष्यसमर्पकैस्तथा असत्सद्भिरनिर्वचनीयैर्ममत्वादिभिः प्रकारैश्च योभावो गृह्यते
 विषयीक्रियते सर्वोपि प्रथमादिक एवेत्यन्वयः प्रथमः समष्ट्युपाधिको हिरण्यगर्भादिसंज्ञ सवेशरीरी प्रथम इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः । तथाच एकश्चेतन एव सर्वात्मना स्थितो रज्जुरिव सर्पधारादिरूपैरिति
 भावः ३४८ तद्रूपाणां युष्मदस्मच्छब्दार्थत्वरूपाभ्यां द्विधा स्थिति रित्याह युष्मदोर्थ इति । तत्रेदमादिशब्देरुक्तो भावो युष्मच्छब्दार्थः युष्मच्छब्दो हि संबोध्यचेतनाभिधायकः चेतनसत्ताचज
 डेष्वपीति भावः । तथाहंशब्देन प्रधानतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन ममशब्देन च उपसर्जनतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन आदिपदग्राह्यैरनिर्दिष्टादिभिश्चास्मदर्थतया सभाव उक्त इत्यर्थः ३४९ भागत्या

भेदादिशब्दसामान्यग्रहणे सत्यनंतरम् ॥ भैरः शौखस्तथावैणः शब्दोयं गृह्यते नृभिः ३४६ सदानं दात्मरूपस्य ज्योतिषां भासकस्य च ॥ एवमग्रहणे नैव ग्रहणं कस्याचि-
 द्भवेत् ३४७ अयं वाप्येषवाभावः सचाहं चात्र गृह्यते ॥ प्रथमादिक एवायमसत्सन्ममतादिभिः ३४८ युष्मदोर्थः समुदिष्ट इदमादिनेकधा ॥ अहंममादिभिर्भावै-
 रस्मदोप्यर्थ ईरितः ३४९ युष्मच्छब्दोऽत्र यंत्रूते ह्यस्मच्छब्दोऽपि तंपुनः ॥ अर्थमाह यतो नैमौ भिन्नार्थौ स्तो विचारतः ३५० वागादियोगतः शंखश्चेतनो देहसंगतः ॥
 अस्मदर्थं विजानाति मनसा भिन्नमेव सः ३५१ युष्मदर्थोऽप्येवमवगच्छति देहभाक् ॥ अधिष्ठितं जडं सर्वं केन चिच्चेतनेन हि ३५२ नयदात्मतया जंतुर्गृहीयाद-
 स्ति नात्र तत् ॥ अविद्यामीश्वरः स्वात्मबुद्ध्या गृह्णाति निर्द्वयः ३५३ अविद्याकार्यमखिलं सूक्ष्मं स्वात्मतया प्रभुः ॥ हिरण्यगर्भो गृह्णाति विराजो जनकः पुमान् ॥
 ३५४ अविद्याकार्यमखिलं स्थूलं स्वात्मतया विराट् ॥ महाभूतादिसहितं ब्रह्मांडं प्रतिपद्यते ३५५ जडजातं परं सर्वं कश्चित्किंचित्प्रपद्यते ॥ जंतुरात्मतया तस्मा-
 त्सर्वचेतनपालितम् ३५६

गलक्षणया तु युष्मदस्मच्छब्दो तुल्यार्थावित्याह युष्मच्छब्दोऽत्रेति । अत्र उक्तविभागे सत्यपि विचारतो वस्तुविचारे क्रियमाणे यमर्थं युष्मच्छब्दोऽवदति तमेवास्मच्छब्दोऽपि वदति प्रतिपाद्यचेतनां शस्यो-
 भयत्रसमानत्वादिति ३५० तयोः समानार्थत्वं स्फुटयितुं युष्मदर्थतया प्रसिद्धे पराक्पदार्थेऽप्यस्मदर्थसत्त्वं दर्शयति वागादीति द्वाभ्यां । यः पदार्थः शंखः संखाद्विजडरूपतया प्रसिद्धोऽपि यदा वागादिकं
 करणजातंगतः प्राप्तोऽभवद्भवेदा तदा चेतनश्चेतनत्वव्यवहारयोग्यो देहसंगतः देहतादात्म्याभिमान्यपि सन् अस्मदर्थमात्मानं युष्मदर्थोऽस्त्वापेक्षया भिन्नात्सर्वस्माद्विन्नमेवावगच्छति स्वमन्योऽपि युष्मदर्थ-
 तया भिमतश्चेतनः स्वात्मानं सर्वस्माद्विन्नतया वगच्छति सर्वजडस्य चेतनव्याप्तत्वेन तच्छरीरत्वादिति द्वयोरर्थः ३५१ । ३५२ सर्वस्य जडस्य चेतनाधिष्ठितत्वं मेव चिद्वदयति नयदात्मतयेति ।
 यजडं चेतनं आत्मतया न गृह्णात्येतादृशं जडं किंचिन्नास्ति यतः सर्वेषां जडानां मूलभूताऽविद्या ईश्वरेण उपाधित्वलक्षणशरीरस्थेन गृहीता सूक्ष्मसमष्टिश्च हिरण्यगर्भेण शरीरतया गृहीत इति द्वयोरर्थः ३५३ । ३५४
 अविद्याप्राप्तं मखिलमिति । तथा स्थूलस्य विराट् शरीरतया गृह्णातीत्यर्थः ३५५ जडजातमिति । यथा तत्सर्वं विरूपं जडजातमप्यनेकचेतने शरीरतया गृहीतमिति ३५६

३६२ स्थितिदृष्टान्तव्याख्यानमुपसंहरति स्थिताविति । तस्मात्स्थितिकाले सर्वमद्वितीयात्मरूपमेव कौसावात्मेति चेद्यस्तेतुर्भ्यः प्रियतमत्वेनोक्तः स एव नापर इत्यर्थः ३६३ अथोत्पत्तेः पूर्वमप्यद्वैतप्रतिपादिकाया एकादशकण्डिकाया अर्थप्रपञ्चयति उत्पत्तावित्यून्पञ्चाशच्छ्लोकैः । जगतउत्पत्त्युपलक्षितकालेऽपि यदात्मनो भेदवर्जनं भेदराहित्यं तत्र दृष्टान्तं श्रुणु यथा भेदवर्जनात्कार्योत्पत्तेः पूर्वमिदं वाज्ज्वलत आहिते धनादद्वैतमास्तदुपलक्षिताः स्फुलिगांगारादप्यश्रजायंते तथात्मनः सर्वजगज्जायते इति द्वयोः संबंधः ३६४ । ३६५ जडाजडमिति । हे प्रिये इदं स्थूलं जगज्जडाजडरूपं यथा हिरण्यगर्भाज्जातं तथा त्वं स्वयं जानीषे कुतः 'तेषां च नामरूपाणि कर्माणि च पृथक् पृथक् । वेदशब्देभ्य एवादौ निर्ममे समहं शरः' इत्यादि स्मृतिवाक्यात् सूर्येत्यादि श्रुतिवाक्याच्च परंतु वेदात्मकशब्दराशेः संभवत्त्वं न जानीषे इति द्वयोरर्थः ३६६ । ३६७ वेदानामिति । अतस्त्वं याऽविज्ञातत्वादेव वेदानामुत्पत्तिः परमात्मन एवाखिला सर्वविधा हिरण्यगर्भादि व्यापारानपेक्षेति यावत् सा यथा भवति तथा तु भ्यं वक्ष्यामीत्यर्थः ३६८ अमेरिति । यथाऽनायासादग्नेः स्वरूपाद्विलक्षणोष्णमोजायते तथा चिद्रूपात् परमात्मनः शब्दात्मकत्वेन विलक्षणो वेदो जायते इति द्वयोरर्थः ३६९

३७० ननुयदिवेदउत्पद्यतेतदातस्यपौरुषेयत्वापत्तिरिति शंकावारयितुं दुत्पत्तिलौकिकशब्दोत्पत्तेर्विलक्षणां दर्शयति शब्दइति द्वाभ्यां । यत्रशब्देजायमानेविवक्षितार्थनिश्चयायप्रमाणांतरापेक्षाजायतेतत्रव्यवहारशब्दोविचार्यैवालोचनपूर्वकमेवउत्पद्यतेयथाऽऽधुनिकोलोकरवलौकिकःशब्दइत्यर्थः ३७१ नायमिति । अयंवेदस्तुतथालोचनपूर्वकंनजायतेकिंतुनिःश्वासवदयत्नतएवपरमात्मनोजायतइत्यर्थः ३७२ तथाचपुरुषेणार्थालोचनपूर्वकंनिमित्तंवाक्यंपौरुषेयतादृशंतुवेदवाक्यंनभवतीत्याह विचार्येति । यद्वचनंपुरुषोविचार्यरचयेत्तपौरुषेयमित्युक्तं कीदृशंतद्वचनमसम्यक्वावञ्छिति तार्थप्रकाशनासमर्थं नहिसिताक्षीरादिमाधुर्यावांतरविशेषःपुरुषवचसाप्रकाशयितुंशक्यः वेदवाक्यंत्वीदृशंविचारजन्यमसम्यक्चनभवतीत्यर्थः ३७३ तर्हिपौरुषेयमपिवाक्यमविचार्योक्तंवेदवत्प्रमाणंस्यादितिवेत्त प्रमत्तगीतवदर्थव्यभिचारित्वेनसुतरामप्रामाण्यादित्याशयेनाह अविचार्येति । अनीश्वरईश्वरभिन्नःपुरुषोब्रह्मलोकेपिवर्तमानोयद्वाक्यमविचार्यब्रूयात्तत्स्वार्थव्यभिचरेदेवेतिनियमः ईश्वरभाषितंतुवेदरूपमेवमविचार्योक्तत्वेसतिस्वार्थव्यभिचारिनभवतीत्यर्थः ३७४ ततोऽज्ञाताबाधितार्थत्वेनवेदस्यमुख्यंप्रामाण्यंसिद्धमित्याह ततइति । ततःअविचार्यैश्वरोक्तत्वात्प्रतिपाद्यार्थप्रकाशनायप्रमाणांतरापेक्षास्वार्थव्यभिचारश्चनास्तितेनानुवादकत्वबाधितार्थत्वरूपदोषद्वयाभावेनवेदोमानंप्रमाणराजईरितः ३७५ अथवेदप्रामाण्येकैमुत्पन्न्यायंस्फुटयन्लौकिकशब्दानामप्योस्त

एवंनानाविधज्ञानसंपन्नात्परमात्मनः ॥ शब्दराशिरयंवेदोविजातीयःप्रजायते ३७० शब्देमानांतरापेक्षाजायतेयत्रतत्रसः ॥ उत्पद्यतेविचार्यैवयथालोकरवोधुना ३७१ नायंतथासमुत्पन्नःकिंतुनिःश्वाससन्निभः ॥ स्वप्रभादात्मनोजातोयथाभूतार्थवादिनः ३७२ विचार्यपुरुषोऽसम्यग्रचयेद्वचनंहियत ॥ पौरुषेयंहितज्ज्ञेयं वेदवाक्यंनचेदृशम् ३७३ अविचार्यतुयद्ब्रूयाद्ब्रह्मलोकेप्यनीश्वरः ॥ स्वार्थव्यभिचरेतनुनैवमीश्वरभाषितम् ३७४ ततोमानांतरापेक्षावेदवाक्येनविद्यते ॥ नस्वार्थव्यभिचारश्चमानंतेनायमीरितः ३७५ अप्यनाप्तेनचोक्तस्यव्यभिचारो नविद्यते ॥ शब्दस्यार्थेनकुत्रापिकथंवेदस्यसमृत्तः ३७६ संतितीरेफलान्यस्यनद्या इतिवचोयतः ॥ अर्थबोधंकारोत्येवपरमार्थो नदृश्यते ॥ अबोधकत्वात्प्रत्यक्षंतत्रमानंनतद्वेत् ३७७ शब्दस्तुबोधकत्वेनमानंतत्रभविष्यति ॥ मानामानव्यवस्थेयंबोधाबोधकृतायतः ३७८ बोधकंचनचेन्मानंयेषांतेषांकुतोहितम् ॥ मानस्यमानतानैवसमर्थायाःप्रवृत्तितः ३७९

मिक्तंप्रामाण्यंभीमांसकमतप्रसिद्धंदर्शयति अप्यनाप्तेनेत्यादिना । अपिर्किंचअनाप्तेनविप्रलंभकतयाप्रसिद्धेनपुरुषेणाप्युक्तस्यशब्दस्यवाक्यस्यकुत्रचिदर्थव्यभिचारो नभवतिकिमुतवेदस्यापौरुषेयस्यसोर्थव्यभिचारोभवेदित्यर्थः ३७६ अनाप्तोक्तवाक्यमुदाहृत्यतस्यमानतामुपपादयति संतीतिद्वाभ्यां । अस्यपथिकस्ययोग्यानिफलानिनद्यास्तीरेसंतीत्याकारकमनाप्तोक्तमपिवाक्यमर्थस्यनदीतीरगतफलरूपस्यबोधंकारोत्येवातस्तदप्युत्सर्गतःप्रमाणमेवेतिशेषः परंतुसोर्थो नदृश्यतेवाक्यश्रवणकालेपथिकेननसाक्षात्क्रियतेऽतस्तत्रार्थप्रत्यक्षेनमानंभवेदबोधकत्वादितिसंबंधः ३७७ शब्दस्त्विति । किंतुतत्रार्थेसशब्दएवमानंबोधकत्वात् यतोमानामानयोर्व्यवस्थास्वरूपविभागोबोधकत्वाबोधकत्वाभ्यामेवकृता मानंहिंयंजकंनकारकमतोबोधकतयैवतस्यमानत्वंविज्ञेयंनान्यथेत्यर्थः ३७८ संवादिप्रवृत्त्यानुमेयंज्ञानप्रामाण्यमितिवदतानेपायिकादीनामंतंप्रत्याह बोधकमिति । येषांवादिनामंतंबोधकमात्ररूपमानंभवतितेषांमतेतमानस्वरूपंकुतःसिद्धचितिसमर्थायाःप्रवृत्तेर्देहोभिन्नेत्यर्थः ३७९

तत्रसमर्थप्रवृत्तिहेतुतयावदप्रवृत्तेः किमवृत्तेः सामर्थ्यसमो बोधिनसमानोर्थविषयोयस्याः सातथातस्याभावस्तत्त्वमिति व्युत्पत्त्याशकं वादित्वेन च समानविषयत्वरूपं किं वा सम्यग्विद्यमानोर्थः फलं
यस्या इति व्युत्पत्त्यासं प्रयोजनत्वरूपं आद्ये साम्यप्रतियोगिनं बोधप्रत्येव प्रवृत्तेः लिंगत्वं भविष्यतीति सूचयन् प्रवृत्तेस्तद्धर्मसामर्थ्यस्य च बोधसापेक्षतामाह प्रवृत्तेरपीति । बोधेनेष्टसाधनताविषयकं न वि
ना प्रवृत्तिसामान्यस्याप्युदयाभावादितस्याः प्रवृत्तेः सामर्थ्यबोधशून्यबोधनिरपेक्षकुतः स्यादित्यर्थः । अन्तेपि सुखादिलक्षणप्रयोजनोपयोगिनं बोधमात्रमेव आक्षिपेत् प्रवृत्तिर्न प्रमाणं परंपरया प्रयोजक
त्वेन अन्यथा सिद्धत्वादिति दर्शयंतादृशीच समर्थताऽनाप्तवाक्येप्यस्तीत्याह समर्थताचेति । सुखदुःखयोः कृतेरारंभस्य बलादन्यथानुपपत्तेर्विज्ञेया समर्थतात्वनाप्तवाक्येप्यस्तीति शेषः ३८० अनाप्तवा
क्ये तत्सत्त्वेमेव व्यतिरेकमुखेनाह नहीत्यादिना । अनाप्तस्य वादिनो वक्तुर्वाक्येन प्रवृत्तस्य पथिकस्य न दीतीरं दृष्ट्वा सुखादिकं न जायत इति न हि किंतु जायत एवेत्यर्थः ३८१ ननु फललाभे पथिकः सुखमेव प्रा
प्यतिदितिवक्तव्ये सुखदुःखयोरुभयोः फलत्वेन निर्देशो नुचित इति चेत् किमस्थाने प्रातोऽसि किं न जानासि प्रवृत्तिसामान्यस्य दुःखहेतुतां कष्टं मेति न्यायसिद्धामित्याशयेनाह । प्रवृत्तिर्नैवेति । एतादृशी प्र
वृत्तिः कापि नास्ति या सुखमेव जनयेदित्यर्थः ३८२ अत्रार्थैतार्किकसिद्धांतोप्यनुकूल इत्याह अपिकुत्रापि । दुःखविवर्जितं दुःखासमानाधिकरणं सुखं कुत्रापि नास्तीत्याकारकस्तार्किकाणां संकेतो

प्रवृत्तेरपि बोधेन विनानैवोदयो यतः ॥ कुतः सामर्थ्यमेतस्या बोधशून्यं भविष्यति ॥ समर्थता च विज्ञेया सुखदुःखकृतेर्बलात् ३८० नह्यनाप्तस्य वाक्येन प्रवृत्तस्या
त्रवादिनः ॥ सुखदुःखेन जायेते न दीतीरस्य दर्शनात् ३८१ प्रवृत्तिर्नैव काचित्स्यादुभयोरलोकवेदयोः ॥ कुर्याद्या सुखमेवैकं दुःखगंधविवर्जितम् ३८२ अपिकुत्रा
पि नैवास्ति सुखदुःखविवर्जितम् ॥ इति तार्किकसंकेतो महानस्ति यतोहिते ३८३ भीतामोक्षेपिनेच्छंति परमानंदरूपिणि ॥ आनंदं तत एवैतद्यत्किंचित्त्वीरितं
भवेत् ३८४ बोधकत्वं ततो माने मानतायां हिकारणम् ॥ बोधको विद्यते शब्दः प्रत्यक्षं नैव तादृशम् ॥ ततोऽनाप्तस्य वाक्ये स्याच्छब्दो मानमनिर्दिष्टम् ३८५ कामंत
स्यापि बाधोस्तु नकारसहितेन च ॥ वाक्यांतरेण बलवान्नकारो वर्णसंहतौ ८६ मृगाणां हियथा सिंहो वर्णानां तादृशः स्मृतः ॥ नकारस्तेन बलवानन्यशब्दार्थहारकः ३८७

॥

भिप्रायो महान् दुरतिक्रमोऽस्ति । तस्य महत्त्वमुपपादयति यत इत्यादिना । तैतार्किकायतः स्वसंकेताद्गीताः संतः श्रुतिप्रसिद्धपरमानंदरूपे मोक्षेऽप्यानंदं नेच्छंति नांगीकुर्वंतीति किंतु दुःखाभावरूपतयैव मोक्ष
स्य पुरुषार्थतामुपपादयंतीत्यतस्त्वया यदेतत्प्रवृत्तेः सुखमात्रहेतुत्वमुक्तं तद्यत्किंचित्छमिति द्वयोरर्थः ३८३ । ३८४ फलितमाह बोधकत्वमिति । तत उक्तविधयामानस्य बोधमात्रजननक्षमत्वात्मान
निष्ठायां मानतायां बोधकत्वमेव कारणं प्रयोजकं तच्च बोधकत्वं यादृशं शब्दे वर्तते तादृशं प्रत्यक्षादौ नास्ति अतो नाप्तवाक्यरूपो दाहरणेऽपि शब्दो मानमित्यनिर्दिष्टं युक्तमेवेत्यर्थः ३८५ विप्रलंभकवाक्यादा
वपि यदुक्तं प्रामाण्यं तदापि बाधावतारात् पूर्वमेवापवादविषयं परिहृत्योत्सर्गस्थितेरित्याशयेनाह काममिति । तस्य प्रमाणत्वेन व्यवहृतस्य पश्चान्नकारसहितेन नञ्घटितेन वाक्यांतरेण बाधो भवतु नाम नै
तावता औत्सर्गिकस्य पूर्वकालिकप्रामाण्यस्य काचित्क्षतिरिति शेषः । प्रपंचितं हि भाष्यकारैर्बाधपर्यंतं लौकिकवैदिकप्रमाणानां प्रामाण्यमहं ब्रह्मास्मीत्येतदवसाना एव सर्वविधय इत्यादिना नञ्घटितवा
क्यस्यैव बाधकतायां प्रयोजकं बलवत्त्वमाह बलवानित्यादिना । नकारो निषेधवाचको वर्णो वर्णानां संहतौ समुदायमध्ये बलवान्मृगाणां सिंहवत् स्वसंबद्धपदार्थानां सत्तालक्षणप्राणापहारकत्वा
दिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८७

यत्र तु समानविषयो द्वौ निषेधौ स्यातां यथा समयोर्वादिनोर्विप्रतिपत्तौ तत्रोभयोर्न त्रयष्टितवाक्ययोः परस्परप्रतिबंधेन निश्चयाजनकत्वात्ताभ्यामपरं किंचित्प्रमाणं निश्चयायान्वेष्टव्यमित्याह नकारयोरिति । तृतीयमपि मानंतदन्वेष्टव्यं यस्य चतुर्थ्यादिकं बाधकं न स्यादिति चतुर्थपादार्थः ३८८ तत्रापि यथैकं निषेधवाक्यं लौकिकं स्याद्वितीयं तु वैदिकं तत्र तृतीयमानान्वेषणानकर्तव्यादयोरेकस्य दोषत्वानि श्रयादित्याह नकारयोर्विरोधेति लौकिके वैदिकयोर्नकारयोर्विरोधे तु लौकिको दुर्बलो यतः शंकितो दोषो लौकिके भवति न वैदिक इति संबंधः ३८९ एतदेव स्फुटयति अन्ययोरिति । अन्ययोः केवललौकिकयोः शब्दयोर्न दोषो फलभावाभावाप्रतिपादकयोर्यद्विरोधो भवति तथा लौकिके वैदिकयोरेपि परलोकनास्तित्वसत्त्वादिप्रतिपादकयोर्विरोधो भवति तत्र लौकिकः संभावितदोषत्वाद् दुर्बलो वैदिकस्तु न तथेत्यर्थः ३९० बोधकत्वलक्षणप्रामाण्यं तु शब्दस्वरूपमात्रपरं पवित्राक्येषु विद्यते इत्याह कखगादिरिति । स्पष्टम् ३९१ यस्त्विति । यस्तु शब्दोदशदाडिमानिषड्रूपा इत्यादिवाक्यरूपो बोधनजनयति तस्याप्रमाणत्वेऽप्यस्माकं बोधकत्वलक्षणप्रामाण्यवादिनां न काचिद्धानिरित्यर्थः ३९२ किंचन प्रवर्तकता लक्षणं प्रामाण्यं किंतु बोधकता मात्र रूपमित्यत्र निषेधवाक्यमेवोदाहरणं तस्याभावमात्रबोधकत्वेन प्रामाण्यस्य समन्वयसूत्रे भाष्यकारैः प्रपञ्चनादित्याशयेन निषेधवाक्यप्रामाण्यमाह अपिसर्वाणीति द्वाभ्यां । परस्परविरुद्धानि यानि प्रत्यक्षादीनि मानानि तानि कर्मभूता

नकारयोर्विरोधे स्यादुभयोरप्रमाणता ॥ तृतीयं तत्र विज्ञेयं मानमन्याप्रपीडितम् ३८८ नकारयोर्विरोधे तु दुर्बलो लौकिके दोषयोः ॥ लौकिकः शंकितो दोषो लौकिके स्ति न वैदिके ३८९ अन्ययोः शब्दयोर्द्विरोधो लौकिके दोषयोः ॥ लौकिको दुर्बलो नैव वैदिको दोषवर्जितः ३९० कखगादिस्तु यः शब्दः सोऽपि चेद्वर्णगोचरम् ॥ बोधमुत्पादयेत्कस्मादप्रमाणमयं भवेत् ३९१ यस्तु नोत्पादयेद्बोधकं कामं सोऽमानमस्तु न ॥ न चात्र चिच्छेद्यते किंचिद्बोधमानत्ववादिनाम् ३९२ अपिसर्वाणि मानानि विरुद्धानि परस्परम् ॥ नकारानुग्रहाज्ज्ञेयं प्रभवति पराणि हि ३९३ तस्माद्वर्णगणे ज्ञेयो न कारो बलवानिह ॥ बलवत्त्वात्स चेद्बोधकरोत्यस्तु सर्वदा ३९४ ततः शब्दो न कोऽप्यस्ति बोधको यो न मानताम् ॥ गच्छेदतः कुतो वेदो मानतां न गमिष्यति ३९५ एवं मानशिरोरत्नभूतो वेदो महानयम् ॥ मंत्रब्राह्मणभागेन द्विधाभूतः स्वभावतः ३९६ ऋग्यजुःसामभिस्त्वद्रथर्वी गिरसा सह ॥ चातुर्विध्यं समापन्न इति हासादिभेदवान् ३९७ इति हास इति प्रोक्त इति हेति बभूवयत् ॥ जनको हेत्यादिरूपो वेदेऽनेकत्र संस्थितः ३९८

निजेतुं पराणि अविरुद्धानि मानानि कर्तृणि समंते कुतो नकारानुग्रहात् निषेधवाक्येन विरुद्धानां शिथिलीकरणद्वारा अनुगृहीतत्वादिति तस्मात्स्वानुग्रहेणान्येषां बलाधायकत्वाद्बलवत्त्वेन प्रसिद्धो न कारो यदा स्वार्थबोधं जनयतीत्यनुभवसिद्धं तदा स नकारो बोधः सर्वदास्तु अबाधितार्थकः संस्तिष्ठति तद्विरोधार्थः । तथा तादृशनिषेधवाक्यवद्बोधकता मात्र रूपं प्रमाणत्वमिति भावः ३९३ । ३९४ फलितमाह तत इति । तत उक्तयुक्ते बोधकत्वेन लौकिकशब्दोऽप्यौत्सर्गिकप्रामाण्यभाजनं भवति किमु तदेवो निरस्तोपाशंक इत्यर्थः ३९५ एवं वेदस्यापीरुपेयतयानिरस्तोपाशंकस्य स्वतः प्रामाण्यमुत्पादाय तद्विभागप्रतिपादकस्य यद्वेदस्यादेव विषयेऽप्यर्थमाह एवमित्यादिना । स्वभावतः प्रमाणानां शिरोमणिभूतो वेदः प्रथमं द्विधाभूतो मंत्ररूपो ब्राह्मणरूपश्चेति तत्र मंत्ररूपो मंत्रत्वेन प्रसिद्धः त्वलक्षणः ऋग्यजुःसामाथर्वभेदेन चतुर्विधः मंत्रमित्रत्वलक्षणकप्रामाण्यरूपस्तु इति हासादिश्रुत्युक्ता एव निषेधवाक्यानि तद्विरोधार्थः ३९६ । ३९७ तत्रेति हासस्य स्वरूपमाह इति हास इति ।

पुराणारूपवैदभागलक्षणाति सृष्टिरिति त्रिभिः । सर्गपदोक्तसृष्टिस्थितीप्रतिसर्गपदोक्तः प्रलयश्च आकाशाद्वायुरित्येवंविधवाक्येयत्रोच्यते तथा यंतीतिमाप्पादिरूपो महान् विद्यापारंशः स्वायंभुवमनोः स्थितिर्वैश्वस्यत्रोच्यते तत्सृष्टिजानां ब्राह्मणादीनां कर्माणि च यत्रोच्यते एतादृशपंचलक्षणकोवेदभागः पुराणमित्युच्यते इति द्वयोरर्थः ३९९ । ४०० लक्षणं पठति सर्गश्चेति स्पष्टम् ४०१ विद्योपनिषदोः स्वरूपमाह उपेति । उपेतिपदादिकेनोपासीतेति पदेन विधीयमाना उपासनाविद्या इत्युच्यते तथा रहस्यं देवतादिनामोपनिषदित्युच्यते यथा सत्यस्य सत्यमिति ब्रह्मणो नाम चतुर्थो ध्याय उक्तमित्यर्थः ४०२ श्लोकादिपदार्थानाह श्लोका इति । ब्राह्मणे पठिता मंत्राः श्लोका इत्युच्यते तथा बह्वर्थस्य संक्षेपेण प्रतिपादकं वाक्यं सूत्रमित्युच्यते तथा त्मेत्येवोपासीतेति वाक्यं ब्रह्मविद्यायाः संक्षिप्य प्रतिपादकत्वाद्विद्यासूत्रमिति भाष्यकारादिभिर्व्यवहृतं मंत्रार्थविवरणरूपं ब्राह्मणं तु व्याख्यानमित्युक्तमित्यर्थः ४०३ अनुव्याख्यानपदार्थमाह अन्वितिद्वाभ्यां । यत्संग्राहकवाक्यरूपं सूत्रमुक्तं तस्यार्थवादमंत्रादिरूपेण ग्रंथेनार्थप्रपंचकं वाक्यजातमनुव्याख्यानमित्युक्तमित्यर्थः ४०४ अतएवेति । यतस्तादृशं वाक्यजातं कर्तुं अनेकविधत्वेन गुरुभूतार्थकं सूत्रं पुनः पुनर्व्याकरोति विशदीकरोति अतएव इमं विशेषबोधयितुमेवानुव्याख्यानमिति पदेन शब्दः पठ्यते इत्यर्थः एतदुदाहरणं तु उक्तसूत्रोत्तरं वाक्यजातमुत्तराध्यापसमाप्तिपावद्बोधम् ४०५ ननु सकृदुच्यते शब्दः सकृदर्थगमयतीति

सृष्टिः स्थितिर्लया यत्र कीर्त्यते मूलकरणात् ॥ आकाशाद्वायुरित्यादिवंशोपि च महानयम् ॥ विराजस्तनयस्यास्य मनोः स्वायंभुवस्य च ३९९ सृष्टिजानां हि सर्वेषां कर्माणिविविधानि च ॥ इदं पुराणं विज्ञेयं पंचलक्षणसंयुतम् ४०० सर्गश्च प्रति सर्गश्च वंशो मन्वंतरस्थितिः ॥ वंश्यानुचरितं यच्च तत्पुराणमिति स्थितम् ४०१ उप इत्यादिका प्रोक्ता विद्यात्रोपासना सदा ॥ सत्यस्य सत्यमित्यादिका स्थितोपनिषद्विजैः ४०२ श्लोकमंत्रास्तथा सूत्रमात्मेत्यादिसमीरितम् ॥ मंत्राणामर्थकथनं व्याख्यानमिति कीर्तितम् ४०३ अनुव्याख्यानमित्येतदुक्तसूत्रार्थकीर्तनम् ॥ अर्थवादादिभिः सार्द्धं ग्रंथेन महता हियत् ४०४ अतएवानुशब्दोऽयं व्याख्याने सूत्रगेभवेत् ॥ पुनः पुनर्यतः सूत्रं व्याकरोत्यर्थगौरवात् ४०५ अनेकार्थत्वमस्य स्याद्दूषणं सूत्ररूपिणः ॥ वाक्यस्य न परस्येव दूषणं कर्हि चिद्भवेत् ४०६ पिंडीभूतान्वहूनर्थान्सूचयत्यात्मना हियत् ॥ व्यापारैर्विविधैर्नित्यं तत्सूत्रं परिकीर्तितम् ४०७ अष्टभेदः समुद्दिष्टो वेदकल्पद्रुमो महान् ॥ ऋगादिभिश्चतुःस्कंधः शाखाभिः शतधागतः ४०८ एवमेष समुत्पन्नो ब्रह्मणो ब्रह्मन्मना ॥ शब्दात्मको वेदराशिरर्थस्तस्याप्ययं तथा ४०९ योगो महान् तथा दानं बहिर्वेदिसहस्रधा ॥ सुखदुःखे तथैवास्मिन् जन्मन्यपि परत्र च ४१०

तिन्यायविरोधात् सूत्रस्यानेकार्थत्वं कथमिति चेन्न आवृत्त्या तत्संभवात् नचावृत्तिरेव दोषः सूत्रस्वरूपघटकत्वेन तस्याभूषणत्वादागंतुकस्यैव दोषत्वादित्याशयेन सूत्रस्यानेकार्थतामुपपादयति अनेकार्थत्वमितिद्वाभ्यां । अस्य सूत्ररूपिणो वाक्यस्यानेकार्थत्वं भूषणमेव नेतरवाक्यवदूषणं यतः पिंडीभूतबह्वर्थसूचकत्वादेव सूत्रसंज्ञां प्राप्तमिति द्वयोः संबंधः ४०६ । ४०७ अष्टमिति । एवं ब्राह्मणभागेऽष्टविधो वेदरूपः कल्पद्रुमश्च यजुःसामाथर्वात्मकस्कंधश्चतुष्टयशालीनानां शाखश्च ब्रह्मणो ब्रह्मरूपा तस्मात्समुत्पन्नः कीदृशो वेदकल्पद्रुमः जन्मना ब्रह्मणो जन्मरूपान्निमित्ताद्ब्रह्मब्रह्मशब्दार्थः एषा वेदसृष्टिरर्थः सृष्टेरप्युपलक्षणमित्याशयेनाह शब्दात्मक इति । यथा शब्दात्मको वेदराशिर्ब्रह्मण उत्पन्नस्तथा तदर्थोपीति द्वयोरर्थः ४०८ । ४०९ प्रवाहनिमित्तयानित्यस्य वेदस्याभूतान्पदार्थान्सामान्यतः संगृह्णाति योग इति त्रिभिः । योगादिसंज्ञानिवस्तून्पनायासान्मद्देश्वरान्निःश्वासवन्निर्गतानीति तृतीयेन संबंधः । तत्र योगः कर्मयोगज्ञानयोगभेदेन प्रथमं द्विविधः अवांतरभेदेऽस्तु बहुविधः महान् महाप्रभावः तथा बहिर्वेदिवेदयोगार्थसंस्कृतभूमेर्बहिर्वेदमानं स्वतंत्रमिति यावत् ईदृशं दानं अस्पर्कमयोगेन संग्रहेऽपि पृथगुपादानं ब्राह्मणवशिष्टं व्यायेन प्राशस्त्यबोधनार्थं तथा सुखादिरूपमोहिकामुष्मिकं वा फलमिति ४१०

तत्साधनानीति । तयोः सुखदुःखयोर्भोगसाधनभूतानि स्थावरादिशरीराणितथाकाशादिपञ्चमहाभूतानि कीदृशानि । स्वपञ्चभूतानां स्वरूपं देहोपेतं स्वदेहाः स्वाभिमानि देवास्तैः सहितानि एते नान्ये देवा अप्युपलक्षिताः सूक्ष्मशरीरघटकैरिन्द्रियादिभिः सहितानि चेति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ अथ प्रलयेऽद्वितीयत्वप्रतिपादिकाया द्वादशकण्डिकाया अर्थमाह जडाजडानामित्यष्टभिः । जडा जडरूपाणां हृदयानामन्ते प्रलये पित्रह्याद्वैतत्वबोधकं दृष्टान्तं शृणु यथा पार्थिवानि मेघगतानि च नीराणिसाक्षात्परं परयावासमुद्रं यांति कीदृशं स्वातिरिक्तेषु सर्वेषु जलस्थानेष्वतिशयहीनं सर्वतोऽधिकमि तियावत् । अत्र समुद्रशब्देन जलसामान्यमुच्यते तत्प्राप्तिश्च तद्रूपेणावस्थानमिति वदतीति ४१३ । ४१४ दार्ष्टान्तिकेनोच्यते एवमिति । स्पष्टम् ४१५ ननु केन क्रमेण भूतपदोक्तानि जन्यवस्तू निलयं यांतीत्याकांक्षायां तत्क्रममाह विषया इति । दृष्टिस्पष्टिविषयाशब्दादिविषयाणामिन्द्रियाण्युत्पत्तिहेतुत्वाच्छ्रुतिगतैकाग्र्यपदोक्तलयस्थानताशालीनि अतो विषया इन्द्रियेषु लीयन्ते इन्द्रियाणितु स्वोपा दानकारणभूतेषु लीयन्ते तानि भूतानि तु संति स्थूलानि असच्छब्दभांजि सूक्ष्माणि च प्रलयकाले मायोपाधिकं परमात्मानं प्रयांतीति द्वयोरर्थः ४१६ । ४१७ विषयादीनामिन्द्रियादिपुलकप्रकारमेव विश द्यति स्पर्श इति चतुर्भिः । स्पर्शादयो विषयास्त्वगादिपुलीयन्ते इति यथाक्रमं संबंधो बोध्यः लौकिका वैदिकशब्दभिन्नाः ४१८ अभिलाषा इति । संकल्पो मनसि विद्यापदोक्ता वृत्तयस्तु हृदयशब्दो

तत्साधनानि सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ॥ महात्यपि च भूतानि स्वदेहसहितान्यपि ४११ एकादशेन्द्रियगणप्राणादिसहितानि च ॥ निःश्वासवदनायासान्निर्गता निमहेश्वरात् ४१२ जडाजडानामन्तेऽपि दृष्टान्तमवधारय ॥ यथा सर्वाणि नीराणिसरितामभ्रगानि च ४१३ साक्षादायांति वेगेन तं परं परयापि वा ॥ समुद्रं सरितां ना थं सर्वातिशयवर्जितम् ४१४ एवं सर्वाणि भूतानि संहारे समुपस्थिते ॥ आनंदात्मात्रमायांति मैत्रेयि परमेश्वरम् ४१५ विषया इन्द्रियाण्येव स्वकीयानि प्रयांति हि ॥ इन्द्रियाण्यपि भूतानि करणान्यात्मनोऽपि च ४१६ भूतानि च प्रयांत्येन मानं दात्मानमीश्वरम् ॥ मैत्रेयि संत्यसच्छब्दभांज्यपि प्रलये सति ४१७ स्पर्शस्त्वचं रसो जि ह्वाङ्गं धो घ्राणं व्रजत्यपि ॥ चक्षुश्चैव चरूपाणि श्रोत्रं शब्दाश्च लौकिकाः ४१८ अभिलाषा अशेषाय मनो बुद्धिं च वृत्तयः ॥ हस्तौ सर्वाणिकर्माणि यांत्युपस्थं च सर्वतः ४१९ आनंदाश्च विसर्गास्तु पायुं पादौ गता गतम् ॥ निखिलो वेदराशिश्च वाचमेव प्रयात्ययम् ४२० गत्वैवं कारणं सर्वं कारणैः सहितं सदा ॥ प्रयाति परमात्मानं मैत्रेयि प्रलये स्मृति ४२१ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने यथामायालयं व्रजेत् ॥ तथा मैत्रेयि दृष्टान्तं शृणु वक्ष्यामि ते धुना ४२२

क्तायां बुद्धौ लीयन्ते तथा सर्वेषां पाराहस्तयोः सर्वे आनंदाश्च उपस्थे ४१९ आनंदा इति । तथा सर्वे विसर्गाः पायौ गमनादिकं पादयोर्वेदात्मकशब्दस्तु वाचिलीयते इति अत्र वेदस्य वाचिल्याभिधानाभिप्रा यस्तु वेदस्याध्ययनारूपवाग्व्यापारविषयतानियता इति तस्य वाचविशेषतः संबंधः लौकिकशब्दानां त्वनिच्छतोऽपि श्रोत्रस्य विषयतां च चक्षुःश्रोत्रेण विषयसंबंधात् तत्रैव लय उक्त इति बोध्यम् ४२० गत्वै वमिति । यथा क्षुद्रनद्योर्मगं प्राप्य तपासहसमुद्रं यांति त्वेवं सर्वाणि कार्याणि कारणानि प्राप्य तैः सह परमकारणं परमात्मानं प्रलये यांतीत्यर्थः । अत्र भाष्यकारैरुक्तो लयक्रम इत्यर्थो बोध्यः इन्द्रियावचकैस्त्वगा दिशब्दैर्लक्षितेषु स्पर्शादिविषयसामान्येषु विषयविशेषाणां लयः बाह्यविषयसामान्यानां च मनोविषयसामान्यैः संकल्पसामान्ये लयः तेषां संकल्पमात्ररूपत्वात् संकल्पसामान्यस्य च बुद्धिब्यापासामान्ये विज्ञानारूपे तस्य मायाशब्दालम्बनीति ४२१ एवं प्राकृतप्रलये मोक्षदृष्टान्तभूतेऽद्वितीयत्वमात्मन उक्तमथ दार्ष्टान्तिके मोक्षे आत्मा द्वितीयताविशदीभावपराया लयोदशकण्डिकाया अर्थमप्युच्यते ब्रह्मवि ज्ञानरहितव्यतिशयाकीर्तिः । यथा च विद्योत्पत्तिविलासमायाया आत्यंतिकः प्रलयो भवति तत्स्वरूपमावाययं च विद्यया लयं दृष्टान्तं शृणुतित्यर्थः ४२२

द्रवरूपाणि नीराणि प्रयाति घनतां यथा ॥ सैधवादेस्तथैवात्मा विद्याया घनतां गतः ४२३ दशदिक्षु तथा मध्ये बहिरंतश्च कश्चन ॥ यथा घनेन भेदोऽस्ति तथात्मन्यपि
नास्त्यसौ ४२४ द्रवरूपं घनीभावं नीरं याति निमित्ततः ॥ यथा तथैव संसारी भवत्यात्मा विचक्षणः ४२५ नीरप्रक्षेपमात्रेण घनो यद्वल्लयं व्रजेत् ॥ ब्रह्मविद्याजले तद्
न्नाशं मायाघनो व्रजेत् ४२६ समुद्रजलभेदे स्याद्घनता लवणे यथा ॥ आनंदात्मविभेदेऽपि मायास्माकं तथैव सा ४२७ आदावंते तथा मध्ये सामुद्रं न समुद्रतः ॥ भेदं य
था समायातितद्ब्रह्मजीवाः परात्मनः ४२८ घनतान् शरीरयद्ब्रह्म सामुद्रस्य न नीरता ॥ जीवतान् शरीरतद्ब्रह्मात्मनो नात्मता सति ४२९ घनताया यथानाशे सामुद्रं नाश
माप्नुयात् ॥ संसारित्वं तथा विद्यानाशान्नाशं प्रयातितत् ४३० सर्वतो लवणं यद्वत्क्षारं मेतन्न चापरम् ॥ घनतामपि संप्राप्तं पूर्वं पश्चाच्च सर्वदा ३१ अरे मे त्रेयितद्ब्रह्म
दात्मा सर्वत्र सर्वदा ॥ स्वयं ज्योतिः स्वभावो यं न कदाचिदितो परः ४३२ विद्यमानः प्रकाशो यं स विन्नादेर्यथा नृभिः ॥ तमसा वृत्तने त्रैर्न लभ्यते कस्यचित्क्वचित् ४३३
एवं माया तमश्छन्नयनैः पुरुषैः सदा ॥ न लभ्यते स्वयं ज्योतिरात्मा सर्वगतः पुमान् ४३४ अन्यासक्तो यथा लोके न पश्यति पुरः स्थितम् ॥ तद्ब्रह्म संसारसंस्कोनां नंदा
त्मानमीक्षते ४३५ विशेषज्ञानजनकं स्थूलं देहमुदीरितम् ॥ जीवतो भौतिकं तस्य नाशादेष विनश्यति ॥ स्वयं ज्योतिरनंतात्मा परिच्छेदविर्वर्जितः ४३६

त्यस्तथा विद्यानाशं जीवत्वमपीत्याह घनेति । हे सति ४२९ यथाच हृष्टं ते घनत्वनाशमात्रेण लवणनाशव्यवहारस्तथा विद्यानाशमात्रेण मोक्षे जीवनाशव्यवहारो न तु चेतनांशस्य नाशादित्याह घन
ताया इति ४३० सर्वत इति । यथाच लवणं घनीभावां वस्थाया वर्तमानत्वे ततः पूर्वं पश्चाच्च सर्वं शेषे पुक्षारैरसमेव तथात्मापि सर्ववासं सर्वं शेषे पुचिदे करसदृशः स्वयं प्रकाशचित्स्वभावात् परोऽप्यस्वभावो ने
ति द्वयोरर्थः ४३१ । ४३२ यथात्मा स्वयं ज्योतिः स्वभावस्तदा सर्वेषां कुतो न प्रकाशत इति शंकां परिहरति विद्यमान इति । यथा सूर्यादिप्रकाशो विद्यमानोऽपि तमो रोगावृत्तने त्रैः कस्यचिदपि घटादिविष
यस्य संबन्धितया क्वचिदपि न दृश्यते तथा मायारूपतमसाच्छादितबुद्धिदृष्टिकैरात्मानलभ्यते इति द्वयोः संबंधः ४३३ । ४३४ कारणाज्ञानस्यात्मभानप्रतिबंधकतामुक्त्वा कार्याविद्याया अपि तथात्वमाह
अन्यासक्त इति । अन्यासक्तः कांतादिगतमनाः पुरस्थितमपि यथानपश्यति तथात्मानमपीत्यर्थः ४५ अस्यात्मनो विशेषज्ञानलक्षणां घनतां विहाया द्वितीयरूपेण मुक्तावस्थानं मरणावस्थादृष्टान्तेन वक्त
मुक्तघनताविशिष्टस्य शरीरनाशेन नाशमाह विशेषेति द्वाभ्यां । जीवतः प्राणान्धारयतः सूक्ष्मशरीरविशिष्टस्येति यावत् एतादृशस्यात्मनो यदिदं पांचभौतिकं स्थूलशरीरं तद्विशेषज्ञानस्य मनुष्यो ह भित्यादि-

रूपस्य घनतामयस्य जनकं प्रसिद्धं तस्य भौतिकशरीरस्य नाशोत्पत्तिश्च भूतविशिष्टात्मा स्वयं ज्योतिरादिलक्षणोऽपि नश्यति विशिष्टरूपाभावं प्राप्नोति भवतीत्यर्थः ४३६ तत्र हृष्टांतमाह लोहस्येति । यथा वह्निः तादात्म्येन ज्वलनाश्रयत्वेन प्रसिद्धस्य लोहपिण्डस्य नाशोऽसितिलोहपिण्डतादात्म्येन चतुष्कोणत्वादितत्त्वमविशिष्टस्य वह्नेरपि नाशोऽव्यवहियते तथा देहमिन्द्रोऽप्यात्मा देहतादात्म्येन जीवनकाले तद्धर्मभागी मरणावस्थायां देहनाशोऽसितितत्तादात्म्यप्रयुक्तविशेषविशिष्टरूपेण नश्यतीत्युच्यते इत्यर्थः ४३७ एतच्च मरणे आत्मनाशाभिधानं विशेषज्ञानाभावसाधर्म्येण मोक्षेदृष्टांतत्वाभिप्रायेणैवेत्याह अभिप्रायेणेति त्रिभिः । याज्ञवल्क्य आत्मनाशं यदुक्तवान् तदमुनाभिप्रायेणेत्यन्वयः ४३८ अमुना केनेत्याकांक्षायां तमभिप्रायमभिनयति मरणे इति । मरणावस्थायां सर्वस्य भेदभानप्रयोजकस्य विशेषज्ञानस्य विलयात् पूर्वदेहगतं किंचिदपि दुःखं न पश्यतीति तस्य मोक्षेदृष्टांतत्वयोग्यतेति द्वयोरर्थः ४३९ । ४४० ननु सुप्तिरपि विशेषज्ञानाद्यभाववती अतः सैव कुतो न दृष्टांततयोक्तेशंक्ते यद्यपीति । भेदद्वयविशेषज्ञानस्य च दुःखहेतोर्न यद्यपि सुप्तावपिलयो भवतीत्यर्थः ४४१ तथापि मोक्षे आत्यंतिकदुःखाभावबोधनाय मरणावस्थैव दृष्टांतत्वयोग्या न सुप्तिस्तदनंतरं जागरणे एतद्देहदुःखानां सर्वैरनुभूयमानत्वादित्याह तथापीति । तथापि एष पुमान् पुनः सुप्त्यनंतरं मस्मिन्नेव देहे जागरं प्राप्य दुःखमाप्नोति मरणेऽसितितु एनं देहं सुप्तं पुनर्न प्रजति तत इति । मोक्षेदृष्टांतत्वयोग्यताम

लोहस्य ज्वलतो नाशादनुनाशं वजेद्यथा ॥ वह्निरात्मा तथा देहनाशादेष विनश्यति ॥ मरणे देहतोभिन्द्रो देहतादात्म्यमागतः ४३७ अभिप्रायेणामुनैवं याज्ञवल्क्य उदैरयत् ॥ आत्मनाशवचोविद्वानधीमतां पुरतः स्थितः ४३८ मरणे सुप्तिवत्सर्वजंतूनां विलयो भवेत् ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य भेददृष्टिकरस्य हि ४३९ भेददृष्टौ विलीनायां दुःखं किंचिन्न पश्यति ॥ मरणेऽनेन देहेन कदाचिन्मनुजो भुवि ४४० यद्यप्यस्तीह विलयः सुप्तौ भेदस्य सर्वतः ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य हेतोर्दुःखप्रदस्य हि ४४१ तथाप्येष पुनर्गत्वा देहेऽस्मिन् जागरं पुमान् ॥ दुःखमाप्नोति मरणे नैनं देहं पुनर्वजेत् ॥ ततः सुप्तिपरित्यज्य मृतिमाह मुनीश्वरः ४४२ भूतावासस्य भूतानां नाशाद्यद्वयं पुमान् ॥ अनेन जनितं दुःखं भूतावासेन नाश्रयात् ॥ विशेषज्ञानशून्यः सन् स्वप्रकाशैकबोधवान् ४४३ अविद्यानाशतस्तद्विशेषज्ञानसंक्षये ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः पुनर्दुःखं न गच्छति ४४४ अविद्यायाश्च सद्भावान्मृतो देहांतरात् पुनः ॥ दुःखमेति न मुक्तोऽयं मायानाशात् कदाचन ४४५ अभिप्रायमिमं तस्य मुनेर्गभीरचेतसः ॥ अजानतीव धूरे वप प्रच्छाकुलमानसा ४४६

भिप्रेत्यमुनिर्भूतावासस्य पांचभौतिकस्य देहस्य मृतिमरणावस्थामुक्तवान् सुप्तिमित्यर्थः ४४२ एवं मरणावस्थाया दृष्टांतत्वयोग्यतामुपपाद्यतस्या दृष्टांतत्वमभिनयति भूतावासस्येति । मयं मपदं पूर्वान्वयित्वेन दर्शितं यद्वदयं स्वप्रकाशबोधरूपः पुमान् भूतानां शरीराकारपरिणतानां नाशानंतरं मनेन भूतावासेन शरीरेण जनितं दुःखं नाश्रयात् विशेषज्ञानशून्यत्वादिति संबंधः ४४३ दाष्टांतिके योजयति अविद्येति । तथाऽविद्यानाशेनात्यंतिकलयेऽपि पुनः संसारदुःखाप्राप्तिरित्यर्थः ४४४ मरणे तु दुःखाभावो नात्यंतिको दुःखबीजाविद्यावशेषादतो दृष्टांततयैव तदभिधानमिति शयेनाह अविद्याया इति । मृतो जंतु रविद्याशेषात् पुनर्देहांतरं प्राप्य दुःखमेति मुक्तस्तु मायारूपबीजदाहलकदाचन दुःखमाप्नोतीति विशेष इत्यर्थः ४४५ औपाधिकविशेषभावस्यैव लयोन द्वितीयस्वप्रकाशचेतनस्वरूपस्येति चेत् देवस्फुटयंत्याश्रयदेशकडिकाया अर्थमप्रचयति अभिप्रायमिति त्रयोविंशत्याश्लोकैः । उक्ताभिप्रायमज्ञात्वा मेनेयी एवं प्रच्छ ह्येते पूर्ववत्वात्मासंविदानं वरुण उक्तदृष्टांतं भूतात्मकोपाधिनाशात्तन्नाशोऽन्येति विरोध इति द्वयोरर्थः ४४६

४४७ तत इति । तत उक्तमिदं विषयं स्वद्वारा स्वयं रूपः पवनो मदीयमनोरूपं तुल्यं सर्वतोभ्रामयतीत्यर्थः ४४८ मां गृह्णत इति । आत्मस्वरूपे तव वचनामेमनोऽतिशयेन मोहं प्राप्नोत्यभिप्रायाज्ञा

४४७ तत इति । तत उक्तमिति यथा स्वदाय रूपः पवनो मदीयमनोरूपं नूलं सर्वतो भ्रामयतीत्यर्थः ४४८ मा मुह्यत इति । आत्मस्वरूपे तव वचनात्मे मनोऽतिशयेन मोहं प्राप्नोत्यभिप्रायां शो-
नात् राज्ञोभिप्रायमजानन्त्येव कथ्यते ४४९ किंच बुद्धि मिच्छतो मूलहानिरिति न्यायो ममापन्नः पूर्वावगतात्मनो नाशश्रवणादित्याशयमावेदयति तृणेत्युक्तिः । परावृत्तिं विपरीतं जातं च तृणं
स्पष्टम् ४५० । ४५१ । ४५२ । ४५३ एवमुक्तो मुनिः स्वाभिप्रायं प्रकाशितवानित्याह इत्युक्त इति ४५४ मात इति । हेमैत्रेयि मद्रचनात्तव मोहः पूर्वावगतहानिचिंताप्रयुक्तः खेदश्च मास्त्विति
४५५ नाहमिति । हेमिये त्वयं मोहं प्रतिपन्ना प्राप्तासितस्य मोहस्य हेतुतया मोहपदप्रतिपाद्यं वाक्यं नाहं ब्रवीमित्वं त्वस्थाने विभ्रंतासीत्यर्थः तत्र हेतुश्च पूर्वापरवाक्याभिप्रायानालोचनमेवेत्याह अरे
इति । येन एतद्वचनाभिप्रायं पूर्ववचनाभिप्रायं च न बुध्यसे तेनेमं मोहं गतासीतिसंबन्धः ४५६ मया तु यदभिप्रेतं तच्छृण्वित्याह विज्ञानेति त्रिभिः । चिन्मात्ररूपोऽयमात्मा मायया जीवतारूपां घनतां
प्राप्तो मायायाः परिक्षये सति स्वरूपेणैव तिष्ठति तस्यां चावस्थायामोपाधिकानां विषयविशेषज्ञानानां हानावपिनानंदस्वरूपहानिरिति बोधयितुमेव मरणावस्था उक्तेति द्वयोरर्थः ४५७ । ४५८ तद

पते सर्वप्रियतमः पुरात्मायं त्वये रितः ॥ अधुना तस्य नाशोऽपि भूतावासविनाशतः ४४७ ततस्ते वाक्यपवनो मनस्तूलमिदं मम ॥ इतस्ततो नयत्यत्र व्यवस्थानविव-
र्जितम् ४८ मोमुह्यते मनो मे त्रभगवन्वचनात्तव ॥ अभिप्रायमजानन्त्याराज्ञोऽयं सेवको यथा ४९ तृणलुब्धायथा धेनुर्दूरं यात्यविवेकतः ॥ तृणच्छन्नेति महति पंके-
ज्जतिदीनधीः ४५० तथा ते वाक्यपंकेस्मिन्मग्रास्मिन्मुनिसत्तम ॥ आत्मविज्ञानलोभेन भवंतं प्रष्टुमुद्यता ५१ आत्मनो न विनाशोऽस्ति मयैतद्वदुशः श्रुतम् ॥ ब्राह्म-
णेभ्यो महाभाग भवतश्च प्रसंगतः ५२ इदानीं तत्परावृत्तं निश्चितं सकलं मम ॥ देहनाशमनुस्वात्मानश्रयतीति तवोक्तिः ५३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मैत्रेयीं प्रत्यभा-
षत ॥ कृपया परया विष्टः स्वाभिप्रायं महा मुनिः ५४ माते भवतु संमोहो मैत्रेयि वचनं मम ॥ माचखेदं ब्रजाद्यत्वं स्वस्थचित्ता भवप्रिये ५५ नाहं मोहं ब्रवीमित्वं प्राप्ति-
पन्नासि यं प्रिये ॥ अरे मैत्रेय्यभिप्रायं मदीयं नैव बुध्यसे ॥ पूर्वोक्तं वचनं चैव येन मोहमिमं गता ५६ विज्ञानघनं एवायमात्मा माया परिक्षये ॥ घनतां तां परित्यज्य स्व-
प्रकाशोऽवतिष्ठते ५७ विशेषज्ञानविलये सत्यप्यस्य न दुःखिता ॥ अस्मिन्नर्थे इदं तुभ्यमुक्तं मरणमात्मनः ५८ देहनाशमनुस्वात्मनाशो नैव स्वभावतः ॥ इत्यभिप्रा-
यतो जाये स्वात्मनो नाश ईरितः ५९ घटनाशमनुप्राप्तनाशं यद्वद्वटस्थितम् ॥ भवेन्न भस्तथात्मापि देहनाशाद्विनाशयति ६० अरे मैत्रेयि नित्यो सावानंदात्मा स्वयं
प्रभः ॥ विज्ञानैकस्वभावश्च मरणे सर्वदेहगः ६१ देहाद्यभावतो नृणां मरणे सति सर्वदा ॥ ज्ञानानि जनिमं त्यत्र न जायंते कदाचन ४६२

वस्थोपन्यासेन च इति सूचितं यदात्मस्वरूपेऽविनाशिन्युपाधिवर्जितो नाश एवारोप्यव्यवहितः उपाधिनाश एव हिलोके ईदृशो न त्वविषयात्मनाश इति दर्शयति देहनाशमिति । देहनाशमनुस्वत्यारो-
प्यैवात्मनाशव्यवहारो न स्वरूपनाशमादायेत्यर्थः ४५९ एतदृष्टान्तेन स्पष्टयति घटनाशमिति । यथा घटस्थितं न भो घटीयं नाशमारोप्यैव नाशवदुच्यते तथा देहनाशमारोप्यात्मापि भूदेर्नाशवानुच्यते
इत्यर्थः ४६० स्वरूपेणाविनाशिता मेव स्पष्टयति अरे इत्यादिना । आत्मनाशकृता शाकृताभ्यागमादिदोषप्रसंगोपीति सूचयन् विनाशिनं सर्वदेहग इति ४६१ उपाध्यभाव आत्मस्वरूपभावेऽ-
नुकूल एव विशेषज्ञानात्मकप्रतिबंधकाभाव रूपत्वादित्याह देहाद्यभागत इति त्रिभिः । देहं द्रव्यादीनामभावेऽनुपलंभे सति जनिमंति ज्ञानानि बुद्ध्यादिवृत्तिरूपाणि न जायंते तादृशदशायां च संसारोपा-
त्मा दुःखं न गच्छति किमुता द्वितीयभावरूपायां मुक्ताविति त्रयाणां संबन्धः ४६२

४६३ । ४६४ यश्चतादृशदशायामात्मद्वैतं न जानाति स द्वैतस्यासत्त्वलक्षणाऽपराधान्नात्मनि भासनाक्षमत्वरूपादित्याह अविनाशीति । यथासुप्तो मृतौ च चिद्रूपेण विद्यमानोऽप्यात्मा द्वैताभावादेव द्वैतं न जानाति तथा मुक्तावपीति संबंधः ४६५ आत्मस्वरूपं तु न कदाचिदन्यथा भवति अविनाशित्वादित्याह सुप्ताविति । न जहाति न त्यजति ४६६ द्वैताभावाद्द्वैताज्ञानं सुप्तिदृष्टान्तेन स्फुटयति सुप्तादी निति । करणादिकरूपिण इन्द्रियादिरूपस्य ४६७ यच्च मुक्तावात्मनः स्वरूपं तत्संसारदशायामपि विद्यते परं तु देहादिसंबंधान्न स्फुटमवभासत इत्याशयेनाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियादिसत्त्वकाले आत्मस्वरूपं चेत् न्यमनुगतमेवेत्यर्थः ४६८ फलितमाह सुप्ताविति । सुषुप्त्यादौ स्वप्रकाशाद्वितीयचिदात्मकमात्मस्वरूपं नान्यथा भवतीत्यर्थः ४६९ एवं शोधितस्य त्वं पदार्थस्य परिपूर्णता प्रतिपादनेन ब्रह्मविद्यायास्तद्विद्विप्रयोजकसंन्यासस्य चाभिनयपरायाः पंचदशकंडिकाया अर्थमाध्यायांत ग्रंथेन प्रपंचयंस्तत्र द्वैतभानस्याविद्याव्याप्यता प्रतिपादकस्य येनेदमित्यतः पूर्वग्रंथस्यार्थमाह स्वयं ज्योतिरिति

जनिमज्ज्ञानरहित आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ द्वैतावगतिश्च न्यत्वादिदंदुःखं न गच्छति ४६३ संसारेऽपि कुतोगच्छेन्मुक्तावाविद्यकं हितत् ॥ अविद्यारहितो यत्र द्वैताशापिन विद्यते ४६४ अविनाशीततः स्वात्मा विशेषज्ञानसंक्षये ॥ स्वप्रभोऽपि न जानाति द्वैताभावेन हेतुना ॥ यथासुप्तो मृतौ चैव मुक्तावपि तथैव सः ४६५ सुप्तो मृतौ तथा मुक्तावानंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ अविनाशी स्वस्वभावं न जहाति कदाचन ४६६ सुप्तादीन् विषयान्सुप्तौ स्वप्रभोऽपि न गच्छति ॥ अभावाद्द्वैतजालस्य करणादिकरूपिणः ४६७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणे देहांतः करणेऽपि च ॥ वर्तते सर्वदाऽप्यात्मा यतः सर्वगतः पुमान् ४६८ सुप्तो मृतौ तथा मुक्तावविनाशी स्वयंप्रभः ॥ मैत्रेयित एवायं चिच्छक्तिर्भेदवर्जितः ॥ अग्न्यादिवत्स्वभावोऽस्य न विपर्येतिकर्हि चित् ४६९ स्वयं ज्योतिः स्वभावेऽस्मिन्नानंदात्मनि निर्द्वये ॥ वस्तुतो विद्यते नैव द्वैतं किंचिन्न कर्हि चित् ४७० ततो मायामयं द्वैतं द्वैतवद् वर्ततेऽत्र तत् ॥ संसारि त्वदशाकाले निःसंसारस्वरूपिणः ४७१ यदा द्वैतमिवैतद्विस्वरूपं स्वात्मनो भवेत् ॥ अन्यदेवान्यमात्मानं नानाभेदसमन्वितम् ४७२ विषयत्वं समापन्नं जगद्रूपमनेकधा ॥ सुखदुःखकरं ब्रह्म ज्ञानादवाक्शरीरिणाम् ॥ एकादशेन्द्रियैरंतरवह्निश्चैवाधिगच्छति ४७३ अविद्यायां विलीनायामानंदात्मस्वरूपिणि ॥ स्वप्रभे ब्रह्म विज्ञानाद्वेदगंधविर्वर्जिते ॥ कर्तृकर्मादिरहिते कः किं केनाधिगच्छति ४७४ सर्वब्रह्मेति विज्ञानेन देहाः स्थिरजंगमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्यत्र नैव स्युर्विषयैः सह ४७५ सुखदुःखादिभिः सार्द्धं नैवांतःकरणं कचिद् ॥ कारणाभावतोऽस्मादविद्यानाशमागता ४७६

तिदशभिः । अस्मिन्नात्मनि वस्तुतो द्वैतासंभवात् संसारि त्वदशाकाले यद्द्वैतं कार्यकारणात्मकं द्वैतवत् द्वितीयचंद्रादिवद् वर्तते तन्मायामयमिति द्वयोरर्थः ४७० । ४७१ तत्रास्वयं व्याप्तिस्फुटयति यदेति । यदा एतदात्मनः स्वरूपं द्वैतापेक्षया अन्यदेव विलक्षणमेवाद्वैतमितियावत् तद्द्वैतमिव मायया द्वैताकारेण भासमानमिव भवति तदायं जीव आत्मानमन्यतत्पदार्थाद्विभवं विश्वतैजसादिभेदं तं प्रमात्रादिभेदवत् वातथानानाविधं विषयात्मकं जगद्रूपं च एकादशेन्द्रियैरंतरवह्निर्वावर्तमानं पश्यति कीदृशं जगद्रूपमनेकधा सुखदुःखकरमिति द्वयोरर्थः ४७२ । ४७३ व्यतिरेकं स्फुटयति अविद्यायामिति । किं शब्द आक्षेपे अविद्याहीनस्वरूपे त्रिपुटीन संभवतीत्यर्थः ४७४ तत्र देहवत् त्रिपुटीरूपकाणामंतर्वाह्यभावानामभावमविद्यात्मककारणाभावप्रसक्तमाह सर्वब्रह्मेति । सर्वब्रह्मेति ज्ञानेन सति अत्रात्मस्वरूपे देहादयः कारणाभावात् न संति । कारणाभावपक्षे तद्वत्त्वमाह यत्मादित्यादि इति द्वयोः संबंधः ४७५ । ४७६

कारणाभावाच्चरति । कारणाभावप्युक्तवद्वयत्वाद् यस्मादित्यादि इति द्वयोः संबंधः ४७५ । ४७६ ततश्चात्मा केवलोऽवशिष्यते इत्याह अविद्याभावत इति । स्पष्टम् ४७७ अस्यां दशायां ज्ञानलक्षणा क्रियापिन संभवत इत्याह अस्मिन्निति । अस्मिन्नविद्याविनिर्मुक्ततस्य दर्शनस्य फलमावरणभंगादिरूपमपि कथं जायेत सिद्धत्वादिति ४७८ ननु तदानीमात्मानमेव जानीयादिति शंकां वारयन् विजानीयादित्यंतवाक्यस्यार्थमाह अपीति द्वाभ्यां । यदाऽविद्याकाले द्वैतमिव भवति तदापि सर्वं आत्मभिन्नमेव ज्ञानस्य विषयीकरोति नात्मानमिति प्रसिद्धं विद्योदयानंतरमात्मानं न विषयीकरोतीति किमुवाच्यमिति द्वयोरर्थः ४७९ । ४८० उक्तार्थे उपपत्तिमगृह्यादिपदेः सूचितां प्रपंचयति । विज्ञातारमित्यादिना । सर्वस्य विज्ञातारमात्मानमहं ज्ञानस्य विषयीकुर्यामिति यो वदति समूह एव प्रष्टव्यः एवं कथं त्वयात्मा केन करणेन ज्ञात इति ४८१ ज्ञानेन विषयीकरणेन करणमवश्यमपेक्षितमित्याह यद्यहति । यो मनुजो यद्वस्तु ज्ञानस्य विषयीकरोति तद्विषयीकरणं केनचित्करणेनैवेत्यर्थः ४८२ तत्र मूर्तामूर्तलक्षणं द्वैतं तदभावश्च करणतयानवाच्योऽविद्यारहितात्मनिसदा तदभावादत एवायमात्मा श्रुतावगृह्य इत्युक्त इत्याह मूर्तेति । स्पष्टम् ४८३ किंच यथात्मनो गृह्यत्वं स्यात्तदा गृह्यत्वव्यापकानि शीर्यत्वादीन्यपि स्युरितितर्कसूचयन् शीर्यत्वादीनां तद्व्यापकतां धाराविषयादर्शयति अ

अविद्याऽभावतो यस्माद्विनाशः सर्ववस्तुनः ॥ जातस्तेन स्वयं ज्योतिरानंदात्मावतिष्ठते ४७७ अस्मिन्नात्मनिको नाम पश्येत्किं केन वा कथम् ॥ कुत्र कालेपि कस्मिन्वा किंचितस्य फलं भवेत् ४७८ अपि द्वैतमिवेदं स्याद्यदात्मायं स्वयं प्रभः ॥ तदापि स्वात्मनो भिन्नं जानीते सकलोजनः ॥ नात्मानं कर्हि चित्कापि विज्ञातारं स्वयं प्रभम् ४७९ सर्वमात्मेति तु यदा जातमात्मावबोधतः ॥ तदा तु निर्द्वयं देवं स्वप्रभं कोधिगच्छति ४८० विज्ञातारमहं जानइतियो निश्चितो भवेत् ॥ पृच्छामस्तं वयं मंदं केन ते धिगतस्त्विति ४८१ यद्योजानाति मनुजस्तत्केनापि न चान्यथा ॥ ततस्तवात्मविज्ञानं केनेत्येतत्समीरय ४८२ मूर्तामूर्तद्वयं सर्वं तदभावश्चनात्मनि ॥ अविद्यारहिते सोऽयं गृह्यते केन हेतुना ॥ अगृह्यः सर्वकरणैर्बाह्यैश्चाभ्यंतरैरपि ४८३ अपि गृह्यं विशीर्येत कालतस्तच्छन्नैः शनैः ॥ यथावस्त्रादिकं शीर्यमशीर्यो गृह्यते कथम् ४८४ अपि यच्छीर्यते लोके युक्तं स्वावयवैर्हितम् ॥ न शीर्यते ततः स्वात्मा संयोगरहितः सदा ४८५ अपि सक्तस्य भीतिः स्याच्छरीरस्य यथा त्रिहि ॥ इन्द्रियैर्योगतश्चात्मानिर्भयः केन सज्जते ॥ अस्ति भीतौ व्यथा दृष्टा विनाशस्यापि कारणम् ४८६ अविनाशी व्यथा शून्य आत्मा केन भयं व्रजेत् ॥ निर्ममः सज्जते केन निःसंगः शीर्यते कथम् ॥ अशीर्यो गृह्यते केन ह्यगृह्यकरणं तु किम् ४८७ भावाभावविनिर्मुक्ते निर्माये स्वप्रकाशके ॥ करणादेश्च वार्तापि ह्युपपन्ना कथं भवेत् ४८८ ततो नैवात्मविज्ञाने करणं श्रुतिमार्गतः ॥ लभ्यते नापि योगस्य दर्शनेन च केनचित् ४८९

पि गृह्यमिति त्रिभिः । शीर्यत्वमवयवशैथिल्येन नाशशीलत्वम् ४८४ शीर्यत्वस्य व्यापकं चावयवद्वारा संयोगित्वलक्षणं संगित्वमित्याह अपि यच्छीर्यते इति । यच्छीर्यते तदवयवैः कृत्वा युक्तं संयोगवदपि भवति आत्मा तु न तथेत्यर्थः ४८५ संगस्य व्यापकं च भयमित्यस्य व्यथा तस्याश्च विनाशकारणसंबन्ध इत्याह अपि सक्तस्येति । सक्तस्य संगिनो भयं दृष्टं यथा इन्द्रियैस्तदुपलक्षितविषये श्रयो गिनः शरीरस्येति । तथा भीतौ सत्यां व्यथा दृष्टा स्ति व्यथायां सत्यां च विनाशकारणसन्निधानं दृष्टमित्यर्थः ४८६ व्यापकाभावे च व्याप्याभाव इत्याह अविनाशीति । आत्मा यतो विनाशीततो व्यथा शून्य एव मग्रेपि योज्यम् ४८७ किंचात्मनः स्वभावमालोच्य अपि करणादिकं तत्स्वरूपभावेन वाच्यमित्याह । भावाभावेति । स्पष्टम् ४८८ फलितमाह तत इति । औपनिषदमतेन पातं जलमतेन च आत्माने करणं केन चिदपि वक्तुमशक्यमित्यर्थः ४८९

अथचार्वाकादिवैशेषिकांतमतेष्वपिकरणासंभवंप्रपंचयति आत्मेतिनवभिः । येतावद्बृहस्पतिशिष्येषुचार्वाकेषुदेहेंद्रियमनःप्राणानात्मत्वेनपश्यत्सुप्रथमंपृथिव्यप्तेजोवायुसंघातात्मकंदेहंरूपादिमत्तयाइंद्रियविषयत्वेनात्मत्वानर्हमप्यात्मानंमन्यंतेतेषांमतेतस्यदेहरूपात्मनोभानेकरणंनहिसंभवेदित्यर्थः ४९० कथमित्याकांक्षायामाह सर्वस्येति । तन्मतेहियज्ञेत्रादिकंकरणत्वेनविवक्ष्येततत्कर्तृत्वेनाकांतसंघातलक्षणात्मनएवज्ञानकर्तृत्वात् संघातस्यचसंहतमात्ररूपत्वात् तथाचसर्वंकरणत्वेनविवक्षितंकर्तृरूपमेवस्यान्नकरणभेदाभावात् करणत्वस्यकर्तृभेदनियतत्वादित्यर्थः । एतदुक्तं दूषणमिंद्रियसंघातात्मवादिमतेष्विषयोज्यं देहस्तुतन्मतेनकरणंज्ञानक्रियांप्रातिकर्मत्वात् एवंबाह्यविषयाअपि इंद्रियेभ्यआंतरोभावस्तुतेरनभ्युपगमदेवनकरणमितिभावः ४९१ देहेंद्रियादीति । यैरपिदेहेंद्रियसमुदायाद्भिन्नोमनोरूपःप्राणरूपःकर्तृभोक्तृरूपोवात्माभ्युपगम्यतेतेप्रव्याःकिमात्मारूपादिमान्निरूपोवा आयेतस्यरूपादिमतइंद्रियैर्मनसावाऽनुपलभ्यमानत्वात्तानांद्रियाणितदुपलब्धौनकरणातिवक्तुंशक्यानि मनोपिरूपादिमतोग्रहणेंद्रियैर्विनाऽसमर्थत्वान्नकरणत्वेनवाच्यमित्यर्थः ४९२ अंत्येआह नीरूपोपीति । यदायंदेहेंद्रियसंघातव्यतिरिक्तआत्मानोरूपःस्वीक्रियतेतदापिमनस्तद्ग्रहणेकरणंवक्तुमशक्यं तदाहिआत्माकर्मवास्यात्कर्तावा । आद्येकर्तृहान्याकरणत्वहानिः करणत्वस्यकर्तृसापेक्षत्वात् । अंत्येतु नुइतिवितर्के आत्मग्रहणक्रिया

आत्मासुरगुरोःशिष्यैरुक्तोरूपादिमानयम् ॥ ऐंद्रियस्तर्हितस्यापिकरणंग्रहणेनहि ४९० सर्वस्यकरणस्यास्यसंघातांतर्निपातनात् ॥ ततःकर्तैवसर्वस्यात्करणंनैवकिंचन ॥ इंद्रियाणांयदात्मत्वंतदाप्युक्तंव्यवस्थितम् ४९१ देहेंद्रियादिसंघाताव्यतिरिक्तोयदापुमान् ॥ रूपादिमांस्तदातस्यचक्षुराद्यैरदर्शनात् ॥ नतानिकरणानिस्युर्मनोप्येतैर्विनानच ४९२ नीरूपोपियदायंस्यात्तदापिमनसानहि ॥ गृह्यतेकरणंयस्मात्कर्तारंसमपेक्षते ४९३ आत्मायंकर्मतांप्राप्तःकर्तातस्यभवेद्विकः ॥ अकर्मत्वेपिकर्तैवकर्मकिंनुभविष्यति ४९४ एकस्यापिसदानस्यादपायेकर्तृकर्मणोः ॥ करणंयतएतत्स्यात्सापेक्षंकर्तृकर्मणोः ४९५ करोत्यनेनसततंकर्ताकर्मणिकिंचन ॥ यस्मात्ततोत्रकरणमुक्तमेतन्मनीषिभिः ४९६ एकदैवचनैकस्यव्यापारेभेदवर्जिते ॥ कर्तृताकर्मतादृष्टाद्युपपन्नाथवाभवेत् ४९७ अदृष्टमुपपत्त्यापिहीनमंगीकरोषिचेत् ॥ करणादिविभागेनविनाप्यस्यप्रकाशनम् ॥ अंगीकरोषिकस्मान्नमूढमादिप्रवेदिनम् ४९८

यामात्माभिन्नंकिंकर्मभविष्यतिनकिंचिदपितथाचकर्महान्याकरणत्वहानिरितिद्वयोरर्थः ४९३ । ४९४ कर्तृकर्मणोर्मध्येऽन्यतरस्यापिहानेकरणस्यकरणत्वंनस्यात्तस्यकर्तृकर्मसापेक्षत्वादित्याह एकस्यापीति । व्याख्यातम् ४९५ सापेक्षतांस्फुटयितुंकरणलक्षणमाह करोतीति । येनकर्ताकर्मनिष्ठंकिंचित्फलंजनयतितत्करणमित्युक्तमित्यर्थः तदुक्तंहरिणा 'क्रियायाःपरिनिष्पत्तिर्यथापारादनंतरं । विवक्ष्यतेयथात्रकरणंतदास्मृतम्' इति । एतेनाकर्मकथातुयोगेत्तीयाहेत्वर्थेबोधेति सूचितम् ४९६ युगपदेकव्यापारेएकस्यात्मनःकर्तृत्वंकर्मत्वंचनसंभवतिदृष्टिविरोधादुपपत्तिविरोधाच्चेत्याह एकदेवेति ४९७ किंचप्रमाणन्यायविरुद्धंयुगपदेकस्यकर्मकर्तृत्वमंगीकृत्यश्रुत्यनुभवसिद्धंस्वयंप्रकाशित्वमनभ्युपगच्छतास्वमादेवमेवाविष्कृत्यतेइत्याह अदृष्टमिति । हेभूदप्रमाआदिप्रदेनाप्रमादिग्रहःतेषांप्रवेदिनंसाक्षिणंस्वप्रकाशंश्रुत्यादिप्रसिद्धंकस्मान्मंगीकरोषिकोत्रतेभारइत्यर्थः तदुक्तंवार्तिककृद्भिः 'प्रमाणमप्रमाणंयवमाभातस्तथेवच ॥ कुर्वन्नेवप्रमाणंयवतद

कथंतादृशसिद्धिंतिश्रुतेःकरणत्वमितिचेदात्मभानमतिबंधकावरणापसारणेनगौणमित्याह श्रुतिरपीतिद्वयाभ्यां । वस्तुतःश्रुतिरप्यात्मभानेकरणंनभवति किंतुतांश्रुत्वाऽस्माकमधिकारिणामात्माकारात्

तस्यात्मना कृतः इति ४९८
 कथं तादृशित्वेति श्रुतेः करणत्वमिति चेदात्मभानप्रतिबंधकावरणापसारणेन गौणमित्याह श्रुतिरपीति द्वाभ्यां । वस्तुतः श्रुतिरप्यात्मभाने करणं न भवति किंतु तं श्रुत्वाऽस्माकमधिकारिणामात्माकारावृ-
 त्तिर्जायते तथा वृत्त्या च स्वात्मावरोधनं आत्मस्वरूपावरकं तमोऽज्ञानं नश्यति ततः स्वयमेवात्माभातीति द्वयोरर्थः ४९९ । ५०० फलितमाह एवमित्यादिना । केवललोकादृष्ट्याश्रयणाद्येवं दास्तेषां प्रते-
 पिकरणमात्मभानेन संभवति किंतु तदैकमताश्रयणे इत्यर्थः ५०१ किंतु द्वैदिकमतमित्याकांक्षायामाह देहादेरिति । करकः कर्मडलुस्तत्प्रभृतिवज्जडत्वाद्देहादीनामनात्मत्वमित्यविवादे तेषां च भानमा-
 ध्यासिकचित्संबंधविना न संभवतीत्यतस्तेषां मिथ्यात्वात् सर्वाधिष्ठानभूत आत्माऽद्वय इत्यर्थः ५०२ सचाद्वयः सर्वबुद्धिसाक्षिणो न भिन्न इति बोधयितुं मधुकांडे विज्ञातारमित्याद्युक्तमिति सूचयंतं सत्यावि-
 षयतां भाने करणानपेक्षतारूपां निगमयति विज्ञातेति । स आत्मा साक्षिरूप एव तंच केन करणेन जानीयादिति संबंधः ५०३ एवमात्मानं विज्ञायत्वया तन्निष्ठैव संपाद्येत्याह तत इति । पत्यादिकं दृश्यं
 जातं विस्मृत्य स्वयं प्रकाशात्मानं दैकरसिकाभवेति द्वयोरर्थः ५०४ । ५०५ एवमिति । यच्च यथाऽमृतत्वममृतत्वसाधनं पृष्टं तदात्मविद्यारूपमुक्तमित्यर्थः ५०६ अरे इति । सर्वोत्तराद्वितीयात्मज्ञानादयं

श्रुतिरप्यात्मनो ज्ञाने करणं नैव वस्तुतः ॥ अस्माकं किंतु वचनात् श्रुतेर्वृत्तिः प्रजायते ४९९ वृत्त्या तया तमोनाशं याति स्वात्मावरोधनम् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योति-
 स्ततो भाति स्वयं हिनः ५०० एवं मंदमतेऽप्यात्मज्ञाने लोकसमाश्रयात् ॥ करणं नास्ति केनेदं भवेद्वेदसमाश्रये ५०१ देहादेर्नात्मतादृष्ट्या जडत्वात् करकादिवत् ॥
 ततोऽजडः स्वयं ज्योतिरानंदात्मैव निर्द्रव्यः ५०२ विज्ञाता सर्वबुद्धीनां साक्ष्ये वात्मानचापरः ॥ विज्ञातारमरे केन जानीयात् तत एव हि ॥ मैत्रेयिकरणेनायमानं दात्मा
 नमव्ययम् ५०३ ततस्त्वमपि मैत्रेयि सर्वप्रियतमं त्विमम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वभावेन स्वप्रकाशं सदाद्वयम् ५०४ आनंदात्मानमात्मस्थमात्मनैवावधारय ॥ पति
 पुत्रादिकं हित्वा दुःखजातमिदं प्रिये ५०५ एवमुक्तं मया तुभ्यं प्रिये स्वात्मानुशासनम् ॥ एतावदेव विज्ञेयममृतत्वं न संशयः ५०६ अरे मैत्रेयि नैवान्यदमृतत्वं हि वि-
 द्यते ॥ मुक्तात्महृदये संतमानं दात्मानमद्वयम् ५०७ आत्मनस्त्वस्य विज्ञानान्मरणं ते पुनर्न हि ॥ भविष्यति वपुस्त्यागात् तस्मान्मैत्रेय्यनंतरम् ५०८ एवं स्वहृद-
 ये संतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतमनंतमविनाशिनम् ५०९ परित्यज्य बहिः श्रितं मा कृथास्त्वं कदाचन ॥ तथा च मरणं भूयो न भविष्यति ते प्रि-
 ये ५१० एवमुक्ता मुनिवरो याज्ञवल्क्यः प्रियां भिजाम् ॥ मैत्रेयी जातवैराग्यः प्रवव्राज गृहाश्रमात् ५११ आत्मशक्तिं गुणैर्गूढा मात्मनो न्यां विलोकयन् ॥ विचारा-
 त्कारणानां यादृष्टवंतो मुनीश्वराः ५१२ आत्मैव जगतो हेतुर्माययेत्येव दर्शनात् ॥ यस्याविनिश्चयोजातो मुनीनां भावितात्मनाम् ५१३

दमृतत्वसाधनं नास्तीत्यर्थः ५०७ आत्मनस्त्विति । अस्यात्मनो ज्ञानप्रभावादेतद्देहत्यागानंतरं पुनर्मरणं तेन भविष्यतीति ५०८ एतदेव स्फुटयति एवमिति । उक्तविषयाहृदयस्थात्मानमद्वैतं निश्चित्य
 चित्तस्य तत्प्रवणता करणं विज्ञानं तत्फलं तु पुनः संसाराभाव इति द्वयोरर्थः ५०९ । ५१० उक्तात्मज्ञानदाहृद्यं विद्वत्संन्यासः कार्य इति दर्शयन् मुनिः संन्यस्तवानित्याह एवमुक्तेति स्पष्टम् ५११ उत्तरा-
 ध्यायजिज्ञासामुत्थापयति आत्मशक्तिमिति द्वाभ्यां । किं कुर्वन्मुनिः प्रवव्राज आत्मनः शक्तिमायां प्रकृत्यादिपदवाच्यां सत्त्वादिगुणैर्गूढा मात्मनः सच्चिदानंदलक्षणादन्यां विलक्षणां मिथ्यात्वेन विलोक-
 यन् सन् यां शक्तिकालादीनां जगत्कारणानां विचारेण मुनयः साक्षात्कृतवन्त इत्यर्थः ५१२ तां च शक्तिं स्वतंत्रत्वेन निश्चितवन्तः किंत्वात्मनो जगत्कारणत्वादिनिर्वाहकत्वेन तच्छेषतयेत्याह आत्मैवेति ।
 आत्मैव जगतः प्रधानं कारणं माया तु तत्रोपकरणमित्ययमर्थो यदाहृष्टस्तदैव स्याः शक्तिर्विनिश्चयः शुद्धात्मनां मुनीनां जात इत्यर्थः ५१३

शीतोष्णोति । पुनः किंकृत्वा प्रवव्राज ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं जगति समोभूत्वा । कीदृशो ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं जगति शीतोष्णादिसाधुपापांतरूपैर्द्रव्यात्मनि उभयरूपे अनुकूलप्रतिकूलक इति यावत् स्वदेहे चेतिकारेण परदेहग्रहः ५१४ प्रवृत्तमिति । समुनिरिन्द्रियाणां प्रवृत्तिनिवृत्त्योरुदासीनोऽभवत् किंकृत्वा गुणाबाध्यांतरकरणात्मका एव गुणेषु विषयेषु प्रवृत्तिनिवृत्तिस्वभावा आत्मा तु सदा निर्विकार इति भगवद्गीतोक्तं विचारं कृत्वा ५१५ देहेन्द्रियैरिति । एवं मनोवाग्देहेभूतानामभयप्रदः सन् विचचार कीदृशः रविचंद्रविदेशितः रविचंद्राभ्यां विशेषेण देशितो भागवतैकादशोक्तविधया दत्तात्रेयवदितरेषां विकारस्त्वपि निर्विकारत्वलक्षणां शिक्षां प्रापितः । रविचंद्रवदीशत इति पाठे ईशत इति भावप्रधानो निर्देशः ईशत्वेन निर्विकारत्वलक्षणैश्वर्येणेत्यर्थः ५१६ मैत्रेयो वृत्तांतमाह याज्ञवल्क्य इत्यादिना । संन्यासलिंगदंडादिकं तद्विहितम् । आत्मस्वरूपिणी आत्मस्वरूपानुसंधानपरा ५१७ 'मुखजानामयं धर्मो यद्विष्णोर्लिंगधारणम् । बाहुजातोरुजातानां नायं धर्मो विधीयते' इति वाक्यानुसारेण स्त्रियोदंडग्रहणानधिकारं कैमुत्येनाह द्विजोत्तमस्येति । अन्येषां क्षत्रियाणां वैश्यानां च ५१८ ब्राह्मणादितरेतुदंडधारणादिकमकृत्वाऽहिंसासत्यादिकं यतिधर्मं कुर्वीरन् तेषां साधारणधर्मत्वेनापि पुराणादिषु विधानादित्याशयेनाह ब्रह्मचर्यादिकमिति । चतुर्थाश्रमवासिनां यो ब्रह्मचर्यादिरूपो धर्मस्तदनुष्ठानरूपमुत्तमाश्रमधारणं योऽपि तत्क्षत्रियाद्याश्च कुर्वीत त्वितिसंबन्धः ब्रह्मचर्यमुपस्थसं

शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ मित्रैश्च त्रैस्वदेहे च साधोपापे द्रव्यात्मनि ॥ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं समोभूत्वा महामुनिः ५१४ प्रवृत्तिमिन्द्रियगणनामुद्वेष्टि कदाचन ॥ स्वव्यापारे निवृत्तं च तस्मात्कांक्षति नैव सः ॥ गुणागुणेषु वर्तत इति मत्वा मुनीश्वरः ५१५ देहेन्द्रियैर्मनोयुक्तैर्भूतानामभयप्रदः ॥ चचारवसुधां कृत्स्नां रविचंद्रविदेशितः ५१६ याज्ञवल्क्यो यथा तद्वन्मैत्रेय्यपि चचार ॥ संन्यासलिंगसहिता भुवमात्मस्वरूपिणी ५१७ द्विजोत्तमस्य लिंगस्या चतुर्थाश्रमवासिनः ॥ वर्णिनामपि नान्येषां कुत एतत्स्त्रियो भवेत् ५१८ ब्रह्मचर्यादिकं धर्मं चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ योषिदाद्याश्च कुर्वंतु आश्रमस्य विधारणम् ५१९ विटादिवेषयुक्तोऽपि चरेद्धर्ममनिदितम् ॥ आश्रमेऽनधिकारो य उक्तमाश्रमिणः सदा ५२० कामं त्रैवर्णिकं स्त्रीणां तथा क्षत्रियवैश्ययोः ॥ विज्ञानं वेदवाक्येन कारयेद्ब्राह्मणः स्वयम् ॥ ५२१ चतुर्थमाश्रमं नैव कारयेत् कदाचन ॥ लिंगधारणरूपं तमलिंगधर्मतः समम् ५२२ कारयेत् केपि कुर्यान् धर्मकरणेन हि ॥ विरोधो विद्यते यद्व्यागेशूद्रस्य कीर्तितः ५२३

यमः ५१९ एतदेव स्फुटयति विटादीति । विटः खड्गः 'विटो द्रौलवणे खिद्धे' इति विश्वः । यथाश्रमेऽनधिकारोऽधिकारहीनः स आश्रमिण आश्रमाधिकारिणः प्रति उक्तं विहितमहिंसादिकं धर्मं कुर्वीत कीदृशः सन् शैलूपादीनां विषेण प्रच्छन्नश्चरन् पीत्यर्थः ५२० उक्ताधिकारिणां विद्यालाभाय गुरुशिष्यव्यवस्थामाह काममित्यादिना । ब्राह्मणो गुरुर्द्विजस्त्रीणां शत्रवैश्ययोश्चात्मज्ञा ५२१ चतुर्थमिति । स ब्राह्मण उक्ताधिकारिणां लिंगधारणरूपं चतुर्थमाश्रमं तु न कारयेत् यदि तं चतुर्थाश्रमं कारयेत् तदा अलिंगदंडादिलिंगरहितं ब्रह्मचर्यादियर्थः समवेतं कारयेत् न वा केपि विप्रभिजास्तं लिंगधारणरूपं चतुर्थमाश्रमं कुर्यात् यदिकुर्यात् तदा लिंगधर्मतः समं कुर्यात् ह्येतो धर्ममात्रानुष्ठानेन कोपि श्रुत्यादिविरोधो विद्यते विशेषानुष्ठानेन तु स विद्यते उभयत्रोदाहरणशूद्रः यथा शूद्रस्य शीतस्मांतं यागेऽशूद्रोऽप्येतेन यमकमप्यादिवाक्यैः परमुक्तं सत्यं नुवदन् विटारणधर्मं न्यूनमिति नैव मकारेण भ्रमेण धर्मव्यवस्था अदाप्येतित्यादि विटोऽर्थः ५२२ ५२३

क्षत्रियाश्चेति । विद्यावंत इति पुमान् स्त्रियेत्येकशेषः । क्षत्रियादयो विद्यावंतोऽप्यात्मविद्यायामन्येत्तु गुरुत्वं न भजेत् ब्राह्मणं प्रति सुतरामित्युत्सर्ग इत्यर्थः ५२४ उक्तोत्सर्गस्यापवादस्य लंपं च यन्क्षत्रियादिभिरावश्यकत्वे स्वसजातीयोऽपकृष्टो वा शिष्यः कार्य इत्याह क्षत्रिय इत्यादिना । क्षत्रियः क्षत्रियवैश्ययोस्तयोः क्षत्रियवैश्ययोः सजातीयानां स्त्रीणां च गुरुर्भवेद्यदि ब्राह्मणस्तज्जातीयास्त्रीवा गुरुत्वयो ग्यानलभ्येतेत्यर्थः ५२५ वैश्यस्तु वैश्यसजातीयां स्त्रियं वा कामं शिष्यतानयेत् । उत्तमवर्णगा ब्राह्मणक्षत्रियजातीयाः स्त्रियस्तु शिष्यताननयेदित्याह वैश्यमिति ५२६ स्त्रियस्तु द्विजानां गुरुत्वं प्रति पथेन अध्ययनहीनत्वेन तेभ्योऽपकृष्टत्वादित्याह स्त्रिय इति ५२७ संप्रदायस्येति । यदा तु संप्रदायप्रवर्तकः कश्चित्पुरुषो न लभ्यते तदा स्त्रियोपि समानजातीयानामपकृष्टजातीयानां च विद्योपदेशो का भवेयुरित्यर्थः ५२८ त्रैवर्णिका इति । त्रैवर्णिका अप्युत्तमगुरोरलाभे सति संप्रदायमात्रं कुतश्चिद्विज्ञाय वेदवाक्येभ्यः सम्प्रज्ञानं स्वयमेव संपादयत्वित्यर्थः ५२९ ब्राह्मणजातीयायाः स्त्रियोगुरुस्तु विप्र एव तस्य सर्वगुरुत्वादित्याह ब्राह्मणानामिति ५३० अत्रापीति । अत्र विप्राणां मध्ये पिईदृशो विप्रः प्रशस्तो गुरु रूक्तोयः कुलीनो बाल्ये मात्रासंबुद्धः शिक्षितस्ततः पित्रा तत आचार्येणेत्यर्थः

क्षत्रियाश्च तथा वैश्यास्तद्वत्रैवर्णिकाः स्त्रियः ॥ विद्यावंतोऽपि नान्येभ्यः कुर्युरात्मोपदेशनम् ॥ उपदेशोऽपि विप्रस्य केऽपि नैवाधिकारिणः ५२४ क्षत्रियः क्षत्रियं वापि वैश्यं वापि द्वयोः स्त्रियः ॥ विप्राद्यभावतः कामं शिष्यं कुर्वीत धर्मवित् ५२५ वैश्यं वैश्यस्तथा वैश्यस्त्रियो वा धर्मसंयुताः ॥ शिष्यत्वेन प्रगृहीयात्कामं नोत्तमवर्णगाः ५२६ स्त्रियस्त्रैवर्णिकानां स्युर्गुरो नैव कर्हिचित् ॥ अनधीताय तस्त्वेता वेदवाक्या विचक्षणाः ५२७ संप्रदायस्य विच्छेदे कामं त्रैवर्णिकस्त्रियः ॥ उपदेशान्प्रकुर्वीत समानानधमान् प्रति ५२८ त्रैवर्णिकास्तु विज्ञाय संप्रदायं स्वयंधिया ॥ वेदेभ्योऽप्यवगच्छेत्तु वक्रभावे स्थिते सति ५२९ ब्राह्मणानां स्त्रियो विप्रो गुरु रूक्तो न चापरः ॥ अन्यस्यापि भवेदेष गुरुः सर्वशरीरिणः ५३० अत्रापि कुलविद्यादिसंपन्नः पितृ तस्तथा ॥ मातृ तश्चापि संबुद्धः प्रशस्तो गुरु रीरितः ५३१ पतिः सर्वत्र नारीणां प्रथमः प्रोच्यते गुरुः ॥ तदभावाद्भवेदन्य उत्तमोऽपि समोऽपि वा ५३२ वर्णो नैव निरुक्तः स्यादधमः कस्यचिद्गुरुः ॥ कस्यांचिदपि विद्यायामापद्यपि च कर्हिचित् ५३३ शूद्रादयस्तदीयाया योऽपि तोयदि धर्मतः ॥ वर्तते तत्र विज्ञेयं पुराणादेश्ववाक्यतः ॥ उपदेशनमत्र स्याद्वेदवाक्यान्न कर्हिचित् ५३४ यदा धमो गुरुर्ब्रूयात्कदाचित्संकटे सति ॥ वर्णिनो विक्रयादेव विद्यामस्मात्समाप्नुयात् ५३५

तथा च श्रुतिः 'मातृमान् पितृमानाचार्यवान्' इति ५३१ तत्रापि स्त्रियाः पतिरेव मुख्यो गुरुस्तस्य विद्या गुरुत्वासंभवेत् न्योऽप्युत्तमजातीयः समजातीयो वा गुरुः कार्य इत्याह पतिरिति ५३२ वर्णो नैवेति । निरुक्तोऽधमो विप्रपेक्षया अधमानां क्षत्रियादीनां मध्ये निरुक्तो वर्णः शूद्रस्तु कदाचिदाप्यपि कस्यामपि विद्यायां गुरुर्न स्यादित्यर्थः एतेनापि क्षत्रियादेर्गुरुत्वमनुमतमिति ५३३ शूद्रादय इति । आदिपदेन संकरजातयस्तदीयाः शूद्रजातीयाः एतेषामात्मजिज्ञासायां सत्यां पुराणवाक्यादिवाक्यश्रवणेन ज्ञानसंपाद्य अत्र शूद्रादिषु वेदवाक्येनोपदेशनं तु कदाचिन्न कर्तव्यमित्यर्थः तथा च श्रुतिः 'पथुवा एतत् श्मशानं यच्छूद्रस्तस्मात्तत्समीपेनाधेतव्यम्' इति पथुपादयुक्तम् ५३४ यदा धम इति । यदाऽधमोऽधमजातीयो गुरुत्वेन ब्रूयाद्विद्योपदेशात्तदोत्तमजातीयो विद्याकामस्तस्मादधमजातीयगुरोः सकाशाद्विद्या विक्रयादेव धनादिविनिमयेनैव प्राप्नुयात्संकटे उत्तमजातीयगुरुलाभासंभवरूपापदीत्यर्थः ५३५

निःस्पृह इति । यदि तु सोऽयमजातीयगुरुस्तत्र धने निःस्पृहः स्यात्तदा कांश्चिद्विद्यां इत्वा ततो विद्यामाप्नुयात्स च गुरुस्तस्मात् ल्यब्लोपेपंचमौ तमुत्तमजातीयं शिष्यं प्राप्याधिकं पादसंवाहनादिकं न कारयेदित्यर्थः तदुक्तं मनुना 'अब्राह्मणादध्ययनमापत्काले विधीयते । अनुमज्ज्या च शुश्रूषाया वदध्ययनं गुरोः' इति अत्र मनुवाक्ये च कारः पादसंवाहनादिरूपसेवा व्यावृत्त्यर्थ इति तद्व्याख्यातारः । श्रुतिश्च तानुपनीयेति तानुद्वालादीननुपनीयपादग्रहणमकारयित्वेव राजाऽश्वपतिस्तेभ्यो विद्यां ददाविति तदर्थः ५३६ अश्वपत्यादिकानिति । अश्वपत्यादिकानुत्तमजातीयोद्वालादिमुनीनां गुरुनृद्व्याश्रुतिप्रसिद्धान् विज्ञायमन्वादिभिरिदमपकृष्टगुरोः सकाक्षाद्विद्याग्रहणमुक्तं परंतु तत्संभवेऽतमगुरुलाभयोग्यत्वे सति न शस्तं न कर्त्तव्यमित्यर्थः ५३७ एतांसकलमर्यादां ज्ञानानामैत्रेयीदंडादिरहितासतीप्रच्छन्न

निःस्पृहो यदि तत्रापि तदान्यविद्यया प्रुयात् ॥ विद्यागुरुश्च नो तस्मादधिकं कारयेत्काचित् ५३६ अश्वपत्यादिकानृद्व्यागुरुनधमवर्णिनः ॥ प्राचीनशालप्रभृतीन् शिष्यानुत्तमवर्णिनः ॥ इदमुक्तं न तच्छस्तं कदाचित्सति संभवे ५३७ मैत्रेयीसकलं त्वेदं देयस्मात्ततोत्रसा ॥ पत्युः संप्राप्तविज्ञानाब्रह्मचर्यादिसंयुता ॥ चतुर्थाश्रमलिङ्गेन शून्याभूमिचचारसा ५३८ याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्यावैषम्यं लिङ्गधारणम् ॥ अभून्नैवापरं किंचिच्चतुर्थाश्रमधर्मतः ५३९ इत्युक्तं याज्ञवल्क्येन ब्रह्मज्ञानं मये रितम् ॥ मैत्रेय्याः किंपुनर्भूयः श्रोतुमिच्छसि सुव्रत ५४० ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्मआत्मपुराणे बृहदारण्यक्याज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादीनामसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥

॥

॥

॥

वेपेण विचचारित्याह मैत्रेयीति ५३८ याज्ञवल्क्यस्येति । तदा याज्ञवल्क्यस्य दंडादियारण्यमात्ररूपो विशेषो मैत्रेयीसकाशादभूत्समदृष्टत्वादिधर्मास्तु समा एवाभवन् नित्यर्थः ५३९ उपसंहरति इत्युक्तमिति ५४० ॥ हितार्थं यजमानस्य यस्य सप्तमोऽध्यायः ॥ तत्र मानमर्थपूर्णः सप्तम्यां सप्तमोऽजनि ॥ १ ॥ यस्याष्टमूर्तेर्यजमानाख्यमृत्युपकारार्थं सप्तशिष्टाः पंचभूतरविचंद्रात्मिका मूर्तयः सद्यो यतास्तत्रास्य प्रभोः स्वरूपे मानभूतोऽयं सप्तमोऽध्यायः सप्तम्यां तिथौ पूर्णो जात इत्यर्थः ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसूरितनूजरायकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादाज्ज्योतिष्यकृतावात्मपुराणदीक्षायां सप्तसंवाख्यायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्चेताश्चतुर्दशितः ॥ देवोऽष्टयुक्तिः सर्वोत्तमासम्यग्दर्शयति ॥ १ ॥ शिष्यप्रश्नपूर्वोक्तानुवादपूर्वकमाभिनयति याज्ञवल्क्येरिति मितिद्वादशभिः । रूपद्वयम् परन्तु उक्तमिति १ । २ आदित्येनेति । यत्रयदुपबृंहणार्थं यत्र आदित्यप्रोक्तज्ञाने ३ कांडत्रयस्येति । भेदाभेदाभ्यां भिन्नः ४ दध्यङ्कार्यवणस्येति । अश्विनोः शिष्यता अस्य दध्यङ्कार्यवणस्य ५ पंचमाध्यायार्थमनुवदति संवादइति ६ षष्ठसप्तमयोरर्थमाह भूपतेरिति । जनकस्यायाज्ञवल्क्यशिष्यताषष्ठ्युक्ता मैत्रेय्यास्तच्छिष्यतातुसप्तमयुक्ता तत्रसप्तमातेषदुक्तं याज्ञवल्क्यः संन्यस्याविद्याख्यामात्मज्ञकिंपरमार्थात्मस्वरूपात्पृथग्दृष्टवान्यस्याः शक्तेः स्वरूपं मुनिभिः कारणस्वरूपेण दृष्टमिति । अत्र पृच्छ्यते तेषां मुनीनां विचारः कीदृशो जातः तेषां सभाच कीदृशी जाता तत्र केन वादिना बुद्धिः स्वस्वाभिप्रायरूपा कीदृशी कथंच प्रकटिता इति चतुर्णामर्थः ७ । ८ । ९ । १० कारणानामिति । तेन विचारेण मुनिभिः किं कारणं निश्चितं ब्रह्मवा अन्यत्किं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ याज्ञवल्क्येरितं ब्रह्मज्ञानं श्रुत्वा तिविस्मितः ॥ शिष्यः पुनरिमं प्रश्नं कृतवान् स्वगुरुं प्रति १ भगवन् भवता ब्रह्मज्ञानमाख्यानसंयुतम् ॥ एतरेयोदितं तद्वत्कौषीतकिसमीरितम् २ आदित्येन तथा प्रोक्तं यत्र चित्रकथा इमाः ॥ इंद्रप्रतर्दनौ यत्र गुरुशिष्यौ महाबलौ ॥ अजातशत्रुबाला की सर्वज्ञ सदृशौ तथा ३ कांडत्रयस्य वंशोपि भेदाभेदविभेदवान् ॥ ऋषिणा सह संवादो ह्यश्विनोर्देवयोस्तथा ॥ दध्यङ्कार्यवणेनापि शक्रस्यामिततेजसः ४ दध्यङ्कार्यवणस्यैव गुरुता शिष्यतापि च ॥ अश्विनोरस्य संक्षेपो मरणांतस्तथामुनेः ५ संवादो याज्ञवल्क्यस्य ह्याश्वलाद्यैर्द्विजोत्तमैः ॥ नानादेश्यैश्च मरणं शाकल्यस्यातितेजसः ६ भूपतेर्जनकस्यापि शिष्यता गुरुता तथा ॥ धीमतो याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्याश्चापि शिष्यता ७ गुरुता याज्ञवल्क्यस्य कथिता सोपि वैद्विजः ॥ संन्यस्य सर्वकर्माणि ह्यविद्यां स्वात्मनि स्थिताम् ८ दृष्टवान् पृथगेवायं यथा पूर्वमुनीश्वराः ॥ कारणानां विचारेण दृष्टवंतो महाधियः ९ अत्र तेषां मुनीनां विचारः कीदृशो गुरो ॥ जातः सभावा बुद्धिर्वाक्यं केनैव कीदृशी १० कारणानां विचारेण कारणं किं मुनीश्वरैः ॥ निश्चितं ब्रह्मवाऽन्यद्वा निश्चयोपि च कीदृशः ११ तेषां महात्मनामासीदुरोत्वं तद्वाद्युन ॥ रुपया परयामहमवक्तव्यं न ते स्तिहि १२ एवमुक्तो तिसंहृष्टो गुरुः शिष्यमभाषत ॥ शृणु वत्स कथामेतां श्वेताश्वतरकीर्तिताम् ॥ यतिभ्यो तिविरक्तेभ्यो ह्यर्थिभ्यो ब्रह्मवेदने १३ श्वेताश्वतरमासीनं तपसा दग्धकिल्बिषम् ॥ यतयः कुत्रचिद्दृष्ट्वा प्रपच्छुस्तं महाधियम् १४ श्वेताश्वतरते स्वस्ति वेदशाखा प्रवर्तिने ॥ ब्रह्मज्ञानं स्वशाखोत्थं भिक्षां यच्छाद्य नो मुने १५ भवता यादृशं ब्रह्मज्ञानं प्राप्तं स्वयं भुवः ॥ तद्वयं श्रोतुमिच्छाम एतदर्थं मिहागताः १६ अस्माकं कारणे वादो यतीनां सुमहानभूत् ॥ भिन्नकारणदृष्टीनां संप्रदायविभेदिनाम् १७

चिद्वा एव तेषां महात्मनां सर्वेषां सिद्धांतनिश्चयश्च किमाकारकः एतत्सर्वेद यतो मत्सकाशाद्गोप्यं तव नास्तीति द्वयोरर्थः ११ । १२ एवं पृष्टो गुरुः श्वेताश्वतरेण मुनिना या ब्रह्मविद्या तदार्थं भ्युत्कृतां वर्णयितुमुपक्रमे इत्याह एवमिति १३ तत्र श्वेताश्वतरमुनिं प्रति अर्थिनां यतीनां प्रश्नादिकमुपोद्घाततया कथयति श्वेताश्वतरमिति नवभिः । तं प्रसिद्धम् १४ श्वेताश्वतर इति । ब्रह्मज्ञानरूपां भिक्षां देहीति १५ भवतेति । स्वयं भुवस्तपसानुस्मृताद्देवाद्द्विरण्यगर्भाद्वा भवता यादृशं ज्ञानं प्राप्तं तज्ज्ञानमेतदर्थं श्रोतुमिहागताः स्मेतिसंबंधः १६ एतदर्थं किमर्थमित्याकांक्षायां विप्रतिपत्तिजग्य संशयवारणार्थमिति दर्शयति अस्माकमित्यादिना । संप्रदायभेदेन भिन्नं भिन्नं कारणं मन्यमानानामस्माकं जगतः कारणे विवादो भूदित्यर्थः १७

आ. पु.

॥ १ ॥

चिरकालमिति । संकेतकर्तव्यनिश्चयं । स्पष्टप्रत्यय १८ संकेतमभिनयति श्वेताश्वतरनामेतिद्राभ्यां । अयमुनिर्यत्कारणं ब्रूयात्तदस्माभिः सर्वैः प्रणम्यांगीकार्यमित्यर्थः १९ तत्र हेतुतयामुने
राप्ततामाहुः पक्षेति २० इत्थमिति स्पष्टम् २१ गुरुः शिष्यं प्रत्याह एवमिति । एवं पृष्ठः श्वेताश्वतरो मुनिस्तेभ्यो यातिभ्यो यदुक्तं वांस्तदहंतुभ्यं श्रावयामीत्यर्थः २२ तत्र ब्रह्मवादिनो वदं
तीति ब्राह्मणभागस्यार्थप्रपंचयति ब्राह्मणा इति नवभिः । श्वेताश्वतर उवाच हेतयो यथेदानीं भवन्तो मिलिताः समवेतास्तथा पूर्वमपि नानाविधमुनीनां समाजोऽभवदिति द्वयोरर्थः २३ । २४
तेष्विति । तेषां समुदितानां मध्ये केचिद्ब्रह्मविद एतान् अविज्ञानानुग्रहीतुमिच्छन्त एवमुचुरिति २५ एवं कथमित्याकांक्षायां तद्वाक्यं मभिनयति भवन्त इति त्रिभिः । भो ब्राह्मणा भवतां लोकोपकारि
णामत्र देशे समाजो लोकोपकारायास्तु सच लोकोपकार इदानीं वाचो गलानि हेतुभूता लौकिकीः कथाः विसृज्य जगत्कारणविचारेण सिद्धयेदिति त्रयाणामर्थः २६ । २७ । २८ एवं ब्रह्मविद्भिरुक्ते

चिरकालं वयं सर्वे संवाद्य च परस्परम् ॥ इतरैतर संकेतं कृत्वा त्वां हि समागताः १८ श्वेताश्वतरनामायं वेदशाखा प्रवर्तकः ॥ कारणं यदयं ब्रूयात्तदस्माभिर्यतीश्वराः ॥
अभिवादेन निखिलैरंगीकार्यमसंशयम् १९ पक्षपातेन रहितः सर्वज्ञो यमुनीश्वरः ॥ शत्रौ पुत्रे स्वदेहे च विषमो न कदाचन २० इत्थं विधाय संकेतं वयमत्र समागताः ॥
छिधिः संशयान् ब्रह्मन् स्वस्ति ते मुनिपुंगव २१ एवमुक्तो यतीन् प्राह यथान्यायमुपागतान् ॥ कारणं यदहंत ते कथयामि महामते २२ ब्राह्मणा बहवः पूर्वयतयो वेदवा
दिनः ॥ षडंगकुशलास्तद्ब्रह्मपोहविशारदाः २३ शिष्या नानागुरूणां च केचिद्ब्रह्मविदामपि ॥ यथा भवन्तो यतय एकत्र मिलिताः क्वचित् २४ तेषु ब्रह्मविदः केचि
देताननुजिघृक्षवः ॥ इदं वचनमाहुस्ते निरीक्ष्यैव परस्परम् २५ भवन्तो ब्राह्मणाः सर्वे वेदवेदांगपारगाः ॥ अत्रागता महाभागालोकानुग्रहकारिणः २६ समाजो भव
तां तस्मादेष लोकोपकारकः ॥ भवता ब्राह्मणा हेतुर्जगतोत्र विचार्यताम् २७ परित्यज्य कथा एता लौकिकीर्गलानि हेतुकाः ॥ वचसो मुनिशार्दूला भवन्त्योरोचते यदि
२८ एवमुक्तेऽथ ते सर्वे सहृष्टा जाता कौतुकाः ॥ ब्राह्मणामिलितास्तत्र तर्ककर्मशुद्धयः ॥ कारणं जगतः श्रोतुमूचुस्तान् ब्रह्मवादिनः २९ भवन्त एवमुनयः कीर्तयन्तु
महाधियः ॥ कारणं जगतः सर्वे श्रोष्यामः संगता वयम् ३० इत्युक्त्वा मुनिवर्यास्ते सर्वदा स्वात्मवेदिनः ॥ तर्ककर्मशुद्धीं स्तान् ज्ञात्वा मीमांसयोचिरे ३१ अकारणं ज
गत्सर्वविप्रानैतत्प्रजायते ॥ पटो यथानजायेत विना तत्त्वादिकारणम् ३२ अहेतुता भवेद्दृष्टेयं दितेन विना भवेत् ॥ पटस्तत्तूना विना विप्रानभवत्येव सर्वथा ३३ अपि
कार्याणि हेतूनामभावेऽपि जनिंयदि ॥ व्रजेयुश्चरितार्थाः स्युः सर्वे एवात्र जंतवः ३४

सति इतरैर्केप्रधाना विप्रा एवमाहुरित्याह एवमुक्ते इति २९ इतरवाक्यमभिनयति भवन्त एवेति स्पष्टम् ३० इत्युक्ता इति । एवमुक्तास्ते ब्रह्मविद इतरद्विजांस्तां किं कान् ज्ञात्वा मीमांसयामीमां
सारीत्या विषयसंशयपूर्वपक्षादिरूपाधिकरणोपन्यासेनेति यावत् उक्तवंत इत्यर्थः । विषयो विषयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । प्रयोजनं च पंचांगशास्त्रे विकरणं स्मृतम् । इति ३१ तत्र विषयशोध
नपरत्वेन विकारणमित्यादि मंत्रं योजयन् विकारणमित्यंशस्यार्थप्रपंचयति अकारणमित्यादिभिरष्टपष्टि श्लोकेः । हे विप्राः एतज्जगदकारणं जायते इति न वाच्यं । यथा पटस्तत्त्वादिकारणं विना
जायते इति न वचः शक्यमित्यर्थः ३२ दृष्टांतमेव पुष्टयति अहेतुतेति । यदि दृष्टमप्यक्षसिद्धे पटे अहेतुता भवेत्तदा पटस्तत्तूना विनापि भवेत्तत्तथा सर्वथानभवत्येवेति संबन्धः ३३ उक्तमर्थमुदाहर
णार्थं विचारयति अविचार्योक्तिश्चतुर्भिः । यावत् कार्याधिकारो विना विस्तृत्यैवैतत्तदप्येव जंतवः साधनैर्जनयन्तरेणापि कृतार्थाः स्युरित्यर्थः ३४

तथाचनार्यादिभिर्नरसमीपगमनादिकेन क्रियेतेत्याह नारीति ३५ स्वस्वाम्यादिश्चेति । धनाद्यनपेक्षत्वे च स्वसेवकभावादिसंबन्धेन संबन्धोपि कश्चन न स्यात् तथा ज्ञादीच्छयापिन कश्चिद्भवेत्
 अक्षादिभिस्तुतिश्चनस्यादित्यर्थः ३६ एवमिति । तथावस्त्राद्यर्थमपिन कश्चिद्भवेत् एवमन्योपि व्यवहारो न स्यादित्यर्थः । फलितमाह । तत इति ३७ केचिद्ब्राह्मणकारणाभावां बीजाद्य
 भावरूपमंशुरादिकार्याणां कारणमाहुस्तन्मतासंभवेऽप्युक्तहेतुजातं योजयति कारणभाव इति । एतेन व्यवहारलोपांतदोषप्रसंगेन कारणभावः कारणमिति पक्षोपिनोपपद्यते अत्रपक्षे इदं वक्ष्यमाणं
 दूषणजः तत्रापि व्याख्यातं विस्तेरेणोक्तं सद्बोध्यमित्यर्थः ३८ इदं पक्षोक्तं दूषणजातमेव प्रपंचयति अपि चेदित्यादिना । कारणभावः कारणमित्यत्र पक्षे कोसौ कारणस्याभावः कारणं किं कारण
 स्यात्तथाभावः किंवा प्रागभावः किंवा ध्वंसः किंवा न्योन्याभावः तत्रनाद्यः त्वदुक्तव्याघातदोषेण व्यर्थत्वापत्तेरित्यर्थः ३९ व्याघातमभिनयति अकारणमिति । इदं विश्वप्रकारणकमिति पक्षस्त्व
 यांगीकृत एव तदुपपादनायैव हित्वया कारणभावः कारणमिति पक्ष उपायते तथाच तदत्यंताभावस्य कारणत्वांगीकारे सति यथासप्रथमं यांगीकृतपक्षोपिन स्यात्तद्दीयेत तथा त्वयोक्तं स्यात् तथाच प्र
 तिज्ञाविरोधरूपो व्याघातः स्फुट इत्यर्थः एतदूषणं कारणप्रागभावस्य कारणत्वांगीकारेऽपि बोध्यमित्यर्थः ४० प्रागभावपक्षे दोषांतराणि वक्तुं विकल्पयति प्रागभावादिति । यदा प्रागभावात्कार्या

नारी न नरमागच्छेन्नरान् नारी च कामुकः ॥ प्रजाद्यर्थं तथान्योपि निर्धनो धनिर्न च ३५ स्वस्वाम्यादिश्च संबन्धो नैव कश्चिद्भविष्यति ॥ क्षुत्पिपासातुरस्तद्वदन्नपाने
 च्छयानहि ॥ इतस्ततो जनो गच्छेत्तृप्तिरन्नादिना न च ३६ एवंवासः प्रभृत्यर्थे न गच्छेत्कोपि कुत्रचित् ॥ व्यवहारस्तथा सर्वः परिलोपंगमिष्यति ॥ ततः सकारणं सर्वं
 जायमानं मुनीश्वराः ३७ कारणभाव एतेन कारणं नोपपद्यते ॥ व्याख्यातमिदं मप्यत्र ज्ञातव्यं मुनिसत्तमाः ३८ अपि चेत्कारणभावः कारणं स्यात्तथात्रकः ॥ अ
 त्यंताभाव एवैव इति चेद्व्यर्थमेव तत् ३९ अकारणमिदं विश्वं पक्ष एष व्यवस्थितः ॥ तथाच सति सोऽप्यत्र यथान स्यात्तथेति तत् ॥ प्रागभावो यदा स स्यात्तदाप्येतत्संभ
 वेत् ४० प्रागभावाद्यदा जन्मकार्याणां व्यादिनो भवेत् ॥ प्रागभावस्तदानष्टः स्थितो वेति विचार्यताम् ४१ यदानष्टस्तदा कार्यजनेः पूर्वमनंतरम् ॥ अथवा यदि पूर्वः
 स्यात्तदानैपोत्रकारणम् ४२ अनंतरं यदानाशो भवेत्तस्य तदा हिंसः ॥ किमेकोऽप्यथवानेको यथैकस्तर्हि किं हिंसः ४३ नष्टोऽधुना यवानैव यदिनष्टः कथं भवेत् ॥ कार्यमेतदि
 दानोऽयद्दृश्यते सर्वजंतुभिः ४४ अधुना यद्यनष्टोऽयं भावीनाशः कदास्यसः ॥ यस्मिन्काले त्वयं नाशो यस्येत्येतत्तदादिकिम् ॥ भविष्यति जगत्कार्यमथवान भविष्यति ४५

णां जन्म भवतीत्याकारकं व्यादिनोऽमर्ततदा इति विचार्यतां विकल्प्यतां इति किं तदा कार्योत्पत्तिकाले प्रागभावो नष्टः स्थितो वेति ४१ यदेति । आद्येऽपि इदं विचार्य किं प्रागभावः कार्योत्पत्तेः पूर्वमनष्टो य
 वानंतरं नष्ट इति यदितु पूर्वमनष्टस्तदा सकथं कारणं स्यात् न हि षटोत्पत्तेः पूर्वमनष्टः कुलालो घटकारणमित्युच्यत इत्यर्थः ४२ कार्योत्पत्तेरनंतरं प्रागभावो नश्यतीति पक्षेऽपि विकल्पयति अनंतरमिति ।
 यदा तस्य प्रागभावस्य नाशः कार्योत्पत्तेरनंतरं भवति तदाप्येतद्दृश्यं एतर्हि स प्रागभावः किमेकव्यक्तिकोऽनैकव्यक्तिको वा यदि सकल कार्यहेतुः प्रागभाव एकव्यक्तिकस्तर्हि इदं वक्तव्यं किमधुना नष्टो
 न वेति आद्येऽदानीं जायमानं कार्यं कथं स्यात्तद्विहाकारेण नष्टेऽति कार्यं जायत इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ अधुना स प्रागभावो नष्ट इति पक्षं दूषयति अधुनेति द्वाभ्यां । प्रागभावो हि कार्यनाश इति
 प्रसिद्धं यदित्वधुना ददानीं तत्तत्कार्यं पर्थतकार्येण जातेष्वप्यर्थं प्रागभावो नष्टस्तदा स प्रागभावस्य सनाशः कदाभावी भविष्यतीति अस्मिन् पक्षे इदं परं पृच्छ्यते यदायं प्रागभावो नश्यति तत्प्रभृति इदं
 जगद्रूपं कार्यं भविष्यति न वेति ४५

आ. पु.

॥ २ ॥

भविष्यतीतिपक्षे व्यवहारलोपांतपूर्वोक्तदूषणंप्रसज्येत्याह कार्यभावइति । प्रागभावरूपंकारणंविनापिकार्यस्यभविष्यत्तत्त्वोत्पत्तौसत्यांकारणेनविनाकार्यजनिरितिपक्षःस्यादाप्येत तथाचपूर्वोक्तदोषप्रसक्तिरित्यर्थः ४६ अस्मिन्पक्षेनिर्युक्तिकत्वंचेत्याह अपिचेदिति । यदितदाप्रागभावनाशोत्तरकालेअकारणकंकार्यंभविष्यतितदाइदानीमपितथाकुतो नभवतीतिप्रश्ने इदानीमकारणककार्यसंभवोपपादिकायुक्तिर्वक्तव्यासाचनास्तीत्यर्थः ४७ प्रागभावनाशेकार्यंनभविष्यतीतिपक्षंदूषयति तस्मिन्निचितुभिः । तस्मिन्प्रागभावेनष्टेतिकार्यंनभविष्यतीतिचेदितिशेषः तर्हिअनायासेनमुक्तिसिद्धिनिश्चयान्मुक्त्यर्थप्रयासवैयर्थ्यमित्यर्थः ४८ किंचात्रपक्षेसंसारस्यानंततयाऽनादितयाचसर्वसंमतस्यसान्तत्वसादित्वयोरापत्तिरित्याह अप्यनंतस्येति । विवेकख्यातिहीनान्प्रतिसंसारोऽनंतोऽनादिश्चप्रसिद्धस्तस्यात्रपक्षेसांतत्वंस्यात्सांतत्वेचसादित्वमपिस्यादित्यर्थः ४९ सादित्वेचमुक्तस्यापिबंधापत्तिरित्याह अंतवानिति । वादिनोमतेइतिशेषः । तस्योक्तवादिसंमतस्यमुक्तस्यायंसंसारः पुनः केनहेतुनानभविष्यतीतिमुक्तुर्भविष्यत्येवेत्यर्थः ५० ततःकिमतआह यदीति स्पष्टम् ५१ एतावतैकव्यक्तिकः प्रागभावोजगत्कारणमितिपक्षो निरस्तोऽथानेकव्यक्तिकः सतथेतिपक्षंदूषयति यदानेकइत्येकादशभिः । प्रागभावस्यानेकव्यक्तित्वेतस्यभेदःप्रतियोगिभेदादेववाच्यः स्वरूपमात्रेणाभावेभेदासंभवादित्यर्थः ५२ तस्यप्रतियोगित्वंकारणानांका

कार्यभावेविनैवस्यात्कारणेनतदाजनिः ॥ तथाचसतिपूर्वोक्तदूषणंपुनराव्रजेत् ४६ अपिचेत्कारणाभावेसदाकार्यंभविष्यति ॥ इदानींकेनतत्रैवभवतीतिवदंतुते ४७ तस्मिन्नष्टेतदानैतत्कार्यंकापिभविष्यति ॥ अनायासेनमुक्तिः स्यात्तर्हितेषांमहात्मनाम् ४८ अप्यनंतस्यचेदंतःसंसारस्यभविष्यति ॥ अनादेःसादिताकस्मात्तस्यनैवभविष्यति ४९ अंतर्वाश्चतथासादिःसंसारोयदिवादिनः ॥ मुक्तस्यतस्यकेनायंपुनर्नैवभविष्यति ५० यदिमुक्तस्यसंसारः पुनरेवभविष्यति ॥ व्यर्थास्तदासमस्ताः स्युर्वादिनोमुक्तिहेतवः ५१ यदानेकस्तदातस्यभेदः केनभवेदिह ॥ प्रागभावोहियस्यस्यात्तद्भेदादेवभेदवान् ॥ अभावस्यस्वतोभेदो नदृष्टोवादिभिर्गतः ५२ कार्यभेदाद्यदाभेदः प्रागभावगतोभवेत् ॥ तदायंकारणाभावो नभवेत्कार्हीचिक्कचित् ५३ एवंचसतिकार्यस्यकारणेनविनाजनिः ॥ पूर्वोक्ताऽऽवर्ततेभूयोवादिनंदुर्धियंप्रति ५४ अपिकार्येह्यनुत्पन्नेतस्याभावः कथंभवेत् ॥ विशेषणसतिज्ञातेविशिष्टावगतिर्यतः ॥ अनुत्पन्नकथंतस्यात्कथंवाज्ञायतेत्रतत् ५५

याणांवा नाद्यः अनादेः प्रागभावस्यकारणासंभवादित्यभिप्रैत्य नांत्यः तथासतितस्यकार्याभावत्वेनतत्कारणाभावः कारणमितिप्रतिज्ञाहीयेतत्याह कार्यभेदादिति । यदाप्रागभावस्यभेदः कार्यरूपप्रतियोगिभेदाधीनस्तर्हि सकारणाभावपदेनव्यवहार्यो नस्यात्किंतुकार्याभावपदेन तथाचत्वत्प्रतिज्ञाहानिरित्यर्थः ५३ एवंचकारणाभावरूपस्यत्वदुक्तकारणस्याप्यसंभवेव्यवहारलोपांतदूषणविशिष्टाऽकारणककार्योत्पत्तिः प्रसज्येत्याह एवंचसतीति । आवर्ततेपुनः प्रसज्येत ५४ किंचप्रागभावः प्रागभावत्वरूपेणघटजनकोषटीयत्वरूपेणवाआद्येपठप्रागभावादपिघटोत्पत्त्यापत्तिः अंत्येतस्यघटीयत्वंप्रतियोगितासंबंधेनघटविशिष्टत्वंतच्चविशिष्टज्ञानाधीनं नहिपदार्थानामयः शलाकासदृशानांस्वभावेनपरस्परसंश्लेषः । विशिष्टज्ञानंतुविशेषणज्ञानाधीनमित्यतोनुत्पन्नेघटेतदसंभवादितिष्टिरूपेणकारणमपिनवक्तुंशक्यमित्याशयेनाह अपिकार्येइति । कार्यऽनुत्पन्नसतिभावः प्रागभावस्तस्यतदीयत्वेनकथंभवेत्ज्ञायेत यतोविशेषणज्ञानंविशिष्टज्ञानंमतिहेतुरिति । अत्र

ननुविशिष्टज्ञानंमतिहेतुविशेषणज्ञानंकारणमित्यस्तीति गत्येकारणाभावात्कारणमित्यतिविधिः कस्यापिकारणस्यकारणाभावात्कारणमित्यतिविधिः कस्यापिकारणस्यकारणाभावात्कारणमित्यतिविधिः कस्यापिकारणस्यकारणाभावात्कारणमित्यतिविधिः

ननु विशिष्टज्ञानमिति विशेषणज्ञानं कारणमिति न स्वयमेव कारणं भावः कारणमिति वादिभिः कस्यापि कारणस्य कुत्राप्यनभ्युपगमः । तदित्याशंक्यतः हि सुतरां प्रागभावस्य कारणता चच्छेदकं विशिष्टरूपं न ज्ञा-
येतोपायं तत्राभावादित्याह कारणतात्मतयेति । तद्विशेषणज्ञानं कारणरूपेण विशिष्टज्ञानोपयोगिस्त्वादित्यालोच्य हर्दं विशेषणज्ञानं यदि भवतः कारणभावकारणतावादिनो मतेन कारणं विद्यते तर्हि तस्य वि-
शिष्टस्य स्वरूपज्ञानं तेन सामग्र्यभावेन सुतरां दुर्घटस्यादित्यर्थः ५६ ननु विकल्परूपेण ज्ञानेनानुत्पन्नकार्यविशिष्टत्वं प्रागभावस्योपपादयिष्यत इत्याशंक्यतः हि वंध्यापुत्रप्रागभावइत्याकारेण विशिष्टज्ञानेन
यथा प्रागभावस्य न वंध्यापुत्रकारणत्वं तथा घटादिकं प्रत्यपि न स्यादसत्त्वाविशेषादित्याह वंध्येति । तस्यानुत्पन्नकार्यस्य शब्दयोगतः शब्दप्रभावात् तदुक्तं ' अत्यंतास्त्यपि ज्ञानमर्थशब्दः करोति हि ' इति
५७ ननु घटादिकार्योत्पत्त्यनंतरं प्रागभावो घटादिकार्यसंबंधी भविष्यति तथा च भाविसंबंधमादाय कुमारैराजत्ववद्वटीयत्वादित्यपदेशोऽपि स्यादित्याशंकते उत्पन्ने इति । कार्योत्पन्ने सति प्रागभावस्तस्य
कार्यस्य संबंधी भविष्यतीति चेदित्यर्थः । कार्योत्पन्ने प्रागभावस्य नष्टत्वासंबंधिद्वयाश्रितः संबंधः कथं स्यादित्याशयेनोत्तरयति नहीति । अत्र कार्योपादाने ५८ किंच कार्योत्पत्त्यनंतरं प्रागभावस्य कार्येण
संबंधांगीकारे प्रागभावस्याविनाशित्वापत्तिः । तथा च प्रागभावस्तदानष्टः स्थितो वेति विचार्यतामिति यस्तदुक्तं स्थितत्वेन कारणरूपं पक्षांतरं प्रसज्येतेत्याह अपिचैवमिति । कार्यस्य जन्मन इति योजना
तच्च पक्षांतरं प्रागभावपदघटकप्राक्पदार्थविरोधादेवा संगतमिति भावः ५९ उत्पत्त्यनंतरं संबंधाङ्गीकारे विनाशित्वापत्तिमेव स्फुटयति कार्यस्येति । कार्योत्पत्तिरेव प्रागभावनाशसामग्रीत्वेन प्रसिद्धा तया

कारणात्मतया तत्स्याद्यदीदैनैव कारणम् ॥ विद्यते भवतस्तेन तस्य ज्ञानं च दुर्घटम् ५६ वंध्यापुत्रादिव तस्य ज्ञानं चेच्छब्दयोगतः ॥ तद्वदेव च तस्यापि जनिर्नैव भ-
विष्यति ५७ उत्पन्ने सति चेत् तस्य प्रागभावो भविष्यति ॥ न हि जाते घटे तस्य प्रागभावोऽत्र विद्यते ५८ अपिचैवं न नाशः स्यात्प्रागभावस्य जन्मनः ॥ कार्यस्य तत ए-
वैतत्पक्षांतरमुपागतम् ॥ अनष्टप्रागभावोऽयं कारणं जगतामिति ५९ कार्यस्य जन्मरेव स्यात्प्रागभावविनाशिनी ॥ तयाननाशितोऽयस्मात्प्रागभावस्ततोऽधुवः ६०
नित्येनैव भेदोऽस्ति प्रागभावेत्वकार्यतः ॥ अनित्येनास्य भेदश्चेत्प्रध्वंसोऽयं भविष्यति ६१ कारणस्याप्यनित्यत्वे सममेतद्विदूषणम् ॥ नित्यत्वे प्रागभावश्च न भवे-
दात्मनो यथा ६२ अपिचेत्कारणलोके विद्यते किंचिदेव हि ॥ अनित्यं वापि नित्यं वा तस्याभावेन किंतव ६३

दिनसनाशितस्तदा कस्तं प्रागभावेनाशयिष्यति तथा च सध्रुवो नित्यः स्यादित्यर्थः ६० स्वरूपेण प्रागभावस्य नित्यत्वे तु तस्यानिकत्वं यदुक्तं तद्व्याहृतं स्यादित्याह नित्येनेति । अस्य नित्यस्य प्रागभावस्य
नित्येनोपाधिना भेदोऽस्ति तदुक्तोऽकार्यतः नित्यस्य भावस्य अकार्यत्वात् प्रागभावप्रतियोगित्वलक्षणकार्यत्वविरहात् प्रागभावभेदस्य प्रतियोगिभेदमात्रनिरूप्य वादितियावत् अनित्येनोपाधिना स्य नि-
त्यप्रागभावस्य भेदश्चेदंगीक्रियते तदायमेव प्रागभावोऽध्वंसभावरूपोऽपि स्यादतिरिक्तस्य ध्वंसस्य कल्पने गौरवात् न च घटापत्तिः ध्वंसस्य कार्यविरोधिनः कारणत्वस्य व्याहृतत्वादिति भावः ६१ एवं कारण-
नित्यानित्यत्वं प्रक्षयोरपि तत्प्रतियोगिकप्रागभावसंभवस्तस्य ध्वंसत्वापत्तिश्च दूषणतया बोध्येत्याह कारणास्यापीति । एतदुक्तं दूषणं खंडनीयतया प्रकृते कारणाभावस्य प्रागभावरूपत्वेऽपि बोध्यं यतः
कारणस्य नित्यत्वेऽपि आत्मवत्प्रागभावसंभवः अनित्यत्वे तु नित्यस्य प्रागभावस्यैव ध्वंसत्वापत्तिरित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यं यथा कार्यध्वंसः कार्यविरोधी तथा कारणध्वंसोऽपि न हि मृत्तिकाध्वंसं घटो जायत इति
६२ अथ कारणाभावस्य ध्वंसरूपस्य कारणतापक्षभेदादशभिर्दूषणं स्तत्र वादिना आशयं श्रोतुं तृच्छति अपिचेदिति । किंच यदिलोके नित्यानित्यभावरूपं कारणं प्रसिद्धं तर्हि तदेवास्तु तस्य लौकिककारण-
स्याभावेन कारणतया स्वीकृतं न तत्र वादिनः किं प्रयोजनमित्यर्थः ६३

एवंसिद्धांतिनापृष्टःसौगतःस्वाभिप्रायमुद्धाटयति बीजादीति । बीजादिरूपकारणमविनष्टं चेत्कार्यस्यांकुरादेः कारणं न भवति किंतु विनष्टमेव एतस्मादेतदालोच्यमयाकारणाभावः कारणमुच्यते न बीजादिरूपकारणमित्यर्थः ६४ एतत्श्रुत्वासिद्धांतीवादिनप्रतिज्ञांतरेण निगृह्यंस्तदुक्तित्वेव प्रागभावविचारसमाप्तिर्दर्शयति आयुष्मानिति द्वाभ्यां । समाधानार्थं वादिनामहदायुरपेक्ष्यमिति सूचनाया युष्मानित्युच्यते वादी । तत्रोक्ताभिप्राये सति सवादीतावदिति वदतु इति किं बीजादिरूपकारणस्य प्रागभावः किं कुरादेः कार्यस्य न जनक इति त्वया संमतं यतः प्रागभावपक्षपरित्यज्य बीजादिना विनष्टमित्युक्त्या प्रध्वंसस्य कारणत्वं ब्रूषे इति द्वयोः संबंधः ६५ । ६६ तत्र मौनेन वादिनः स्वीकारं लक्षयित्वा ध्वंसस्याकारणताया हेतुतया व्यभिचारं दर्शयति बहूनामिति । बहूनां बीजकंदादिरूपाणां कारणानां भक्षकोदरादिषु प्रध्वंसेष्वंकुरादयोन जायंत इति व्यभिचारात् कथं तस्य कारणत्वमित्यर्थः ६७ कारणाभावः कारणमित्युक्तौ व्याघातश्चेत्याह अपि यद्यस्येति द्वाभ्यां । जनकत्वलक्षणं कारणत्वं बीजादेर्यदिना स्तितदा बीजाद्यभावपरः कारणाभावशब्दः कथं न व्याहत इत्यर्थः ६८ यद्यभाव इति । किंच यद्वित्वन्मते बीजाद्यभावः कारणंतदा तस्य बीजाद्यभावस्याप्यभावः कारणमितित्वया वक्तव्यं कारणत्वाविशेषात्

बीजादिनाऽविनष्टं चेत् कारणं कार्यकारणम् ॥ कारणाभाव एतस्मात् कारणं नैव कारणम् ६४ आयुष्मांस्तत्र वदतु प्रागभावः किमत्र सः ॥ अंकुरादेर्हि जनको बीजादिः कारणं न तु ६५ प्रागभावस्य पक्षत्वं त्यक्तवानसि संप्रति ॥ प्रध्वंसस्य यतो ब्रूषे कारणत्वं जगज्जनौ ६६ बहूनां कारणानां स्यात्प्रध्वंसो जठरादिषु ॥ अंकुरादीनिकार्याणि कुतस्तत्र भवंति न ६७ अपि यद्यस्य जनकं कारणं तस्य तद्भवेत् ॥ बीजाद्यजनकं केन कारणं भवतोच्यते ६८ यद्यभावो भवेत् कार्यजनौ कारणमत्र ते ॥ तर्हितस्याप्यभावः स्यात् कारणत्वेन हेतुना ६९ एवं च कारणं हि त्वा भवेत् कार्यजनिस्तव ॥ तत्रोक्तदूषणं पूर्वं पुनरावर्त्तते धुना ७० अपितं तु सुवर्णादेः कारणस्यात्र दर्शनात् ॥ कार्योत्पादेऽपि केनास्य प्रध्वंसः कीर्तितस्त्वया ७१ ततो बीजस्य चेन्नाशो माहत्कारणमत्र तत् ॥ अनष्टा बीजजठरे पृथिव्यवयवाहिये ॥ त एव कारणं तत्र स तु सर्वा विरोधतः ७२ प्रागभावे हि ये दोषाः प्रध्वंसेऽपि त एव हि ॥ उक्तिभेदाद्भवंत्येते ह्यभावे सकलेऽपि च ७३ अन्योन्यभेदधी हेतुरभावोऽपि न कारणम् ॥ अदर्शनादभावोतः कारणं कोऽपि नैव सः ७४

तथा च बीजाद्यभावस्य कारणतोक्तिर्याहता अनवस्थिता चेति ६९ किंच यद्यत् कारणत्वेनाप्रातंतस्थ तस्याभावः कारणमित्युक्तौ व्यवहारलोपांतदोषविशिष्टाऽकारणककार्योत्पासिः पुनः प्रसज्येतेत्याह एवं चेति ७० ध्वंसस्य कारणत्वं प्रत्यक्षविरुद्धं चेत्याह अपितं त्विति । कार्योत्पादे सति अत्र पटकुंडलादिकार्यशरीरे अनुगतस्य तंतुसुवर्णादिरूपकारणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् कारणाभावः कारणमितित्वया कथं कीर्तयते इत्यर्थः ७१ एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां भावानां कारणत्वे निश्चितसति यत्र बीजांकुरादिराहणे त्वया ध्वंसस्य हेतुतोच्यते तत्र बीजाद्यवयवानां हेतुता संभवाद्भिन्नोऽन्यथा सिद्धत्वाज्ज्ञेति रित्याह तत इति । ततः सतः कारणस्य सिद्धत्वाद्बीजस्य नाशो सति तद्बीजकारणमास्तु येतु बीजस्यांतर्वर्त्तमाना अनष्टाः पार्थिव्या अवयवास्त एव कारणतां भजंतु सर्वप्रमाणा विरोधादित्यर्थः बीजस्य बीजत्वं तु तदुपाधिकारिभिः ७२ प्रागभावपक्षोक्ता दोषा अपि ध्वंसादिपक्षे योज्या इत्याह प्रागभाव इति । उक्तिभेदात् किंचिदप्रकारकभेदात् यथा एकस्य ध्वंसस्य जगदेतोरिदानीं जातत्वे पूर्वदूषणनापत्तिः अनेकत्वेऽपि यथा न प्रतियोगिभेदाज्जायमान इति रित्यादयः एतन्मते तां भाविऽव्यवभावेऽप्यथा संभवे दोषायां पक्षादित्यर्थः ७३ अन्योन्यभावेऽपि कारणत्वं ध्वंसस्य लक्षणं व्यापितमित्याह अन्योन्यभेद इति ७४

नकारणत्वं चास्त्यस्यादिति चेत्तत्त्वतो वद ॥ कार्यस्यादर्शनं नैव भवेदस्य नियामकम् ॥ कुतो न स्यादिदं यस्मादस्माभिः पृच्छ्यते धुना ८५ पुत्राजनिं विना चैव न वं
ध्यालभ्यते क्वचित् ॥ अभावे कारणत्वस्य कारणधीमतापि च ८६ अपि कार्यं न कुत्रापि कारणे स्ति कुतो न तत् ॥ सर्वस्माज्जायते सर्वमत्यन्तासत्त्वसाम्यतः ८७
अत्यन्तासदिदं कार्यं यदि तस्य कुतो भवेत् ॥ कारणं सदिदं नैवैलक्षण्ये स्ति कारणम् ॥ अत्यन्तासत्त्वमेतस्मात्कार्ये नैवोपपद्यते ८८ असत्तश्चेद्वि सतायाः संवंधात्का
र्यता भवेत् ॥ तस्य सत्ताभिसंयोगो यदि केन भवेन्न हि ॥ वंध्यासु तस्य तस्यापि कार्यतास्तु तथैव सा ८९ अप्यर्धजरतीयं स्यात्कार्यस्यासत्त्ववादिनः ॥ कारणस्यापि
तत्त्वस्मान्मते तस्य भवेन्न हि ९० कारणस्य तथात्वस्य स्वीकारे पक्षसंक्षयः ॥ असिद्धिश्च यतो नात्र कार्यसंजायतेऽसत्तः ९१ वंध्यासु तादयो भावाः पटतैलादिहेतवः ॥
न दृश्यं ते प्रदृश्यं ते तिलतं त्वादिकास्तथा ९२ दर्शनेऽपि यदा भ्रांतिर्विद्यते भवतस्तदा ॥ अस्ति किंचिदसंभ्रांतं यतः पक्षविनिर्णयः ९३

तस्यैवंध्यापुत्रस्यापित्तायोगः कार्यताचास्त्वितियोजना ८९ स्वेच्छयैवकार्यस्यासत्त्वमभ्युपगम्यकारणस्यासत्त्वमभ्युपगच्छतस्तार्किकस्यार्थजरतीयन्यायापत्तिरित्याह अप्यर्थेति । यथा
जरतीकामुकः स्वेच्छयैवार्कचिदङ्गमुपादेते किंचित्यजतितथेदमपीत्यर्थः एतदसत्त्वम् ९० यदितुतार्किकः कारणस्याप्यसत्त्वमङ्गीकुर्यात्तदातस्यसतोसजायतइत्याकारकसिद्धांतहानिर्दृष्टविरोधरूपा
ऽसिद्धिश्च नष्टसतः सकाशात्कार्यजायमानंहश्यतइत्याह कारणस्येति । तथात्वस्यासत्त्वस्य ९१ दृष्टविरोधरूपाऽसिद्धिमेवस्फुटयति वंध्यासुतादयइति । वंध्यासुतादयोऽसंतःपटादीनां
हेतुभूतानहश्यंते किंतुसद्रूपास्तंत्वादयएवतथापटादिहेतुत्वेनहश्यंतइत्यर्थः ९२ ननुभ्रांतत्वाल्लौकिकान्वयव्यतिरेकदर्शनं सत्कारणत्वेनप्रमाणमितिशंकावारयति दर्शनेपीति । यदासद्वयव्यतिरे
कदर्शनेनसतिददर्शनंभ्रातिरूपमितितेमंतदपिसर्वज्ञानंभ्रांतित्वेनस्वीकार्यं किंतुकिंचिद्विधमिविपर्यज्ञानमभ्रांतमस्तीत्यभ्युपगंतव्यं सर्वज्ञानंधर्मिण्यभ्रांतंप्रकारेतुविपर्ययइतिन्यायात् । यतोय
कर्मज्ञानप्रमाणम्याप्रत्येयवक्षणाणांपूर्वपक्षसिद्धांतरूपाणांनिर्णयोभवति धर्मितस्यवद्विर्भूतादिपक्षाःपूर्वपक्षादभ्युपगतेपथारजोसर्वदण्डधारायवगादिनः धर्मितस्यावगादिपक्षस्तुसिद्धांतोयथे

धर्मित्वेन तु सद्रूपमेव सर्वत्रानुगतं गृह्यते नासदित्याह प्रत्यक्षेणेति । कार्यस्य कारणस्य वा सद्रूपत्वं प्रत्यक्षेणानुमानेन वा न गृह्यत इत्यर्थः ९४ यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदा सर्वत्रानुगतं भासितं न च तथा भासते अपि च दृश्यासत्त्वांगीकारे पितृहृहकस्य साक्षिणः सत्त्वमनपह्वनीयमेव निःसाक्षिकस्य कस्याप्यसिद्धेरित्याह अत्यंतासदिदमिति । यदि इदं कार्यकारणरूपं जगदत्यंतासत्त्वात्तदा तेनासद्रूपेण ग्राह्यं स्यात् यथानरश्रंगमसद्रूपेण गृह्यते इदं सर्वस्यासत्त्वमपि सद्रूपं ग्राहकं साक्षिगं विनानसिद्धचित्किं तु साक्षिणमाश्रियैवेत्यर्थः ९५ किंच यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदानरश्रंगवच्चान्तिदशापां न प्रतीयेत इदं तु प्रमाणव्यापारैः प्रतीयत इति कथमसत्त्वमित्याह अपि भ्रांतिं विनेति । बाह्यैरतिपामरैरपि निरिमुन्युप्ये श्रंगं भ्रांतिं विनानच गृह्यते कार्यकारणरूपं जगत्तु अत्र प्रमाणव्यापारदशायां गृह्यते इति संबंधः एतेनोभयाभावः कारणमिति पक्षोऽपि निरस्त इति ९६ यदि कार्यकारणात्मकं जगदसत्त्वात्तदा तस्य केनापि प्रमाणेन बोधो न स्यात् असतः प्रमाणसंसर्गयोग्यत्वादित्यर्थं केमुत्पत्तेन सूचयन् शब्देनाप्यलीकानुभवासंभवमाह अपिशब्द इति । गृहीतोर्थे संबंधो यस्येतादृश एव सन् शब्दो यतोर्थे बोधयति अतो हेतोरसति वंध्यासुतादिरूपे विषये केन करणेन ग्रहोऽनुभवः संजायत इति वदेति संबंधः यच्च जायतेऽलीकविषयकं ज्ञानं तद्विकल्प रूपं न च तादृशं जगदज्ञानं मंतव्यं सर्वव्यवहारलोपप्रसंगादिति भावः ९७ अलंदूरं गत्वा शब्दरूपकार्योदाहरणे नैव सतः कारणतां भवानवधारयत्वित्याह अपिशब्दस्येति । वागादिव्यापारवान्सत्त्वविशिष्टो

प्रत्यक्षेण च केनापि कार्यकारणयोर्भुवि ॥ असत्त्वं गृह्यते नैव नानुमानं च विद्यते ९४ अत्यंतासदिदं सर्वं कार्यकारणरूपकम् ॥ ग्राह्यं तेन यथैवैतन्नरश्रंगमिदं न च ॥ ग्राहकं संतमात्मानं परिहाय प्रसिद्ध्यति ९५ अपि भ्रांतिं विना बाह्यैर्निरश्रंगं कदाचन ॥ गृह्यते न च कार्यं च कारणं चात्र गृह्यते ९६ अपिशब्दो गृहीतार्थसंबंधो बोधको नृणाम् ॥ वंध्यासुतादिविषये केनायं जायते ग्रहः ९७ अपिशब्दस्य जनको देहो वागादिसंयुतः ॥ दृष्टः सत्त्वेन नैवा सन्न दृष्टो वंध्यासुतस्य सः ९८ अपिवेदस्य मानत्वे कथंचिन्मायया भवेत् ॥ अनुमानमिदं मानं नैव मानमयं तव ९९ अपिवेदो न कुत्रापि ब्रूतेऽसत्तां कदाचन ॥ कार्यकारणयोः केन स्यादसत्त्वं तवानयोः १०० असद्वा इदमित्यादि पूर्वपक्षानुवादकम् ॥ यत आह पुनः सोयं ततो वै स दजायत ॥ इत्यादिकं ततोऽसत्त्वेन मानं कस्य चिद्भवेत् १०३ ततः शून्यं च नैव स्यादत्यंताभावसंहितम् ॥ कार्यकारणयोर्यस्मात्सिद्धोभावः प्रमाणतः १०२

देवदत्तादिदेह एव शब्दस्य जनको दृष्टः वंध्यापुत्रदेहस्तु असन्न सद्रूपः शब्दजनकतया न दृष्ट इत्यर्थः ९८ ननु 'असद्वा इदमग्र आसीत् ततो वै स दजायत' इत्यादि श्रुतार्थानुपपत्त्या कल्पितमाययाऽसत्कारणतामुपपादयिष्यामीति चेन्मैवं बोधः तव मते वेदप्रामाण्यस्यैवाभावादित्याह अपिवेदस्येति । अनुमानमनुमानरूपं तव मतमपिश्रुतिसिद्धमाययाऽऽलंबनभूतया कथंचिन्मानं भवेदपि परंतु अयं वेदस्तव मते माननास्तीत्यर्थः ९९ वस्तुतस्तु तत्रावश्येन असत्पदमव्याकृताख्यसूक्ष्मावस्थापरं न शून्यत्वपरमित्याशयेनाह अपिवेद इति । वेदोऽपि कार्यकारणयोरसत्तां कुत्रापि न शूतेन चान्यत्किंचिन्मानमस्तीत्यतस्तव मते अनयोः कार्यकारणयोरसत्त्वं केन सिद्धयेदित्यर्थः १०० छांदोग्ये असद्वा इत्यादि वाक्यं तु पूर्वपक्षस्यानुवादरूपं तद्वैकजाहुरित्युपक्रमात् तदुत्तरवाक्येनासतः सदुत्पत्त्यसंभवस्योक्तत्वाच्चेत्याह असद्वा इदमिति । सोयं वेदो यतस्ततो वै स दजायतेत्यादिकं सत्कारणतोऽपवादकमाह ततो हेतोरसद्वा इत्यादिकं पूर्वपक्षानुवादकमिति संबंधः यद्यपि ततो वै स दजायतेत्यंशोऽपि पूर्वपक्षवाक्ये पठितस्तथापि पूर्वपक्षे तस्यानुपपद्यमानत्वात्सिद्धांतहेतुतया तदुपन्यास इति बोध्यं । फलितमाह तत इत्यादिना १०१ शून्यवादनिरासं निगमयति ततः शून्यमिति । अत्यंताभावेन संहितं धितं शून्यमपि न कारणयतः कार्यकारणयोर्भावः सत्ताप्रमाणसिद्धेति १०२

नचब्रह्मापि विप्रेन्द्राः कारणं जगतो भवेत् ॥ ब्रह्मशब्दस्य मुख्यार्थः सर्वाधिक्यं प्रकीर्तितः ॥ सर्वाधिक्ये च भेदस्य स्यादभावोऽत्र सर्वथा १०३ स्वसजातिविजातीयैर्देश
कालार्थरूपिभिः ॥ भेदोऽत्र क्रियते विप्रान्ते ब्रह्मणिसंतिहि १०४ आनंदात्मस्वभावेऽस्मिन्स्वयं ज्योतिषिनिर्द्ध्ये ॥ ब्रह्मण्येकरसे केन कारणत्वं भविष्यति १०५ ब्रह्म
णोऽपि प्राह शास्त्रं कारणतामिह ॥ तथापि तर्कसहितैः प्रत्यक्षाद्यैर्विरुद्ध्यते १०६ ब्रह्मशब्दं हितेनात्र विप्रामुख्यं नकारणम् ॥ किंतु किंचित्परंतत्र कल्प्यं वा कारणं
तस्मात् १०७ अतः कारणजिज्ञासा करणीया द्विजोत्तमाः ॥ जायमानं यतः सर्वकारणादेव जायते ॥ ततोऽवयवमिमे सर्वे कुतो जाताः शरीरिणः १०८ रेतसश्चेद्भवेज्जन्म
विप्रास्तस्मात्कुतो न हि ॥ सप्तमात्पितृदेहस्थधातोर्जन्मसदानृणाम् १०९ धातुभ्योऽपि पृथग्भावे हृदिकामाग्निदीपनात् ॥ समागतात्कुतो न स्याज्जन्म सर्वशरी
रिणाम् ११० अथ प्रजननद्वारानिर्गताच्चेज्जनिर्भवेत् ॥ निद्रादिदोषतस्तस्य निर्गमेन जनिः कुतः १११ अथ योनौ प्रमथनात् निर्गमे चेद्बुधोर्भवेत् ॥ स्वप्ने योनिप्रम
थनात् निर्गमेन कुतो वपुः ११२ अथ जागरणे योनिमथनेन विनिर्गतात् ॥ जरायुर्जाडजस्थानां तेजसो जायते वपुः ११३ बालवृद्धस्त्रियो योनेर्मथनात् केन नैव सः ॥
निर्गतो रेतसो देहो भवेत् सर्वशरीरिणाम् ११४ युवत्या इति चेत् केन वंध्यायां न भवेद्विसः ॥ गर्भधारणशक्ताया इति चेत् संगमं प्राति ॥ सर्वदेवकुतो देहो न जायते शरीरिणाम्
११५ ततो रेतो न विप्रेन्द्राः कारणं देहजन्मनि ॥ ततोऽवयवमिमे सर्वे कुतो जाताः सर्वशरीरिणः ११६

मेव कुतो जायते इति विचार्यमित्यर्थः १०८ तत्रैतसः कारणत्वमाशंक्यान्वयव्यतिरेकव्यभिचाराभ्यां निराकरोति रेतस इति नवभिः । त्वमृद्धां समेदोस्थिमज्जाशुकरूपाणां धातूनां मध्ये सप्तमादेतसः
श्रेज्जन्मस्यात्तर्हि पितृदेहगता देवतस्मात्कुतो देहज्जन्मसदान भवतीत्यर्थः १०९ यदि धातुभ्यः पृथग्भूतात्तस्माज्जन्म भवतीत्युच्येत तदापि कामाप्रितापाद्बुद्धयदेशमागता देवतस्मादेतसः कुतो देहज्जन्म भ
वतीत्याह धातुभ्य इति ११० अथ प्रजननेति । प्रजननमुपस्थः १११ अथ योनाविति स्पष्टं ११२ जरायुजानां मंडजानां च देहो जाग्रणयोनिमथ न जायते इति शंकेत अथ जाग्रण इति । विनिर्गतात्
जलोत्पत्तस इति संबन्धः ११३ तत्रापि व्यभिचारप्रदर्शनेनोत्तरयति बालेति । बालाया बृद्धाया वा स्त्रियोगमना देहः कुतो न जायत इत्यर्थः ११४ तत्र यौवनावस्थाकृतं विशेषमाशंक्य निवेद्यति युवस्या इति ॥
११५ तसः कारणत्वाभावेऽप्यमसत्तादिसिद्धिः कारणार्थेन वाच्यमित्याह तस इति ११६

उद्भिज्जाअपिजीवायेस्वेदजायेचर्जतवः ॥ पित्रोर्वीर्यविनाष्टंतेषांजन्मशरीरिणाम् ॥ ततोर्वीर्यनजंतूनां देहधारणकारणम् ११७ अदृष्टमिति चेत्किंचित्पुण्यपा
पात्मकं यदि ॥ केन तज्जायते विप्र आत्मना चैत्रमुक्तता ११८ मुक्तानामपि यस्मात्स पुण्यपापं करोति च ॥ सुखदुःखोपभोगी च मुक्तो बद्धसमो भवेत् ॥ अनिमोक्ष
प्रसंगो यमनिष्ठः सर्ववादिनाम् ११९ देहेन तत् एवैतत्क्रियते पुण्यपापकम् ॥ पुण्यपापकरो देहः कुत एष प्रजायते १२० सूक्ष्माच्छरीरतः सोऽयं जायते पुण्यपापकृत् ॥
देहश्चेतर्हिविप्रेन्द्रास्तथैवान्योऽपि जायताम् १२१ पुण्यपापे भवेतां कारणं देहजन्मनि ॥ तथा च सति तद्व्यर्थं कारणत्वं तयोर्भवेत् १२२ आपिसूक्ष्मवपुः केन जायते द्वि
जसत्तमाः ॥ अज्ञानादिति चेत्तस्मात्स्थूलं कस्मान्न जायते १२३ पुण्यपापविनिर्मुक्तमज्ञानं सूक्ष्मकारणम् ॥ भवैवेन्न भवेत्केन तादृक्स्थूलस्य कारणम् १२४ पु
ण्यपापादिकार्याणां वासना को विवासितम् ॥ सूक्ष्मस्य चेदिदं हेतुः स्थूलस्याप्यस्तु तादृशम् १२५ वासना अपि संस्काराः संस्काराश्च विनाशनः ॥ पुण्यादीनां प्र
जायंते नासतां च विनाशनम् ॥ पुण्यपापे ततः पूर्वजायते केन हेतुना १२६ पुण्यपापाच्च संस्काराः संस्कारेभ्यस्तथावपुः ॥ सूक्ष्मं वाप्यथवा स्थूलं ततः पुण्यं
च पापकम् १२७

दिनांगीकृतंतयोःपुण्यपापयोःकारणत्वंव्यर्थस्यादित्युत्तरार्थः १२२ किंचसूक्ष्मशरीरस्याप्यांगंतुकत्वेनकार्यत्वात्तत्कारणाच्चेपणायांयद्यज्ज्ञानंसूक्ष्मस्यकारणमुच्यतेतद्विहितदेवस्थूलस्यापिकारणमस्तुभिःसूक्ष्मस्यकारणत्वाभ्युपगमेनतद्वेतोरैवास्तुहेतुत्वंक्रितेनेतिपायादित्याह अपिसूक्ष्ममिति । तस्मादज्ञानात् १२३ किंचतदज्ञानंपुण्यपापानपेक्षंसूक्ष्मशरीरकारणतत्सापेक्षंवा आद्येस्थूलशरीरमपितथैवकिंजनपेक्षित्याह पुण्येति । तादृक्पुण्याद्यनपेक्षम् १२४ तत्सापेक्षत्वपक्षदूषयति पुण्यपापविकार्याणामितिचतुर्भिः । यद्विपुण्यकर्मादिरूपकार्याणांवासनाकोटिभिर्वासितमिदमज्ञानंसूक्ष्मस्यहेतुरित्युच्यतेतद्विहादृशमेवाज्ञानस्थूलस्यापिहेतुरस्त्विति १२५ तथाचांधपरंपरापत्तिरित्याह वासनाइतित्रिभिः । वासनापद्विहितंस्काराणांवाचकंस्कारास्तुविनश्यदवस्थैःपुण्यादिभिःकार्यैर्जन्मैर्विनाशयोग्यतस्तत्पूर्वविद्यमानानामेवनासतामित्यतःसंस्कारोत्पत्तयेपूर्वपुण्यादीनांसत्तापेक्षितित्वर्थः १२६ पर्वसतिप्रसक्तांपरीत्रसमाभनवस्थामभिनयति पुण्यपापाच्चेति । कर्मादिभ्यःसंस्काराजार्थतेभ्यश्चद्विविधंशरीरंशरीराद्यपुनःकर्माणीत्येवमनवस्थस्यादित्यर्थः १२७

फलितमाह एवमिति द्वाभ्यां । एवं सति सर्वानुपपत्तिपरिहारक्षमं कारणं देहस्यापि न लभ्यते किमुतान्यस्य परंतु तेन कारणेन भवितव्यमकारणककार्योत्पत्तिसंभवस्योक्तत्वादिति १२८ ततोऽस्मादि
 ति स्पष्टम् १२९ न चान्नमपि देहकारणवक्तुं शक्यं तस्य जन्मानंतरं भक्ष्यमाणत्वेन जन्मनिकारणान्तरस्यैव वाच्यत्वादित्याह अन्नत इति । वयमन्नतो न जाताः स्मर्यतो जाताः प्राप्तजन्मानः संत इदं
 मन्नं भक्षयामः तस्याद्यर्थमित्यर्थः १३० तिष्ठतुत्पत्तिकारणस्थितिकारणमेव निर्भूतं न शक्यते इति प्रातेपादकस्य जीवामकेनेत्यंशस्यार्थमुपबृंहयति जीवनस्यापीति चतुर्विधं शिच्छोक्तैः । एतदन्नं जीवन
 स्यापि हेतुतयानवक्तुं शक्यं यतो न्नभक्षकाजंतवोऽन्नैविद्यमाने पित्रियमाणा हृष्टा इत्यर्थः १३१ प्रत्युतान्नस्य व्याधिद्वारा मरणहेतुत्वं वैद्यशास्त्रप्रसिद्धमित्याह अन्नदोषादिति १३२ अन्नोपलक्षितानां
 विषयांतराणामपि जीवनं प्रत्यहेतुत्वं प्रत्युतद्विरोधित्वं च दर्शयति विषयांतरेत्यादिना । एवमन्नसंयोगवद्विषयांतराणां संयोगो भोगोऽपि मरणहेतुः तथाहि नारीसंयोगेन संजातः स्वांते हृदये तापो यस्य
 तथाभूतोऽयं कामी पुमान् प्रसिद्ध इति शेषः १३३ श्रोत्रविषयस्य मरणहेतुता मुदा हरति घंटेति । घंटाशब्दादि तुल्यानाभ्यंतरवायोः शब्दादन्धृष्वन्रोगी शीघ्रं म्रियते इति नैमित्तिकानिमित्तशास्त्रविद
 आहुरित्यर्थः १३४ वीर्येति । वेदार्थतत्त्वज्ञा अपि एवं स्त्रीयोगेन तु मरणं कथयति एवं कथं स्वकीयनारीपुविदारान्नौ दिनादिकालानियमेन वीर्यभ्रंशात् परकीयासुतसकृदेकवारमपि वीर्यभ्रंशात् कामी

एवं न कारणं किंचिदस्माकं देहजन्मनि ॥ लभ्यते तेन चैवात्र भवितव्यं द्विजोत्तमाः १२८ ततोऽस्मादिह संजाता इति नैवास्ति तानि श्रयः ॥ अस्माकं द्विजशार्दूलः कुतो
 जाता वयं ततः १२९ अन्नतो नैव संजाता वयं जाताय तस्त्विदम् ॥ भक्षयामो वयं विप्रास्तुतिषु च्यादिकारणम् १३० जीवनस्यापि नैतत्स्यात्कारणं द्विजसत्तमाः ॥
 अन्नादा एव सत्यन्ने म्रियंते जंतवो यतः १३१ अन्नदोषाद्यतो व्याधिः सर्वेष्वेव प्रजायते ॥ मरणं चेति विप्रेन्द्राश्चिकित्साशास्त्रनिर्णयः १३२ विषयांतरसंयोग एव मरण
 कारणम् ॥ नारीसंयोग संजातस्वांततापः पुमानयम् १३३ घंटावादिसदृशान्धृष्वन्रप्राणरवान्बहून् ॥ अल्पकालान्मृतिं गच्छेदेवं नैमित्तिका विदुः १३४ वीर्य
 भ्रंशाद्विनारीणां योनौ कामविमोहितः ॥ स्वकीयानां दिवारात्रौ प्रत्यवेयात्पुमानयम् ॥ परेषां तु सकृद्वापि प्रत्यवायान्मृतिं व्रजेत् १३५ एवं वेदार्थतत्त्वज्ञा मरणं योग
 तः स्त्रियः ॥ कथयंति तथा देहयोगशास्त्रविशारदाः १३६ च्युतोरसो विनाशाय देहस्यास्य प्रकीर्तितः ॥ वृक्षस्येव च पुंसोऽपि धारणाज्जीवनं तथा १३७ सरसः स्नि
 ग्धतां प्राप्य चिरं जीवति पादपः ॥ नीरसः शुष्कसर्वांगः समूलोऽपि विनश्यति १३८ यथा तथैव पुरुषो जीवेद्विरसधारणात् ॥ कंदर्पसदृशो भूत्वा म्रियते रसनिर्गमात् १३९
 शाखास्कंधादिगेयद्वन्निर्गतेऽपि रसेकाचित् ॥ वृक्षो न नाशमायाति मूलञ्चैव नाशमाव्रजेत् १४०

प्रत्यवायद्वारा मरणं गच्छेदिति तथा चार्थवर्णश्रुतिः 'प्राणवा एते प्रस्कंदंति ये दिवारत्यासंयुज्यंते' इति । तथा प्रपञ्चसारे भगवत्पादैरप्युक्तं हानिं न गच्छे जीवस्येति । जीववासस्थानस्य रेतसो हा
 निस्त्यागो यथानभवति तथाप्येते तित्त्याख्यातारः । 'परदारानगंतव्याः सर्ववर्णेषु कर्हिचित् । न हीदृशमना युष्यं त्रिपुल्लोकेषु विद्यते' इति धर्मशास्त्रेऽप्युक्तं । तथा देहयोगो देहांतवर्तिषट्चक्रादि
 ध्यानंतत्प्रतिपादकशास्त्रेषु शैवागमादिषु वक्ष्यमाणविषयावीर्यभ्रंशाद्वानिरुक्तेति द्वयोरर्थः १३५ । १३६ देहयोगशास्त्रोक्तां प्रक्रियामभिमनयति च्युत इत्यष्टादशभिः । अस्य देहस्य वृक्षस्येव रसश्च्युतः
 सन्निर्गमात्पुंसो म्रियते इति द्वयोः संबंधः १३८ । १३९ इत्येवातुभ्योरेतसज्जकस्य सदृशं तत्प्रतिपादयति शास्त्रेति त्रिभिः । यथा प्रसिद्धो वृक्षः शाखादिगेयैरेतरे निर्गतेऽपि निनश्यति मूलञ्चैव नाशमाव्रजेत्
 यथा तथैव पुरुषो जीवेद्विरसधारणात् ॥ कंदर्पसदृशो भूत्वा म्रियते रसनिर्गमात् १३९

१४१ वृक्षस्येति । वृक्षस्य मूलसमं पुरुषस्य शरीरो बोधार्थं 'ऊर्ध्वमूलोऽप्यवाक्शाखावप्योऽन्धत्वाः सनातनः' इति श्रुतेः । पुरुषो जीवन् वृक्षस्येव रसश्च्युतः सन्निर्गमात्पुंसो म्रियते इति द्वयोः संबंधः १४०

१४१ वृक्षस्यैवेति । वृक्षस्य मूलसमं पुरुषस्य शिरोबोद्धर्त्तम् । ऊर्ध्वमूलोऽर्धवाक्शास्वयोऽश्वत्थः सनातनः । इति श्रुतेः एष शरीररूपः सनातनः प्रवाहानादिः । यथा च वृक्षमूलस्य मध्यभागस्तत्तुल्यं मस्तिष्कं मस्तकगतस्निग्धभागरूपं बोध्यमित्यर्थः १४२ मूलमध्यगतसतुल्यं च मस्तिष्कांतर्गतं रेतो बोध्यमित्याह मूलमध्येति । जीवनं जीवनहेतुः १४३ मस्तिष्कपदार्थविशदयति मस्तिष्कमिति । यत्क्षेष्मलत्वादिविशिष्टमांसं तन्मस्तिष्कमित्युच्यते इत्यर्थः १४४ पद्मेति । यत्र मस्तिष्के विद्यमानाः सहस्रशो नाड्यः सहस्रदलकमलाकारेण परिणता भवन्तीत्यर्थः १४५ गंगांचेति । अत्र मस्तिष्कदेशे गंगामिडारूप्यवामनाडीरूपां यमुनां च पिङ्गलारूप्यदक्षिणनाडीरूपां हित्वासुपुष्पारूप्यतन्मध्यनाडीरूपां सरस्वतीं जीवात्मकोऽहं सोऽगच्छति । कीदृशो मानसो मनोरूपमानससरो वासीत्यर्थः तदुक्तं स्वरोदयेपि 'इडागं गेति विज्ञेया पिङ्गला यमुना नदी । मध्ये सरस्वतीं विद्यात्प्रयागादिसमस्तयोः' इति तयो रिडापिङ्गलयोर्मध्ये तिष्ठणां संगमस्तु प्रयागादिसमस्तं इति संबन्धः १४६ यस्तु मोक्षद्वारभूतसुपुष्पागतिं न जानाति तस्य संसारे स्थितिं निरूपयति षट्चक्रेति । षट्चक्राणि मूलाधारस्वाधिष्ठानमणिपूरकानाह तविशुद्ध्या ज्ञासं ज्ञानिकुण्डलिनीसंचरणस्थानानि तद्रूपस्य मार्गस्याचार्याद्यनुग्रहमंतरासंरोधेऽविज्ञानरूपे निरोधे सति तु स जीवरूपोऽहं सोऽनेकशो विविधा सुदेहनाडी पुष्पारमं भ्रामं भ्रामित्वा भ्रामित्वा अन्नबिसानि ' विश्वस्तु स्थूलभुङ्गित्यंतैजसः प्रविविक्तभुक् । आनन्दभुक्तथाप्रा

हस्तपादादिगेतद्वर्णिगते चरसे पुमान् ॥ वनस्पतिः क्वचिन्नित्यं शिरसस्तु विनश्यति १४१ वृक्षस्यैव यथामूलं पुरुषस्य तथा शिरः ॥ मूलमध्यं यथा वृक्षे मस्तिष्कं पुरुषे तथा १४२ मूलमध्यस्थितो यादृग्रसो वृक्षस्य जीवनम् ॥ मस्तिष्कमध्यगस्तादृग्रसः पुंसोऽत्र जीवनम् २४३ मस्तिष्कं क्षेष्मलं मांसं दशमद्वारो धकम् ॥ चंद्रबिंबसमं सर्वनाडीसूत्रविधारकम् १४४ पद्मपत्रसमा यत्र स्थूलनाड्यः सहस्रशः ॥ सहस्रपत्रसंयुक्तं कमलं तत्प्रकुर्वते १४५ गंगां च यमुनां तद्वद्वित्वाहं सोऽत्र मानसः ॥ यत्र पश्चिमवाहिन्या सरस्वत्या प्रयात्ययम् १४६ षट्चक्रमार्गसंरोधे भ्रामं भ्राममनेकशः ॥ रसपाकसमुत्थानि खादित्वा न्नबिसानि सः ॥ चिरं वसति देहोऽस्मिन् सर्वव्याधिविवर्जितः १४७ त्वगादिधातुषट्कस्य सार एष उदीरितः ॥ रसोऽत्र सतमो धातुर्योऽसौ मस्तिष्कसंस्थितः १४९ अयं त्रेधा शरीरेऽस्मिन् परिणामं प्रयाति हि ॥ अकामहृदयां भोजे सर्वस्यापि च देहिनः ॥ सर्वांगे संस्थितः कुर्याद्वलं वैरिभयं करम् १४९ मस्तकस्थोऽपि कुरुते चिरं देहविधारणम् ॥ क्षुब्धो वा भ्यधिको वैषाजो नो माष्टमीदं शाम् ॥ कुरुते यद्वलादेपनी रोगो वर्तते पुमान् १५०

ज्ञस्त्रेधाभोगं विबोधत ' इति भगवद्गोडपादोक्तत्रिविधानरूपाणि भुक्ताऽस्मिन् देहे चिरं वसति सर्वव्याधिविवर्जितश्चेदिति शेषः । कीदृशानि तान्यन्नबिसानिरसपाकसमुत्थानिरसोऽभुक्ता न्नजोऽर्धवाक्शास्तत्परिणामात्मकानि स्फुटमेतत् षट्चक्रं ब्राह्मणे । अयं भावः यथाहं सो जलोऽर्ध्वगतिनिरोधे जलांतर्भ्रमन् बिसान्येव भुंजानस्तिष्ठेत् तथा यमपि निरुद्धोऽर्ध्वगतिकः संसारे तिष्ठतीति १४७ तस्मात्समधातुनां मध्ये रेत उत्कृष्टमित्याह । त्वगादीति १४८ रेतस्त्रेधापरिणाममाह अयमिति द्वाभ्यां । अयं रेतो धातुः । तत्र प्रथमं परिणाममाह अकामेति । सर्वस्यापि देहिनः अकामे कामरहिते हृदयां भोजे विशेषेण तरांगेषु च सामान्यरूपेण स्थितः सन् वैरिभयहेतुबलरूपेण परिणमते इत्यर्थः १४९ द्वितीयमाह मस्तकस्थ इति । मस्तकगतो रेतो धातुश्चिरं देहधारणोपयोगितामर्थात्मना परिणमते इत्यर्थः । तृतीयमाह क्षुब्ध इति । क्षुब्धः प्रासक्षोभोऽपि निरुद्धः सन् अभ्यधिकः सन् वाओजः संज्ञकाष्टमधातुरूपं दांशं प्राप्नोति येन नीरोगः क्षेत्रज्ञस्तिष्ठेदित्यर्थः । तदुक्तं प्रपंचसारे भगवत्पादेः 'शुक्रपाकात्स्वयं भिद्ये दोजो नामाष्टमीदंशः । क्षेत्रज्ञस्य तदोजस्तु केवलाश्रयं हृष्यते ' इति १५०

रेतसःक्षरणोदोपमाह क्षरतीति । अयंरेतोधातुर्यदादेहात्क्षरतितदादेहिनइदमुक्तंफलंभवतीत्यतोमंत्राद्युपायैस्तस्यक्षरणंनिवारयेदितिसंबंधः योगाःध्यानविशेषास्तेः १५१ तन्निरोधस्यलक्षणमाह अग्रेरिति । यदाअग्रेर्मुखेसन्निधानेपिसतिरसस्तिष्ठेत्तदाबद्धोज्ञेयः तस्मिन्बद्धेमुखेचरताऽऽकाशगमनंतत्प्रभृतिःसिद्धिर्भवेज्जायेतेत्यर्थः १५२ अग्रिसंपदयोरर्थमाह नारीति स्पष्टं १५३ अग्रीति । यदाएकदाप्यग्निसंपर्केणवृक्षस्यमूलाद्रसोनिःसरेत्तदापिवृक्षोनश्येत् बहुवारंरसनिर्गमेवृक्षोनश्यतीति किमुक्तव्यमित्यर्थः १५४ दाष्टीतिकेयोजयति नारीति । तंरसविनिर्गमं १५५ देहयोगोक्तप्रक्रिया मुपसंहरति इत्यादीति । अयंनारीभोगः १५६ त्वग्विषयस्यप्रतिकूलतामाह चंदनैरिति । चंदनकर्पूरादिभिर्युक्ताद्बहुशोलेपनाज्जातोयोतिशीतःऋफरोगोवातरोगःसंनिपातरोगोवातेर्हेतुभिर्भ्रियतेइत्यर्थः १५७ परिशिष्टविषयाणां तथात्वमाह अन्यैरपीति । तथान्यैरपिभोगःसद्योमरणमात्रजेदित्यनुपगः । तत्रहेतुगर्भभोगानांविशेषणं परेति । परैःकुट्टिभिर्हृष्टउपभोगोयेषांतेतथातेः । नकेवलंविषया एवमरणहेतवः किंतुतेकुट्टयःसर्पाद्याश्चापिमरणहेतवोभवन्ति यतस्तदर्थिनस्तत्तद्गोकामाहृतिसंबंधः १५८ फलितमाह ततइति । स्पष्टम् १५९ प्राणस्यापिजीवनं प्रतिहेतुत्वाभावंव्यभिचारेणाह

क्षरत्ययंयदादेहादेहिनोनतदाभवेत् ॥ इदंसर्वतुतस्तस्यक्षरणंविनिवारयेत् ॥ मंत्रैरप्यौषधैस्तद्वद्योगैर्नानाविधैरपि १५१ अग्रेर्मुखेयदातिष्ठेद्रसोबद्धस्तदाभवेत् ॥ बद्धेखेचरतादिःस्यात्सिद्धिःसर्वशरीरिणः १५२ नारीयोनिर्भवेदग्निःपुमान्वृक्षइतीरितः ॥ रसोरेतइतिप्रोक्तयोगशास्त्रविचक्षणैः १५३ अग्निसंपर्कतोमूलाद्रसो वृक्षस्यनिःसरेत् ॥ एकदापिविनश्येत्सबहुकृत्वस्तुकिंपुनः १५४ नारीवन्हिसमाश्लेषात्पुंसोरसविनिर्गमे ॥ वृक्षस्येवाविनाशःस्यात्ततस्तत्परिवर्जयेत् १५५ इत्यादिदेहयोगेपिश्रूयतेमृतिकारणम् ॥ नारीभोगस्ततोनायंजीवनायद्विजोत्तमाः १५६ चंदनैर्बहुशोयुक्तादतिशीतादयंपुमान् ॥ वाताद्वासंनिपाताद्वासद्योमरणमावजेत् १५७ अन्यैरपितथाभोगैःसुगंधैश्चमनोहरैः ॥ परदृष्टोपभोगैस्तैर्भुक्तैस्तेपितदर्थिनः ॥ सर्पदुर्जनवैर्याद्याःसद्योमरणहेतवः १५८ ततोनीविषयाःकेपि जीवनायनदेहिनः ॥ जीवनायापिनस्युर्येतेस्युःकेनजनौनृणाम् १५९ प्राणोपिनचदेहेस्मिन्जंतूनांजीवनायहि ॥ निष्प्राणापिजीवंतिदेहिनःस्थावरायतः १६० जंगमापिमूर्च्छादौप्राणशून्यादिनाधिकम् ॥ जीवंतिततएवायंप्राणोहेतुर्नजीवने १६१ नचवन्हिश्रक्तंचजीवनेकारणंस्मृतम् ॥ नीरक्ताःप्राणिनःकेचि जीवंत्यपिनिरग्रयः १६२ शस्त्रच्छेदेपिकेषांचिद्रोगिणानैवदृश्यते ॥ रुधिरंस्पर्शतोप्येषामौष्ण्यंनैवोपलभ्यते १६३ केनतेनवयंविप्राजीवामइतिसंशये ॥ जीव नस्यापिचेच्छक्तानिश्चेतुंकारणंनहि ॥ शक्रमःकेनचोत्पत्तिकारणेनिश्चयंप्रति १६४

प्राणोपीति । प्राणपदेनात्रश्वासप्रश्वासाख्यःप्राणव्यापारोलक्ष्यते स्थावरेष्वप्यं कुराद्युद्गमेनप्राणसत्त्वस्यसर्वसंमतत्वात् तथाचनिष्प्राणाअनुपलभ्यमानश्वासकाअपिस्थावरायतोजीवंतोदृश्यंतेतःश्वा सप्रश्वासरूपःप्राणव्यापारेपिनजीवनहेतुरित्यर्थः १६० जंगमाअपिमूर्च्छाद्यवस्थास्वनुपलभ्यमानप्राणव्यापारकाअपिजीवंतोदृश्यंतइत्येतोतस्यहेतुत्वमित्याह जंगमाअपीति । दिनाधिकंएकदि नादधिकंकाले अत्यंतसंयोगाद्वितीया १६१ केचिदादर्याग्रिकेचिन्नरुधिरंजीवनहेतुर्वदंतितन्मतंदूषयति नचेतिद्वाम्यां स्पष्टम् १६२ तत्रोदाहरणमाह शस्त्रेति । केषांचिद्रोगिणांशस्त्रेणनाडोविदारणेवि रुधिरंनदृश्यंतेकेचिद्रोगिणांचस्पष्टेनौष्ण्यंनलभ्यतेतथापिजेज्जितोदृश्यंते यतइतिशेषः १६३ एवंजीवनहेतुनिश्चयस्यापिदुर्लभत्वेउत्पत्तिहेतुनिश्चयस्यदुर्लभत्वंकिमुवाचपमित्याह केनेति । वयंकेनजो

वयं किमाधारका इत्यर्थं केचन सति प्रवृत्त्यं विवृणोति प्रतिष्ठा मिति चतुर्भिः । प्रतिष्ठामाधारमप्यात्मनः संघातस्य न जानीमः तथाहि यदि देहो भूस्याश्रितस्तर्हि सा भूमिः किमाश्रयिका यश्च भूमेराधारः कल्प्यते सोऽपि कुत्र तिष्ठतीत्याकांक्षान्नाम्यतीति एवं चित्ताधारो देहाधारो ह्यलक्षण एव वाच्यः । देहाविशेषेऽपि चित्तगतीनां नानाविधत्वस्यानुभूयमानत्वादित्याशयेनाह एवं न न इति । एवं नोऽस्माकं चित्तमत्र देहाधार एव व्यवस्थितमिति न वक्तव्यमिति योजना १६५ । १६६ किंच देहस्याप्याधारता भूमेर्न संभवति भूमिस्तत्वेऽपि पतनाभावलक्षणस्याधारफलस्यानुपलब्धादित्याह अपीति । यतोऽप्येदेह स्तिष्ठन्नूर्वास्थितः आसने स्थित आसीनो वा निद्रादिकाले पतति स्थातुं न शक्नोति तेन ज्ञायते यदयं देहो भूमेः सकाशादन्यस्मिन् कुत्रचिदाधारे स्थित इति १६७ न च तमिति । तं देहस्य स्थितिहेतुं भूमिं संश्रयं भूमेरप्यालंबनभूतमाधारमपि यदान जानीमस्तदा जीवनादिहेतुं ज्ञातुं कथं शक्याम इति १६८ केन मेरिताश्रय सुखदुःखफलकेषु कर्मसु प्रवृत्ताः स्मृतत्रयवस्थां निर्णयं कुर्म इति प्रतिपादकस्योत्तरार्थस्यार्थमाह अपि केनेति पंचभिः । अस्माकं जीवानां मनश्छतामपि नानाविधकर्मसुकर्तृत्वस्य हेतुः क इत्यर्थः १६९ किंच नानाफलानां भोक्तृत्वस्य च हेतुः को न च तत्र वयं स्वतंत्राः सुखाद्यर्थानुष्ठितकर्मणो विपरीतरूपस्य दर्श

प्रतिष्ठामपि जानीमो न वयं स्वात्मनः काचित् ॥ यदि भूमिस्थितो देहोऽस्त्यस्माकं कुत्र सा स्थिता १६५ यत्र सा वर्तते भूमिराधारः सोऽपि कुत्र वा ॥ तिष्ठत्येवं न नश्चित् माधारेऽत्र व्यवस्थितम् १६६ अपि निद्राभिभूतोऽयं तिष्ठन्नप्यासने स्थितः ॥ देहः पतति तेनायं भूमेरन्यत्र संस्थितः १६७ न च तं वयमाधारं जानीमो भूमिं संश्रयम् ॥ जीवनस्य तथोत्पत्तेर्ज्ञास्यामः कारणं कथम् १६८ अपि केन हृदि स्थेन भूता विष्टा इवाधुना ॥ अनिच्छंतोऽपि कर्माणि कुर्मो नानाफलान्यपि १६९ अपि कुर्मः सुखार्थानि कर्माण्यत्र तपोधनाः ॥ दुःखदानि कुतस्तानि भवंत्यस्माकमर्थिनाम् १७० दुःखदेऽपि कुतः कापि कर्मण्यस्ति सुखं द्विजाः ॥ सुखदुःखे ततोऽस्माकं स्वतंत्रः कोऽपि यच्छति ॥ प्रविष्टो हृदयां भोजे तं न विद्मो वयं द्विजाः १७१ यदैतमपि जानीमः सुहृदं हृदयस्थितम् ॥ सुखदुःखप्रदं नैव जानीमः केन वा परम् ॥ आधारे जीवने तद्वज्जनौ हेतुमलक्षितम् १७२ ततो मीमांस्यतां विप्राः कारणं जगतोऽत्र किं ॥ वयं देवादिहायाताः सर्वे एव महाधियः १७३ इत्युक्ता तद्दाम्नापक्षान् ब्राह्मणानां सभा स्थिताः ॥ ब्रह्मविज्ञानसंपन्नानिराकार्या नथोचिरे १७४ ब्राह्मणाः काल इत्येव केचित् कारणमास्थिताः ॥ कालतो जायते सर्वं पंचभूतादिकं जगत् ॥ सर्वं तिष्ठति काले चलीयते काल आगते १७५

नादित्याह । अपि कुर्म इति । वयं सुखार्थं कर्माणि कानिचित् कर्मस्तानि तु दुःखदानि कुतो भवन्ति अर्थिनां सुखमिच्छतां न इत्यर्थः १७० दुःखदेपीति । कदाचित् तु दुःखदत्वेनाभिमेतैकर्मणि कृतेऽपि सुखं भवति यथाऽप्यथसेवनादौ गनिवृत्तिरित्यादि तस्मादेवं ज्ञायते यदस्माकं हृद्रतः काश्चित्कर्तृत्वभोक्तृत्वयोः मेरको वचते परन्तु तेन जानीम इति १७१ यदैतमिति । आधारपदेनाधारकार्यधारणं लक्ष्यते तथा च एतं कर्मसु मेरकं सुखादिप्रदं च यदानैव जानीमस्तदा परं धारणजीवनादिहेतुं केन जानीम इति योजना १७२ ततः श्रुतिगतव्यवस्थापदोक्तो निर्णयो विचारणकार्य इत्याह तत इति स्पष्टं १७३ एवं विषयांशो धनपरत्वेन प्रथममंत्रो व्याख्यातोऽथ नानापक्षोऽप्यासमुखेन संशयपूर्वपक्षयोर्निरूपणपरत्वेन काल इत्यादेर्द्वितीयमंत्रस्यार्थपंचसप्ततिश्चोक्तैर्निरूपयंस्तत्रैकेनावतारयति इत्युक्तेति । निराकार्यान् खंडनीयान् पक्षान् यान्तरेण द्वितीयमंत्रेण । अचिरेऽलक्षितं १७४ तत्र कालस्य स्वतंत्रकारणतावादिनां ज्योतिर्विदां पक्षमप्यचयति ब्राह्मणा इति त्रयसिंशच्छ्लोकेः । केचिद्ब्राह्मणाः काल एव कारणमिति पक्षमास्थिताः प्रतिज्ञातं ततः तमभिनयति काल इत्यादिना १७५

कालतःस्वर्गमित्याद्यादशल्लोकानिगदव्याख्याताः १७६ । १७७ । १७८ । १७९ । १८० । १८१ । १८२ । १८३ । १८४ । १८५ तत्रोपपत्तिमपिप्रपंचयति भावां
 तरमित्यादिना । यदिकंचिद्भावांतरंकालवर्जितंकालनिरपेक्षंकारणकार्यंनियतपूर्ववर्तिसंयत्तदातस्यैवकारणत्वमवतादस्तुननिवारयामःपरंतुतादृशंभावांतरंनस्तिनियतएवकालःसर्वेषुकारणेषु
 कारणत्वाभिमतेषुस्थितेष्वपि संनिहितेष्वप्यपेक्ष्यतेऽतोऽनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वात्कालएवकारणमितिद्वयोरर्थः १८६ । १८७ अन्यानिकारणत्वाभिमतानिन्यभिचारीणिनियत
 पूर्ववर्तीनिनभवंतिकालस्तुतथाभवतीत्यतःकालएवकारणमित्याह व्यभिचारीणीति १८८ अनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वरूपंकारणलक्षणंकालेयोजयति यस्मिन्निति । यस्मि
 न्भावेसतिपूर्वविद्यमानएवयद्भूयाजायेतअसतिचअविद्यमानेतुनजायेततत्कारणमुच्यते कालस्तुतादृशुक्तकारणलक्षणवान्लभ्यतेइत्यर्थः १८९ किंचकालस्यसर्वत्रानुगतत्वात्तस्यै

कालतःस्वर्गमागच्छेत्कालतो नरकं व्रजेत् ॥ कालतश्चाखिलानलोकान्भूरादींश्चापि देहमाक् १७६ कालेनैवोच्चतांगच्छेत्कालादेव च नीचताम् ॥ कालेन मध्यमो
 भूयाद्देहधारीज नोखिलः १७७ संपदो विपदश्चापि कालादेष समाप्नुयात् ॥ कालतो विषयान्सर्वान्सुखदुःखप्रदानपि १७८ विद्यानानाविधाः कालाद्भोगमोक्षसुखप्र
 दाः ॥ कालतः प्राप्नुयाद्दारा न्नवयौवनशालिनः १७९ पुत्रान्नानागुणोपेतान्बांधवांश्च सहस्रशः ॥ सुहृदोपि च मध्यस्थान्वैरिणो द्वेषकारिणः १८० उपकारापकाराणां
 कर्तृव्रजंतुंश्च कालतः ॥ कालतो लभते जन्म बाल्ययौवनवार्द्धकम् १९१ मरणं च तथा कालात्पितरं मातरं पुनः ॥ सहोदराननेकांश्च स्त्रीपुंसवपुराश्रितान् १८२ गर्भं
 वासं तथा कालाद्गर्भांश्च सरणं पुनः ॥ ऐश्वर्यं विविधं कालात्तद्भ्रंशमपि कालतः १८३ कालाद्दुर्मती नारी गर्भं कालाच्च गच्छति ॥ वातवर्षातपाद्याश्च जायंते कालतः
 सदा १८४ किंवहूक्तेन विप्रेन्द्राः कालात्सर्वस्य संभवः ॥ जायमानं ततः सर्वं कालकार्यमुदीरितम् १८५ भावांतरं यदा भूयात्कारणं कालवर्जितम् ॥ कारणत्वं तदा त
 स्य भवतां न निवार्यते १८६ कारणेषु च सर्वेषु स्थितेष्वप्यपेक्ष्यते ॥ यदा तदा कथं कालः कारणं न भविष्यति १८७ व्यभिचारीणि सर्वत्र कारणानि परस्परम् ॥ का
 र्येष्वप्यभिचार्यैकः कालस्तेनात्र कारणम् १८८ यस्मिन्सत्येव यद्भूयान्न भवेदसतीह तत् ॥ कारणं प्रोच्यते सर्वैः कालस्तादृग्विलभ्यते १८९ तंतुभ्यस्तु पटो यद्भूजा
 यते च मृदो घटः ॥ बीजेभ्यस्त्वं कुरस्त्वत्र भूमिः सर्वत्र कारणम् ॥ सर्वत्रानुगतत्वेन हेतुना पार्थिवेष्विह १९० एवं सर्वत्र कार्येषु नाना कारणजेष्वपि ॥ कालः सर्वगतः
 सर्वकारणं परिकीर्तितः १९१ कालेन रहितं नैव कारणं कार्यजन्मनि ॥ समर्थदृश्यते नापि कार्यं स्वस्य जनौ तथा १९२ एवं स्थिति विना शेषु कालेन रहितं न हि ॥
 कारणं वापि कार्यं वा दृश्यते केन चित्कचित् १९३

वलाघवात्कारणत्वमस्तु इतरेषां सहकारित्वमात्रमिति दर्शयन्ननुगतस्य कारणतायां दृष्टान्तमाह तंतुभ्य इति । यथा पटघटां कुराणां तत्त्वादि रूपाणि विशेषकारणान्युपलभ्यंते तथा पिसर्वेषु पार्थिवे
 पुकार्येषु भूमिरेव कारणत्वेन स्वीक्रियतेऽनुगतत्वादिशेषास्तु तत्सहकारित्वेनैवांगीक्रियंते इत्यर्थः १९० दार्ष्टान्तिके योजयति एवं सर्वत्रेति स्पष्टम् १९१ कालस्य सर्वत्रापेक्षितत्वरूपं
 सर्वत्रानुगतत्वमेव स्पष्टयति कालेनेति । कार्यमपि स्वोत्पत्तौ तथा कालमनपेक्ष्य समर्थं नेति चतुर्थपदार्थः १९२ यथा बोत्पत्तौ कालनिरपेक्षं कारणं लभ्यते तथा स्थित्या दिव्यपीत्याह

फलितमाह तत इति द्वाभ्यां । तत उक्तयुक्त्या कालस्यैव कारणत्वं चित्यादि किंचित्कारणानां प्रधानरूपमपरंपरमाणवत्त्वं च तत्त्वतः कालोऽपि नैव कारणं नैव फलितं

कल्पितमाह । ततश्चिद्व्याख्या । ततश्चतुष्टयाकालस्यैवकारणतौचित्याद्यदिकिंचित्कारणान्तरप्रधानरूपमपरंपरमाण्वाविरूपंवावादिभिः कल्प्यतेतदकारणबोधमिति संबन्धः । कारणांतरक
ल्पनायातिशयाह स्फुरणेति । स्फुरणप्रत्यक्षरूपज्ञानबोधस्तुपरोक्षरूपताभ्यामित्यर्थः । किंचिद्विप्रत्यक्षेणान्वयस्यतिरेकौगृहीत्वाकारणकल्प्यतेयथापाथिवानांपृथिवी किंचितुपरोक्षज्ञानं
नसाम्राज्यतोहृद्याख्येनयथाप्रधानादीति १९४ कालयोगाविति । तेषां कल्पितकारणान्तराणायतः कालसंबन्धेनैवकार्यजनमसामर्थ्यततः कालएवहेतुरिति १९५ अत्रतार्किकमतसिद्धं
परमाणूनांकारणत्वमाशङ्क्यतेषांकारणत्वमनित्यत्वादेवनसंभवतीतिपरिहारसूचयंस्तदनित्यत्वंसाधयति अपिनैवेति । पृथिवीपरमाण्वोनित्याः पृथिवीत्वान्मृत्तिकावदित्यादयः प्रयो
गाः ननुमध्यममानमनित्यत्वस्यव्यापकतदभावेकथमणूनामनित्यत्वमितिचैन्न शब्दादिपुण्येपुमध्यमपरिमाणाभावेप्यनित्यत्वदर्शनेनमध्यमपरिमाणस्यानित्यत्वव्यापकत्वादित्याशयेनाह
नचेति । अणुपरिमाणपरममहत्परिमाणभिन्नपरिमाणरूपस्यमध्यममानस्ययोगः संबन्धोप्यनित्यत्वस्यकारणप्रयोजकोनभवतीत्यर्थः १९६ लाघवेनविभुभिन्नत्वमेवाऽनित्यत्वस्यप्रयोजकं
तद्वलाद्यपरमाणूनामनित्यत्वमभ्युपेयमित्याह असर्वगतंति । सर्वस्यभूतात्मकरूपवस्तुमः असर्वगतमानत्वेविभुभिन्नत्वेसत्यसत्त्वमनित्यत्वंदृष्टमेवसत्यपितवपरमाणुपुक्षपातोयन्मूर्तानामपिनि
त्यत्वंमस्यसेह्यर्थः १९७ ननुपरमाण्वोनित्याः स्युर्निरवयवत्वादितिसत्प्रतिपक्षमाशङ्क्यनिरवयवत्वगुणादिपुवषधिचारित्वेनहेतुत्वायोग्यतामाह नचावयवेति । निरवयवत्वंनित्यत्वसाधकंनभ
ततोत्रजगदुत्पत्तौयदिस्फुरणबोधतः ॥ प्रधानंचापरंवापिकारणतदकारणम् १९४ कालयोगाद्विसामर्थ्येतेषानैवस्वतौयतः ॥ कालस्ततोत्रविज्ञेयः कारणंनपरं
ततः १९५ अपिनैवाणवोनित्याभूतत्वाद्विष्टादिवत् ॥ नचमध्यममानस्ययोगोऽनित्यत्वकारणम् १९६ असर्वगतमानत्वेऽसत्त्वंसर्वस्यवस्तुतः ॥ भूतात्मकस्यके
नायंपक्षपातस्तवाणुषु १७ नचावयवहीनत्वंनित्यत्वेकारणमतम् ॥ क्रियागुणादयौयस्मादनित्याः संतितादृशाः १८ नचावयवहीनत्वेसतिद्रव्यत्वसंगमात् ॥ नि
त्यत्वंतेषुयस्मात्स्यान्मूर्तत्वंचविपर्यये १९ विरोधादनयोर्नैकनिर्णेतुंशक्यतेत्वया ॥ विभक्तत्वादनित्यत्वमस्माभिरवधार्यते २०० अप्यष्टद्विक्त्समाश्लिष्टाः कुतोव
यववर्जिताः ॥ अणवोयोगिनोयस्मात्सर्वेसावयवामताः २०१ अणवोपिततस्त्वेतेकालादव्यक्तजन्मनः ॥ प्रभवन्तिजगत्सर्वंयथातस्मान्महात्मनः ॥ नित्यावासं
तुमैवैतेकारणंकालवर्जिताः २०२

वतियतो गुणादयस्तादृशानिरवयवा अप्यनित्यादृश्यत इत्यर्थः १९८ अथ निरवयवत्वमात्रं न हेतुः किंतु निरवयवत्वे सति द्वयत्वं तस्य च न कुत्रापि त्रयभिचार इति शेषे तथाप्यहमाभिः प्रयुक्तेन मूर्त्तत्वरूपहेतुना अनित्यत्वसाधकैर्न प्रतिरोधात् त्वनिश्चयोन सेत्स्यति सत्प्रतिपक्षस्थले परस्परप्रतिबंधादेकैत्राप्यनुमिति रूपो निश्चयोन जस्य तद्वति सिद्धांतादित्याशयेनाह नचावयवहीनत्वे सतीति । निरवयवत्वे सति द्वयत्वस्य हेतोः संगमात्संबंधान्नित्यत्वं न सिध्यति यतोऽस्मत्प्रयुक्तो मूर्त्तत्वरूपो हेतुर्विपर्ययेऽनित्यत्वे साधनक्षमो वच्चेत तथा सतित्वनिर्णयो न भविष्यतीति नन्वेवं सति भवतामप्यनित्यत्वनिर्णयः कथं स्यादिति चेद्यावद्विकारंतु विभागौ लोकावदिति न्यायप्रसिद्धेनातो न्यदात्तमिति श्रुत्यनुगृहीतेन विभक्तत्वरूपहेतुनेत्याह विभक्तत्वादिति । अहमाभिस्तु विभक्तत्वाद नित्यत्वमवधार्यत इति द्वयोरर्थः १९९ २०० किंचोक्तो हेतुर्विशेषणासिद्धः निरवयवत्वस्य परमाणुष्वसंभवादित्याह अप्येति । अपि च परमाणवो मूर्त्तत्वात्सकोणपूर्वाद्यष्टदिग्भिस्तद्वत्तिपरमाण्वंतरादिभिर्वासमाश्लिष्टाः संयुक्ता इष्यं त एव भवद्विस्तथा च कथं निरवयवत्वं संयोगिनो हि साधयद्वाट्टाः संयोगस्यैकदेशवृत्तित्वरूपा व्याप्यवृत्तित्वस्य प्रसिद्धेरिति २०१ अणूनामनित्यत्वे च ते स्वोत्पत्त्यर्थं कालमपेक्षंते स एव जगद्देतुस्तद्देतोरिति न्यायादित्याह अणवोपीति । अव्यक्तमलक्षितं जन्म यस्य तस्मात्कालादेवाणवो जायंत इति वाच्यमनित्यत्वात् तथा च स एव जगद्देतुरस्त्वित्यर्थः तेषां नित्यत्वाभ्युगमेपि सर्वदा सतां सृष्टिव्यवस्थार्थं कालस्यावश्यापेक्षणीयत्वादपि कालस्यैव जगद्देतुत्वमुचितमित्यर्थः २०२

विं.चाणुभिः प्रलये विभागेनावस्थितैः सृष्ट्यनारंभात्संयोगहेतुः कालोऽपेक्षणीय इत्यतोऽपि कालस्यैव हेतुतोचितेत्याह अपिभिन्ना इति भिन्नाविभागेनावस्थिता एतेऽणवोजगतः कृतौ निर्माणेन प्रभवति शक्तान् भवन्ति २०३ फलितमाह तत इति । सर्वव्यापारान्कारयतीति स तथा ण्यन्तात्कर्तारिल्युः २०४ स्वभावस्य जगत्कारणतां वदतां लोकाय तानां मतं प्रपंचयति अत्रापीति चतुर्दशभिः अत्र कालवादप्रते एवं वक्ष्यमाणविषया २०५ युक्तिजालं प्रपंचयति कारणमिति । भवतां कालवादिनां कारणत्वेनाभिमतः कालः कथं कारणस्यादिति विचार्य किमेव कालो निखिलवस्तुतः कारणं भवन्नात्मनः स्वस्य कार्यस्य वा स्वभावात् स्वभावमपेक्ष्य कारणं भवेत् किं वा स्वभावमनपेक्ष्येत्यर्थः २०६ अंत्यं दृष्यति अस्वभावादिति दशभिः यद्येव कालः स्वभावमनपेक्ष्य हेतुस्तदा वन्हेः संहतौ पुंजे खे आकाशे वा अनाश्रये जलानां धारस्वभावे जलकुंतो नोत्पादयतीत्यर्थः २०७ एवं वह्निना नृणां तिजलेन च शीतशान्तिं कुंतो न करोतीत्याह वह्निनेति २०८ तथा स्नादिसाधनानि विना क्षुन्नाशादिकार्या

अपिभिन्नाइमेनैवसर्वस्यजगतःकृतौ ॥ प्रभवंतिकुतस्त्वेषांसर्वकारणताभवेत् २०४ ततःसर्वगतःकालःसर्वव्यापारकारणः ॥ एकःकारणमुद्दिष्टोनेतरत्कारणां
रम् २०४ अत्रापिदूषणंप्राहुःकेचिन्मुनिवर्गाद्विजाः ॥ एवंवदंतोबहुशोयुक्तिजालंमहाधियः २०५ कारणंभवतांकालःकथंस्यादितिचित्यताम् ॥ किमेषकारणं
कालोभवेन्निखिलवस्तुनः ॥ आत्मनस्तस्यकार्यस्यस्वभावाद्वाऽस्वभावतः २०६ अस्वभावाद्यदाहेतुस्तदावन्हेस्तुसंहतौ ॥ कालोजलंकुतो नैषकुरुतेखेह्यनाश्र
ये २०७ वन्दिनाकुतएवैषतृषाशांतिकरोतिन ॥ नीरेणशीतलेनात्रकस्मात्शीतक्षयंनच २०८ अन्नंविनाक्षुधानाशंकस्मादेषकरोतिन ॥ जायांविनासुतानेषद
दात्वेषांसुतार्थिनाम् २०९ मृतानामपिसंयोगंशरीराणामिहैवच ॥ सुखदुःखकरंकस्मान्नददातिमहेश्वरः २१० कुतोवाप्तददेहोयंनास्माभिर्भाषतेधुना ॥ नारी
पुरुषयोगेनविनागर्भंदधात्वह २११ नभोनिच्छिद्रतांयातुपृथिवीचरसातलम् ॥ अस्नेहत्वंचनीराणितेजोयात्वप्रकाशताम् २१२ वायुर्निश्चलतांयातुयतोनापेक्ष
तेतव ॥ कालःस्वभावंकस्यापिस्त्वस्यवापिपरस्यवा २१३ अपिकस्मादयंकालोमलमूत्रविसर्जनम् ॥ नराणांवदनेनैवनकारयतिकारणम् २१३ घ्राणेनशब्दश्च
वर्णश्रोत्राद्व्यग्रहंतथा ॥ नयनाभ्यांतथाहारग्रहणंसर्वदेहिनाम् २१५ एवंशेषेद्रियाणांचव्यापाराणांविपर्ययम् ॥ नकारयतिकस्मात्सकालःसर्वस्यकारणम् २१६
ततःस्वभावएवात्रकालस्यापिनियामकः ॥ कारणस्यापिकार्याणांस्वभावस्तेनकारणम् २१७

पि कुत एप कालोन जनयेदित्याह अन्नमिति २०९ एवं मृतशरीरसंयोगद्वारापि सुखादिकं कुतो न जनयसीत्याह महेश्वरः कालः २१० कुतो वेति । भाषते भाषणं करोति २११ तथा काशादयोऽवकाशादि रूपाणि कुतो न त्यजति कालः स्वस्य परस्य वा स्वभावं न पेशत इति त्वयाभ्युपेतत्वादित्याह न भइति द्वाभ्यां । पृथिवी च रसातलमित्यस्य पृथिवीधारणव्यापारं तजत्वित्यर्थः शेषस्य हृदयम् २१२ । २१३ एवं स्वभावानपेक्षकाल इतरं द्वियेण व्यापारमितरं द्वियेण कुतो न कारयसीत्याह अपि कस्मादिति त्रिभिः । निगदन् व्यापारं त्रयम् २१४ । २१५ । २१६ एवं स्वभावानपेक्षत्वं पक्षस्य दुष्टत्वं स्वभावस्य पितृत्वपक्ष एवाभ्युपेयः तथा च तद्धेतोरिति न्यायात् स्वभाव एव जगद्विस्तृप्तिव्याह तत इति । ततः कारणस्य कार्याणां वा स्वभाव एव कालरूपनियामकोऽवस्थापको

सबस्वभावः सर्वशंकापरिहरसमस्याह व्यापारानिति । एवंस्वभावस्य हेतुतांगीकारे सति रूपग्रहणे चक्षुष एव करणत्वरूपस्य चक्षुष एव विषयत्वं कुत इत्यादिशंका सुस्वभावादिष्वेवोत्तरमिति भावः २१८ एवमिति । एवंविषयेन्द्रियनियमयत्सर्वस्य प्रवृत्तौ निवृत्तौ जन्मादौ च स्वभाव एव हेतुरित्यर्थः २१९ स्वभावस्यापि व्यवस्था हेतुर्मात्रमकमदृष्टं नियतिपदेवा च्यं जगद्देतुरिति मीमांसकमतं प्रस्तौति अत्रापीति पंचभिः । स्वभावोपिनियतः केनचिद्यवस्थापितः सन् हेतुरनियतो वा अंत्येव न्यादिभिः श्रेयसादिजननापत्तिरिति द्वयोरर्थः २२० । २२१ एवमिति । दूषणमव्यवस्थारूपस्यादिति शेषः ततो नियतो नियत्याव्यवस्थापित एव स्वभावः कारणमभ्युपेय इति २२२ नियतेरेव कारणत्वे पूर्वन्यायमिति दिशति यथेति द्वाभ्याम् । यथा जगत्सृष्ट्यादौ कारणीभवन्नपि कालः स्वभावसापेक्षः कारणं भवतीत्यालोच्य सनकारणं किंतु स्वभाव एव कारणमित्युक्तं एवं स्वभावसंस्थानास्वभावस्य संस्थानं व्यवस्थारूपो विन्यासो यथा तादृशी नियतिरेव हेतुतात्वयाऽभ्युपेयान् स्वभाव इति द्वयोः संबंधः २२३ । २२४ प्रत्यक्षैकशरणाः केचित्काकतालीयन्यायेनोत्पत्तिकेषां चिद्भावानां दृष्टाकार्यस्य कर्त्राद्यालोचनानपेक्षत्वरूपां यदृच्छामेव हेतुतामन्यतस्तदंशं यति अत्रापि दूषणमिति चतुर्भिः । अत्र नियतिकारणवादे दूषणं व्यभिचाररूपं सूक्ष्ममल्पं काचित्कमितियावत् तादृशमर्थे पश्यंत इत्यर्थः 'सूक्ष्मस्यादल्पकेऽन्यवत्' इति विश्वप्रकाशः । नियतिस्वरूपमनूद्यत

व्यापारानिन्द्रियाण्येवंस्वभावादेवकुर्वते ॥ विषयाश्चस्वभावेनस्वेन्द्रियाणिव्रजंत्यमी २१८ एवंसर्वस्वभावेनजगदेतच्चवर्तते ॥ निवर्ततेचजन्मादिस्वभावादेवगच्छति २१९ अत्रापिमुनयःकेचिदोपप्राहुर्विचक्षणाः ॥ स्वभावोनियतोहेतुरथवानियतिविना २२० विनापिनियतिचेत्स्यात्स्वभावःकार्यकारणम् ॥ सर्वत्रसर्वदासर्वसर्वथाकिंनजायते २२१ एवंस्थितौविनाशेचद्रूपंनियतिविना ॥ नियतस्ततएवायंस्वभावःकारणंस्मृतः २२२ यथाकालोजगत्यस्मिन्सृष्टिस्थित्यंतकारणम् ॥ भवन्नपिस्वभावेनभवतीतिनकारणम् ॥ किंतुस्वभावएवायंकारणंकालगोपियः २२३ एवंस्वभावसंस्थानानियतिःसर्वकारणम् ॥ नियतिश्चयतोहेतुःस्वभावोनतयाविना २२४ अत्रापिद्रूपंप्राहुःकेचित्सूक्ष्मार्थदर्शिनः ॥ अनेनैवभवेदेवंहीदमेव नचापरम् २२५ इतिभावेतथाभावेव्यतिरेकेणकारणम् ॥ नियतिर्वादिनामिष्टापुष्पवत्यायथारजः ॥ एतद्यादृच्छिकंदृष्टंलोकैकार्यसकारणम् २२६ धर्मात्मनांयथादुःखंपापिनांवायथासुखम् ॥ नारीपुत्रादयस्तद्वत्सुखार्थादुःखकारणम् ॥ प्रहाराद्याश्चदृश्यैतेदुःखार्थाःसुखहेतवः २७ नियतिःकारणंतेनभवेल्लोकेयदृच्छया ॥ यदृच्छैवततोहेतुर्नियतिर्ननियामिका २८

व्याभिचारप्रदर्शनमेवाभिनयति अनेनैवेत्यादिना । व्यतिरेकपदमन्वयस्याप्युपलक्षणम् तथाचहृदकार्यमनेनैवकारणेनभवेत्तथाएवमेवानेनैवप्रकारेणभवेत्तथास्मात्कारणादिदमेवकार्यंभवेदित्येवंविधानियतिःकार्यस्यभावाभावयोरन्वयव्यतिरेकाभ्यांकारणत्वेनवादिभिरभिमतायथाश्रुतमत्याःस्त्रियोरजएवगर्भधारणकारणमितिपरंतुतथानमतव्यम् यतोलोकेकार्यकारणंचयाहच्छिन्नंयहच्छायाःस्वैरितायाःकर्त्रालोचनाद्यनपेक्षत्वरूपायाहेतोरागतदृष्टमितिद्वयोरर्थः 'यदच्छास्वैरितास्वेच्छा' इतिहेमचंद्रः २२५ । २२६ तत्रोदाहरणंदर्शयति धर्मात्मनामिति । यथासुखसाधनधर्मसंपन्नानामकस्माद्दुःखंजायमानंदंयथादुःखसाधनपापशलिनांसुखं सुखसाधनत्वेनप्रसिद्धानानार्यादीनांदुःखहेतुत्वं दुःखहेतुतयासिद्धानांपादप्रहारादीनांश्रंतादौसुखहेतुत्वंचदृष्टमित्यर्थः २२७ नियतिरिति । तेनोक्तव्यभिचारेणएवंज्ञायतेयत्कुत्रचिदहच्छयैवसंपादिताभियतिःकारणत्वेनलोकैर्मन्यतेपरंतुतन्नयुक्तम् । घटपूर्वकालेयदृच्छयासन्निहितानारासभादीनांकारणत्ववारकणार्थसमाजप्रस्तानांकारणत्वमितिप्ययैर्विरोधात्किंतुतत्प्रयोजिकायदृष्टैवकारणतायोग्येत्यर्थः २२८

अथयदृच्छायाधर्मभूतायाधर्मिनैरपेक्षेणकारणत्वासंभवात्प्रत्यक्षाणिभूतानि विहायधर्म्यैतरकल्पनायामन्याय्यत्वाच्चपृथिव्यादीनिभूतान्येवकारणमित्याकारं प्रत्यक्षशरणानामेवमतांतरमाह अत्रापि
केचिदिति त्रिभिः । सायदृच्छापिभूतलक्षणधर्मिसापेक्षैवेत्युत्तरार्द्धार्थः २२९ यदृच्छानामेति । नियतिनिरपेक्षोर्ययदृच्छानामधर्मः कस्यचिद्धेतोः कारणस्यैवसंबन्धितयावाच्यः यतोधर्मो धर्मिनिरपेक्षो
नदृश्यते इत्यर्थः २३० तस्यचधर्मोभूतभिन्नोनाभ्युपेयः संभवतिदृष्टेऽदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वात्तथाचभूतान्येवकारणमित्याह धर्मो नैवेति । अत्रयदृच्छायामुपयोगीधर्मनिकल्पनीयः प्रत्यक्षाणांभूता
नामेवधर्मित्वसंभवादिति । फलितमाह प्रत्यक्षाणिचेति २३१ भूतानामपिसावयवत्वेनकारणसापेक्षाणां त्रिगुणत्वादिसाधर्म्येणकारणत्वयोग्याप्रकृतिरेवश्रुतिगतयोनिपदोक्ताजगत्कारणमितिसां
ख्यमतंदर्शयति अत्रापिमुनयइतिपंचभिः । अत्रभूतकारणत्वे असंतोषमेवाभिनयति भूतानीति । घटवत्सावयवानांकारणेनविनाभावासंभवादेतेषामपि किंचिदन्यत्कारणमभ्युपेयमित्यर्थः २३२
तच्चकारणसजातीयमेवाभ्युपेयमितिसदृष्टांतमाह कार्यमिति स्पष्टं २३३ तच्चसाजात्यं सुखदुःखमोहलक्षणसत्त्वादिगुणत्रयशालित्वेनेतिदशंपन्भावानां त्रैगुण्यं प्रतिजानीते रत्नेति । तत्रसुखरूपत्वेन

अत्रापिकेचिन्मुनयइत्यमाहुर्महाधियः ॥ भूतेषुसैत्सुसापिस्यान्नभूतानि विनाकाचित् २२९ यदृच्छानामधर्मोयहेतोर्नियतिवर्जितः ॥ धर्मिणंतुविनानैवधर्मः
सिद्ध्यतिकुत्रचित् १३० धर्मो नैवप्रकल्प्योत्रप्रत्यक्षेसतिधर्मिणि ॥ प्रत्यक्षाणिचभूतानिततस्तान्येवकारणम् २३१ अत्रापिमुनयः केचिदसंतुष्टाददंजगुः ॥ भूता
निघटतुल्यानिकारणेनविनाकथम् ॥ भवंतिततएतेभ्योह्यन्यदप्यस्तिकारणम् २३२ कार्यंहियादृशंदृष्टतादृगेवात्रकारणम् ॥ भवेद्यद्वद्वटादेःस्यान्मृत्तिकैवात्र
कारणम् २३३ रत्नस्त्रीहेमवस्त्राद्याभावास्त्रिगुणकाइमे ॥ सुखस्यैतेभवेयुस्तेहेतवोयस्यहस्तगाः ॥ दुःखस्यापिभवंत्येतेकारणंस्वातिवैरिणः २३४ मोहंचजनय
न्तस्तेलोभाविष्टस्यकामिनः ॥ एतानलभमानस्यसर्वदादीनचेतसः २३५ एतेषांकारणंतस्मात्त्रिगुणंसर्ववस्तुषु ॥ अनुस्यूतंजडंचैतद्योनिशब्दसमीरितम्
२३६ अत्रापिमुनयः केचिदिमंदोषंवदंतिहि ॥ सर्वात्मनानसादृश्यंविद्यतेहेतुकार्ययोः ॥ नियमस्ततएवायंव्यर्थोयस्तुयथातथा २३७ जडानांशकटादीनांस्वतः
स्यात्प्रवर्तनम् ॥ ततो जडाकथंचैषा योनिर्विश्वं करोतिसा २३८ अतोऽजडः परः कश्चित्पुरुषस्तत्प्रवर्तकः ॥ पुमानेवततोहेतुर्नयोनिः शकटोपमा २३९

सत्त्वात्मतामाह सुखस्येति । एतेरत्नादयोयस्यहस्तगास्तस्यसुखहेतवोभवंतीतिदुःखात्मकत्वेनराजसत्वमाह दुःखस्येति । स्वस्यरत्नादिप्रतोयोतिवैरीतस्यदुःखदाः २३४ मोहात्मकत्वेनतामसत्व
माहमोहंचेति । तेरत्नादयः ३५ एतेषामिति । तस्मात्सदृशस्यैवकारणतायोग्यत्वादेतेषांन्यभावानां त्रिगुणत्वेनजडत्वेनचसदृशंसर्वत्रानुगतंचयत्प्रधानाख्यकारणंतदत्रश्रुतौयोनिशब्देनोक्तमित्यर्थः ३६
संघातपरार्थत्वादिभ्योहेतुभ्यः प्रकृतिरपियदर्थसंपुरुषएवहिरण्यगर्भादिरूपोजगद्धेतुरित्याकारंयोगिनामंतंदर्शयति अत्रापिमुनयइतित्रिभिः । तत्रप्रधानकारणाभ्युपगमेहेतुकृतंयत्सादृश्यंतत्सर्वात्म
नाअत्यंतंभवद्विभक्तिसंयत्किंचिद्रूपेणवा । तत्रनायः अत्यंतसादृश्येभेदाभावप्रसंगेनभेदसापेक्षार्थकारणभावस्यैवासंभवादित्याशयेनाह सर्वात्मनेति । नांत्यः यत्किंचित्सादृश्यस्यसर्वत्रसंभवेना
तिप्रसंगावारंभवादिप्याह नियमइति । यस्त्वयंयथातथायत्किंचिद्रूपेणवर्तमानसादृश्यनियमः सख्यर्थः भावत्वादिरूपेणशुद्धचितोपिजडानांसादृश्यसंभवादित्यर्थः २३७ तस्माज्जडत्वेनप्रवृत्ती
सत्त्वधर्मोदिवत्सत्त्वस्यिषासंप्रवृत्तिहेतुजगामोकार्येणवाह जडाजगति । जडायोनिः प्रकृतिः २३८ तस्माज्जडः सर्वदेवोपुरुषोदेवतयामतस्यहस्तगतः अतर्हि स्पष्टम् २३९

मन्त्रार्थोदितपरमपि सायकृतिरेव तु यानि ह्यविवाहः अज्ञायादिनि । अज्ञायिनः सकृदिः २३७ तस्मान्मङ्गलिनमनुकी

चित्यामितिपदस्यार्थमाह एवमेतिइतिटिप्पणी । एतेकालादयः पुरुषांताः तेषु कआदयोप्राज्ञानकोपि सर्वत्र दोषसद्भावादितिभावः २४० ननु पुरुषपक्षे को दोष इति चेदसंगत्वादिभिः कारणत्वायोग्यत्वमेव
तिदृश्यन्फलितमाह पुरुषेपीति २४१ अस्तु तर्हि पां कालादीनां पुरुषार्थोयः संयोगः संहितुरिति शंकावारकस्य तृतीयपादस्यार्थमाह संयोगइति । चेतने सति चेतनार्थे यस्तत्पां संयोगः सोऽपि न कारणं प्रकृति
वज्जडत्वेन परसंयुक्तया अत्र संयोगेऽपि किं कारणमित्याकांक्षाया अनुपरमादित्यर्थः । एतेन श्रुतिगतस्य तथात्मभावादित्यस्य सापेक्षतया तत्तत्त्वभावादित्यर्थ इति सूचितं ४२ ननु शुद्धात्मनः कारणत्वायोग्य
त्वेऽपि प्रतिबिंबात्मनोऽभिव्यंग्यचिच्छक्तित्वेन सांख्यमतप्रसिद्धस्य परिणामित्वेन कारणत्वयोग्यस्य कारणत्वमस्त्विति शंकावारयं श्रुतार्थपादार्थमाह परिणामीति । यदि जीवः सृष्टौ स्वतंत्रः स्यात्तदा
सुखसाधनमेव सृजेन्नदुःखसाधनमितिभावः २४३ अथ सिद्धांतपक्षप्रकाशकस्य तदध्यानेत्यादिस्त्वृतीयमंत्रस्यार्थमाह एवमुक्ते इति सप्तदशभिः । एवं ब्रह्मवादिभिरुक्ते सति तत्समागताः सर्वे शुद्धचित्ताः श्रुति
वाक्याद्ब्रह्मकारणतां विज्ञापयित्वा तत्रोपपत्तिं विज्ञासंत उक्तपूर्वपक्षे पुदोषा निरीक्ष्य श्रुत्यनुकूलत्वात् सिद्धांतभूते केवलब्रह्मरूपेण रुदे दोषदिष्टार्थे समानाकारांचेतवृत्तिसंतानात्मकंध्यानयोगशास्त्रानुसारेण कृतं

एवमेतेद्विजाः पक्षाः सप्तास्माभिरुदाहृताः ॥ पूर्वपूर्वपरित्यागादुत्तरोत्तरसंग्रहात् ॥ आदेयस्तेषु कोनामपक्षो ब्राह्मणसत्तमाः २४० पुरुषेपिवयंदोषं पश्यामः संगवर्जिते ॥ निर्गुणे हेतुताकेन भवेद्व्यापारवर्जिते ॥ चित्तनीयंततो विप्राः सर्वैरस्माभिरेवाहि २४१ संयोगोपिन तेषां स्यात्कारणं सति चेत्तने ॥ जडः प्रकृतिवत्तस्मादत्र किं कारणं द्विजाः २४२ परिणाम्यपि नैवात्माकारणं येन सोऽपि च ॥ आत्मनः सुखदुःखादावनीशः कारणं कथम् २४३ एवमुक्ते महात्मानः सर्वे संशुद्धचेतसः ॥ कारणं ब्रह्म जानानां वेदवाक्यप्रमाणतः २४४ तेषु सर्वे पक्षेषु तर्कतो दूषणानि हि ॥ निरीक्ष्य श्रुतिवाक्योक्तपक्षे ब्रह्मणिके वले २४५ गुरुवेदोपदिष्टार्थे प्रत्ययानेकरूपकान् ॥ संतत्याकृतवंतो मीयोगशास्त्रविशारदाः २४६ एवं योगान् महात्मानो ध्यानं प्राप्याथ चेतसि ॥ ब्रह्माश्रया मिमांशक्तिमविद्यां ददृशुस्तदा २४७ आत्मनो ब्रह्मणः शक्तिः सृष्टिस्थित्यंतकारिणी ॥ जगतो याति दुर्दर्शं कुतर्कहतबुद्धिभिः २४८ भूदेवास्तामिमांस्वस्य गुणैरावरणादिभिः ॥ निगूढा मवलोक्याथ विस्मयं परमंगताः २४९ स्वयंप्रकाशमद्वैतमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मभाजा डचरूपेण ह्यावृणोति न विद्यते ॥ तत्र चैवेति संप्रोक्तस्तस्याः स्वाभाविको गुणः २५० सृष्टिस्थिति विनाशाद्या जगतोऽस्य तथापरे ॥ अहंमादयश्चान्ये कामक्रोधादयोऽपि च २५१

तद्वतिप्रयाणामर्थः २४४ । २४५ । २४६ एवंयोगादिति । एवंचेतसिध्यानं प्राप्य निष्पन्ना योगात्समाधेर्ज्ञानो देवस्य शक्तिमायाविद्यादिषदवाच्यादहनुः यावद्ब्रह्माभिन्नात्मनः शक्तिर्जगतः सृष्ट्या
दिहेतुः कुतार्किकैर्दुर्दशचित्तिद्वयोः संबंधः २४७ । २४८ भूदेवा इति । ते भूदेवा ब्राह्मणास्तां शक्तिं विषयमाणैरावरणादिभिर्गुणैर्निगृढां पच्छन्नां विलोक्य विस्मिता आसन्निति २४९ आवरणादिगुणान्दर्शयति
स्वयमिति त्रिभिः । एवाशक्तिस्तत्रात्मनि वस्तुतोऽविद्यमानापितत्रैव भासमानाय तत्स्वयं प्रकाशादिरूपमात्मानंतद्विपरीतजाड्यादिरूपेणात्मना स्वरूपेण आवृणोति एतस्याः प्रथमं स्वाभाविको गुण इ
तिसंबंधः २५० विक्षेपरूपांस्तद्गुणानाह सृष्टीति । अस्य स्थूलसूक्ष्मात्मकस्य जगतोपे सृष्ट्याद्यास्तथायेच अहंताममताकामक्रोधादय एतमात्मानं प्रत्यागंतारो देहद्वयाध्यासेनागमनशीलाः गंतारो निवृत्तिशी
लाश्च ते सर्वे अस्याः शक्तिगुणाः कीदृशमेतमात्मानं अद्वयत्वेन स्वयं प्रकाशानंदरूपं वस्तुतो मायारहितमपि चानयमायैवास्यामायाया विषयतामाश्रयतां च गतमिति द्वयोर्वाजना २५१

२५२ कीदृशोयमात्मरूपोदेवोयस्येयंशक्तिरित्याकांक्षापूरकस्योत्तरार्धस्यार्थमाह यद्वत्पादिना । यएकोऽद्वितीयउक्तानिकालादीन्यात्मपर्यंतानिकारणान्यधितिष्ठतिस तात्स्फूर्तिप्रदानेनन्याप्रोतिप
थासूर्यश्चाक्षुषानुभावान्विषयीकरोतिद्वदित्यर्थः २५३ आकाशवदिति । योयंदेवःकारणानिसमष्टिरूपाणिन्याप्येतेशेयः अतःकारणन्याप्यनंतरमिदंन्यष्टिरूपंविश्वमप्यधितिष्ठति यथाकांशोघटादी
नित्यर्थः २५४ येयमस्यात्मनःकार्यकारणाधिष्ठातृतोक्तासाप्यनयाऽघटितघटनापटीयस्यामाययैवोपपद्यतेइत्याह अनयेति । तस्यासंगस्वप्रकाशरूपस्ययत्कारणतादात्म्यंतदनयामाययैवसंभवतिन
स्वतःस्वभावतइत्यर्थः २५५ एवंकार्यसंगोपितथेत्याह पुरुषइति । संगमायातःसंसर्गोजातः यथाकयाचिद्योषिताकर्मणौषधैर्मोहितःकश्चित्तद्विलासेपुसजेततद्वदित्यर्थः २५६ तत्रदृष्टान्तान्तरमाह
असंगइति । यथाकश्चिदसंगःसंगविमुखोपिसकलानुग्राहकत्वलक्षणसौहार्दवशेनकेनचिदुर्जनेनापिसंगमागत्पाभिशापंमिथ्यापवादपार्यंतफलंवाणीमांडव्यवत्प्राप्नुयादित्यर्थः २५७ दार्ष्टान्तिकेयोज
यति एवमिति स्पष्टं २५८ तदुपपादकंमायायाअघटितघटनापटीयस्त्वमाह अहोइति । कीदृगचित्यंयतोऽनयाऽसंगादिरूपोप्यात्माभिमोहितः २५९ एतत्संबंवादेवात्मासंसारचक्रंप्रविष्टइतिदर्शयन्सं
सारचक्रतयाप्रतिपादयंतंचतुर्थमंत्रमवतारयति एवंभूतोपीतिद्विषष्टिश्लोकैः । एवंभूतोऽसंगादिरूपोप्यात्मानयामाययामोहितःसंसारचक्रंप्राप्तवान् कीदृशंचक्रं स्वात्मनामायाशबलरूपेणनिर्मित

आगंतारश्चगंतारःकोटिशस्तदुणाइमे ॥ आनंदेत्मानमप्येतंविषयंचाश्रयंतथा ॥ माययारहितंचापिमाययात्रस्वयंप्रभम् २५२ यःकारणानिसर्वाणिकालादीन्य
धितिष्ठति ॥ उक्तानिभगवानेकःसविताविषयान्यथा २५३ आकाशवदयंदेवःकारणानिघटादिवत् ॥ अतोविश्वमिदंसर्वमधितिष्ठत्ययंपुमान् २५४ अनयामा
ययातस्यसंगेनरहितस्यहि ॥ स्वयंज्योतिःस्वरूपस्यकारणत्वंस्वतो नहि २५५ पुरुषोनिर्गुणोऽसंगोविक्रियालेशवर्जितः ॥ माययासंगमायातऔषधैरिवमोहितः
२५६ असंगःसंगमागत्ययथाकश्चित्सुहृज्जनः ॥ अभिशापंचपापंचप्राप्नुयादुःखकारणम् २२७ एवमेषपुमान्मायासंगातक्लेशाननेकथा ॥ प्राप्नोतिजीवतांप्राप्य
हेतुतांजगतोपिच २५८ अहोमायाबलंकीदृगनयासंविमोहितः ॥ असंगोनिर्गुणोज्योतिरानंदात्मास्वयंप्रभः २५९ एवंभूतोपिसंसारचक्रंस्वात्माविनिर्मितम् ॥
प्राप्तवानिदमत्युग्रंमाययापरिमोहितः २६० अविद्यायस्यचक्रस्यनेमिरुक्तामनीषिभिः ॥ यतःसंसारचक्रस्यपरितोनेमिवत्स्थिता २६१ रूपैस्त्रिभिस्तुसंवीतंकृ
ष्णशुक्लारुणैर्बहिः ॥ अयोरूप्यप्रवालानांपट्टिकाभीरथांगवत् २६२ एकादशेन्द्रियैःसार्द्धंभूतपंचकमस्यहि ॥ नाभिच्छिद्रस्यसंस्थानमरायत्रप्रतिष्ठिताः २६३
अराःपंचाशदस्यापिचक्रस्योक्तामनीषिभिः ॥ पंचक्लेशस्तथाचाष्टौसिद्धयोनवतुष्टयः ॥ अशक्तयस्तथैवाष्टाविंशतिःस्युरराइमे २६४

मितिसंबंधः अत्रस्वात्मविनिर्मितमितिपदेनेदं सूच्यते मंत्रगतःपुल्लिङ्गोद्वितीयांतश्चतच्छब्दआत्मानंपरामृश्यचक्रेणसहततादात्म्यंमृदुदृश्यत्रेवबोधयतीति २६० अविद्येति । यस्यसंसारचक्रस्यमू
लप्रकृत्यादिपदवाच्याअविद्यात्रेवलानेमिर्बहिर्मीडलाकारकाष्ठसमास्रतौन्याप्यावस्थितत्वादित्यर्थः २६१ त्रिवृतपदार्थमाह रूपैरिति । तच्चक्रंशुक्लरक्तकृष्णवर्णतयाप्रसिद्धैःसत्त्वरजस्तमोगुणैः
संवीतंवेष्टितंयथालोहरजतविद्रुममयफलकैःखचितंप्रसिद्धैरयचक्रंभवेदित्यर्थः २६२ षोडशांतपदार्थमाह एकादशेन्द्रियैरिति । नाभिच्छिद्रस्येतिजातावेकवचनं अरानाभिनेभ्योस्तिर्यक्प्रोतानिकाष्ठा
नितानिषेपुनाभिगतच्छिद्रेपुतिष्ठतिपाछिद्राणांयत्संस्थानंसन्निवेशस्तदुपाःषोडशविकाराबोध्याः तेचएकादशेन्द्रियभूतपंचकात्मकाःप्रसिद्धाः तथाचषोडशअंतानाभिप्रांतायस्येतिश्रीतपदार्थः ना
भिर्नामअराणामंतस्तथाचारभूतकाष्ठमित्यर्थः २६३ शताधीरपदार्थमाह अराइतिषष्टिश्लोकैः । अस्यचक्रस्याराःक्लेशादिरूपास्तत्तदेतत्संस्थानंयथापंचाशवर्णाः क्लेशादेर्मेदास्तांरूपमासि

तत्रपञ्चदशान्वित्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशरूपान्तमोहमहामोहतामिसांयतामिससंज्ञाभिरूपयति अन्यस्मिन्निति त्रिभिः । येयविषयैरुपाऽविद्यासातमह्युक्तापातुमृश्यदेहादिविषयिकाहं बुद्धिरस्मिताख्यासामोहहृद्युक्तैत्यर्थः २६५ महामोहइति स्पष्टम् २६६ स्याद्योत्रेति । ममत्वेनैवजायतेत्यांगासहिष्णुत्वंलक्षणमभतरूपइतियावत् २६७ सिद्धयष्टकमुदिशति ऊहइति । एतस्त्वे रूपंस्वयमेववक्ष्यति २६८ तुष्टीरुदिशति आध्यात्मिकाइति । अध्यात्मसंघातांतर्वर्तिनंप्रकृत्यादिपदार्थमाश्रित्यप्रवृत्ताआध्यात्मिकास्ताश्रितसोबाह्याबाह्यविषयोपरमनिभिताः २६९ अशक्तोराविशतिसंख्याः कीर्त्तयितुंनृपयोगीन्येकादशेन्द्रियाणिपूरीयति त्वगितिद्वाभ्यां । स्पष्टद्वयम् २७० । २७१ अशक्तीनामष्टाविंशतिस्फुटीकृत्यताभिरराणांपञ्चाशत्संख्यापूर्तेदर्शयतितेषामिति द्वाभ्यां । तेषामेकादशेन्द्रियाणांयत्कुष्ठादिरोगैःस्वरूपस्यहान्नानाशःसत्त्वेवियमानत्वेपिवाविषयग्रहणरूपकार्यराहित्यंअथवापुरुषांतरेन्द्रियापेक्षयास्वलपकार्यकारित्वंसमकार्यकारित्वंवाउत्कर्षाभावइति यावत् तद्रूपेन्द्रियाणांवधेसतिबुद्धेस्तत्प्रयुक्तासामर्थ्यरूपाअशक्तयोनिरूपकभेदादेकादश एवमष्टसिद्धयभावप्रयुक्ताथुद्धेरशक्तयोष्टौ नवतुष्टयभावप्रयुक्ताश्रतानव संकलनपाष्टाविंशतिरेताअशक्तयो नवभिस्तुष्टिभिरष्टाभिःसिद्धिभिःपंचभिःकेशैश्चसहिताःपंचाशदरात्मकाउक्ताइतिद्वयोरर्थः २७२ । २७३ प्रसंगात्केशानामवतारभेदानाह तमोऽविद्येतिनवभिः । तमइतिअविद्येतिचनान्नद्वयेनप्रसि

अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्यासाऽविद्यातमईरिता ॥ मोहोहंबुद्धिरुदिष्टादेहादौमूढचेतसः २६५ महामोहोत्ररागःस्याद्विषयेसुखहेतुके ॥ तामिस्रोद्वेषउदिष्टःप्रतिकूले पुनस्तुपु ६६ स्याद्योत्राभिनिवेशाख्यःसोध्यतामिसईरितः ॥ पुत्रदारादिविषयेममत्वेनैवजायते ६७ ऊहःशब्दश्चसंप्रोक्तस्तथैवाध्ययनंपुनः ॥ दुःखत्रयविघातश्चमुहत्प्राप्तिश्चसप्तमी ॥ दानमित्युदिताअष्टौसिद्धयोमुनिसतमैः ६८ आध्यात्मिकाश्चतस्रःस्युस्तुष्टयोमुनिसतमाः ॥ अत्रप्रकृत्युपादानकालभागाभिधाइमाः ॥ पंचवाह्याश्चसंप्रोक्तास्तुष्टयःपरमाइमाः ६९ त्वक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणानीन्द्रियपंचकम् ॥ ज्ञानाभिधमिदंचान्यत्पंचकं कर्मसंज्ञितम् ॥ वाक्पाणिचरणद्वंद्वपायूपस्थाख्यमीरितम् २७० एकादशमनश्चात्रकारणज्ञानकर्मणोः ॥ एकादशेन्द्रियाण्यत्रकथितानिमनीषिभिः ७१ तेषांस्वरूपहानंवासत्त्वेवाकार्यशून्यता ॥ स्वल्पसाम्यादिकारित्वमथवेन्द्रियजोवधः ७१ सिद्धितुष्टीन्द्रियाणांस्युर्वधाउक्तास्त्वशक्तयः ॥ अष्टाविंशतिरित्येतास्तुष्टिसिद्धिसमन्विताः ॥ अविद्याद्यैः सहकेशैरराःपंचाशदीरिताः ७३ तमोविद्येतिप्रोक्तासाविद्यापरिकीर्तिता ॥ अष्टाविषयोयस्मादष्टधार्थ्यव्यवस्थितः २७४ कारणंत्वेकरूपंस्यात्कार्यसप्तविधंपुनः ॥ द्विधातःकरणतद्वन्महाभूतानिपंचच ७५ मोहोस्मिताचतेपुस्यादहंबुद्ध्याग्रहेसति ॥ सोपितेनाष्टधामोक्तोनंतभेदोपिपूर्ववत् ७६ परत्रात्रचलोकेस्युःपंचपंचविभेदिनः ॥ दिव्याश्चमासुषाश्चैतेविषयाःसुखहेतवः ॥ रागोदशसुसर्वेषांतत्संख्यस्तेनसस्मृतः २७७

क्षायाऽनात्मन्यात्मबुद्धिरुपाऽविद्यासाऽष्टधाज्ञेयातद्विषयस्याष्टधान्यवस्थितत्वादित्यर्थः २७४ तद्विषयाष्टकमेववर्शयति कारणमिति । कारणंप्रकृत्याख्यंप्रथममात्माध्यासविषयोभवतितदनंतं कार्यक्रमेणमहत्तत्त्वाहंकाररूपमंतःकरणद्वयंभूतपंचकंचतेअध्यासगोचरीभवतीत्यर्थः २७५ उक्ताऽविद्याबीजरूपेणमुपुष्पावपितिप्रतितस्याअंकुरभूतामोहाख्याऽस्मितापिजाप्रत्स्वप्रयोरहंरूपेणतानेवाष्टावविद्याविषयान्विषयीकरोतीत्यतःसमोहोण्यष्टधाज्ञेयइत्याह मोहइति । तैष्वविद्याविषयेष्वहंबुद्ध्यात्मकेग्रहणेसतिनिरूप्यमाणोयोमोहोऽस्मिताख्यःसोपिपूर्ववदविद्यावदष्टधाज्ञेयः कीदृशो विषयव्यक्तिभेदेनानंतभेदोपीतिसंबन्धः २७६ पंचज्ञानेन्द्रियविषयाणांदिव्यादिव्यभेदेनप्रत्येकंद्वेविध्यान्निषयकोरागोदशविषयइत्याह परत्रेति । परत्रलोकिभवादिद्व्याःपंचेन्द्रियविषयाःस्युःअत्रलोकिभवामानुषाद्विषयाअपिपंचस्युः तेषुदशसुसुखसाधनत्वाज्जायमानोरागइच्छात्मकोपिदशविषयइत्यर्थः २७७

आ. पु.

॥ १२ ॥

द्वेषस्याष्टादशविषयभेदादष्टादशधाभावमाह अणिमेतित्रिभिः । दिव्यादिव्यभेदेनोक्तविषयैः सहिता अणिमाद्या अष्टौ सिद्धीर्वक्ष्यमाणा विषया द्वेषस्य विषयभूताः प्राहुरिति शेषः । केचिन्मनीषिण इत्युच्यते । इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह अस्मितेत्यादि । भेदादितिल्यल्लोपेपञ्चमी तथाचास्मितायाः कारणाद्यष्टविषयकत्वेन भेदीयश्रारांगस्य दशविधविषयकत्वेन भेदस्तत्सर्वविषयकमादायैव उच्यते । तेषां भिनिवेशयोर्भेदो वर्णनीयः तेनास्मितारागयोर्विषयोपादानेनैव द्वेषाभिनिवेशयोर्मध्य एकैकः प्रत्येकमष्टादशयोक्त इति द्वयोरर्थः २७४ । २७९ अष्टादशधात्वमेव स्फुटयति केनापीति । तदष्टादशविषया अणिमादिसिद्धयष्टकसहिताः पञ्चांतरेऽस्मिता विषयसहिता वा केनचिन्निमित्तेन विहताः संतो दुःखहेतवो भवन्ति तदा विघातनिमित्तं ततः प्रातिकूल्यमाश्रित्य ते पुद्गेषु जायते तत्संस्था तस्य द्वेषस्य संस्थासम्यग्भेदेन स्थितिर्विषयोपसयाष्टादशयोक्त इत्यर्थः २८० एवमुक्तविषयाणां विनाशभयरूपोऽभिनिवेशोऽप्यष्टादशधाज्ञेय इत्याह प्रातिकूल्यस्येति । विषयेषु ममत्वाद्देतोस्तदपहारके आत्मनः प्राप्तिर्कूल्यविज्ञापयाऽधिकाद्बलिनः सकाशाद्भीतिर्जायते तद्रूपोऽभिनिवेशोऽपि द्वेषवदष्टादशधा भवेदिति संबंधः २८१ अविद्यादीति । योयं विषयः अविद्यादिपञ्चकेशरूपैः पञ्चयोक्तो विद्वद्भिर्व्यासाद्यैः तथाचोक्तं 'अविद्यापञ्चपदैषा तस्माज्जातामहात्मनः' इति । स तु विषययोऽवांतरभेदेः सूक्ष्मो भवति तां सूक्ष्मतामादाय तु ब्यधिकपष्टिंस्त्वं वाक्य उक्तः तथाहि अविद्यास्मितयोरुक्तविषयप्रत्येकमष्टविषयत्वं

अणिमागरिमाचैवलघिमामहिमा तथा ॥ प्राप्तिः आकांक्ष्यमप्युक्तमीशित्वं वशिता तथा ॥ अष्टावेतामहासिद्धीः केचिदाहुर्मनीषिणः २७८ अस्मितारागयोर्भेदाद्दे दोत्रोत्तरयोर्द्वयोः ॥ एकैकस्तेन कथितो लोकेऽष्टादशधा स्थितः २७९ केनाप्यत्र निमित्तेन यदा ते दुःखहेतवः ॥ प्रातिकूल्यानिमित्तस्य ते पुद्गेषः प्रजायते ॥ विषयाष्टादशत्वेन तत्संस्थापरिकीर्तिता २८० प्रातिकूल्यस्य विज्ञानाद्भीतिर्याजायतेऽधिकात् ॥ आत्मनोऽभिनिवेशोऽयममत्वाद्देवपद्वेत् २८१ अविद्यादिः समुद्दिष्टो विद्वद्भिर्योर्विषयः ॥ पञ्चधा स तु सूक्ष्मत्वाद्द्विषष्टिरिह संस्थितः २८२ ऊहस्तर्कः समुद्दिष्टो मननं यत्प्रकीर्तितम् ॥ शब्दो वेदोत्रसार्थः स्याद्यतः साज्ञानसंततिः २८३ प्रवर्तते ततोऽध्यानं शब्दशब्दादुदीरितम् ॥ तदेवाध्ययनं प्रोक्तं श्रवणं शास्त्रगं हियत् ८४ अध्यात्ममधिदैवस्यादाधिभूतमिति त्रिधा ॥ दुःखंतस्य विघातोऽयं सिद्धिर्त्रयमुदीरितम् ८५ गुरुः प्रोक्तः सुहृन्नुणां प्राप्तिस्तस्यातिदुर्लभा ॥ सप्तमी सिद्धिरुद्दिष्टायतः सर्वाश्च सिद्धयः ८६ दानं वेदांतविज्ञानसंप्रदायप्रवर्तनम् ॥ ऊहायाः सिद्धयस्त्वेवं कथिता दुर्लभानृणाम् ८७ प्रकृत्याख्या भवेत्तुष्टिरिथ मालस्यभाजिनाम् ॥ मायेयं सकलं विश्वं मृज्यति च पाति च ॥ सैव विक्रियते नानाकार्यरूपा विकारिणी २८८

रागोदशधा द्वेषाभिनिवेशौ प्रत्येकमष्टादशधा संकलने द्विषष्टिरिति २८२ सिद्धयष्टकस्वरूपं स्फुटयति ऊह इति पञ्चभिः । ऊहपदेन तर्कात्मकं मननमुच्यते शब्दपदेन तु वेदवाचकेन स्वतः प्रवर्तमाना ज्ञानसंततिर्लक्ष्यते ततोऽध्यानं निदिध्यासनं शब्दइति पदेनोक्तं अध्ययनं तु श्रवणं बोध्यं तथाचार्थवशेन अध्ययनमूहः शब्दइत्येवमेवामुत्पत्तिक्रमो बोध्य इति द्वयोर्भावः २८३ । २८४ अध्यात्मादिदुःखत्रयस्य विघातत्रयंतदुपफलभूतं सिद्धिर्त्रयं बोध्यमित्याह अध्यात्ममिति २८५ फलरूपसिद्धिर्त्रयस्य श्रवणादिसिद्धिर्त्रयद्वारा ज्ञानिका गुरुप्राप्तिरूपा सुहृत्प्राप्त्याख्या सप्तमी सिद्धिर्बोधयेत्याह गुरुरिति २८६ दैप्रशोधने इति तात्वर्थानुसाराज्ञानपदेन विवेकख्यातेः शुद्धिः संप्रदायानुसारेण विमलप्रमेयावगाहित्वरूपा प्राप्तिपाद्यते इत्याह दानमिति । एता एव मोक्षोपयोगित्वात् सिद्धिपदा भिधानयोग्या अणिमादयस्त्वेवैश्वर्यरूपत्वाद्गोप्य इति सूचयन्नपसंहरति ऊहाद्य इति २८७ नवतुष्टीश्चतुर्दशभिर्निरूपयंतं तत्राध्यात्मिका सुप्रथमा प्रकृत्याख्या तुष्टिर्भिनयति प्रकृत्याख्या इति त्रिभिः । इत्थं प्रकृत्याख्या तुष्टिरलसानां ज्ञेया इत्थं कथं प्राप्यायाः सकलकार्यकारित्वात्तयापथाकार्योत्तरं ज्ञप्यते तत्तथात्मज्ञानमपि जनिप्यते तत्र प्रमोयमैः किमित्यालोच्य पदात्मज्ञानेन यमविवर्जनमेवामकृतिरिति २८८

२८९ । २९० संन्यासस्य ज्ञानसाधनतां श्रुत्वा संन्यासासुष्ठानमात्रेण कृतकृत्यतां मन्यमानो यच्छ्रवणादिकं न कुर्यादेषा उपपादानाख्यातुष्टिरित्याह कारणमिति द्वाभ्यां । यन्नियतं कार्यं जननं तत्कारणमित्युच्यते । संन्यासोऽपि चात्मज्ञानस्य कारणतया शास्त्रे प्रसिद्धस्तत उक्तकारणतालवनेन संन्यासप्राप्यः श्रवणादेः कृत्यभावः सा उपपादानाख्यातुष्टिराश्रमोपादानप्रयुक्तत्वादिति द्वयोरर्थः २९१ २९२ कालमालम्ब्य श्रवणादेरकरणरूपा कालाख्यातुष्टीयातुष्टिरित्याह कालतइति द्वाभ्यां । ततः सर्वस्य फलस्य कालाधीनत्वाद्यः श्रवणादोऽप्यग्रं चिंत्यं कुर्वन् भवति स उचितं न करोतीति शेषः २९३ इति संचिंत्येति स्पष्टम् २९४ चतुर्थी भाग्यतुष्टिप्रभिनयति भाग्यादिति द्वाभ्यां । राज्यादिलाभवदात्मज्ञानलाभोऽपि भाग्याधीन एव विचार्यया श्रवणादेर्न वृत्तिस्तद्रूपा भाग्यतुष्टिरिति द्वयोरर्थः ९५ । ९६ बाह्यतुष्टिपंचकं त्रिधा दर्शयति शब्देति चतुर्भिः । अनुकूलानामप्रतिषिद्धानामपिशब्दादिपंचैद्रियविषयाणां यदग्रहणमेतद्रूपं बाह्यतुष्टिपंचकं कैश्चिदुक्तमित्यर्थः २९७ द्वितीयं प्रकारमाह अर्जनमिति । अर्थसंबन्धादर्जनमारभ्य पंचममेतद्धिसनं क्लेशरूपं भवेदित्यनुसंधाय यः संचिंतानामर्थानां त्यागस्तेन पंचनिमित्तकं न निरूप्याः पंचोपरमाभवंतीति केचिद्द्विरुतिद्वयोः संबन्धः २९८ । २९९ अथ वार्जनादि

ततस्तथैव सकलं मायैव यथा भवेत् ॥ तथैव च तथैव स्यादात्मज्ञानं किमुद्यमैः २८९ एषा प्रकृतितुष्टिः स्याज्ज्ञात्वा मायामयं जगत् ॥ आत्मविज्ञानजनने उद्यमस्य विवर्जनम् ९० कारणकार्यजनकं नियतं संस्थितं यतः ॥ संन्यासोऽप्यात्मविज्ञानजनकः संप्रकीर्तितः ९१ संन्यस्यापि ततो नैव श्रवणादिकृतिर्हि या ॥ सोपादानाभिधाध्यातुरालस्यादेव जायते ९२ कालतो जायते विश्वं कालाज्ज्ञानं भविष्यति ॥ श्रवणादौ ततो व्यग्रं चित्तं कुर्वन्न चोचितम् ९३ इति संचित्य दुर्बुद्धिः श्रवणादावुद्यमम् ॥ करोति कालतुष्टिः सा पुनर्देहकरी नृणाम् ९४ भाग्याज्जन्तुः समाप्नोति राज्यं लक्ष्मीं यशस्तथा ॥ भाग्यतश्च ममाप्येतदात्मज्ञानं भविष्यति ९५ इत्थं विचार उद्दिष्टा भाग्यतुष्टिर्मनीषिभिः ॥ विचारैर्व्यप्रवृत्तोऽपि श्रवणादेर्निवर्तते ९६ शब्दस्पर्शरूपरसगंधानामिन्द्रियैर्निजैः ॥ अग्रहोऽप्यनुकूलानां तुष्टिपंचकमीरितम् ९७ अर्जनं रक्षणं तद्वत्क्षयभोगौ च हिंसनम् ॥ प्राणिनामर्थसंबन्धाद्भवेदेतत्तुष्टिपंचमम् ९८ अर्थसंन्यागतोऽप्येते पंचाप्युपरमाविदुः ॥ एवं वा पंचकं ज्ञेयमत्र तुष्टिर्मनीषिभिः ९९ अर्थानां मर्जनैश्चेष्टस्तथैव परिपालने ॥ नाशे व्यये च भोगे च भिगर्थान्क्लेशभाजिनः ॥ इति वा पंचकं ज्ञेयं बाह्यतुष्टिर्मनीषिभिः ३०० सर्वथैवात्र संतुष्टो नात्मज्ञाने प्रवर्तते ॥ बाह्ये वाभ्यंतरे वापि स्वल्पस्तुष्टिगणे पुमान् १ पंचांशं संख्यया प्रोक्ता अराविंशति संख्यया ॥ इन्द्रियाणि दशैव स्युरेतेषां विषया अपि ॥ सुद्रा अराश्च तिष्ठन्ति तस्य चक्रस्य सर्वतः २ भूमिरापो नलो वायुः खमहं बुद्धिमानसे ॥ प्रकृत्यष्टकमेतत्स्यात्प्रकृत्या वा सहापि च ॥ मनो बुद्ध्यो रभेदेन संयोगेऽप्यष्टकं भवेत् ३०३

केशमनुसंधायार्थसंचयादेवनिवृत्तिः पूर्ववत्तुष्टिपंचकात्मिका बोध्येत्याह अर्थानामिति । क्लेशभाजिनः क्लेशप्रयोजकान् ३०० सकला एतास्तुष्टयो ज्ञानसाधनानुष्ठानविरोधित्वा द्वयहेतव इत्याह सर्वं येवेति । स्वल्पोलघुचित्तः पुमान्बाह्यतुष्टिगणे आंतरेतुष्टिगणे वा अत्र एकत्रापि संतुष्टः सन्नत्तमज्ञानेन प्रवर्तते इत्यन्वयः १ उक्तंचक्रं विंशतिप्रत्यराभिर्देशैर्द्रियदशविपयात्मिकाभिर्युक्तामित्याह पंचाशदिति । यस्य पंचाशदराः प्रोक्तास्तस्य विंशति संख्याः क्षुद्रा अराः प्रत्यरा पदोक्ताः सर्वतस्तिष्ठंतीति संबंधः प्रत्यरा अराणां प्रति अभिमुखं वर्तमानाः स्वल्पा अराः २ तस्य चक्रस्य पट्टिरष्टकैर्नैभिर्गततीक्ष्णधारारूपेभ्यो गंदर्शयितुं पण्णामष्टकानां स्वरूपं प्रतभेदेन दर्शयंतत्र प्रथमं देवांचित्वा ख्याताणामभिमतं पडष्टकस्वरूपं प्रतिपादयति भूमिरिति चतुर्भिः । भूतपंचकं मनोबुद्धाहंकाररूपं प्रकृत्यष्टकं भगवद्गीतासुक्तं ग्राह्यं अथवा मनोबुद्धाहंकारभेदेन संयोगे ऐक्ये विवक्षितं सति मूलप्रकृत्याष्टसंख्या पूरणीया तथा च संख्यप्रसिद्धं प्रकृत्यष्टकं प्रथमं ग्राह्यमिति भावः ३०३

योगां गाष्टकं द्वितीयं बोध्यमित्यहं यम इति स्पष्टं ३०४ ऊहादीति । सिद्धेरिति जातावेकवचनं तथा च वर्णितमृहशब्दादिकं सिद्धीनामष्टकं तृतीयं अणिमादिकमष्टकं चतुर्थं तथा वागादीनां स्पर्शपदोक्तत्वं तृपयतानां पंचमाध्याये ग्रहपदेन व्यवहृतानामष्टकं पंचमं बोध्यमित्यर्थः ५ अमीषामिति । अमीषां वागादीनां विषया इन्द्रियाणां बंधकत्वप्रयोजकत्वादिति ग्रहपदोक्तास्तेषां पञ्चममष्टकमित्यर्थः ६ वैदिक्यां कांक्षादिकेनैव पूरणीयेति न्यायमनुसृत्य वैदिकपदार्थैरेव षडष्टकं संख्यापूर्तिर्दर्शयतां परेषां व्याख्यानां दर्शयति ग्रहातिग्रहेति । ग्रहादिशब्दाजातिपराः तथा च ग्रहाणामतिग्रहाणां पंचममाध्याये आर्तभागप्रक्षेपसिद्धानामायतनादीनां च प्रत्येकमष्टकान्यादाय षडष्टकं बोध्यमित्यन्ये आहुरित्यर्थः ३०७ आयतनादीनामष्टकचतुष्टयं पंचमाध्याये पंचसप्तत्यधिकं पंचशतसंख्यापूर्कं श्लोकप्रारभ्य वर्णितं स्मारयति पृथिवीति चतुर्भिः । चतुर्णामर्थोपितत एवावगंतव्यः ३०८ । ३०९ । ३१० एतत् षडष्टकं संसारचक्रस्य विदारकस्य नेमिगतर्ताक्षणाभूतमित्याह षडष्टकमिदमिति । नेमिधाराभूतमिदं षडष्टकमत्र संसृतिचक्रेतिष्ठति स्थितिमात्रेष्टांतः कुलालचक्रेष्टादिवदिति ३१२ पुष्पमालायाः सूत्रवद्विधारकत्वेन पाशभूतस्त्वस्य चक्रस्य मायाशबलः परमेश्वर एवेत्याह विश्वेति १३ यदि पाशो न स्यात्तदा चक्रं विशीर्येतेति

यमोपिनियमस्तद्वदासनं प्राणसंयमः ॥ प्रत्याहारो धारणा च ध्यानं सहसमाधिना ३०४ ऊहादिचाणिमाद्येतत्सिद्धेः स्यादष्टकद्वयम् ॥ प्राणं वाग्रसनं चक्षुःश्रोत्रं च मनसा सह ॥ हस्तौ स्पर्शश्च विज्ञेयं ग्रहाष्टकमिदं सदा ३०५ अमीषां विषयास्तद्वदेदेउक्ता अतिग्रहाः ॥ एतद्विकथितं कैश्चिद्विद्वद्भिः षष्टमष्टकम् ३०६ ग्रहातिग्रहयो रन्येतथायतनलोकयोः ॥ सुरेच पुरुषेतद्वत्प्रवदंति षडष्टकम् ३०७ पृथिवी च तथा कामोरूपाण्याकाश एव च ॥ तमोरूपाणि नीराणि रेतश्चायतनाष्टकम् ३०८ अग्निश्च हृदयं चक्षुःश्रोत्रं हृदयं चक्षुषी ॥ हृदयं हृदयं चैतलोकाष्टकमुदीरितम् ३०९ अमृतं च स्त्रियः स्वर्गो दिशो मृत्युरसुस्तथा ॥ अपां नाथः प्रजानाथो देवाष्टकमुदीरितम् ११० शरीरोयं काममय आदित्यः श्रोत्र एव च ॥ छाया मयस्तथा दर्शो स्थितो यश्चोदकस्थितः ॥ योयं पुत्रमयश्चैतद्विज्ञेयं पुरुषाष्टकम् ३११ षडष्टकमिदं चक्रे कुलालस्य घटादिवत् ॥ वर्तते संसृते च क्रेधारानेमिद्विजोत्तमाः ३१२ विश्वरूपः पुमानेष रूपं रूपं बभूवयः ॥ स्थावरं जंगमं सर्वमहाभूत समन्वितम् ॥ स एकः पाश इत्युक्तो जगच्चक्राभिवंधने ३१३ अरनेन्यादिसंयुक्तं बंधनेन विनायथा ॥ सद्यश्चक्रं विनश्येत तद्वदेतद्विजोत्तमाः ३१४ पुत्तिका कीटमुख्या ये स्वल्पाकारास्तु देहिनः ॥ संतत्याजनिमृत्यादिगच्छंतो दुःखभाजनम् ३१५ एष मार्गस्तृतीयः स्यादक्षिणोत्तरयोर्द्वयोः ॥ अपेक्षया त्रिमार्गेयं चक्रभेदस्य कारणम् ॥ त्रिनाभितदिदं चक्रं ज्ञातव्यं मुनिसत्तमैः ३१६

लोकेऽपि प्रसिद्धमित्याह श्रेतेति । विनश्येत विशीर्येत तद्वदेतत्संसारचक्रं ३१४ त्रिमार्गभेदमिति पदस्य त्रिभिर्मार्गैर्भेदीनां भिन्नान्यासविशेषो यस्य तत्तथेति व्युत्पत्तिमभिप्रेत्यार्थमाह पुत्तिकेति पंचभिः । पुत्तिकापतंगिकारख्यावर्षासुजायमाना कृमिजातिस्तस्मिन् भूतयः कीटाः पुनः पुनर्जनिमृतिभ्यां दुःखभाजनत्वेन प्रसिद्धाः ३१५ एष इति । एष भुद्रजंतुभाव रूपो मार्गो दिक्षिणोत्तरयोः पितृयाण देवयानाख्ययोर्मार्गयोरेषेक्षया तृतीयत्वेन प्रसिद्धो ब्रह्मांदो ग्यादौ तथा च श्रुतिः ' जायस्व अग्निस्त्वेत्येतत्तृतीयं स्थानम् ' इति अयं त्रिविधो मार्गो उक्तचक्रस्य भेदविन्यासविशेषे कारणं प्रयोजकं तस्मान्मार्गत्रयान्नाभिभावमापन्नादिदं चक्रं त्रिनाभिज्ञेयं तदिदं त्रिनाभित्वं मध्यगोलकस्य वलयत्रयेण मंडलत्रयेण संयोगाद्रेष्टाजायते अत एवैतच्चक्रद्वयोरपि नेमिनाभ्यां स्त्रियुत्तमाभूतित्रययुक्तमिति द्वयोर्भोजिना । अयं चक्रभेदोऽपि पंचमसिद्धचक्रमिति ३१६

अतरेलकपोमंडलयोर्वाद्यापेक्षयानाभित्वमांतरापेक्षयाचनेमित्वं तथाचानि ॥ ३१७ ॥
 ३१७ मार्गत्रयस्यनाभिप्रयभावेव्यवस्थादर्शयति मध्यनाभिरितिद्राभ्यां । अंतर्मुखगम्यत्वसाधर्म्येणदेवयानमार्गोमध्यनाभिस्तदपेक्षयाबहिर्मुखगम्यत्वात्पितृपाणोद्वितीयनाभिःकेवलदुष्कृतप
 देरतिबहिर्मुखगम्यत्वात्तृतीयःपंथावहिनभिः ततोप्यधमेःस्थावरादिभावयोर्गैरतितामसैर्गम्याऽविद्यारिमिकानेभिस्ततोपिबहिर्ज्ञेया कीदृशी नाभिद्वयोपमावेष्टकत्वसाधर्म्येणद्वितीयतृतीयनाभि
 भ्यांतुल्येतिद्वयोरर्थः ३१८ । ३१९ द्विनिमित्तपदार्थमाह निमित्तमिति । कारणाभ्यांपुण्यपापाभ्यांतादात्म्येनविवक्षितेयसुखदुःखेतदुभयरूपंनिमित्तंफलरूपमस्यचक्रस्यबोध्यम् यथाध्य
 यनेनवसतीत्यत्राध्ययनंवासस्येति । निमित्ततायांदृष्टांतमाह कुलालेति । यथाकुलालचक्रस्यकाप्रलोष्टंमृत्पिण्डश्चकारणंतद्वदित्यर्थः ३२० एकमोहपदार्थमाह मोहइति । तमोरूपीमोहस्तुए
 तच्चक्रमयुक्तएकरूपएव किंतस्यरूपमितिचेत्तदात्मतत्त्वविस्मरणंनानेत्यर्थः येआत्मतत्त्वंस्मरंतितेसर्वेनेनमोहितज्ञेयाः अज्ञानस्यचिदात्ममात्रविषयत्वस्यसिद्धांतितत्त्वादितिभावः ३२१
 एवंचतुर्थोमंत्रःपूर्वमंत्रादपश्यन्नितिषट्मनुपज्ज्येतादृशचक्रभावापन्नमज्ञानशबलमात्मानंदृष्टवंतइतियोजनाभिप्रायेणव्याख्यातोऽथतमेवात्मानंदीरूपेणवर्णयंतंपंचममंत्रंन्याकरोति अस्यचक्रस्ये
 तिद्वात्रिंशच्छ्लोकैः । अस्यचक्रस्यजननीउपादानभूतायामायातच्छबलमात्मरूपामहानदीमंत्रेणोक्ता तस्याविक्षेपप्रधानायाइदंवक्ष्यमाणंरूपंमुनीश्वराअपश्यन्नितिशेषः ३२२ पंचस्रोतांसिअंबूनि
 वलयत्रयसंयोगात्तदिदंजायतेसदा ॥ त्रिवृतंततएवैतन्नेमिनाभ्योर्द्वयोरपि ३१७ मध्यनाभिस्तुविज्ञेयामार्गोयोब्रह्मलोकः ॥ पितृलोकगतोमार्गोह्यंतरानाभि
 रीरिता ३१८ बहिर्नाभिस्त्वियंज्ञेयापंथायःस्यात्तृतीयकः ॥ तस्यापिचबहिर्ज्ञेयानेमिर्नाभिद्वयोपमा ३१९ निमित्तमस्यविज्ञेयंसुखदुःखेसकारणे ॥ कुलाल
 चक्रस्ययथाकाष्ठलोष्टात्मकंद्वयम् ३२० मोहस्तमोत्रविज्ञेयश्चक्रस्यास्यैकरूपकः ॥ आनंदात्मानमत्रैक्येतिनैतद्ब्रमाद्यतः ३२१ अस्यचक्रस्यजननीमायानाम
 महानदी ॥ तस्याविक्षेपरूपायाइदंरूपंमुनीश्वराः ३२२ पंचज्ञानेंद्रियाणांस्यु स्रोतांसिस्थानकानिहि ॥ अंबूनितेषुचलनात्पंचज्ञानेंद्रियाणिच ३२३ स्रोत
 सारमभसांचैवमहाभूतानिकारणम् ॥ मेघानद्यायथायोनिःस्रोतसारमभसामपि ३२४ आसुराणींद्रियाणांस्युज्ञानान्युग्राणिदेहिनाम् ॥ प्रवाहानीरसंयुक्ताःप्राष्ट
 धुग्रायथैवते ३२५ नक्रादुःखकरानृणांयथाकुटिलगामिनः ॥ अशास्त्रायेतथैवैतेविषयेवक्चारिणः ३२६ अथाऽशास्त्रजनिताउग्राबोधाःप्रकीर्तिताः ॥ स्रो
 तसारमभसांयद्वच्चक्रभूताअधोगतौ ३२७

चयस्याइतिव्युत्पत्तिमभिप्रेत्यप्रथमपदार्थमाह पंचेति । पंचज्ञानेंद्रियाणांयानिस्थानकानिगोलकानितानिस्रोतांसिजलवहनस्थानानिबोध्यानि तद्वतानिज्ञानेंद्रियाणितुजलस्थानीयानि तेषु
 स्रोतस्सुचलनात्मकसाधर्म्यादित्यर्थः कर्मेन्द्रियाणीतिपाठेज्ञानेंद्रियविशिष्टानितद्गोलकानिस्रोतांसि । तत्रत्वगाधारतयाप्रसिद्धेनशरीरेणविशिष्टेषुस्रोतस्सुचलनसामान्यात्कर्मेन्द्रियाण्यंबूनोत्यर्थः २३
 तस्थानद्यायोनिपदोक्तानिकारणानिपंचेत्याह स्रोतसामिति । यथाप्रसिद्धनद्याःस्रोतसारमभसांचमेघाःकारणंतथाऽस्याःस्रोतसारमभसांचपंचमहाभूतानिकारणमितियोजना ३२४ तस्याःपंचो
 ग्रात्मकावक्राःकुटिलप्रवाहाःसंतीतिवक्त्रेतिपाठाभिप्रायेणाह असुराणीतिद्वाभ्यां । असुराःकामक्रोधाद्यात्मकासुरसंपच्छालिनोजीवास्तेषुवर्तमानानिपंचेंद्रियजानिज्ञानान्युग्राणिभवंतिदुःखहेतु
 त्वात् यथाप्रावृषिआर्गतुजलसंयुक्ताःप्रवाहाउग्राभवंतितद्वदित्यर्थः ३२५ तेषामुग्रतांस्फुटयति नक्राइति । नक्राल्पजलंनुवतकुटिलगामिनस्तेनदीप्रवाहायथादुःखदास्तथेतैआसुराबोधाअ
 पिअशास्त्रीयविषयेषुप्रवर्तंतोदुःखदाइत्यर्थः ३२६ वस्तुतस्तुश्रुतौचक्रेतिपाठइतिसूच्यलुक्तविधयोप्रास्तेबोधाश्रकभूताअधोगतिहेतुत्वाद्यस्याइत्याह अथवेति । अशास्त्रजनिताःप्रामादि
 काउग्राबोधाश्चक्रंजलभ्रमस्तद्रूपाःसंतोऽधोगतोप्रयोजकाइतिशेषः यथास्रोतसारमभसांचचक्रभूतागतिविशेषाअधोगतिहेतवःप्रसिद्धाइत्यर्थः ३२७

तस्याः पंचप्राणात्मकाः पंचवृहत्तरंगा इत्याह प्राणइति ३२८ बुद्धयः शब्दादिज्ञानामिआदिपदग्राह्या इच्छाश्च संस्कारद्वारा तस्यामूलमित्याह नद्याइति द्वाभ्याम् । अस्यामूलपंचकमत्रश्रुतौ उक्तमिति शेषः
 कितदित्याकाक्षायामाह शास्त्रीया इत्यादि । याविषये पुशास्त्रीया अशास्त्रीया वा बुद्धय इच्छाश्च जायंते तद्रूपमस्याः पंचविधं मूलमुत्पत्तिस्थानमिति द्वयोरर्थः ३२९ । ३३० पंचावर्त्तामिति पदा
 र्थप्रपंचयति शब्दइति त्रयोदशभिः । आवर्त्तानाममहास्रोतोभ्रमणस्थानं मज्जनहेतुत्वात्तुल्या अत्र शब्दादिविषया बोध्या इत्यर्थः ३३१ आवर्त्तस्य मज्जनहेतुतामेव स्फुटयति नाविकइति । ज
 लेमस्य समः तरणविधाविति शेषः ३३२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । शब्दादिजेशब्दादिरूपैः कल्पिते आवर्त्ते पतितो विद्वानपि स्वं परं बोद्धुं न क्षमते इति ३३३ अत्र विदुषैव मभिमानो न कर्त्त
 व्यो यन्मम परेषां तारकस्य किं विषयावर्त्ताः करिष्यंतीति यतस्तारका अप्यावर्त्ते पतिताः शोच्यतामुपहास्यतां वा गच्छंतीति इत्येतदित्याह तारयित्वेति चतुर्भिः । तारयित्वानीत्वा स्पष्टम् ३३४ तस्य

प्राणोपानस्तथाव्यानः समानश्चाप्युदानकः ॥ पंचप्राणा इमे पंचकलोलः परिकीर्तिताः ३२८ नद्या अस्या द्विजश्रेष्ठा मूलपंचकमत्रच ॥ शास्त्रीया अप्यशास्त्री
 या बुद्धयो विषये पुयाः ३२९ शब्दादिपुप्रजायंते इह वा मुत्र वा नृणाम् ॥ इच्छाभिः सहितास्तास्तु पंचमूलमुपाहृताः ३३० शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसगंधौ च पंचते ॥
 आवर्त्ताः कथिता यस्मादेषु मज्जति देहभाक् ३३१ नाविकोपियदावर्त्ते पतेन्मस्य समोजले ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं तारको नृणाम् ३३२ एवं शब्दादिजा
 वर्त्ते विद्वानपि पतेद्यदि ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं परमेव वा ३३३ तारयित्वा परं पारं नद्या यद्वद्वितारकः ॥ आवर्त्ते पतितो नैव मुद्धर्तुमिह शक्यते ३३४ परती
 रंगता ये स्युरूपकारस्य बोधकाः ॥ शोचंति तत्र तं त्वन्ये गच्छंति च यथा सुखम् ३३५ शब्दाद्यावर्त्ते पतितो विद्वानपि तथैव सः ॥ शोच्यते तत्रोपकारज्ञैः परपारमुपा
 गतैः ३३६ अशक्तैरेन मुद्धर्तुं तत्प्रसादाद्बहिर्गतैः ॥ कृतघ्नैरपरैः सोयं बहु शस्तु प हस्यते ३३७ तस्मात् शब्दादिजावर्त्ता द्वे तव्यं द्विजसत्तमाः ॥ विदुषापि
 परंपारं दर्शकेनापरेण किम् ३३८ आवर्त्ता मुनिशार्दूलाः शब्दादिजनिता इमे ॥ दुस्तराः सर्वजंतूनामज्ञानां विदुषामपि ॥ तार्याणां तारकाणां च यथावर्त्तानदीकृताः
 ३३९ आवर्त्तास्तारका यद्वद्वामदक्षिणभागतः ॥ परित्यज्यैव गच्छंति न प्रविश्य कथंचन ३४० एवं शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनिसत्तमाः ॥ विदुषापि परित्या
 ज्याः प्रवेशेन विनैव हि ३४१ तारकोपियदावर्त्ते प्रविष्टो न बहिर्व्रजेत् ॥ विद्वानपि तथावर्त्ते पतितो न बहिर्व्रजेत् ३४२ ततः शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनिसत्तमाः ॥
 सर्वथैव परित्याज्या विदुषाऽविदुषापि च ३४३ शब्दादिजनितं यस्यात्सुखं पंचप्रकारवत् ॥ दुःखं तदेव विप्रैर्द्राअंतेनाशादिदर्शनात् ३४४ ततः सुखमिदं सर्वं
 दुःखमेव प्रकीर्तितम् ॥ तेन शब्दादयो विप्रादुःखानामेव कारणम् ३४५

शोचकानुपहासकांश्च दर्शयति परेति । तंतारकमावर्त्ते पतितम् अन्ये कृतघ्नाः ३३५ दार्ष्टान्तिके योजयति शब्दाद्यावर्त्ते इति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् ३३६ । ३३७ फलितमाह तस्मादिति द्वा
 भ्यां । निगदव्याख्यातं द्वयम् ३३८ । ३३९ विषयावर्त्तेभ्यो रक्षाहेतुस्तेषां दूरतः परिवर्जनं भवेति सदृष्टं तमाह आवर्त्तास्तारका इति द्वाभ्यां । प्रसिद्धमेतत् ३४० । ३४१ अंतःप्रवेशिनां त्व
 नुतापण्य भवतीत्याह तारकोपिति ३४२ निगमयति तत इति तस्याः ३४३ पंचेन्द्रियविषयजानां दुःखानां प्रवाह एव वेग इति दर्शयितुं विषयसुखानां भुवि पश्यतां जगदुःखत्वमाह शब्दादीति
 द्वाभ्यां । पंचप्रकारप्रकारणभेदात्पंचविधम् तारकादीत्यादिपदेन भयतिष्ठतः कृतः दुःखसर्वसंगतः पदेनैव विकस्य ३४४ । ३४५

उक्तपञ्चविधदुःखसंततिरूपीस्यावेगइत्याह पञ्चानामेवेति स्पष्टम् ३४६ तस्याः पञ्चाशद्देवत्वविधादर्शयस्तत्रप्रथमं श्रुतः प्रभृतीनां भ्रूतकृत्तदृष्टानामेव प्रत्येकं पञ्चसंख्याः संकलय्य पञ्चाशत्त्व
बोध्यमित्याह स्तितसामिति । उपरूपिणां चकाराणामेकपञ्चकविषयाणामावर्तरूपानां चकारादृश्यमाणपर्वणाग्रहः एवं पञ्चकानि दर्शयतां तैः संकलितैरेवा पञ्चाशद्देवतद्वयैरर्थः ३४७ । ३४८
अथवा सांख्यप्रसिद्धं प्रत्ययसर्गपञ्चाशद्देवमादाय एषा पञ्चाशद्विधेति दर्शयन् स्मारयति अथवेति । सिद्धेरष्टकंतुष्टैर्नवकमिति संबंधः ३४९ । ३५० तमआदिपञ्चकं दर्शयन् पञ्चपर्वतामपितस्याः प्रतिपाद
यति तमइति । एतेस्तमआदिभिरविद्यादिरूपैः कृत्वा एषानदी स्वात्ममाया रूपपञ्चपर्वपञ्चभागोक्तेति ३५१ अपश्यन्निति पदेनानुपपत्तेन विशिष्टस्पर्शमपदस्य फलितार्थमाह एनामि
ति । एषा शक्तिरात्मस्था विश्वकारणभूतब्रह्मणि आगमानुमानार्थापत्तिभिः पूर्वनिश्चिता संभाविता पितामैनां ध्यानयोगकाले मुनयो हृदयतः साक्षादिव कृतवन्तः ननु ब्रह्मणिसमाहितानां कथं शक्तिमानमि
ति शंकां वारयन्नाह स्मृतिं प्राप्येति । यदा ते समाधिकाले प्रणवार्थमिव सृष्ट्याद्यनुपपत्तिस्मरंतितदैनां शक्तिमवधारयन्तीति भावः ३५२ षष्ठमंत्रमवतारयति भविष्यतीति द्वाभ्याम् । यतो भवतामपिश

अयंजीवोयदाहृदयाकाशरूपेसमागतोभवतितदाविद्यांघ्नन्सहस्रपदाभिधेयोभवतीत्याह ब्रह्मजइति । ब्रह्मजेशुद्धब्रह्मणएवविवर्तभूतेहृदयाकाशेसाक्षिरूपेसंसाररक्षकाद्वेधकात्पृथङ्मोक्षहेतुतया
विलक्षणत्वेनस्थितेसमागतःसमाहितःसन्स्वबोधेनाविद्यायाघातकोभवतितदाहंसइत्युच्यते हंतीतिहंसइतिव्युत्पत्तिसमन्वयादित्युत्तरश्लोकादहंसपदानुषंगेणार्थः ३५९ हंसइति । सहंसआत्मानं
सर्वजघ्नेपरकत्वेनसर्वतिरस्त्वंपदार्थज्ञात्वातिनैवरूपेणप्रतिस्तुष्टःसंस्ततस्तत्पदार्थभूताद्वयसदानंदरूपेणतदेवनिर्जल्पेदृष्टवान्यतौभवतिततएवामृतत्वंगच्छतीत्यर्थः ३६० ब्रह्मात्मज्ञानादमृतत्वमित्ये
तदेवस्फुटयति आनंदात्मनीति । स्पष्टम् । एतेनजीवरूपब्रह्मणःसकाशादुत्पत्तिकथनेनकुतःस्मज्जाताइतिप्रश्नोपि समाहितइतिवीक्ष्यम् ३६१ ब्रह्मणःसर्वाधिष्ठानतांतस्यात्मत्वज्ञानान्मोक्षं
विशदयतःसप्तममंत्रस्यार्थमाह योयमितिपंचभिः । योयमीश्वरोहृदयाकाशरूपोहंसेनात्मतयाहृदयेतसेवेदांतवाक्यैःकर्मणःकर्मप्रतिपादकात्पूर्वकांडात्तत्तुल्यस्थितैर्गतिःप्रतिपादितः अथवा
कर्मणःकर्मफलादूर्ध्वमुपरिष्ठात्स्थितोगीतःसहृदयाकाशरूपईश्वरेवपरंब्रह्मेतिद्वयोरर्थः ३६२ । ३६३ कृष्णमिति । तस्मिन्नेवब्रह्मणिकृष्णादिवर्णत्वेनच्छांदोग्येपुष्टेपपाठकेवर्णितेजःप्रभृति

ब्रह्मजेहृदयाकाशेपृथक्संसारचक्रतः ॥ समागतःस्वबोधेनह्यविद्यायाश्चघातकः ३५९ हंसोज्ञात्वास्वमात्मानंप्रेरकंचजडस्यहि ॥ प्रीतस्तेनसदानंदंसर्वप्रियतमं
निजम् ॥ दृष्टवान्यतएवायममृतत्वंततोव्रजेत् ३६० आनंदात्मनिविज्ञातेसत्येप्रियतमेपुमान् ॥ अविद्यारहितोभूयोमरणंनैवगच्छति ३६१ योयंहंसेनसर्वात्मा
हृदयाकाशईश्वरः ॥ आनंदात्मापरप्रीतिकरःस्वस्यात्मदर्शनात् ३६२ दृश्यतेसहिवेदांतैरूर्ध्वगीतस्तुर्कर्मणः ॥ सएवपरमंब्रह्मयतोनावर्ततेगतः १६३ कृष्णं
श्वेतंतथारक्तंतेजोब्रह्मात्मकंत्रयम् ॥ ब्रह्मज्ञानाद्विनायस्यानाशोनास्तिकथंचन ॥ मायासापिचतत्रैवस्वात्मावरणकारणम् ३६४ एतस्मिन्हृदयाकाशेचिदानं
दात्मरूपिणि ॥ स्वयंज्योतिषिमायातःसकार्यायाविभिन्नताम् ॥ ज्ञात्वावेदविदोविप्राब्रह्मात्मत्वेनतत्पराः ३६५ विक्षेपावरणाद्योनेर्विनिर्मुक्ताःसुनिर्वृताः ॥ अ
स्मिन्नेवचतादात्म्याल्लीनाभवनवर्जिताः ३६६ तत्पदार्थोत्रविज्ञेयोहृदयाकाशईश्वरः ॥ ब्रह्महंसस्तथैवायंत्वंपदार्थःप्रकीर्तितः ३६७ औपाधिकोऽनयोर्भेदःकथि
तोद्विजसत्तमैः ॥ उपाधिश्वानयोरेवंविभिन्नोत्रयतीश्वराः ३६८ व्यक्ताव्यक्तमिदंविश्वंकार्यकारणरूपदृक् ॥ क्षराक्षरवचःप्रोक्तमीशोब्रह्मविभर्त्यदः ३६९ सुख
दुःखोपभोगेनस्वात्मानंबुद्धिसंयुतः ॥ अजानानोऽविवेकेनजीवत्वंगम्यतेपरः ३७०

त्रयस्थितंतथास्वात्मावरणकारणत्वेनस्वप्रतिष्ठापदेात्ताब्रह्मात्मज्ञानेतरानाश्रयत्वे आक्षरपदीक्षाक्षमायास्थितेत्यर्थः ३६४ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्हृदयाकाशेसकार्यायाःसबिलासायामायायाः
सकाशाद्विभिन्नतारूपमंतरंप्रथमंज्ञात्वापुनर्ब्रह्मात्मत्वेनचतज्ञात्वातत्पराएक्यपरावेदज्ञविप्रविशेषावरणरूपायायेनिरविद्यायामिमुच्यसुनिर्वृताआनंदमग्राअस्मिन्नेवब्रह्मणितादात्म्येनलीनाभवनेनजन्म
नावर्जिताजाताइतिद्वयोरर्थः ३६५ । ३६६ तत्त्वंपदार्थयोर्विभाजकोपाधीतद्विवेकेनमोक्षंचदर्शयतोऽष्टममंत्रस्यार्थमाह तत्पदार्थइत्यष्टभिः । अत्रप्रस्तुतविवेकेहृदयाकाशरूपईश्वरोब्रह्माद्विती
योमहावाक्यगततत्पदार्थोक्तस्तथाहंसत्वेनोक्तोजीवस्त्वंपदार्थइत्यर्थः ३६७ औपाधिकइति । अनयोस्तत्त्वंपदार्थयोरेवमुत्तरश्लोकोक्तविधयाविभिन्नउपाधिर्ज्ञेयइति ३६८ व्यक्तेति । तत्र
व्यक्तेकारणसंबन्धकार्यरूपोक्तत्वंपदार्थोपाधिरव्यक्तकारणमक्षरतत्पदार्थोपाधिरनयोर्द्वयोरधिष्ठानभूतंशुद्धब्रह्मपरमीशानमित्यर्थः ३६९ एवमस्यात्मनोबुद्धचविवेकेनजीवत्वंदर्शय
मि मुच्यते । परब्रह्मेनबुद्धिचयुतब्रह्मज्ञानान्नःघ्नन्जीवत्वंगतइति ३७०

स एवोपाधिविवेकेनात्मानमीशानानो मुच्यत इत्याह जीवत्वस्येति स्पष्टम् ३७१ एतस्यात्मनः समष्टिष्वष्टशुपाधिवशात् सर्वपदार्थभावं दृष्टान्तेन स्फुटयति सूचीति । सूचीपाशः सूचीमूलच्छि
 तद्वत्तमाकाशं स्वल्पमित्युच्यते ब्रह्मांडावच्छिन्नं महदिति तथा बुद्धयवाच्छिन्न आत्मा जीवः कारणावच्छिन्नस्तु परमेश्वर इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ एवमिति । एवं परमार्थतो वस्तुनैक्ये
 नात्मानमद्वयं ज्ञात्वा जीवः कामादीन्पाशान्स्तत्कारणीभूतां मायां च त्यजतीत्यर्थः ३७४ नन्वात्मन एकत्वेऽयं भेदव्यवहारः किंकृत इति शंकां निवार्य मोक्षसाधनं विज्ञानमभिनयतो न वममंत्रस्यार्थमाह अ
 नादीति । एतद्वक्ष्यमाणं पदार्थत्रयमनादिमाययैव कल्पितं तेषां त्रयाणां पदार्थानामजत्वमनादित्वमप्यत एव मायात एव स्यात् तेषां त्रयाणां अनादित्वेनैव मायाया कल्पिता इति यावत् ३७५ केते इत्या
 कांक्षायामाह सर्वज्ञ इति । तथाच ईशो जीवः शुद्धं ब्रह्म चेति त्रयमनादीति पादत्रयार्थः एतेषां मनादित्वेऽप्येव योजिकाया मायाया अनादित्वमर्थानुक्तमित्याह मायेति । सर्वस्य त्रयाणां भेद
 स्य तदनादित्वादेश्च कारणं प्रयोजिकेत्यर्थः तदुक्तं वार्तिककृता 'जीव ईशो विशुद्धाचिद्भिभागश्च तयोर्द्वयोः । अविद्यातचितो र्योगः पडस्माकमनादयः' इति ३७६ मोक्षोपायमाह एतन्नयमिति । यदा य
 मधिकारी एतद्वर्णितं त्रयं स्वस्वरूपादभिन्नं जानाति आत्मानं स्वस्वरूपं च सर्वात्मतया स्थितमत एवानंतं जानात्ययमहमस्मीति तदा मुच्यते इति शेषः ३७७ अथ बोधात् पूर्वमक्षरत्वेन प्रसिद्धाया अविद्या

जीवत्वस्य परित्यागदेषमायाकृतस्य हि ॥ ईशमात्मानमाज्ञाय मुच्यते सर्वपाशतः ३७१ सूचीपाशस्थितं यद्वन्नभोन्यूनमुदाहृतम् १ ब्रह्मांडोदरसंस्थानं महदेत
 त्प्रकीर्तितम् ३७२ तद्वद्बुद्धिस्थितो जीव आत्मैव परिकीर्तितः ॥ मायास्थितश्च परमो ह्यतो भेदो न वस्तुनि ३७३ एवं विज्ञाय जीवो यमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ का
 मक्रोधादिकान्पाशान्संत्यजेन्मायया सह ३७४ अनादि त्रयमेतत्स्यान्माययैव यतीश्वराः ॥ अजत्वमत एव स्यान्नयाणामपि सर्वदा ३७५ सर्वज्ञः परमात्मैको मूढो
 जीवस्तथापरः ॥ आनंदात्मा तथा न्यश्च माया सर्वस्य कारणम् ३७६ एतन्नयं यदा जंतुर्जानीते स्वस्वरूपतः ॥ अभिन्नं भोक्तृभोग्यादिरूपेण परितः स्थितम् ॥ अ
 नंतमेकमात्मानमहमस्मीत्यसंशयम् ३७७ अजा भोग्यस्वरूपेण सुखदुःखप्रदायिनी ॥ अव्यक्तनामरूपत्वादक्षरं चेति कीर्तिता ॥ स्वात्मनो ज्ञान उत्पन्नेन श्वरत्वा
 तक्षरं भवेत् ३७८ मरणादिविनिर्मोक्षादक्षरं नाशवर्जितम् ॥ अविद्याहरणादेष परमात्मा हरः सदा ॥ ईष्टेश्वरमिदं सर्वकार्यकारणरूपपट्टम् ३७९ यतीश्वरा अयं ब्रह्म
 सर्वात्मा भेदवर्जितः ॥ ज्ञातो विद्यागतानेति न मंतुं व्यंकदाचन ३८० तस्याभिध्यानतः काचिदविद्यानाशमात्रजेत् ॥ आत्मा सर्वमिदं जानन्न्यतो रागादिभिः पुमान् ॥
 न युज्यते यथा पूर्वमवतत इव चाधुना ३८१

याः क्षरत्वलक्षणः स्वभावविपर्ययश्चतुर्भिर्निमित्तैर्भवतीति प्रदर्शयतो दशममंत्रस्यार्थमाह अजेत्येकादशभिः । या अजामाया सृष्टिकाले भोग्यादिरूपेण प्रलयेऽप्याकृतरूपेण च विद्यमानत्वादक्षरमिति
 नाम्ना प्रसिद्धा सा बोधकाले क्षरणशीलत्वात् क्षरपदेन व्यवहार्यमवतीत्यर्थः ३७८ बोधकाले त्वविद्याक्षपणाद्वरसंज्ञा आत्मेवाक्षरपदेन व्यवहार्य इत्याह मरणादीति । यद्वस्तुनाशवर्जितं तदक्षरमिति
 वाच्यं तादृश आत्मैव योऽविद्याया हरणाद्वर इति क्षररूपयोः कार्यकारणयोर्नियमनादीश इति चोक्त इत्यर्थः ३७९ मंत्रोत्तरार्द्धार्थमवतारयति यतीश्वरा इति । हेयतयो भवद्विरिति न मन्तव्यं इति किं अ
 स्माभिरात्मा ज्ञातस्तथाप्यविद्यानगसानिबृतेति कथं ज्ञानस्याविद्यानिवर्तकत्वमिति ३८० तत्र हेतुतया आसत्तया दिहेतवोऽविद्याशक्त्यस्तत्त्वज्ञानावस्थाभेदैर्निरस्यमाना दृश्यन्त इति प्रतिपादकस्यो
 त्तरार्धस्यार्थमाह तस्येत्यादिना । यतस्तस्य हरस्यात्मनोऽभिधानात् अभितः सर्वत्र जगत्पुनः स्यूतत्वं चित्तनात्काचिज्जगत्सत्त्वत्वं त्रमद्वारा सक्तिप्रयोजिका अविद्या अविद्याशक्तिः शीयमाणा बुद्ध्यते य
 तः सर्वमिदं दृश्यमात्मैवेति जानानः पुमान् पूर्ववद्वागादिभिर्भुज्यमानो न दृश्यते तत्र भवत एवोदाहरणमित्यर्थः ३८१

तेनाभिध्यानतश्चैकाविद्यानाशंप्रयातिसा ॥ अह्युक्तयाथाविद्वान्संसारिभ्योविलक्षणः ॥ भवेच्छांत्यादिसंपन्नोरागद्वेषविवर्जितः ३८२ आत्मनोब्रह्मभावेनयो
जनाच्चापरापिसा ॥ विनश्यतिमहाभागायथाब्रह्मात्मतांप्रति ३८३ संदेहादिविहीनःसन्नब्राह्मणत्वादिकंप्रथा ॥ अवगच्छतितद्वत्तामवगच्छतिसर्वदा ३८४ तत्त्व
भावात्तृतीयैषामायालयमुपाव्रजेत् ॥ यथाविदेहकैवल्यमुक्तानांमुनिसत्तमाः ३८५ अत्रसर्वापिमायेयंसंस्कारैश्चशुभाशुभैः ॥ सहैवनाशमायातिमुक्तानांहियती
श्वराः ३८६ अत्रस्वाप्रमिदंविश्वंप्रतिबुद्धोनपश्यति ॥ आनंदात्माद्वयःसोयंस्वयंज्योतिर्वपुःस्थितः ३८७ अभिध्यानाद्यदात्मानंजानात्येषोऽविमूढधीः ॥ का
मक्रोधादिकान्पाशांस्तदासर्वानयंत्यजेत् ३८८ यैर्निबद्धोभिसंयातियोनिमुच्चावचामयम् ॥ तत्रापित्रिविधंदुःखंव्रजेन्नानाविधंपुनः ॥ यैर्निबद्धोत्रनैवायंसंसारेपि
सुखंव्रजेत् ३८९ तदमेदारुणाःपाशाहीयंतेप्रथमंसदा ॥ इदंजडाजडंविश्वंस्वात्मेत्येवावधारणात् ॥ गुरुशास्त्रोक्तविश्वासात्तदभिध्यानरूपिणः ३९० अहंब्रह्मेति
तादात्म्याद्योजनेसतियदृढम् ॥ जायतेब्रह्मविज्ञानंनभोवत्स्वात्मनोयदा ३९१ हृदयेसंप्रभेदःस्यात्तदातस्यमहात्मनः ॥ क्लेशकर्मक्षयश्चैवच्छिन्नसंशयबोधता
३९२ मायालयेयदाक्लेशाःक्षीयंतेप्राणिनामिह ॥ तदाकारणशून्यानिदुःखानिभवंतिच ३९३

नामतिर्यस्यसतथाभूतःसन्सर्वान्कामादिरूपपाशांस्त्यजैवैःकामाद्यैर्वद्धोनानापोनिपुकारागारस्थानीयासुभ्रमति तत्रतामुपोनिपुअत्रदेहेचनानादुःखानिचानुभवतीतिद्वयोरर्थः ३८८ । ३८९ तद्भेदइति । तेनानापोनिद्वारादुःखपयोजकादमेकामादयःपाशाःक्षयंगच्छति कुतः इदंविश्वमात्मैवेत्याकारकादभिध्यानादात्मज्ञानात्श्रद्धयालब्धादित्यर्थः ३९० अथार्थाल्लब्धयोजनफलं प्रपंचयति अत्रद्वेतिचतुर्दशभिः । नभोवत्घटाकाशस्यमहाकाशइवअर्हद्वेतिस्वात्मनस्तादात्म्येनब्रह्मणियोजनेसतियदाब्रह्मज्ञानंजायतेतदाहृदयेहृदयग्रंथौअध्यासरूपेत्प्रमेदोविशीर्णताक्रोशादि क्षयोनि संशययोपाशाल्लब्धंभवति भियतेहृदयग्रंथिरित्यादिश्रुतेरितिद्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ क्रैशानामवियादीनांक्षयैरुदुःखानिकारणाभावादेनभवंतीत्याह मायेति । मायाया

अज्ञानस्य हेतुः स्वयं योजकतामेवावप्यतिरेकान्पांस्फुटयति अज्ञानमिति द्वाभ्यां । अहंता अस्मिताख्या ममता अभिनिवेशः ३९४ व्यतिरेकमाह अज्ञाने इति । तल्लये अहंतालये ३९५ तस्य विदुषः प्रारब्धकर्मणो विहसंघातधर्माणां दुःखादीनां भानमात्रं भवति न त्वात्मन्यध्यास इत्याह एवमित्यादिना । निर्व्याप्यं समाप्तिं एव विद्वान् ३९६ दुःखादिकं संघातधर्म एवेत्याह सुरुतैरिति । बुद्धिसहितदेहरूपः संघातो दुःखाद्याश्रयो नात्मा ते ३९७ अत इति । अत उक्तविवेकात् विद्वान् पुखादिकं न याति यथा मुहोऽभिमानादेहधर्मान् यातीति संवयः । उपहते ताडिते उपघातपीडाम् ३९८ एवमिति । मुहो देहभाक् देहात्मदर्शी अनुकूला तु खं प्रति कूला दुःखं च गच्छतीति ३९९ विद्वान्स्तु न तथेत्याह अभिमानेनेति । देहांतरधर्मानिव स्वदेहधर्मानपि नात्मन्यारोपयतीत्यर्थः ४०० देहतादृश्ये लौकिकं हृष्टं तमाह मध्यस्थ इति । मध्यस्थः पक्षपातहीनः ४०१ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति स्पष्टम् ४०२ तस्य समाधेयुत्थानकाले प्रपंचभावं भवतीति दृष्टान्तेन स्फु

अज्ञानं हि यदैव स्यात्तदा हंता प्रजायते ॥ रागद्वेषभयैः सार्द्धं ममतायास्तु कारणम् ३९४ अज्ञाने विलयं प्राप्तेयात् यहंताल यततः ॥ तल्लये केन दुःखानि प्राश्रया देपमानवः ३९५ एवं निर्दुःखतां प्राप्य पुण्यपापविवर्जितः ॥ आरब्धकर्मनिर्वाणमिच्छन्नेषोऽत्र वर्तते ३९६ सुरुतैः सुखमायाति दुःखं याति च दुष्कृतैः ॥ संघातो बुद्धिसहितो देहो नाहं कदाचन ३९७ अतो देहकृतं किंचित् सुखं दुःखं न विंदति ॥ अभिमानाद्यथा देहमंडिते मंडितो भवेत् ॥ तस्मिन्नुपहते तद्बुद्धपनातं च यात्यसौ ३९८ एवं देहाभिमानेन सुखं दुःखं च गच्छति ॥ अनुकूला तथैवायं प्रतिकूला च देहभाक् ३९९ अभिमानेन रहितो यथा देहांतरे पुमान् ॥ सुखदुःखेन यात्येव मस्मिन्नपि पुण्ययम् ॥ पश्यत्येष निजं देहं परदेहसं पुमान् ४०० मध्यस्थोऽत्र यथा कश्चिद्द्वयोर्विवदमानयोः ॥ सुखदुःखे विजानन्सनैव जानाति किंचिच्चित् ४०१ एवमेव शरीरस्थः पुमान् संगवि वर्जितः ॥ सुखदुःखे विजानन्सन ज्ञानात्येक रूपभाक् ४०२ वासनाभिर्यथा स्वप्नं पश्यत्येव विमुढधीः ॥ पुमान् कश्चित् तथैवायं क्षीणक्लेशः सुखादिकम् ॥ जीवन्मुक्तवर्गं च्छेत्सर्वदुःखविवर्जितः ४०३ तत्त्वभावादि विद्यायाः क्षये संस्कारवर्जितः ॥ तत्पदार्थेऽस्ति यत्किंचिद्विश्वेश्वर्यं पुरोदितम् ॥ देहभेदे तृतीयं तद्व्यमाद्यमपेक्ष्य हि ४०४ रागद्वेषादिराहित्यं सर्वपाशविमोक्षणम् ॥ ऐश्वर्यं प्रथमं प्रोक्तं मिदं स्यात्पि न चास्ति यत् ४०५ सर्वक्लेशप्रहाणेन जायते यददुःखदम् ॥ द्वितीयं न तदस्य त्रयं ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ४०६ तृतीयं सर्वसंस्कारसमुच्छेदात् प्रजायते ॥ विश्वेश्वर्यं तृतीयं तद्विद्यते परमात्मनः ४०७

यति वासनाभिरिति । यथा स्वप्नभानं स्वप्नभोगप्रदकर्मवासनाधीनं तथा स्य प्रारब्धकर्मधीनं विश्वभानमित्यर्थः ४०३ अथोत्तरार्द्धोक्तं तत्त्वभावफलं विशदयति तत्त्वभावादिति । तदेकनिष्ठा रूपा तत्त्वभावाद्यदा निरविव्यः संस्कारवर्जितो भवति तदा तत्पदार्थं परमेश्वरे विद्यमाने विश्वेश्वर्यं पुराणहोत्रसाधु कर्मकारयतीत्यादि श्रुतिव्याख्यानावसरे उक्तं देहभेदे वक्ष्यमाणस्वरूपे प्राप्नोतीति शेषः । श्रीदृष्टं तदेष्वर्थं अभिधानयोजनयोः फलभूतं यदैश्वर्यं तदेष्वया तृतीयमित्यर्थः ४०४ तत्राभिधानफलस्यैश्वर्यभावं सकामस्यैव द्रव्यापि दुर्लभत्वेनाह रागद्वेषादीति । रागादिराहित्यात्मकसर्व पाशविमोक्षणरूपमैश्वर्यं प्रथमं प्रथमस्याभिधानस्य फलम् ४०५ योजनफलस्य तथा त्वमाह सर्वेति । अदुःखदेहभावेन भूमानं दूरं द्वितीयमैश्वर्यं भेददर्शनकाले हिरण्यगर्भस्यापि दुर्लभमित्यर्थः ४०६ तत्त्वभावप्रयुक्तमैश्वर्यं विशदयति तृतीयमिति त्रिभिः । परमात्मनः परमेश्वरस्य ४०७

तस्यभूमानंदरूपतामेवदर्शयति नात्मानमिति । संस्कारप्रयुक्तदर्शनंस्मृतिः तथाचभिन्नत्वेनात्मादिकंसंस्मरत्यपिनतथानुभवंतुदूरतइत्यर्थः ४०८ स्वसजातीति अयंविद्वान् ४०९ देहभेदपदार्थं
ब्रुवंस्तत्रोक्तमैश्वर्यविदुषालभ्यतइत्याह यदेति । सत्पृथिव्यादिभूतत्रयंत्यत्परोक्षंवाय्वाकाशरूपंतत्समुदायात्मकत्वेनसत्यपदार्थतयासत्यस्यसत्यमितिब्रह्मनामन्याख्यानेउक्तःप्राणोयदादेहएवली
यतेतद्रूपेदेहभेदेइदमेश्वर्यकश्चिदभतेइत्यर्थः ४१० एतादृशस्यावेदुषोदोर्लभ्यंगीतादिपुमसिद्धंदर्शयति मनुष्याणामिति । मनुष्येषुमुमुक्षुर्दुर्लभस्तेषुमुमुक्षुष्वपिसाधनसंपन्नोदुर्लभतरस्तेष्वप्यात्मवान्
परोक्षात्मविदुर्लभतमइतिद्वयोरर्थः ४११ । ४१२ तेष्वप्यपरोक्षात्मविदुःउक्तलक्षणस्यप्रभावोनाड्यनसगोचरइत्याह आत्मबोधेनेति ४१३ कुलंपवित्रंजननीकृतार्थेत्पादिपयंतस्येवमाहात्म्यं
किंचित्ख्यापयतीत्याह कृतार्थेतिद्वाभ्यां । ब्रह्मबोधस्यजनमुत्पत्तिस्थानंविद्वांसंविषयीकृत्यबहुनोक्तेनक्रियतस्तस्यजनन्यादिमहिमापिवर्णयितुमशक्यइतिद्वयोःसंबन्धः ४१४ । ४१५ यस्यानु

नात्मानंनपरंयत्रसंस्कारैरपिपश्यति ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरवाड्यनसगोचरः ४०८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ वर्ततेप्राप्तकामोयमु
पमादिविवर्जितः ४०९ यदाविलीयतेदेहेप्राणैःसत्यइतीरितः ॥ उक्तांतरिहितस्तस्मिन्देहभेदेयतीश्वराः ॥ इदमाप्नोतिकोप्यत्रपुमांश्चरमजन्मानि ४१०
मनुष्याणांसहस्रेषुकोपिविद्वान्विमुक्तये ॥ चित्तंकरोतितेष्वत्रसहस्रेष्वपिकश्चन ४११ श्रवणादिसमुद्युक्तोभवेत्पुण्यकरःपुमान् ॥ तादृशेष्वपिकश्चित्स्यात्स
हस्रेष्व्वात्मवानयम् ४१२ आत्मबोधेनसंपन्नोरागद्वेषविवर्जितः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानिकश्चिदेषप्रपश्यति ४१३ कृतार्थाजननीतस्यजनकोपिमहात्मनः ॥
कुलंपवित्रंतस्यैतद्यत्रजातःपुमानयम् ४१४ किंबहूक्तेनसर्वज्ञाब्रह्मबोधजनिंप्राति ॥ विश्वंभरापिसकलारुताथार्थतेनजायते ४१५ विदुषःस्वात्मविज्ञानंय
स्यजातंमहात्मनः ॥ मुच्यंतेपातकैर्घोरैरपितदृष्टिगोचराः ॥ महापातकिनोप्येतेसर्वमात्मेतिजानतः ४१६ क्षयीयथानिजंकायंगच्छत्येवात्रकालतः ॥
क्लेशैरागादिभिःशून्यआत्मध्यानपरायणः ॥ प्रत्यक्षमात्मनोज्ञानंगच्छत्येवतथैवसः ४१७ तस्मिन्नाप्तेसमाप्नोतिदेहभेदादनंतरम् ॥ विश्वेश्वर्ययतश्चायं
भयंकिंचिन्नगच्छति ४१८ आत्मनोहृदयाकाशमिदंज्ञेयंसदैवाहि ॥ सर्वदैवात्मसंस्थानंसर्वाधारविवर्जितम् ४१९ आत्मनोब्रह्मणोनैवभेदःकश्चिदुविद्यते ॥
इतिब्रह्मात्मविज्ञानात्परंज्ञेयंनविद्यते ४२०

भवपर्यंताद्युद्धिस्तत्त्वेप्रवर्तते । तदृष्टिगोचराःसर्वैमुच्यंतेसर्वैकिलिखेः'इत्यस्यार्थमाह विदुषइति । एतेब्रह्मादयः ४१६ तस्यविदुषआत्मतत्त्वंयादृशंभवतितादृशंहस्तामलकवत्स्फुटंभासतइत्येतदृष्टान्ते
नस्फुटयतिक्षयीति । यथाक्षयरोमीनिजकायस्यतत्त्वंसर्वदोषनिधानत्वादिरूपंबहुनाकालेनजानाति नीरोगस्तुदेहमात्मत्वेनमन्यमानोनतथादेहदोषान्जानाति तथाविद्वांश्चिरमात्मध्यानेनात्मगुणा
न्सत्यत्वादीन्सम्पगच्छतिजानातीत्यर्थः ४१७ तस्मिन्निति । तस्मिन्नात्मबोधेप्राप्तेनैवदेहभेदोभवतीतिउक्त्युक्तंफलंप्राप्नोतीत्यर्थः ४१८ ज्ञेयस्वरूपावधारणपरस्यदादृशमत्रस्यार्थमाह आ
त्मनोहृदयाकाशमायाशब्दलेखरूपं कीदृशमात्मसंस्थानंस्वस्मिन्नवस्थितं तदेवविदुषोति सर्वाधारविवर्जितमिति ४१९ तस्यब्रह्मणोहृदयाकाशत्वाभिधानेनसंनिकृतात्म

यथातापकत्वेन वन्निःसृष्टस्योष्मणो वन्निःसृष्टत्वं तथात्मलक्षणलक्षितस्य स्फुरणस्यात्मलिंगत्वमित्याह ऊष्मेति । भेदवर्जितः समः । अथवानुक्तविधया आत्मनः स्वरूपं नूतस्य स्फुरणस्य कथमात्मलिंगत्वमितिशंका मपि दृष्टानेन परिहरति ऊष्मेति । अयं भावः यथावस्तुतो भिन्नानामपि सत्यत्वादीनां कल्पितभेदेन ब्रह्मलक्षणत्वं तथागमकत्वेन लिंगत्वमप्यस्तु अन्यथा स्वरूपलक्षणकथोच्छिद्येतेति ४३५ यथामथनरूपोपायेन लौकिको वैदिको वाग्निर्भवेत्तथोक्तलिंगजानुमानलक्षणोपायेन संसारी शुद्धश्चात्मा लभ्यते इत्याह मथनेनेति द्वाभ्यां । तत्रात्मनोरूपद्वयं पादद्वयेनाह स्वर्गादिरिति ४३६ ४३७ यस्याधिकारिण उक्तविवेकेष्यसामर्थ्यं प्रतिप्रणवोपासनामुपदिशेदित्याह अविद्याया इति द्वाभ्यां । हेमनीषिणो यदा सविलासा विद्यायाः सकाशाद्भेदेन विवेकेन ब्रह्मबोधो महावाक्येभ्यो न जायेत तदा एवं वक्ष्यमाणप्रमाणेन ध्यानं कारयेदिति द्वयोरर्थः ४३९ प्रणवोपास्यतामभिनयतश्चतुर्दशमंत्रस्यार्थमाह एवमिति चतुर्भिः स्पष्टम् ४४० एवं कथमित्याकांक्षायामाह अधरेति । अरणिरग्निमथ न काष्ठतत्र देहः संघातोऽधरारणिः प्रणवस्तूत्तरउपरिगतोऽरणिर्बौद्धयं प्रणवो मम नामेति चिंतनमेव मथनमिति द्वयोरर्थः । अयं भावः अस्मिन् संघातेऽनुप्रविष्टं यत्प्रणवेनाभिधानयोग्यं वस्तु तदेव मात्मे ऊष्मा यथा भवेद्विजितं भेदविवर्जितः ॥ तथैव स्फुरणं लिंगमात्मनो भेदवर्जितम् ४३५ मथनेन यथैवायं काष्ठाद्वन्निःपृथक्कृतः ॥ लौकिको वैदिकश्चापि लभ्यते सर्वजंतुभिः ४३६ तद्ब्रह्मात्मा स्वबोधेन लभ्यते त्रपरः ॥ स्वर्गादेः फलभोक्ता च निर्गुणब्रह्मरूपवृक् ४३७ अविद्यायाः सकार्याया भेदेनैव मनीषिणः ॥ ब्रह्मबोधो यदानैव जायते तत्राधिकारिणः ४३८ तत्त्वमस्यादिवाक्येभ्यः कुतश्चित्प्रतिबंधतः ॥ तदास्य प्रणवेनैव कारयेद्ब्रह्मविदुरुः ४३९ एवमेनं महात्मानं शिष्यं विगतकल्मषम् ॥ आदिशेदुद्विग्नं संपन्नो गुरुः सर्वार्थदर्शकः ४४० अधरारणिरेषो यंतवदेहो त्रधार्मिकः ॥ उत्तरारणिरेष स्यात्प्रणवो ब्रह्मवाचकः ४४१ नामधेयमयं नित्यं मम ब्रह्मस्वरूपिणः ॥ इति प्रत्ययसंतत्यामथनं कुरु सर्वदा ४४२ अनेन मथनेनैव पश्येद्देवं यथारणौ ॥ निगूढमाग्निमाचिरादेवं देहे निजेऽपि च ४४३ ततश्चतुर्विधे देहेनायं नास्ति यतीश्वराः ॥ उपाया लभ्यते यस्माद्देहेष्वत्र चतुर्ष्वपि ॥ चतुरस्तत्र दृष्टान्ता न भवन्त्यः कथयाम्यहम् ४४४ तिलेषु लभ्यते तैलं यथा सर्पिर्दध्न्यपि ॥ स्त्रोतस्यापोऽरणौ ४४५ सत्यादिभिर्मयैस्तद्वन्नियमैस्तप आदिभिः ॥ शुद्धे मनसि संग्राह्यो भवेदात्माधिकारिभिः ॥ अनुपश्यंति ये नित्यं गुरुशास्त्रोपदेशतः ४४६ सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिर्विस्थितम् ॥ कर्मविद्यातपो मूलं ब्रह्मतत्सर्वकारणम् ॥ आत्मनो विद्यायाः शक्त्या योधिगच्छति वेदवित् ४४७ एष संक्षेपतः सर्वशास्त्रार्थः कथितो मया ॥ पुनर्विस्तरतो वक्ष्ये भवद्भ्यो हं यतीश्वराः ४४८

तिचिंत्यं प्रणवो हि महावाक्यार्थाभिधायक इत्यन्यत्र विस्तरः ४४१ । ४४२ अनेनेति । देवमात्मानं ४४३ सचात्मा शुद्धांतः करणैरेव दृष्टान्तचतुष्टयेन वेद्य इति दर्शयतः पंचदशमंत्रस्यार्थमाह तत इति त्रिभिः । तत उक्तविवेकेन चतुर्विधे जरा युजादिभेदैरेव मात्मानास्तिनोपलभ्यते इति न शेषं स्पष्टम् ४४४ तिलेष्विति । स्त्रोतसि सिकतामयप्रवाहेऽननेन स्पष्टमप्यतः ४४५ सत्यादिभिरिति । श्रुतिगतसत्यतर्गतं तथैव रूपकर्मोपासनातपसां मूलं संप्रदायप्रवचकं फलप्रदं वास्तव्यं कारणमात्मानं योधिगच्छति स एव वेदवित्पुनरिति पदार्थः केनाधिगच्छतीत्याकांक्षायामंत्रतृतीयपादस्यार्थं तिरस्चयज्ज्ञाह आत्मनो विद्यायाः शक्त्या योधिगच्छति वेदवित् ४४७ प्रथमाध्यायसमाप्तिं सूचयन् चतुर्धा व्याख्यायामासौ पाठवान्

पूर्वाध्यायादिपरमेष्ठिनस्य तपोविद्यामूलत्वं पदं कृतं स्फुटीकृतं मनः प्रसूति निरोधमात्मकताया तपोरूपस्यागोमस्याग्निविषयविद्यायाः सर्वविधेः शक्त्या योधिगच्छति वेदवित् ४४७

प्रथमोऽध्यायः ॥ ४४९ ॥
 पूर्वोऽध्यायस्य परमेश्वरस्य तपोविद्यामूलत्वं पदुक्तं तस्मिन् कुर्वन्तमनः प्रभृतिनिरोधात्मकतया तपोरूपस्य यो गस्याभिविघ्नपरिहारायां तयोर्मित्वादिरूपेण शरस्तुतिपराणां सत्तमत्राणामर्थे वाङ्मनःशक्तिः
 प्रदर्शयस्तत्र प्रथममंत्रार्थमाह आत्मेति द्वाभ्यां । यो यमात्मा तत्त्वं पदाभ्यां प्रतिपाद्यतया पूर्वमुक्तः स एवायमात्मा अधिकारिणामनः संकल्पमात्मकं तत्रैवात्मस्वरूपे तत्त्वाय यथाभूतस्वरूपलाभायां प्राप्तां यो
 विधया युज्यानां योजयन् अंतर्भावित्वार्थत्वात् तस्य मनसः परिणामभूतायानि श्रयात्मिका बुद्धिस्तस्या जनकः कारणं भवेदिति तथा च स एवांतर्यामीति भावः ४४९ एवमीश्वरेणानुपृहीतो यस्तं साक्षा
 त्करोति स तद्वत्सर्वात्मभावेन तिष्ठतीत्याकारमुत्तरार्द्धस्यार्थमाह अयमात्मेति । प्रथमपदद्वयं पूर्वान्वयित्वेन दर्शितम् अयमधिकारी तमात्मानमभ्युपलक्षितसर्वज्योतिषां भासकत्वेन स्वयंप्रकाशं तत्त्वावगा
 हिन्या बुद्धानि श्रित्य पृथिवीपदोपलक्षितदेहाख्यसंघातात् पृथक्केन तन्निधत्तया स्थितः सन्नतर्वहिः पूर्णत्वेन तिष्ठतीत्यर्थः ४५० द्वितीयमंत्रे त्वं पदत्रयमुत्तरान्वयित्यतामह इति शेषश्चेत्यभिप्रेत्य तदर्थमाह
 युक्तेनेति । सवितुः सूर्यमंडलाधिष्ठातृदेवस्यांतर्यामिणः अभ्यनुज्ञाने सतितदीयशक्त्यैव पूर्वकाले प्यस्मज्जातीया अधिकारिणो युक्तेन तत्परेण मनसा सर्वदुःखपरिहारकं ज्ञानाभ्यासरूपं यत्नं कृतवन्त इत्यर्थः
 किमर्थं स्वर्गिभिर्देवैर्गैयं प्रशंस्यंत्यसुखं ब्रह्मानंदारूपं तत्स्वरूपलाभायेत्यर्थः ४५१ पूर्वोऽध्यायस्य त्रयविशिष्टस्य तृतीयमंत्रस्यार्थपरमेश्वर एवैन्द्रियाणां सन्मार्गं प्रवृत्तिहेतुरित्याकारमाह सवितुरिति द्वाभ्यां ।
 मंत्रे युक्तयेति चतुर्थी तृतीया र्थे प्रथमार्द्धेन सूच्यते तथा च ईशशक्तियुक्तेन मनसा यमधिकारीयान्वागादिकरणरूपा देवान्सुवः पदोक्तनित्यसुखार्थं प्रवृत्तिशालिन उत्पादयति करोति तानि मानसविता देवः

आत्मा यो यंहं सरूपो ब्रह्माभिन्नो मयोरितः ॥ मनस्तत्रैव युज्यानां योगेनाष्टांगरूपिणा ॥ तत्त्वायाऽथाभवद्बुद्धिस्तस्याः स जनको भवेत् ४९ अयमात्मा तमात्मानं स्व
 यं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ तत्त्वबुद्ध्या विनिश्चित्य पृथिव्या देहरूपतः ॥ अधितिष्ठन्नयं स्वांतर्वहिश्रैवावतिष्ठते ५० युक्तेन मनसा पूर्वतेव यं मुनिसत्तमाः ॥ देवस्य स
 वितुः शक्त्या स्वर्गिगेयसुखात्मने ॥ कृतवन्तो ब्रतज्ज्ञानं यतो दुःखं संव्रजेत् ५१ सवितुः स्वात्मनः शक्त्या यद्वियुक्तं मनो भवेत् ॥ मनसा तेन वागादीन् देवान् श्रित्य सुखा
 र्थिनः ५२ करिष्यतो बृहज्ज्योतिः सुखज्ञानमनेकधा ॥ उत्पादयति यान् देवः सविता तानि मानवधिया ५३ आनंदात्मैकगामिन्या परिबुध्य स्वयंप्रभम् ॥ देवं तं परमा
 त्मानमधिगच्छंति सूरयः ५४ अतएव मनः पूर्वयुजते योगतत्पराः ॥ ततस्तज्जनितां बुद्धिं परमानंदगोचराम् ५५ ब्रह्मणस्तस्य बृहत्तः स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणः ॥
 यस्याः प्रसादतो ज्ञानं प्रत्यक्षमिह जायते ४५६ पूर्वे विप्रामहात्मानः प्राणापानाग्निहोत्रिणः ॥ योगिने ये त्रदेवो यमभिप्रायावधारकः ४५७

परमेश्वर एवोत्पादयति तस्यैवान्तर्यामित्वेन सर्वशक्तिप्रदत्वात् कीदृशान्वागादिदेवान् बृहज्ज्योतिः सुखज्ञानं करिष्यतः बृहज्ज्योतिः पदाभ्यामुक्तस्य सुखज्ञानस्य भूमानंदरूपज्ञानस्याभिव्यंजयितुं निति
 द्वयोरर्थः ५२ । ५३ एतादृश ईश्वरानुग्रहो ब्रह्मासाक्षात्कारात्मककार्येणानुमेय इति दर्शयन् विधादिव मित्यनयोः पदयोरर्थमाह आनंदेति । आनंदात्मैकगामिन्याधिया उक्तविधदेवानां कार्यभूतया परिबु
 द्ध्या वागादिदेवानां भो श्वरानुग्रहीतत्त्वमनुमाय दिव्यो तनात्मकं तं परमात्मानं देवमधिगच्छंति तदेकनिष्ठा भवन्तीत्यर्थः ५४ चतुर्थस्यार्थं दर्शयति अतएवेति पङ्क्तिः । यत ईश्वरानुग्रहः कार्यैकगम्यः अतएव यो
 गिनः प्रथमं मन ईश्वरतत्त्वयोजयंति तत्त्वो श्वरानुग्रहप्रतीक्षया विलंबं तेतो बुद्धिमपि युजते कीदृशीं बुद्धिं तस्य परमात्मरूपस्य ब्रह्मणः परमब्राह्मणस्य स्वयंप्रकाशस्य स्वरूपभूतानंदगोचराय स्या बुद्धेः प्रसाद
 तेन मनस्येन प्रत्यक्षज्ञानसिद्धिः यस्येति पाठे यस्येश्वरस्यानुग्रहेणेति द्वयोरर्थः ५५ । ५६ ये होत्राः प्राणाग्निहोत्रिण आसंस्ते पांवयुनापदोक्ताभिप्रायाणां वेत्ता एकः परमेश्वर इदं त्वं मेवाभिप्रायान् विदधे
 पूरयामासेति योजनामभिप्रेत्य तृतीयपादार्थमाह पूर्वैति । प्राणापानयोः श्वासप्रश्वासयोः परस्परविलयलक्षणमग्निहोत्रमपाने जुह्वति प्राणमित्यादिना भगवद्गीतासु प्रदर्शितं कुर्वाणा योगिनो ये आसंस्ते
 पांमनोरथानेव ईश्वर इत्यर्थं पूरयति यथामदीय ब्रह्मदेवदण्डविषयकीमनोरथः पूरित इति द्वयोः संबंधः । ईश्वरस्य सन्मार्गवर्तिनामनुग्राहकत्वं स्वभाव इति भावः ४५७

४६८ एतांचपरमेश्वरशैलीमतिप्रशंसनीयांपर्यतयद्वाङ्मनसागोचरोऽधिकारिणांमतिगोचरोभवतीत्यर्थपरत्वेनचतुर्थपादं व्याचष्टे महतीति । साअविषयस्वभावस्यविषयीभावरूपापरिसर्वतःप्रसिद्धास्तुतिःस्तुत्यमानशैली ४६९ अथवामंत्रेकर्त्तव्येत्येतिशेषइत्यभिप्रेत्यवश्यमाणमंत्रत्रयोक्तविधयातस्त्वस्तुतिःकर्त्तव्येत्यर्थमाह स्तोतव्यइति । ततोधिकारिणांसकलमनोरथपूरकत्वादिवक्ष्यमाणविधयामनःसंबन्धियोगपरेणसभगवांस्तोतव्यइति ६० अथसाक्षात्स्तुतिपराणांपंचमादित्रयाणांमध्येपंचमस्यार्थमाह कुर्वेइतिषड्विः । मंत्रप्रथमपदेउत्तमंपुरुषस्थानिप्रथमंपुरुषप्रयोगोव्यत्ययादितिसूचनाययोगंकुर्वेइत्युक्तिः हेब्रह्मणःसोपाधिकरूपात्मकोतत्त्वंपदार्थोअहंयुवयोर्योगमैक्यलक्षणमतिप्रमाथिनाशास्त्राचार्यप्रसादलब्धबलेनमनसाकुर्वे यतोयुवयोर्जीवानंदात्मकयोःसर्वोतराद्वितीयात्मकलक्ष्यरूपाभ्यांभेदाभावंशाखंमहावाक्यरूपमवांतरवाक्यैरुपकृतंप्रतिपादयति अतएवतत्पदार्थशोधकैर्वाक्यैःसृष्टेःपूर्वभवतोरद्वितीयब्रह्मात्मत्वंप्रतिपाद्यतेइतिद्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ भवतेइति । भवतेएवमैक्येनज्ञातंभवत्स्वरूपंलब्धुकृतैर्नमस्कारैस्तत्प्रवणत्वरूपैःकीर्त्तिकीर्तिवन्निरतिशयप्रेमास्पदत्वेनानंदरूपंमोक्षं व्रजंत्येव यशोहंभवामिब्राह्मणानामित्यादिश्रुत्यंतरात् । केनमोक्षं व्रजंति ब्रह्मज्ञान

तेषामनोरथंसर्वमित्यमेकोदधातिसः ॥ यथामममहाभागावर्ततेब्रह्मवेदने ५८ महतीतस्यदेवस्यसवितुःसापरिस्तुतिः ॥ अवाङ्मनसगम्योपियथाधीविषयोभवेत् ५९ स्तोतव्यस्ततएवायमेवंनित्यंयतीश्वराः ॥ दुर्दातस्यात्रमनसोयंजानेनाधिकारिणा ६० कुर्वेत्रयुवयोर्योगमनसातिप्रमाथिना ॥ जीवानंदात्मरूपौवांश्रुतौशास्त्रात्प्रमाणतः ६१ भेदोपियुवयोर्नैवकोपितत्त्वंपदार्थयोः ॥ सर्वस्यजगतःपूर्वयुवांब्रह्माद्वयंसदा ६२ भवतेब्रह्मरूपायनमस्कारैरनेकशः ॥ कीर्त्तिमेवव्रजंत्येतंमोक्षमानंदरूपिणम् ॥ ब्रह्मज्ञानाध्वनायद्वन्मार्गेणनगरंपरे ६३ सूरयोज्ञातलत्त्वार्थाःसर्वदोषविवर्जिताः ॥ शृण्वंतिबहुशःस्वीयकीर्त्तिसाधुजनैःकृतां ६४ सर्वएतेमहाभागाअमृतेब्रह्मरूपिणि ॥ पुत्राइवात्रदायादामोक्षआवृत्तिवर्जिते ६५ येसमंताद्ब्रह्मन्यत्रतेजांस्यात्मावबोधतः ॥ प्राप्ताहृदयस्वमादिस्थानकस्थाजितेंद्रियाः ६६ भवतोर्ब्रह्मरूपत्वंप्राप्तयोर्भेदश्चून्ययोः ॥ जानामिस्थानकंनित्यमुपदेशादुरोरहम् ४६७ मथ्यमानोयतोवन्निर्जायतेस्थानकादिह ॥ दग्धेधनानिसर्वाणियत्रचैषलयंव्रजेत् ६८ यतश्चोत्पद्यतेवायुरेषयत्रचलीयते ॥ सोमादीनिचतेजांसियत्रोत्पन्नानिसर्वतः ६९ आधिक्यंचविनाशंचव्रजंतीहस्वकारणे ॥ तदेतद्भवतोरूपंपरित्यक्तविभेदयोः ७०

रूपेणमार्गेणयथालौकिकमार्गेणपरेलौकिकानगरंव्रजंतीत्यर्थः ४६३ एतादृशंब्रह्मज्ञानफलं सर्वेषांभवति 'योदेवानांप्रत्यबुध्यतसएवतदभवत्तथर्षीणांतथामनुष्याणाम्'इतिश्रुत्यंतरादित्याशयेनोत्तरार्थार्थमाह सूरयइत्यादिना । सर्वएतेसूरयोब्रह्मविदःस्वीयांकीर्त्तिसद्भिःकृतांशृण्वंति पुत्रवन्मोक्षलक्षणेब्रह्मवित्तेभागार्हत्वादितिद्वयोःसंबन्धः ४६४ । ४६५ धामान्यातस्थुरित्यस्यसूर्यचंद्रमःप्रभृतिपुगतानीश्वरांशभूतानितेजांसिप्राप्ताःअथवाहृदयादिस्थानान्याक्रम्यस्थिताअथवाइंद्रियरूपाणितेजांस्याक्रम्यस्थिताइत्यर्थत्रयंसूचयन्नाह येसमंतादिति । येविद्वांसोहृदयादिस्थानेषुब्रह्मचित्तनार्थस्थिताः ४६६ षष्ठस्यार्थमाह भवतोरितिचतुर्भिः । हेतत्त्वंपदार्थोअहंभवतोःस्थानंउपलब्धिद्वारंगुरूपदेशाजानामीति ४६७ कितदित्याकांक्षायांजगज्जन्मादिकारणमायाशबलरूपमिति सूचयन्नसारांथमाह मथ्यमानइति । मथ्यमानोयतोवन्निर्जायतेयत्रलीयतेचतथावायोःसोमादितेजसांचयत्रोत्पन्नानिसर्वतः ६९ आधिक्यंचविनाशंचव्रजंतीहस्वकारणे ॥ तदेतद्भवतोरूपंपरित्यक्तविभेदयोः ७०

शब्दरूपशुद्धिर्ब्रह्मकर्तारुद्रादयस्तत्त्वमस्यार्थदर्शयति तत्रेतिपञ्चभिः । तत्रविश्वकारणेमायाशब्दरूपेज्ञातेसतिविद्वान्ब्रह्मरूपःसंजायते केन नानात्वरूपदर्शनेप्रयुक्तायेसर्वमोहाभ्रमास्तेषांपरित्यागतः
सिद्धोयस्तत्त्वभावोऽखंडभावस्तेनेतियोजना अयंभावः यदापुरुषःकारणदृष्टिर्भवतितदाकार्योपाधिप्रयुक्तान्भेदांस्त्यजति अथशुद्धंप्रकाशतइति तथाचश्रुत्यंतरं 'अस्तीत्येवावबुद्धस्यतत्त्वभावःप्र-
सीदति'इति ४७१ मंत्रेजुषेतिकर्मणिन्यत्ययेनरूपं तथाचसवित्रातत्पदार्थेनाविर्भावलक्षणाभ्यनुज्ञानेनत्वंपदार्थःसेव्यतेत्वंपदार्थेनचब्रह्मतत्पदार्थःसेव्यतइतियोजनांदर्शयति ब्रह्मरूपइतिद्वाभ्यां ।
प्रथमपदपूर्वात्वयित्वेनदर्शितं ततःशुद्धाविर्भावात् जीवंत्वंपदार्थं ४७२ तादात्म्येनेति । अमुनात्वंपदार्थेनत्वंतत्पदार्थोब्रह्मरूपःसेव्यसेइत्यर्थः ४७३ तदासंसारयोनिमविद्यां कृण्वसेनिःशेषं
हंसीत्याह तस्यामिति स्पष्टम् ४७४ तेत्वत्प्राप्त्यर्थंपूर्तादिकंनक्षिपेन्नकुर्यात्किंतुज्ञानमेवाभ्यसेदितिलिङ्स्थानेलङोव्यत्ययमभिप्रेत्यार्थमाह पूर्तादिकमिति । सजेतकुर्यात् भवंतमुद्दिश्येति
शेषः ४७५ एवंसप्तभिर्मंत्रैःकृतायाःस्तुतेर्योगोपकारितांदर्शयति । एवंहीति एवंस्तुत्याप्रतिबंधकदुरितापायेयोगेवक्ष्यमाणेइच्छाजायतेततोयोगं कुर्यात् योगफलंतुमनसासंबद्धस्यमनःसाक्षिणो
दर्शनमित्यर्थः ४७६ वक्ष्यमाणोपयोगायाष्टांगयोगमभिनयति अहिंसेतिसप्तभिः । अहिंसापष्ठेयज्ञेनदानेनेतिश्रुतिव्याख्यावसरेव्याख्याता । सत्यंयथार्थभाषणं । अस्तेयंपरस्वाद्यावृत्तिः ।

तत्रसंजायतेभूयोविद्वान्नानात्वरूपतः ॥ सर्वमोहपरित्यागात्तत्त्वभावेनसर्वतः ४७१ ब्रह्मरूपस्ततो नित्यंजीवंहंसस्वरूपिणम् ॥ आत्मज्ञानेनजातेनसेवसेप्रीतिमा
नपि ४७२ तादात्म्येनामुनावापिसेव्यसेप्रीतियोगिना ॥ भवानद्वयरूपःसत्परमानंदरूपभाक् ४७३ तस्यामीदृग्दशायांत्वमविद्यां दुःखकारिणीम् ॥ विनाश
यसिभेदस्यजननीमात्मबोधतः ४७४ पूर्तादिकंततःकर्मनैवकिंचित्सृजेदिह ॥ भवंतमेकमेवैतदात्मज्ञानंविहायहि ४७५ एवंहिस्तुवतस्तस्यपुंसःसंशुद्धचेतसः॥
स्तुतितोजायतेयोगइच्छापश्चादिमंपुमान् ॥ कुर्यात्ततोवसंबद्धंमनसैनंपश्यति ४७६ अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्यपरिग्रहाः ॥ सर्वदिग्देशकालेषुनित्याणुतेय
माःस्मृताः ४७७ स्वाध्यायस्तपसासार्द्धमीशध्यानादयस्तथा ॥ नियमादेशकालादिसापेक्षाःकथिताद्विजैः ४७८ पद्मकस्वस्तिकादीनिप्रोक्तान्यत्रासनानिच ॥
पूरकःकुंभकस्तद्वद्रेचकश्चत्रिधास्मृतः ॥ प्राणायामोगुरुमुखाज्ज्ञातव्योमुनिसत्तमैः ४७९ विषयाभिमुखत्वस्यव्यावृत्तिर्यास्वबुद्धितः ॥ प्रत्याहारःसविज्ञेयइंद्रि
याणांविनिग्रहः ४८० पंचकंबाह्यमेतत्स्यादांतरंहित्रयंत्विदम् ॥ धारणामनसोज्ञेयाबंधनंब्रह्मसद्धानि ॥ ध्यानंप्रत्ययसंतानस्तत्रैवसदृशोहियः ४८१

ब्रह्मचर्यमितरेंद्रियनिरोधसंहितउपस्थसंयमः । अपरिग्रहोभोगसाधनानामसंग्रहः । एतेनित्यादेशकालाद्यनवच्छिन्नाःसदासर्वत्रचवर्तमानायमसंज्ञायोगस्यप्रथमांगमित्यर्थः ४७८ स्वाध्याय
इति । स्वाध्यायःप्रणवादिजपः । तपःकृच्छ्रादि । ईशध्यानमीश्वरप्रणिवानं । आदिपदेनशौचादिग्रहः । एतेविहितदेशादिष्वनुष्ठेयमानानियमसंज्ञाद्वितीयमंगयोगस्येत्यर्थः ४७८ आस
नप्राणायामारूपमंगद्वयमाह पद्मकेति । पद्मासनमूर्वीरुपरिपादद्वयनिधानरूपंप्रसिद्धं । स्वस्तिकंतुवामपादंदक्षिणजंघेर्वैतरेनिवापदक्षिणपादस्ववामजंघेर्वैतरेनिधानरूपं इत्यादीन्वासना
निप्राणायामप्रकारश्चगुरुमुखादवगंतव्यः ४७९ प्रत्याहारारूपंपंचमांगमाह विषयेति । याबुद्धेःसकाशादिप्रियाभिमुखत्वस्यव्यावृत्तिरितिरिंद्रियनिरोधलक्षणातद्रूपःप्रत्याहारइत्यर्थः
४८० पंचकमिति । एतत्प्रत्याहारांतमंगानांपंचकंबहिरंगमित्युच्यते अंगिनःसमायेभिन्नविषयत्वात् इदंधारणादित्रयंतुतत्समानविषयत्वादंतरंगं तत्रब्रह्मणिमनसोविनियोजनंधारणेत्युच्यते
तत्रनियुक्तस्यमनसोयःप्रत्ययसंतानःविजातीयप्रत्ययानंतरितोवृत्तिप्रवाह सन्धानमित्युच्यतेइत्यर्थः ४८१

समाधिरिति । यन्मधारणाध्यानयोःफलभूतं ब्रह्मप्रत्यक्षं सविकल्पकनिर्विकल्पकत्वाभ्यां द्विविधं तद्रूपो योगः समाधिरित्युच्यते एतेन परोक्षविज्ञानरूपः समाधिरंगमितिसूचितम् ४८२ उक्तसमाधेः फलं दर्शयति उत्पन्नेस्मिन्निति । अस्मिन् ब्रह्मप्रत्यक्षे आत्मज्ञानं आत्माकारावृत्तिः ४८३ योगमष्टांगो योगोक्तस्तस्योपलक्षणमुत्तरमंत्रैः क्रियते इत्याह यमादिरिति । दिशमुपलक्षणमत्र प्रकरणे वक्ष्यामि मंत्रानुसारेण प्रकाशयामीत्यर्थः ४८४ तत्र देहंन्द्रियानवधानवारकयोरासनप्रत्याहारयोः प्रदर्शकस्याष्टममंत्रस्यार्थमाह पञ्चेति पंचभिः । वक्ष्यमाणा दशममंत्रेण निरूपयिष्यमाणानुणा यस्य सतथा तस्मिन् देशे कृतपञ्चासनाद्यन्यतमासन आसीनः सन् उरश्चांसद्वयं च उरं च एषु त्रिषु देशेषु त्रिवारं कृता द्वायुपूरणात् प्रपन्ना तु पञ्चतत्त्वफलकाद्धेतो विरुन्नतपदेनोक्तं देहं डवत्सरलं स्थापयेत् अंसपदेन ग्रीवोपलक्ष्येति केचित् वस्तुतस्तु उत्क्रमणे ग्रीवायाजबुद्देशे निधानप्रसिद्धे रंसपदं मुख्यार्थमेवेति द्वयोरर्थः ४८५ । ४८६ इन्द्रियाणीति । तथा इन्द्रियरूपान्वाजिनः मनोरज्ज्वाबध्वा अत्र हृदि शे स मर्पयेत् । कीदृशे हृदि बुद्धिसारथौ श्रुत्यंतरे बुद्ध्यात्मकसारथित्वेन वर्णिते । तथा च कठश्रुतिः ' बुद्धितुसारथिविद्यात् ' इति ४८७ अहमिति । अहं ब्रह्मेति बोधरूपयानौ कयामायानद्याः स्रोतांसि इन्द्रि

समाधिः फलमुद्दिष्टं धारणाध्यानयोरपि ॥ प्रत्यक्षं ब्रह्मविज्ञानं सविकल्पमथापरम् ४८२ उत्पन्नेस्मिन्नियं मायाकार्यकारणरूपिणी ॥ आत्मज्ञानविनष्टा सा पुनर्नैव भविष्यति ४८३ यमादिः कथितो योगः समाध्यंतो मनीषिभिः ॥ अष्टांगस्तस्य वक्ष्यामि दिशमत्रयतीश्वराः ४८४ पञ्चासनाद्यन्यतममासनं सुखमास्थितः ॥ वक्ष्यमाणगुणे देशे ऋजुकायोति निर्मलः ४८५ उरों सोदरदेशेषु प्रबला द्वायुपूरणात् ॥ विरुन्नतमिमं देहं स्थापयेद् देहवत्समम् ४८६ इन्द्रियाणि प्रमाथीनि वाजिनो बुद्धिसारथौ ॥ हृदि स्थितो मनोरज्ज्वाबध्वा त्रैव समर्पयेत् ४८७ अहं ब्रह्मेति बोधेन नावासुदृढया पुमान् ॥ मायानदीसमुत्थानिस्रोतांस्येतानि सर्वथा ४८८ इन्द्रियाणि मनोरज्ज्वाबद्धान्यपितस्ततः ॥ गतिमंत्यति दुःखाय यांति तानि तरेदयम् ॥ संसारभयकारीणि पुंसः संसक्तचेतसः ४८९ नवद्वारागता न प्राणान् वायून् हृदि निरुद्ध्य च ॥ योगोपयोगिर्न चेष्टां कुर्वाणो गुरुदेशतः ॥ आवायुप्रक्षयं स्वांतरभ्यसे देवरागतः ४९० क्षीणे वायौ ततो मंदं नासिकापुटयोः पुमान् ॥ श्वासोच्छ्वासं प्रकुर्वीत यावत्स्वल्पो वतिष्ठते ॥ एवं वायुजये जाते जायते हि मनोजयः ४९१ यथारश्मिजये दुष्टान् श्वान् जयति सारथिः ॥ अप्रमत्तस्तथा विद्वानिन्द्रियाणि मनोजये ४९२ देशोयमासनार्थस्याद्विदुषः सुखदः सदा ॥ निम्रोन्नतादिरहितो गोमयायुपलेपितः ४९३ महानद्यादिसान्निध्यवर्जितः कंटकादिभिः ॥

याणि तरेदिति तानि द्विब्रह्मबोधमंतरादुत्तराणि यतो मनोरज्ज्वाबद्धान्यपि हस्ततो गतिमंति च लानि पुंसो दुःखाय यांति प्रवर्तते संसारभयकारीणि च भवन्तीति द्वयोः संबंधः ४८८ । ४८९ अथ मनोजयं फलकस्य पाणायामप्रदर्शकस्य नवमस्यार्थमाह नवेति त्रिभिः । गुरुदेशतो गुरुपदेशानुसारेण सर्वद्वारानि रोवात्मिकां वेष्टां कुर्वन् सर्वद्वारागतान् वायून् हृदि निरुद्ध्य आवायुप्रक्षयं स्वांतरभ्यसे देवरागतो यो नैव तं रागत उत्साहेनाभ्यसेदिति ४९० क्षीण इति । एवमंतः क्षीणे विलयं प्राप्ते सति वायौ ततो नासाद्वारेण श्वासोच्छ्वासविषया बहिर्निःसारयेद्यावद्वायुः सूक्ष्मतामाप्यते तावदयमभ्यासस्ततश्चावायुजयेन मनोजयेनि श्रयेण भवतीत्यर्थः ४९१ मनोजय इति प्रजयोऽनायासेन भवतीत्याह यथेति । अप्रमत्तः सावधानस्तथा इन्द्रियाणि जयतीति संबंधः ४९२ योगदेशप्रदर्शकस्य दशमस्यार्थमाह देश इति । नयसंख्यया दिविशेषणम् ४९३ मरेति । नयानि जलध्यानसाधनसामर्थ्येन वर्जितः तथा कंटकादिभिर्वर्जितः शरीरासुखमवाप्नुयात् ४९४

अप्यस्य स्वस्वादि विरोधपणः ४९३ मतेति । नयादिजलस्थानसमीपेन वसितः तथा कंठकादिभिर्वसितः शरीरासुखमावाणाः ४९४
 शब्दैरिति । पाथसीजलस्य समीपस्थो यो न भवति ४९५ किं बहुक्तेनेति । मशकादिराहित्येन मनोनयनसुखदो यो देशः सो त्रयमंगुलद्विरूपो निर्वातो वायुरहितः कीर्तितः तत्र यो गुरुर्वादिस्पष्टः ४९६
 यत्रेति । यत्र योगारंभे वा विदो वा विघ्नः संभावितः शक्तिर्भवेत्तत्र योगमंगनं कुर्यादिति ४९७ एतेनासननियमेन द्वीभागा पूर्येदत्रैरित्याहुः कोऽशनयोगोऽपि सूचित इत्याह यथेति । स्पष्टम् ४९८
 एकादशस्य ब्रह्मोपलब्धिसंनिध्यसूचिकानां सिद्धीनां तत्र सक्तस्य विघ्नहेतूनां प्रदर्शकस्यार्थमाह एवमिति पंचभिः । प्रादुःस्युः प्रकटो भवेद्युः कीदृश्यः सिद्धयः तत्र सक्तस्य विघ्नरूपाः ४९९ नीहारे
 गेति । नीहारादिसमानिमनोरूपाणि पश्यतीति ५०० नीहारइति । तत्र नीहारोजलस्य यद्रूपं गुह्यं लप्यतद्वा नेव । धूमस्य वर्णस्तुकुण्डः । सूर्यस्य पिंगलः अनेकवर्णसमुदायात्मकत्वात् ।
 आदित्यस्य हि पंचरोहिता विरूपाणि च्छांदोग्ये मधुविद्यायामुक्तानि । तथा वह्निर्वर्णः रक्तः पाटलो वा यो वर्णस्तु तूर्वाभः श्याम उक्तः शास्त्रे आगमे तथा च पंचसरे आकाशादिवर्णाः क्रमेणोक्ताः सित
 शिति पाटलशुभ्रपीतभासः इति ५०१ तथा खद्योतादिरूपाणि च पश्यतीत्याह खद्योतेनेति ५०२ न केवलं चाशुपविषयानेव दिव्यान्पश्यति किं त्वितरं दिव्यविषयानपीत्याह यथेति । एताश्च

शब्दैर्नानाविधैर्मुक्तो नात्यंतमपि पाथसः ॥ समीपस्थोति सुखदः सर्वलक्षणसंयुतः ४९५ किं बहुक्तेन देशस्य लक्षणेन यतीश्वराः ॥ मनोनयनयोर्यः स्यात्सुखदः सो
 त्रकीर्तितः ॥ गुहादिकोति निर्वातस्तत्र योगरतिर्भवेत् ४९६ यत्र योग उपक्रांते यदि देवादि दोषतः ॥ विघ्नः संभावितो नैव तत्र कुर्वीत तं सुधीः ४९७ यथा देशस्तथा
 चान्यदाहारादिकमात्मनः ॥ आश्रयेद्यत्र कुर्वीत योगविघ्नं कदाचन ९८ एवमष्टांगयोगेन स्वात्मप्रत्यक्षमिच्छतः ॥ प्रथमं सिद्धयोनाना प्रादुःस्युर्विघ्नहेतुकाः ४९९
 नीहारेण समं रूपं पश्यत्येष कदाचन ॥ धूमेन च कदाचि बुभास्करेण च कर्हिचित् ॥ वह्निनापि च कुत्रापि वायुनापि समंतथा ५०० नीहारोजलरूपत्वं गच्छेदुक्तो मनी
 पिभिः ॥ धूमः कृष्णस्तथैवार्कः पिंगलो नैकवर्णितः ॥ रक्तो वह्निस्तथा वायुर्दूर्वाभः शास्त्रतो भवेत् ५०१ खद्योतेन तथैवान्यद्विद्युतास्फटिकेन च ॥ शशिनापि समं
 रूपं कदाचि बुप्रपश्यति ५०२ यथारूपाणि तद्वत्सु शब्दस्पर्शरसानपि ॥ गंधांश्च विविधानेषु पूर्वपश्यति योगतः ॥ समाधिस्थः सदा योगी ब्रह्मबोधसमीपगः ५०३
 समाधौ योगिनो यद्गदांतराः प्रत्ययाः सदा ॥ भवंति तद्देवात्र बाह्या अपि भवंति च ५०४ योगिनो रोगनिर्मुक्तो देही भवति तत्तत्क्षणात् ॥ जरया मृत्युना तद्गदन्यलोकवि
 लक्षणः ५०५ योगाग्निना समग्रोऽपि रोगः पंचात्मकस्य हि ॥ देहस्य नाशमायाति हेमो यद्गदिहाग्निना ५०६ एते गुणाश्च देहस्य जायंते योगयोगतः ॥ लघुत्वमंगजा
 ड्यानामभावश्चाप्यरोगता ॥ अलोलुपत्वं सर्वेषु भुस्वर्गविषयेष्वपि ५०७

सिद्धयो योगाश्वासद्वारा चित्तस्थितिहेतवोऽपि भवंति 'तदुक्तं विषयवती वा प्रवृत्तिर्मनसः स्थितिनिबन्धनी' इति । तदेतत्सूचयति ब्रह्मबोधसमीपगइति ५०३ तथा विघ्नशरीरसिद्धिप्रतिपादकयोर्द्वादश
 प्रयादशयोरर्थदर्शयति समाधिविषयप्रतिपत्तिः । समाधिकाले पथोक्ता आन्तरानीहारादि दर्शनरूपाः प्रभवन्ति तथा इमावस्थमाणा बाह्या बहिर्युत्थानदशाया मुपलब्ध्याः सिद्धयोऽपि भवंतीत्यर्थः ५०४
 योगिनइति । योगिनो विहाराणां भावेनाप्यविलक्षणो भवतीति ५०५ योगाग्निनेति । पंचात्मकस्य पांचभौतिकस्य देहस्य रोगो हेयोऽग्निना नश्यतीति एतेन मंत्रपंचभूतसमुदाये सतिसमुत्थ
 तत्त्वपञ्चोयः पंचात्मको देहस्तस्मिन् योगगुणे योगकृतातिशये प्रवृत्ते सतीति योजना सूचिता ५०६ त्रयोदशार्थमुपक्रमते एतइति । योगस्य योगादनुष्ठानात् अंगगतजाड्याभावरूपं लघुत्वमीरोगत्वं
 विषयेषु वैतृण्यं च भवतीत्यर्थः ५०७

स्निग्धेत्यादिद्वयनिगदव्याख्यातम् ५०८ । ५०९ भूयस इति । प्रचुरस्यान्नस्य भक्षणे स्वल्पमलत्वं जीर्णस्य प्यन्नस्य सम्यक्प्राकात् ५१० इयमिति । इयमेवंविधा योगस्य योगफलस्य प्रवृत्तिः प्रवाहः प्रथमं स्यात् 'प्रवृत्तिः कथिता वृत्तौ प्रवाहादंतयोरपि' इति विश्वप्रकाशः । अत्र उक्तफलप्रवाहे ५११ आत्मसाक्षात्कारे सिद्ध्यादिपुराणः प्रतिबंधकोऽतस्तत्परिहारेणात्मानं साक्षात्कृत्य कृतार्थो भवेदित्यावेदकस्य चतुर्दशस्यार्थमाह अस्यामिति पंचभिः । अस्यां योगफलप्रवृत्तौ एतान् दिव्यादिव्यविषयान् वेदितुं वेदप्रतिपाद्यम् ५१२ तत्र दृष्टांतमाह मृदेति । यथा सूर्यस्य चंद्रस्य वा बिंबं मंडलं रजतादिना पूजा र्थं निमित्तं भवेत्तद्यदा मृदा मृत्तिकया लिप्तं तदा तन्मृत्परिहारमंतरेण सम्यग्द्रष्टुं योग्यं न भवति द्रष्टेत्यर्थः ५१३ दाष्टीति के योजयति एवमिति । मृदस्त्यागे तु अमृदं मृदं हितं तद्विंबं पश्येत्तथा मृतादिविशेषणकमात्मानं सिद्धिरागपरिहारेण पश्यतीति द्वितीयादिदलार्थः ५१४ ततश्च कृतार्थो भवतीत्याह सर्वसिद्धीति स्पष्टं ५१५ शोकात्कर्तृत्वादिरूपात्संसारप्रयोजकाच्च मुच्यते इत्याह एतदिति ५१६ योगि नस्त्वं पदार्थज्ञानमात्रान्मोक्षं मन्यते तथानमंतं न्यर्कित्वात्मानं पूर्णतया महावाक्यानुसारेण ज्ञात्वाैव मुच्यते इति प्रदर्शकस्य पंचदशस्यार्थमाह यदायमिति त्रिभिः । यदायमधिकारी महाभागो ब्रह्मणस्तत्त्व स्निग्धवर्णस्तथैवायं जायते कनकादिवत् ॥ दर्शनात्सर्वलोकानां मनो नयननंदनः ५०८ स्वरश्च मधुरः सर्वलोककर्णसुखप्रदः ॥ चंपकादिसमो देहगंधः शुभतमस्तथा ५०९ भूयसोऽप्यन्नपानस्य ग्रहेतद्वच्च योगिनः ॥ अल्पे मूत्रपुरीषे च सम्यक् जीर्णस्य पाकतः ५१० इयं योगप्रवृत्तिः स्यात्प्रथमतः तु यतीश्वराः ॥ अत्राणिमादिका सिद्धिर्जायते विग्रहेतुका ५११ अस्यां संसक्तचित्तः सन्नयोगश्चष्टोभिजायते ॥ एतांस्त्यजन्नवाप्नोति प्रत्यक्षं ब्रह्म वेदितम् ५१२ मृदालि संयथा बिंबं रवे चंद्रस्य वा मृदः ॥ अपरित्यागतो नैतद्ब्रह्म महति कर्हिचित् ५१३ एवं सिद्धेरसं त्यागात्मात्मानं द्रष्टुमर्हति ॥ मृदस्त्यागेऽमृदं बिंबममृतं तेजसां निधिम् ॥ पश्येदात्मानमेवं हि सिद्धित्या गात्प्रपश्यति ५१४ सर्वसिद्धिपरित्यागादानं दात्मानमद्वयम् ॥ निरीक्ष्यैव कृतार्थः स्यात्काश्चिदेव पुमानिह ५१५ एतद्विज्ञानतः शोकः कृतार्थस्यापयास्यति ॥ यस्मात् शोकादिदंदुःखंदुःसहं देहजं व्रजेत् ५१६ यदायमात्मरूपेण स्वप्रकाशेन सर्वदा ॥ ब्रह्मतत्त्वं विजानाति भेदत्रयविवर्जितम् ५१७ योगात्प्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्य भाग्याधिकः पुमान् ॥ जन्मादिरहितं तद्ब्रह्म वं विगतविक्रियम् ५१८ कार्यकारणनिर्मुक्तमानं दात्मानमद्वयम् ॥ प्रत्यक्षीकुरुते तर्हि सर्वपाशच्छिदिर्भवेत् ५१९ एष एव स्वयं ज्योतिर्देवः सर्वादिशोदश ॥ एष एव पुराजातः शरीरी ब्रह्मरूपधृक् ५२० एष एव जलादीनां गर्भे तिष्ठति सर्वदा ॥ ब्रह्मांडादिस्वरूपेण यो नियंत्रसमीपगः ५२१ आंतरोपि च बुद्ध्यादेः सर्वेन्द्रियशरीरवान् ॥ योगिभिस्त्ववगम्यो यो मयोक्तः परमेश्वरः ५२२ अग्रावप्सु च भूतेषु महत्स्वप्येष संस्थितः ॥ जातो जनिष्य माणश्चेत्येष एव महेश्वरः ५२३

दार्थस्य तत्त्वं सर्वभेदरहितस्त्वं प्रकाशात्मरूपं प्रथमं विज्ञायत तत्त्वं पदार्थस्य जन्मादिरादित्याद्युपलक्षितस्य प्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्य तयोरेक्यं कार्यकारणात्मकसर्वतत्त्वाहित्यात्मका खंडत्वशालिप्रत्यक्षीकुरुते तदा सर्वपाशेभ्यो मुच्यते इति त्रयाणां संबन्धः ५१७ । ५१८ । ५१९ आत्मनः परिपूर्णता प्रतिपादकस्य बोधस्यार्थमाह एष एवेति त्रिभिः । एष आत्मदेवः सर्वदिशूः तथा पुराजातो हिरण्यगर्भस्तद्रूपः ५२० एष एव जलादीनामिति । तथा विराट् शरीरब्रह्मांडादिरूपेण अप्रभृतिस्त्रीणां यो नियंत्रसमीपदेशरूपे गर्भे तिष्ठन्नेष एवेत्यर्थः ५२१ आंतर इति । तथा सर्वेष्वपि बुद्ध्यादेरांतरः सर्वसंघातशोपी एष एव यो मयोक्तः परमेश्वर इति ५२२ आत्मनः सर्वोत्तरं विज्ञपरिहाराय नमस्कार्यत्वं च दर्शयतः सप्तदशस्यार्थमाह अग्राविति त्रिभिः । मसिद्धा मिजलयोर्महाभूतेषु चाप्यस्थितः तथा जातो ल

कपदोक्तश्रायमीशोयथाजगतःसृष्टिस्थितिकरोतितथानाशमपिकरोतीतिद्वयोरर्थः ५३० । ५३१ संजुकोचेति । ईशस्यायमेवसंसारारब्धोऽव्यापारोयत्सर्वतःस्थितत्वेनकार्याकारपरिणतस्यात्मरूपस्यसंकोचनमित्प्रथमदलार्थः यथालूतारब्धःकीदृष्टतृन्निर्मायत्तपालकःसन्नतेस्वस्मिंस्तान्संहरतितथाविश्वमयमपि । फलितमाह रुद्रइत्यादिनेतिद्वयोरर्थः ५३२ । ५३३ तस्यप्रत्यक्षैःसर्वैःसमृद्धं चस्पृष्टयत्तत्तृतीयस्यार्थमाह अस्येतिचतुर्भिः । सर्वाणिज्ञानेन्द्रियादीनिसर्वांतरस्यास्यवसन्ति ५३४ अयमिति । अयमेवमहाभूतद्वाराभौतिकमाययासृजति ५३५ कथंमहाभूतद्वाराभौतिकसृष्टिरित्याकांक्षापूरकस्योत्तराद्वेस्यार्थमाह पतत्रैरिति । नवनवोत्पत्तिविनाशशालित्वलक्षणसाधर्म्येणपक्षिपक्षसमैःपंचभूतैर्बाहुसमाभ्यांपुण्यपापाभ्यांचसहितोयंविहंगवजीडसमंभौतिकजातमलपप्रयत्नंसृजति किंकुर्वन् ऊर्ध्वधोलोकविभागंकुर्वन् परंतुपक्षीस्वतोभिन्ननीडादिंकरोतिअयंतुआत्मानमेवतथाकरोतीतिसूचयन्नाह एकइत्यादीति द्वयोरर्थः ५३६ । ५३७

चतुर्थादीनां त्रयाणामेकवाक्यतया अर्थदर्शयति विश्वाधिक इति चतुर्दशभिः । योरुद्रो विश्वाधिको महर्षिः सर्ववेदस्मर्ता अतएव सर्वज्ञानसंपन्नो देवादीनामुत्पत्त्यादिकर्त्ता च स्थावरादीनां पूर्वजं हिरण्यगर्भं जनयामास स देवोऽस्मान् शुभया बुद्ध्या योजयन् सन्नित्यर्थे कानां त्रयाणां मया इति संप्रार्थित इति दशमेनाभिः संबन्धः ५३८ । ५३९ । ५४० ईश्वरप्रार्थना परस्य याते इत्यादि मंत्रयुगलस्यार्थः प्रदर्शयते तवेति सप्तभिः । महादेवस्य देवमूर्त्तिं सात्त्विकीतामसी च तयोराद्या प्रथमं त्रेण स्तूयते तथा हि हे रुद्र याते सौम्यरूपा तनुर्गुरु रूपिणी मोक्षताधनवियासं प्रदाय प्रवर्तिकावर्त्तते तया तन्वा अस्मान् मोहान् धान् प्रकाशयतः कुर्वति द्वयोः संबन्धः ५४१ । ५४२ उक्तं दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । गुरोर्विद्या प्रवर्त्तकस्य तव यातनुस्तं प्रकाशय दर्शयेत्यर्थः ५४३ अथ द्वितीयांतामसीमभिप्रेत्य प्रार्थना परस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामे त्यादिना । हे गिरिशंत गिरिश त्वे सति अंतसंहारक शकंश्वादिः यां द्वितीयांतां नूनं नारीरूपांतामसीं हस्ते स्वैकदेशे विभर्षि धारयसि कस्मै मोक्षाय पापि पुष्पक्षेपाय कीदृशाय प्राणिनां संसारगर्तपातात्मकाय तामस्मान् प्रतिशिवां शुभावहां कुर्वित्यन्वयः । कीदृशीं द्वितीयांतां नूनं कामक्रोधात्मकं यल्लोहं तन्मयी । अत्र लोहांगीपदेन श्रौतेषु पदसूचितं प्रहारसाधनशस्त्रतुल्यत्वं दर्शितं तस्या अतिदुःखदत्त्वसूचना

विश्वाधिको त्रयोरुद्रो विद्यते नाधिको यतः ॥ महर्षिः सर्वविज्ञानसंपन्नो लोकभावनः ५३८ देवानामग्रिमुख्यानां वागादीनां तथैव च ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानां कर्त्ता सर्वात्मको विभुः ३९ हिरण्यगर्भमीशानं जनयामास पूर्वजम् ॥ स्थावराणां चराणां च सर्वेषां देहधारिणाम् ॥ स देवः शुभया बुद्ध्या सदास्मान् योजयन्निह ४० तवरुद्र शय ४२ यथानयनदानेन धान् धान्वैद्यः प्रकाशयेत् ॥ अस्मान् प्रतितथैवैनां प्रकाशय गुरोस्तनुम् ४३ कामक्रोधादिलोहांगीं नारीं वैर्यादिवालिकाम् ॥ अप्रसिद्धाति रूपां यां विभर्ष्य त्रसदाभवान् ४४ संसाररूपमापन्नो हस्ते मोक्षाय सर्वदा ॥ संसारचक्रपाताय प्राणिनां तां शिवां कुह ४५ मानया भगवन् हिंसीर्जगत्पुरुषरूपकम् ॥ मावास्यांतःस्थितं तद्रूपं परममैश्वरम् ४६ इति संप्रार्थितो देवो मया पूर्वमेश्वरः ॥ कामक्रोधादि रहितस्ततो हं स्वगुरोस्तनुम् ४७ दृष्टवान् देवदेवस्य रुद्रस्य शिव रूपां यो ॥ तद्दर्शनादहं जातः कृतकृत्यो यतीश्वराः ४८ अपुत्रो त्रयथा पुत्रं संप्राप्य धनिको गृही ॥ यथा वाकामुकः कांतां संप्राप्यात्ममनःस्थिताम् ॥ यथा वा कृप णोलुब्धः प्राप्य नष्टं महाधनम् ४९ तथा तन्वाममकृत उपकारो यतीश्वराः ॥ यस्तस्य नैव पश्यामि कांचनापचितिं भुवि ॥ दिवि वाप्यन्यलोके वा कर्तुं जन्मशतेन वा ५५०

यविशेषणं वैर्यादिवालिकामिति । यथा वैरिणः आदिपदग्राह्याक्षसादेर्वालिका कन्यादुःखदा भवति तादृशीमिति अथ वेपुल्यत्वस्तु टीकारणाय वैर्यादीनां वारिकामिति रलयोः सावर्ण्यादुक्तं अत एवाप्रसिद्धं अतिभयानकरूपं न्यासात् तथा ! ईश्वरस्य तादृशरूपधारणमेव कुत इति शंकां वारयन्नाह संसाररूपमापन्न इति । यतो भवान् अज्ञानां संसाररूपेण भासमान इत्यर्थः पापिनः प्रतिदुःस्त्रुं यमापय अथवा पुरुषपदोक्तमैश्वर्यरूपमाहं सिमी प्रच्छादयेत्यर्थः ५४६ अनेन मंत्रत्रयेण कृतास्तुतिरंतःकरणशुद्ध्यादि द्वारा कृतकृत्यता हेतुरिति दर्शयति इति संप्रार्थित इति पंचभिः । एवं पदा ताम् ५४७ तथा भगवन् नूनं गुरु रूपपाप उपकारः कृतस्तत्पुरुषकारः कथं निददि रतिदृष्टेन शक्य इत्याह तवेति ५५०

अतोभवद्विरपिसामुत्तिरुक्तस्तुतिद्वारादष्ट्याकृताकृत्यत्वायेत्याह अतइति स्पष्टम् ५५१ ईशानुग्रहादेवनिर्गुणज्ञानंभवतीतिदर्शयन्समाधर्मवतारयति इदमितिद्वाभ्यां । सागुरुरूपारुद्रस्यमुक्तिप्रसंगे
वमुपदिष्टवती एवैकथं हेतोर्मयत्समूलकारणात्संसारारूपं ब्रह्मदेवतवरूपंत्वंसंसारिनीसीति ५२ अनेकैरिति । उक्ताकारयातद्विरातस्यरुद्रस्यगुरुमूर्तेरुक्तयानानायुक्तयुपेतयाहंभिःसंशयोजातः ५३
तदुपदिष्टब्रह्मतत्त्वाभिनयपर सप्तमोर्मंत्रइतिसूचयंस्तदक्षरार्थमाह ततइतिपङ्क्तिः । तस्यरुद्रस्यप्रसादेनततःसंशयादिप्रतिबंधापावातसंसारारूपं ब्रह्मापश्यमिति ५४ परमिति । परब्रह्मपदार्थासमा
नाधिकरणाभ्यांसर्वातिशयउच्यतेवृहत्पदेनचततउत्कृष्टं चित्रास्तीत्युच्यतेश्रुतौयथानिकायपदेनचपथादृश्यानिस्कारणपंचभूतानिशरीरभूतानियस्येत्युच्यतेइत्यर्थः ५५ अथवासमःपुष्पिणासमोम
शक्नेनेतिश्रुत्यनुसाराद्यस्यदेहिनोयादृशोदेहस्तादृशरूपेणस्थितमिति यथानिकायपदार्थइत्याह यादृशइति । तस्यकायेइतिसंबंधः ५६ गूढपदार्थमाह सर्वेति । स्पष्टम् ५७ परिवेष्टितपदार्थमाह विश्व

अतःशिवतमामेतामानंदात्मस्वरूपिणीम् ॥ तनुरुद्रस्यसंप्राप्यभवंतोपियतीश्वराः ॥ कृतकृत्याभविष्यंतिमद्बदत्रनसंशयः ५५१ इदमुक्तवतीमहंरौद्रीशिवतमा
तनुः ॥ अस्मात्संसारचक्राद्यवपरतोस्तिसकारणात् ॥ तत्त्वंब्रह्मनसंसारिमादुःखं वज्रपुत्रक ५५२ अनेकैःसंशयैःशून्यस्तदाहंतद्विराडभवम् ॥ नानायुक्तिसहस्रे
णयुक्त्याचमनोज्ञया ५४ ततस्तस्यप्रसादेनतस्मात्संसारजालतः ॥ अपश्यंवरमीशानंब्रह्मानंदात्मरूपकम् ५४ परंब्रह्मनयस्मात्स्यात्किंचिदभ्यधिकंविदम् ॥
नितरांयस्यकायोयंविकायस्यमहात्मनः ॥ महाभूतानिसर्वाणिमाययासहितानिच ५५५ यादृशोयस्यकायोयंवर्ततेदेहधारिणः ॥ तादृगुपंस्थितंतस्यवर्ततेग
नोपमम् ५५६ सर्वभूतेषुसततंगूढत्वान्नप्रकाशते ॥ यथासर्वेषुकाष्ठेषुवन्निहरंतरवस्थितः ५५७ विश्वस्यास्यसमग्रस्यवेष्टकोयःसमंततः ॥ तंतूनांयादृशीलता
जीवत्वात्स्वरूपिणाम् ५५८ तमेवमीश्वरंज्ञात्वाभवन्तिमरणादिना ॥ रहितायेन्नविद्वांसःप्राप्ताःशिवतमांतनुम् ५५९ पुरुषंतमहंजानेमहांतंसर्वदेहगम् ॥ स्व
यंज्योतिषमात्मानंमायायाःपरतःस्थितम् ५६० तमेवपुरुषंसर्वेविदित्वास्वगुरोर्मुखात् ॥ मृत्युमत्येति संसारंसर्वेदुःखौघकारणम् ५६१ आत्मविज्ञानतो नान्यः
पंथा मुक्तिपुरंप्रति ॥ गमनायततस्तेनकर्तव्यंतद्यतीश्वराः ५६२ यस्मादभ्यधिकंकिंचिन्नान्यदस्तिमहात्मनः ॥ ज्यायस्तद्गणीयश्चपुरुषाद्विश्वरूपिणः ६३
शतशाखोयथावृक्षःप्रभिरुद्भवावतिष्ठते ॥ एवैस्वयंप्रकाशेस्मिन्स्वरूपेसमवस्थितः ॥ एरुस्तेनेदमखिलंपूर्णपुरुषरूपिणा ५६४ वायुश्चन्येयथादेशेनिबिडोबहु
पर्णवान् ॥ स्तब्धोवृक्षोभवेदेकस्तद्देकःपुमानयम् ५६५

स्येति । जीवत्वमात्रंमात्रंस्वरूपंवेपांतेपांजीवानांजडवर्गस्यचयोवेष्टकस्तान्वेष्टयित्वातंतरवस्थाता तंतूनांयथालताख्यकीटोवेष्टकस्तथेत्यर्थः ५८ तमेवेति । येशिवतमांगुरुमुक्तिप्राप्यतमीश्वरंजानं
तितेमरणादिरहिताभवन्तीति ५९ मंत्रदर्शिनकरोत्मापरोक्षानुभवमोक्षस्यज्ञानेकलभ्यत्वंचाभिनयतोऽष्टमस्यार्थदर्शयति पुरुषमितित्रिभिः । तंविणितरूपं मायायास्तमोरूपाया परम् ६० तमेवेति ।
सर्वोधिकारीतंतात्थ्येवसंसाररूपंमृत्युमत्येति अतिक्रम्यगच्छतीति ६१ आत्मोति । यतआत्मज्ञानाद्विजोमोक्षगमनायमार्गोनास्ति ततस्तदात्मज्ञानंकर्तव्यंपुरुषेणश्रवणादिद्वारासंप्राप्यमित्यर्थः ६२ ईश
स्याद्वितीयताविशदीकुर्वंतोनवमस्यार्थनिरूपयति यस्मादिति । यस्मादवि जंज्यायःप्रशस्तंअजीयःसूक्ष्मचनान्तिविश्वमात्मत्वात् ६३ ज्ञतेति । यथाबहुशाखोवृक्षोभूयांसमयकाशंसंनिरुद्भव्याप्य
तिष्ठत्तथायमपि विश्वं व्याप्यदिविस्वप्रकाशस्वरूपेऽवस्थितः ६४ वृक्षदृष्टंतमेवस्फुटयति वाय्विति । निबिडोघनशाखः स्तब्धोऽनम्रः एकःआलंबनापलतादिवत्परानपेक्षः ५६५

मुमुक्षुणानिर्गुणमेवात्मतत्त्वज्ञेयमिति बोधयतोदशमस्यार्थमाह यद्यपीतिपंचभिः । यद्यप्येष आत्माचराचरविश्वशरीरकविराड्रूपः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिकहिरण्यगर्भरूपश्च भवति तथाप्येतत्कार्योपाधिकं रूपमुपासनामात्रोपयोग्येव न ज्ञेयं किंतु तस्मात्कार्योपाधिकात्परं यत्तत्त्वतः देवज्ञेयमावरणभंजकधीवृत्तिगोचरीकार्यमिति द्वयोरर्थः ५६६ । ५६७ तत्र हेतुमाह कार्यइति । यस्मात्कार्यैर्ब्रह्मणि हिरण्यगर्भादीनामशब्दप्रपंचोरूपमर्थप्रपंचः कर्मक्रियाप्रपंच एतन्नयमेव दृश्यते तच्च त्रयं सामर्थ्यामयेन आर्त्योयुक्तं कुतः विनाशस्य बाधस्य कारणप्रयोजकं यन्मिथ्यात्वं तद्वत्त्वात् तथाच श्रुत्यंतरं अतो न्यदात्तमिति अतश्चिदात्मनः एतेन तुल्ययुक्त्याऽव्याकृतेऽपि मिथ्यात्वं सूचितमिति ५६८ हिरण्येति । हिरण्यगर्भादुत्तरं अव्याकृतं ततः परं शुद्धं यत्तदेव ज्ञेयमिति ५६९ तद्विज्ञानस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां मोक्षहेतुतामाह ये जानंतीति । स्वात्मसंस्थानं स्वमेहिमि प्रमितिष्ठितं सर्वोत्तरं वा ५७० अथेश्वरस्य सर्वोत्तरतान्यथानुपपत्त्या पूर्णतां विशदयतामेकादशादीनामर्थः प्रदर्श्यते सर्वाननेत्यादिना । यतः सर्वाणि आननादीनियम्य स तथा सर्वहृदि स्थितः सर्वस्यात्मा च भवति ततः शिवः सर्वगतः पूर्णः ५७१ शिवेति नामैव तस्य संसारवर्माभावमाहोति दर्शयति स्वयमिति । अमंगलं शोकादि यतस्त

यद्यप्येष भवेद्विश्वं कार्यमेतच्चराचरम् ॥ हिरण्यगर्भश्च तथा तथाप्येष मुमुक्षुणा ५६६ न ज्ञेयः किंतु तस्माद्यदुत्तरं परतः स्थितम् ॥ रूपं तदेव विज्ञेयं न कार्यं ब्रह्मकार्हे चित् ५६७ कार्ये ब्रह्मण्यस्मात्स्याद्रूपं नाम च कर्म च ॥ साऽऽमयं तत एवैतन्नाशकारणवत्त्वतः ५६८ हिरण्यगर्भतो यत्स्यादुत्तरं परतः स्थितम् ॥ एतन्मुमुक्षुभिर्ज्ञेयं स्यादरूपमनामयम् ५६९ ये जानंतीदमात्मस्थं ते भवंत्यमृताः सदा ॥ अन्ये संसारमासाद्य दुःखमेवाभियांति च ॥ य एतत्स्वात्मसंस्थानं रूपं जानंति न क्वचित् ५७० सर्वाननशिरो ग्रीवः सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ सर्वव्यापी च भगवानात्मा यस्माच्छारीरिणाम् ॥ आनंदात्मस्वरूपः संस्तस्मात्सर्वगतः शिवः ५७१ स्वयं ज्योतिः स्वरूपे स्मिन्नानंदात्मनि निर्द्वये ॥ भवेदमंगलं केन तस्य हेतुश्च नास्ति यत् ५७२ महतोऽपि महानेष आनंदात्मा प्रभुस्तथा ॥ पुरे एकादशद्वारे सर्वेषां समवस्थितः ५७३ बुद्धेः प्रवर्तको देवः शांतिमात्मस्वरूपिणीम् ॥ सुनिर्मला सदा स्वात्मज्योतिषा योऽवगच्छति ५७४ ईशानो भूतभव्यस्य ज्योतिषां ज्योतिरेव च ॥ अव्ययः पुरुषः साक्षी क्षेत्रज्ञवपुरास्थितः ५७५ अंगुष्ठमात्रः पुरुषो हृदये गुष्ठमात्रके ॥ स्थितः स्वरूपतो यो यमिति मात्र न भः समः ५७६ बुद्धेरंतः स्थितो देव आत्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ सदा हृदय एवायं लभ्यते सर्वगोपि च ५७७

स्पशोक्तस्य हेतुरविद्यानास्तीति ५७२ द्वादशार्थमाह महतोपीति । महत आकाशादेः सकाशात् महान् नवद्वाराणि प्रसिद्धानि मूर्द्धाच्छिदं नाभिच्छिदं च संकलय्य एकादशद्वारं शरीरं तदंतः स्थितः ५७३ बुद्धेरिति । बुद्धेः सत्त्वपदोक्तायाः प्रेरीयो देवः स्वस्वरूपभूतां शांतिमानंदं स्वरूपभूतेन प्रकाशेन जानातीति ५७४ त्रयोदशस्यार्थदर्शयति ईशान इति चतुर्भिः । भूतभव्यस्य अतीतानागतस्य प्रभुः क्षेत्रज्ञरूपः ५७५ अंगुष्ठमिति । सर्वेषां शरीरिणां स्वस्वांगुष्ठपरिमितं हृदयच्छिदं तत्रोपलभ्यत्वात् पुरुषः परमात्मा पश्यं गुष्ठमात्र इत्युक्तः न तावता तस्य पूर्णत्वस्यति । यतोति मात्रमात्रापरिमितः । बुद्धेरंतः स्थितः साक्षी नैतिशयः ५७६ हृदयपलभ्यत्वादेव तस्य हृदयस्थत्वव्यवहार इति स्फुटयति बुद्धे

तस्योपलभ्यमानादिसंस्कृतमनःपुत्रसाधनमित्याह मनसि । अस्यात्मन एतावत्त्वहृदयावच्छिन्नत्वं प्रकल्प्य हृदयस्थेन हृदये कामतामापन्नत्वेन तत्रैवीषु तीनामीश्वरेण निपमनसमन्वेन मनसापमुपलभ्यते
येष्वमेनमात्मानं जानति तेऽमृता भवन्तीति संबन्धः ५७८ चतुर्दशार्थमाह सहस्रैति । तस्य सहस्रमुद्धृत्वादि कं सर्वान्मात्मादेवोपपन्नमिति ५७९ स उपस्थितिक्रमवहिरापि निर्गच्छति उपाधिना नि
रुद्ध्यातिरवस्थापयितुमशक्यत्वादिति दर्शयति सभूमिमिति । सपरमात्माभूमिसमष्टिव्यष्टिरूपां सर्वतः अंतरतो वा त्वत्तत्त्वाप्यधिकत्वेन तिष्ठति यथा काष्ठं व्याप्य दशां गुलपरिमितं देशं वह्निर्व्याप्या
मिज्वालातिष्ठतीति अत्रात्मनो बहिर्व्याप्तिर्वृत्त्यनेनैव लब्धत्वात् दशां गुलावच्छिन्ने हृदये आकाशस्थाने पृथिव्याकांते परमात्मनः स्थिति विवक्षायामपि पृथिव्यपेक्षया दशां गुलाधिकारस्थितिः संभव
तीत्याशयेन न चतुर्थी ध्यायगतव्याख्याया विरोध इति ध्येयं अथवा 'उभे अस्मिन् व्यावापृथिवी अंतरे वसमाहिते' इति दहरविद्यागतश्रुत्यनुसारेण मनः कल्पितत्वेन पृथिव्या हृदयांतरणुदेशे स्थिताया अपेक्षया स
र्वहृदयव्यापिनः परमात्मनः स्थितिर्दशां गुलमधिकेत्युक्तं वस्तुतस्तु भूमिविराजंतदावरणभूतं हिरण्यगर्भसंकारणं हृदयस्थत्वेन दशां गुलपदोक्तं व्याप्य ततोधिकं स्वमहिम्नितिष्ठतीत्यर्थः ५८० फलितमाह

मनसा बुद्धिर्दृष्टीनामीश्वरेणोपलभ्यते ॥ हृदयस्थेन देवो यमेतावत्त्वं प्रकल्प्य च ॥ ये जानन्त्येतमात्मानममृतास्ते भवन्ति हि ५७८ सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सह
स्रपात् ॥ सर्वप्राणिस्वरूपत्वादुपपन्नमिदं सदा ७९ सभूमिं सर्वतो वृत्त्वाप्यधिकत्वेन तिष्ठति ॥ दशां गुलं यथा वृत्त्वाकाष्ठं वह्निश्शिखावहिः ५८० ततो ब्रह्मांडपिंड
स्य वहिरंतरयं स्थितः ॥ नभो वत्पुरुषः सर्वव्यापी ज्ञानसुखात्मकः ८१ सर्वपुरुष एवेदं भूतं भव्यं भवच्च यत् ॥ अपि मोक्षस्य चेशानो ह्यमृतत्वस्वरूपिणः ॥ किमुता
न्यस्य सर्वादेश्विर्वर्गस्यास्य सर्वतः ८२ अन्नरूपेण चैषोत्रपृथिव्यामतिरोहति ॥ जंगमानां यनः सृष्टिर्जायते भक्षणात्सदा ८३ यस्मात्सर्वात्मको देवः पुमान्ब्रह्मस्व
रूपधृक् ॥ सर्वतः पाणिपादंतत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ८४ एतादृक्तत एवास्य स्वरूपं ब्रह्म ईरितम् ॥ सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ८५ सर्वेन्द्रियगुणाभा
सं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ॥ सर्वस्य प्रभुश्चेशानं सर्वस्य शरणं सुहृत् ८६ इदं सर्वात्मकं रूपं सर्वभूतोपकारकम् ॥ हंसरूपेण सततं देह आस्तेयतीश्वराः ८७ द्वाराणि वदने
सप्तद्वे अधस्ताच्च संस्थिते ॥ देहस्य तेन मुनिभिर्न वद्वारं प्रकीर्तितम् ८८ पूर्यते धातुभिर्नित्यमन्नपानानुगामिभिः ॥ तत एव पुरं चैतच्छरीरं परिकीर्तितम् ८९ हि
नस्त्यविद्यामखिलामात्मनो ब्रह्मतागतौ ॥ तत्त एव शरीरस्थो हंस एष प्रकीर्तितः ५९०

तत इति स्पष्टम् ५८१ यतस्तेन पुरुषेण व्याप्य विश्वं ततो भिन्न सत्ता कं न भवति अतः सर्वपुरुषार्थानां स एव ताता अत एवान्नरूपेण लोकसमृद्धिहेतुत्वं तस्य प्रसिद्धमित्यर्थे परतया पंचदशमं ब्रह्म व्याचष्टे सर्व
मिति द्वाभ्यां । ईशानोदानसमर्थः त्रिवर्गस्य धर्मांथे कामात्मकस्य कीदृशस्य सर्वादेः सर्वत्वं हिरण्यगर्भभावात्मात्मकमुपासनां फलं तत्प्रभृतेरित्यर्थः स्वर्गादिरिति पाठे स्पष्टत्वे पिच्छोद्धानिः पंचमस्य गुरु
त्वापत्तेरिति ५८२ अत्रेति । अतिरोहति प्रादुर्भवति ५८३ एवं पंचस्य भेदस्तस्मिन्नास्तीत्युक्तमथ चिद्देवारकयोः षोडशसप्तदशयोरर्थमाह यस्मादिति । यस्मादयं पुरुषः सर्वात्मकस्तत एवा
स्य स्वरूपं सर्वतः पाणिपादत्वादिबुद्धत्वांत विशेषणैरुपलक्षितं यद्ब्रह्मतदात्मकमुक्तमिति त्रयाणां संबन्धः सर्वेन्द्रियैर्वर्जितमपि सर्वेषामिन्द्रियगुणानामिन्द्रियविषयाणां प्रकाशकं प्रभुस्वामि ईशानं निर्वर्तु
शरणं रक्षकं सुहृदुपकारकम् ५८४ ५८५ ५८६ स एव परमात्मा सर्वदेहेषु जीवरूपेण प्रविष्ट इति बोधयतोऽष्टादशस्यार्थमाह इदमिति नवभिः । इदं सर्वात्मकं परमात्मनो रूपं यदुक्तं तदेव हंसरूपेण दे
हस्थमिति ५८७ नवद्वारपदार्थमाह द्वाराणीति ५८८ देहेषु रपदसमन्वयं दर्शयति पूर्यते इति । अनुगामिकार्यं ५८९ हंसपदं युत्पत्तिस्मारयति हिनस्तीति । गतिर्बोधः ५९०

चेष्टावाचकलेलायातोरूपस्यार्थमाह नवेति ५९१ वशःपराधीनत्वंतद्वानित्याकारं वशीपदार्थमाह वशीतिद्वाभ्यां । अयमात्मात्मवशःस्वतंत्रोप्यविद्ययाउपाधिपारतंत्र्याद्वशीत्युक्तइत्यर्थः ५९२ तत्रहृष्टांतउच्यते कामुकत्वादिति ५९३ अथवावशीवशीकरणसाधनंतद्वान्वशीत्युक्तइत्याह अथवेति । मंत्रादिरूपंवशीकरणसाधनंयस्यहस्तेभवतिसज्जनोवशीतिप्रासिद्धः ५९४ तथात्मन्यपिजडवशीकरणसाधनंचैतन्यरूपमस्तीतिसवशीत्युक्तइत्याह तथेति ५९५ ईश्वरस्यज्ञानशक्तिःक्रियाशक्तिश्चकरणानेक्षासचस्वयंप्रकाशइतिविशदयतोऽपाणीत्वादेर्भ्रस्यार्थमाह अपाणिःसन्नितिसतभिः । अयंदेवःपाणींद्रियहीनोपिप्रहर्गुरोति पादहीनोपिचमनसोऽधिकेनवेगेनयावति ५९६ एवंनेत्रादिहीनोपिदर्शनादिकं करोतीत्याह नेत्रेति ५९७ ननुतस्यसर्वोपादानत्वेनसर्ववतइंद्रियाभावःकथमुच्यतेइतिचेन्नित्यसिद्धविद्ययासंघाताभिमानाभावादित्याह ज्ञानेति । इंद्रियाणितद्गोलकाश्चदेहस्यसूक्ष्मस्यस्थूलस्यचघटकृतयावर्ततेअतस्तत्संबंधोदेहाध्यासवतएवनित्यमुक्तस्येत्यतएवआत्मातेनदेहेनहीनोऽक्रायमत्रणमित्यादिश्रुतिषूक्तइत्यर्थः ५९८ एवंभूतोपिस्वोपाधिमायाशक्तिवशादिंद्रियैर्विनापितद्व्यापारान्करोतीत्याह ज्ञानकर्मेन्द्रियाणमिति । व्यापारोविषययोगः

नवद्वारेपुरेस्थित्वाहंसोबहिरुपागतः ॥ चेष्टाविषयलाभार्थंकुरुतेमाययावृतः ५९१ वशीसर्वस्यलोकस्यस्थावरस्यचरस्यच ॥ संसारचक्रंसंप्राप्यभवत्यात्मवशोप्ययम् ५९२ कामुकत्वाद्यथाजंतुरिंद्रियाणांवशंगतः ॥ नारीणांवशमायातोवशीत्येवप्रकीर्तितः ५९३ अथवायस्यहस्तेस्याद्वशीकरणकारणम् ॥ मंत्रौषधादिकंसस्यात्स्वतंत्रोत्रवशीजनः ५९४ तथास्यापिचैतन्यंवशीकरणकारणम् ॥ स्थावरस्यचरस्यापिविद्यतेऽतोवशीस्मृतः ५९५ अपाणिःसन्नयंसर्वमादतेपुरुषोत्तमः ॥ वेगवान्मनसोप्येषपादहीनोपिसर्वदा ५९६ नेत्रहीनोपिसर्वाणिरूपाण्येषप्रपश्यति ॥ अकर्णोपिशृणोत्येषशब्दान्विश्वस्थितानपि ५९७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणोयस्मादेहस्यनात्मनः ॥ तस्मात्तेनविहीनोयमात्माश्रुतिपुकीर्त्यते ५९८ ज्ञानकर्मेन्द्रियाणांयेव्यापाराःसफलाहिते ॥ भवंत्यनिंद्रियात्पुंसस्तस्मादात्माकरोतितान् ५९९ किंवहूकेनपुंमोत्रव्यापारकरणंप्रति ॥ बाह्यैर्वाभ्यंतरेर्वापिकरणैरवगम्यते ६० तत्तत्सर्वमयंतेनह्यात्मासर्वगतःपुमान् ॥ अस्यकोपिनवेतास्तिजडोवाप्यजडोपिवा ६०१ आनंदात्मास्वयंज्योतिरयस्यात्पुरुषोत्तमः ॥ अग्रेस्थितमिमंप्राहुर्जगतोब्रह्मवादिनः ६०२ अणोरणीयानात्मायंमहीयान्महतोपिच ॥ अस्यप्राणिशरीरस्यमध्येतिष्ठतिसर्वदा ६३ संकल्पपरहितंदेवंमहत्त्वैकस्वरूपिणम् ॥ गुरोःप्रसादतोवीतशोकःपश्यतितंप्रभुम् ६०४ गुरुरुद्रोमहे शानोधाताशिवतमातनुः ॥ तेनसंसारतसोयंदेवेनपरिवोधितः ६०५

फलविषयाविर्भावः । भवंतिजायंते । तस्मादचित्यशक्तिविशेषात्तानिंद्रियव्यापारानयमेवकरोतीत्युच्यतेइति ५९ अयमितरनिरपेक्षइंद्रियव्यापारान्करोतीतिकिमुवाच्यंयतःसर्वविषयरूपेणाप्ययमेवविवर्ततेइत्याह किंवहूकेनेति । इंद्रियव्यापारजननविषयकेणबहुप्रशंसनेनकिंपतोयद्यत्करणगम्यंवस्तुजातंतत्तत्सर्वमयमेवदेवोघटादिरूपेणमृदिववर्ततेतेनसर्वोपादानत्वेनायंसर्वगतःसर्वपरिच्छेदहीनःसर्वतःपूर्वसिद्धत्वादविषयस्वभावः अतएवश्रुतावश्यपदेनोक्तइतित्रयाणामर्थः ६०० । १ । २ अयमात्मासूक्ष्मत्वमहत्त्वयोःपर्यवसानभूमिःसर्वेर्वाहमुद्रायांसंनिहितोपिगुरुकैकल्यहविशयतोयिशस्यार्थमाह अणोरितिपंचभिः । मध्येहृद्भायाम् ३ संकल्पेति । तदेवविषयभोगसंकल्परहितगुरोःप्रसादतःपश्यन्वीतशोकोभवतीत्यर्थः ४ गुरुमहादेवस्वरूपमभिनयति गुरादिति । शिव

इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति नत्वमिति पादसकनेन । तेन उक्तोपदेशजज्ञानेन ६०६ । ६०७ उक्तात्मज्ञानेऽसंभावनानकर्तव्यायतोमम तथा विज्ञानं सिद्धमिति विदुषो न भवमभिनयतश्च ईशस्य

इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति नत्वमिति पादसत्केन । तेन उक्तोपदेशज्ञानेन ६०६ । ६०७ उक्तात्मज्ञानेऽसंभावना न कर्तव्या यतो मम तथा विज्ञानं सिद्धमिति विदुषो नु भवमभिनयत एकांक्षस्यार्थमाह वीतशोक इति द्वाभ्यां । वीतशोक्तत्वं प्राप्नुवन् यथात्मानं पश्येत्तथा ह्येताश्चतरनामा वेदजानामि कीदृशमजरत्वाद्युपलक्षितं यस्यात्मनो जन्मादिकं लौकिका अज्ञाः जडतादात्म्यदर्शनेनैव इति तत्त्वविदस्तु नित्यमेव यत्स्वरूपं वदंतीति द्वयोरर्थः ६०८ । ६०९ तृतीयचतुर्थाध्यायन्याख्ययोः समाप्त्यारंभो सूचयति अध्यात्ममिति । एवमधिदेवं प्रतिपाद्य अध्यात्ममांतरत्वेन वर्त्तमानमात्मरूपमुदितमुक्तं एवमेव अन्यत्र चतुर्थाध्यायमत्रेण प्रतिपादिततत्त्वं वक्ष्ये हेतुन यद्व्यर्थः ६१० तत्र प्रथममंत्रचतुष्टयं बुद्धि शुद्ध्या ध्यायकं यदीश्वरस्य सगुणरूपं च तं तत्परमिति दर्शयंस्तदर्थमाह एकवर्णोतित्रयोदशभिः । यो देवः परापरविभागवान् देवावब्रह्मणोरूपे परं चापरं चेति श्रुत्यंतरानुसारेण सगुणनिर्गुणात्मकरूपद्वयवान् प्रणवादिस्वरूपः शब्दार्थयोस्तादात्म्यमिति न्यायेन स्ववाचकप्रणवरूपः 'अकारो वै सर्वा वाक' इति श्रुत्यंतरप्रसिद्धस्य विष्णुवाचकस्याकारस्यादिपदेन ग्रहणादकाररूपो वा स न स्ववाचकवर्णरूपेण बहूवर्णान् शब्दान् स्तदुपलक्षितानर्थी श्रमायया सुष्ठ्यादौ करोति जीवानां भोगादिप्रयोजनसिद्धये पुनः संहारकाले तत्सर्वं स्वात्मनि शांतिविक्षेपशून्ये अतएव निर्नादेन देन सूक्ष्मशब्देनापिरहिते एकीकरोति विलापयति सोऽस्मान् शुद्धया बुद्ध्या युक्तान् करोतु यस्या बुद्धेः शुभायानैर्मलयमहं ब्रह्मेति बोधहेतुरिति

न त्वं कर्ता च भोक्ता च दुःखित्वं ते कथं भवेत् ॥ ब्रह्मवेदांतकथितं त्वमस्य त्रन संशयः ६०६ त्वतो न्यत्सकलं विश्वं त्वय्येव परिकल्पितम् ॥ स्वप्राभं न श्वरं तेन वीतशोकः प्रजायते ६०७ वीतशोकः पुमान्यद्वदात्मानं परिपश्यति ॥ वेदाहमेतमजरं सर्वात्मानं पुरातनम् ६०८ विश्रुत्वा तत्सर्वं गंदेवं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ जन्मनाशं च यस्यैते लौकिकाः प्रवदंति हि ॥ नित्यं च यं वदंत्येते सर्वदा ब्रह्मवादिनः ६०९ अध्यात्ममेव मुदितं मया चैवं यतीश्वराः ॥ अन्यत्राप्येतमधुनावक्ष्ये वो बुद्धिबृद्धये ॥ ६१० एकवर्णस्वरूपेण परापरविभागवान् ॥ प्रणवादिस्वरूपो यो बहूवर्णान् करोति हि ॥ प्रयोजनवशेनैव देवः शक्त्या स्वमायया ६११ आदौ विश्वं समग्रं च संहारे पुनरेव तत् ॥ शांत आत्मनि निर्नादे सर्वभेदो कीकरोति च ६१२ स योजयतु नः सर्वान्सर्वदा शुभया धिया ॥ अहं ब्रह्मेति जानीमो वयं यस्याः प्रसादतः ६१३ विज्ञेयं शुभया बुद्ध्या ब्रह्मययति पुंगवाः ॥ तदेवाग्निस्तदादित्यस्तद्वायुस्तच्च चंद्रमाः ६१४ तदेव दीप्तं तद्देवास्तदापस्तत्प्रजापतिः ॥ विराट् हिरण्यगर्भो वामरीच्यादिरथापि वा ६१५ तदेव स्त्रीपुमांस्तच्च कुमारस्तत्कुमारिका ॥ जातं तदेव वृद्धं सच्छनैर्दंडेन गच्छति ६१६ तत्सर्वं त्वं पदार्थो यं तत्पदार्थात्पृथङ्मयः ॥ ज्ञानं तदेव भवति बहुरूपं यतीश्वराः ६१७

तित्रयाणामर्थः । प्रणवात्सर्ववर्णोत्पत्तिप्रक्रिया तु प्रपंचसारायागमग्रंथेभ्यो बोध्या ६११ । ६१२ । ६१३ अपमेवेश्वरः सर्वेष्वधिदेव शरीरेष्वेकोऽवस्थित इति योजयतो द्वितीयस्यार्थः प्रदर्श्यते विज्ञेयमिति द्वाभ्यां । अहं ब्रह्मेत्याकारया बुद्ध्या विज्ञेयं ब्रह्मतदेवाग्नादिरूपमिति संबंधः दीप्तं सत्वगुणाधिक्येन देदीप्यमानं अन्याकृतं तारामंडलं वा वेदाय जुगाद्यभिमानि देवाः आपः अप्रधानानि सूक्ष्मभूतानि प्रजापतिपदेन विराट् हिरण्यगर्भो मरीचिदक्षदयो वा ग्राह्या इति द्वयोरर्थः ६१४ । ६१५ स एवेश्वरस्त्वं पदार्थो पाधिभूतस्य ष्टिशरीरेष्वप्यवस्थित इति दर्शयतस्तृतीयस्यार्थमाह तदेव स्त्रीति द्वाभ्यां । तदेव ब्रह्मस्त्रीत्वं पुंस्त्वशालियुवशरीरावच्छिन्नं तथा कुमारदिवालशरीरावच्छिन्नं तथा दंडालंबनकचलनोपलक्षितवृद्धशरीरावच्छिन्नं विपरिगणनेन पावजातं जन्मवच्छरीरं तदेव च्छिन्नं तदेव । फलितमाह तत्सर्वमिति । उक्तरूपादिशरीरावच्छिन्नोपोषं त्वं पदार्थः सतः पदार्थान्निभ्रह्म इत्यर्थः तथा आश्रयस्य विषयस्य स्वस्वपचकाशकत्वेन विश्वतो मुखपदाभिधानयोग्यं बुद्धिबृत्त्युपाधिभिर्ना रूपां च यज्ज्ञानं तदपि तदेवेति द्वयोरर्थः ६१६ । ६१७

बृहदारण्यकपंचमाध्यायेभुज्युमश्रेइंद्रःपक्षीभूत्वेतिश्रुतंतदनुसारेणेश्वरस्यपक्षिरूपतापरत्वंदर्शयंश्रुतार्थस्यार्थवर्णयति कारणमितिषड्विः । अत्रविराडूपापन्नमितिशेषोबोध्योऽतोऽनपंचमाध्यायविरोधः
तथाचकारणोपाधिकमीश्वरंविराड्भावापन्नं वक्ष्यमाणविधयापक्षित्वेनकल्पयंतिअल्पानांमंदमतीनामुपासनादिसौकर्यमित्यर्थः तदुक्तं ' निर्विशेषंपरं ब्रह्मसाक्षात्कर्तुंमनीश्वरः । येमंदास्तेऽनुकंप्यं
तेसविशेषनिरूपणेः । वशीकृतमनस्येषांसगुणब्रह्मशीलनात् । तदेवाविर्भवेत्साक्षादपेतोपाधिकल्पनम् ' इति ६१८ कारणात्मेति । कारणात्मेश्वरोविराडूपादूर्वादलश्यामपक्षिरूपेणध्येयस्तस्या
क्षिणोतुरक्तवर्णेध्येयेइत्यर्थः ६१९ तडिदिति । क्षणभंगुरत्वलक्षणं दृष्टनष्टत्वेनतडितावियुतातुल्यंकार्यजातंतस्यगर्भेभवतीत्यतस्तडिर्भपदेनोक्तइत्यर्थः ६२० ऋत्विति । वसंतादिऋतुरूपःकालःसमु
द्रश्चइत्येतोप्रत्येकंनानाविधौतस्यपाक्षिणःपक्षत्वेनध्येयावित्यर्थः ६२१ मंत्रतृतीयपादेनतत्पदार्थमीश्वरत्वंपदेननिर्दिश्यविभुपदवाच्यंद्रूपेणवर्तमानोसीत्युच्यतइत्याह आदीति । पारिक्षिताःपंच
माध्यायेभुज्युमश्रेव्याख्याताः यआदिशून्यस्तत्पदार्थइंद्ररूपोभूत्वाब्रह्मांडस्यांतर्बहिर्वर्तमानःपारिक्षितानांबहिर्नोक्तःसोत्रमंत्रत्वंपदेननिर्दिष्टइतिसंबन्धः ६२२ यतइति । यतइंद्राद्ब्रह्मांडांतर्वर्ती

कारणंकल्पयंत्येतत्पक्षित्वेनमहाधियः ॥ यथैवैशक्यतेज्ञातुंस्तोतुमल्पैश्वदेहिभिः ६१८ कारणात्माभवेत्पक्षिनीलोद्वांदलप्रभः ॥ लोहितेतस्यविज्ञेयेचक्षुषीप
तगात्मनः ६१९ तडित्समानमाखिलं दृष्टनष्टस्वभावकम् ॥ अस्यगर्भेस्थितंयद्वज्जनन्याजठरेशिशुः ३२० ऋतुरूपस्तुकालोयमपाराशिश्चसागरः ॥ अनेकभे
दसंभिन्नःपक्षौतस्यमहात्मनः ६२१ आदिशून्यस्तत्पदार्थस्त्वमित्यपिचकीर्तितः ॥ इंद्रःसर्वगतोभूत्वाविद्यतेतर्बहिस्तथा ॥ पारिक्षितानांब्रह्मांडाद्बहिर्नेतामहे
श्वरः ६२२ यतोजातानिसर्वाणिमहाभूतानिपंचच ॥ येभ्योजातानिसर्वाणिब्रह्मांडेभुवनानिच ६२३ एवंसंकल्प्यतेहेतुंपक्षिरूपंमहाधियः ॥ पुनरत्रत्रिधाभावं
कृत्वैवंकल्पयंतिच ॥ तत्त्वंपदार्थौतद्देहेतुर्मायाचदुःखदा ६२४ अजामायायतोनास्याजन्मस्यात्कारणात्मना ॥ कार्यात्मनात्रिरूपासातेजोबन्नस्वरूपिणी
६२५ लोहितावन्हिरूपेणश्वेतानीरात्मनापिच ॥ भूमिरूपातथाकृष्णात्रिरूपेतिप्रकीर्तिता ६२६ त्रिरूपेयंत्रिरूपंतद्विश्वंसदृशंमुहुः ॥ जनयत्यपरायद्वच्छा
र्गावर्णत्रयात्मिका ॥ सावर्करान्स्वसरूपान्जनयेत्सुबहूनपि ६२७ तामेकःकामुकश्छागःप्रीतियुक्तस्तुसेवते ॥ अपरःसुरतंकृत्वाशुक्तभोगांजहातिताम् ६२८
एवमस्यामजावेतौबंधंमोक्षमुपागतौ ॥ त्वंतत्पदार्थौपुरुषःसस्पृहोनिःस्पृहोपिच ६२९

निभुवनानितदुपादानभूतानिस्थूलभूतानिचजातानित्यर्थः ६२३ एवंमंत्रचतुष्टयाराधितेश्वरानुग्रहाद्विमलधियामहावाक्योपयोगिविचारःकर्त्तव्यइतिसंगत्याअजामित्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह एवमित्य
ष्टभिः । हेतुंजगत्कारणमीश्वरंएवंउक्तविधयापक्षिरूपसंकल्पध्यात्वापुनरत्रशबलस्वरूपेपदार्थद्वयतद्भेदिकामायाचेत्येवंत्रिधाभावंकल्पयंतीति ६२४ तत्रपदार्थयोर्भेदिकामायाऽनादित्वेनाजत्युक्ता
तथोजोवनलक्षणकार्यरूपेणच्छांदोग्यप्रसिद्धरूपकत्रयेणतुत्रिरूपेत्युक्तत्याह अजेति ६२५ छांदोग्यप्रसिद्धतेजःप्रभृतीनारूपत्रयमभिनयति लोहितेति ६२६ त्रिरूपेयमिति । इयंमायाउक्तविध
यालोहितानिभूतःत्रिरूपासतत्रिरूपत्वेनस्वसदृशंविश्वंजनयति तथाचच्छांदोग्यश्रुतिः 'यदग्रेलोहितरूपंतेजस्तद्रूपंचक्षुर्लूतदपांयत्कृष्णतदनस्य' इति । यददपरालोकिकीअजाछागीत्रिवर्णास्वस
मानकृपादिभूतैस्तच्छांतानजनेति । यदग्रेःप्रकारेणच्छांतेयुवपक्षावपि' इतिविश्वः ६२७ तामिति । तांछांगीयथाकाशश्चिच्छांगःकायुकःसेवेतकाशितुनिष्कामस्त्यजेदिति ६२८ एवमिति ।

एतदेवस्फुटयति स्पृहायुक्तहति । स्पष्टम् ६३० निःस्पृहइति । सुरतेननिःस्पृहतांप्राप्येति संबंधः ६३१ पष्ठमंत्रोप्येवमेवसोपाधिकंपदार्थद्वयप्रतिपादयतीतिदर्शयंस्तदक्षरार्थमाह एवंचेतित्रिभिः । एतेमहाधियोबुद्धेःसाकल्यादत्युत्कर्षादिवमपिकल्पयंतिरूपकंवर्णयंति एवंकथं सकार्याविद्यावृक्षरूपाबीध्यातंत्रवर्त्तमानपक्षिरूपौतुजीवेश्वरौबीध्यावित्पथः ६३२ पक्षिणाविति । तौपक्षिणोवस्तु तोभेदराहित्यान्नित्ययुक्तावित्युक्तौसखायौसमानरूपवेनंसकार्याविद्यारूपवृक्षमाश्रितौ ६३३ तयोरिति । तयोर्मध्येएकःपतगःपक्षीबुद्धिविशिष्टजीवरूपस्तस्यवृक्षस्यकर्मरूपपुष्पजन्यसुखाद्यात्मकं फलंस्वादुमन्यमानोऽस्तिभुंक्तुअपरस्तुपश्यत्येवेत्यर्थः ६३४ अनयोर्मंत्रयोर्जीव्याभोक्तृताउक्तासानविवेयार्किंतुबुद्ध्युपाधिकभ्रमसिद्धत्वादनुद्यैव तदनुवादोपिजीवस्यशुद्धचेतन्यात्मकब्रह्मताबोधना यं अतएवपैंगिब्राह्मणेएतन्मंत्रव्याख्यानेसत्त्वपदोक्तायांबुद्धौभोक्तृत्वंपक्षिसमितितात्पर्यार्थमाह अजावितिसप्तभिः । अनयोर्मंत्रयोःअजरूपोपक्षिरूपौचतत्त्वंपदार्थौभोक्तृत्वाभोक्तृत्वाभ्यांविलक्षणौय दुक्तौतदुक्तेस्तात्पर्यत्वंपदार्थस्यभोक्तृतानिवृत्तावेवेत्यर्थः ६३५ तत्रहेतुतयाअप्राप्तेशास्त्रमर्थवदितिन्यायविरोधेनप्रसिद्धायाभोक्तृतायाअज्ञातज्ञापनलक्षणविधानायोग्यत्वमाह प्रतीतेति । जीवेस्वात्माज्ञानप्रयुक्ताभोक्तृतायतःप्रतीताप्रसिद्धाऽतोनाश्लेखणविधानयोग्या शास्त्रश्रवणात्पूर्वमेवज्ञातत्वादित्यर्थः ६३६ नन्विदंवाक्यंतत्पदार्थेश्वरस्यैवभोक्तृतावारकमस्त्वितिचेन्न प्रसक्तंहि

स्पृहायुक्तःपुमानेनांप्रकृतिविश्वरूपिणीम् ॥ नजहातियथाच्छार्गीछागःसुरतकासुकः ६३० निःस्पृहःप्रजहात्येनांसुरतेनयथापरः ॥ छागोनिःस्पृहतांप्राप्य छार्गीत्यजतिलौकिकः ६३१ एवंचकल्पयंत्येतेबुद्धिसाकल्यहेतुतः ॥ अविद्याकार्यसहितापादपत्वेनकीर्तिता ॥ भिन्नातस्यांपदार्थौतुसुपर्णौपरिकीर्तितौ ६३२ पक्षिणौद्वाविमौनित्यंयुक्तौभेदविवर्जितौ ॥ सखायावेकमेवैतद्वृक्षमाश्रित्यसंश्रितौ ६३३ तयोःकर्मप्रसूनोत्थंसुखदुःखात्मकंफलम् ॥ एकःस्वाद्वतिपतगोबुद्धि जायावशंगतः ॥ अन्यःप्रकाशयत्येवतदश्रातिकर्हिचित् ६३४ अजौवापक्षिणौवापिभोक्तृभोक्तृविभागतः ॥ उक्तौतौत्वंपदार्थस्यभोक्तृताविनिवृत्तये ६३५ प्रतीताभोक्तृताजीवेस्वात्माज्ञानावृणामिह ॥ नमाविधीयतेयस्माज्ज्ञातापूर्वमियंस्वयम् ६३६ तत्पदार्थस्यभोक्तृत्वेज्ञानंशास्त्रंविनानहि ॥ शास्त्रांतरानुत स्यापिप्राप्तेवाभोक्तृतासदा ६३७ ततोब्रह्माहमस्मीतिशाब्दब्रूतेह्यनर्थकम् ॥ भोक्तृभोक्तृपदार्थौतौस्यातांकेनैकरूपिणौ ॥ इतिशंकाव्युदासार्थमिदंरूपकमीरितम् ६३८ आरोपितायथाचात्रच्छागतापिसुपर्णत्वा ॥ तत्पदार्थेत्रनिःशेषधर्मशून्येप्रतीयते ६३९ आरोपितैवतत्त्वेषावस्तुतोस्तिकथंचन ॥ त्वंपदार्थेपिचतथाभो कृतात्रप्रतीयते ६४० अतोरूपकरूपेणभोक्तृत्वमिहकीर्तितम् ॥ जीवस्यबुद्धिसंसर्गान्नस्वरूपात्कथंचन ६४१

प्रतिषिद्धचेतइतिन्यायविरोधादित्याह तत्पदार्थस्येति । ईश्वरस्यभोक्तृत्वंकिंलौकिकैःप्रत्यक्षादिप्रमाणैःसिद्धंकिंवाश्रुत्यंतरेण नाद्यः तस्यालौकिकत्वेनलौकिकप्रमाणायोग्यत्वात् नांत्यःईश्वरेभोक्तृ त्वप्रतिपादिकायाःश्रुतेरनुपलंभात्प्रत्युतभोक्तृत्वाभावप्रतिपादिकायानतदश्रातिकिंचनेत्यादिश्रुतेरक्षरप्रकरणेआरण्यकपंचमाध्यायेउपलंभादितिभावः ६३७ फलितमाह ततइति । ततस्तत्पदार्थे भोक्तृत्वस्याऽप्रसंगेननिषेधायोग्यत्वादिदंगतमंत्रद्वयदर्शितरूपकमित्यस्याःशंकायावारणार्थमेवोक्तं इत्यस्याःकस्याः ननुब्रह्माहमित्यर्थकंशाब्दशब्दसमूहःअनर्थकंबाधितमर्थंयुतेयतोभोक्तृजीवस्य त्वंपदार्थस्यअभोक्तृरीश्वरस्यतत्पदार्थस्यचएकरूपत्वंनसंभवतीति ६३८ कथमस्याःशंकायाअनेनरूपकेणनिराकरणमितिचेदृष्टांतविषयेत्याह आरोपितायथेति । यथाचात्ररूपकद्वयेतत्पदार्थेबुद्धे अजत्वंपक्षित्वंचशब्दबलात्प्रतीयमानमारोपितमेवतथात्वंपदार्थेभोक्तृत्वंबुद्धिसंबंधात्प्रतीयमानमारोपितमेवतस्यमितिद्वयोरर्थः ६३९ । ६४० एतदभिप्रायस्फुटीकरणायेवपैंगिब्राह्मणेबुद्धौभो कृत्वंदर्शितमित्याशयेननिगमयति अतइति । स्वरूपंशुद्धंरूपमादायभोक्तृत्वंनोक्तमिति ६४१

एषाजीवस्य संसारवृक्षफलभोक्तृता आविद्यक्रीविषवृक्षफलभोक्तृतासां मर्त्याधानद्वारां शोकहेतुस्तस्याः परित्यागेन तत्पदार्थस्वरूपदर्शनं तु तद्वावहेतुरित्यावेदकस्य सप्तमस्यार्थमाह एकस्मिन्नेवेति त्रिभिः । एकस्मिन्पदार्थद्वयात्मकसुषुप्तद्वयस्य साधारणवृक्षसकार्याविद्यारूपसजीवरूपः सुषुप्तः फलभोगी सन्ननीश्वरत्वमसामर्थ्यप्राप्यशोचिततत्र सर्वत्र हेतुः स्वरूपाज्ञानरूपो विमोह इत्यर्थः ६४२ आनंदात्मानमिति । यदा तु निरतिशयप्रेमास्पदत्वादिनोपलक्षितानंदादिरूपसंस्पर्शमात्मानं हृदयाकाशरूपगुरुप्रसादलब्धया बुद्ध्या पश्यति तदा वीतशोकः सन्नस्य तत्पदार्थस्य महिमानमेवैति श्रुतौ च स्वत्वं लोकांसमिति । महत्त्वप्राप्तिमेव स्फुटयति तादात्म्यादिति । तादात्म्यं तत्पदार्थस्वरूपप्राप्यतः पूर्णः सर्वात्मा भवेत् 'स आत्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति तस्मात्तत्सर्वमभवत्' इति श्रुत्यंतरादिति द्योयर्थः ६४३ । ६४४ तत्पदार्थस्वरूपं तदविज्ञाने विज्ञाने च दोषं गुणं च दर्शयतोऽष्टमस्यार्थमाह यन्महत्त्वमिति षड्विः । अयं गुरुणाऽनुगृहीतो विद्वान्यस्य तत्पदार्थस्य महत्त्वं गच्छति तस्य स्वरूपमक्षरात्मकं च माध्याये गार्गीप्रतियाज्ञवल्क्येन वर्णितम् यत्राक्षरस्वरूपे धिष्ठाने ऋक्प्रभृतयो वेदास्तत्प्रतिपादितदेवादयश्च निवसन्ति तत्सत्ताभानादिभिः सत्तादिकं लभंत इत्यर्थः ६४५ आधिक्येनेति । आधिक्यं सर्वसत्तादिप्रदत्वलक्षणं सर्वोत्तरत्वं तेन रूपेण तदक्षरं योनजानाति सवृथा जीवाति यश्च जानाति सधन्यः ६४६ यथा चंदनमयो भारो गर्दभस्य नोपकाराय तथा परागं दंशिनः शास्त्राध्ययनमित्याह किं

एकस्मिन्नेव वृक्षे सुषुप्तः फलभोगभाक् ॥ देहबुद्ध्यादिसंबंधान्मग्नो दुःखोदधाविह ॥ अनीश्वरत्वमापन्नः शोचत्यात्मविमोहतः ६४२ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिषमीश्वरम् ॥ देहादिभ्यः परंबुद्ध्या यदैष गुरुलब्धया ६४३ पश्यति स्वं हृदा काशं वीतशोकस्तथा पुमान् ॥ महत्त्वमस्य संयाति तादात्म्यात् स भवेत्ततः ४४ यन्महत्त्वमयं गच्छेत्तदक्षरमुदीरितम् ॥ ऋगादिकस्तु यत्रायं वेदराशिः प्रतिष्ठितः ॥ विश्वे देवाश्च यत्रैते ब्रह्माद्या निवसन्ति च ६४५ आधिक्येन नयो वेदतद्व्यर्थं तस्य जीवनम् ॥ आधिक्येन च यो वेदसफलं तस्य जीवनम् ६४६ किं करिष्यत्यनात्मज्ञो वेदैः सांगैर्ऋगादिभिः ॥ अधीतैर्गर्दभो यद्भरैस्ते तैश्चंदनैरपि ६४७ य इत्थरितम् ॥ यदात्मनोऽत्र विज्ञानं नाधिक्यं हियतीश्वराः ६४९ आत्मन्यविदिते सर्वज्ञातुं नैवात्र शक्यते ॥ तस्मिन्निविदिते सर्वज्ञातमेव यतीश्वराः ६५० अज्ञाते कारणे नैव ज्ञायते कार्यमल्पकम् ॥ विज्ञाते कारणे शक्यं ज्ञातुं कार्यं तथा खिलम् ६५१ आत्मात्रकारणं ज्ञेयो वेदादीनां यतीश्वराः ॥ मायैव यथा कश्चिन्माया वीकारणं विह ६५२ छंदांसि विविधान्ये वगायत्यादीनि वेदराट् ॥ वेदानपि तथा यज्ञानग्निष्टोमादिकान् बहून् ६५३

करिष्यतीति ६४७ ये तु तज्जानंति ते हे मुनयो भवादृशाः सुखं तिष्ठन्तीत्याह य इत्थमिति । समासते सम्यङ्तिष्ठन्ति ६४८ ऋगादीति स्पष्टम् ६४९ ननु कथमात्मज्ञानेन कृतकृत्यता ज्ञेयानां बहूनां जगत्प्रवशेषादित्याशंकावारणायात्मनो विश्वकारणता प्रतिपादकस्य नवमस्यार्थमाह आत्मनीतिदशभिः स्पष्टम् ६५० तत्रोपपत्तिमाह अज्ञात इति । कारणं हि सर्वकार्याणां वास्तवं स्वरूपमिति तज्ज्ञाने सर्वकार्याणां स्वरूपं विज्ञातमेव विशेषतो विकाराणां ज्ञानं तु काकं दंतं निर्णयवद्विफलमिति भावः ६५१ यथामायावीनानारूपाणां कारणमिह लोके प्रसिद्धस्तथात्मा वेदादीनां मायया कारणत्वेन शास्त्रप्रसिद्ध इत्याह आत्मेति । तुल्यदृष्टदं पुरणार्थः ६५२ आत्मनः सर्वेषां प्रवृत्तमेव विज्ञापयति छंदांसि त्रिभिः । एष महेश्वरो वेदराट् वेदानां प्रवृत्तं प्रदाय प्रवर्तकत्वात्पालकत्वादिभिः प्रमुञ्छेदः पदोक्तानि गायत्र्यादीनि वेदाद्या छंदः पदोक्तांस्तथा यज्ञांस्तथा क्रतुपदोक्तां ज्ञानाविषयकं संकल्पांस्तथा व्रतादीनि भवदन्तानि यज्जगत्स्वरूपं वेदावहुषा प्रतिपादयंति तत्सर्वजगदस्मादिति श्रुतिपदोक्तादात्मस्वरूपतो भिजनिमिस्तीपादानात्प्रजतिमायैवेति त्रयाणां संबन्धः ६५३

६५४ । ६५५ । यास्वसत्तासाधकमाननयातिनिर्मितीचे कार्यजातसामायेत्पाकारांमायापदव्युत्पत्तिस्मारयति मानमिति ६५७ तथेवेति । तयामायेवस्वप्रपञ्चवद्विश्वसृजति ६५७
 अस्मिन्नीशसृष्टेजगति त्वंपदवाच्याश्रिदाभासः कामाद्यैर्निरुद्धइत्याकारंचतुर्थपादार्थमाह अनेनेतिद्वाभ्यां । अर्थविदाभासः अथत्वंभेददर्शनं अहोअत्यद्भुतमायाबलंयतोवलंस्वरणकरं बलसं
 वरणेइतिस्मरणात् ६५८ । ६५९ मायायाःसामर्थ्यातिशयप्रतिपादकस्यदशमस्यार्थमाह मायांत्वितिसप्तभिः । करणव्युत्पत्त्याप्रकृतिपदार्थमाह प्रकर्षेणेत्यादिना ६६० तस्याःप्रकर्षमप्य
 टितघटनापटीयस्त्वेनदर्शयति पुरुषइतिद्वाभ्यां । वस्तुतोविक्रियारहितस्यनानापदार्थाकारतामद्वितीयस्यनानात्वंचासंभाव्यंयतोमायाकरोतिअतःप्रकृतिरित्युक्तेतिद्वयोरर्थः ६७१ । ६६२
 असदर्थकरणमेकस्यनानात्वकरणंचेत्येतत्स्वभावद्वयमायायालोकैःपिदृष्टमित्याह असदेवेतिद्वाभ्यां । वस्तुजातंसूत्रेणाकाशारोहणादिरूपम् ६६३ तथेति । स्वयंपुमानैर्दजालिकः

संकल्पानपिनानार्थान्व्रतान्यपिबहूनिच ॥ तपआदीनि सर्वाणिभूतंभव्यंभवच्चयत् ६५४ वेदावदंतितत्सर्वमस्मादात्मस्वरूपतः ॥ सृजतेमाययैवमायावीसम
 हेश्वरः ६५५ माननयातियासत्वेकार्यंचकुरुतेपुनः ॥ मायेतिकथितासेयंदुर्घटावेदवादिभिः ६५६ तथैवसृजतेविश्वंपालयत्यतिचेश्वरः ॥ यथाशयानःपुरुषः
 स्वप्नजातमनेकधा ६५७ अनेनसृष्टएतस्मिन्धोरेंसारचक्रके ॥ माययैवनिरुद्धोयमस्मादन्यत्स्वमागतः ६५८ तथाकामादिभिःपाशैर्बद्धोदीनदशांगतः ॥ कर्म
 कारागृहेसोयमहोमायाबलंबलम् ६५९ मायांतुप्रकृतिर्विद्यान्मायिनंतुमहेश्वरम् ॥ प्रकर्षेणययासर्वकार्यंबहुविधंत्विदम् ॥ क्रियतेप्रकृतिःसेयंकथ्यतेवेदवादिभिः
 ६६० पुरुषोनिर्गुणोऽसंगोबहुधाक्रियतेकथम् ॥ कार्याकारेणसर्वाभिर्विक्रियाभिर्विवर्जितः ६६१ वस्तुतःक्रियतेचार्यतयानानाविधःपुमान् ॥ अनानापिततो
 मायाप्रकृतिःसोच्यतेबुधैः ६६२ असदेवात्रसकलंवस्तुजातंप्रदर्शयेत् ॥ यासामायेतिकथितापुरुषैर्लौकिकैरपि ६६३ तथानानाविधोयःस्यादनानापिस्वयंपु
 मान् ॥ मायीतिकथितःसोयमत्राप्येतद्भयंतथा ६६४ मायावीपुरुषोयोयंमाययाबहुधाभवेत् ॥ असंगोनिर्गुणोनंतएकएवमहेश्वरः ६६५ अस्यावयवभूतैस्तुम
 हाभूतादिभिःसदा ॥ इन्द्रियैश्चजगत्सर्वव्याप्तमेतच्चराचरम् ६६६ एनंसर्वगतंदेवंचतुर्विधशरीरकम् ॥ एकंसर्वस्यजगतांसृष्टिस्थित्यंतकारिणम् ६६७ विलो
 कयात्मतयासर्वःशान्तिमोक्षाभिधांवेजेत् ॥ ईशानंवरदंत्वीड्यंदेवैःसर्वैःसवासवैः ६६८ देवानांजनकःपूर्वमुक्तोबुद्धिप्रदोमया ॥ देवानामधिपोयश्चयस्मिन्लोका
 अधिश्रिताः ॥ भूराद्यानिखिलायद्वत्प्रोच्यंतेमनुजादयः ६६९

अनानाएकोपिययानानाविधःप्रदर्शयतेतयामायाविशिष्टोमायावीसईदजालेश्वरःप्रसिद्धस्तथात्रात्मनि एतन्मायास्वभावद्वयबोधयमित्यर्थः ६६४ तथेत्युक्तमेवस्फुटयति मायावीतिद्वाभ्यां ।
 अयंमायावीईश्वरोमाययाबहुधाभवतिस्वतःपृथगवस्थातुमशक्तत्वेनस्वावयवभूतैर्महाभूतादिभिर्जगत्प्रोतिचेतिद्वयोरर्थः ६६५ । ६६६ एकादशस्यार्थमाह एनमितिद्वाभ्यां । एनंदेवंपदा
 यमधिकारीसर्वोयत्रकुत्रचिच्छरीरेस्थितोवेलोकपतितदामोक्षरूपांपरांशांतिंरजति कीदृशंदेवं । सर्वयोनिशरीरोपाधिपुण्ड्रंस्थितंजगतःसृष्ट्यादिकरमीशानंवरदंदेवरीड्यंचेतिद्वयोःसंबन्धः ६६७
 ६६८ द्वादशस्यार्थःपूर्वदिशितप्रायइतिप्रथमार्धेनसूचयंदशस्यार्थमाह देवानामितिपंचभिः । योदेवेदेवानांहिरण्यगर्भादीनांजनकस्तेभ्योऽधिकारिभ्यश्चबुद्धिप्रदइत्यादिविशेषणैर्विशिष्ट
 यापूर्वमुक्तः पश्चिमश्चाधारेभूराद्यालोकाःश्रिताःस्थिताः यथामनुजादिशरीराणिपृथिव्यायाश्रितानिप्रोच्यंतेतद्वत् यश्चद्विषदादिशरीरशालिनांमाणिनामीशोनिधंताचतमेकदेवंवीणयितुमिमां-

परिचर्याहविःपदोक्तेन देवदेयद्रव्येणाधसाभोज्यान्नेन च साध्यां वयमधिकारिणः कुर्म इति त्रयाणामर्थः श्रुतौ त्वेकपदस्यैकारलोपश्छांदसः ६६९ । ६७० । ६७१ तत्र तत्त्वज्ञानात्पूर्वशास्त्रोक्तविधिना देवप्रदेयान्नरूपेण हविषा परिचर्या कुर्म इत्याह आत्मेति । आत्मज्ञानोत्पत्तेः पूर्ववद्विद्यां वेदज्ञैर्द्विजैर्वर्णाश्रमाधिकारमनुसृत्य यथोपदिष्टा तथा तां कुर्म इति संबन्धः ६७२ तदुत्तरं तद्व्यवसायेन यच्छरीरधारणमियमेव तस्य पूजा तस्य देवस्यास्माकं विदुषामात्मनि प्रविष्टत्वादित्याह संजात इति । ज्ञाने जाते सति यतः स देवो वयमेवास्माकं स्वरूपमेव संपन्नोऽतस्तत्र विद्यावस्थायामपि तस्य देवस्य इयमेव परिचर्या यद्देवधारणमिति ६७३ चतुर्दशस्यार्थदर्शयति सूक्ष्मं हीति चतुर्भिः । यत्लोकैर्द्विजैर्ग्राह्यं केवलं बुद्धयैव गृह्यते तत्सूक्ष्ममित्युच्यते अप्यमात्मा तु ततः सूक्ष्मा दप्यति सूक्ष्मो दुर्लभ्य प्रभावो यो रेतोद्वारायुवति शरीरंगतः सन्नानाविधशरीरैर्द्रजालं निर्मिमीते इत्यर्थः ६७४ आर्तवमिति । नारी वीर्यनार्या वीर्यस्थानीयमार्तव रजः संप्राप्यरेतः कर्तुं कललं केन तुल्यावस्थारूपं भवति ६७५ तस्येति । तस्य कललस्य उपाधिभूतस्य मध्ये विविधकार्यानुकूल्यलक्षणेन विशेषेण स्थित्वा सर्वकार्यजातं स्वातर्गतं परिवेष्ट्याभिव्याप्य जगत्स्रष्टा ईश्वरोऽवतिष्ठते कीदृशः नानाविधशरीरभेदान्नानारूपो

ईष्टेयो द्विपदा तद्वत्सर्वेषां च चतुष्पदाम् ॥ प्राणिनां निखिलानां च स्थिराणामपि सर्वदा ६७० एकस्मै सर्वपतये तस्मै ज्योतिः स्वरूपिणे ॥ परिचर्यामिमां कुर्मो हविषा प्यंधसापि च ६७१ आत्मज्ञानस्य जननात्प्राग्बहिर्यतिसत्तमाः ॥ निजवर्णाश्रमप्रोक्तां वेदवादरतौ द्विजैः ७२ संजाते ब्रह्मविज्ञाने वयमेव यतो त्रसः ॥ तत्रापि तस्य च येन स्यादस्मद्देहस्य धारणम् ६७३ सूक्ष्मं हि कथितं यत्तु गम्यते तत्र धियैव हि ॥ ततोऽप्यत्यंतसूक्ष्मो योरेतसायुवतिंगतः ६७४ आर्तवं स्वमनुप्राप्य नारी वीर्यं तु गर्भगम् ॥ एकरात्रेण कललं रेतः स्यात्फेनसंनिभम् ६७५ तस्य मध्ये जगत्स्रष्टानानारूपो व्यवस्थितः ॥ नानाविधशरीराणां विभेदाद्भेदवर्जितः ॥ एक एव जगत्सर्वपरिवेष्ट्यावतिष्ठते ६७६ आनंदात्मानमद्वैतं यस्तं परममंगलम् ॥ जानीते स तु मोक्षस्थो दुःखं नैतिकदाचन ६७७ स एव स्थितिकालेऽस्मिन् प्राप्ते विश्वस्य गोपकः ॥ विश्वाधिपः शरीरेषु हृदि गूढोऽवतिष्ठते ॥ यथा काष्ठेषु भगवान्बन्धिः सर्वेषु संस्थितः ६७८ सर्वदा यत्र तिष्ठंति योगयुक्ता महाधियः ॥ अतीन्द्रियदृशो विप्रा देवताश्च सहस्रशः ६७९ उक्तेनैव प्रकारेण ज्ञात्वा तं परमेश्वरम् ॥ मृत्युपाशांस्तु कामादींश्छिनत्त्येष न संशयः ६८० दध्नुस्तु निर्गतं यद्वत्सर्पिस्तस्मात्परं पुनः ॥ द्रवरूपाद्वनीभावोऽधिर्मंडोपमः परः ६८१

पिस्वतो भेदवर्जितः अतएवैक इत्यर्थः एतत्कललोदाहरणं वटादिवीजानामपि कुर्वद्वस्थोपलक्षणमिति बोध्यम् ६७६ आनंदात्मानमिति । तमीश्वरमात्मानमद्वैतत्वादानंदरूपं स्मरणमात्रेण सर्वसंसारभयापहत्वात्परममंगलरूपं च योजनीति स मुक्तः स न दुःखं न पश्यतीति ६७७ पंचदशस्यार्थमाह स एवेति त्रिभिः । यः पूर्वमंत्रे वीजाद्यांतरत्वेन जगत्स्रष्टोक्तः स एव स्थितिकाले सर्वस्यांतर्गुहः सन्पालकः अतएव विश्वस्याधिपः अंतर्योमीत्युक्तः । गूढत्वे हृदांत उच्यते यथेति ६७८ सर्वदेति । यत्र उक्ते गोमुः स्वरूपे तत्परतया योगिनः सांख्याश्चांतर्मुखा विप्रास्तथा देवताश्च हिरेण्यगर्भाद्यास्तित्तामर्चयन्ति त्रिभिः । यद्द्रोनिर्गतं दध्नुस्तस्य पापं मुक्ते तस्माद्द्रुताद्यद्रवावस्थाशालिनः सकाशात् तत्स्य दृष्टं तस्य घनीभावः पिंडावस्थारूपः परः स्वादीयस्त्वात् कीदृशो मृतस्य घनीभावादि यमस्यः दध्निर्मंडो नाम वक्ष्येति सारित्तल्लब्धव्येत्यर्थः ६८१

यद्वदिति । प्रथमपदं पूर्वान्वयि तद्वजगतः स्थूलसूक्ष्मरूपाद्विस्थानीयादुत्कृष्टवृत्तस्थानीयमायाशब्दं तस्य कामत्वादिगुणं ब्रह्मतत्त्वोत्पत्त्युत्कृष्टं शुद्धमानंदघनं यथापेक्षं सतीतं गेहं तं शिवं तं त्रीं यं यद्वद्विज्ञानात् तित्तामर्चयन्ति त्रिभिः ६८१

यद्वदिति । प्रथमपदपूर्वान्वयि तद्वजगतःस्थूलसूक्ष्मरूपाद्विस्थानीयादुत्कृष्टवृत्तस्थानीयमायाशबलस्यकामत्वादिगुणप्रसूततोऽप्युत्कृष्टशुद्धमानंदघनंयथापकंसवीतगुहंतेतिशिवंतुरीयंयदाज्ञाना
तितदासर्वपाशाःक्षीयन्तेइतिद्वयोरर्थः ६८२ । ६८३ सप्तदशस्यार्थःप्रदर्श्यते अंगुष्ठेति । योमहेश्वरःअंगुष्ठमात्रत्वेनहृदयाद्युपाधिवशादुक्तोबुद्धिर्मेनसश्चसाक्षित्वप्रेरकत्वाभ्यांसिद्धःस्वयंप्रकाशश्च
सविश्वकर्माविश्वानिसर्वाणिकर्माणिस्यतथाविधःअतएवमहात्मापूर्णोऽप्यद्वैत्यार्थः ६८४ विद्योपलक्षितमात्मरूपप्रतिपादयतोऽष्टादशस्यार्थनिरूपयति मायेति । यदाविश्वकारणभूताआत्मरू
पाआत्मसत्तयालब्धसत्ताकाचयामायातद्रूपंतमएतल्लौकिकंषतमःप्रलीयतेतदादिर्ननिशास्थूलसूक्ष्मंचएतेपदार्थानिनिर्दिश्यन्तेकिंतुकेवलःशिवएवस्वयंज्योतिर्भासतेइतिद्वयोरर्थः ६८५ । ६८६ तदक्षर
मिति । तच्छुद्धमात्मरूपमक्षरमित्युक्तंतदेवचसवितृपदेनोक्तस्यजगत्कारणस्यसूर्यमंडलात्तस्यस्यवरणीयमाराध्यरूपंगायत्र्योक्तमित्यर्थः ६८७ तदेवचाराधितंसद्बुद्धिप्रदमित्याह प्रज्ञेति । तस्मा
देवहेतोरियंप्रज्ञापुराणीअनादिसंप्रदायागतास्माकंजाताययासएवदेवःपुराणोजगत्कारणत्वोपलक्षिततत्पदार्थरूपःसाक्षात्कृतइत्यर्थः ६८८ ऊनविंशतितमस्यार्थमाह बुद्धिरितिद्वाभ्यां । गुरो

यद्वत्तद्वद्विजगतोमायैषापरतःस्थिता ॥ मायायाःपरतोदेवोजगतोव्यापकोद्विद्यः ६८२ गूढःसर्वेषुभूतेषुज्ञात्वातंशिवमद्वयम् ॥ पाशाःसर्वेप्रहीयन्तेकामक्रोधा
दिनिर्मिताः ८३ अंगुष्ठमात्रःपुरुषोयोमयापरिकीर्तितः ॥ महात्माविश्वकर्मापस्वयंज्योतिर्महेश्वरः ८३ मायाविश्वस्यजनिकाआत्मरूपायदातुसा ॥ प्रलीयते
तमश्चैतन्नदिवाननिशापिच ८५ नसत्रैवाप्यसच्चैतवशिवएवाक्षरस्तथा ॥ केवलोभासतेस्वस्यभासाद्वैतविवर्जितः ८६ तदक्षरंपरंब्रह्मगायत्र्याप्रतिपादितम् ॥
सवितुर्वरणीयंतज्जनकस्यमहात्मनः ८७ प्रज्ञाचनिर्गतातस्मादस्माकंबुद्धिरूपिणी ॥ पुराणीभगवानसैषययास्माभिर्विलोकितः ॥ पुराणःसर्वजगतःकर्तार्यस्त
त्पदस्ययः ८८ बुद्धिरेषासमुत्पन्नाप्युपदेशात्पुरागुरोः ॥ नैनमूर्ध्वनसर्वासुदिक्षुमध्येपिनैवच ॥ पर्यग्रहीदिदानींचगृह्णीतेसर्वतोपिच ८९ नतस्यप्रतिमालोकउ
पमार्थेनविद्यते ॥ महद्यशइदंनामयस्यास्तेत्रमहात्मनः ९० विलोकयतेनकेनापिरूपमस्यात्रचक्षुषा ॥ नैवतद्ब्रह्मण्योग्यमानंदमात्मस्वरूपतः ९१ हृदयस्थेन
मनसामनोवृत्तिनियम्यहि ॥ विलोकयेत्प्रसादेनरुद्रस्यास्यमहात्मनः ९२ एवंसंप्राप्त्यर्थंतदेवमेकाग्रहृदयेस्थितम् ॥ जन्मादिविक्रियाशून्योभगवन्पाशमोचकः
९३ अभिमध्येयथाजंतुर्भरणेनविवर्जितः ॥ ब्राह्मोतिदुःसहंदुखमहमेवंपुःस्थितः ६९४

रूपदेशात्पूर्वमस्माकंबुद्धिस्तदाकारतयासमुत्पन्नाप्यूर्ध्वदिदिक्षुकोणेषुचभ्रंतापिचएनमात्मानंनग्राहीत् इदानींगुरोरुपदेशानंतरंतुतमात्मानंसर्वत्रगृह्णातीत्यर्थः ६८९ कीदृशंतदात्मरूपमितिनप्र
ष्टव्यंतदुपमानाभावेनतदुत्तरस्यावचनीयत्वादित्याह नतस्येति । प्रतिमाउपमानं तस्यनिरतिशयभेमास्पदत्वबोधकमहद्यशइत्याकारंनामेति ६९० आत्मनोऽविषयतांबोधयतोर्विंशस्यार्थमाह
विलोकयतइतिद्वाभ्यां । अस्यात्मनःस्वरूपंचक्षुरादिभिःकरणैर्नलोकयतेतस्तत्सहकारोक्तायग्रहणाययोग्यंनभवतिअद्वयलक्षणांदरूपत्वादित्यर्थः ६९१ हृदयस्थेनेति । हृदयस्थंमनःकृत्वात
तदृत्तीनिरुद्धयचईश्वरानुगृहीतःकश्चिदेवतंविलोकयेदिति ६९२ ईश्वरप्रसादेतुमार्थनाभिनयपरमंत्यंमंत्रद्वयंतत्रप्रथमस्यार्थमाह एवमितित्रयोदशभिः । सचसाक्षात्कारहेतुःप्रसादस्तंदेवंहृदये
स्थितंसन्निहितमेवंसंप्राप्त्यर्थलभ्यतेइतिसंबन्धः एवंकथमित्याकांक्षायामाह जन्मादीत्यादि । हेभगवन्भवान्जन्मादिविक्रियाशून्यत्वादस्माकंजीवानांपाशमोचनशक्तोभवतीत्यर्थः ६९३ अहंतिय
त्यंपाशबद्धोभयार्तोस्मीत्याह अशीत्यादिना । यथाजीवन्नेवाभिमध्यगतोऽजंतुर्दुःखोभवेत्तथाहंशरीरेदुःखाभिमयेस्थितोदुःखितोस्मीति अतएवपशुवदस्वातंत्र्यात्तवपशुपतेरधीनोस्मीतिद्वयोरर्थः ६९४

६९९ दशमिति । यत्समोदीनोनास्तित्वत्समश्चोद्धरणक्षमः कृपालुर्नास्तीति योग्यः संबन्धो विधिना कृत इति भावः ६९६ ईशंशपथेन वभ्राति यदीति । यदि च वेदानां प्रामाण्यमसं कुचद्रुत्तिरिति शंकरः सुखप्रदानकत्वेन शंकरनामा देवः प्राणमोक्षात् ततः प्राणे जीवनावस्थायां मोक्षे च आततः पूर्ण इति प्रसिद्धं तत्र प्राणेतत्सन्निध्यं को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्येदं आकाश आनन्दो न स्यात् इति श्रुतिर्दर्शयति मोक्षे तत्सन्निध्ये तु यदाऽनम इत्यादिका द्वादशमंत्रपूर्वाद्धादीनि शतशो वाक्यानि तेन सत्येन हे भगवन् मेदुःखं नाशयेत्यर्थः प्राणमोक्षादिति पंचम्यंतपाठे प्राणमोक्षान्मरणात्पूर्वमिति शेषः ततः तेन सत्येन जीवत एव मेदुःखं नाशयेत्यर्थः ६९७ आर्तेति । यतो भवत आत्मानां दुःखितानां त्राणकरत्वं वेदे वाक्यसमुदायादवगतमतस्त्वां प्रपन्नोऽस्मीत्यर्थः ६९८ ननु त्वं स्वयमेवात्मानं विचार्य निर्दुःखो भव किं मदनुग्रहेणेत्या शंकां वारयन्नाह अहमिति । अहं कश्चित्कुत्रापि गुणिगणनायां प्रागप्योस्मियतः स्वात्मानमपि न जानामि तर्हि कज्जोसीति शंकां वारयति दुःखमित्यादिना । यथा शिशुर्बालः सुयीः अतिमुग्धावस्थाम तिकांतः सोपद्रवे निर्जनारण्ये प्रक्षिप्तो भूतः सन् दुःखमेव जानाति तथाहमपि दुःखमात्रज्ञानोपक्षीणचैतन्य इति द्वयोरर्थः ६९९ । ७०० स्वप्रक्षेपस्थानस्य संसारस्य सोपद्रवारण्यस्य मेव स्फुटयति क्षुत्प

त्रिविधैर्दुःसहैर्दुःखैः पीडितोऽस्मि निरन्तरम् ॥ तत्राधीनः पशुर्नित्यमनीशः पुण्यपापयोः ९५ दशां दीनतमां प्राप्नोम तो नान्योऽस्ति कश्चन ॥ कृपालुश्च तथा त्वंतु नियं
ता पुण्यपापयोः ९६ यदिवेदाः प्रमाणानियदितिष्ठति शंकरः ॥ प्राणमोक्षाऽऽततः प्रोक्तं दुःखमेतद्विनाशय ९७ आर्तत्राणकरो यस्माद्वेदवाक्यान्मया श्रुतः ॥ भवा
नतः प्रपन्नोऽस्मि भवंतं दीनवत्सलम् ९८ अहंकश्चिन्नजानामि स्वात्मानमपि शंकर ॥ दुःखमेकं विजानामि मातृहीनः शिशुः सुधीः ९९ अरण्ये निर्जने सर्पव्याघ्रादि
परिवारिते ॥ परित्यक्तो यथा तद्वत्परमं यमुपागतः १०० क्षुत्पिपासे पिशाच्यौ द्वेधा धेते मामहर्निशम् ॥ यौवनं वनमाविष्टं सर्पः कंदर्पनामकः ॥ दशत्यतिविषो नि
त्यं प्रतीकारविवर्जितः १०१ इमेशब्दादयस्तद्वद्दृकाः सर्वत्र संस्थिताः ॥ वधूका कैश्च स हिताहंतुमायांत्यनेकशः १०२ क्रोधसिंहरस्य नादेन हृदयं परिदूयते ॥ मम
लोभोऽपि चित्रोऽयं त्रक्षुर्नेत्रदाहकः ॥ रुणद्धचपि प्रकाशं च ममाहं नाम को गिरिः १०३ एवमादिसहस्राणि दुःखानि मयि संतिभोः ॥ यानि श्रोतुं न च भवान् शक्नोति
करुणावृतः १०४ रुद्रयते सुखं सौम्यमवोरंदक्षिणेऽस्ति हि ॥ दक्षं शिवतमं तनुगुरु रूपं महेश्वर ॥ पाहितेनाद्यमानित्यं वीतशोकं कुरु प्रभो १०५ यावन्नो जायते नैत
द्ब्रह्मानंदः शुचापहः ॥ तावत्त्वं भगवान्मृत्युर्माहिंसी नोत्र किंचन ॥ कुपितो यद्ब्रूते पांनिहंसी शाखिलं प्रियम् १०६

पासेदिति त्रिभिः । अत्र संसारारण्येषु तृपे पिशाच्यौ दुःखयतः यौवनरूपमहारण्यं प्रविष्टं च मां कंदर्परूपः स पौदशतिदंशविषेण प्रोहयति ७०१ इमेदिति । यत्र यौवनारण्येशब्दादिविषयरूपावृत्तानारी
रूपाः काकाश्रममर्षमविवेकादिमयं शरीरं हेतुमायांति ७०२ क्रोधेति । अत्रारण्ये क्रोधरूपः सिंहो हृदयं गर्जितेन तापयति तथालोभस्तरशुः डाकिनी वाहनत्वेन प्रसिद्धो मृगविशेषश्चित्रो नानारूपो दर्शनेन
नेत्रतापक्रोयते अतएव लुब्धं दृष्ट्वा दातारो दृष्टिपरिवर्त्तयतीति प्रसिद्धं तथा हंकाररूपो गिरिर्मदात्मरूपादित्यस्य प्रकाशं छादयति विंध्याचलवदित्यर्थः ७०३ एवमादीति । एवमादीनि सहस्राण्यसंख्या
तानिरूपाणि ये पांतादृशानिममदुःखानि संति यानि श्रोतुं भवानुकरुणविगाकुलितत्वात् न समर्थ इत्यर्थः ७०४ रुद्रेति । हेरुद्ररूपो दौक्षुः स्वस्य परिहारकत्वाद् द्रुसंज्ञयत्तव मुखानां तत्तुरुषाघोरसंज्ञात
नाम ते वेदानां यानां पूर्वादिदिक्षु मध्ये च क्रमेण स्थितानां मध्ये दिक्षिणं मुखमघोररूपं दक्षमुपदेशो कुशलं च प्रसिद्धं तेन मार्गक्षेत्यर्थः ७०५ मान इत्यादि रं त्यस्यार्थमाह यावन्न इति पंचभिः । यावन्नोत्सामक्रम
निरादिपापिदमुत्सामक्रमज्ञानं ज्ञापयतावत्सामं क्रियेयुता विरूपं मृत्युरूपः संप्राप्तिः यथा इतराणां पापिनां म्रियं दसित इत्यर्थः ७०६

रोगादिकमिति । तथास्माद्वमपत्येषुविशेषतामत्रोपात्तेषुपुत्रेषुगवादिपुचरोगादिकंचित्तक्षोभकंमास्तु ७०७ वीरानिति । तथावीरपदार्थान्पुत्रभ्रात्रग्निरूपांस्तथाभामिपदोक्तानुपकारकरानुराजादौ

रोगादिकमिति । तथास्माकमपत्येषुविशेषतोमन्त्रीपात्तेषुपुत्रेषुगवादिपुत्ररोगादिकंचित्तक्षोभकमास्तु ७०७ वीरानिति । तथावीरपदार्थोऽपुत्रभ्रात्राग्रिरूपांस्तथाभामिपदोक्तानुपकारकरानराजादी
नस्मत्तःप्रथममाहिंसाः तत्राग्नेवीरपदार्थेन्यं'वीरहावाएपदेवानांयोगिमुद्रासयते'इतिश्रुतिसिद्धं । नइत्यादिपदत्रयमुत्तरान्वयि ७०८ परंत्वेतत्प्रार्थनंत्वयिकरुणावरुणालये स्वभावादस्माकंत्राणपरं
नुवादभूतमित्याह नहिनस्तीति । यतोभवानस्माकंप्रियंस्वयंनहिनस्तिनहंतिप्रत्युतायुर्ददाति ततःप्रार्थनापुनरुक्तिप्रायत्वादनुवादभूतैत्यर्थः ७०९ धनेति । यथावासाधनसंपन्नाःसदमित्पदोक्ते
सर्वकालेयंपरिचर्यामाराधनंकुर्मस्तथाकुरु ७१० चतुर्थपंचमाध्यायव्याख्ययोःसमाप्सारंभौसूचयन्नाह एवमिति । योदेवइत्थंस्तुतोभोगमोक्षप्रदस्तंपुनःपंचमाध्यायमंत्रानुसारेणवोगुष्मभ्यं
चिश्तशोपिपथंयक्तव्यमितिन्यायादित्यर्थः ७११ अत्रप्रथमेपणमंत्रास्तेत्पदार्थप्रतिपादकास्तेष्वाद्यस्यकर्मज्ञानमार्गयोःसंप्रदायप्रवर्तकत्वमीश्वरस्यदर्शयतोऽर्थमाह क्षराक्षरेइतिपंचभिः । अनि
त्याभ्युदयफलकत्वेनक्षरपदोक्ताकर्मरूपाऽविद्यामोक्षहेतुर्विद्यात्वक्षरपदोक्तादेऽपिइमेब्रह्मणासंबद्धे यतःकर्मविद्यापिचित्तशुद्धिद्वाराब्रह्मप्राप्तिहेतुरितिभावः । पुनःकीदृशे वेदश्रुक्षेत्राच्छादितफलव

रोगादिकंचमाभूयादपत्येषुसुतेषुच ॥ विशेषतोऽन्नोदेवगवाश्वादिषुवासदा ७०७ वीरानभ्रातृन्सुतानग्नीनराज्ञोवामत्प्रियानपि ॥ अस्मत्तःपूर्वमेवैतान्माहिंसीर्नः
स्वयंप्रियान् ७०८ नहिनस्तिभवानयस्माच्चित्रमायुर्ददातिच ॥ ततोस्मद्विषयेनैवंसंप्रार्थ्यामिहविद्यते ७०९ धनधान्यादिसंपन्नावयंतेपरिचारकाः ॥ यथासु
खेनतेकुर्मःपरिचर्यांतथाकुरु ७१० एवंसंप्रार्थितस्तेषांयोददातियतीश्वराः ॥ भोगमोक्षंचवोदेवस्तंभूयःकथयाम्यहम् ७११ क्षराक्षरेइहप्रोक्तेविद्याविद्येमनी
षिभिः ॥ द्वेइमेब्रह्मसंबद्धेनिगूढेवेदपादपे ॥ उभयोरेतयोरीष्टेकर्मज्ञानाख्ययोःशिवः ७१२ अविद्यापठ्यतेवेदेकर्ममार्गोविनश्वरः ॥ ब्रह्मज्ञानार्थमेषोपिष्ठतोब्रह्म
परोभवेत् ७१३ ब्रह्मज्ञानंसदाब्रह्मपरंतद्विषयतः ॥ अमृतंमोक्षहेतुत्वाद्विद्यास्याच्चयथार्थतः ७१४ कर्मविद्येसदाऽनंतेनादत्वास्वफलंनृणाम् ॥ विनश्यतोय
तस्तेनकीर्तितेमुनिपुंगवैः ७१५ विद्याविद्येइमेस्यातांशिवस्यैवप्रसादतः ॥ मनुजानांसदासौम्यानान्यथाकर्हिचितक्वचित् ७१६ चतुर्विधानांभूतानांयोबीजा
न्यधितिष्ठति ॥ यश्चसर्वाणिभूतानिबीजानिब्रमहेश्वरः ७१७ विचित्रवर्णंकपिलमृषिसर्वार्थदर्शकम् ॥ हिरण्यगर्भंप्रथमंजातंविश्वस्यकारणम् ७१८

ब्रूतयास्थिते अनयोरीशःप्रवर्तकःफलदश्चशिवएवेत्यर्थः ७१२ प्रथमंक्षरपदोक्तकर्मविद्यारूपाविद्यायाःपरंपरयामोक्षहेतुत्वमाह अविद्येति । एषकर्ममार्गः ७१३ ब्रह्मज्ञानस्ययथार्थत्वेनविद्यापदो
क्तस्यब्रह्मप्रापकत्वेनाक्षरत्वममृतत्वंचप्रसिद्धमेवेत्याह ब्रह्मज्ञानमिति । यतस्तद्विषयंब्रह्माकारम् ७१४ उभयोरुक्तरूपविद्याविद्ययोरनंतत्वंस्फुटयति कर्मेति । यतःकर्मचविद्याचएतेस्वस्वफलमदत्त्वा
ननश्यतःकित्त्वश्यंफलंददातेएवतेनहेतुनाअनंतेइत्युक्तेइत्यर्थः ७१५ तयोरीशत्वंशिवस्यस्फुटयति विद्याविद्येइति । हेसौम्यापतयःशिवस्यजीवेभ्यःसंसारिभ्योऽन्यस्यविलक्षणस्यप्रसादात्तयोःसिद्धिः
७१६ द्वितीयस्यार्थमाह चतुर्विधानामितिप्रभिः । यःसर्वेषांजरायुजादीनांभूतानांबीजानिकललादिरूपाण्यधिष्ठायास्थितोयश्चसर्वभूतरूपेणयोनिरपदोक्तद्वीजरूपेणचविवर्त्तते ७१७ विचित्रेति । वि
चित्रवर्णंविनकपिलपदोक्तंसार्वार्थदर्शकत्वेनअविपदोक्तंचहिरण्यगर्भेवेददानद्वाराज्ञानेनानाविषयैर्षोबिभर्तितंचहिरण्यगर्भंजायमानंमृष्टिसमर्थंपश्यत्यालोचयतिसईश्वरस्तत्पदार्थोबोध्यइतिद्वयोरर्थः १८

७१९ तृतीयस्यार्थनिरूपयति चतुर्विधानामिति । जरायुजांडजस्वेदजोद्भिजरूपं योनिचतुष्टयं प्रत्येकं बहुवा एकाविंशतिलक्षविधं कुर्वन् अनेकशोऽवांतरभेदैर्द्योनेन साधर्म्येण जालसमं यः करोतीत्यर्थः ७२० भूयश्चेति । भूयः प्रलयकाले सकलं सृष्टं स्वकीये क्षेत्रे मायारूपे संहरति ततः पुनः सृष्टिकाले नानाविधं पूर्ववत् सृष्ट्वा व्यत्ययेन द्वितीयावबुवचनस्थानीयप्रथमावबुवचनान्तपतिपदोक्तान् दिक्पालादींश्च सृष्ट्वा स्वस्य सर्वाधिपत्यं प्रकटयति सोयमीश्वर इत्यर्थः २१ चतुर्थपंचमयोरर्थमाह प्रकाशयन्निति षड्विः । यश्चान्दान् वृषभइव विश्वभारं वहन् रिरूपो भूत्वा सर्वादिशः प्रकाशयन् याति भ्रमति स्वेन तेजसाराजते च लोका नुग्रहाय ७२२ एवमिति । एवं तथा चतुर्विधानां भूतानामेकैकमिति श्लोकोक्तेन प्रकारेण नानाविधाने कान्योनिस्वभावानविष्टायतिष्ठति ७२३ भगवानिति । तथार्थं भगवान् ऐश्वर्यादिसंपन्नो वरणीय आराध्यः स्त्रीपुरुषादीनां स्वभावान् पूर्वसंस्कारानुरोधे चित्तवृत्तिविशेषरूपान् संतत्पादिप्रयोजकानधितिष्ठति पाकं फलामिमुखं नयति च ७२४ विश्वेति । तथार्थं विश्वस्य कारणभूतो भगवानेतां नानायां

ईश्वरः स भवेन्नित्यं यस्तं ज्ञानैर्बिभर्त्यपि ॥ दत्त्वा तु चतुरो वेदानेकार्थसमन्वितान् ॥ जायमानं च तं स्वस्माद्यः पश्यति स ईश्वरः ७१९ चतुर्विधानां भूतानामेकैकं बहुधा त्रयः ॥ जालवत्कुरुते नाना योनिभेदैरनेकशः ७२० भूयश्च सकलं स्वस्मिन् क्षेत्रे स संहरत्ययम् ॥ नानाविधं ततस्तद्वत्सृष्ट्वा देवो महेश्वरः ॥ सर्वाधिपत्यं स्वस्यायं महात्मा कुरुते तथा ७२१ प्रकाशयन् दिशः सर्वास्तिर्यगूर्ध्वमधस्तथा ॥ अनङ्गानिव यात्ये परविर्विश्वधुरं वहः ॥ भ्राजते तेजसा स्वेन लोकानुग्रहकारकः ७२२ एवमुक्तप्रकारेण देव एको महेश्वरः ॥ नानाविधाने कार्वास्तु स्वभावांश्चाधितिष्ठति ७२३ भगवान् वरणीयो यं पाकं नयति सर्वतः ॥ स्त्रीपुंसादिस्वभावांस्तान् प्रजोत्पत्त्यादिहेतुकान् ७२४ विश्वयोनिस्तथैतान् पूर्वाश्च परिणामयेत् ॥ यतो भवति बालो यं युवा वृद्धश्च सोपि हि ७२५ किं बहूक्तेन तस्यात्र ह्याधिष्ठातृत्वमस्य हि ॥ प्रति सर्वाणि भूतानि गुणैश्च सहितान्यपि ७२६ विश्वस्य संतियस्यात्र गभेत दधितिष्ठति ॥ अधिष्ठाय च सर्वाणि व्यापारेष्वपि योजयेत् ७२७ एक एव पुमान् ब्रह्म नित्यं सर्वस्य कारणम् ॥ जानाम्यहं हितं ब्रह्म वेदगुह्यं सनातनम् ॥ नानाज्ञानेषु संगूढं स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ७२८ जानाति भगवान् ब्रह्माय श्वलोकस्य कारणम् ॥ रुद्रप्रसादतश्चान्ये जानन्ति च महाधियः ॥ वेदकारणमीशानं सर्वज्ञं च स्वयं प्रभम् ७२९ देवाश्च मुनयोऽप्येन्ये ब्रह्माहमिति देहि नः ॥ तद्विदुस्तन्मया भूत्वा तेऽमृतत्वं हि भोजिरे ७३०

निदेहान् पूर्वान् पुनर्विस्थाशाालिनः परिणामयेदुत्तरावस्थानयेत् यत ईश्वरप्रयुक्तपरिणामिस्वभावादपदेहो बालादिवृद्धांतरूपो भवतीत्यर्थः ७२५ तस्य सर्वाधिष्ठातृत्वे कैमुत्यन्यायं दर्शयति किं बहूक्तेनेति । तस्याधिष्ठातृत्वं प्रति अभिलक्ष्य बहुना विशेषत उक्तेन किं श्रान्तर्गतानि भूतानि स्वस्वव्यापारेषु योजयतीति द्वयोः संबंधः ७२६ । ७२७ पक्षस्यार्थमाह एक एवेति त्रिभिः । स उक्तलक्षणः पुमान् सर्वस्य कारणत्वादिभिन्ननिमित्तोपादानत्वाद्ब्रह्माद्वितीयो भवति तद्ब्रह्माद्विधेता श्वतस्नामविधिः । कीदृशं वेदगुह्यं उपनिषद्भागेन प्रदर्शितं । पुनः कीदृशं लौकिकघटादिज्ञानेष्वपि स्वयं प्रकाशचिद्रूपेण स्थितं गुह्यं मुहुरलक्षितं ७२८ जानातीति । तज्जगत्कारणं तत्त्वं रुद्रा नृपराजतज्ज्ञादिरूपमर्थः अन्ये च भुवि योजानेति कीदृशं वेदकारणतया सृष्टीकृतसर्वज्ञता ७२९ इत्यादि । देवाद्योऽप्येन्ये ब्रह्माहमिति देहि नः ७३०

अथ सममाद्योद्वादांतां त्रास्वपदार्थं तया त्मानं प्रतिपादयतीति सूचयति तत्रां क्रमेणार्थमाह कमित्यादिना निदेहानां प्रवृत्तेः पूर्वार्थेन । यः पुरुषो जीवतामापन्नः स नृकामादिरूपान् सत्वरजस्तमइ

अथसप्तमादयोद्वाद्दशानाम्त्रास्त्वंपदार्थतयात्मानं प्रतिपादयतीति सुवर्णस्तेषां क्रमेणार्थमाह कमित्यदिनादिहानाग्रहणे इत्यतः पूर्वप्रथेन । यः पुरुषो जीवतामापन्नः सन् कामादिरूपान् सत्वरजस्तम इ
त्योकारान्वागुणानुपाधिगान्वेति भजते यथा जलं स्वसंयोगिवन्निह पुष्पादीनां धर्मानोपगमं धादौ भजति तथेत्यर्थः ७३१ तादात्म्यमिति । गुणैस्त्रिगुणात्मैकरूपाधिभिस्तादात्म्याध्यासं प्राप्य
रागादिदृष्टद्वारा कर्माणि करोति अदृष्टद्वारा च कर्मणां फलानि कृत्वा तेन उपायितादात्म्याध्यासेनैव कर्मफलानां भोक्ता भवति कीदृशः वस्तुत एकोमहेश्वरः पुनः कीदृशः नानारूपैः सत्त्वादिगुणैस्तादात्म्या
ध्यासाद्विश्वरूपो नानारूप इति द्वयोरर्थः फलस्येत्येकत्वं जातौ ७३२ । ७३३ उत्तममिति । तथा यमात्मा प्राणाधिपः प्राणतादात्म्यापन्नः संस्तेन प्राणेन क्रियाशक्तिरूपेण कृतेः कर्मभिर्देवयानपि
तृयाणश्चुद्धजंतुभावरूपमुत्तमादिमार्गत्रयं गच्छन् सर्वतोपातिभ्रमति ७३४ अष्टमार्थमाह हृदयेनेति त्रिभिः । तथा यं पुमान् सर्वपरिच्छेदातिगतोऽपि हृदयदेशधर्माध्यासादंगुष्ठपरिमाणो भवति तथाहमा अ
हंकारेण संकल्पेन मनो धर्मेण सहितस्तथा बुद्धेर्गुणैर्धर्मैर्वृत्तिरूपैः परिणामैः कीदृशैः आत्मनाप्यविद्याशबलेन विवर्तोपादानतयारचितैस्तत्त्वप्रदृष्टसमैः साक्षिणमंतराभानानैर्ह्युक्तस्तद्भासकतया लो

कामक्रोधादिकानित्यंतथा सत्त्वादिकानपि ॥ योऽन्वेति पुरुषो नीरंयद्वदौष्ण्यादिकान् गुणान् ७३१ तादात्म्यं च गुणैः प्राप्य कर्माणि कुरुते शुचि ॥ फलानामपितेनैव
भोक्ता भवति चेश्वरः ॥ कर्ता च तद्वदेवैष फलस्यैकोमहेश्वरः ॥ विश्वरूपः सत्वरजस्तमो गुणसमन्वितः ७३३ उत्तमं मध्यमं मार्गमधमं च समाव्रजन् ॥ प्राणाधिपः
कृतैस्तेन कर्मभिर्यातिभ्रमतः ७३४ हृदयेन समो भूत्वा सर्वमानातिगः पुमान् ॥ अंगुष्ठमात्रो रविवत्स्वयं ज्योतिः प्रकाशते ७३५ अहं संकल्पसंयुक्तो गुणैर्बुद्धिकृतैः
सदा ॥ आत्मनारचितैस्तद्वत्स्वप्रदृष्टसमैरपि ७३६ बुद्धेरल्पप्रमाणत्वात् तत्रस्थः पुरुषो महान् ॥ आराग्रमात्रो भवति बुद्ध्या दृष्टो मनीषिभिः ॥ निरुष्टो जीवतांगत्वा
सर्वोत्कृष्टः परः पुमान् ७३७ बुद्धौ स्थितस्य जीवस्य सूक्ष्मता येन विद्यते ॥ तस्यां मानमिदं प्रोक्तं विद्वद्भिः सूक्ष्मदर्शिभिः ७३८ केशांतः शतधा भिन्नः पुनश्च शतधा कृ
तः ॥ सयावांस्तावता तुल्यो जीवो ज्ञेयो मनीषिभिः ७३९ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने बुद्ध्युपाधिपरिक्षयात् ॥ स एवानंत रूपः स्याज्जीवो ब्रह्मात्मरूपतः ७४० आत्मान
स्त्रीपुमान्नापिनैव चायं न पुंसकः ॥ यद्यच्छरीरमादत्ते तत्तस्यान्नद्वत्पुमान् ७४१ बाह्यैर्विषयजैर्भोगैरांतरेऽश्वसुखेच्छया ॥ अन्नपानादिसंप्राप्त्या वृद्धिमे
ति च जायते ७४२

चितः सन्नरविवत्स्वयं ज्योतिरेनाविर्भवतीति द्वयोरर्थः । एतेन बुद्धिगुणात्मगुणपदयोः सामानाधिकरण्यं सूचितम् ७३५ । ७३६ तुरीयापदार्थमाह बुद्धेरिति । तथा यं पुमान् बुद्धेरल्पपरि
माणमादाय तत्र बुद्धौ स्थितः प्रतिविवितः सन् आराचर्मप्रभेदिनी तदग्रतुल्यपरिमाणो भवति एवं जीवतांगत्वा बुद्ध्याऽवरो निरुष्टोऽपि सन्नमनीषिभिर्विवेकिभिर्नास्तवरो यस्मादिदं न्युत्पत्त्याऽवरोपदोक्ते
न सर्वोत्कृष्टत्वेन दृष्ट इत्यर्थः ७३७ नवमार्थं दर्शयति बुद्ध्याविति त्रिभिः । तस्यां सूक्ष्मतायामुपलक्ष्यायां सत्यां सूक्ष्मताया उपलक्षणार्थम् ७३८ केशांत इति । केशस्यांतोऽग्रभागः सकेशभागो या
वान् उपपरिमाणः ७३९ यदा त्वयमात्मानं ब्रह्मत्वेन जानाति तदा नतो भवतीत्याह ब्रह्मेति ७४० दशमस्यार्थमाह आत्मेति । आत्मा स्वतः स्त्रीत्वादिहीनोऽपि तत्तद्देहतादात्म्याध्यासरूपाऽविद्य
यैव स्त्रीत्वादिभागी भवति ७४१ एकादशार्थ उच्यते बाह्यैरिति चतुर्भिः । तथा यमात्माऽविद्यया स्वरूपानंदविस्मृत्योपाधिरूपमात्मानं मन्यमानः सुखेच्छया कृतैर्दर्शनस्पर्शनादिजन्येर्वाहः संकल्पा
दिजन्येरांतरेऽश्वभोगैर्हामपदोक्तैः शब्दादीन् विषयानन्ये इन्द्रियाग्निपुजुहति' इति भगवद्गीतोक्तैस्तथान्नमास्यातथां बुद्धिपदोक्तयापानप्राप्त्या च वृद्धिमेति देहादिपुष्टिमाप्नुवत्स्वात्मनो वृद्धिं मन्यते जायते-

—चतुर्दशसनावासितोजन्मानिलभतेचेत्यर्थः ७४२ एणुजन्मादिषुकर्माणिनिमित्तमित्याह पुण्येति । स्पष्टम् ७४३ देहविशेषलाभेतत्तल्लोकलाभेचकर्मनिमित्तमित्याह कर्मानुसारतइति । समाप्तिः सम्यक्प्राप्तिस्तदर्थेनपुंसकादिसंज्ञाश्रयान्देहांस्तत्रतत्रस्थानेलेकिक्रमेणप्रयाति एवंनानाजनौनानाविधजन्ममुयातिभ्रमतीतिद्वयोःसंबंधः ७४४ । ७४५ द्वादशार्थेउच्यते स्थूलानिति द्वाभ्यां । अयमात्मायन्नटवत्स्थूलान्गजादिदेहान्सूक्ष्मान्पुत्तिकादिदेहान्प्रयाति तत्रस्वपदौक्तायानुद्धेर्गुणानांसमावेशःसंसर्गोपिहेतुरित्यर्थः ७४६ नकेवलमुक्ताएवसंसरणहेतवःकिंतुनिकृष्टत्वप्रयोजकंस्वरूपाज्ञानमप्यन्यमुख्यनिदानंबोध्यमित्याकारमुत्तरार्थार्थमाह निकृष्टत्वमिति । निकृष्टत्वंकार्पण्यलक्षणनिकृष्टत्वप्रयोजकंकारणमज्ञानंसमाप्यस्वस्मिन्कल्पयित्वाएकादशेन्द्रियैर्ज्ञानकमेन्द्रियमनोरूपैःक्रियागुणात्मगुणपदार्थामुक्तैस्तादात्म्यंप्राप्तःसन्वस्तुतःसर्वसंगविवर्जितोप्यात्मतेपादेहानांग्रहणेहेतुर्भवतीत्यर्थः ७४७ एवंत्वंपदवाच्यार्थोक्तोऽथतस्यलक्ष्यार्थेतत्पदार्थभेदेनदर्शयतिघयोदशोमंत्रस्तदर्थोक्तप्रायइत्याह अनाद्यनंतइति । यतो जन्मनाशोनस्तस्ततोऽनाद्यनंतोयःकललादिसर्वबीजस्थितःपुरुषउक्तस्तद्रूपएवायंतत्पदार्थस्तद्विज्ञानफलंसर्वपाशच्छेदरूपम

पुण्यापुण्याभिधंकर्मनिमित्तमिहतद्भवेत् ॥ जन्मवृद्ध्यादिकेकार्येसर्वदैवयतीश्वराः ७४३ कर्मानुसारतश्चात्मासुखदुःखसमाप्तये ॥ अनुक्रमेणसंसारयातिदेहाननेकशः ७४४ नपुंसकस्यवादेवःस्त्रियोवापुरुषस्यवा ॥ भूमिस्वर्गादिकेस्थानेयातिनानाजनौपुमान् ७४५ स्थूलानपिचसूक्ष्मान्सावहून्देहान्प्रयात्यपि ॥ बौद्धैर्गुणैःसमाविष्टोनटवत्पुरुषःपरः ७४६ निकृष्टत्वंसमाप्यैवजीवोभवतिकारणम् ॥ एकादशेन्द्रियैःसार्द्धतादात्म्यंसमुपागतः ॥ देहानांग्रहणेहेतुःसर्वसंगविवर्जितः ७४७ अनाद्यनंतएवायंसूक्ष्मोयःकललस्थितः ॥ उक्तोमयापुरातस्यनास्तिनाशोजनिस्तथा ॥ अस्यविज्ञानतःपाशच्छेदःपूर्वमयेरितः ७४८ प्राणःप्रतर्दनायोक्तोयःपुरंद्रेणसत्वयम् ॥ अहंब्रह्मेतिबोधेनग्राह्योभावाभिधेनहि ७४९ प्राणंश्रद्धांचभूतानिमहांतिदशकंतथा ॥ इन्द्रियाणिमनश्चैवतद्ब्रह्मशरीरिणाम् ७४० वीर्यतपश्चमंत्राश्चकर्मलोकान्सनामकान् ॥ कलाएताःसमर्जादौसर्वदेहस्थितोहियः ७१ यस्मात्कलाकरस्तस्माद्वावाभावकरःशिवः ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्मंगलानांहियंगलम् ७५२ यएनंपरमात्मानंज्ञातवंतोमुनीश्वराः ॥ देहंसकारणंतेत्रत्यक्तवंतोयतीश्वराः ७५३ एषएवमयादेवःकारणंपरिकीर्तितः ॥ परपक्षव्युदासेनपुनरेवंवदामिवः ७५४

पिपूर्वमुक्तमित्यर्थः ७४८ ऐक्यपरस्यचतुर्दशस्यार्थमाह प्राणइति । यदेदेणप्रतर्दनायप्राणत्वेनोक्तःसआत्माभावपदोक्तेनाहंब्रह्मेत्याकारबोधेनलभ्यतइत्यर्थः मंत्रप्रथमाद्धेनअन्प्राणःईडेनईड्येनंद्रेणआख्यानिरूपणंयस्येत्याकाराऽनीडाल्यपदव्युत्पत्तिःसुचिता ७४९ तथायमेवात्माप्रश्रोपनिषत्प्रसिद्धानांकलानांसंष्टेत्याह प्राणमितिद्वाभ्यां । प्राणआत्मनउत्क्रमणादिसाधनंश्रद्धाचिकीर्षीरूपापंचमहाभूतानि एवंसप्तसंज्ञायाणां दशकमेकमनोनवमंअनंदशमंततोवीर्यंसामर्थ्यततस्तपस्ततोमंत्राःस्मर्यमाणस्त्रयोदशस्ततःकर्मयागादिरूपंततोलोकाःफलानिततस्तेपांलोकानांनामपोडश एताःकलाउत्तरोत्तरंप्रतिकारणभूताःसंसर्जितद्वयोरर्थः ७५० । ७५१ यस्मादिति । उक्तकलहितुत्वादिवयावदृश्यस्यभावाभावयोरुदयास्तमययोर्हेतुर्भवतिततश्चाद्वितीयत्वादानंदादिरूपस्यार्थः ७५२ एवंज्ञानफलमाह यएनमिति । सकारणदेहंशरीरत्रयरूपबंधमितिवाच्यं ७५३ पंचमपष्टाध्यायव्याख्ययोःसमाख्यारंभोसूचयति एषएवमिति । एषदेवएवमागमवि

तत्रस्वभावमित्यादेःप्रथमस्यार्थमाह कालेतिप्रथमः । केचित्कवयःकालादिरूपानजगदेतन्नवदंतिपरंतवेतेकालादिकारणवादिनोवेदार्थेपरिनिष्ठानिष्णातानभवन्ति ७५५ वेदार्थइति । यस्तस्ते

तत्र स्वभावमित्यादेः प्रथमस्यार्थमाह कालेत्यष्टभिः । केचित्कवयः कालादिरूपान्नजगद्धेतुत्वदतिपरंतु ते एते कालादिकारणवादिने वेदार्थपरिनिष्ठानिष्णातान भवति ७५५ वेदार्थ इति । यस्तस्ते वेदार्थेऽतिगंभीरे निर्णे तुमशक्ता अतएव मोमुख्यमाना व्यामोहं गताः संतो यत्किंचिद्बहुजल्पति ७५६ तत्त्वविद्भिस्तेषां वचनं न ग्राह्यमानयुक्तिभ्यां हीनत्वादित्याह नतेषामिति ७५७ तत्र मानहीनतां स्फुटयति कालादीति । कालादयोजगत्कारणमित्यत्रार्थे वेदवाक्यरूपं प्रत्यक्षं तावन्नैवास्ति लौकिकप्रत्यक्षमपि तत्र नास्ति जगत्कारणस्येंद्रियायोग्यत्वात् एवं प्रत्यक्षरूपमूलभावे अनुमानं स्मृतिरूपं तर्करूपं वानप्रवर्तते निर्मूलस्य कुत्राप्यप्रामाण्यादित्यर्थः ७५८ युक्तिहीनतां स्फुटयति कालादीनि चेति । कालादीनि हि जडान्येव कारणतया कल्प्यानि जडानां स्वातंत्र्येण हेतुत्वं तु बाधितमित्यर्थः ७५९ जडमिति । किंच जडत्वस्य कार्यत्वव्याप्यताया दर्शनात् कालादीनामपि किंचित्कारणान्तरं कल्प्यं स्यात् तथा च तद्धेतोरेव हेतुत्वमस्तु किं तेनेति न्यायेन मूलकारणस्यैव हेतुत्वमुचितं न कालादीनामित्यतः युक्तिहीनमित्यर्थः न च ते जडत्वस्य श्रुतिसिद्धमायायां व्यभिचारः संशयः तैः श्रुत्यर्थाननुसरणादिति भावः ७६० ननु वेदरूपीदित्येभास्वतित्थं तेषां वं व्यामोह इति चेन्न ईशमाया चरितस्याप्यर्थं नुयोज्यत्वादित्याह नाश्चर्यामिति । ईशबहुभाषणमत्र कारणत्वे तेषां वादिनां दृश्यते तन्नाश्चर्यं यत्स्वयंप्रकाशस्य देवस्य मायाविनोद्धृतो माया लक्षणो महिमा ७६१ ईशेन मायया जगद्भ्रामणं सदृष्टांतं द

कालस्वभावमुख्या न्यान्हेतुं केचिद्वदंतिये ॥ कवयस्ते परं नैते वेदार्थपरिनिष्ठाः ५५ वेदार्थे निर्णयं कर्तुं न शक्ताः किंचिद्विजाः ॥ मोमुख्यमाना जल्पंति जात्यंधस दृशं बहु ५६ नतेषां वचनं कापि ग्राह्यं वेदार्थकोविदैः ॥ मानहीनं विहीनं च युक्त्या तद्वद्यतीश्वराः ५७ कालादिकारणेनास्ति वेदवाक्यं यतीश्वराः ॥ प्रत्यक्षं जगतो य त्स्यात्कारणं तन्न विद्यते ॥ अनुमानं ततो नास्ति मूलहीनत्वं हेतुतः ५८ कालादीनि च कल्प्यानि जडान्येतानि कारणम् ॥ चेतनेन विनानैव भवं त्यत्र तु किंचित् ५९ जडं सर्वं भवेत्कार्यं कालादिच जडं तथा ॥ ततः कारणता तेषां युक्तिहीना यतीश्वराः ६० नाश्चर्यमिदमत्रैषां मूढानां भाषणं मुहुः ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपस्य महिमा त्राय मद्भुतः ॥ संसारचक्रमखिलं भ्राम्यते यस्य मायया ६१ वायुना भ्राम्यते तद्ब्रूलं न भसि सर्वतः ॥ तद्बहुद्धिमतं बुद्धीभ्राम्यत्येष देहिनाम् ६२ येनावृतमिदं सर्वं सर्वदा ज्ञानरूपिणा ॥ कालकालो गुणैर्युक्तः सर्ववित्कर्मणां प्रभुः ६३ पंचभूतस्वरूपेण विवर्तयौ धिगच्छति ॥ चिंतनीयः स सर्वात्मा सर्वदामुक्तिका मिना ६४ ईश्वरः शुद्ध मनसा कृत्वा यज्ञादिकाः क्रियाः ॥ व्यापारेभ्यः पुनः कृत्वानि वृत्तिं मनसा सह ॥ इन्द्रियाणां विजानीयादविद्यादेः परं स्थितम् ६५ अविद्यैकयाऽयुक्तं पुण्यपापद्वयेन वा ॥ त्रिभिः सत्त्वादिभिर्वापि महाभूतैः सकारणैः ७६६

शीयति वायुनेति । स्पष्टम् ७६२ द्वितीयार्थमाह येनेति द्वाभ्यां । येनेश्वरेण ज्ञानरूपेण दंसर्वं विश्वमावृतं वेष्टितं यश्च कालस्यापि कालः स्वस्मिन्नुपसंहारकः गुणैः सत्यकामत्वादिभिर्युक्तः सर्ववित्सर्वज्ञः कर्मणां प्रभुः फलदः आकाशादिभूतपंचक्रूपेण विवर्तयतां च स ईश्वरः सर्वदामुक्षुणा चिंतयति द्वयोरर्थः । श्रुतौ चिंतयमित्यत्र लिङ्गव्यत्ययस्तुच्छांसः ६३ । ६४ तृतीयार्थमाह ईश्वर इति त्रिभिः । ईश्वरपदं पूर्वास्त्वितत्वेन दर्शितं मुमुक्षुः प्रथमं शुद्धेन फलाभिसंधिरहितेन मनसा कृतैर्यागादि कर्मभिश्च शुद्धिं संपाद्य ततः समनसामिन्द्रियाणां स्वस्वव्यापारेभ्यो निवृत्तिं च संपाद्य वक्ष्यमाणानां विद्यादितत्त्वेभ्यः परं वस्तुतः कालत्रयेभ्यः संबद्धमात्मतत्त्वं जानीयादित्यर्थः । एतेनात्मतत्त्वस्य तत्त्वांतरेणायोगसंमतिजानातव्या कारकस्तुरीयापदार्थः सूचितः ७६५ उक्तं स्फुटं सत्त्वांतराण्येकादिरूपेण दर्शयति अविद्ययेति । अयुक्तमिति च्छेदः अविद्यारूपेण एकेन तत्त्वेनायुक्तं सदाऽसंबद्धमेवं पुण्यपापाभ्यां सत्त्वादिगुणरूपैस्त्रिभिः पंचमहाभूतानि तत्कारणमव्यक्तं बुद्धिरहंकारश्च एते भगवद्गीतोक्तैरष्टभिः । अथवाऽपरैर्गृहातिग्रहादिरूपैरष्टभिस्तत्त्वैः षडष्टकपदव्याख्याने दर्शितैर्युक्तं तथा कालेन तदवच्छेदकेनात्मपदोक्तं बुद्धिर्धर्मश्चायुक्तमिति द्वयोरर्थः ७६६

७६७ पुनर्विवेकिनो मोक्षप्रकारमेव विशदयतश्चतुर्थस्यार्थमाह कृत्वेति त्रिभिः । यएष महेश्वर आत्मानानां कर्माणि त्रैगुण्याभिमानेन कृत्वा बाह्याभ्यन्तराभावांस्तत्तद्व्यापारेषु योजयति स एव यदतिषां बाह्याभ्यन्तरभावानां स्वस्वरूपे अभिमानलोच्यतितदा कर्मणां क्षयो ज्ञानाग्निना दाहो भवति ततस्तेभ्यो भाविभ्यो परो विविक्तः सन् स्वात्मरूपं ब्रह्म ज्ञानवलायातीति त्रयाणां संबन्धः ७६८
 ७६९ । ७७० ईशस्य जगत्कारणत्वादिनाऽद्वयत्वादिकं दर्शयतः पंचमस्यार्थ उच्यते सर्वस्येति त्रिभिः । यः पुमानस्य कार्यजातस्य पुरा पूर्वकाले मायाशवलरूपेण कारणतया स्थितस्तथाऽविद्यायाः सकायायाश्चेतनत्वेन संयोगश्चिदाभाससंबन्धेन चेतनायमानतेति यावत् तत्र चकारणं भवति ७७१ कालेति । यश्च महात्मभिः कालत्रयानवच्छिन्नो वर्णिताभिः प्राणादिषोडशकलाभिर्हो नत्वलक्षणेन शुद्धरूपेण साक्षात्कृतः ७७२ तदेव मादावुपास्य ज्ञानोदयद्वारा बहवः स्वं ब्रह्मात्मरूपं गता इत्याह तं विश्वरूपमिति स्पष्टम् ७७३ पष्ठार्थं दर्शयति संसारेति पंचभिः । यः संसारवृ

बुद्ध्याह माष्टभिर्वापि संसारे वा परैरपि ॥ कालेन च तथा बुद्धिगुणैः सूक्ष्मतमैरपि ७६७ कृत्वा कर्माणि सर्वाणि गुणैश्च विविधैः सह ॥ भावांश्च विविधांस्तद्वद्यो योजयति नित्यशः ६८ व्यापारेषु निजेष्वेकः सुखदुःखप्रसिद्धये ॥ तेषामात्मकृतानां स्यादभावे कर्मणां क्षयः ६९ कर्मक्षये परं ब्रह्म याति तेभ्यः सदा परः ॥ आत्मरूपं ततः स्वात्मज्ञानादेष महेश्वरः ७७० सर्वस्यास्य पुरा देवः स्थितोऽविद्याश्रयः पुमान् ॥ अविद्यायाश्च संयोगे चेतनत्वेन कारणम् ७१ कालत्रयादतीतश्च प्राणाद्याभिर्विवर्जितः ॥ कलाभिः सकलाभिः सहष्टः पूर्वैर्महात्मभिः ७२ तं विश्वरूपं सर्वात्मभूतमीड्यं सुरासुरैः ॥ स्वचित्तेषु स्थितं देवमुपास्यादौ स्वमागताः ७३ संसारकाला विद्यानामन्योऽपरतः स्थितः ॥ विश्वं प्रजायते यस्माद्धर्मदः पापहा पुमान् ७४ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भगवती रितम् ७५ उत्पत्तिः प्रलयश्चैव भूतानामागतिर्गतिः ॥ विद्याचैवाप्यविद्या च षट्कंचेदं भगः स्मृतः ७६ तस्येशः कर्मणां स्वामी मरणादिविवर्जितः ॥ प्राणिनां हृदयावासः स्वयं ज्योतिः सदा द्रव्यः ७७ विश्वस्य स्थानकं तद्वत्प्रकाशस्य प्रकीर्तितः ॥ यस्तं विज्ञाय पुरुषः कृतकृत्यः प्रजायते ७८ तमीश्वराणां परमं महेशानंतथैव च ॥ देवतानां परं देवपतीनां परमं पतिम् ७९ जानीमो यतः सर्वे वयमीड्यं सुरासुरैः ॥ भुवनानां नियंतारं स्वयं ज्योतिषमद्वयम् ७८० ईशा ब्रह्मादयः प्रोक्ता देवतावासवादयः ॥ पतयश्च मरीच्याद्या भुवनानि चतुर्दश ८१ नियंतेषां परो यस्मादात्मानान्योयतीश्वराः ॥ अतएनं विजानीमो वयं वेदप्रमाणतः ७८२

सात्कालादविद्यायाश्च परतः स्थितो यतस्तद्विज्ञो यश्च विश्वोपादानं स्मरणेन धर्मदः पापहा च ७७४ ऐश्वर्यस्येति । यश्चैश्वर्यादिषु रूपास्य उत्पत्त्यादिषु रूपास्य वा भगपदार्थस्य ईशः कर्तुमकर्तुमन्यथा कर्तुं च शक्तो मरणादिहीनः सर्वेषामंतस्थश्चेति त्रयाणां संबन्धः । तत्रागतिः परलोकादवरोहः अविद्याविपर्ययः ७७५ । ७७६ । ७७७ विश्वस्येति । यश्च विश्वस्य वा भगपदार्थस्य ईशः कर्तुमकर्तुमन्यथा कर्तुं च शक्तः सर्वस्य प्रकाशस्य एकः स्थानमाश्रयस्तदेव विज्ञाय कृतकृत्यो भवतीत्यर्थः ७७८ सप्तमार्थमाह तमीश्वराणामिति चतुर्भिः । तदेव मरीच्याद्याभिरपि परमं महेशानं मरीचं पतीनां परमं पतिम् ७७९ । ७८० पष्ठं तेषां परो यस्मादात्मानान्योयतीत्यर्थः ७८१ नियंतेति । एषामीश्वरादीनां नियंता परमात्मैव भवति तत्र च त्रयाणां तारावि

कर्तव्येदस्तं बोधयतीत्याकांक्षायामष्टमनवमयोरर्थमाह तस्येत्यष्टभिः । तस्य देवस्य स्थूलप्रपंचात्मकदेहरूपकार्येन स्थिततथाच सुरादिषु चित्तकारणं सूक्ष्मदेहाख्यमपि नास्ति ७८३ समान इति

कथंवेदस्तबोधयतीत्याकांक्षायामष्टमनवमयोरर्थमाह तस्येत्यष्टभिः । तस्यदेवस्यस्थूलप्रपञ्चात्मकदेहरूपकार्यनास्तितथाचक्षुरादिघटितकारणं सूक्ष्मदेहाख्यमपिनास्ति ७८३ समानइति
 स्पष्टम् ७८४ मायाख्येति । तस्यमायाख्याशक्तिःप्रसिद्धा याप्रथमज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरूपाभ्यां द्विविधा तत्रक्रियाशक्तिर्वलादिरूपेज्ञानशक्तिश्चप्रमाणादिरूपेःसहस्रधाभिन्नेतिद्वयोरर्थः
 ७८५ । ७८६ पुत्रादेरिति । यथापुत्रस्यपितापतिःस्वामीप्रसिद्धः राजातुईशोनिर्णयतेति तथाऽस्यात्मनःपतिःईश लिंगचैतन्यमपिनास्ति तद्विसृष्टगुणस्यपरिच्छिन्नस्यस्यात् आत्मातुनि
 गुणाद्वितीयत्वेनपूर्णश्रभवतीतिद्वयोरर्थः ७८७ । ७८८ सकारणमिति । सपरमेश्वरःसर्वस्वकारणंकरणाधिपानांचक्षुरादिदेवानांनिर्णयताचभवतितस्यतुजनकःकोपिनास्तीत्यर्थः ७९ तदनु
 ग्रहादेवतद्विज्ञानमित्येतत्प्रार्थनापरस्यदशमस्यार्थमाह तंत्विति । योदेवोलूतावन्मायायास्तंतुस्थानीधैर्भूतादिकाधैर्जीवान्वेष्टयित्वास्थितःसोद्वयब्रह्मरूपोऽस्माकमधिकारिणांचित्तस्थंनिर्गुणं

तस्यदेवस्यविश्वाख्यंकार्यंदेहात्मकंनहि ॥ करणंचननेत्रादिकिंचिदस्तिमहात्मनः ७८३ समानस्तेनलोकेस्मिन्विद्यतेकोपिनैवहि ॥ कुतोधिकोभवेतस्माद्यतो
 नास्तिसमोपिच ८४ मायाख्यास्यपराशक्तिःश्रूयतेविविधैवसा ॥ स्वाभाविकीभवेज्ज्ञानक्रियाभ्यांयासहस्रधा ८५ बलवीर्यादिभेदेनक्रियाशक्तिर्विभिद्यते ॥
 प्रमाणसंशयाद्यैस्तुज्ञानशक्तिस्तथैवच ८६ पुत्रादेश्वयथादृष्टःपतिःपित्रादिकोऽनृभिः ॥ ईशिताचतथैवायंराजादिःसर्ववर्णिनाम् ८७ यथैवगमकोदृष्टोधूमोव
 ह्नैःसदानृभिः ॥ नतथास्यपतिःकश्चिदीशिताचात्रविद्यते ॥ वस्तुतोऽनैवलिंगंचनिर्गुणस्यमहात्मनः ८८ सकारणंसमग्रस्यविश्वस्यपरमेश्वरः ॥ करणेशाश्च
 सूर्याद्यास्तेषामेषनियामकः ॥ नचास्यजनकःकश्चिद्विद्यतेवानियामकः ८९ तंतुनाभसमोदेवोमायाजैस्तंतुभिःसदा ॥ महाभूतादिभिःसर्वानस्मानावृत्त्य
 तिष्ठति ७९० एकएवस्वयंज्योतिरस्माकंब्रह्मसोद्वयम् ॥ प्रकाशयतुचित्तस्थमात्मनोनिर्गुणंपरम् ९१ एकःपुमान्स्वयंज्योतिःसर्वभूतगुहाशयः ॥ सर्वव्या
 पोयथाकाशोऽहंतरात्मातथैवच ९२ सर्वस्यकाष्ठसंघस्यवन्हिर्यापीयथैवच ॥ कर्मणांपुण्यपापानामध्यक्षःफलदायकः ९३ स्वयंसर्वेषुभूतेषुयतोवसतिसर्वगः ॥
 द्रष्टासर्वत्रबुद्धीनांसाक्षीचैतन्यरूपतः ९४ वस्तुतःकेवलोनात्रसाक्षित्वमपिविद्यते ॥ गुणोवानिर्गुणस्तस्मात्पुरुषःसंगवर्जितः ९५ एकोवशीनिष्क्रियाणांजडा
 नांबहुधाहियः ॥ कुरुतेस्वप्रवेशेनभूतानांबीजमात्मजम् ९६ एकएवसदादेवोविश्वोत्पत्तिविधायकः ॥ आत्मचित्तस्थितंतंयंब्रह्मचर्यादिसाधनाः ९७ धीराःप
 श्यंतिविद्वांसस्तेषांशांतिर्भवेद्भुवा ॥ दुःखानांमोक्षसंप्राप्त्यानेतरेषांकिदाचन ७९८

रूपंप्रकाशयत्वितिद्वयोरर्थः ७९० । ७९१ एकादशार्थमाह एकइतिचतुर्भिः । यथाकाशोऽप्यपीतथात्मापि यथाकाष्ठेष्वग्निगृहस्तथासर्वस्यांतरात्मागृहःकर्मणांफलदायकत्वलक्षणा
 ध्यक्षतावानितिद्वयोरर्थः ७९२ । ७९३ स्वयमिति । सदेवःसर्वभूतशरीरेष्व्वात्मरूपेणवसति कीदृशः सर्वधीवृत्तीनांद्रष्टृत्वलक्षणसाक्षित्ववान्पतश्चिदेकरूपः ७९४ वस्तुतइति । सदे
 वोवस्तुतःकेवलरूपोयतोऽस्यसाक्षित्वंगुणोवानविद्यतेअतएवनिर्गुणइत्युक्तइत्यर्थः ७९५ द्वादशार्थमाह एकइतित्रिभिः । योदेवएकोऽखंडचिद्रूपःअनेकेषांजडानांस्वतोनिष्क्रियाणांप्रवृत्त्यशक्ता
 नांवशीस्वातंत्र्येणप्रवर्तयितायश्रबहुधास्थितानांभूतानांव्यष्टोनांबीजभूतमात्मजंहरिण्यगर्भरूपंस्वयमुपाधिष्वनुप्रविश्यकरोति ७९६ एकएवेति । यश्चएकएवविश्वोपादानंतमंतस्थंयेपश्यंतिते
 पामेवमोक्षेणदुःखानांशांतिर्भवतीतिद्वयोरर्थः ७९७ । ७९८

त्रयोदशार्थमाह नित्यानामित्येकविंशतिश्लोकैः । यथात्मा लोके नित्यत्वेन प्रसिद्धानामाकाशादीनां नित्यत्वेन प्रसिद्धानां नानाप्रमातृणां चेतनः यदीयानित्यतां चेतनतां चादायैवान्येभावा नित्याश्चेतनाश्चाख्यायते इति यावत् अतोऽन्यदार्त्तमिति नान्यतोऽस्ति द्रष्टेति च श्रुत्यंतरात् तथा यस्य स्वरूपभूतं सुखं शांतिरूपमेतैर्ब्रह्मचर्यादिसंपन्नैः प्राप्यते इत्युक्तं सोऽयमात्मा यदा ब्रह्मज्ञानादविद्यानिवृत्त्या भासते तदा सर्वेऽविद्याजाः पाशाश्छिद्यन्ते इत्येकविंशेनाभिसंबंधः ७९९ अथ तद्ब्रह्मसाधनतया निर्दिष्टोऽसां ख्ययोगौ निरूपयंस्तत्र विचारः सांख्यमभिनयति अनिर्देश्यामित्यष्टादशभिः । मुमुक्षुरिति इत्थं अस्य ब्रह्मणः प्राप्त्यै चिंतयेत् इति कथम् तद्ब्रह्म अनिर्देश्यं वाङ्मनसा गोचरं वेदज्ञावदं तत्तत्कथं जानीयाम् तावदेव महं विचारस्याभिर्किं ब्रह्म सुखं मम भाति न वा भानस्वभावमभानस्वभावं विपरीतं वा भाति वस्तुतो भानरूपत्वेऽपि केन च न निमित्तेन विषयत्वादिना भासमानं वेति द्वयोरर्थः ८०० । ८०१ अयं विचारोऽगुरुपदेशानंतरमेव कार्यः श्रवणोत्तरमेवासंभावना निवृत्त्येव मनसो विद्यानादित्याशयेनाह यदेति । मुमुक्षुर्यदा त्वमानं दात्मकं ब्रह्मासीत्येवं गुरुणा देशित उपदिष्टो भवेत्तदैवं चिंतयेदित्यन्वयः ८०२ तत्र भाति न भातीत्युक्तयोः पक्षयोरन्यतरमवधारयितुमात्मनः स्वरूपभूतस्यानंदस्य प्रकाशाद्भेदोऽभेदो वेति विचार्यमित्याह आनंदात्मेति । आनंदरूप आत्मा 'आनंदो ब्रह्मेति' न्यजानात्' इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धः प्रकाशाच्चिद्रस्तुनः सकाशाद्भिन्नोऽभिन्नो वा । तत्र प्रथमपक्षो

नित्यानामपि यो नित्यश्चेतनानां च चेतनः ॥ यत्सुखं प्राप्यते ह्येतैः शांतिरूपं मनीषिभिः ७९९ अनिर्देश्यं परंतु मन्यन्ते वेदवादिनः ॥ कथं नु तद्विजानीयां मुमुक्षुरितिसर्वदा ८०० चिंतयेदस्य संप्राप्त्यै किमु भाति न भाति वा ॥ विपरीतमिदं वापि भाति ब्रह्म सुखं मम ८०१ यदा विवेकसंपन्नो मुमुक्षुर्गुरुदेशितः ॥ आनंदात्मा त्वमेवैष ब्रह्मासीह न संशयः ॥ तदैवं चिंतयेच्चित्ते निजे नित्यमतं द्रितः ८०२ आनंदात्मा प्रकाशात्स्याद्भिन्नोऽभिन्नोऽथवा पुमान् ॥ यदा भिन्नस्तदा केन प्रकाशं यातिसर्वदा ८०३ आनंदश्च प्रकाशश्च भिन्नौ स्यातां यदा तदा ॥ इतरेतरसंबद्धौ स्यातां तौ केन हेतुना ८०४ अजातश्चैव जातश्च संबद्धो नैव सर्वदा ॥ ततो द्वयोर्जनिर्वास्यादजनिर्वासदैवा हि ॥ अप्रकाशोऽथवा कापि स्यात्सुखस्यात्मरूपिणः ८०५ आत्मानैवात्र कस्यापि जंतोर्दुःखस्वरूपतः ॥ प्रतीयते परप्रेमसंश्रयो हृदयस्थितः ॥ तेन नित्यप्रकाशेन संबद्धं सुखमात्मनः ८०६

न संभवतीत्याह यदेति । आनंदात्मनश्चिद्भिन्नत्वे किं द्वयोर्नित्यत्वमन्यतरस्य वा आद्ये द्वयोः पूर्णयोर्निर्विकारयोश्च कालाकाशयो रिव संयोगः समवायोऽनसंभवति तादात्म्यं त्वन्यतरस्य कल्पितत्वं एव युक्तम् तत्रात्मानः कल्पितत्वं न युक्तं कृतनाशादिप्रसंगात् नापि चैतन्यस्य ततः पूर्वमात्मनोऽसिद्धिप्रसंगात् नापि चैतन्यस्य गुणत्वादिनात्मनिसंबंधः निर्गुणत्वादिश्रुतिविरोधात् प्रथमाध्यायोक्त्युक्तिवलापाच्चित्याशये नैदमुच्यते आनंदात्मा यदा प्रकाशाद्भिन्नस्तदा केन प्रकाशं भानं गच्छेदिति ८०३ एतदाशयमेव स्फुटयति आनंद इत्यादिना स्पष्टम् ८०४ यदा नंदात्मप्रकाशयोर्मध्येऽन्यतरस्यैव जन्यत्वं नित्यत्वं वा स्यात्तदा तयोः संबन्धो न स्यात् योग्ययोग्येन संबध्यते इति न्यायविरोधात् तथा च संबन्धयोग्यता र्थद्वयोरेव जन्यत्वमजन्यत्वं वा स्वीकार्यमित्याह अजात इति । यदि तु तयो रसंबन्धे वांगीक्रियते तदा आनंदात्मनः प्रकाशाभावः सदा स्वीकार्यः स्यादिति तृतीयदलार्थः ८०५ तत्रानंदात्मनः प्रकाशाभावो न स्वीकर्तुं शक्यः प्रकाशविना निरतिशयमेवानुपपत्तेरित्याह आत्मैति । आत्मा चिद्रूपः पि जंतोर्दुःखरूपेण नैव भवति तेन ज्ञायते आत्मनः स्वरूपभेदेऽसंबन्धेनित्यप्रकाशसंबन्धमित्यर्थः ८०६

तत्र प्रकाशेन सुखस्य संबन्धेऽयं रूपं वेति दर्शयितुं सुखप्रकाशयोर्नित्यता प्रदर्शनीया, तदर्थं सुखस्यात्मरूपतया नित्यत्वं प्रतिपादयति आत्मन इति द्वाभ्याम् । तत्सुखं यथात्मनः सकाशाद्भिन्नं स्यात्तदात्मा

तत्प्रकाशेन सुखस्य संबंधे कथं रूपं वेति दर्शयितुं सुखप्रकाशयोर्नित्यताप्रदर्शनीया । तदर्थं सुखस्यात्मरूपतया नित्यत्वं प्रतिपादयति आत्मन इति द्वाभ्याम् । तत्सुखं यथात्मनः सकाशाद्भिन्नस्यात्तदात्मा
प्रियतमो न स्यात् किंतु सुखं दनादिवत् सुखार्थत्वेन प्रिय इत्येव स्यात् । दृश्यते तु मानभूतं भूयासमित्याकारको निरतिशयः प्रेमात्मन्येव तेनात्मसुखयोरेक्यमेवेत्यर्थः ८०७ एवं सुखस्यात्मरूपत्वे आत्म
नोजगमायो गत्वा दनात्मानं प्रति हेतुत्वस्य व्याहृतत्वाच्च सुखं नित्यमित्याह आत्मन इति स्पष्टम् ८०८ एवं सुखस्य नित्यत्वे तेन संबंधयोग्यस्य प्रकाशस्यापि नित्यत्वमभ्युपेयमित्याह सुखं
स्येति । प्रकाशस्य जगमांगी करिहि नित्येन सुखेन संबंधायोगादात्मासदानंदरूपो न प्रतीयेत तथा च परंप्रेमनस्यात्तच्चानुभवविरुद्धमित्याह प्रकाशस्यैत्यादिना ८०९ किंचात्मरूपनित्यसुखस्य भान
मार्गतु ककरणाधीनं न वाच्यं नित्या नित्यसंयोगविरोधस्यादित्याह किंचित् । नुदति वितर्कं यत्सुखस्य बोधसंज्ञं अतएव नित्यं निरतिशयप्रेमनिर्वाहाय नित्यमपेक्षितं च विज्ञानं जनयेत्तादृशं करणं किं
भवेन्न किंचिदपीत्यर्थः ८१० अस्तु मनस्तथेति शंका निरस्यति मनस्त्विति । यदा मन आत्मभाने करणं स्वीक्रियेत तदा करणस्य प्रयोजकत्वेनापेक्षितः कर्त्ता कः स्यात् न चात्मा कर्त्ता भवितुमर्हति तस्य कर्मत्वे
नावस्थितस्य कर्तृत्वविरोधादिति भावः । ननु मन एव कर्त्तृतामपि भजत्वित्याशंका वारयति एकदैवेति । कर्त्तृत्वे मनो भवेत्तदा स्वात्मनः कर्त्तृस्वरूपस्योपकारकता लक्षणा हेतुतां करणतां कथं नेतृ कर्त्तृत्वांगी

आत्मनस्तद्विभिन्नं चेदात्मा प्रियतमो न हि ॥ भवेत्सुखार्थतायस्मादात्मनो तत्र प्रसज्यते ॥ सुखरूपस्ततः स्वात्मा सर्वेषामिह देहिनाम् ८०७ आत्मनो न जनयितुं का
कारणाभावे हेतुतः ॥ आत्मा भिन्नस्य तेनास्य सुखस्यापि जननिर्नहि ८०८ सुखस्य जन्मनोभावे प्रकाशस्य कुतो जनिः ॥ प्रकाशस्य जनौ नैव नित्यमानंदरूप
ता ॥ आत्मनस्तु प्रतीयेत सदा संबंधवर्जनात् ८०९ किंतु तत्करणं नाम सुखरूपे निजात्मनि ॥ जनयेन्नित्यविज्ञानं सुखबोधात्मकं हियत् ८१० मनस्तु करणं
चेत्स्यात्कर्त्ता तस्य भवेद्विकः ॥ एकदैव कथं कर्त्तृहेतुतां स्वात्मनो व्रजेत् ८११ अपि दृश्यं मनश्चैतद्दृश्यते मनस्त्विति ॥ कथं विनात्मविज्ञानं भवेदेतदमानसम्
८१२ ततः सुखप्रकाशात्मा सर्वदैव व्यवस्थितः ॥ तदात्मनः सुखं किमेदानीं भाति वानया ८१३ विरुद्धं किं निमित्तेन भाति तत्सुखमात्मनः ॥ भिन्नं तथा मया ज्ञे
यं जातं विषयसेवनात् ८१४ यद्यादृशं न तत्तादृग्यदिवस्तु प्रतीयते ॥ विपरीतं तदा ज्ञानं तस्य नूनमवस्थितम् ८१५ विपर्ययस्य जनकं न हि सत्यमुदीरितम् ॥ अस
त्यं जनकं चेति तत्तन्मायेति कीर्तितम् ८१६

कारे करणत्वेन स्यादिति यावत् न दियुगपदेकस्योपकार्यत्वमुपकारकत्वं संभवतीति भावः ८११ किंच मनसोऽपि दृश्यत्वानुभवात् मनः स्वसाधकज्ञानेन करणी भवितुमलमतस्तदात्मरूपमेवेत्याह अपि
दृश्यमिति । अपि च एतन्मन इति इत्थं दृश्यतेऽनुभूयते इति कथम् मदीयं मन इति । एतन्मनसो दृश्यत्वं कथमुपपद्येत यदि अमानसं मनसा जनयितुमशक्यं आत्मस्वरूपभूतं विज्ञानं न स्यादित्यर्थः ८१२
फलितमाह तत इति । सुखप्रकाशात्मा पदार्थानामैक्यं सिद्धं ततश्चात्मसुखं भाति न वेति संशय इदानीं किं संभवति अपि तु नैव संभवतीत्यर्थः ८१३ अथ विपरीतभानपक्षं निरसितुं वैपरीत्यमभिनयंस्तद्धे
तुं विचारयति विरुद्धमिति । तदात्मरूपं विरुद्धं विपरीतरूपं केन निमित्तेन भाति । ननु का विरुद्धतेत्यत आह आत्मन इत्यादि । आत्मनः सकाशाद्भिन्नत्वं ज्ञानविषयत्वं विषयसेवनजन्यत्वं च यत्सु
खेभासते एतन्नयं विरुद्धमित्यर्थः ८१४ न चैदं भिन्नत्वादिज्ञानं प्रमेति वाच्यं विषयस्वभावानुसरणादित्याह यद्यादृशमिति । यद्दृशुयादृशं भवति तादृशं प्रज्ञानेन प्रतीयते तज्ज्ञानं विपर्ययरूपमेव
प्रसिद्धमित्यर्थः ८१५ विपर्ययस्त्वृत्तत्वात्स्वसंजातीयमनृतकारणमपेक्षेत चानृतत्वे सति कारणत्वं मायाया एव प्रसिद्धमित्याह विपर्ययस्येति । सामाया तु सत्यदृष्टिर्नतः पलायितेति भावः ८१६

ईदृग्विचाररूपं सांख्यमात्मसाक्षात्कारहेतुरित्युपसंहरति इति चिंतयत इति ८१७ योगरूपमात्मलाभोपायमाह कर्मणेति । यागादिरूपं बाह्यमुपासनरूपमांतरं च यत्कर्म तद्योगसंज्ञं चित्तशुद्धितत्त्वज्ञानद्वारा आत्मलाभसाधनमित्यर्थः ८१८ ब्रह्मेति व्याख्यातं ८१९ चतुर्दशस्यार्थमाह ब्रह्मज्ञानात्स्वयंमिति द्वाभ्यां । यत्स्वयं ज्योतिर्ज्ञानमात्मरूपमधिकारिणस्तत्त्वज्ञानानुपलभ्यते तद्विदं ज्ञानं सूर्यं च द्वादिभिर्न प्रकाश्यं प्रत्युत्सूर्यादयस्तेन भास्यंते इत्यर्थः ८२० किंच बाह्यानां सूर्यादीनां भासकं चित्प्रतिबिंबशालिवृत्तिरूपं ज्ञानं तदपि येनात्मज्योतिषा अविषयस्वभावेन भास्यते तस्यात्मज्योतिषो बाह्यप्रकाशैर्भानायोग्यत्वं किमुवाच्यमित्याह ज्ञानस्येति । य आत्मा ज्ञानस्य चित्संवलितवृत्तिरूपस्य ज्ञानभासकः स तैजसो ज्योतिरेतैः सूर्यमंडलादिभिः कथं प्रकाशयेतेति ८२१ पंचदशार्थं वर्णयति एक एवेति त्रिभिः । एक एव पुरुषः सर्वव्यष्टीनां त्रिलोक्यात्मक समष्टेश्चांतस्थः अविद्यां प्रवृत्त इत्युक्तः । तस्य सर्वरूपतामाह अग्नीति । नीरं समुद्रादिजलं आदिपदेन जाठरं जलं तद्रतवाडवाग्गयादिरूपः अथवा नीरं आप इत्युक्तानि सूक्ष्मभूतानि तद्रूपे आदौ कारणे स्थितो यो भिर्विराट् तद्रूप इत्यर्थः ८२२ तमेवेति । तमेव ज्ञात्वा संसाररूपं मृत्युमत्येत्युल्लंघ्य अमृतं गच्छेदपविद्वान् सर्वज्ञत्वादिविशेषरूपेण ईशभावंग

इति चिंतयतस्तस्य मायातः पृथगेव तत् ॥ स्वयं ज्योतिः सुखं नित्यमनिर्देश्यं प्रकाशते ८१७ कर्मणाय ज्ञानादिरूपेणात्मा स्वयं प्रभः ॥ जगतः कारणं ब्रह्म ज्ञानोत्पत्तौ प्रतीयते ८१८ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यदायमवभासते ॥ अविद्यानाशतस्तज्जाः पाशानां प्रयांति च ८१९ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यद्वात्यत्राधिकारिणः ॥ न हि ज्ञानं कदाचिदुभातिसूर्यादिभिस्त्विदम् ॥ किंतु तेनैव सूर्याद्याः प्रतीयंते सदैव ते ८२० ज्ञानस्यापि च यो ज्ञानं ज्ञानेनापि न भाति च ॥ सकथं तैजसैरेतैः प्रतिभायात्स्वयं प्रभः ८२१ एक एव पुमानेष सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ अविद्याघातको हं सोमं पेषि च जगत्रये ॥ अग्निरूपः स एवायमस्ति नीरादिसंस्थितः ८२२ तमेवात्मस्वरूपेण ज्ञात्वा देही समाव्रजेत् ॥ मृत्युमत्येत्यसंसारमशिश्वाप्येष जायते ८२३ नान्यो हेतुर्जगत्स्य स्मिन्नीश्वरत्वाय विद्यते ॥ ब्रह्मज्ञानादतस्तत्तु करणीयं यतीश्वराः ८२४ विज्ञेयो यः पुमानसो यं सर्वज्ञो विश्वकृतथा ॥ अनुत्पन्नः सदा कालकालः सर्वगुणैर्युतः ८२५ विशेषेणापि निखिलं जानातीदं चराचरम् ॥ क्षेत्रज्ञस्यास्य जीवस्य मायायाश्च पतिस्तथा ८२६ गुणानामपि सर्वेषां सुखदुःखादिकारणम् ॥ नियंता संसृतेर्बंधस्थितिमोक्षैककारणम् ८२७ स आत्मा विश्वरूपः स न हेतुर्बंधस्थितौ भवेत् ॥ मरणादिविहीनश्च बंधमोक्षैककारणम् ८२८ ईश आत्मनि संस्थाय ज्ञानरूपोऽत्र सर्वगः ॥ स्थितिकाले सदा देवो भुवनस्यास्य गोपकः ८२९ यद्विष्टे जगतो नित्यं यस्मादन्योन चेश्वरः ॥ कश्चिदस्ति स एवात्मा तस्मादन्योन विद्यते ८३०

च्छतीत्यर्थः ८२३ नान्य इति । ब्रह्मज्ञानादन्य ईशभावाभावाभयहेतुर्नास्तीत्यतस्तद्ब्रह्मज्ञानं करणीयं श्रवणादिद्वारा संपाद्यमित्यर्थः ८२४ ईशरूपावेदकयोः षोडशसप्तदशयोरर्थ उच्यते विज्ञेय इति षड्विः । यो यं मोक्षसाधनविज्ञानविषयत्वेनोक्तः पुमानसर्वज्ञतादिधर्मशाली तत्र सर्वज्ञत्वं सामान्येन सर्ववित्त्वं अनुत्पन्नत्वं कारणहीनत्वं ८२५ विशेषेणेति । श्रुतोज्ञापदेन तस्य विशेषतः सर्ववित्त्वमुक्तं तथा जीवस्य मायायास्तद्गुणानां च पतिः प्रभुः सुखादिरूपकमफलदस्तथा बंधादिकारणत्वेन संसारस्य नियंतान्यवस्थाहेतुः पालकश्चेति द्वयोरर्थः ८२६ । ८२७ स आत्मेति । स प्रपंचरूपेण हृद्यो बन्धहेतुः मरणादिबन्धनहेतुः तथा ज्ञानरूपे आत्मनि स्वरूपे स्थित्वा ईशः सर्वगश्च तथा स्थितिकाले गोपकश्चेति द्वयोरर्थः ८२८ । ८२९ यद्विष्टे इति । यश्च ऐश्वर्यस्य परमकाष्ठाभूतः कश्चिद्विशेषतो वर्णीयतु

अष्टादशदिग्ब्रह्मस्यैकवाक्यतया र्थदर्शयति अहमित्येवमभिः । हेतयतोऽहमित्थं नियतो नियमैः शोचादिभिर्भुतः संस्तु देवैः संप्राप्य ज्ञानं प्राप्तवानस्मीति ८३१ इत्येकमभिप्रायं कांक्षावामाह ब्रह्माण

अष्टादशादिमंत्रद्वयस्यैकवाक्यतयार्थदर्शयति अहमितिपञ्चभिः । हेयतयोऽहमित्थनियतो नित्यमेः शौचादिभिर्भुतः संस्तदेवंसंप्राप्येजानं प्राप्तवानस्मीति ८३१ इत्येकथमित्याकांक्षावामाह ब्रह्माण
मित्यादि । योज्ज्याणहिरण्यगर्भमुत्पाद्यतस्मै सहदेवेर्ज्ञानं दत्तत्वांस्तदेवमात्माकारवृत्तिलभ्यमहं मोक्षकामः शरणं गतोऽस्मीति संबंधः ८३२ तस्य देवस्य स्वरूपलक्षणमाह निष्कलमित्यादिना ।
कीदृशं निष्कलं निरवयवं स्फुटमप्यत् ८३३ अमृतत्वस्येति । मोक्षरूपस्यामृतत्वस्य स्वरूपेण मर्यादां कुर्वत यत्स्वरूपप्रेवामृतत्वमितियावत् तथादग्वेधनाशिवदुपाधिविनिर्मुक्तरूपेणाव
स्थितमिति द्वयोरर्थः ८३४ । ८३५ विंशार्थमवतास्यति एवमिति द्वाभ्यां । एवं प्राथिते द्वेभ्यो महीताहं ज्ञानं दत्तवान् येनाहं तदेवमात्मत्वेन दृष्टवानस्मि यद्विज्ञानं विना मोक्षो नैव भवतीति द्वयोरर्थः
८३६ । ८३७ विंशार्थमाह यदेति दशभिः । आकाशस्य चर्मवद्वेष्टनं यः कुर्यात्स देवमविज्ञायापि मुच्येतेत्यर्थः ८३८ अस्याशयं स्फुटयति आकाशेति । स्फुटम् ८३९ शिवपदप्रदर्शितामात्मनस्तु

अहं पूर्वमिमं देवमित्थं संप्रार्थ्य सर्वदा ॥ प्राप्तवानात्मविज्ञानं नियतो त्रयतीश्वराः ८३१ ब्रह्माणं जगतो यो निर्णयत्पादितवान् पुरा ॥ यश्च वेदानदादस्मै तं देवं स्वात्मानि
स्थितम् ॥ आत्मज्ञानैकसंवेद्यं मुमुक्षुः शरणं गतः ८३२ निष्कलं निष्क्रियं शांतं सुखमात्मस्वरूपकम् ॥ सर्वदोषविनिर्मुक्तं कारणेन विवर्जितम् ८३३ अमृतत्वस्य मो
क्षस्य सेतुवद्धारकं परम् ॥ दग्धेधनो यथा वन्निः स्वरूपेणावतिष्ठते ८३४ तथा स्वस्य स्वरूपेण वर्तमानं महेश्वरम् ॥ मायामयसमुत्थानकार्यजातं विवर्जितम् ३५
एवं संप्रार्थ्यमानः सन् मह्यं स भगवान् शिवः ॥ मोक्षस्य कारणं ज्ञानं दत्तवान् करुणाकरः ८३६ येन ज्ञानेन तं देवमात्मस्थं परमेश्वरम् ॥ दृष्टवान् यमविज्ञाय मुक्तिर्नैव भवे
दिह ८३७ यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यंति मानवाः ॥ तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यांतो भविष्यति ८३८ आकाशवेष्टनं यद्वत्कथं मत्र न शक्यते ॥ आत्मा विज्ञानतस्त
द्वन्मोक्षः प्राप्तुं न शक्यते ८३९ एष एव ततो देवः स्वयं ज्योतिरितीरितः ॥ आनंदात्मैव यत यो ज्ञातव्यो त्रमुमुक्षुणा ८४० अयमेव जगद्यो निर्माया वीमायया प्रभुः ॥
भवतां च ममाप्येष स्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ आत्मा सर्वगतो नित्यः सर्वभेदविवर्जितः ८४१ अस्मिन्नेव च कालाद्याहेतवः परिकल्पिताः ॥ यथा विशुद्ध आकाशे मे
घानां नाविधा अपि ८४२ अस्मिन् सर्वमिदं विश्वं माययापि समन्वितम् ॥ प्रतीयते यथा काशे गंधर्वनगरं तथा ८४३ एक एव यथा स्वप्ने शयानो बहुभेदवान् ॥ एवमा
त्मा त्रसंसारबहुभेदो मृषैव च ८४४ करणो परमाद्यद्वत्सुषुप्तौ नैव किंचन ॥ द्वैतजालं विजानाति संसारेऽपि स्थितः पुमान् ८४५ अविद्यो परमात्मा तद्वदिदं दुःखमनेकधा ॥
न पश्यति पुमान् मुक्तावानंदात्मा स्वयं प्रभः ८४६

श्रियतामभिनयन् सर्वं ग्रंथं प्रभेयमुपसंहरति एष एवेत्यष्टभिः । एष देवः स्वयं प्रकाशानंदरूपो ज्ञेयो मुमुक्षुणेति ८४० यतः स एव मायया सर्वोपादानं सर्वेश्वरः सर्वात्मा चेत्याह अयमेवेति ।
प्रभुरीश्वरः भवतां ममान्येषां चात्मा चेति ८४१ तस्य सर्वा विज्ञानत्वं दर्शयति अस्मिन्नेवेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ८४२ कालादिकारणानि वादिभिर्विधातव्यं तत्र कल्पितानि तथा अव्याकृतादिकं विश्व
मप्यध्यारोपप्रदर्शिकाभिः श्रुतिभिस्तत्र कल्पितमित्याह अस्मिन् सर्वमिति ८४३ तत्र जीवभेदकल्पनादृष्टांतेन स्फुटयति एक एवेति ८४४ ज्ञानलभ्यमोक्षकाले तस्य शुद्धतां दृष्टांतेनाह करणो परमा
दिति । करणानां मिद्विधाणां मुपरमरूपाणां सुषुप्तौ संसारांतर्गताया अपि विज्ञेयो परमात्रेणापि यथा द्वैतं न जानाति तथा अविद्यो परमोपलक्षिते मोक्षे पीतिद्वयोः संबंधः ८४५ । ८४६

तत्त्वज्ञानेन प्रपञ्चोपरमहृष्टानेन विशदयति यथेति ८४७ अस्वज्ञानस्य दौर्लभ्यवर्णयन्नुत्तराध्यायजिज्ञासामुत्थापयति इदमिति त्रिभिः । हेतय इदं ज्ञानं दुर्लभमिति यद्वयथा भवन्निर्दुष्टयते तथा च
 च्छातिशेषः देवता अपि मनुजैस्तोषिताः सत्यः इदं ज्ञानं न वदन्ति किन्तु धरानेव तस्मै मनुजाय उपन्यस्यन्ति यस्तु तैर्वैरैर्न तुष्यति तत्प्रत्येवं सत्यपाशबद्धावर्तनीति द्वयोः संबंधः ८४८ । ८४९ तत्रोदाहरण
 भूतयमनचिकेतसोर्वृत्तमित्याह यमइति । यथा सत्यपाशबद्धो यमो वैरसंतुष्टायनचिकेतसे ब्रह्मविद्यामवादीत्तथा वृत्तं भवं तस्तपः प्रभावात्स्वयं ज्ञानं त्येवेति ५० तर्हि भवता कथं सभाया मिदमुक्तमिति
 शंकां वारयति भवतां त्विति चतुर्भिः । दुर्लभमपीदं ज्ञानं यन्मया भवतां पुरत उक्तं तत्र हेतुरियमेवं विधाममबुद्धिरित्यर्थः ५१ एवं विधाकीदृशीत्याकांक्षां पूरयति अहमपीति द्व्याभ्यां । यद्यहमप्येतैर्भ्यो
 ऽर्थिभ्यो न वक्ष्यामि तर्हि मत्तोपरः को वक्ष्यति तस्य च मनुष्यं ब्रह्मवित्त्वं संदिग्धमित्यर्थः ५२ अहमिति । अहं इत्यङ्गुलार्थवर्णवत्सर्वोपकाराय प्रवृत्तः सन्नेतानधिकारिणोऽतिथीं श्रपति कथं स्वज्ञानं वंचया
 मि अपलपामीत्यर्थः ५३ इत्यादीति । आदिपदेन ' इदं यः परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति । भक्तिमयि परांकृत्वामामेवैष्यत्यसंशयः । न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मेषिप्रियकृतमः । भवितानवमेतस्मा

यथा जागरणज्ञानात्स्वप्नः सर्वः प्रलीयते ॥ तथानंदात्मविज्ञानात्प्रपञ्चोपिविलीयते ८४७ इदं कारणविज्ञानं दुर्लभं यतिपुंगवाः ॥ मनुजैर्देवतायद्वद्बहुशः परितोषि
 ताः ॥ न वदन्ति प्रयच्छन्ति वरान्नानाविधानपि ४८ संतोषं योनतैर्गच्छेत्पुमानत्यंतबुद्धिमान् ॥ तस्मै वदन्ति कच्छ्रेण सत्यपाशवशंगताः ४९ यमो यथापुरावादीत्सं
 तुष्टो न चिकेतसे ॥ स्वयमेव भवं तोपि ज्ञानं त्येतद्यतीश्वराः ५० भवतां तु मया यत्कथितं ब्रह्मवेदनम् ॥ दुर्लभं तदिदं किंतु मम बुद्धिरियं स्थिता ५१ अहमप्यात्मवि
 ज्ञानमर्थिभ्यश्चेद्वदामि ॥ अर्थिभ्यः कोपरो ब्रूयान्मतो यो ब्रह्मविद्वेत् ५२ अहं सर्वोपकाराय प्रवृत्तोऽस्मि सदा यतः ॥ ततः कथं निजं ज्ञानं वंचयामियतीन्प्रति ॥ ए
 तैर्मेऽतिथयस्तद्ब्रह्मज्ञानाधिकारिणः ५३ इत्यादि बहुधा चित्ते चिंतयित्वा क्तवानहम् ॥ आत्मज्ञानमिदं गुह्यं भवत्योत्रयतीश्वराः ५४ एतावदुक्ता भगवान्संश्वे
 ताश्वतरोमुनिः ॥ वाक्यादुपरतिप्राप्त आस्ते पूर्ववदीश्वरः ५५ तपः प्रभावतस्तद्गदीश्वरस्य प्रसादतः ॥ श्वेताश्वतरनामायं वेदवेदांगपारगः ५६ आत्मविज्ञानसं
 पन्नो ह्यतिथिभ्यो निजाश्रमे ॥ अत्याश्रमिभ्यो न्यासिभ्य उक्तवानात्मबोधनम् ५७ लोके स्यात्परमो हंस आश्रमी ह्यधिको हि सः ॥ आश्रमिभ्यश्च सर्वेभ्यस्तस्माद
 त्याश्रमीत्वयम् ५८ एतदाश्रममापन्नायतयोर्धीयिरेततः ॥ इदं पवित्रं ब्रह्मात्मविज्ञानं मोक्षकारणम् ॥ मोक्षार्थिभिः सदा सद्भिर्मुनिसंघैर्निषेवितम् ५९ वेदांते परमं
 गुह्यं पुराकल्पप्रणोदितम् ॥ पूर्वेषां कथ्यते यत्र सृष्ट्यादिकमनेकधा ॥ सपुराकल्प इत्युक्तस्तेनैतत्परिकीर्तितम् ८६०

दन्यः प्रियतरो भुवि' इति भगवदुक्तिप्रदर्शितस्य पात्रोपदेशे भगवत्प्रसादस्य ग्रहः स्पष्टमन्यत् ५४ एवमुक्ता श्वेताश्वतरोमौनकृतवानित्याह एतावदिति ५५ एकविंशस्यार्थमाह तप इति चतुर्भिः ।
 तपः प्रभावेण देवानुप्रेण चात्मविज्ञानं लब्धवानि जाश्रमागतेभ्यः अत्याश्रमिपदोक्तेभ्यः संन्यासिभ्य इदं ज्ञानमुक्तवानिति द्वयोः संबंधः ५६ । ५७ अत्याश्रमिपदस्य संन्यासिपुसमन्वयदर्शयति लोके
 ति । परमं संतोषाश्रमी भवति इतराश्रमिभ्योऽतिशयितश्रमवति 'न्यास एवात्परे च यत' इति श्रुतेः अतः संन्यासी अत्याश्रमीत्युक्तः ५८ एतदाश्रममिति । एतं संन्यासाश्रमं प्राप्ताः कथं ततः श्वेताश्वतरो
 दिदं ज्ञानं पवित्रं त्वादिशालिअधीयिरेत्यर्थः ५९ द्वाविंशस्यार्थमाह वेदांते इति । इदं ज्ञानं वेदांते पुण्यं गोप्यतपोक्तं अत्र पुराकल्परूपेण ग्रन्थेनोक्तं यत्र वेदभागे पूर्वेषां माचीनानां

शांवीति । इदं ज्ञानं कृपापुलनापि शांत्यादिगुणहीनाय अर्थिनेपिनदेयं शांत्यादिलक्षणाधिकार संपन्नायापि पुत्रशिष्यभिराचनदेयमित्यर्थः ८६१ अंत्यमंत्रतात्पर्यार्थं परं वचसि उक्त इत्यादि ॥

शांतीति । इदंज्ञानं कृपापुलापादिगुणहीनायार्थिनेपिनदेयं शांत्यादिलक्षणाधिकार संपन्नायापिपुत्रशिष्यभिजायनदेयमित्यर्थः ८६१ अंत्यमंत्रतात्पर्यार्थेप्रपंचयति उक्तइत्यादि
ना । गुरुभक्त्याविहीनायाधिकारिणेतुयथाकथंविदुक्तापिसारंतात्पर्यार्थेनवदेदित्यर्थः ८६२ कीदृशायतर्हि वक्तव्यमित्यत आह देववदिति । अधिकारंसाधनचतुष्टयसंपन्नत्वंभजनदे
ववदुरुतेवायामप्रयत्नश्चोभवेत्तस्मैवदेदित्यर्थः ८६३ गुरुवैमुख्येऽनर्थप्रदर्शकानिपुराणागमादिवाक्यान्यर्थतःपाठतश्चानुक्रामति गुरुमित्यादिना । मोहःप्रमादः ८६४ कर्मणेति ।
योनामनुष्योगुरुमवमन्यतेसरुभिर्वृश्चिकसहस्रसमविवेजंतुभिर्व्याप्तेनरकेपततीत्यर्थः ८६५ एकाक्षरेति । एकाक्षरप्रदातारमपीतिशेषः भृतसंभ्रवःप्रलयस्तत्पर्यंतम् ८६६ कृतघ्नानामिति
स्पष्टम् ८६७ समहेति । सगुरुद्रोहीमहापातकानिब्रह्महत्यागुरापानादीनि उपपातकानिगोवधादीनिस्मृतिप्रसिद्धानि गत्वानरकमितिशेषः ८६८ अत्रेति । अत्रशास्त्रे ८६९

शांतिदांत्यादिहीनायविषयासक्तचेतसे ॥ अर्थिनेपिनदातव्यंगुरुणापि कृपापुलापा ॥ अपुत्रायाप्यशिष्यायवक्तव्यंगुणाधिकारिणे ८६१ उक्तेसत्यपितत्सारोवक्तव्यः
सर्वथानहि ॥ गुरुभक्त्याविहीनायसर्वदाप्यधिकारिणे ६२ देववद्योगुरुंपश्येदप्रमतोधिकारभाक् ॥ स एवब्रह्मविज्ञानंफलवत्प्राप्त्यान्नरः ६३ गुरुंयोमानवैरन्यैःस
मंपश्यतिमोहतः ॥ नतस्यास्मिन्भवेत्लोकेसुखंनैवपरत्रवा ६४ कर्मणामनसावाचागुरुंयोनावमन्यते ॥ सयातिनरकानघोरान्महारौरवसंज्ञितान् ६५ एकाक्ष
रप्रदातारंगुरुंयेनैवमन्यते ॥ समूढोनरकंयातियावदाभूतसंभ्रवम् ६६ कृतघ्नानांहियेलोकायेलोकाब्रह्मघातिनाम् ॥ मृत्वातानभिसंयातिगुरुद्रोहपरोनरः ६७
समहापातकीज्ञेयस्तथोपपातकीत्यपि ॥ गत्वाकल्पसहस्रातिविष्टायांजायतेकृमिः ६८ अत्रसर्वासुविद्यासुकारणंगुरुरीरितः ॥ यथाशिवस्तथैवायंपूजनीयःप्रयत्न
तः ६९ शिवेरुष्टेगुरुस्त्रातागुरौरुष्टेशिवोनहि ॥ शिवादप्यधिकंतस्माद्गुरुंयत्नेनपूजयेत् ७० अहंमानादिदोषेणस्वगुरुंयोवमन्यते ॥ प्रायश्चित्तंनतस्यास्तिलोके
स्मिन्पापकारिणः ७१ ब्रह्महत्यादिपापानांदृष्टाशास्त्रेणनिष्कृतिः ॥ गुरुद्रोहस्यनैवस्यात्कापिशास्त्रेप्रदृश्यते ७२ ब्रह्मघादधिकोज्ञेयःकृतघ्नोमनुजोभुवि ॥
गुरुद्रोहीततोपिस्यादधिकोयंनराधमः ७३ गुरुर्मातापितावापिगुरुदैवमुदाहृतम् ॥ गुरुर्वधुःसखातद्वन्नगुरोरपरःसुहृत् ७४ गंतव्योगुरुरेवात्रस्यात्मज्ञानेनदे
हिना ॥ ततोगुरोरवज्ञानादात्मनःकुरुतेत्विमांश्च ७५ आत्मन्यस्मिन्नवज्ञातेविश्वावज्ञाकृताभवेत् ॥ अवज्ञावधउद्दिष्टःशस्त्रशून्योतिदारुणः ७६ हतःशस्त्राक्षणं
दुःखंप्राप्नुयाद्धानवापुमान् ॥ अवज्ञयाहतोदुःखंयावज्जीवंसगच्छति ॥ विश्वदुःखकृतःकेनशुभंपुंसोभविष्यति ८७७

शिवेइति । रुष्टेरोपगते ८७० अहमिति । स्पष्टम् ८७१ ब्रह्मेति । निष्कृतिःप्रायश्चित्तं गुरुद्रोहस्यतुसानसंभवतिशास्त्रेनदृष्टाचेत्यर्थः ८७२ ब्रह्मघादिति । कृतघ्नवृत्तंभारतेगौतमो
पाठ्यानेदृष्टव्यं ततोप्यधिकोगुरुधृक् ८७३ अस्मकृतघ्नादाधिक्यंस्फुटयितुंगुरोःसर्वोपकारिरूपतामाह गुरुरिति । सखामित्रं सुहृदुपकारकः ८७४ गुरुद्रोहस्यसर्वपापाधिक्येउ
पपत्तिमप्याह गंतव्यइति । ' ब्रह्मवेदब्रह्मैवभवति ' इतिश्रुतेर्देहिनाज्ञानेनलभ्यंयत्तुब्रह्मतद्रूपोगुरुर्भवतितदवज्ञायांब्रह्मणोऽभिन्नस्यात्मनोऽवज्ञाभवतिआत्मनोऽवज्ञायांतुआत्मप्रमयस्यस कलमपंचस्याव
ज्ञावधरूपाभवतीतिद्वयोरर्थः ८७५ । ८७६ अवज्ञारूपवधस्यशस्त्रवधादुत्कर्षमाह हतइति । शस्त्राद्धेतोर्योहतस्तस्यक्षणंदुःखमाप्तिःसंदिग्धावज्ञयातुस्मृतिद्वारामरणांतदुःखंजन्यते एवं
विश्वदुःखयतःशुभंदुर्लभमित्यर्थः ८७७

फलितमाह तस्मादित्यादिना । स्पष्टद्वयम् ८७८ । ८७९ उक्तमिति । अस्मिन्गुरोर्वचनं स्वशरीररक्षाचिंतां विहाय कर्तव्यमित्यर्थः ८८० कर्णाभ्यामिति । तस्मिन्गुरोः कीर्तिं शृणुयात्त
 न्निदकस्यपुत्रिभवंमानं यथाशक्तिकुर्यादिति ८८१ अशक्येति । निदकस्यपुत्रिभवंशक्येतुस्वयंततो गंतव्यं तदशक्तो कर्णौ पिधाय निरुद्धचस्थेयमित्यर्थः ८८२ किंवहूक्तेनेति । बहूनां क्ते
 न किंसंक्षेपाद्बुद्धिं इदं गुरुभजनं गुरुव्रतभक्त्यैव सुखकामेन कार्यमित्यर्थः ८८३ मोक्षरूपः पुरुषार्थस्त्वेनेनैव लभ्य इत्याह अभीष्टेति । अप्यं मोक्षरूपः ८८४ उक्तार्थे मूलभूतं प्रमाणमेवमत्र इत्याह
 यस्येति । एते श्रुत्युक्ता अर्थाः पदार्थाः पुरुषार्था वा ८८५ अर्थपदस्य पुरुषार्थपरत्वमादाय मंत्रार्थमाह एते इति । इतस्तथावस्थाः ८८६ गुरुभक्तिप्रवणत्व उपपत्तिमप्याह ब्रह्मेति । यथा ब्रह्मचर्येश्वर

तस्मात्सर्वात्मना कार्यं कर्मणामनसा गिरा ॥ गुरोः प्रियतमं सर्वं स्वात्मना क्षेममिच्छता ८७८ सावधानो यथा जंतुर्देवपूजापरो भवेत् ॥ गुरुपूजारतस्तद्वत्सावधानः
 सदा पुमान् ८७९ उक्तमस्य प्रकुर्वीत शुभं वाऽशुभमेव वा ॥ मनसा हर्षयुक्तेन निजदेहमरक्षयन् ८८० कर्णाभ्यां शृणुयात्तद्वत्तस्य कीर्तिं च सर्वदा ॥ दोषवक्तुं यथाशक्ति
 कुर्यात्परिभवं सदा ८८१ अशक्ये सति कुर्यात्स एव बुद्धिमतां वरः ॥ यत्रात्मनो गुरोर्निन्दा क्रियते पापमोहितैः ॥ तत्र कर्णौ पिधायैव स्थेयं शक्यं गतिर्न चेत् ८८२
 किंवहूक्तेन संक्षेपाद्गुरुभक्त्या वदाम्यहम् ॥ करणीयमिदं स्वात्मसुखकामेन सर्वदा ८८३ अभीष्टदेववन्नित्यं गुरुभक्तिमहर्निशम् ॥ कुर्वतो जायते चायं पुरुषार्थो धिका
 रिणः ८८४ यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवतया गुरौ ॥ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः ८८५ एते वेदोदिताः सर्वे पुरुषार्थाश्चतुर्विधाः ॥ गुरुभक्तस्य हस्त
 स्था भवंत्यत्र न संशयः ८८६ ब्रह्मचर्यादिके यद्ददप्रमत्तोत्र साधने ॥ वर्तते गुरुभक्तौ च वर्तितव्यं तथैव हि ८८७ तद्भेषे पिच संतुष्टे गुरौ नास्ति भयं ततः ॥ प्रायश्चित्ताद्यु
 पायेन यत एष विशोधयेत् ८८ गुरुभक्तेस्तु विद्वेषे गुरौ विमुखतां गते ॥ प्रायश्चित्तादिकं नैव तत्र किंचन विद्यते ८८९ गुरौ विमुखतां याते विमुखाः सर्वदेवताः ॥
 भवंति क्रियमाणं च पुण्यं पापं हि जायते ८९० तस्मात्सर्वात्मना सर्वैश्चतुर्विधफलार्थिभिः ॥ देववन्नित्यमेवायमर्चनीयोऽप्रमादिभिः ८९१

प्रणिधानादिपुसावधानो वत्तैतथाधिकारिणा गुरुभक्तावपि सावधानेन भवितव्यमित्यर्थः ८७ तद्भेष इति । तेषां ब्रह्मचर्यादिभ्योऽप्रेषेभ्योऽपि सति प्रसन्नो गुरुः प्रायश्चित्ताद्यैर्विशोधयिष्यति ८८ गुरुभक्ते
 स्त्विति । यदा पुमान् गुरुभक्ते विद्वेषवानभवति तदान किंचिन्नापि यतो देवता अपि विमुखी भवति क्रियमाणं पुण्यमपि च पापात्मना परिणमते इति द्वयोरर्थः ८८९ । ८९० तस्मादिति । चतुर्वि
 धं यमार्थं काममोक्षरूपं फलमिच्छति तस्याशां त्यागितं तत्त्वे जीवन्मुक्तिः परमं हस्तेरपि गुरुर्चनीयः 'यावदायुस्त्वयो वंचा विदां तो गुरुशिरः' इत्युक्तेः । अस्याश्रमवातिभिः स पूज्य इति किमुवाच्य
 मिति ततो भवति तस्मात्सर्वेऽपि गुरोः पूजायै मंत्रादिति द्वयोरर्थः ८९१

८९२ इत्यभिप्रायवानिति । उक्ताशयेन श्वेतरोमीनजातस्तस्य चित्तमभिप्रायं ज्ञात्वा तदुपदिष्टमभिर्नयं प्रशस्य सर्वे मुनयः स्वस्वगुरुदेशान्गता इति ८९३ उपसंहरति इति ते इति दास्यां ।

शांत्यादिगुणसंपन्नैः किमन्याश्रमवासिभिः ॥ ततएवभवंतोपिगुरुन्यांतुमुनीश्वराः ८९२ इत्यभिप्रायवान्मौनीसश्वेताश्वतरोभवत् ॥ ज्ञात्वातेयतयस्तस्यचित्त
मुक्तंचधीमतः ॥ अभिनंदयथान्यायंसर्वेस्वान्स्वान्गुरुन्ययुः ८९३ इतितेकथितंज्ञानंयच्छेताश्वतरोवदत् ॥ कारणानांविचारेणमायाशक्तेश्चदर्शनात् ८९४
मुनीनांब्रह्मविज्ञानसंपन्नानांमहात्मनाम् ॥ इतःपरंकिमन्यत्त्वंश्रोतुमर्हसिसुवत् ८९५ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणश्रीशंकरा
नंदभगवताविरचिते उपनिषद्ब्रह्मसंहितापुराणे श्वेताश्वतरोपनिषत्सारार्थप्रकाशे श्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादोनामाष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

विकल्पाख्यानामविदेवसाक्षिरूपाणांचतुर्णांचक्रमेणवाचकेषुमध्येअष्टमेनदर्शितमविकल्परूपंयंतयोयोगेनभजंतेसोस्माकंतदशक्तानांभवशर्वाद्यष्टनामभिरेवशंतनोत्विति ॥ इतिश्रीदत्तकुलतिलक
कृष्णचंद्रात्मजदिलारामसरितनुजरामकृष्णस्यश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्फुटौ आत्मपुराणटीकायां सत्पत्राख्यायामष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे अष्टमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे नवमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नवमेनवमेषाभः श्रीवत्साङ्गितमध्यमः ॥ पीताम्बरधरो देवो वृणीतां कठगाभिमां ॥ १ ॥ अस्यायः । 'कठः स्वरेकचांभेदे' इति विश्वात् माधवः कठस्वरेवंशीरवंप्रतिगतं
गोपीयथानवमेनवशोभावतिवने वृत्तवांस्तथेमां मन्मतिनवमेनवद्वारशोभिते देहेतदंशीरवनिभां कठश्रुतिगतां वृणीतां मङ्गीकुर्यादित्यर्थः । शिवपक्षे अनवः पुराणः शारदोघनस्तदाभः श्रीवत्साङ्गितस्य
विष्णोर्मध्येमाक्रान्तिर्यस्यस्तथा एवं हि पुराणे उपख्यायते सात्विकत्वात् शुक्लवर्णो विष्णुस्तमसा कृष्णवर्णस्य शंभोर्ध्यानात् श्यामतांगतः शंभुश्चतुर्दधानात् शुक्लतामिति वरधरो वरप्रद इमां मतिं पी
तां कान्तिके कुर्यात्कृष्णवर्णं पीतामङ्गीकरोत्विति 'पीता कुर्यात्कुर्यादिति' इत्यमरः कठं तदीयस्वरानिभामिमां श्रुतिगतामित्यर्थः । ग्रन्थप्रमेयनिर्गुणपक्षे तु नवमेघवदावरके अज्ञानेऽपि आभाचिदाभासलक्षणा
यस्य श्रीवत्सेनजीवेन अङ्कितं मध्यमं यस्य यन्मध्ये जीवः कल्पित इति यावत् पीतं स्वस्मिन्विलापितं वरधराचयेन सतथा देवोद्योतनात्मकः परमात्मा कठगाभिनां कठाध्यायिनां मां प्रमाख्यां वृत्तिमा
विष्कारेण भजेत नवमाध्याय इत्यर्थः जीवस्य श्रीवत्सरूपत्वं तु 'कौस्तुभव्यपदेशेन स्वात्मज्योतिर्विभर्त्यजः । तत्प्रभां व्यापिनीं साक्षाच्छ्रीवत्समुरसा विभुः' इति प्रसिद्धं श्रीमद्भागवते इति ॥ अथ शि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ एवं माया पृथक् कृष्टप्रयैरमीषां विचारणाम् ॥ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं भूयः पर्यपृच्छदिदं वचः १ गुरो त्वयाममाने कमुनिदृष्टं स्ववेदनम् ॥ वि
चित्राख्यानसंयुक्तमुक्तं तन्मोक्षसाधनम् २ ऐतरेयो मुनिस्तद्वन्मुनिः कौपीतकिस्तथा ॥ आदित्यो भगवांस्तद्वदच्छ्रेता श्वतरो मुनिः ॥ वेदतत्सकलं त्वत्तः श्रुत
माख्यानसंयुतम् ३ मया गुरो विचित्रार्थास्तत्र चित्राः कथामताः ॥ प्रजानामृषिभिः सार्धं संवादो ब्रह्मबोधकः ॥ वामदेवस्य मुक्तस्य निजानुभवकीर्तनम् ४ प्रतर्द
नस्य काश्यस्य दैवो दासेर्महात्मनः ॥ विजयः शक्रसंवादरूपो ब्रह्मात्मबोधनः ५ बालाकेश्वे वदस्व संवादो जातशत्रुणा ॥ वंशः कांडत्रयस्यापि भिन्नाभिन्नस्वरूपतः
६ अश्विभ्यामपि संवादः केषु सर्वार्थदर्शिनः ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णस्यापि व्यसनं शक्रसंभवम् ॥ ब्रह्मविद्याकृते तद्वदश्विभ्यामपि यत्कृतम् ७ याज्ञवल्क्यस्य संवा
दोनानादेश्यैर्द्विजोत्तमैः ॥ शाकल्यस्य तथैवात्र मरणद्वेषकारिणः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना ब्रह्मविद्योपदेशनम् ८ वारद्वयं क्षितीशाय जनकाय महात्मने ॥ मैत्रे
यै च स्वजायायै प्रवज्यां हि यियासुना ९ अत्याश्रमिभ्यो विज्ञानं यच्छ्रेता श्वतरो मुनिः ॥ उक्तार्थास्तच्च तत्रैतच्छ्रुतमित्थं मया गुरो १० संप्रार्थिता श्वदेवान ब्रह्मविद्यां
कदाचन ॥ प्रयच्छंति वरान् किंतु ततो न्यायविदुर्लभान् ११ सत्यपाशवशं प्राप्ताः कथंचित्तावदंति च ॥ यथायमपुरावादीदर्थिनेन चिकेतसे १२ तदिदं श्रोतुमि
च्छामि महत्कौतूहलं गुरो ॥ कथं यमो ब्रह्मविद्यामुक्तवान् चिकेतसे ॥ कीदृशाय च कासापि ब्रह्मविद्या गुरो वद १३

प्रथमश्रमवतारयति स्वमिति । पैमुनिभिर्मायास्वरूपं पृथक् शुद्धात्मस्वरूपादृष्टं तेषां विचारणां परस्परविचारनिष्पन्नमर्थं श्रुत्वा इदं पृष्टवानिति १ मेधाविता सूचकोक्तानुवादपूर्वकां शिष्यप्रश्नम
भिनयति गुरो इत्येकादशभिः । स्वकीयं ज्ञानं भवतामह्यमुक्तमिति २ ऐतरेय इति । ऐतरेयादिसंज्ञो मुनिवर्गो यद्वेदतत् श्रुतमिति ३ क्रमेण कथा अनुवदति मयेति पङ्क्तिः । प्रथमद्वितीयाथौ
द्वाभ्यां क्रमेणोक्तौ ४ । ५ तृतीयचतुर्थार्थौ नूद्यते बालाकेरिति द्वाभ्यां । यत्कृतं शिरोव्यत्ययरूपम् ६ । ७ पंचमार्थवदति याज्ञवल्क्यस्येति ८ षष्ठसप्तमयोस्तमाह याज्ञवल्क्येने
ति । यियासुना गंतुमिच्छुना ९ अत्याश्रमिभ्य इति । तत्र अतीतग्रंथे एतत् एतावदर्थं जातं मया श्रुतम् १० यच्च तत्र भवता संप्रार्थिता श्वेत्यादिना यमनचिकेतसोः संवाद उपक्षिप्तस्तद्वतां विद्यां सप्त
कारां वदेत्याह संप्रार्थिता श्वेति त्रिभिः । साविद्याकाकीदृशी ११ । १२ । १३

इत्युक्तेति । वेदकीर्तितं कठशाखागतम् १४ तत्रप्रथमकंडिकाद्वयार्थमुपबृंहयति आसीदिति दशभिः । अरुणारण्यस्य पुत्रः कमनीयोऽर्थिभिः स्पृहणीयो यतो वाजपदोक्तान्नदानेन कीर्तिप्राप्त इति १५ कदाचिदिति । कुत्रचिद्विश्वजिदाख्ये याः शुभागावस्ताः पुत्रस्य स्वं धनमिति प्रविधाय कल्पयित्वा यतोऽतिबालपुत्रे स्नेहवानिति धर्मज्ञमुख्यः 'वृद्धौ च मातापितरौ भार्यासाध्वी सुतः शिशुः । अप्यकार्यं शतं कृत्वा भर्तव्यामनुरव्रवीत्' इति वाक्यानुसरणात् १६ गोवित्तमिति । गोरूपं वित्तम् स्वभागेन स्वकीयभागाभिप्रायेण ताः गाः १७ पातुमिति । एतावृद्धागावो हि जलपा नादिक्रमपिसम्यक्कृतुमशक्ता इत्यभिव्यक्तमेव पीतोदका इत्यतीतार्थप्रत्ययप्रयोगः श्रुतौ कृत इति भावः गर्भधारणमिन्द्रियपदोक्तम् १८ । १९ तस्येति । तस्योद्दालकस्य स्वभावादास्तिकः सांसि द्विकथमश्रद्धावान् २० तद्विचारमभिनयति यद्येनेत्यादिना । स्पष्टम् २१ एताजर्त्योगावो विप्राणां न सुखदाः प्रत्युत दुःखदाः सन्ति तत एतादृशीनां दानान्मे पिता दुःखं यास्यतीति २२ अय

इत्युक्ते गुरुराहैतदाख्यानं वेदकीर्तितम् ॥ प्रहृष्टो हृष्टमनस्स्वशिष्याय प्रियाय सः १४ आसीदुद्दालको नाम्ना विप्रो वेदविदां वरः ॥ अरुणस्य सुतो लोके कमनी यतमः सदा ॥ अन्नदानेन नितरां कीर्तिप्राप्तो द्विजोत्तमः १५ कदाचित् कुत्रचिद्यागे सर्वस्वं दातुमुद्यतः ॥ पुत्रस्वं प्रविधायैव शुभागाः स्नेहसंयुतः ॥ पुत्रेऽतिबाल के विप्रो धर्मज्ञानां पुरःस्थितः १६ गोवित्तमेव बहुलमस्यासिद्धाह्वणस्य हि ॥ वृद्धागास्तु स्वयंतत्र जगृहे पुत्रलोभतः ॥ स्वभागेन च ताः सोपि ब्राह्मणेभ्यो ददौ तदा १७ पातुं पानीयमप्येता अचुंचयवसंतथा ॥ न शक्ताः केन दुग्धस्य दाने शक्तास्तु धेनवः १८ आशाता सुकथं नाम भवेद्गर्भस्य धारणे ॥ एतादृशीस्तु गादातुं प्रवृत्तो यंकदाचन १९ तस्यासीत्तनयः कश्चिन्नचिकेता इति श्रुतः ॥ स्वभावादास्तिको नित्यं कुमारः पंचहायनः ॥ इदं विचारयामास पितुरंकस्थितस्तदा २० यद्येन दी यतेयस्मै यादृशाय च यादृशम् ॥ तत्तेन लभ्यते यस्मात्तादृशेन च तादृशम् २१ एतागावोऽधुना दताः पित्रा क्लेशैकहेतुकाः ॥ विप्राणां तत एवायं पिता क्लेशंगमिष्य ति २२ असुखानामप्ये लोकाः सर्वदैवभयप्रदाः ॥ दुःखदो ब्राह्मणानां यस्तावत्सयाति न संशयः २३ ताददद् दुःखदो मे त्रपितायाः स्युर्निरर्थकाः ॥ गास्तस्मादमु मे तस्माद्धारयामि कुदानतः २४ अनेन स्थापिता गावो मदर्थ्याः सुशोभनाः ॥ तासामेष करोत्वन्नदानमस्य मया हि किम् २५ पुत्रदारादिकं वित्तं परलोकोपकारि यत् ॥ तदेव वित्तं विज्ञेयमपरलोहशृंगला २६ अहं चास्य सुतो यस्मात्तस्माद्वित्तं न संशयः ॥ अस्यैव धर्मतः स्वस्य जनकस्य महात्मनः २७ अंधंतमः पिता यस्य दुःखोदधिसमं व्रजेत् ॥ सुतस्य जानतः पुत्रः पितुरुच्चार एव सः २८ ततो ह मात्मनो दाने प्रेरयिष्याम्यमुं मयि ॥ स्नेहयुक्तं ततश्चित्तमयं मे ज्ञास्यति स्वयम् २९

मर्थो मंत्रेणोक्त इति दर्शयंस्तदर्थमाह असुखा इति द्वाभ्यां । यो ब्राह्मणानां दुःखदः सोऽसुखसंज्ञान्भयप्रदानलोकान्यातीति २३ तादददिति । यानिरर्थकानि फलागावस्तागाविप्रैर्भ्यो ददत्तसमर्प यन्मे पिता विप्राणां दुःखदः सन्नुक्तं फलं गच्छेदतस्तं वारयामीति २४ तृतीयकंडिकार्थमुपबृंहयति अनेनेति नवभिः । अनेन पित्रा अत्रयागे यागावो मदर्थं स्थापितास्ता एव कुतो न ददाति अस्य पितुर्मैत्रित्या किं प्रयोजनमिति २५ यतो वित्तस्य परलोकोपकार एव प्रधानं फलमित्याह पुत्रेति । यत्पुत्रादिरूपं वित्तं तत्सर्वं परलोकोपकारिसदेव वित्तत्वेन वाच्यमपरं केवलं बंधकत्वात् शृंगलाभमिति २६ अहमिति । अहमप्यस्य पुत्रत्वेन विनं भवामि धर्मतो धर्ममया दामालोच्येति २७ यस्य च पुत्रस्य पश्यतः पितुः परलोकहानि निमित्तं स्थापित पुत्रः पुरीषसम इत्याह अंधमिति २८ तत इति । ततः स्वस्वमपि तत्रामालोच्य मया मे तद्विचारयामि एतावताऽयं मदभिप्रायं मे स्थापितो दानीयतां कर्तव्य इत्यस्यति ततः स्वाभिप्रायं वारयामीति दर्शयति २९

३० इति संश्लेष्येति । तनयो न चिकेताः पितरं प्रतीत्युक्तवान् इति किं हेतातमया कस्मै हि जायदास्यसीति न केवलमेकवारं तेन दुष्कृतं किंतु द्वितीयवारं तृतीयवारं चेत्यर्थः ३१ एवं तं प्रगल्भं वदं पिता माह

३० इति संचित्येति । तनयो न चिकेताः पितरं प्रतीत्युक्तवान् इति किं हेतातमर्षं कस्मै द्विजाय दास्यसीति न केवलमेकवारं तेनेदमुक्तं किंतु द्वितीयवारं तदाप्युक्तं पितरं चित्यर्थः ३१ एवं तं प्रगल्भं वदंतं पितामाह
त्याह पितापीति ३२ पितृवाक्यमभिनयति त्वामिति । स्पष्टम् ३३ चतुर्थार्थं प्रपंचयति एवमुक्तइति । ततः सनचिकेता एव चितया मास एव कथं एव पिता स्वस्वदुःखप्रयोजकं वचनं
किमर्थमुक्तवान् ३४ पुत्रस्येति । एतदुःखम् ३५ मम त्विदं प्रति कूलं न भवति अवश्यं भाविष्यथै पितृवाक्यपरिपालनजन्मधर्मस्य प्रत्युत्तलाभादित्याह ममेति । श्रेयो धर्मान् कूलमतः परं नास्ति
यः स्वयं ग्रहीष्यति तस्मै पित्रादानमिति ३६ परं त्वेतस्य दुःखमनुसंधाय मम चित्तं विषीदतीत्याह अस्थेत्यादिना । अत्र मद्योगे पुत्रस्य शिष्यस्य वा तिस्रो वृत्तयः 'उत्तमश्चित्तं कुर्यात्प्रोक्तकारीतु
मध्यमः । अधमोऽश्रद्धया कुर्यात्प्रत्याख्याताथतद्वचः' इति प्रसिद्धाः तत्राधर्मावृत्तिमहं कदाचिद्व्रजामि किं त्वेतस्य बहूनां शिष्याणां पुत्राणां वा उत्तमां मध्यमां वा वृत्तिमेव भजामि अतः प्रियोऽसत्य

अथ चैवं वचः श्रुत्वा प्रश्नमेष कारिष्यति ॥ ततो हं विशदंतस्मै वक्ष्ये पित्रे त्रपृच्छते ३० इति संचित्य तनयः पितरं प्राह धर्मवित् ॥ तात कस्मै द्विजेंद्राय मां भवान्संप्रदा
स्यति ॥ द्वित्रिवारमिदं वाक्यमुक्तवान् पितरं प्रति ३१ पितापि पंडितं मन्यं विज्ञाय तनयं ततः ॥ कोपसंरक्तनयन इदं वचनमब्रवीत् ३२ त्वामहं पंडितं मन्यं पितृ
स्नेहावमानकम् ॥ दास्यामि मृत्यवे सर्वलोकसंहारहेतवे ३३ एवमुक्ते स पुत्रोपि चिंतामेतामुपागतः ॥ अयं दुःखकरं स्वस्य कस्मादेतद्वचो ब्रवीत् ॥ पितामभय
थाकश्चितामसः पामरः परः ३४ पुत्रस्य मरणादुःखं ब्रह्महत्याफलं विदुः ॥ कुत एतत्स्वयं स्वस्य कृतवान् बुद्धिमानयम् ३५ मम नातः परं श्रेयो यन्मां तस्मै पितास्व
यम् ॥ दत्तवान् मृत्यवे यो मां स्वयमेव ग्रहीष्यति ॥ अस्य दुःखं परं नित्यं पितरत्र भविष्यति ॥ यतो हं प्रथमो नित्यं बहूनामस्मि मध्यमः ३७ तनयानां प्रियश्चैव सर्वदा
स्मि महात्मनः ॥ मां विना न क्षणं त्वेपि ता मे त्रावतिष्ठते ३८ किं स्विद्यमस्य संयाते गृहे मयि करिष्यति ॥ कार्यं मया विना नूनं मत्त एव भविष्यति ३९ इतो मयि गते
नूनं दुःखमस्य भविष्यति ॥ कर्तव्यं च मया किं स्विद्यमस्याद्य भविष्यति ४० ममास्य च वियोगो यमुभयोरप्रयोजकः ॥ यमस्य च ततः कष्टं कृतवान् मे पिता धुना ४१
इदानीं भववदनं परिम्लानं पितुर्भम ॥ अश्रूणि च बहून्पेष मां विलोक्य विमुंचति ५२ आलिंगयति मां गदं स्नेहपूर्णं निरात्मना ॥ अनुतापं परं प्राप्तं स्तिष्ठत्येषोति दुः
खितः ४३ तत एव वदाम्यद्य मयि स्नेहं यथा त्यजेत् ॥ अन्यथा न तवाक्येन नरकोऽस्य भविष्यति ॥ इति संचित्य पितरमिदं वाक्यमभाषत ४४ अनुपश्य यथा पूर्वं पूर्वं
जास्तव सुव्रत ॥ अनृतं नोक्तं तस्ते मरणेऽपि महाधियः ॥ आत्मानमवलोक्य यथा तान् सर्वांश्च स्वपूर्वजान् ४५ प्रतिपश्य परांस्तद्वत्तादृशान् सत्यवादिनः ॥ त्रैवर्णिका
न्महाभागान् दध्यङ्घ्राथर्वणादिकान् ४६

वियोगश्चास्मीति द्वयोरर्थः ३७ । ३८ किंचिदमनेन यमस्य कश्चिदुपकारो नास्तीत्याह किं स्विदिति । स्विदितर्के । कार्योपकारं । मत्तो विभ्रांतः ३९ तत इति स्पष्टम् ४० ममेति ।
अप्रयोजकः अनुपकारकः यमस्य चाप्रयोजक इति संबंधः ४१ अस्थेदानीं भवपरितापस्तुलक्षणेन उभाभ्यां तद्व्याह इदानीं भवेति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् ४२ । ४३ पंचमार्थं प्रपंचयति तत इति । तत एतादृ
शीं दशामस्यालोच्य अनृतं तदनेन परित्रातुं मया किंचिद्व्याच्यमेवं विचार्य न चिकेता इदमुक्तवान् इत्यर्थः ४४ इदं किमप्याकांक्षायामाह अनुपश्येत्यादि । अनुपश्येत्यस्य कोर्थः हेतातत्त्वमात्मानमभाषितपृ
र्वानृतमालोच्य पूर्वान्पितृपितामहादीन् नृत्तान् नृत्तकान् पश्येति । तथा प्रतिपश्येत्यस्य कोर्थः तान् सर्वानालोच्य स्ववंश्यतुल्यान् परांश्च त्रैवर्णिकान् सत्यवादिनः पश्येति द्वयोरर्थः ४५ । ४६

परानुदाहरति कर्णइत्यादिना । कर्णविप्ररूपायेंद्रायत्वचेदौ । शिविश्रशरणागतपोतत्राणाथैस्वमांसं जीमूतवाहनश्चशरणागताथैराक्षसायतनुंदौ सिंहायमयूरध्वजवत् दधीचिश्चदेवेभ्योवज्राथ
मस्थीनियाचमानेभ्यस्तानिददावितिहासादौप्रसिद्धमित्यर्थः ४७ तथात्राप्यतीतग्रंथेप्रोक्तानिसत्यसंरक्षणायमहात्मनांचरितान्यनुसंधेयानीति यद्वृद्धाथर्वणादिकानित्युक्तंतत्स्फुटयति दध्य
ह्रिडतिद्राभ्यां । स्पष्टम् ४८ । ४९ तथाकैकेय्येदत्तवरयोः पूर्यर्थमात्मत्वेननिरतिशयप्रेमास्पदश्रीरामचंद्रमपिवनेविसर्जयतोदशरथस्यराज्ञोवृत्तमनुसंधेयमित्याह तथेति ५० एवमिति । बहुलाः
कृत्तिकागावः इत्यमरस्तथाचयथागावःशरणागतत्राणात्मकस्वप्रतिज्ञानिर्वाहार्थयतमानायथागावोगोपायंतीतिश्रुतौलोकैश्चप्रसिद्धास्तत्प्रभृतयोऽन्येचबहवःसत्यपराःसंतीत्यर्थः ५१ अनित्येनक्षणभं
गुरेणजीवितेननित्यस्यसत्यस्यसाधनमेवकौशलमितिदर्शयन्नाह अपिसस्यमिति । किंचसस्यंवृक्षादिफलमिवजनःशरीरजातंकालरूपसूर्येणपच्यतेविनाशोन्मुखीक्रियतेतथातद्वदेवैषजनःपुनःपुनर्जा
यतेइत्यर्थः ५२ फलितमाह ततइतिद्राभ्यां । एवंसत्यपालने श्रेयःशुभम् ५३ । ५४ एवमुक्तइति । प्राहिणोत्प्रेषितवान् ५४ षष्ठसप्तमयोर्धर्मप्रतियमपरिवारवाक्याभिनयपरयोरर्थम्

कर्णस्त्वचंशिविर्मासंजीवंजीमूतवाहनः ॥ ददौदधीचिरस्थीनिप्रतिश्रुत्यवचःपुरा ४७ दध्यह्रिडाथर्वणोश्विभ्यांब्रह्मविद्यांप्रतिश्रुताम् ॥ त्यक्तानिजंशिरोप्याह
ब्राह्मणोवेदवित्तमः ४८ इंद्रःप्रतर्दनायाहब्रह्मविद्यांस्वशत्रवे ॥ प्रतिज्ञायददौकामवरंजनकभूभुजे ॥ याज्ञवल्क्योपिमेधावीब्राह्मणोवेदवित्तमः ४९ तथादशरथो
राजाप्राणेभ्योपिप्रियंसुतम् ॥ अरण्येप्रेषयामाससिंहव्याघ्रादिसेविते ५० एवमन्येपिवहवःकृतवंतोतिदुष्करम् ॥ सत्यपाशवशंप्राप्ताबहुलाद्याश्वजंतवः ५१
अपिसस्यंयथातद्वदिवसेदिवसेजनः ॥ पच्यतेकालसूर्येणतद्वदेवप्रजायते ५२ ततौहंस्वयमेवात्रमरिष्यामिनसंशयः ॥ त्वंचतद्वज्जनाःसर्वेभृत्युपाशवशंगताः ५३
ततस्त्वंचनंसत्यंकुरुदत्वायमायमाम् ॥ एवंतवममाप्यत्रश्रेयस्तातभविष्यति ५४ एवमुक्तोतिदुःखेनपितापुत्रंयमायसः ॥ प्राहिणोदीनवचनःसत्यपाशवशंगतः
५५ सतुगत्वामहाभागोनचिकेतायमालयम् ॥ पितृभक्त्यातथैवात्मतपसाशुद्धचेतसा ५६ यमेग्रामांतरंयातउपवासत्रयंगृहे ॥ चकारतस्यतेनात्मपरिग्रहणका
रणात् ५७ अन्यथास्वपितुर्वाक्यमसत्यंतद्वविष्यति ॥ दातव्यस्यात्मनस्तेनयमेननपरिग्रहे ५८ यमोपिपरिवारेणकृत्वासंकेतमात्मनः ॥ दिनत्रयंगृहेनागात
सीतितैरुक्तेसर्वभेतदुवाचसः ५९ पूर्वमेवचतेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ॥ ज्ञात्वाबालस्यवचनात्पुनरूचुरिदंवचः ६० अस्मिन्यमपुरेवोरेकिमर्थविप्रबालक ॥ आगतो
सीतितैरुक्तेसर्वभेतदुवाचसः ६१ पूर्वमेवचतेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ॥ ज्ञात्वाबालस्यवचनात्पुनरूचुरिदंवचः ६२

वतारयति । सत्विति । सनचिकेताःपितृभक्त्यादिप्रभावात्सशरीरोयमालयंगत्वायमंग्रामांतरगतंश्रुत्वादिनत्रयमुपवासंकृतवान्मां पितृदत्तंयमोगृहीयादित्येतदर्थमितिद्वयोरर्थः ५६ । ५७ अन्य
थेति । अन्यथाउपवासात्मकहठाकरणेयमकर्तृकआत्मनोनचिकेतसःपरिग्रहोंगीकारेनस्यात्तथाचपितुर्वाक्यमसत्यंस्यात्तन्माभूदित्याशयेनतथाकृतमितिपूर्वेणसंबंधः ५८ यमोपीति । यमोपिप
त्वमिहकिमर्थमागतइत्येवंतथैवपुरुषैःपुत्रेसतिसप्तदागमननिमित्तंसर्वमुवाचेति ५९ पूर्वमेवेति । यमेग्रामांतरंयातउपवासत्रयंगृहेनागात
सीतितैरुक्तेसर्वभेतदुवाचसः ६० अस्मिन्यमपुरेवोरेकिमर्थविप्रबालक ॥ आगतो
सीतितैरुक्तेसर्वभेतदुवाचसः ६१ पूर्वमेवचतेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ॥ ज्ञात्वाबालस्यवचनात्पुनरूचुरिदंवचः ६२

६३ । ६४ इत्यादीति । नचचालयैर्मादितिशेषः स्फुटमप्यत ६५ एवमवतारितयोस्तयोरर्थमाह यमेति । हेयमराजतेगृहेविप्रकुमाररूपोऽतिथिरभिरूप आगतोवसेतस्वशांतयेष्मदितिशीघ्रमुदकं
पाद्यादिजलमाहरमापयेत्यर्थः ६६ एतत्स्फुटयति ज्वलतइतिट्टाभ्यां । यथावद्देशातिर्जलेनतथापाद्यादिदानेनातिथेरिति ६७ शांतीति । यथाशांतिमर्नांतोप्रिगृहंदहेत्तथाऽनर्चितोतिथिःसर्वदहेदि
त्यर्थः ६८ सर्वपदार्थदर्शयति संभावितेतिचतुर्भिः । संभावितस्यानिश्चितप्राप्तिकस्यसुखस्येच्छाआशेत्युच्यते निश्चितस्यसुखस्येच्छाप्रतीक्षेत्युच्यते स्वाभीष्टेनजनेनसहसमागमःसंगतमित्युच्यते त
थालोकेवेदेचार्थप्रकाशिकासुखकरीवाणीसूनुतेत्युच्यतइतिद्वयोरर्थः ६९ । ७० इष्टपूर्तशब्दयोरर्थोदर्शयति अग्रीति । तटाकादीत्यादिपदेनप्रपादानादिपरिग्रहः ७१ पुत्रपशुपदयोरर्थोच्येते और
साइति । गवाद्याश्चसल्लक्षणाःपशवइति एतदाशादिरूपंसर्वमतिथिर्दहतित्यस्यमंदस्यगृहेसोतिथिर्ब्राह्मणोनश्रन्वसेदितिसंबंधः तस्मात्सोवश्यमर्च्यइतिभावः ७२ । ७३ अष्टमार्थमाह एवमिति

वत्सनायुःक्षयात्पूर्वयमोगृह्णातिकंचन ॥ अदत्तंवापिदत्तंवाचतुर्विधशरीरिणाम् ६३ धर्मराजश्चनात्रास्तिप्राणिनांयोनियामकः ॥ ततस्त्वंस्वगृहंशीघ्रंगच्छस्वंपि
तरंप्रति ६४ इत्यादिबहुधोक्तस्तैर्नचचालयदातदा ॥ तृतीयेदिवसेतीतेयमआगात्रिजंगृहम् ॥ आगतंधर्मराजंतंकिंकराइदमूचिरे ६५ यमवैश्वानरोविप्रकुमा
रस्तेगृहेतिथिः ॥ तस्यशांत्यर्थमुदकंझटित्याहरमानद ६६ ज्वलतोत्रयथावन्हेर्भवेच्छांतिर्जलैःसदा ॥ अर्घ्यपाद्यादिभिस्तद्वदतिथेःशांतिरीरिता ६७ शांति
शून्योयथावन्हेरुदकैःसपरिच्छदान् ॥ गृहान्दहतितद्वत्स्यादतिथिःसर्वदाहकः ॥ अपूजितोनरेणायमर्घ्यपाद्यादिभिर्जलैः ६८ संभावितसुखस्याशाप्रतीक्षा
निश्चितस्यच ॥ सुखस्यसंगतंतद्वद्विविधंसुखहेतुकम् ६९ स्वाभीष्टेनजनेनात्रसूनुतायासमीरिता ॥ वाणीसुखकरीलोकेवेदेचार्थप्रकाशिनी ७० अग्निष्टोमा
दिकोयागइष्टमित्युच्यतेबुधैः ॥ कूपारामतटाकादिपूर्तमुक्तंमनीषिभिः ७१ औरसास्तनयास्तद्वत्सर्वलक्षणसंयुताः ॥ गवाद्याःपशवस्तद्वद्बहुमूल्याअनेकशः
७२ एतत्सर्वदहत्येवपुरुषस्याल्पचेतसः ॥ यस्यानश्रन्वसेदत्रब्राह्मणस्त्वतिथिर्गृहे ७३ एवमुक्तोयमस्तैःस्वैःकिंकरैरुक्तवानथ ॥ अतिथिंभीतचेताःसंस्तंतदा
नचिकेतसम् ७४ तिस्रोरात्रीर्गृहेयन्मेह्यवात्सीस्त्वंप्रियोऽतिथिः ॥ अनश्रंस्ततएवत्वंवरांस्त्रीन्वरयाधुना ७५ स्वस्तितेस्तुप्रियंकर्तुंयद्विब्रह्मनसमुद्यतः ॥ नमस्तेऽ
तिथयेतस्मादस्तुमेवास्त्वनामयम् ७६ एवमुक्तोयमेनैवनचिकेतावरांस्त्वमान् ॥ ववेत्रीनबुद्धिसंपन्नोधर्मराजंप्रतीदृशान् ॥ पितृप्रसादमग्रेथज्ज्ञानंचैवात्मनस्त
था ७७ पितृप्रसादमेवंसववेबुद्धिमतांवरः ॥ दुःखशून्योयथाहंवैत्वत्प्रसादादिविस्थितः ७८ सुमनाविगतक्रोधस्तथामांप्रतिगौतमः ॥ यमलोकात्पुनःप्राप्तना
धिश्वासमुपागतः ॥ यथापूर्ववदेववरोमेप्रथमःस्मृतः ७९

विभिः । इत्थंतेःपार्षदैरुक्तोयमस्तमतिथिप्रत्येवमुक्तवानिति ७४ एवंकथमित्याकांक्षांपूरयति तिस्रइतिट्टाभ्यां । हेब्रह्मन्यतस्त्वंमद्गृहेऽनश्रंस्तिस्त्रोरात्रीरवात्सीरुपितवानसिततस्तद्वोपशांत्यर्थेवर
अर्घ्यवरयो ७५ स्वस्तीति । हेब्रह्मन्यदित्वंक्षमयामत्प्रियंकर्तुंसमुद्यतोसितस्मानेपिस्वस्त्यस्तुनमश्वास्तुत्वत्प्रसादान्ममसपरिवारस्यानामयंदुःखाभावश्चास्त्वित्यन्वयः ७६ उत्तरप्रथमवतारयति
एवमुक्तइति । इत्युक्तोचिकेताःपितृप्रसादाभिज्ञानात्मज्ञानरूपांस्त्रीन्वरान्भूतवानित्यर्थः ७७ नवमार्थंदर्शयति पितृप्रसादमितिपडिः । तत्रपितृप्रसादमित्यंसंभूतवान् इत्थंकथं हेधर्मराजयथादि
विस्वर्गरूपेभ्यः । लोकिस्थितोहंदुःखशून्यत्वादिमांस्तथामत्पितादुःखशून्यत्वसौमनस्यनिष्क्रोधत्वविश्वस्तत्त्वैर्युक्तःसन्मामितोगतपूर्ववत्संभाषेतेतिद्वयोरर्थः ७८ । ७९

नतुतत्रयुनिर्वयेदुःखशून्यत्वादिति द्विदुःखादिकं कथं संभाव्यत इति शंकावारयितुं दुःखादिनिमित्तानि दर्शयति पितुरिति । मददर्शनेन दुःखं प्राप्तिः को वावेशन कुरवाक्यसमीरणोपलक्षितं दोर्मन
स्वंचसंभाव्यत इत्यर्थः ८० पंडितमिति । यथामयि पंडितं मन्यतां मत्वा क्रोधश्च संभाव्यते ८१ यममिति । तथा यमं गतानां तेन वेदेहेन पुनरागमनस्य प्रायेणादर्शनादविश्वासश्चेतो गते मयि संभा
व्यते ८२ इत इति । एतदुःखादिकं संभाव्यं वस्तुतो मत्पितर्यसंभवदपि व्यवहारदृष्ट्या संभावना योग्यं त्वत्प्रसादत इतो मयि गते मास्त्वित्यर्थः ८३ दशमार्थमाह एवमुक्त इति चतुर्भिः । स्पष्टम् ८४
यथेति । मया प्रेरिते त्वयि इतो गते सति सत्त्वपिता यथा पूर्वं विश्वासी भविष्यति तथा तवापि स वैदुःखशून्यत्वादिकं भविष्यतीति ८५ त्वत्कृतेनेति । तथा त्वत्कृतेन त्वदा चरितेन दुःखं दोर्मनस्य न भवि
ष्यति स चोद्दालकोऽरुणस्यापत्यं वीतमन्युः स्वस्थश्च सन्निदादिकं करिष्यति त्वामागतं दृष्टेति द्वयोः संबन्धः उद्दालकपदेश्च तौ स्वार्थिक इति बोध्यम् ८६ । ८७ द्वितीयवराभिनयपर्योरेकादशद्वाद

पितुर्मे सुमहदुःखं वर्तते मामपश्यतः ॥ मनसश्च तथा तापो महात्मा क्वयसमीरणे ॥ मृत्यवेत्वाददामीति सुक्रोधा विष्टचेतसः ८० पंडितं मन्यतां तद्वन्ममज्ञा
त्वामहात्मनः ॥ क्रोधश्च सुमहांश्चित्ते वर्तते वह्निना समः ८१ यमं प्राप्य तथा केपि मर्त्यलोकं न याति च ॥ तेनैव पुषातस्मादविश्वासश्च संभवेत् ८२ इतो
मयि गते तत्र धर्मराजवरप्रद ॥ माभूयादखिलं त्वत्संभाव्यं त्वत्प्रसादतः ८३ एवमुक्तो धर्मराजो न चिकेत समब्रवीत् ॥ सर्वमेतत्त्वया प्रार्थ्यं पितुस्तेद्य भविष्य
ति ८४ यथा पूर्वं स विश्वासी मर्त्यलोकं गते त्वयि ॥ मया संप्रेरिते ते पिता त्वत्सर्वं भविष्यति ८५ त्वत्कृतेनैव दुःखं न गमिष्यति कदाचन ॥ वीतमन्युश्च भवि
ता सुखं स्थास्यति सर्वदा ॥ निद्राहारादिकं तद्वत्सुखचित्तो गमिष्यति ८६ उद्दालकः पिता ते स आरुणिः सर्वशास्त्रवित् ॥ दृष्ट्वा मृत्युमुखान्मुक्तं भवंतं पुनराग
तम् ८७ पितृप्रसादमासाद्य वरं यममुखात्पुनः ॥ न चिकेता धर्मराजमिदं व्रवे वरांतरम् ८८ स्वर्गलोके भयं किंचिन्मनुजानां न विद्यते ॥ मृत्योस्त्वतो जरा
तो वा व्याधितः शत्रुतोपि वा ८९ क्षुधातो वा पिपासातः शोकतो मोहतोपि वा ॥ मोदते च सदा जंतुः सुखी भूत्वेति हि श्रुतम् ९० स तु स्वर्गो नृभिर्गम्यश्चितेनैवा
ग्निना सदा ॥ स्वर्ग्यमग्निं भवान्स्वर्गे स्मरत्येव न संशयः ॥ श्रद्धधानाय मह्यं त्वं तमग्निं वक्तुमर्हसि ९१ मोक्षं च स्वर्गलोकस्था भजंति ब्रह्मविद्यया ॥ आभूतसं
प्लवं स्थानं ब्रह्मज्ञानं विनापि च ॥ अयं वरो द्वितीयो मे दातव्यो भवतानव ९२ एवमुक्तो यमो राजानं चिकेत समब्रवीत् ॥ स्वर्ग्यमग्निं महं जानन्नब्रवीमि न चिकेतसे ॥ तु
भ्यं प्रकर्षतस्तत्त्वं सावधानमनाः शृणु ९३

शयोरर्थमाह पितृप्रसादमिति पंचभिः । वरांतरं द्वितीयं वरम् ८८ इदं किमित्याकांक्षायामाह स्वर्गेति । स्वर्गपदेनात्र स्वर्गलोकमारभ्य ब्रह्मलोकावसान ऊर्ध्वलोकसमुदायो विवक्षितः तत्र स्वर्गलोके
गतानां मनुजानां अधिकारिणां भयं मृत्युरुपाद्भवतो जरादिभ्यश्च न विद्यते तत्र गतो जंतुः सुखेन मोदते हृष्यत्येवेति मया श्रुतं वेदविज्ञ इति शेष इति द्वयोः संबन्धः ८९ । ९० सत्त्विति । स च स्वर्गश्चितेन च य
स्वर्गं गता ब्रह्मविद्याद्वारा मोक्षरूपं मुख्यममृतं भूतसंज्ञा रूपं प्रलयययैतत्स्थितिरूपं गोणममृतत्वं वायांतीत्यर्थः ९१ अयमग्निमृतत्वे हेतुः श्रुत इत्याह मोक्षमिति । यतोऽनेनाग्निना
सत्त्वममृतं स्वर्गं मयि प्रकर्षतस्तत्त्वं सावधानमनाः शृणु ९२ त्रयोदशदित्रयाणामर्थमाह एवमुक्त इति द्वादशभिः । एवमुक्तो यम आह हेन चिकेतसे ॥ ३ ॥

अनंति । अनंतस्य स्वर्गलोकस्य लभेक्षे मे चकारणभूतमेतमग्निं वक्ष्यमाणविराडपत्वात्

काष्ठे प्वग्निं त्रिपल्लोके पस्थितमग्निं मया वक्ष्यमाणविराडपत्वात्

अनन्तलोकसंप्राप्तौ स्थितावपि चकारणम् ॥ एतमग्निसदाबुद्धौ धीमतां समवस्थितम् ॥ विद्धि स्वरूपतः संतंकाष्ठेष्विव जगत्रये १४ एवमुक्ताय मोराजालोकादिं सर्वकारणम् ॥ विराडात्मकमग्नितंतस्मै शिष्याय सो वदत १५ यद्रूपा इष्टकास्तद्व्यावृत्त्यो वा यथापि वा ॥ चीयंते सकलं तद्वद्रव्यमंत्रक्रियादिकम् १६ प्रत्यवादीत्स चाप्येतदधीतं यत्तु मृत्युतः ॥ विश्वाससहितः शिष्यो धर्मराजस्य शासनात् १७ शिष्यस्य तस्य संलोक्य मृत्युः प्रज्ञामलौकिकीं ॥ यथोक्तोच्चारणादग्रेः संतुष्ट इदमब्रवीत् १८ वरत्रयाद्वरो न्योयं मया तुभ्यं प्रदीयते ॥ तवैवायं मयोक्तो ग्निर्नामधारी भविष्यति १९ नाचिकेतममुं वह्निकथयिष्यंति सद्भिः ॥ यावद्वेदाश्च सूर्यश्च तथाभूतादिकं जगत् ॥ तावदग्निरयं ब्रह्मंस्तव नाम्ना भविष्यति १०० अन्यंचैव वरं तुभ्यं ददामि नाचिकेतसे ॥ अग्रेऽनुच्चारणात्तुष्टः स्वशिष्याय महात्मने १०१ जांबू नदमणिप्रोतसूत्रसंगविराजितां ॥ अमूल्यनवरत्नौघमंडितां सूर्यसन्निभाम् १०२ स्थूलामलकसंभ्रान्मुक्ताकोटिविलंबिनीं ॥ मालामिमामयादतां स्ववशसि विधारय ॥ चित्रवर्णायथामेघो विद्युतं शब्दसंयुताम् १०३ इत्युक्तातामदान्मालां तस्मै सनचिकेतसे ॥ धर्मराजोऽतिसंतुष्टो ह्यग्रेऽनुच्चारणात् १०४ नाचिकेतममुं यो ग्निं त्रिश्चि त्वोक्तविधानतः ॥ यागांस्त्रीन्कुरुते भातृपित्राचार्यैः सुशिक्षितः १०५ जन्ममृत्युतरं तस्योत्रब्रह्मविज्ञानजन्मना ॥ विनापि ब्रह्मविज्ञानसाकल्यं वा भवेत्तु हि १०६ स्वर्गवासोऽथ वामोक्षो ब्राह्मणस्य हि कस्यचित् ॥ स्वर्गादस्य परिश्रंशो धर्मिष्ठस्य महात्मनः ॥ न भवेत्पुण्यं यावद्वैतावत्कालं वसेद्भुवम् १०७

ल्यानां मुक्तानां कोटिभिरसंख्यं न्यक्तिभिरग्रभागैर्वा परस्परं मिलितैर्दीर्घाभिर्मांसशब्दां मालां विद्युतं मेघवधारयेति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ इत्युक्तेति । अग्रेऽग्निसंस्थस्य त्रयगुरोः सन्निधाय तुभाषणादनुवादात्तुष्टः १०४ त्रिणाचिकेत इत्यादेः षोडशस्यार्थमाह नाचिकेतमिति त्रिभिः । इममग्निं मद्रात्राचिकेतं संज्ञं त्रिस्त्रिवारं चित्वा चयनेन संपाद्य त्रीन् यागान् अग्निष्टोमादिकान् यो मात्रा आपंचमवर्षात्ततः पित्रा तत आचार्येण च सुशिक्षितः शिक्षाद्वारा संबद्धः सन् कुरुते स ब्रह्मविज्ञानजन्मना विनापि ब्रह्मलोकाभिद्वारा जन्ममृत्युतरं अथवा अत्र भवेज्जन्मनि ब्रह्मविज्ञानस्य साकल्यं संपत्तिं जन्मादितरणसाधनभूतां लभेतीति द्वयोरर्थः १०५ । १०६ स्वर्गेति । अथवा तस्य स्वर्गवासरूपं मोक्षरूपं वा जन्ममृत्युतरणं भवति परंतु समोक्षः कस्यचिद्वैतं भवति दुर्लभत्वात् स्वर्गस्य जन्ममृत्युतरणरूपतां चित्तमात्यंतिकत्वमिदमेव इदं किं धर्मिष्ठस्य स्वर्गाद्यत्परिश्रंशो न भवेत्पुण्यपर्यंतं वासश्च स्यादित्यर्थः १०७

ब्रह्मणः सूत्रतो जातमग्निं सर्वज्ञरूपिणम् ॥ विराजं दीप्तवपुषं स्तुत्यं सर्वैः सुरासुरैः ॥ ज्ञात्वा कर्मादिकं कृत्वा स्वर्गं मोक्षं च वा व्रजेत् १०८ यत एव ततो येन त्रिश्चितो
ग्निर्भवेदयम् ॥ एतन्नयं सुविज्ञाय रूपसंख्याप्रकारतः ॥ इष्टका अग्निरूपं सस्वर्गलोके त्रयोदशे १०९ फलेन सहितं देवमग्निमुक्तायमः पुनः ॥ इदं वचनमाहैतत्स्वशि
ष्यं न चिकेत समम् ११० अंगुल्यानिर्दिशन्नग्निमेष ते ग्रिर्मयोरितः ॥ न चिकेत स्त्वया पृष्ठः स्वर्गो यो दुर्लभो नृणाम् ॥ द्वितीयो यं वरो जातस्तृतीयं वरयाधुना १११
एवमुक्ते पुनः प्राह तृतीयं वरालिप्सया ॥ न चिकेता धर्मराजं सत्यपाशवशंगतम् ११२ धर्मराज जनः सर्वश्चतुर्विधशरीरभाक् ॥ प्रियते सर्वथैवाति काला देवन संशयः
११३ मृत्युर्जन्ममृतायि स्माद्देहेन सह जायते ॥ अद्य वा द्वादशतांति वा ततः सर्वो मृतिं व्रजेत् ११४ जातानां मरणं नित्यं ब्रह्मादीनां समंततः ॥ आवश्यकं धर्मराज श्रुतमे
तन्मया पुरा ११५ विद्यमानेऽपि देहेऽस्मिन्नसतामात्मनः सदा ॥ केचिद्ददंति धीमंत एवमुक्तिपरायणाः ११६ आत्मानामनदेहादिसंघातादपरोस्ति हि ॥ स ते
भ्यस्तु पृथक्केन यस्मान्नैवोपलभ्यते ११७ आत्मा देहादिसंघातात्पृथक्के स तु कीदृशः ॥ स्पर्शादिमान्यथान्योवा प्रापितः सर्वदेहिनाम् ११८ स्पर्शनं लभ्यमानश्च
द्वायुरेव भविष्यति ॥ आत्मा प्राण इति प्राप्नोत्यनिष्टं च वादिनाम् ११९ अपि प्राणो वायुरूपो भवेदात्मा यदा तदा ॥ तेज आदिकुतो नात्मा भवेदेतद्द्वंद्वं त्विह १२०

११८ तत्र जन्मव्यापके मरणे आत्मनः सत्तायां संशये कमुत्पदं दर्शयितुं जीवनदशायां तत्संशयं चार्वाकादिभिरुक्तिभिर्दर्शयति विद्यमानेपीति विंशत्या । केचिद्भीमस्तार्किकादेहे सत्यप्यात्मनो न सत्तां सत्ताभावमित्यवदन्तीत्यर्थः ११६ इत्थं कथमित्याकांक्षा यामहा आत्मेत्यादि । आत्मेत्यास्तिकानां प्रसिद्धो यो भावः स संघाताद्भिन्नो नास्ति देहादिभ्यः पृथगनुपलभ्यमानत्वादित्यर्थः ११७ यदितुसंघातात्पृथक् स ह्यप्येतदेवावक्तव्यं किं स आत्मा अपशोदियुगलस्तदद्वित्वेत्याह आत्मा देहादिति । प्रापितः प्रसंजितो भ्युपगत इति यावत् चार्वाकैर्वाद्यादिभूतचतुष्टयस्यैवांगीकारात् स्पष्टादो निर्देश इति बोधः ११८ तत्रात्मनः स्पर्शवत्त्वेन त्वग्राह्यत्वस्वीकारे वा युतत्वात्मकप्राणरूपत्वापत्तिः स्यात्सा च नित्यात्मवादिनामनिष्टमाणानित्यतायाः स्पष्टत्वादित्याह स्पर्शेनेति । तदात्मनः प्राणरूपत्वं ११९ अत्राप्येति निमित्तमनन्तरित्वमपि दर्शयति अर्थात् १ । यद्विमाणकरो वायुरात्मा भवति तदा तेनः प्रभृतिभूतत्रयमात्मानं भवतीत्यत्र किंचिद्विनिर्गम्यतां प्रत्यक्षमित्यर्थः १२०

ननु जीवनाभावमप्योजकाभावमपि योगित्वमेव प्राणस्यात्मत्वसाधकमित्येत्तममेतत्तेजःप्रभृतिष्वपि । यत उज्ज्वलत्वाद्यभाविपि जीवने न दृश्यते इत्याह प्राणेनेति । ओजोनामरेतसः सारभूताष्टमो यो

ननु जीवनाभावमयोजकाभावमिति योगित्वमेव प्राणस्यात्मत्वसाधकमिति चेत्सममेत तेजः प्रवृत्तिरपि । यतः प्राणस्यावयवमिषिजीवननरुपेतिहत्याह प्राणेनेति । ओजोनामरेतसः सारभूताप्रमोद्य-
रित्युक्तं प्रथमाभ्यायेतद्वितीऽजीवाः १२१ औष्ण्यादीनां तेजोमयत्वादिके दर्शयति अग्रेरिति । स्पष्टम् १२२ मरणकालेतेषां सर्वेषां वासत्वं सममित्याह अपायइति । चतुर्णां प्राणौष्ण्यरक्तोजसाम-
पायोवियोगो मरणे समो दृश्यते जाड्यं च सर्वेषां समतः प्राण एवात्मेति पक्षपरिग्रहोऽयुक्त इत्यर्थः १२३ न च ज्ञानप्रयोजकत्वं प्राणे विशेष इति वाच्यं ज्ञानकालं चतुर्णां सान्निध्यस्याविशेषणत्वे कस्यैव ज्ञान-
प्रयोजकत्वमिति वक्तुमशक्यत्वादित्याह अवस्थान इति । यदा ज्ञानां चतुर्णां स्थाने सन्निधौ समसति ज्ञानमुत्पद्यमानं दृष्टं तदा दृष्टं ज्ञानं प्राणस्यैव धर्म इति वक्तुमयुक्तमित्यर्थः १२४ अत इति । आत्म-
नोयत्तुर्विमोहकायतिशब्दयति प्रकाशयतीति यावत्सतथा १२५ प्राणस्यात्मत्वायोगे हेतुतयानुपपत्त्यंतरं दर्शयति अपि प्राण इत्यादिना । किंच प्राणरूप आत्मादिज्ञांतरं प्रलोक्य च्छान्निराधारः स न कथं
व्रजेत् मार्गे एव बाह्यायुवत्कथं नलीयेत इति वक्तव्यमित्यर्थः न च बाह्यायुनां लये दृष्टांतता कथमिति वाच्यं यतो बाह्यायुवो नाशनं यातीति व्यवस्थितिं निश्चयो लोकास्य नास्ति प्रत्युत विलय एव लोकाप्रसि

प्राणेन न विनायद्वज्जीवनं तद्वदेव हि ॥ तेज आदिविनाप्यत्र न दृष्टं जीवनं कचित् ॥ अनुष्णो वापि न रक्तो ह्यनोजवान् जीवति १२१ अग्रे रौष्ण्यं वपुष्यस्मिन्नरक्तं नी-
रात्प्रजायते ॥ पृथिवी तस्तथैव जोपि वायोः प्राणश्च देहिनाम् १२२ अपायोऽत्र चतुर्णां हि सम एव प्रदृश्यते ॥ मरणे पक्षपातोऽयं व्यर्थः प्राणेतुवादिनाम् ॥ औष्ण्यादीनाम-
चैतन्यं यदि प्राणे पितृत्समम् १२३ अवस्थाने चतुर्णां हि ज्ञानमुत्पद्यते यदा ॥ तदा प्राणस्य विज्ञानमिति केन विनिर्णयः १२४ अतः प्राणात्मवादोऽयं मोहमात्रविनिर्मि-
तः ॥ बालिशैर्वादिभिर्धुक्किं नैरात्मा विमोहकः १२५ अपि प्राणो निराधारः कुतो देशांतरं व्रजेत् ॥ व्रजन्वा विलयं केन न व्रजेद्बाह्यायुवत् ॥ न बाह्यायुवो नाशनं या-
तीति व्यवस्थितिः १२६ अपि वायुस्वरूपोऽयं सच्छिद्रे स्मिन्नशरीरके ॥ केन बद्धो वपुर्हित्वा येन नायं बहिर्व्रजेत् १२७ कर्मणा बंधनं देहे कर्मणैव विनाशनम् ॥ यदि प्राण-
स्य तत्कर्म नित्यं वा नित्यमेव वा १२८ नित्येन कर्मणा देहे बंधनं वा विनाशनम् ॥ यदि तस्य तदेवात्मा कुतस्तेन भविष्यति १२९ अनित्ये तस्य नाशेन देहाद्यद्वद्बाहिर्व्र-
जेत् ॥ नाशं केन तु तत्राशा देष नैव प्रयास्यति १३० तस्मात्प्राणस्य येषां स्यादात्मत्वं तन्मतेपि हि ॥ भूतानां मात्मतैव स्यात्प्रच्छन्नाशब्दभेदतः १३१ स्पर्शवांस्तत-
एवात्मानं भवेद्देहतः पृथक् ॥ अदर्शनाच्च सततं न रूपं रसं गंधवान् १३२ चतुर्भ्योऽपि च भूतेभ्यः शब्दवान् पृथक् कचित् ॥ पृथक् संभवेऽप्यपुत्रोऽत्र कलभाषणः १३३

इति १२६ किंच वायुरूपस्यात्मनो बद्धवद्देहे स्थितिरेवानुपपन्नेत्याह अपि वाय्विति । स्पष्टम् १२७ यदि च प्राणस्य देहस्थितिर्देविनाशस्य च प्रयोजकं कर्मण्येतदा तस्य कर्मणो नित्यत्वं च नित्यत्वं वा इ-
ति वाच्यमित्याह कर्मणेति १२८ आद्ये कर्मण एवात्मत्वापत्तिरित्याह नित्येनेति । तस्य प्राणस्य देहे बंधनं विनाशनं च यदिकर्माद्यो नंतदा तत्कर्मैवात्मा स्तिवति १२९ अंत्य आह अनित्ये इति । अनित्ये-
कर्मणि सति तस्य कर्मणो नाशात्प्राणो बहिर्व्रजतीति यथा कल्प्यते तथा कर्मणाशादेव प्राणरूप आत्मानं नश्यतीत्येव कुतो न कल्प्यते इत्यर्थः तथा च वादिनाम निष्ठापत्तिरिति भावः १३० फलितमाह तस्मा-
दिति । यतः परलोकगमनाद्युपपत्तिरत्रावादेनास्ति ततो भूतचतुष्टयं संहितमात्मेति वदंतं चार्वाकमनुसरतैश्च केन चिद्वापाभेदमात्रेण प्रच्छन्नः पृथग्विभासमानोऽयं वाऽप्रवर्तितो न त्वास्ति केनेत्यर्थः १३१
एवं स्पष्टं स्वयं यथा त्मनो नोपपद्यते तथा रूपादिमत्त्वमपि सदानास्ति अनुपलब्धे रित्याह स्पर्शवानिति १३२ न च शब्दवत्त्वमप्यात्मनः स्वीकर्तुं शक्यं भूतचतुष्टयस्यैव शब्दवत्त्वेनोपलब्धेः यदि तु भूतचतुष्टय-
भिन्नस्यापि शब्दवत्त्वमिष्यते तदा वंध्यापुत्रोऽपि शब्दवत्त्वेनाभ्युपगम्येतेत्याह चतुर्भ्य इति । कलभाषणो मधुरस्वरः स्यादिति शेषः १३३

किंचात्मनःशब्दवत्त्वांगीकारेतस्यश्रोत्रेणग्रहणंनवाच्यंश्रोत्रस्यशब्दवद्द्रव्यग्रहणाक्षमत्वंस्यवादिभिरेवस्वीकृतत्वादित्याह अपिचेदिति १३४ अस्तुतर्हिमनस्तत्रकरणमितिशंकांवारयति मनसेति ।
 शब्दवतोग्रहणंकेवलमनसाभवतीत्येतद्वेक्यवस्थितंनिश्चितंनस्ति यतोयद्यदेवमनोरथादिकंमनःकर्तृकल्पयतिरचयिततत्तदेवतेनमनसापश्यन्जनःप्रसिद्धोऽनतुशब्दादिकमपिमनसापश्यन्नित्यर्थः १३५ अतएवेति । अतोऽनित्यत्वादिप्रसंगादयमात्मास्पर्शादिगुणरूपोपिनसंभवतीत्यर्थः गुणरूपत्वेचकारसूचितदोषांतरंदर्शयति स्पर्शादयद्वयत्वादिना । स्पर्शादयोगुणाभवन्तिआत्माचद
 हकत्वेनेति । यदासौवाच्यादिद्रव्यरूपेणगुणभिन्नोवाच्यादिभिन्नोवाभवेदुभयथापितद्ग्रहणमभिलक्ष्यकरणविचारेक्रियमाणेनेत्रादिकंग्राहकरूपेणनतिष्ठति तेषारूपादिष्वेवशूरत्वादित्यर्थः १३७
 इत्यादीति । इत्यादिभिस्तेषांकुताकिंकाणांवाच्येनैधीमंतोपिजीवनदशायामपिचसंघातव्यतिरिक्तात्मसत्तायांव्यामोहंगच्छंतीति १३८ यथातांकिंकास्तस्यनास्तित्वंवदंतितथातस्यास्तित्वंवेदानु
 सारिणोवदंतीत्याह वेदेति । तसंघातव्यतिरिक्तात्मानम् १३९ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्नस्तित्वनास्तित्वकोटिकेसंशयेसतिभवान्निर्णययोग्यमर्थब्रवीतुयथाहंत्वयाशिक्षितःसन्विद्यांजानी
 अपिचेतशब्दवानेषगृह्यतेकेनतद्द ॥ नहिशब्दवतांश्रोत्रादस्तिलोकेग्रहःकचित् १३४ मनसाग्रहणंनैवकचित्स्याद्विव्यवस्थितम् ॥ यद्यत्कल्पयतेयस्मात्तत्त
 तेनात्रपश्यति १३५ अतएवचनैवायंस्पर्शाद्यात्माकदाचन ॥ स्पर्शादयोगुणायस्माद्द्रव्यमात्माचवादिनाम् ॥ गुणरूपंकथंद्रव्यमतेतेषांभविष्यति १३६
 अतएवनरूपादिव्यतिरिक्तोभवेदिह ॥ ग्राहकत्वेननेत्रादेरसत्त्वाद्ग्रहणंप्रति १३७ इत्यादिवचनैस्तेषांमोमुह्यंतेत्रधीधनाः ॥ जीवत्यपिमृतेप्रायःसर्वेसंशेरतेयम
 १३८ वेदवाक्यबलेनैवकेचिदस्तीतितंविदुः ॥ अपरेयुक्तिबलतोनास्तीत्येवंप्रपेदिरे १३९ एतस्मिन्संशयेमह्यंब्रूहित्वंनिर्णयंप्रभो ॥ अनुशिष्टस्त्वयाविद्यामत्रा
 हंनिर्णयंसदा १४० ततोऽन्यतरदत्रत्वंसविशेषवदाधुना ॥ अयंतृतीयोभवतादेयोमेवरईश्वर १४१ एवमुक्तेयमःप्राहतंतदानचिकेतसम् ॥ नैतत्प्राक्षीरिति
 श्रीमान्वारयन्हस्तसंज्ञया ॥ हेतुंचाप्यवदत्तत्रतत्कृतप्रश्नवारणे १४२ दुर्विज्ञेयमिदंयस्मादेवैश्वविचिकित्सितम् ॥ संदिह्यचपुरादेवाःकेचिदद्याप्यनिश्चिताः
 १४३ अस्तितानास्तितार्धमःसूक्ष्मएषनिजात्मनः ॥ यतस्ततोऽनजानंतिदेवाअपिमहाधियः १४४ वरमन्यंतृतीयंत्वंनचिकेतोऽवृणीष्वभोः ॥ मोपरोत्सीर्म
 हाभागमात्वंसत्यवशंगतम् १४५ मुंचमांसत्यवचनाद्द्वंद्वतववशंगतम् ॥ मातिप्रश्नमिमंब्रूयन्तदुर्विज्ञेयंमायिक्षिप १४६ एवमुक्तेयमंप्राहनचिकेताइदंवचः ॥ दे
 वाःसंशेरतेयत्रदुर्विज्ञेयंचयत्त्वया ॥ पूर्वैरप्युदितंत्वंचवक्तायस्यातिदुर्लभः १४७

पक्षयोर्मध्येअन्यतरपक्षोपपादकंसविशेषंवाक्यंवदेति १४१ नचिकेतसःश्रद्धापरीक्षणाययमवाक्याभिनयपरस्यविशस्यार्थमाह एवमुक्तइतिपंचभिः । एतच्छ्रुत्वायमस्तंनचिकेतसंहस्तद्वयभ्रा
 मणलक्षणयाचेष्टयावारयन्सत्तेतमाप्राक्षीरित्युक्तार्वास्तत्रहेतुमप्यवदादिति १४२ दुर्विज्ञेयमिति । इदमात्मतत्त्वंदुःखेनज्ञेयंभवतियतःपूर्वैषिदेवाःशमादिशालिनोऽत्रात्मनिसंदिह्यनिश्चयनगताइत्यर्थः
 १४३ तत्रहेतुमाह अस्तितेति । यतआत्मनोऽस्तितारूपोनास्तितारूपोवाधमःसूक्ष्मोदुर्लभः १४४ वरमन्यमिति । हेनचिकेतस्त्वमितोऽन्यरूपंतृतीयंवरंवरयमोपरोत्सीः अत्रार्थमोपरोत्सीःअत्रार्थमोपरोत्सीःअत्रार्थमोपरोत्सीः
 रणरूपंप्रतिमानंनयेत्यर्थः १४५ मुंचेति । मांसत्यप्राप्तमुक्तंकुरु दुर्ज्ञेयार्थगोचरमतिप्रश्नमयिमाक्षिप उपचयितुंनार्हसीत्यर्थः १४६ एकविंशत्यर्थमाह एवमुक्तिपंचभिः । एवमुक्तिपंचभिः । एवमुक्तिपंचभिः ।
 १४७ फलितमाह ततइतिद्वयार्थः । स्पष्टद्वयं १४९ । १५० द्वाविंशादिक्रियायर्थवर्णयति एवमितिद्वाविंशतिश्लोकेः । एवंविधंनचिकेतमोवाक्यंश्रुत्वायमंजलद्वयंवाप्राप्तंनचिकेतसंहस्तद्वयभ्रा

४८ फलितमाह ततद्विद्वाभ्यां । स्पष्टद्वयं १४९ । १५० द्वाविंशद्वित्रिकस्यार्थवर्णयति एवमितिद्वाविंशतिश्लोकेः । एवंविधंनचिकेतसोवाक्यंश्रुत्वायमेराजहर्षवक्ष्यमाणवचनमब्रवीत् किंकुर्वेन
नचिकेतसोवैराग्यपरीक्षणायाष्टमानष्टसंख्ययामिताःपरिच्छिन्नास्तेतथातानितिबुत्पत्त्याऽष्टसंख्याकवाचकेनपरिखावतुडप्रत्ययसाधुनाष्टमपदेनोक्तानष्टवरांस्तथातेभ्यःप्रथमाष्टम्योन्यान्व
रान्कृत्वाउपन्यस्यमानपञ्चसंज्ञान्प्रलोभयन्नितियावत् । तथाहि द्वाविंशेषुपुत्राःपौत्राःपशवोहस्तिनोहिरण्यमश्वामंडलाधिपत्यंचिरजीवनमित्यष्टोवराउक्ताः । त्रयोविंशचतुर्विंशयोश्चवित्तंस्थिरंजी
विकाचक्रवर्तित्वंदिव्यमानुषकामभोगित्वंसत्यकामत्वंदिव्यस्त्रियस्तासांदास्यस्तासांतूर्यपदोक्तनाट्यकौशलंचेत्याकाराष्टौवराउक्ताहति १५१ तत्रप्रथमवराष्टकमभिनयति शतायुष इतित्रिभिः ।
शतायुषःशतवर्षजीविनःपुत्रान्पौत्रांश्चरूपादिसंपन्नान्बृणीष्वेतिसंबंधः तथागवादिकान्पशूंस्तथानागान्हस्तिनस्तथास्वर्गस्थितंकांचनंचेतिद्वयोरर्थः १५२ । १५३ सवितुरिति । सूर्याश्वसमान
श्चांस्तथासर्वत्रभूमौगुणैःप्रसिद्धंभूमेर्भण्डस्यराज्यंयथेष्टमायुश्चेति १५४ एतदिति । एतत्पुरोदितंयदितृतीयवरेणसमंमन्यसेतदावृणीष्वेति १५५ द्वितीयंवराष्टकमभिनयति वित्तमितिद्वादशभिः ।

तच्चेदहंनभवतोजानीयांकःपरोमम ॥ त्वाद्गस्यभवेद्वक्तापुमान्लोकत्रयेपिच १४८ ततोयदिमयिप्रीतिर्यदिसत्यंवचस्तव ॥ एतमेववरंमहंलोकपालप्रयच्छ
भोः १४९ अनेनसदृशोनान्योवरःकश्चनविद्यते ॥ यतस्ततःकथंमेन्यत्वंवरंदातुमुद्यतः १५० एवमुक्तोयमोराजापरितुष्टोब्रवीदिदम् ॥ अष्टमानपितेभ्योन्यान्व
रान्कृत्वाष्टमानयन् १५१ शतायुषोगुणैर्युक्तान्पुत्रपौत्राननेकशः ॥ रूपयौवनसंपन्नान्बहुमूल्यान्बहून्पशून् १५२ गवादिकांस्तथानागान्प्रत्यक्षानिवपर्वतान्
॥ कांचनंकांचनगिरेःसमानंस्वर्गतःस्थितम् १५३ सवितुर्यादृशास्ताद्गश्वाश्चाकाशगाभिनः ॥ सार्वभौमंतथाराज्यंभूमेःकंठकवर्जितम् ॥ आयुःस्वस्यापितद्
क्षयावदिष्टंवात्रभोः १५४ एतत्सर्वंपुरोक्तंयत्तुल्यंतद्यदिमन्यसे ॥ पुरोक्तेनवरेणात्रतद्वृणीष्वयथेच्छया १५५ वित्तंबहुविधंतद्वात्मनश्चिरजीविकाम् ॥ महाभू
मावाधिपत्यंनचिकेतस्त्वमाशुहि १५६ पुत्रपौत्रादयःकामास्तेचतेमत्प्रसादतः ॥ भवंत्वव्याहताःसर्वेनचिकेतःसदैवहि १५७ येयत्रदुर्लभाःकामाःसंतिलोकत्रये
पिहि ॥ प्रार्थयस्वमहाभागस्वेच्छयात्वंहितानपि १५८ इमारामाःसदापुंसांमनोनयननंदनाः ॥ स्वर्गिणांबहुभिर्यज्ञैःप्राप्तानयनगोचरम् १५९ पीनोन्नतकुचद्वं
द्रातिरस्कारसुधाकराः ॥ नितंबविंबसंलग्नांचीकणितभूमयः १६० मुखपंकजसौगंध्यमारुतावासितांतराः ॥ अघृतंचंपकोदामस्पर्शभर्त्सकमार्दवाः १६१
उदामहावभावौघरसोल्लासविलासकाः ॥ कलकंठरवत्रस्तभृंगीसंगीतसुस्वराः १६२

महाभूमौ सर्वस्यांभूमौआमृहिलभस्व १५६ पुत्रेति । पुत्रादयोलौकिकाःकामाःकाम्यमानपदार्थास्तेदिव्याश्च्येकामास्तेसर्वेऽव्याहताव्याघातरहिताःसंतुतवेति १५७ येयत्रेति । येदुर्लभाःकामाः
स्तानपीच्छयांसंकल्पमात्रेणनिष्पद्यमानांप्रार्थयस्ववरयेत्यर्थः १५८ इमाहति । याहमारामाःस्वर्गस्त्रियःपश्यसिताभिरात्मानंपरिचारयेतिदशमेनाभिसंबंधःस्फुटमन्यत् १५९ तासांदौर्लभ्यसु
चकानिविशेषणान्याह पीनोन्नतेत्यादि । पीनोन्नतेनकुचद्वंद्वेनतिरस्कारोयस्यतथाभूतःसुधाकरश्चंद्रोपाभिस्तास्तथा अर्पभावः चंद्रश्चक्रवाकद्वंद्वस्यदुःखद्वेतिप्रसिद्धंतत्पतीकारायचक्रवाकद्वंद्वंयत्कु
चद्वंद्वभावंगत्वातंचंद्रमंडलाकारत्वशोभातिशयादिभिस्तिरस्करोतीवेति । अथवातादृशकुचाच्छादकाश्चताःसुधायाअधरवृत्तराकराः नितंबमंडलग्रकांचीशब्दवत्यश्च १६० मुखेति । मुखपंकजस्य
सौगंध्यशालिनामारुतेनवासितमंतरंग्रहमध्यंयाभिस्तास्तथा घृतरहितंचंपकमयंयदुत्कृष्टदाममालातत्स्पर्शस्पर्शभर्त्सकमार्दवंमृदुत्वंयासांतास्तथा १६१ उदामेति । उत्कृष्टैर्द्वैःशृंगारचेष्टाभिर्भावे
र्मानसविकारेश्वरसोल्लासकराविलासायासांतास्तथा कलकंठानांकोकिलानांस्वाश्रयस्तानांभृंगीणांसंगीतंचतत्तुल्यःशोभनःस्वरोपासांतास्तथेति १६२

स्निग्धेति । स्निग्धं मुग्धं च यस्मिन् तन्नेनेकेषां चित्रार्थानां पदानां भाषिकाः देहकांत्यारवेज्यैः मदनस्यापि मादकाश्चेति द्वयोरर्थः ६३ । ६४ विचित्रेति । ताराणि भास्वराणि अनर्घ्याणि च यानि आभ
 रणानि तैर्मंडिताः तथा दासीनां कायशतेन स्वसमानवेषेण श्रोतस्थपदोक्तेन युताः तथा तूयैर्वायैर्युताः 'रथः स्याच्चरणे काये' इति विश्वः ६५ आसामिति स्पष्टम् ६६ आलिंग्यंत इति । या एतामदनुगृहीतैः
 स्वर्गस्थैरेवालिङ्ग्यंतमनुप्यलोकेन संतिष्ठेति ६७ महत्ताभिरिति । हेनचिकेतस्त्वमेताभिर्महत्ताभिरात्मनः परिचर्यीकारय मरणविषयकं प्रश्रंमाकुर्वित्यर्थः ६८ तत्प्रश्रस्यवैयर्थ्यं स्फुटयति स्मृतेति ।
 मरणानंतरं जीवः स्वर्गादिक्रं च्छतुवा अभावं गच्छतुवा तच्चितायां काकदंतसदसद्भावचित्तासमायां किंफलमिति ६९ इदमिति । इदं वर्णितविषयजन्तुसुखं अधुना साक्षात्फलं त्वया संपादनयोग्यं मरण
 विषयकविचारस्तु स्वयंकस्य चित्फलं न भवति अथवानतत्फलं भवेद्वच्छेदित्यर्थः भूमाप्तौ चौरादिको विभाषितान् ७० यत्कर्म स्वकीयेष्टसाधनं तदेवानुष्ठेयमित्याह चेष्टेति । चेष्टनमनुष्ठानं ७१
 स्निग्धमुग्धस्मिन्तानेकचित्रार्थपदभाषिकाः ॥ स्वदेहविमलस्वच्छकांतिभास्वितभास्कराः १६३ सर्वलक्षणसंपन्नाः प्रथमोद्धतयौवनाः ॥ स्वदेहेन स्मरस्यापि सत
 तं स्मरदायिकाः १६४ विचित्रवसनास्तारानर्घ्याभरणमंडिताः ॥ दासीनां च शतेनापि स्वात्मरूपसमेन हि ॥ तूयैर्नानाविधैस्तद्वत्सर्वदा परिवारिताः १६५
 आसां कटाक्षमोक्षोपिमोक्षादप्यक्षयं सुखम् ॥ प्रयच्छतिकथं स्पर्शः परमानंददो न हि ६६ आलिंग्यंत इमानित्यंनिःशंकं स्वर्गवासिभिः ॥ मदाज्ञावशगैर्नेतामनुष्ये
 कर्हिचिद्विज १६७ महताभिः स्वमात्मानं सततं परिचारय ॥ नचिकेतस्त्वमत्रैतन्मरणं पृच्छमाकचित् १६८ मृते सति गतः स्वर्गं यदि वा भस्मतां पुमान् ॥ भवतः
 कोत्र लाभः स्यात्काकदंतपरीक्षणे १६९ इदं सुखं तवैव स्यादधुना फलमत्र भोः ॥ विचारो मरणे नायं फलं कस्यापि तद्वदेव १७० चेष्टेत स फलं धीमान्निष्फलं न कदाच
 न ॥ सफलेपि फलं स्वस्य यत्र तच्चेष्टनं वरं १७१ एवमादिवरान्प्राहय मस्तं नचिकेतसम् ॥ लोभयन् स्वात्मविज्ञानप्रश्रस्योपरमाय हि १७२ नचिकेतास्तु तच्छ्रुत्वा
 धर्मराजसमीरितम् ॥ वचनं तदिदं वाक्यं प्रत्यभाषत धर्मवित् १७३ इमारामास्त्वया प्रोक्ता रूपलावण्यसंयुताः ॥ पुण्यपुंजसमारब्धानि शेषसुखहेतवः १७४ ए
 ता उत्पत्तिः पूर्वं विनाशाच्च तथोत्तरम् ॥ स्वस्य कांतस्य वा स्वर्गे धर्मराजसुखं मुक्तिं ॥ कृतवत्यः करिष्यंति मध्येकेन सुखायताः १७५ अपि स्वर्गस्थिता वध्वस्त्वया
 या वर्णिताः सुखम् ॥ ग्राम्यधर्मेण ताः पुंसः कुर्युश्चेदधिकाः कथं ॥ अन्याभ्यो मनुजस्त्रीभ्यो धर्मराजविचारतः १७६ पूतिगंधवरानार्यः सुगंधाय दिवाय म ॥ कामुका
 नां सुखं कुर्युरासां भेदः कथं भवेत् १७७

एवमादीति स्पष्टम् ७२ श्रीभावा इत्यादिनचिकेतसा वाक्यमवतारयति नचिकेता इति । स्पष्टम् ७३ तत्र श्रीभावा इति पदेन श्वउत्तरदिने भविष्यंति न वेति व्युत्पत्त्या यमोपन्यस्तपदार्थानामनित्यत्व
 वाचकेन सूचितं यत्तेषां सुखसाधनत्वस्य भ्रममात्रसिद्धत्वं तत्प्रपचयति इमारामा इति त्रयस्त्रिंशतां श्लोकैः । हे धर्मराज या इमारामा भवता सुखहेतुत्वेनोक्तास्ता एताः किमुत्पत्तिः पूर्वस्वस्य परस्य वा सुखं क
 तवत्यो विनाशोत्तरं वा किं सुखं करिष्यंति अपि तु न कृतवत्यो न करिष्यंतीत्येव वाच्यं तथा च मध्येयदेताः सुखवशाच्चरितं तत्र हेतुरेतासां स्वभावो न भवति किंतु व्यामोह एवेति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ कामजव्या
 महेन सुखायमानत्वस्येतरनारीष्वपि तुल्यत्वादितासामाधिक्यविचारेण न दृश्यते इत्याह अपोति । यास्त्वया वर्णिताः स्वर्गवध्वस्ता अपि यदि ग्राम्यधर्मद्वारेण तां सुखं कुर्युस्तदामनुजस्त्रीभ्यः कथमधिकाः
 तिसंबंधः ७६ एतदेव स्फुटयति प्रतीति स्पष्टम् १७७

१ इतोऽपि अयमविशेषोऽस्ति पुस्तके

माणिनानां पुण्यपुंजननिर्मिताः सुखहेतवः । श्वउत्तरदिने तत्प्राप्त्यनन्तरं तेषां श्रवणं भविष्यति ।

यदि चेतासां स्वभावेन सुखरूपत्वं स्यात्तदा सर्वोऽस्तीत्यादिः सर्वप्रत्यक्षविशेषेण सुखहेतुः स्यात्तथा च न दृश्यते कामव्यामोहेन प्रयुक्तं सुखत्वं तु सर्वत्र दृश्यते इत्येवं व्याप्तिमेव विशदयति अत्रैतन्नादि । यदा तज्जना

यदिचेतासांस्वभावेनसुखरूपत्वंस्यात्तदासर्वोन्नीव्यक्तिःसर्वप्रत्यविशेषेणसुखहेतुःस्यात्तथाचनदृश्यते कामव्यामोहेनप्रयुक्तसुखत्वंतुसर्वत्रदृश्यतइत्येवंव्याप्तिमेवविशदयति शुनीत्यादि । यदातत्तज्जातीयायास्तत्तज्जातीयप्रत्येवसुखत्वंदृष्टंनदातत्तज्जातिकृतोभेदोव्यामोहस्यैवसिद्धीनतुसुखभानरूपस्यफलस्यापिसद्व्यर्थः ७८ तथाहिसुगंधत्वादिभिर्देवांगनारमणीयत्वेनपश्यतोदेवस्यैवतत्स्यान्व्यामोहोनतुतथाऽपश्यतःशुनएवंशुनातथात्वेनदृष्टार्याशुन्यादेवस्यनव्यामोहइत्याह सुगंधाचेतिद्वाभ्यां । वैषम्यंस्वभाविकोत्कर्षरूपंकिंकृतंकेनसंपादितंनकेनापीत्यर्थः ७९ । ८० नचशुन्यादोषधीविषयत्वेनापकर्षः देवाङ्गनायापिश्वनिप्रदोषधीविषयत्वस्यसमानत्वादित्याह शुन्याइति । नपरितुष्यतिकितुदेवांगनायादोषानेवपश्यतियतएषश्चाशुन्याएवगुणान्पश्यतीतिसंबंधः ८१ शुनादृष्टानशुन्यागुणानभिनयति सुदीर्घेतिचतुर्भिः । एवंहिश्वामन्यते एवंकथं एषाशुनीसुदीर्घवदनत्वादिविशिष्टामासेवतेइतिचतुर्णीसंबंधः यस्याअस्माजिह्वारक्तोत्पलसमासासुरभ्यांचारुगंधिनीचभवतीतियोजना । उगुमितिभामितितच्छब्दानुकरणं स्फुटमन्यत् ८२ । ८३ । ८४ । ८५ तामिति । तांशुनींदृष्ट्यादृष्टीशुनःप्रीतिस्तादृशीशक्रस्यशचीदर्शनेभवेन्नवेतिसंशयइत्यर्थः ८६ उक्तन्यायमन्यत्राति

शुनीयथाशुन कुर्यात्सुखंनारीनरस्यवा ॥ देवांगनातथैवैषादेवस्यसुखदायदि ॥ भेदोजातिकृतोजातःफलेकोपिनविद्यते १७८ सुगंधाचसुखपाचसुस्पर्शासुरसा तथा ॥ सुशब्दाचारुसर्वगीसुश्रोणीपृथुलस्तनी १७९ देवांगनाशुनोनैषाग्राम्यधर्मसुखप्रदा ॥ शुनीदेवस्यतद्वच्चैषम्यंकिंकृतंयम १८० शुन्यादोषानयथा देवोगुणान्हित्वात्रपश्यति ॥ तथाश्वापिचदेवानांवध्वानपरितुष्यति ॥ शुन्यागुणानमूनेषश्चानित्यंपरिपश्यति १८१ सुदीर्घवदनामृद्धीतीक्ष्णदंष्ट्रागुणानना ॥ रक्तोत्पलसमाजिह्वामासासृक्चारुगंधिनी १८२ दीर्घनेत्रासुघोणाचनित्यमुत्तब्धकर्णिका ॥ सदाशीघ्रगतिस्तद्वन्मांसलाचकृशोदरी १८३ उत्तब्धपुच्छासंकीर्णयोनिच्छिद्रातिशोभना ॥ उगुंकारैश्चभंकारैर्मन्मनःकर्णनंदनैः १८४ गमनैःपृष्ठतोदिक्षुपुरतश्चनिरंतरम् ॥ सेवतेमांसदैवेषामनोनयननंदिनी १८५ तांदृष्ट्वा यदृशीप्रीतिर्धर्मराजशुनोस्तिह ॥ दृष्ट्वाशर्चाचशक्रस्यविद्यतेतादृशीनवा १८६ एवंपुत्रादयोभावाःसर्वेषामपिदेहिनाम् ॥ समाश्वनरदेवानांविषमाश्वपरान्प्रति १८७ यज्जातीयोहियोजीवस्तज्जातीयंहितत्प्रियम् ॥ अत्रपानांगनाद्यत्रतदेवबहुमन्यते १८८ शुनःपरिकरेयद्वज्जुगुप्सायोपिदादिषु ॥ भवतांग्राम्यधर्मादौयमस्वर्गनिवासिनाम् १८९ तथाशुनोपिसर्वत्रस्वजातेरपरत्रहि ॥ जुगुप्सायतएवायंशुनींहित्वावगच्छति १९० ततो नकोपिसंसारेदेहःसम्यगिहास्तिभोः ॥ किंतु कामज्वरात्पित्तजातंसर्वशरीरिणाम् १९१ सज्जातीयेषुसम्यक्कबुद्धिमेतत्प्रयच्छति ॥ भ्रमंपरंगतस्यात्रस्त्रियोवापुरुषस्यवा १९२ कसुखंप्राणिनांदेहेस्त्रियोवापुरुषस्यवा ॥ नारीयदिसुखंकस्मात्स्वस्यैषानसुखंभवेत् १९३

दिशति एवमिति । समाव्यामोहजसुखसाधनत्वेनतुल्याः परान्भिनज्जातीयान्प्रतितुविषमाविपरीताइत्यर्थः ८७ अदृष्टसंस्कारादिकृतस्तज्जात्यध्यासएवप्रियत्वव्यवस्थाहेतुरित्याह यज्जातीयइति । अत्रतत्तज्जातिप्रतितुदेवतज्जात्यनुकूलमेवबहुसुखरूपमन्यते ८८ एतदेवविशदयति शुनइतिद्वाभ्यां । परिकरोभोगसाधनं तथाचशुनःपरिकरभूतेषुयोपिदादिभावेपुयथाभवतांदेवानांजुगुप्सागलानिस्तथाशुनोपिस्वजातेरन्यत्रजुगुप्सायतएषश्चाशुनींहित्वादोषानेवावगच्छतीतिद्वयोःसंबंधः ८९ । ९० फलितमाह ततइति । सम्यक्स्वभावेनसुखरूपो नार्यादिदेहोनभवतिकितुपित्तनशंखेपीतबुद्धिर्यथाजायतेतथाकामज्वरजातव्यामोहरूपपित्तनविभ्रमंगतस्यजंतोःसज्जातीयरुयादिशरीरेसुखबुद्धिर्भवतीतिद्वयोरर्थः ९१ । ९२ नार्याःस्वभावेनसुखत्वाभावमेवविशदयति कसुखमिति । प्रथमः सुखमितिनिर्देशोभावप्रधानः नारीयदिसुखरूपातदात्मानंप्रत्यपिसुखत्वेनभायात् यदितुदेहांतरस्यसुखदास्यात्तदाऽपरांशुसंपत्त्यादिरूपांप्रत्यपितथास्यादितिद्वयोरर्थः १९३

१४ पुंसइति । पुमांसंप्रतिसातथेतिनवाच्यम् यतोबालोनप्रायाहृदिक्रीडंस्ताहृपुपदवाच्योनभवति साक्षतंप्रतियुववत्सुखदानदृश्यतेइति १९५ एवंयुवत्वावच्छिन्नंप्रत्यपिनतस्याःसुखद
 त्वनियमोयूनःपुत्रादिरूपत्वेमदनज्वरापायशालित्वेवातथात्वादशनादित्याह यूनश्चेदितिद्वाभ्यां । अस्मिन्यून १९६ । १९७ एवंरुग्णापिसानसुखदेत्याह एवंव्याध्यादीति १९८ ए
 वंपुमानपिनस्वभावेनसुखदइत्याह पुरुषोपीति । पुण्यादौकन्यापश्रुतिपुसमत्वतःकामसुखदत्वरूपविशेषाभावात् १९९ ततश्चकामदोषजत्वाहेहेपुसुखबुद्धिभ्रमरूपैवेत्याह ततइति । सुखाय
 सुखत्वेनभानायक्षमाइतिशेषः २०० यथाधत्तूरबीजभक्षिणांपितंजगद्भासतेतथाकामिनांरुयादिदेहाःसुखाइत्याह उन्मत्तेतिद्वाभ्यां । वैपरीत्येनयुक्तामितिशेषः २०१ । २०२ कामज्वरस्य
 निदानंतुयौवनभवेतिसदृष्टांतमाह जरेति । यथाविरूपताहेतुर्जरातथाकामज्वरहेतुर्यौवनमिति २०३ भवतातुयदेतासांप्रशंसनंकृतंतदुक्तभ्रमसिद्धार्थानुवादरूपमेवनविधिरूपमित्याह कामज्व

अपरस्याःकुतोऽनस्याद्वधाएषासदासुखम् ॥ देहांतरस्यसततंभवेद्विसुखदायदि १९४ पुंसश्चेत्कुतएवैषाकुमारस्यभवेन्नहि ॥ विवस्त्रायाउरोमध्येशयानस्या
 पितादृशः १९५ यूनश्चेत्कुतएवैषापुत्रादेस्तादृशीनहि ॥ अपियूनोतिसंभोगेनिवृत्तेसमन्तरम् १९६ तत्क्षणात्पुनरप्यस्मिन्नजातेमदनज्वरे ॥ कुतएषा
 सुखंतस्यपूर्ववन्नकरोतिहि १९७ एवंव्याध्यादिदोषेपिसंजातेनैवकामसुखम् ॥ सुखयेयुवतिस्तेनसुखंनैवकदाचन १९८ पुरुषोपिसुखंनयंभवेत्कापिवधूरिव ॥
 स्वस्यवाप्यथवावधाःपुण्यादौहिसमत्वतः १९९ ततःकामज्वरस्यायंमहिमाकोपिदेहिनाम् ॥ येनदेहाःसुखायस्युरसुखाअपिसर्वदा २०० उन्मत्तबीजसे
 वातोयथाहेममयंजगत् ॥ अहैममपिसंभ्रांतोविलोकयतिमानवः २०१ एवंकामज्वराज्जंतुःस्त्रीपुंसवपुरास्थितः ॥ सजातीयेपुसुखतांवैपरीत्येनमन्यते २०२
 जरायथाविरूपत्वहेतुःस्याद्विदुषामपि ॥ यौवनंतद्वदेवस्यात्कामज्वरकरंसदा २०३ कामज्वरवशंप्राप्तोधर्मराजततोभवान् ॥ प्रशंसतिवधूरेताअपिदुःखकरीः
 सदा २०४ किंवहूक्तेनताह्येताअनित्याइतिनिश्चितम् ॥ प्रियंसुखहेतुःस्यादनित्यंसर्वदानृणाम् २०५ यद्यस्यातिप्रियंवस्तुतस्यदुःखस्यकारणम् ॥ सु
 खंरुत्वाव्रजेद्यावत्तावच्छतगुणपुनः ॥ वियुक्तंकुहतेदुःखंकष्टंप्रियतमंततः २०६ इमाःप्रियतमारामाःपुत्रपौत्रादयोपिच ॥ आयुर्भूमिर्महाराज्यहस्त्यश्वकन
 कादयः २०७ अद्यनासन्पुनःश्वस्तेभवितारःपरेहनि ॥ नभविष्यंतितेनामीयमकप्रतमाःस्मृताः २०८ अपिसत्तायदातेषारामादीनांतदापिन ॥ सुखंकि
 मपिकुर्वतिदुःखंकुर्वतिकिंतुते २०९ रामाःसंभोगतःपुंसोर्वीर्यजीवनहेतुकम् ॥ हरंतियंत्रतोयद्वद्वन्हिःपुष्परसंत्विह २१०

रेति २०४ तासांदुःखकरत्वंत्वनित्यत्वमेवप्रख्यापयतीत्याह किंवहूक्तेनेति । यतःसुखहेतुरूपंप्रियमनित्यमितिप्रसिद्धम् २०५ अनित्यस्यवियोगेसंयोगादधिकदुःखहेतुत्वंसर्वजानंतित्याह
 यद्यस्येति । अतिप्रियंवस्तुकर्तृयावत्सुखंरागोदयद्वारादुःखबीजभूतंकृत्वाव्रजेततःशतगुणंदुःखंवियुक्तंसत्कुरुतेइतिसंबंधः २०६ सांसारिकभावानांवियोगशीलतामेवस्फुटयति इमाइति ।
 एतेरामाप्रभृतयोभावाःप्रियतमत्वेनभवतोपन्यस्तास्तेसर्वेअद्ययावत्त्रासन्नजाताभवद्वरात्श्वत्तरदिनेभवितारो लब्धजमानोपिततःपरदिनेनभविष्यंतीत्येवमागमापायित्वेनानित्यत्वाहःस्वमयाएवे
 तिद्वयार्थः २०७ । २०८ मर्त्यस्तेत्यादिस्तेनदृश्यंतभागस्यायंमाह अपिसत्तेतिपंचभिः । किंचयदेतेषारामाप्रभृतिभावानांसत्तालोकदृष्ट्यनुसारेणस्थिरत्वमभ्युपगम्यतेतदाप्येवदुःखदं
 यथासादृश्येनपुनरागमाःपुरुषस्यरेतोऽलक्षणविरहितेनप्रत्यक्षारंभेति यथासादृश्येनपुनरागमाःपुरुषस्यरेतोऽलक्षणविरहितेनप्रत्यक्षारंभेति २०९ । २१०
 ततःकिमतआह गतेति । यथोक्तसारंपुष्पमल्पकालेनशीयतेतथाजिसरेतसाहीनःपुमानसर्वेद्विषयःसहाव्यजीवनोभवतितदीयानांदियाण्यायुश्चक्षीपतेइतियावत् ऊर्ध्वरेतसस्तुसहंदिशेतिरंभा

ततः किमत्र आह गतेति । यथोक्तसारांशं पुष्पमल्पकालेन क्षीयते तथा तेजसरेतसाहीनः पुमान्सर्वेन्द्रियैः सहाल्पजीवो भवति तदीयानां दिपाण्यायुश्च क्षीयते इति यावत् ॥ अत्रैतस्मिन् सहेन्द्रियैश्चिरेण विनः प्रसिद्धा इत्युक्तं प्रथमे ध्याये २११ एवमिति । एवमप्येवमपि पुत्रादिभावामनसः श्रोत्रादीनां चरसस्य सारस्य सत्त्वाल्यस्य धर्मज्ञानादिवृद्धिहेतोरपहारकाः तत्रोदाहरणं चमत्पितेव यतस्तस्य मञ्चितयाजरद्वीदानमवृत्त्या धर्महानिर्मद्वियोगेन मनःक्षोभश्रुत् मनःक्षोभे हि सर्वेन्द्रियाणां तजोबलं जीर्यत इति प्रसिद्धमिति २१२ फलितमाह तस्मादिति । हे धर्मराज तस्मादुक्तं न्यायादिमेभा वा अनित्यादुःखदाश्च सिद्धाः एवमपि यद्यमीतवाधिकारिकस्य संमतालोकपालाधिकारपरिपालनाय सम्यक्त्वयांगीकृतास्तथापि नुदति वितर्कं मम जिज्ञासोः संमताः किं किमर्थं भवेयुरित्यर्थः २१३ उत्तरार्द्धार्थमाह अपि यदित्यादिना । यद्ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्यायुस्तदल्पत्वं द्विपरार्द्धपरिच्छिन्नत्वात् तदंतर्गतानामितरायुषामल्पत्वं किमुवाच्यमित्यर्थः २१४ उक्तं स्फुटयति । मनुष्याणामित्यष्टभिः मनुष्याणां वत्सरो देवानामहोरात्रं तत्रोत्तरायणं दिनं दक्षिणायनं तुरात्रिरित्यर्थः २१५ देवतानामिति । देवानां पृथक् अधिकशतत्रयसंख्यैरहोरात्रैर्वत्सरो भवति एतादृशैर्वत्सरेर्द्वादशसहस्रं

गतसारं यथा पुष्पं भुक्तभोगस्तथा पुमान् ॥ तेजसारहितः सर्वैरिन्द्रियैरल्पजीवनः २११ एवं पुत्रादयो भावामनः श्रोत्ररसापहाः ॥ धनिनः पुत्रिणो दृष्टुः खं मेत्र पितुर्मया ॥ मनोदुःखाच्च जीर्यते तेज इन्द्रियगं महत् २१२ तस्मादिमे च रामाद्या अनित्यादुःखहेतवः ॥ तवापि संमता धर्मराज किमु ममत्वमी २१३ अपि यद्ब्रह्मणः प्रोक्तं परमायुर्महात्मनः ॥ द्विपरार्द्धावसानं तदल्पमभिहकीर्त्यते २१४ मनुष्याणां हि यः प्रोक्तो वत्सरः स दिवौ कसाम् ॥ अहश्चैव तथा रात्रिरयने दक्षिणोत्तरे २१५ देवतानामहोरात्रैः पृथ्वा सहशतैस्त्रिभिः ॥ संवत्सरो यमुदितो देवानां स्वर्गवासिनाम् २१६ दिव्यैर्द्वादशसाहस्रैर्वत्सरेस्तच्चतुर्युगम् ॥ कृतं त्रेता द्वापरश्च कलिश्चेति च कीर्तितम् २१७ चतुर्युगसहस्रं स्याद्ब्रह्मणो दिवसः सदा ॥ रात्रिश्च तावतीयस्यानां श्लोकत्रयी व्रजेत् २१८ ब्रह्मणो वत्सरस्त्वैतैः सह पृष्टि शतैस्त्रिभिः ॥ अहोरात्रैः शतं सोपिवत्सराणां हि जिवति २१९ पंचाशद्वर्षमात्रं स्यात्परार्द्धमेकमेव तत् ॥ ब्रह्मणस्तद्गतं तस्य द्वितीयमिह विद्यते २२० अयमर्द्धवयाः श्रीमान् ब्रह्मालोकपितामहः ॥ मरणे यस्य कोप्यत्र जीविष्यति न देहभाक् २२१ मरणत्रासतः सोपि नित्यं मीलितलोचनः ॥ आस्ते त्रसर्वदा किंचिच्चिंतय नृजगदीश्वरः ॥ ततः कथं भवान्मह्यं परमायुः श्रयच्छति २२२ ततस्तवैवलोकेश संसारेक्षणमंगुरे ॥ असारे दुःखजलधौ फेनबुद्बुदसंनिभे २२३

ख्यैः कृतादिसंज्ञं युगचतुष्टयं भवतीति द्वयोरर्थः २१६ । २१७ चतुर्युगसहस्रमिति । तावती दिनसमा यस्यां ब्रह्मरात्रौ २१८ ब्रह्मणो वत्सर इति । एतरेतादृशैः पृथ्वा अधिकशतत्रयसंख्यैरहोरात्रैर्ब्रह्मणो वत्सरस्तच्छतं च तस्य परमायुरित्यर्थः २१९ पंचाशदिति । ब्राह्मपंचाशद्वर्षपरिमितः कालः परार्द्धमित्युच्यते परस्पहिरण्यगर्भस्यायुषोऽर्द्धमिति व्युत्पत्तेः तत्परार्थमेकं गतमतीतमेव द्वितीयं तु विद्यत इत्यर्थः २२० अयमिति । अयं श्रीमान् ब्रह्मा अर्धवयाः अर्द्धवयोऽतीतं यस्य स तथा वर्तते यस्यां तं महाप्रलयो भावीत्यर्थः २२१ मरणत्रासस्तु ब्रह्मणोऽपिलक्ष्यते यतः स किंचिदात्मतत्त्वं ध्यायन्नैव चिन्तते अतस्तदंशभूतैर्भेदभिः परमायुःपदानमशक्यमित्याह मरणत्रासत इति । अत्र ब्रह्मलोके आस्तेति श्रुति २२२ तत इति । यत उक्तविषयादुःखदत्तं सिद्धं ततो हेलोकपालक्ष्यगर्भं गु रत्वादिशालिनि संसारेव तं मानावाहनादयः पदार्थास्त्वय्येव तिष्ठन्ति द्वयोः संबंधः २२३

२२४ नवित्तेनेत्यादेरर्थः प्रपंच्यते अपि वित्तेनेति द्वादशभिः । हेलोकपालमर्त्यस्य तृष्णावित्तेन भोग्यपदार्थजातेन नैशाम्यतियतस्त्रिलोको रीज्यप्राप्तावपि ब्रह्मलोकमिच्छति तदा साधपि पतनाभाव
प्रसृतत्वादिकंचेच्छत्येवेति द्वयोरर्थः २२५ । २२६ उक्तं दृष्टान्तेः स्फुटयति न जातिविति द्वाभ्यां । यथा वन्हिसागरललनायथाक्रमकाष्ठललनपुरुषेर्न तृप्यति तथा वित्तेः पुरुषोपीति २२७ । २२७
यावदपेक्षितद्वयलाभस्त्वस्माकं भवदर्शनप्रभावादेव सिद्धो तोनवरणीय इत्याह अपि वित्तमिति पंचभिः । यतस्त्वां हृष्टवंतोऽतोऽनायासेन वित्तं प्राप्स्याम एवेति १२९ धर्मराजरूपवर्णयति मेघे
त्यादिना । उदारगंधीर्घृतपुंतीतां वररक्तनेत्रं चेति २३० कंबुग्रीवमिति । आदित्यनयनं तेजस्विनेत्रम् २३१ महेति । दृष्ट्या दर्शनेन कुक्षसर्पवद्भयप्रदं चित्ते दयालुम् २३२ सदयत्वे हेतुभूता
निविशेषणान्याह वेदोदितेति २३३ चिरजीवनमप्यस्माकं भवदीयशिष्यत्वमात्रेण लब्धत्वा न्नवरणार्थनीयमित्याह सर्वेषामिति । भवानेव हि सर्वेषां मृत्युरूपो भवत्यस्माकं गुरुश्च गुरोश्च शिष्या

वाहाः संतु महाभाग गजवाजिरथादयः ॥ नृत्यगीतैश्च संयुक्ता इमारा माश्वसर्वदा ॥ पुत्रादयश्च सकला यान्मेदातुं त्वमुद्यतः २२४ अपि वित्तेन कोनाम तर्पयेन्मानवंशु
वि ॥ लोकपालत्रिलोकीचेत्प्राप्तो त्येष कथंचन २२५ सत्यलोकं पुनः सोयमिच्छत्येष न संशयः ॥ ब्रह्मलोके तु संप्राप्ते पुनरिच्छति किंचन २२६ न जातु पुरुषो वि
तैस्तृप्तिं गच्छति कुत्रचित् ॥ वन्हिः काष्ठैर्जलैस्तद्वत्सागरः पुरुषैरपि १२७ ललनानैव संयाति तृप्तिं वित्तेः पुमानपि ॥ तद्वद्बुद्धिमता वित्तेस्तर्पणी यो नरो न हि २२८
अपि वित्तं धर्मराज वयं लप्स्यामहे स्वयम् ॥ दृष्टवंतो मां सनेत्रैस्त्वां महादुःखघातकम् २२९ मेघश्याममुदारगंधीतकौशेयवाससम् ॥ लाक्षारससमस्वच्छविशाल
नयनोत्पलम् २३० कंबुग्रीवं महोरस्कमाजानुभुजमद्भुतम् ॥ आदित्यनयनं देवमादित्यसमवर्चसम् २३१ महामहिषसंस्थानं पुरुषं दंडधारिणम् ॥ आशीविष
समं दृष्ट्या चित्ते प्राणि कृपायुतम् २३२ वेदोदितमहामार्गरक्षाकरणकर्मकम् ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नं भगवंतमनामयम् ॥ समं सर्वेषु भूतेषु शत्रुमित्रविवर्जितम् २३३
सर्वेषां हि भवान्मृत्युश्चरस्थिरशरीरिणाम् ॥ गुरुभूतस्ततो मृत्युः केनास्माकं भविष्यति २३४ लोकपालो भवान्यावदक्षिणस्यां दिशि स्थितः ॥ जीविष्यामो वयं ता
वद्धर्मराज न संशयः २३५ अतो वरः स्वयं सिद्धश्चिरकालं हि जीवनम् ॥ भवतः करुणा पांगमोक्षवज्रशरीरिणाम् २३६ ततो वरः स एवात्र वरणीयो मृतौ हि यः ॥ संशय
च्छेदकूटूयाद्धर्मराज परो न हि २३७ जरामरणशून्यानां भवतां स्वर्गवासिनाम् ॥ देवयोगेन सांनिध्यं प्राप्नोत्रयदिकश्चन २३८ जरामरणवान्भूमावधस्ताद्भवतां स्थि
तः ॥ मादृशः पुरुषो जानन्नात्मानं च परांस्तथा २३९

नुग्रहशीलत्वं प्रसिद्धमनोनास्माकं मृत्युभयमित्यर्थः २३४ अतो यावद्भवतोऽयं लोकपालत्वलक्षणोऽपि कारस्तावज्जीवनेऽस्माकं न कश्चित्प्रतिबंधक इत्याह लोकेति २३२ अत इति । भवत्कृपा
कटाक्षपातेन वज्रसमं शरीरं येषां ते तथा तेषाम् २३५ अतो भवता स एव बोधो वरत्वेन देवो यो न उक्तस्य मरणविषयक संशयस्य च्छेदनं कुर्यादित्याह ततो वर इति २३७ किंच भवाहं मां हात्मनां सति
धिप्राप्तस्य मर्त्ये स्पचित्तं स भोगचिरजीवन तृष्णाद्व्याहतेत्यावेदकस्य अजीर्यतामित्यदि रर्थं दर्शयति जरेति च भुभिः । योजरादिमान् भवतां स्वर्गवासिनामर्थो भवेत् श्रोत कुपदोक्ते भूमिलोके वसनशीलो मा
दृशो मर्त्यो भवतां दिवानां सति धिप्राप्तः सन्नात्मानात्पतत्वरविवेकवान् यद्विभवेत्सहमान् रामा मभूती न भवान् वस्तुतो दुःखकारका न्युद्धानां नाना रूपदर्शनेन दारारतिपदी कोपभोगद्वारा च युक्तशान्तिभ्या यव
२३८ ॥ फलितमाह तत इति । यतोऽहं मनजानं दमारं ब्रह्मलोकानं वप्यं तज्जपानं दानागत् कविषयादः स्वमयत्वं मेव जानास्यतस्त्वया समीरिते वरत्वेनोपपत्तेर्विषयजाते मे प्रीतिः सक्तिर्नास्तीत्यर्थः ॥

२४० फलितमाह तत इति । यतो हं मनुजानां दमार्थं प्रपन्नलोकानंदं पर्यंतं जन्मानंदानामुक्तविधया दुःखमयत्वमेव जानाम्यतस्त्वया समीरिते वरत्वे नोपन्यस्ते विषयजाते मे प्रीतिः सक्तिर्नास्तीत्यर्थः
 २४१ वल्लभं तर्कं डिकार्यमाह यत्रेति । यत्र परलोकगतौ महत्यां दुर्ज्ञेयायां निर्णयं विना देवा अपि संविधास्तं निर्णयरूपमेव वरं देहीत्यर्थः २४२ यमेनेति । एवं यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेताः
 स्वात्मज्ञानादन्यं वरं न वृणीते स्म किंतु सर्वेषु प्रातः गूढतया स्थितमात्मानं भवविषयीकुरुतः प्रश्रयसमाधानमेव वृत्तवानिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ द्वितीयवल्ली व्याख्यामुपक्रमते एवं निश्चल
 चित्तमिति । निश्चलं विषयकामनयाऽक्षोभ्यं चित्तं यस्य तादृशं तं ज्ञात्वा तादृशं वरं दातुं तं प्रशंसन्निदमाहेति २४५ तत्र प्रथमां स्वयोदशकचोऽभ्युदयनिःश्रेयसविभागादिप्रदर्शनद्वारा अधिकारिनिर्णया
 र्थास्तं सामाद्योरर्थं प्रपंचयति अन्यदिति त्रिंशत्तत्त्वैः । मोक्षरूपं फलमतिप्रशस्तत्वात् श्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपसाधनप्रमाणाधिकारिभिरविलक्षणतया स्थितं तथा सांसारिकसुखरूपमभ्युद
 याख्यं फलमतिमृदानां प्रेमास्पदत्वात् प्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपादिभिरविलक्षणमित्यर्थः तथाहि आद्यस्य स्वरूपं नित्यसिद्धात्मरूपं साधनं विद्या प्रमाणं वेदांताः अधिकारी साधनवत्पुष्टवान् अं

दर्शनेन तथारत्यारामाद्याः सुखदाहिये ॥ अभिध्यायन्निमानत्र सर्वदा दुःखकारिणः ॥ रमेतजीविते को नु बहुकालेऽपि बुद्धिमान् २४० ततो जानामि देवानामानंदं स्व
 र्णिणामपि ॥ मनुजानां च धर्मज्ञानमे प्रीतिः समीरिते २४१ यत्र संशरेते देवा जरा मरणवर्जिताः ॥ परलोकगतौ मृत्योर्महत्यां निर्णयं विना ॥ तमेव ब्रूहि भगवन् मह्यं चे
 द्रदो भवान् २४२ यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेता मुहुर्मुहुः ॥ वरमन्यं वृणीते न स्वात्मज्ञानात्कथंचन २४३ एवं सर्वेषु भूतेषु गूढं स्तिष्ठति सर्वदा ॥ सृष्ट्वा जगत्प्रवि
 ष्ठश्च तमेकं परिपृच्छति २४४ एवं निश्चलचित्तं तं ज्ञात्वा स न चिकेत स ॥ यमोऽभीष्टतमं तस्य वरं दातुमिदं जगौ २४५ अन्यन्मोक्षाभिधं श्रेयः प्रेयो न्यत्सुखशब्दि
 तम् ॥ सांसारिकं द्विधा तत्स्यादिह लोके परत्र वा २४६ श्रेयसः प्रेयसश्चापि द्वयोर्मध्येऽत्र सर्वदा ॥ आददानः पुमान् श्रेयः स्वार्थं नैव प्रहीयते २४७ प्रेयः समाददान
 स्तु संसारं याति मानवः ॥ अनेकदुःखनिकरं मोहितोऽयं सुखाशया २४८ यथा जलं गतो मत्स्यो मोहितो बडिशशया ॥ अनवाप्य सुखं किंचिद्दुःखं मरणमाव्रजेत्
 २४९ एवं स्वर्गं च भोगं च समिच्छन् पुरुषः सदा ॥ अनवाप्य सुखं भूरि दुःखमेवाधिगच्छति २५० वधं बंधादिकं यद्दत्तुराज्येऽपि न निर्वनः ॥ प्राप्नोति तद्देवायं
 विरागि दुःखमप्यपि ॥ नैवाप्नोति स दामोक्ष्ण्यं चिकेतो भवादृशः २५१ अतो भिन्नार्थकारित्वात् श्रेयःप्रेयोऽपि सर्वदा ॥ विभिन्नं पुरुषं स्वस्य बध्नीतोऽत्राधि
 कारिणम् २५२

त्यस्य स्वरूपं जन्मसुखं साधनं कर्म प्रमाणं पूर्वकांडादि अधिकारी सकाम इति २४६ श्रेयस इति । श्रेयःप्रेयो रूपयोर्द्वयोः फलयोर्मध्ये श्रेय एव यः पुमानाददानः संपाद्य तयां गीकुर्वीणो भवति स
 स्वकीयादर्थोऽप्योजनात्र परिच्युतो भवति इतरः प्रेयो ग्राही तु संसारे भ्रमन् पुरुषार्थं न लभते इति द्वयोरर्थः २४७ । २४८ प्रेयोर्थोऽप्रत्युत दुःखमेव लभते इति सट्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । निगद
 व्याख्यातं ह्ययम् २४९ । २५० श्रेयोर्थोऽप्राग्वधवशेन संसारे वर्तमानोऽपि न दुःखं लभते इत्येतद्गृह्यते न स्पष्टयति वधमिति । यथानिर्वनः कुराजकदेशे वर्तमानोऽपि वधादिदुःखं प्राप्नोति तथा विर
 क्तो मोक्षाधिकारी संसारस्थोऽप्यणुस्वरूपमपि दुःखं नैतीत्यर्थः २५१ अत इति । अतः प्रदर्शितात् विभिन्नोपावदर्थो दुःखाभावदुःखरूपौ तयोः प्रयोजकत्वादेतोः श्रेयःप्रेयसौ विभिन्नं परस्परविलक्षण
 कारिणं पुरुषं बध्नीतः स्वेन संबद्धं कुरुत इत्यर्थः २५२

अधिकारभेदमेव दर्शयति त्वाद्दशा इति । भवद्विधाः सविवेका अधिकारिणः श्रेयसासंबद्धा मंदधियस्तु प्रेयसोति २५३ उभयोः संबंधप्रसक्तिस्तु शास्त्राध्ययनकाले भवतीत्याह वेदाध्ययनेति । यदायं वेदं तन्मूलकं पुराणादिकं वा अधीते तदर्थं कुशलश्च भवति तदा श्रेयः प्रेयसी उभे अपि अनेन संबंधं भवेत्संबंधयोग्ये भवतः तत्र पशस्तमतिः श्रेयोभ्यर्थेयत्प्रेयोऽपेक्षयाधिकत्वात् मंदधीस्तु प्रेय इच्छतीति द्वयोरर्थः ५४ २५५ प्रेयोऽर्थिनो मंदत्वं स्फुटयति अप्राप्तमिति । यत एव प्रेयोऽर्थी अप्राप्तं पुत्रादिप्राप्तं तथा स्थितं प्राप्तं पुत्रादिरक्षयितुं च इच्छन् भवति तत्पुत्रादिप्राप्त्यादिकं देवाधीनं न जानातीति २५६ बुद्धिमानिति । त्वाद्दशो बुद्धिमानस्तु योगक्षेमयोर्देवाधीनत्वं विज्ञाय विवेकपरो भवति स च विवेक एव वक्ष्यमाणविषया श्रेयः प्रेयसो विवेकेन स्वरूपादिभेदेन विचाररूप इत्यर्थः २५७ तत्र प्रेयसः स्वरूपादिगोचरं विचारमभिनयति सुखं मे इत्यादिना अमृदोहमित्यतः पूर्वग्रंथेन । सर्वो जंतुरात्यंतिकं सुखं दुःखाभावं च कामयन्नपि स तत्सुखादिकं न लभते इति प्रसिद्धं तद्विपरीतं च लभते इति । इत्थं सुखाद्यर्थोद्यमे पि विपरीतफलप्रयोजको दोषः कस्य धर्मः किंपुरुषस्य किं वा कर्मण इति द्वयोरर्थः २५८ करणादेरिति । तत्र नाद्यः पुरुषदोषो हि वैगुण्येन कर्मानुष्ठानरूपो वाच्यः स च न दृश्यते यतः करणस्य फल

त्वाद्दशाः श्रेयसानित्यं संबद्धा ह्यधिकारिणः ॥ अन्ये च प्रेयसानित्यं संबद्ध्यं ते लभेधसः २५३ वेदाध्ययनमात्रेण श्रेयः प्रेयश्च सर्वदा ॥ संबद्ध्ये ते मनुष्येण वेदार्थकुशलेन हि ६४ बुद्धिमान् प्रेयसो यत्स्यादधिकं श्रेय ईरितम् ॥ प्रार्थयेत्तदेवान्यो मंदः प्रेयोऽत्र याचते ५५ अप्राप्तं पुत्रपश्वादिप्राप्तुमिच्छंस्तथा स्थितम् ॥ अभिरक्षयितुं नैतद्देवाधीनं प्रपश्यति ५६ बुद्धिमान्सर्वमेवैतद्देवाधीनमवस्थितम् ॥ एतयोश्च विवेकं च त्वाद्दशोऽत्रावगच्छति ॥ अयमेव विवेकेन विचारयति सर्वदा ५७ सुखं मे स्यात्तथा दुःखं मा भूदप्यपि सर्वदा ॥ जंतुरेच्छति सर्वोऽपि न चैतदधिगच्छति ५८ ततः कस्यात्र दोषोऽयं पुरुषस्योद्यमे सति ॥ सुखं न जायते दुःखं जायते चानभीप्सितम् ५९ करणादेः प्रचारेण दृश्यंते सर्वदोद्यताः ॥ ततः सुखकरं नूनं दुःखमस्मै करोति तत् ६० प्रतिग्रहप्रजारक्षाकृष्याद्याहेतवो यतः ॥ अर्थसंपादयंतीष्टमिह लोके सुखप्रदम् ६१ अर्थतोऽनंततो दारान् भोगान् नानाविधानपि ॥ तेभ्यस्तृप्तिप्रजां तुष्टिं मनसोऽपि यशस्तथा ॥ स्वर्गादिकं च पुंसः स्यात्सर्वदानियतं यतः ६२ एवमर्थेन जायेतदतभिष्टं पूर्तकम् ॥ ततः स्वर्गं प्रयात्येष तत्र भोगान् यथाभुवि ॥ प्राप्नोति विविधान् दिव्यान् नेकसुखहेतुकान् ६३ एवं स्थितेषु तत्सर्वं सुखबीजं सुदारुणम् ॥ दुःखवृक्षमयं जातमिह लोके परत्र वा ६४ अर्थादीनां च संप्राप्तौ दुःखं स्यान्मरणांतिकम् ॥ प्राप्तानां च वियोगोऽर्थभयं दुःसहमेव च २६५

साधनतया प्राप्तितस्य यागादेरादिपदग्राह्यस्य तदुपकारि व्यापारादेश्च प्रचारेण स म्यगनुष्ठानेन उद्यताः समोक्षयंते जना अतः परिशेषात्सुखसाधनत्वाभिमतं यत्काम्यकर्मादिकं तदेव दुःखहेतुरिति निश्चीयत इत्यर्थः २६० तत्र संसारे सुखहेतुतया भिमता भवान् दर्शयति प्रतिग्रहेति । प्रतिग्रहादयो ब्राह्मणादीनामर्थसंग्रहे तवः प्रसिद्धाः सचार्थः कामसुखसाधनमित्यर्थः २६१ अर्थस्य सुखकरत्वं विशदयति अर्थतइति । अर्थेन ह्यनंतदाराभोगसाधनानि गृहादीनि च लभ्यंते तेभ्योऽन्नदिभ्यस्तु तृप्तिः संततिर्मनस्तुष्टिश्च लभ्यते अन्नादिविभागादिना यशः स्वर्गश्च लभ्यते इति २६२ अर्थोऽस्त्वगलाभेदानां यत्प्राप्त्यादिकं व्यापारतया प्रसिद्धमित्याह एवमर्थेनेति । पूर्वव्यापारमादिकृतिस्तत्फलस्वर्गे च नानाभोगाः प्रसिद्धाः हेतुपदेकः स्वार्थः २६३ वर्णितानां सुखकराणां दुःखकरत्वं प्रपंचयति एवमिदं अर्थसाधनं आदिपदेन भोगसाधनानां तदग्रहः संप्राप्तिरनेन च २६५

अन्येति । जडस्यान्यग्रगमनाशकापि दहतीति अग्नियागमनं प्रतिषेधाय एवाशंका सापितयेति २६६ प्रियाप्रियागमनागमनयोर्देहिजडदग्नाहकत्वं पितृपितृणां प्रियागमनेति २६७ अयमर्थः

अन्यत्रेति । जडस्यान्यत्रगमनाशंकापिदहतीति अप्रियागमनं प्रतिचया एवाशंकासापितथेति २६६ प्रियाप्रियगमनागमनयोर्वेद्वित्रदृष्टदाहकत्वं प्रसिद्धमित्याह प्रियस्येति २६७ आत्मन इति ।
तथा लोकद्वये हल्लोके परलोके वा स्थितिर्यस्य तादृशस्यात्मन आत्मीयशरीरस्य स्वाभि शरीरस्य वामरणत्रासायः सुखस्य संक्षयो भिभवः ततो दुःखं प्रसिद्धमिति शेषः २६८ तथा भाविशरीरं किं भविष्यतीति चिंतयता भयदुःखं प्रसिद्धमित्याह दिवाति २६९ तथा ध्यात्मिकादिदुःखानि प्रसिद्धानीत्याह आध्यादय इति । तेनोक्तदुःखसद्भावेन इह संसारे स्विदिति वितर्कं किं सुखमिति तुरीयपादार्थः २७०
मृदानां दुःखसाधने सुखसाधनबुद्धौ दृष्टांतमाह विषेति २७१ अथ श्रेयो गोचरं विचारं दर्शयति अमूढो ह्यमिति । अनेन प्रेयसाममा मूढस्पर्शं किंचित्सुखं भवेद्यतस्तत्प्रेयः शुनां मथुनवदुर्के दुःखमतो मया धीमता तत्प्रेयो लोकद्वयगनं ग्राह्यमिति २७२ किंतु मया श्रेयः संज्ञानित्यसुखमेव संपाद्यमित्याह अशरीरमिति । भवतात् आविरस्तु २७३ तत्प्राप्तये अहं महात्मनः प्रतिपृच्छामीत्याह एतदिति २७४ यद्दिष्यं

अन्यत्रगमनाशंकास्वप्रियस्येह वस्तुनः ॥ दहत्याविरतं चित्तं चेतनस्य जडस्य वा ॥ अप्रियस्य तथैवैषानित्यमागमनं प्रति २६६ प्रियस्य गमनं तद्वदप्रियस्य समागमः ॥ उभौ हृदयगौ वन्हीदहतो दिवि वा भुवि २६७ आत्मनो मरणत्रासा तथैव सुखसंक्षयात् ॥ पित्रादेः स्वाभिनश्चापि नित्यं लोकद्वयस्थितेः २६८ दिवि वा भुवि वा यत्स्यात् शरीरं तस्य संक्षये ॥ कर्मांतरेण किं नाम वपुः स्यादिति तद्वयम् २६९ आध्यादयश्च वर्तते दिवि वा भुवि वा सदा ॥ सशरीरस्य सर्वस्य किं स्वित्तेन सुखं त्विह २७० विषमिश्रं यथैवात्र मूढस्य सुखदं भवेत् ॥ एवं प्रेय इदं सर्वं मूढस्य सुखदं स्मृतम् २७१ अमूढो हंत तो नेन मम किं स्वित्सुखं भवेत् ॥ उदके दुःखदं प्रेयः श्वमैथुनसमंकथम् ॥ धीमता त्रमया ग्राह्यमिह वापि परत्र वा २७२ अशरीरं ततो यत्स्यात्सर्वदुःखविवर्जितम् ॥ सुखं तदेव भवता न्मम नान्यत्कदाचन २७३ एतत्पृच्छाम्यहं वृद्धान् वेद वेदांगपारगान् ॥ अशरीरं सुखं किंचिद्विद्यते वा न वा कचित् २७४ यद्दिष्यंति ते तत्तत्र श्रेयो ज्ञात्वा विचक्षणः ॥ विवेकेन वृणीते तत्र श्रेयः सत्त्वाद्दृशो जनः २७५ सत्त्वं विवेकिनामग्रे परः शिष्यो ममासिभोः ॥ मया दत्तान्य तस्त्वित्थं त्यक्तवानसि वा तवत् २७६ प्रियरूपानि मान्कामान् नित्यं प्रियकरानपि ॥ अभिध्यायंस्तदेकांस्तां स्तेषां दुःखोदधिप्रदान् २७७ नचिकेत इमुं हि मां शृंखलां वितरूपिणीम् ॥ हस्तपादस्थितां त्यक्त्वा गतोऽसि विगतज्वरः ७८ ययानि बद्धा बहवो बुद्धिमतोऽपि मानवाः ॥ संसारजलधौ मग्नानिःसरंति न कर्हिचित् २७९

तीति । तद्वृद्धा यद्दिष्यंति प्रतिपादयिष्यंति तदेव वस्तु तन्मज्जिज्ञासितं श्रेयो भविष्यतीत्येवं ज्ञात्वा विचार्य विचक्षणः श्रेयो वृणीते स तथा श्रेयो वरितात्वाद्दृशः कश्चिदेवेत्यर्थः २७१ तृतीयाया अर्थः प्रदर्श्यते सत्त्वमिति चतुर्भिः । स श्रेयो ग्राही मम शिष्यस्त्वं विवेकिनां मुख्योऽसि यतो मयोपन्यस्तान्काम्यपदार्थान् स्वांतवत्यक्तवानसि किं कुर्वन् तान्कामान् तदेकान्तदुःखमेकं प्रधानं येषु ते तथा तान् ' एकोन्यार्थं प्रधाने च ' इत्यमरः अतएव तेषां मृदानां दुःखोदधिप्रदानमभिध्यायन् ज्ञानस्तज्जितद्वयोरर्थः २७६ । २७७ नचिकेत इति । वितर्कभोगसाधनं तदुपादानरूपां स्वर्णमयीं शृंखलां हस्तपादयोः सत्पशुत्तिरोधिकं विवेकबलेन विमथ्य निर्गतत्वाद्दिगतज्वरोऽसीत्यर्थः २७८ यथेति । कीदृशी शृंखला यया बद्धा बहवः संसारे मग्न इत्यर्थः अत्रेदंबोधयम् सक्तिगता वित्यनुशासनात् कथं ते गम्यते संसारोऽनयेति वयुत्पत्तिबाहुलकात् संसारणं चाभिप्रेत्य ग्रंथकृता भोगसाधनासक्तिः संकापदार्थतयोक्ता भाष्यकारैश्चैव क्रमं गतित्वेनोक्ता पूर्ववत्संक्षयतेकांतिरनयेति विवक्षयामालाव्याख्यातेति २७९

चतुर्थ्यर्थमाह अतिदूरावितिद्वाभ्यां । इमौमार्गौपरस्परमतिदूरोभवतः ययोरैकःकर्मरूपोद्वितीयस्तत्त्वज्ञानरूपः अतिदूरत्वेहेतुगर्भविशेषणद्वयं संसत्क्रमेणयौस्थितिभेदौस्थितिःसंरक्षणंभेदोविदारणं
चतत्प्रयोजकौ अतएवश्रेयोरूपंप्रेयोरूपंचनगरंप्रतिक्रमेणप्रविष्टावित्यर्थः २८० तयोर्मार्गयोर्मध्येज्ञानरूपमार्गपरंभवंतंज्ञानेकामैरविहतत्वेयैकत्वादित्याह मन्येइति २८१ द्वितीयःकर्ममार्गस्तुद्वि
विधःशास्त्रेणविहितोनिषिद्धश्चतत्रायंसकामतयानुतिष्ठतांभेदकःपंचमोमंत्रइतिसूचयंस्तदर्थमाह प्रेयांसइतिदशभिः । कर्मिणःकर्मसक्तस्यप्रेयांसःअतिप्रियाःकामाःकाम्यपदार्थास्तथातत्कामायि
तारोऽज्ञाश्चएतेसर्वेअविद्याभ्रमाविवेकसंते यस्मिन्मासेतन्मिथ्येतिन्यायात् कीदृशाअज्ञाःसर्वदाआत्मनआत्मत्वेनाभिमतस्यदेहादिसंघातस्यप्रशंसान्कुर्वतः यतोदुर्धियोपिपंडितमानिनःतेऽज्ञाःसंसारे
कुत्सितांगर्भवासादिमयींगतिंप्राप्नुवतःसंतोदुःखिताभवंतितदुःखनिदानंतुतेषामविद्यैवेतिद्वयोरर्थः २८२ । २८३ गुरूपदेशेति । एतेऽज्ञाःपरमार्थविग्रूपदेशराहित्येनमोक्षमार्गकुशलताहीनाअज्ञान
गुरुत्वेनाश्रयतः'अंधस्येवांधलग्नस्यविनिपातःपदेपदे'इतिन्यायविषयतांनानातिवर्त्ततेइत्यर्थः २८४ एतेइति । एतेऽज्ञाःसंसारेपतनशीलानानाविधाद्विधाः तत्रकेचिददृष्टद्वारासुखार्थिनःकेचिदृष्टद्वारै
वतथेत्यर्थः २८५ वेदेति । तत्राद्यानाराशिर्गणोवेदवादेसार्थवादकर्मवाक्यरूपेसक्तःइतरेषांदृष्टसुखार्थिनाराशिस्तुआगमविमुखः प्रत्यक्षप्रमाणमात्रशरणत्वादित्यर्थः २८६ तत्राद्यराशिमभिलक्ष्याह

अतिदूराविमौमार्गौसंसारस्थितिभेदिनौ ॥ कर्मज्ञानात्मकौप्रेयःश्रेयःपुरमुपागतौ २८० मन्येज्ञानार्थिनंत्वत्रभवंतंनचिकेतसम् ॥ यतस्त्वांवहवःकामानचकुर्व
यंतश्च्युतम् २८१ प्रेयांसःकर्मिणःकामाअविद्यायास्तुमध्यगाः ॥ अज्ञाश्चपंडितंमन्याःसर्वदात्मप्रशंसनम् २८२ कुर्वतोदुर्धियोत्यंतंसंसारेकुत्सितांगतिं ॥ व्रजं
तोमोहसंपन्नादुःखंतेयांत्यविद्यया २८३ गुरूपदेशरहितामोक्षमार्गाविचक्षणाः ॥ अंधाद्वस्वयंत्वन्धैरैर्नानादिशोदश २८४ एतेनानाविधास्तत्रदृष्टादृष्टसु
खार्थिनः ॥ संसारेस्मिन्महामोहप्रदेनित्यंपतिष्णवः २८४ वेदवादरतःकश्चिदेकोराशिर्व्यवस्थितः ॥ अपरोवेदवादेनरहितोध्यक्षमानभाक् २८६ गुरुणायादृ
शोदृष्टःपंथाःशिष्येणतादृशः ॥ पंडितंमन्यतांप्राप्तागुरुशिष्यपरंपरा २८७ घोरांवाटवीमेतामुपरिष्ठादधोगतिम् ॥ अधोगतेस्तुसंप्राप्तउपरिष्ठादयंजनः २८८
तर्जनंताडनंनिंदामठादिपरिलुंठनम् ॥ अवस्ताद्वेदमार्गेणरहितःकाममोहितः २८९ आनंदात्मास्वयंज्योतिःप्रतिभातिनकस्यचित् ॥ सर्वेषांहृदयेनित्यंवस
न्नाकाशसन्निभः २९० दूरंगत्वायथापक्षीनिपतेलुब्धकस्यहि ॥ जालेकश्चिदयंयद्वत्पुमानत्यंतबालिशः ॥ कालेनकियतास्वर्गममायातिवशंपुमान् २९१

गुरुणेति । यादृशःपंथाःसेवितोगुरुणापित्राचार्यादिरूपेणतादृशएवशिष्येणाक्षिणीनिमील्यसेव्यइत्यध्यवसायवतीगुरुशिष्यधारापंडितमानिनांकर्मिणांइत्यतइतिशेषः २८७ तस्यांपरंपरायांवर्त
मानोजनस्तुघोरांभवाद्यौगच्छन्नर्वाथोलोकपरिभ्रमणंप्राप्नोतित्याह घोरामिति । प्रथमपादांतेगच्छन्नितिशेषः अयंआद्यराशिर्वर्त्ती ८८ इतरंराशिमभिलक्ष्याह तर्जनमिति । अर्द्धांतिकुर्वन्नितिशेषः
मठश्चात्रादिनिलयः वेदविमुखऐहिककाममात्रसक्तस्तर्जनादिपापंप्राधान्येनकुर्वन्नवस्तान्नरकुशुद्रजंतुभामादिष्वेववर्त्ततइत्यर्थः २८९ राशिद्वयवर्तिनांसर्वेषामात्मतत्त्वविस्मरणसाधारणधर्मइत्याह
आनंदात्मेति २९० तत्राद्यानामेतावान्विशेषोयसेपुण्यफलभोगांतेममयमस्ययातनाप्रदस्यवशंयांतीतिसहस्रंतामाह दूरमिति । यथाजालाह्रमाकाशेभ्रमन्नपिपक्षीततोऽवतरन्नजालेपतेत्तथास्वर्गो
द्वितीयपुण्यफलभोगवसानोपलक्षितेनकालेनततःपतन्ममवशंयांतीति तथाचस्वर्गिणंप्रकृत्यश्रुत्यंतरं'कपूयचरणाःकपूयांयोनिमापयंते'इति स्वर्गभोगांतिकुत्सितकर्मफलोदयेकुत्सितांयोनिः
मच्छन्नितिदृष्टव्यः २९१

द्वितीयराशितानकेवलपापिनांगतिविशदयतःपुण्यार्थमुपवृद्धमिति अपरइत्येकविंशत्याक्षरैः । योऽपरोराशिर्घनेनगठेनमेहिततमसामाद्यजनवधानंप्राप्नुवन्नित्यंपापरतःसन्निपत्यममस्य

द्वितीयाशिशिगतानां विवर्तनापिनां गतिं विशदयतः पञ्चम्याथमुपपद्यतेः अपरइत्येकविंशत्याश्लोकैः । योऽपरोराशिर्धनेन गडिनमोहेन तमसा प्रमाथ्य न च धानं प्राप्नुवन्नित्यं पापरतः स नित्यं मम मयस्य
यातनामदस्य वशे वर्त्तते २९२ तद्वाशिगतानां लक्षणभूतं पापप्रवृत्तिप्रतानं कुतर्कमभिनयति अयं लोक इति न वभिः । अयं प्रत्यक्षसिद्धः अत्र लोके यो देहो वर्त्तते तस्मिन् मृते सति तस्य देहकृपात्मनः परलोके दे
हान्तरं भविष्यतीत्यत्र को हेतुः न हि देहान्तरारंभकं किंचिद्दृश्यते इत्यर्थः २९३ कर्म तत्र हेतुरिति चेन्नान्येन कृतस्याप्येनोपभोगानुपपत्तेरित्याह देह इति । यो देहादतिरिक्तस्यात्मनोऽस्ति त्वं मम ते तन्मते इदं
विरुद्धं कथमुपपद्येत इदं किं देहः कर्माणि करोति तत्फलं तु तदस्य आत्मा भुङ्क्ते इति २९४ तथा च परलोकार्थं धर्मकर्तुः कृतनाशविदापसंग इत्याह कृतेति । महात्मन इत्युपहासः २९५ उक्तदोषद्वयमेव
स्फुटयति यो देह इति । यो देहो धर्मकृतवान् स पुण्यफलं भुङ्क्ते यश्चायं भवद्भ्युपगत आत्मा धर्मैर्न कृतवान् स तत्फलं भुङ्क्ते इति २९६ आत्मन इति । यश्चुक्तदोषपरिहारायात्मनः कर्म कर्तुं तेऽप्येतदानीं क्रिय
त्वहेतुका आत्मनो नित्यता कथं सिध्येत् यदि तु सक्रियस्याप्यात्मनो नित्यतां गीक्रियते ददादेहस्यापि सास्त्वित्यर्थः २९७ किंच सक्रियत्वस्य स्पर्शवच्च व्याप्यता दर्शनात् सक्रियत्वांगीकारेऽस्पर्शवत्त्वम

अपरो नित्यमेवैष मद्देशे वर्त्तते जनः ॥ प्रमाद्यन्धनमोहेन नित्यपापरतो हियः २९२ अयं लोकोऽत्र सत्यः स्याद्देहो यो वर्त्तते धुना ॥ मृते सति पुनस्तस्य देहः केन भविष्य
ति २९३ देहः करोति कर्माणि फलमात्माधिगच्छति ॥ इदं कथं विरुद्धं स्यादात्मनोऽस्ति त्ववादिनः २९४ कृतनाशः कथं नाम मतेनास्य भवेद्भ्रुवः ॥ अकृताभ्यागम
श्चापि धार्मिकस्य महात्मनः २९५ यो देहः कृतवान् धर्मभस्मतां स गतोऽस्ति ह ॥ तस्य नैव फलं किंचित्पुण्यापुण्यसमुद्भवम् ॥ यश्चायं कृतवान् आत्मा भुङ्क्ते सौ कर्मणः फ
लम् २९६ आत्मनः कर्तृता चेत्स्यान्नित्यता त्वक्रियत्वतः ॥ कथं स्यात्केन देहस्य न भवेत्सा च नित्यता ९७ क्रियावान् स्पर्शवान् दृष्टः स्पर्शवांश्चेत्कुतो भवेत् ॥ विभि
न्नो देहस्तस्मान्नास्ति देहात्पृथग्विधसः ॥ अत एव परोलोको नास्ति कश्चिन्मृते सति ९८ अपि चेन्मरणं प्राप्तः पुमान् लोकांतरं व्रजेत् ॥ प्रियान्दारान् सुतान् कस्माद्भुं
नायाति किंचित् २९९ देहाद्यमभैर्बध्वायद्ययं नीयते पुमान् ॥ आक्रोशं कुरुते कस्मान्न वहिर्देहतः स्थितः ॥ यथाराजभटैर्गैर्हान्नीयमानो बलात्पुमान् ३००
आक्रोशमपि कुत्रापि मृतः किंचित्करोति न ॥ शुभाशुभं च तेनात्मानं देहात्पृथगास्थितः १ आत्मनः परलोकेऽस्य सत्त्वे वेदेव चोऽस्ति यत् ॥ ब्राह्मणानां हितज्ज्ञेयं पर
वितापहारिणाम् ३०२ दत्ते सति मृतस्य स्याद्वादिदृष्टिर्द्विजन्मनाम् ॥ भूमौ किमन्यदानेनान्यस्यैषानि हि जायते ३०३ इत्यादि बहुधा मूढः कुरुते जल्पनं तथा ॥
कामालोभात् तथा क्रोधादपि स्नेहादिना द्विज ३०४ मन्यमानस्य तस्यैव परलोकदृशि विना ॥ जन्मान्तरं नाभ्यस्य बालिशस्य दुरात्मनः ३०५

पुपलभ्येत तथा च देहात्मानो भेदकथानयुक्त्याह क्रियावानिति । देहाद्विजः कुरुते इति संबन्धः स आत्मा अतो देहभेदात् संभवात् २९८ किंच यथात्मा परलोके गच्छेत्तदा दारादीन् द्रुं कुदाचिदागच्छन्नु
पलभ्येत न च तथा दृश्यते इत्याह अपि चेति २९९ तथा परलोके नीयमान उच्चैः शब्दं कुर्वन् दृश्यते तिस्रस्तृतीयाह देहादिति स्पष्टं ३०० न च तथा दृश्यते इत्याह आक्रोशमिति । यत आक्रोशं तथा शुभा
शुभमुपकारमनुपकारं वा मृतः कुर्वन्न दृश्यते ततो देहात्पृथक् केनात्मनः स्थितिरयुक्त्यर्थः ३०१ तस्मादस्यात्मनः परलोके सत्त्वप्रतिपादं वेदे वा कथं यदुपलभ्येत तद्वा द्वाणैर्लुब्धैः प्राक्षिपामित्याह आत्मन
इति ३०२ यदि विप्रेभ्यो दानेन मृतस्य तु सति हि पांथादेरपिलोके स्यादित्याह दत्त इति । एषा हृष्टिः ३०३ एवं विधानात् कृतकार्कामादिव शो बहुशः सदसि जल्पतीत्याह इत्यादीति ३०४ तस्य नास्ति
कस्य देहान्तरं भविष्यतीति शंकापि नोदतीत्याह मन्यमानस्येति । न भाति न चिंता विषयो भवति ३०५

॥ ३३ ॥

तादृशस्तु पुनः पुनर्मद्वशं यातीत्याह एवमिति । मारं मारं मृत्वा मृत्वा मेयमस्य मृत्युरूपस्य यातनाप्रदस्य च वशं याति ३०६ मम धर्मरूपस्य निंदारूपंतदीयवाचापल्यं तावदेव दृश्यते यावन्मयोपेक्ष्यते मया वेक्षितस्तु कर्मफलमनुभवतीति दर्शयितुं दृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यन्विनो धनुर्धरस्य हेलनमवज्ञां क्षणमात्रं तावदेव मर्कटः शाखारूढः कुरुते यावत्सधन्वी गुणात् ज्यातो वाष्पं न मुञ्चति वाणमोक्षे तु मर्कटः स्वकर्मणः फलमनुभवतीति द्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टांतिके योजयति तथेति । तथा यं पापो मरणत्प्रागेव वेदादिनिंदायां प्रगल्भो दृश्यते तदुत्तरंतु न रक्तफलं भुंक्ते इति ३०९ दानादेरिति । अमुना पापपुरुषेण दानादेर्विडंबनादत्ते सतीत्याद्युपहासरूपाया कृता तस्याः प्रयोजकः पदार्थानां सामर्थ्यविज्ञानाभाव एवेत्यर्थः ३१० दृष्टानुसारिण एव सर्वे भावा इति न नियमो दीपे न्यभिचारादित्याह वासरे इति । वासरे तमः स्तोमानाश्रकत्वेन दृष्टोऽपि दीपस्तथैव न तिष्ठति किंतु रात्रौ गृहमध्ये तमोनाश्रयत्येवेत्यर्थः ३११ किञ्च अरे मृद दृष्टानुसारेणापि संभवंतं सत्तर्ककुतो न करोषियेन तेभ्यं स्यादित्याह अदत्त इति । अयं जनो मूर्छितो रोगेण मूर्छां प्राप्नोति विभ्रेभ्योऽदत्ते सति मूर्छित एव स्यात्तिष्ठेत्तत्तत्प्रहादिदाने कृते तु जीवितो निवृत्तमूर्छः अत्र प्रत्यक्ष व्यवहारे स्यादेवा एवं विधामतिस्तर्करूपा भविष्यति भाविनिमरणे पितव कुतो न भवति और्ध्वदेहि कादिदाने मरणमूर्छा तज्जन्तानमन्यथा प्रेतत्वेन तथा भावस्थिति रिति न्यायस्य साम्यादित्यर्थः ३१२ 'अचित्याः खलु ये भावानतांस्तर्केण योजयेत्'

एवंवदन् हि पापात्मा दुर्जनो नित्यमेव हि ॥ मारं मारं च सततं वशं मेयाति दीनधीः ३०६ यथा वनगतः कश्चिन्मर्कटः कपिचेष्टया ॥ धन्विनो हेरुनं कुर्याच्छाखा
मारुह्य शाखिनः ३०७ क्षणमात्रमयं वायव्यं प्राणहरं गुणात् ॥ न मुंचति विमुक्ते तु फलमेति स्वकर्मणः ३०८ तथा यं पापपुरुषो वेददेवादिनिन्दकः ॥ प्राङ्मुते
र्मरणादूर्ध्वं कल्पांतं न रक्षसेत् ३०९ दानादेरमुना ये यं कृतापाया विडम्बना ॥ भावानामत्र सामर्थ्यविज्ञानाभावजाहिंसा ३१० वासरेयं दिदीपो यं तमः स्तोमं न
नाशयेत् ॥ रात्रावपि तथैवायमस्तु किं गृहमध्यतः ३११ अदत्ते मूर्छितो यं स्याददत्ते सत्यत्र जीवितः ॥ विप्रेभ्यो मरणे नैषा भविष्यति कुतो मतिः ३१२ ततः प्रमाण
तोयत्स्याद्या दृशंतं द्विंशता दृशम् ॥ अंगीकार्यं सदैवात्र स्वात्मनः क्षेममिच्छता ३१३ कृतनाशादिदोषेण स्वात्मनो सत्त्ववर्जनम् ॥ यद्यप्यनेकवचसानघटे तद्वचन
३१४ तत आत्मा स्वयं ज्योतिर्विक्रियालेशवर्जितः ॥ जीवतां प्राप्य कर्ता स भोक्ता च भवति प्रभुः ३१५ वेदवाक्यस्य विज्ञेयः श्रवणेन सदा हृदि ॥ अगण्य पुण्यपाकेन
केनचिद्धिमात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः ॥ न लभ्यते पुमानेव कथं साक्षाद्विलभ्यते ३१७

इति न्यायेनागमप्रमेयेऽसंभावनानकार्येत्याह तत इति । ततोऽचित्यत्वादानादिस्वरूपप्रमाणतः शब्दशब्दात्प्रादुर्भाससिद्धयतितादृशमेवांगीकार्यहितकामेनेत्यर्थः ३१३ एवमात्मस्वरूपमप्यागमेनैवावधार्यमिति दर्शयन्सप्रममवतारयति कृतेति त्रिभिः । यद्यपि कृतनाशाद्यापादनरूपतरेणात्मनोऽसत्तायावारणनघटेतनोपपद्येत तत्र हेतुनेकवक्षसेति ' बहुशास्त्राह्यन्ताश्रयुद्धयोऽन्वयसायिनाम् ' इति भगवद्गीतोक्तविधया न केन नानामतजन्त्येनवचसावादिवाक्यसमूहेनेत्यर्थः यतो देहः करोति कर्मणीत्यादिना कृतनाशादिदूषणमतिरिक्तात्मसत्त्वाभावसाधकतयैवोपन्यस्तमस्तर्केनाविश्वास इति भावः ३१४ तथाप्युपक्रमोऽङ्गोऽस्मात्प्राधान्यधारणरूपश्रवणसंस्कृतयेदवाक्येन तदवधारणं भवतीत्याह तत इति । ततस्तर्कायोग्यत्वादात्मावेदवाक्यस्य श्रवणेनैव करणेन केनचित्प्रमात्यनाऽधिकारिणा विज्ञेयो भवति कीदृश आत्मा स्वप्रकाशोऽस्तुतो निर्विकारोऽप्यविद्यया जीवत्वकृत्तुं यमोक्तवानि मासोपि सुविधया सवोत्तमभावरूपमभुत्वयोग्य इति द्योत्यर्थः ३१५ अत्रापि दृष्टिः स्यात्प्रादुर्भाससिद्धयतितादृशमेवांगीकार्यहितकामेनेत्यर्थः ३१६ त

सुभाषितः । केचिन्मुमुक्षुः आदि कालेयः सर्वेर्जुनाभिः सद्गोपगम्यते साक्षिरूपेण हृदि सन्निहितः स इत्येवं वेदांतेः प्रतिपादितं श्रुत्वा पिच्छेन प्रतिबद्धाननिश्चिन्वन्ति यथालोके बालिशः प्रमत्ता आसौ पिकार्यस्य गौरवं तत्परतया नुष्ठेयत्वरूपं न जानन्तीति न्यतिरेके वा हृष्टांतः यथालौकिककार्यगौरवं जानन्ति तथा तन्निर्णयगौरवं न जानन्तीत्यर्थः ३१८ तथा स्यात्प्रमत्तो यथावत्तात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादितं पिदुर्लभ इत्याह अस्यात्मन इति । यतो वागाद्यगोचरमपि प्रतिपादयत्यत आश्चर्यो विस्मया धाय कोदुर्लभ इति यावत् ३१९ तादृशगुरूपदेशादात्मनः साक्षात्कर्त्तापितद्वुर्लभ इत्याह लब्धेति द्वाभ्यां । लब्धा ज्ञाता ३२० कुशलेनेति । युक्तिभिः शुक्लकर्त्तैर्यो नुशिष्टो न भवति किंतु वेदवाक्येनैवानुशिष्टस्तदृशः कश्चिदेव जानात्यतो लब्धाऽऽश्चर्य इत्युक्त इत्यर्थः ३२१ वक्तृतेति । यस्मादस्यात्मस्वरूपस्य वक्तृत्वं प्रतिपादनं ज्ञातृत्वं ज्ञानं च एतद्वयमाश्चर्यं तत्तदंतो पुरुषावप्याश्चर्यत्वेनोक्तावित्यर्थः ३२२ अतिसूक्ष्मेणेति । अतिसूक्ष्मः संसर्गानवगाहीनिर्विकल्पक इति यावत् तादृशेन बोधेन चरमवृत्तिरूपेण यत आत्मनो लाभ आवरणभंगो भवति स च बोधः सूक्ष्मविवेकलभ्योऽतस्तादृशबोधवान् कुशल इत्युक्त इत्यर्थः ३२३ तादृशेन कुशलेन गुरुणा नुशिष्ट एवाधिकारी जानात्यात्मतत्त्वं न परोक्षवि

सुतौ मृतौ नराः केचिज्जानंत्येतंहृदि स्थितम् ॥ नैव यद्वद्विपुरुषा बालिशः कार्यगौरवम् ३१८ अस्यात्मनो ब्रवता स्यादाश्चर्यः पुरुषोत्तमः ॥ अवाङ्मनसगम्यं यद्भूते तंव च सास्वयम् ३१९ लब्धास्य कुशलो ज्ञेयो यः साक्षात्कुरुते परम् ॥ अशेषगुणशून्यं कोलभेत कुशलं विना ३२० कुशलेनात्मविज्ञानसंपन्नेन महात्मना ॥ वेदवाक्येन शिष्टः सन्नतु शिष्टश्च युक्तिभिः ॥ विजानाति पुमान् नान्य आश्चर्य इति कीर्तितः ३२१ वक्तृता ज्ञातृता चास्य यस्मादाश्चर्यवद्भवेत् ॥ वक्ता ज्ञाता च तेनोभावाश्चर्य इति कीर्तितौ ३२२ अतिसूक्ष्मेण बोधेन यस्मादात्मा त्रलभ्यते ॥ कुशलस्तेन लब्धा स्यादात्मनो ब्रह्मरूपिणः ३२३ आनंदात्मस्वरूपस्य लब्धायः कुशलः पुमान् ॥ तेनोपदिष्टात्मा यं ज्ञायते नान्यथा कचित् ३२४ स्वात्मज्ञातृविहीनेन ह्यपरेण नरेण तु ॥ उक्तेनैव चिरं ज्ञातुं शक्य आत्मा कथंचन ॥ बहुधा चिंत्यमानो पितृर्कैर्नानाविधैरपि ३२५ महारण्ये यथा कश्चिदज्ञात्वा सम्यगेव हि ॥ मार्गं स्वसदृशेनैव कथितं तेन न श्यति ३२६ एवं भवाटवी स्थाता पुमान् कुशलेन चेत ॥ उपदिष्टो न वैत्येतन्मार्गमन्यं समेति च ३२७ अतोत्र कुशलः पूर्वमन्वेष्ट्यः स्वात्मनो ह्यियः ॥ वक्ता भवति तेनार्थं जानात्येव पुमान्सदा ३२८ वक्तायः कुशलः स स्याद नन्यः सर्वतोपि च ॥ ब्रह्म सर्वमिदं यस्मादहमस्मीति वेत्त्ययम् ३२९ अनन्योक्ते निजे तत्त्वे स्वस्मादन्यागतिर्न हि ॥ तस्मात्कुशलवत्कोपि भवेत्सर्वमिदं जगत् ३३०

दाशिक्षित इत्याह आनंदात्मेति । तेन कुशलेन उपदिष्टे उपदेशे कृते सति ३२४ अष्टमार्थमाह स्वात्मेति सप्तभिः । स्वात्मसाक्षात्कारहीनता लक्षणाऽपकृष्टता शालिना चिरमुक्ते उपदेशे कृते सति त्वयमात्मानं ज्ञातुं शक्यः तथा अपरेण कुशलानुशिष्टव्यतिरेकेन नरेण बहुधा तर्कैश्चित्पमानोपि च न ज्ञातुं शक्य इति संबंधः ३२५ एतद्वृष्टं तेन स्फुटयति महारण्य इति द्वाभ्यां । यथामार्गानभिज्ञः स्वसदृशेन मार्गानभिज्ञेन कथितमुपदिष्टं मार्गं भजंस्तेन मार्गेण न श्यति विपीदति ३२६ एवमिति । तथा संसारारण्यगतोऽकुशलेन शिक्षितश्चेत्स्यात्तदा एतदात्मज्ञानं मोक्षमार्गं भूतं नैति किं त्वन्यं विपर्ययरूपं संसारमार्गमेव सम्यगेति ३२७ तस्मान्मुमुक्षुणा कुशलो गुरुरन्वेष्ट्य इत्याह अत इति । तेन गुरुणा नुशिष्ट इति शेषः ३२८ श्रुतौ गुरोर्विशेषणमन्यत्वमुक्तं तदर्थमाह वक्तृतेति । यः कुशलो वक्ता स सर्वस्मादनन्योऽभिप्रोभवति यस्मात्सर्वात्मकं ब्रह्माहमस्मीति वेत्तीति 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' इति श्रुतेः ३२९ अनन्योक्त इति । तादृशेनानन्येन गुरुणा उपदिष्टे सति तत्त्वे तद्विज्ञानस्य गतिः फलस्वस्मादुपदेष्टुः स्वरूपादिति यद्ब्रह्म लक्षणादप्यन भवति तस्मात्तादृशगुरूपदिष्टः सर्वात्मकोपि विरलः मनुष्याणां सहस्रेष्वित्यादि स्मृतेरित्यर्थः ३३०

आ. पु

॥ ११ ॥

तादृशस्तु पुनः पुनर्मदंशं यातीत्याह एवमिति । मारंमारंमृत्वा मृत्वा मेयमस्य मृत्पुरुषस्य यातनाप्रदस्य च वशं याति ३०६ ममधर्मरूपस्य निंदारूपतदीयवाच्चापल्यं तावदेव दृश्यते यावन्मयोपेक्ष्यते मया वेक्षितस्तु कर्मफलमनुभवतीति दर्शयितुं दृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । धन्विनो धनुर्धरस्य हेलनमवज्ञां क्षणमात्रं तावदेव मर्कटः शाखा रूढः कुरुते यावत्सन्धीगुणात् तज्यातो बाणं न मुंचति बाणमोक्षेतु मर्कटः स्वकर्मणः फलमनुभवतीति द्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दाष्टांति के योजयति तथेति । तथायं पापो मरणत्वाग्रे वेदादिनिंदायां प्रगल्भो दृश्यते तदुत्तरं तु नरकफलं भुंक्ते इति ३०९ दा नादेरिति । अमुना पापपुरुषेण दानादेर्विडंबनादत्ते सतीत्याद्युपहासरूपाया कृता तस्याः प्रयोजकः पदार्थानां सामर्थ्यविज्ञानाभाव एवेत्यर्थः ३१० दृष्टानुसारिण एव सर्वे भावा इति न नियमो दीपेन्यभिचारादित्याह वासरे इति । वासरे तमः स्तोमानाग्नकत्वेन दृष्टोपि दीपस्तथैव न तिष्ठति किंतुरात्रौ गृहमध्येत मोनाशयत्येवेत्यर्थः ३११ किंच अरे मृद दृष्टानुसारेणापि संभवंतं सत्तर्ककुतो न करोपियेन तेभ्यं स्यादित्याह अदत्त इति । अयं जनो मूर्छितो रोगेण मूर्छां प्राप्नोति विभ्रेभ्योऽदत्ते सति मूर्छित एव स्यात्तिष्ठेत्तदत्ते ग्रहादिदाने कृते तु जीवितो निवृत्त मूर्छः अत्र प्रत्यक्षं व्यवहारस्य दाना एव विधामतिस्तर्करूपा भविष्यति भाविनि मरणे पितव कुतो न भवति और्ध्वदेहि कादिदाने मरणमूर्छां तत्तत्तानमन्यथा प्रेतत्वेन तथा भावस्थिति रिति न्यायस्य साम्यादित्यर्थः ३१२ 'अचिंत्याः खलु ये भावानतांस्तर्केण योजयेत्'

एवं वदन् हि पापात्मा दुर्जनो नित्यमेव हि ॥ मारंमारं च सततं वंशं मेयाति दीनधीः ३०६ यथा वनगतः कश्चिन्मर्कटः कपिचेष्टया ॥ धन्विनो हेरुनं कुर्याच्छाखा मारुह्य शाखिनः ३०७ क्षणमात्रमयं यावत् बाणं प्राणहरं गुणात् ॥ न मुंचति विमुक्ते तु फलमेति स्वकर्मणः ३०८ तथायं पापपुरुषो वेददेवादिनिंदकः ॥ प्राङ्मृते र्मरणादूर्ध्वं कल्पांतं नरकं वसेत् ३०९ दानादेरमुना येयं कृता पाया विडंबना ॥ भावानामत्र सामर्थ्यविज्ञानाभाव जाहिसा ३१० वासरे यदि दीपो यं तमः स्तोमं न शयेत् ॥ रात्रावपि तथैवायमस्तु किं गृहमध्यतः ३११ अदत्ते मूर्छितो यं स्यादत्ते सत्यत्र जीवितः ॥ विभ्रेभ्यो मरणे नैषा भविष्यति कुनो मतिः ३१२ ततः प्रमाण तोयस्याद्या दृशं तद्विदा दृशम् ॥ अंगीकार्यं सदैवात्र स्वात्मनः श्रेयमिच्छता ३१३ कृतनाशादिदोषेण स्वात्मनो सत्त्ववर्जनम् ॥ यद्यप्यनेकवचसानघटे कदाचन ३१४ तत आत्मा स्वयं ज्योतिर्विक्रिया लेशवर्जितः ॥ जीवतां प्राप्य कर्ता स भोक्ता च भवति प्रभुः ३१५ वेदवाक्यस्य विज्ञेयः श्रवणेन सदा हृदि ॥ अगण्य पुण्यपाकेन केनचिद्धि महात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः ॥ न लभ्यते पुमानेष कथं साक्षाद्विलभ्यते ३१७

इति न्यायेनागमप्रमेयेऽसंभावना न कार्येत्याह तत इति । ततोऽचिंत्यत्वाद्दानादिस्वरूपं प्रमाणतः शब्दशरूपात्पादशंसिद्धचतितादृशमेवांगीकार्यं हितकामेनेत्यर्थः ३१३ एवमात्मस्वरूपमप्यागमेनैवावधार्यमिति दर्शयन् सप्तमं भवतारयति कृतेति त्रिभिः । यद्यपि कृतनाशाद्यापादनरूपतर्कणात्मानोऽसत्ताया वारणं न घटेनोपपद्येत तत्र हेतुरनेकवचसेति 'बहुशाखा ह्यनंता श्रुद्ध्योऽप्यवसायिनाम्' इति भगवद्गीतोक्तविधया अनेकेन नानामतज्जयेन वचसा वादिवाक्यसमूहेनेत्यर्थः यतो देहः करोति कर्माणीत्यादिना कृतनाशाद्विदूषणमतिरिक्तात्मसत्त्वाभावसाधकतयेवोपपद्यस्ततस्तर्केन विश्वास इति भावः ३१४ तथा पुनः क्रमाद्विलिखेतात्पर्यावधारणरूपश्रवणसंस्कृतवेदवाक्येन तदवधारणं भवतीत्याह तत इति । ततस्तर्कायोग्यत्वादात्मा वेदवाक्यस्य श्रवणेनैव कर्णेन केनचित्महात्मनाऽपि कारिणा विज्ञेयो भवति क्रीदशशात्मा स्वप्रकाशो वस्तुतो निर्विकारोऽप्यविशया जीवत्येव यो यो कृतवानि मा सोऽपि सुविद्याया सर्वोत्तमभाव रूपमभुत्वयोग्य इति द्वयोरर्थः ३१५ । ३१६ त

सुमायिति । केचिन्मुमुक्षादिकालेयः सर्वैर्जन्तुभिः सद्रूपोगम्यते साक्षिरूपेण हृदि सनिहितः सदृश्येवं वेदांतेः प्रतिपादितं श्रुत्वा पिच्छेन प्रतिबद्धाननिश्चिन्वन्ति यथालोके बालिशः प्रमत्ता आसुरूपदिष्टस्यापि कार्यस्य गौरवं तत्परतया नुष्ठेयत्वरूपं न जानन्तीति न्यतिरेके वा दृष्टांतः यथालौकिककार्यगौरवं जानन्ति तथा तन्निर्णयगौरवं न जानन्तीत्यर्थः ३१८ तथा स्यात्मानोपथावत्तात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादयितापि दुर्लभ इत्याह अस्यात्मन इति । यतो वा माद्यगोचरमपि प्रतिपादयत्यत आश्रयो विस्मया धाय को दुर्लभ इति यावत् ३१९ तादृशगुरूपदेशादात्मनः साक्षात्कर्त्तापितद्बहुलं भइत्याह लब्धेति द्वाभ्यां । लब्धा ज्ञाता ३२० कुशलेनेति । युक्तिभिः शुक्लतर्कैर्यो नुशिष्टो न भवति किंतु वेदवाक्येनैवानुशिष्टस्तदृशः कश्चिदेव जानात्येतो लब्ध्याऽऽश्रय इत्युक्त इत्यर्थः ३२१ वक्तृतेति । यस्मादस्यात्मस्वरूपस्य वक्तृत्वं प्रतिपादनं ज्ञातृत्वं ज्ञानं च एतद्वयमाश्रयतस्तदंतौ पुरुषावप्याश्रयत्वेनोक्तावित्यर्थः ३२२ अतिसूक्ष्मेणेति । अतिसूक्ष्मः संसर्गानवगाहीनिर्विकल्पक इति यावत् तादृशेन बोधेन चरमवृत्तिरूपेण यत आत्मनो लाभ आवरणभंगो भवति स च बोधः सूक्ष्मविवेकलभ्योऽतस्तादृशबोधवान् कुशल इत्युक्त इत्यर्थः ३२३ तादृशेन कुशलेन गुरुणाऽनुशिष्ट एवाधिकारी जानात्यात्मतत्त्वं न परोक्षवि

सुतौ मृतौ नराः केचिज्जानंत्येतंहृदि स्थितम् ॥ नैव यद्वद्विपुरुषा बालिशः कार्यगौरवम् ३१८ अस्यात्मनो ब्रवता स्यादाश्रयः पुरुषोत्तमः ॥ अवाङ्मनसगम्यं यद्भूतेतंवचसास्वयम् ३१९ लब्धास्य कुशलो ज्ञेयो यः साक्षात्कुरुते परम् ॥ अशेषगुणशून्यं कोलभेत कुशलं विना ३२० कुशलेनात्मविज्ञानसंपन्नेन महात्मना ॥ वेदवाक्येन शिष्टः सन्नतु शिष्टश्च युक्तिभिः ॥ विजानाति पुमान् नान्य आश्रय इति कीर्तितः ३२१ वक्तृता ज्ञातृता चास्य यस्मादाश्रयवद्भवेत् ॥ वक्ता ज्ञाता च तेनोभावाश्रय इति कीर्तितौ ३२२ अतिसूक्ष्मेण बोधेन यस्मादात्मा त्रलभ्यते ॥ कुशलस्तेन लब्धा स्यादात्मनो ब्रह्मरूपिणः ३२३ आनंदात्मस्वरूपस्य लब्धायः कुशलः पुमान् ॥ तेनोपदिष्टात्मा यं ज्ञायते नान्यथा क्वचित् ३२४ स्वात्मज्ञातृविहीनेन ह्यपरेण नरेण तु ॥ उक्तेनैव चिरं ज्ञातुं शक्य आत्मा कथंचन ॥ बहुधा चिंत्यमानोपितर्कैर्नानाविधैरपि ३२५ महारण्ये यथा कश्चिदज्ञात्वा सम्यगेवाहि ॥ मार्गस्वसदृशेनैव कथितं तेन नश्यति ३२६ एवं भवाटवीस्थाता पुमान् कुशलेन चेत ॥ उपदिष्टो न वैत्येतन्मार्गमन्यं समेति च ३२७ अतोत्र कुशलः पूर्वमन्वेष्ट्यः स्वात्मनो हियः ॥ वक्ता भवति तेनायं जानात्येव पुमान्सदा ३२८ वक्तायः कुशलः स स्याद नन्यः सर्वतोपि च ॥ ब्रह्म सर्वमिदं यस्मादहमस्मीति वेत्त्ययम् ३२९ अनन्योक्ते निजे तत्त्वे स्वस्मादन्यागतिर्न हि ॥ तस्मात्कुशलवत्कोपि भवेत्सर्वमिदं जगत् ३३०

दाशिक्षित इत्याह आनंदात्मेति । तेन कुशलेन उपदिष्टे उपदेशे कृते सति ३२४ अष्टमार्थमाह स्वात्मेतिसप्तभिः । स्वात्मसाक्षात्कारहीनता लक्षणाऽपकृष्टता शालिना चिरमुक्ते उपदेशे कृते सति त्वयमात्मानं ज्ञातुं शक्यः तथा अपरेण कुशलानुशिष्टव्यतिरिक्तेन नरेण बहुधा तर्कैश्चित्यमानोपि च न ज्ञातुं शक्य इति संबन्धः ३२५ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति महारण्य इति द्वाभ्यां । यथा मार्गानभिज्ञः स्वसदृशेन मार्गानभिज्ञेन कथितमुपदिष्टं मार्गं भजंस्तेन मार्गेण नश्यति विधीदति ३२६ एवमिति । तथा संसारारण्यगतेऽऽकुशलेन शिक्षितश्चेत्स्यात्तदा एतदात्मज्ञानं मोक्षमार्गं भूतं नैति किं त्वन्यं विपर्ययरूपं संसारमार्गं भवेत्सम्यगेति ३२७ तस्मान्मुमुक्षुणा कुशलो गुरुरन्वेष्ट्य इत्याह अत इति । तेन गुरुणा नुशिष्ट इति शेषः ३२८ श्रुतौ गुरोर्विशेषणमनन्यत्वमुक्तं तदर्थमाह वक्तृतेति । यः कुशलो वक्ता स सर्वस्मादनन्योऽभिप्रीतो भवति यस्मात्सर्वात्मकं ब्रह्माहमस्मीति वेत्तीति ' ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ' इति श्रुतेः ३२९ अनन्योक्त इति । तादृशेनानन्येन गुरुणा उपदिष्टे सति तत्त्वे तद्विज्ञानस्य गतिः फलं स्वस्मादुपदिष्टुः स्वरूपादिति यद्ब्रह्म लक्षणादव्यापनं भवति तस्मात्तादृशगुरूपदिष्टः सर्वात्मकोपि विरलः मनुष्याणां सहस्रेष्वित्यादि स्मृतेरित्यर्थः ३३०

अयमात्मा केवलतर्केण तु ज्ञातुमशक्योऽति सूक्ष्मत्वादित्याह सूक्ष्मादिति । सूक्ष्मो दुर्लक्ष्यः ३३१ नवमार्थमाह आत्मन्यत्रेति विंशत्या । येयं कुशलचार्योपदेशजा आत्माकारामतिर्जाता तां क तर्कोलंबनात्नापनयेन्नदूरीकुर्यादित्यर्थः ३३२ प्रत्युत कुतर्कमेव श्रुत्यनुकूलतर्कैर्बाधित्वा ब्रह्मात्मनिष्ठां द्रष्टव्येदित्याह नास्तिकेनेति । नास्तिकेन श्रुत्यार्थान्गीकर्त्रायस्तर्क उक्तस्तमात्मनिर्णयार्थं श्रुत्यायेतर्कोऽक्तास्तैश्छित्त्वाऽपहत्य ब्रह्मणा तत्पदार्थेन सात्मतां समानरूपतां त्वंपदार्थस्य स्थापयेद्दृढीकुर्यादित्यर्थः तेन कुतर्केण तु त्पन्नाप्येषां विद्यायातिप्रतिबंधकृतं वैफल्यमिति शेषः यदि कुशलः श्रु त्यनुसारी तर्को नावतरोदित्यर्थः ३३३ सचात्मविद्याप्रतिपक्षभूतस्तर्को वादिभिर्बहुधा कल्पित इत्याह अन्योहीति । अन्यः श्रुत्यनुसारी मतेरात्मविद्यायाः प्रतिपक्ष उत्पत्तौ फले च प्रतिबंधकः अ त्रैदंबोधयम् फले प्रतिबंधो विद्यायाः परोक्षदशायामेवेति ३३४ तं कुतर्कमभिनयति आत्मायमिति नवभिः । अयमात्मा सर्वदेहेष्वेकोऽनेको वा आद्ये त्वमहमित्याद्याकारको भेदो परलभः कथम् अंत्ये त्वद्वैतहानिरिति ३३५ देहेति । यदि तु नानादेहोपाधिको भेद उच्येत तदापीदं पृच्छ्यते एकस्यात्मनो नानादेहप्रसंग एव कथमिति न तदुपपादिका काचिद्योगसिद्धिर्लब्धेति द्वयोरर्थः ३३६ । ३३७

सूक्ष्मादपियतः सूक्ष्म एष आत्मा शरीरिणां ॥ अत एव न तर्केण शक्यो ज्ञातुं कथंचन ३३१ आत्मन्यत्र भवेद्येषामतिः कुशलशासनात् ॥ नैनमपनयेतर्कादात्म नोनरकप्रदात् ३३२ नास्तिकेन हि यस्तर्कः कथितः स्वात्मसिद्धये ॥ श्रुत्युक्ततर्कैस्तं छित्त्वा स्थापयेद्ब्रह्मसात्मताम् ॥ तेनोत्पन्नापि यात्येषा पुरा कुशलतर्कतः ३३३ अन्यो हि बहुधा तर्कः प्रतिपक्षोस्त्यनेकधा ॥ मतेरस्या महाभागपापिभिः परिकल्पितः ३३४ आत्मायं सर्वभूतानां स्यादेकोनेक एव वा ॥ एकत्वे त्वमहं चा न्यङ्गतिभेदः कथं भवेत् ३३५ देहभेदादयं भेदः स्यात्तस्येत्यभिधीयते ॥ एकस्य युगपदेहभेदः केन भविष्यति ३३६ योगिनामिव नैवास्य सिद्धिः कापि समागता ॥ संसारे येन चैकोपि बहुधा युगपद्भजेत् ३३७ अपि चेदेक एवायं सर्वदेहव्यवस्थितः ॥ सर्वत्रैव कुतो नास्य मदेह इति धर्मिभवेत् ३३८ विनोपायमयं यातिकस्मादत्र सु खादिन ॥ सर्वदेहगतं साक्षात्स्वदेहगतवत्पुमान् ३३९ अप्ययं पुरुषो ज्ञानी जडो वापि घटादिवत् ॥ जडत्वे पुरुषेण स्यादमुना किं प्रयोजनम् ३४० न जडार्थं जडं दृष्टं घटार्थं च समं यथा ॥ पुमर्थं तत एवायं देहोपि न भविष्यति ३४१ पुमर्थो ज्ञानसंबन्धाद्विना तेनाथवा भवेत् ॥ यदा ज्ञानेन संबंधस्तदा ज्ञानं च किं हितम् ३४२ अनि त्यं वापि नित्यं वापक्षयोरुभयोरपि ॥ प्रकाश्यते त्रकिं ज्ञानं स्वेन वाथ परेण वा ३४३ इत्यादीन् श्रुतिमार्गेण विरुद्धान् क्रकचोपमान् ॥ तर्कान् बहुविधान् मूढाः कल्प यंति स्वबुद्धितः ३४४

यदि तु योगिवदयं सर्वदेहेष्वेकत्वेनावस्थितः स्यात्तदा सर्वदेहेषु मत्वं कुर्यादित्याह अपि चेदिति ३३८ किंच विनोपायमिति । सर्वदेहेषु ययमेकः स्यात्तदा स्वदेहगतं सुखादिकमिव सर्वदेहगतं सुखादिकं कुतो न जानीयात् ननु नानायोनिभ्रमणेन सर्वदेहवृत्तं जानात्येवेति शंकावारणाय विनोपायमित्युक्तम् उपायो यो निभ्रमणादिः ३३९ किंचायमात्मा जडश्चेतनो वा आद्ये स किमर्थस्वीकार्यः जडस्य कर्तृत्वं च देहापिरूपः पदार्थः पुमर्थः पुरुषोपकारी भवन् ज्ञानरूपसंबन्धाद्भवति किं वा तेन ज्ञानरूपसंबन्धेन विनैव भवति नांत्यः असंबद्धस्य ज्ञानातिरिक्तसंबन्धशालिनश्च पुमर्थताया अदर्शनात् आद्ये ज्ञाने त्वत्वं प्रकाशप्रदत्तं च तत्पुमान् ३४४

कथमेतत्कर्माणिप्रेष्यस्यतत्प्राकांक्षायामाह एतैरिति । अस्याः पूर्वमेपांतर्काणां प्रसक्तौ एवामतिरनुत्पन्नैव भवति उत्पत्त्यनंतरं तर्कप्रसक्तौ तु विनश्यति तिरोहिता भवति कुतः श्रुत्यविश्वासे
न प्रयुक्तोयः संशयो विपर्ययो वा तस्मादित्यर्थः ३४५ तस्मात्सिंहादौ रिव कुतर्कादिपारक्ष्येत्याह तत इति ३४६ प्रोक्त्यादि द्वितीयपादस्यार्थमाह नास्ति केभ्य इति । यद्यप्येवा आत्मव्यव
स्थितिरात्मस्वरूपा कारामतिर्नास्तिकेभ्यः परेभ्य आस्तिकेभ्यश्च गुरुभ्यो हेतुभ्यः प्रोक्तैरुपदिष्टा सती जायते यत एपासर्वेषां देहिनां प्रेष्या किं करवद्वीना भवति सर्वे हि देहिनो यादृशं तादृशमात्म
स्वरूपं जानंति त्वदंति चेति तथापि आत्मविज्ञानसंपन्नः श्रुत्यनुगृहीत तर्ककुशलश्च गुरुर्ष्येतां वेदं तदा सुखेन भूमानं दाख्येन फलति एपा प्रजायते कसति आत्मनि विशेषेण सप्रस्ताध्यासापो हरूपेण ज्ञा
ते सतीति द्वयोरर्थः ३४७ । ३४८ प्राप्तवानिति । किं विधासास फलात्मव्यवस्थितिरिति चेत् शृणु यां यादृशीमात्मनिष्ठामतिभाग्यवशाद्भूवान् प्राप्तो भवति तत्प्राप्तिलक्षणमाह आश्चर्यमित्या
दिना । हियतस्त्वमाश्चर्यं विस्मयावहं धैर्यं प्राप्तो यतो मया प्रलोभितोऽपि विषयाभिमुखं न गत इति ३४९ त्वादृशाः प्रष्टारः शिष्याः सुदुर्लभाः पुरुषोत्तमत्वादित्याह त्वादगिति द्वाभ्यां । नि

एतैस्तर्कैरनुत्पन्ना श्रुत्या विश्वाससंशयात् ॥ विनश्यति मतिर्नूनमथवापि विपर्ययात् ४५ तत एषामतिः साध्वी धेनुवतर्कसिंहतः ॥ सदारक्ष्यामहाभागस्वात्मनः
क्षेममिच्छता ४६ नास्तिकेभ्यः परेभ्यश्च सर्वदात्मव्यवस्थितिः ॥ प्रोक्तैवा जायते प्रेष्या सर्वेषामिह देहिनाम् ४७ आत्मविज्ञानसंपन्नः कुशलश्चेद्वदेदिह ॥ तदा सु
खेन विज्ञात आत्मन्येषां प्रजायते ४८ प्राप्तवान्यां भवानत्र स्वयमेवातिभाग्यवान् ॥ आश्चर्यं त्वंहियद्वैर्यं प्राप्तोऽस्य वितथं यतः ॥ मया प्रलोभ्यमानोऽपि गतो न विषयं
प्रति ४९ त्वाद्दङ्गनचिकेतः स्यात्प्रष्टाजन्मनि जन्मनि ॥ शिष्याय तो जगत्प्यस्मिन् सुलभान भवादृशाः ३५० नानाविषयसंप्राप्तौ सत्यां हि गुरुणापि च ॥ लोभमानो
पि धैर्यान्न च्युतः स पुरुषोत्तमः ५१ इदं धैर्यं हि कस्यापि नासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ त्वयि यद्वर्तते तात शिष्ये मम कुमारके ॥ ममापि नेदृशं धैर्यं वर्तते यादृशं तव ५२ य
तो जानाम्यहं नित्यमानं दात्मनिर्दिह हि ॥ निहितं स्वामरत्वं च साधिपत्यं सदेहकम् ५३ अनित्यं च तथाप्यत्र त्वद्बहुद्धिर्न मेस्ति हि ॥ नासीत्पूर्वचता तैवं मतिस्ते वर्त
ते यथा ५४ अधुवैर न हियज्ञाद्यैर्धुवं मोक्षं प्रयात्ययम् ॥ यत एवमविज्ञायना चिकेतश्चितो मया ५५ अग्निर्द्रव्यैरनित्यैस्तदमरत्वं समाप्तवान् ॥ आभूतसंष्टवस्थानं
नित्यं नैवा विनाशियत् ५६ एतदर्थं पुरा ज्ञान्छ्रुतवान्भूरि दक्षिणान् ॥ अहं हि महतः क्लेशादिमांभूमिं समाप्तवान् ३५७

गदव्याख्यातद्वयम् ३५० । ३५१ मत्तोपितवर्धैर्यमधिकमिति योतनपरस्य दशमस्यार्थमाह इदमिति सप्तभिः । स्पष्टम् ३५२ तत्र हेतुतया यमः स्वस्यैश्वर्यादिसक्तिमाह यत इति ।
यतो हं हृद्गुहायां निहितं त्रानंदरूपं निर्दिष्टानामितथा स्वकीयं देवत्वं साधिकारं सदेहं च अनित्यं जानामि तथापि त्वद्ब्रह्मदेवत्वादौ हेतुत्वबुद्धिर्मम नास्ति न वा पूर्वमासीत् हेतात यथा तव सावर्तत इति द्वयो
रर्थः ३५३ । ३५४ पूर्वमासीदित्यत्र हेतुतया ऐश्वर्यकामनया भिचयनादिकर्मानुष्ठानं दर्शयति अधुवैरित्यादिना । यतो मया एवमविज्ञाय अनित्यैर्द्रव्यैः पश्चिष्टकादिभिर्नाचिकेताख्योऽपि
श्रितः एवं कथं अधुवैरनित्यैर्यज्ञादिकर्मभिः परमार्थनित्यं मोक्षरूपमयमधिकारी न प्राप्तोतीति यद्वहमेतद्वेदिपंतदाकर्मनाकारिण्यमिति भावः तत्तस्मादभिचयनाख्यकर्मणो हेतोरहमापेक्षिक
नित्यताशालि अमरत्वादिकं प्राप्तवानस्मिन्नुत्पत्तिरनित्यमिति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ न केवलमभिचयनमेव तदैश्वर्यार्थं कृतवानस्मि किं त्वग्निष्टोमादियज्ञानपीत्याह एतदर्थमिति । इमांभू
मिधर्मराजाधिकाररूपाम् ३५७

कीदृशीयं यत्र सर्वस्य सांसारिकभोग्यजातस्यानायासेन पृथग्यत्नानपेक्षाप्राप्तिर्भवति यथा भोजने कृते तृप्तिरनायासेन भवतीत्याह काम्यमानस्येति । त्वं त्वेत्सर्वमैश्वर्यमुपास्थितमपित्यक्तवानसीत्यहो ते वैर्यमित्याह अनायासादिति । ३५८ उक्तार्थपरत्वेनैकादशमपियोजयति आप्तकाममिति त्रिभिः । आप्तकामत्वादिविशेषणकंदेवं यथा तथा यथा वदृष्टाप्यहं तथा विषया न्नत्यक्तवानस्मि यथा भवानात्म दर्शनाय त्यक्तवानिति तृतीयेन संबंधः आप्तांतर्भूताः कामालौकिकानंदाय त्रसतथा तं जगदाधारं पूर्णस्तुत्यं सर्वैर्वेदैरुत्वेन पूर्णत्वेन अनेकधा सृष्ट्याद्युपन्यासैर्गैर्यमित्यर्थः ५९ संकल्पस्येति । संकल्पस्य क्रतुपदोक्तस्य प्रतिष्ठाया श्रयं प्रवर्त्तकमंतर्यामिणमिति यावत् कीदृशस्य संकल्पस्य नानाविषयैर्भेदवतः पुनः कीदृशं देशादिप्रयुक्तभेदराहित्यादनंतमित्यर्थः ३६० अभयस्येति । भयराहित्यस्य परंपारं काष्ठाभूतं दृष्टेत्यादिव्याख्यातमिति ६१ यत्त्वमात्मानं पृच्छसितल्लभसाधनमप्येतदेव यत्प्रत्यक्षप्रवणत्वं चित्तस्य फलं तु हर्षशोकादित्यागइति प्रदर्शयतो द्वादशस्यार्थमाह यस्य ते इति चतुर्भिः । यस्यानंदरूपस्य देवस्य दर्शनादेव तव प्रीतिर्न तु विषयदर्शनात् तं बुद्धिसाक्षिणं देवं मत्वा हर्षशोकौ भवद्वज्जहातीति चतुर्थेनाभिसंबंधः कीदृशं असंयतात्मभिर्दुर्दर्शं काष्ठेषु वह्निवद्ब्रूतयाऽऽवृततया स्थितं सर्वं

काम्यमानस्य सर्वस्य स्वप्रियस्येह वस्तुन ॥ यत्र प्राप्तिरनायासात्सु तृप्तिर्भोजनादिव ॥ अनायासात्त्वया लब्धं तत्सर्वं त्यक्तवान्भवान् ३५८ आप्तकामं जगत्स्थानं महांतं स्तुतिसंश्रयम् ॥ वेदैर्मैश्वर्यसततमुरुगेयमनेकधा ५९ संकल्पस्य प्रतिष्ठानं नानाविषयभेदिनः ॥ अनंतं देशकालादिसर्वभेदविवर्जितम् ६० अभयस्य परंपारं यतो नास्त्यभयं परम् ॥ दृष्टायथा तथा देवं त्यक्तवान्विषयानिमान् ॥ नाहं त्वं तु यथा त्याक्षीरात्मनो दर्शनाय हि ६१ यस्य ते दर्शनात्प्रीतिरानंदात्मस्वरूपिणः ॥ तं बुद्धिसाक्षिणं देवं दुर्दर्शमकृतात्मभिः ६२ बन्धिर्यथा त्रकाष्ठेषु तद्ब्रूढमवस्थितम् ॥ सर्वभूतानि सृष्ट्वा तु प्रविष्टं तेषु सर्वतः ॥ न भो वन्निहितं सर्वं बुद्धौ हृदयगह्वरे ६३ पुराणं पुरुषं शश्वन्नवीनमपि सर्वदा ॥ अहमस्मीति योगस्य संप्राप्त्या प्राप्यमीश्वरम् ६४ स्वप्रकाशं सदैवं तं मत्वा धीरो तिबुद्धिमान् ॥ हर्षशोकौ सुदुस्त्यागौ विजहातियथाभवान् ॥ धीरोऽष्ट्यामयादत्तं त्यक्तवानक्षणाखिलम् ६५ एतत्सर्वात्मकं रूपं श्रुत्वा गुरुमुखात्पुमान् ॥ सम्यगात्मतया तद्वत्स्वीकृत्य च समग्रतः ६६ अत्र धर्मा विरुद्धा ये संतितत्त्वं पदार्थयोः ॥ त्यक्त्वा तानखिलान् धर्मिमात्रचैतन्यरूपकम् ६७ सूक्ष्ममात्मतया प्राप्तो यः सदा सोऽत्र मोदते ॥ मोदनीयमिमं लब्ध्वा स्वां नंदात्मस्वरूपकम् ६८ आनंदसद्ब्रह्मदयं प्राप्य ते यद्गुरोर्मुखात् ॥ विवृतद्वारकं तत्त्वां प्रत्यास्तेन चिकेत सम् ३६९

कार्यजातं सृष्टा तत्र घटमठादौ न भोवत्प्रविष्टं बुद्धिगुहायां हृदयरूपे गह्वरे बहिर्मुखैर्दुष्प्रवेशे देशे वर्तमानायां निहितं स्थितं प्राप्तादेशे तेषु केशेति न्यायेन श्रुत्य विरोध इति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ पुराणमिहोक्तविधिना । स्फुटप्रत्यत् ६५ त्रयोदश्या अर्थ उच्यते एतत्सर्वात्मकमिति पंचभिः । यः पुमाने तत्सर्वात्मकं पूर्णमात्मनस्तत्पदार्थस्य रूपं गुरुमुखात् श्रुत्वा तद्वत्तादृशमेव रूपं सम्यगात्मतया तत्त्वं पदार्थतया गृहीत्वा अत्र अनयोस्तत्त्वं पदार्थयोर्विरुद्धा ये हि श्वरत्वा नीश्वरत्वादयो धर्मास्तानखिलांस्त्यक्त्वा श्रुतोऽप्रबुद्धेत्युक्तं विवेचनं नीत्वा च यमिमांस्सूक्ष्मचैतन्यब्रह्मात्मतोऽपयोगितया प्राप्तो भवति सदा मोदते किं कृत्वा मोदनीयं कोपनीयं रंजनीयादिव तर्कैरिहानीयं एषोऽहं नंदयातीति श्रुतेः सर्वानंदप्रदमिमांस्मात्मानं भूमानंदरूपं लब्ध्वेति त्रयाणामर्थः ६६ । ६७ । ६८ आनंदेति । द्वेन चिकेतः यद्वा स्नानं च तत्प्रत्ययं हृदयं हृदयायां स्थितं यत्पदं शालं मप्येतत्त्वं गुरुमुखात् प्राप्तिर्न निवृत्तं तत्त्वां प्रत्यास्तेन चिकेतः सत्त्वः ३६९

एतदेव स्फुटयति आनंदसद्ब्रह्म नीति । भवान् आनंदरूपे सद्ब्रह्म निप्रविष्ट इति ज्ञानेन एतत्प्रत्ययः प्रवेशः प्रवेशमार्गं धृता प्रत्यक्षप्रवणता चित्तस्य तस्याः संरोधे प्रतिबंधे विषयाकारावच्छयोऽंशालत्वेन स्थितास्तद्वद्

एतदेव फलमिति आनंदसमनीति । भवाननानंदरूपे सन्नमिप्रविष्टतिजानेयतएतस्ययः प्रवेशः प्रवेशमार्गभूताप्रत्यक्षमवगताचित्तस्यतस्याः संरोधमतिबंधविषयाकारावृत्तयोऽर्गलात्वेन स्थितास्तद्गम
स्त्वयाविवेकबलेन कृतोऽतस्तव प्रवेशमतिबंधः केन कर्तुं शक्य इत्यर्थः ३७० एवमिदं धर्मराजवचनैरर्थादात्मनोऽस्तित्वपक्षः स्थापित इत्याह एवमुक्ते इति त्रिभिः । अर्थतः श्रुतार्थापत्त्या ३७१ तामर्थोप
त्तिमभिनयति श्रेय इति । यमः श्रेयः प्रेयो रूपं फलद्रूपमधिकारादिभिर्भिल्लयत्प्राहय चमरणकाले आत्मनो जीवरूपस्ववशतां स्वस्य यमस्य मृत्युरूपस्यावीनतां प्राह यदपि पापिनां नृणां तं नरकं प्रतिगतानां
स्ववशतां पुनः पुनर्वेशमापद्यते मे इति वाक्येन प्राह तत्सर्वदेहाद्भिन्नस्यात्मनः सत्वे एव संभवेत् यदा त्वेवा प्राकृतजनानुभवसिद्ध देहस्यैवात्मता स्यात्तदा एतदुक्तं सर्वे नोपपद्यते न हि देह आमुष्मि कफलभागीति
द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ चतुर्दशांशं दर्शयति इत्यमिति त्रिभिः । मतिमान्न चिकेता इत्थं विचारणात्मनः सत्तां स्वयं स्वीकृत्य निश्चित्यात्मनो योऽतिशयितो विशेषः शुद्धत्वनित्यमुक्तत्वादिकस्तर्धर्मराजं
मतिपृष्ठवानिति ३७४ प्रश्नमभिनयति धर्मेति द्वाभ्यां । हेलोकपलीकपाल यद्वस्तु धर्मा धर्माभ्यां सकारकाभ्यां सफलभ्यां च भिन्नं कार्यकारणाभ्यां च कृतादिपदोक्ताभ्यां भिन्नकालत्रयावच्छिन्नभिन्नं च अत

आनंदसन्ननिभवान्प्रविष्ट इति मे मतिः ॥ एतत्प्रवेशसंरोधकारणविषयार्गलाः ॥ भग्रायतस्ततः केन तव रोधो भविष्यति ३७० एवमुक्ते यमेनायं न चिकेता महाय
ज्ञाः ॥ मरणे स्वात्मनः सत्तामर्थतोधिजगामसः ३७१ श्रेयः प्रेय इति प्राह भिन्नं स्ववशतां तथा ॥ आत्मनो मरणे नृणां पापिनामपितं प्रति ३७२ तत्सर्वं स्वात्मनः स
त्वे देहाद्भिन्नस्य संभवेत् ॥ देहात्मतायदानैपातदैवगुपपद्यते ३७३ इत्थं विचार्य मतिमान् स्वयं स्वीकृत्य चात्मनः ॥ पप्रच्छाति विशेषं तं स्वात्मनो त्रयं प्रप्राणि ३७४
धर्मराजमहाप्राज्ञगुरो सर्वज्ञलोक्य ॥ धर्मा धर्मविनिर्मुक्तं कार्यकारणवर्जितम् ३७५ कालत्रयेण निर्मुक्तं सुखदुःखविवर्जितम् ॥ यत्सर्वं पश्यसितद्वस्तुमह्यं शिष्याय
कीर्तय ३७६ एवमुक्ते यमो राजान चिकेत समब्रवीत् ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तमानं दात्मानमद्वयम् ३७७ प्रणवेनात्मरूपेण स्वाभिधानेन सर्वदा ॥ अभिन्नमभिधेयं तं
बुद्धिसौकर्यहेतवे ३७८ पदनीयं परं ब्रह्म सर्ववेदावदंति यत् ॥ तपांस्यपि च सर्वाणि कृच्छ्रादीनि सहस्रशः ३७९ तपोभिः शुद्धहृदये यस्मादेष परं व्रजेत् ॥ वेदवत्तत एवैत
तपांस्यपि वदंति च ३८० नारीणां स्मरणं तासां कीर्तनं ताभिरेव वा ॥ आभिस्तथैव काचिच्च क्रीडाव्यूतादिरूपिणी ३८१ प्रेक्षणं च तथैवासां कामासक्तेन च क्षुषा ॥
गुह्यानां भाषणं तद्वद्वाच्यधर्मोपकारिणाम् ३८२

एवमुखादिर्वाजितं त्वं जानासितं महागुपदिशेत्यर्थः श्रुतावगम्यत्रेत्यस्यान्यदित्यर्थकत्वात् ७५ । ७६ पंचदश्यादित्रयस्य तात्पर्यार्थमाह एवमिति द्वाभ्यां । एवं पृष्ठो यमः शुद्धमात्मानं बोधयन् प्रथमं बुद्धे
स्तत्र प्रवेशसौकर्याय प्रणवेन ब्रह्मणोभिधानेन नाम्नाऽभिन्नतया तमात्मानं प्रणवाभिधेयमब्रवीदिति द्वयोः संबंधः ३७७ । ३७८ तत्र पंचदश्या अर्थमाह पदनीयमिति नवभिः । यत्परं ब्रह्म पदनीयं पदां कैर्ग
वादिविचिदाभासैर्गैर्धर्मैर्गम्यं यत्वेदा उपनिषद्रूपावदंति कृच्छ्रादीनि तपांसि च यद्वदंति तत्प्रणवरूपं जानाहीति नवमेनाभिः संबंधः ३७९ ननु वेदास्तद्वदंतीति युक्तं तपांसितद्वदंतीति कथमुपपद्येत्याशंकां
समाधत्ते तपोभिरिति । यस्मादेषोधिकारी तपोभिः शुद्ध एव हृदये परं ब्रह्म अवगच्छति ततस्तपांसितवदंतीत्युक्तमिति संबंधः । अयं भावः वेदस्तत्प्रतिपादनं नाम तदावरणभंजकवृत्त्युत्पादनं तादृशवृत्त्यनुकू
लत्वं तपसामपि चित्तमलापहरणद्वारेति तपिवदंतीवेति ३८० ब्रह्मचर्यस्य रूपं दर्शयितुं तत्प्रतियोग्यताविवर्धयितुं निरूपयति नारीणां प्रतिपंचाभिः । नारीणां स्मरणं प्रथमं तासां कीर्तनं ताभिः सह वा कीर्त
नं द्वितीयं नारीभिः सह व्यूतादिक्रीडाव्यूतायमिति ३८१ प्रेक्षणमिति । सकामेन मनसा प्रेरितेन च क्षुषा यदालोकनं तत्प्रेक्षणमित्युक्तं चतुर्थं गुह्यादीनां ग्राम्यधर्मपरिपोषाभाषणं पंचममिति ३८२

पष्ठसंक्षेपमभिनयति इयमिति । इयं सुभ्रूमग्राम्यधर्मापयोगिन्यस्त्वित्याकारकं चितनसंकल्प इत्युक्तम् ३८३ सप्तममध्यवसायमभिनयति अनयेति । तत्र उक्त रूपाध्यवसाये सुरतं कारणं फलं वा सस्याध्ययनवदिति तुरीयापदार्थः ३८४ अष्टम्याः क्रियानिर्वृतेः क्रियानिर्वृतिः सुखमिति व्युत्पत्त्यनुसारेणाकारमाह ग्राम्येति ३८५ उक्तमष्टविधं व्यापारं मुमुक्षुर्वर्जयेत्तद्वर्जनमेव तु ब्रह्मचर्यमित्युक्तमित्याह स्मरणमिति ३८६ यदिच्छंति इति । उक्ताकारं ब्रह्मचर्यं यदवाप्तीच्छया कुर्वन्ति तद्ब्रह्म प्रणवाभिधेयत्वात् प्रणवप्रतीकत्वाद्वा प्रणवतादात्म्यापन्नं विद्वितीयर्थः अन्यत्राभ्यदृष्ट्या लंबनत्वं प्रतीकत्वम् ३८७ षोडशी सप्तदशयोः प्रणवस्य प्रतीकतामालंबनतां ब्रह्मणे प्रशंसन्त्यो रर्थमाह एतद्व्येवेति द्वाभ्यां । एतत्प्रणवरूपमक्षरं ब्रह्मकार्यं ब्रह्मात्मकं हिरण्यगर्भे दृष्ट्वा ध्येयमिति यावत् तथा परं ब्रह्मापि एतत् परब्रह्मात्मत्वेनापि ध्येयमिति यावत् तस्मादस्याक्षरस्य ब्रह्मत्वेनोपासकः कार्यब्रह्मभावपरब्रह्मभावरूपफलयोर्मध्ये यदिच्छतितदेवाप्नोतीत्यर्थः ३८८ प्रणवोच्चारणे प्रतीयमानं तन्मात्राच्चतुष्टयवाच्यस्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयावस्थावच्छिन्नं शुद्धं चिन्मात्रमेवास्मीति चितनरूपामालंबनोपासनां प्रशंसति एतदालंबनमिति । एतत्प्रणवरूपमालंबनं श्रेष्ठं श्रेष्ठस्य कार्यं ब्रह्मणो ध्यानापकारकं तथा परं ब्रह्मणो ध्यानाप

इयं मे भवतात्सुभ्रूग्राम्यधर्मोपकारिणी ॥ इति यच्चितनसस्यात्संकल्पः कामुकस्य हि ३८३ अनया सह संभोगं करिष्यामीति निश्चयः ॥ कथितोध्यवसायोयं सुरतं तत्र कारणम् ८४ ग्राम्यधर्मेण गमनं ललनायाः सुखप्रदम् ॥ क्रियानिर्वृतिरित्युक्ता सर्वदा त्रमनीषिभिः ३८५ स्मरणं कीर्तनं क्रीडाप्रेक्षणं गुह्यभाषणम् ॥ संकल्पं निश्चयं चैव क्रियानिर्वृतिमष्टमीम् ॥ वर्जयेद्वर्जनं तु ब्रह्मचर्यमुदाहृतम् ३८६ यदिच्छंतीमहात्मानो ब्रह्मचर्यचरं त्यपि ॥ तत्ते संग्रहतो वक्ष्ये ओमित्येवावधारय ३८७ एतद्व्येवाक्षरं ब्रह्म एतद्व्येवाक्षरं परम् ॥ एतद्व्येवाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छति तस्य तत् ॥ फलं भवति नैवा त्रसंशयः कोपि विद्यते ३८८ एतदालंबनं श्रेष्ठमेतदालंबनं परम् एतदालंबनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते ३८९ अयमो ब्रह्मणो भावः सर्वदैव विभावयेत् ॥ न जायते न म्रियते स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ३९० नायमात्मा कुतश्चि तस्यात्कारणाभावहेतुतः ॥ अस्मादपि न कोपि स्याद्वितीयाभावहेतुतः ३९१ अजस्ततो यमात्मा स्यान्नित्यो जन्मविवर्जितः ॥ यतो नित्यस्ततः शश्वद्वर्तते त्रजगत्रये ३९२ शाश्वतस्तत एवायं पुराप्यस्ति महेश्वरः ॥ पुराणो न एवात्मा सर्वेषामपि देहिनाम् ३९३ हन्यमाने शरीरे स्मिन् हन्यते नैव कस्यचित् ॥ हन्यमाने धेत्यद्वन्नमो नैवा त्रहन्यते ३९४

पकारकं एवं प्रणवमालंब्य द्विविधं ब्रह्म ध्यानेन ब्रह्मलोकमाप्तिद्वारा मुच्यते इत्यर्थः ३८९ एवं द्विविधं प्रणवोपासनया शुद्धांतःकरणं प्रत्यात्मतत्त्वबोधिकानामष्टादश्यादीनामृचामर्थप्रदर्शनमुपक्रमते अयमो मित्यादिना । ओं ब्रह्मणः प्रणवप्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणो भावः स्वभावोऽयं भवति तं सदा मुमुक्षुश्चितयेत् । अयं कइत्याकांक्षां पूरयति न जायत इत्यादिना । अयमात्मा स्वयं ज्योतिः तद्धेतुना सर्वभासकतया विपश्चित्पदोक्तो जननमरणाभ्यां तदुपलक्षितविकारांतरेश्च हीन इत्यर्थः ३९० तत्र हेतुतया कारणाभावं द्वैताभावं चाह नायमिति । अयमात्मा कुतश्चिन्न जायते तत्कारणता योग्यस्य कस्याप्यसंभवात् नाप्यस्मात्किंचिदवस्थांतरादिकं जायते द्वितीयस्यैवाभावादित्यर्थः ३९१ अत एवायमजो नित्यश्चोक्त इत्याह अज इति । नित्यत्वाच्च सदावर्तमानत्ववाचकेन शाश्वतपदेनोक्त इत्याह यत इति । शाश्वत इति तत्राज्ञासोक्तानि कार्येत्याह इत्ययमिति । स्वयम् ३९४

यः स्वात्मानं क्रियाकारकं मन्यते स भ्रातृहतिप्रदर्शयत्याजन्विंशतिप्रणया अर्थमाह हंतेतिपंचभिः । यदिहंताहननक्रियाकर्तृसंघातावच्छिन्नस्वात्मानं हंतुं क्षमंहननक्रियाकर्तारमितिपावत्मन्यते योवाहंत
हननक्रियाकर्मभूतमन्यतेतावुभावज्ञोआत्मनोऽकारकस्वभावत्वादित्यर्थः ९५ एतत्स्फुटयति कार्येति । लोकेकार्यस्थूलंकारणंसूक्ष्ममिंद्रियादिकमेतयोरेवनाशदर्शनेनकार्यकारणान्यतरत्वंनाशव्यापकं
दृष्टं वस्तुतस्तद्वाहितात्मनःकथंनानाशस्यादित्यर्थः ९६ देहेंद्रियेति । देहादिरूपकार्यादिहीनमात्मानंयःकारकमन्यतेसमूढइत्यर्थः ९७ ज्ञानेति । तौहंतृत्वेनहतत्वेनचात्मानंमन्यमानौशास्त्रज्ञानवतावप्ये
तयोर्हंतृहतयोस्तत्त्वमिथ्यात्वरूपंनजानीतःअनयोमिथ्यात्वंचविपर्ययकालएवभानादित्यर्थः ९८ नाभावोविद्यतेसतइतिन्यायेनात्मनोऽविध्यत्वंदर्शयति सतइति । देहःस्वतःसत्ताहीनोयथानाशयोग्य
स्तथायंसद्रूपआत्माकथंस्यादित्यर्थः ९९ आत्मनोनाशयोग्यतायांहेतुप्रपंचकत्वेनविंश्याअर्थमाह अणोरितिसप्तभिः । केचिद्वादिनोनेयायिकादयोऽणोःसूक्ष्मस्यमनःप्रभृतेर्नाशनांगीकुर्वंतिआत्मा
तुतस्मादणोरप्यणीयान्भवतितद्वित्तौपादानत्वादतःसकथंनानाशयोग्यइत्यर्थः ४०० एवमहत्त्वेनानाशयोग्यतयाभिमतस्यकालादेरप्याधिष्ठानतयातिमहतआत्मनःकथंनानाशयोग्यत्वमित्याह महतश्चे
ति ४०१ साक्षितयाबुद्धिगुहानिहितत्वाच्चसनानाशयोग्यइत्याह आत्मनइतित्रिभिः । वस्त्रादिकंस्वभावेनपरिणामित्वलक्षणेनयथानाशयोग्यतथाआत्मायतोभवतिअतःस्वरूपाद्बहिर्भूतंकिंचित्तस्य

हंताचेन्मन्यतेहंतृहतश्चेन्मन्यतेहतम् ॥ उभौतौनविजानीतोनायंहंतिनहन्यते ३९५ कार्यकारणयोर्नाशेवधउक्तोमनीषिभिः ॥ अकार्यकारणःकेननिहंतिचक
थंहतः ३९६ देहेंद्रियगणैःशून्यमात्मानंनभसासमम् ॥ हन्मीतिमन्यतेमूढोयश्वासौहन्यतेपिच ३९७ ज्ञानवंतावपिनतौजानीतस्तत्त्वमेतयोः ॥ विपरीतमि
दंज्ञानमध्येवधदर्शनात् ३९८ सतोनविद्यतेनाशोवस्तुनोत्रकदाचन ॥ सन्नात्मासर्वदाकेनवधमर्हतिदेहवत् ३९९ अणोरपिनानाशोस्तिकेषांचिदपिवादिनाम् ॥
मतेकेनात्मनःसस्यादपितस्मादणीयसः ४०० महतश्चनानाशोस्तिकालादेर्वादिनामते ॥ केनात्मनोभवेदेषमहतोत्रमहीयसः ४०१ आत्मनो नस्वभावेनवि
नाशोवसनादिवत् ॥ ततःकारणतोनाशोवर्णनीयोमनीषिभिः ४०२ कारणानिचसर्वाणिविनाशंप्रतियातिवै ॥ देहेंद्रियगणंप्राप्यनापिबुद्धिंव्रजंतिहि ४०३ बु
द्धेरप्यांतरःस्वात्माबुद्धाविषस्थितोयतः ॥ जंतोःसर्वस्यकेनायंकारणैर्नाशमेष्यति ४०४ गुरुप्रसादतःस्वच्छचित्तोत्रविजितेंद्रियः ॥ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाःसुखेषु
विगतस्फुटः ४०५ आत्मनोमहिमानंतंमहत्त्वाणुत्वसंश्रयम् ॥ आनंदात्मस्वरूपेणभेदगंधविवाजितम् ॥ पश्यत्यात्मतयायेननहंतिनचहन्यते ४०६

नाशेनिमित्ताव्यमात्मनाशवादिनेत्यर्थः ४०२ स्वरूपाद्बहिर्भूतानांशानिमित्तानांमवृत्तिस्तुदेहेंद्रियगणमभिध्याप्यैवदृष्टान्तुसाक्षात्बुद्धिमभिध्याप्यापि बुद्धेःसाक्षिणमात्मानंप्रतिनकिंचिन्न
शकारणंगंतुंसमर्थमित्याह कारणानीतिद्वान्यां । नाशकारणानिसर्वाणि कुठारोपधादीनिदेहेंद्रियगणंप्राप्यविनाश्यस्वयंविनाशयान्तिक्षीणबलानिभवंतिनहिशरीरेंद्रियहीनेनाशकारणानिप्रवर्त्तमा
नानिकेनचिद्दृष्टानितिभावः ४०३ तथाचबुद्धेरप्यांतरस्यनाशःकथंस्यादित्याह बुद्धेरपीति स्पष्टम् ४०४ यश्चैवंविधमात्मनस्तत्त्वंजानातितस्यहंतृत्वादिष्ववहारोनिवर्त्तइत्याकारमुत्तरार्थार्थमाह
गुरुप्रसादइति । अश्रुतोधातुपदेनसचित्तेंद्रियाणांविषक्षितत्वात्तन्मैल्यंस्वच्छेत्पादिविशेषणद्वयेनोक्तंगुरुप्रसादइतित्वर्थोपत्तिलब्धानुवादइतिभाष्याविरोधः उतरार्थेनवीतशोकत्वंकृतुपदोक्तं
कल्पहीनत्वंचोक्तं एतादृशोऽधिकारीयदात्मनोमहिमानंशास्त्रप्रसिद्धमात्मतयाएकयेनपश्यतितदाकर्तृत्वादिरहितोभवति कीदृशमाहिमानं महत्त्वस्याणुत्वस्यचसंश्रयंपर्यवसानभूमिं
आद्वितीयत्वेनानंदरूपंचेतिद्वयोरर्थः ४०५ । ४०६

अयमात्माकल्पितोपाधिभेदैस्तथाभासमानोपिवस्तुतः पूर्णः शुद्धोऽविषयस्वभावश्चेति प्रकटयंत्या एकविंशतितम्या अर्थमाह दूरमिति त्रिभिः । लौकिकोजनस्तिष्ठन् शयानो वा दूरगंतुं शक्तः परिच्छिन्नत्वादिति प्रसिद्धं अयमात्मा तु तद्विलक्षणत्वात् समासीनो जाग्रदवस्थां पश्यन्नपि तथा शयानः स्वप्नपुषोपश्यन्नपि दूरं सर्वत्रगतः पूर्णस्वभावत्वादित्यर्थः ४०७ तथा बुद्ध्यादिसंवाततादात्म्याध्यासाद्विद्याधनादिप्रयुक्तं दंतदुपलक्षितं धर्मांतरं च प्राप्नुवन् भासमानोपिवस्तुतः शुद्धश्चाह बुद्ध्यादीनामिति । धातवे गैरिकादयः तत्संगाज्जलमिव बुद्ध्यादिसंगान्मदादिमानपि स्वभावादानंदलक्षणादमदोमदादिरहितो भवतीत्यर्थः ४०८ तस्याविषयत्वमाह कस्तमिति । तदेवं मदामदं ददं ददं तच्च मदन्यो ममतत्त्वविदः स्वरूपादखंडविद्धा तु लक्षणाद्विभोज्यभावः को जातुं क्षम इत्यर्थः मदन्य इत्याद्येव स्फुटयति मत्त इति । मतो मम स्वरूपाद्विभज्यते तद्वत्तुनात्मप्रकाशार्थं यतो मुहामोहव्यापार्थो भवति तेन तथात्वात् समात्स्वयंप्रकाशात्मेत्यर्थः ४०९ आत्मविज्ञानफलप्रदर्शिकां द्वाविंशतितमोपठति अशरीरमिति । वस्तुतः शरीरत्रयरहितमनित्येषु सर्वशरीरेष्वंतःस्थितं पूर्णं चात्मानं यदा जानाति तदा शोकमतिक्रामतीत्यर्थः ४१० शोकातिक्रमे उपपत्तिमाह शोक इति । शोकः कर्तुं

दूरं याति समासीन आत्मायं सर्वदेहिनाम् ॥ धृतः सर्वगतो नित्यविक्रियालेशवर्जितः ॥ ततः शयान एवात्र शरीरे याति सर्वतः ४०७ बुद्ध्यादीनां हि संयोगाद्विद्यादि मदमेति च ॥ जलं यथैव धातूनां संयोगात्तादृशं भवेत् ॥ अमदश्च स्वभावाद्य आनंदात्मा स्वयंप्रभः ४०८ कस्तं मदामदं देवं मदन्यो जातुमर्हति ॥ मतो यो हि विभिन्नः स्यात् सो नात्मा त्रघटादिवत् ॥ ममात्मानं कथं तादृग्जातुमर्हति मूढधीः ४०९ अशरीरं शरीरेषु त्वनवस्थेष्ववस्थितम् ॥ महांतं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ४१० शोकोऽज्ञानसमुत्थो यमज्ञानं स्वात्मबोधनात् ॥ विनष्टं केन शोकः स्यादहेतुः पुनरस्य सः ४११ अयमात्मा विभुत्वेन महान्यः परिकीर्तितः ॥ नाध्यापनैर्नाध्ययनैरादेयो न बहु श्रुतात् ॥ नानाशास्त्रोत्थविज्ञानात्रलभ्यो जन्मकोटिभिः ४१२ एष यं प्रति देवेशो दर्शयेद्विनिजं वपुः ॥ गुर्वादिरूपमापन्नस्तेन लभ्यो धिकारिणा ४१३ यत् एनं प्रति स्वात्मा तादात्म्येनात्मनो वपुः ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत् तत्साक्षात्कृतवान् प्रभुः ४१४ नाविरतो दुश्चरितान्नाशांतो नासमाहितः ॥ नाशांतमानसो वापि प्रज्ञानेनैव माप्नुयात् ४१५ पुण्यात्मा क्रोधरहितो जंतौ जंतौ क्षणेक्षणे ॥ आत्मनश्चितया युक्तो रागद्वेषविवर्जितः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानादात्मानमवलोकयेत् ४१६ ब्रह्मक्षत्रादिकं विश्वमत्रयस्य महात्मनः ॥ मृत्युः सर्वहरस्तद्वच्छाकसूपादिवत्स्थितः ॥ अन्यः कइत्थमात्मानं जानीयाद्यत्र सस्थितः ४१७

त्वादिरूपो बंधः सोऽज्ञानकार्यं भवति तदज्ञानं तु तत्त्वज्ञानेन नष्टमतो निष्कारणः शोकः कथं स्यादित्यर्थः ४११ त्रयोविंशतितम्या अर्थमाह अयमात्मेति । एष वर्णित आत्मा अध्ययनादिभिर्हपायेन देयो न लभ्य इत्यर्थः ४१२ एष इति । किं त्वेष आत्मा गुरुदेवादिरूपः स न्यमधिकारिणं प्रति स्वरूपप्रदर्शनरूपं वरणं नयेते नैव लभ्यत इति ४१३ यत् इति । कीदृशं गुरुदेवादिकर्तृकं वरणं यतः यस्य वरणस्य प्रभावाद्यमात्मा प्रभुरेव अधिकारिणं प्रति स्वीयमानं दातुमर्हति वपुः स्वरूपं तादात्म्येनाभेदेन साक्षात्कृतवान् परोक्षतानीतवान् भवतीत्यर्थः ४१४ आत्मा परोक्षाधिकारिणं दर्शयंतं चतुर्विंशतितमोपठति नाविरत इति । दुश्चरितं पापं तस्मादनिवृत्तः शमहीनः समाधिहीनोऽज्ञान्तमानसः समाधिफलादिश्चर्यरूपादनिवृत्तमनाश्चरुप एव मात्मानं प्रज्ञानपदैकसाक्षात्कारविषयं करोतीत्यर्थः ४१५ अपतिरेकमुक्तेनेनैव लभ्यते नैव माप्नुयात् इति । जंतो जंतो सर्वोपाधिषु आत्मनः अखंडात्मतत्त्वस्य ४१६ द्वितीयबलवत्त्यर्कं द्विकार्यमाह ब्रह्मेति ह्यर्था । यस्य महात्मनो देवस्य तमः प्रधानमायाशवलस्य प्रभुः ४१७

तज्ज्ञानस्य दुःशक्त्यमेव स्फुटयति स एवेति । तस्याधिकारिणः स एव शब्दबलाधिष्ठानभूतः शुद्धात्मैव आत्मा आत्मतया पदार्थशोधनदशायां ज्ञातः स्यात्स एव तत्वावधार्यतया ज्ञातुं शक्नोति परः शुद्धशरीरत्रया
 त्महृष्टिरित्यर्थः ४१८ तृतीयवृत्त्यां मथमाया अर्थमाह अयमात्मेति चतुर्भिः । आत्मनो विज्ञानप्रकारोऽयं बोध्यः अयं कल्पपेक्षायां माह तत्त्वमित्यादि । तत्त्वंपदार्थैर्देहेन्द्रियावक्ष्यमाणैर्विषयशालि
 व्यापारवत्तया स्थितौ चिंतनीयौ ४१९ तद्व्यापारद्वयं पिबत्पदेन भोक्तारिमुख्यतया भोजयितुं पचारेण वर्तमानेनोक्तं दर्शयति एक इति । ययोः पदार्थयोर्मध्ये एकत्वं पदार्थैर्देहेऽपूर्ववशाज्जाते सत्यव
 श्यभोक्तव्यत्वेन अतपदनिर्दिष्टं कर्मफलं भुंक्ते अपरस्तत्पदार्थस्त्वं तर्था मित्वाद्भोजयतीति ४२० उभाविति । कीदृशौ तौ । बुद्धिरूपे उत्कृष्टस्थाने सह स्थितौ भोक्तृत्वाभोक्तृत्वसर्वज्ञत्वा सर्वज्ञत्वादिविरु
 द्धधर्मशालिनौ चेत्पर्थः ४२१ तयोः स्वरूपं तु दक्षिणाग्निगार्हपत्याहवनीयसंभ्यावसथ्यसंज्ञानां पंचाग्नीनामुपासनेन नाचिकेताग्नेस्त्रिवारं चयनेन वा शुद्धांतःकरणाः प्रतिपादयंतीत्याह वेदेति । त्रिवेले त्रि
 वारम् ४२२ ननु पंचाग्निवित्प्रभृतीनां ब्रह्मविज्ञानं न दृश्यते इति शंकां वारयंतीत्याद्वितीयाया अर्थमाह प्राय इति त्रिभिः । यद्यपि तेषां दृष्ट्यादयः प्रायो ब्रह्मविज्ञानहीना जीवपरयोर्भेदमेव वंदते दृश्यं तत्तथापि

स एव चेद्भवेदात्मा तस्य तादात्म्यबोधतः ॥ जानीते सकथं चित्तं न परोत्र कथंचन ४१८ अयमात्मा वगंतव्य उपपायेनामुना मदा ॥ तत्त्वंपदार्थैर्वपुषि पारिकल्प्यौ द्वि
 धासदा ४१९ एकः कर्मफलं भुंक्ते भोजयत्यपरोपितम् ॥ पूर्वकर्मविपाकेन जातेस्मिन् हि शरीरके ४२० उभावपि च बुद्धिस्था बुत्कृष्टस्थानकप्रियौ ॥ विलक्षणस्वभा
 वौ च भोक्तृताभोक्तृतादिगौ ४२१ वेदवादरतैः प्रोक्तौ नित्यं पंचाग्निधारिभिः ॥ त्रिवेले नाचिकेताग्रियैश्चितोत्र महात्मभिः ४२२ प्रायस्ते ब्रह्मविज्ञानरहिता भेदमेव
 हि ॥ वदेति जीवपरयोर्भावदुरुसमागमः ४२३ नाचिकेतममुं चित्वा पूर्वशुद्धयि योहिते ॥ प्रणवेनात्मनः पश्चात्कृत्वोपासनमैक्यतः ४२४ तत्पदार्थश्च यः सेतुरी
 जानानां महात्मनाम् ॥ संसारसागरस्यास्य परंपारं ततिर्षिताम् ॥ अभयं ब्रह्मयांत्यैतत्सदा कल्पनयानया ४२५ भोक्तारं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव च ॥ बुद्धितुसा
 रयितं हृन्मनः प्रग्रहमेव च ॥ इन्द्रियाणि हयांश्चैव विषयानश्वभूमिकाः ४२६ बुद्धेर्यद्यपि भिन्नः सन्नभोक्तानान्यः परात्मनः ॥ तथापीन्द्रियबुद्ध्यादियोगादात्मैव कल्पि
 तः ॥ भोक्ता तद्योगनिर्मुक्तो गम्य एष परेश्वरः ४२७

तेषां तथाविधं वदन्तां वदेव यावत्सद्गुरुणा समागमो न जात इति शेषः तथा च ते सत्संगं विना कामहता एव दृश्यं त इति भावः ४२३ लब्धसद्गुरुसमागमास्तु ते ब्रह्मभावमिदानीमापि यांतीत्याह नाचिकेतमिति ।
 तैर्कार्मणः सद्गुरुसंगतास्तु नाचिकेताख्यात्रिचयनेन प्रणवोपासनानुष्ठानेन च शुद्धयिः संतः सदा इदानीमपि अभयं ब्रह्मयांति अनया वक्ष्यमाणकल्पनया कीदृशं ब्रह्म तत्पदार्थरूपेण ईजानानां यागादिका
 रिणां संसारस्य परंपारं ततिर्षितां गंतुमिच्छतां सेतुभूतमनुग्रहेण पारप्रापकमिति द्वयोरर्थः ४२४ । ४२५ अनयेत्युक्तां कल्पनां दर्शयंस्तृतीया चतुर्थ्योरर्थमाह भोक्तारमिति द्वाभ्यां । तत्र कर्मफलभोक्तृतयो
 क्तमात्मानं त्वंपदार्थं रथिनं रथेन संसारमोक्षयोर्मतारं जानीहि तं रथं तु शरीरात्मकं जानीहि यस्य रथस्य बुद्धिः सारथिस्थानीयामनोरश्मिस्थानीयमिन्द्रियाण्यश्वस्थानीयानि शब्दादयो विषयास्त्वश्वप्र
 चरणं दशस्थानीया इत्यर्थः ४२६ यद्यपि बुद्धेर्विविक्तस्य शुद्धात्मनो भोक्तृत्वं गतृत्वं वानसंभवतितथापीन्द्रियमनो बुद्धिर्बन्धरूपेण कल्पिताश्चिदाभासाख्य आत्मा भोक्ता गतां चेत्युक्तं शुद्धात्मा तु गंतव्य
 त्वेनोक्त इत्याह बुद्धोरिति । भिन्नो विविक्तः सन्नात्मा परमात्मनोभ्यो भोक्ता च न भवतितथापि स ईन्द्रियादियोगाद्भोक्ता कल्पितः स एव चेन्द्रियादियोगहीनो गंतव्यतयोक्त इत्यर्थः ४२७

उक्तकल्पनायाः फलमाह यांत्येतेहति । एते शुद्धविधोऽधिकारिणोभोक्तारूपपूर्वदेशविहायपरमात्मभावरूपमुत्तरदेशं यांति किं कृत्वा बुद्धिरूपसारथिना इंद्रियरूपाश्चान्जित्वेति ४२८ तत्र बुद्धिरूपसारथेर्द्वौ गुणो गम्येतरदेशरागहीनत्वं विज्ञानारत्यं कौशलं च तत्राद्यं गुणं प्रशंसन्त्योऽपंचमीषष्ठ्योस्तात्पर्यार्थमाह वैराग्येति । यस्य रथिनो बुद्धिरूपः सारथिर्वैराग्यवान्भवतिसरथीदृढेन बलवता मनोरूपप्रग्रहेणेंद्रियात्मकवाजिनः सारथिद्वारा वशीकृत्य दृष्टं परमात्मरूपं देशं याति ४२९ तयो रक्षरार्थमाह रागेति द्वाभ्यां । यो रथी रागशालित्वेनापकृष्टं विज्ञानं बुद्धिर्यस्येति व्युत्पत्तिकेन विज्ञानवत्पदेनोक्तः सरागबुद्धिकोर्धैर्यबलहीनमनस्कश्च तस्येंद्रियाश्चावश्या भवन्ति यथा लोके दुष्टाश्वाः सारथेरित्यर्थः ४३० इतरस्य तु ते वश्या इत्याह विरक्त इति स्पष्टम् ४३१ सप्तम्यष्टम्यौ तु बुद्धिसारथेः कौशलेन मनोरूपप्रग्रहांतराकर्षणरूपेण प्रयुक्तं फलं व्यतिरेकेणान्वयेन च दर्शयंत्यौ पठति यस्त्वविज्ञानेति । अपकृष्टं विवेकहीनं विज्ञानं यस्य स तथा अमनस्कः अनंतं शुखमनाः अतएव सदा शुचिः तदीयस्नानादेः कुंजरस्नानसमत्वात् एतादृशो विष्णुपदं नाप्नोति किंतु संसारमेवेत्यर्थः ४३२ सविवेकधीस्तु तदाप्नोतीत्याह यस्त्विति । मनःपदं निगृहीतमनः परम् यस्माद्यं प्राणभूयो न जायते इत्यर्थः ४३३ एवं विधसत्करणवता लभ्यं यत्तदेव परंपदमिति दर्शयंतौ नवमो पठति विज्ञानेति । स बुद्धिसारथिको मनसानिगृहीतेंद्रियश्च संसारसिंधुमार्गात्पारं परं विष्णोः परमात्मनः पदं

यांत्येते परमात्मानं भोक्तारूपं परिहाय हि ॥ इंद्रियाश्चान्विनिर्जित्य बुद्धिसारथिसंश्रयात् ४२८ वैराग्यकवचं प्राप्तो यस्य स्याद्बुद्धिसारथिः ॥ दृढधैर्येण मनसा प्रग्रहेणेंद्रियाभिधान् ॥ वाजिनः स्ववशे कृत्वा परं याति न चापरः ४२९ रागबुद्धिस्तु योत्र स्यान्मनसा धैर्यवर्जितः ॥ तस्येंद्रियाण्यवश्यानि दुष्टाश्वा इव सारथेः ४३० विरक्तो यस्तु लोके स्मिन्मनसा धैर्यसंयुतः ॥ तस्येंद्रियाणि वश्यानि सदश्वा इव सारथेः ४३१ यस्त्वविज्ञानवान्भवत्यमनस्कः सदा शुचिः ॥ न स तत्पदमाप्नोति संसारंचाधिगच्छति ४३२ यस्तु विज्ञानवान्भवतिसमनस्कः सदा शुचिः ॥ स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ४३३ विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः ॥ सो ध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमंपदम् ४३४ विरक्ता तत एवेयं बुद्धिर्विज्ञानरूपिणी ॥ मनश्च धैर्यसंपन्नं नित्यं यत्सुखकामुकम् ॥ पुंसो मोक्षाय कथितमन्यथा बंधनाय च ४३५ मोक्षः प्रत्यक्षमुदितं बहिष्कृतं बंधनं तथा ॥ प्रत्यक्षं कारणे नित्यं बहिष्कार्यं संश्रयम् ४३६ महाभूतात्मका एते शब्दाद्या विषयाः सदा ॥ इंद्रियाणां हिकथिताः कारणं सर्वदेहिनाम् ४३७ इंद्रियाणितथैतानि विषयग्रहणान्यपि ॥ मनो यो नीनिस ततं व्यापारयति तद्यतः ४३८ सुखं मे भवता तद्वदुःखं मा भूदिति दृशम् ॥ मनो निश्चयविज्ञानरूपां बुद्धिं मे पक्षते ४३९

स्वरूपं यातीत्यर्थः ४३४ फलितमाह विरक्तेति । यतः सरागत्वे धैर्यराहित्ये चानर्थः प्रसिद्धस्ततएव विरक्ता बुद्धिः स धैर्यमनश्च एतद्वयं मोक्षसाधनं विपरीतं बंधसाधनं चेति ४३५ दशम्यादिद्वयप्रवृत्ता रयति मोक्षइतिसप्तभिः । प्रत्यक्षमांतरभावस्तद्गुणो मोक्षो बाह्यभावस्तु बंधस्तत्र कार्यापेक्षया कारणे आतरेतदृष्टिर्लोक्षइत्यर्थः ४३६ तत्र परमकारणभाव एव मुख्यो मोक्षइति दर्शयितुं कारणपरं परा माह महत्यादिना । तत्र शब्दादयो विषयाः पंचभूतसारात्मकत्वात् पंचभूतरूपेण इंद्रियाणां भौतिकत्वेन प्रसिद्धानां कारणतां यांति ४३७ इंद्रियाणि । तानि इंद्रियाणामनुमनो योनीनि मनःकारण णिविषयरूपाणि ति यावत् तथा च यथा भूतरूपेणाथो इंद्रियेभ्यः परा उक्तास्तथेंद्रियरूपापेक्षेभ्योऽर्थेभ्यो मनः परमुच्यत इत्याशयः ४३८ तस्य च मनस इच्छारूपस्य निश्चयात् सिद्धा बुद्धिः कारणमि त्याह मुख्यमिति । भवता तज्जायेत इतीदृशं दृष्ट्या कारणं अविच्छेदितत्वे इति शेषः ४३९

व्यष्टिबुद्धीनां कारणं तु महत्त्वाख्यासमष्टिबुद्धीनां कारणं तु महत्त्वाख्यासमष्टिरूपाहिरण्यगर्भबुद्धिरित्याह बुद्धिरिति । बुद्धिर्व्यष्टिरूपातुहिरण्यगर्भबुद्धिः सर्वस्वस्थूलप्रपंचव्यवहारस्यानिमित्त
भूतां महत्त्वाख्यामुत्पत्तयेऽपेक्षत इत्यर्थः । साहिरण्यगर्भबुद्धिरण्यव्यक्तपदोक्तसूक्ष्मशरीरस्वोपादानमायाख्यासहितमपेक्षते कीदृशम् । समार्यसूक्ष्मस्थूलविलक्षणत्वादव्यक्तपदेनोक्तम्
सामायातु आश्रयविषयलाभाय चिद्रूपं परंपुरुषमपेक्षते इति द्वयोरर्थः ४४० । ४४१ पुरुष इति । सच पुरुषः स्वसिद्धयेऽर्थयतो नापेक्षते ततः समुख्यः परो भवति तद्बोधनयैव तु एनामुक्तरूपां कारणपरं
रां माहुरिति ४४२ वर्णितकारणपरंपराभिधायिकां दशम्यादिकां द्वयोपपत्तिं इन्द्रियेभ्य इति । बुद्धेर्व्यष्टिरूपायाः परः महान्समष्टिबुद्धिरूपः कीदृश आत्मा कार्यापेक्षयांतरः स्फुटमयत्
४४३ । ४४४ पुरुषस्य स्वरूपदर्शयन्परत्वं विशदयति इयमेवेति । इयं साक्षादपरोक्षा संवित्सर्वप्रमाणफलभूता चित्दिक्कालयोरपिकल्पनाधिष्ठानत्वाजित्यापराज्ञेया यस्याः संविद परस्ताद
तिर्नास्ति कीदृश्याः संविदः हेतोर्विश्वविवर्त्तोपादानभूतायाः ४४५ तस्याः परमकाष्ठात्वं स्फुटीकरोति इदमिति । इदमस्मात्परमिदमस्मात्परमित्येवमाकारा एवाहेतुनां परंपराधारायतः पुरुष
पर्यंतैव भवति ततः परमकाष्ठेति स उक्तः ४४६ परमगतिर्वस्फुटयति पुरुषे इति । पुरुषस्वरूपविषयकारणाभावाद्देतोस्मात्पुरुषात्परागतिर्न विद्यते पुरुष एव परमागतिरित्युक्तः तथाच

बुद्धिर्हिरण्यगर्भस्य बुद्धिः सर्वस्य कारणम् ॥ अपेक्षते महत्त्वं सापिलिंगशरीरकम् ४४० अविद्याप्रभवं नित्यमव्यक्तं स्थूलदेहतः ॥ विलक्षणं हि साविद्यं मायाचपुरु
परम् ४४१ पुरुषः स्वात्मनो नैव कदाप्यन्यमपेक्षते ॥ यतस्ततः परः प्रादुरेनाहेतुपरंपराम् ४४२ इन्द्रियेभ्यः पराह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ॥ मनसस्तु परा बुद्धि
र्बुद्धेरात्मा महान् परः ४४३ महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः ॥ पुरुषान्नापरं किंचित्साकाष्ठासापरागतिः ४४४ इयमेव मराज्ञेयानित्यादिकालरूपिणी ॥
संवित्सर्वप्रभायस्याहेतोर्नास्ति परागतिः ४४५ इदमस्मात्परं चास्मादिदमस्मात्परं तथा ॥ पुरुषं नैव यात्येव सैवाहेतुपरंपरा ४४६ पुरुषे कारणाभावाद्गतिर
स्मान्न विद्यते ॥ पराततः पुमानुक्तः पंडितैः परमागतिः ४४७ एष सर्वेषु भूतेषु गूढ आत्मा शरीरिणाम् ॥ गुरूपदेशतः पूर्वं स्पष्टं नैव प्रतीयते ॥ यथा सर्वेषु काष्ठेषु गूढो
ग्निर्मथनात्पुरा ४४८ गुरूपदिष्टया सम्यक्तत्त्वमस्यादिजन्यया ॥ दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ४४९ आत्मनो ज्ञानकाम सन्नेन योगं समाच
रेत् ॥ वागादिभिर्द्रियगणं ज्ञानकर्मोभयात्मकम् ॥ सुखार्थिनिमनस्यादौ नियच्छेदांति संयुतः ४५० अश्वान्न यथातिदुर्दातान् बाह्यादाहृत्य भूस्थलात् ॥ निय
च्छेदश्च शालायामश्वानामभिरंजकः ४५१

व्यासः स्मरति मुक्तानां परमागतिरिति ४४७ अस्याऽऽत्मनोऽदर्शनदर्शनयोर्हेतुप्रदर्शयतीत्यादौ दशोऽव्याचष्टे एष इति द्वाभ्यां । एष आत्मा कार्यकारणाविद्याभ्यां गूढावतः सर्वदेहांतः स्थो गुरूपदे
शात् पूर्वदर्शनश्रवणादिभिः किंचिद्विदुषेण ज्ञापमानोऽपि स्पष्टमानं दादिरूपेण न भासते काष्ठगूढाग्निवदित्यर्थः ४४८ गुरूपदिष्टयेति । यदा तु गुरूपदिष्टमहावाक्यजन्मां प्राधान्येनांगीकृतत्वादृश्य
पदोक्तां दुर्लभ्यात्मगोचरत्वात् सूक्ष्मां ब्रह्मात्माकारवृत्तिं लभते कुशलमतिस्तदा यमात्मा सम्यग्भासत इत्यर्थः ४४९ आत्मज्ञानसाधनयोगमुपदिशत्याख्योदश्या अर्थमुपबृंहयति आत्मन इति चतुर्विं
शतांशे किं । आत्मसाक्षात्काराय अयं व्यवस्थापनचतुरवस्थो योगो निरोधः कार्यस्तत्राद्यामवस्थामाह वागादिमिति । इन्द्रियगणस्य सुखकामनया प्रेरकेन नासि यन्नियमनं विलापनं दमनं संज्ञं मनोमात्रव्या
पारावशेषणमिति यावत् साप्रथमावस्थाऽस्य योगस्येत्यर्थः श्रुतोऽमनसीति दीर्घच्छादसः ४५० तत्र दृष्टान्त उच्यते अश्वानिति । यथा अश्वानामभिरंजकः शिक्षको बाह्यादरण्यादिरूपात्तत्पचर
णदेशादानीयाश्वान्मंदुरायां बध्नीयात् तत्र यथा अश्वानां बाह्यापारो निरुद्धयते शरीरसंचलनमात्रमवशिष्यते तथा प्रकृते मनस इन्द्रियात्मनावहिर्वापारो निरुद्धयते आंतरावशिष्यते इति ४५१

द्वितीयामवस्थामाह मनइति । मनस्तुइच्छात्मकंस्तत्त्वसंगर्वैतएवसदावलात्प्रमादकरणेसाहसेउद्यतंगजसमंतदंकुशस्थानीययाबुद्ध्यांकुशइस्थानीयवैराग्ययुतयानियच्छेन्नियच्छात् त
निश्चयरूपायांबुद्धौविलापयेदितियावत् कीदृशीसाबुद्धिः निश्चयात्मिकी निश्चयलक्षणेआत्मनिस्वरूपेभवा अध्यात्मादित्वाद् ४५२ तृतीयांशतुर्थीचावस्थामाह बुद्धिमिति । तानि
श्रयरूपांष्यपिभूतांबुद्धिमहतिमहत्तत्त्वाल्लेईशाल्लेईशस्यहिरण्यगर्भस्यआख्यानिरूपणंयेनतथाभूतेज्ञानेअस्मीत्याकारकेसामान्यावगाहित्वाद्बुद्ध्यौघस्यविशेषावगाहित्वपिबुद्धिजातस्यकारणे
विलापयेत् तत्सामान्याकारसमष्टिबुद्धिरूपंज्ञानंतुपरमात्मनिविलापयेदित्यर्थः ५३ एवमागमविधयोक्तैर्येसंभावनायैअनुकलांयुक्तिंप्रपंचयति अत्रेत्यादिना । नियमःप्रतिज्ञा ' नियमोयन्त्रणा
यांस्यात्प्रतिज्ञायांचसंयमे ' इतिविश्वप्रकाशात् प्रकारःसामान्यस्यभेदकोविशेषः । तथाचअत्रउक्तेनियमेप्रतिज्ञासमेसंक्षिप्तवाक्येअयंवक्ष्यमाणःप्रकारोविशेषबोधकानुकूलयुक्तिरूपःपंडितैर्बोध्य
इत्यर्थः । तत्रैदियाणांमनसिनियमनाभिधानेऽयमभिप्रायः इंदियाणांदिविधानांसुखकामनयाप्रवृत्तिरित्यविवादं तत्रयत्सुखरूपंप्रयोजनंतदिच्छेतियावत् यच्चतदनुकूलंरमणीयत्वावगाहित्व

मनःस्तब्धबलात्रित्यं प्रमादकरणोद्यतम् ॥ ब्रह्मजोपमं नित्यं बुद्ध्याचां कुशरूपया ॥ नियच्छेन्निश्चयात्मिक्या दृष्टैराग्ययुक्तया ४५२ बुद्धितां महतीं शारुये
ज्ञाने बुद्ध्यौघकारणे ॥ नियच्छेत्तच्च विज्ञानमानं दात्मनिकेवले ४५३ अत्रायं नियमज्ञेयः प्रकारः पण्डितैः सदा ॥ कर्मेन्द्रियाणिकुर्वति व्यापारं यं शुभाशुभम् ॥ सुखा
र्थमेव तं सर्वं तथा ज्ञानेन्द्रियाण्यपि ४५४ सुखं प्रयोजनं तत्र तज्ज्ञानं चापि कारणम् ॥ व्यवस्थितं तदुभयं मनोमात्रविजृम्भितम् ४५५ सुखज्ञानात्मकस्यास्य मनसो
निश्चयाज्जनिः ॥ न निश्चयं विना यस्माद्विद्यते सुखकारणम् ॥ स्मृत्यादिवाजनिं गच्छेत्सर्वेषामिह देहिनाम् ४५६ स निश्चयो बुद्धिरूपो मनसः कारणं हि यः ॥ हि
रण्यगर्भजां बुद्धिं विना नैवात्र संभवेत् ४५७ तटाकादिषु नीराण्यथानजलदं विना ॥ धीमतां हि धियस्तद्वन्नेश्वरेच्छां विना क्वचित् ४५८ इयमीश्वरसंस्थाना बुद्धि
र्विश्वस्य कारणम् ॥ जडाजडस्य कृत्स्नस्य यथानः स्वप्रधीरिह ४५९ शयानः पुरुषो यद्बुद्धिमात्रविजृम्भणात् ॥ महाभूतानि देहांश्च सृजते तत्र चतुर्विधान् ॥ तेषु
सर्वेषु सर्वत्र स्वयमेवावतिष्ठते ४६० एवं हिरण्यगर्भोऽपि भगवान्भूतभावनः ॥ स्वात्मबुद्धिं विलोसेन सृजतीदं जडाजडम् ४६१ सृष्ट्वा च विविधान् देहांश्चरस्थिरशरीरि
णाम् ॥ आस्ते तेषु च सर्वेषु निर्भेदो भिन्नवत्सदा ४६२

तिरुपंज्ञानंतदुभयमनोमात्रविलासत्वेनव्यवस्थितंप्रसिद्धमितिद्वयोरर्थः ४५४ । ४५५ द्वितीयावस्थानुकूलायुक्तिमाह सुखेति । सुखेच्छातदनुकूलज्ञानोभयात्मकस्यमनसउत्पत्तिर्निश्चयाद्
वति यतःपूर्वांनुभवरूपनिश्चयसंस्कारजनकविनासुखकारणलौकिकसुखाभिर्व्यञ्जिकाद्छातदनुकूलसंभृत्यादिरूपज्ञानवाजनिमुत्पात्तनगच्छेदितिप्रसिद्धमित्यर्थः ४५६ सचनिश्चयोविशेषरूपः
सामान्यरूपाहैरण्यगर्भबुद्धिसुत्पत्तयेऽपेक्षतेइत्याह सनिश्चयइति स्पष्टम् ४५७ सामान्यरूपायाहैरण्यगर्भबुद्धेर्विशेषार्थिणाहेतुस्वेदष्टांतमाह तटाकादिष्विति । यथातटाकादिजलानामेघजलं
कारणतथाईश्वरस्यहैरण्यगर्भस्येच्छाकारणभूताबुद्धिर्व्यष्टिजीवधियांकारणमित्यर्थः ४५८ तस्याःकारणत्वमेवस्फुटयति इयमिति । यथास्माकंस्वप्रकालिकीथीःस्वप्रकालिकस्यजडान्द्रमं
वस्येदुत्तस्थेयमीमंशेरीहरण्यगर्भस्थिताबुद्धिर्विश्वस्यकारणमिति ४५९ स्वमदृष्टांतंविशदयति शयानइति । तेषुखण्डेषु ४६० दार्ष्टीतिकेयोजयति एवमितिद्वार्यां । निगदव्याख्यातं

कलितमाह अतएव । अतोयोगिनः योगकर्तुर्व्याधिजीवस्यैषा बुद्धिरत्र व्यवहारे दृश्यते सा एषा तद्बुद्धिस्तस्य हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिस्तद्रूपैव घटाकाशमृगाकाशान्यायेन सामान्य विशेषयरेभेदात् की
दृशी योगिनोऽप्यष्टिरूपा बुद्धिः सांसारिकसकलदुःखजालस्य कारणमित्यर्थः ४६३ तुरीययोगावस्थायामुपपत्तिमाह तस्या इति द्वाभ्यां । तस्या हिरण्यगर्भबुद्धेरविद्याख्यमायोपाधिकब्रह्मोपा
दानकत्वात्तत्र लय उचित इति भावः ४६४ सर्वविशेषबुद्धिविशिष्टसमष्टिबुद्धेर्निरासे निमित्तं तु ब्रह्मास्मीति ज्ञानमेवेत्याह अहमिति । कंचुकभूतत्वग्विशिष्टानामेव ब्रीह्याणां बीजत्वं कंचुकहीना
नां तथात्मनो बीजत्वप्रयोजकस्याविद्यालक्षणकंचुकस्य महावाक्यजज्ञानेन क्षये सति अधिदेवात्मनो हिरण्यगर्भबुद्धिः केवलात्मनिलीयते अत आत्मनस्तत्त्वस्थानत्वात् सा समष्टिबुद्धिस्तत्र आत्माधिकर
णकत्वेन चित्तनीया घातव्येत्यर्थः ४६५ तथा चित्तं न हि निदिध्यासनत्वेन ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुरित्याह एवमिति । एवं समष्टिबुद्धिः शबलात्मोपादानिकेत्याकाराचिंतां कुर्वतस्तस्य योगिनः पुण्य
परिपाकात् प्रतीतिबंधहीनस्य भेदहरं ज्ञानं जायते कीदृशस्य योगिनः अधिदेवाभिजातस्य व्यष्ट्यभिमानं त्यक्त्वा समष्टिरूपेण बुद्धस्य कुशलस्येत्यर्थः 'अभिजातः स्मृतो न्याये कुलीनमात्ररूपयोः' इति विश्वः
मात्सरूपो बुधेरप्येति च । समष्टिदृष्टिरूपोपासनानामतएव ब्रह्मसाक्षात्कारांगत्वमिति भावः ४६६ एवं विधयोगस्य परमपुरुषार्थप्रापकत्वं दर्शयति जाते इति त्रिभिः । तस्मिन् ब्रह्मविज्ञाने जाते स

अतस्तद्बुद्धिरेवैषा बुद्धिर्येषां त्रयो गिनः ॥ कारणं सकलस्यास्य दुःखजालस्य संसृतौ ४६३ तस्याः कारणमीशानः परमात्मा महेश्वरः ॥ सा विद्यो ब्रह्मणो बुद्धेरेक एव
निरंजनः ४६४ अहं ब्रह्मेति विज्ञानादविद्याकंचुकक्षये ॥ अधिदेवात्मनो बुद्धिरानंदात्मनिकेवले ॥ विलीयते यतस्तत्र चित्तनीया सदैव सा ४६५ एवं चित्तयतस्त
स्य योगिनः शुद्धचेतसः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं भेदपर्वतभेदकम् ॥ अधिदेवाभिजातस्य जायते पुण्यपुंजतः ४६६ जाते तस्मिन् विद्यायाः क्षयो भवति सर्वथा ॥ अ
विद्यायाः क्षयेन स्याद्ब्रह्मधीः कारणं विना ४६७ ब्रह्मणो बुद्धिना शेषेन भवेद्योगिनोऽपि धीः ॥ बुद्धेरभावेन भवेन्मनश्च तदभावतः ४६८ व्यापारा इन्द्रियाणां न भवेद्युर्दुः
खहेतवः ॥ तदभावादयंदुःखं नाणुमात्रं च गच्छति ४६९ किंतु नित्यं स्वयं भातमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अवाङ्मनसगम्यंतमाश्चर्यः कुशलो ब्रजेत् ४७० अहो माया
बलं चित्रमेकस्मिन् भेदवर्जिते ॥ नलीयते लीयते च स्वयमेका जगज्जनिः ४७१ उत्पन्नं यस्य विज्ञानमहं ब्रह्मेति केवलम् ॥ तं प्रत्यदर्शनं याति नापरा न प्रतियाति सा
४७२ एकमेव यथानेत्रं वामं पश्यति नेतरत् ॥ स्थानभेदात् तैवात्मा सर्वभेदविवर्जितः ४७३

त्यविद्यायाः अभावस्तत्र ब्रह्मधीरस्मीत्याकारा समष्टिबुद्धिः क्षीयते कारणस्याविद्यात्मकस्याभावात् ४६७ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिः समष्टिरूपा तस्यानाशे सति योगिनो बु
द्धिर्व्याष्टिरूपापि नश्यति ततश्च मनश्छायात्मकं न प्रवर्तते मनः प्रवृत्त्यभावे त्विन्द्रियव्यापाराभावस्ततो दुःखाभाव इति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ ततश्च ब्रह्मभावेनावतिष्ठते इत्याह किं त्विति । किं
तु तमात्मानं ब्रजेत् यत्प्राप्त्या कुशलश्चरमदेह आश्चर्य इति चोच्यते इति ४७० ननु एवं विधयोगिनः सर्वप्रपंचविलाप्यैकस्मिन् मुक्तसत्ययोगिना मितरेषां संसारोपलब्धिः कथमिति शंकां मायायादुर्घटतास्व
भावमादाय परिहरति अहो इति । मायाया बलं प्रभाव आश्चर्यं यदेकापि माया जगज्जनिर्जगतो हेतुभूता एकस्मिन् काले लया लयव्यवहारयोग्या भवतीति ४७१ योगपथेन लया लययोग्ययोगि
नो प्रतीतिमायायाः स्फुटयति उत्पन्नमिति । तदुक्तं पतंजलिना कृतार्थप्रतिनष्टमप्यनष्टतदस्य साधारणत्वादिति ४७२ ननु पातंजलानामात्मभेदाभ्युपगंतुं गम्यते उक्तं यवस्थोपपत्तावपि सिद्धांते
एकात्मत्वेऽपि यमुपपद्येति चेन्न उपाधिभूतांतःकरणभेदेन दृश्यव्यवहारस्याप्यनुयोज्यत्वादिति दर्शयितुं दृष्टांतमाह एकमिति । एकमित्यावर्तते तथा च यथा गोलकद्वये एकमपि चतुरिंदि-

आ. पु.

॥ १८ ॥

यमेकंदक्षिणगोलकावच्छिन्नमेवसत्त्वामं सुंदरं यथाभवतितथापश्यतिनेतरद्वामगोलकावच्छिन्नंतथेकोप्यात्मायोग्याख्योयोगिशरीरावच्छिन्नं एतांसविलासांमायांनपश्यति अयोगिशरीरावच्छिन्नस्तुतांपश्यति इतिस्थानपदोक्तोपाधिभेदादस्मन्मतेष्युपपन्नमितिशेषः याचसाकल्यतोमायानलीयतेमृद्वैरूपलभ्यमानत्वात् विवेकिहृष्ट्याचनिरूपणमुपपत्तिसहतेविलीयतइतियावत् । एषानुपपत्तिःसामायायादुर्घटस्वभावत्वेनसमाधेयेतिवक्ष्यमाणेनसंबंधइतिद्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ मायायादुर्घटत्वांतराण्यपिदर्शयति एकएवस्वयमितित्रिभिः । एकएवप्रकाशरूपआत्मा अस्यामायायाआश्रयोविषयश्चभवतीत्यनुपपन्नं लेवेज्ञानादीनामाश्रयाविषयभेददर्शनात् तथाऽद्वितीयोपिर्दिशितव्यसापेक्षोमहेश्वरोभवतीत्यनुपपन्नं तथामायासंबंधरहितेआत्मनिमायानिरूपितमाश्रयत्वादिकंमाययैवभवतीत्यनुपपन्नमात्माश्रयादित्यर्थः ४७५ तथासत्त्वासत्त्वादिभिरनिर्वचनीयापिभावरूपत्वेनप्रसिद्धाभवतीत्यनुपपन्नं तथाजडापिस्थूलसूक्ष्मस्यजगोहेतुःकर्त्रीत्यनुपपन्नमित्याह स्वयमिति । कर्तृत्वादिकंमायाप्रयुक्तत्वान्मायाशिरस्येवनिक्षिप्यतेइतिस्पष्टं भाष्येपैंगिरहस्यत्राहणवाक्यव्याख्यानेइतिभावः ४७६ गामिनइति । तथामरणमुपुप्त्योः स्पष्टमनुपलभ्यमानापिगामिनआगामिनोदेहस्यबीजभृतावर्ततेइत्यनुपपन्नं तथाहेतुशून्याअनादिरपिनश्यतीत्यनुपपन्नं अनादिभावस्यनाशादर्शनात् तथाविद्वदपेक्षयातन्नाशोपीतरेपांसंसारोन

एकएवचयोग्याख्योनाविद्यापरिपश्यति ॥ पश्यत्येतामयोग्याख्यःस्थानभेदावलीयते ॥ मायासाकल्यतश्चापिसहतेननिरूपणम् ४७४ एकएवस्वयंज्योनिरानंदात्मागुणोद्वयः ॥ मायायाआश्रयस्तद्वद्विषयश्चमहेश्वरः ॥ माययापिचमायायाःसंबंधादिविवर्जितः ४७५ स्वयंचसदसत्त्वादिप्रकारैरपिवर्जिता ॥ भावरूपजडाहेतुःसदसद्वपुषस्तथा ४७६ गामिनोपिचदेहस्यहेतुशून्याचनश्यति ॥ नष्टायामपिसंसारोननश्यतिकदाचन ४७७ इत्यादिदुर्घटत्वंस्याद्यस्मात्तस्मादियंसदा ॥ मायातिदुर्घटेत्येवंवदंतिसकलाजनाः ४७८ दुर्घटत्वमविद्यायाभूषणंनतुदूषणम् ॥ कामिनःकामितायद्वत्क्रोधिनःक्रोधितायथा ॥ भूषणंदुर्घटायाश्चदुर्घटत्वंतथैवच ४७९ सुघटस्यभवेद्यर्हिदुर्घटत्वंतदैवतत् ॥ गच्छेद्दूषणतानैवमविद्यासुघटायतः ४८० अहोधाष्ट्यैमविद्यायांयदियंस्वविवर्जिते ॥ सर्वमानैर्विरुद्धाचतिष्ठत्येवततिष्ठति ४८१ तस्मादेतत्कृतैर्दुःखैर्विरक्तःसततंपुमान् ॥ महायत्नंप्रकुर्वीतसर्वदुःखप्रशांतये ४८२

इयतीति ४७७ इत्यादीति । आदिपदेनअप्रामाणिक्याअपिबंधमोक्षादिनानानावेचिष्यहेतुत्वग्रहः यस्मादेवंविधंदुर्घटत्वमविवादमतस्तस्यादुर्घटत्वमादायैवसर्वक्षेपाप्परिहरंतिसर्वेमायायादिनइत्यर्थः ४७८ स्वभानभूतस्यदुर्घटत्वस्यभूषणतांसहृष्टांतमाह दुर्घटत्वमिति । यथाकामिनोगोपवधूटीदुकूलचौरस्यकामिताक्रोधिनोरुद्रस्यक्रोधिताचभूषणमेवतथाध्यानेनसत्फलत्वात्तथामायायादुर्घटत्वमपीत्यर्थः ४७९ यत्रसुघटत्वमुपपन्नत्वलक्षणंस्वभावभूतस्यात्तत्रैवकचिदंशेदृश्यमानंदुर्घटत्वंदूषणंयथासत्कविकृतिषु मायातुस्वभावेनदुर्घटत्वेत्याह सुघटस्येति ४८० अहोइति । धाष्ट्यैभूयोभूयोऽनादरेपिसम्मुखीभवनशीलत्वंतदविद्यायांयादृशतादृशान्यत्र यतइयंसर्वप्रमाणेरावरणभंजनफलकैःशतशस्तिरस्त्रिक्रयमाणापिस्वसंगंराहुमुखेविदात्मानितिष्ठत्येतिनष्टादृष्ट्यैमदुर्घटत्वस्यहेतुःसत्त्वात्तत्तद्वत्त्वविदूष्याकालत्रयेपिनतिष्ठतीत्यर्थः ४८१ फलितमाह तस्मादिति । यस्मादियंमायातत्त्वज्ञानविनानविभेतिदुःखयतिचतस्मादितपाकृतैः

कित्सर्वदुःखापहारनिदानमिति चेत्समष्टिबुद्धिलयस्थानस्यात्मनो ज्ञानमेवेत्याह हिरण्येति । यत्र शांते आत्मनि हेरण्यगर्भो बुद्धिर्लोपते तस्य ज्ञाने हेतुः पुरुषोत्तमाः प्रपतन्वमिति ४८३ तत्त्वविज्ञानोद्यमलक्षणं हितं मातृवदुपदिश्यात्तु देयार्थमुपबृंहयति उत्तिष्ठतेति विंशतिश्लोके । हे अधिकारिणो गृह्यमायाप्रयुक्तं जाड्यं विवेकवैमुख्यं विहायोतिष्ठतं विवेकाभिमुखा भवत यतो जाड्यादात्मसंबंधो आत्मविषयक इति यावत् मोहो विस्मृति लक्षणः सम्प्रागतः संततो वर्तते इत्यर्थः ४८४ निद्रामिति । तथानिद्रां मूलाविद्यारूपां त्यजत संयत्ताः सावधाना भवत यतः सुप्तानां भवतां सर्वस्वं धर्मज्ञानादिरूपकामादिरूपाः पाटञ्चराश्चोरा हरंति ८५ तस्यां निद्राया मेव विपर्ययस्तानात्मकः स्वप्नः प्राप्तो यत्राहंता ममताभ्यां संसारदुःखं प्रतन्यते इत्याह स्वप्नोयमिति ८६ तत्राहंता घटितं विपर्ययमभि नयति गर्भस्थ इति द्वाभ्यां । अयं सत्यज्ञानानंदलक्षणोऽप्यहंता पिशाच्याविष्टो गर्भस्थत्वादिनाऽऽत्मानं मन्यते इति द्वयोरर्थः ४८७ । ४८८ ममता घटितं माह अहंतेति । अहंतायाः पुत्री ममताप्येवा एवमादिभेदैः सहस्रधायातिप्रसरतीति तृतीयेनाभिसंबंधः अयं ममशत्रुदुःखेन साध्यो वशनेयः संवदापकारकरत्वात् अयं मम सुहृदुपकारकरत्वात् ४८९ मित्रमिति । उपकारेण वशीकृतत्वं मि

हिरण्यगर्भगा बुद्धिः शांत आत्मनि लीयते ॥ यस्मिंस्तस्यात्मनो ज्ञानेयतत्त्वं पुरुषोत्तमाः ८३ उत्तिष्ठतपरित्यज्य जाड्यं मायाविनिर्मितम् ॥ आत्मनो ब्रह्मरूपस्य यतो मोहः समागतः ८४ निद्रां त्यजत संयत्ता यतः पाटञ्चरा इमे ॥ कामादयो त्रसर्वस्वं हरंति भवतां सदा ८५ स्वप्नो यं भवतां भूमिभीतिदः समुपस्थितः ॥ यतो हं मम तावेशाद्दुःखमेतदुपस्थितम् ८६ गर्भस्थो हं तथा जातः कुमारोऽप्यथ वा युवा ॥ वृद्धो हं धनवांस्तद्वन्निर्धनोऽथ सुखी तथा ८७ दुःखी सदारो निर्दारश्चापुत्रः पुत्रवानपि ॥ देहेऽहंता समावेशादित्याद्ये पोधि गच्छति ८८ अहंता तनयाप्येषाममताभूरिदुःखदा ॥ शत्रुर्ममायंदुःसाध्यः सर्वदाप्यपकारकृत् ८९ मित्रमेष तथास्माभिर्बहुधो पकृतो यतः ॥ उदासीनो यमस्माकं कुरुतेन प्रिया प्रियम् ९० ममक्षेत्रादिकं तद्वदस्मरंसारमेव वा ॥ कामः क्रोधस्तथा लोभो भयं मोहोऽथ वामम ॥ अस्ति नास्तीत्येवमादिभेदैर्यातिसहस्रधा ९१ मरणं च पुनर्देहग्रहणं पुनरेव तत् ॥ गर्भवासादिकं भूयश्च क्वत्परिवर्तते ९२ एवमेषोतिदुःखानां कारणं स्वप्न आगतः ॥ ततो जाग्रतवि द्वांसो भयमेतदुपस्थितम् ९३ भवतां यदि निद्रेयं बहु स्वप्नप्रदर्शिका ॥ स्वयमेव नयात्येतान् व्रजंतु कुशलान् वरान् ९४ विनिद्रास्ते महात्मानः सर्वभूतदयापराः ॥ बोधयिष्यंति त्वं प्राप्तानुपायैर्विविधैरपि ९५ नियमान् योगजनकान् योगजान् योगधीविदः ॥ शिक्षयेयुः शनैस्तद्वद्वतोऽप्युपदेशकाः ९६

श्रत्वम् ४९० ममेति । इदं ममक्षेत्रं वस्त्रादिकं वाऽसारमस्थिरं सारं स्थिरं मम कामोऽस्ति नास्ति वेतिसंबंधः ४९१ उक्तयोरहंता ममतयोः फलमाह मरणमिति । आभ्यां पुनः पुनर्मरणादिकं प्राप्नुवंश्चक्रवर्त्तमतीत्यर्थः ४९२ निगमयति एवमिति स्पष्टम् ४९३ भवतामिति । यदि भवतामिदं मूलाज्ञानरूपानिद्रास्वयं वामदेवादिवन्नयाति न दूरीभवति तदा वरपदोक्तां कुशलान् प्रत्युपदेशाय गच्छतेत्यर्थः ४९४ ते च कुशलाः करुणया युष्मानुपदेक्ष्यंतीत्याह विनिद्रा इति ४९५ ते भवतां साक्षाद्विद्योपदेशेऽनधिकारमालोच्य चित्तशुद्धिहेतुज्ञानाविधयसंयमानप्युपदेक्ष्यंतीत्याह नियमा निति । 'नियमोऽयं प्रणायामस्यात्मपतिज्ञानां च संयमे' इति विश्वः । त्रयमेकत्र संयम इति योगसूत्रं धारणा ध्यान समाधिरूपं त्रयमेकविषयकं संयमपदवाच्यमिति तदर्थः । तथा चेत महात्मानो योगविद्यावि दो भवतः प्रतिनियमान् संयमरूपानपि शिक्षयेयुः कीदृशा ज्ञियमान् योगजनकान् योगस्य आत्मसाक्षात्कारप्रयोजकसमाधेरा विर्भावहेतुन पुनः कीदृशान् योगजान् योगाभ्यासादेव प्रादुर्भूतान् तथा चोक्तं योगभाष्ये 'भूमेरस्या इयं भूमिरनंतरेत्यत्र योग एवोपायः' इति संयमदेशो योगेनैव प्रदर्शयति इति तदर्थः ४९६

वरपदेनाभीष्टदेवतादितोलभ्यमुच्यतेइतिपक्षेपिवाक्यं धर्मराजमुखेनयोजयति निबोधतेति । यश्चांवरपाशेनबन्धवानचिकेताआत्मानंबुद्धवांस्तथान्येपिहेअधिकारिणोयूयंगुरुवरपाशेर्वशीकृत्या
 त्मानंनिबोधतेत्यर्थः ४९७ यद्यत्रेति । यद्यस्मिन्नधिकारिदेहेबोधोभविष्यतितदादेहदानानादेहप्रयोजिकाविनिर्दिष्टानिःप्राप्यतीति ४९८ अतिसूक्ष्मेति । हेअधिकारिणःअयं ब्रह्मबोधरूपोमार्गः
 सूक्ष्मतमोदुर्लक्ष्यतमोविषमश्चालितुं दुःशकश्चभवतिततःसावधानैर्भवितव्यमित्यर्थः ४९९ तत्रविषमत्वेदृष्टांतमाह क्षुरस्येति । क्षुरपदेनमोक्षुरकं ग्रंथकृतोविवक्षितं जातावेकवचनंच धारासंततिः कीदृ
 शस्यक्षुरस्य त्रिशाणकंकटकत्रयंतेनशितस्यतीक्ष्णस्य तथाचमोक्षराणांसंततिर्महावनमार्गतायथापत्रेणवाहनेनहीनैर्दुर्लभ्ययादुरतिक्रमेतिद्वयोःसंबंधः 'शाणोमापचतुष्टयेकषणेच' इतिविश्वः ।
 कषणःकंटकोहिसकत्वात् 'धारासैन्याग्रिमस्कंधसंतत्योः' इतिच त्रिःशाणेतिपाठेवारत्रयंशाणसंघर्षेणतीक्ष्णस्यक्षुरस्यनापितास्त्रस्यधारासंततिर्मार्गगायदिस्यादित्यभूतोपमेयमितिभाष्यानुसारेणबोध्यम्
 ५०० । ५०१ दार्ष्टान्तिकेयोजयति एवमिति । एवंमोक्षरूपपुरद्वारभूतमात्मज्ञानं गुरुपरमेश्वरानुग्रहरूपवाहनंविनादुर्गमंविघ्नकंटाक्रांतत्वादित्यर्थः ५०२ एतन्मार्गंचलनप्रकारोप्येतन्मार्गपांथेभ्यो
 बुधेभ्योज्ञेयइत्याह वदंतीति । तद्वत्पूर्वतरवत्येपुराणंमार्गं दृष्टवंतस्तेकवयःतद्वत्प्रकारं वदंतिमादृशादेवाअपिचेति ५०३ अथज्ञानस्यातिसूक्ष्मतांसूचयन्नात्मनःसर्वदृश्यधर्मराहित्यप्रतिपादिकांपंच
 निबोधतमहाभागाजाड्यनिद्रेविहायहि ॥ औनंदात्मानमद्वैतंवरान्प्राप्यस्वयंप्रभम् ॥ नचिकेतायथामतःसंप्राप्यविविधान्वरान् ४९७ यद्यत्रभवतामात्मबो
 धो नैवमविष्यति ॥ ततोविनिर्दिष्टमहतीभवतदिहदैष्यति ४९८ अतिसूक्ष्मतमोमार्गोविषमश्चाधिकारिणः ॥ ब्रह्मात्मबोधसंज्ञोयमप्रमत्ताभवंत्वतः ४९९ क्षुर
 स्ययादृशीधारात्रिशाणकशितस्यच ॥ अनेकशतसंख्यस्यमार्गस्थस्यनिरंतरम् ५०० पत्रेणरहितैर्यद्वत्पुरुषैःसादुरत्यया ॥ सिंहव्याघ्रादिसंकीर्णैर्दुर्गमेत्रमहाव
 ने ५०१ एवमेतद्विविज्ञेयमात्मज्ञानंमहात्मभिः ॥ दुर्गमंमुक्तिपुर्यायद्राजमार्गसमंस्मृतम् ५०२ वदंतिकवयस्तद्वदृष्टवंतःपुराहिये ॥ एनंमार्गंमहात्मानोमादृ
 शाःकुशलाअपि ५०३ यस्मादात्मात्रजंतूनामेकएवव्यवस्थितः ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरवाड्यनसगोचरः ५०४ शब्दःस्पर्शस्तथारूपंसगंधश्चपंचमः ॥
 अस्मिन्नविद्यतेयस्मादृश्यतेतेननेंद्रियैः ५०५ व्ययःशनैर्विनाशःस्याद्यथास्पर्शवतामिह ॥ सकेनात्रभवेद्यस्मात्कोपिभूतगुणोनाहि ५०६ अतोव्ययमिदंब्रह्म
 नित्यंनाशविवर्जनात् ॥ अंतवद्यद्वेद्वस्तुह्यादिमतत्प्रसज्यते ॥ यथाघटादिकंनयमंतवान्पुरुषःपरः ५०७ हिरण्यगर्भबुद्ध्यादेरंतवत्ताप्रकीर्तिता ॥ तस्या
 अपिपरंतस्यादव्यक्तंविक्रियायुतम् ५०८

दर्शोऽप्याचष्टे यस्मादितिपट्टिः । यस्मादयमात्माऽद्वयत्वानंदरूपोऽवाड्यनसगोचरोभवतितस्मात्कवयःकुशलाएवतज्ज्ञानमार्गंवदंतीतिपूर्वेणसंबंधः ५०४ तत्रावाड्यनसगोचरत्वंविशदयितुंशब्दा
 दिराहित्येनेंद्रियायोग्यतामाह शब्दइति । यस्मात्शब्दादिर्गुणोस्मिन्नात्मनिनविद्यतेतस्मादिंद्रियाप्राप्तोयमिति ५०५ अन्यथादिपदार्थमाह व्ययइति । शनैरवयवापचयक्रमेणयोविनाशःसव्यय
 इत्युच्यतेसचस्पर्शवतांवाप्यादीनामेवप्रसिद्धहात्मनितुकथंस्यात् यतोत्रकोपिभूतगुणोनास्तीतिसंबंधः ५०६ अतइति । यतश्चाव्ययमतएवनित्यं नाशाभावस्यनित्यपदप्रवृत्तिनिमित्तस्यसत्त्वात्
 सचनशाभावोऽनादित्वेनस्फुटीकृतइत्याह अंतवदिति । यद्वस्तुभावरूपमादिमद्वैतदंतवदपिप्रसज्यतेभवति अयंपुरुषस्त्वनादिःकथमंतवानस्यादितियोजना ५०७ सआत्माहिरण्यगर्भीयबुद्धेर्म
 दत्पदोक्तायाआयंतवत्याःपरोधुवत्याचकटस्थत्वलक्षणात्परिणामिन्याःप्रकृतेश्चपरइत्याह हिरण्येति । तस्याहिरण्यगर्भबुद्धेःपरंपदव्यक्तमव्याकृतंततोप्ययमविक्रियत्वात्परोभवतीत्यतोधुवइत्यु
 क्तइतिद्वयोरर्थः ५०८

९०९ फलितमाह अनंतइति । यतो नंतो भवति यतश्च महद्द्विरेण्यगर्भुद्धिवज्जन्मवान्न भवति ततो नित्यइति ५१० वर्णितात्मज्ञानफलमाह एनमिति । स्वयुक्तिभिः श्रुत्यनुकूलतः मत्वा विचार्य ११
 अध्यायात्पयोस्तात्पर्यार्थमाह देशेति । यः पुमान् देशकालवस्तुसंबन्धिभिर्भेदः शून्यस्तस्य ज्ञानादमृतत्वं भवेदेतन्नाश्रयतोऽस्यात्मनः प्रतिपादको योऽग्रंथः अस्पर्शकीर्तनादितोऽप्यचिरादिमार्गेण ब्रह्मलोक
 लाभो भवतीति द्वयोः संबंधः ५१२ । १३ एतद्गुणश्रवणाद्वितीयदन्तफललाभ उक्तस्तत्र प्रमाणमेतद्वाक्यद्वयबोध्यमित्याह श्रवणादिति । यावदित्यवधारणे २१४ कितद्वचनद्वयमित्याकांक्षायां तत्प
 ठति नाचिकेतमिति । नाचिकेतं न चिकेतसालब्धं यमेन प्रोक्तमिदं वलीत्रयरूपम् ५१५ यइममिति ब्रह्मसंसदि ब्राह्मणसभायां प्रयतः पवित्रः तत्प्राद्धं ५१६ इति काठकप्रथमाध्यायव्याख्या द्वितीया
 ध्यायार्थप्रदर्शनमवतारयति एवमिति । एवं प्रणवप्रतीकं प्रणवालंबनकं वा ब्रह्मसंक्षेपेण वलीत्रितयात्मकप्रथमाध्याये प्रतिपाद्यत देवविस्मरेण प्रतिपादयितुमिदं वलीत्रितयात्मकद्वितीयाध्यायरूपवचो
 यमः प्राहेत्यर्थः ५१७ तत्रात्मज्ञानप्रतिबंधकमिदं विद्याभिमानरूपं प्रदर्शयत्याः परांचीत्याद्यायाश्चतुर्थवलीप्रथमायाः पूर्वाद्धरूपायाश्चोर्थमाह नायमिति द्वादशभिः । हेनचिकेतः यो मया वर्णित आ

अविक्रियस्ततोऽप्येष परः पुरुष ईरितः ॥ ध्रुवो न नाशमायाति निर्मायः परमेश्वरः ५०९ अनंतो यत एवायं महद्वचनं कर्हिचित् ॥ जन्मवांस्तत एवायं पुमानित्य उदी
 रितः ५१० एनं गुरुमुखात् श्रुत्वा तथा मत्वा स्वयुक्तिभिः ॥ संसारमृत्युमुखतो मुच्यते त्रपुमान्सदा ५११ देशकालस्वरूपाणां भेदशून्यः पुमान्हियः ॥ तज्ज्ञाना
 न्मृत्युमुखतो मुच्यते यत्र तद्वेत् ५१२ आश्चर्यकारणं यस्मादस्य ग्रंथस्य कीर्तनात् ॥ श्रवणाच्च भवेद्ब्रह्मलोकोगम्योर्चिरादिना ५१३ श्रवणात्कीर्तनाद्यावन्मननाच्च
 तथा भवेत् ॥ अनंतफलसंप्राप्तिरेतस्माद्वचनद्वयात् ५१४ नाचिकेतमुपाख्यानं मृत्युप्रोक्तं सनातनम् ॥ उक्त्वा श्रुत्वा च मेधावी ब्रह्मलोके महियते ५१५ यइमं पर
 मं गुह्यं श्रावयेद्ब्रह्मसंसदि ॥ प्रयतः प्राद्धकाले वा तदानं त्याय कल्पते ५१६ एवं संग्रहतो ब्रह्मप्रोच्य प्रणवनामकम् ॥ विस्तरेण च तद्वक्तुमिदं माह यमो वचः ५१७ ना
 यमिंद्रियतो लभ्यो न चिकेतः कदाचन ॥ आनंदात्मा मया यस्ते संग्रहात्प्रागुदीरितः १८ ईंद्रियाणि परं याति स्वात्मनः स सृजे विभुः ॥ बहिर्मुखान्यतस्तानि हिंसितानी
 वभांतिनः ५१९ राजा यथा त्रसामंतं बहिर्विषयदानतः ॥ आंतरस्यापहरणात्तं हिंसितवानिव ५२० आनंदात्मानं तं स्थमदत्वा विषयं तथा ॥ शब्दादीन्दत्वा
 न्यस्मात्तस्माद्धिंसितवानिव ५२१ विरोधिभ्यो यथाराज्ञो बहिर्विषयवासिनः ॥ सामंता नुपहन्युस्तेच्छिद्रेच्छिद्रे समीपगान् ५२२

त्मास ईंद्रियैर्ग्राह्यो न भवतीति प्रतिज्ञा ५१८ तत्र हेतुतयेंद्रियाणां बहिर्मुखत्वेन सर्जनलक्षण हिंसनप्रयुक्तमशक्तत्वमाह ईंद्रियाणीत्यादिना । विभुः स्वतंत्र ईश्वर ईंद्रियाणि खपदोक्तान्यात्मनः सकाशात्परं
 भिन्नप्रतियांतिगमनपराणियतः ससृजे सृष्टवानतस्तानि बहिर्मुखानि हिंसितानि मृतप्रायतानीतानीवास्माभिविवेकिभिर्ज्ञायंत इत्यर्थः ५१९ बहिर्मुखीकरणेन हिंसनमिव भवतीत्यत्र लौकिकं दृष्टांतमाह
 राजेति । यथाराजा सामंतं पुराध्यक्षं प्रतिदूरस्थ देशाधिकारदानेन आंतरस्य स्वांतरंगाधिकारस्यापहरणेन च तं सामंतं हिंसितवानिव भवतीत्यर्थः ५२० दार्ष्टिकिके योजयति आनंदात्मानमिति । परमेश्वरे
 णेंद्रियेभ्य आनंदात्मा रूपो विषयो न दत्तः किंतु बाह्याः शब्दादय एव विषयतया दत्ता अतस्तानींद्रियाणि हिंसितानीवेत्युक्तमित्यर्थः ५२१ स्वयंतानि न हतानि किंतु परे हननयोग्यतानि तानि त्यागकारा मिव प
 दस्वारस्यं स दृष्टांतमाह विरोधिने इति द्वाभ्यां । यथाराज्ञः स्वशाहूरविषये देशे सती वैरिणां समीपगतान् सामंतान् राज्ञो विरोधिने वैरिणश्छिद्रं लब्ध्वा नुपहन्युस्तथा विषयगतानींद्रियाणि रागद्वेषादयोऽ
 द्देतात्मविरोधिभेदोपजीविन उपहन्युरिति द्वयोरर्थः ५२२

५२३ फलितमाह इन्द्रियैरिति । यथादूरस्थसामंतानाराजदशनैर्दुर्लभतथाबाहिर्मुखोद्दिष्टाणामांतरात्मदर्शनमित्यर्थः ५२४ नन्विन्द्रियाणामित्थंभावेपि मनसः कागतिरिति चेच्छृणु द्विविधं मनः सका
मं निष्कामं च तत्राद्यमिन्द्रियाकं कृत्वा तत्समानगतिकं द्वितीयं त्विन्द्रियनिरोधादात्मसाक्षात्कारसाधनमिति सूचयंत्याद्वितीयाया उत्तरार्द्धरूपाया अर्थमाह इन्द्रियाणामिति पंचभिः । तत्सकामं मन इन्द्रि
याण्यनुसरति तेषामन्तर्निरोधेतु मनो निष्कामं बहिर्न गच्छति ५२५ इन्द्रियाणामिति । इन्द्रियाणामंतर्नयनं निरोधरूपं नृणां देहाभिमानिनां दुर्भेदं कथितुं मध्यशक्यं तत्करणं दूरत इति भावः कश्चिदेवमनु
ष्याणां सहस्रेषु मध्ये शमादिमांस्तानां इन्द्रियाण्यंतःस्थापयेदित्यर्थः ५२६ इन्द्रियनिरोधे च निर्वर्तमानो तरेव शाश्वतीत्याह तेषामिति । तेषामिन्द्रियाणां असंश्रयं बालं बलं न रहितं ५२७ तत्र दृष्टांत उच्यते
नवेति स्पष्टम् ५२८ एवं निरुद्धं मनः श्रवणादिसंस्कृतमात्मतत्त्वाकारतां भजत इत्याह अंतर्नीतामिति । मोक्षेच्छोर्मुमुक्षोः ५२९ तथा चेंद्रियसंग्रहं रूपमात्मदर्शनप्रतिबंधो यैर्न दूरकृतस्ते संसारे पतंति विवे

इन्द्रियाणि तथैतानि बहिर्विषयगानि हि ॥ आज्ञंदात्मविरोद्धारोहं न्युःकामादयस्त्वह ५२३ इन्द्रियैरत एवायं शब्दादीन् परिपश्यति ॥ नानंदात्मानमंतस्थं महारा
जसमंसदा ५२४ इन्द्रियाणां बहिर्भावे मनोऽपि बहिरेति तत् ॥ तेषामंतरवस्थाने बहिर्नैति मनः क्वचित् ५२५ इन्द्रियाणां स्वदेहांतर्नयनं दुर्भेदं नृणाम् ॥ धीरः कश्चिन्न
येतानि स्वांतःशांत्यादिसंयुतः ५२६ तेषामंतरवस्थाने बहिर्गंतुं मशक्नुवत् ॥ द्वाराभावां मनस्तिष्ठेद्देहस्यांतरसंश्रयम् ५२७ नवद्वारे यथा बद्धकपाटे मर्कटः स्थि
तः ॥ गृहे विचेष्ट्य तत्रैव श्रांतः सन्नवतिष्ठते ५२८ अंतर्नीतं मनस्तद्वच्छास्त्रसंस्कारसंस्कृतम् ॥ मोक्षेच्छोः कुरुते स्वात्मसाक्षात्कारमसंशयम् ५२९ अमीभिर्
न्द्रियैर्नित्यं बहिर्विषयचारिभिः ॥ आत्मनो न्यास्तु शब्दादीनि ह वा मुत्र वापि ॥ विषयानभिगच्छंति विवेकज्ञानवर्जिताः ५३० विस्तीर्णस्यात्र ते मृत्योर्व्याधि वै
यादिरूपिणः ॥ देहे देहे वशं याति विवशादीनचेतसः ॥ मत्स्यायथा त्रजालेन मृत्युं याति विमोहिताः ५३१ मृत्युपाशवशं प्राप्ता न स्थिरजंगमदेहिनः ॥ ब्रह्मादी
नस्तं वपर्यता निरीक्ष्याथ विवेकिनः ५३२ ध्रुवं विज्ञाय मोक्षं तं ध्रुवं कर्मणः फलम् ॥ प्रार्थयंत कदाचिन्न त्वद्गौतमपंडिताः ५३३ दशेन्द्रियाणां व्यापारानभिगच्छति
चेतसा ॥ विषयग्राहकं चेतो येन ह्यत्राधिगच्छति ५३४ स्वभावाज्ज्योतिषा तनुधर्मादिभ्यः परं त्वया ॥ पृष्ठमात्मस्वरूपं यदेतदेव न चापरम् ५३५

किनस्तु तं प्रतिबंधमप नीयमुच्यते इति प्रदर्शिकायास्तुतीयाया अर्थमाह अमीभिरिति चतुर्भिः । इह लोके अमुत्र परलोके वा ये संतितान् शब्दादीन् विषयानात्मभिन्नान्ये विवेकहीना इन्द्रियैरभिगच्छंति भजंते ते
विस्तीर्णस्य प्रसूतस्य व्याध्यादिना नारूपस्य मृत्योः पुनः पुनर्वशं याति जालबद्धामत्स्यावंधकस्थे वेति द्वयोः संबंधः ५३० । ५३१ विवेकिवृत्तमाह मृत्युपाशेति द्वाभ्यां । अथ विवेकिनस्तु हिरण्यगर्भा
दीनस्तं वपर्यता न्देहिन उक्तदशा निरीक्ष्य मोक्षमेव नित्यं विज्ञायानित्यं कर्मफलं ब्रह्मलोकांतं कदाचिन्न प्रार्थयंत ते न च्छांति हेन चिकेतः त्वदपि पण्डितत्वादि तद्वयोः संबंधः ५३२ । ५३३ उक्तप्रतिबंधहीनैर्ज्ञेयमा
त्मानं नानालक्षणेः प्रदर्शयतां येनेत्यादिवाक्यानामर्थमाह दशेन्द्रियाणामित्यादिना । अयं प्रमाता दशानां ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां व्यापारान् दर्शनान्दिरूपां श्रेतसा चित्ताख्यातः करणेन आधिगच्छत्यनुसंधाय
सोतिप्रसिद्धं चेतश्चित्सं विषयं येन स्वाभाविकेन ज्योतिषा साक्षिसंज्ञेना त्रसंघातांतस्थितेनाभिगच्छति तत्साक्षिसंज्ञं ज्योतिस्त्वेतदेव एतत्किं यस्वयायमभिर्मायतीतत्त्वोपलक्षितमात्मरूपं यथा

तस्याद्वितीयतामाह परिशिष्टमिति । अत्र प्रपञ्चवर्त्तमानमेतस्मात्साक्षिरूपिणः सर्वोत्तरात्परिशिष्टं भिन्नसत्ताकं किमस्ति नाकिंचिदपि यतः कालत्रयावच्छिन्नैककालत्रयंच एतत्सर्वमत्र साक्षिण्यं ध्यस्तं कल्पितं भवति यथारजौ सर्पदंडजलधारादिभित्त्यर्थः ३६ चतुर्थ्यर्थमाह येनेति । येन चेतसः साक्षिणा अवस्था जागरणादिकाः पश्यतिस एव पूर्वोक्तो महानात्मा यस्याद्वितीयत्वलक्षणं महत्त्वं जानंतः शोकं कर्तृत्वादिरूपंतरंतीति द्वयोरर्थः ५३७ । ५३८ पंचमी पठति यइममिति ५३९ अस्या अर्थमाह अंतिक इति द्वाभ्यां । अयमात्मा पुमान्पुरुषो धियः साक्षितया सर्वपामंति के स मी पे भवति कीदृशः कर्मफलानां सारधमधुसमानां भोक्ताऽत्तातमेतं भूतभव्योपलक्षितसर्वविश्वाधिपतित्वेन यो विजानाति स संशयं त्राणेच्छाप्रयोजकं निंदां प्रति कूलबुद्धिप्रयुक्तां किं कुर्वीत अपितु न कुर्वीत अद्वितीयात्मवित्त्वादिति द्वयोरर्थः । अत्रेदंबोधं गुपे निन्दायामिति स्मरणं निंदा जुगुप्सापदस्य मुख्योर्थः संशयस्तु विचिकित्सापदइव व्युपसर्गप्रसादलभ्यो भाष्यकारोक्तानुसरणयोक्तइति ५४० । ४१ एवंपदार्थशोधनप्रधानं वाक्यद्वयं व्याख्यातमथ पृष्टादि क्रश्चतुष्टयस्य तत्पदार्थशोधनप्रधानस्यार्थदर्शयति हिरण्यगर्भ इत्यादिना । यस्मात्स हिरण्यगर्भो जातः सकः यो नीरतः अप्रधानस्थूलभूतसमुदायाद्ब्रह्मांडारंभकात् पूर्वजातः कुतः तपसः पूर्वजन्मानुष्ठितकृच्छ्रादिसमुचितोपासनाबलादित्यर्थः ४२ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणस्तस्य हिरण्यगर्भस्यापि जनकं यत्तत्त्वं सर्वशरीरेषु सर्वबुद्धिरूपां गुहां प्रविश्या खिलपदा

परिशिष्टं किमत्रास्ति तस्मादात्मस्वरूपिणः ॥ कालत्रयांतरेत्युच्यते कालत्रयात्मकम् ॥ तत्सर्वमत्र चाध्यस्तरं जौ सर्पादिकं यथा ३७ येन जागरणं तद्वत्स्वप्नं च परिपश्यति ॥ चेतसः साक्षिणा सोयमात्मा ज्ञेयः सदा त्वया ३७ विभुत्वाद्यः पुरात्मा ते महानेव मये रितः ॥ यस्य विज्ञानतो धीरानशोकं यांति किं हि चित् ३८ यइममं ध्यं देवे दद्यात्मानं जीवमंतिकात् ॥ ईशानं भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते ३९ अंतिके स्तिसदैवात्मा जीवरूपो धियः पुमान् ॥ फलानां कर्मणां भोक्ता सर्वदामधुरूपिणाम् ४० यो विजानाति तत्रायं संशयं केन हेतुना ॥ निंदां वापि च केनायं कुरुते कस्यचित्स्वयम् ॥ जानन्नात्मानमद्वैतं प्रपंचरहितं शिवम् ४१ हिरण्यगर्भो भगवान्जातो यस्मान्महात्मनः ॥ यः पूर्वतपसो जातः कृच्छ्रं वा द्रायणादिकात् ॥ ब्रह्मांडं पिडजनकादखिलादपि नीरतः ४२ ब्रह्मणो जनकं यत्तु चतुर्विधशरीरगम् ॥ पश्यदास्ते खिलां बुद्धितदेतद्ब्रह्मा विद्धि भो ॥ सर्वबुद्धीः प्रविश्यैवं न भो वत्सर्वतो गतम् ४३ देवता तपसः पूर्वया जाता प्राणरूपिणी ॥ अदितिः सर्वतो जातमन्नमति यतस्त्विदम् सर्वदेवमयी तद्वत्सर्वभूतमयी तथा ॥ जायते विविधानंतप्राणिभेद समाश्रयात् ॥ तद्रूपमपि यत्तत्त्वं ब्रह्मजानी हि सुवत ४५ अदितेर्जायते यो यं विराडग्निरूपं पृष्ट ॥ अरण्योर्निहितो नित्यमधरोत्तरसंज्ञयोः ४६ गर्भं दधति गर्भिण्यो यद्वत्स्नेहसमन्विताः ॥ अरणिभ्यां घृतस्तद्वदग्निरित्थं महेश्वरः ५४७

यीकारांतां बुद्धिं साक्षितया पश्यन् सदास्तेतदेवत्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः श्रुतौ तु विभक्तिवचनलिङ्गव्यत्ययश्चांदसः ४३ सप्तम्या अर्थ उच्यते देवतेति । या देवता हिरण्यगर्भाख्यातपसोऽतीतकल्पानुष्ठिताद्धेतोः पूर्वविराडादितः प्रथमं जाता कीदृशी प्राणरूपिणी अशनाया व्यासप्राणशरीरा अतएवादितिरितितस्यानाम सर्वमन्नं स्थूलप्रपंचात्मकमत्तिभुंक्तइति व्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः ४४ सर्वेति । पुनः कीदृशी सादेवता सर्वदेवाय स्याद्विभूतयः कोसावेको देवः प्राण इति श्रुत्यंतरात् तथा या देवता विविधव्यष्टिप्राणिष्वनुगमात्सर्वभूतमयी सर्वप्राणितादात्म्यमापन्ना भवति सा देवतापि यस्य परमेश्वरस्वरूपं येयाकारो भवति तदेवत्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः ४५ तथा विराडपि यस्य रूपं तत्सर्वोत्तरं ब्रह्म विद्धीति प्रदर्शयत्या अष्टम्या अर्थमाह अदितेरिति पंचभिः । अदितेरुक्तरूपायाः सकाशाज्जायमानो यो विराट् कीदृशः अग्निरूपत्वेन वर्णितः अतएवारण्योरुत्तराधरमथ न काष्ठयोर्निहितो यज्ञे प्रादुर्भूतः ४६ न केवलं पञ्च एव प्रादुर्भूतः किंतु योगिनामंतरपीतिसदृष्टं तमाह गर्भमिति । यथा गर्भिण्यो गर्भं दधति धारयंति स्नेहप्रयुक्तपथ्याशनानिना तद्वदयं महेश्वरो विराडग्निरूपो याज्ञिकैररणिभ्यां धृतः इत्थंतथैव निदा विवर्जितैर्योगिभिरंतर्धृतः कीदृशः सर्वभूतेषु स्थितः स्वर्गमोक्षकांक्षिभिर्देवैर्मानुष्यैश्च प्रतिदिनमीड्य इति द्वयोः संबन्धः ५४७

५४८ अयमिति । अयमुक्तरूपो विराडप्यदिति पदोक्तहिरण्यगर्भवत्परमात्मनोरूपत्वेन ध्येय इति शेषः ननु साक्षादेव तदीयं ज्ञेयं रूपमुच्यतामिति चेन्न तस्य वागाद्यगोचरत्वादित्याह स्वरूपतास्त्विति । तस्य ज्ञेयस्य स्वरूपस्वरूपतः स्वभावतो वक्तुमशक्यं अध्यात्माद्युपाधिप्रयुक्तसर्वभेदराहित्यात् नहि जात्यादिविशेषरहितशब्दः साक्षाद्वक्तुं शक्यते तत एतैः सविशेषरूपैर्विराडादिभिः प्रकारैरनंतत्वादिरूपसादृश्यद्वारा तदुपलक्षणभूतैस्त्वं तत्स्वरूपं जानीहीति द्वयोरर्थः ५४९ । ५५० नवम्यर्थदर्शयति यस्मादिति द्वाभ्यां । यस्मात्प्राणाख्याद्रूपादधिदेवं वा व्यात्मकात्सूर्यादिकं तेज उदेति तत्रैवास्तं च गच्छति तथा च श्रुत्यंतरं 'प्राणाद्या एष उदेति प्राणेऽस्तमेतीति' तथा सर्वदेवावागादयोऽष्टादशयत्र प्राणेरथ च क्रनाभावरवत्समर्पिताः स्थिताः 'सर्वप्राणेषु पितम्' इति श्रुत्यंतरात् तथा यमेनं प्राणं बलेनातिक्रम्य कोपिगंतुं समर्थः स एष वर्जितः प्राणोपियस्य ब्रह्मणोऽप्येयं रूपं तदेव ब्रह्म विद्धीति द्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ दशम्या ऐक्यपरत्वात् नमो हावाक्यरूपाया अर्थदर्शयति यदेवे हेति । यच्चिद्रस्तु इह दृश्यमाने पुमदीया दिशरीरेषु सर्वबुद्धि साक्षितया वसते तदेवामुत्र परोक्षे पुईशादेशब्दप्रवृत्तिनिमित्ते पुत्राव्याकृताद्युपाधिपुवर्त्तते निभेदत्वात् यच्चा मुत्र ईशादिपुवर्त्तते तदेव इह दृश्यमाने पुवर्त्तते निभेदत्वादेवेति द्वयोरर्थः ५५३ । ५५४

लोकेषु सकलेष्वेव स्थितो निद्राविवर्जितैः ॥ ईड्यो देवैर्मनुष्यैश्च स्वर्गमोक्षाभिकांक्षिभिः ४८ अयमप्यात्मनो रूपं सर्वदेवादितिर्यथा ॥ स्वरूपतस्तु तद्रूपं न वक्तुमशक्यते ४९ अध्यात्ममाधिदेवं वा सर्वभेदविवर्जितम् ॥ तत एतैः प्रकारैस्त्वं विजानीहि महामते ५० यस्माद्रूपादुदेत्येष यत्र चास्तां निगच्छति ॥ सूर्यचंद्रादिकं तेजो यत्र देवाश्च संत्यमी ५१ रथचक्रे ह्यराय द्रव्यसर्वदेवसमर्पिताः ॥ समर्थोऽपि न कोऽप्येन मतिक्रम्य ब्रजेत्परम् ॥ एतद्ब्रह्म महाभाग न चिकेतो वधारय ५२ यदेवे ह शरीरे पुममतेऽपि परस्य वा ॥ सर्वबुद्धिप्रचाराणां यः साक्षी भेदवाजतः ५३ तदेवामुत्र विज्ञेयं मीश सूत्रे विराज्यपि ॥ यदमुत्र तदेव हे चैतन्यं भेदवर्जितम् ५४ यथानभसि नैवास्ति भेदः कोऽप्येक रूपिणि ॥ चैतन्ये तद्देवात्र भेदः कोऽपि न विद्यते ५५ निभेदं गगनं यद्ब्रह्म विद्यते त्रगृहादिना ॥ ईशादिना तथैवैतच्चैतन्यमपि भिद्यते ५६ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म स देवविभेदकृत् ॥ कालत्रयेऽपि खस्यैवं विश्वमप्यात्मनो भवेत् ५७ अतो नानेव नैवास्ति ब्रह्म नाना कुतः पुनः ॥ संसारादपि संसारं घोरदुःखप्रदं पुमान् ॥ ब्रजेद्विलोकयेद्यस्तु नानेव च कदाचन ५८ नानैवेति च यो मंदः पश्येत्पापविमोहितः ॥ नरकान्नरकं सोऽयं याति दुःखप्रदं बहु ॥ एकवैव ततो ब्रह्म द्रष्टव्यं भेदवर्जितम् ५९ तस्यापि दर्शनं नैव तस्यात्कारणं तत्र किंचन ॥ बाह्येन पराग्याहीर्णाद्रियाणीति कीर्तितम् ६० मनसैव ततो ब्रह्म ज्ञातव्यं ब्रह्मवादिना ॥ सर्वभेदाविनिर्मुक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ६१

निभेदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । एकरूपिणि अखंडे ५५५ उपाधिदर्शिनो भ्रांता एव तत्र भेदं पश्यंत इत्याह निभेदमिति । ईशः अव्याकृतं तत्प्रभृत्युपाधिना ५५६ वस्तुतोऽसतामप्युपाधीनां भेदं ब्रह्म हेतुत्वे ह्यंतामाह गंधर्वेति । यद्ब्रह्म कालत्रयेऽसदपि गंधर्वनगरं खस्य विभेदकृत् तथा विश्वं जडजातमात्मन इत्यन्वयः ५५७ अत इति । अतोऽखंडत्वाद्ब्रह्मणि नानेव कल्पितं नानात्वमपि विद्वद्ब्रह्मणानास्ति फलितमाह एकवैवेति । एकरूपाऽखंडत्वेन ५५९ एकादश्यर्थे दर्शयति तस्यापीति पङ्क्तिः । अपिः संभावनायां तस्यात्मनो दर्शने कारणं बाह्यं बहिर्मुखं किंचिदापि न संभाव्यते यत इन्द्रियाणि पराचो बाह्यस्यैवास्ति ब्रह्मणोऽहीर्णाद्रियाणीति कीर्तितम् ५६० मनसैवेति । ततो बहिर्दिश्यायोग्यत्वाद्ब्रह्मवादिना लब्धव्यलोपदेशेनाधिकारिणामनसामिन्द्रियाणां बाह्यत्वं नैव सिध्यति ५६१

तस्यभेदराहित्यमेवस्फुटयति नहीत्यादिना । गगनवदेकरूपेब्रह्मणिस्वाभाविकंनानात्वंनसंभवतीत्यर्थः ५६२ परतइति परतउपाधितआरोपितोभेदःसोभेदरूपएवबोध्यः ओपाधिकभेदस्योपाधि
मात्रनिष्ठतायाःप्रसिद्धत्वात् यथाघटमठादिप्रयुक्तोगगनभेदो नगगनंस्पृशति किंतुघटादिष्वेवतिष्ठतीत्यर्थः ५६३ किंचोपाधयोपिवस्तुतो नब्रह्मणःपृथक्सत्ताकाइत्याह अपिभिन्नमिति । किंचिदपि
ब्रह्मणोभिन्नंविक्तं सत्सत्ताशालिनभवति तथाचासतानृश्रृंगसाम्यंगतेनतेनोपाधिनासर्वेषामात्मभूताब्रह्मणःसकाशाद्भेदःकथंस्यादित्यर्थः ५६४ फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्शास्त्रसंस्कारव
त्त्वेनसूक्तंशुष्पदिष्टंतत्तथातेनमनसैर्वनिर्द्धतमात्मरूपंद्रष्टव्यं भेददर्शनेदोषस्योक्तत्वादित्यर्थः ५६५ द्वादश्यर्थमाह अयमितिद्वाभ्यां । अयमद्वितीयत्वेनवर्णितआत्माजीवरूपेणमनुष्याणांहृदिस्थित
स्तस्यचमनुष्यहृदयस्यप्रायेणांगुष्ठपरिमितत्वात्सोपितदवच्छेदेनांगुष्ठमात्रइत्युक्तइत्यर्थः ५६६ अंगुष्ठमात्रइति । तंहृदयांतःस्थमंगुष्ठमात्रंपुरुषं सर्वेशानरूपेणयोजानीयात्तस्यजुगुप्सापदोक्तंशयादि
कंनभवतीत्यर्थः ५६७ त्रयोदश्यर्थमाह अंगुष्ठेतिद्वाभ्यां । अंगुष्ठमात्रःसर्वेशानःस्वयंज्योतिर्निर्भूमाग्निवद्देदीप्यमानःअद्यश्चःपदोपलक्षितकालत्रयेप्येकरूपस्तिष्ठतीत्यर्थः ५६८ नास्येति । अस्यात्म

नहिब्रह्मणिनानात्वंविद्यतेस्वयमेवतत् ॥ एकरूपेकथंतस्यात्सर्वदागगनोपमे ६२ परतोयत्रनानात्वंतदनानात्वमीरितम् ॥ यथैवगगनेतस्यान्निर्मितंहिघटादि
ना ६३ अपिभिन्नंकिंचितुसदास्तिब्रह्मणःसदा ॥ असताकेनभेदःस्यात्तेनस्वात्मस्वरूपतः ६४ तस्मान्निर्द्धेतमेवैतद्द्रष्टव्यमनसैवाहि ॥ शास्त्रसंस्कारसूक्तेनह
दिस्थेनात्मनःसदा ॥ यतोनानात्वदृष्टौस्यादोषःप्रागेवकीर्तितः ६५ अयमात्माजीवरूपोमनुष्याणांहृदिस्थितः ॥ अंगुष्ठमात्रंहृदयंतेषांप्रायःप्रकीर्तितम् ॥ अं
गुष्ठमात्रस्तेनायंहृदयस्थोभवेत्सदा ६६ अंगुष्ठमात्रःपुरुषोमध्येस्तिहृदयस्याहि ॥ ईशानोभूतभव्यस्ययज्ज्ञानात्संशयादिन ६७ अंगुष्ठमात्रईशानःस्वयंज्यो
तिर्हृदिस्थितः ॥ कालत्रयेप्येकरूपोनविपर्येतिकिंचित् ६८ नास्यभेदोस्तिकुक्षापिचैतन्यैकस्वरूपिणः ॥ यथाजलस्यसर्वत्रद्रवस्नेहस्वरूपिणः ६९ उच्चैर्निप
तितंयद्व्यातिनीचैःपयःसदा ॥ भेदवानपिचात्मेवंमंतव्योभेदमाव्रजेत् ७० मेघान्निपतितंनीरंसमेवाविषमेस्थले ॥ पर्वतानपिसंप्राप्यततोनिम्नाभुवंव्रजेत् ७१
एवंकर्मनिमित्तेननानायोनीःसमाव्रजन् ॥ आत्मात्रब्रह्मविज्ञानादेकतायातिसर्वथा ७२ यथाजलंस्थलेशुद्धेशुद्धमेवावतिष्ठते ॥ कलुषंगैरिकादीनांसंयोगादपित
द्रजेत् ७३ एवमात्मासदाशुद्धोविशुद्धमनसिस्थितः ॥ रागादिसहिततद्ददशुद्धश्चभवेदयम् ५७४

नश्रिदेकरूपस्यकुत्रापिदेशेकालेवाभेदोनास्ति यथासर्वत्रजलंद्रवादिरूपमेवनभिन्नमित्यर्थः ५६९ चतुर्दश्याअर्थदर्शयति उच्चैरिति । यथापयोजलंमेघेभ्यउच्चैरुच्चैरुपपर्वतशिखरादिदेशेषुनिपतितं
सचीचैर्यातिविशीर्यतइतियावत् एवंभेदवान्भेदेनहृष्टआत्मापिबोध्यः किंतस्यभवतीतिचेत्शृणु भेदमाव्रजेदिति । भेदंविदारणंनानायोनिभावंगच्छेदितिभाष्यानुसरणार्थः ५७० फलितार्थमाह
मेघादितिद्वाभ्यां । यथापर्वतीयेसमेविषमेवाङ्गवद्देशेमेघान्निपतितंनीरंपर्वतात्पर्वतस्यमध्यादिभागान्प्राप्यततोपिनिम्नाभूमिंव्रजति निम्नाभूमिस्तस्यविश्रामस्थानमितियावत् ५७१ एवमिति ।
यथोक्तोदृष्टांतस्तथाभेददर्शनलक्षणोच्चनिपातप्रयुक्तंनानायोनिभ्रमणलक्षणंविशरणं व्रजन्सत्त्वात्मात्रज्ञानात्मिकांविश्रामभूमिंप्राप्यएकतांभूमानंदरूपांविश्रान्तिव्रजेदित्यर्थः ५७२ चतुर्थेवल्लब्धत्वा
याअर्थमाह यथाजलमिति । यथाशुद्धदेशेपतितंजलंशुद्धमेवतिष्ठति तस्यहिमालिन्यंगैरिकादिद्वेदशंसंसर्गकृतमेव तथास्वतःशुद्धस्यात्मनःशुद्धिपयामंतःसम्यग्भानंमलिनधीभिस्तस्यान्यथादर्शने
मितत्स्वरूपस्यनकापिस्तितिरितित्रयाणांभावः ५७३ । ५७४

५७५ पंचमवलयाद्यामृचमवतारयति सुशीतलमितिषङ्गिः । यथास्वभावतःशीतलमपिनीरंन्वहयोगादुष्णजायतेतथास्वभावतःसुखरूपोप्यात्मादेहयोगाद्दुःखीभवतीति ५७६ नचिकेतइति ।
 हेनचिकेतस्ततोदेहस्यदुःखेनान्वयव्यतिरेकदर्शनात्कारणाज्ञानसहितंस्थूलसूक्ष्मरूपंशरीरद्वयंदुःखहेतुरित्यर्थः ५७७ तत्रकारणज्ञानंनसाक्षाद्दुःखहेतुः किंतुविषयवृक्षबीजमंकुरादिद्वारेवसूक्ष्मादिदेह
 द्वयद्वारेत्याह बीजमिति ५७८ तत्रापिसूक्ष्मदेहःस्थूलदेहंविनाभोगदइत्याह माययेतिद्वाभ्यां । तत्रयःसूक्ष्मोदेहःसमायायाःकार्यमायानाशमंतराऽविनाशीचस्थूलदेहाश्रयेणैवात्मनोभोगहेतु
 श्च कीदृशस्यात्मनःतत्रशरीरद्वयेतादात्म्याध्यासंगतस्येतिद्वयोरर्थः ५७९ । ५८० स्थूलैइति । तेनस्थूलदेहस्यभोगलिंगद्वारात्मवैशद्यदेशत्वेनअत्रस्थूलदेहेऽयंपुरुषःशास्त्राचार्यप्रसादादतिवि
 शशोपिभवतितस्मात्तदात्मवैशद्यात्मकंप्रयोजनमभिसंवायतंस्थूलदेहंवर्णयामीत्यर्थः ५८१ अवतारितांव्याचष्टे पूर्यतेइतिविशत्या । पुरुषपदंसूक्ष्मशरीरवाचकंमधुब्राह्मणादौप्रसिद्धं धातवस्त्व
 गादयःसप्तप्रसिद्धाअत्रादिरसश्चैतैःपूर्यमाणत्वलक्षणव्युत्पत्तिसमन्वयोदेतत्स्थूलंशरीरंपुरंमित्युच्यतेअथवायथालौकिकंपुरंमिशेनस्वाभिनाराजादिरूपेणसमन्वितंतद्वत्पूर्णंनप्रभुणासमन्वितत्वाद्गौण

स्वभावःस्वच्छतायद्वदपांचसर्वदैवहि ॥ आत्मनोपितथैवैषास्वच्छतापरिकीर्तिता ५७५ सुशीतलयथानीरंन्वहयोगात्प्रजायते ॥ उष्णमात्मासुखंतद्वदुः
 खीदेहस्ययोगतः ५७६ नचिकेतस्ततोदेहोद्विविधोपिसकारणः ॥ दुःखस्यकारणद्वष्टोब्रह्मविद्धिर्महात्मभिः ५७७ बीजंयथाफलायस्यान्नांकुरेणविनाक्वचित् ॥
 एवंदेहंविनामायानदुःखायकदाचन ५७८ माययाजायतेदेहःसूक्ष्मोयोनविनश्यति ॥ मायानाशंविनायोयंसूत्रमित्युच्यतेबुधैः ॥ संसारपटनिर्माणेसर्वेषामि
 हदेहिनाम् ५७९ स्थूलदेहंसमाश्रित्यसहिभोगंप्रयच्छति ॥ आत्मनस्तत्रतादात्म्यमन्यमानस्यसर्वदा ५८० स्थूलेवपुषितेनायंविभातिविशदःपुमान् ॥ गुरु
 शास्त्रोपदेशेनतस्मादेहंवदामितम् ८१ पूर्यतेपुरुषेणैतद्धातुभिश्चतथैवहि ॥ त्वगादिभिस्तथैवान्नपानजातरसैर्मुहुः ॥ पुरंशरीरंतेनैतत्पूर्णंशेनसमन्वितम् ८२
 द्वारवद्वियथालोकेपुरंभवतिसर्वतः ॥ अधिष्ठितंचकेनापिभोगिनाप्रभुणागृहम् ८३ तद्वदेकादशद्वारमिदंदेहमुदाहृतम् ॥ सप्तद्वाराणितस्योर्ध्वमधस्ताद्वेच
 संस्थिते ८४ उदरेदशमंनाभिच्छिद्रमुक्तमनाभिभिः ॥ कपालत्रयसंधिस्थमुक्तमेकादशंसदा ८५ सरस्वतीगतायत्रनित्यंप्रच्छन्नचारिणी ॥ ऊर्ध्वयथाव्रज
 नयोगीव्रजेदचिपमंजसा ८६ जन्मशून्यःपुमानिन्द्रःस्वयंज्योतिःसदैवयः ॥ वर्जितःकुटिलेनान्यचेतसाजडरूपिणा ८७ अधितिष्ठतिसर्वज्ञःकरणैरपिवर्जितः ॥
 इदंपुरंसदादेवैर्वागाद्यैरप्यधिष्ठितम् ५८८

मस्यपुरत्वमित्यर्थः ५८२ लौकिकपुरसाम्यमेवमपंचयति द्वारवदिति । यथागृहंप्रभुणागृहस्वामिनाऽधिष्ठितं तथा केनचित्स्वामिनाधिष्ठितंचलौकिकंपुरंभवति ५८३ तत्रद्वारवत्त्वरूपंसा
 म्यमस्यस्फुटमित्याह तद्वदिति । सप्तश्रोत्रेनत्रनासिकायुगानिमुखंचेति द्वेपायूपस्थरूपेदशमीनाभिःशिरोमध्यद्वारंत्वेकादशमितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ सरस्वतीति । यत्रकपालत्र
 यसंधिस्थएकादशोदरेसरस्वतीमुपुन्नारूपावहतिप्रच्छन्नचारिणीअधोगिभिर्दुर्लक्ष्याययासुपुन्नारूपसरस्वत्याज्जर्ध्वगच्छन्योगीअचिरायुपलक्षितंदेवयानंपंथानमाक्रामतीत्यर्थः ५८६ तद्विष्टातारं
 दर्शयति जन्मेति । जन्मादिविकारशून्यइन्द्रःपरमेश्वरःस्वयंप्रकाशत्वाज्जडतयास्वतोभिजेनचेतसामनसावर्जितः स्वभावेतदनपेक्षइतियावत् कीदृशेनकुटिलेन सत्तादिप्रदमात्मानंविहायविष
 यामिमस्यपञ्चपदोक्तिर्यथाशक्तिना ५८७ तदेवोप्यस्यपुरत्वरूपमासीन्नारयासिसमैर्भुतस्याधिष्ठितित्याह अभितिष्ठतीति ५८८

सदेवोवस्तुतः सर्वकर्मैराहितत्वादानंदरूपत्वाच्चकल्पितेनकर्मणाउक्तंपुराणानांक्रिशागारसंपाद्यापिशोकादिनिर्मुक्तइत्याह संपाद्येति । स्पष्टम् ५८९ वस्तुतःशोकादिरहितत्वेउपपत्तिर्दृश्यते को
कहति । स्पष्टम् ५९० यएवंविणितःपुरुषःसएवत्वत्पृष्टंमार्थतीर्तत्वमित्याह आनंदात्मेति ५९१ अयमधिकारीनित्यमुक्तात्मरूपेणनित्यमुक्तरूपोप्येतद्विज्ञानात्कल्पितमज्ञानरूपंवंशैव
जन्पुनर्मुक्तव्यवहारभागभवतीत्याह एतदिति ५९२ यथाभाग्यवान्मूलोकेमुखंप्राप्यपुनःसुखीभवेत्तथाविद्वान्मुक्तएवमुच्यतेइत्याह सुखादिति स्पष्टम् ५९३ आत्मनोनित्यमुक्ततास्फुटयि
तुंबंधपदेनकिंरज्ज्वादिनावेष्टनंविधक्ष्यतेकिंवासंसर्गइतिविकल्प्यतत्रनायस्यमूर्तत्वव्याप्यत्वादात्मनोगगनवत्पूर्णत्वादित्याह बंधनमिति । बंधनात्मकोबंधोमूर्तानांपरिच्छिन्नानांघटादीना
मेवदृष्टोनगगनादाविति ५९४ नद्वितीयइत्याह संयोगेति । संयोगादिसंबंधरूपबंधनंयद्वादिभिःकल्पितंतत्सत्सत्यमेवभवतिकल्पनामात्रत्वादेवेत्यर्थः ५९५ संयोगादेःकल्पनामात्रत्वमप्रा
माणिकत्वेनस्फुटयितुंतत्रप्रत्यक्षंतावन्नस्तीत्याह संयोगइति । वस्तुनीअनुयोगिप्रतियोगिरूपेविज्ञायविशेषेणावहितचित्तारूपेणावधार्यताभ्यांपृथग्भूतःसंयोगादिर्नदृश्यतेतस्मादनुपलंभदेवसं
योगादिःपदार्थोऽत्रवस्तुस्वरूपेनास्तीत्यर्थः तथाहि देहोपुरुषइत्यत्रप्रतियोग्यनुयोगिनोर्देहपुरुषोःस्वरूपविवेकेक्रियमाणेसंयोगपदार्थःपृथङ्दृश्यते एवंसमवायोपि ५९६ नानुमानमिति ।

संपाद्यकर्मणास्वेनसर्वकर्मविवर्जितः ॥ आनंदात्मास्वरूपेणनशोचतिकदाचन ५८९ शोकोदुःखसमुत्थःस्याहुःखंसंगसमुद्भवम् ॥ निःसंगःपुरुषःकेनशोकं
च्छेदकारणम् ९० आनंदात्मास्वयंज्योतिर्विशोकोयःपुरःस्थितः ॥ धर्मादिरहितंरूपंसएवैतन्नसंशयः ९१ एतद्विज्ञानतःसोयंविमुक्तःस्वात्मरूपतः ॥ अ
ज्ञानबंधनाह्नयोमुच्यतेत्रभवादृशः ९२ सुखात्सुखंयथैवायंलौकिकःपुरुषोव्रजेत् ॥ विमुक्तस्तद्देवात्मापुनरेवविमुच्यते ९३ बंधनंहिभवेद्धंधोमूर्तानांजडरू
पिणाम् ॥ घटादीनामयंदृष्टोगगनेनकदाचन ५९४ संयोगसमवायादिकल्पितंबंधनंहियत् ॥ वादिभिर्नभवेत्सत्कल्पितत्वेनहेतुना ५९५ संयोगःसमवायोवा
प्रत्यक्षोर्नैवदृश्यते ॥ विज्ञायवस्तुनीयस्मात्तस्मान्नैषोत्रविद्यते ५९६ नानुमानमतोत्रास्तिग्रहेकिंचनकीहसित् ॥ शब्दस्तुनरर्थागादौपक्षपातविवर्जितः ५९७
नचवेदस्यवचनंतयोःसत्वेस्तिकिंचन ॥ प्रमाणांतरमेतस्माद्द्वारापास्तंकथंभवेत् ५९८ गगनादौततोर्नैतौविद्येतेजडवस्तुनि ॥ भविष्यतःकथंत्वेतावमूर्तेज्ञान
रूपिणि ५९९ देहादिनापियःकश्चित्संबंधोर्ध्वणःस्थितः ॥ आनंदात्मनिसोप्यत्रविद्यतेनचवस्तुतः ६००

अतःप्रत्यक्षायोग्यत्वावत्रसंयोगादिस्वरूपविषयकेग्रहणेसाध्येऽनुमानमपिनप्रवर्तते नहिप्रत्यक्षेणकेनापिरूपेणागृहीतेअनुमानंप्रवर्तते तथाचन्यायभाष्येनानुपलब्धेन्यायःप्रवर्ततेइति । श
ब्देपिद्विविधः लौकिकोवेदिकश्च तत्रनायस्तस्यप्रमाणांतरानुग्रहेणैवार्थसाधकत्वदृष्टेरित्याह शब्दस्त्विति । पक्षपातःप्रमाणांतरानुग्रहस्तद्वर्जितःशब्दोयंदिप्रमाणस्यात्तदानरर्थागादावपि
स्यादित्यर्थः ५९७ नद्वितीयइत्याह नचेति । तयोःसंयोगसमवाययोः । एवंप्रत्यक्षादित्रयाभावेतदुपजीविनामुपमानादिप्रमाणांतराणांसंभावनादूरतोनिरस्तेत्याह प्रमाणांतरमिति ।
एतस्यलक्षस्यउपजीव्यप्रमाणत्रयस्याभावात् ५९८ तथाचउक्तरित्यासंयोगादेःसंभवोजडेष्वपिदृश्येपुनवक्तुंशक्यःतदाहप्रमात्मनिसर्वांतरेतदसंभवःकिमुवाच्यइत्याह गगनादाविति ५९९
अस्तुतर्होर्निर्वचनीयःसंबंधइतिचेन्न तस्यापियोग्ययोग्येनसंबंधप्रतिष्ठेतिन्यायेनातिर्वचनीयदेहादिष्वेवसत्त्वादित्याह देहादिनापीति । यःकश्चिर्ध्वणःअनिर्वचनीयःसंबंधःसोपिदेहादिनैवानिर्व
चनीयेनसहस्थितःअत्रानंदरूपेब्रह्मात्मनिवस्तुतोर्नविद्यतेइतियोजना ६००

फलितमाह ततइति । ततःसंबंधस्पदुर्निरूपत्वात् सदाबंधनशून्यत्वेनमुक्तोप्यात्माकल्पितबंधादिमकांमायामात्मबोधेननिघ्नपुनर्मुच्यतेइत्युक्तः ६०१ एवंनिरावरणात्मनःप्रभावंवर्णयतोहं सइत्यादिर्मेत्रस्यार्थोऽशभिर्निरूपयंस्तत्रहंसपदार्थसमन्वयदर्शयति आत्मेतिद्वाभ्यां । तत्रार्थस्फुटम् ६०२ सूर्येति । अथवाप्राणःप्रजानामुदयत्येषसूर्यःइतिश्रुत्यंतराद्वाहिश्रमप्राणात्मकसूर्य रूपेणत्रिलोकीभासकत्वात्सूर्यवाचकहंसपदेनात्मोक्तइत्यर्थः ६०३ शुचिपदादिपदत्रयार्थमाह शुचाविति । शुचौशुद्धे यथालोकेसुवर्णप्रियंतद्वत्प्रियत्वादयमहेश्वरआत्माधनवाचकवसुपदेनोक्तःतथाहृदयाकाशेआत्मरूपेणबाह्याकाशेसूर्यादिरूपेणस्थितत्वादंतरिक्षवासीप्रोक्तइत्यर्थः ६०४ तथायमेवात्माधियज्ञंहोतृसंज्ञकःकृत्विग्रूपेणवेद्यांसंस्कृतभूमौतिष्ठतीत्याह यज्ञेति ६०५ अयं वनहेतुभूतंजुहोतिततोभोक्तात्माहोतेतिकथितः हृदिबिबेवामध्यतोमध्येवेदिसमंयच्छिद्रंतत्रयतःश्रितस्ततोवेदिपदित्युक्तइत्यर्थः ६०६ दुरोणइति । द्रोणपदंछांदसदकारोत्तरोकारागमेन

ततोबंधनशून्यत्वाद्धिमुक्तःसर्वदेवसः ॥ विमुच्यतेपुनर्मायानाशादात्मप्रबोधतः ६०१ आत्मप्रबोधतोयस्माद्धेत्यविद्यामयंपुमान् ॥ तस्माद्धंसइतिप्रोक्तः पंडितैर्वेदवादिभिः ६०२ सूर्यरूपेणवालोक्तत्रयमिदृतिर्वदा ॥ प्राणोबहिश्वरस्तेनहंसआत्मानिगद्यते ६०३ शुचौतिष्ठतिसर्वात्माहृदिवागगनेपिवा ॥ वसुभू तःसुवर्णेनसदृशोवैमहेश्वरः ॥ अंतरिक्षेहृदयगेबाह्येवैषोवतिष्ठते ६०४ यज्ञकर्मणिदेवोयंहोतृरूपेणसर्वदा ॥ वेद्यांतिष्ठतिसर्वात्मायजमानप्रमोदकः ६०५ आत्माग्रौसर्वमेवात्रंजुहोत्येवयतस्ततः ॥ होतात्माकथितोभोक्ताहृदिबिबेववाश्रितः ॥ वेदिवन्मध्यतश्छिद्रेप्राणिजीवनहेतुके ६०६ दुरोणेद्रोणकलशेगृहेवागृहमे धिनाम् ॥ तत्रसीदतिसोमोयमतिथिर्यज्ञकर्मणि ६०७ अज्ञातकुलगोत्रोवामध्यान्हादिसमागतः ॥ अन्नाद्यर्थीमानवोयःसोतिथिःपरिकीर्तितः ६०८ नृपुना नाविधैरूपैरेषतिष्ठतिदेवराट् ॥ नानेन्द्रियसमुत्थानैर्वीर्यैर्भोक्तात्मनापिच ६०९ वरंसम्यक्सुखंप्रोक्तंतत्रतिष्ठत्ययंपुमान् ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिःस्वस्मिन्ने वस्वयंप्रभे ६१० ऋतंकर्मसमुद्दिष्टमवश्यंफलदायियत् ॥ तत्रतिष्ठत्ययंदेवःफलरूपेणसर्वदा ६११ आदित्यपुरुषस्यांतर्बुद्धेर्वापिव्यवस्थितम् ॥ व्योमयत त्रसंस्थानआनंदात्मैवकेवलः ६१२

दुरोणेत्याकारकंसतृयज्ञेसोमरसाधारेकलशमुख्यवृत्त्यावर्ततेतेन कलशेनातिथि संमानकत्वलक्षणसाधर्म्येणसद्ब्रहिणांगृहेपिगोण्यावर्त्तते तथाचसोमयागेऽतिथिवत्पूज्यत्वाद्ब्रह्मात्मसोमरसरूपेण द्रोणकलशेऽयमात्मासीदतितिष्ठतितथाप्रसिद्धातिथिरूपेणगृहमेधिनांगृहेसीदतीत्यर्थः ६०७ प्रसिद्धातिथिरूपयति अज्ञातेति । वाशब्देनज्ञातकुलगोत्राणामाचार्यकृत्विगादीनांपरिग्रहः स्फु टमन्यत् ६०८ नृष्विति । तथायमात्मानृपुतिष्ठन्न्यायते कैःनानेन्द्रियेषुसमुत्थानंप्रादुर्भावोयेपांतथाविधैर्वीर्यैःशक्तिविशेषैः तेषामंतर्गम्यभिव्यंग्यत्वात् तथाभोक्तरूपेणच तथाचस्मृतिः 'सुखंदुःखंभवाभावः' इत्याद्या क्षेत्रज्ञंषापिमांविद्धि' इतिच ६०९ वरमिति । तथायमात्मावरपदांकेसम्यक् सुखेभूमाख्येस्वरूपेतिष्ठति सभूमाकस्मिन्प्रतिष्ठितःस्वेमहिम्नीतिश्रुत्यंतरात् ६१० ऋतमिति तथायमात्माऋतपदेनसत्यवाचिनाअवश्यभाविकत्वसाधर्म्येणलक्षितकर्मणिफलरूपेणतिष्ठतीत्यर्थः ६११ आदित्येति । तथायमानंदरूपआत्मातत्रसंस्थानःसम्यक्स्थितिमानःनृपःप्रभोमाकाशसूर्यमंडलतःअहसपुण्ड्रवस्वसुषुप्तसंस्थितः इत्येवमवधिहृदयायावर्तंत्यहंसहंसवत्स्थितमिति ६१२

उदकेभ्यस्त्वयं जातो ब्रह्मणो वपुराश्रितः ॥ गोभ्यश्चापितथैवायं नीरूपो त्ररश्मितः ६१३ ऋतरूपादयं जातः सर्वदा कर्मणः फलात् ॥ सुखदुःखफलानेकदेहैर्द्रियविभेदवान् ६१४ अद्रेर्मैरोरयं जात उल्लवतश्चतुराननः ॥ अथवा हिमवन्नाम्रोगिरिजारूप एव सः ६१५ किंबहूक्तेन निखिलंचराचरमिदं जगत् ॥ ऋतंकर्मफलं सर्वं ब्रह्मैवैकं न चापरम् ६१६ आत्मायं सर्वजगतां हृदये सर्वदा स्थितः ॥ ऊर्ध्वप्राणं नयत्येषो ह्यपानं प्रत्यगस्यति ६१७ अंगुष्ठमात्र आसीनो वामनो हृदयस्य हि ॥ मध्यतश्चाप्युपास्थो यं वागाद्यैर्विश्वदैवतैः ६१८ यदा शरीरतो याति बहिर्मरणकर्मणा ॥ शरीरस्थस्तदा तस्मिन् देहे किं परिशिष्यते ६१९ देहः काष्ठसमो यस्मादस्य निर्गमने भवेत् ॥ तस्मान्न किंचिदप्यत्र चैतन्यमवशिष्यते ६२० यदेतद्देहसंस्थानं चैतन्यं भेदवर्जितम् ॥ तदेतद्भवता पृष्ठं धर्मादिरहितं हियत् ६२१ न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ॥ इतरेण तु जीवति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ६२२ प्राणापानौ ततो नात्मरूपौ कस्यापि देहिनाः ॥ किंतु यस्मिन्नुभावेतौ मूर्च्छादौ संप्रतिष्ठितौ ॥ श्वासाद्यलाभरूपायां स आत्मा सर्वदेहिनाम् ६२३ धर्माधर्मादिनिर्मुक्त एष आत्मा मयेरितः ॥ प्रियहृष्टेन मनसा तुभ्यं हि नाचिकेतसे ६२४ प्रवक्ष्यामि त्वया पृष्ठमिदानीं परमं वरम् ॥ आत्मा त्रमरणं प्राप्य यथा भवति तच्छृणु ६२५

प्रशस्तफलानां नायकः सर्वदेवैर्वागादिरूपैरुपास्थ उपजीव्यः ६१८ चतुर्थस्य मंत्रस्य देहादिस्थितिप्रयोजकत्वात्मात्मलिङ्गं दर्शयतोऽर्थमाह यदेति । अयमात्मा शरीरस्थो मरणप्रयोजकेन कर्मणा विस्सृतपदोक्तशरीरतो बहिर्गमनं करोति तदा एतद्देहस्थितिकारणं किं शिष्यतेन किंचिदपि यतः काष्ठवद्देहादिप्रयोगो देहोऽस्यात्मनो निर्गमने भवति अतो ज्ञायते एतद्देहस्थितिहेतुभूतं चैतन्यं नावशिष्यते इति द्वयोरर्थः ६१९ । ६२० यदेतदिति । यच्चैतद्देहस्थितिप्रयोजकं चैतन्यं तदेव त्वत्पृष्ठमद्वितीयं ब्रह्मैत्यर्थः ६२१ ननु देहस्थितिप्रयोजकत्वे प्राणेऽतिप्रसक्तमित्याशंक्य स्वधारणेऽप्यशक्तस्य परधारणकथा व्याहतेति दर्शयन् पंचमं पठति न प्राणेनेति ६२२ एतत्तात्पर्यमाह प्राणापानाविति । ततः परायत्तत्वात् प्राणापानावात्मरूपावात्मनोरूपस्वरूपस्थितिप्रयोजकत्वं धारयितुं योग्यौ न भवतः किं त्वेतौ प्राणापानौ यत्र कारणेन प्रतिष्ठितौ लीनौ भवतः कदा श्वासाद्यलाभरूपायां श्वासाद्यदर्शनोपलक्षितायां मूर्च्छामरणादिपदवाच्यायामवस्थायां स एतत्कारणभूतं तत्त्वमेव सर्वेषां मात्मेत्यर्थः ६२३ पृष्ठ्यादिद्वयस्यार्थमाह धर्माधर्मैत्येकादशभिः । एवं शुद्ध आत्मा तुभ्यमुक्तः अथ यत्त्वयात्मनः परलोकैस्तत्त्वपृष्ठं कीदृशं परमं वरं प्राणापानां मध्येऽप्यवस्थेनोपस्थितं तदिदं शृण्विति द्वयोरर्थः ६२४ । ६२५

योनिमिति । मरणेआत्मनः अत्यंतोच्छेदोभवति किंतु केचिज्जंतवोजंगमशरीरलाभाय योनिषु पुनर्लक्षितं जंगमबीजभावं प्राप्नुवन्ति केचित्स्थायरभावाय स्थावरबीजभावं तत्र च कर्मकायिकादिश्रुतपदलक्षिताभावना च व्यवस्थापिकेत्यर्थः ६२६ तत्र कर्मणोऽन्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्याधिक्यादिति त्रिभिः । पापापेक्षया पुण्याधिक्यं जंगमदेहप्रयोजकं पुण्यापेक्षया पापाधिक्यं तु स्थावरत्वस्य तथा जंगमेव पि पुण्यतारतम्यं क्रीटमारभ्य हिरण्यगर्भात्तदेहोपधर्मज्ञानादितारतम्यप्रयोजकमिति द्वयोरर्थः ६२७ । ६२८ येषां पुण्यमणुवत्पापं पर्वतवत्ते स्थावरा भवन्तीत्याह पुण्यमिति । स्तब्धं गमनादि स्वातंत्र्यपरहितं जीवितं शीलं येषां तथा ६२९ श्रुतस्य कर्मानुष्ठानद्वाराऽन्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्यं वेति । वृद्धेभ्य आश्रत्वाभिमतैभ्यः पितृप्रभृतिभ्यः पुण्यं पातकं वा यत्कर्त्तव्यतया श्रुतं तदुत्थं भावनया तदेव पुण्यादिक्रमनुष्ठाय तदनु रूपं जन्मलभन्ते पुनश्चातदृशं कुर्यात्तदृशं कर्तुं वेति द्वयोरर्थः ६३० । ६३१ एतदेव स्फुटयति पापिनामिति । स्पष्टम् ६३२ हिरण्यगर्भेशरीरमपि पुण्यपापोभयारब्धमिति दर्शयितुं तत्र सोऽविभेद इति श्रुतिप्रसिद्धमयानुमितपापलेशारब्धत्वमाह वालाग्रेति । वालाग्रज्ञतभागेन तुल्यमिति शेषः पूर्वशरीरिणिसर्वेशरीरीप्रथम इति प्रसिद्धे ६३३ वर्णितस्यात्मसत्तायां पर्यवसानमाह ब्रह्मा

योनिमन्येप्रपद्यतेजंगमत्वायदेहिनः ॥ स्थावहत्वंपरेयांतियथाकर्मयथाश्रुतम् ६२६ पुण्याधिक्याद्भवंत्येतेजंतवोजंगमात्मकाः ॥ पापाधिकाश्चसततंभवंतिस्था
वरापि ६२७ जंगमेषुचपुण्यस्यतारतम्याद्भवंत्यमी ॥ ब्रह्मादयश्चकीटांताःसर्वदेवशरीरिणः ६२८ पुण्यंस्वलपांशतोयेषांपापंपर्वतवास्थितम् ॥ तेदुःखबहु
लाएतेस्थावराःस्तब्धजीविनः ६२९ पुण्यंवापातकंवापिकरणीयतयापुरा ॥ पित्रादिभ्यःस्ववृद्धेभ्यःश्रुतंजन्मांतरेयथा ६३० तथातत्समनुष्ठायजातास्तेतादृ
शाःपुनः ॥ कुर्वंतिचतथैवैतच्छृण्वंतिचपुनःपुनः ॥ कुर्वंतिचतथैवैतत्स्वदेहेनपुनःपुनः ३१ पापिनांपातकस्यैवश्रवणेकरणेपिच ॥ प्रीतिरुत्पद्यतेतद्वद्धर्मस्यचमहा
त्मनां ६३२ बालाग्रशतभागेनपापंपूर्वशरीरिणि ॥ पुण्यंपर्वतसंकाशंविद्यतेपरमेश्वरे ३३ ब्रह्मादिस्थावरांतोयंपुण्यपापफलात्मकः ॥ संसारःकर्मतोजातस्तच्चपू
र्वशरीरतः ६३४ पूर्वशरीरंनैवैतदसत्यात्मनिविद्यते ॥ आत्मास्तिततएवायंशरीरांतरभाक्पुमान् ६३५ अतःप्रश्नद्वयेप्येतदेकमेवात्मनोवपुः ॥ पृष्ठंतान्मिलितं
कृत्वागुह्यंब्रह्मसनातनम् ॥ अस्तितामाभिधायैवंयमआहानयादिशा ६३६ योजागर्तिपुमानेषुस्वप्रकाशचिदात्मकः ॥ कामंकामंबहुविधंपुत्रक्षेत्रादिरूपकम् ॥
निर्मिमाणःसदास्वप्नेसर्वेषामिहदेहिनाम् ६३७

दीति । एवं सर्वसंसारस्य पुण्यपापीभयारब्धत्वात् पुण्यपापयोश्च पूर्वशरीरारब्धत्वात् पूर्वशरीरस्यात्मसत्ताव्याप्यत्वात्ततः संसारवर्णनेनात्मनः सत्यत्वचेतनत्वादिकं सिद्धमिति द्वयोरर्थः ६३४ । ६३५
पृष्ठ्याद्वितीयपादं योजयन् पूर्वोत्तरसंगतिमाह अत इति । अतः संसारवर्णनस्याप्यात्मरूपेण यवसानाद्यमवमुक्तविधया आत्मनोऽस्तित्वमभिधायानयादिशा वक्ष्यमाणप्रकरणगुह्यमुपनिषत्प्रमेयं सना
तनं ब्रह्म आह ननु अपृष्टं सनातनं ब्रह्म कथं यमेनोच्यते इति शंकावारणायोक्तं प्रश्नद्वयेपीत्यादिक्रमेत्येतत् अयमर्थः वरत्रयं लब्धवानचिकेता एकेन वरेण पितुः सौमनस्यं द्वितीयेनाग्निविद्यां चाप्यतृतीयेन पूर्णां
ब्रह्मविद्यामादित्युरेकमेवात्मवस्तु प्रथमं संसारोपलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठ्याधर्माधर्माद्यतीतत्वोपलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठ्यान् पदार्थद्वयमेतन्नेन वाक्यार्थासिद्धेरर्थमाप्तत्वात् अतस्तदभिधायं विज्ञाय
वाक्यार्थभूतब्रह्मात्मभिधानं यमस्य युक्तमिति ६३६ अष्टममंत्रार्थमाह योजागतीति चतुर्भिः । य एव स्वप्रकाशचिद्रूपः पुरुषः सर्वेषामात्मा इन्द्रियेणुसुप्तेषु सत्सु जागर्ति निद्राति किं कुर्वन् स्वप्ने आतृत्

पौरुषमिति । यदितस्त्वप्रमदप्रतयावर्णितं पुरुषस्य स्वरूपं तदेव दीप्तं चिन्मात्ररूपतया शुद्धं तदेव च त्रह्माद्वितीयं मोक्षरूपं च उच्यते श्रुतिभिः ६३८ तस्य ब्रह्मत्वे हेतुतया सर्वाधारतामाह तस्मिन्निति । लोका-
दोक्ताः पृथिव्यादयः जनाश्च तदाश्रिताः ६३९ मोक्षरूपत्वे हेतुं परमगतित्वमाह संसारेति । संसारस्य पारंजिगमिषुः कश्चिदपि तद्वर्णितत्वनः स्वरूपं नात्येति नातिक्रामति किंतु तदेव संसारपारभूतं
च्छति तदतिरिक्तस्य परमगत्यात्मकमोक्षस्वरूपस्यात्र संसारपारं सत्त्वादित्यर्थः ६४० अथ शतकृत्वोपि पृथक् पृथक् कल्पमिति न्यायेनोक्तात्मस्वरूपं विशदयतामग्निरेत्यादिमंत्राणामर्थमाह एकएवेत्या-
दिना । अयं सर्वेषामात्मा सर्वशरीरेष्वेक इत्यर्थः ६४१ यथेति । यथा सर्वेषु काष्ठेषु तिष्ठन् वह्निस्तत्तत्काष्ठसमानरूपतापन्नो भवति वस्तुतस्तु तेजोरूपेण तेभ्यः काष्ठेभ्योपि विलक्षण इत्यर्थः ६४२ दाष्टीति
के योजयति एवमिति । एवं वस्तुतो देहविलक्षणः सोऽप्यात्मा तत्तद्देहेषु तादृशतद्देहस्वरूपो भवति ६४३ वायुरित्यादेरर्थमाह वायुरिति द्वाभ्यां । अतद्वदिति च्छेदः यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपो वायुः सूक्ष्मेऽप्य-
ष्टिभूतसूक्ष्मशरीरेषु तद्वत्तत्तादात्म्येन व्यवस्थितोऽपि वस्तुतः अतद्वत्पृथग्विलक्षणपूर्णत्वादिरूपैर्न्यवस्थित इत्यर्थः ६४४ तद्वदिति । सूक्ष्मेऽप्युद्बुद्ध्यादिपुतादृशस्तत्तत्स्वरूप आत्मा तिष्ठति कीदृशः वस्तुतोऽता-

पौरुषं यदिदं रूपं हृद्यास्तेऽस्वप्नसंश्रयम् ॥ तदेव दीप्तं तद्ब्रह्म मोक्षरूपं तदुच्यते ६३८ तस्मिंल्लोकाः श्रिताः सर्वे भूराद्या बहुयोजनाः ॥ चतुर्विधजनास्तद्ब्रह्म नाना लोक-
समाश्रयाः ६३९ संसारपरपारार्थितत्वेनात्येतिकश्चन ॥ एतस्मादपरस्यात्र परस्यासत्त्वहेतुतः ६४० एकएवायमात्मा स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ स्थूलेष्वपि
च सूक्ष्मेषु शरीरेषु स सर्वदा ६४१ यथा स्थूलेषु काष्ठेषु वह्निः सर्वत्र संस्थितः ॥ सदृशः काष्ठसंघे स तैर्वस्तुतो न्यादृशोऽपि च ४२ एवं स्थूलेषु देहेषु देवासुरनरादिषु ॥ ता-
दृगात्मा भवेदेष वस्तुतोऽपि विलक्षणः ६४३ वायुर्यथा त्रसूक्ष्मेषु सूक्ष्मरूपो व्यवस्थितः ॥ तद्वत्प्रतीयतेऽतद्वद्वस्तुतः समवस्थितः ६४४ तद्वत्सूक्ष्मेषु देहेषु तिष्ठत्या-
त्मा तदादृशः ॥ अतादृशः स्वरूपेण सदानं दात्मरूपभूतः ६४५ शरीरद्वयसंस्थोऽपि परमात्मा महेश्वरः ॥ शरीरद्वयोपेण लिप्यते न कदाचन ६४६ सूर्योऽप्यथा त्रस-
र्वेषां नेत्रेष्वस्ते निरंतरम् ॥ न लिप्यते च तत्र स्यैर्दोषैर्नैव गुणैरपि ६४७ बाह्येन भासि बिंबात्मा यस्मादन्यः प्रगृह्यते ॥ शास्त्रदृष्ट्या तथैवात्मा हादेन भासि गृह्यते ॥ दे-
हद्वयात्पृथक् केन तद्धर्मैर्नैव लिप्यते ६४८ स्वतंत्र एकएवायमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ सूर्यवद्बहुधा भाति नेत्रभेदादृथैव सः ६४९ यथैव बहुधा भाति नैर्भानैर्नैव भिदाक-
चित् ॥ आत्मनो बहुधा भातमेवं भेदेन कारणम् ६५० भानौ भेदं यथाऽसंतं गृहीत्वा दुःखमावजेत् ॥ उपहासादिजनितं बहुधा बालिशः पुमान् ६५१

दृशः सदानं दात्मकत्वादित्यर्थः ६४५ सूर्य इत्यादिविबुधोति शरीरद्वयेति सप्तभिः । स्थूलसूक्ष्मोपाधिष्वात्मा तद्दोषैर्न लिप्यते यथा लोकान्नेत्रेषु देवतात्वेन स्थितोऽप्यादित्यस्तत्र स्यैस्तत्तन्नेत्रगतैर्दोषादि-
भिर्न लिप्यते तद्वदिति द्वयोरर्थः ६४६ । ६४७ यथा बह्वृष्टांते सर्वेषां भुषदोषजित्त्वमनुभवसिद्धं तद्वद्वापीत्याह बाह्येति । यथा सूर्यो बाह्याकाशे स्थितोऽन्यः सर्वदोषवज्जोभिर्नोभूयते तथात्मापि
हार्दाकाशे साक्षिरूपो देहद्वयात्पृथक् तद्धर्मो संगीचानुभूयते इत्यर्थः ६४८ एकत्वेऽपीमं दृष्टांतं योजयति स्वतंत्र इत्यादिना । अयमात्मा स्वतंत्रः सत्ताभानादौ परानपेक्ष एकश्च सन्नपि यद्बहुधा भाति तद्बहु-
धा भातं न बुद्ध्यामिथैव यथा तत्तद्देहासिनामादित्यस्य स्वसन्निकृष्टयोजनादिपरिमितदेशवर्तितया बहुधा भातं मिथ्या तद्वदित्यर्थः ६४९ यथा दृष्टांतं कल्पितं बहुधा भातेनादित्यस्वरूपमस्वर्बुधं न स्पृश्यते त-
था त्रापीत्याह यथैवेति स्पष्टं ६५० यथा दृष्टान्ते भेददर्शनस्योपहासादिभ्युक्तदुःखं फलं तथा त्रात्मनि भेददर्शनस्य संसारमुपमित्याह भानाविति । असंतंमिति च्छेदः स्पष्टं ६५१

आ. पु.

॥ २५ ॥

६५२ एकइत्यादेरर्थमाह अंतरात्मेतित्रिभिः । ततउक्तविधयासर्वभूतानामेकएवात्मासिद्धः सकः यःस्वतंत्रःस्वकीयरूपमाययाबहुधाकरोतितस्वहृदयेसंतमुपदेशानुसारेणपश्यंतितेषामेव नित्यमोक्षाख्यंमुखंभवतिइतरेसंसारदुःखभागिनइतित्रयाणांसंबंधः ६५३ । ६५४ । ६५५ नित्यानामित्यर्थोवर्ण्यते नित्यानामितित्रिभिः । नित्यानांकालादीनामपियोनित्यश्चिरंस्व सनाप्रदानेननित्यताप्रयोजकस्तथाचेतनानामिन्द्रियाणामिन्द्रियत्वच्छिन्नवीवृत्तीनांचेतनःस्वाभासदानेनचेतनत्वप्रयोजकइत्यर्थः ६५६ यमन्वीक्ष्येति । तथायंसाक्षात्कृत्यपूर्वपूर्वमुक्तंशा श्वतंसुखंयातितथायएकएवसर्वेषांकामितार्थप्रदः ६५७ तस्येति । तस्यब्रह्मणएतदेवस्वरूपंयद्दृश्येवप्रकाशंस्थितमित्यर्थः ६५८ तदेतदित्यादिवाक्यार्थमाह तदेतदितित्यूनावेशित्या । तद् गितमात्मनःस्वरूपभूतंपरमंसुखमनिर्देश्यंवक्तुमशक्यमपिमहात्मानःकोविदाएतदितिअपरोक्षत्वेनमन्यंतेजानंतीत्यर्थः ६५९ तस्यानंदस्यानिर्देश्यतायांकैमुत्पदंशयितुंलौकिकानंदस्याप्यनिर्दे

आनंदात्मानितद्वयोऽसंतंभेदंस्वचेतसा ॥ गृहीयात्सतुसंसारदुःखमेतत्समाप्नुयात् ६५२ अंतरात्माततःसर्वभूतानामेकएवसः ॥ स्वतंत्रःस्वात्मनोरूपंबहुधा कुरुतेस्वयम् ॥ माययाजगदीशानोमाययापिर्विर्जितः ५३ यस्तंस्वहृदयेसंतंगुरुशास्त्रोपदेशनात् ॥ अनुपश्यंतियेधीराब्रह्मचर्यादिसाधनाः ५४ शाश्वतंमो क्षसंज्ञंस्यात्सुखंतेषांमहात्मनाम् ॥ अन्येषांदुःखमखिलंसंसारख्यंभवेत्सदा ५५ नित्यानामपिनित्योयंकालादीनामहेश्वरः ॥ इन्द्रियाणांहिसर्वेषांचेतनानांच चेतनः ५६ यमन्वीक्ष्यसुखंधीरायांतिपूर्वसमीरितम् ॥ एकएवबहूनांयःकामात्मनसिसंस्थितान् ॥ ददाति सर्वजंतूनांदुःखशांतिकरःपुमान् ५७ तस्यरूप मिदंब्रह्मसर्वप्राणिहृदिस्थितम् ॥ अवाङ्मनसगम्यंयत्स्वयंज्योतिःस्वरूपघृक् ५८ तदेतदितिमन्यंतेनिर्देश्यंपरमंसुखम् ॥ महात्मानोत्रविद्वांसःसदास्वानुभवे रताः ५९ अपिवैषयिकंयत्स्यात्सुखंतदपिकोवदेत् ॥ मृष्टान्नभोजनादौयज्जायतेत्रसुखंनृणाम् ६६० सुखमित्येवतद्भूयलौकिकानविशेषतः ॥ विशेषंकथयं तोपिनैववक्तुंक्षमाःकचित् ६१ अध्यस्यकस्यचित्तस्यसादृश्यंतेवदंतितत् ॥ ततःसुखमनिर्देश्यंसर्वमेवव्यवस्थितम् ॥ ततःस्वानुभवेनैवगम्यतेनान्यथाहितत् ६२ ब्रह्मणोपिसुखंयतुसर्वानंदशताधिकम् ॥ यतोधिकंनकिंचित्स्यात्सुखंवैषयिकंकचित् ६३ आनंदवारिधेस्तच्चबिंदुमात्रमुदीरितम् ॥ अतःकथंनिर्देश्यंभवेत् त्परमंसुखम् ६४ गुरवःश्रुतिभिःसार्धमात्माप्रियतमःसदा ॥ इत्थंवदंतोनैवैतेशक्ताःसाक्षाद्विभाषितुम् ६५५

इयतामाह अपिवैषयिकमिति । मृष्टंस्वादु ६६० यतस्तद्वर्णयंतोपिसुखत्वादिसामान्यरूपेणैववर्णयंतीत्याह सुखमिति ६६१ अध्यस्येति । यतस्तेवक्तारस्तस्यभोजनादिसुखस्य स्व रूपेइतिशेषः कस्यचित्सादृश्यमध्यस्थारोप्येवतद्भोजनादिसुखंवदंतीति । फलितमाह ततइति । ततोवक्तुमशक्यत्वात् हिशब्दःपादपूरणार्थः ६६२ किंचिन्मानुषामनुप्यगंधर्वादेवगंधर्वाःपितरआजा नपदोक्तस्मार्त्तकर्मजदेवाःश्रौतकर्मजदेवाहविर्भुदेवाइंद्रोबृहस्पतिर्विराट्हरिण्यगर्भश्चेतेषामानंदःशतगुणोत्तरास्तिस्तिरिभ्रुतिप्रसिद्धास्तेष्वंत्योहिरण्यगर्भानंदोपियस्यब्रह्मानंदस्याप्येवमप्रापदेनविंदुत योक्तस्तस्यानिर्देश्यत्वंकिमुवाच्यमित्याह ब्रह्मणइतिद्विभाषा । ब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यसुखंतयोर्विराट्तदीयानंदंदातृशताधिकंयतोहिरण्यगर्भसुखात्तवैषयिकंसुखंकिंचिदप्यधिकंनभवतितच्चहिरण्यगर्भ सुखमपि ६६३ । ६६३ अतएवगुरवःश्रुत्यैवतत्स्वरूपमिष्यतमात्मकसामान्यरूपेणैववदंतिसाक्षाद्विभक्तुमशक्यत्वात् गुरवइति ६६५

गुरुपदिष्टमिति । यतस्तत्स्वरूपं केनाभिनिर्देष्टुमशक्यते नायमधिकारी तत्साक्षात्कारार्थं यद्गुरुपदिष्टं परमं सुखं तदहं कथं साक्षाद्विजानीयां एवं कामप्यस्त्विति वक्ष्यमाणविषयाच्चेत्तत्तद्विचारयेदित्यर्थः ६६६ तद्विचारमभिनयति परममिति नयमिः । तद्ब्रह्मणः स्वरूपभूतं सुखमिदानीं किं मम भाति किं वा विभाति विपरीतं भाति कीदृशस्य ममतदावरणापहारकविज्ञानवस्त्वेन प्रसिद्धस्य रागाख्यमतिबंधकहीनस्य चेत्त्यर्थः ६६७ नन्वनिर्देश्यत्वलक्षणेन तद्ब्रह्मस्य सुज्ञेयत्वात् किमनेन विचारेणेति चेन्न अभिर्देश्यत्वस्य लौकिकसुखेऽपि सत्त्वेनातिसत्तत्वादित्याह आनंदस्येति । स्वयंपदं स्वरूपपरं तथाचान्यस्य लौकिकस्याप्यानंदस्य स्वरूपतादृशमनिर्देश्यं भवतीत्यर्थः अत उक्तो विचारो युक्त इत्याह तत इति । विरुद्धं विपरीतं ६६८ तदर्थं यो वैभूमा तत्सुखमित्यादि श्रुत्यनुसारेण सुखलक्षणमाह कारकाणीति । कारकाणि कर्मादीनि पट् शेषः पष्ठचर्थः संबन्धः क्रियाच वाशब्दश्चार्थं तेन निपातार्थसंग्रहः एते सर्वे भेदं विहाय न तिष्ठन्ति एतदुपलक्षितभेदशालिषद्भवति तत्परं सुखं सुखं भवति किंतु निभेदमेव सुखमित्यर्थः ६६९ स भेदं वस्तु हि भयादिप्रयोजकत्वाद्दुःखमेवेत्याह भेदे सतीति । भेदे सति यत्सुखं तज्जन्मादिविकारैर्ग्रस्तमेव भवेत्तादृशे विकारिणु सुखत्वमेव बाधितं सुतरां परसुखत्वमित्यर्थः ६७० तादृशे सुखबुद्धिस्तु भ्रम एवेति सदृष्टांतमाह आदाविति । आदौ स्पृहादिप्रयोजकत्वादेते वियोगाच्च यद्गुरुपदिष्टं स्वरूपं तन्मध्यं सुखरूपं कथं भविष्यति वियोगभयादिभिर्दुःखताया एवौचित्यात् तादृशं च बाला एव सुख

गुरुपदिष्टं तेनायं यदास्ति परमं सुखम् ॥ कथं तु तद्विजानीयां साक्षादिति विचिंतयेत् ६६६ परमं सुखमात्मारूपं किमु भाति विभाति वा ॥ मम ब्रह्मात्मविज्ञानवतो नीरागचेतसः ६६७ आनंदस्य स्वयं यस्मादन्यस्यापि च तादृशम् ॥ ततो मे भाति तस्य कृतद्विरुद्धं भाति वाधुना ६६८ कारकाणीह यत्र स्युः शेषो वा क्रियया युतः ॥ तत्र भेदो भवेन्नित्यं भेदवन्न सुखं परम् ६६९ भेदे सति हि जन्मादिग्रस्तमेव सुखं भवेत् ॥ सुखत्वमपि नैवास्ति तादृशे परतः कुतः ६७० आदावन्ते च यद्दुःखं वर्तमाने कथं सुखम् ॥ ततो दुःखे सुखारूपे यं बालैर्वैषाणिके कृता ६७१ तेन भानं हि यस्य स्यात्कारकादेरभावतः ॥ सुखं तदेव विज्ञेयं परमं च महात्माभिः ६७२ यदि तद्विस्वयं भाति स्वभानं यत्सुखं परम् ॥ ततो भात्येव विशदं सर्वदा परमं सुखम् ६७३ अन्यथा ध्यासमात्रं मे सुखं भातीति वर्तते ॥ कामुकानां यथा ध्यासात्सुखं भात्यत्र कामिनी ६७४ इत्थं चिंतयतो नित्यं विरक्तस्य महात्मनः ॥ अवाङ्मनसगम्यं तत्प्रतिभाति सुखं परम् ६७५

मिति प्रत्येत्यथावा तारोगिणो मुष्टिकादिप्रहारं सुखं मन्यन्ते तद्वदिति ६७१ फलितमाह तेनेति । अभावोऽपि निरनपेक्षेति यावत् तथाच कारकादिद्वैतमनपेक्ष्य वर्तमानं यद्गुरुपदिष्टं परमं सुखमित्यर्थः ६७२ एवं लक्षिते सुखे भातीति कोटिरेवोपपन्ना स्वयंप्रकाशेन चैतन्येन सह तस्याऽभेदादित्याह यदीति । यदि तत्परमं सुखं भाति त्वयंप्रकाशचिद्रूपं यच्च स्वभानं स्वयंप्रकाशचित्द्रूपं परमं सुखमित्येवं व्यतिहारेण च तत्सुखयोरभेदः सिद्धस्तथा तत्परमं सुखं सदा विशदं भातीत्येव युक्तमित्यर्थः निरतिशयप्रेमास्पदत्वात् नुपपत्त्यादयो नु कलतर्काश्चात्रानुसंवेयाः ६७३ तस्य सर्वदा भानेऽनुकूलं युक्तिमप्याह अन्यथेति । मम सुखं भातीत्यादिलौकिकवैषम्येऽप्युपपत्त्याध्यास इतरस्याप्यधर्मेणावभासस्तन्मात्रं वस्ति आत्मधर्मभूतं सुखमंतः करणवृत्त्यादावारोप्येव लोके सुखं व्यवहारइति यावत् यथा कामुकाः कामनोपशमनाभिव्यक्तं स्वरूपसुखमेवातिबिम्बस्त्रीकाये कल्पयंतीति प्रसिद्धं तथाच यदीदं वर्णितं सुखं सदान्भासेत तदा तद्वर्तमानं सुखत्वस्यान्यत्रारोपेन स्यादिति भावः दुःखकालेऽपि किंचित्प्रेमास्पदमाच्छेदयेज्जनाजीवन्तीत्यापि ध्येयम् ६७४ एवं विचारेणापगतविरुद्धांशकं तत्सुखं योगिनः सम्पगाविर्भवतीत्याह इत्थमिति ६७५

भा. पु.

॥ २६ ॥

तदानिःशेषदुःखनिवृत्तिनिरूपयति यस्येति । यस्यारात्रेतेमंगलावहःसूर्योदयोभवतिसामुप्रभातेत्युच्यते ह्यङ्गलोपेपंचमी तथाचयस्यउक्तानेदरूपब्रह्मणोदर्शनंतदाकारवृत्तिरूपमानंदरूपोदि
वाकरोभिव्यक्तोयत्रतथाभूतंप्राप्यइयंप्रसिद्धादुःखरूपाशर्वरीसुप्रभाताभवेदित्यर्थः ६७६ आनंदात्मनोदिवाकरत्वंसाधर्म्यैःस्फुटयति आनंदात्मेति । १ मायारूपस्यतमःस्तोमस्यवृत्तिलक्षणपू
र्वाचलारूढत्वेननाशकः ६७७ अत्रार्थेपंचमवर्ण्यंत्यामृचमनुकूलयति सूर्यादिभिरितिपंचभिः । अपमात्मासूर्यादिभिर्नभास्यःकिंतुतेनैवसूर्यादयोभास्याइत्यर्थः ६७८ यथाग्निभांतमनुस
त्याऽयोभातितथासर्वजगतमात्मानंभासमानमनुसृत्यभातीत्याह स्वयमिति । प्रतीयतेभासते ६७९ एतदृष्टान्तेनस्फुटयति यथेतिद्वाभ्यां । यथादीपशिखामानतंत्रंवर्त्यादिभानंतथाबु
द्ध्यादिप्रपंचभानंचिदात्मभानतंत्रम् उभयत्रस्वयंभानशक्तेरभावादितिद्वयोरर्थः ६८० । ६८१ ननुप्रकाशानामादित्यादीनांप्रकाशांतरापेक्षाबाधितेतिशंकाकैमुत्पसूचकहृष्टान्तेनपरिहरति भा
नवश्चेति । भानवःप्रकाशत्वेनप्रसिद्धाःसूर्यादयश्चतमपेक्ष्यभांतीतियोजना यथातेजसमपिचक्षुःसूर्यानुग्रहेणघटादिकंप्रकाशयतीतिप्रसिद्धंतथाचयदातेजसमपिचक्षुःस्वन्यवहारायतेजसमप्यादि

यस्यदर्शनतोदुःखरूपैषाशर्वरीचृणाम् ॥ सुप्रभाताभवेन्नित्यमानंदात्मदिवाकरात् ६७६ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्दुःखरात्रिविनाशकः ॥ दिवाकरःसदामा
यातमःस्तोमविनाशकः ६७७ सूर्यादिभिःसदैवायंतैजसैर्नप्रतीयते ॥ किंतुतेनैवसकलंसूर्याद्येतत्प्रतीयते ६७८ स्वयंज्योतिर्यदैवायमानंदात्माप्रतीयते ॥
तदापश्चाज्जगत्सर्वमनुभातिजडाजडम् ६७९ यथादीपस्यकलिकाभानादनुविभातितत् ॥ वर्तितैलादिकंतद्ब्रह्मात्मभानादनंतरं ६८० बुद्ध्यादिकंजगत्सर्वं
मध्यात्मादिविभेदवत् ॥ आत्मभासैवभात्येतत्स्वयंभानविवर्जितम् ६८१ भानवश्चयथादित्यभासाभातंघटादिकम् ॥ चक्षुःप्रकाशयेत्सर्वंस्वयंतदपितैजसम्
६८२ पुरमेकादशद्वारंयदुक्तंतेमयापुरा ॥ तदेवाश्वत्थरूपेणकेचिदाहुर्द्विजोत्तमाः ६८३ ऊर्ध्वसर्वस्यजगतःकारणंब्रह्मयत्पुरा ॥ स्वयंज्योतिःसदामोक्षरूपंव
स्तुचकीर्त्यते ॥ मूलंतदेवस्यादस्यसदाश्वत्थस्वरूपिणः ६८४ श्वोनतिष्ठतियस्मात्सतस्मादश्वत्थैर्हरितः ॥ प्रतिक्षणविनाशित्वंभूतावासस्यदृश्यते ॥ ततः
कथंनुविश्वासःश्वोवस्थानेस्यसंभवेत् ६८५ अर्वागधइतिप्राहुःकारणापेक्षयाद्विज ॥ अधोनिष्ठतालोकेकथ्यतेसर्वजंतुभिः ६८६ शाखानानाविधादेहाःसं
द्रियाःकर्मसंभवाः ॥ अस्यस्थूलस्यदेहस्यनिरुष्टाब्रह्मरूपतः ६८७

त्यादिकमपेक्षतेतदाजडानांविजातीयचिलक्षणप्रकाशापेक्षोपपत्तिःकिमुवाच्येतिभावः ६८२ संसारमूलत्वादिनाब्रह्मावधारणपरायाःषष्ठवल्लवा आयांकंडिकां व्याकरोति पुरमित्यष्टभिः । य
च्छरीरंसंसारमयंपूर्वमेकादशद्वारपुरत्वेनयणितंतदेवाश्वत्थवृक्षत्वेनवर्णयंतिवेदविदइत्यर्थः ६८३ ऊर्ध्वमिति यद्ब्रह्मसर्वसमाजगतऊर्ध्वमुत्कृष्टकारणत्वात्पूर्वोक्तपरमार्थस्वयंप्रकाशानंदात्ममोक्षरू
पत्वाच्चतेदेवास्यशरीरस्याश्वत्थरूपवृक्षस्यमूलमिति ६८४ तत्राश्वत्थपदसमन्वयंवर्णयति श्रुतिः । अउत्तरदिनेयस्यभूतावासस्यपांचभौतिकस्यक्षगस्थितावप्यविश्वासस्तप्रदिनानंतरपर्यंतमास्था
कस्यस्यादित्यर्थः ६८५ अस्मावांश्चाखतांविबुधोति अर्वागितिद्वाभ्यां । अर्वाकूपमयःइत्यर्थेप्रयुज्यतेवेवविदः तथाचश्रुतंते 'अर्वागदेवाअस्यविसर्जनेन' इति अथापदंनिकृष्टेविलो
क्ययुज्यते तथाप्यब्रह्मात्मकमुक्तान्निकृष्टानानापरिविहःसंद्रियाःसुखमदेहाश्वत्थरूपेणकेचिदाहुर्द्विजोत्तमाः ६८६ ॥ ६८७

अस्याश्वत्थपदस्यसिद्धात्समानंदात्मनोदिवाकरत्वंसाधर्म्यैःस्फुटयति आनंदात्मेति ॥ १ मायारूपस्यतमःस्तोमस्यवृत्तिलक्षणपू

अस्याश्वत्थपदसुचिताऽस्थानहताकत्वेपिबीजांकुरप्रवाहरूपेणानित्यत्वमुक्तमित्याह अश्वत्थोप्रीतिः ६८८ अयं वृक्षो मूलस्य सर्वाधिष्ठानत्वादिविज्ञानेनैव निकृष्टतेति सूचयन्नाह मूलमिति । अ
स्य वृक्षस्य यन्मूलं तदेव सर्वाधिष्ठानं स्वयंप्रकाशात्मरूपत्वाच्च केनाप्यतिक्रमणीयं न भवतीत्युक्तम् । हेनचि केत एतदेव त्वत्पृष्ठे तत्त्वमित्यर्थः ६८९ निपंतृत्वात्मनः प्रलिंगप्रदर्शकद्वितीयायैमाह प्राण
त्मनीतित्रिभिः । यस्मिन्प्राणपदोक्ते आत्मनि विश्वकारणे प्रतिष्ठितं लब्धस्थितिं सर्वजगत्स्वस्वव्यापारोपवर्तते तत एव च प्राणादात्मरूपा ज्ञायते च ६९० सहीति । सस्थित्याद्युपलक्षितो मायोपा
धिराश्रयः सर्वसंहारकत्वेन मृत्युरूपत्वात्कार्मात्मभिमानानां भयहेतुरुच्यते द्रव्यवत्तयै आत्मत्वेन विदितेऽनृतत्वं भजते इत्यर्थः ६९१ आत्मभूतानाममृतत्वेऽपत्तिमाह आत्मन इति । यथाग्नि
रात्मानंदधुमशक्तस्तथात्मना आत्ममरणस्य कर्तुं शक्यत्वादात्मस्वरूपममृतमित्यर्थः ६९२ तस्य सर्वभयप्रदत्वे कैमुत्वं दर्शयत्प्रास्तृतीयाया अर्थमाह सूर्याग्नीहितित्रिभिः । तपतः प्रकाशादि
मंतंकुरुतः वातिवहति ६९३ मृत्युश्चेति । तेषामेतद्वाक्योक्तानां मध्ये पंचमो यो मृत्युस्तद्रूपो मृत्युरहं यमो धावन् सन् प्राणान्हरामि कीदृशः तस्मादिश्वरादत्यंतभयरूपाद्गीतः ६९४ तथा

अश्वत्थोप्येष सततं नित्यो बीजांकुरादिनां ॥ प्रवाहरूपतो यद्वत्तरुन्यो वटादिकः ६८८ मूलं यदस्य तस्मिन्नाहिलोकाः सर्वे समास्थिताः ॥ यदतिक्रम्य कोप्यत्र
न गच्छेदिति कीर्तितम् ॥ एतदेव त्वया पृष्ठं धर्मादिपरिवर्जितम् ६८९ प्राणात्मनि जगद्धेतौ यस्मिन् विश्वं प्रतिष्ठितम् ॥ व्यापारं स्वस्य कुरुते सर्वदा शंकया विना ॥
तत एव च संजातं प्राणादात्मस्वरूपिणः ६९० सहि सर्वस्य कथितो मृत्युरूपो महेश्वरः ॥ अयमेव महिलोके भयमुद्यतवज्रवत् ॥ एतदात्मतया विप्राये विदुस्तेऽष्ट
ताः स्थिताः ६९१ आत्मनो मरणं नात्मा कारयेत्कस्यचित्कचित् ॥ तत एव मृतिं हित्वानिर्भयो भयदः स्थितः ६९२ सूर्याग्नीतपतो नित्यं निखिलं भुवनत्रयम् ॥
इंद्रो वर्षति वायुश्च वातिलोकसुखप्रदः ६९३ मृत्युश्च पंचमस्तैषामहं भीतः सदा ततः ॥ धावन् प्राणान् शरीरेभ्यस्तस्मादत्यंतभीतितः ६९४ कुतो परेभ्यं नै
व गच्छेद्युः प्राणिनः सदा ॥ अस्माद्गमनतः प्राणाप्राणापानांतरस्थितात् ६९५ आत्मविज्ञानतो यस्माद्भयमेतन्न जायते ॥ इहैव तत एवायं ज्ञातव्यो मृत्युभी
रुणा ६९६ इह चेदात्मविज्ञानं न जातं पतनात्पुरा ॥ ततः सर्वेषु लोकेषु सृज्यमानेषु सर्वदा ६९७ शुभाशुभेषु सततं शरीराण्यधिगच्छति ॥ बहुमृत्युकराण्येष
यतः स्यात्सततं भयम् ६९८ यथा विशुद्धादूर्ध्वं विस्पष्टं दृश्यते सुखम् ॥ अधिकारि शरीरेस्मिन् बुद्ध्यात्मा तथैव हि ६९९ स्वप्ने यथानविशदं स्वस्य रूपं प्रतीयते ॥
पितृलोके तथैवात्मा भोगासक्त्यानगम्यते ७००

च वामनत्वादिरूपेण वर्णिता दस्मादीश्वरादर्थेषां भयं किमुवाच्यमित्याह कुत इति ६९५ तद्भयनिवृत्तये ह देह एव तत्त्वज्ञानं संपाद्यमित्याकारं च गुरुर्यथैमाह आत्मविज्ञानेति त्रिभिः । यस्मादेत
द्रयानुत्पत्तिप्रयोजकमात्मविज्ञानमेव तत इहैव ज्ञातव्यो मृत्योर्बिभ्यता अत एवोक्तम् 'मृत्योर्बिभेपि किं मृती भूते मुच्यते किं यमः । अजातं नैव गृह्णाति कुरुपत्नमजस्मानि' इति ६९६ इह चेदिति । यदि
तिवह देहे पतनात्पूर्वज्ञानं न लब्धं तदनेन श्वरेण यथा कर्मसृज्यमाने पुनानालोके पुनाना देहा मृत्युभयव्याप्तान् प्राप्नोतीति द्वयोः संबंधः ६९७ । ६९८ पंचमीमुक्तार्थे योजयति यथेति सप्तभिः । यथा
शुद्धे दर्पणे स्पष्टं मुखं दृश्यते तथा साधनचतुष्टयसंपन्न अधिकारि शरीरे विशुद्धतया मत्पक्ष्मवणा यामतौ स्पष्टमात्मदर्शनमित्यर्थः ६९९ तथा पितृलोके पदोक्ते पितृप्राणगम्ये स्वर्गलोके रम्यविषयप्रवणायाम्
मृतौ न स्पष्टमात्मदर्शनमिति सहस्रतमाह स्वप्ने इति । स्वस्यात्मनः ७००

अप्सिचति । यथाचंचलेजलेकंपादिविपरीतधर्मयुक्तं मुखमोक्षयेतथागंर्वलोकेऽनिमयत्वादिविपरीतधर्मकमात्मरूपमोक्षयतइति उपलक्षणमेतल्लोकांतराणामिति ७०१ एतत्स्फुटयति गंधर्व
 ति । भोगाभुज्यमानाविषयाः उत्तरार्द्धे शुद्धरूपेणाविज्ञानादिति शेषः ७०२ यद्यपि हिरण्यगर्भलोके स्पष्टमात्मभानंतथापितस्य बह्वंतरायकत्वेन दुष्करोपासनालभ्यतया दुष्प्रापत्वात् तत्प्रतीक्षा इह य
 त्तनैथिल्यं न कार्यमिति याह ब्रह्मलोक इति । अत्र श्रुतिप्रसिद्धे ७०३ ब्रह्मलोक उपाधिविविक्तता लक्षण शुद्धतयात्मभाने दृष्टांतमाह छायेति ७०४ फलितमाह अस्मिन्नेवेति । स्वाधीने सुलभे
 च ७०५ आत्मसाक्षात्कारे साधनं तद्वयं सारूप्ययोगश्च तत्र सारूप्यविवेकात्मकं प्रदर्शयंत्योः पट्टी सप्तम्योरर्थमाह इन्द्रियाणामिति षड्विः । इन्द्रियाणां सवृत्तिकानां पृथक्पृथक् स्वस्वकारणेभ्यो जायमा
 नानां पृथग्भावं स्वस्वरूपात्परस्परचर्भे इत्येतेन नानातितदेव बुद्धेः साक्षिभूतमात्मतया ज्ञेयम् एवं बुद्धि साक्षिणमेवात्मतया मन्यते न ह्यवर्गस एव शोकेतरतिस एव च विद्वानिति यावदिति द्वयोरर्थः
 ७०६ । ७०७ वृत्पदार्थशोधनपरतया सप्तम्योऽप्योजयति आत्मेत्यादिना । यथात्मा हेतुशून्योऽजः पूर्वमुक्तः स ज्ञानैन्द्रियकर्भेन्द्रियभेदेन द्विविधानामिन्द्रियाणां संबंधिनो व्यवहारात् प्रपंचात् कर्मज्ञा

अप्सु यद्वच्चलास्ववैपरीत्यात्प्रतीयते ॥ मुखं गंधर्वलोके पितृवैवात्मा प्रतीयते ७०१ गंधर्वलोक आत्मा यं भोगासक्तेन चेतसा ॥ प्रतीतोपिकरोत्येषनाऽविद्या
 याविनाशनम् ७०२ ब्रह्मलोकेति विशदमात्मा जंतोः प्रतीयते ॥ यद्यप्यत्र तथाप्येष दुष्प्रापः प्राणिभिः सदा ७०३ छायातपौ यथैवैतौ प्रतीयते पृथक्पृथक् ॥ ब्र
 ह्मलोकेतयैवात्मा जगद्विन्नः प्रतीयते ७०४ अस्मिन्नेव ततो देहे स्वाधीने सुलभे सति ॥ आत्मनो नुभवः साक्षात्संपाद्यः सुखमिच्छता ७०५ इन्द्रियाणां पृथग्भावमु
 दयास्तमयौ च यत् ॥ पृथगुत्पद्यमानानां व्यापारज्ञानरूपिणाम् ७०६ जानात्यात्मा स विज्ञेयो बुद्धिस्थः सर्वदेहिनाम् ॥ एनमात्मतया विद्वान्मत्वाधीरो न शोचति
 ७०७ आत्मा यस्ते मया पूर्वहेतुशून्यः प्रकीर्तितः ॥ विषयैर्भेदशून्यानामिन्द्रियाणां द्वयात्मनाम् ॥ कर्मज्ञानात्मका दस्मात्परतो व्यवहारतः ७०८ इन्द्रियेभ्यः
 परं ज्ञेयं मनो बुद्धिस्ततः परा ॥ सत्त्वादिमहानात्मा महतो व्यक्तमेव च ॥ अव्यक्तात्पुरुषस्तद्वत्परः सर्वगतः सदा ७०९ कार्यकारणरूपेण लिंगेन च विवर्जितः ॥
 यज्ज्ञात्वा मुच्यते जंतुरमृतत्वं च गच्छति ७१० अविद्यायाः सकार्यायानां शोभोक्ष इतीरितः ॥ आनंदात्मप्रभानं यदमृतत्वं तदीरितम् ७११ मोक्षामृतत्वयोरस्मा
 द्भेदाद्भेद उदीरितः ॥ अभेदेऽपि च विद्वद्भिर्भेदं कंचिद्विगम्य च ७१२

नात्मकात्कर्मज्ञानोभयमयात्परतः स्थित इति शेषः कीदृशानामिन्द्रियाणाम् विषयैर्भेदशून्यानां दृष्टिद्विविधया भेदे यो ब्राह्मणदौ एकायनप्रक्रियोक्तया स्वस्वदृश्यविषयेभ्यः कारणतया भेदायोग्यानां
 इदं विशेषणमद्वयत्वस्फुटीकरणयोस्त्रविषयाणामनुपादानेन न्यूनतापरिहारापचोक्तमिति ध्येयम् ७०८ तत्र परंपरां श्रौतीं दर्शयति इन्द्रियेभ्य इति । इन्द्रियेभ्यो विशेषभूतेभ्यो मनः सामान्य
 रूपं परंततश्च सविकल्पात् बुद्धिः सत्त्वपदोक्तानि विकल्पकरूपा परा ततश्च महत्पदोक्ता स भिन्नबुद्धिः परा ततश्चाव्यक्तं सूक्ष्मलयस्थानं व्याकृतं परंततः परः पूर्णः पुरुष इत्यर्थः ७०९ कार्येति । कीदृशः
 पुरुषः स्थूलसूक्ष्मरूपं च न हृष्यतया दूरनुमापकेन वजितः ज्ञानद्वारामोक्षामृतत्वयोः प्रयोजकश्चेत्यर्थः ७१० एकस्मिन्नात्मनि सविलासा विद्याभवं सत्त्वं भासमानं नंदरूपत्वं च वर्तते ते ते क्रमेण मोक्षामृतपद
 योऽमृत्तिनिमित्तभूते इत्याह अविद्याया इति ७११ मोक्षेति । अस्माद्भाजितात्मप्रवृत्तिनिमित्तयोर्भेदादिशोभादेतोर्मोक्षामृतत्वयोर्भेदः अपर्यायतारूप उक्तः ननु कल्पिताभावस्याधिष्ठानात्मकत्वा
 यत्तत्त्वैरेविकल्पमिच्छां लोकां वारयति अभेदेति । ममिच्छायाः अनुपलब्धत्वेऽपि लोके कल्पितमिति यो निमित्तकत्वं भेदविगम्य कल्पमिति ध्येयम् ७१२

अथसाक्षात्कारायइन्द्रियनिरोधलक्षणयोगविधत्याअष्टम्याअर्थमाह दर्शनेइतिचतुभिः । अस्यात्मनोरूपदर्शनेइन्द्रियजज्ञानेयोग्यतांपतोनाप्राप्नोतिततश्चुपातदुपलक्षितरंदिपैश्वेननकश्चित्पश्यतीत्यर्थः ७१३ योग्यताऽभावेहेतुतारूपाद्यभावमाह यतइति ७१४ ततोनिरोधेनैवात्मानमात्मतयाजानीयादित्याह हृत्स्थयेति । अयमधिकारीतेनयोगेनस्वात्मत्वेनात्मानंगमयेत्साक्षात्कुर्यात् कीदृशेनतेन हृत्स्थयाहृद्येकाग्रतामापन्नयाबुद्ध्यामनसःसविकल्पकस्यनियंत्र्यावशीकर्षाकंचकमप्याकारंदृश्यरूपमानंदात्मनिनसंकल्प्यनिष्पादितेनेतिशेषेणयोजना इत्यभित्यादिस्कुटमितिद्वयोरर्थः ७१५ । ७१६ योगस्योत्कर्षबोधयंतंनवमोपपठति यदेति । ज्ञानानिज्ञानेन्द्रियाणिमनोबुद्धिश्चएतेषानैश्वर्यरूपापरमागतिरिति ७१७ परमतामुपपादयति जीवतइतिद्वयाभ्यां । यन्मनःप्रभृतीनांनिरंतरमैकाग्र्यमस्यावस्थायाःसंप्राप्तितुल्यापराउत्कृष्टागतिर्नास्तिकिंत्वियमेवपराआनंदात्मभातेनसकलदुःखप्रहाणादितिद्वयोरर्थः ७१८ । ७१९ दशमोविबृणुते तामितित्रिभिः । तांविण्णितंबाह्यांतरकरणानांधारणास्थिरांविघ्नैरप्रकंप्यांसकलदुःखवियोगरूपामपिविपरीतलक्षणयायोगपदेनाहुरित्यर्थः अपयोगोयतःसृष्टिंहारक्षमत्वलक्षणेधर्मलभहेतुरतस्तदर्थमप्रमत्तोभवेदित्यर्थः ७२० एतत्स्फुटमिन्द्रियप्रवृत्तेःप्रमादस्यचयोगविरोधितामाह अहमिति । ब्रह्मात्मैक्यावधारणरूपोययोगइन्द्रियधारणांविनानभवतितथाकामसंकल्पादि

दर्शनेयोग्यतानैतिरूपमस्यात्मनःसदा ॥ नचक्षुषैनमात्मानंकोपिपश्यतिकर्हिचित् ७१३ यतोरूपादिहीनोयमिन्द्रियैर्नैवगम्यते ॥ उक्तमेतत्पुरातुभ्यंमयात्रनचिकेतसे ७१४ हृत्स्थयात्रततोबुद्धयानियंत्र्यामनसोपिहि ॥ संकल्प्यकंचनाकारमवाङ्मनसगोचरे ७१५ आनंदात्मनितेनायंगमयेत्स्वात्मरूपतः ॥ इत्थंजानंतियेनित्यममृतास्तेभवन्तिच ७१६ यदापंचावतिष्ठंतज्ञानानिमनसासह ॥ विचेष्टतेनबुद्धिश्चतामाहुःपरमागतिम् ७१७ जीवतोविदुषोनास्याःसंप्राप्त्यास्ति परागतिः ॥ मनोबुद्धिन्द्रियाणांस्याद्यदैकाग्र्यनिरंतरम् ७१८ एतेषानिश्चलीभावआनंदात्मास्वयंप्रभः ॥ प्रतिभातियतोदुःखंनानुमात्रंचगच्छति ७१९ तां योगमितिमन्यन्तेस्थिरामिन्द्रियधारणाम् ॥ अप्रमत्तस्तदाभूयाद्योगोहिप्रभवाप्ययौ ७२० अहंब्रह्मेतिविज्ञानंयोगोर्नैन्द्रियधारणाम् ॥ विनाभवतिकांमादिप्रमादाभासएववा ७२१ अप्रमत्तःपुमानयोगीजगदुत्पत्तिनाशने ॥ समर्थोभवतिश्रीमानीश्वरोत्रयथैवहि ७२२ योगमेकंविहायायमानंदात्मामहेश्वरः ॥ नैववाचानमनसाप्राप्तुंशक्योनचक्षुषा ७२३ आत्मरूपमिदंश्रद्धावित्तादेवोपलभ्यते ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरस्तीत्येतत्समीरणम् ॥ गुरुशास्त्रादिविश्वासात्तस्मिन्श्रद्धेयमीरिता ७२४ कालत्रयात्मकंयनुयच्चकालत्रयात्परम् ॥ सदसद्रस्तुतत्सर्वधियावाचावगम्यते ७२५

चित्तवृत्त्युदयलक्ष्यस्यप्रमादस्यआभासेर्षदुदयेपिसतिनभवतीत्यर्थः ७२१ तस्यपरमैश्वर्यहेतुतांसोपाधिकब्रह्मभावद्वारिकामाह अप्रमत्तइति । यथानित्यसिद्धईश्वरोजगदुत्पत्त्यादौशक्तःतथायमपिभवतीत्यर्थः ७२२ नैवेत्योदेरेकादश्याअर्थमाह योगमितिचतुभिः । अयमात्माउक्तयोगविनानलभ्यः वागाद्यगोचरत्वादित्यर्थः ७२३ उत्तरार्द्धार्थस्फुटयति आत्मेत्यादिना । इदमात्मनोरूपंश्रद्धालक्षणाद्विज्ञानादिवहेतोर्लभ्यं श्रद्धायाःस्वरूपतुनास्तिकविकल्पान्परिहृत्यसदुपदेशविश्वासेनानंदात्मास्तित्वांगिकरणमित्यर्थः ७२४ इतश्चान्योहेतुरात्मसाक्षात्कारेनास्तीत्याह कालेतिद्वयाभ्यां । यत्सदसत्स्थूलसूक्ष्मंस्तुकालत्रयावच्छिन्नत्वेनवागादिगोचरतयाप्रसिद्धंयच्चकालानवच्छिन्नलक्षणनित्यतयाचलोकप्रसिद्धतत्सर्वमस्तिमायाशबलक्षयंतस्तन्मयं यच्चालौकिकं शुद्धतदस्तिसमात्रमित्येवंब्रुवतआस्तिकस्यमतादस्यत्रमतेस्वीकृतेसतितवात्मतत्त्वकथमुपलभ्यमितिद्वयोरर्थः ७२५

द्वादशीमुपादत्ते सदसत्त्वेति । यद्यप्ययमात्मा सत्त्वासत्त्वलक्षणधर्माभ्यां विमुक्तत्वात् सदसत्त्वयोर्मध्ये भवति सत्त्वलक्षणधर्मराहित्यात् सत्त्वेनाभिधातुमशक्यः सर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वाच्चासत्त्वं प्रयोगानर्ह इति यावत् तथापि तद्दर्शनेऽयमेव क्रमः अयं कः प्रथमं विश्वकारणलक्षणसद्रूपेण द्रष्टव्यः पश्चात्तत्त्वभावपदोक्तशुद्धरूपेण यत उभयोरनयोरस्ति तत्त्वभावयोः सोपाधिकनिरूप्याधिकयोर्मध्ये पूर्वमस्तीत्येवोपलब्धस्यात्मनः पश्चात्प्रत्यस्तमितसर्वोपाधिरूप आत्मनस्तत्त्वभावो विदिता विदिताभ्यामन्योऽद्वयस्वभावो ह्यस्थूलमनष्वहस्वमित्यादि श्रुतिनिर्दिष्टः प्रसीदत्यभिमुखीभवतीत्यर्थः ७२७ उक्तक्रमहेतुं स्पष्टयन् विशिष्टरूपेण यादृष्टा सत्तासैव शुद्धरूपेण स्थिता सती तत्त्वभावपदेनोक्त्याह आनंदेति । यत आनंदरूपत्वेन निरतिशयप्रेमास्पदस्यात्मन एवास्तित्वं भवति नास्ति तातुने वास्तिततः केवलास्तित्वमेव तत्त्वभाव इत्युक्तमित्यर्थः ७२८ आत्मनोऽस्तितामेव स्फुटयति नास्ति तेति । आत्मनो नास्ति त्वस्यापि साधकत्वाच्चास्तित्वं वक्तुमशक्यं यतस्तद्द्रव्यजातं द्रष्टुः प्रसादा त्सिध्यत्यत आत्मनोऽस्ति त्वमादायैव भाति । एवं सर्वसत्ताप्रदत्वात् सत्त्वमयः सदेकरूप आत्मा गौणेन आत्मना सद्रूपेण कथं सिध्येत किंतु स एव मुख्यसद्रूप इत्यर्थः ७२९ यो हि यद्रूपस्तद्रूपेणैव ज्ञातः स प्रसीदति अवाङ्मनसगम्यं यत्सर्वतोऽपि विलक्षणम् ॥ अस्तीति ब्रुवतोऽन्यत्र कथं तदुपलभ्यते ७२६ सदसत्त्वविनिर्मुक्तो मध्येयं सदसत्त्वयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धव्यस्तत्त्वभावेन चोभयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति ७२७ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वप्रियस्यास्तितायतः ॥ तत्त्वभावस्ततोऽस्ति त्वमात्मनो नास्ति नास्तिता ७२८ नास्तिता मासको नास्तीत्येवं वक्तुं शक्यते ॥ अस्तित्वाद्वातिनिखिलं द्रष्टुस्तद्विप्रसिद्धयति ॥ कथं सत्त्वमयोगौणेन प्रसिद्धयेत चात्मना ७२९ यथाराजात्रराजेति विज्ञातः सन्न प्रसीदति ॥ सुखदस्तद्वदात्मायं तत्त्वज्ञानात् प्रसीदति ७३० भृत्यादिरूपतो यद्दत्तत्त्वज्ञानतो नृपः ॥ विज्ञातो ज्ञातुरात्मायं न प्रसीदति कर्हिचित् ॥ प्रत्युत प्राप्तकोपः सन्न नर्थसंप्रयच्छति ७३१ एवमात्माप्यतत्त्वेन विज्ञातोऽनर्थदो भवेत् ॥ अस्तिता चेदात्मनो न विज्ञातानर्थदा भवेत् ॥ तत्त्वभावेन तस्मात्सज्ञातव्यः सुखमिच्छता ७३२ अस्तितायाश्च नस्तत्त्वभाव उक्तो मनीषिभिः ॥ तत्त्वभावेन तेनायमात्मा दृष्टः प्रसीदति ७३३ यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामायेस्य हृदि स्थिताः ॥ अथ मर्त्यामृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ७३४ तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नात्मकं महिदस्थितम् ॥ इहामुत्र सुखेनैकनाशयत्यात्मसौष्ठवात् ३५ रूपयौवनसंपन्ना कामिनी स्वीयसौष्ठवात् ॥ कामुकस्य यथैवान्यवधूरा गंविनाशयेत् ७३६ सद्यस्तस्य यथैवैतत्सुगंधगोष्ठतं नृणाम् ॥ हृदि श्रितं तैलकामं नाशयत्यात्मसौष्ठवात् ७३७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः प्रतीतस्तु तथैव सः ॥ रागं विनाशयेत्सद्यो नृणां वैषयिके सुखे ७३८

दतीत्येतद्द्रष्टांतेन स्फुटयति यथेति । यथाराजाराजत्वेन ज्ञातः प्रसीदति सुखं श्रभवति तथात्मापि केवलास्तित्वरूपेणेत्यर्थः ७३० भृत्यादीति । यथाचातत्त्वज्ञानतो व्यामोहाद्भृत्यमं व्यापिकरूपेण विज्ञातो नृपो ज्ञातुरात्मा आत्मवत्प्रेमास्पदभूतोऽपि न प्रसीदति प्रत्युत कोपेनानर्थकरोतीत्यर्थः ७३१ एवमिति । प्रथमदलं स्पष्टम् । तत्त्वत्वात्मनोऽस्ति तैवेत्याह अस्ति तेति । फलितमाह तत्त्वमिति । तत्त्वभावः परमार्थभूतमस्ति त्वम् ७३२ तत्र पूर्वोक्तः क्रमो न विस्मर्तव्य इत्याह अस्तिताया इति । यतीस्तिता दृष्टेर्नंतरं तत्त्वभावोपदेशो नोऽस्मान्धिकादिप्रतिनिधेयवधारणं क्रमेण विधेयं कीयसीदपीत्याशयेति ७३३ तत्त्वभावेन दर्शनात्किमवतीत्याकांक्षायां त्रयो दर्शोपठति यदेति ७३४ अस्यार्थदर्शयति तत्त्वत्वेकादशभिः । अयमात्मा तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नैहिकादिविषयसुखरागदोषादिकेन ज्ञायति आनंदात्मसि १ प्रतीतिर्यामा स्वरूपेण ७३५ यथाचनवनीतं यथा रुचिभक्षितं तैलभक्ष्ये वां वाटपेति द्वितीयदृष्टांतस्वरूपम् ७३६ ७३७

मर्त्यस्य मरणं नाम कामो वैषयिके सुखे ॥ तस्मिन्नपगते जीवन्नमरः स प्रजायते ७३९ देहनाशो न विद्वद्भिर्मरणं कीर्त्यते कचित् ॥ किंतु कामाभिधं दैन्यं मरणं सर्वदुःख
दम् ७४० कामेष्वापगतेष्वास्मादमरत्वमयं पुमान् ॥ जीवनं च कुतो नेयात् सर्वदुःखविवर्जितम् ४१ सर्वदुःखविनिर्मुक्त आनंदात्मानिकेवले ॥ प्रतिभाति कथं नार्थं जी
वनब्रह्मात्मको न हि ७४२ ब्रह्मप्राप्तिरियं नाम जीवतो यद्विबोधनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वात्मभेदविवर्जनात् ७४३ आनंदात्मानमेतंचेत्स्वप्रभं सर्वगं महत् ॥
भावाभावविनिर्मुक्तं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ देहेस्मिन् प्राप्तवान् केन नातं ब्रह्मा द्वयं परम् ॥ ७४४ ततः कामविनिर्मुक्तोऽस्य शरीरिणाम् ॥ असत्यास्तत एवाहं ब्रह्मेति ज्ञानवान् भवेत् ७४५ अस
स्मिन्नवगच्छति ७४६ अहं ब्रह्मेति विज्ञाने संशयाग्रंथि सन्निभाः ॥ विपर्ययाश्च जायंते प्रायः सर्वशरीरिणाम् ॥ असत्यास्तत एवाहं ब्रह्मेति ज्ञानवान् भवेत् ७४६ अस
ब्रह्माप्रतीतिश्च सचेत्किं न प्रतीयते ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तं कथं ब्रह्म भवामितत् ७४७ इत्यादि रूपाणि नृणां मुग्धानां संशयादृदि ॥ विपर्ययाश्च जायंते पंडितं मन्यसे वि
नाम् ७४८ हृदयस्य यदैवैते ग्रंथयः संशयादिकाः ॥ छिद्यंते यस्य ते नैतत्प्राप्यं ब्रह्मा मृतात्मना ॥ एतावदेव विज्ञेयमप्येतद् हृदये निजे ७४९ हृदयस्यास्य नाड्यः स्युः
शतमेकोत्तरं शतम् ॥ तासामेकाचमूर्ध्नां विभिद्यास्ते बहिः सदा ॥ द्वारभूता यया गच्छेदनिशं वामनः सदा ७५० अन्यास्तु शतसंख्याता बहिर्निर्गमने सदा ॥ भवं
ति गच्छन्तो नित्यं त्वयूपेण समावपुः ७५१

७४४ फलितमाह तदिति । विनिर्मुक्ते बाधे ७४५ चतुर्दशीं न्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मविज्ञाने सति सर्वे संशया विपर्ययाश्च असत्या बाधिता जायंते भवन्ति ततो ब्रह्मात्मज्ञानं संपाद्य कीदृशाः
संशयादयः हृदयपदोक्तमनोरूपजालस्य ग्रंथिनिभाः ७४६ संशयादीन् कुतर्करूपांश्च दर्शयति असदिति । ब्रह्मनास्त्येव अनुपलभ्यमानत्वात् सचेदुपलभ्येत किंच मम कर्तृत्वादिमतो ब्रह्मभावो न संभवी
त्यादिकुतर्करूपाः संशयादयः पंडितं मन्यानाम तत्त्वविदां संगेन भवन्तीति द्वयोर्जाजना ७४७ । ७४८ हृदयस्येति । यस्याचार्यानुगृहीतस्य यस्मिन्नक्षणे एते संशयादयो विघटयंते तदेव तेन ब्रह्मा द्वयं प्राप्ति
भवति बोधाकोदयस्य तमो निवृत्तेऽसमानकालतायाः प्रसिद्धत्वात् एतावदेव च तत्त्वं शास्त्राचार्योपदेशेन विज्ञेयमित्यर्थः ७४९ येन तुक्तविषयात्मतत्त्वं न विज्ञातं तस्य द्वयी गतिरुक्ता प्रिविद्यादिना ब्र
ह्मलोकाप्तिरितरलोकाप्तिर्वीतदुपयोगिद्वारप्रदर्शिकायाः पंचदश्या अर्थमाह हृदयस्येति । हृदयकं दानुद्धता एकाधिकशतसंख्याकाः प्रधाननाड्यः संति तास्येकासु पुम्राख्यामूर्ध्नां विभिद्यस्य मंडलद्वारा
ब्रह्मलोकाप्यंते संतता अतएव ब्रह्मलोकद्वारभूता यया द्वारा वामन उपाधिपरिच्छिन्नो जीवोऽनिशमपेक्षिकं नित्यं ब्रह्मलोकं गच्छेदित्यर्थः ७५० अन्यास्तु लोकांतरगमनद्वारभूता इत्याह अन्या इति । अन्यास्तु-

वपुःशरीरांतरंगच्छतो जीवस्य बहिर्गमने उपयोगिन्यो भवन्ति कीदृश्यः त्वग्रूपेणासां ग्यादस्पष्टरूपा इत्यर्थः ७५१ ताभिर्बहिर्गतो यं परिच्छेदाभिमानेन वामनो जीवो मम यस्य सर्वं शयात्येवेत्याह अंगुष्ठेति ७५२ अथ सर्वग्रंथप्रतिपाद्यं प्रदर्शयत्याह षोडश्या अर्थमाह हृदये इति षड्विः । अयमंगुष्ठमात्रः पुरुषः सूक्ष्मदेहाविद्याभ्यां बाह्यांतरकंचुक्रभूताभ्यामावृतो हृदयदेशे संनिहितो वर्तते इत्यर्थः ७५३ तामिति । तमेतं विवेकयुक्तेन मनसैवाधिकारी सूक्ष्मदेहाद्वाह्यं कुर्यात् कीदृशात् सूक्ष्मदेहात् दुःखदात् चित्तमेव निग्रहः श्रृंखलास्थानीयं यत्र तथा भूतात् यथा इषीकार्ख्यं मध्यतृणं मुंजात्त्वग्रूपाद्वाह्यतृणात्सावधाने न मनसा करेण च शिशुर्बाह्यं कुरुते तथेति द्वयोर्योजना ७५४ । ७५५ पृथक्कृत इति । एवमुपाधितः पृथक्कृतो यं वामनः अवामनः पूर्णः संपद्यते इति ७५६ सच पूर्ववन्मम मृत्युरूपस्य गोचरे न वर्तते इत्याह अवामन इति ७५७ एवमवामनः पूर्णः पुरुष एवात्मतया त्वया विज्ञेय इत्याह अवामनः पुमानिति । स्वप्रभः शुक्रपदार्थः ७५८ षोडशीं विवृणोति इत्युक्तेति पंचभिः । स्पष्टद्वयं ७५९ । ७६० लब्ध्वाचे

अंगुष्ठमात्रः पुरुषः सर्वदामदशेषु मान् ॥ निर्गतः अतसंख्याभिरायात्येव न संशयः ७५२ हृदये सन्निविष्टो यं पुरुषः सर्वदेहिनाम् ॥ सूक्ष्मदेहधरो नित्यमविद्याकंचुक्रा वृतः ७५३ तं सूक्ष्मदेहादुःखौघकारणाच्चित्तनिग्रहात् ॥ विवेकेन तृणं बाह्यं मनसा च त्वचो यथा ॥ इषीकार्ख्यं हि मुंजाख्यात्कुरुते करतः शिशुः ७५४ ब्रह्मचर्यादि संपन्ने धैर्ययुक्तो विवेकवान् ॥ मनसैवैनमात्मानं कुर्यादस्माज्जडात्पृथक् ७५५ पृथक्कृतो वामनो यं जडजातादशेषतः ॥ अवामनो भवेत्सद्यो विश्वरूपधरः पुमान् ७५६ अवामनो न मे पाशैर्बद्ध्यते कर्हि चित्काचित् ॥ हृत्स्थितो वामनो यद्वन्नित्यं देहपरिक्षये ७५७ अवामनः पुमान् यो यं स्वप्रभो मृतिवर्जितः ॥ स एवात्मेति विज्ञेयो न चिकेतः सदा त्वया ६५८ इत्युक्त्वा भगवान्धर्मराजस्तूर्णो बभूव सः ॥ न चिकेताश्च संतुष्टः कृतकृत्यो भवतदा ७५९ मृत्युप्रोक्ता मिमां विद्यामात्मनो लब्धवान्पुरा ॥ कृत्स्नं योगविधिं तद्वन्न चिकेताः कुमारकः ७६० लब्ध्वा च देह एतस्मिन् जीवनब्रह्माद्वयं परम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं तं स्वप्रभं प्राप्तवानपि ७६१ अविद्यालेशरहितो दुःखशोकविवर्जितः ॥ मरणेन विनिर्मुक्तो मोक्षमेव गतो मुनिः ७६२ न चिकेता यथायादृगात्मविज्ञानतो भवत् ॥ अन्योपि च तथा तादृगात्मविज्ञानतो भवेत् ७६३ आख्यानमुक्तवानेतत्कठस्रैवर्णिकान्प्रति ॥ अपौरुषेयवचसा यदि दंतं मये रितम् ७६४ ब्रह्मविज्ञानमेतद्विदुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ एतद्यस्मात्पुरा प्राप्तं देवेभ्यो मानवै रिह ॥ आश्चर्यात्मा ब्रह्मबोधवक्ता श्रोता च दुर्लभः ७६५ अत्र वक्तुस्तथा श्रोतुर्द्वयोरन्यतरस्य वा ॥ विक्षेपो जायते प्रायो ब्रह्मविद्याप्रबोधने ७६६

ति । आत्मविद्यां सयोगालब्ध्वा च जीवन्नेव ब्रह्म प्राप्तवान् कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमात्मरूपं च अतएव स्वप्रकाशं ७६१ ततश्च विदेहमोक्षगत इत्याह अविद्येति । लेशः प्रारब्धफलकर्मभिः स्वनिर्वा हाय संरक्षितो विक्षेपशक्तिभागः ७६२ न चिकेता इति । यथान चिकेताः स्वात्मज्ञानायादृक् द्विविधं मोक्षगतोऽभवत्तथान्योप्यात्मवित्तादृक् स्यादित्यर्थः ७६३ उपसंहरति आख्यानमिति । यदाख्यानं कृतं तत्पसालब्धे नैव देवाक्येनाधिकारिणः प्रत्युक्तव्यास्तदिदं तूभयमुक्तमिति ७६४ सद्भवनाविति शांतिमंत्रस्य तात्पर्यं दर्शयति ब्रह्मेत्यादिना । एतज्ज्ञानं दुर्लभं देवानुग्रहेणैव पूर्वे लब्धत्वात् अतएवास्थ ब्रह्मबोधवक्ता श्रोता वा श्रवणरूपतया दुर्लभ इत्युक्तमित्यर्थः ७६५ अत्रेति । अत्र विद्योपदेशे गुरुशिष्ययोर्द्वयोरकस्य वा विक्षेपः फलमतिरोधी विप्रोदुष्कृतकृपिते देवैः कृतः प्रायो दृश्यते तदित्यर्थः

७६७ कुशल इति । हेतुत्वं फलरूपेण तथा च यस्य शिष्यस्य गुरुः कुशलः संप्रदायवित्तस्य स विश्लेषो देवजान जायते कीदृशो विश्लेषः कौशलस्य कुशलोऽप्यलक्ष्येति श्रुत्युक्तस्याभावप्रयोजक इत्यर्थः ७६८ विश्लेषमभिनयति पूर्व्वेति । अस्य शिष्यस्य ७६९ गुरुस्येति । कृतपदं भावक्तांतं तथा च गुरुसेवाकारणे सति ज्ञानलाभो भवति देवसेवाकरणे तु ज्ञानस्य फलं तन्निष्कारूपं कौशलात्मकं भवत्यतो ह्यपेक्षितं देवयोः सेवा रूपेणैकेन प्रधानेन तत्रैव साधनेन कुशलभावप्रयोजिका विद्यानिर्विघ्नः शिष्यो लभते इत्यर्थः तत्र शालंकरणे च इति द्वैतः ७७० मोक्षमिति । स्वप्रकाशत्वं विधानं प्रकारोपस्थसतथा तं स्वप्रकाशात्मरूपमिति यावत् एवं विधं मोक्षरूपं फलमुक्तविधया साकल्यप्रयोजकं देवान् ग्रहादीन् मन्येते देवप्रीत्यैशांतिमंत्रः पठनीय इति भावः इत्येवं कठोनाममुनिरधिकारिणः प्रत्युक्तवानित्यर्थः 'विधानं प्रकारे'

इति हेमः ७७१ यलीघटितत्वेनसमानशांतिप्रकर्द्वेनचतैत्तिरीयजिज्ञासामुत्थापयति तित्तिरिश्रैवमुवाचेत्यनुपंगः यस्तित्तिरिरनेकधाविद्यामुवाचेति ७७२ ॥ कारुण्यंकरणंस्पसमीहितसमर्थने ॥
यभूमानंसमवद्यमोभीतोऽवनस्वतः ॥ श्रोतृणामपिवक्तृणांसदेवःशरणंपरम् ॥ १ ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरिनूजरामकृष्णस्थ्रीविशेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृही
तस्य कृतावात्मपुराणटीकायां सप्तमखाख्यायां नवमोध्यायः समाप्तः ॥ ९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे नवमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे दशमाध्यायप्रारंभः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॥ मन्त्रार्चनं वाङ्मयं विष्णुसत्त्वविभक्तम् ॥ देवेदेवविष्णोर्देवस्यैव सितानाम् ॥ १ ॥ अथवा ॥ ॥ देवेदेवविष्णोर्देवस्यैव सितानाम् ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सत्यानंदगुहागुहं निभृतानिलक्षणम् ॥ सेवेदेवविधेर्विद्येशमितापरम् ॥ १ ॥ अस्यार्थः । सत्येवितुर्वचनरूपे सद्देवप्रजापतवास्मीति च याचते । अभयसर्वभूतेभ्योददामोतिप्रतमम् इत्यादिप्राप्त्यायेस्ववचनरूपेवाआनंदीयस्यसतथातं गुहःसंखायांगुहआलिङ्गितेयेनसतथातं निभृतःसेवापरआनिलोहनुमानलक्षणोलक्ष्मण श्रयस्यसतथातं ' लक्ष्मणोलक्षणोपिच ' इतिद्विरूपकोशः विधेर्लक्षणोर्वचं कस्यति दशमेदानांरावणवदनानांशमेविदारणेकृते ' दोऽशुद्धौदधवदने ' इतिविश्वः अतएवशमिनामृषी षांतापस्यअसुरकृतदुःस्वस्परवन्निभृतविध्वंसकमितियाचत् यथाकृपितापरातिआदत्तेहरतीतियाचत्सतथातं एवंविधंश्रीरामंसेवेइति । शंभुपक्षे । सत्पाःपार्वत्याआनंदकरं गुहेनपडाननेनआ गुहंआलिङ्गितं निभृतानिवशीकृतानिअनिलासांपंचप्राणानांलक्षणानिस्वरूपाणियेनसतथा योगिनमितियावत् दशमेदशमद्वारेवंचंउपासकैर्गुरुरूपेणध्येयंविधेःविहितत्वात् शमितायागुपशम निष्ठायार्परंतत्परमित्यर्थः । निर्गुणपक्षे । सत्यानंदरूपंदेवस्वप्रकाशं पंचकोशगुहागतं निभृतीमर्यादयाचलतावभिलोप्राणापानौउपलक्षणभूतीयस्य ' कोहोवास्यात् ' इत्यादिश्रुतेः सतथातं विधेर्वाक्य स्यवंचंवाङ्मनसातीतत्वात् शमितमपरंदैतेनसतथास्वाकाशवृत्त्याभिव्यक्तमितियाचत् तंपरमात्मानंदशमभ्यायेसेवेअनुसंदहेइत्यर्थः । अथशिष्यस्योक्तानुवादेनप्रश्नमभिनयति श्रुत्वैव

श्रीगणेशायनमः ॥ श्रुत्वैवमहुताख्यानंसशिष्योनचिकेतसः ॥ अपृच्छत्पुनरेवैनंस्वगुरुंब्रह्मबोधकम् १ भवताकथितंब्रह्मज्ञानंनानाविधंगुरो ॥ एतरेयोमहाप्रा ज्ञस्तथाकौपीतिकिमुनिः २ याज्ञवल्क्यगुरुस्तद्वदादित्योभगवानयम् ॥ श्वेताश्वतरनामाचतथैवचकठोमुनिः ३ एतेजानांतियदुह्यमात्मज्ञानंमहाधियः ॥ तच्च याकथितंसम्यङ्ज्ञानाख्यानसमन्वितम् ४ प्रजानामृषिभिःसार्द्धंसंवादोब्रह्मवेदने ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ अश्विनोर्गुह्यविज्ञानमृषिणाकीर्तितं चयत् ॥ दध्यङ्ङाथर्वणस्यापितत्रशक्रोपदेशनम् ६ अश्विनोःशिष्यतातद्वत्तस्यब्रह्मात्मवेदिनः ॥ याज्ञवल्क्यस्यसंवादोजल्पाख्योमुनिपुंगवैः ७ जनकेनचमै त्रेय्याशिष्याभ्यांवादशब्दितः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणेब्रह्मरूपिणि ८ इदानींकथितस्तद्वन्मृत्योश्चनचिकेतसः ॥ संवादस्तत्रकथितंविघ्नराशिप्रज्ञांतये ९ पठनीयोत्रशिष्येणसहनावितिमंत्रकः ॥ एवंकठःपुराप्राहतितिरिश्चमुनीश्वरः ॥ ब्रह्मविद्यावदन्धीमान्स्वशिष्यान्प्रतिसप्तधा १० मुनिभिःकथितातत्रब्रह्मविद्याम याश्रुता ॥ वितिरिःकीदृशीतांतुस्वशिष्यैभ्यःसमुक्तवान् ११ श्रोतुमिच्छाम्यहंत्वत्तोगुरोमेरुपयावद ॥ अत्रचित्रंसमाख्यानमस्तीतिमतिरस्तिमे १२

मितित्रयोदशभिः । तत्रचतुष्टयंनिगदण्याख्यातम् १॥ २॥ ३॥ ४॥ आख्यायाननिप्रदर्शयति प्रजानामितिचतुर्भिः । विप्रस्यवालाकः ५ चतुर्थपंचमयोरुक्तंदर्शयति अश्विनोरितिद्वयोः । तद्वदित्यंतंचतुर्थोर्थउक्तः तस्यप्रसिद्धस्ययाज्ञवल्क्यस्य जल्पोविजिगीषुवाक्यप्रबंधइतिद्वयोरर्थः ६ । ७ पद्याद्यध्यायत्रयार्थमाह जनकेनेति । वादस्तत्त्वनिर्णयार्थोवाक्यप्रबंधस्तद्रूपःसंवादःप्रसुप्तमयोरुक्तोब्रह्मरूपकारणाविषयकस्त्वष्टमइत्यर्थः ८ नवमोक्तंप्रश्वीजंदर्शयति इदानीमिति । इदानींपूर्वाध्यायेकथितोपःसंवादस्वत्रेदंभवताकथितं इदंकिं सहनादिकोमंत्रोविघ्नसंज्ञां तदे शिष्येणपठनीयएवंकठउक्तवान् तथातितिरिश्चशिष्येभ्योब्रह्मविद्यावदन्नस्यमंत्रस्यपठनीयतामाहेतिद्वयोःसंबंधः सप्तधेत्युक्तारन्वयि ९ । १० मुनिभिरिति । तत्रातीतमंत्रेसप्तधावर्तमानैर्मु निभिरेतरेषकौपीतकयादित्यदध्यङ्ङाथर्वणयाज्ञवल्क्यश्वेताश्वतरकठसंज्ञैःशाखाप्रवर्तकैरुक्तांविद्यांश्रुत्वापितिरिश्चिरोक्तंश्रोतुमिच्छाम्येत्यर्थः ११ श्रोतुमिति । अत्रवितिरिश्चोक्ते मतिःसंभावना युक्तमित्यंतंक्रियाविशेषणं सतितिरिः स्फुटमन्यत् १२

१३ एवं पृष्ठस्य गुरोः प्रतिज्ञामवतारयति इति शिष्येति । आरण्यके अरण्ये पठनीये ब्राह्मणभागे कर्णेति । श्रोत्रमनसोरनुकूलाम् १४ तत्प्रतिज्ञामभिनयति शृण्विति १५ तित्तिरिपदस्य मुनिगणपरतां दर्शयितुमिति हासमाह यदेनमिति दशभिः ॥ एवं हि विष्णुपुराणादाबुपाख्यायते सुमेरौ ऋषीणां समाज आसीत् तत्राऽनागमने ब्रह्महत्याप्रसक्ते ऋषिभिरुपन्यस्तत्वादथ तत्समाजामाप्तिप्रयुक्ता हत्यामपाकर्तुं शिष्यानादिशन् वैशंपायनो गुरुर्याज्ञवल्क्योक्तिमहमेव व्रतं करिष्यामि किमेतैरक्षमेरित्याकारां श्रुत्वा बुकोपेति वृत्तं पदांशवार्थः एनं याज्ञवल्क्यम् १६ अष्टांगेति । करणी कर्मगजवर्त्यतस्योद्धरणं तदीत्यासयाज्ञवल्क्योऽधीतमत्यजद्वारूपदेशात् १७ भूमाविनि । तानियजुंषियजुः संज्ञामंत्रायाज्ञवल्क्येन त्यक्ता अभिमानिदेवरूपेण सूर्यवद्भास्वरमूर्तयो भूमौ सर्वतो विकीर्णा अभवन्त्यर्थः १८ सर्वत इति । एतद्दृष्ट्वा च कितान् शिष्यान् प्रतिगुरुरित्यमाहेति १९ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह यथेति । भो विप्रा एतानियजुंषियतो यथाशास्त्रमधीतान्यत एव भा-

नानारूपान समायुक्तं स्वशिष्येभ्यः स उक्तवान् ॥ इति पूर्वव्याख्यातं तत्र कौतूहलं महत् ॥ श्रोतुमिच्छामित ब्रह्मन्यदिते वर्तते रूपा १३ इति शिष्यवचः श्रुत्वा गुरुः स्नेहसमन्वितः ॥ आरण्यके स्थिता ब्रह्मविद्यां तित्तिरि कीर्तिताम् ॥ उक्तवान् खिलां कर्णमनस्तापापहारिणीम् १४ शृणु वत्स प्रवक्ष्यामि विद्यां तित्तिरि कीर्तिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन निर्मुक्तां तित्तिरि यां समाप्तवान् १५ यदेनमुक्तवान् कोपान्मुंच विद्यां मये रिताम् ॥ याज्ञवल्क्यगुरुः श्रीमान्वैशंपायननामकः १६ अष्टांगयोमवित्तस्य शिष्यो वाजसनेयकः ॥ करणी कर्ममार्गेण विद्यां चच्छर्दसोपिताम् १७ भूमौ यजुंषितान्यासन् सूर्यवर्चांसि सर्वतः ॥ मुक्तानि याज्ञवल्क्येन वैशंपायनवाक्यतः १८ सर्वतः स्थितमालोक्य दीप्तं तं यजुषां गणम् ॥ वां तं शिष्येण संप्राह वैशंपायननामकः ॥ शिष्यानन्यानि दं वाक्यं विस्मया विष्टचेतसः १९ यथाशास्त्रमधीतानियजुंषि मुनिसत्तमाः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना सूर्यवर्चांसितान्यतः २० गृहीध्वं सहसा विप्रास्त्वरितं ब्रह्मणः सभाम् ॥ इत उल्लुत्थ्य गच्छंति नैतान्यस्मद्द्वनानि भोः २१ वां तानीति विचारं माकुरुत ब्राह्मणोत्तमाः ॥ शरीरांतरतो वां तं भक्ष्यं भवति देहिनाम् २२ ततस्ति तिरूपाणि कृत्वा ज्ञादित्योगतः ॥ दिवि भूमौ प्रसर्पंति गृहं तु मुनि सत्तमाः २३ एवमुक्ते मुनिगणास्तेन तित्तिरिरूपिणः ॥ यजुंषि जगृहुः शीघ्रं सूर्याभानि समंततः २४ यथा तित्तिर्यो लोके पतंगान्सर्वतः स्थितान् ॥ भक्षयंति क्षुधा क्रांता भूमौ वानभसि स्थितान् ॥ एवं मुनिगणः सोयं तित्तिरिः परिकीर्तितः २५ वां त्याच भक्षणेनापि कृष्णान्यासन् यजुंष्यपि ॥ ब्रह्मविद्या च तेष्वाकथितारण्यके सदा २६ ब्रह्मविप्परमाप्नोतीत्येतस्मै व्रतमुदाहृतम् ॥ अत्रैव सकलायस्माद्ब्रह्मविद्या प्रतिष्ठिता २७

स्वराणितानीमानियथा इतः पृथिव्या उत्पत्य ब्रह्मसभां न गच्छेयुस्तथा यूयं गृहीध्वमिति द्वयोः संबंधः २० २१ वां तानीति । अत्र वां त्वमालोच्य विलंबो न कार्यो देहांतरेण वां तं भक्षणे दोषाभावादि- ॥ १ ॥
त्यर्थः २२ तच्च देहांतरं तित्तिरिपक्षिरूपं भवद्भिः कार्यं प्रकृतोपयोगादित्याह तत इति । योगतो योगबलेन प्रसर्पंति यजुंषीति शेषः २३ एवमिति । तेन गुरुणा एवमुक्ते सति १४ यथेति । क-
थितमाह । एवं मुनिगण इति २५ वां त्येति । एवं वां त्याचिदित्येव तां नियजुंषि कृष्णान्नीतिमसिद्धां हि तेषु आरण्यकभागे धीकामस्तविद्या एवा उच्यते इति २६ आर्चं देवर्षिभ्याख्यातुमुपकल्पते इति ।
सर्वां सुसंक्रतां स्फुरयितुमनर्थावतः प्रपदेन तां न गच्छेयुस्तथा यूयं गृहीध्वमिति द्वयोः संबंधः २० २१ वां तानीति । अत्र वां त्वमालोच्य विलंबो न कार्यो देहांतरेण वां तं भक्षणे दोषाभावादि- ॥ १ ॥

सर्वार्थसूचकताः स्फुटयितुमनुबन्धवत्तुष्टयमनेन वाक्येन सुश्रितं दर्शयति ब्रह्मेति श्रुतिः । अत्र सूत्रे ब्रह्मपदेनास्पृशस्वस्य विषय एतच्छास्त्रजप्रमानिवर्त्याज्ञानगोचरउक्तः यतोनेनपदेन सामान्यतो बोधितोऽपि ब्रह्मण्यात्मानात्मत्वजडत्वचेतनत्वादिसंशयानामनिराकरणेनोत्तरवाक्येपुजिज्ञासोत्थाप्यते इत्यर्थः २८ तस्येति । तस्य ब्रह्मणोऽपि द्विज्ञानं विदधातुनोक्तं तदाकारवृत्तिरूपं तन्मध्ये भवं गौणमिति यावत् एतादृशं प्रयोजनं परमं मुख्यं प्रयोजनं तु सकलानर्थमूलाज्ञानाध्वंसात्मकपरब्रह्मप्राप्तिरूपमुक्तमित्यर्थः २९ तदर्थीति । तस्य उक्तद्विविधप्रयोजनस्य अर्थोपपत्तिकामोधिकारी तु एष एव बोध्यः एकः यो ब्रह्मविज्ञानतो ब्रह्मप्राप्तीति फलसंबंधयोग्यतया निर्दिष्ट इति योजना न हि मोक्षरूपफलश्रवणजामुमुक्षानित्यानित्यविवेकादिमंतरानिष्पद्यते इति साधनचतुष्टयसंपन्ना विकारि सिद्धिरिति भावः तस्य शास्त्रस्य संबंधस्तु योग्यता वशादनेकविधो बोध्य इत्यर्थः ३० संबंधस्थानेकविधत्वं स्फुटीकरोति अर्थिनेति । अर्थिनाधिकारिणा सह शास्त्रस्य बोध्यबोधकभावलक्षणः संबंधः अधिकारिणो बोध्यत्वाद्बोधप्रतिपादणीयत्वात् शास्त्रस्य बोधकत्वात् अन्यत्रार्थिभिरेषु वेदनादिषु वेदनपदोदित तत्त्वज्ञाने ब्रह्मणि अज्ञाने च शास्त्रस्य क्रमेण जन्यजनकभावोऽभिप्रायवर्णनं कर्मावो निवर्त्य निवर्तकभाव एते संबंधा बोधा इत्यर्थः ३१ न केवलमिदं वाक्यमनुबन्धसूचकतयैव सूत्रमित्युक्तं किंतु उत्तरग्रंथव्याख्येयतयापीत्याह आसमाप्तेरिति । आत्मदर्शकमात्मदर्शनाय प्रवृत्तमिदं वाक्यमे

ब्रह्मयत्कथितं सूत्रे तदेव विषयो मतः ॥ आत्मानात्मादिसंदेहायतः सत्यत्रकोटिशः २८ तस्य विज्ञानमुदितं मध्येयस्यात्प्रयोजनम् ॥ परमंच परप्राप्तिरूपं दुःखौघघातकम् २९ तदर्थं त्वधिकार्येषु अप्राप्तिपरमं हत ॥ ब्रह्मविज्ञानतस्तस्य संबंधो नेकधा स्मृतः ३० अर्थिना चापि शास्त्रस्य बोध्यबोधकलक्षणः ॥ अन्यत्र जन्यजनकत्वादस्तद्वेदनादिषु ३१ आसमाप्तेरिदं सूत्रमेकमेवात्मदर्शकम् ॥ व्याख्येयमत्र विज्ञेयं तित्तिरेर्ब्रह्मवेदने ३२ ब्रह्मेति कथ्यते वेदे आनंदात्मा महेश्वरः ॥ लक्ष्यस्तस्यात्र कथितं लक्षणं मंत्रवाक्यतः ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ब्रह्मणो लक्षणं त्विदम् ३३ लक्षणत्रयमेतस्यादथैकमिहात्मनः ॥ लोकदृष्ट्यनुसारेण कथ्यते वेदादिभिः ३४ सत्यं यथार्थमुदितं यथार्थं न जडं यतः ॥ ज्ञानं च न परिच्छिन्नं वेदवादिमते कचित् ३५ ततो नंतमिति प्रोक्ते ज्ञानमित्येव लक्ष्यते ॥ ज्ञानमित्युदिते तद्वत्सत्यमित्येव लक्ष्यते ३६ सत्यं कालत्रयेऽपि न पर्येतिकदाचन ॥ आनंदात्मा च तादृक् स्यात्सर्वदेकस्वरूपभाक् ३७

वासमाप्तेरिति तिरिप्रवृत्तके ब्रह्मवेदेन ब्रह्मविद्याप्रकाशक्रेग्रंथे व्याख्येयं भवतीत्यतः सूत्रमित्युक्तमिति संबंधः ३२ उक्तवाक्यसंग्रहेण व्याकुर्वतः अक्षुं संज्ञमंत्रस्यार्थप्रपंचयति ब्रह्मेति पञ्चो न पाटि श्लोकेः । ब्रह्मपदेनोक्तोऽद्वयत्वानंदरूपस्तत्पदार्थो लक्ष्यो भवति तस्य लक्षणवाचकानि सत्यज्ञानानंतपदानि मंत्रप्रथमपादे बोधनीत्यर्थः ३३ एषां त्रयाणां पदानां प्रत्येकं ब्रह्मपदाद्विज्ञानां लक्षणप्रयपरत्वं शास्त्रदृष्ट्या वेदविद्विरुक्तं लोकदृष्ट्यनुसारेण त्वेकलक्षणपरत्वमित्याह लक्षणेति । एतत् एभिः पदैः प्रतिपादितम् ३४ तत्र शास्त्रदृष्ट्या लक्षणत्रयपरत्वं प्रपंचयति सत्यमिति पंचविंशति श्लोकेः । सत्यपदं तावद्यथार्थस्याबाधितस्य वाचकं तावदधि तं वस्तुतश्चैतन्ममेव जडस्य दृश्यजातस्य दृक्स्वरूपकल्पितत्वात् एवं सर्वविघ्नानभूतस्य चैतन्यस्य परिच्छिन्नताया दुर्वचत्वादनंतत्वमपि तिष्ठमेवेत्यर्थः ३५ तथा चैकैकस्यातिप्रसंगादिहीनार्थकत्वात्पदांतरार्थोपस्थापनसमत्वाच्च परस्परनिरपेक्षलक्षणत्रयमेवात्रोक्तमित्याह तत इति । ततः सत्यत्वादीनां ज्ञानत्वादिनियतत्वात् अनंतपदमात्रमयोग्येपि ज्ञानरूपमनंतं वस्तुतदेव प्रतीयते एवं ज्ञानपदोक्तो सत्यपदोक्तमनंतं वस्तुतदेव प्रतीयते इत्यर्थः ३६ सत्यपदेनाबाधितत्वमुख्यानंतज्ञानात्मकब्रह्मप्रतिपादनं स्फुटयति । सत्यं कालत्रय इति । यत्कालत्रयेऽपि न पर्येतिनान्यथा भवति तदेव यथार्थं वस्तुतस्त्यपदेनोदितं तादृशत्वात्मान एव चिद्रूपेण कूटस्थत्वादित्यर्थः ३७

आत्मभिर्ननुविकारित्वान्नसत्यपदेनाभिधानयोग्यमित्याह सर्वमेवेति । विपर्येतिअन्यथाभवति । आत्मातुनविकारीसर्वोतत्त्वेनएतद्विनाशोक्तस्यापिकारणीभावानर्हत्वादित्याह आत्मेति ३८ किंचात्मनाशस्यसाधकाभावाच्चासत्त्वमित्याह आत्मनइति । आत्मनोनाशःकेनचिदज्ञातएववाच्यः केनचिदविज्ञातस्यसत्ताभिधानेमममातावंध्येतिवद्व्याघातदोषप्रसक्तेरित्यर्थः ३९ किंचाज्ञातस्यासत्तायाऽपिबहुमुक्तत्वात्सत्तावधारणासंभवइत्याह अज्ञातस्यापीति । तस्माज्ज्ञातत्वपक्षस्यैवाङ्गीकारेऽपीदंविचार्य किमात्मातस्यज्ञाताअनात्मावा नांत्यस्तस्यजडत्वालोकप्रसिद्धिविरोधाच्चेत्यर्थः ४० आद्येऽपि किंविनष्टात्मानांज्ञानात्यविनष्टेवा नाद्यः अक्षमत्वादित्याह विनष्टेनेति । अयमात्मनोविनाशोविनष्टेनज्ञातुंशक्यइतियोजना । अंत्येतुनाशसत्तेवबाधितेत्याह तेनेत्यादिना । तेननाशवर्जितआत्माएतज्ज्ञातवानित्यंगीकर्तव्यंतच्चनसंभवतिज्ञेयस्यैवास्तत्वादित्यर्थः ४१ नन्वसत्तेवाभावआत्मनाज्ञायतेइतिचेच्छतंजीवेत्याह सत्तयेति । सोयमात्मनाशःसत्ताहीनएवगम्यतेविकल्पयेइत्यंगीकारेशश्रृंगादिसाम्यस्यसिद्धत्वादित्याह निरित्यर्थः अविनाशित्वादेवचात्मनःप्रियतमत्वंततश्चानंदरूपत्वंसिद्धमित्याहात्मेति । यस्मादात्माविनाशरहितोऽतएवप्रियतमस्तेनप्रियतमत्वेनानंदरूपइतियोजना ४२ विनाशिनांप्रियत्वमेवमुख्यंनभवतिआत्मोपकारोपाधिकत्वादित्याह पुत्रादयइति । ससुखाःसुखरूपोपकारेणसहिताः ४३ आत्मातुतेभ्यःप्रि

सर्वमेवविपर्येतिविनात्मानंविनेश्वरम् ॥ आत्माविनाशरहितोनाशकारणशून्यतः ३८ आत्मनोत्रविनाशःस्याज्ज्ञातएवनचान्यथा ॥ अज्ञातोविद्यतेचेतिव्याह तस्यादिदंवचः ३९ अज्ञातस्यापिचेत्सत्तास्यादसत्ताकुतो नवा ॥ ज्ञातश्चेदात्मनैवायंज्ञातव्योज्ञाततायतः ॥ आत्मन्येवचसंसिद्धालोकवादिमतेसदा ४० विनष्टेनात्मनानायंशक्योज्ञातुंकथंचन ॥ विनाशआत्मनस्तेनज्ञातवान्नाशवर्जितः ॥ अनष्टात्मनिस्वस्यनाशोस्तीतिनगम्यते ४१ सत्तयारहितःसोयंगम्यतेचेदसत्सृष्टः ॥ आत्माविनाशशून्योतःसर्वेषामिहदेहिनाम् ॥ यस्मात्प्रियतमश्चायंतेनानंदस्वरूपघृक् ४२ पुत्रादयोत्रयेभावाजंतूनांसुखकारकाः ॥ ससुखाःसर्वेएवैतेआत्माथिहेप्रियाःसृष्टाः ४३ सुखादपिपरप्रेमसंश्रयोयंशरीरिणाम् ॥ आत्मात्रपरमानंदरूपःसिद्धयतिसर्वदा ॥ परमानंदरूपोतआत्मानाशविवर्जितः ४४ आत्मैवब्रह्मशब्दार्थउक्तस्तेपूर्वमेवहि ॥ ब्रह्मत्ययोरिहैकार्थकथनेनमयाद्विज ॥ दध्यङ्ङाथर्वणस्योक्तौशक्रंप्रतिसुरेश्वरम् ४५ आनंदात्मैवतेनायंलक्ष्योब्रह्माभिधःपुमान् ॥ सदाविनाशिनःसत्यंलक्षणंतस्यतद्भवेत् ४६ लक्ष्यलक्षणयोर्भेदोबुद्धयैवपरिकल्पितः ॥ सर्वत्रवस्तुतोनायंकुतोब्रह्मणिनिर्द्वये ४७ पृथिव्यागंधरूपायागंधवत्त्वंपृथङ्गहि ॥ पृथक्केधर्मधर्मित्वंनश्येदत्रगवाश्ववत् ४८

यत्वाभिमतैभ्यःसुखाच्चप्रियतरत्वाभिमतच्छेदितयोत्कृष्टत्वेनप्रियतमःपरमानंदरूपःसिद्धइत्याह सुखादपीति । फलितमाह परमानंदेति ४४ नन्वात्मनःसत्यत्वादिसिद्धावपिब्रह्मणःकर्तृतत्सिद्धिरितिनशक्यंनज्ञातपदयोरेकार्थतायावृंहत्यततिधात्वोःसमानार्थत्वेनचतुर्थीध्यायेप्रपंचितत्वादित्याह आत्मेवेति ४५ तथाचात्रापिब्रह्मनाम्नात्मैवलक्ष्यत्वेननिर्दिष्टस्तस्यचाविनाशशीलस्यउत्तरूपसत्यत्वंलक्षणमुपपन्नमित्याह आनंदात्मैवेति । तेनब्रह्मात्मपदयोरेकार्थत्वेन ४६ ननुब्रह्मणःस्वरूपभूतानांसत्यदिपदार्थानांकथंभेदव्याप्यलक्षणत्वमीतिचेत्कालोत्पत्तिभेदव्याप्यत्वलक्षणत्वस्योत्तरमार्थभेदव्याप्यत्वं आद्येनविरोधः शब्दप्रयोगापकल्पितस्यभेदस्येव्यमाणत्वात् नांत्यः सत्यभेदस्यकुत्राप्यहरेरित्याशयेनाह लक्ष्येति । सर्वत्रलौकिकोदाहरणेऽप्यपिलक्ष्यलक्षणयोर्भेदःकल्पितव्यंनवस्तुतोभवतिसब्रह्मणिअखंडेकार्थस्यादित्यर्थः ४७ लौकिकोदाहरणेभेदस्यास्तवत्वाभावंदर्शयति पृथिव्याइति । यथापृथिव्यागंधगुणेनतादात्म्यशालिन्याःसकाशागंधस्वरूपलक्षणपृथक्त्वास्त

एवं पृथिवीत्वातिरूपं पृथिव्यालक्षणमपि न वस्तुतो भिन्नमित्याह पृथिवीत्वादिकमिति । तेन यमर्थमिमांसा भवेन पृथिवीत्वादिकमपि बुद्धेयं भिन्नत्वेन कल्पितं गौरववत् विशेषेभ्यो न्यायः पृथक् अर्थात् भेदेनागृह्यमाणत्वादित्यर्थः ४९ पृथगग्रहणेन्यतिरेकदृष्टांतमाह यथेति । यथा घटः पटात् पृथग्गृह्यते तथा तस्मान्मन्यं न गृह्यते इति ५० तथाच कल्पितभेदेन प्रकृतेः पिलक्ष्यत्वादिकमुपपन्नमि त्याह तत इति ५१ ब्रह्मणः स्वरूपभूतानपि कल्पितभेदेन यमर्थतानि निर्दिष्टान्पदार्थान्दर्शयति आत्मतेति । कल्पिते कल्पितभेदानिरूपिते ५२ ब्रह्मत्ववदिति । यथा ब्रह्मत्वरूपो धर्मः कल्पितस्तथा पूर्वा काः पंचापीत्यर्थः ५३ सत्यमिति । तेन कल्पितभेदशाल्युक्तमर्थं पट्टलक्षणप्रवृत्तिनिमित्तलाभेन सत्यादित्रयं ब्रह्मादित्रयं चेति षण्णामानि सर्वाधिष्ठानस्य साक्षिरूपस्य वागाद्यगोचरवस्तुनो वेदमुख्यतया स्वरूपबोधकतालक्षणप्राधान्येन प्रसिद्धानीत्यर्थः ५४ तस्य स्वरूपपदोक्तां सर्वाधिष्ठानतां स्फुटयति अध्यस्तमिति द्वाभ्यां । यत्र परमार्थतत्त्वेनामायात्मकं विश्वमध्यस्तं विश्वं विभजते कालेति । कालातीतं नित्यतया भिमतं कालांतःपाति अतीतानागतकालयोर्मध्यवर्तिवर्तमानमिति यावत् कालसंयुतं अतीतादिरूपं सदक्षगम्यं इतरदतींद्रियं त्वसदित्यर्थः ५५ गंधवेति । तच्छ्रुत्ये गंधर्वनगरहीने गगने एतत्पदाम्भ्यां वर्णित विश्वग्रहः ५६ उक्तेषु पट्टसु नाम स्वविशेषेण तत्त्वं बोधयत्सुकथं लक्षणवाक्यव्यवस्थेत्याकांक्षायां व्यवस्थां दर्शयति षट्पदानामिति । अभिन्नार्थ इति भावप्रधानो नि

पृथिवीत्वादिकं तेन सामान्यं बुद्धिकल्पितम् ॥ विशेषेण यतो नास्य ग्रहणं विद्यते पृथक् ४९ यथा घटः पटाद्भिन्न उदकाहरणक्षमः ॥ गृह्यते पृथगेवायं तथा तत्रैव गृह्यते ५० ततो ब्रह्मणि निर्भेदे कल्पयित्वाभिदामिमाम् ॥ लक्ष्यलक्षणभावोयं कथितो त्रमनीषिभिः ५१ आत्मतानंदतायद्वा द्विद्येते कल्पिते उभे ॥ सत्यताज्ञानता तद् द्विद्येते न ततापि च ५२ ब्रह्मत्ववदिमेधर्मा आनंदाद्यामनीषिभिः ॥ पंचप्रोक्ताः परे नित्ये निर्गुणे भेदवर्जिते ५३ सत्यं ज्ञानमनंतं च ब्रह्मात्मानंद इत्यपि ॥ नाम षट् मिदं मुख्यं कीर्तितं वेदवादिभिः ॥ अवाङ्मनसगम्यस्य स्वरूपस्यात्र साक्षिणः ५४ अध्यस्तं यत्र सकलं नाम रूपक्रियात्मकम् ॥ कालातीतं च कालांतः पतितं काल संयुतम् ॥ सदसद्रस्तुजातं यदक्षैर्गम्यं तथेतरत् ५५ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गगने परिकल्पितम् ॥ तच्छ्रुत्ये त्रतथैवैतच्छ्रुत्ये एतत्प्रकल्पितम् ५६ षट्पदानामभिन्नार्थं कृत्वेकं वाचकं पदम् ॥ वाच्यं पदद्वयस्यार्थमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ पदत्रयार्थं मुनयो लक्षणं कथयंतिते ५७ आनंदात्मा च लक्ष्यं स्याद्ब्रह्मशब्दाभिधो हियः ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च भवेत् लक्षणत्रयम् ५८ एवं वेदांतसिद्धांतसारं सर्वस्वेदिनः ॥ ब्राह्मणाज्ञाततत्त्वार्था अर्थमाहुरलौकिकाः ५९ लौकिकास्त्रितयं चैतत्प्राहुरेकं हिलक्षणम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य ब्रह्मशब्दस्य सर्वदा ६०

दर्शः एषां पदानामभिन्नार्थत्वेभ्योऽप्येकं पदं वाचकं लक्ष्यप्रतिपादकं कृत्वा उपन्यस्य पदद्वयस्य आनंदात्मेत्याकारस्यार्थं सर्वांतरमद्वयं वस्तुवाच्यं लक्ष्यस्वरूपं च कृत्वा परिशिष्टपदत्रयमध्ये एकैकं पदं लक्षणवाचकत्वेनाहुरित्यर्थः ५७ एतदेव प्रकृते योजयित्वा दर्शयति आनंदात्मेति । यथा प्रकृतवाक्ये आनंदात्मा शब्दो न प्रयुक्तो तयोर्लक्ष्यस्वरूपांतर्भावस्य विवक्षितत्वात् ब्रह्मपदं त्वानंदादिषु द्वयार्थरूपलक्ष्यवाचकतयोपन्यस्तं सत्यादिषु पदत्रयं तु प्रत्येकमसाधारण्यमवाचकत्वादिकल्पेन लक्षणवाचकमिति ५८ शास्त्रदृष्टिप्रत्येकलक्षणमुपसंहरति एवमिति । उपनिषत्सिद्धांतरूपं यत्सारं तस्य यत्सर्वं स्वमसाधारणं पदं तद्विदः अलौकिकाः शास्त्रदृष्टयः ५९ लौकिकदृष्टयानुसारिणो मेकलक्षणपरत्वपक्षमुपपादयति लौकिका इत्यादिना । लौकिकालो कमुदयानुसारिणाचार्या एतत्सत्यज्ञानानंतरूपं पदानां त्रयमेकलक्षणपदकमाहुरित्यर्थः लौकिके हि सत्यमित्युक्तेऽप्यवहाराबाधितमात्रं प्रतीयते न तु ब्रह्मैव एवं ज्ञानमित्युक्ते वृत्तिसंवलितमेव प्रतीयते अनंतपदेन च कालाद्यपि रिच्छिन्नमेव अतोतिप्रसक्तार्थकत्वेन प्रत्येकं लक्षणत्वासंभवादिशिष्टे शक्तानां पदानां शुद्धे लक्षणया वृत्तिमंगीकृत्यैकलक्षणत्वमुक्तमिति भावः ६०

नन्वेवापदानांसमानार्थलक्षणकत्वे एकेनैवेष्टसिद्धेः पदान्तरवैयर्थ्यमिति शंकां परिहरति एकार्थेति । समानार्थपराणामप्येषां पदानां फलभूतव्यावृत्तीनां भेदात् पुनरुक्तत्वं न स्यादिति तत्रैतावान्विशेषो वा-
 तिककृद्भिरुक्तः सत्यज्ञानपदे सत्यत्वं ज्ञानत्वं च विद्यायार्थादितरव्यावृत्तिबोधयतः अनंतपदंतु साक्षादेव परिच्छिन्नतां वारयतीति एवं सति धर्मधर्मिभावादिरूपो भेदो न प्रसज्यते इत्यर्थः ६१ एतदेव स्फु-
 टयति असज्जडमिति । यतः सत्यपदं ब्रह्मणि भ्रमसक्तमसत्त्वं वारयति ज्ञानपदं जडत्वं अनंतपदंतु परिच्छिन्नत्वं वारयति तत एव व्यावृत्तिपरत्वानीलमुत्पलमित्यादिवाक्यस्य यथा गुणगुणिभावसंसर्गपर-
 त्वं विशिष्टपरत्वं वा भवति तथा रूपवाक्यस्य न बोधार्थं किं त्वत्वं तदर्थपरत्वं भवेत्यर्थः ६२ ननु तथापि ब्रह्मणि पृथग्व्यावृत्तीनां भेदादेवा द्वैतहानिः स्यादिति शंकां भावद्वैतपक्षं नृसिंहाश्रमादिभिर्व्युत्पादितमालंब्य प-
 रिहरति असदादीति । यद्यप्यसज्जडपरिच्छिन्नैरिह रूपिता अभावव्यावृत्तय आत्मनि स्थिताः स्युस्तथापि ब्रह्मातिरिक्तो भावो नास्तीत्येवमद्वैतमुपपादयतामस्माकमद्वैतहानिरूपो विरोधो न प्राप्नोतीत्यर्थः
 ६३ भावद्वैतवादिभिर्येनाशयेन द्वैतविलयव्यापारे भावा उपेक्षितास्तं विवृणोति अभावा इत्यादिना । असंख्यातानामभावानामवशेषेऽप्यात्मनः स्वभावभूतामद्वितीयतां प्रतिपादयतां किंचिदपि मतिज्ञा-
 विक्रान्हीयते इत्यर्थः ६४ तत्र हेतुतयाऽभावस्य तुच्छत्वेनाद्वैतविघाताक्षमत्वं दर्शयन् किमभावः स्वरूपेण भिद्यमानोऽद्वैतं विहन्त्यात्स्वप्रतियोगिद्वारा वा स्वव्यवहारद्वारा वा इति विकल्पनप्रथमद्वितीया वि-

एकार्थविषयत्वेऽपि पदानां पुनरुक्तता ॥ व्यावृत्तिभेदतो न स्यान्न च भेदोपिकश्चन ६१ असज्जडं परिच्छिन्नं निरस्यति पदत्रयम् ॥ ततो न गुणगुण्यादिभवे नीलोत्प-
 लादिवत् ६२ असदादित्रयाभावायद्यप्यात्मन्यवस्थिताः ॥ तथापि निविरोधः स्याद्भावाद्वैतत्वं वादिनाम् ६३ अभावाः संतु शतशो निर्भेदे ब्रह्मरूपिणि ॥ अस्मा-
 कं किंचिदप्यत्र हीयते नात्मवादिनाम् ६४ अभावेऽप्युक्तो भेदः स्वयं कोऽपि न विद्यते ॥ विनाशयं भावरूपं तं विहाय प्रतियोगिनम् ६५ व्यवहारोऽत्र भिन्नः स्याद्विनाशः प्र-
 तियोगिनः ॥ अभावस्य स्वरूपं न भिद्यते कर्हि चित्कचित् ६६ साक्षात्कृते सदाऽद्वैत आनंदात्मनिकेवले ॥ व्यवहारश्च कोऽप्यत्र नैवास्ति वचनादिकः ६७ एक एव
 ततो भावो द्वैतस्यात्रावतिष्ठते ॥ अभावः सोऽपि नैव स्याद्वस्तुतत्त्वे विचारिते ६८ अभावस्य तु केयं स्यात्सत्ताद्वैतविनाशिनी ॥ घटादिष्विव नैतस्य सत्ताकाचन विद्य-
 ते ॥ तत्सत्त्वे केन भेदः स्याद्भावाभावस्वरूपयोः ६९

त्याह अभावेऽपि वि । प्रतियोगिनं विनास्वरूपेणाभावे भेदो न वक्तुं शक्यः न च प्रतियोगिद्वारापि भेदः सहितदावक्तुं शक्योऽयदाऽविद्यादशायां प्रतियोगिनो विनाशयतया स्थिता आसन् इदानीं तु नेह नाना-
 स्तीति वाक्यनृसिंहेन कवलीकृतानां तेषां विनष्टत्वेन भेदकत्वं न संभवतीति भावः ६५ ननु त्रीय इत्याह व्यवहार इति । प्रतियोगिन इति पंचमी ल्यबोपे तथा च प्रतियोगिन मपेक्ष्यैव भिन्नो भेद इति बोध्य-
 हारोऽभिलाषादिरूपो विनाशविषयकः अत्र व्यवहारभूमौ स्यात्संभवेन स्वरूपत इत्यर्थः अत्र तु प्रत्यगृह्य परागर्थीकारता बुद्धेरपहृतेति भावः ६६ एतदेव विशदयति साक्षादिति । अद्वितीयत्वादानंदरू-
 पात्मनि विषये लब्धे बुद्धिः सर्वव्यवहारं त्यजतीत्यर्थः ६७ फलितमाह एक एवेति । ततः प्रतियोगिभेदालोचनं तत्राऽभावभेदासंभवात् सर्वद्वैताभाव एकरूपेणावशिष्टः सोऽपि वस्तुनस्तत्त्वेऽपि विनाशतत्त्वे-
 विचारिते तु नैव पृथक् केन तिष्ठेत् कल्पिताभावस्याधिष्ठानात्मकत्वादिति भावः ६८ किंच लोके दृष्टाप्यभावस्य न भिन्नत्वं सत्ता इति चेन्न प्रसिद्धत्वात् यद्विभावोऽपि सत्ता स्युपगम्यते तदाऽभावस्यापि भाव-
 त्वापत्त्या सद्रूपात्मनः सकाशात् सुतरामभेद इत्याह अभावस्य त्विति । किंशब्द आक्षेपे एतस्य भावस्य सत्तायतो न प्रसिद्धाऽतः साऽभावसत्ता अद्वैतस्य विनाशिका कथं स्यात् तस्याभावस्य स्वस्वगीकरी-

तस्य सत्त्वा संभवमेव स्पष्टयति स्वरूपेति । प्रतोभेदो विशेषः सत्तादयो धर्माश्चैतैः सर्वे सत्तारूपेण प्रसिद्धेर्वाजितोऽभावस्ततोऽस्तीति वक्तुं न योग्यस्तेन विकल्पाख्यज्ञानमात्ररूप इत्यर्थः ७० विकल्पलक्षणं
शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इत्याकारं स्मारयति वचनादिति । सोयमसत्पदार्थः ७१ अविषयात्मसाक्षात्कारे तु विकल्पोऽपि निवर्तते इत्याह विकल्पादिरिति ७२ भावाद्देतवादिनामाश
यप्रदर्शनेन गमयति द्वैताभाव इति स्पष्टम् ७३ अनयादिशेत्युक्तं स्पष्टयन् द्वैताभावसाधने प्रधानस्यानंतपदस्य व्यावर्त्यदर्शयति देशेति पट्टिः । कार्यत्वेन प्रसिद्धं सर्वमुभाभ्यां देशकालाभ्यां परिच्छिन्नं
प्रसिद्धं देशकालौ तु स्वरूपेण वस्तुना परिच्छिन्नौ अन्योन्याभावप्रतियोगित्वादित्यर्थः ७४ नन्वेकैव वस्तु परिच्छेदेनैव सकलव्यावर्त्यसंग्रहात् किमिति त्रिविधः परिच्छेदस्तत्र तत्र निरूप्यत इति चेन्मंदाधि
यामनुग्रहायेत्याह देशेनैवेति ह्याभ्यां । केषांचिद्वैदेनाशिकैः प्रतारितधियां मते परमाण्वीनामपदार्थादेशेनैव परिच्छिन्नाः सन्ति न कालेन नित्यत्वाभ्युपगमात् न वस्तुना भेदस्य परिच्छेदरूपतायास्तै
रबुद्धचमानत्वात् । नन्वप्रामाणिकानां परमाणूनां कथं सत्त्वमिति शंकां दृष्टानेन परिहरति यथेति । स्पष्ट ७५ कालेनैवेति । तथा केषांचित्सांख्यपानां मते महत्सहस्रत्वं विभुत्वेनाभिमतत्वात् सर्वविकार
कारणत्वाच्च देशवस्तुभ्यां परिच्छिन्नमपि प्रलये लयशालित्वात् कालपरिच्छिन्नमस्ति नभआकाशं आदिपदेन दिगादिग्रहस्तेषां नित्यत्वाद्भिभुत्वाच्च देशकालपरिच्छेदायोग्यत्वाद्देतात्मकवस्तुपरिच्छेदश्चा

स्वरूपभेदसत्तादिसर्वसत्ताविवर्जितः ॥ यतोभावस्ततः केन सोऽस्तीति व्यपदिश्यते ॥ विकल्पमात्रं तेनायमभावो न रश्मृगवत् ७० वचनाद्व्यवहारः स्यादसतो यस्य
वस्तुनः ॥ विकल्पविषयः सोयमुच्यते न्यायवेदिभिः ७१ विकल्पादिरयं व्यवहारः क्षयंगतः ॥ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिंस्तत्राभावः कुतो भवेत् ७२ द्वैताभावो
पितेन स्यादद्वैतस्य न घातकः ॥ विचारे सति निर्वृतं भवेद्ब्रह्मनयादिशा ७३ देशकालपरिच्छिन्नं जायमानं घटादिकम् ॥ देशकालौ स्वरूपेण मित्रौ तौ हि परस्परम्
७४ देशेनैव परिच्छिन्नाः केषांचित्परमाणवः ॥ मते संतियथा वंध्यापुत्रोऽस्त्येव शिशोर्मते ७५ कालेनैव परिच्छिन्नं केषांचिन्महदस्ति च ॥ रूपादेव परिच्छिन्नं केषां
चित्रमआदिकम् ॥ इति भ्रांतप्रसिद्ध्याय परिच्छेदस्त्रिधा स्थितः ७६ अन्योपिलौकिकः कश्चित्परिच्छेदस्त्रिधा वैवहि ॥ विद्यते वृक्ष एतस्मिन्नुदाहरणमस्ति तत् ७७
वृक्षः स्वयं विभिन्नोऽयं शाखास्कंधादिभेदतः ॥ वटो वटांतरा तद्ददश्च तथा देशसर्वदा ७८ स्वसजातिविजात्युत्थः सोयमत्र त्रिधा स्थितः ॥ देशकालस्वरूपो त्रिधा पू
र्वश्च कीर्तितः ७९ सर्वोप्ययं परिच्छेदो नंतशब्देन वार्यते ॥ परिच्छिन्नपरिच्छेदद्वयाभावविवर्जितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्तद्ब्रह्मेति समीरितम् ८०

लित्वमेव कैश्चिदभ्युपगम्यते इत्येवंविधभ्रान्तानां प्रबोधाय तदनुसारेण परिच्छेदत्रयमुक्तमित्यर्थः रूपादेव वस्तुनः ७६ तथा वस्तुपरिच्छेदात्मकभेदस्यैव स्वावयवसजातीयविजातीयात्मकप्रतियोगिनि
त्वमयुक्तं त्रैविध्यं दर्शयति अयोपाति । अन्योभेदमात्रप्रपञ्चत्वेन पूर्वोक्तविलक्षणः परिच्छेदस्त्रिधा विधो विद्यते यत्र वृक्षरूपमुदाहरणं तत्प्रसिद्धमस्तीत्यर्थः ७७ वृक्षस्योदाहरणतां स्पष्टयति वृक्ष इति । यथायं वटा
ख्यो वृक्षः शाखादिभिः स्वरूपैर्भिद्यमानः स्वयं भिन्न इत्युच्यते वटांतरा तस्य सजातीयाद्विनाः अश्वत्थादेर्विजातीयाश्च भिन्न इत्यर्थः ७८ स्वसजातीति । सोयं परिच्छेदः स्वस्मात्सजातेर्विजातेऽप्यप्रतियोगिन उ
त्थितो निरूपणमात्रः अत्र वृक्षादाहरणे स्थितः कीर्तितः देशादिव्रितयनिरूपितत्वेन त्रिविधस्तु पूर्वोक्तं कीर्तित इत्यर्थः ७९ अस्य परिच्छेदस्य त्रयानि संभावनां कुतर्कं प्रकृतामात्रं नंतशब्दः क्षालयतीत्याह सर्वो
पीति । अनंतशब्दप्रसादात् न शोधितं तत्त्वमभिनयति परिच्छिन्नेति । परिच्छिन्नं च मत्पेक्षं त्रिविधपरिच्छेदोऽप्येवं च तदभावश्चैतैर्विवर्जितं अभावोऽपि यदि भिन्नत्वेनावतिष्ठेत् पुनरनंतशब्दः कुप्येदित्यतो
ऽभावोऽपि वार्यते तत्पूर्णस्वरूपं ब्रह्मेति वाक्यार्थः ८०

ज्ञानपदकृत्येदंशेषस्तस्यार्शआद्यजंतत्वेनज्ञानवत्परत्वभ्रमंवारयति संभावितमिति । तद्वर्णितं ब्रह्मजडमिति केनचित्संभावितं शक्तितं स्यादतस्तज्जडं ज्ञानपदेन वार्यते इत्यर्थः । एवंचिद्विन्नत्वलक्षणजडतां वारयितुं प्रवृत्तं ज्ञानपदं यद्विज्ञानवत्परस्यात्तदनेष्टमिति लभेत न हिनरवती भूमिरित्युक्ते भूमेर्नरभित्वं वार्यते अतः शुद्धं ज्ञानपदं ज्ञानरूपतामेवाचष्टे इत्यर्थः ८१ यावता विनानुपपत्तिस्तत्सर्वं कल्प्यते इति न्यायेन भट्टानामिव ज्ञातानुभेयतां वृत्तिज्ञानवत्परप्रकाशयतां च ज्ञानपदमेव स्वार्थस्य वारयतीत्याह ज्ञानंचेति । तज्ज्ञानपदोक्तं वस्तु यद्यभातं अप्रकाशशीलं स्यात् प्रकाशशीलत्वेऽपि परप्रकाशस्य स्यात् दाघटादिवत्सूर्यादितैजसवच्च पुनर्जडं स्यात्ततस्तदोपवारयितुं स्वयंप्रकाशतैवानेन पदेन बोध्यते इत्यर्थः ८२ तत्र स्वरूपे व्यामोहजां मिथ्यात्वभ्रांतिं सत्यपदं वारयतीत्याह रज्जुसर्पादीति । तत्तत्त्व बलादित्याह रज्जुसर्पादिकमिति । लोके हि बाध्यत्वेन तदेव प्रसिद्धं यत्प्रहारादिगोचरतां जडतां वा भजेत् एतत्तत्त्वं तु स्वयंप्रकाशत्वाद्वा गोचरं पूर्णं कोवाधेतेत्यर्थः फलितमाह असत्याज्ञानेति । भेदपरिच्छेदः अभावो व्यावृत्तिः ८५ एवं प्रथमं पादं व्याख्याय परिशिष्टपादत्रयार्थमाह सर्वत्रेति । तद्ब्रह्म सर्वत्र पूर्णं मपि यतो बुद्धिविवर्धकोऽयमगुहाप्रधानायां साक्षितयोपलभ्यतेऽतस्तस्य गु

संभावितं जडं तस्यात्तज्ज्ञानेन निवार्यते ॥ ज्ञानवतानजडतां विनिवारयितुं क्षमा ॥ नरवत्तायथा भूमेरनरत्वं न वारयेत् ८१ ज्ञानंच यद्यभातं स्यात्ज्ञातं वान्येन चेद्भवेत् ॥ घटसूर्यादिवन्नैतदजडं स्यात्कथंचन ॥ ततः स्वयंसदाभातं ज्ञानमेतदवस्थितम् ८२ रज्जुसर्पादिवत्तच्च सत्यं मा भूत्स्वयंप्रभम् ॥ इत्यसत्यत्वमत्रैतद्वार्यते सत्यशब्दतः ८३ रज्जुसर्पादिकं वाध्यं परिच्छिन्नं जडं यतः ॥ अपरिच्छिन्नमजडं वाध्यते केन हेतुना ८४ असत्याज्ञानभेदानामभावेन पदत्रयम् ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ततः स्याद्ब्रह्मलक्षणम् ८५ सर्वत्रापि स्थितं ब्रह्म बुद्ध्या वेवोपलभ्यते ॥ गुहायां निहितं तेन बुद्धिस्थं वेद ईरितम् ८६ य एतत्सर्वं बुद्धीनां साक्षिरूपं सदा पु त्यात्तत्र युक्तिरियं स्मृता ८८ कारणान्न पृथकार्यं मृदो यद्ब्रह्मादिकम् ॥ कारणं च तथा ब्रह्म न भआदेस्ततोऽद्वयम् ८९ एतस्मादात्मनो जातं गगनं शब्दसंयुतम् ॥ स्पर्शं वा श्वततो वायुः संजातो गगनात्मकात् ९० वायुरूपादिदं तेजोरूपवद्विव्यजायत ॥ तेजोरूपादिदं तेजोरूपवत्समभूत्पुरा ॥ जातानि राद्रसवतो भूमिर्गंधव तीत्वियम् ९१

हानिहितत्वमुक्तम् तथा चोक्तं योगभाष्ये 'न पातालं न विवरं गिरिणामैवांधकारं कुक्षयो नोदधीनाम् । गुहायस्यानिहितं ब्रह्म शाश्वतं बुद्धिर्वृत्तिमवशिष्टां कवयो वेदयन्ते' इति बुद्धेर्वृत्तिमवशिष्टां चै तादात्म्यापन्नाम् ८६ य एतदिति । य एतत्तत्त्वमवगच्छेत्स ब्रह्म वत्सर्वं व्याप्नुयात् व्याप्य च सर्वमिष्टजातं युगपत्प्राप्नुयात् सहशब्दस्पृशुतौ योगपदार्थकत्वात् ८७ तस्मादित्यादेरनरसमय इत्यं तस्य वाक्यस्यार्थविशत्या प्रपंचयंस्तत्र मृष्टिप्रदर्शनस्य फलवत्संज्ञाया फलतं गमिति न्यायेनाह यत्त्वबोधशेषतां दर्शयति सत्पादीति द्वाभ्यां । समीरितः सूत्रवाक्ये मंत्रे चेति शेषः स भेदासंभवानि भेदोऽद्वयो भवति तत्र भेदराहित्ये युक्तिस्तु इयं मृष्टिवाक्यप्रदर्शिता स्मृता प्रसिद्धेत्यर्थः ८८ इयं केतयत आह कारणविति । कारणान्निर्गता कवाभावः कार्यस्य प्रसिद्धः ततो ब्रह्मण एव विश का रणत्वे प्रतिपादितेऽद्वयत्वं स्पृष्टं भवतीत्यर्थः ८९ एतस्मादिति । एतस्माद्गणितादात्मनः शब्दगुणकया काशजलजः भगनात्मकाद्विगनभावापन्ना यास्माद्वायुः स्पृशुतौ गुणक उत्पन्नः एवमपि च ९० वायुरूपादिति । रूपवद्गुणकम् ९१

उत्पन्नेकार्ये तत्र तादात्म्यसंबन्धेनोपसर्जनतयावस्थितिरूपकारणस्यानुगममाह सर्वेष्वपि । यतः सर्वत्र कार्यकारणानुगमः प्रसिद्धस्तेन सद्रूपगणे स्थितंगनादिकंचोत्तरेत्रेति अपरं त्वप्रकार्येणाकारणस्थितिः सातादात्म्यसंबन्धेन भेदसहिष्णुरभेदइतिलक्षितेन बोध्या अत्र भेदस्तु कल्पितइति द्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकेति । तेचखादयः पृथिव्यंताः पदार्थाः पंचभूतसंज्ञकाः एकादिगुणकाश्चोक्ताः उत्तरेषां कारणगुणालित्वादित्यर्थः ९४ गुणानाह शब्देति । एते सर्वेपीति शेषः तत्तस्मादाकाशादितादात्म्यरूपाद्धेतोरासमंतात्पृथिव्यां स्थिताः ९५ यदि ज्ञानमात्मनो गुणो भविष्यत्तदा भूतेषु दृष्टमभविष्यत्परंतु तत्स्वरूपमेवात्मनो न गुणोऽतो न दृश्यते इत्याह ज्ञानमिति । यतो ज्ञानं गुणो न भवति ततः खादौ न दृश्यते इति योजना इदमानंदस्याप्युपलक्षणं ९६ किंच परिणामिनः कारणस्य गुणाः कार्ये दृश्यंते इति नियमः आत्मनस्तु विवर्तोपादानत्वात् तत्प्रसक्तिरित्याह आत्मन इति । आत्मनो यत्सत्यं रूपमानं दादिनेन यद्यात्मा कारणं भवेत्तथा सत्यानं दादिकमत्र खादिषु दृश्येते तदभावादात्मनो विवर्तोपादानं तैव ज्ञायते इति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ विवर्तोपादानता तु मायाशबलाख्येन कल्पितेनैव रूपेण भवतीत्याह परिणामं विनेति ९९ तत्र दृष्टं तमाह माययैवेति १०० आकाशादीनां तु परिणामित्वात्तदु

सर्वेष्वपि च कार्येषु वर्तते कारणं सदा ॥ तेन ब्रह्मात्रगगने गगनं पवनेपि च ९२ पवनोपितथा वह्नौ वह्निर्नीरेष्वपि स्थितः ॥ पृथिव्यामपि नीराणि तादात्म्येनात्र संस्थिताः ९३ एकद्वित्रिचतुःपंचगुणा उक्ताश्च खादयः ॥ कारणानां गुणैः सार्धं पंचभूतानि ते स्मृताः ९४ शब्दः स्पर्शस्तथा रूपा रसो गंधश्च पंचमः ॥ पृथिव्यां खादितादात्म्याहुणा एते तदा स्थिताः ९५ ज्ञानं नाम गुणो नायमानं दात्मस्वरूपिणः ॥ यतस्ततो न खादौ स दृश्यते कर्हिचित्कचित् ९६ आत्मनः सत्यरूपेण यद्यात्मा कारणं भवेत् ॥ आनंदादिकमप्यत्र दृश्येत च तथा सति ९७ खादिके च जडे यस्मादानं दादिर्न लभ्यते ॥ परिणामं विना तस्मादात्मा स्यादस्य कारणम् ९८ परिणामं विना यस्माज्जगतः कारणं पुमान् ॥ माययैव च तेनायं कारणं न च वस्तुतः ९९ माययैव यथारजुः सर्पादेः कारणं भवेत् ॥ परिणामं विना तद्वत्पुमानप्यस्य कारणम् १०० आत्मनो व्यतिरिक्तानि खादीनि परिणामतः ॥ कारणानि यतस्तेषां गुणाः कार्येषु सत्यमौ १०१ अथवा कारणं सर्वपरिणामविवर्जितम् ॥ ब्रह्म सर्वत्र विज्ञेयं कार्यं स्यादितरत्पुनः १०२ ततो ब्रह्म जगत्कर्तृत्वं पूर्वकार्यसमन्वितम् ॥ यदोत्तरं करोत्येतत्कार्यं ततर्हितद्वयम् १०३ मिलित्वा संविभात्यत्र कार्ये कारणवत्सदा ॥ ततः पूर्वगुणा वेश उत्तरस्मिन् प्रजायते १०४ एवं भूतेषु च रमंकार्यं पंचगुणमही ॥ जाता ब्रह्मांडजननी स्थिरजंगमधारिणी १०५ अस्याः पृथिव्याः संजाता ग्राम्यारण्याः सहस्रशः ॥ ओषधयो वमापाद्या अद्याया जंगमैः सदा १०६

णानुगम उत्तरत्र युक्तइत्याह आत्मन इति १०१ वस्तुतस्तु 'सर्वाणिरूपाणि विंचित्यधीरः' इत्यादि श्रुतेर्ब्रह्मण एव सर्वत्र कारणत्वं भूतानां कारणत्वव्यवहारस्तु मायावत्कारणावच्छेदकतयेत्याह अथवेति त्रिभिः । अथवा सर्वपरिणामैर्विजितं ब्रह्मैव सर्वत्र कारणमितरदाकाशादिकं तु कार्यमित्येव वाच्यं न कारणत्वयोग्यमक्षमत्वादित्यर्थः १०२ कथं तर्हि खादिषु कारणत्ववीलीकस्येत्यत आह ततइति । ततो ब्रह्मातिरिक्तस्य कारणत्वानर्हत्वात् जगत्कर्तृब्रह्मयदा पूर्वेण कार्येणाकाशादिना समन्वितमवच्छिन्नं स दुर्लभं वाग्वादिं कार्यं तत्प्रसिद्धं करोति तर्हितद्वयं ब्रह्माकाशं चेत्युभयमत्र वायुरूपे कार्ये कारणवत्संविभातिततो ब्रह्मवदाकाशस्यापि कारणभिमानाद्वा योऽशब्द इत्याकारणगुणोऽयमागतइत्याकारकावेशोऽभ्रम इति यावत् सलोकस्य जायत इति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ प्रकृतमृष्टिकमंगृह्णाति एवमिति स्पष्टम् १०५ अस्या इति । ग्राम्या ओषधयो वमापाद्या आरण्याः श्यामाकादयः अद्याभश्याः १०६

ताभ्यइति । ताभ्यओषधिभ्योऽन्नरूपंगताभ्यःततोरेतोभावंगताभ्यश्चपंचम्यांस्वर्गाभ्रभूपुरुषयोपात्मकाग्निपुमध्यपंचमाग्निगोचरायामाहुतौगर्भरूपेणशिरःपाण्यादिमानुपुरुषोजायतेइत्यर्थः ननुप
 श्वादीनामप्यन्नजत्वेसमानेपुरुषस्यैवनिर्देशःकुतइतिशंकांपरिहरंस्तस्यप्राधान्यमेतरेयव्याख्यानेप्रथमाध्यायेउक्तस्मारयति उक्तइति । गवाश्वादिदेहसृष्टावपरितुष्टैर्वैर्मनुष्यदेहःसर्वाधिकारसं
 पन्नतयासुकृतमितिपदप्रयोगेणप्रशस्तइत्युक्तइत्यर्थः १०७ बीजतइति । सोयंपुरुषोनकेवलंपितृमात्रंशठाराऽन्नविकारःकिंतुनित्यभक्षणेनोपचयादप्यन्नरसमयइत्यर्थः १०८ एवंस्थूलदर्शिनंप्रति
 सर्वांतरात्मतत्त्वबोधयितुंप्रवृत्तांपंचकोशप्रक्रियामवतारयति आत्मनइति । अस्यात्मनःस्थूलसूक्ष्मकारणारख्यंशरीरत्रयंप्रसिद्धंतेपुत्रिपुशरीरेपुपंचधाकोशान्खड्गप्रावरणवदसंगशस्त्रहैनैर्दुर्भेदांस्ति
 त्तिरिशास्वाध्यायिनःकल्पयंतीत्यर्थः १०९ त्रिपुशरीरेपुपंचकोशभावमभिनयति स्थूलमिति । स्थूलशरीरंप्रथमोऽन्नमयाख्यःकोशः सूक्ष्मंतुप्राणमयमनोमयविज्ञानमयाख्यकोशत्रयात्मकं पंच
 मआनंदमयःकारणशरीरात्मकइत्यर्थः ११० तेषुशिष्यबुद्धिसौकर्यायपक्षितांकल्पयित्वापक्षिणोऽवयवान्पक्षादीन्कल्पयंतीत्याह पक्षित्वमिति १११ तत्रान्नमयनिरूपणपरस्यतस्येत्यादेरन्नंतदु

ताभ्योह्यन्नस्वरूपाभ्यःस्थिताभ्योरेतआत्मना ॥ पंचम्यामाहुतौगर्भःपुरुषोयंप्रजायते ॥ शिरःपाण्यादिमानुक्तःसुकृतंदैवतैरपि १०७ बीजतोयोनितस्तद्वन्नि
 त्यमन्नस्यभक्षणात् ॥ पुरुषोन्नरसानांस्यात्कार्यस्थूलवपुःसदा १०८ आत्मनोस्यत्रिधादेहःकथ्यतेवेदवादिभिः ॥ स्थूल सूक्ष्मस्तथाऽज्ञानमत्रतेष्वापिपंचधा ॥
 अमेरिवातिदुर्भेदान्कोशांस्तितिरयोद्विजाः १०९ स्थूलंशरीरमेकःस्यात्कोशस्तेपुत्रयोपरे ॥ कोशाःसूक्ष्मंशरीरंस्यादज्ञानंपंचमोपिच ११० पक्षित्वमत्रकोशे
 पुपंचस्वपिमहाधियः ॥ कल्पयित्वात्रपक्षादीन्कल्पयंत्यपितेद्विजाः ॥ एवंहिबुद्धिसौकार्यकामाःशिष्यहितैषिणः १११ अस्यस्थूलस्यदेहस्यशिरएवशिरःसृष्ट
 तम् ॥ वामदक्षिणपक्षौचहस्तौतौवामदक्षिणौ ११२ उदरंचोदरंतस्यपक्षिणश्चात्मशब्दितम् ॥ पादौदीर्घाविमौपुच्छसदृशौपुच्छमीरितौ ॥ तावेवचप्रतिष्ठा
 ख्यावत्रायंप्रतिष्ठति ११३ प्रतिष्ठापक्षिदेहानांसमाप्तिर्नापरास्तिहि ॥ पक्षिणःप्रतिष्ठतिपुच्छेकार्हीचिद्यतः ११४ यद्यप्यत्रतथाप्यत्रप्रतिष्ठितिकेचन ॥
 वानराद्याश्चपुच्छेपुप्रतिष्ठातेनतद्भवेत् ११५ अन्नकार्येशरीरेस्मिन्स्थूलेश्चोक्वंदंत्यमुम् ॥ अन्नादेवप्रजाःसर्वाजायंतेपृथिवीस्थिताः ॥ अन्नेनैवचजीवंति
 लयमन्नेवजंतिच ११६

च्यतेइत्यंतस्यार्थमाह अस्यान्नमयस्यस्थूलदेहात्मकस्यपक्षिणःप्रसिद्धांशिरएवशरीरोबोध्यं वामभुजोवामःपक्षः दक्षिणोभुजोदक्षिणःपक्षः उदरात्मकोमध्यभागएवपक्षिमध्यभागः
 कीदृशः श्रुतावात्मपदेनोक्तः तथाचश्रुत्यंतरं मध्यंहोपामंगानामात्मेति पादद्वयंपुच्छवद्दीर्घत्वात्पुच्छत्वेनबोध्यं स्थित्याधारत्वात्प्रतिष्ठात्वेनापिबोध्यमितिद्वयोरर्थः ११२ । ११३ नन्वत्रप्रतिष्ठाप
 दस्यस्थित्याधारतारूपोर्थःप्रतिष्ठामोरेस्थितावितिहेमकोशानुगुणोपिनयुक्तः प्रसिद्धपक्षिपुच्छस्यतदाधारतायाअप्रसिद्धत्वात्किंतुप्रतिःपदसमाप्तिप्रतिष्ठानेत्याद्युपसर्गसूत्रानुसारात्पदपदोक्तदेहसमा
 प्तिर्योवाच्यइत्याशयवानरादिशरीराधारतायादृष्टत्वाद्विज्ञातयात्रभक्षणःसर्वाधारतायाअनुकलत्वाच्चस्थित्यर्थएवप्राज्ञइत्याह प्रतिष्ठेति । यथापिप्रतिष्ठापदार्थतयापक्षिदेहसमाप्तिरेववाच्यायतःपक्षि
 णःपुच्छेस्थितिर्बुधैर्नोदृश्यतेतथापिबानरभल्लादीनांतथात्वेदृष्टेनस्थित्याधारत्वेनतत्पुच्छंप्रतिष्ठापदवाच्यमवेदितिद्वयोरर्थः ११४ । ११५ अन्नकार्येति । अस्मिन्त्राक्षणेप्रतिष्ठापितेस्थूलशरीरा
 त्मनोरेतस्योक्तमर्थं जानयितुंयद्यन्मदंत्यमुम् । अन्नकार्येति । अन्नमयस्यजीवादिभावपक्षात्सर्वमजानागुत्त्वसिःस्थितिभ्रमसिद्धा लयमन्नेवजन्तमन्नेनैवत्यर्थः ११६

सर्वपदार्थस्फुटयितुं स्थावराणां तावद्भूमिरसंस्पृक्तनीररूपा नानादुत्पत्त्यादिकमाह स्थावराणामिति द्वाभ्यां । तेनोक्तात्नेनैवजीवनमस्मिन्नन्ने एवनाशश्चापमानः प्रसिद्धस्तेषां स्थावराणामिति द्वयोरर्थः ११७ । ११८ जंगमानां तुत्पत्त्यादिकमन्ने हेतुकं प्रसिद्धमित्याह ओषध्यात्मकमिति स्पष्टम् ११९ अथेनदपियंत्यंततइति पादस्यान्ने लीयंतइत्यर्थो दर्शितः अन्नरूपाः सत्यः प्रजानश्यंतीत्याकारक्रमार्थं तर्दशयति स्थावरा इति द्वाभ्यां । स्थावरादिदेहानां शाकादेभ्यो नयंकंचित्प्राणिनं प्रत्यन्नभावः प्रसिद्ध इत्यर्थः १२० किंच पृथिवी सर्वभूतानामन्नभोगसाधनत्वात् तल्लीनां सर्वेषामन्नत्वं विनाशदशायां सिद्धमित्याह पृथिव्या इति । अभिन्ना इति च्छेदः पृथिव्याः सकाशाद्देहीनाः संतइतितदर्थः स्फुटमन्यत् १२१ द्वितीयमंत्रार्थमाह अन्नमिति । ततः सकलप्रजोत्पादादिहेतुत्वात् तन्नंसमप्रयात्मकं येष्टप्रथमोत्पन्नमुच्यते क्षयायाः सर्वरोगात्मिकाया अपहारकत्वात् सर्वोपयमिति चोच्यत इत्यर्थः १२२ अन्नं ब्रह्मेति । येधिकारिणः अन्ने समष्टिरूपे सकलभूतोत्पादादिहेतुत्वेन लक्षणेन ब्रह्मत्वं निश्चित्य तदेव व्याप्यंति ते यथेष्टान्नलाभरूपं फलं भजंत इत्यर्थः अन्नपदं युत्पत्तिस्तु न्यष्टिरूपेण अद्यते समष्टिरूपेणात्तिचभूतानीति द्विविधा बोध्येत्यर्थः शिष्टमंत्रभागस्तु न्याख्यातमायत्वात् न लिखित इति १२३

स्थावराणां नीररूपादन्नादुत्पत्तिरीरिता ॥ जीवनंचतथानाशस्तेनैवास्मिंश्च जायते ११७ न केवलेन नरीरेण तेषां पिहिजीवनम् ॥ वर्तनं वा विनाशो वा किंतु भूमियुतेन च ११८ ओषध्यात्मकमन्नं तु जंगमानां हिकारणम् ॥ उत्पत्तौ जीवनेनाशे प्रसिद्धं सर्वदेहिनाम् ११९ स्थावराजंगमादेहाः सर्वे जीवविवर्जिताः ॥ जीवस्य कस्यचित्केचिद्व्यवन्नमसंशयम् १२० पृथिव्याश्च तथाऽभिन्नाः सर्वे सर्वशरीरिणाम् ॥ अन्नंततो भवंत्येते विनष्टाः सर्व एव हि १२१ अन्नंततो ब्रह्मभूतानां ज्येष्ठमुक्तं मनीषिभिः ॥ सर्वोपधंचयेनायं क्षुधारोगो विनश्यति १२२ अन्नं ब्रह्मेति ये नित्यं ब्राह्मणाद्या उपासते ॥ प्राशुयंति च ते सर्वे ह्यन्नं स्वमनसे प्सितम् ॥ अद्यते तित्तिचभूतानि तस्मादन्नंतदुच्यते १२३ अत्र पुच्छं प्रतिष्ठापदीर्यते पंचकोशके ॥ प्रधानंतद्विविज्ञेयं कारणंच कथंचन ॥ कोशे कोशे च कोशस्य प्रतिकोशं मनीषिभिः १२४ क्रियानामचरूपं च सूक्ष्ममेदेहे पृथक् त्रयम् ॥ कृत्वा प्राणमनो बुद्धिरूपमेवं वदंति च १२५ अंतःस्थूलस्य देहस्य प्राण एष व्यवस्थितः ॥ स्थूलं शरीरं यादृक् स्यात्तादृग्भवति सस्वयम् १२६ प्राणस्यांतर्गमनश्चैवं मनसोऽपि च धीस्तथा ॥ धियोऽपि च तथाऽविद्या सदृशं सर्वमेव तत् १२७ मूषारसेन यद्वत्स्यात्पूर्णाताम्रादिजेन हि ॥ उत्तरोत्तरतस्तद्वत्पूर्वः पूर्वः प्रपूर्यते ॥ कोश कोशेन सर्वं प्राणैर्ने देवपुर्यथा १२८

वक्ष्यमाणात्मतत्त्वनिर्णयाय पुच्छपदोक्तस्य तथोत्तरोत्तरकोशस्य प्राधान्यादिकं बोध्यमित्याह अत्रेति । यदंगं पुच्छं प्रतिष्ठापदाभ्यामत्र पंचकोशक उच्यते तदंगं कोशे कोशे प्रधानं कथंचित्कारणंच विज्ञेयमिति संबंधः तथा प्रतिकोशमांतरमांतरं कोशं कोशस्य पूर्वपूर्वस्य कारणं विद्यादिति शेषः १२४ सूक्ष्मशरीरे कोशत्रयकल्पनायां निमित्तभेदं दर्शयति क्रियेति । सूक्ष्मे देहे क्रिया प्रधानांशः प्राणमयः कोश उक्तः वक्ष्यमाणविधया प्रमाणभूतनाम प्रधानांशो मनोमयः रूपं प्रमेयं तत्प्रधानस्तु विज्ञानमय इत्यर्थः १२५ प्राणमय परस्य वाक्यजातस्यार्थप्रदर्शयति अंतरितदशभिः । अस्य स्थूलशरीरात्मकान्नमयस्य पंचावयवकत्वेन वर्णितस्यांतःस्थितत्वात् प्राणः प्राणमय कोशोऽपि तादृक् पंचावयवको बोध्य इत्यर्थः १२६ प्राणस्येति । प्राणमयस्यांतर्गतो मनोमयस्तस्यांतर्गतस्तु विज्ञानमयस्तस्यांतर्गतं आनंदमयो विद्यारूपः एषां मध्यउत्तरोत्तरं तत्पूर्वपूर्वेण सदृशमित्यर्थः १२७ पूर्वपूर्वसादृश्ये दृष्टांतमाह भूषेति । द्रुतं तान्नं यत्र प्राप्ते प्रतिमाकारार्पकं क्षिप्यते सा भूषेत्युच्यते सामूपाययाताम्रादि द्व्येण मूषाकारग्राहिणा पूर्णा भवति तथा उत्तरोत्तरेण मनोमया दिना पूर्वपूर्वः कोशः प्रपूर्यते तत्रोदाहरणं यथा प्राणमयेनेदं स्थूलशरीरं पूर्णमिति १२८

अस्य प्राणमयस्यावयवकल्पनामभिनयति प्राणरूप इति । अत्र कोशे प्राणानुस्वादि संचारीवृत्तिविशेषः शिरस्त्वेन ध्येयः अपानोऽयः संचारीव्यानः प्राणापानयोः संधिरूपा एतौ वा मदक्षिणपक्षत्वेन ध्येयावित्यर्थः १२९ आकाशेन इति । आकाशेनः स्वामी देवतेति यस्य तादृशः समानो मध्यत्वेन ध्येयः पृथिवीनः पृथिवी देवता क उदानस्तु पुच्छत्वेन प्रतिष्ठात्वेन च ध्येय इत्यर्थः १३० तस्य प्रतिष्ठा त्वं स्फुटयति उदानेति । यद्युक्रमणशील उदानो निर्गच्छेत्तदा सर्वः प्राणमयो बहिर्गच्छेत्तः पृथिवी देवता गुरुत्वेन प्रतिबद्धे क्रमणशक्तिः सन्तुदानः प्रतिष्ठापदप्रयोगमर्हत्येवेत्यर्थः १३१ यथान्नमयः समष्टिरूपेण ध्यातः सर्वान् ब्रह्मभेदं रुरुक्तस्तथायं प्राणमयः समष्टितया दृष्टः सर्वान् युर्यां भेदं रित्याह यथैवेति १३२ अत्रापीति । अत्र पदस्य व्याख्या प्राणमयं प्रतीतिश्चोक्तं पदोक्तं मंत्रं पठति प्राणंतीत्यादि । समष्टिप्राणाभिमानिनं देवं प्राणं तं प्राणव्यापारं कुर्वन्तमनुसृत्यैव सर्वे देवा दयः प्राणिनः प्राणंति चेष्टे इत्यर्थः १३३ प्राणो हीति । प्राणः सर्वेषामायुरात्मकः यस्मात्प्राणे सत्यैव जीवन् प्रसिद्धं अतएव प्राणस्य सर्वायुषमिति नाम वेदप्रसिद्धमित्यर्थः १३४ अस्य ब्रह्मत्वेनोपासनात् पूर्णायुर्लभः फलमित्याह उपासत इति । आदिपदेन सहस्रसंवत्सरादिपुराणोक्तायुर्ग्रहः १३५ तस्येति ।

प्राणरूपे च कोशेऽस्मिन् शिरः प्राण उदीरितः ॥ अपान उत्तरः पक्षो व्यानो दक्षिण एव च १२९ आकाशेनः समानो य उदरं स तु कीर्तितः ॥ पृथिवी न उदानो यं प्रतिष्ठापुच्छमीरितः १३० उदान निर्गमाद्याति प्राणः सर्वो बहिर्यतः ॥ उदानस्तत एवायं प्रतिष्ठापरि कीर्तितः १३१ यथैवा न्नमयः कोशः सर्वान्नं परि कीर्तितः ॥ एवं प्राणमयोऽप्येष सर्वायुः परि कीर्तयते १३२ अत्राप्युदाहरत्येतं लोकं प्राणमयं प्रति ॥ प्राणंति प्राणिनः प्राणं प्राणं तमनु सर्वदा ॥ देवामनुष्याः पशवो जीवन्तः सर्व एव हि १३३ प्राणो हि सर्वभूतानामायुर्यस्माद्विजीवनम् ॥ प्राणे सति हि सर्वेषां तस्मात्सर्वायुषः हि सः ॥ वेदेषु पठ्यते वेदवादिभिस्तत्त्वदर्शिभिः १४ उपासते त्रये प्राणं ब्रह्म बुद्ध्या महाधियः ॥ शतसंवत्सराद्यायुः सर्वमेव प्रयाति ते १३५ तस्य स्थूलस्य सर्वस्य य एष इह कीर्तितः ॥ आत्मा प्राणमयो यस्माद्व्याप्यते तेन तद्गुणः १३६ यथैवा न्नमयादन्य आंतरोन्नमये स्थितः ॥ आत्मा प्राणमयस्तद्वत्तस्मिन्नास्ते मनोमयः १३७ यजुस्तस्य शिरो ज्ञेयं पक्षः क्रकृदक्षिणः स्मृतः ॥ उत्तरश्च तथा सामाद्यादेशो ब्राह्मणात्मकः ॥ अंतरं च तथा पुच्छमथर्वागिरसः स्मृतः १३८ यद्यप्ययं शब्दराशिर्यजुरादिर्न मानसम् ॥ तथापि तादृशीवृत्तिर्यजुरादेर्मनोगता ॥ वर्तते तेनेनामत्वं मनसो न विरुद्धयते १३९

य एव प्राणमयः कीर्तितः स सर्वस्य स्थूलप्रपंचात्मकस्यान्नमयस्यात्मा बोध्यः यतस्तेन प्राणमयेन तद्गुणं प्राप्तमित्यन्वयः अन्नमयादात्मबुद्धिमप्युपपन्नमये निदध्यादिति भावः ३६ अन्नमयवाक्पयजा तार्थमाह यथैवेति । यथा प्राणमयः कोशोऽन्नमयाद्विन्नत्वेन तत आंतरत्वेन तस्यात्मत्वेन च सत्ताप्रदत्वलक्षणेनोक्तस्तथा तस्मिन् प्राणमयेऽतः स्थो मनोमयो बोध्य इत्यर्थः १३७ तस्य पंचावयवानीह यजुरिति । यजुर्वेदः शिरस्त्वेन ध्येयः क्रकृदा मे दक्षिणवामपक्षत्वेन आदेशपदोक्तो ब्राह्मणभागस्तु अंतरपदोक्तमध्यमभागत्वेन अथर्ववेदस्तु शांत्यादिप्रयोजकत्वेन स्थितिहेतुत्वात् पुच्छमिति प्रतिष्ठेति च ध्येय इत्यर्थः ३८ ननु शब्दात्मकानां यजुरादीनां कथं मनोमयावयवत्वमित्याशंकां परिहरति यथपीति । यद्यपि यजुरादिर्वेदः शब्दराशिरूप एव प्रसिद्धो न मानसज्ञानरूपस्तथापि यजुरादेः स्वरूपघटिकाप्रमाणत्वघटिज्ञानावृत्तिप्रमाणस्येव तितितनयजुरादिशब्दानां वृत्तिपरत्वांगीकारेण मनोमयस्यानामावयवकत्वमुपपन्नमित्यर्थः अयं भावः न केवलावर्णावेदः किंतु स्थानमयत्नस्यरायतु संयानविक्रियाः तथा च यजुरादिस्वरूपमनोवृत्तिघटिः यथैव मनोमयत्नस्य रूपेणैव देवतात्वात् नित्यमानसवृत्तिरूपेणैवेति १३९

अनेन मनोमयेन प्रमाणात्मकेनाविषयोप्यात्माऽवरणभंगद्वारा प्रकाश्यते इत्यर्थपरत्वेन श्लोकारूपमंत्रमवतारयति मनसेति । यथा मनःकर्तृवेदरूपेण आत्मानं ब्रह्मरूपं साक्षाद्विषयो कर्तुं न शक्नोति ।
थास्वरूपेणाप्यात्मनो गोचरस्वभावत्वादित्यस्मिन्नर्थे इमं श्लोकं पठतीत्यर्थः १४० तं पठति यत इति १४१ इदमुक्तार्थे योजयति मनसेति द्वाभ्यां । यद्यपि यजुराद्यावाचस्तत्स्वरूपघटके मनश्च
एतेषां प्रमाणभूतानां स्वातंत्र्यमानंदरूपमात्मानं प्रवेदयितुं प्रकाशयितुं शक्तिस्तथाप्यात्माऽधिकारी आत्मनोर्मनोमयस्य स्वरूपांतर्गतमानंदमनसैवांतर्मुखेनावरणभंगकेन विद्वान्ज्ञानसंसारान्न
विभेतीत्यर्थः तस्मात्प्राणमयादात्मत्वहृष्टिमपकृष्य मनोमये परमानंदलाभेतीतां कुर्यादिति भावः १४२ । १४३ अस्मादपि नामात्मकप्रमाणलक्षणान् मनोमयात्प्राणत्वेन सकलप्रमेयात्मक
त्वेन चोत्कृष्टस्वविज्ञानमयस्य बोधकं वाक्यजातं व्याकरोति तस्य प्राणमयस्येत्यष्टभिः । यएष मनोमयस्तस्य प्राणमयस्यात्मात्वेनोक्तस्तस्मिन् मनोमये तं विज्ञानमयः सकर्तृप्रमात्रादिरूपप्रपंचात्मकः
कथितोऽस्तीत्यन्वयः १४४ एतदेव स्फुटयति मनोमय इति । यथा मनोमयः प्राणमयस्यांतस्तथा मनोमये तस्य कर्तृत्वादिना प्रसिद्धस्य विज्ञानमयस्यास्तित्वं स्थितिरुक्तेत्यर्थः १४५ तदीयं पंचावयवा
नाह शिर इति । श्रद्धा आस्तिक्यरूपा सर्वकर्ममूलभूता शिरस्त्वेन विज्ञानमयस्य ध्याताया विहितेस्वाध्यायोध्येतव्य इति विधिप्रयुक्ते कर्मज्ञाने कर्मविचारे मनसि वर्तमाने मानसीयाशास्त्रजामीमांसाशा

मनसा वेदरूपेण ब्रह्मात्मानैव गम्यते ॥ तथा तेन न गम्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ अस्मिन्नर्थे इमं श्लोकं दंति ब्रह्मवादिनः १४० यतो वाचो निवर्तते अप्राप्य मनसा
सह ॥ आनंदं ब्रह्मणो विद्वान् विभेति कदाचन १४१ मनसा सहिता वाचो यजुराद्याः प्रकीर्तिताः ॥ निवर्तते त्रताः सर्वा आनंदात्मप्रवेदनात् १४२ यद्यप्येवं तथा
प्यात्मानं विभेति कदाचन ॥ आनंदमात्मनो विद्वान् मनसैव न चान्यथा १४३ तस्य प्राणमयस्यात्मा पूर्वस्योक्तो मनोमयः ॥ यएष कथितस्तस्मिन् स विज्ञानमयो
स्ति हि १४४ मनोमयो यथैवास्ते स तु प्राणमये स्वयम् ॥ विज्ञानमयरूपस्य तस्यात्रास्तित्वमि रितम् १४५ शिरः श्रद्धा तथा पक्षोदक्षिणः शास्त्रजैवधीः ॥ मानसी
विहिते कर्मज्ञाने मनसि संस्थिते १४६ क्रियमाणे च तस्मिन् स्यात्सत्यशब्दोदितैवधीः ॥ सोत्तरोपि भवेत्पक्षो योगः शास्त्रार्थनिश्चयः ॥ उदरं स तु विज्ञेयो विज्ञानमय
रूपिणः १४७ महः प्रथमजस्यैषा बुद्धिर्विज्ञानकारणम् ॥ अस्य पुच्छं प्रतिष्ठेयाय दिवं सर्वकारणम् १४८ अत्रापि मुनयः श्लोकं दंत्येतं महाधियः ॥ बुद्धिर्विज्ञांस्त
थानेकं कर्मजातं च लौकिकम् ॥ कुरुते पूर्वजांचैतदिवा ब्रह्मेत्युपासते १४९ विज्ञानं ब्रह्म चेद्वेद तस्माच्चेन्न प्रमाद्याति ॥ शरीरे पाप्मनो हित्वा सर्वान् कामान् समभुते
१५० मनोमयस्य पूर्वस्य तस्यात्मैव प्रकीर्तितः ॥ विज्ञानमयरूपो यः पूर्णो येन मनोमयः १५१

संज्ञयाधीः साकल्यपदोक्ता दक्षिणपक्षत्वेन ध्येयेत्यर्थः १४६ क्रियमाण इति । तथा तस्मिन् विहिते कर्मणि अनुष्ठेयमाने याधीः श्रौतसत्यपदोक्ता सावामपक्षत्वेन ध्येया तथा योगपदोक्तोऽप्यात्मशा
स्त्रार्थनिश्चयः समाधानरूपो दक्षिणोत्तरपक्षाभ्यां चित्तशुद्धिद्वारोपकार्यत्वेन मध्यभागे विज्ञानमयात्मनो ध्येय इत्यर्थः १४७ मह इति । तथा महः पदोक्ता प्रथमजस्य हिरण्यगर्भस्य बुद्धिः समष्टिरूपा
सर्वकारणत्वात् पुच्छमिति प्रतिष्ठेति च ध्येया १४८ अत्रापि । अत्र विज्ञानमये एतदेतदर्थकं श्लोकार्थं लिखति बुद्धिरिति । बुद्धिर्विज्ञानाख्येव सकलस्य यज्ञादिरूपस्य वैदिकस्य लौकि
कस्य च कर्मजातस्य कारणं भवति एतां बुद्धिपूर्वजां समाष्टिरूपां सर्वदेवादेव भाविनो ब्रह्मेत्युपासते इत्यर्थः १४९ एतदुपासनफलप्रदर्शकं द्वितीयं श्लोकं पठति विज्ञानमिति । यएतं विज्ञानमयं विज्ञापेतर
प्रात्मबुद्धिः तज्जन्तं त्रिष्टोभयति स देहाभिमानप्रयुक्तं पापजातं विहाय सर्वमेधैव लभते इत्यर्थः १५० मनोमयस्येति । यएष विज्ञानमयरूपः कोशः कीर्तितः स तस्य वर्णितस्य मनोमयस्यात्मा बोधः
मृषाताम्रसंन्यायेन तत्पूरकत्वादिति १५१

आनंदमयवाक्यार्थमाह विज्ञानमयतद्व्यादिना । तस्माद्विज्ञानमयात्कर्त्रादिरूपात्भोक्तृत्वेनोत्कृष्टआनंदमयशब्दितआत्माअन्यआंतरश्रवोध्यः कौटशः अन्त्याकृतमयइत्यर्थः १५२ अस्पाव
यवानाह अस्येतित्रिभिः । इष्टार्थदर्शनजंसुखंप्रियपदोक्तमस्यानंदमयस्यशिरस्त्वेनध्येयम् तथेष्टार्थलाभजन्यंसुखंप्रमोदपदोक्तवक्षिणपक्षत्वेन तस्येष्टस्यभोगजंसुखंप्रमोदपदोक्तमुत्तरपक्षत्वेनेत्यर्थः
१५३ सुखमिति । यत्सुखंप्रियादिषुविशेषेषुसामान्यरूपेणानुगतमानन्दपदोदितंमुषुप्रोपसिद्धंतदस्यमध्यभागत्वेनध्येयमित्यर्थः १५४ निर्विशेषानंदरूपंप्रतिपाद्यत्वेनप्रधानंसर्वाधिष्ठानंब्रह्मेवास्म
पुच्छादिरूपेणबोध्यमित्याह आनंदात्मेति स्पष्टम् १५५ एतेपंचकोशाब्रह्मात्मावगमायैवश्रुत्याप्रोक्ताइतीममर्थलौकिकन्यायैरेकविंशत्याश्लोकैर्विशदयंस्तत्रलोकानुग्रहार्थमहतांप्रवृत्तिरितिन्याये
नश्रुतिप्रवृत्तिमाह चित्तमितिपङ्क्तिः । सर्वेषांजंतूनांबाह्यविपर्ययप्रवृत्तिर्वहर्मुखचित्तैर्द्रियाद्यभिमानप्रयुक्ताप्रसिद्धातत्रप्रवृत्तौचनित्यप्राप्तस्वरूपानंदाबोधोन्मूलतयादुःखनिधुपातःफलतयाचप्रसि
द्धइतित्रयाणामर्थः १५६ । १५७ । १५८ एवमिति । सर्वेषांजंतूनामुक्तविषयाप्राप्तंव्यसनंपरमपुरुषार्थांशंशरूपंदुःखपातात्मकविपर्ययवावीक्ष्यमातृवत्स्नेहाकुलाश्रुतिःकरुणाद्रासाक्षा

विज्ञानमयतस्तस्मादानंदमयशब्दितः ॥ आंतरोह्यन्यएवायमात्माऽव्याकृतरूपपृक् १५२ अस्यानंदमयस्यस्याच्छिद्रदृष्टार्थदर्शनम् ॥ प्रियंलाभस्तथेष्टस्य
मोदःपक्षोपिदक्षिणः ॥ भोगस्तस्यप्रमोदःस्यादुतरःपक्षएवसः ५३ सुखंसामान्यमेतेषुह्यानंदोयःप्रियादिषु ॥ आत्मोदरंसविज्ञेयःपक्षिणोस्यमहात्मनः ५४
आनंदात्मस्वरूपंयद्ब्रह्मसर्वस्यकारणम् ॥ यस्यावगमसंप्राप्त्यैकोशपंचकमीरितम् ॥ अस्यपुच्छंप्रतिष्ठाचतदेवोक्तंमनीषिभिः ५५ चित्तंबहिर्मुखंप्रायःसर्वेषामिहदे
हिनाम् ॥ नित्यंबहिर्मुखान्येवज्ञानकर्माद्रियाणिच ॥ अतःसर्वोपिबाह्यार्थजंतुर्गच्छतिनांतरम् ५६ आनंदात्मानमंतस्थंसुखपाथोनिधिनिजम् ॥ परित्यज्यबहिः
सर्वःसुखार्थपरिधावति ५७ धावंश्चनकुतश्चिसुखलेशंचगच्छति ॥ जनःसर्वःपरंतीवदुःखपाथोनिधौपतेत ५८ एवमेतत्समापन्नंदुस्तरंव्यसनंतदा ॥ सर्वेषांप्राणिनां
दृष्टाश्रुतिर्मातेववत्सला ५९ साक्षाद्बाह्यार्थलोभेनप्रवृत्तंनकथंचन ॥ श्रुतिर्वारयितुंशक्तादुःखितान्वीक्ष्यदुःखिता १६० उपायाततएवैतानित्थंवारयतिद्विजान् ॥
वारयिष्यंतितेपश्चादित्थमन्येनिवारिताः ॥ इतिसंकल्प्यजननीश्रुतिःकोशानिमान्जगौ ६१ रूपयौवनसंपन्नःपुमानपिगुणोदधिः ॥ ललनावापिनस्वेनदेहेनप
रितुष्यति ६२ देहमन्यंसुखप्रेप्सुर्जंतुःसर्वोभिधावति ॥ जीवंतंवामृतंवापिपिशाचसदृशःसदा ६३ स्थूलादेहाश्चसर्वेषामन्नकार्याणिसर्वदा ॥ विज्ञानंचमनःप्राणाः
सूक्ष्माणांकारणानिच ॥ अव्याकृतंतृतीयंस्याद्धेतुश्चन्यवपुःसदा ६४ एतावानेवसकलःप्रपंचोनापरोस्तिहि ॥ लोकत्रयेपिदेहेस्तिप्रत्येकंप्राणिनांचसः १६५

द्वारयितुमशक्ताचसतीउपायातनित्युपायमालोच्यततोबाह्यपवृत्तेःसकाशादित्थंद्विजान्प्रेदाभ्ययनाधिकारिणस्तावद्वारयति इत्थंकथमित्यतआह कोशानिमान्जगाविति । ननुसर्वहितायप
वृत्तयाश्रुत्याकथंद्विजाएवोपदिष्टाइत्यतआह वारयिष्यंतित्यादिसंकल्प्येत्यंत । तेद्विजावारिताइतरानपिपुराणादिवाक्येनवारयिष्यंतितिसंकल्प्यद्विजाएवोपदिष्टाइतित्रयाणांसंबंधः १५९ ।
१६० । १६१ ननुकथंपंचकोशोपदेशेनबाह्यप्रवृत्तिर्निरस्तेत्याशंक्याऽर्कचैन्मधुविदेदितिन्यायमादर्शयति रूपेतिपंचभिः । लोकैरूपादिसंपन्नाअपिपुमांसःस्त्रियोवापरशरीरंजीवंतंमृतंवापिशा
चवचित्तपरितोपायभजंतःप्रसिद्धाहतिहयोरर्थः १६२ । १६३ स्थूलाइति । तत्रपरशरीरंत्रिविधंस्थूलसूक्ष्मकारणभेदात् तत्रप्रथममन्नकार्यमेवद्वितीयंतुविज्ञानादित्रितयात्मकमेवतृतीयमन्य
त्रायज्ञानरूपमेवेत्यर्थः १६४ एतावानिति । नकेवलपरशरीरमेवात्रायात्मकंकिंतुयावान्लोकत्रयंप्रपंचःससर्वोप्यन्नमाणमनोबुद्धिकारणेष्वभिज्ञानभवतितमयत्वात् सचतर्व्यःप्रपंचःप्राणि

आनंदात्म्येति । तत्र बहिर्गच्छन्नाल एव श्रुत्या बोध्यते एवं कथं हेतातयदितवायमेवाग्रहोपमपानं दात्मस्वरूपं न स्पष्टं मात्मनो न्यदेववस्तुममुखायेति तद्भिभवतः सुखं सुखदमात्मनो न्यदेवभवताद
स्तुतथापि त्वं तदात्मानं यदनादिकं स्वदेह एव विद्यमानं मया हि भज किमर्थं बहिर्गच्छतीत्यर्थः १६६ एवमुपदेशे लौकिकमातृवृत्तं दृष्टं तयति भुधित इति चतुर्भिः । यथा भुधावशात्कामवशाद्वा स्वगृहं परि
त्यज्य बहिर्गच्छन्नुत एवं जनन्या हस्तं गृहीत्वानिवार्यते एवं कथं हेतुस्तवेष्टस्य सर्वस्य गृह एव मया संपाद्यमानत्वाद् बहिर्गमनं क्लेशदमयुक्तमिति त्रयाणामर्थः १६७ । १६८ । १६९ एवमुक्त इति । एवं
जनन्योक्तः पुमान्पदिधीमान् भवति बुद्धेः फलमनाग्रह इति न्यायात् स हि बहिर्गमनं तत्पुत्रकुत्रेति वदन्न तर्गत्वा सर्वमिष्टं लभते इत्यर्थः १७० दाष्टीति के योजयति एवमित्यादिना । एवं देहाद्वा हं परशरी
रादिकं प्रति सुखाय धावंतं जंतुं तर्मुखं कर्तुं प्रथममन्नमयकोशः श्रुत्योक्त इत्यर्थः १७१ अस्मिन्नेष इति । ततः श्रुत्युपदेशादस्मिन्नन्नमय एव सर्वस्थूलविषयजन्यं सुखं लभते इत्यर्थः १७२ बाह्यादिति । एवं
बाह्याभिवृत्तः सन्नन्नमयेऽपि वास्तवं सुखमलब्ध्वा श्रुतिजनन्या वचनविश्वासेन तदंतर्गच्छं सूक्ष्मशरीरं कोशत्रयात्मकं यातीत्यर्थः १७३ कोशक्रममाह तत्रापीति । तत्र सूक्ष्मेऽपि प्राणमयं मनोमयं विज्ञान

आनंदात्मस्वरूपाच्चेदन्यतोऽपि सुखं भवेत् ॥ भवताद्भवतस्तत्त्वं स्वदेहेन्यत्प्रयाहिभोः १६६ भुधितः कामुको वापि परित्यज्य यथानिजम् ॥ गृहं गच्छन्निवार्येत ह
स्तग्राहं कदाचन १६७ जनन्यावत्सकस्मात्त्वं बहिर्यास्यसिद्धः खितः ॥ गृह एव तवाभीष्टमन्नं नानाविधं शुभम् १६८ रूपयौवनसंपन्ना दाराश्च मनसेऽपि सिताः ॥ सं
पादयामि मां क्लेशं गमिष्यसि कदाचन १६९ एवमुक्ते यथाधीमान् कुत्र कुत्रेति चेरयन् ॥ गृहस्यांतः प्रयात्या शुबहिस्त्यक्ता गतिं पुमान् १७० एवं सुखार्थं नोजंतो देहा
दाह्यं प्रधावतः ॥ अंतर्मुखत्वं संपत्त्यै देहः पक्षी पुरोदितः १७१ अस्मिन्नेष समायाति झटित्वेव पुमानिह ॥ परित्यज्य ततो भिन्नं विषयं सुखकारकम् १७२ बाह्याद्वा
वृत्तचितः सन्नस्मिन् स्थले स्थितः पुमान् ॥ प्रयातिसहसा सूक्ष्ममुत्सुकः सुखलिप्सया १७३ तत्रापि प्राणमायाति प्रथमं सततो मनः ॥ ततश्च बुद्धिमायाति कार्यं तत्र ज
हातिसः १७४ अव्यक्तं कारणं बुद्धेस्ततो याति गुरूक्तिः ॥ तत्र याति सुखस्यायं दर्शनं हिततोऽपि च ॥ लाभंतस्माच्च भोगं ससामान्यं च ततो व्रजेत् १७५ सुखसामा
न्यसंस्थानः सर्वदुःखविवर्जितः ॥ आनंदात्मानमात्मायमात्मत्वेनाधिगच्छति १७६ यदीदमात्मनोरूपं ब्रह्मनात्मतया पुमान् ॥ अधिगच्छति जीवन् सन्नसत्तुल्यः
प्रजायते ॥ अत्रापि श्लोकमाहुस्ते मुनयो ब्रह्मवेदिनः १७७ असन्नेव भवेदात्मानास्ति ब्रह्मेति वेदचेत् ॥ अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेदसंतमेनंततो विदुः १७८ ब्रह्मणो नास्ति
ताज्ञानाभित्यं संजातपातकः ॥ बहिर्विषयलाभार्थं व्रजन्देहादहर्निशम् १७९

मयं चक्रमेण याति तत्र विज्ञानमयेऽपि विरज्यमानः कार्यवर्गं जहातीत्यर्थः १७४ एवं स्थूलारुंधतीन्यायमनुसरन् कारणात्मकमानंदमपं यातीत्याह अयं कृत्तमिति । तत्रानंदमये सुखस्य स्वरूपं दर्शनं जला
भजं भोगं चक्रमेण प्राप्य सामान्यमानं दाख्यं रूपं यातीत्यर्थः १७५ ततः श्रुतिजनन्या प्रापणीयते येषं ब्रह्मनंदं सर्वोत्तरं पुरुषं लभते इत्याह सुखसामान्येति । संस्थानः सम्यक्स्थितिमान् १७६ एव
मनुग्रहेण श्रुत्या प्रदीक्षितं मप्यात्मानं योनजानाति सोऽसत्तुल्यं दमयोगाहो भवतीत्यस्मिन्नर्थे पर्यवसन्न उत्तरो मंत्र इत्याह यदीदमिति । यदीदमात्मरूपं ब्रह्मत्वेनावगच्छति तर्हि असत्तुल्यः असत्ता नृशृंगा
दिना असत्तुल्यं दमयोगाहो भवतीत्यत्रार्थे इममुत्तरं मंत्रं पठेतीत्यर्थः १७७ तदंशं यति असन्नेवेति । यो ब्रह्मनास्तीति वेदतस्यात्माऽसन् भवतीति पूर्वदलार्थः १७८ तत्र पूर्वदलार्थं स्फुटयन्स
त्पदार्थानां 'सद्विद्यमाने सत्ये च प्रशस्ता चितसाधु' इति कोशोक्तानां व्यतिरेकनास्ति केदंशं यति ब्रह्मण इति त्रिभिः । सत्पंथार्थे वा इमं सीदति योगभाष्योक्ते ब्रह्मणो नास्ति तां जानन्ननुदूषितचित्तो
भवति स्वदेहाद् बहिर्विषयलाभार्थं गमनेनासत्तुल्यता लक्षणामसाधुतां च स्वस्पदर्शयतीति भावः १७९

दुःखादिति । तथा दुःखसंतानंदैर्न्यमरणंच पुनः पुनः प्राप्नुवन्नविद्यमान इव भवति अल्पायुष्टेनाप्रशस्तो धिक्कृतत्वेनानांचितश्च जायते इति द्वयोरर्थः १८० मंत्रोत्तरार्द्धार्थमाह आस्तिक इति । आस्तिकस्तु ब्रह्मणः सत्तामवधार्यमाययाऽज्ञानेन दुःखेन च हीनता प्रयोजकं ज्ञानं संपाद्य ब्रह्मरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः १८२ तत इति । ततो ज्ञानफलसंबंधादमुमास्तिकं संतमाहुः विद्यमानत्वादिति भावः १८३ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टं १८४ तस्यैष इत्यादेर्वाक्यार्थमाह पूर्वमिति । यो विज्ञानमयः पूर्वसमीरितस्तस्यैष एवात्मा एकः यो यमानंदमयः कथित इति योजना १८५ आनंदमयः कोश एव ब्रह्मत्वे न दर्शित इत्येकदेशेन आहुस्तन्निरस्यन् सोपानारोहणसमां कोशावयवपरंपरां पुच्छभूते ब्रह्मणि समासां दर्शयति शिर इत्यष्टभिः । आत्मजठरं आत्मपदोक्तं जठरं शिरः प्रभृतिभिः पंचभिरंगैर्युक्ताः पंचकोशा ये प्रोक्तास्तेषां गानिसंकल्प्य पंचविंशतिर्भवति तानि ब्रह्मजिज्ञासूनां चित्तालंबनभूमित्वेन दर्शितानीति द्वयोरर्थः १८६ । १८७ तत्रक्रममाह शिरस इति । प्रथमं शिरोध्यात्वादक्षिणं करं पश्चिमायत्ततो वामंततो मध्यंततः पदद्वयं पुच्छमिति यावत् १८८ एवमेकं कोशं ध्यात्वा द्वितीयं कोशं च्छेदित्याह पदद्वयादिति १८९ एवमिति । गच्छेत् ध्यायेत् अतः पंचविंशतितम्याः १९० सर्वांते निदेशात्सर्वाधिष्ठा

दुःखाहुः स्वांतरं प्राप्य मरणं सोधि गच्छति ॥ मृतश्च जायते दुःखी दुःखी च म्रियते पुनः १८० एवं यमवशो दीनः संसारे परिवर्तते ॥ असन्नेव शरीरेषु भूत्वा भूत्वानिरंतरम् ॥ अल्पायुश्चाप्यवज्ञातो जनैर्भवति नास्तिकः १८१ आस्तिको ब्राह्मणः सतां दृढां ज्ञात्वा गुरोर्मुखात् ॥ संपादयति तज्ज्ञानं यतस्तिष्ठति सर्वदा ॥ आनंदात्मस्वरूपेण माया दुःखविवर्जितः १८२ ततः संतममुं प्राहुर्ब्राह्मणा वेदवादिनः ॥ आस्तिकं नास्तिकं चायमसन्नेव प्रजायते १८३ तस्मान्नास्तिकतानैव करणीया सुखेप्सुना ॥ गुरुशास्त्रादिकथितेर्ताद्रियार्थैकदाचन १८४ पूर्वयस्तस्य विज्ञानमयस्यात्मा समीरितः ॥ एष एवायमानंदमयो गं कथितो धुना १८५ शिरःपक्षौ तथैवात्मजठरं पुच्छमेव च ॥ पंचांगः कथितः कोश एकैको मुनिसत्तमैः १८६ पंचकोशेषु विज्ञेयाः पंचविंशतिभूमिकाः ॥ बहिर्मुखस्य चित्तस्य स्थिरीकरणहेतवः १८७ शिरसस्तु करं च्छेदक्षिणं तत एव च ॥ वामंततोऽपि जठरं जठराच्च पदद्वयम् १८८ पदद्वयात्परं नास्तिको शे तस्मिन् हि किंचन ॥ ततः कोशांतरं गच्छेत् पूर्ववत् शिरादिकम् १८९ एवं कल्पनया योगी पंचविंशतिभूमिकाः ॥ गच्छेदतः परं नैव गंतव्यं विद्यते तत्र हि १९० ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति यदुक्तं पादरूपतः ॥ नित्यं तत्रैव तिष्ठति चतुर्विंशतिभूमिकाः १९१ अस्यैव बोधनायैते कोशाः श्रुत्या समीरिताः ॥ पंचांगसहिताः पंचप्राणिनां वपुषि स्थिताः १९२ ब्रह्मणः पुच्छभूतस्य सर्वेषां माश्रयात्मनः ॥ अज्ञानेन सुखं किंचिदिह लोके परत्र वा १९३ आज्ञानादात्मनोऽसत्तां जानीतेऽसन्स्वयंततः ॥ उक्तीत्याभवत्यत्र पुमान्लोकद्वयेऽपि च ॥ ततो ब्रह्मात्मविज्ञानाद्भ्रूलोकद्वयंसदा १९४ इदं विचार्य मुनिभिर्निश्चितं तद्यथा शृणु ॥ एवं विचारयं त्यत्र मुनयो ब्रह्मदर्शिनः ॥ ब्रह्मवेदनतो ब्रह्मप्राप्तिकर्तुं स्थिरामिमे १९५

नत्वमपि दर्शितमित्याह ब्रह्मेति । यथान्नमयस्यांते कीर्तितपादद्वयंतदाधारस्तथा सर्वांते पुच्छप्रतिष्ठापदाध्यामुक्तं यद्ब्रह्मतत्रैव तदाश्रिता एवावांश्च श्रुतुर्विंशतिभूमिकाः स्थिता बोध्या इत्यर्थः १९१ एतदेवात्र प्रतिपाद्यमज्ञातत्वादप्रतिज्ञास्त्रमर्थवदिति न्यायादित्याह अस्यैवेति । अस्पृहब्रह्मण एव न ज्ञानंदमयः प्रियायवयवकोऽसिद्ध इति भावः १९२ असन्नेवेत्यादिमंत्रानुसारेण तद्विज्ञानस्यैव फलत्वात् तदेव प्रतिपाद्यमित्याह ब्रह्मण इति द्वाभ्यां । अस्याज्ञाने सति न किंचित्सुखं यतोऽज्ञानादात्मनोऽसत्तां जानान उक्तविधया असंभवति ततो ब्रह्मविज्ञानादेव सर्वेष्टसिद्धिरिति द्वयोरर्थः १९३ । १९४ एतद्विचार्य मुनयो ब्रह्मदर्शिनः इदमिति । इदमात्मनः सत्यत्वादिकं विचार्य मननं कृत्वा निश्चितं तत्तदीयविचारस्वरूपं यथा जडादित्यर्थः ।

तत्रानुपपन्नपदोक्तसंशयप्रयमदर्शकस्पष्टतेत्यादिश्लोकोक्त्यार्थदर्शयति ब्रह्मास्तीतिर्षवभिः । अत्रभाष्येपूर्वमंत्रेवेदितिप्रयोगमूलकोऽस्तित्वनस्तित्वकोटिकोब्रह्मणिप्रथमःसंशयोदाशितःअविद्वत्प्राप्यत्वा
प्राप्यत्वकोटिकोद्वितीयः विद्वत्प्राप्यत्वाप्राप्यत्वकोटिकस्तृतीयः तत्रप्रथमसंशयस्यकोटिर्नास्तित्वरूपात्रश्लोकेपूर्वपक्षतयोच्यते तथाहि येषांवादिनामौपनिषदानामतेस्तत्यादिलक्षणब्रह्मास्तितेषां
ज्ञानमंतव्यर्थविषयशून्यं तादृशब्रह्मणोऽनुपलब्धेः यदितत्स्यात्तर्हिपृथिव्यादिवदुपलभ्येत्यर्थः १९७ द्वितीयसंशयस्यकोटिर्ब्रह्मविद्वत्प्राप्यतांपूर्वपक्षतयाह विदुषइतिद्वाभ्यां । यस्माद्भवद्भिरभ्युपगत
आत्माब्रह्मरूपोविदुषोऽविदुषश्चसमःपक्षपातरहितस्तस्मात्स्मृत्वाप्रत्यभिज्ञायतमात्मानंविद्वान्पृथगायातितथैवाऽविद्वानपिकुतो नगच्छेत् अतोविदुषएवब्रह्मणिगतेरित्यत्रकारणवाच्यमित्यर्थः अ
विदुषआत्मस्मरणंनभवतीतितुनयुक्तंसर्वस्यात्मप्रसिद्धेरितिभावः १९७ एतदेवस्फुटयति ततइति । यदाऽद्वितीयस्यब्रह्मणःसर्वात्मतयासत्तातदाततस्तस्यसमत्वदेवोभयोर्विद्वदविदुषोस्तत्प्राप्तिःस
मास्यादित्यर्थः १९८ तृतीयसंशयकोटिर्विद्वदप्राप्यतांपूर्वपक्षतयाह अविद्वान्श्रेदिति । यद्यप्यविद्वान्स्तद्ब्रह्मनयातितर्हितद्ब्रह्मासदेवस्यात् नहिआत्माअप्राप्तश्रेतियुज्येततथाच विद्वानपितद्ब्रह्मकथं प्राप्नुम

यात् असत्कर्मकप्राप्त्ययोगादित्यर्थः २९९ सत्त्वहिकंचित्प्रतिप्राप्तिः कंचित्प्रत्यप्राप्तिरितिसंभवतीति गगनदृष्टान्तेन स्पष्टयति नह्येकमिति । यथा सर्वज्ञं प्रतिबालं प्रति च आकाशस्य प्राप्तिः समा तथाऽ
स्यापि युक्तेत्यर्थः ३०० एषां पूर्वपक्षानामुत्तराण्यद्यपि सोऽकामयेतेत्यादि श्रुत्यनुसारेण वक्ष्यमाणानि तथापि सुखबोधा यस्य सूचकदाह्न्यायेन प्राप्त्यप्राप्तिव्यवस्थामादौ दर्शयति इत्याक्षिप्येति वाद्विः । ए
वं पूर्वपक्षायित्वा मुनय इत्थं सिद्धांतं यति इत्थं कथं यद्यपि ब्रह्मसमं विज्ञा विज्ञां प्रति यद्यपि च उभाभ्यां विज्ञा विज्ञाभ्यां वस्तुतः प्राप्तमात्मत्वात् तथापि अविज्ञस्तत्र प्राप्तीत्येव युक्तमिति द्वयोः संबंधः ३०१
२०२ तत्र हेतुतया ब्रह्मप्राप्तेरविद्याक्षयोपलक्षितप्रकाशरूपतामाह प्राप्तिरिति । अविद्यांस्तु तथाऽविद्याशून्यो न भवति अविद्याक्षयप्रयोजकविद्याया अभावात् वस्तुताथात्म्यावगाहिज्ञानस्यैव विद्या
त्वात् तथाचाविदुषस्तप्राप्तिर्न वक्तुं शक्येत्यर्थः ३०३ अज्ञानमात्रेणाप्राप्तीत्यथाहिरण्यनिधिमित्यादि श्रुत्यंतरप्रसिद्धं दृष्टांतमाह यथानिधिमिति । यथा सन् सुधीर्निधिर्भूमिखातद्रव्यंतज्ज्ञः अनिधिज्ञ
श्रुतौ तवस्तुतानिधिमाप्तावप्यज्ञोऽप्राप्त इत्येवोच्यते इत्यर्थः ३०४ दार्ष्टान्तिके योजयति अविदानपीति । तथाऽज्ञो वस्तुतः प्राप्तीपि ब्रह्मतथापि स्वाज्ञानदोषादध्यात्मादितापपीडितः स्यादित्यर्थः ३०५

फलितमाह असत्त्वमिति । सत्यस्वभावतावलेनासत्त्वंपरिहायैवस्थितस्यापि ब्रह्मणो यो यमविद्वांसंप्रतिप्राप्त्यभावः स एव वणित इति संबंधः २०६ अथ कामनालोचनसंघट्टत्वप्रवेष्टृत्वभोग्याकारपरिणामैः पंचभिर्हेतुभिर्ब्रह्मणः सत्तासाधयतः सोकाग्रयतेत्यादिः सत्यमभवदित्यंतस्यार्थमाह ब्रह्मणोऽसत्यतेति विंशतिश्लोकैः । सर्वजगद्धेतो ब्रह्मणोऽसत्ताशंकितुमप्यशक्येति २०७ एतदेव विशदयति एवमिति । एवं वक्ष्यमाणविषया ८ एवं कथमित्यत आह जगदित्यादि । अनादिवासनाविचित्रमायाशबलो भगवानीश्वरः सृष्टेः पूर्वमाद्वितीयतया स्थितः अथ भूतभौतिकात्मकं जगत्सृष्टिर्द्वयचिंतयत्कामितवान् इदं किं अहमात्मन एव जन्म कृत्वा बहु रूपो भवेयमिति द्वयोः संबंधः ९ । २१० कामनामुक्ता तपःपदोक्तनानाविशेषगोचरमालोचनं दर्शयति इत्थमिति । इत्थं कामनाक्षिप्तं सद्यस्य सामान्यगोचरावेति कृत्वा जगतो नामादिरूपांतरविशेषान् कर्तुं पुनः पर्यालोचयत् कीदृश ईशः पूर्वकल्पेऽस्य जगतो नामादिकं यादृशं यत्स्वरूपं यत्संबन्धितं तथा विधमेव कर्तुं काम इति द्वयोः संबंधः २११ । २१२ सघट्टत्वमाह

असत्त्वं परिहायैव ब्रह्मणः सत्यरूपतः ॥ स्थितस्यापि संप्राप्तिरेवं ह्यविदुषो भवेत् २०६ ब्रह्मणोऽसत्यता केन शक्या शंकितुमप्यहो ॥ यत एतज्जगज्जातं महाभूतात्मकं महत् २०७ एवं हि जगतः सृष्टिमानं दात्मा लकारयः ॥ तस्यासत्त्वं हि को नाम प्रतिपनुमिहार्हति २०८ जगत्सि सृष्टुर्भगवान् भूतभौतिकरूपधृक् ॥ अनादिवासनाचित्रं माया कंचुकमाश्रितः २०९ एक एव स्थितः पूर्वमिदमीशो व्यचिंतयत् ॥ बहुरूपो ह्यमत्र स्याज्जन्म कृत्वात्मनः स्वयम् २१० इत्थं विचिंत्य जगतो नाम रूपक्रियात्मनः ॥ जडाजडस्य बहुधा नाम रूपक्रिया अपि ॥ सि सृष्टुः पुनरप्यस्य पर्यालोचय दीश्वरः २११ यादृशो याश्च यस्य नाम रूपक्रियाः पुरा ॥ तादृशस्तथा तस्यैताः कर्तुं कामो जगत्प्रभुः २१२ एवं विचिंत्य सर्वेषां नाम रूपक्रियाः प्रभुः ॥ असृजत्स यथा पूर्वमिदं सर्वं जडाजडम् २१३ सूर्याचंद्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयत् ॥ दिवं च पृथिवीं तद्दंतं रिक्षं सभागणम् २१४ यदिदं किंच विश्वं स्याद्भूतभौतिकरूपधृत् ॥ सर्वमेव जगन्नाथः सृष्टवान् पूर्ववत्प्रभुः २१५ सृष्ट्वा च सकलं विश्वं सह स्थावरजंगमैः ॥ अनंतरं प्रविष्टो यंतत्राहं तात्मना प्रभुः २१६ सत्यं ज्ञानमनंतं यो ब्रह्मानं दात्मा रूपकम् ॥ सर्वस्मिन् सर्वदा सोऽयं वर्तमानोऽपि विश्वकृत् २१७ स्थावरे जंगमे देहे प्रविश्याहं तया विभुः ॥ एवं नानाविधो जात एक एव जनार्दनः २१८ पृथिव्यापस्तथा तेजश्चक्षुर्गम्यं सदीरितम् ॥ वायुश्चैवांतरिक्षं च परोक्षं त्यदितीरितम् २१९ भूतपंचककार्यं च तथैतद्भूतपंचकम् ॥ नाम रूपक्रियाभिः स्यान्निरुक्तं कीर्त्यते हि यत् २२० अनिरुक्तं तु ताभिर्यन्नोच्यते मनुजादिभिः ॥ साश्रयंत च किंचित्स्यात्किंचित्स्यात्तन्निराश्रयम् २२१ जडं किंचिच्च तत्रापि भवेत्कुडघटादिकम् ॥ अजडं चेद्विद्यादिस्याद्वा वहरेत्रमानुषे २२२

एवं विचिंत्येति त्रिभिः स्पष्टम् २१३ तत्र मंत्रसम्मतिमाह सूर्येति । भानादीप्तीनां गणो यत्र तेन स्वर्गेण सहितं २१४ यदिदमिति । किंच विशेषरूपं २१५ सृष्टोपाधिप्रतिबिंबितत्वलक्षणं प्रवेष्टृत्वमाह सृष्टाचेति । अहंतात्मना हंकारावच्छिन्नरूपेण २१६ एतत्प्रवेशांतं कर्म तस्यैव ब्रह्मणो यस्य सत्यादीनि लक्षणानि त्याह सत्यमिति । सर्वत्र सर्वदा वर्तमानोऽपीत्यस्याधिष्ठानतया पूर्वसिद्धोऽपीत्यर्थः २१७ २१८ अथ सृष्टानां भोग्याकाराणां विशेषाभिधायकानि पदानि व्याचष्टे पृथिव्यापहत्यादिना । पृथिव्यादिभूतत्रयं चक्षुरादिगोचरत्वात्सदित्युच्यते वाय्वाकाशौ तु परोक्षत्वात्पदित्युक्तावित्यर्थः २१९ भूतेति । तथानामरूपादिभिर्निरूपयितुं शक्यं भूतभौतिकं निरुक्तमित्युक्तं तद्विभक्तं पदरूपादि अनिरुक्तमित्युक्तं तथा साधारणतया प्रसिद्धेनैल्यनमित्युक्तं निराश्रयतया प्रथितमाकाशादिकं तु अनिरूप्यमिति द्वयोः २२० । २२१ जडमिति । किंचिदसुविज्ञानराहित्येन जडमित्युक्तं तद्विलक्षणं विदित्यादिकमजडमिति २२२

अवाध्यमिति । लोके किंचित्पृथिव्यादिकं बाधाभावेन सत्यमिति लयात्तद्विलक्षणं रजसर्पादिकमनृतमित्यर्थः २२३ एवं विचिंत्य जगत्जातं महाभूतात्मकं महत् २०७ एवं हि जगतः सृष्टिमानं दात्मा लकारयः ॥ तस्यासत्त्वं हि को नाम प्रतिपनुमिहार्हति २०८ जगत्सि सृष्टुर्भगवान् भूतभौतिकरूपधृक् ॥ अनादिवासनाचित्रं माया कंचुकमाश्रितः २०९ एक एव स्थितः पूर्वमिदमीशो व्यचिंतयत् ॥ बहुरूपो ह्यमत्र स्याज्जन्म कृत्वात्मनः स्वयम् २१० इत्थं विचिंत्य जगतो नाम रूपक्रियात्मनः ॥ जडाजडस्य बहुधा नाम रूपक्रिया अपि ॥ सि सृष्टुः पुनरप्यस्य पर्यालोचय दीश्वरः २११ यादृशो याश्च यस्य नाम रूपक्रियाः पुरा ॥ तादृशस्तथा तस्यैताः कर्तुं कामो जगत्प्रभुः २१२ एवं विचिंत्य सर्वेषां नाम रूपक्रियाः प्रभुः ॥ असृजत्स यथा पूर्वमिदं सर्वं जडाजडम् २१३ सूर्याचंद्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयत् ॥ दिवं च पृथिवीं तद्दंतं रिक्षं सभागणम् २१४ यदिदं किंच विश्वं स्याद्भूतभौतिकरूपधृत् ॥ सर्वमेव जगन्नाथः सृष्टवान् पूर्ववत्प्रभुः २१५ सृष्ट्वा च सकलं विश्वं सह स्थावरजंगमैः ॥ अनंतरं प्रविष्टो यंतत्राहं तात्मना प्रभुः २१६ सत्यं ज्ञानमनंतं यो ब्रह्मानं दात्मा रूपकम् ॥ सर्वस्मिन् सर्वदा सोऽयं वर्तमानोऽपि विश्वकृत् २१७ स्थावरे जंगमे देहे प्रविश्याहं तया विभुः ॥ एवं नानाविधो जात एक एव जनार्दनः २१८ पृथिव्यापस्तथा तेजश्चक्षुर्गम्यं सदीरितम् ॥ वायुश्चैवांतरिक्षं च परोक्षं त्यदितीरितम् २१९ भूतपंचककार्यं च तथैतद्भूतपंचकम् ॥ नाम रूपक्रियाभिः स्यान्निरुक्तं कीर्त्यते हि यत् २२० अनिरुक्तं तु ताभिर्यन्नोच्यते मनुजादिभिः ॥ साश्रयंत च किंचित्स्यात्किंचित्स्यात्तन्निराश्रयम् २२१ जडं किंचिच्च तत्रापि भवेत्कुडघटादिकम् ॥ अजडं चेद्विद्यादिस्याद्वा वहरेत्रमानुषे २२२

अवाध्यमिति । लोके किंचित्पृथिव्यादिकं बाधाभावेन सत्यमिति लघुवर्तदिलक्षणं रज्जुसर्पादिकमनृतमित्यर्थः २२३ एवं विविधजगदात्मतां प्रमास्यथाकाशं गंधर्वनगरात्मतामित्याह सर्वमिति
 तिद्वाभ्यां । स्पष्टम् २२४ । २२५ यदिवमित्यादेख्योदशाक्षरवाक्यस्यार्थमाह यस्मादिति चतुर्भिः । यत्सत्यरूपं ब्रह्मैव विश्वात्मकं जातं तस्मादनृतमपि विश्वेपाचितं मंडनं यायेन ब्रह्मणः स
 तांमादायैव सत्यं जातमिति वेदविद्विक्तमित्यर्थः २२६ स्वतः सत्ता तु जगतो नास्ति कूटस्थत्वरूपायास्तस्याज्जगत्मादिविकारेः सह विरोधादित्याह जायमानमिति २२७ नासतो विद्यते भाव इति स्या
 य विरुद्धं जगतो मध्य एव सत्त्वं ततो नृतत्वं मेव जगत इत्याह आदाविति २२८ परसत्तया सत्तावत्त्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति अनृतमिति २२९ अयमर्थो मंत्रेणाप्युक्त इत्याह अनृतं सत्यतामिति २३० तं
 श्लोकं किंचिद्व्याप्तेन पठति असद्वा इति २३१ अस्याक्षरार्थमाह गंधर्वेतिद्वाभ्यां । यथा गंधर्वनगरं जनैरुत्पत्तेः पूर्वमाकाशो असदभवत् तथा विश्वमप्यात्मनि जनेः पूर्वमसदभवत् असत्त्वं निर्वक्ति
 नामादीति । नामरूपं च स्पष्टनासीदिति तदर्थः २३२ स्पष्टेति । ततः सृष्टिकाले सत्त्वभूदित्यस्य कोऽर्थः आत्मसत्तायाः प्रसादादाध्यासिकसंबंधात् स्पष्टनामरूपकमभूदिति यत इदं विश्वं सत्येनात्मनै

अवाध्यं किंचिदेव स्याद्यथा भूमिघटादिकम् ॥ किंचिच्च बाध्यमानं तद्रज्जुसर्पादिकं यथा २२३ सर्वमेतज्जगच्चित्रमस्ति नास्तीति च स्थितम् ॥ सत्यादिलक्षणं
 ब्रह्मजातमेकमनेकधा २२४ एकमेव यथाकाशं गंधर्वनगरात्मना ॥ नानाभवतितद्वत्स्याद्ब्रह्मविश्वात्मना सदा २२५ यस्मात्सत्यमिदं ब्रह्मजातं विश्वात्मना पुरा ॥
 तस्मादनृतमप्येतद्विश्वं सत्यमिति रितम् २२६ जायमानं जगत्सर्वं सत्यं केन भविष्यति ॥ सत्यं कालत्रये यत्स्यादेकरूपं तदीरितम् २२७ आदावन्ते च यन्नास्ति म
 ध्येतत्केन हेतुना ॥ भवेत्स तत एवैतदनृतं सचराचरम् २२८ अनृतं सकलं विश्वमात्मना सत्यरूपिणा ॥ सत्यं स्यादग्नि तोयद्वल्लोहपिंडो ग्नितामियात् २२९
 अनृतं सत्यतां गच्छेदात्मना सत्यरूपिणा ॥ इत्यत्र मुनयः श्लोकमेतमाहुर्विचक्षणाः २३० असद्वा इदमग्रे भूततो वै सद जायत ॥ ब्रह्माऽऽत्मनः प्रपंचत्वमकरो
 त्सुकृतं ततः २३१ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म नेतद्वदात्मनि ॥ विश्वं ततो जनेः पूर्वमसन्नमादिना भवत् २३२ स्पष्टनामादिकं स्वात्मसत्यतायाः प्रसादतः ॥ जातं सुकृत
 मित्युक्तं सत्यं सत्यात्मना यतः २३३ केचिदेन मनो लोच्य प्रक्रमं मदुद्बुधयः ॥ असद्वा इदमित्यादेः कारणासत्त्वमास्थिताः २३४ इदं शब्दसमादानात्कार्यस्यैवे
 तिकेचन ॥ कार्यकारणयोः साम्यमिदं शब्दस्य केचन ॥ स्वीकृत्य सर्वजगतः शून्यतां प्रतिजानते २३५ कारणस्य विचारे तदस्माभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ निराकृतम
 भावौघखंडनेऽनेकधा यतः २३६

वसत्यं न स्वतस्ततः सुकृतमिति ब्रह्मणो नाम सिद्धमित्यर्थः सुष्ठु आत्मसत्तया सत्तावद्विश्वं कृतवदिति व्युत्पत्तिः छांदसत्त्वेन कर्त्तरि क्तप्रत्ययश्च बोध्य इति भावः २३३ केचित्तु अस्य प्रकरणस्यात्मसत्ता
 स्फुटोत्तरणाय प्रवृत्तिरूपं प्रक्रमं मनो लोच्य साम्यं प्रथमपादेन कारणसत्त्वमुक्तिमिति पादुरित्याह केचिदिति । आस्थिताः स्वपक्षत्वेन गृहीतवन्तः यथा बीजं सादेकुरोत्पत्तिवादिनो बाह्याः २३४
 केचनार्द्धेनैवाशिकास्तु इदं पदस्य कार्यपरस्यासत्पदेन सामानाधिकरण्यात् कार्यस्यैवासत्त्वमाहुरित्याह इदमिति । समादानं सामानाधिकरण्यम् केचिच्च इदं पदस्य कार्यकारणोभयपरत्वं मत्वा सर्व
 शून्यतामाहुरित्याह कार्यकारणयोरिति । साम्यमप्यसत्ताति त्वं स्वीकृत्येति २३५ तेषां मंदमति त्वं स्फुटपत्तिं कियुक्तिबलेन तैः कारणासत्त्वादीनि स्थाप्य तैश्चुतिबलेन वेति विकल्पतत्र नायः कालः
 स्वभाव इत्यादि श्रुतिव्याख्यानेऽष्टमाध्यायादौ तद्युक्तिर्द्वयनिराकृतत्वादित्याह कारणस्येति । तत्तेषां युक्तिर्द्वयतोऽभावानां प्रागभावादीनां खंडनेन निराकृतमतस्ते मंदमतय इति संबंधः २३६

नद्वितीयउपक्रमादिविरोधादित्याह सत्यादीति । ब्रह्मणःसत्ताकारणत्वोपन्यासमुखेनदर्शयितुं प्रवृत्तो वेदः कथंकारणासत्ताव्याघातावहावेदित्यर्थः २३७ अर्द्धवैनाशिकंप्रत्याह इदमिति । यदीदंशब्दउद्देश्यसमर्पकउत्पत्तिपूर्वकालिकासत्त्वरूपायविधेयायकार्यजातंनयेत्तदाधुनाकार्यैसत्त्वंकुतआगच्छेदित्यर्थः तथाचासदसदित्यनुगताबुद्धिःस्यान्मृत्कार्येषुमृद्ब्रह्मिवत् मंत्रद्वितीयपादः श्रवाधितार्थःस्यादितिभावः ननुब्रह्मसत्तयैवकार्यसत्तावदिष्यतेइतिचेदायातंमार्गेइत्याह ब्रह्मणाचेदिति । इदंकार्यंब्रह्मणासद्रूपेणतादात्म्यंलब्ध्वासत्यंभवतीत्यद्युच्येततद्विधेयाभावतादिसत्त्वस्यार्थः २३८ इष्टापत्तोहेतुतयाप्रकृतमंत्रस्योक्तार्थबोधनायैवप्रवृत्तिर्दर्शयति एतदर्थमिति । एतत्प्रदार्थमभिनयति असत्यमिति २३९ ननुब्रह्मसत्ताप्रपंचेकेनानीतेतिचेत्सकलप्रपंचनिर्वाहकेणाज्ञानेनेत्याह कार्यमिति । कालत्रयेअसदपिकार्ययद्ब्रह्मसत्तयासत्यंनोऽस्मान्प्रतिभातितत्रप्रयोजकोऽनादिमायाकृतोमोहएवाध्यासानामेत्यर्थः २४० अथब्रह्मव्यतिरिक्तस्यसत्तयाकार्यसत्यादितितुनशंक्यंतस्यसत्तायाएवदुर्वचत्वेनान्यत्रसत्ताधानशक्तेःसुतरामसंभवादित्याह ब्रह्मणइति । तेनब्रह्मव्यतिरिक्तेनास्यकार्यस्यसासत्ताकुतःस्यादितितुरीयपादार्थः २४१ यथांधोमार्गंप्रदर्शयितुमुद्यतएवमुपालभ्यतेभवतैवमार्गःकुतोतदृश्यतेइतितथाब्रह्मभिन्नंपरत्रसत्ताधानोद्यतंप्रतिवक्तव्यंभवतास्वकीयासत्तैवकुतोतसाधितेत्येतदाह कार्यस्येति । तद्ब्रह्मभिन्नंप्रथममात्मनःस्वस्यासतः

सत्यादिलक्षणंप्रोच्यब्रह्मणःकारणात्मनः ॥ वेदःकथंनुतस्यायमसत्तांचस्वयंवदेत् २३७ इदंशब्दोपिकार्यस्ययद्यसत्त्वंवदेदयम् ॥ उत्पत्तेःपूर्वमधुनातत्सत्यंकेनहेतुना ॥ ब्रह्मणाचेदिदंनमभवतान्निवार्यते २३८ एतदर्थमयंश्लोकःकीर्त्यतेवेदेवादिभिः ॥ असत्यमपियत्सत्स्याद्ब्रह्मसत्ताप्रभावतः २३९ कार्यकालत्रयेप्येतदसत्यंब्रह्मसत्तया ॥ अनादिमाययामोहान्मध्येसत्यंविभातिनः २४० ब्रह्मणोव्यतिरिक्तस्यकार्यकारणवस्तुनः ॥ सर्वस्यापिनसत्तास्तिकुतस्तेनास्यसाभवेत् २४१ कार्यस्यकुरुतेसत्तांब्रह्मान्यदिकिंचन ॥ आत्मनस्तत्करोत्वेतांप्रथमंयसतःसदा २४२ अप्यसद्ब्रह्मणोभिन्नंनस्तिकेनतुसद्भवेत् ॥ ब्रह्मैवसकलंयस्माज्जगत्सदसदात्मकम् ॥ असकृत्कथ्यतेवेदेवादिभिःसर्वपंडितैः २४३ ब्रह्मणोत्रविभिन्नंयत्सदसद्भवेत्किंचन ॥ यदातदानंततास्यनभवेद्गुणनादिवत् २४४ अभावेनंततायाः स्याद्ब्रह्माभावःसुनिश्चितः ॥ प्रकाशोष्माद्यभावेस्यात्तेजोभावोयथाभुवि २४५ ब्रह्माभावाच्चेदांतागच्छंत्यत्राप्रमाणताम् ॥ अप्रामाण्येनतेषांस्याद्वेदानामप्रमाणता २४६ अप्रामाण्येचतेषांस्याद्वचसामप्रमाणता ॥ अप्रामाण्येनवचसानेत्रादेरप्रमाणता २४७ तदप्रमाणतायांचव्यर्थामानकथाभवेत् ॥ तदभावेकथंनाम ब्रह्मणोन्यद्भवेदिह ॥ सदसद्वाद्यंचापिमानान्मेयंयतोभवेत् २४८

सत्ताहीनस्यसत्तांकरोत्विति २४२ किंचतिष्ठतुब्रह्मभिन्नस्यसत्तासत्ताधायकत्वंच यतोब्रह्मभेदएवकुत्रचिद्वक्तुमशक्यः श्रौतस्यब्रह्मत्वस्यव्याघातप्रसंगादित्याह अपीति । अपिचअसत्असद्रूपेणप्रसिद्धमपिसूक्ष्मादिब्रह्मभिन्नतांसहतेकुतःसदपीति ब्रह्मणःसर्वात्मतायाःप्रमाणराजेनवेदेनप्रतिज्ञातत्वादित्यर्थः २४३ ब्रह्मणोभिन्नस्याणुमात्रस्यापिस्वीकारेअनिष्टप्रसंगविशदयति ब्रह्मणोत्रेतिपंचभिः । अनंतताअन्योन्याभावप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदहीनतानभवेत् गगनादिवदित्यतिरेकेष्टांतः २४४ स्वरूपलक्षणभूतायाअनंततायाअभावेतुब्रह्मपदार्थाभावःस्यात्प्रत्येयंभावेनतेलौकिकवाक्यानांप्रत्यक्षाणांशतशोदृश्यभिचाराणांकाप्रामाण्यंप्रत्याशेत्याह अप्रामाण्येचेति । तेषांवेदानाम् २४५ तदप्रमाणतायामिति । तेषांप्रमाणत्वेनप्रसिद्धानांविशेषाणामप्रामाण्यमितिनिर्दिष्टंयसामर्थ्येनेतिन्यायात्प्रमाणसामान्यकथाप्युच्येत ततोब्रह्मभिन्नस्यापिसिद्धिर्द्वैभास्यात् मानाधीनमेयसिद्धिरितिन्यायादित्यर्थः प्रत्येयकारणरूपम् २४६

प्रकृतमाह तस्मादिति २४९ यत्तु इदं शब्दपरामृष्टस्य कार्यदेः शून्यता अनेनोच्यते इति मंदधीभिरुक्तं तत्र संभवति कालत्रयाभावरूपायाः शून्यतायाः प्रत्यक्षेण वर्तमानमाक्रमोचरेण प्रहीतुं प्रशक्यत्वा
त इदं शब्देन प्रत्यक्षसन्निकृष्टवाचिना परांशुमधोग्यत्वाच्चेत्याह कार्यस्यापीति त्रिभिः १ यत्तत्रासत्तायां प्रत्यक्षकारणसाधकं न भवति अतः कार्यकारणयोरसत्ता असन्नोरिदेता इदं शब्दार्हता चर्नेति २५०
प्रत्यक्षतेति । तस्य कार्यदेः प्रत्यक्षत्वे असत्त्वं व्याहतम् प्रत्यक्षस्य सदर्थमोचरतायाः सर्वसंमतत्वादित्यर्थः २५१ अनागतमिति । तत इत्यस्यार्थोऽसत्त्वादिति अतीतानागतयोरसत्त्वादेव प्रत्य
क्षागोचरत्वमन्यथाऽसतोऽपि प्रत्यक्षगोचरत्वेन तस्यातीतादेरपि प्रत्यक्षत्वं कथं न स्यादित्यर्थः २५२ मायांतु प्रकृतिविद्यादित्यादि श्रुत्यंतरा घनकार्यकारणयोः शून्यता लक्षणमसत्त्वं किंतु सूक्ष्मत्वरूपमेवे
त्याह तत इति । ततः शून्यत्वे प्रत्यक्षादिविरोधादेव कारणादिकमसत् शून्यं नोच्यते किंतु मायामयमित्यर्थः २५३ मंत्रार्थमुपसंहरति आत्मन इति । यस्मादसत् सर्वमायामयमागमापायित्वेन मु
ख्यसत्तानर्हमप्यात्मसत्त्वेव सत्संपद्येत तत आत्मैव परमार्थसत्य इत्येतदनेन मंत्रेणोक्तमित्यर्थः २५४ एवं सत्यतां केवलं स्फुटीकृत्य अथानंदस्वविशिष्टांतां प्रदर्शयतीत्यतस्तस्य ग्रंथस्यार्थ

तस्मान्नैव विभिन्नस्यादसदप्यात्मरूपतः ॥ कुतो भिन्नं भवेत्सत्तायस्यात्मसत्तया २४९ कार्यस्यापि न चासत्ता कारणस्य कुतो हि सा ॥ इदं ताचकथं तत्र प्रत्यक्षं न
हिकारणम् २५० प्रत्यक्षतायदा तस्य तदाऽसत्ता भवेन्न हि ॥ सदेकविषयं यस्मात्प्रत्यक्षं पंडितैः स्मृतम् २५१ अनागतमतीतं वा प्रत्यक्षं तत एव न ॥ असत्त्वादप्य
था तस्य प्रत्यक्षत्वं कथं न हि २५२ ततो न कारणं नापि कार्यं नैव द्वयं तथा ॥ असदत्रोच्यते वेदे किंतु माया विनिर्मितम् २५३ आत्मनः सत्तायस्य सत्तादसत्तत एव सः ॥
सत्त्वरूपो न चासत्त्वमस्या शक्यं कदाचन ॥ एतावदेव मंत्रे स्मिन्नुच्यते नापरं कचित् २५४ सुष्ठु त्यक्तवद्ब्रह्मज्ञानं दात्मस्वसत्तया ॥ रसः सारः सविज्ञेयः सुखसंविदस्व
रूपतः २५५ लब्ध्वेन रसमात्मानमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ अहमस्मीति विज्ञानादानं दीभवति स्वयम् २५६ यद्येपरस आकाश आनंद आत्मा हृदि स्थितः ॥ न भ
वेज्जीवने हेतुः क्रियायामपि वामनः ॥ प्राणापानादिभिः कुर्यान्न क्रिया जीवनप्रदाः २५७ हृदयाकाश आनंद एष इत्यत्र संशयः ॥ न कार्यो यत एतस्मात्पुरुषैर्लभ्यते सु
खम् २५८ विषयाः सदृशादीपैः सुखमात्मनिसंश्रितम् ॥ प्रकाशयंतिसत्ततंतो ज्ञानं न तद्भवेत् २५९ अत आत्मैव सर्वेषां मानंदं संप्रयच्छति ॥ अज्ञातो विषया
ज्ञातं ज्ञात आत्मा स्वमव्ययम् २६०

माह सुष्ठु पदिति । यद्ब्रह्मानंदात्मिकया स्वसत्तया विश्वं सुष्ठु लब्धसत्ता कंकृतवत्तदेव विश्वस्वरसः सार इति यावत् भासमानानंदरूपत्वादित्यर्थः २५५ अस्यात्मन आनंदरूपेण सत्त्वविद्वदनुभवी
मानमित्याह लब्ध्वेन मिति । एनमात्मानं ब्रह्मास्मीति ज्ञानेन लब्ध्वैव बाह्या सामग्रीहीना अपि विद्वांस आनंदिन आनंदमग्राहयंते इत्यर्थः २५६ किंच संघात परार्थत्वमप्येन सर्वाः प्राणादि क्रियाप
दार्थास्तस्यात्मनः शेषिण आनंदत्वेकः संदेह इत्याह यद्येव इति । हृदयाकाशरूपो रसत्वेनानंदरूप आत्मा वामनः प्रशस्तफलप्रद उपाधि संबंधेन परिच्छिन्नतया भासमानो वा जीवने क्रियायां तदनुकूल प्रा
णादिव्यापाररूपायां च हेतुः प्रयोजको न स्यात्त हि प्राणनादिकं न कश्चित् कुर्यादित्यर्थः २५७ लौकिकानंदानां प्रतिविंबस्थानीयानां विंबतया प्रयोजकत्वाच्चास्यानंदरूपत्वसिद्धिरित्याह हृदयाकाश इ
ति । अस्य हृदयाकाशस्यानंदत्वे संशयो न कार्यः सर्वानंदप्रयोजकत्वादित्यर्थः २५८ विषयास्तु लब्धाः कामना शमनद्वारेणात्मानंदस्य तारतम्येनाभिव्यंजका एव न जनका इति सदृष्टांतमाह विष
या इति । ततो विषयेभ्यस्तत्सुखं ज्ञानं भवेदिति तुरीयपदार्थः २५९ अत इति । यतः सुखमात्मरूपमेवात आत्मैवाऽज्ञातः स विषयानंदमयोजको ज्ञातस्तु पूर्णानंदप्रद इत्यर्थः २६०

एवमस्तित्वमवधारितमथतस्यविद्वदेकलभ्यतांविद्वदभयहेतुत्वोपन्यासद्वारेणप्रतिपादयतोयदेत्यादिभवेतीत्यंतस्यवाक्यस्यार्थमाह विद्वानेवेतिचतुर्भिः । ततउक्तात्मस्वरूपस्यविषयैकस्फुटोभावा
द्विदेहोजीवन्वाविद्वान् आत्मरूपसुखंयातीत्येवयुक्तम् अविद्वान्स्तुसुखंविषयसंभवंमन्वानोविपरीतदर्शित्वान्नतत्प्राप्तिकथामर्हतीत्यर्थः २६१ तदर्थं ब्रह्मानंदलाभप्रयोजिकायाविद्यायाःपरमंस्वरूप
मभिनयति एषइतित्रिभिः । एषविद्वान्कुशलोधिकारीयदास्वात्मनस्त्वंपदार्थस्यसर्वतरलक्षणस्यबोधादभययोग्यरूपः सन्गुरुमेकतमहावाक्यजेनतेनबोधेनएतस्मिन्हृदयाकाशरूपेतत्पदार्थेप्रति
ष्ठापदोक्ततादात्म्यमेक्यंलभतेतदासब्रह्मवित्तमः सन्नभयं ब्रह्मानंदंयातितस्यब्रह्मवित्तमतांस्फुटीकर्तुंहृदयाकाशस्यविशेषणानिक्रमेणबाह्यप्रपंचस्यस्थूलसूक्ष्मकारणदेहानांचव्यावर्तकानि तथाहि अह
श्यत्वाद्बाह्यप्रपंचहीनत्वमुक्तम् अनात्म्यपदार्थेनअनात्मनादेहेनतादात्म्यंगतेइत्याकारेणभूतार्थकप्रयोगात्स्थूलविवेकउक्तः निरुक्तत्वस्यसूक्ष्मधर्मस्यनिलयनपदोक्ताधारत्वस्याव्याकृतधर्मस्यचनि
षेधात्सूक्ष्मकारणयोग्यावृत्तिरितिप्रयाणामर्थः २६२ । २६३ । २६४ अथाविद्वदप्रप्यताकोटिस्फुटयितुमज्ञानप्रतीश्वरस्यभयहेतुतांदर्शयतोयदाहीत्यादेःपंचमइत्यंतस्यार्थविवृणुते यथेति
दशभिः । यथाविद्वान्ब्रह्मयातितथाअविद्वान्गंतुंनयोग्यः अनर्थहेतुभेददृष्टिशालित्वात् २६५ भेददृष्टेरनर्थहेतुत्वैकमुत्पमाह विद्वानपीतित्रिभिः । यद्वाविद्वानपिबहिर्मुखत्वात्पंडितंमन्यपद

विद्वानेवततोयातिमत्त्वानंदात्मरूपकम् ॥ जीवन्वापिसुखंनित्यंपरोविषयसंभवम् २६१ एषविद्वान्यदास्वात्मबोधादभयरूपपृक् ॥ प्रतिष्ठांतेनतादात्म्यंलभ
तेगुरुवाक्यतः ६२ एतस्मिन्हृदयाकाशेहृदयेनयनादिभिः ॥ अनात्मनात्रतादात्म्यंगतेसर्वात्मनीश्वरे ६३ अनिरुक्तेवचनतःसर्वाश्रयविवर्जिते ॥ अभयं ब्र
ह्मसंयातितदासब्रह्मवित्तमः २६४ यथाविद्वानविद्वान्श्रवणतथायातिकर्हिचित् ॥ भेददर्शयतःसोयंभेददृष्टिश्चदुःखदा २६५ विद्वानपियदैवैषपंडितंमन्यतांग
तः ॥ अल्पमप्यात्मनोभेदंकुरुतेव्यावहारिकम् २६६ वस्तुतौनास्तिभेदोयमात्मनोब्रह्मणासह ॥ व्यवहारदशायांतुकश्चिदस्तीतिचेदृशम् ॥ तदातस्यापिभी
तिःस्याद्वेदपर्वतपंनिवेः २६७ किमुयोवेतिनात्मानंभेदपर्वतभेदिनम् ॥ भेदपर्वतवासीसन्वर्ततेसर्वदापुमान् २६८ पंडितंमन्यरूपस्यविदुषोऽविदुषोपियत् ॥
तत्त्वेऽस्याद्भयंनित्यंविदुषोपिप्रमादिनः २६९ अप्रमत्तस्ततौनित्यंविद्वान्सगुरुणेरितम् ॥ चिंतयेत्कुशलीभावात्परानंदंतादात्मरूपकम् ॥ अन्यथासंसृतिंगच्छेद्वल
वद्भेदवासनः २७० आत्मनश्चित्तनाद्वेदवासनानांक्षयोभवेत् ॥ नान्यथातस्तदेवैकंकुर्यान्नान्यत्कदाचन २७१ आत्मज्ञानंविनाब्रह्मदेवानांविदुषामपि ॥ कुर्या
द्भयंकथंनान्यजंतूनांकुरुतेतुतत् २७२

प्रयोगार्होऽल्पमपिन्यवहारकालमात्रवृत्तिवनाल्पमपिभेदंकुरुतेतदातस्यविदुषोपीश्वराद्भयंस्यात् भेदरूपस्यपातहेतोःपर्वतस्यसपक्षस्थनैकदृष्ट्यादितिसंबंधः तत्रव्यावहारिकभेदाकारःप्रदर्श्यते व
स्तुतइत्यादिना २६६ । २६७ किमुइति । यस्त्वात्मानंद्वैतपर्वतखंडनेवज्जभूतमज्ञानानीभेदपर्वतानांमध्यएववसतितस्यभयंकिमुवाच्यमित्यर्थः २६८ पंडितंमन्येति । पंडितंमन्यस्यावि
भावःश्रुत्यनुसारितर्कनिपुणता अन्यथाप्रमत्तनाकरणे तदुक्तंभागवतेसप्तमे 'विद्वानपीत्यंदनुज्ञाःकुर्वन्' इत्यादि २७० मननेनतुवासनालक्षणानांभेदभ्रमबीजानांदाहोभवतीत्याह आत्मन
इति २७१ ईश्वरस्याविदुषांप्रपद्येत्त्वैकमुत्पमाह आत्मज्ञानधिविनिभिः । उपासनासिद्धिरूपपाविद्वेद्याप्रसिद्धानांविद्वानामप्युक्तात्मनिष्ठामंतरेणभयकदैवदाप्रमत्तवाहान्प्रतिभयव
२७२

अत्रापीति स्पष्टम् २७३ अस्यतात्पर्यमाह वाय्वाद्याः इति । स्फुटं २७४ एवं सत्यत्वं मंत्रोक्तं विवृतमथानंदतां निरतिशयां प्रदर्शयतोऽयेत्यादिः स एक इत्यंतस्यार्थमाह हृदयाकाशेत्येकविंशतिश्लोके ।
 योयमात्मागुहाप्रविष्टत्वादिरूपैर्वर्णितस्तत्स्वरूपभूत आनंदः किंपरिमाण इति जिज्ञासायां वक्ष्यमाणशताधिक्यपरंपरया तस्यानंततांतिचिरयोर्वदंतीति द्वयोः संबंधः २७५ । २७६ तत्र मनुष्यानेदोत्कर्षं
 मभिनयति यौवनेति बहुरभिः । यौवनाद्यैर्लोकस्पृहणीयैर्गुणैः संपन्नो भवेत् तथा पुराणादीनि धर्मशास्त्रांता निचत्वारि शिक्षादीनि षट् वेदांगानि चत्वारो वेदाश्च एतानि चतुर्दश ज्ञानधर्मयोः स्थानान्यभिन्वं
 जकान्यधीयानो यथावत्पाठनशक्त ऊहादि कुशलत्वादिति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ आसमंतात् शिष्टः शिक्षित इत्याकारमाश्लेषपदार्थमाह मात्रेति । क्रमेणतिशेषः । द्रष्टृष्ठादिपदार्थमाह वज्रेति । बलभि
 दिदः २७९ आध्यात्मिकगुणसंपत्तिलोकद्वयद्विहतामुक्तावाह्यामाह तस्येयमिति । तस्य वर्णितस्य यदिसप्तमसमुदांता सुमेरुमध्यकासर्वापृथ्वीवशे स्यात्तदा तस्य यश्चित्तप्रसादः स सर्वमानुषानंदसमष्टि

अत्राप्युदाहरंतीमं श्लोकं पूर्वमहाधियः ॥ ब्रह्मणो भयतो वातो वातिसूर्य उदेति च ॥ अवर्तीद्रोज्वलत्यग्निर्धावन्मृत्युर्निहंति च २७३ वाय्वाद्याः पुरुषाः पंचजगतोपि
 नियामकाः ॥ यतो भीतास्ततः कोन्यः पुमान् भयमाव्रजेत् २७४ हृदयाकाशरूपो यमानंद आत्मा सुखप्रदः ॥ भयदश्च सुखंतत्र कियदित्यत्र चिंत्यते २७५ अनंत
 मिति तत्प्राहुर्विद्वांसः स्वात्मकोविदाः ॥ सुखेस्मिन्नवतार्यैव मानंदस्य परंपराम् २७६ यौवनेनाभिसंपन्नो रूपशीलादिसंयुतः ॥ पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रांगमि
 श्रिताः २७७ वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥ सर्वाण्येतान्यधीयान ऊहापोहविशारदः २७८ मात्रापित्रा तथाचार्यैः शिक्षितो विनयान्वितः ॥ वज्र
 सारसमानांगो बलवान्बलभिद्यथा २७९ तस्येयं पृथिवी सर्वासप्तसागरमेखला ॥ सर्वैर्वितैश्च संपूर्णानाभिकांचनपर्वता ॥ स्वाधीना चेद्भवेत्सो यमानंदो मानुषः परः
 २८० शतं ये मानुषाः प्रोक्ता आनंदा अधिका इह ॥ एको मनुष्यगंधर्वानंदः स परिकीर्तितः १८१ अत्रानंदे पु सर्वेषु वक्ष्यमाणेष्वपीरिते ॥ यस्मिन्नयस्मिन् चिरतो य
 स्ततस्तस्य सुखं भवेत् ॥ श्रोत्रियस्य सदा शुद्धचेतसो त्राधिकारिणः २८२ ते ये मनुष्यगंधर्वानंदाः स्युः शतसंख्यया ॥ देवगंधर्वजः सोयमेक आनंद ईरितः २८३ दे
 वगंधर्वजानंदाः शतं ये परिकीर्तिताः ॥ भवेत्स एक आनंदः पितृणां चिरवासिनाम् २८४ पितृणां चिरलोकानामानंदा ये शतं स्मृताः ॥ आजानजानां देवानामेकः स प
 रिकीर्तितः २८५ देवयोनिप्रजातानामानंदार्थं शतं स्मृताः ॥ स एकः कर्मदेवानां कर्मणा ये दिवंगताः २८६ आनंदाः कर्मदेवानां शतं ये परिकीर्तिताः ॥ वसुरुद्रादि
 देवानामेक एव हि स स्मृतः २८७ वसुरुद्रादिदेवानामानंदा ये शतं स्मृताः ॥ इंद्रस्यैकः स विज्ञेय आनंदो जगदीशतुः २८८

रूप एक आनंद इत्यर्थः २८० शतं य इति । उक्तानंदाः शतगुणिताः संतो मनुष्यगंधर्वानंद एको भवति ये मनुष्ययोनिजाः कर्मोपासनाबलाद्गंधर्वत्वं प्राप्तास्ते मनुष्यगंधर्वा उच्यंते इत्यर्थः २८१ अत्रेति ।
 अत्र वर्णितेषु वक्ष्यमाणेषु चानंदेषु मध्ये यत्र यत्र यः श्रोत्रियः शुद्धमनाविरक्तो भवेत्तस्य ततो मानुषाद्यानंदात् शतगुणाधिकं सुखं ज्ञेयमित्यर्थः २८२ ते ये इति । शतं मनुष्यगंधर्वानंदा एकीभूता देवयोनिजगंध
 र्वानंद एको भवतीत्यर्थः एवमग्रेणीति २८३ देवगंधर्वजानंदा इति । चिरवासिनां चिरस्थायिलोककानां २८४ पितृणामिति । आजानो देवलोकस्तत्र स्मार्त्तकर्मार्नुष्ठानेन जाता देवा आजानजाः २८५
 देवयोनीति । कर्मदेवाः श्रौतकर्मणा देवभावंगताः ८६ तेष्वोपिवसुरुद्रादीनामाधिकारिकदेवानामानंदः शतगुणाधिक इत्याह आनंदा इति ८७ अस्त्विति । वस्वादिदेवानंदशतात्मक ईद्रस्यानंद इत्यर्थः २८८

अ. पु.

॥ १२ ॥

आनंदायत्रेति । यत्रानन्देदंशानंदशनमनभृतंतादृशआनंदोदेवगुरोर्बोध्यः बृहरपतेरानंदाःशतंयत्रलीनास्तादृशआनंदःप्रजापतिपदोक्तस्यविराजोबोध्यइत्यर्थः २८९ प्रजापतेरिति । विराडानंदशतं
यत्रांतभृतंतादृशआनंदोब्रह्मपदोक्तस्यहिरण्यगर्भस्यज्ञेयइत्यर्थः २९० अस्मादिति । अस्माद्विरण्यगर्भानंदादधिकआनंदोदेहिनामुपाध्यभिमानिनानास्ति किंतुहिरण्यगर्भानंदादपिविरक्तस्यश्रोत्रिय
स्पचित्तेभासमानोयश्चिदाकाशरूपआनंदःसततोधिकइत्यर्थः २९१ सक्रियानितिचेदनेतद्व्याह आनंदेतिद्वाभ्यां । योयंब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यानंदःसोऽस्माकमपेक्षयापरोपितस्यचिदाकाशानंदस्यवा
रिधिस्थानीयस्यविदुमात्रंभवतीत्यर्थः तस्यसइतिपदद्वयमुत्तराध्याये २९२ आनंदइति । तस्यस्वयंभातस्याद्वयात्मरूपस्यसआनंदस्ततएवानंतइतियोजना २९३ तस्याद्वयात्मतामहावाक्येनाह
अयमिति । अयंचिदाकाशरूपआनंदोयःपुरुषेव्यष्ट्युपाधौवर्ततेसएवादित्येमूर्तामूर्तसमष्टिसारमृतेवर्ततेतस्ततयोस्तत्त्वपदार्थयोर्भेदोनेत्यर्थः २९४ फलितमाह अतइति स्पष्टं २९५ एवमित्यादि ।
पंचकोशोपसंक्रमणवाक्यार्थमाह ज्ञातेतत्त्वेपीति । परोक्षतत्त्वेज्ञातेसाक्षात्कारात्पूर्वमोहोभ्रमस्तिष्ठतियथादिग्भ्रमइत्येवंभ्रममर्यादांजानन्सन्त्यःसाक्षात्काराययतेतसोन्नमयादिपंचकोशानांसमष्टि

आनंदायत्रशक्रस्यशतंसतुबृहस्पतेः ॥ एकएवशतंतस्ययआनंदोबृहस्पतेः ॥ प्रजापतेर्विराजःसएकएवप्रकीर्तितः २८९ प्रजापतेःशतंयेस्युरानंदाएकएवसः
भवेत्परमआनंदोब्रह्मणःसूत्ररूपिणः २९० अस्मात्परोनकोपिस्यादानंदोदेहिनामिह ॥ आनंदात्मानमाकाशमेकंहित्वास्वयंप्रभम् २९१ आनंदवारिधेस्तस्य
परमानंदरूपिणः ॥ ब्रह्मानंदःपरोस्माकंविदुमात्रंतुतस्यसः २९२ आनंदस्ततएवायमनंतःपरिकीर्तितः ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यस्वयंभातस्यसर्वदा २९३
अयमानंदआकाशःपुरुषेयश्चवर्तते ॥ आदित्येयश्चसूत्रारुयेतयोर्भेदोवर्तते २९४ अतोभेदोनिजाज्ञानात्सर्वत्रैवप्रतीयते ॥ अध्यात्ममधिदैवंवाह्याधिभूतमथा
पिवा २९५ ज्ञातेतत्त्वेपिदिडमोहोयथाप्रत्यक्षजन्मनः ॥ प्रागास्तेततएवायंवर्ततेभेदविभ्रमः ॥ साक्षात्कारात्पुराब्रह्मविदुषामपिसर्वदा २९६ एवंजानन्पुमान्
योत्रसाक्षात्कारप्रासिद्धये ॥ क्रमतोन्नादिकान्कोशानगत्वाब्रह्मसगच्छति २९७ आनंदात्मानमद्वैतंपुच्छं ब्रह्मविनिर्भयम् ॥ प्राप्तस्यविदुषोभीतिःकुतश्चिन्नैवजाय
ते ॥ अस्मिन्नर्थइमंश्लोकंपठतिब्रह्मवादिनः २९८ यतोवाचोनिवर्ततेअप्राप्यमनसासह ॥ आनंदंब्रह्मणोविद्वान्निभेति कुतश्चन २९९ शब्देवाचःप्रवर्तन्तेशब्दा
र्थंचमनस्तथा ॥ अशब्दार्थेप्यशब्देस्मिन्कथंगच्छेन्मनोपिवाक् ३०० अस्मिन्नात्मतयाज्ञातेसर्वेषांभयरूपिणि ॥ विदुषस्तुकुतोभीतिर्भेदश्चन्यस्यसंभवेत्
३०१ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादानंदात्मस्वरूपिणम् ॥ एतंहितपतोनेतेनित्यंसुकृतदुष्कृते ॥ अकृतेचकृतेचापियथान्यभेददर्शिनम् ३०२

रूपाणांगमनमुपसंक्रमणपदोक्तं तस्मात्त्रिष्टारूपंक्रमेणकृत्वाचरमकोशपुच्छभृतंब्रह्मगच्छतिसाक्षात्करोतीतिद्वयोरर्थः २९६ । २९७ एवंब्रह्मप्राप्तःसनिर्भयोभवतीत्यत्रार्थेइममुत्तरंश्लोकंमंत्रंपठती
त्याह आनंदात्मानमिति २९८ यतइति २९९ अस्मिन्नत्रस्यार्थमाह शब्दइतिद्वाभ्यां । शब्देनामप्रपंचेवाचःप्रवृत्तिःतदर्थेरूपप्रपंचेतुमनसः नामरूपाभ्यामतीतेब्रह्मणिमनोवाक्चक्रंभवतेत्यर्थः
अस्मिन्निति । अस्मिन्वाह्यनसागोचरेब्रह्मण्यज्ञातदशायांसर्वेषांभयप्रदेआत्मतयाज्ञातेसत्यद्वयस्यविदुषःकुतोभीतिःस्यादित्यर्थः ३०१ विदुषोद्वयत्वेनकिंचिद्व्ययमर्दनसंभवतियथाकृताकृतेदुष्कृ
तसुकृतेइतिद्वयैतएवमित्यादिःफलवाक्यस्यार्थमाह अहंब्रह्मेतिचतुभिः । यथाभेददर्शिनंअपेक्षितकृततयापुण्यंकिंकृतवानित्येवंदीनंप्रतिकृतंपातकेअकृतंपुण्यंचेतेतापयतस्तथाएवविद्वान्निभेति

तद्वेदुतयापुण्यपापयोर्विदुषात्मनिनीलत्वमाह आनंदात्मनीति । सर्वात्मदशीपुण्यपापेअपिआत्मतयापठ्यंस्वाभ्यांकीर्तयतेन नमगिह्यमात्रंस्वकीर्तयते ३०२ तदेवमप्येवमप्यपिनेत्ये

तत्र हेतुतया पुण्यपापयोधिदुवआत्मनि लीनत्वमाह आनंदात्मनीति । सर्वात्मदशी पुण्यपापे अपि आत्मतया पश्यंस्ताभ्यां कथं तस्येत् न ह्यग्निरात्मानं दहतीत्यर्थः ३०४ ततो ज्ञानफलेऽभयमाप्तिरूपेन संदे
ह इत्याह तत इति । स्पष्टम् ३०५ आनंदवल्ली व्याख्यामुपसंहरति एवमिति स्पष्टं ३०६ भृगुवल्ली व्याख्यां प्रवर्तयति गुरुपदेश इत्यादिना । योगुरुपविष्टं ब्रह्मतत्त्वं मननगोचरं करोति संपंचकोशाना
त्मतया नावगच्छति किंतु चरमकोशपुच्छभूतं ब्रह्मात्मतया वगच्छति साक्षात्करोतीत्यत्रार्थे भृगुवल्लोपितृपुत्रयोर्वैरुणभृगुसंज्ञयोर्वृत्तपक्षाशिकांति तिरयः पठंतीति द्वयोरर्थः मननाय मननाकारं स्पष्टयितुं
३०७ । ३०८ इति हासमभिनयति भृगुरिति । महान्महाप्रभावः ज्ञानी वेदस्मरसि हृदं वक्ष्यमाणं स्पष्टमन्यत् ३०९ । ३१० तत्र यद्यं शुद्धवीस्तर्हि स्वयमेवोपलक्ष्यं ज्ञास्यतीत्याशयेन शिष्यबुद्धि
परीक्षणा योपलक्षणाभ्येव प्रदर्शयन् वरुणः श्रुतावज्ञादिपदोक्तान् शरीरादीन्पदार्थास्त्वपदार्थोपलक्षणभूतास्तावदाह शरीरमिति द्वाभ्यां । शरीरं स्थूलं पंचमाणास्तथावागुपलक्षितानि वशं दिवाणि मनः

कृतवात्पातकं कस्मात्पुण्यं चाहं कुतो न हि ॥ इति यद्वत्सदादीनं सर्वशक्तिविवर्जितम् ३०३ आनंदात्मनि विज्ञाते पुण्यपापे उभे अपि ॥ असावात्मतया जानन्न कथं
तापंततो ब्रजेत् ३०४ ततो विद्वान्मुलोकमानं दात्मस्वरूपकम् ॥ जानन्नात्मतया गच्छेज्जीवन्वापि सुतोपि वा ३०५ एवं विचारं संप्रोक्ता ब्रह्मविद्यामनीषिभिः ॥
आनंदात्मस्वरूपस्य प्राप्तिहेतुः सदानुष्ठानम् ३०६ गुरुपदेशतो ब्रह्मज्ञात्वाय श्वविचारयेत् ॥ कोशपंचकमप्येतत्ततो नात्मतया ब्रजेत् ३०७ अत्र चोदाहरंती ममा
ख्यानं पितृपुत्रयोः ॥ गुरुपदेशतः पश्चान्मननायेति पंडिताः ३०८ भृगुर्नामा भवत्कश्चिद्गुरुणस्य सुतो महान् ॥ वरुणं पितरंगत्वापप्रच्छेदं कदाचन ३०९ भगवन्
ब्रह्मजानी वैमह्यं तत्त्वं वदप्रभो ॥ इत्युक्तो वरुणस्तस्मै प्रोवाचेदं महामतिः ३१० शरीरं च तथा प्राणभेदाः पंचशरीरगाः ॥ ज्ञानकर्माद्रियाणि स्युर्दशात्रचचतुर्विधम् ॥
मनोऽंतःकरणं नाम विद्यते भुवनत्रये ३११ अध्यात्ममधिदैवमाह्यधिभूतमथापि वा ॥ एतावदेव विश्वस्मिन्नाधिकं नैव विद्यते ३१२ एतेष्वन्यतमं वा त्वमेतैभ्यो वा विलक्ष
णम् ॥ अवगच्छस्व यं बुद्ध्या तनय ब्रह्मलक्षणात् ३१३ वक्ष्यामि लक्षणं तत्ते ब्रह्मणो व्यक्तजन्मनः ॥ येन त्वं स्वयमेवैतद्ब्रह्म बुद्ध्या वगच्छसि ३१४ यत्तु उत्पद्यते विश्वं
सकलं भूतभौतिकम् ॥ यत्र तिष्ठति यत्र ते लीयते च तदेव तत् ३१५ जगज्जनिस्थितिध्वंसानेवं स ब्रह्मलक्षणम् ॥ उक्त्वा पुनरुवाचेदं पुत्रं तं ब्रह्मवित्तमः ३१६ ब्रह्मणो
यत्स्वरूपारख्यं लक्षणं तत्त्वया धुना ॥ अधिगंतुं मशक्यत्वा न्मया ते कथितं न हि ३१७

पदोक्तं ततः करणचतुष्टयं च एतावदेव वस्तुजातं न्यष्टिसमक्षिप्यं विश्वस्मिन् सर्वस्मिन् जगति भोग्यादिरूपेण वर्त्तते इति द्वयोरर्थः तत्सर्वं केचिद्वैकत्रादिरूपं साक्षिणं विनानुपपन्नमिति भावः ३११ । ३१२
अथ तत्पदार्थस्योपलक्षणतया जगज्जन्मादीनि दर्शयितुमाह एतेष्विति । हेतुन यल्लक्षणाद्वक्ष्यमाणा दुक्तपदार्थरूपं तद्विलक्षणं रूपं वा ब्रह्मतत्पदार्थं ज्ञानी हीत्यर्थः ३१३ लक्षणं वक्तुं प्रतिजानीते वक्ष्यामीति ।
अव्यक्तं लेकिप्रसिद्धं जन्म प्रादुर्भावसाधनं यस्य तथा भूतस्य ब्रह्मणः प्रादुर्भावाय लक्षणं वक्ष्यामीत्यर्थः ३१४ यतो वा इत्याद्युक्तं लक्षणमभिनयति यत इति । यत्तु उपादानात् कार्यस्य समस्तस्य जन्म भवति
यत्र समस्तकार्यस्य स्थितिर्यत्र च तस्य लयस्तद्ब्रह्मेत्यर्थः ३१४ अत्रापि पूर्ववत्शास्त्रद्वयलक्षणं ब्रह्मिदं बोध्यमनतिप्रसंगात् मंदधिया मम नुरोधे त्वेकलक्षणत्वमिति सूचयन् केवलतदस्य लक्षणाभिधाने स्वाश
यमुद्गाढयामासेत्याह जगज्जनीति । जगज्जन्म स्थितिभंगात् ब्रह्मलक्षणभूतानुक्तापिता इदमाह इति ३१५ इदं किं मत आह ब्रह्मण इति । ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणं त्वया ज्ञातुं मशक्यत्वात् नोक्तमित्यर्थः ३१७

॥ ३३ ॥

अधिगंतुमशक्यत्वेहेतुतयासूक्ष्मधीग्राह्यत्वमाह सूक्ष्मति । भवांस्तुसूक्ष्मधीयतेनभवत्यतःस्थूलतटस्थलक्षणमुक्तं लक्षणस्यतटस्थत्वंलक्ष्यस्वरूपाद्बहिःस्थितत्वमित्यर्थः ३१८ तटस्थलक्षणंस्फुटयितुंलो
केस्वरूपलक्षणमुदाहरति स्थूलाइति । यथासोमशर्मस्वामिकंप्रासादानांस्थूलत्वादिकंस्वरूपघटकत्वात्स्वरूपलक्षणत्वेनप्रसिद्धमित्यर्थः ३१९ तत्प्रासादानांतटस्थलक्षणमभिनयति कीराइति । की
राःशुकाः ३२० तत्रलक्ष्यापायाप्रयोजकापायकत्वंतटस्थलक्षणलक्षणमित्याह लक्षकाणामिति । लक्षकाणालक्षणतयानिर्दिष्टानां ३२१ लक्ष्यापायप्रयोजकापायकत्वंतुस्वरूपलक्षणमित्याह लक्षका
णामपायइति ३२२ ननुस्वरूपभूतानांकथंलक्षणत्वंलक्षणत्वस्यभेदघटितत्वादितिवेत्कल्पितंभेदमादायेत्याह स्वरूपेति । धियावक्तुर्विवक्षयाकृतोननुवास्तवः एतेनवास्तवभेदशालित्वेसतिलक्षण
त्वंतटस्थलक्षणत्वमित्येवसिद्धमित्याह अन्यत्रेति । अन्यत्रतटस्थेगवाश्वादिवद्भेदोवास्तवइत्यर्थः ३२३ दार्ढ्यंतिक्वेषोजयति जगद्रिति । जगतोजडत्वपरिच्छिन्नत्वादिभिर्ब्रह्मभेदन्यप्रसिद्धत्वात्तद्व
र्माणान्मादीनांतटस्थलक्षणत्वमेवयुक्तमित्यर्थः ३२४ तटस्थलक्षणोपन्यासेनैवविचारात्मकतपसआक्षिपंदर्शयति तटस्थलक्षणेइति । तटस्थलक्षणेप्रोक्तेसतिलक्ष्यलक्ष्यासाधारणरूपंसाक्षातज्ञातित्ये
वननिश्चयतेकिंतुसामान्यरूपेणतदानीमवधार्यतेपश्चात्तुमानांतरेणसमागमोयस्यतथाभूतात्कर्त्तव्यमविचारादयंलक्ष्यगतविशेषोनिश्चयते अयंन्यायःसर्वत्रप्रसिद्धइत्यर्थः ३२५ भवानपीति ।

सूक्ष्मबुद्ध्यैवतन्त्रित्यंग्यतेसूक्ष्मबुद्धिभिः ॥ स्थूलबुद्धिर्भवानद्यततस्तेस्थूलमीरितम् ॥ तटस्थलक्षणंतस्यब्रह्मणोयद्वाहिःस्थितम् ३१८ स्थूलामनोरमाःशुभ्रा
श्चित्रध्वजपताकिनः ॥ अभ्रंलिहाइमेवत्सप्रासादाःसोमशर्मणः ॥ स्वरूपलक्षणंत्वेतत्प्रासादानांपरंतथा ३१९ कीराःससारिकायत्रचित्रशब्दाःसमासते ॥ इमे
तेभवताज्ञेयाःप्रासादाःसोमशर्मणः ॥ तटस्थलक्षणंत्वेतत्प्रासादानामुदाहृतम् ३२० लक्षकाणामभावेपिलक्ष्यंयत्रावतिष्ठते ॥ तटस्थलक्षणंतद्विविज्ञेयंपंडितैः
सदा ३२१ लक्षकाणामपायेहिलक्ष्यापायःप्रसज्यते ॥ यत्रतत्कथितंनित्यंस्वरूपस्येहलक्षणम् ३२२ स्वरूपलक्षणंयत्रतत्रभेदोधिपारुतः ॥ लोकेभवतिचान्य
त्रगवाश्वादेरिवस्वतः ३२३ जगज्जडमिदंसर्वंप्राणिभिःपरिगृह्यते ॥ जन्मादिमदतस्तत्स्यात्ताटस्थ्येनैवलक्षणम् ३२४ तटस्थलक्षणे लक्ष्यंसाक्षान्नैवावधार्यते ॥
किंतुसामान्यतःपश्चान्मानांतरसमागमात् ॥ निश्चीयतेविशेषोयंसर्वत्रैवात्रवस्तुनि ३२५ भवानपिततोब्रह्मस्वयमेवविचारतः ॥ तटस्थलक्षणादुक्तमवगच्छतु
धीधनः ३२६ निर्धिर्यथासमीपस्थैरंजनेनविनानहि ॥ गृह्यतेतद्देवैतद्ब्रह्मज्ञानंविनानच ३२७ अंजनेहियथानस्यादत्रयत्किंचिदौषधम् ॥ ब्रह्मज्ञानेपिनैवस्या
दुपायोन्योपिकोपिच ३२८ उपायःप्रथमोज्ञेयोगुरुशास्त्रसमीरणात् ॥ विज्ञानेब्रह्मणोलोकेनाशुद्धमनसांहिसः ३२९

ततउक्तन्यायानुरोधात् हे भूगोभवानपि विचारसहकृताहुक्तलक्षणवाक्याद्ब्रह्मावगच्छत्वित्यर्थः ३२६ ननु स्वतः प्रमाणभूतस्य वेदवाक्यस्य कथं विचारोपेक्षेत्याशंक्य फलजनने तदनपेक्षत्वे पि पुरुषापरा
धस्यासंभावनादेर्निवृत्तये विचारोपेक्षितो यथा च क्षुपो विषयप्रकाशने जनानपेक्षत्वे पितृप्रतिबंधकमलापहाराय तदपेक्षेत्याह निधिरिति । यथा समीपस्थो निधिरभूमिनिखातद्रव्यं सुलोचने नैर्घ्यजनेन
विनानपेक्ष्येत तथा ब्रह्मापि ज्ञानविचारं विनानपेक्ष्येत्याह ३२७ सच विचारः श्रुत्यनुकूलतः कौतुकमवाप्नोति यद्युच्येत नान्यद्वैतसहदां तमाह अजने हीति । यथा सिद्धांजनरूपेण परिणामशालिनीषण्डीकृति
त्सर्वलोकासाधारणं भवति किंचित् लक्षणमेव तथा ब्रह्मज्ञानप्रयोजक उपाय उक्तलक्षणवाक्यविचारात्मक एव नान्यद्वैत्यर्थः ३२८ एवं भाष्योक्तस्य विचारात्मकस्य तपःपदार्थस्यापेक्षोपेक्षितोऽथ रुद्धवा
तपःपदोक्तस्य शास्त्रीरादि विधिविषयतपःसाधनस्य अपेक्षोपेक्षितोऽप्युपाय इति पंचभिः । ब्रह्मज्ञाने यो यमुपायोलक्षणवानयज्ञानात्मकस्तमथमो गुरुः अस्मिन् विषये ज्ञानमिव विचारः तद्वैतमिव सत्यम्

દી. જી.

30

॥ ३३ ॥

॥ १४ ॥

३४४ एवमिति । तप्तवान् अजितवान् ३४५ एवं त्रिवारमिति । यथा द्विवारंगमनं प्रतिपादितमेवं त्रिवारंगमनमन्यद्बोध्यम् तथा च पंचवारंगमनं पितरं प्रतिभृगोः सिद्धम् तपसा जानीहीत्या
 कतरकः श्रयर्थार्थ्यांकृतः पितरुपदेशोऽपि पंचाबोध्य इति भावः ३४६ द्वितीयतृतीयचतुर्थपर्यायेषु कारणतया दृष्टान्पदार्थानाह क्रियेति । तत्र क्रियात्मकं प्राणमयं शक्तिरूपेणादृष्टाख्येनात्र स्यकार
 णं दृष्टवान् तस्य कारणं नामात्मकं मनोमयं तस्य च विज्ञानमयं रूपात्मकमेवं दृष्टातिष्वेतान् ब्रह्मस्य मानन्दोपानलोकयदित्यर्थः ३४७ तत्र प्राणे ब्रह्मलक्षणान्वयं तत्र दोषाभिन्नपति सप्राणादिति द्वाभ्यां ।
 प्राणविशिष्टा देवशरीराद्भूतानां जन्मदर्शनात् प्राणकृतेनात्र भक्षणैव स्थितिदर्शनात् प्राणनिर्गमने विलयदर्शनाच्च प्राणस्य ब्रह्मत्वमित्यर्थः ३४८ दोषमाह यद्यपीति । तथापि प्राणः कथं जगतः कार
 णं स्यात् जडत्वात् तच्च जडत्वं प्राणस्य स्थूलदेहस्य च समं प्रसिद्धमित्यर्थः ३४९ ततश्चेतनकारणान्वेषणायां मनोमनो ज्ञानातीत्यादिलोकदृष्ट्या चेतनत्वेन प्रसिद्धं मनोजगत्कारणत्वेन भृगुर्निश्चितवानि
 त्याह तत इति ३५० ततः पूर्ववद्दोषं चित्तयन्मनसीमं ब्रह्ममाणंदोषमालोकयदित्याह प्राणे इति ३५१ संशयात् मत्कत्वेन कारणसापेक्षते वात्र दोष इत्याह इदमिति । इदं मनः सविकल्पात्मकं संश
 यरूपं कारणानपेक्षं कथं स्यात् यतः संशयस्य धर्मसामान्यज्ञानादिजन्यत्वं प्रसिद्धमित्यर्थः ३५२ तच्च धर्मिज्ञानादिकं निर्विकल्पकबुद्धिरूपमित्याह संशयस्येति । बुद्धिस्वरूपभूतो निश्चयो धर्मि

तपसा ब्रह्मतेन त्वं जगतो विद्वि कारणम् ॥ तपो ब्रह्मेति तेनेत्थं वदंति ब्रह्मवादिनः ३४४ एवमुक्ते यथा पूर्वतस्तपसा तप आत्मवान् ॥ विज्ञाय कारणं भूयः पितरं गतवान्
 भृगुः ३४५ एवं त्रिवारंगतवान् पितरं दोषदर्शकः ॥ पिता पितृपसेत्यादि त्रिवारमपि सो वदत् ३४६ क्रियानामचरूपं च शक्तिरूपेण दृष्टवान् ॥ कारणं क्रमस्तत्र दो
 षानेतानलोकयत् ३४७ सप्राणा देवजगतो जातो देहश्चतुर्विधः ॥ प्राणेनात्रादत्तात् दत्तिष्ठत्येष न संशयः ॥ प्राणनिर्गमनादंते विनाशं च स गच्छति ३४८ यद्य
 प्येवं तथाप्येष जडः प्राणः कथं भवेत् ॥ कारणं हि समादृष्ट्या जडता प्राणदेहयोः ३४९ ततः प्राणस्य किंचित्स्यात्कारणं चेतनं सदा ॥ चेतनं हि मनो लोके प्रसिद्धं तस्य
 कारणम् ३५० प्राणे यथा पुरा दोषं दृष्टवान् मुनिसत्तमः ॥ मनस्यपि तथैवायमिमं दोषं व्यलोकयत् ३५१ इदं संशयरूपं स्यान्न मनः कारणं विना ॥ अकारणो यतो लो
 के संशयो नैव जायते ३५२ संशयस्य सदैवायं निश्चयो बुद्धिनामकः ॥ कारणं विना बुद्धिः संशयो जायते कचित् ३५३ निश्चित्योर्ध्वं पुरा वस्तु संशयः स्यादनंतरम् ॥
 ततो बुद्धिर्हि मनसः कारणं नापरं कचित् ३५४ बुद्धावपि मनो हेता विमं दोषं व्यलोकयत् ॥ कादाचित्के यमखिला ब्रह्म बुद्धिः कथं भवेत् ॥ देहोपमापरिच्छिन्ना तस्मादे
 षा प्रजायते ३५५ बुद्धिः सुखं समुद्दिश्य जायते धीमतां सदा ॥ कारणान्तरतो दुःखमुपेक्ष्य चाधिगच्छति ३५६

मोचरः संशयस्य कारणमिति संवयः ३५३ एतदेव स्फुटयति निश्चित्येति । यतः पुरा प्रथमं वस्तु धर्मिस्वरूपमूर्ध्वत्वलक्षणसामान्यधर्मवन्निश्चित्यानंतरं स्थाणुत्वपुरुषत्वकोटिकः संशयः प्रसिद्धः त
 तो मनोविहाय तत्कारणं बुद्धिर्ब्रह्मत्वेन भृगुर्विज्ञातवानित्यर्थः ३५४ बुद्धावपि कारणसापेक्षत्वरूपं दोषं दृष्टवानित्याह बुद्धावपीति । अखिला सर्वप्रकारा बुद्धिर्ब्रह्मत्वं नाहं तिकादाचित्कत्वात् का
 दाचित्कत्वे हेतुः प्रजायते इत्युक्तं कार्यत्वम् तत्र हेतुर्देहवत्परिच्छिन्नत्वमिति ३५५ अस्या बुद्धेः कर्तृत्वरूपा या उदये भोक्तृत्वलक्षण आनंद एव निमित्तम् शास्त्रे लोके च तथा न्यव्यतिरेकदर्शनात् तथा हि
 स्वर्गकामोपजेतत्यादौ स्वर्गकामादिमुद्दिश्य याग कर्तृत्वं विधौ खल्वेति वदद्भिरुद्देश्यस्य विधेयं प्रति पूर्वसिद्धतामीमांसकैः समं तेव फले हेतुतृतीयां विदधद्भिर्वैपाकरणैः पुरुषार्थ एव हेतुरिति वदद्भिः सांख्यैश्च
 तथा प्रयोजनमनुद्दिश्येति न्यायः सर्वलोकिकपरीक्षकं मतं तद्वानुक्लृष्ट्या शयेन मुखस्य बुद्धिप्रतिकारणतां श्रुत्युक्तं संभावयति बुद्धिरिति चतुर्भिः । बुद्धेः प्रवृत्तिः सुखार्थे वदद्यात्तदुःखादिद्विषये
 परस्परवत्तदुत्तिः कारणान्तरतो दोषवत्पदवत्पदवत्तदीत्यर्थः लोकि कानि मन्त्राणां न्यव्यतिरेका कामकर्मत्वकदोषवत्प्रातीत्येति भावः ३५६

इच्छया जायते बुद्धिरिच्छा च सुखगोचरे ॥ उपेक्ष्ये निखिले चात्र दुःखे वा दुःखसाधने ॥ जानीयां प्राप्नुयां वापि नैव मिच्छा प्रजायते ३५७ ततः सुखे प्रवृत्ते यमिच्छा
 दुःखादिकं सदा ॥ अनुपादेय रूपेण गोचरी कुरुते नृणाम् ३५८ ततः सुखैकविषया इच्छा बुद्धेस्तु कारणम् ॥ बुद्धिश्च तत एवेयं सुख एव प्रजायते ॥ इच्छा वच्चानु
 पादेये जाता तद्वेतुकानसा ३५९ सुखं च जायमानं यत्प्रियमोदप्रमोदकम् ॥ अविद्यावृत्तिरूपं तदन्यकारणजं भवेत् ३६० कारणेन विनानंदो यो भवेद्ब्रह्मरूपभाक् ॥
 तारतम्यविहीनश्च बुद्धिहेतुर्हि स स्मृतः ३६१ इति विचार्य मतिमान् भृगुर्ब्रह्मविदांवरः ॥ आत्मरूपो यमानंदो ब्रह्मेति प्रत्यपद्यत ३६२ आनंदादेव भूतानि जायंते नि
 खिलान्यपि ॥ स्त्रीपुंसयोश्च संभोगजाता जन्मविवर्जिता ३६३ आनंदेनैव जीवंति जातानि निखिलान्यपि ॥ निद्राहारविहारांगरागस्त्रीविषयादिना ३६४ आ
 नंदे हृदयाकाशे प्राज्ञे तादात्म्यरूपतः ॥ प्रयांति देह तस्तद्वत्सर्वतो भिविशंति च ॥ निखिलान्यपि भूतानि स्थावराणि चराणि च ३६५ निरविद्यानि चेदेनं व्रजेयुर्न
 पुनर्भवेत् ॥ शरीरग्रहणं तेषां मुक्तवद्ब्रह्मसंभवात् ३६६ सुप्ता विवृता तौ यस्मादानंदं हृदये स्थितम् ॥ व्रजंति सर्वभूतानि साविद्या न्येव सर्वदा ॥ मृत्वा ततः पुनर्देहग्रहणं
 च प्रकुर्वते ३६७ जगज्जन्मस्थितिध्वंसा एव म्रानंदतः सदा ॥ यतो भवंति तेनायमानंदो ब्रह्मशब्दभाक् ३६८

पुच्छभूतमानंदं ब्रह्मत्वेन निश्चितवानित्यर्थः ३६२ तत्र लक्षणसमन्वयवाक्यस्यार्थमाह आनंदादेवेति त्रिभिः । सर्वाणि लौकिककारणान्यानां दंप्राप्यैव कार्यजननक्षमाणि यथा गर्भहेतुभूतौ स्त्रीपुंसौ अतो
 जायते सर्वत्रानुगत आनंद एव जगत्कारणं सच नित्यः विषयाणां तदभिव्यंजनमात्रेणापारादित्यर्थः ३६३ स्थितिहेतुतामाह आनंदेनेति । तथा सर्वाणि भूतान्यानां देनैव जीवंतं गच्छंति प्रसिद्धानि कीदृ
 शेनानंदेन निद्राचाहारश्च विहारश्चांगरागश्चंदनलेपादिरूपः स्त्रीवित्यादिविषया आद्योऽभिव्यंजकायस्य सतथा तेनैत्यर्थः पूर्वंप्रायोऽत्रापि ध्येयः ३६४ तत्र लयमाह आनंदे इति । तथा सर्वाणि भूता
 निसर्गतः स्थूलात् सूक्ष्माच्च देहतो विक्षेपमया दुष्टिग्राणि प्रयांति प्रयाणं तदभिमानत्पारूपं कुर्वंति संति हृदयाकाशे प्राज्ञपदाभ्यां प्रोक्तेऽत्रानंदे ब्रह्मणि तादात्म्यरूपसंबंधेनाभिविशंति तद्वायं यांतित्यर्थः ३६५
 ननु ब्रह्मलीनानां कथं जन्मेति चेदविद्याख्यबीजावशेषादित्याह निरविद्यानीति द्वान्यां । निवृत्ता विद्यानि संति भूतानि यदितप्रविशेयुस्तर्हि मुक्तवज्जनिनैव भजेयुः ब्रह्मत्वस्य संभवात् आभादित्यर्थः ३६६
 संसारिणस्तु सुप्ता विद्याविद्याशेषा एव लीयंतेऽतः पुनर्जन्म युक्तमित्याह सुप्ता विवेति ३६७ एवं विधजन्मादिकारणत्वेनानंदस्य ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह जगज्जन्मेति ३६८

एवंमननतःपूर्वभृगुरात्मावबोधनम् ॥ प्राप्तस्तस्मादिदं सर्वं करणीयं मुमुक्षुणा ३६९ सैवाविद्यापुरालब्धाभृगुणावरुणेन च ॥ प्रोक्तास्ति परमेव्योऽग्निहृद्यानंदस्व
रूपिणि ३७० अन्योऽपि भृगुर्वद्वेदयः पुमान् सोऽत्र सर्वदा ॥ प्रति तिष्ठति सर्वात्मभूत आवृत्तिवर्जितः ३७१ अन्नादिकोशविज्ञानादन्नाद्याप्तिर्यथाफलम् ॥ आनंदज्ञानं
तस्तद्वदानं दाप्तिः फलं भवेत् ३७२ क्रमात्कोशानतिक्रम्य पंचाथानंदबोधतः ॥ गायत्रास्तद्वदं सामहावृहेत्यादिकं बहु ३७३ अहो अहो इदं चित्रमाश्चर्यमिह विद्यते ॥
अन्नादश्च तथैवात्र मेक एवास्म्यहं यतः ३७४ मृत्युरूपस्तथैवाहमन्नदानविवर्जितम् ॥ अन्नादमांश्चिन्नुजं सर्वदा स्वोदरं भरिम् ३७५ मंत्राणामपि कर्ता हं द्रष्टा वा सर्व
वित्तमः ॥ कर्मणां फलरूपेण जातश्चाहं सुखात्मकः ३७६ देवेभ्यश्चापि पूर्वो हं जातः सूत्रं विराडपि ॥ आनंदस्यामृतस्याहं मध्येनाभिरिव स्थितः ॥ संसारचक्रं निखि
लमपि यस्मिन् समर्पितम् ३७७ धर्मार्थकाममोक्षारूपं मामन्नादिस्वरूपतः ॥ यो ददाति पुमान् मांसं आत्मानमपि चावति ३७८ अन्नियत्कृपणं दीनमन्नदानवि
वर्जितम् ॥ मृत्युः सन्निखिलं विश्वं नित्यं देहं द्विद्विषयात् ३७९ तिरस्करोमि पुरुषः स्वर्णवत्सूर्यसंस्थितः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वधर्मविवर्जितः ३८० एवं स्वा
नुभवं विद्वान्प्रकटीकुरुते सदा ॥ लोकानुग्रहकामः स न श्रुतिवर्दीनवत्सलः ॥ एतदर्थं स्यत स्यासौ साप्नो गानच्छलेन हि ३८१

पानित्यानि त्पमुखात्मकेनाहमेवस्थितइति ३७६ देवेभ्य इति । अहं हिरण्यगर्भादिसमष्टिरूपेण व्यभिभूतदेवेभ्यः प्रथमं जातः तथानंदरूपस्य मोक्षस्य संसारस्य च मध्ये विधारकत्वेन स्थितोऽस्मिन्नाभिश्चिवा
मदधीनो संसारमोक्षौ जनानामिति यावत् ३७७ योमेत्यादि खंडार्थमाह धर्मेति । श्रुतौ इत्यनेन त्पमित्यर्थे केन वणिताः सर्वात्मभावः प्रदर्श्यते तथा च यतो हं यमादिसकलपुरुषार्थरूपोऽज्ञादिपदार्थरूपोऽप्य
तुरूपश्चाहं भवामिततो यो मामन्नादिरूपमतिध्यादिभ्यो ददातिसदा ता यदा त्मानं यमाद्रक्षतितन्मा भिवरक्षति ममेव तस्यात्मत्वादित्यर्थः अपिरवधारणे ७८ तत्र हेतुतयाऽदातुं त्पुभ्यस्त्वमाह अस्माति ।
यतयतः कृपणं हं न मुदं भरि पतिदिनमिदियादिक्लेशहेतुकालरूपेणातिमृत्युरूपेण चाहमस्मीत्यर्थः ७९ तिस्करोमीति । तथा यो यमादित्यमंडलांतरस्थः स्वर्णवहेदीप्यमानः पुरुषो निरतिशयज्ञानेश्वर्यः
दिमांस्तत्प्रेणाहमेव सर्वैरतिस्करोमिस्त्वैतच्छब्दोऽस्मीति यावत् ३८० ईदृशानुभवप्रकाशने विदुषः श्रुतिरिव करुणैव कथमिमे जना विद्याप्रापवत्सैरभित्याकारिका मयो जिकेत्याह एवमिति । एतदर्थं
स्वर्णदीप्यमानस्य तत्प्रेणाहमेव सर्वैरतिस्करोमिस्त्वैतच्छब्दोऽस्मीति यावत् ३८० ईदृशानुभवप्रकाशने विदुषः श्रुतिरिव करुणैव कथमिमे जना विद्याप्रापवत्सैरभित्याकारिका मयो जिकेत्याह एवमिति । एतदर्थं

प्रतिबन्धसिंधुतरेणैतरीनारायणेनमस्यैका ॥ श्रुतिसंमतोयमर्थःप्रतिभूर्नारायणीयभावाय ॥ १ ॥ चतुर्थीविकासयितुमितितुर्मंतलोपापेक्षयेति बृहन्नारायणोपनिषदितिनारायणीयमित्तिचप्रसिद्धस्यैतत्तिरीयारण्यकभागस्यनिर्गुणविद्याप्राध्यायेनार्थदर्शयितुमुपक्रमते विदुषेत्यादिना । यद्ब्रह्मव्याख्यातसाममिषेणविदुषागीयतेतदेवनारायणेनारायणप्रतिपादकेग्रंथेप्रतिपाद्यतयास्थितंमयावर्णितंशृण्वितिगुरोःशिष्यंप्रत्युक्तिः ३८२ तत्रप्रथमकण्डिकार्थदर्शयति आनंदात्मैतिसप्तदशभिः । अविद्याजलमयेसंसारसागरेतदंतगतस्यानेकजातीयस्यभुवनस्यचमध्येपरमःपुमानानंदात्मागगनवतशुद्धःसमनुगतोवर्ततेइतिद्वयोरर्थः ८३ । ८४ संनसंसारणावच्छेत्तुंशुद्धयोऽतिमहत्त्वादित्याह स्वर्गस्यापीति । स्वर्गस्योन्नतत्वेनप्रसिद्धस्याप्युपरिष्ठादयमीश्वरोभवति गगनाद्यपेक्षयातिमहत्त्वात् यतोयसर्वगोवर्ततेइत्यर्थः ८५ वर्ततेइति । प्रथमपदपूर्वावयवि यश्चदेवःशुक्लपदोक्तेनस्वप्रकाशेनचैतन्यज्योतिपाप्राणिनांचक्षुरादीनिकरणाभ्यंतर्यामितयाप्रविष्टः कीदृशानिचक्षुरादीनि ज्योतिःपदोक्तानन्यधिदेवादित्यादिरूपेणाध्यात्मरूपेणचस्थितानीत्यर्थः ३८६ सम्पगात्मतयैति । अयंस्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकत्वेनविराडादिसंज्ञःसम्पगात्मतयासर्वस्यमुख्यात्मत्वात्सृष्टिपरंपराविधा

विदुषागीयतेयद्विब्रह्मतत्त्वमयेरितम् ॥ सावधानमनाभूत्वाशृणुनारायणेस्थितम् ३८२ आनंदात्मास्वयंज्योतिरविद्यायाःपरःपुमान् ॥ संसारसागरेऽगाधेह्यविद्याजलपूरिते ८३ यस्मिंस्तिष्ठंतिसततंभुवनानिचतुर्दश ॥ अनेकभुवनस्यास्यमध्येगगनसन्निभः ८४ स्वर्गस्यापितथैवायमुपरिष्ठान्महेश्वरः ॥ गगनादेश्वमहतोमहीयान्सर्वगोयतः ८५ वर्ततेयश्चशुक्लेनस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ ज्योतींषिचक्षुरादीनित्वधिदेवादिरूपतः ॥ स्थितानिप्राणिनादेवःप्रविष्टोगगनोपमः ३८६ सम्पगात्मतयासृष्टेरनुसृष्टिविधायकः ॥ प्रजापतिरयंदेवोविराट्सूत्रंतथेश्वरः ८७ स्थावराणांचराणांचह्यधिदेवादिभेदिनाम् ॥ चरतिप्राणिनांगर्भेसंतर्हृदयसन्नि ८८ यस्मिन्समवर्द्धंचजगदेतच्चराचरम् ॥ उत्पत्तौचस्थितौतद्ब्रह्मलयेचमहेश्वरे ८९ अधितिष्ठंतियस्मिंश्चविश्वेदेवाःसवासवाः ॥ भूतंभव्यंभवच्चैतद्विश्वमाहुस्तदेवहि ३९० आनंदात्मस्वरूपंयदिदंक्षरणवर्जितम् ॥ आत्मन्याकाशरूपोस्तिस्वमहिमिचसर्वदा ९१ येनावृत्तंनभस्तद्वत्स्वर्गोभूमिश्चविस्तृता ॥ आदित्योयेनसंदीप्तःस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ तपत्यविरतंसर्वलोकमंडलमध्यगः ९२ संसारसागरेसूत्रभूतमंतःसदैवयम् ॥ जगत्पटात्मनानित्यंयंतिकवयोजनाः ३९३ तंतुवायायथातद्ब्रह्मर्णयंतिमहेश्वरम् ॥ जगत्त्रैक्यंसमापन्नमवाङ्मनसगोचरम् ३९४

स्थावराणामिति ३८८ श्रुतौसंचविचैतीत्यस्याधीनतयावर्ततेइत्यर्थदर्शयन्नाह यस्मिन्निति । सर्वजगत्सदायस्मिन्समवर्द्धंचयदधीनमित्यर्थः ३८९ नकेवलमेहलौकिकंजगदेवतदधीनंकिंतुपरोक्षदेवादिरूपमपीत्याह अधितिष्ठंतिति । अधीनोक्तयाप्रसक्तंभेदवारयति भूतमिति । तदैवउक्तात्मरूपमेव समंतादित्यर्थकरुष्यश्रौतस्यआइतिपदस्यव्याख्यानंविश्वमिति ३९० ननुक्तमात्मरूपंकुत्रास्थितमित्तिचक्षोमपदोक्तेस्वमहिम्वीत्याह आनंदात्मैति । यदिदेवर्णितंतच्चिदाकाशरूपेस्वमाहिम्येवस्थितमित्यर्थः ३९१ येनेति । आवृत्तंवेष्टितमाकाशादिकंप्रियेनचादित्योपिचैतन्यज्योतिपाप्राकाशितस्तपतिभातीत्यर्थः ३९२ संसारेति । यथातंतुवायाःसूत्रपदभावापवयंतिसंतानयंतितथायमेनंदेवंसंसारसमुद्रांतगतंसकलपदार्थात्मकपदानांसूत्रभूतकवयउशनविालम्रीकिंप्रभृतयोजगत्पटात्मनावयंतितस्यवानंनानामवागाद्यविषयस्यापितादात्म्येनजगत्सत्ताप्रदस्यवर्णनमितिद्वयोरर्थः अयंभावः यथापटवर्णनेसूत्रस्येववर्णनंपटस्यतदतिरिक्त्वाभावात्तथाकवयःपराधीनसत्ताकंजगद्वर्णयंतःपरमेश्वरमेववर्णयंति यथोक्तंवेवस्तुतो ' अतःप्रयोदधुस्त्वयिमनोवचनाचरितंकथमयथाभवंतिभुविदत्तपदानिनृणाम् ' इति । श्रुत्यंतरंच ' यद्मेवीणायांगांपति एतमेवतेगापति ' इति ३९३ । ३९४

यस्मिन्नेतस्मिन्नीश्वरे अव्यक्तत्वात्सर्वविशेषशून्यत्वरूपात्तथासर्वोत्कृष्टत्वादक्षरत्वेन श्रुत्यंतरप्रसिद्धे सर्वाः प्रजाः संदातिष्ठतीत्याह यस्मिन्निति ३१५ यस्मादिति । यस्मादीश्वरादुत्पन्नो जगद्योनिर्ज
गत्प्रसवाङ्कुरभूतो हिरण्यगर्भस्तो यपदोक्तजलप्रधानपंचभूतैः सर्वाः प्रजाः ससर्जतत्रभूमिलोके पुरुषादिरूपाः प्रजाः ससर्ज एवंमृष्टाचराचरशरीरेषु नानाविधरूपेण विज्ञानशक्तिप्रमुखेन प्रविशती
तिद्वयोरर्थः ३१६ ३१७ अत इति । अत ईश्वरादद्वितीयात्मलक्षणात्परं सूक्ष्मदुर्लभं किंचिन्नास्ति तत्र हेतुतयाऽणीयस्त्वादिकमाह अणोरित्यादिना ३१८ अनंतमिति । यदेतद्ब्रह्मादि
तीयत्वादनंतं विश्वकारणत्वात्पुराणं सविलासमायालक्षणात्तमसः परंचप्रसिद्धं वेदांतेष्वित्यर्थः ३१९ द्वितीयकंडिकार्थमाह व्यापार इति दशभिः । योयं मानसः शास्त्रीयो व्यापारः सक्रतसंज्ञः का
यिकस्तु सत्यसंज्ञः अवश्यभाविफलकत्वात् सद्विधो व्यापारस्तस्यात्तत्किं यत्कवीनां सूत्रवद्वा नीयत्वेनोक्तमित्यर्थः तथा तदेवेष्टापूर्तरूपमाहुः जगदभ्युदयबीजभूतं कर्मापि ब्रह्मणो विभू
तिरितियावदिति ४०० । ४०१ जातमिति । तथातीतादिरूपजगतः प्रतिष्ठाश्रयत्वात्संसारचक्रनाभित्वेन यदुक्तं ब्रह्मतदेवाद्यादिरूपमिति संबंधः तत्र दीप्तं स्वप्रकाशचिद्रूपममृतं मोक्षः आपः सूक्ष्म
यस्मिन्नव्यक्तरूपेस्मिन्नुत्कृष्टे जगदीश्वरे ॥ कालत्रयेऽवतिष्ठते प्रजाः सर्वाश्चराचराः ३१५ यस्माज्जातो जगद्योनिर्ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अप्रधानैर्महाभूतैः ससर्ज
निखिलाः प्रजाः ॥ भूमौ ब्रह्मांडरूपायां विद्याद्योषाधिरूपतः ३१६ पुरुषांश्च पशूंस्तद्वद्योविशत्यत्र सर्वदा ॥ चराचराणि भूतानि तथा नानाविधात्मना ३१७
अतः परं न किंचित्स्यत्सूक्ष्मं ब्रह्मात्मरूपतः ॥ अणोरणीय एतत्स्यान्महीयो महतोऽपि च ॥ परात्परमिदं ब्रह्म ह्येवमव्यक्तरूपकम् ३१८ अनंतं भेदशून्यत्वात्पुराणं
विश्वरूपभृत् ॥ परस्तातमसोमायातत्कार्याच्च सदैव यः ११ व्यापारो मानसस्तत्स्याच्छास्त्रीयः कायिकोऽपि वा ॥ ऋतसत्याभिधो यो यं फलं यच्छति देहिनाम् ४००
कवीनां सूत्रभूतंच ब्रह्म यद्विवर्तिते ॥ इष्टपूर्तंच तत्प्रादुर्बहुधा विश्वरूपकम् ४०१ जातंच जायमानंच विश्वं यस्मिन् प्रतिष्ठितम् ॥ नाभिः संसारचक्रस्य ब्रह्म विद्विर्यदी
रितम् ४०२ अग्निस्तदेव तद्वायुस्तत्सूर्यस्तच्च चंद्रमाः ॥ तदेव दीप्तममृतं तदापः सप्रजापतिः ४०३ निमेषाज्जिरेतस्माद्ब्रह्मणः सर्वरूपिणः ॥ स्वभानात्पुरुषात्स
र्वेद्याधिक्येन सहस्रधा ४०४ कलाः काष्ठा मुहूर्ताश्च ह्यहोरात्राश्च सर्वशः ॥ अर्द्धमासास्तथामासाः ऋतुभिः सह वत्सराः ४०५ अपस्तथा त्रिलोकीं च सृष्ट्वा सदुदुहेषु
मान् ॥ नानाभोगस्वरूपं तत्पयोः सुखरूपकम् ४०६ नैनमूर्ध्वनतिर्यक् क्रनमध्येऽपि च कश्चन ॥ पर्यग्रहीन्न तस्येष्टे कोऽपि तस्य महात्मनः ४०७ महद्यशोऽत्र नाम
स्याददृश्यात्मस्वरूपिणः ॥ चक्षुषा कोऽपि नात्मानं पश्यत्यत्र कदाचन ॥ हीनो रूपादिभिर्यस्मादिद्विष्यैश्च न गम्यते ४०८ हृदयस्थेन बोधेन नियंत्रामनसोऽपि च ॥
गम्यं ये विदुरात्मानं ते भवंत्यमृता अपि ४०९

भूतानि प्रजापतिर्विराडिति द्वयोरर्थः ४०२ । ४०३ एतस्मादेव निमेषादिरूपकालावयवोत्पत्तिरित्याह निमेषादिति द्वाभ्यां । स्वभानात्स्वप्रकाशतालक्षणविशिष्टद्योतनशालिनः कलादिस्व
रूपं कोशतः प्रसिद्धं ४०४ । ४०५ अपरिति । एवं सृष्ट्वासदेवोपः पंचभूतानि तन्मयीं त्रिलोकीं च येन उदुहत्तहोहनलब्धं दुर्गंधं तु हृदमेव यन्नानाविधभोगस्वरूपमित्यर्थः ४०६ अस्याविषयस्वभा
वतामाह नैनमिति । द्वितीयस्य तस्य पदस्योत्तरेणान्वयः एतदेवं जगत्सर्वं विदेशेऽन्विच्छन् कोऽपि न गृहीतवान् अत एवाप्त्ये शोनिधंतापि कोऽपि नास्तीत्यर्थः ४०७ महदिति । तस्यात्मत्वेन
निरतिशयभेदास्पदत्वसुचकं नाम महद्यश इत्याकारमुक्तम् तथा रूपादिहीनत्वात्पुरुषाद्यगोचर इत्यर्थः ४०८ कथमस्योपलब्धिरिति चेन्न कल्पेन यातदाकारमुद्वेष्ट्याह हृदयस्थेनेति । इति

अत्रोपनिषदिव्याख्यातभंनानंतरं अथः संभूतहत्यादय उतरेमंत्राः पठन्त्याहिरण्यगर्भहत्यादयोष्टौचर्मत्राः पाठवाइत्युक्तं तत्राब्रह्महत्यादीनामर्थमाह अयमेवेत्यष्टाविंशतिश्लोकैः । आदित्यमंडलांतर्गतं
 त्वेनब्रह्मस्वरूपमत्रप्रस्तुयते तथाहि योदेवोऽब्रह्मोऽप्रधानसूक्ष्मभूतभ्यः पृथिव्युपलक्षितस्थूलभूतानां योरसः पूर्वोनुष्ठितोपासनाप्रभावेण शोभनः परिणामस्तस्माच्चतुर्विधं कर्मकार्यं स्थितं भूतात्
 रस्माद्ब्रह्मणो जगत्पदसूत्रभूतात्कालात्मकाद्योदेवो हिरण्यगर्भवैश्वानरादिसंज्ञः सर्वजगतोव्यष्टिरूपात्समष्टित्वेनाधिक्रुतपन्नः अस्मिन्लोके व्यष्टिजनसमुदाये समवर्तत कीदृशः प्रथमः शारीरः 'सर्वे
 शरीरीप्रथमः सर्वैः पुरुष उच्यते । आदिकर्त्तासंभूतानां ब्रह्माग्रेसरमवर्त्तत' इति स्मृतेः तस्य प्रथमशारीरस्य रूपं विश्वरूपं सर्वप्रपंचमयम् अयमेव देवो नारायणख्यस्त्वष्टा आदित्यमंडलांतस्थः स नृजगतोधारको
 विनिर्ममे सत्ताभानादिविशिष्टकृतवानित्यर्थः अयंकः यमेन ब्रह्मविद्यया पुमानधिकारी लभते इति त्रयाणां योजना ४१० । ४११ । ४१२ आदित्यमंडलांतस्थो नारायण एव पुरुषस्य नाना
 विधौ पाधिकविशेषान्गतस्यापि पारमार्थिकं स्वरूपमित्याह स्वभावेति । अस्य पुरुषस्य प्रथमशारीरादिसंज्ञस्य तदेव नारायणतत्त्वं स्वभावसिद्धमाजानसिद्धं पारमार्थिकमिति यावत्तादृशं रूपम्
 तत्किं यत्सृष्टेः पूर्वमनंतत्वनिरुणत्वचिद्वनत्वादिभिर्लक्षितमित्यर्थः ४१३ तस्मिन् रूपेऽसत्त्वशंकां मंत्रदष्टाऋषिः स्वानुभवविरोधेन निरस्यति वेदाहमिति । तादृशं नारायणरूपमाया लक्षणतम

अयमेव पुरादेवो जातो ब्रह्मगोलके ॥ पृथिवीरसतश्चापिलोके स्मिन् समवर्तत ४१० ब्रह्मणः सूत्रतो नित्यात्परस्माद्विश्वकर्मणः ॥ अधिकः सर्वजगतः शारीरः प्रथ
 मोहियः ४११ त्वष्टात्रजगतो धाता तस्य रूपं विनिर्ममे ॥ विश्वरूपं पुमानेति यं नित्यं स्वात्मबोधनात् ४१२ स्वभावसिद्धं रूपं तदग्रेयत्पुरुषस्य हि ॥ अभूदन्तम
 गुणमस्मात्पुरुषजन्मनः ४१३ वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं सूर्यवर्चसम् ॥ परस्तात्तमसो ज्योतिरानंदात्मस्वयं प्रभम् ४१४ जानन्नेवंतमात्मानमहं ब्रह्मेति निश्चितम् ॥
 अस्मिन् देहेऽष्टतो भूत्वा ब्रह्म सन्नब्रह्मयातिसः ॥ ब्रह्मप्राप्त्यै न मार्गो न्योविद्यते ब्रह्मबोधनात् ४१५ अयं प्रजापतिर्भूत्वा चरत्यंतः शरीरिणाम् ॥ गर्भेशि शूर्ययामातुर्वहु
 धात्रविजायते ४१६ अजायमानस्तस्यास्य धीराजानंति कारणम् ॥ मरीचीनं हि सूर्यादेर्यदिवेच्छंति वेधसः ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्कारणं तन्न चापरम् ४१७
 वन्निवागादिदेवार्थं य आतपतिसर्वदा ॥ पुरोहितश्च देवानामभूद्यश्च बृहस्पतिः ४१८ देवेभ्यश्च पुराजातो नमस्तस्मै महात्मने ॥ तेजसे ब्रह्मणे शुद्धस्वप्रकाश
 स्वरूपिणे ४१९

सः परं यज्ज्योतिरानंदात्मकं स्वयं प्रकाशं च तल्लक्षणं ममापरीक्षमित्यर्थः ४१४ अन्योपियोमद्वेदेनं पुरुषमहं ब्रह्मेत्येवं वेदसोऽस्मिन् देहे सत्येव ब्रह्मसंभृतः केवलं ब्रह्मयातियतो यं पुरुषो ज्ञानैकलभ्य इत्याह
 ज्ञानमेवमिति । तमादित्यांतःस्थम् ४१५ अस्य ज्ञानविधांसफुटयंस्तत्रत्वंपदार्थशोधनमाह अयमिति द्वाभ्यां । अयमादित्यांतःस्थः परः पुरुषः प्रजापतिरूपेण सर्वशरीरिणामंतःस्थित्वानाना
 विधसृष्टिं कुर्वीश्रति कीदृशोऽजायमान उपधिजन्मसत्त्वेपिवस्तुतो जन्मरहितः तस्यास्य प्रजापत्याख्यस्य मायाशबलरूपस्य कारणमधिष्ठानं शुद्धं रूपं धीराः कुशलालक्षयंति कथं यद्विवायथासू
 र्यादिर्मरीचीनां कारणं सूर्यमंडलादिकमिच्छंति न व्यकारणं कामरीचयः संभवंति तथैव यः प्रजापत्याख्यस्य कारणशुद्धं सर्वोत्तरं स्वस्त्वेवावगच्छंतीति द्वयोरर्थः ४१६ । ४१७ तत्पदार्थशोधनं तद्वारा
 यनस्य चित्तशुद्धिहेतोर्विधामप्याह वन्हीत्यादिना । वन्हीत्यादयो देवाः समष्टिनाः प्रसिद्धावाक्पाण्यादयस्त्वाध्यात्मिकास्तेषां सर्वेषामुपकाराय य आदित्यमंडलांतःस्थ आसंभं तात्पतिवियोतते य
 स्य च विभूतिर्देवपुरोहितो बृहस्पतिरित्यर्थः ४१८ देवेभ्यश्चेति । यश्च विभूतिभूतभ्यः सर्वदेवेभ्यः पूर्वजगत्प्राणात्मकादित्यरूपेण प्रादुर्भूतस्तस्मै देवाय स्वप्रकाशचैतन्यज्योतिपारोचमानाय ब्रह्मरूपा
 य नमः मन्त्रीभावोस्त्वित्यर्थः श्रुतो ब्रह्मशब्दादप्यार्थकज्ञपत्यय आदित्यमंडलप्राधान्याभिप्रायेणेति बोध्यम् ४१९

तेनपरमेश्वरेणायं वरो देवेभ्यो दत्त इत्याह आनंदात्मैति । हेसुरा आनंदरूपं मामादित्यरूपं प्राणयितुं वर्णिनोऽधिकारिणो नमस्कारं कुर्वंतु । एवं विज्ञाय नमस्कारेण क्षीणपापानां ज्ञानलाभो भविष्यतीत्यर्थः ४२० अयं वरः कदा दत्त इत्याकांक्षायां यदा देवैः प्रार्थितं तदेति दर्शयन् रुचमित्यादेरर्द्धस्यार्थमाह दीप्तिमंतमिति चतुर्भिः । पूर्वदेवा ब्रह्मपुत्रेण रोचमानेन चादित्येन तादात्म्यापन्नं भगवंतं नमस्कारेण पादुभृतं कृतवंतस्तं प्रकटीकृतं देवमित्यमृगुवंप्रार्थितवंतः तेन दत्तं वरं प्रति अभिलक्ष्य वरकामनयेति यावदिति द्वयोरर्थः ४२१ । ४२२ देवप्रार्थनां भिनयति आनंदात्मैति । जगदात्मने सकलजगदात्मकविग्रहाय नमस्यति नमस्कारोति ४२३ इत्युक्तेति । इत्थं देवैः प्रार्थिते सति भगवता स उक्त रूपो वरो दत्तस्ततो वरप्रभावान्नमतेन तं कुर्वतो अधिकारिणो ब्रह्मात्मज्ञानं भवतीत्यर्थः ४२४ उत्तरार्द्धार्थमाह य एवमिति । नमस्कारविषयकं देवतानां गुह्यगोप्यं वरप्रदानात्मकं व्यवहारं योजानाति तस्य विदुषो वशे सर्वदेवा भवन्तीत्यर्थः ४२५ पंचमार्थमाह स्तुतिमिति द्वाभ्यां । नमस्कारं कुर्वन्सन्निभां स्तुतिं कुर्वीत इमां कामत आह श्रीश्चेति । श्रीरैश्वर्याभिमानिनी देवता लक्ष्मीः सौंदर्याभिमानिनी देवता एते द्वे तव पत्नी भूते वश्ये इति यावत् दिनं रात्रिश्च एतौ कालौ सहा वच्छिन्नैर्भावेन तव पार्श्वस्थानीयो नक्षत्राणि तारागणादीनि लक्षणं तव रूपं धारयंति तथाऽभिकुमारकौ सादृश्येकं अश्विकुमारवत्तद्वत्त्वेन वर्त्तमानौ द्यावापृथिव्यौ ते व्यातं प्रसूतमुखस्थानीयाविति द्वयोरर्थः ४२६

आनंदात्मस्वरूपाय मह्यं कुर्वंतु वर्णिनः ॥ एवमेषामिदं ज्ञानं बहु धाय तस्मीरितम् ॥ भविष्यति सुराः पापप्रक्षयाच्छुद्धचेतसाम् ४२० दीप्तिमंतं महात्मानं ब्रह्मपुत्रं नमस्यया ॥ प्रकटं कृतवंतस्ते देवा वन् हि पुरोगमाः २१ ब्रह्मानंदात्मरूपं तन्नमसा प्रकटीकृतम् ॥ पुरा काले बुवन्देवास्तेन दत्तं वरं प्रति २२ आनंदात्मस्वरूपाय भवते जगदात्मने ॥ यो नमस्यति तस्य त्वं प्रकटीभव सर्वदा २३ इत्युक्ते तेन दत्तः स वरो ब्रह्मस्वरूपिणा ॥ नमस्तस्तत एवात्मा प्रत्यक्षोत्र प्रजायते २४ य एवं देवा गुह्यं नमस्कारं प्रति द्विजः ॥ विद्या तस्य वशे देवा भवन्ति सकला अपि ४२५ स्तुतिं चेमां प्रकुर्वीत स्वात्मज्ञानप्रसिद्धये ॥ कुर्वाणोन्नमस्कारं ब्रह्मणे परमेष्ठिने ४२६ श्रीश्वलक्ष्मीश्च ते पत्न्यौ पार्श्वे रात्रिस्तथा दिवा ॥ नक्षत्राणि च ते रूपं व्यातमश्विकुमारकौ ४२७ इष्टं मे कुह देवेश गुह्यं सर्वस्वयं प्रभम् ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं प्रकटीकुरु ते नमः ४२८ हिरण्यगर्भो भगवानग्रेयः समवर्तत ॥ भूतस्य पतिरेकश्च जात आसीन् महेश्वरः ४२९ त्रिलोकीं घृतवानादौ महास्तं भो यथा गृहम् ॥ तस्मै देवाय हविषा स्ववर्णां श्रमजेन हि ॥ परिचर्यां वयं कुर्म एकस्मै ज्ञानहेतवे ४३० प्राणतो जगतो यश्च व्यापारमपि कुर्वतः ॥ इंद्रियैर्ज्ञानकर्माख्यैराजा भून्महिमान्वितः ॥ इत्थमाश्चर्यरूपः स न्यश्चेष्टे द्विचतुष्पदाम् ४३१

४२७ वरप्रार्थनात्मकस्य पष्ठस्यार्थमाह इष्टमिति । हे देवेश मदीयमिष्टं कुर्वन्मुं स्वयं प्रकाशात्मरूपं लोकां प्रकटीकुरु तुभ्यं नमोस्ति त्वर्थः अत्रेदं बोध्यम् नमस्कारस्य त्वं पदार्थोपण रूपत्वे महावाक्यार्थलाभ इति ४२८ एवं वैश्वानरां तर्क्यामित्वेन नारायणरूपं दाक्षिणमथ हिरण्यगर्भार्तर्क्यामित्वेन तत्प्रतिपादकानां हिरण्यगर्भ इत्यादीनामर्थमाह हिरण्यगर्भ इत्याद्येकविंशतिश्लोकैः । यो हिरण्यगर्भः पूर्वपादुर्भूय सकलस्य भूतस्य कार्यवर्गस्य एको महेश्वर आसीत् त्रिलोकीरूपं गृहं तं भवद्भूतवांश्च तस्मै हिरण्यगर्भरूपाय एकस्मै देवाय तं प्राणयितुं स्ववर्णां श्रमानुरूपेण हविषा परिचर्यां कुर्म इति द्वयोरर्थः श्रुतीकस्मै इत्यतः पूर्वमेकारलोप इति भावः ४२९ । ४३० अथ द्वितीयादिमंत्राणां चतुर्थपादानवगतार्थत्वेन विहाय क्रमेणार्थमाह प्राणत इत्यादिना । श्रुतीमिषधानुश्रवणार्थः इत्यपमिति स्थयर्थकम् तथा च ये देवः प्राणतः प्राणाचार्यपतो ज्ञानं द्विषादिभिर्न्योपादं कुर्वन्तश्च जगतश्चैनं नमस्य राजाधिपतिरासीत् यश्चेत्यसर्वं करणमेकत्वेनाहुत रूपो द्विपादं चतुष्पदं चर्ह इत्यर्थः यत्पदा

आत्मानं यश्च जंतूनां ददाति स्वात्मबोधतः ॥ बलं च वपुषि स्थित्वा यंच विश्व उपासते ४३२ यस्य शिष्या इमे देवाः प्राप्ताश्च यत आशिषः ॥ छाया वद्यस्य वर्तेते मोक्ष
मृत्युचक्रिकरौ ४३३ हिमवत्प्रमुखा यस्य गिरयो माहिमे रिताः ॥ हिमवत्प्रभृतिभ्यो वा गरीयान् माहिमा विभोः ४३४ पातालैः सहिता यस्य समुद्रा भूमि संश्रयाः ॥ म
हागिरितटा क्रीडा तटाकास्ते शिशोरिव ॥ दिशश्च प्रदिशस्तद्वद्यस्य बाहुः प्रकीर्तितः ४३५ रक्षणेन च यस्य मे विधृते तिष्ठतः सदा ॥ शोभितेयं सदात्मस्थमैक्षेता ब्रह्म
वित्तमे ॥ मनसा स्वात्मनो रूपं सर्वधर्मविवर्जितम् ४३६ आधिक्येन च यत्रायमुदितो भगवान् रविः ॥ विविधं याति सततं दिवारात्रौ च भीतवत् ४३७ उग्रायेन च
भात्येषा क्षत्रधर्मरता सदा । द्यौरत्रेद्रादिरूपेण पृथिवी चातिनिश्चला ॥ दृढा जले स्थिता नित्यं न निमज्जति नौरिव ३७ स्वर्गलोकस्तथा काशो येन स्तंभात्मना धृतः ॥
ब्रह्मलोकश्च पतितेनैवाश्रयविवर्जितः ४३९ योन्तरिक्षे रजोजुष्टो भगवान् विषयो त्सुकः ॥ नित्यं देवधूवक्रचंद्रस्थनयोत्पलः ॥ मानहीनश्च सततं देवप्रासादरूपभाक्
४४० भूतपंचकगर्भिण्यो महत्यो लोकसंश्रयाः ॥ आपोऽविद्यात्मिका देवं यमापुर्विश्वरूपिणम् ॥ समुद्रमिव लौकिक्यो दक्षकुशलरूपिणम् ४४१ दधानाश्चात्मनो
गर्भे जनयंत्यः समंततः ॥ लौकिकं वैदिकं तद्वदग्निं सर्वार्थसाधकम् ४४२

यदनुगृहीता पृथिवी दृढा बलत्वेन प्रसिद्धानां भाराक्रांता या अपि उत्कृष्टनो बलनिमज्जनविरहादित्यर्थः ४३८ स्वर्गेति । स्वर्गलोकस्तदुत्पलक्षितोऽंतरिक्षलोको नाकपदोक्तो ब्रह्मलोकश्च एते येन स्तंभभूते
न भूता इत्यर्थः ४३९ योन्तरिक्ष इति । यो भगवानंतरेक्षे विमानारूढनानाभोगिरूपेण देववधूनामप्सरसां वक्रचंद्रेष्वपि तानि नयनोत्पलानि यस्य तादृशो भवतीत्यर्थः । अथवा विमानपदस्य मानहीनत्वमर्थः
तत्र हेतुर्देवत्यादि । देवानां समष्टिरूपाणां प्रासादभूतं मन्दिरभूतं वैश्वानरसंज्ञं रूपं भजति सततं तदर्थः ४४० सप्तमार्थमाह भूतेति त्रिभिः । यथालौकिक्य आपो नद्यादिरूपाः समुद्रमापुः पतित्वेन वृत्तव
त्पस्तथा अविद्याऽन्याकृतं प्रकृतिरिति प्रसिद्धा तद्रूप आपो यं देवं विश्वरूपं सर्वात्मानं पतित्वेन वृत्तवत्पः कीदृश्यः महत्यः तत्र हेतुः पंचभूतगर्भकत्वेन सर्वलोकाधारत्वं तथा हि पंचमेगार्मि ब्राह्मणन्याख्येनै सर्व
लोकाधारत्वमन्याकृतस्याकाशपदोक्तस्योक्तमिति पतित्वेन वरणे हेतुः सर्वज्ञत्वलक्षणं दक्षत्वमिति एतेन तस्य स्वतंत्रत्वं सूचितं ४४१ दधाना इति । पुनः कीदृश्यस्ता आविद्यात्मिका आपः अग्निविराडा
त्मवैदिकं ब्रह्मादिरूपं लौकिकं च बीजरूपेण गर्भे दधानाधारयंत्यो जनयंत्यश्चेत्यर्थः ४४२

अग्राति । न केवलमग्निरेवताभ्युत्पन्नः किंतु सर्वेषामाध्यात्मिकाधिदैविकदेवानां विधारकः प्राणोपिततस्तत्कार्यत्वादेव प्राणस्याग्निर्विना व्याकुलत्वमप्युपपद्यते इत्यर्थः । तथा च श्रुत्यंतरं 'आपोमयः प्राणः' इति ४४३ अष्टमार्थमाह एक एवेति । यो देवः ता उक्तलक्षणा अपः स्वयंप्रकाशचेतन्यलक्षणातिशयितेजसा व्यलोकयत् न हीश्वरं विना नाना संस्कारसंभृतस्या व्याकृतस्य दर्शने कस्यापि शक्तिरिति भावः ४४४ सर्वात्मक इति । अहंतं प्रीणयितुं सपर्यां कुर्वाणस्तं देवं हिरण्यगर्भरूपं शरणं गतो स्मृति संबंधः ४४५ । ४४६ श्रौतस्य चित्पदस्यार्थमसादृश्येन वाङ्मनसा गोचरत्वरूपं दर्शयन्नमस्यामभि नयति नमोस्त्विति । यस्मै कस्मै चित्तवक्तुमशक्याय ४४७ मह्यमिति स्पष्टं ४४८ उक्तस्तुतेः फलमाह एवमिति । इदं वक्ष्यमाणरूपम् ४४९ एवं पाठ्यत्वेनोपन्यस्तं त्रयाणां वैश्वानरहिरण्यगर्भतादात्म्येन नारायणप्रतिपादकानामर्थ उक्तोऽथाक्षात्तप्रतिपादकस्यैव हीत्यादेरभिसंबभूवेत्यंतस्य भंत्रसमुदायस्यार्थमाह एष देव इत्येकं विंशति श्लोकैः । एष नारायणाभिधानो देवः स्वयंप्रकाशः सर्वदिगादि रूपो यतो यमेव हिरण्यगर्भरूपेण जगतः स्थूलात्पूर्वमुत्पन्न इत्यर्थः ४५० ब्रह्मांडेति । तथा यमेव ब्रह्मांडगर्भगतं त्रैलोक्यशरीरो विराट्पञ्चरूपाण्यतीतानागतवर्त्तमानशरीरकाणि भूतानि चायमेवेत्यर्थः

अग्निवागादिदेवानामध्यः प्राणो व्यजायत ॥ ताभिर्विना ततो नायं प्रायस्तिष्ठत्यहर्निशम् ४४३ एक एव पुमानयश्च महिम्ना ता व्यलोकयत् ॥ स्वेन सर्वगतेनैव स्वप्न भेणाति तेजसा ४४ सर्वात्मकश्च यो देवो देवानामधिदैवतम् ॥ हिरण्यगर्भतमहं मुमुक्षुः शरणं गतः ४५ कुर्वाणः स ततंतस्मा एकस्मै ह विरादिना ॥ स पर्यापरमेशाय ब्र ह्मणेऽव्यक्तजन्मने ४४६ नमोस्तु ते जसे तस्मै यस्मै कस्मै चिदात्मने ॥ एकस्मै कापि संस्थाय सर्वगम्याय सर्वदा ४४७ मत्स्यं मुमुक्षुवे ब्रह्मज्ञानं यच्छतुक्श्चन ॥ सर्वात्मको विहीनश्च धर्मैः सर्वैश्चिरंतनः ४४८ एवं हिस्तुवतो नित्यंतथैनं च नमस्यतः ॥ मुमुक्षोरात्मविज्ञानमिदमेव प्रयच्छति ४४९ एष देवः स्वयं ज्योतिःप्रदिशोपि दि शस्तथा ॥ सर्वाः पूर्वं हियो जातोजगतः सूत्ररूपभाक् ४५० ब्रह्मांडगोलकस्यापि गर्भेषु व्यवस्थितः ॥ वधूनां च यथैवैष चतुर्विधशरीरभाक् ॥ जातो जनिष्यमा णश्च स चैष परिजायते ४५१ अंतर्मुखाय मात्मानमीक्षंते विश्वतो मुखम् ॥ स एष प्रतिभात्यात्मा तस्यास्मिन् विश्वतो मुखः ४५२ विश्वतश्चक्षुरादिर्यो विश्वतो वदन स्तथा ॥ विश्वतः करपादादिः सर्वभूतो यतः पुमान् ४५३ बाहुभ्यामिव पापाख्यपुण्याभ्यां भूतपंचकैः ॥ सहिताभ्यामिदं विश्वं चतुर्विधशरीरभृत् ४५४ सृष्टि स्थिति विनाशेन संयोजयति नित्यज्ञः ॥ देवो यं जनयन् द्यावापृथिव्यावेक एव हि ४५५

४५१ एवमद्वयत्वेनोक्तस्य प्रत्यक्षमाह अंतर्मुखा इति । विश्वतः सर्वतो मुखं सान्निध्यं यस्य तथा भूतं यं प्रत्यग्दृश्यः पश्यंति स एष देव एवास्मिन्नंतर्मुखाभावलक्षणे समाधौ प्रतिभाति यतस्तस्य समाहितस्य द्र पुरात्मा भवति विश्वतो मुखत्वात् अनात्मत्वे हि प्रत्यक्षमुखाप्रति संमुखत्वाभावेन विश्वतो मुखत्वं न स्यादिति भावः ४५२ आत्मत्वमेव सफुटयति विश्वतश्चक्षुरादिरिति । विश्वानि सर्वाणि चक्षुरादीन्यस्य सतया एवमग्रेपि सर्वभूतः सर्वस्यात्मा ४५३ तत्र हेतुतया जगज्जन्मादिकारणत्वमाह बाहुभ्यामिति द्वाभ्यां । श्रुतौ समुपसर्गेण व्यवहितेन युक्तस्य नमः सातोः संयोजनमर्थः संपतत्रशब्देन पतनात्मकवि नाशवाच्यं जन्ममिदं प्रपलक्षितं तथा च पुण्यापापभ्यामधीनत्वेन बाहुभूतभ्यां विषदादिषु भूतभ्यां पृताभ्यां जरायुजादिषु चतुर्विधशरीरात्मकं विश्वं जन्मस्थितिभंगेन संयोजयति अर्थादेव किं कर्तव्यं

एतादृशानामणतत्त्वं पूर्ववेनाख्येन गंधर्वेणोक्तस्तुत्यादिभिः शुद्धचित्तेन विज्ञायमानं देवलोकांशुग्रहेण प्रकटीकृतमित्याह वेन इति । श्रुतौ वेन गंधर्वपदयोः प्रोपसर्गवच्चत्वात् श्रवणवद्विज्ञानव्यवहृतिबोधः ४५६ वेनानुभवमेवाभिनयति यस्मिन्नित्यादिना । यस्मिन्नैकस्मिन्नानां विधेर्लोकदेवादिविशेषैर्युक्तं जगत्तिष्ठति तथा यत उत्पद्यते यत्र लीयते च यत्र प्रपञ्चाख्यपदे सूत्रवदोतः प्रोतश्च सर्वशरीरेषु जीवरूपेणानुप्रविष्टश्च तमेतदेवं सर्वांतरमद्रूपानंदरूपसाक्षात्करोमीति शेष इति त्रयाणामर्थः ४५७ । ४५८ । ४५९ पदानीति । 'पादोऽप्यविश्वभूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि' इति स्तुत्यंतरात् ब्रह्मचतुष्पात् तत्र भूतानामेकपादत्वाभिधानं ब्रह्मणो नंतत्त्वख्यापनाय ननु परिमाणबोधनायेति भाष्ये स्पष्टं तथा चतुष्पदः पादचतुष्टयवतो ब्रह्मणः सर्वभूतलक्षणादभिन्नास्त्रयः पादानुद्धिगुहायां साक्षिलक्षणे स्वरूपे स्थिता इत्यर्थः ४६० यस्तदिति । तत्साक्षिरूपपादत्रयं सदानंदरूपं सवितुः सूर्यमंडलांतस्थस्य नारायणस्य ब्रह्मणः संबन्धियो विकारी वेदसाक्षात्करोति सविद्वानस्माकंबंध्यादिरूप इति द्वयोः संबन्धः तत्र एष इति पदस्य पितेत्यर्थः विधाता ब्रह्मा ४६१ । ४६२ तत्र हेतुतया सर्वात्मभूतब्रह्मभावमाह यत इति । यतोऽयं विद्वान् यामपदोक्तानितेजःस्थानानि सूर्यचंद्रादीनां भुवनानि पदात्मभूतं ब्रह्मेवेत्येवं जानातीत्यर्थः ४६३

वेनोनामपुराकाश्चिद्वर्ध्वः शुद्धमानसः ॥ उक्तस्तुतिनमस्याद्यैर्दृष्ट्वा ब्रह्मसनातनम् ॥ प्रोवाचानुभवं स्वस्थलोकानुग्रहकारकः ४५६ यस्मिन् जगदिदं नित्यमेकस्मिन्नवतिष्ठते ॥ नानालोकादिसंयुक्तं तथा कालत्रयेऽपि हि ॥ यत उत्पद्यते यत्र लीयते चाखिलं तथा ४५७ ओतः प्रोतश्च लोकाख्यपदे सौ सूत्ररूपमाह ॥ जीवरूपश्च यो देवः स्थिरजंगमरूपिणाम् ४५८ एतं सर्वशरीरेषु संतं बुद्धिपुंसं स्थितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं मरणादिविवर्जितम् ४५९ पदानि त्रीण्यस्य स्युरात्मनः परमेष्ठिनः ॥ बुद्धिस्थानि मनुष्याणां सर्वदेवचतुष्पदः ४६० यस्तत्पादत्रयं वेदस्वप्रकाशं तद्वयम् ॥ सदनंतं सदैवास्य सवितुर्ब्रह्मरूपिणः ४६१ सनो बंधुस्तथैवैष जननीचात्मरूपवान् ॥ विधाता च स एव स्यात्ततो न्योनैव कश्चन ४६२ यतः सर्वाणि धामानि तेजःस्थानानि सर्वतः ॥ भुवनानि सदैवायं ब्रह्मेत्येवावगच्छति ४६३ यत्र वन्द्यादयो देवा मरणादिविवर्जितम् ॥ प्राश्रवंति स दामोक्षमहं ब्रह्मेति बोधतः ॥ तृतीयस्यात्मनीशाने विश्वमायाविवर्जिते ४६४ स्थानानि ह स ते जांसि प्रेरयंती जनेष्वपि ॥ भक्तेषु वरदानाद्यैः सर्वदा भक्तवत्सलाः ४६५ द्यावापृथिव्योः परितोऽयं तिस्र्युपर्यधः ॥ लोकानपि दिशस्तद्वत्स्वर्गाद्यान्गोलकांतरे ४६६ अवश्यं भाविनः कर्मकार्पासस्य फलात्मनः ॥ तंतुसूत्रात्मरूपं तं विमृज्येह जगत्पदे ४६७

एतद्ब्रह्मज्ञानाद्ब्रह्मो देवादयः सिद्धिमाप्ता इत्याह यत्रैति चतुर्भिः । यत्र उक्तलक्षणे ब्रह्मणि जातो यो यमहं ब्रह्मेत्याकारको बोधस्तेनाश्रिते सति ब्रह्मो देवा मोक्षसाक्षात्प्राप्नुवन्ति कीदृशे यत्र ब्रह्मणि स्थूलसूक्ष्मकारणलक्षणापार्यानां मध्ये तृतीयस्याख्याकृतस्येशानेऽधिपतौ अतएव स्वरूपेण शुद्धे इत्यर्थः ४६४ न केवलं मोक्षमेवाप्ताः किंतु ब्रह्मवद्वक्तेषु वरदानादिसामर्थ्यमपीत्याह स्थानानीति । कीदृशास्ते देवाः सते जांसि ते जेवंति स्थानानि भुवनानि भक्तजनेषु प्रेरयंतः प्रयच्छंतः अनुग्रहादित्यर्थः ४६५ तेषां सर्वलोकेषु कामचारोपि भवतीत्याह द्यावेति । परित इत्यस्य विवरणं उपर्यधो मध्यानीति तथा च आकाशपृथिव्योः सर्वतो वर्तमानान् लोकान् यंति यथैच्छन्ति तत्रैते देवा ब्रह्मविवर्जिते ४६६ सूत्रात्महृदि स्तत्साक्षात्कारे द्वारमित्याह अवश्यमिति द्वाभ्यां । अवश्यं भाविफलत्वेन अतपदोक्त्यामादि कर्मकार्पासवृत्तस्थानीयं तज्जन्मपूर्वकार्पासफलस्थानीयं अपूर्वरिक्त्यानि स्थूलसूक्ष्मभूतानि तंतुस्थानीयानि तच्छरीरईश्वरोपितंतुस्थानीयस्तं जगद्गुपेपदे विमृज्य संमृज्य ग्रथित्वाऽनुगतं बुद्धेतियायंतं श्रुतौ च तदातोऽर्थनार्थस्य प्रयोगः ४६७

तेन सूत्रात्मरूपेण तदपश्यं निजं वपुः ॥ सूत्रात्मतां परित्यज्य तदभूद्ब्रह्मनिर्गुणम् ४६८ परित्यलोकान्नाकाद्यान्भूतान्यपितथैव सः ॥ चतुर्विधानि पंचापि प्रदिशो
पि दिशस्तथा ४६९ प्रजापतिः प्रथमजः फलयः कर्मणामिह ॥ आत्मनात्मानमालोच्य ह्यात्मैवाभूत्स्वयं प्रभुः ४७० सदसस्पतिमित्यादिमंत्रैर्नानाविधैरपि ॥ प्र
तिपाद्यो महेशो योजडा जडवपुः स्थितः ४७१ स्वयं प्रकाशविज्ञानादानं दातुं स्वस्वरूपिणः ॥ ऋतंसत्यं तथा यस्मादुत्पन्ने कर्मणः फले ४७२ मानसस्य तु पूर्वस्यादुत्प
रं कायजस्य हि ॥ ऋतंसत्यं च चंद्रार्कावितिके च न पंडिताः ४७३ अजायत ततो रात्रिः समुद्रो विविधस्तथा ॥ संवत्सरस्ततो जातः कालो यं भास्करात्मकः ॥ अहश्चै
व तथा रात्रिं कुरुते यश्चरन्सदा ४७४ स्वतंत्रः परमेशानो यो जीव घन ईर्यते ॥ इदं सर्वजगत्सृष्टा सृजन्नपि विलक्षणम् ॥ पूर्वसृष्टेर्न कुरुते कल्पे कल्पे जगत्प्रभुः ४७५ च
तुर्विधानि भूतानि महाभूतानि पंच च ॥ एकादशेन्द्रियाणीह पंच प्राणादयोऽपि च ॥ एतैः सर्वैः समं देवो भगवान्भूतभावनः ४७६ सूर्याचंद्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्प
यत् ॥ दिवं च पृथिवीं तद्वदंतरिक्षं सभागणम् ४७७ यः पृथिव्यां पुमानेष्वरुणः पापनाशनः ॥ पुरुषेणामुना सोऽपि संसृष्टः पूर्ववत्प्रभुः ४७८

फलं पूर्वैकतपदोक्तं कायजस्य शारीरस्य सत्कर्मणः फलं तु उत्तरं सत्यपदोक्तमित्यर्थः केचन अतस्तपदवाच्यौ चंद्रार्कावित्याहुस्तत्र वक्ष्यमाणेन पुनरुक्तिरेवास्वरसः ४७३ एवं सृष्टिकाले अतादिसंज्ञकर्मफलानामुदयाभिमुख्ये सति रात्रिपदोक्तो धकारः समुद्रपदोक्तान्यध्वानानि सूक्ष्मभूतानि चोत्पन्नानीत्याह अजायतेति । तदनंतरं भ्रमणेन दिवारजं न्योविधाय कोयोपमादित्यस्तद्रूपः संवत्सराख्यः कालो जात इत्याह संवत्सर इति ४७४ स्वतंत्र इति । स्वतंत्रः सर्वस्य व्यापारवतो जगतो वक्षोऽथापयिता परमेश्वरो जीवघनसंज्ञाहिरण्यगर्भो भूत्वा विश्वं सृजन् पूर्वसृष्टिं विलक्षणं न कुरुते इत्यर्थः ७५ चतुर्विधानीति । भूतानि प्राणिशरीराणि महाभूतानि तदुपादानानि स्थूलभूतानि एतैर्भूतादिभिः सह सूर्यादिकं यथा पूर्वपूर्वकल्पेण समानं धाताहिरण्यगर्भः अकल्पयति द्वयोर्योजना दिवं स्वर्गादूर्ध्वलोकं भागणोदीतीनां गणस्तत्संहितं स्वर्गमित्यर्थः ४७६ । ४७७ यत्पृथिव्यामित्यादि रघुवर्षण इत्येतत्परात्पर्यार्थमाह यः पृथिव्यामिति । योयं वरुणो देवः सकलजलमयशरीरः पापस्य रजःपदोक्तस्य नाशकत्वेन पृथिव्यां मसिद्धः सोऽयमुनासर्वात्मत्वसर्वशृंग्यादिभिर्महोरुपलक्षितेन पुरुषेण परमेश्वरेण संसृष्टः संवत्स्र एव पृथिव्येव पृथ्वी कहिरण्यगर्भे वत्पशुः स्वव्यापारेण शक्तः तथा चोक्तं गीतायु ईश्वरः सर्वभूतानां

अस्यमंत्रस्य ईश्वरस्वरूपेणैव सानप्रकारमभिनयति यद्भवमिति । यत्तत्तत्तद्विदुषः पापनिवृत्तिप्रयोजकभयरूपमुक्तं तेन विदुषात्मरूपतया लभ्यमानं च तद्रूपोऽयमेव नारायणारूप ईश्वरो भवतीत्यर्थः ४९१ अणोरित्यादिमंत्रस्यार्थमाह अणीयानिति द्वाभ्यां । अतिसूक्ष्मोऽतिमहांश्चात्मा सर्वबुद्धिसाक्षितया स्थितोऽस्ति तमसं कल्पं निर्विकल्परूपं विद्यायाः कवेन धातुपदोक्तस्य गुरोरनुग्रहेण पश्यतीति द्वयोः संबंधः ४९२ । ४९३ तस्यात्मनोऽद्वयत्वस्फुटीकरणाय विश्वकारणत्वं प्रतिपादयतः सप्तप्राणा इत्यदि रं तरात्मेत्यंतस्यार्थमाह सर्वस्येति सप्तभिः । महिमैतियं वै भूमेत्यादि श्रुतौ भूमिं सद्भवेभ्यो वृत्तप्रधानो निर्देशः तथा च सर्वेदः सर्वप्रदो यो यस्य सर्वस्य जगत् ईश्वरः समहिमा महान द्वितीय इति यावत् यत इतोऽस्मादेव सप्तलोकवर्तिशरीरावच्छिन्नत्वेन सप्तसंख्याकाः प्राणा जातास्तथाचिः पदोक्ताः सप्तवन्ह्यो जाता इत्यर्थः ४९४ सप्तवन्हीन गणयति भौम इति । भौमः काष्ठादिस्थितो मिः प्रथमः जाठरो द्वितीयः सूर्यसोमविद्युद्वाडवाश्चत्वार इति षट् चक्षुरिन्द्रियरूपः सप्तमः इत्येवं त्वन्हयः सप्तैत्यर्थः ४९५ सप्तसमिधः सप्तलोकाश्च ततो जाता इत्याह आदित्याद्या इति । द्युपजर्ज्वपृथिवी पुरुषयोषिद्रूपाणां पंचानामग्नीनां क्रमेण आदित्यवायुसंवत्सरवागुपस्थरूपाः पंचसमिधश्छांदोग्ये प्रसिद्धाः श्रौती श्रौतेषु आहवनीयाद्यग्निपुनिधीयमाना काष्ठरूपा पृष्टीस्मार्ती स्मृतिप्रसिद्धा वसध्याग्निसंबन्धिनी सप्तमी स्फुटमन्यत् ४९६ मुंडकप्रसिद्धाग्नेः सप्तजिह्वा अपिततो जाता इत्याह काली यद्भयं विदुषः प्रोक्तं यच्च तेनात्मरूपतः ॥ गम्यते सोयमेव स्यादानं दात्मा महेश्वरः ४९७ अणीयानप्यणोस्तद्वन्महीयान्महतोपि च ॥ आत्मास्य जंतोर्निहितो बुद्धौ हृदयसन्ननि ४९८ असं कल्पंतमात्मानं स्वस्थचितो गुरोः सदा ॥ प्रसादाद्गीतशोकः सन्पश्यत्यात्मतया पुमान् ४९९ सर्वस्य जगतो यो यमहिमा सर्वदेश्वरः ॥ ईश्वरादित एवेमे सप्तलोकशरीरगाः ॥ जायंते प्राणिनां प्राणास्तथा सप्तापि वन्हयः ५०० भौमो यं विविधस्त्वेको द्वितीयो जाठरस्तथा ॥ सूर्यः सोमस्तथा विद्युद्वाडवश्चक्षुरत्र ते ५०१ आदित्याद्याश्च समिधः पंचाग्नौ पंचकीर्तिताः ॥ श्रौतीस्मार्ती च सप्तैताः समिधोऽपिततो भवन् ॥ भूराद्याः सप्तये लोकास्तेऽप्यस्मादात्मनो भवन् ५०२ सुलोहिता तथैवान्या धूव्रवर्णा च पंचमी ॥ स्फुलिङ्गिनी विश्वरूपी सप्तजिह्वास्ततो भवन् ५०३ लोका ये ब्रह्मणो जाताः सप्त सप्तमरुद्गणाः ॥ चरंति तेषु सततं बाह्याः प्राणाः शरीरिणाम् ५०४ अतः समुद्राः संजाताः सर्वेऽपि गिरयस्तथा ॥ नद्यो नानाविधास्तद्वत्स्यंदंते यादिशोदश ५०५ अतोरसात्स्वयं भासओषध्यो भूमि संश्रयाः ॥ जायंते येन देहेषु जीवस्त्वेषो वतिष्ठते ५०६ ब्रह्मादयो हि यस्य स्युः पुरुषस्य विभूतयः ॥ मुख्या हि यमजामंत्रेहं समंत्रे च जानते ५०७

ति । काल्यादीनि विश्वरूप्यं तान्मग्निजिह्वानां नामानीति ४९७ लोका इति । ये भूरादयो लोका ब्रह्मणो जाता उक्तास्तेषु विचरंतः सप्तसप्त एकोनपंचाशत्संख्याकामरुतोऽपि ब्रह्मणो जाता इत्यनुपगः कीदृशामरुतः सर्वेषां बाह्यप्राणरूपाः ४९८ अत इति । अत उक्तरूपा दीश्वरादेव समुद्रादयो जाता इति ४९९ अतोरसादिति । तथाऽत एवेश्वरादं कुरादिपरिणामहेतुरसरूपेणावस्थिता दोषध्यायवर्गीया दयोजायंते न केवलं सरूप ईश्वरओषधुत्पत्तिहेतुः किंतु जीवनस्यापीत्याह येनेति । येन सरूपे श्वरेण देहा जीवंत इति व्यवाहिर्यते तेष्वेव जीवात्मा तिष्ठति चेत्त्यर्थः ५०० ब्रह्मादेवानामित्यादि सप्तसप्तस्यार्थं सूचयति ब्रह्मादयो इति । यस्य परमेश्वरस्य ब्रह्मादिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतयो देवादीनां मध्ये मुख्या विभूतय इति संबंधः श्रुतोपदेवीपदेन पदं त्राणं मृतं संजीविनी वित्या रूपं वेत्ति जानातीति न्युत्पत्त्या शुक्रोक्तः स्वधितिपदेन यनदानं यनपदेन वशीकरणं प्राथनमुक्तेरभितिपदस्य स्तुपमान इत्यर्थ इति भावः । निरुक्ते विभूतिपक्षे त्वक्काप्रकारांतरेणास्यमंत्रस्य व्याख्यानं तत्तद्व्यावर्तक्यम् ५०१

घृतमित्यादीनां पंचमंत्राणां तात्पर्यार्थमाह घृतमित्यादीति । यदेव घृतमित्यादिमंत्रे प्रप्रतिपादितं कर्मणि घृताद्यंगरूपेण यज्ञरूपेण च संबद्धं वर्ततीति यो जना तत्र च त्वारात्पादिमंत्रोपज्ञपर इति बोध्यमिति ५०२ यो देवानां मित्यादिः परमः स्वरादित्यंतस्य मंत्रग्रंथस्य अनुक्रमेणार्थमाह देवानां प्रथम इत्यादि चूनषष्टि श्लोकेः । तथा यो नारायणाख्यो देवानां प्रथम आदौ पूज्यः पुरस्तात्पूर्ववर्तमानत्वात् यश्च सर्वं देहिनां हृदि स्थित्वा सर्वांश्चित्तवृत्तीः पश्यति यश्च रुद्ररूपः सर्वं ऋषीणां गुरुर्ब्रह्मायं हिरण्यगर्भं जायमानमनुग्रहदृष्ट्वा सर्वज्ञं करोति सोऽस्मान् शुभयाधिया युक्तां करोति त्विद्वयोरर्थः ५०३ । ५०४ एवमिति । एवमित्यव्याख्यातमंत्रेणाधिकारिभिः स्तुयमानः संस्तानधिकारिणः प्रति एनमुत्तरश्लोकप्रतिपाद्यमात्मानमात्मनः स्वरूपं दर्शयति । कीदृशं स्वरूपं प्रति वर्जितं तुल्यहीनमित्यर्थः प्रतिः सादृश्ये इत्युपसर्गसूत्रे पूर्वं ५०५ सादृश्यहीनं रूपमभिनयति यस्मादिति । परोभिन्नः परोधिकः वृक्षः स्थानुस्तद्वन्नश्चलः दिवि स्वप्रकाशस्वरूपे स्फुटमन्यत् ५०६ तत्प्राप्तिहेतुश्च सर्वदृश्यत्याग एवेत्याह न कर्मयेति । नृभिरधिकारिभिः ५०७ त्यागस्य नारायणलाभहेतुत्वसाधकाव्यवयवतिरेकौ दर्शयति पुरुष इति द्वाभ्यां । अयं नारायणाख्यः पुरुषो मोक्षसंज्ञकामृतत्वरूपो भवति तमेनैकैश्चिद्भाग्यवतस्त्यागेने

घृतमित्यादिमंत्रेषु यं कर्मण्यपि संगतम् ॥ वदंतिकवयोनित्यमानं दात्मानमीश्वरम् ५०२ देवानां प्रथमो यश्च पुरस्तात् सर्वदेहिनाम् ॥ वर्तमानो हृदि स्थित्वा धियः सर्वाः प्रपश्यति ५०३ हिरण्यगर्भमुत्पाद्य भगवान्भूतभावनः ॥ संयोजयतु नः सर्वानात्मनः शुभयाधिया ५०४ एवं संप्रार्थ्यमानो यं भगवानधिकारिभिः ॥ आत्मानं दर्शयत्येनं तान् प्रति प्रति वर्जितम् ५०५ यस्मात्परः परो नास्तिकश्चिज्ज्यायानुश्रवा ॥ निश्चलो दृक्षसदृशः स्वप्रकाशो दिवि स्थितः ॥ एकस्तेनेदमखिलं पूर्णं पुरुषरूपिणा ५०६ न कर्मणान् प्रजयानधनेन कदाचन ॥ नारायणः पुमानेष लभ्यस्त्यागं विना नृभिः ४०७ पुरुषो मोक्षनामायममृतत्वं प्रकीर्तितः ॥ त्यागेनैनं पुरा केचित्प्राप्ता आत्मस्वरूपतः ॥ वर्णिनां हि स हस्तेषु भाग्यवन्तो नरोत्तमाः ५०८ स्वर्गादपि समुत्कृष्टमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ स्वप्रकाशं समायांतियत यो गुरुवाक्यतः ॥ न हितं स्वात्मनो बुद्धौ तादात्म्याभेदवर्जिताः ५०९ वेदांतजात्मविज्ञानसुनिश्चितपदार्थकाः ॥ संन्यासयोगतः शुद्धचित्ताः शान्त्यादिसंयुताः ॥ यत यो यत्र जीवंतः साक्षान्नैव विजानते ५१० ते मृत्वा ब्रह्मणो लोके गत्वा ब्रह्म समासदा ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नाः संस्थिताः परमा मृते ५११

चात्मरूपतः आत्मत्वेन प्राप्ता इति संबंधः ५०८ न केवलं पूर्वे एव प्राप्ताः किं त्विदानीमपि तं ज्ञानसमकालं यतयः प्राप्नुवंतीत्याह स्वर्गादिति । स्वर्गाच्चाकपदोक्तात्परमुत्कृष्टं बुद्धिशुभायां स्थितमानंदरूपमीश्वरं यतस्तस्यागिनो गुरुवाक्यपदार्थं विंशतिं येतु देहादौ तादात्म्याभिमानेनाभेददृष्टिरहितास्त्वागहीना इति यावत् तेन विंशतीत्यर्थः ५०९ ननु केपां चिद्यतीनामपीह ब्रह्मसाक्षात्कारो भवतीति व्यभिचारेण त्यागस्य कथं हेतुत्वमिति चेन्न प्रतिबंधविशेषेण विलंबेऽपि ब्रह्मलोके तं प्राप्तमवश्यं तल्लाभादित्याह वेदांतेति । वेदांतवाक्येभ्यो जतिनात्मविचारणनिश्चितो तत्त्वं पदार्थो यैस्ते तथा संन्यासेन योगेन चित्तवृत्तिनिरोधेन च शुद्धधियः शमादिसंपन्नत्वादेवं विधायेत यः प्रतिबंधविशेषादिह जीवनावस्थायां यदिसाक्षात्कारं न लभते तथापि ते ब्रह्मलोके गत्वा ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सांभंगताः संतः परमेऽमृते मोक्षसाधने ज्ञाने स्थितास्तत्परमं वर्ततीति द्वयोरर्थः ५१ । ५११०

॥ २३ ॥

टी०अ०

१०

॥ २१ ॥

विश्राडावपरां द्वित्विषां व्युत्पन्निमाह आपद्विति । एतामंत्रयेण सप्तमः सर्गः समाप्तः ।

विराडावपरां द्वितीयां व्युत्पत्तिमाह आपइति । प्रथमनरेण सृष्टागर्भोदकं रंज्ञा आपो नारा इति प्रोक्तास्ता यतो विराड् रूपस्य भगवत आधारः अपनं भवेति तेन वा स तथा ५२४ तृतीयामाह अपा मिति । प्रथमवापदपूर्वांशविदंशितं भूमेर्नौका समयाया आधारभूताया आपो नरसृष्टा एव तासां सूत्रभूतमाणरूपेण विधारकत्वाद्वा स तथा नाराणां मयनं विधुतिर्येनेति व्युत्पत्तेरिति भावः ५२५ चतुर्थीमाह स्थूलेति । अथवा स्थूलसूक्ष्मपंचमहाभूतशरीरको विराट्सूत्रात्मावानरपदेनोक्तस्तस्य नरस्येवं नारमयनं स्थानं यस्मिन् कारये स तथेत्यर्थः ५२६ पंचमीमाह नराणां मिति । अथवानरपदोक्तानां जीवानां प्रतिविंबभूतानां संबंधि अयनं निरूपणं यस्याद्विंबभूताद्भवतिस परमेश्वरस्तेन निमित्तेन नारमयनं यत इति व्युत्पत्त्या नारायण इत्युक्त इत्यर्थः ५२७ षष्ठीमाह पुंस इति । 'अरोऽजिनरेचक्राङ्गे' इति हेमः तथा च पुंसो जीवस्य मृगाजिनवत्स्वभावसिद्धाः कामादयो दोषा गौण्या अपदेनोक्तास्तेभ्यः कामादिभ्यो जातंतुः खंतु आरंतस्याश्रयभूतमज्ञानादिजडजातमारायणमित्युक्तं न विद्यते आरायणं यस्मिन् स्वयंप्रकाशनं रूपे साक्षिणीति व्युत्पत्त्या शुद्धात्मानारायण इत्युक्त इति द्वयोरर्थः ५२८ । ५२९ सप्तम्यष्टम्यावाह अरा इति । अथवा संसाररूपचक्रस्य पंचकलेशकर्मविपाकवासनारूपा अरास्ति र्यक्काष्ट

आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूतवः ॥ आधारस्ता विराजो यत्तेन नारायणो हि सः ५२४ अपां वायः समाधारः सूत्ररूपी महेश्वरः ॥ भूमेराधारभूतानां ततो नारायणो थवा ५२५ स्थूलसूक्ष्मवपु र्योयं विराट्सूत्रं चवानरः ॥ महाभूतात्मकस्तस्य हेतुर्नारायणो थवा ५२६ नाराणां वापि जीवानां स्थिरजंगमरूपिणाम् ॥ तादात्म्यादयनं यस्मात्तेन नारायणो थवा ५२७ पुंसो निसर्गसिद्धाः स्थुःकाजकोषादयो हाराः ॥ आरंतज्जं भवेदुःखं यज्जतज्जडमुच्यते ५२८ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्विपरीतो यतस्ततः ॥ नारायण इति प्रोक्त एष वा वेदवादिभिः ५२९ अराः संसारचक्रस्य क्लेशकर्मादिकाः स्मृताः ॥ परिणामेन यस्तेषां मायासाश्रय उच्यते ४३० नारायणस्ततो भिनो विकारपरिवर्जितः ॥ परमात्मा त्रमायाया आश्रयो वा त्रकीर्यते ५३१ नरसंबंधिनी नित्यमभीष्टा सर्वदेहिनाम् ॥ श्रीरियं सकलानां नारूपात्यंतमनोरमा ५३२ सर्वदा सुखदा पुण्यकारिणां प्राणिनामिह ॥ पापिनां दुःखदा तद्वदप्राप्त्या निर्गमेन च ५३३ स्थिता यस्मात्परे पुंसि निश्चला तत एव सः ॥ नारायण इति प्रोक्त एष वा ब्रह्मवादिभिः ५३४ नरसंबंधिनी वैयं बुद्धिः सर्वशरीरिणाम् ॥ नानार्थदर्शिका तस्या भासकः स्वस्य तेजसा ५३५

रूपाः प्रसिद्धाः पुंस्त्वं तद्यथारथस्याऽरेषु निमिभिरपितानाभावरार्पिता इति श्रुत्यनुसारात् तेषामरात्मकानां क्लेशादीनां यः परिणामेनाश्रयः परिणाम्युपादानमिति यावत् सा तद्रूपमाया आरमयनं परिणामेन स्थितिर्यत्राश्रये इति व्युत्पत्त्या आरायण इत्युक्ता ततः परिणामिनः कूटस्थत्वेन भिन्नः परमात्मानारायण इत्युक्तः अथवानार्यामाया रूपाया इदं नारमयनमभ्यासिनस्थितिर्यत्रेति व्युत्पत्त्या मायाया आश्रयो विष्टानभूतः परमात्मा तथोक्त इति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ लीलाविग्रहरूपांतवर्मां व्युत्पत्तिमाह नरेति त्रिभिः । प्रथमनरस्य पुरुषविग्रहस्य परमेश्वरस्य संबंधिनी लक्ष्मीर्नारीति पदेनोक्ता तस्या इदं नारमयनं स्थितिरूपं यत्र स तथा श्रियो विशेषणानिरुद्धानि तत्र सकला कलाभिश्चतुःपदिकोशैः सहिता निर्गमोऽपायः इति त्रयाणामर्थः ५३२ । ५३३ । ५३४ प्रत्यगात्मत्वपरां दशमीमाह नरसंबंधिनी वैपमिति । अथवानरस्य दृष्टुर्नार्थं दर्शनद्वारत्वेन संबंधिनी बुद्धिर्नारीत्युक्ता तदीयमयनं भानरूपं निर्वहणं यतश्चिद्रूपाद्भवतिस नारायणः एकादशीमाह अथवेत्पादिना । अथवा परमाद्विर्लोकचिआस्ति स नारायणः आराणां भिन्नसत्ता कानामयनं प्रवर्तनं यत्र स आरायणस्तद्विन्नराथेति व्युत्पत्ति समन्वयादिति भावः ५३५

५३६ तत्रहेतुतयाअक्षरत्वादिकमाह अयमेवेति । अक्षरलक्षणपञ्चमाध्यायेभागीप्रतिपाज्ञवल्क्येनोक्तबोध्यं तथायंसनातनःपुरुषोविश्वरूपोपिविश्वतःपरःत्रिपादस्यामृतंदिवातिश्रुत्यंतरादित्यर्थः
५३७ हरिपदार्थमाह अवियेति । आदिपदेनकीर्तनाविग्रहः ५३८ पुरुषइति । अयंपुरुषःसर्वात्मकोयतइदंविश्वंतमेवोपजीवतिततएवसत्तादिकलभेततथाअयंविश्वपालकत्वात्पतिरित्युक्तः ५३९
आप्नोतीति । स्वात्मनासदादिरूपेणयतःसर्वव्याप्नोतितेननिमित्तेनात्मसंज्ञः मंगलानामपितथात्वप्रयोजकत्वाद्यतःपरमकल्याणरूपस्ततःशिवइत्युक्तः यतश्चब्रह्माहिरण्यगर्भोप्यस्यानंदलेशमुपजीव
तिततआनंदइत्युक्तः ५४० च्युतिरिति । कालप्रयुक्तोभावानांनानाशच्युतिरित्युच्यतेसाच्युतिरत्रेश्वरेनास्ति मृत्युभयप्रदवेनकालकालत्वेनचप्रसिद्धत्वात् यथाचव्याख्यातश्रुतिः 'मृत्युर्यावति
पञ्चमः ज्ञःकालकालः'इतिच तेनाच्युतइत्युक्तइत्यर्थः ५४१ सर्वनिर्घृतत्वादिश्वरसंज्ञःअथथाभावलक्षणापगमाभावात्तथाश्वतसंज्ञश्चायंबोध्यइत्याह ईश्वरइति ५४२ महाज्ञेयपरायणपदयोरर्थपूर्वो
त्तरार्द्धाभ्यामाह महद्भिरिति । महद्भिरुक्तमाधिकारिभिः ५४३ ज्योतिषोरिति । अर्चिर्वन्निज्वालातत्प्रभृतिजडंज्योतिःस्वात्मशब्दवाच्यचिदाभासरूपंचेतनंज्योतिरनयोर्भूभयोज्यौतिषोरपेक्षया

सत्यज्ञानादिरूपोयमानंदात्मास्वयंप्रभः ॥ नारायणोऽथवायस्मादन्यत्किंचिन्नविद्यते ५३६ अयमेवस्वयंज्योतिरक्षरंपरमंपदम् ॥ विश्वतःपरमोऽनित्योविश्वरूपः
सनातनः ५३८ अविद्यासहितान्केशान्पापानिचमर्हात्यपि ॥ स्मृत्यादिनाहरत्येषयतस्तेनहरिःस्मृतः ५३८ पुरुषोविश्वमेवेदंतंविश्वमुपजीवति ॥ पालयत्ये
षानिखिलंविश्वंयस्मात्पतिस्ततः ५३९ आप्नोतिचयतःसर्वंस्वात्मनात्माचतेनसुः ॥ शिवःपरमकल्याणोमंगलानांचमंगलम् ॥ आनंदात्मायदानंदलेशंब्रह्मोप
जीवति ५४० च्युतिर्विनाशइत्युक्तःकालाद्भावेपुयोभवेत् ॥ अच्युतोऽमृत्युभयदःकालकालोयमीरितः ५४१ ईश्वरोजगतोयस्मान्निगंताभगवानयम् ॥ शाश्वत
श्चयतोनायमपगच्छतिकर्हिचित् ४४२ महद्भिश्चसदैवायंज्ञेयोब्रह्मादिभिःपुमान् ॥ सर्वेषामपिभूतानामेषएवपरागतिः ५४३ ज्योतिषोऽर्चिरादेश्वस्वात्मशब्दा
भिधस्यच ॥ परमात्मापरंज्योतिर्ब्रह्मतत्त्वंपरंतथा ५४४ ध्याताध्यानंतथाध्यायेयंसर्वनारायणात्मकम् ॥ यच्चकिंचिज्जगत्सर्वदृश्यतेश्रूयतेपिवा ५४५ अंतर्बहि
श्चतत्सर्वं व्याप्यनारायणःस्थितः ॥ अनंतोव्ययश्चान्यश्चस्वप्रभःसर्वदर्शनः ५४६ अगाधजलधेरस्यसंसारस्यजडात्मनः ॥ मायायांकारणेतिष्ठन्मायादिपरिव
र्जितः ५४७ एवमसर्वगतोऽप्यात्माहार्देऽप्यत्रलभ्यते ॥ अणीयस्यात्मनोबुद्ध्याततोणुःपूर्वमीरितः ५४८ यथेवाष्टदलंपद्मंसुरक्तंमुकुलिकृतम् ॥ एवंहृदयप
द्मंतलंबतेहृदयस्यके ५४९

अखंडचिद्रूपत्वेनोत्कृष्टत्वात्परमात्मापरंज्योतिरित्युक्तः अतएवमहोतिपरैतत्त्वमितिशोक्तइत्यर्थः ५४४ तस्यसर्वात्मत्वमेवश्रुत्युक्तमभिनयति ध्यातेतिद्वाभ्यां । सर्वदर्शनपदेनकविपदार्थोक्तः स्फुटमन्यत ५४५ । ५४६ संसाररूपसमुद्रस्पांतेकारणरूपेस्थितइत्याकारंरसमुद्रैतमित्यस्यार्थेदर्शयति अगाधेति । संसाररूपकारणेमायारूपेनियंतृतयातिष्ठन्नपिवस्तुतोमायादिहीनइतिसंबन्धः ५४७ हृदयकमलवर्णनस्यप्रकृतोपयोगमाह एवइति । एवपरमात्मासर्वगतोपिहृदयकमलंअंतर्गततयाऽतिसूक्ष्मयाशुबुधौपलक्ष्यत्वादिपुरितिपूर्वमुक्तस्तस्फुटीभावायहृदयकमलमुच्यतेइतिभावः ५४८ मिदमांतरंरूपमर्थोप्यसित्यर्थः ५४९ यथेत्यष्टमिः । यथालोकेऽष्टदशैरक्तवर्णैमुकुलीकृतमीपद्विकसितंरूपमभवेत्तादृशहृदयस्यकेशिरसिलंबमान

अतिरम्यमिति । कीदृशतत्त्वमणीयं पूर्वादिचतुर्दिशुमध्येचवर्तमानानिर्वचच्छिद्राण्यस्यतनया वितस्तिर्द्वादशांगुलस्तत्परिमितेनाभेरूर्ध्वदेशेस्थितमिति ५५० तेषुच्छिद्रेषुवास्तव्यानिचतुरा
दीनिमल्लपुरुषत्वेनधेयानीत्याह पूर्वमिति । तथास्यकमलस्यमूलस्थानीयान्निहावोध्या तथाउरसोवक्षसोतरदेशमारभ्यगलपर्यंतोदेशोभूमित्वेनधेयइतिद्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ ममइति ।
तथेदंहृदयकमलंमनोनिवासत्वात्मानसमितिप्रसिद्धं 'समानसीनआत्माजनानाम्' इत्यादिश्रुतिषु मानसेभवइतितदर्थः गलतःगलगतघटिकाप्रदेशान्निर्गतत्वेननिष्ठयापदोक्तादधोवितस्तिमात्रेदेशेस्थि
तमित्यर्थः ५५३ ज्वालेत्याद्यर्थमाह सोमाग्नीति । सोमादिवदतितेजस्विविश्वस्यालंबनभूतंचेदंकमलमंतर्वर्त्याकाशद्वारेत्यर्थः 'यावान्वाऽयमाकाशः' इत्यादिश्रुतेः ५५४ विश्वस्येति । यतोवि
श्वस्यायतनंततोल्पमपिमहदित्योगिभिरुक्तम् ५५५ नानेति । पुनःकीदृशं नानारजतादिधातुमयशिलास्थानीयैरस्थिभिर्मसादिपृथुलैर्बद्धमिति ५५६ प्राकारेणेति । यथाचप्राकारवेष्टित
प्रासादांतर्गतंराज्ञोविहारस्थानभूतंसरोभयेत्तादृशंतस्यपद्मस्यहृदिमध्येसुषिरंछिद्रंभवतितदाकारयाधियाआत्मसाक्षात्कारोभवतीतिद्वयोरर्थः ५५७ । ५५८ तत्रहृत्कमलेधेयस्यविशेषणान्याह

अतिरम्यं हि भूतानां पंचच्छिद्रमधोमुखम् ॥ वितस्तिमात्रतोदेशेनाभेरूर्ध्वमवस्थितम् ५५० पूर्वंछिद्रंतुचक्षुःस्यात्पश्चिमंवागिहेरिता ॥ श्रोत्रंचदक्षिणंछिद्रं
मनउत्तरमीरितम् ५५१ मध्यच्छिद्रंतथाघ्राणंजिह्वामूलंतथास्यच ॥ गलंभूमिरिहप्रोक्ताहुरसोतरतस्तथा ५५२ मनोयोगादिदंनित्यंमानसारूप्यंप्रकीर्तितम् ॥
गलतोप्यधोतस्याद्वितस्तिपरिमाणतः ५५३ सोमाग्निरविनक्षत्रवियुद्धतेजसायुतम् ॥ भातिविश्वस्यकृत्स्नस्यह्याश्रयोयोगिनांसदा ५५४ विश्वस्यायतनं
यस्मात्तस्मादेतन्महत्स्मृतम् ॥ अत्यल्पमपिविद्वद्भिर्योगिभिःस्वात्मदर्शिभिः ५५५ नानाधातुशिलाप्रखरैरस्थिभिर्वपुषिस्थितैः ॥ मांसादिधातुचित्रांगैःसर्व
तःपरिवेष्टितम् ५५६ प्राकारेणयथारान्नःसरःप्रासादसंश्रयम् ॥ तस्यांतःसुषिरंसूक्ष्मंहृदिपद्मस्यवर्तते ५५७ तत्रस्थयाधियायोगादानंदात्मोपलभ्यते ॥
यस्मिन्प्रतिष्ठितं सर्वं ज्ञानं सर्पादिकं यथा ५५८ मध्येहृदयपद्मस्यमहानग्निसमःपुमान् ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्विश्वार्चिर्विश्वतोमुखः ॥ बुद्धयुपाधिसमाश्रि
त्यशुंक्तेविषयजंसुखम् ५५९ अग्निःप्राणात्मकश्चास्तआहारंविभजन्निव ॥ स्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैर्जठरेसर्वदेहिनाम् ५६० तिर्यगूर्ध्वमधश्चैवरश्मयस्तस्यसंत
ताः ॥ संतापयतिदेहंसआपादतलमस्तकम् ॥ क्षुधादिरूपमापन्नो जाठराग्नेस्तुतेजसा ५६१ सत्यज्ञानादिरूपेणयदायनोपलभ्यते ॥ तदामुनाप्रकारेणचितनी
योमनीषिभिः ५६२ तस्यमध्येदीपशिखाहादीभोजस्यतिष्ठति ॥ अणीयसीतथैवोर्ध्वंज्वलंतीनिश्चलासदा ५६३

मध्येइति । तस्यपद्मस्यमध्येपरमात्मातिष्ठति कीदृशः महानद्वितीयानंदः पुनःकीदृशः अग्निसमः स्वयंप्रकाशत्वात् विश्वार्चिःविश्वस्मिन्सर्वस्मिन्नचिपश्चिदाभासरूपायस्यसतथा अतएवविश्वतो
मुखःसर्वतःसन्निहितः बुद्धयुमाधिकजीवरूपेणसर्वविषयभोक्तवित्यर्थः ५५९ अग्निरिति । पुनःकीदृशःसपरमात्मा प्राणात्मकोयाजठराग्निस्तद्रूपेणआहारंक्षुक्तान्नादिकंस्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैर्बद्धां
देहयमसिद्धैर्विभजन्विभागंयन्नसन्सर्वेषांजठरेआस्तेस्थितइत्यर्थः ५६० तिर्यगिति । तस्यपरमात्मनोजाठराग्नेर्जाठराग्निरूपस्यरश्मयःकिरणस्तिर्यगूर्ध्वमधश्चैवसत्तात्पर्यताव्याप्ताःसन्ति कीदृ
शारश्मयः क्षुद्धादीनादिरूपाः ताभिःसजाठराग्निरूपःपरमात्मादेहमापादतलमस्तकंसंतापयतीतिसंबंधः ५६१ एवंध्यातोपिपदिसत्त्यादिरूपेणपरमात्मानमाहुर्भवतितदाऽनुभावस्यमाणेनम
कारेणधेयइत्याह सत्येति ५६२ अमुनेत्युक्तमभिनयति तस्येतिभिभिः । तस्यहादीभोजस्यमध्येऽतिसूक्ष्मांशैर्विदेदीप्यमानानिश्चलाचदीपशिखाभेयेत्यर्थः ५६३

नीलेति । पुनः कीदृशी नीलमेघघटागतविद्युलेखावहीसा श्यामाकिंशारुवत्तन्वीसूक्ष्मापीतवर्णाणूयमापिभास्वतीप्रभाशालिनीत्यर्थः ५६४ तस्यादीपशिखायामध्येपरमात्मासर्वात्माध्येय इत्याह मध्येइति । स्वराट्स्वेनैवराजमानः ५६५ आदित्योवाइत्यादेः उपतेनमइत्यंतस्यमंत्रद्वंद्वस्यतात्पर्यार्थमाह आदित्यइति । आदित्यइत्यादिमंत्रजातेनप्राणरूपोविराड्पञ्चएवैव रोनानारूपैर्वर्ण्यतेयतोयस्वराद्वितीयोभवतीत्यर्थः ५६६ सत्यंपरमित्यादेरुपनिषदित्यंतस्यार्थसंक्षिप्याह सत्यंतपइति । सत्यादीनिमानसपथेनान्येकादशसाधनानिसत्फलकत्वेनस्तुत्वाते भ्यःसर्वेभ्योहिदृष्ट्यगर्भवदुत्कृष्टत्वोक्त्यासंन्यासोविहितः विधेयंहिस्तूयतेइतिन्यायादितिवाक्यार्थः तत्रप्रजातयःप्रजाः आहिताआधानसंस्कृताअग्नयः मानसंचित्तशुद्धिः स्फुटमन्यत् ५६७ संक्षेपेणोक्तस्यव्याख्यानंप्रजापतेरारुणिपृष्टस्यवक्त्ररूपन्यासपूर्वकंश्रुत्यैवकृतंतद्विशदयति सर्वेत्यादिना । अत्रग्रंथकृताधर्मस्यादौकीर्तनमार्थक्रमानुरोधात्कृतम् दमशमोदयारूपत्वेनैकीकृत्यधर्मा त्वयोपात्तानांतत्पादत्वेनविवक्षितत्वात् पादेभ्योविशेषस्थानीयेभ्यःपूर्वसामान्यात्मनोधर्मस्योपन्यसनीयत्वादितिबोध्यम् सर्वेषांपुरुषार्थचतुष्टयस्यतदुपकरणानांचपरमसाधनत्वाद्धर्मःश्रेयस्कर

नीलतोयदमध्यस्थाविद्युलेखेवभास्वरा ॥ नीवीरशूकवत्तन्वीपीताभास्वत्यणूपमा ५६४ मध्येतस्याःशिखायाःसपरमात्माव्यवस्थितः ॥ ब्रह्मायंशिवएवायंहारि रेपसनातनः ॥ सएवेंद्रोक्षरंतद्वत्परमंसस्वराट्प्रभुः ६५ आदित्योवाएषइतिप्रभृतिप्राणईश्वरः ॥ नानारूपःस्वराडेपस्वराडेवचकीर्त्यते ६६ सत्यंतपोदमःशांति र्दानंधर्मःप्रजातयः ॥ आहिताअग्निहोत्रंचयज्ञामानसमेवच ॥ एकादशात्रसंस्तुत्यन्यासःश्रुत्याविधीयते ५६७ सर्ववर्णाश्रमाणांस्यात्स्वधर्मःसाधनंपरम् ॥ अर्थेकामेचमोक्षेचतेषामपिचसाधने ५६८ धर्मतःसर्वमेवात्रदुष्करंचप्राप्तिश्च्यति ॥ धर्मःसर्वस्यजगतःस्थितिहेतुरुदाहृतः ५६९ धर्मिष्ठमुपसर्पतिप्रजाःसर्वाम हातरुम् ॥ सुमेव्यंफलपुष्पादिपूर्णमार्गस्थितंयथा ॥ ज्ञानाज्ञानकृतंपापंसर्वधर्माद्विनश्यति ५७० सत्यंतपोदयादानंचतुष्पाद्धर्मईरितः ॥ सर्वैरपिसदासेव्यो जन्मतोमरणावधि ५७१ सत्यंवाचनिकोधर्मोयथादृष्टार्थवेदनम् ॥ उक्तार्थतश्चाचलनमिदमुक्तंमनीषिभिः ५७२ सत्यवाक्यादिमेसर्वलौकिकोवैदिकाअपि ॥ व्य वहाराःप्रवर्ततेकालांतरफलेष्वपि ५७३ अजातशत्रुप्रमुखाःसत्यवाक्यादिवंगताः ॥ नच्यवंतेततोद्यापिसत्यवादपरायणाः ५७४ सत्येनवातिवातोयंसूर्यःसत्ये नरोचते ॥ सत्येनविष्टताभूमिःसर्वसत्येप्रतिष्ठितम् ५७५ शीतवातातपादीनांसहनंश्रुत्पिपासयोः ॥ संकल्पात्तद्विविज्ञेयंतपोत्रान्नादिवर्जितम् ५७६

इत्यर्थः ५६८ धर्मतइति । धर्मोदुष्करमपिसाधयति किंचधर्मःप्रजानांस्थितिहेतुःपालनकरीसत्यमयीभगवतोमूर्तिरुक्ता अतएवधर्मपरंसर्वेआश्रयंतपयिकाःसत्तरुमिव तथायंधर्मोज्ञात्वाऽ ज्ञात्वावाकृतानिपापानिहंतीतिद्वयोरर्थः ५६९ । ५७० अस्यधर्मस्यसत्यादयश्चत्वारःपादाःसदासेव्याइत्याह सत्यमिति ५७१ तत्रसत्यलक्षणमाह सत्यमिति । वाचनिकोवागिंद्रिये णानुष्ठेयःसत्यरूपोयर्मः तत्स्वरूपंतूयथादृष्टस्यभूतहितस्यकीर्तनंप्रतिज्ञातार्थादचलनंचेत्यर्थः ५७२ अस्यसत्यस्यसर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वंप्रसिद्धमित्याह सत्येति । कालांतरेफलंयेषांतेषुकर्म सुलोकिकादयवहाराःसत्यापनादयोवैदिकाआर्तिवज्यादयःप्रवर्ततेइतिप्रसिद्धम् सत्यापनं 'साई' इतिभाषायांख्यातम् ५७३ तथायुधिष्ठिरादीनांसहरीरस्वर्गगमनंतत्रचिरंस्थितिश्चसत्यबलेनैवम सिद्धेइत्याह अजातेति ५७४ तथासत्यधर्मोनुष्ठानवलेनैववाक्यादिविवानांस्वस्वाधिकारनिर्वाहकत्वंप्रसिद्धमित्याह सत्येनेति ५७५ धर्मस्यद्वितीयपादेतद्विवर्णयति शीतेति । संकल्पपूर्वकं

त फलमाह तपसेति । आयन्यासवतः ५७७ सर्वमेवेति । सर्वजगत्कार्यभूतं कारणभूततपसि स्थितम् तथा हि विश्वाभिन्नोद्भूतनजगत्सृष्ट्वामिति त्रिशंकुपाख्यानेरात्रायणे प्रसिद्धम् सतप
स्तः वा इदं सर्वमसृजतेति श्रुतिश्च दुर्धर्षतेजस्वि ५७८ तृतीयः पादो दयारूपो दमशमाभ्यां दयाया असाधारणकारणाभ्यां सूचित इत्याह दयेति । यतो दांत्याशां त्याच विना दयान जायते ततो दया प्रयो
जको दमशमो श्रेयःसाधनतयोक्ता वित्यर्थः ५७९ तत्र दमलक्षणमाह बाह्येन्द्रियाणामिति । यथा प्रमत्तस्य वृषभस्य बन्धनेन विजयस्तथा यद्विन्द्रियाणां विजयः स दम उच्यत इत्यर्थः ५८० अस्य फ
लमाह ब्रह्मवर्षेति । तेन दमेन बाह्येन्द्रियनिग्रहं कुर्वतो ब्रह्मचारिणो ब्रह्मलोकं स्वर्गं वा ब्रह्मवोगता इत्यर्थः ५८१ शमलक्षणमाह शम इति । सर्वविषयाभिलाषान् हित्वा आनन्दरूपात्ममात्राभिलाषः
शम इत्युक्त इत्यर्थः ५८२ अप्रशमः प्रत्याहारफलत्वेन योगिभिरुक्त इति दर्शयति यथेति । यथा ज्वरादि रोगवशेन विषयेष्विच्छाया अभवः अनुत्थानं तथा विषयदोषदर्शनेन तेष्विच्छाया अजनिरनु
त्पत्तिर्जाता या इच्छाया यदा त्यक्तं चित्तवर्जनं वा तद्रूपः शम उक्तः तथा चोक्तं योगभाष्ये 'चित्तैकाग्र्यादप्रतिपत्तिरेवेति जैगोपव्यहति' चित्तैकाग्र्यबलेनैन्द्रियाणां विषयेष्वप्रवृत्तिरूपावश्यतैव प्रत्याहा

तपसामुनयोदेवाःस्वर्गमायन्निजेप्सितम् ॥ सपत्नविजयंतद्वदिहलोकेचमानवाः ५७७ सर्वमेवजगन्त्रित्यंतपस्येवप्रतिष्ठितम् ॥ तपसायतएवायंशापानुग्रहकृद्
वेत् ॥ तपस्ततोतिदुर्धर्षसाधनंपंडितैःस्मृतम् ५७८ दयादांत्याचशांत्याचनविनात्रप्रजायते ॥ यतोदमःशमश्चेतिद्वयंसाधनमोरितम् ५७९ बाह्येन्द्रियाणां
विजयोदमउक्तोमनीषिभिः ॥ वृषभस्यप्रमत्तस्ययथाबंधनतोभवेत् ५८० ब्रह्मचर्यरतास्तेनबाह्येन्द्रियविनिग्रहम् ॥ कुर्वतःस्वर्गमायांतिब्रह्मलोकमथापिवा ॥
परित्यज्याखिलंपापंसफलंमरणत्परं ५८१ शमउक्तोभिलाषोयमानंददात्मस्वरूपिणः ॥ हित्वाविषयजान्सर्वानभिलाषान्सदैवहि ५८२ यथाव्याध्यादिदोषेण
विषयेच्छानजायते ॥ एवंविषयदोषेणविषयेच्छाजनिर्नया ॥ सशमःकथ्यतेपुंसोविषयेच्छाविवर्जनम् ५८३ अरण्येशमसंपन्नमुनयःस्वार्थसाधकाः ॥ शांत्या
कुर्वतिभूतानांशिवंहिंसाविवर्जनम् ॥ स्वर्गचमुनयोयांतिकामक्रोधादिवर्जनात् ५८४ कामक्रोधादिसंपन्नःपुमान्शमविवर्जितः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणजयश्चन्यःप्र
मादवान् ५८५ कर्मणामनसावाचाकुरुतेभूतहिंसनम् ॥ हिंसकोनिर्दयःकोनुपमान्कुर्यादयामयम् ॥ ततःशमदमौज्ञेयौपरमंसाधनंनृणाम् ५८६ दानंवाच
स्तथाबुद्धेर्वित्तस्यविविधस्यच ॥ शरीरस्यापिकुत्रापिकेचिदिच्छंतिपंडिताः ५८७ प्रशंसंतिप्रजानित्यंकर्णबल्यादिकानिह ॥ वदान्यादानतःस्वर्गव्रजं
तिसततंनराः ५८८

रफलमिति जेगी पञ्चसुनेः सिद्धांत इति तदर्थः ५८३ अस्य शमरूपफलं लोकोद्देशे च प्रसिद्धमित्याह अरण्य इति । अरण्येऽसहाया अपि मुनयोऽनेन शमेन स्वार्थं मनुष्येनापि भूतानां सन्निहितानां व्याघ्रादीनां शोषाधानेन शिवं हिंसा निवृत्तिरूपं कुर्वतः प्रसिद्धाः तथा कामादिजयेन सद्गतिश्चेत्तां शास्त्रेषु क्लृप्त्यर्थः ५८४ अनयोः शमदमयोर्दया प्रयोजकत्वं व्यतिरेकमुखेनाह कामेति । शमराहित्येन कामादिमात्तदमराहित्येनैन्द्रियजयशून्यश्चोभवतिसशरीरादिभिर्हिंसां कुर्वाण एव प्रसिद्धस्तस्य हिंसकस्य निर्देयत्वमपि प्रसिद्धम् यतो र्यं हिंसको दयायाः संभावनाया अपि न विषयः फलितमाह तत इत्यादिनेति द्वयोरर्थः ५८५ । ५८६ धर्मचतुर्थपादरूपदानस्य स्वरूपमाह दानमिति । वाक्चतुर्दशविचारूपा दास्यामीत्यादिप्रतिज्ञाया तत्प्रभृतीनां पात्रेऽर्पणदानमित्युच्यते तत्र शरीरदानं कुत्रचित्शरणागतत्राणादिविषय एवेत्याहुः ५८७ तत्फलं यज्ञः प्रभृतिप्रसिद्धमित्याह प्रशंसतीति । कर्णत्वग्दानाद्बलिं त्रिलोकी दानात् आदिपदेन शिवि प्रभृतीनां ग्रहः वदान्याः प्रदातारः ५८८

॥ ३४ ॥

यज्ञादिति । दक्षिणाआत्मारूपं यस्य तथाभूतेन दानेनैव पूर्णताप्रसिद्धा तथा दाता सर्वभूतैः पितृवदाश्रयणी यो भवतीति ५८९ दानत इति । दानेन वैरिणोऽपि वशो भवन्ति अतएव उपायज्ञः सामदानभेदं दानां बलावलविचारकः कुशलएतान् वैरिणो दानेनैव निहन्ति जयतीत्यर्थः तथा दानस्य सर्वजगत्स्थितिहेतुत्वं प्रसिद्धं देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तुवः इति भगवद्गीतादिषु ५९० अयं सत्यादिषा दचतुष्टयवा म्धर्मः सर्वसाधारणत्वाद्दर्णाश्रमावस्थादिसापेक्षत्वाभावेनाभ्यर्हितत्वाच्चादौ निर्दिष्ट इत्याह चतुष्पादिति । ' पंचवर्षो ध्रुवः सिद्धः कपोतो दानतस्तथा । निदर्शनं तो धर्मस्य नैरपेक्ष्य परीक्षितुं ' ५९१ प्रजाति पदोक्तस्य सप्तमस्यापकृष्टवद्योतकं सापेक्षत्वं दर्शयति गृहस्थत्वमिति द्वाभ्यां । प्रजाजनिर्हिं गृहस्थत्वं यौवनावस्थांचापेक्ष्यैव मनुजादीनां भवति तद्व्यतिरेके प्रजापतेरपि प्रजोत्पादनेऽशक्तत्वादिति द्वयोरर्थः ५९२ । ५९३ संततेः फलं सांसारिकं सुखमेवेत्याह प्रजावानिति द्वाभ्यां स्पष्टं ५९४ संसारस्येति । तस्मात्कीर्त्यादिहेतुत्वदर्शनात् प्रजाः संततयः संसारसंबन्धिनि सुख एव कारणतयोक्ताः मोक्षरूपे निष्का

यज्ञाःसंपूर्णतायांतिदानतोदक्षिणात्मनः ॥ दातारं सर्वभूतानि श्रयंति पितरं यथा ५८९ दानतो वैरिणोऽपि स्थुर्मित्राण्येव न संशयः ॥ दानेन हि निहंत्ये तानुपायज्ञो
नरो भुवि ॥ दाने सर्वमिदं विश्वं प्रति तिष्ठति सर्वदो ५९० चतुष्पादेष्वधर्मः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ नवर्णमाश्रमं वापि न वयो वाप्यपेक्षते ५९१ गृहस्थत्वं वयश्चा
पि ह्यपेक्ष्यैव प्रजाजनिः ॥ मनुजानां भवत्यत्र सर्वेषामपि देहिनाम् ५९२ कः कुमारः पुमानत्र जायया वा विवर्जितः ॥ उत्पादयेत्प्रजाधीमानुत्सुकोऽपि प्रजापतिः ५९३
प्रजावान्कीर्तिमाप्नोति सुखं वैरिजयं तथा ॥ पितृणामनृणो भूत्वा स्वर्गं याति मृतः पुनः ५९४ संसारस्य सुखे तस्मात्प्रजाः कारणमीरिताः ॥ मोक्षारूपे प्रायशो विप्रः
कथितः पंडितैरयम् ५९५ प्रजानां मोक्षहेतुत्वं केचिदिच्छंति बालिशाः ॥ उपपत्तिमिमां तत्र प्राहुः कामज्वरातुराः ५९६ आरुरुक्षुर्यथालोके प्रासादं सप्तभूमिकम् ॥
निःश्रेणिकं समासाद्य शनैः प्रासादमस्तकम् ॥ व्रजेत्सोपानपंतौ च पदं न्यस्य क्रमात्पुमान् ५९७ एवं धर्मस्तथाचार्यः कामो मोक्षश्च कीर्तितः ॥ चतुर्विधः पुमर्थो यमु
पर्युपरि संस्थितः ५९८ धर्मोऽर्थमवाप्नोति पुमांल्लोकद्वयेपि हि ॥ अर्थतश्च तथा कामं कामान्मोक्षं च धीधनः ५९९ दरिद्रं दुःखसंपन्नं पापिनं प्रवदंत्यतः ॥ श्रीमेतं
सुखसंपन्नं पुण्यात्मानं चलौकिकाः ६०० धर्मोऽत्र द्विविधः प्रोक्तो दृष्टादृष्टफलोद्दिभिः ॥ यदि दृष्टफलो नायं कल्प्योऽदृष्टफलस्तदा ६०१ पापिनामपि सोयं स्याज्ज
न्मांतरकृतो यतः ॥ दृश्यंते सुखिनः कार्यं न विना कारणं भवेत् ६०२

मतालभ्येमुखेत्वंयंप्रजारूपोविघ्नउक्तः रामोत्पादकत्वात् पृथुसदृशसिंततिप्रभिप्रेत्याह प्रायशइत्यादि ५९५ अत्ररागिणामंतपरिहारायानुवदति प्रज्ञानामितित्रयास्त्रिंशताश्लोकैः । केचिद्दालिश
अतस्त्वविदःकामजवरवेगेनप्रलपंतःसंततमोक्षहेतुतामाहुस्तत्रमोक्षहेतुत्वेइमांश्चक्षमाणांयुक्तिचाहुरिति ५९६ तत्रविषयभोगेनकामंक्षपयित्वेवमोक्षइतिवक्तुंइष्टांतउच्यते आरुरुधुरिति । यथेक्षमा
सादशिवरारोहणंसोपानद्वारेवसोपानारोहणमपिदंडाख्यतदवयवक्रमेणैवेत्यर्थः ५९७ एवंधर्मादिपुरुषार्थचतुष्टयमध्येउत्तरस्यप्राप्तिःपूर्वपूर्वप्राप्तिंविना नभवतीत्याहुः एवमिति ५९८ क्रममेवस्फुट
यति धर्मादिति । अर्थभोगसाधनज्ञातं ५९९ तत्रधर्मस्यफलमर्थएवेत्युच्यते दरिद्रमितिवक्तुमिदं । अतोऽर्थभावस्यधर्माभावमुक्त्यालौकिकादरिद्रंवापिनेवंदंतिश्रीमदतिपुण्यात्मानमिति ६००
ननुत्रेपायित्वीममतिहजन्मनिपुण्यानुष्ठानेनइत्येतत्कथंतेपापुण्यात्मतयान्यवहारइतिवक्तुमिदं । अतोऽर्थभावस्यधर्माभावमुक्त्यालौकिकादरिद्रंवापिनेवंदंतिश्रीमदतिपुण्यात्मानमिति ६००
यमिदंविद्वान्मोक्षार्थोक्तिरिति । अतोऽर्थभावस्यधर्माभावमुक्त्यालौकिकादरिद्रंवापिनेवंदंतिश्रीमदतिपुण्यात्मानमिति ६००

टी०अ०

१०

॥ २४ ॥

पुण्यात्मन इति । ततो दुःखं स्य पापफलत्वं निश्चयात् पुण्यात्मन इह जन्मनि पुण्यानुष्ठानपरस्यापि दुःखलिंगेन जन्मांतरीयपापमनुमेयमिति फलितमाह सुखमिति । वैषयिकमिति शेषः ६०३ अथार्थे
स्य विषयभोग एव फलमिति दर्शयति सुखं वैषयिकमित्यादिना । प्रजाः संततीः गृहस्थत्ववादं गृहस्थत्वेन प्रसिद्धिं तस्यापि धर्मात्मनोऽपि स्फुटमन्यत् ६०४ । ६०५ अन्ननार्यादिकमिति । अन्नप्रभृ
तिभोगसाधनं निर्धनस्य विद्यमानमपि यतः सुखं न भवति ततोऽर्थः कामसुखनिदानमित्यर्थः ६०६ निर्धनस्य विषयसुखासंभवमेव स्फुटयति अर्थहीनमिति त्रिभिः । सुता अपि त्यजंतीति ६०७ निर्धन
मिति । एते वांधवा मित्राद्या इतरे मानवाश्च अवजानंति नाद्रियंते ६०८ कुलमिति । शयवत् शयव इव ६०९ व्यतिरेकमुक्त्वाऽवयमाह धनीति स्पष्टं ६१० तत्राप्यर्थस्य वैशेषिकं फलं स्त्रीसुखमेवेत्यनु
वदति अर्थत इति । ततोऽर्थदयं कामो नारीसंभोगात्मको जायत इति ६११ किंच ब्रह्मचर्यादेव मोक्षाधिकारी कश्चिन्न संभवति सर्वस्य जगतः कामव्याप्तत्वादित्यनुवदति जात इति त्रिभिः । अत्र संसारे सावि

पुण्यात्मनस्तथैवैतत्पापं जन्मांतरस्थितम् ॥ ऊहनीयं यतो दुःखं न विना तेन संभवेत् ॥ सुखं धर्मात्ततो नित्यं जायते सर्वदेहिनाम् ६०३ सुखं वैषयिकं नार्थविना क
स्यापि संभवेत् ॥ धर्मात्मापि विना नारीं स्त्रीसुखं नाधिगच्छति ६०४ न प्रजान् गृहस्थत्वादां लोकेषु कर्हं चित् ॥ अन्नं विना न तस्यापि क्षुधा शांतिं प्रयाति हि ६०५
अन्ननार्यादिकं सर्वसुखं विद्यते न हि ॥ निर्धनस्य ततो नित्यमर्थः कामस्य कारणम् ६०६ अर्थहीनं पतिं नारी त्यजेदपि पतिव्रता ॥ ॥ पितरं प्राणतः स्निग्धमर्थहीनं
सुता अपि ६०७ निर्धनं सर्वेषु वैतेश्वरं तं पुरतः स्थितम् ॥ अवजानंति मित्राद्या मानवा धनगर्विताः ६०८ कुलं शीलं तथा विद्यागुणानां विधा अपि ॥ निर्धन
स्य न कार्या यक्षमंते शयवस्थिताः ६०९ धनीभोगान्समाप्नोति धनी स्वर्गं च गच्छति ॥ विपुलां च तथा कीर्तिगुणान्नां विधानपि ६१० अर्थतस्तत्त एवायं कामो भो
गाभिधो नृणाम् ॥ जायते त्रविशेषेण नारीसंभोगसंभवः ३११ जातः पुमान् कामो यं कोपि नास्ति जगत्र ये ॥ सुखेच्छां काम उद्दिष्टः कस्य सा त्रन विद्यते ६१२ वृद्धो
बालो युवावापि पुमान्वाप्यथवा पशुः ॥ स्त्रीवान् पुंसकं वापि जंगमं स्थावरं तथा ६१३ सर्वैः प्रदृश्यते नित्यं कामुकं निखिलं जगत् ॥ ततो विरक्तिः कस्य स्यात् सुखभोगं
विना त्रनु ६१४ रागाभावो विरक्तिः स्यान्न रागस्य जनिं विना ॥ उत्पन्नोऽत्र कथं रागस्तद्भोगमनवाप्यसः ॥ विनश्यति यथा लोके क्षुधानां विना क्वचित् ६१५ अपि
रागोऽत्र संजातो विषयावाप्तिवर्जितः ॥ जननीं भिव संरुध्य शिशुश्चित्तं व्यवस्थितः ६१६ तस्मिन् सति न यात्येव चित्ते त्रविषयांतरम् ॥ मुमुक्षा कुत एवैषा दूरापा
स्ताम विष्यति ६१७

पयसुखेच्छा कस्य नास्ति यतो वृद्धादिरूपस्य सर्वस्य जगतः कामुकत्वं सर्वानुभवसिद्धमिति फलितमाह तत इति । नु इति वितर्के ६१२ । ६१३ । ६१४ वितर्कमेवाभिनयति रागाभाव इति । रागस्या
भावोऽध्वंसस्तद्रूपविरक्तिः किं रागोऽपि विना भवति तदुपपत्तौ वा नायः प्रतियोगिनोऽध्वंसकारणत्वेन प्रतियोगिजनिं विना ध्वंसासंभवात् नांत्य इत्याह उत्पन्न इत्यादिना । यथा उत्पन्ना क्षुधा अन्नला
भेनैव शांतिं तथारागोऽपि विषयभोगेनैवेत्यर्थः तथा च ब्रह्मचारिणां विरक्त्यसंभवात् मोक्षोऽमो न युक्त इति भावः ६१५ ननु जातमपि विषयरागं विषयदोषदर्शनेन निरुद्धं च विरक्तिर्मुमुक्षा च भविष्यती
त्याशंक्यं नैवं संभवतीत्याह अपिराग इति । उदितो रागो यावद्विषयं न लभते तावद्भोजनं नुदरमिव चित्तं निरुद्धं यावति उते तस्मिन्नेव विषयरागे चित्तगोसतिगभीतरमिव विषयांतरं न प्रवेशार्हं तथा चालो
किं के मोक्षेच्छा मुतरां दुर्लभेति ह्येतेषां रथः ६१६ । १६७

अत्र दृष्टांतमाह मदेति । मदेति भिन्नः करोगोऽथलं प्रसूतसतथापि हायनो युवाचगजो यथाऽरण्यान्यामहारण्यस्वसूस्मे पुहुलं भेदुमागं पुविचरणपरस्तामरण्यानीद्वारदेशे निरुद्धचितिष्ठः संप्रवेशं परस्वप
तिवध्नातीत्यर्थः ६१८ दाधीतिके योजयति एवमिति । एवं विषयविशेषपरामरूपो गजश्चित्तरूपे वने स्थितः कथं मोक्षविषयकरागस्यावकाशदः स्यादित्यर्थः ६१९ उक्तैर्धैकमुत्पदं दर्शयन् लौकिकविषयराग
स्य लौकिकविषयांतरागं प्रत्यपि प्रतिबंधकत्वं रावणादौ दृष्टमित्याह अपिसीतेति चतुर्भिः । सीतायां समाविद्धः प्रयोजितो रागो येन सतथाभूतो रावणस्त्रिलोको वर्तिपदार्थांतरं न कामितवानिति द्वयोः
संबंधः ६२० । ६२१ अत्र दमयंत्यप्युदाहरणं यथा स्वयं वरागता ईद्रादयो न लं विहाय न वृता इत्याह न लेति ६२२ एकविषयरागेण विषयांतरविमुखाः शतशोऽतीतादिकालेषु प्रसिद्धा इत्याह एवमन्ये
पीति । नगमिष्यति न भजिष्यति ६२३ यदि कश्चित्प्रथमं मोक्ष एव रागवान् स्यात्संन्यासाधिकारी स्यादिति चेन्न न्यायविरोधेना संबन्धादित्याह अत्रापीति । येषामत्र लौकिके सुखांतरे सुखविशेषे सति
नोऽस्ति तेषां प्रथममेवालौकिके मोक्षसंज्ञे सुखे साकथं स्यादित्यर्थः यौहिलौकिकं सुखं संन्याजानीयात्संस्वर्गसुखमिव मोक्षसुखमपि कामयेतेति संभवति इच्छाया इष्टतावच्छेदकप्रकारकज्ञानजन्यत्वात्

मदप्रभित्रकरः कुंजरः षष्ठिहायनः ॥ अरण्यान्शायथैवैष सुक्ष्ममार्गप्रचारकः ॥ निरुध्यद्वारतस्तिष्ठन्प्रवेशं न प्रयच्छति ६१८ एवं विषयसंभोगरागश्चित्तवने स्थि
तः ॥ कथं रागांतरस्यायं प्रवेशं दातुमर्हति ६१९ अपिसीता समाविद्धरागो योऽपि दृष्टरागस्थितः ॥ मंदोदरीप्रतिः श्रीमान् रावणो लोकरावणः ६२० त्रैलोक्यैश्वर्यमतु
लं वंधुमंडलमंडितम् ॥ चक्रमेन कथं नाम पुमानन्यः सुखांतरम् ६२१ नलसंलग्नहृदया दमयंती प्रसंगतः ॥ शक्रादीनपि संप्राप्तां नवपुत्रतः स्थितान् ६२२ एवम
न्येपिव हवोरागांधा विषणाजनाः ॥ नगमिष्यति नोयांति न याता विषयांतरम् ६२३ अत्रापि विद्यते नैव शक्तिर्येषां सुखांतरे ॥ अलौकिके कथं मोक्षे शक्तिस्तेषां भवि
ष्यति ६२४ ततो मोक्षं पुमानैव गच्छेत्कामान् हृदि स्थितान् ॥ अनवाप्यापि धीमान्यो मंदधीः किंपुनर्जनः ६२५ अनधीत्यद्विजो वेदाननुत्पाद्यतथा सुतान् ॥ अ
निष्टा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यंधः ६२६ एवं मनुरपि प्राह प्रथमो यः शरीरिणाम् ॥ इदं रागस्य माहात्म्यं जानानः सर्ववित्पुमान् ६२७ ततः सर्वोपभोगेन क्षीणरा
गे च सर्वतः ॥ विरक्तो मोक्षमार्गाय मनः कुर्वीत पंडितः ६२८ इत्यादि बहुशो मंदाः सर्वदा भोगलालसाः ॥ जल्पन्ति तद्वचः कोत्र गृहीयात्पंडितः पुमान् ६२९ सुखे पुण्य
स्य हेतुत्वं दुःखे पापस्य चेरितम् ॥ एतत्तथेति को नाम नेतीदं भाषते पुमान् ६३० अर्थस्य सुखहेतुत्वं यदुक्तं तद्वैवहि ॥ अर्थहीनाश्च सुखिनो दृश्यंते बहवो यतः ॥
अर्थिनो दुःखिनश्चैव लोके शतसहस्रशः ६३१ अर्थविनापि भोगाभिर्मनुष्यादेर्मयेरिता ॥ याज्ञवल्क्यस्य मेत्रेभ्यः संवादे पूर्वमेव ते ६३२

नान्यथेति भावः ६२४ तस्माद्द्विमानपि सर्वाङ्कामान् पूरयित्वैव मोक्षाय यतेतेत्याह तत इति । धीमानपि हृदि स्थान्कामान् अनवाप्यापूरयित्वा मोक्षं मोक्षाश्रमं संन्यासं गच्छेदित्यर्थः ६२५ अत्र मनु
वाक्यं पठति अनधीत्येति । स्पष्टम् ६२६ एवमिति । यः सवैशरीरिप्रथम इत्यादि वाक्योक्तप्रजापतिरूपः सर्वज्ञश्च प्रसिद्धः समनुरि मं वणिंतरागप्रभावं जानन् पूर्वलोकां प्राहेत्यर्थः ६२७ फलितमाह
तत इति ६२८ एतन्मंदमत्परिहरति इत्यादीत्यादिना त्रैविणिकानधीतांस्तान्तिष्यतः पूर्वतन्नेन ग्रंथेन । एवं विंधवाक्यजातं ये मंदावदन्ति ते पंडितैरुपेक्ष्या एव तद्वाक्ये संमतिकरणं विद्वत्सु संभाष्यते इत्यर्थः
६२९ अत्र यत्तेः सुखदुःखेति पुण्यपापयोर्हेतुत्वमुक्तं तत्र नेति न कुर्मः किंतु तदंशं मी कुर्म इत्याह सुख इति ६३० यत्तदर्थस्य सुखहेतुत्वमुक्तं तद्विचारदिपरीत्याचा युक्तमित्याह अर्थस्येति ६३१ अर्थवि
ना भोगास्तुदाहरणं समभाषाये अपि विनविदीनाये अमरा इत्यादिना प्रवर्धितमित्याह अर्थविनेति ६३२

अर्थानामर्जनेदुःखमित्यादिजानतां सुधियां मतेऽर्थादुःखदा एव ये तु षड्विंशतानां रूपमाकारधारयति ते पां सुखदा इत्यपि त एव जानन्ति त्वयाह प्रसिद्धा इति ६३३ यच्च हरिर्देववादपस्यजन्तीत्युक्तं तदपि शिष्टवृत्तापरिज्ञानविलसितमित्याह वध्वादय इति ६३४ यच्च सुखेच्छाशालित्वेन सर्वजगतः कामुकत्वमुक्तं तदप्युक्तम् कामुकत्वस्य जिब्होपस्थपरेष्वेव लोके प्रसिद्धत्वादित्याह सुखेच्छेति तथैव सर्वभूतसंबन्धिन्येव सा सुखेच्छायां किञ्चित्तुच्छमिति द्वयोः संबन्धः ६३५ । ६३६ राग इति । यद्योक्तमेकस्मिन् विषये जातो राग इतरविषयगोचरं रागं निरुध्य तत्प्रतिवर्त्तीत्यादित्येतदस्माकं प्रति कुलं भवति मोक्षविषयकरागेणैतररागप्रतिबंधस्यास्मदिष्टत्वादित्यर्थः ६३७ यच्चानधीत्येत्यादिकं मनुवाक्यमुपन्यस्तं तदपि न हि निन्दानिन्दितं प्रवर्ततेऽपि तु विवेकं स्तोतुमिति न्यायेनाज्ञानप्रतिकर्मप्रशंसापरमित्येव युक्तमित्याह मनोरिति । अमुना वादिना यामनोरुक्तिः समुक्ता उपन्यस्ता सा मोक्षनिंदा परानभवतीत्येवांगीकारणं शोभनं युक्तमित्यर्थः ६३८ तदनुकूलविषयबाधकं तर्कमभिनयति मोक्ष इति । यदि मोक्षार्थाप्रवृत्तिर्मनोरनिष्टा भविष्यत्तदा मनुस्मृतिषट्पाध्याये मोक्षधर्मसंभावदिष्यत् न च तस्मिन् भ्रमादयो दोषाः संभावनीयाः यद्वै किंच न मनुरवदत्तद्रेपजमित्यादि श्रुतिपुप्रसिद्धसावैश्यादिमाहात्म्यस्य तदयोगादिति भावार्थः ६३९ सत्यं मोक्षो मनोरिष्टः परं त्वेभ्यो वेदाध्ययनादिभ्यो नंतरत्वेनैवेति कल्पनापि न युक्तेत्याह आनन्तर्यमिति । युक्त्यानुसारेण मनुवाक्ये विचारिते

प्रसिद्धाविदुषांयस्मादर्थदुःखस्यहेतवः ॥ तेभ्यःकथंमुखंनामभवेत्पण्डितरूपिणाम् ३३ वध्वादयोदरिद्रस्यविमुखाःस्युरितीरितम् ॥ यत्तत्काचित्कमेतत्स्याद्यतःसर्वत्रनैवतत् ३४ सुखेच्छासर्वभूतानामीरितायातथैवसा ॥ तावताकामुकंकेनजगदेतद्भविष्यति ३५ कामुकोविषयासक्तःपुमानलोकेसमीरितः ॥ नसुखेचलुस्ततोन्वोयस्ततोयत्किंचिदीरितम् ३६ रागएकत्रसंजातोनिहंध्याद्विषयांतरे ॥ रागमस्माकमेतच्चनानिष्टंमोक्षरागिणाम् ३७ मनोरुक्तिःसमुक्तायामोक्षनिंदापरामुना ॥ नसामोक्षस्यनिंदायांप्रवृत्तेतिहशोभनम् ३८ मोक्षोमनोरनिष्टश्चेत्षष्ठाध्यायेकथंहिसः ॥ मोक्षधर्मवदेत्प्राज्ञोमनुःसर्वार्थदर्शकः ३९ आनंतंयंचतस्यैभ्योनेष्टंयुक्त्यावलोकिते ॥ अनेकशतशाखानांभेदेर्नानाविधानिमान् ॥ ब्रह्मायुरपिविद्वान्नःकोधीयीतजगत्रये ६४० पुत्राणांचबहुत्वंस्यान्निपुणैकंपरंततः ॥ अनंतेषुद्वयंचेतत्तत्शक्यंकर्तुंनमानवैः ४१ एवंयज्ञेषुविज्ञेयाबहुसंख्यासदैवसा ॥ अशक्यंविदधच्छास्त्रमशास्त्रंतत्प्रजायते ४२ त्रिपुत्राश्चत्रियज्ञाश्चस्वशाखाध्यायिनोपिच ॥ मोक्षस्येच्छामकुर्वाणादृश्यंतेबहवोद्विजाः ४३

सतितस्यमोक्षोद्यमस्य एव वेदाध्ययनादिभ्यः आनन्तर्यमिति श्रुतिमिति सिद्धयतीत्यर्थः । तत्र हेतुतया बहुवेदाध्ययनादीनामशक्यत्वमाह । अनेकेत्यादिना । ब्रह्मबृहत् आयुर्यस्य तथा विधोपिकखिलो
कीवासीनो धिकारिणामन्यतमो नानाशास्त्राभिज्ञानबहुत्वेदानध्येतुं शक्नोति भवेदित्यर्थः । ६४० तथा पुत्रे पुं बहुत्वमप्यशक्यं कर्तुमिति याह । पुत्राणामिति । कपिजलाधिकरणे त्रित्वरूपं बहुत्वं प्रथमोप
स्थितपरित्यागानर्हत्वादियुक्तिभिः सिद्धांततयोक्तम् । चतुष्पादिभेदेन ते पुं बहुत्वेऽप्यन्यतमरूपं तत्पूर्वपक्षतयोक्तं तद्वदपुत्राणां बहुत्वं त्रिपुत्रपर्यवसन्नं स्यादथवा तत् त्रित्वात्परं वर्तमाने पुं चतुष्पादिष्वनन्ते पुंभे
दे पुं एकमन्यतमरूपं स्यादेतद्बहुत्वप्रकारदृष्टमपि दृष्टसामग्र्यधीनत्वात्मानवेः स्वातंत्र्येण कर्तुमशक्यमित्यर्थः । ६४१ एवमिति । तथा यज्ञैरित्यज्ञगता बहुत्वसंख्यापिसा त्रित्वरूपा चतुष्पादिरूपा
या एव मानवेः स्वातंत्र्येण कर्तुमशक्येव सदामसिद्धा । एतादृशाशक्यार्थविधाने शास्त्रस्याननुष्ठापकत्वलक्षणाप्रामाण्यापात्तिरित्यर्थः । तदुक्तं 'प्रवृत्तिर्वानिवृत्तिर्वानित्येन कृतकैर्नवा । पुंसां येनोपादिश्येत तच्छा
स्त्रमभिधीयते' इत्यादि । ४२ ननु बहुवेदाध्ययनादिष्वपूर्वविधिर्मनोनाभिप्रेतः किंतु वेदपदेन स्वशास्त्रात् तदवयवाभिप्रायेण बहुवचनं चाभिप्रेत्य वेदाध्ययनादीनामन्यव्यतिरेकसिद्धिकारणतामनुनानूयते
इत्याशंक्यान्वयव्यभिचारेण कारणत्वा संभवादनुवादो न युक्त इत्याह । त्रिपुत्राश्चेति । यदि त्रिपुत्रत्वादीनां मोक्षेच्छां प्रति कारणत्वं स्यात्तर्हि त्रिपुत्रत्वादिशालिनो मोक्षपरा एव हृश्येरन्नतु तथा हृश्यते किं
तु हृश्यः संसारसक्तमोक्षविमुखा एव हृश्यं तदित्यर्थः । ६४३

अस्तुतर्हि नियमविधिः परिसंख्याविधिर्मानुना विवक्षित इत्यपि न शक्यं मोक्षसौंदर्यज्ञानोत्थिताया मोक्षेच्छाया व्यावर्तयितुमशक्यत्वादित्याह नियम इति । नियमपरिसंख्यात्मकमेतद्विधेः प्रकारद्वयमपि न संभवति तयोः फलस्य मोक्षेच्छा व्यावर्तनस्याशक्यत्वात् यत इह मोक्षसौंदर्यज्ञानेन भवती जायमाना मिच्छा कोवारयेदित्यर्थः ६४४ तत्र नियमविधिं भिनीयत द्वैधैर्माह एतत्रयमिति । एतद्देवाध्ययनत्रिपुत्रत्वं त्रियज्ञत्वात्मकं त्रयंकृतैव मोक्षमिच्छेत् एतस्मात्पूर्वप्रसक्तां मोक्षेच्छां निरुद्ध्य एतदेव कुर्यादितियावत् एवमाकारो नियमस्तदोपपद्येत यदीच्छायां पुरुषस्य स्वातंत्र्यं स्यात् साह च्छात्वशक्या स्वातंत्र्या नर्हा भवति ततोऽयं नियमो व्यर्थ इत्यर्थः ६४५ परिसंख्याविधिं भिनीयत त्रदूषणं स्फुटयति एतत्रयं चेति त्रिभिः । द्वयोर्युगपत्प्रसक्तावेकव्यावृत्तिपरो विधिः परिसंख्येत्युच्यते तथा चात्र एतदुक्तं पूर्वप्रसक्तां मोक्षेच्छाचद्वितीया कोटिः एवं विधस्वरूपयुक्तं कोटिद्वयं यदा पुरुषमाप्नोति तदा एतत्रयमेव कुर्यादित्येवं वाक्यविपरिणामेन मोक्षेच्छायाः परित्यागो वारणं क्रियेत तदा परिसंख्या भवतीत्यर्थः ६४६ एवमिति । एवं परिसंख्याविधित्वेन मोक्षेच्छा वारणे कृतसति मोक्षोऽनुपादेयोऽप्राह्यः पुं प्रयत्नानुद्देश्य इति यावत् तथा विधः स्यात् यत्र पक्षदूषणं सौंदर्यज्ञाने इच्छाया निरोद्धमशक्यत्वेन व्याघातरूपं पूर्वमुक्तमेव तथेदं परिसंख्याविधिपरत्वं क्त्वा प्रत्ययं प्रयुजानस्य मनोरनिष्टमपि भवतीत्यर्थः ६४७ मनोरनिष्टत्वमेव स्फुटयति क्त्वा प्रत्ययस्येति । यदि मोक्षेच्छा व्यावर्त्या स्यात् तदा वेदाध्ययनादिकं कृत्वा मोक्षमिच्छेदित्येवं ततो वेदाध्ययनादिभ्यः परत्वं कथमुच्येत तथा च क्त्वा प्रत्ययस्य वैयर्थ्यं कुर्वती परिसंख्याऽयुक्त्यर्थः ६४८ तस्मादिदं मनुवाक्यं कर्मप्रशंसा मात्र परत्वादर्थं

नियम परिसंख्यावा द्वयमेतन्न संभवेत् ॥ अशक्यत्वादिहेच्छां को भवतीं विनिवारयेत् ६४४ एतत्रयं पुरामर्त्यः कृतैवेच्छेन्न चान्यथा ॥ नियमो मम शक्ये व्यर्थ एव प्रजायते ६४५ एतत्रयं च मोक्षेच्छा स्वरूपेण द्वयं यदा ॥ तदेच्छायाः परित्यागात् परिसंख्या प्रसज्यते ६४६ एवं मोक्षोऽनुपादेयः सर्वदैव भविष्यति ॥ तत्रोक्तं दूषणं पूर्वमनिष्टं मनोरपि ६४७ क्त्वा प्रत्ययस्य वैयर्थ्यं परिसंख्या करोति हि ॥ व्यावर्त्यायाः कथं तु स्याद्विच्छायाः परता ततः ६४८ इच्छन्पतति चैवैतत्प्रत्यक्षं नैव दृश्यते ॥ अर्थवादस्ततो ह्येष विध्यर्था संभवाद्भवेत् ७४९ अनिच्छानविधेया त्रयो मोक्षस्याभावरूपतः ॥ अभावो न हि केनापि कर्तुं शक्यः पुरा स्थितः ६५० ब्रह्महत्यादिवन्नायं मोक्षः शास्त्रे निषिद्धयते ॥ ध्वंसोऽपि च ततो नायमिच्छायाः प्रविधीयते ६५१

वाद रूपमित्याह इच्छन्ति । यो वेदाध्ययनादिभ्यः पूर्वमोक्षमिच्छति स प्रतति अयोगच्छति इत्येतदनेन वाक्येनोक्तं नैव भवति वाधितमितियावत् यतः प्रत्यक्षं श्रुतिवाक्यं 'यदिवेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रवर्जते' इत्यादिकं तद्वेदतत्पूर्वविद्वांस आहुः किमर्थं वयमभ्येष्मामहे' इत्यादिकं च दृश्यते इति पूर्वोद्देश्ये योजना ततो ब्राधितार्थत्वेन विधियोग्यस्यार्थस्यासंभवादिदं वाक्यमर्थवादमात्रं भवेदिति ६४९ नन्वत्र निदार्थवादेनेच्छानिषेधः सूच्यते निषेधवाक्ये पुत्राभाकोर्न कलंजं भक्षयेदित्यस्य कलंजभक्षणाभावाविषयकं कार्यमिति बोधमभिलपद्भिर्भावो विधेयतायां गीक्रियेत तथा त्रिं न स्यादित्याशंका वारयति अनिच्छेति । मोक्षस्यानिच्छा इच्छाया अभावो न विधेयो न विधियोग्यः कुतः अभावरूपतः भावो वा त्वर्थस्तद्विज्ञत्वात् या त्वर्थे एव लिङ्ग्यविधिसंबंधयोग्य इति भावः यदि तु दध्राजुहोतीत्यादौ या त्वर्थसंबन्धे मागभावात् यत्ताभावात् न्यायाभावा न विधेयाः पूर्वमेव सिद्धत्वादित्याह अभावो न हीति ६५० ननु क्षमसाधारणकारणतामभ्युपेत्य मोक्षेच्छा प्राणभावः कर्तव्यः संरक्ष्य इति यावत् इत्येवं बोधो भविष्यतीति चेत्स्यादिवेदित्यस्य निषिद्धा स्यात् अतु तथा दृश्यते प्रत्युतक्षणं मे कर्तुं शक्यं तस्येति श्रुतिभिर्मोक्षेच्छा प्रशस्यते इत्याह अस्ति । तत इच्छायाः क्षणभंगुरत्वेन स्वतः सिद्धत्वादेव तद्विच्छा ध्वंसो

विहितोपीति । ध्वंस इत्यनुपगः ६५२ किमर्थं तर्हि मनुना तद्विच्छानिन्यत इति चेद

किंचमोक्षेच्छाध्वंसस्यविधानैव्यर्थमोक्षसीदर्थस्यलोकवेदप्रसिद्धस्यज्ञानेनपुनरिच्छोत्थानस्यावश्यकत्वादित्याह विहितोपीति । ध्वंसस्त्यनुपगः ६५२ किमर्थतर्हिमनुनातदिच्छानिन्यतइतिचेद
 ज्ञान्प्रतिकर्मविधानुमित्याह कर्मणामिति । ततश्छाभावस्याविध्यनर्हत्वात्संसारसत्त्वानां कर्माधिकारितामालोच्यएवामोक्षेच्छाभिदाद्वारिकाकर्मस्तुतिरेवमनुनाक्रियतेइत्यर्थः ६५३ किंचमोक्षे
 च्छानिपेक्षेमनोस्तात्पर्येनभवतीत्येतन्मनुवाक्यादेवायातीत्याह सर्वैतिद्वाम्बा । यथात्मयाजीअंतःकरणशुद्धयर्थस्तर्कमकारीवेदांतवाक्यैरात्मनःकारणतयासर्वत्रानुगमंसर्वभूतानामात्मनिकल्प
 तत्त्वंचसंपश्यतिसंस्वाराज्यगच्छतीत्यर्थकंवाक्यंद्वादशाध्यायेकथंस्तमधिकारिणमोक्षकामं कथंमोक्षेच्छातोवारयेदितिद्वयोरर्थः ६५४ । ६५५ फलितमाह ततइति । नहिनिंदेतिन्यायेनयद्वचःकर्म
 स्तत्त्वकंमनोरभिप्रेतंतदेवमोक्षनिपेधायोपन्यसद्भिर्बालिशत्वंस्वस्याविष्कृतंमनोरभिप्रेयज्ञानादित्यर्थः ६५६ यच्चतैरुक्तंसर्वविषयभोगेनैवमोक्षार्होभवतीतितदुपपत्तिः सर्वेत्पादिना । कामाग्निजृंभि
 तं कामाग्नितापकृतधातुवैषम्यप्रयुक्तप्रलापरूपमित्यर्थः ६५७ तत्रसहस्रशोवेदांतानांशास्त्राणांचमोक्षपराणां प्रामाण्यापत्तिः स्यात्तदर्थस्यमुक्तिरूपस्यासंभवादित्याह सर्वेपामिति । इहसर्वविषयेषु

विहितोपिभवेद्व्यर्थःपुनरिच्छाजनौट्टणाम् ॥ निसर्गसुंदरेमोक्षेप्रसिद्धेलोकवेदयोः ६५२ कर्मणांस्तुतिरेवैषाक्रियतेमनुनाततः ॥ संसाररागिणांवीक्ष्यकर्मणोत्रा
 धिकारिताम् ६५३ सर्वभूतेषुचात्मानंसर्वभूतानिचात्मानि ॥ पश्यन्नात्मतयाजीवःस्वाराज्यमधिगच्छति ६५४ एवंवदन्मनुर्धोमान्वेदांतार्थविशारदः ॥ सर्व
 ज्ञोमोक्षकामंतंकथमेषनिवारयेत् ६५५ ततोमनोरभिप्रायमज्ञात्वावालेशैरिह ॥ उदाहृतंवचःकर्मस्तावकंन्यायसंयुतम् ६५६ सर्वभोगोपलाभेनवैराग्यंसमुपा
 गतः ॥ मुक्तिमेतीतियत्प्रोक्तंतत्तु कामाग्निजृंभितम् ६५७ सर्वेषांविषयाणांचेच्छाभान्मुक्तिर्नृणामिह ॥ विरक्त्याजायतेतेनभवेन्मुक्तेरसंभवः ६५८ अनंतभेदसं
 भिन्नाजीवानांयोनयःस्मृताः ॥ तत्रापिशतधाभेदोवर्ततेयांतरस्त्वह ६५९ एकैकस्याःशरीरस्यव्यक्तेःसंतिसहस्रशः ॥ विषयाःसंख्ययाशून्यास्तान्कथंसमुपाव
 जेत् ६६० अपिमोक्षयियासुःमनुष्यान्नरकमावजेत् ॥ नरकेपियतःसंतिविषयाबहुभेदिनः ६६१ अपिस्वर्गादिसंस्थानाविषयादुर्लभाहिये ॥ सर्वेतेकेनलभ्याः
 स्युर्यज्ञानामयुतैरपि ६६२ हिरण्यगर्भसंप्राप्तौभोगःकोपिनशिष्यते ॥ यस्मादस्मान्नकोप्यन्योभोग्योर्थोनेनदृश्यते ६६३ हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभाप्रथमंत्वि
 ह ॥ साधनैर्विविधैःसत्यांचास्यांनास्तिप्रयोजनम् ६६४

विरक्त्यातेमोक्तार्थीगीकारेणमुक्तेरसंभवःस्यादिति ६५८ असंभवमेवस्फुटयति अनंतत्पादिना । जंतूनांयोनयस्तावदन्तास्तासांयोनोनांप्रत्येकंव्यक्तयःसुतरामनंताःप्रत्येकंव्यक्तीनामपिरुचिभेदे
 नविषयाःसुतमात्रेतास्तेषांसर्वेषांमानुषदेहेलाभोऽसंभवीतिद्वयोरर्थः ६५९ । ६६० किंचयथाकंटकभक्षणास्वादउपज्ञातवेवलभ्यस्तथासर्वविषयलाभार्थेनारकयोनिस्वीकारापत्तिःसर्वलोकभ्रम
 णापत्तिश्चस्यादित्याह अपिमोक्षमिति । स्पष्टं ६६१ । ६६२ ननुहिरण्यगर्भलोकप्राप्तिसंपादनेनसर्वविषयभोगंसंपादयिष्यामइतिशंकेन हिरण्येति । यतोऽस्मादेनंहिरण्यगर्भमभवात्प्राप्यकोपि
 भोग्यःपदार्थोऽनेनाधिकारिणास्वस्माद्विजोनदृश्यतेइत्युत्तरादर्थः ६६३ एतांशकांदोषद्वयेनपरिहरति हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभेति । संभावितबहुविघ्नकत्वेनदुर्लभत्रलोकप्रतीक्षयाऐहिकसुकरमो
 क्षयत्नप्रदित्यभेदोपहास्यत्वमेकोदोषः ब्रह्मलोकप्राप्तानांमोक्षस्थानांतरीयकत्वेनमोक्षशास्त्रस्यतदधिकारिकत्ववर्णनेननिष्प्रयोजनत्वलक्षणामाप्ताप्यापादनं द्वितीयोदोषइतिभावः ६६४

नचकामस्तुसंभोगाद्विनश्यतिकदाचन ॥ किंतुसंभोगतोभूयःपूर्वस्मादधिकोभवेत् ६६५ नजातुकामःकामानामुपभोगेनशाम्यति ॥ हविषाकृष्णवर्मेवभूयए
वाभिवर्द्धते ६६६ यत्पृथिव्यांवीहियंव्यच्चास्तिवसुकिंचन ॥ एकस्यापिनपर्याप्तंतृप्त्येपुंसोत्रकामिनः ६७७ ततोविषयसंभोगोनविरागस्यकारणम् ॥ किंतुरा
गस्यसततसर्वेषामिहदेहिनाम् ६६८ ततोर्थतोभवेत्कामःकामान्मोक्षदतीरितम् ॥ कामुकैरर्थलुब्धैश्चस्वप्नसिद्धयैवसर्वथा ६६९ उपायस्त्वेकएवात्रशांत्यैराग
स्यविद्यते ॥ सर्वेषांदेहिनांतस्माद्विषयेदोषदर्शनम् ६७० दोषदृष्टिश्चबहुधावर्णितातेपुरामया ॥ ऐतरेयादिविज्ञानेसंवादेप्यधिकारिणाम् ॥ संक्षेपतास्त्वमां
भूयःशृणुवक्ष्यामितेधुना ६७१ विषयःसर्वएवायमनात्मानश्वरस्तथा ॥ दुःखोदकःपारतंत्र्यग्रस्तास्तिष्ठतिसर्वगः ६७२ नरकेब्रह्मलोकेवाशुनिवापरमोष्ठिनि ॥
समोदारादिसंभूतोविनाहंतांमनोगतां ६७३ पंचभूतात्मकोयद्वद्धूतावासःशुनोभुवि ॥ ब्रह्मलोकेपितद्वत्सब्रह्मणोव्यक्तजन्मनः ६७४ जन्ममृत्यूशुनोयद्वत्तद्वत्पुं
सःपरस्यच ॥ सशरीरोयथादुःखीश्वातथाप्रथमःपुमान् ७५ तस्मादित्यादिमनसाविचिंत्यबहुधातुगान् ॥ वांतवाद्विविधान्भोगांस्त्यजंतिब्रह्मवादिनः ७६ ततः
प्रजननंनैतदुपायोब्रह्मबोधने ॥ किंतुपुत्रादिलाभार्थकामुकस्येहकीर्तितम् ६७७ सत्यादयोभवंत्यत्रब्रह्मज्ञानस्यसाधनम् ॥ यथाप्रजननंलोकेसुखपुत्रादिसाधनम्
६७८ अपिचैतत्स्वतःसिद्धमाहारादिसमंसदा ॥ पश्वादीनांकथंनामवदेत्कार्यश्रुतिस्त्विदम् ६७९

माह पंचेति ६७४ सर्वानर्थसाध्यमाह जन्मेति । परप्रथमशब्दौ हिरण्यगर्भपरी ६७५ विषयाणां दोषमयत्वं शिष्टप्रवृत्त्या स्फुटयति तस्मादित्यादीति । तस्माद्विषयाणां निःसारत्वादेव ब्रह्मविद् इत्यादि वर्णितविधंवहुदोषजातं मनसा विचिंत्य विविधान् भोगास्त्यजंति कीदृशान् भोगान् धातुगान् यावत् पृथिव्यादिलोकास्तद्रतान् धातुगसादौ श्रेष्ठादौ भवाद्विप्राविकारयोः । महाभूतेषु लोकेषु शब्दादि द्वियेषु च निहितैर्ममः ६७६ परमं फलितमाह ततः प्रजननमिति । ततो रागप्रचये तु त्वेन संसारपयोजकत्वे दित प्रजननमपत्योपादनं यद्यपि ब्रह्मबोधस्योपायो न भवति तथापि इह ब्रह्मबोधनसाधनगणे कामुकस्थसकामस्याभ्युदयरश्चित्तमिति ६७७ अरूपप्रकरण उपयोगस्तद्धर्तात्संगमयति दिदेशयति सत्त्वादयइति । यथा प्रजननं लौकिकसुखसाधनं तथा सत्त्वादयो यथा ब्रह्मबोधसाधनं भूता इति दर्शयति ।

ननुनिःश्रेयससाधनानांमध्येरागमासस्यकीर्तनमयुक्तमित्यस्वरसात्पक्षांतरमाह अथवेति । अथवाइदंप्रजननपदंकार्यविधेयप्रतिपादकमस्तु विधेयगणप्रतिपादकश्रुत्यंतगतत्वात् कीदृशंप्रजननपदं प्रवचनपदस्यार्थमध्यापनरूपविभ्रतप्रकृतोपयोगायाभिधानं नचायमर्थोऽयुक्तः लोकतोवंशोद्दिष्टाविद्ययाजन्मनाचेत्यादिलोकप्रसिद्धितोलभ्यत्वादित्यर्थः तथाचहेमः 'प्रजननंप्रगतेयोनिजन्मनोः' इति तत्रप्रगतपदस्यप्रकृष्टगतज्ञानमितिच्युत्पत्त्याध्यापनसामर्थ्यमर्थेति ६८० नवध्यापनपरत्वमप्ययुक्तंजीविकार्थत्वेनयाजनप्रतिग्रहवद्वाहणप्रतिवाक्यांतरेःप्राप्तत्वादितिशंक्ते, यद्यपीति । समाधत्ते तथापीति । भवेदेवाशंकायध्ययनमेवविधीयेततत्तुनविधीयते वेदांतस्यवेदसिद्धांतस्याद्वैतात्मतत्त्वस्यबोधकैत्रप्रकरणेअसंगतत्वात् किंतुततःप्रकरणानुरोधाध्यापनफलभूतंश्रुत्यर्थीव धारणरूपंश्रवणमेवलक्षणयाएतत्प्रजननपदोक्तंभविष्यतीत्यर्थः ६८१ यदाऽयमर्थोविवक्षितस्तवाप्रजननस्यसापेक्षत्वंवयःप्रभृतिपुण्यदुक्तंतत्परित्यज्यसंन्यासपक्षत्वंसंन्यस्यश्रवणंकुर्वादित्यादि वचनसिद्धंवर्णनीयमित्याह । अस्मिन्निति अस्मिन्प्रजननस्यश्रवणरूपत्वात्मकपक्षे ६८२ दारादिसापेक्षत्वंतुआहितादिपदोदितेपुत्रिपुण्योऽयमितिदर्शयति त्रैवर्णिकानिति । अग्नयःअग्निहोत्रं यज्ञाश्चएतद्वृत्तयंकर्तुंअध्ययनदारसंबद्धानुविप्रक्षत्रियवैश्यान्स्वाधिकारितयासमाकांक्षतेइति अत्रकिंप्रमाणमित्यतआह अत्रैतदित्यादि । अत्रउक्तार्थेवैदिकंवाक्यजातंवक्ष्यमाणमर्थतउपन्यस्य

अथवास्तुश्रुतिप्रोक्तंकार्यंप्रजननंत्विदम् ॥ अत्रप्रवचनस्यार्थविभ्रलब्धंचलोकतः ६८० यद्यप्यध्यापनंप्राप्तवृत्त्यर्थंब्राह्मणस्यहि ॥ तथापिनविधेयंतदत्रवेदां तबोधने ॥ श्रवणंततएवैतत्पारिशेष्याद्भविष्यति ६८१ अस्मिन्पक्षेवयःश्रुत्यादिनापेक्ष्यंकेनाचित्काचित् ॥ किंतुसंन्यासपुत्रैकःशांत्यादिगुणसंयुतः ॥ विवेकि नोविरक्तस्यमुमुक्षोरप्यपेक्ष्यते ६८२ त्रैवर्णिकानधीतांस्तान्कृतदारानपेक्षते ॥ अग्न्यादित्रयमत्रैतद्वक्ष्यमाणंहिवैदिकम् ६८३ जातपुत्रःकृष्णकेशस्त्रिवर्णी दोषवर्जितः ॥ विद्वान्सामर्थ्यसंयुक्तआदधीतविधानतः ॥ अग्नीन्पंचापिचत्रीन्वाश्रौतान्कर्मप्रसाधकान् ६८४ जाययैवतुसंयोगादेकमग्निंचकेचन ॥ स्मार्तं वदंतिमुनयस्तेषांशक्तेरभावतः ६८५ अग्निभिःकर्मिणःस्वर्गंव्रजंतिज्ञानिनोपिच ॥ ब्रह्मलोकंतथाकीर्तिसर्वलोकद्वयेपिच ६८७ अग्निहोत्राभिधंकर्मसायं प्रातरुदाहृतम् ॥ अग्न्याश्रयविरागेणविनात्रमरणावधि ६८७

मानंमानमितिशेषः ६८३ तत्राग्नीनांतत्सापेक्षत्वादिप्रतिपादकंवाक्यजातमर्थतःसंगृह्यन्तफलंस्वरूपमाह जातेतित्रिभिः । जातपुत्रकृष्णकेशपदाभ्यांत्रिशद्वर्णरूपःकालोलक्ष्यते दोषाअथत्वा दयस्तद्वर्जितः विद्वान्कर्मोपयोगिमंत्रादिदेवता सामर्थ्यकर्मोपयोगिद्रव्यसंपदादिरूपंतद्युक्तस्त्रैवर्णिकः पंचदक्षिणाग्निगार्हपत्याहवनीयसभ्यावसथ्यसंज्ञान् त्रीन्आहवनीयांतानेवयथाशास्त्रमाव धीतआधानाख्यकर्मणाउत्पादयेत् कीदृशानेतानश्रीन् श्रुतिविहितान्श्रौतकर्मणांसाधकांश्चेत्यर्थः ६८४ जाययैवेति । केचनाथर्वणिकाएकमग्निमेकपिसंज्ञकंश्रौतंवदंतितस्याधानेजायायाः संयोगंविवाहकालमारभ्यैवतैरुक्तमितिप्रथमदलार्थःतेषांश्रौतानामग्नीनामावानशक्त्यभावेतुस्मार्तमोषासनाख्यमेकमग्निमादधीतेतिगृहसूत्रकारावदंतीत्यर्थः ६८५ तत्फलमाहअग्निभिरिति । उक्ताग्निभिःकेवलकर्मानुष्ठानेनस्वर्गोभवति ज्ञानिनामुपासनासमुचितकर्मपराणांतुब्रह्मलोकोभवति लोकद्वयेकीर्तित्वेतिवामित्यर्थः ६८६ अथाग्निहोत्रस्वरूपसंफलंवर्णयति अग्नीति । सायंप्रातः कालयोक्तुत्वाग्निपुविधिवराहुतिप्रक्षेपरूपमग्निहोत्राख्यंकर्मपावजीवनमशुभेपयुक्तं यदिवैराग्यंसंन्यासाधिकारमपोजकंनजायेततदेत्यर्थः अत्राग्न्याश्रयमिति विशेषेणनामिपूक्तंसापेक्षत्वमत्रापि संबद्ध्यतेइतिसूचितम् ६८७

अस्यफलप्रपंचयति गृहस्थानामित्यादिना । सूनाहैसास्थानानिकेडनादोनिसेतितदुत्थपापस्यस्पर्शाभावोऽग्निहोत्रस्यैकफलमितिसंबंधः तत्रकेडनीउल्लूखली दलनीविदारणसाधनम् पेव
णी पेवणसाधनंशिलोपलादि स्फुटमभ्यत् यद्यपिमन्वाहिभिर्दलेनीसासाजोक्तातथापि पंचसूनागृहस्थस्यचुल्लीषेण्युपस्करः ॥ केडनीचौदकुंभश्चबद्धचतेयास्तुवाहयन् इतिमनुवीक्येउपस्करपदे
नगृहोपकरणत्वरूपेणप्रदर्शिता एतैस्तुउदकुंभस्योपलक्ष्यत्वमभिप्रेत्यस्फुटहिंस्र भनत्वेनदलन्येवोक्तेत्यविरोधः ६८८ मनूक्तंविश्वतर्पणजन्यधर्मलाभरूपफलंदर्शयति अग्राविति । हुताहुतिर
ग्निद्वारादित्यंगत्वावृष्ट्यादिपरिणामेनप्रजाततिहेतुर्भवतीत्येवमग्निहोत्रीपुमान्विधिकारेणमुक्तइत्यर्थः ६८९ तथाग्निहोत्रीदेवानांमातृसमउक्तइत्याह देवानामिति मातृसमत्वप्रतिपादकंवाक्य
मर्थतःपठति यथेहेति ६९० अग्निहोत्रस्यदृष्टंफलंकीर्तिर्दर्शपूर्णमासादिपज्ञाधिकारश्चेत्येवरूपबोधयमित्याह अग्निहोत्रीजनइति ६९१ आमुष्मिकेतदाह भाकमिति । परमनंतरंविद्वानुपासक
श्चेदितिशेषः दशमेयज्ञरूपसाधनेतदेवफलंबोधयंदानउक्तमित्याह यज्ञेपीति ६९२ एकादशमानसारूप्यसाधनंवक्तुमवतारयति साधनमिति । एतदुक्तंदशविधंसाधनंतथावक्ष्यमाणंसंन्यास

गृहस्थानांगृहेनित्यंसूनाःपंचवसंतिहि ॥ कंडनीदलनीचुल्लीपेषणीमार्जनीतथा ॥ आभिःकृतस्यपापस्यस्पर्शोर्नैवाग्निहोत्रिणः ६८८ अग्नौप्रास्ताहुतिःसम्य
गादित्यमुपतिष्ठते ॥ आदित्याज्जायतेवृष्टिर्वृष्टेरन्नंततःप्रजाः ॥ इत्थंविश्वस्यहेतुःस्यादाग्निहोत्रीपुमानिह ८९ देवानांजननीतुल्यःप्रोक्तोयंवेदवादिभिः ॥ यथे
हक्षुधिताबालामातरंपर्युगासते ॥ अग्निहोत्रिणमेवंतेदेवानाकसमाश्रयाः ६९० अग्निहोत्रीजनःकीर्तिधनमप्यधिगच्छति ॥ यज्ञानपिकरीत्येषदर्शादीनपरान
पि ९१ नाकंप्रयातिमरणात्परंदेवैर्नमस्कृतः ॥ विद्वांश्चत्रिदिवंगत्वाब्रह्मलोकंचगच्छति ॥ यज्ञेप्येतत्फलंप्रोक्तंयच्चदानैप्रकीर्तितम् ९२ साधनंसर्वमेवैतद्
क्ष्यमाणंचसर्वदा ॥ अपेक्षयाभवेदूयःकस्यचित्किंचिदेवहि ९३ साधनानिदशैतानित्यागेनसहितान्यपि ॥ एकस्मान्मानसान्नित्यंप्रभवतिनचान्यथा ९४
मनस्वीधैर्यसंपन्नःपुमान्पुण्यरतःसदा ॥ अनुतिष्ठतिसर्वतन्नापरोदीनमानसः ९५ मनोमूलमिदंसर्वलौकिकंवैदिकंतथा ॥ प्रवृत्तंचनिवृत्तंचकर्मासिद्धयतिदे
हिनाम् ॥ मानसंततएवैतदुक्तमेकादशंत्विह ९६ प्रजापतिःपुरासृष्ट्वामनसैवजगत्रयम् ॥ पवित्रःप्रथमःपूज्यआसीत्सर्वशरीरिणाम् ९७ प्रजापतिर्यथातद्
न्मुनयोदेवताअपि ॥ मनुजाश्चाभवन्सर्वमानसस्यप्रसादतः ९८ इदंततोधिकंसर्वसाधनेषुप्रकीर्तितम् ॥ मानसंसर्वभूतानांस्वर्गमोक्षंचगच्छताम् ६९९

रूपसाधनंचकस्यचिदेतद्भिन्नस्य साधनस्ययोगात्पूर्वावस्थापेक्षयाकिंचिदूयोधिकंवीर्यवद्भवतीत्यर्थः ६९१ कितदित्याकांक्षायांमानसपदोक्तंभैरवशालिमनएवेत्याह साधनानीति । एतानिउक्तानिदश
साधनानित्यागःसंन्यासश्चातत्सर्वसाधनजातमानसाधीनफलकमित्यर्थः ६९४ मानसस्यसर्वोपचयहेतुत्वमेवान्वयव्यतिरेकाभ्यांस्फुटयति मनस्वीत्यादिना । मनस्वीत्यस्यव्याख्यानंभैरवसंपन्नइति
ततश्चैयःसाधनजातम् ६९५ मनोमूलमिति यतःसर्वकार्यजातलौकिकादिकंमनोऽधीनंततोमनसएकादशसाधनत्वेनोपन्यासःश्रुत्याकृतइत्यर्थः ६९६ मानसस्यसर्वमूलत्वेउदाहरणंहिरण्य
गर्भएवतावदित्याह प्रजापतिरिति । धैर्यशालिमनःप्रभावादिवहिरण्यगर्भाविश्वंसृजति पवित्रःस्मरणेनपापहेताप्रथमंपूज्यःश्लाघ्यश्चासीदिति ६९७ प्रजापतिर्यथेति । नकेवलं
जापतिरेतथाकिंतव्यपेयिमुनिप्रभृतयोमानसबलादभवन्पवित्राःपुंज्याश्चेतिवचनविपरिणामेनसंबंधः ६९८ फलितमाह इदमिति । ततोविश्वमूलत्वात्मानसंसर्गैतःअष्टसाधनत्वमिति

लिङ्गधारणेतित्रयोदशभिः । संन्यासस्तावद्विधः । ईडादिदिङ्गारणसहितस्तद्विदितश्च तत्राद्येविप्रस्येवा

अथ संन्यासस्य द्वादशसाधनस्योत्कर्षव्याधुतिवर्णयिष्यंस्तद्देवान्स्मृतिमसिद्धांस्तावदाह लिंगधारणेति त्रयोदशभिः । संन्यासस्तावद्विविधः दंडादिलिंगधारणसहितस्तद्विहितश्च तत्राद्ये विप्रस्यैवाधिकारोऽन्यत्र क्षत्रियादीनामिति पार्थः ७०० आद्यइति । आद्योलिंगधारणरूपस्तु द्विविधः त्रिदंड एकदंडश्चेति तत्र त्रिदंडस्य भेदो कुटीचकबहूदको एकदंडस्य हेसपरमहंसाख्याविति द्वयोरर्थः ७०१ । ७०२ तत्र कुटीचकस्याधिकारिणधर्मोऽप्यदर्शयति पुत्रीति त्रिभिः । स्निग्धः स्नेहवान् मृदुलः क्षेमासहिष्णुः स्फुटमन्यत् ७०३ । ७०४ पुत्रदत्तेति । पुत्रेण दत्तमशनमन्नादिकं यस्मै स तथा ७०५ बहूदकाधिकारिणमाह विदारइति द्वाभ्यां । यो मृतदारः पुनस्तत्संपादनेऽक्षमोऽनुसुकः कर्मसु संध्योपासनादिपुश्रद्धावान्जरयापुत्रादिपुस्नेहहीनो वृद्धदारीवाभवेत्स बहूदको भवेदिति द्वयोरर्थः ७०६ ७०७ तद्वर्मानाह कर्मण्डलुमिति । शिष्यं भिक्षान्नधारणार्थं पवित्रकंजलशोधनवस्त्रं वस्त्रपूतंजलपिबेत् इति वचनात् एताः पंचमात्रा उपकरणानि दधानः कीटवन्मदंमदंभूमिपर्यटेदंन्यांश्च यतिधर्मान्कुर्यात्

लिंगधारणरूपोयंत्यागो ब्राह्मणजन्मनः ॥ अलिंगः क्षत्रियादेः स्यात्सम एवात्र धर्मतः ७०० आद्यश्चतुर्विधः प्रोक्तो मुनिभिर्वेदादिभिः ॥ त्रिदंडो द्विविधस्तद्वदेकदंडोपितादृशः ७०१ कुटीचको बहूदश्च द्वौ त्रिदंडौ प्रकीर्तितौ ॥ हेसः परमहंसश्च द्वावुक्तौ एकदंडिनौ ७०२ पुत्री गृहीथनीतद्वद्वार्ययाच विवर्जितः ॥ जरसा व्याधिना चैव ग्रस्तः स्निग्धः सुतादिषु ७०३ भिक्षाया भोजने तद्वदशक्तो मृदुलः पुमान् ॥ त्रिदंडधारयेदेष गृहे कृत्वा कुटीमदा ८०४ पुत्रदत्ताशनो नित्यं स्वधर्मपरिपालकः ॥ कुटीचको भवेद्विष्णुः प्रणवादिजपेरतः ७०५ विदारो यः पुनर्दरान् संपादयितुमक्षमः ॥ ब्रह्मचर्यरतः कर्मश्रद्धावांश्च जरादिना ७०६ पुत्रादिपुगतस्नेहो वृद्धभार्योथवा स्वयम् ॥ त्रिदंडपरिगृह्यैव भवेद्विप्रो बहूदकः ७०७ कर्मण्डलुं त्रिदंडं च शिष्यपात्रं पवित्रकम् ॥ दधानः पंचमात्रास्ताः कीटवत्पर्यटेयति ॥ याति धर्मान् शेषांस्ताननुतिष्ठेत्सदैव सः ७०८ वैराग्यं परमं प्राप्तो य ईषत्कर्मवासनः ॥ यज्ञोपवीती विशिखुः सामगोत्रयथा बटुः ७०९ एकदंडधरो नित्यं कीटवत्पर्यटन्महीम् ॥ प्रणवादिजपेयुक्तो भवेद्वेसोयतिः स्वयम् ७१० वैराग्यं परमं प्राप्त इहामुत्र सुखेयदा ॥ आनंदात्मानमेवैकं संप्रेप्सुर्हृदये स्थितम् ७११ कर्मसंस्कारश्च न्योयः स भवेत्परमः सदा ॥ हेसो विवृत्य करत एकदंडं हि वैणवम् ७१२ एवं चतुर्विधः प्रोक्तश्चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ न्यासश्चतुर्थस्तत्रापि सर्वोत्कृष्ट उदाहृतः ७१३ भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणिनां बुद्धिर्जीविनः ॥ चतुष्पादो बुद्धिमतां चतुष्पात्स्वपि गोगणः ७१४ उत्तमा गोगणेभ्यश्च द्विपदाः सर्वजंतवः ॥ द्विपत्स्वपितथा प्रोक्ताः शूद्रा वर्णसमाश्रमाः ७१५ शूद्रेभ्यश्च तथा वैश्या वैश्येभ्यः क्षत्रवर्णिनः ॥ क्षत्रियेभ्यस्तथा श्रेष्ठा ब्राह्मणा जन्मना हि ये ७१६

द्वित्यर्थः 'मात्रापरिच्छेदे' इति हेमः ७०८ हेसं संन्यासस्य तानाह वैराग्यमिति । यः परमवैराग्यवानपि कर्मसु किञ्चित्श्रद्धावान्भवति स हेसोयतिर्भवेत् कीदृशः सामवेदाध्यापि ब्रह्मचारिवद्विशिखो यज्ञोपवीती च स्फुटमन्यत् ७०९ । ७१० परमहंसस्य तानाह वैराग्यमिति । प्रेप्सुः साक्षादधिकीर्षुः कर्मवासनाहीनश्च यः सकरेण दंडं वैणवं धृत्वा परमहंसो भवेदिति द्वयोरर्थः ७११ । ७१२ एषु चरमोति श्रेष्ठ इत्याह एवमिति स्पष्टं ७१३ न्यासस्य सर्वोत्कृष्टां स्फुटयितुमुत्कृष्टं परंपरापुराणादिप्रसिद्धामभिनयति भूतानामिति सप्तभिः । भूतानां शरीराणां मध्ये प्राणिनः स्फुटप्राणव्यापारकाः श्रेष्ठाः तेभ्योऽपरिस्फुटप्राणव्यापारकाः सर्पादयः श्रेष्ठाः एवमग्रेपि चतुष्पादः पशवस्तपुगावस्तथेति ७१४ उत्तमा इति । कीदृशा शूद्राः वर्णनसमः समानकाले प्राप्त आश्रमो मयैस्ते तथा जन्ममारभ्यामरणं शूद्रस्य एकवर्णत्वं मेकाश्रमत्वं चोद्गजत्वाभावरति यावत् ७१५ शूद्रेभ्य इति स्पष्टम् ७१६

ब्राह्मणैश्चेति । अस्यादयो देवा माननीयत्वेन ब्राह्मणैर्भूदित्वेन प्रसिद्धः संभावितः पुराणादिषु विद्वांसो विद्यावतः तेष्वपि वेदपाठविद्वद्भ्योऽप्येव विद्वद्विद्यावतः इति भावः ७१७ विद्वत्त्वपीति । आपाततोऽप्येव विद्वद्भ्योऽपि मिमांसया कृता विचारणाः श्रेष्ठा इत्यर्थः ७१८ मिश्रितेष्वपीति । शास्त्राविधारणपराणां मध्येऽपि यथाश्रमाणां सर्वधिकर्म यथावत् कुर्वेति तत्र श्रेष्ठाः के आश्रमा इति चेत्तु यथा ब्रह्मचर्यगृहस्थवनस्थसंन्यासभेदैरुक्ता इत्यर्थः ७१९ आश्रमेऽप्युत्तरोत्तरं श्रेष्ठत्वमिच्छाह बटुभ्य इति । बहुभ्यो गृहिणोऽधिकत्वं सर्वोपाजीव्यत्वादिभिरुक्तं श्रुतौ सोऽयं यथाश्रमः ७२० कुटीचक इति । स्पष्टं ७२१ यथाश्रमं च चतुर्थभेदसंघोऽकृष्टदर्शयस्यास इति ब्रह्मेत्यादि श्रुतिप्रथस्यार्थमाह चतुर्था इति षड्भिः । परमहंसा ब्रह्मनिष्ठाश्चोक्ताः यतस्तेषां संन्यासपरिग्रहो ब्रह्मसाक्षात्कारार्थमेवेत्यर्थः ७२२ ब्रह्मसाक्षात्कारार्थत्वे वार्तिककृद्वचनमर्थतः संगृह्णाति त्वंपदार्थेति । त्वंपदार्थः सर्वांतरमात्मतत्त्वे तस्य सर्वोपाधि विवेकायैव सर्वकर्मणां संन्यासः श्रुत्या विधीयत इति शेषः तं विवेकं मोहेन त्यक्त्वा कर्मप्रकुर्वाण एष यतिः पततीति संबंधः । एवमावश्यकत्वे परमहंसो यतिरात्मज्ञानेन ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवतीति श्रुतिप्रसिद्धं ब्रह्मभावं यात्यैवेत्याह कुर्वाण इति । आत्मविवेकमिति शेषः ७२६ ब्रह्मभावे

ब्राह्मणैश्च समादेवा अभ्याद्याः परिकीर्तिताः ॥ ब्राह्मणेष्वपि विद्वांसो वेदवेदार्थवेदिनः ७१७ विद्वन्स्वपितथैव स्थिरुत्तमानिश्चिता हि ये ॥ शास्त्रार्थसंशयंहित्वा वर्तते
निश्चला इव ७१८ निश्चितेष्वपि विज्ञेया उत्तमा ये त्रकर्मिणः ॥ आश्रमाणां विभेदेन चतुर्धा ये प्रकीर्तिताः ७१९ बद्धुभ्यो ब्रह्महीनैरुत्तमो गृहिणोऽपि च ॥ वनीततो
यतिः सोऽयं चतुर्धा परिकीर्तितः ७२० कुटीचको बहूदश्वहंसः परमहंसकः ॥ चतुर्विधो यतिः प्रोक्तो यो यः पश्चात्स उत्तमः ७२१ चतुर्थाः परमाहंसावेदे ब्रह्मविदः
स्मृताः ॥ ब्रह्मनिष्ठाय तस्तेषां न्यासः स्यादात्मवेदने ७२२ त्वंपदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणाम् ॥ प्रकुर्वाणः पतत्येष तं त्यक्त्वा कर्ममोहतः ॥ कुर्वाणश्च परं ब्रह्म
भवत्येव न संशयः ७२३ ब्रह्मसर्वात्मकं यस्मात्पूर्वमेव समीरितम् ॥ विद्वांसो ब्रह्मविज्ञानात्ततः सर्वं भवति ७२४ कालात्मकमकालंच सदसच्च परापरम् ॥
ब्रह्मविद्यास्ततस्तेभ्यो नासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ उत्कृष्टतत एवैते स्मृताः सर्वा तमाश्रुवि ७२५ ब्रह्मविज्ञानदोन्यासस्तत एव परः स्मृतः ॥ परंच ब्रह्मतस्माद्यद
न्यत्स्यात्साधनं शुवि ॥ तप आदि निरुष्टं तदयमेवाधिकस्ततः ७२६ न्यासे ब्रह्मात्मके सर्वजगतो हेतुतां द्विजाः ॥ विवक्षव इमां प्रादुर्युक्तिं वेदसमीरिताम् ७२७ न्या
साद्ब्रह्मात्मविज्ञानं विदुषां जायते यतः ॥ ततो न्यासः परं ब्रह्मकारणं हेतुवर्जितम् ७२८

चसर्वात्मनःसर्वोत्कृष्टत्वमपिविदुषःसिद्धमित्याह ब्रह्मेति । यतोब्रह्मणःसर्वात्मकत्वविज्ञानेनलाभश्चपूर्वमुक्तस्ततस्तेविद्वांसःसर्वंभवन्तीति युक्तमितिसंबंधः ७२४ सर्वपदार्थस्फुटयन्फलितमाह
कालात्मकमिति । कालात्मकं कालोपाधिभूतं कार्यजातं अकालं नित्यं च एतत्सर्वरूपाः ब्रह्मविद्याः ब्रह्मणि विद्यायेपातेन थाभूता भवंति ततस्तेभ्य उत्कृष्टं भूतादि किं नास्ति अतस्ते सर्वोत्कृष्टा इति ७२५ अतो
विद्याद्वारा सर्वोत्कृष्टत्वप्रयोजकत्वात्संन्यासो ब्रह्मत्वेन परः श्रुत्योक्त इत्याह ब्रह्मविज्ञानदइति । यथा च ब्रह्मपेक्षया सर्वकार्यकारण जातमपरं तथा ब्रह्मरूपतयोक्ता न्यासात्सर्वमुक्तसाधनजातमपरमिति
सिद्धमित्याह परं न्यादिना ७२६ अथ संन्यासपरमवे उपपत्तिप्रपञ्चकस्य न्यास इत्याहुर्मनीषिण इत्यादि ग्रंथस्यार्थमाह न्यास इति । न्यासब्रह्मरूपत्वं तत्प्रयुक्तं सर्वजगतो हेतुतां च विवक्ष्योव
क्तुमिच्छ्यात्स्फुटीकर्तुमिच्छत इति यावत् तथा भूतादि ज्ञास्ति तिरपदमायं न्यासाणां युक्तिमाहुरित्यर्थः ७२७ तत्र ब्रह्मरूपतामुपपादयति न्यासादिति । यतो न्यासाद्ब्रह्मात्मज्ञानं ब्रह्मभावप्रयो

ब्रह्मणो मूलकारणतां स्फुटयति यत इति । यतो ब्रह्मण इदं सूक्ष्मं स्थूलं च भूतर्षचकं जातं तत्र सूक्ष्ममयो हिरण्यगर्भ इत्युच्यते सूक्ष्मकार्यं स्थूलसमष्ट्युपाधिकं तु प्रजापतिरिति विराडिति सर्वत्सर इति आदित्य इति च नामभिरुक्तः श्रुताविति द्वयोरर्थः ७२९ । ७३० तत्राप्यादित्यं मंडलांतःस्थस्य भगवतो जगत्कारणत्वं प्रत्यक्षसिद्धान्वयं प्रतिरेकाभ्यां निश्चीयते इत्याह आदित्येति ७३१ प्रत्यक्षेण कारणतासिद्धिमे वश्रुत्युक्तपरंपरया दर्शयति रश्मिभिरिति नवभिः । यतो यम आदित्यांतस्थः पुरुषः स्वशरीरोत्थकिरणेनैलमाकृष्य मेघगतं कृत्वा च मुंचति कीदृशं जलं सर्वकारणं ७३२ कथं तत्सर्वकारणमित्यत आह स्थावरा इति । ततो वृष्टिजलदेवस्थावरजातयस्तत्राज्ञहेतुत्वेन प्रधानभूता ओषधिवनस्पतयश्च जायंते तेभ्यो जंतस्मात्प्राणधारणं च जंतूनां भवतीति प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः ७३३ । ७३४ एवमन्नसृष्ट्या सकलदृष्टहेतुत्वमादित्यमंडलांतःस्थस्योक्तमथ तत्कार्येणैककलाभ्युदयनिःश्रेयससाधनतोऽप्यस्या सेनादित्यमंडलस्थस्य ब्रह्मणो विश्वहेतुत्वं स्फुटयन्ननादभ्युदयनिःश्रेयसयोः सिद्धिपरंपरामाह प्राण इति पङ्क्तिः । अन्नजेभ्यः प्राणेभ्यः कर्मकरणसामर्थ्यरूपं बलं भवति बलाच्च शुद्धकर्मरूपं तपो भवति यद्गुणावरुणोपदेशेन कृतमित्युक्तं ततः शुद्धकर्मरूपात्तपसः श्रद्धापरलोकास्तित्वबुद्धिरूपा भवति ततश्च

यतः सूत्रमिदं जातं सूक्ष्मं पंचभूतकम् ॥ हिरण्यगर्भ इत्येतदुच्यते वेदवादिभिः ७२९ अस्मात्प्रजापतिर्जातो विराट्संवत्सरश्च यः ॥ आदित्य इति चाप्युक्तो वेदवादरतैर्द्विजैः ७३० आदित्यमंडले योऽयं स्वर्णवर्णः पुमान्स्थितः ॥ स एव जगतो हेतुः प्रत्यक्षमिह दृश्यते ७३१ रश्मिभिः स्वशरीरोत्थैर्यतो जलदसंश्रितम् ॥ नीरं मुंचति लोकेऽस्मिन् सर्वेषामिह कारणम् ७३२ स्थावरास्तत एवैते जायंते भूमिमाश्रिताः ॥ ओषधयः कीर्तितायाश्च ये वनस्पतयोऽपि च ७३३ स्थावरेभ्यो भवत्यन्नं विविधं प्राणिनामिह ॥ अन्नतः सर्वजंतूनां प्राणा जीवनहेतवः ७३४ प्राणतश्च तथैव स्यादलं तत्कर्मकारणम् ॥ बलतस्तप एतत्स्याद्यत्कृतं भृगुणापुरा ७३५ कर्मशुद्धं ततः श्रद्धापरलोकास्ति धीरपि ॥ श्रद्धातो जायते मेधाया स्याद्वेदार्थधारिणी ७३६ मेधातो जायते बुद्धिर्मनसोऽपि नित्यामिका ॥ यस्यानियमतो नित्यं शास्त्रार्थे तत्प्रवर्तते ७३७ मनीषयामनश्चैतज्जायते शास्त्रसंस्कृतम् ॥ मनसो जायते शांतिरात्मन्येव हि यात्रधीः ७३८ शांत्या च जायते चित्तमात्मज्ञानोऽनुमुखं हियत् ॥ चित्तात्स्मृतिर्भवेद्देवाक्यार्थे गुरुकीर्तिते ७३९ स्मृत्या स्मारो भवेत्तस्य प्रकाशो वगमात्मकः ॥ स्माराद्ब्रह्मात्मविज्ञानं श्रवणादिसमुद्भवम् ॥ आनंदात्मा ततः साक्षाद्भवती ह शरीरिणः ७४० एवं ब्रह्मात्मकोऽन्यासोऽयस्मादन्नस्य कारणम् ॥ तस्मादन्नं ददजंतुः सर्वाण्येतानि यच्छति ७४१

शास्त्रार्थधारणक्षमबुद्धिरूपामेधा भवतीति द्वयोरर्थः ७३५ ७३६ मेधात इति । तस्यामेधातो बुद्धिर्मनसोऽनियमनसमर्थो बुद्धिर्वृत्तिर्जायते यस्यानियमतो हेतोस्तस्मिनो नियमेन इतराकारपरिहारेण शास्त्रार्थे प्रवर्तते इत्यर्थः ७३७ मनीषयेति । तयामनीषया शास्त्रार्थवासना संस्कृतांतःकरणावस्थामनःपदोक्ता जायते ततो मनस आत्मा कारधीवृत्तिरूपा शांतिर्भवतीत्यर्थः ७३८ शांत्या चेति । उक्तरूपायां शांती सत्यामात्मन आनंदोऽदिविशेषोऽपि निर्णयोऽनुखांतःकरणवृत्तिरूपं चिंतयते ततश्चानंदत्वादिप्रतिपादकगुरुरूपं विष्वेदे वाक्यार्थोचारात् स्मृतिर्भवति ततश्च शुद्धतत्त्वंपदार्थप्रकाशः स्मारपदोक्तो जायते ततः स्माराद्ब्रह्मात्मज्ञानं परोक्षं भवति ततश्चानंदोऽयमनोऽप्यसंयमसंयोजकं जायते इति द्वयोरर्थः ७३९ ७४० एवमिति । यत एवमुक्तविधया ब्रह्मरूपः संन्यासोऽन्नस्य कारणं जनकं फलं च भवति तत्रादित्यांतस्थरूपेण वृष्टिद्वारा जनकं प्राणादिपरंपराजन्यसाक्षात्काराहेत्वेन फलरूपं च भवतीति तस्मादुभयतो ब्रह्मसंबद्धमन्नं जानन्नं योऽन्नं ददत्तं प्रयच्छन् भवति स जन एतानि विणिंता न्यन्नस्य कार्याणि कारणाणि प्रयच्छन् भवतीत्यर्थः दृष्टिकार्यदाने कारणदानं पथात्र फलदाने तद्भक्षदानं तथा कारणदाने कार्यदानमपि यथागोदाने दुग्धदानमिति ७४१

तत्रान्नस्याध्यात्मप्रपंचकारणतांप्रवोक्तकोशपंचकानुवादेनश्रुत्यादिज्ञातामभिनयति अन्नतइतिद्वाभ्यां । अन्नादिशब्दाः कोशपराः ज्ञानाद्विज्ञानमयात्सुखमानंदमयाख्यं जायते आविर्भवतीत्येवं
पंचकोशरूपेणान्नमवस्थितमित्यर्थः ७४२ पंचमइति । तेषुकोशेषुपंचमज्ञानतोविज्ञानमयाजातोभवतीतियदुक्तं तन्माययैवमायामयप्रियमोदादिविशिष्टरूपाभिप्रायेणैवेतिबोध्यं यतोऽ
यमानंदःपुच्छभूतशुद्धात्मरूपेणवास्तवेनजायतेइत्यर्थः ७४३ तस्यवस्तुतोऽन्मायोग्यतांस्फुटयितुं स एष इत्यादिश्रुत्युक्तामाधिदेविकीं विभूतिमाह पुरुषइत्यादिना । योयमानंदरूपः पुरुषः सत्रि
लोकयादिभिर्भवभारूपैरूपवानितिप्रथमदलार्थः रूपपंचकमभिनयति लोकेति । पृथिवीअंतरिक्षंयौदिशः कोणाश्च एतेरूपपरिवेदं पंचविद्योजातइत्यर्थः ७४४ न केवलमेतान्येवां स्यरूपाणि किं
तुसमस्तं जगदित्याह पुरुषेणेति । अमुनापुरुषेण सर्वकालत्रयावच्छिन्नं जगत्ओतप्रोतं सर्वतोऽप्यसमित्यर्थः ७४५ जिज्ञासाक्लृप्तपदस्य ऋतजापदस्यरयिष्ठपदस्य चार्थदलत्रयेणाह जिज्ञासवेति ।
विचाररूपयाजिज्ञासयालभ्यः अवश्यभाविफलकत्वेन ऋतपदोक्तात्कर्मणः सकाशात्फलरूपेण जातः समस्तसत्फलरूपइति यावत् तथारयिपदेन धनवाचकेन सुवर्णसमीचीनं वस्तुलक्षितं तत्र सर्वत्र

अन्नतः प्राणिनां प्राणः प्राणेश्वरमनस्तथा ॥ विज्ञानं मनसो ज्ञानात्सुखमन्नप्रजायते ॥ अन्नपंचात्मकं ह्येवं पंचकोशेषु कीर्तितम् ७४२ पंचमो ज्ञानतो जात आनं
दः सुखशब्दभाक् ॥ माययैवायमात्माख्यो जायते न तु तत्त्वतः ७४३ पुरुषो यस्त्रिलोक्याश्च दिशामपि च रूपभाक् ॥ लोकत्रयीदिशस्तद्वद्वान्तरदिशोऽपि च ॥
इत्थं पंचात्मको जातः पुमान्भेदविवर्जितः ७४४ पुरुषेणामुना सर्वमोतप्रोतं जगत्रयं ॥ तंतुनेव पटोभा विभवदूतं तथा पुमान् ७४५ जिज्ञासया सदा गम्यः पुरुषो
मननारव्यया ॥ ऋतादेषु पुमान्जातः फलरूपेण कर्मणः ॥ सुवर्णेन समीचीनं वस्तु न्यैषो वतिष्ठते ७४६ श्रद्धया तु तथा सत्यादेषु गम्यो महेश्वरः ॥ स्वयं ज्योतिर्य
तस्तेन तेजस्यपि च गीयते ७४७ तपसो भृगुणा पूर्वं समनुष्ठितरूपिणः ॥ वरोति शयितो यस्माद्वरिष्ठस्तेन कथ्यते ७४८ एवंभूतं पुरा प्रोक्तमानं दात्मानमी
श्वरम् ॥ हृदयस्थेन मनसा ज्ञात्वा क्लेशविवर्जितः ॥ भूयो न मरणं गच्छेदतद्देहस्य पाततः ७४९ मृत्वानम्रियते यस्मान्यासाद्ब्रह्मात्मवेदनम् ॥ अत्रैव ब्रह्मलोके
वासं प्राप्या ज्ञाननाशनम् ७५० तस्मान्यासं परं प्राहुः साधनं ब्रह्मवादिनः ॥ सत्यादीनां पुरोक्तानामेषां साधनरूपिणां ७५१ न्यासेन गम्यते यो यमानं दात्मास्व
यंप्रभः ॥ सत्यः सूक्ष्मो विभुः स्वांतः प्राणापानव्यवस्थितः ॥ संधितयोः प्रकुर्वाणो वामनो व्यानरूपतः ७५२

अंशं शेन स्थित इति दलत्रयार्थः ७४६ श्रद्धादिपदत्रयार्थमाह श्रद्धयेति । श्रद्धया सत्येन च लभ्यमानत्वात् श्रद्धासत्यपदार्थामुक्ता तथा स्वयंप्रकाशत्वात् तेजस्वीति कथ्यते महस्त्वपदेनेत्यर्थः ७४७
तपोऽपेक्षया वरिष्ठत्वमाह तपसइति । भृगुणानुष्ठितं यत्तपस्तत्साधनं तरेभ्यो वरं तस्मादपि साधनभूतादभिषेकं गम्य फलरूपतयाऽत्युत्कृष्टत्वादयं पुरुषस्तपसो वरिष्ठ इत्युक्तइत्यर्थः ७४८ तद्विज्ञानफल
माह एवंभूतमिति । एवंभूतं वर्णितगुणैरुपलक्षितं तत्त्वमेकांशेन मनसा ज्ञात्वा क्लेशवर्जितो भवति देहपातानंतरं पुनर्न जायते चेत्यर्थः ७४९ वर्णितात्मज्ञानं प्रत्यसाधारणकारणत्वाच्च न्यासस्योक्तसाधने
भ्यउत्कृष्टत्वं सिद्धमित्याह मृत्वेतिद्वाभ्यां यतो न्यासप्रभावादिह ब्रह्मलोके वा अज्ञाननाशकं ब्रह्मात्मवेदनं प्राप्य मृत्वानम्रियते मुच्यते ततो न्यासउक्तसाधनेभ्यः श्रेष्ठइति द्वयोरर्थः ७५० ७५१ न्यास
लभ्यात्मनः प्रतिपत्तिस्वरूपमभिनयतीत्युक्तइत्यर्थः प्रणवांतस्य श्रुतिवाक्यस्य पदानामर्थदर्शयति न्यासेनेति नवभिः । योऽन्यासेन गम्य आत्मा स स्वयंप्रकाशानंदरूपत्वेन वित्तवाजिरतिशयमेवा
स्पष्टत्वाद्गुणपदेन श्रुत्योक्तः अणुपदेन तस्य विभोर्वैलक्षण्यं सत्यत्वं सूक्ष्मत्वं रूपमुक्तं तथा स्वांतः स्वस्य संघातस्यांतः प्राणापानयोर्निर्गतत्वेन विशिष्टोऽप्यवस्थितः संस्तयोः संधिव्यानरूपं कुर्वाणः पुरोक्त

ब्रह्मेति । पुनः कोहशः ब्रह्मरूपः पूर्णत्वात् तथा विश्वस्य धारकः पोषकः सूर्यचंद्रादीनां तेजसः प्रदायकः ब्राह्मणादीनां वर्चसोदाता ७५३ तेजः पदस्य वर्चः पदस्य चार्थभेदमाह तेज इति । दाह प्रकाशयोः प्रयोजकं तेज इत्युच्यते सौष्ठवस्य सौंदर्यस्य कारणं प्रयोजकं यज्ज्योतिस्तद्वर्च इत्युच्यते तत्र वर्चोदायकत्वं यद्गवत उक्तं तज्जाठराग्निरूपेण बोध्यम् यतो जाठराग्निकृताक्षपरिपाकवशादेवांग सौष्ठवं दृश्यते इत्यर्थः ७५४ द्युम्नोदाइति पदार्थमाह द्युम्नमिति । सुवर्णदर्पणादिषु सूर्यकिरणसंपर्केण यद्भास्वरं परप्रकाशकं ज्योतिरुद्भवति तद्व्युत्पन्नमित्युच्यते तस्य दायकोप्ययमेवेत्यर्थः ७५५ अथवेति । अथवा द्युम्नपदेन सूर्यचंद्रयोस्तेज उच्यते अग्रेस्तेजस्तु वर्च इत्युच्यते तथा च अग्निसूर्यचंद्राणां तेजो यो ददाति स पुमान् हृदयस्थः संन्यासेन लभ्य इति द्वयोरर्थः ७५६ । ७५७ उपयामगृहीतादिपदत्रयार्थमाह उपेति । उपसमीपेयमाहिंसा सत्यादयो यस्येति व्युत्पत्त्या संन्यास उपयामपदेनोक्तः तेन गृहीतत्वाल्लभ्यत्वादयमात्म उपयामगृहीत इत्युक्तः अयं कः यः स्वप्रकाशत्वा

ब्रह्मरूपोत्र विश्वस्य धारकस्तेजसः प्रदः ॥ सूर्यादीनां तथा वर्चो ब्राह्मणादेः प्रयच्छति ७५३ तेजो दाहादिहेतुः स्याद्वर्चः सौष्ठवकारणम् ॥ वर्चो ददाति भगवान् जाठराग्निः शरीरिणाम् ॥ पुरुषो दृश्यते येन नीरोगः कांति संयुतः ७५४ द्युम्नस्याद्भास्वरं वस्तु सूर्यस्य किरणादिना ॥ जांबूनदादिसंजातं तदप्येष प्रयच्छति ७५५ अथवा द्युम्नमुद्दिष्टं तेज एव मनीषिभिः ॥ सूर्याचंद्रमसोस्तद्वदग्रे वर्चः प्रकीर्तितम् ७५६ अग्रेः सूर्यस्य सोमस्य वर्चो द्युम्नं च यच्छति ॥ यः पुमान् सोत्र संन्यासा लभ्य ते हृदयस्थितः ७५७ उपयामोत्र संन्यासी यमास्तस्य समीपगाः ॥ यतस्तेनामुना देवो गृहीतो वेदवादिभिः ७५८ उपयामगृहीतो यमानं दात्मानि गच्छते ॥ स्वप्रकाशं परं ब्रह्म सत्यज्ञानादिलक्षणम् ७५९ जाबालादिश्रुतिप्रोक्तं न्यासं कृत्वा जितेन्द्रियः ॥ तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थवाचकं प्रणवाक्षरम् ७६० हंसादिश्रुतिसंप्रोक्तं योगमास्थाय धैर्यवान् ॥ गुरूपदिष्टमार्गेण युंजीतात्मानमात्मना ७६१ य एतां महतीं ब्रह्मविद्यां मोहविनाशिनीं ॥ देवानां गुह्यभूतां च निधिवतैस्तुरक्षिताम् ॥ जानीते ब्रह्मणः सोयं महिमानं समाप्नुयात् ७६२ यद्गमादयं पुमान् गच्छेन्महिमानममुं तथा ॥ तत्कामस्तत एवायमेनां कुर्वीत सर्वथा ७६३

महः पदेन सत्यादिलक्षणत्वाद्ब्रह्मपदेन चोक्त इति द्वयोरर्थः ७५८ । ७५९ उत्तराध्यायजिज्ञासामुत्थापयन् प्रणवालं ब्रह्मेन वर्णितं पुरुषे चित्ते काग्र्यं कुर्यादित्याह जाबालादीति द्वाभ्यां । जाबालाद्युपनिषदुक्तप्रकरणन्यासं कृत्वा तथा महावाक्यार्थस्य ऐक्यस्य सोहमित्यत्र सकारहकारलोपनिष्पन्नतया वाचकं प्रणवं विदित्वेति शेषः तथा हंसाद्युपनिषदुक्तविधं योगमास्थाय अवलंब्य धीर आत्मानं परमात्मानां युंजीत ऐक्येन चित्तं योगेति द्वयोरर्थः ७६० । ७६१ उक्तज्ञानस्य फलमाह य एतां मिति । ते देवैर्विदितव्यं ब्रह्म तत्त्वेन गुह्यभूताम् ७६२ फलितमाह यस्मादिति । यस्मात्पुमानयि कारीतयोक्तविधया अमुं ब्रह्मसंबन्धिं न महिमानं गच्छति ततस्तत्कामो ब्रह्म महिमा प्राप्ति कामो यमधिकारी एनां विद्यां सर्वप्रकरणसंपादयेदित्यर्थः ७६३

उपनिषत्पदेन मुख्यवृत्त्या ब्रह्मविद्यावाचकेन तदुपापभूतो ग्रंथो लक्षणयोच्यत इत्याह सदेरिति । उपनिषदुपसर्गद्वयपूर्वकस्य सदिशा तोरुदितः समुद्रूतो यमुपनिषच्छब्द उपसर्गान्निधेन नितरां सादपति
 विशीर्णं करोत्यबोधं मिति व्युत्पत्त्या ब्रह्मविद्याया अभिधायकस्तेन सैव ब्रह्मविद्यैवोपनिषदितिवक्तव्या तस्या ब्रह्मविद्यायाः प्रापकत्वाद्ग्रंथोपितथोक्त इत्यर्थः ७६४ उपसंहरति एषोपनिषदत्रेति ।
 अत्र दशमाध्यायेति तिरिशास्त्रागतारहस्या ब्रह्मविद्याप्रोक्ता अतो वर्णितरूपाया विद्याया अधिका विद्या अस्मिन्स्ति तिरिशास्त्राग्रंथेनास्तीत्यर्थः ७६५ तस्यैवं विदुष इत्याद्यनुवाकस्य यज्ञांगानां सांगा
 नां विदुच्छरीरे समारोपोपन्यासद्वारेण ससंन्यासात्मविद्याप्रशंसनपरत्वांगीकारे तदुपासनं मंदैर्यज्ञादिबहिरंगसाधनवदंतःकरणशुद्धयर्थं कर्तव्यं न तु शमादिवदंतं रंगसाधनत्वादुक्तात्मविद्यावतापि कर्त
 व्यमित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्र नारायणीयांतिमानुवाके पुरुषस्य उक्तात्मविद्यावतः संबंधी यो यज्ञो ज्ञाननिष्ठारूपस्तस्य कर्ममय यज्ञांगानां यजमानपत्न्यादीनामात्मश्रद्धादिषु समारोपरूपेषु

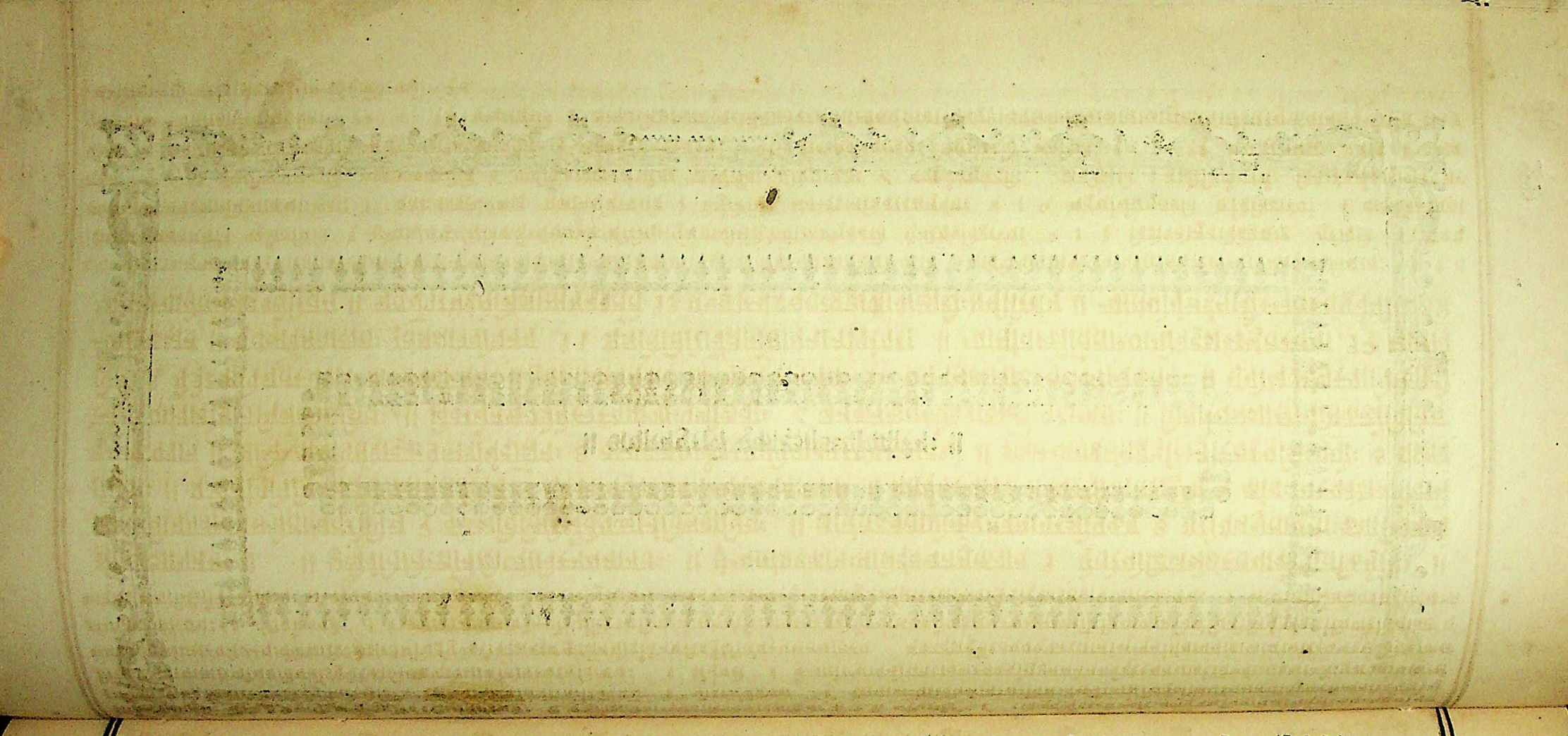
सदेरुपनिषदस्य शब्दो यमुदितः सदा ॥ ब्रह्मविद्याभिधस्तेन सैवोक्तोपनिषद्विज्ञैः ॥ तस्यास्तुवाचकः सोयं ग्रंथोऽप्युपनिषन्मतः ७६४ एषोपनिषदत्रोक्ताति
 र्युक्तामयाधुना ॥ ब्रह्मविद्याधिकानातो ग्रंथेस्मिन् विद्यते कचित् ७६५ पुरुषस्यात्र यो यज्ञस्तस्योपासनमीरितम् ॥ मंदानामधिकारस्य सिद्धौ नैवात्मबुद्धये ॥
 इतः परंपुनः किं त्वं श्रोतुमिच्छसि तद्वद ७६६ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपु
 राणे तैत्तिरीयसारांथप्रकाशो नाम दशमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

पासनं चित्तशुद्ध्यै मंदैः कर्तव्यमित्येतदर्थमुक्तं न त्वात्मसाक्षात्कारार्थमुक्तं येन विदुषापि कर्तव्यं स्यादित्यर्थः अधिकमाकरेण नुसंधेयम् ७६६ यस्मिन् न्यस्तं मनो वस्थां भोगानौचित्यतोऽश्रुते ॥ वा
 चामगोचरं देवतं नारायणमाश्रये ॥ १ ॥ अस्यार्थः ॥ भगवति न्यस्तचित्तानां कृतकृत्यत्वेन मनसा कृत्यं नास्ति भगवतोपि पूर्णकामत्वा न्यासापहारदोषोपदेष्टृत्वाच्च न तेन कृत्यम् तथा चानंद
 स्थिती भगवति ज्ञानाभिपरिहृतबीजभावे न्यस्तस्य चित्तस्य कानुगतिरिति भावः ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसुरितनृनरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुमुदीत
 स्वकृपायात्मपुराणटीकायां संप्रकाशनाय विनमः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

स्वर्गादिपञ्चपुराणटीकायां तत्त्वप्रकाशवाचिनीयादः समाप्तः ॥ २० ॥

॥ इत्यात्मपुराणे दशमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे एकादशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ स्मृतीरावणदण्डोरेहरेरक्षाधिर्मथिनः ॥ एकादशवतारस्यतारिण्येकादशांबुधेः ॥ १ ॥ अस्यार्थः । रावणदर्पहरस्य अक्षरावणपुत्रमधिष्ठापमंथितुंशीलंयस्यतथाभूत
स्यएकादशरुद्रावतारस्यचहरेहनुमतःस्मृतिरेकादशाध्यायरूपसिंधोस्तारिकेत्यर्थः । श्रीरामचंद्रपक्षे । रक्षयाक्रण्यादिप्रजानामाधिमानसपीडांमंथितुंशीलंयस्यतथातस्यदशावतारस्यचस्मृ
तिरेकाऽऽहायातारिणीभवतियतोऽबुधेरेकाविलक्षणादशामीतावस्थाभूदित्यर्थः । शंभुपक्षे । कैलासोत्थापनोद्यतरावणस्यपदांगुष्ठनमनेनगर्वहरस्यतथाहरेर्विष्णोःसहस्राब्जैःपूजयतोयस्तत्सं
ख्यापूरणार्थमक्षस्यनेत्रस्यार्पणेआधिःकेशस्तंमंथितुंपुण्डरीकाक्षनामसुदर्शनयोर्दानेनपरिहर्तुंशीलंयस्यतथातस्य एकादशमूर्तैरतएवएकादशानांअम्बूनांगंगाप्रवाहाणामाधारस्यचस्मृतिरेकाअस
हायातारिणीत्यर्थः । ग्रंथप्रमेयपक्षे । रावणःनानाप्रलापहेतुर्योर्दण्डोर्देहाद्यभिमानःसएवारिःशत्रुस्तस्यहरेर्वृत्त्यारूढरूपेणहारकस्यअक्षणांमिन्द्रियाणामधिमंथिनोनिर्णयंतुरंतर्यामिणइतिपावत् ए
कादशसंख्याभिर्जीबललादिभिरत्राध्यायउपात्तनामभिरुपनिषद्विरवतारोबुद्धिप्रसरोयत्रतत्तथातस्यस्मृतिर्देशांबुधेःसंसारदशारूपसिंधोरेकाऽऽहायातारिकेत्यर्थः । जाबालगर्भब्रह्मपरमहंसहंसआ

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वैवंतितिरेज्ञानंशिष्योविस्मयमागतः ॥ संन्यासंप्रष्टुकामःसन्निदंवचनमुक्तवान् १ एतरेयोद्विजश्रेष्ठस्तथाकौपीतकिमुनिः ॥
आदित्योभगवानेषसध्वेताश्वतरोपिच २ कठश्चतितिरिश्वैतैयज्जानंतिमहाधियः ॥ ज्ञानंतद्रवताप्रोक्तंदुःखसागरशोषकम् ३ गुरोयत्रश्रुताएताःकथाश्चित्रार्थ
संयुताः ॥ प्रजानामुनिभिःसार्द्धंसंवादोब्रह्मबोधने ४ तैरेववामदेवस्यगर्भस्थस्यमहात्मनः ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ कांडत्रयस्यवंशश्चभेदाभे
दस्वरूपवान् ॥ अश्विन्यामपिसंवादऋषेःसर्वार्थदर्शिनः ६ दध्यङ्ग्यार्थवर्णस्यापिमाहात्म्यंगुरुतातथा ॥ शक्रस्यसाहसंतद्रदश्विनोस्तस्यशिष्ययोः ७ याज्ञव
ल्क्यस्यसंवादोमुनिभिर्जल्पसंज्ञितः ॥ विदग्धेनचयत्रेमेस्वस्यप्राणाःपणीकृताः ८ जनकेनचतस्यैववादसंज्ञोमहात्मनः ॥ द्विवारंयत्रशास्त्रार्थःसकलोपिनिरू
पितः ९ मैत्रेय्यापिचतस्यैवविरक्तस्यमहात्मनः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणस्यचर्चनिर्णयः १० यमेनसहसंवादस्तथैवचिकेतसः ॥ भृगोश्चवरुणस्यापिसंवादो
न्योपिकश्चन ॥ एतत्सर्वमयात्वतःश्रुतंब्रह्मावबोधनम् ११ अत्रतितिरिविज्ञानेसाधनानांपरंपरा ॥ न्यासांताकीर्तितान्यासोबहुशश्चश्रुतस्तथा १२ चातुर्वि
ध्यंचसंन्यासेतत्रैतद्रवतेरितम् ॥ चतुर्थेपरमेहंसेजिज्ञासामभवर्तते १३ पृच्छाम्यत्रचतत्पृष्ट्वाजाबालाद्यैःसमीरितम् ॥ न्यासयोगंचहंसाद्यैस्त्वतस्तंपूर्वमीरय १४

रुणेयश्रुतिकाअमृतनादमहतआत्मप्रबोधकैवल्येत्यादीन्युपनिषत्पदांतानिएकादशानामानिमुलेकीर्तयिष्यमाणानिबोधानि आरुणेयोपनिषदउपन्यासःसंवादोपन्यासेनैवकृतइतिभावः ॥ १ ॥
शिष्यप्रश्नप्रवतारइति श्रुत्वैवमिति १ संन्यासंसफलसेतितर्कस्यंचप्रष्टुकामोजिज्ञासुर्मैथावीसंक्षेपेणीकृतमनुवदति एतरेयइतिद्वाभ्यां २ । ३ विशेषतोनुवादेहेतुमाह गुरोइति । यत्रय
स्यज्ञानस्योपबृंहणार्थमेताःकथाःश्रुताः । एताःकाइत्यत्रआह प्रजानामित्यादि । तैर्मुनिभिः संवादइतित्रिवारमनुषंगः ४ । ५ चतुर्थार्थमनुवदति कांडेतिद्वाभ्यां । शक्रनिरूपिता
गुरुता ६ । ७ पंचमोक्तमनुवदति याज्ञवल्क्यस्येति । पणीकृतापणबद्धारिता जल्पोविजिगीषयाकृतः ८ षष्ठ्यर्थमनुवदति जनकेनेति । वादोनिर्णयार्थः द्विवारंकुर्वन्नाहणेतदुत्तर
ग्रंथेच ९ सप्तमादिचतुर्णामर्थदर्शयति मैत्रेय्येत्याद्यर्द्धचतुष्टयेन । तस्ययाज्ञवल्क्यस्य अन्योपिनारायणीयाख्यः उपसंहरति एतदिति १० । ११ प्रश्नबीजमाह अत्रेति । अत्र
पूर्वाध्याये न्यासांतासंन्यासपर्यंता १२ । १३ पृच्छामिति । उत्कटजिज्ञासातोषरत्वात्संपरमहंसंयमंवर्योपेत्यर्थः १४

तत्प्रश्नमेवाभिनयति केरिति । अयंपरमहंसधर्मः कस्याधिकारिणो योग्य इति शेषः किंवेद्यं यस्मिन्सतथा १५ एवं कौशलेन पृष्ठो गुरुः प्रीतः सन्नुवाचेत्याह इत्युक्त इति १६ बृद्धकुमारीवरन्यायेन भवता
 पारमहंस्यप्रश्न एव सर्वसंगृहीतमित्याह प्रश्नेस्मिन्निति । अस्मिन्नुक्तरूपे भवत्प्रश्ने सर्वजाबालादिनानोपनिषत्प्रतिपादितं प्रष्टव्यमर्थजातं सम्यगवस्थितं संगृहीतमितियावत् यथा कयाचिद्बुद्ध्या कुमारीहं
 द्वेण वरं बृहत्पुत्रो सुता मेदधिसंपृक्तमोदनं सुवर्णपाश्यां भुञ्जीरन्निति वाक्येन सर्वमिष्टं संगृहीतं तद्वदित्यर्थः । तत्संग्रहमेव विशदयति जाबालाद्यैरिति । यतः परमहंसधर्माः जाबालब्रह्मरूपेण परमहंसा
 ख्यासु उपनिषत्सु प्रपञ्चितास्तथायोगात्मासाक्षात्कारोपयोगिहंसभुरिकादिपुत्रदुपयोगिवैराग्यचगर्भोपनिषदि अतस्त्वत्प्रश्नसमाधाने सर्वासां मेतासामर्थ्यो वर्णनोपतामापन्न इति भावः १७ । १८
 एतासामर्थप्रदर्शनमार्थक्रमेण यथा कांक्षमेकवाक्यतामापाद्य करिष्यते इति सूचयन् संन्यासप्रतिपादिकासु जाबालादिपुत्रीति तानि प्रश्नकर्तृणां वक्तृणां च नामान्याह अत्रेति द्वाभ्यां । अत्र परमहंसधर्मे जा
 बालोपनिषत्तुल्यं देवजनकेन याज्ञवल्क्यं प्रतिप्रश्नः कृतः पंचमखंडे त्रिणा कृत इत्यर्थः १९ प्रजापतिमिति । तथारुणे योपनिषदि आरुणिना प्रजापतिप्रतिसप्रश्नः कृतः परमहंसोपनिषदि तु नारदेन तं प्रति

कैरयंचरितः पूर्वैः कदा कस्याधिकारिणः ॥ विवेद्यः कीदृशाचारः किं फलो मुनि सत्तम १५ इत्युक्तो गुरुराहैतव शिष्यं वाक्यमुदारधीः ॥ शिष्यबुद्धिं समालोक्य परं स्ने
 हमुपागतः १६ प्रश्नेस्मिन्भवतः सर्वं प्रष्टव्यं समवस्थितम् ॥ जाबालाद्यैः परोहंसोयतः सर्वैः समीरितः १७ हंसाद्यैश्च तथा योगो ब्रह्मात्मैक्यावबोधने ॥ उक्तः परम
 हंसस्य फलसिद्धिर्यतो भवेत् १८ अत्र पूर्वोक्तः प्रश्नो जनकेन महात्मना ॥ अत्रिणामुनिना तद्वद्याज्ञवल्क्यं प्रति द्विजम् १९ प्रजापतिप्रतितथा कृत आरुणिना पुरा ॥
 नारदेन च तद्वत्सयथा भवता कृतः २० ब्रह्मोपनिषदि स्पष्टः स्वयमेव समीरितः ॥ अयं स परमो हंसो जाबालादिश्रुतावपि २१ अतः सर्वैः समुक्तं तं स्वप्रश्नार्थं मयोरि
 तम् ॥ सावधानमना भूत्वा शृणु वक्ष्यामि ते धुना २२ बृहस्पतेः सुरगुरोर्भ्राता यस्तु सहोदरः ॥ विप्रआंगिरसो नाम्ना संवर्तक इतीरितः २३ आरुणस्य सुतो धीमा
 नारुणिः सर्वशास्त्रवित् ॥ उद्दालकः सुतस्तस्य श्वेतकेतुश्च सत्तमः २४ दुर्वासाः शंकरस्यांशस्तपसां पतिरूर्जितः ॥ ऋभुः प्रजापतेः पुत्रो मानसः सनकादिवत् २५
 निदाघः स्यादभोः शिष्यः पुरायः कर्मठो भवत् ॥ भरतो जडनामा पिभूपालो न्योन्यजन्मनि २६ विष्णोरंशस्तथैवैष दत्तात्रेयो महा मुनिः ॥ तथारैवतकः कश्चिद्ब्राह्म
 णो गुणसंयुतः २७

सकृतः २० ब्रह्मोपनिषदिति । तथा योयं जाबालादौ परमहंसः समीरितः स ब्रह्मोपनिषदि स्वयमेव प्रश्नोपन्यासमंतरेणैव वेदेनोक्त इत्यर्थः २१ फलितमाह अत इति । सर्वैर्जाबालाद्यैः प्रपञ्चितं स्वप्रश्नगो
 चरमर्थं शृण्विति २२ अथ फलार्थं प्रवृत्ता इच्छा साधनमपि गोचरयतीति न्यायेन साधनानि निरूपयिष्यंस्तावत् फलावस्थविद्वत्संन्यासशालिनः परमहंसा नृजाबालपंचमखंडे दशितान्सह तद्वैर्वर्णयति
 बृहस्पतेरित्यादि द्विष्वत्तारिंशतांशोक्तैः । तत्र सर्वसंज्ञानाम् बृहस्पतेर्भ्राता यस्तस्य महिमा भारतेऽथ मथे पर्वण्यपि वर्णितः २३ आरुणस्येति । द्वितीयः परमहंस आरुणापत्यत्वादारुणिसंज्ञो यस्योद्दालक इति
 नामांतरं तत्पुत्रः श्वेतकेतुस्तद्वत्सुतो य इत्यर्थः २४ चतुर्थं पंचमैर्वर्णयति दुर्वासा इति । शंकरस्य कालाग्रिद्वस्यावतारो महातपाश्च दुर्वासाः प्रसिद्धस्तथा ऋभुर्ब्रह्मणो मानसः पुत्रः पुराणे पुरायात इति २५
 निदाघ इति । पृष्ठः परमहंसो निदाघो नाम यः कर्मसक्तोऽपि ऋभुना बृहदाः प्रदर्शितात्मं तत्त्वतया विष्णुपुराणे वर्णितः । तथा भरतः सप्तमो यो नृगयो निव्यवहिते तीतजन्म निराजाभ्युजास्राभारतयैर्मसि
 दिदिति २६ अष्टमो यो यः पतिर्जनकस्यो वरुणस्य कश्चिद्ब्राह्मणो न्योन्यजन्मनि २७ विष्णोरिति २७

तथा योयं जाबालादौ परमहंसः समीरितः स ब्रह्मोपनिषदि स्वयमेव प्रश्नोपन्यासमंतरेणैव वेदेनोक्त इत्यर्थः २१ फलितमाह अत इति । सर्वैर्जाबालाद्यैः प्रपञ्चितं स्वप्रश्नगोचरमर्थं शृण्विति २२ अथ फलार्थं प्रवृत्ता इच्छा साधनमपि गोचरयतीति न्यायेन साधनानि निरूपयिष्यंस्तावत् फलावस्थविद्वत्संन्यासशालिनः परमहंसा नृजाबालपंचमखंडे दशितान्सह तद्वैर्वर्णयति बृहस्पतेरित्यादि द्विष्वत्तारिंशतांशोक्तैः । तत्र सर्वसंज्ञानाम् बृहस्पतेर्भ्राता यस्तस्य महिमा भारतेऽथ मथे पर्वण्यपि वर्णितः २३ आरुणस्येति । द्वितीयः परमहंस आरुणापत्यत्वादारुणिसंज्ञो यस्योद्दालक इति नामांतरं तत्पुत्रः श्वेतकेतुस्तद्वत्सुतो य इत्यर्थः २४ चतुर्थं पंचमैर्वर्णयति दुर्वासा इति । शंकरस्य कालाग्रिद्वस्यावतारो महातपाश्च दुर्वासाः प्रसिद्धस्तथा ऋभुर्ब्रह्मणो मानसः पुत्रः पुराणे पुरायात इति २५ निदाघ इति । पृष्ठः परमहंसो निदाघो नाम यः कर्मसक्तोऽपि ऋभुना बृहदाः प्रदर्शितात्मं तत्त्वतया विष्णुपुराणे वर्णितः । तथा भरतः सप्तमो यो नृगयो निव्यवहिते तीतजन्म निराजाभ्युजास्राभारतयैर्मसि दिदिति २६ अष्टमो यो यः पतिर्जनकस्यो वरुणस्य कश्चिद्ब्राह्मणो न्योन्यजन्मनि २७ विष्णोरिति २७

श्रीतमश्रुतिपदेनभारद्वाजशुक्रादयोज्ञेयाहतिदर्शयस्तेषांअसंभावमासतामाह भारद्वाजादयइति २८ तेषामव्यक्तलिंगतामाह नमुंडाइति । मुंडाःमुंडिताः तेषांसिद्धाः एतेनरक्तवाससः २९ तथेतेऽव्य-
क्ताचाराइत्याह आचारइति । अव्यक्ताचारःकीदृशीभवतीतिचेदित्यमित्याह अव्यक्ताचारवानिति । एवमित्थं ३० एवंपदार्थप्रपंचयति अव्यक्तेत्यादिना । अव्यक्ताअलक्षितामतिर्यस्यसतथा ३१
सर्वज्ञवादिति । श्रुतंशास्त्रं श्रुतमाकर्णितेशास्त्रे'इतिहैमः एकत्रकचित् ३२ रागांधेति । स्पष्टम् ३३ 'यनसंतनचासंतनश्रुतंनबहुश्रुतं । नमुवृत्तंनदुर्वृत्तंवेदकश्चित्सब्राह्मणः'इतिस्मृतावप्येवोक्तइत्याह
अयमिति । अयमव्यक्तलिंगःपुरुषः सन्सज्जनः असन्तद्विपरीतः सुवृत्तःसदाचारः ३४ ब्राह्मणोवेति । अयंकुशलेनापिब्राह्मणादिवर्णैर्ब्रह्मचर्याद्याश्रमेश्रविशिष्टतयानज्ञातुंशक्यते ३५ उक्तेर्धेदत्तात्रे
यवृत्तंदत्तात्रेयसंहितायांप्रसिद्धमुदाहरणतयाह दत्तात्रेयइतित्रिभिः । रेवानर्मदा अर्जुनःसहस्रबाहुः ३६ रक्तांबर इति । एकीस्मिन्क्रेपानपात्रमन्यस्मिन्पतिचिन्हंदंडंधारयन् ३७ वामांगेइति ।

भारद्वाजादयश्चान्येविप्राःशास्त्रविशारदाः ॥ अहंब्रह्मेतिविज्ञानात्परिक्षीणात्मबंधनाः २८ नमुंडानैवजटिलानैकदंडादिधारिणः ॥ नश्वेतवसनानैवपुतेतेरक्तवा-
ससः २९ आचारोपितथैवैषामव्यक्तोब्रह्मयादिनाम् ॥ अव्यक्ताचारवानित्यं पुमानेवंव्यवस्थितः ३० अव्यक्तमतिरव्यक्ताकृतिरव्यक्तलिंगकः ॥ जातोऽपेक्षः
ससर्वत्रप्रसक्तइवचकचित् ३१ सर्वज्ञवत्कचिद्भातिवत्त्वज्ञवत्श्रुतहीनवत् ॥ बहुश्रुतवेदकत्रजडवन्मूकवत्कचित् ३२ रागांधवत्कचिद्भातिविरक्तइवचकचित् ॥ अस-
तांचरितेसक्तःकचित्सुमहतामपि ३३ अयंसत्रथवाऽसन्वाह्यश्रुतोवाबहुश्रुतः ॥ सुवृत्तोवापिदुर्वृत्तो जनैर्ज्ञातुंनशक्यते ३४ ब्राह्मणोवाश्वपाकोवायतिर्वाप्यथवा
गृही ॥ निपुणेनापिनज्ञातुंशकयोवर्णाश्रमादिना ३५ दत्तात्रेयोयथापूर्वरेवायांजलमध्यगः ॥ अर्जुनेनवितर्क्यापिनज्ञातश्चक्रवर्तिना ३६ रक्तांबरधरःश्रीमानयु-
वासूर्यसमप्रभः ॥ पानपात्रंकरेविभ्रदेकस्मिन्दंडमन्यतः ३७ वामांगेवामनयनामद्यूर्णितलोचनाम् ॥ वीक्ष्यमाणोमुहुर्ब्रह्मवदन्वाचासनातनम् ३८ एतेषांप-
दवीमज्ञोगच्छन्नशीघ्रमधोव्रजेत् ॥ इयंजन्मसहस्रांतेदुर्लभामानुषैःसदा ३९ एतेब्रह्मात्मविज्ञानाद्ब्रह्मीभूतायतीश्वराः ॥ पुण्यपापेउभेतीर्त्वावर्ततेपरमेपदे ४०
एतेपुयेत्रसंप्रीताःपुरुषाभक्तिसंयुताः ॥ तेभ्यःस्वसुकृतंसर्वप्रयच्छंतिमुखप्रदम् ४१ यएतेषुसदाद्वेषंदुरात्मानःप्रकुर्वते ॥ तेभ्यस्तेपातकंसर्वप्रयच्छंत्यत्रदुःख-
दम् ४२ एवंपुण्यं तथापापंजन्मकोटिशतार्जितम् ॥ दत्त्वाफलेनसहितंलोकातीताःसमासते ४३ आशांबराःकचिच्चैतेदुकूलवसनाःकचित् ॥ विष्णुत्रलेपनाःका-
पिकचिच्चंदनचर्चिताः ४४ कचिद्धसंतिसहसाकचिद्वायंतिवल्गिताः ॥ आस्फीटयंतिधावंतिपिशाचाइवचकचित् ॥ क्रीडंतिबालकैःसार्धंकचिदेतेगतस्पृहाः ४५

वामांगेस्थितांयोषितंपश्यन्सनातनं ब्रह्मश्रुतिवाक्यैर्वदंश्चार्जुनेनज्ञातइत्यधस्तात्संबंधः ३८ लोकसंघद्वारणार्थं दोषास्पर्शलक्षणविद्याफलाभिव्यक्तयेवाईश्वरेतादृशमाचरणंक्रियंततथाप्यनीश्वरे
णतभानकर्तव्यमरुद्रस्यविषादनवदनर्थहेतुत्वादित्याह एतेषामिति । एतेषांसिद्धानां इयंसिद्धावस्था जन्मसहस्रांतेपीतिशेषः ३९ एषांत्वयुक्ताचरणेनदोषोब्रह्मविद्याप्रभावादित्याह एतेइति ४०
एतेषांसुकृतंभक्तिमत्सुगच्छतिदुष्कृतंदेषवत्सुसुहृदःसाधुकृत्पांदिषंतःपापकृत्पामितिश्रुतेरित्याह एतेष्वितिद्वाभ्यां एतेषुविद्यासिद्धेपु । तेविद्वांसःइतिद्वयोरर्थः ४१ । ४२ फलितमाह एवमिति ।
इत्यंफलसहितंकर्मजातंपरवक्षिष्वास्वयंलोकं कर्मफलमतिक्रामंतीत्यर्थः ४३ अथतेषामनुमत्तानामुन्मत्तवदाचरणमभिनयति आशांबराइतिचतुर्भिः । आशांबरादिगंबराः ४४ कचिद्धसंतीति ।
वल्गिताइत्यंशाद्यजंतं तथाचवल्गितमभगतिविशेषस्तद्वद्वःइतस्ततःकूर्दतइतियावत् आस्फीटनंस्फालनम् ४५

नैमिषेण विष्णुर्नमस्त्विति अतएव देहवद्विदित्वा हत्याह कर्मणोऽप्यदिना । कर्मणा शरीरव्यापारेण वाहनसंस्थापरिणयतया दुःखादिभिश्चाराभितः किंचिदपि न हर्म्यतीति द्वयोः ५८ । ५९
 देहाभावमाह छेदेति । देहनिष्ठे देहादौ सति न विधीयतेति ६० लिपेदिति । वास्यातक्षोपकरणं तयोः पूजकच्छेदकयोः स्वदेहे प्रेमास्पदत्वेन प्रसिद्धे च समं निर्दोषमात्मतत्त्वमेव पश्यंतीत्यर्थः ६१
 अतएव तेषां शत्रुमित्रादिकं नास्तीत्याह शत्रुरिति । स्वः स्वकीयः ६२ अतएव ते द्वे द्रातीता इत्याह नशीतमिति ६३ मानापमानाविति । मानापमानौ नृणां प्रीत्यप्रीतिकरौ प्रसिद्धे तेषां नृणां कार्यत्वे
 न संबन्धिना मानापमानौ एते परं परमहंसानामेते प्रीत्यप्रीतीति न कुरुतः समदर्शित्वादित्यर्थः ६४ फलावस्थपरमहंसवर्णनमुपसंहरति एवंते इति । ते सर्वे तदादयः धर्मो ज्ञाननिष्ठात्मकः ६५ अस्पृशानं परं
 वैराग्यमिति व्यतिरेकमुखेनाह काले चेति । विरागं संत्यज्य वत्तमाने पुजनेष्वेवं निश्चयोजातः एवं कथं यतः काले कृतत्रेतादिरूपे नियतिर्व्यवस्थितधर्मप्रवर्तकत्वरूपा विद्यतेऽतद्वदानीमयं पारमहंस्यधर्मः
 क्वापि नास्तीत्यर्थः विरक्तास्तु तं धर्ममपरोक्षं कुर्वतीति भावः ६६ तादृशवैराग्यापचगर्भोपनिषदर्थो विचार्य इत्याह गर्भोपनिषदिति । स पारमहंस्यप्रयोजको विरागोऽपि शुद्धधियां गर्भोपनिषदुक्तशरी
 रव्यवस्थालोचनाद्भवतीत्यर्थः ६७ अथ गर्भोपनिषदि शरीरस्थितिप्रतिपादकस्य पंचात्मकमित्यादिमंत्रस्य नवकपालमित्यादिरंत्यग्रंथस्य चार्थश्लोकानां पंचपष्ठशतत्रिंशतेनोपबृंहयंस्तत्र पंचात्मकत्वं प

छेदे भेदे तथा देहबंधने ताडनेऽपि च ॥ भर्त्सनादौ विषादं च मनसापि न याति ते ६० लिपेद्यश्चंदनैरेतां शिष्ट्याद्योपि च वास्यया ॥ तयोस्तथा स्वदेहे च सदा ते समबुद्धयः
 ६१ शत्रुमित्रमुदासीनः स्वः परश्च न विद्यते ॥ तेषां ब्रह्मात्मनानित्यमभेदमनुपश्यताम् ६२ नशीतं नापि चोष्णं वापि पासान् शुधान च ॥ शोकमोहादयो नैव न जरा
 मरणादयः ६३ मानापमानौ द्वे तौ प्रीत्यप्रीतिकरौ नृणाम् ॥ तेषामेते च कुरुते नैतेषां समचेतसाम् ६४ एवं ते परमाहं सा उक्ता एते ह्यलौकिकाः ॥ फलावस्थामहा
 भागाविद्वांसः समदर्शिनः ॥ यैरयंचरितः पूर्वधर्मो त्यंतं सुदुश्चरः ६५ काले च नियतिर्नैव विद्यते कस्यचित्कचित् ॥ एवं विरागं संत्यज्य जातं सर्वत्र निश्चितम् ६६
 गर्भोपनिषदि प्रोक्तशरीरस्थितिबोधनात् ॥ प्रायः संजायते सोऽपि विशुद्धमनसा नृणाम् ६७ सर्वेषामपि देहोऽयं ब्रह्मणश्च शुभस्तथा ॥ पंचभूतात्मको नित्यं भौतिकैः
 समविष्ठितः ६८ पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ॥ महाभूतानि पंचैव कीर्तितानि मनीषिभिः ६९ एतानि कथितो देहः स्थूलः सूक्ष्मश्च देहिनाम् ॥ स्थूल
 सूक्ष्मस्वरूपेण वर्तमानानि सर्वशः ७० चक्षुःश्रोत्रं तथा घ्राणं रसनं स्पर्शनं त्वपि ॥ ज्ञानेन्द्रियाणि पंचस्युः पंचकर्मन्द्रियाण्यपि ॥ वागुपस्थौ तथा पायुः करौ पादौ च
 पंचमौ ७१ अंतःकरणमत्रोक्तं द्विविधं देवादिभिः ॥ ज्ञानस्य च क्रियायाश्च हेतुः सर्वत्र संस्थितम् ७२ क्रियाहेतुरयं प्राणः पंचधा दशधापि वा ॥ प्राणोपानस्तथो
 दानः समानो व्यान एव च ॥ नागः कूर्मश्च रुक्लो देवदत्तो धनंजयः ७३

च सुवर्तमानत्वं च स्थूलसूक्ष्मशरीरारंभकाणां भूतानामाह सर्वेषामित्यादिना अयं पंचवीकृतदेह इत्यतः पूर्वेण ग्रंथेन । हिरण्यगर्भशरीरमारभ्य शुभः शरीरपर्यन्तं सर्वदेहानां पंचभूतात्मकत्वं भौतिकैरिन्द्रिया
 दिभिरधिष्ठितत्वं च सममित्यर्थः ६८ एतदेव स्फुटयति पृथिव्यापहति । पृथिव्यादीनि पंचभूतानि प्रसिद्धानि एतन्मयान्येव सर्वाणि स्थूलानि सूक्ष्माणि च शरीराणीति द्वयोरर्थः ६९ । ७० तत्र सूक्ष्मभू
 तारब्धानुसूक्ष्मशरीरावयवनाह चक्षुरिति चतुर्भिः । सात्त्विकभूतांशारब्धानि चक्षुरादीनि राजसेतैरारब्धानि तु वागादीनि कर्मेन्द्रियाणीति विभागः ७१ भूतानां सात्त्विकांशसमुदायाद्वा जसांशसमुदा
 याद्योत्पन्नत्वेन ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिनामकं द्विविधमंतःकरणं बोध्यमित्याह अंतःकरणमिति । अत्र सूक्ष्मशरीरे सर्वत्र सर्वस्मिन् घटकतया सम्यक्स्थितमंतःकरणं ज्ञानक्रियारूपकार्यद्वयहेतुत्वेन द्विविध
 मित्यर्थः ७२ तत्र क्रियाशक्तेः प्राणस्य भेदानाह क्रियाहेतुरिति । पंचधा व्यानान्तर्भेदेः धनंजयान्तैस्तु दशधेति ७३

ज्ञानशक्तेश्चातुर्विध्यमाह चतुर्विधमिति । सर्वेषां देहेषु तद्दार्ढ्यं तस्यांतःस्थितमंतःकरणं मनःप्रभृतिभेदेषु तद्विधम् ७४ शरीरद्वये सूक्ष्मस्थूलपदयोः प्रवृत्तिनिमित्तद्वयं दर्शयति सूक्ष्मैः सायं प्रातराहुत्यादि कर्मणां सूक्ष्मपरिणामात्मकैर्भूतैः पृथिव्याद्यैः समं स हवर्तमानं तथा सूक्ष्मं सूक्ष्मचक्षुराद्यवयवसमुदायात्मकं यतो भवति ततः सूक्ष्मसंज्ञमांतरं देहं शृणु अवधारय स्थूलभूतसंपृक्तत्वादिद्रियगोचरत्वलक्षणस्थूलत्वशालित्वाच्च बाह्यं स्थूलसंज्ञमित्यर्थः ७५ अनयोः शरीरयोः पंचाकरणवातिकायुक्तमध्यात्मादिविभागमाह अध्यात्ममिति षड्विंशतिः । अध्यात्मत्वाधिदेवत्वाभ्यामुक्तयोः शरीरयोः प्रत्येकं द्विविधया च्छरीरस्य भेदाश्च त्वारुक्तास्तत्र तत्पदार्थमधिकृत्योपाधितयावच्छिद्यस्थितमधिदेवमित्युच्यते यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भः स्थूलसमष्टिरूपो विराट् लोकमयशरीराभिमानोऽधिदेवमित्युच्यते इत्यर्थः ७६ तत्र विराजोलोकमयं शरीरमभिनयति अतलमिति चतुर्भिः । अतलादिसंज्ञानिसप्तपातालानि विराजःपादत्वेन ध्येयानीत्यर्थः ७७ भूर्लोक इति । जघनं ऊर्वो रंतरदेशः शिष्टं त्रयं निगदव्याख्याते ७८ । ७९ । ८० आत्मनित्वं पदार्थोऽप्युपाधितया हिमिति गृह्यमाणलक्षणमध्यात्मसूक्ष्मस्थूलं च नाम भेदेनाह अध्यात्ममिति । यत्सूक्ष्ममध्यात्मं व्यष्टिरूपेणाहमिति गृह्यमाणं तत्तैजससंज्ञं तथा भूतं स्थूलं तु विश्वसंज्ञमित्यर्थः ८१ उक्तेष्वेवाधिभूतादिभेदांतर्भाव इति दर्शयति अधिभूतमिति । देहस्य द्वंद्वं स्थूलसूक्ष्मरूपमध्यात्मवत्पथाध्यात्मावस्थातद्दपरोक्षमिदं तथा भासमानता लक्षणविशेषवच्च

चतुर्विधं भवेज्ज्ञानहेतुरंतःस्थितं च तत् ॥ हार्दस्य देहे पद्मस्य सर्वेषामपि देहिनाम् ॥ मनो बुद्धिस्तथा चित्तमहंकार इतीरितम् ७४ सूक्ष्मैर्भूतैः समं सूक्ष्मं सूक्ष्मदेहमिदं शृणु ॥ स्थूलैर्भूतैस्तथा स्थूलं स्थूलं देहं वदंत्यपि ७५ अध्यात्ममधिदैवं च भेदस्तु स्याच्चतुर्विधः ॥ सूक्ष्मं हिरण्यगर्भोऽयमधिदैवं समीरितः ॥ स्थूलं तथा विराडेषणुमानं लोकवपुःस्थितः ७६ अतलं चैव पातालं वितलं सुतलं तथा ॥ रसातलं पंचमं स्य अतत्र षष्ठं तलातलम् ॥ महातलं सप्तमं तु पादद्वयमिदं स्मृतम् ७७ भूर्लोकोजघनं तस्य पुरुषस्य महात्मनः ॥ अंतरिक्षं तथा नाभिः स्वर्गो हृदयमीरितम् ७८ महर्लोको मुखादूर्वांगलादारभ्य संस्थितः ॥ मुखतो नेत्रपर्यंतं जनलोक इति स्मृतः ७९ ललाटं तु तपःप्रोक्तं शिरःसत्यमितीरितम् ॥ चतुर्दशानां लोकानामेवं स्थानं विराट् स्मृतः ८० अध्यात्मं सूक्ष्मसंज्ञं यतैजसंतत्प्रकीर्तितम् ॥ विश्वं स्थूलं समुद्दिष्टमात्मना समधिष्ठितम् ८१ अधिभूतं च देहस्य द्वंद्वमध्यात्मवत्स्थितम् ॥ अध्यात्ममधिभूतं च मिलित्वा स्थिरजंगमम् ८२ चतुर्विधा भवंत्येते देहाः सर्वशरीरिणाम् ॥ उद्भिज्जाः स्थावराणां स्युः केषां चिच्च शरीरिणाम् ॥ देवादीनां नयेयोनिप्राप्ताः पुण्याधिका जनाः ८३ स्वेदजाश्चापि विज्ञेया मत्कुणाद्याः सहस्रशः ॥ अंडजास्तेपि केचित्तु केचिदन्ये जलेचराः ८४

यदा भवति तदाधिभूतमित्युच्यते भूतविषयमधिकृत्य वर्तमानमिति त्रयुत्पत्तेरिति पूर्वदलार्थः तथा एषां शरीराणामध्यात्मत्वमधिभूतत्वं च मिलित्वा व्यवहारारूढं यदा भवति तदा स्थिरजंगमभेदो भवतीत्यर्थः स्थावराजंगमानां शरीराणि हितदभिमात्रपेक्षया अध्यात्मतां भजते द्रष्टव्यं तेषां त्वविभूतत्वमिति भावः ८२ व्यष्टिस्थूलशरीराणामुद्भिज्जादिभेदेन चातुर्विधमपि प्रसिद्धमित्याह चतुर्विधा इति । एते स्थूलाः । तत्र स्वबीजस्योर्ध्वाकारपरिणामप्रयोजकत्वेन उद्भिज्जसंज्ञा नुदाहरति उद्भिज्जा इति । स्थावराणां देहा उद्भिज्जा इति प्रसिद्धाः केषां चिद्देवादीनां च देहा उद्भिज्जा इति संबन्धः केते देवादयः । येषु पुण्यात्कर्मणो देहशरणेणो निवस्य यानं न सहते इत्यर्थः एतेन उद्भिज्जादिहादिविधायमर्जजायमर्जाश्च आद्यावृक्षाणां नारकीयाणां च अत्यादेवानां आदिपदमाह कायव्यूहकृतां चेति सूचितं ८३ स्वेदजादीनुदाहरति स्वेदजा इति द्वाभ्यां । मत्कुणः स्वदा विगतः प्रसिद्धस्तत्प्रभृतयः प्रदूजंतवः मायशः स्वेदजा भवति अंडजास्तु केचित्ते स्थूलगतस्तदुजंतवोऽपि भवन्ति यथापि पिलिकादयः केचित्तु जलेचरा यथा मत्स्यादयः अप्येवं हरिश्चमायवापक्षिणः । उद्भिज्जिज्ञासां संप्रियाश्च भेदजावतिथेयः । अर्धवत्स्वेदजम् ८४

पर्यायः अथ संहरितमात्रापरिचयः तद्विज्ञेयाः सप्तविंशतिः अंतर्गतेषु पञ्चमः अंतर्गतः ८५
 ८५ अथ भूतानां पंचभूतव्यापारेषु तत्त्वमानत्वं प्रपञ्चयन् भूतानां भौतिकानां च स्वस्वव्यापारान् दर्शयति तेष्विति पट्टिः । उक्तदेहेषु पृथिव्याधारणव्यापारी जलस्पृक्षे दनमादीं करणं तेजसः पचनादि हवायोः
 संयोजनादिकमाकाशस्यावकाशदानमिति तथा भौतिकेषु चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियाणां रूपग्रहणादिरूपाव्यापारा इति त्रयाणामर्थः ८६ । ८७ ८८ कर्मेन्द्रियाणां तांसाह वक्तव्य इति । वक्त
 व्येवचने वागिन्द्रियं हेतुः आदानग्रहणे पाणीन्द्रियम् प्रजोत्पादने आनंदे च उपस्थेन्द्रियम् मलोत्सर्गे पाथिव्येन्द्रियम् गमने पादेन्द्रियं च हेतुरिति ८९ प्राणाद्या इति । तथा प्राणादीनामुच्छ्वासादयोऽसा
 धारणव्यापारा जीवनीक्रांत्यादिरूपाः साधारणव्यापाराश्च प्रसिद्धा इत्यर्थः ९० अंतःकरणचतुष्टयस्य तांसाह संशयादेरिति । संशयादिरूपस्य मंतव्यस्य मननस्य हेतुर्मनीभवति अहंकरणेऽहंका
 रः सामान्याकारविज्ञाने चित्तम् अवधारणे बुद्धिरिति ९१ भूतानां स्वरूपलक्षणभूतांश्च यत्कठिनमित्यादि श्रुत्युक्तान्यमानाह कठिनेति । काठिन्पृथिव्याः स्वरूपलक्षणम् द्रवत्वस्नेहो ज
 लस्य उष्णत्वप्रकाशो तेजसः चलनं वायोः छिद्रत्वमाकाशस्येति गंधादयः शब्दांताः पंचपृथिव्यास्तदस्थलक्षणम् एवं जलस्य रसादयश्च त्वारः तेजसोरूपादयश्च वायोः स्पर्शशब्दौ आ

अंडजाः पक्षिणस्तद्वत्सर्पाद्याश्च विलेशयाः ॥ जरायुजामातृपाद्याः प्रसिद्धाः सर्वदेहिनाम् ८५ तेषु सर्वेषु देहेषु पृथिवीधारणे स्मृता ॥ आपः संक्लेदने तद्वत् तेजः पा
 कादिकर्मणि ८६ संयोगे च वियोगे च वायुराकाश ईरितः ॥ अवकाशे सदा हेतुश्चक्षुरूपग्रहे तथा ८७ श्रोत्रं शब्दग्रहे तद्वद्भाणं गंधग्रहे तथा ॥ स्पर्शग्रहे त्वगु
 दिष्टारसनंतरसग्रहे ८८ वक्तव्ये वाग्भवे द्वे तुर्हस्तावादानकर्मणि ॥ प्रजोत्पादे तथा नंदे उपस्थः परिकीर्तितः ॥ पायुर्विसर्गे संप्रोक्तः पादौ गत्यां समीरितौ ८९ प्रा
 णाद्याः कथिता देहे सर्वे विविधकर्मणि ॥ जीवने मरणे तद्वद्देतवः सर्वदेहिनाम् ९० संशयादेर्भवे द्वे तुर्मंतव्यस्य मनः सदा ॥ अहं कर्तव्यहेतुः स्यादहंकारो वपुः स्थितः ॥
 चित्तं सामान्यविज्ञाने बुद्धिः सर्वत्र निश्चये ९१ कठिना पृथिवी ज्ञेया गंधादिगुणसंयुता ॥ द्रवस्नेहयुता आपो रसादिगुणसंयुताः ९२ उष्णप्रकाशवत्तेजोरूपादिगु
 णसंयुता ॥ क्रियावान् कथितो वायुः स्पर्शशब्दगुणो हि सः ॥ नभः सुषिरमुदिष्टं शब्दैकगुणमेव तत् ९३ एकद्वित्रिचतुः पंचगुणयुक्ता उदाहृताः ॥ विषयाः श्रोत्र
 मुख्यानां खानिलानलवार्धुवः ॥ हस्तादीनां त एव स्युर्विषयानियतिविना ९४ भूतभौतिकमेतत्स्यात् सूक्ष्मदेहशरीरिणाम् ॥ अधिदैवादिभिन्नानामति सूक्ष्म
 तमं सदा ९५ सूक्ष्मतास्य तु विज्ञेया पंचीकरणवर्जनात् ॥ पंचीकरणमप्येवं भूतानामिह कीर्तितम् ९६

काशस्य एकः शब्द इति द्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकेति । इत्येवमेकद्वित्रिचतुः पंचगुणयुक्ता आकाशाविभूषयता भूतसंज्ञाः पदार्थाः क्रमेण श्रोत्रत्वक्चक्षुरसनप्राणानां विषया उक्ता गुणगुणिनो
 स्तादात्म्यादिति भावः येषु श्रोत्रादीनां क्रमेण विषयास्त एव हस्तादिकर्मेन्द्रियाणां विषया भवंति नियतिव्यवस्थां विना न हि हस्तेन पृथिव्येवादीयते किंतु जलादिक्रमपीति भावः ९४ एवं पंचात्म
 कमित्यादि पंचस्य सूत्रत्वेनानेकार्थसूचकत्वाविरोधात् प्रथमपादेन यथा पंचभूतरूपेण धारणादि पंचव्यापारकंप्राणादिरूपेण प्राणनादि पंचव्यापारकंपंचेन्द्रियरूपेण पंचविषयकंपंचभूतसात्त्विकांशम
 यांतःकरणरूपेण पंचभूतमयमंतव्यादिविषयकमित्येवं विधा अर्थाः संगृहीतास्तथा पंचीकरणमपि सूच्यते इति दर्शयन् पंचीकरणमवतारयति भूतेति द्वाभ्यां । सक्तं भूतभौतिकानां वृंदमपि देवभ्यात्मं
 वा सूक्ष्मदेहेषु कृतयावत्समानमति सूक्ष्ममिन्द्रियेर्ग्रहणायो ग्यं भवतीत्यर्थः ९५ सूक्ष्मतेति । सूक्ष्मशरीरघटकानां या सूक्ष्मता तत्र हेतुः पंचीकरणमावस्तस्य पंचीकरणस्य स्वरूपमप्येवं वक्ष्यमाण
 विधिमिह प्रकृतमंत्रे कीर्तितमावृत्त्या सूचितमित्यर्थः ९६

भम् । अजाविकीर्णगंधार्कचोदतिमध्यमम् । पुष्पसाधारणेकालेकोकिलोरोतिपद्यम् । अधस्तुयैवतरोतिनिपादरोतिकुंजरः । इति १०६ सुगंधादिति । तेजक्तविधाध्वनयः सुगन्धवत्पुष्पेनमुवि
वैकाभवति । यएतेयोगिभिरनाहताख्यशब्दभेदत्वेनांतरनुभूयतेगायकैश्चमुखेप्रदर्श्यते । तथावर्णात्मकाः शब्दा अपि योगिनामंतरन्येषांमुखेचप्रसिद्धा इत्यर्थः । १०७ श्रुत्यागैरिकादिप्रयोगरूपहेतु
नाथातुशब्दस्यद्रव्यवाचकत्वमेवसिद्धांतिकृत्यतत्पदार्थतयाप्रोक्तास्त्वागादींस्तत्तदर्थंस्तत्प्रसंगेनोपस्थितानांशरीरांतरपदार्थानांसंख्यापरिमाणंचोपनिपदंतोक्तवर्णयति । त्वगसृगित्यादिना ।
त्वग्रुधिरमांसानिप्रसिद्धानि । मेदःश्वेतवर्णांमांसावस्थाविशेषस्तत्रैवचास्थिबंधनरूपस्यतदवस्थाविशेषस्यस्यायुपदोक्तस्यांतर्भावः । अस्थीनिप्रसिद्धानि । मज्जातदंतर्गतःस्नेहः शुक्ररतः । एतानिसप्त
धातुपदवाच्यानि । तथादंतानांस्वरूपभूतान्यस्थीनिभेदेनद्वात्रिशद्भवतीत्यर्थः । १०८ मर्मणांसंख्यालक्षणंचाह । आपादेति । पादमारभ्यमस्तकपर्यंतं व्याप्तायां त्वचि अष्टोत्तरशतसंख्यानिस्थाना
निमर्मसंज्ञानि । तल्लक्षणंतुश्लेष्मभेदेनकृतसतिमरणद्वारन्याध्वन्यतरप्रयोजकत्वंतत्रवैद्यशालेप्रसिद्धमित्यर्थः । १०९ अशीत्यभ्यधिकमिति । अस्थानसंधयःशरीरेअशीत्यधिकशतसंख्याभवति
स्थूलानांनाडीनांनवशतानिभवंतीत्यर्थः । केशेति । केशानारोम्णांचसंख्याअशीतिःशतानिअष्टौसहस्राणीति यावत् । तावत्यःकोटयइत्यर्थः । अष्टसहस्राणि कोटयइतिपाठमादायकेशादीनां

सुगंधाद्वतेलभ्याःपुष्पपुंजविपाकतः ॥ अंतर्देहेयोगदृशांगायकानांहियेमुखे ॥ वर्णात्मकाश्चबहुशोवक्त्रेस्पष्टाभवंतिये १०७ त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जशुक्राणि
धातवः ॥ सप्तदंतास्तथैवोक्ताद्वात्रिशत्त्वस्थिभेदतः १०८ आपादमस्तकंतद्वत्त्वचिअष्टोत्तरशतम् ॥ मर्माणिपैर्मृतिगच्छेद्विभैःशस्त्रादिनापुमान् ॥ व्याधिंवा
दुःसंहयातिवैद्याजानंतिसर्वदा १०९ अशीत्यभ्यधिकंतद्वच्छतंदेहेत्रसंधयः ॥ अस्थानवचनाडीनांस्थूलानांस्युःशतानि वै ॥ केशरोम्णांतथैवस्युरशीतिशत
कोटयः ११० जिह्वावक्रस्थितानूपां पलानिद्वादशेरिता ॥ कंठेहृदयमध्यस्यरक्तोत्पलनिभस्यहि ॥ पलान्यष्टौतुविज्ञेयंपद्महार्दसदैवतत् १११ पित्तप्रस्थमितं
प्रायोहृदयेसंस्थितंहितत् ॥ श्लेष्मणोगलसंस्थस्यदेहेप्रस्थचतुष्टयम् ११२ सर्वांसंश्रयंशुक्रंकंठेहृदिचमूर्द्धनि ॥ विशेषतःस्थितंयतुमथनेनविनिःस्रवेत् ११३
प्रस्थस्यचचतुर्थीशंतस्यदेहेवदंतिहि ॥ मेदसश्चापिसंप्रोक्तौप्रस्थौद्वौपरिमाणतः ११४ मूत्रंचैवपुरीषंचवस्तिंसंग्रहणीगतम् ॥ अन्नपानग्रहस्यान्नश्लेष्मच्छा
सनचानिशम् ११५

सुस्मावयवभिप्रायेणयाज्ञवल्क्यवदुक्तं । सार्द्धत्रिकोटिप्रसिद्धिस्तुरोमकूपाभिप्रायेण वस्तुतस्तुअर्द्धचतस्रइतिश्रुतिपाठःप्रायःपुस्तकेषुदृश्यते । तथाचार्द्धन्यूनाश्चतस्रइतिशाकपार्थिवादित्वेनव्युत्प
त्तौप्रसिद्धचविरोधएवेतिबोध्यम् ११० जिह्वेति । मुखेदृश्यमानांकंठमभिप्रायस्थिताजिह्वाद्वादशपलपरिमिताभवति । तथाहृदयमध्यस्यरक्तवर्णस्यपरिमाणमष्टौपलानि । तदेवहृदयमध्यंहा
र्दपद्ममितिप्रसिद्धमित्यर्थः । १११ पित्तमिति । पित्ताख्योधातुर्हृदयेबहुधास्थितत्वेनप्रसिद्धस्तत्सर्वतोनाडीद्वारनिरोधकत्वेननिद्राप्रयोजकत्वंश्रुत्यादिप्रोक्तम् । अस्यपरिमाणंप्रस्थः । त
स्यरूपंतुपंचगुंजात्मकोमापस्तेमाषाःषोडशकर्षःकर्षंचतुष्टयंपलंतचतुष्टयंकुडवस्तबतुष्टयंप्रस्थइति । तथाकफधातुर्गलेस्फुटमनुभूयमानस्यदेहव्याप्तस्यपरिमाणंप्रस्थानांचतुष्टयमिति ११२ सर्वांगे
ति । शुक्राख्यःसप्तमोधातुःसर्वांगसंस्थितोपिंकंठहृदयमूर्द्धसुविशेषेणस्थितःक्षोभेननिसरणशीलःप्रस्थचतुर्थीशंसंमितः । मेदःसंज्ञधातुस्तुपरिमाणंप्रस्थद्वयमित्यर्थः । ११३ । ११४ मूत्र
मिति । वस्तिर्भूत्राशयःसंग्रहणीपुरीषाशयस्तद्वतयोर्भूत्रपुरीषयोःपरिमाणमनियतंततोन्नपानग्रहणेनानियतंनतयोर्द्विह्वासौभवतः । एवंविधजिह्वादीनांपरिमाणंगर्भोपनिषद्प्रापिपलादाख्य
मुनिनाप्रोक्तं । रसरुधिरादिपरिमाणंनूनवांजस्थादिकंपाज्ञवल्क्यायुक्तंद्रव्यमितिभावः ११५

१६ अथशाखांतरगुणोपसंहारन्यायेनप्राप्तान्देहस्यांतरान्विशेषानाह शरीरमित्यादिना । सर्वेषांशरीरंपादाग्रमारभ्यकेशपर्यंतदैर्घ्येस्वांगुलेस्तच्छरीरीयांगुलेर्मपमानेसतिषण्णवत्यंगुलंपडधिकनवत्यंगुल्लिपरिमितंभवतीत्यर्थः देहइति । अत्रदेहेद्वयोःपार्श्वयोःप्रत्येकंषोडशषोडशस्थानीगृहमण्डपस्यवंशभूतानितानिसंकलनेद्वात्रिंशद्वन्तीत्यर्थः ११७ प्रश्नोपनिषदुक्तांसूक्ष्मनाडीसंख्यामाह द्वासप्ततीतिद्वाभ्यां । अत्रदेहेनाडीनांद्वासप्ततिःसहस्राणि अधिकसप्ततिसहस्रसंख्यानाड्यइतिषावत् ताअत्रसंतीत्यर्थः । किमेतावत्यएवनाड्यइतिचेन्नेत्याह संथितइत्यादिना । प्रश्नेप्रश्नोपनिषदि यानाडीनांशतंचैकेत्यादिश्रुतिप्रसिद्धानामेकाधिकसंख्यानांमध्येएकस्याएकस्याःसंथितोजातत्वेनशाखाभूताःशतंशतंनानाड्यउक्तास्तासामेकैकस्याःप्रतिशाखात्वेनइमांद्वासप्ततिसहस्रसंख्याःस्मृताः प्रोक्ताइतिसंबंधः ताभिर्जीवस्यव्याप्तिःसर्वत्रशरीरेभवतीतिद्वयोरर्थः अर्धहिमश्रवाक्यस्यग्रंथकृदभिमतोनिर्गलितार्थः एकामूलभूतानाडीतस्याःस्कन्धोपस्कन्धभूताःशतंनानाड्यःअयुतंशाखानाड्यस्तासांसंबन्धिन्यःप्रतिशाखाख्यानाड्योद्वासप्ततिकोटयोर्भवतिसंकलनेद्वासप्ततिकोटयोदशसहस्रंशतमेकाचैतावत्योभवतीतिसप्तदशेश्फुटोभविष्यतीति ११८ । ११९ उक्तनाडीभ्योप्यधिकप्रचरणशालित्वादाध्यात्मिकवायोःप्राणत्वयुक्तमित्याह शरीरादिति । प्राणआध्यात्मिकवायुःशरीरात्षण्णवत्यंगुलादधिकोऽष्टोत्तरशतांगुलप्रमाणोभवति यतोनासिकाद्वारेणबहिर्द्वादशांगुलदेशेपिगच्छ

वर्द्धतेक्षीयतेयस्मात्तस्मान्निवृत्तिर्वाञ्छितम् ॥ पिप्पलादेनकथितंमुनिनासर्ववेदिना ११६ शरीरं सर्वजंतूनांषण्णवत्यंगुलंस्मृतम् ॥ स्वांगुलैःकेशपर्यंतंपादांतावधिदैर्घ्यतः ॥ देहेद्वात्रिंशदस्थानिवंशाःस्युःपार्श्वयोर्द्वयोः ११७ द्वासप्ततिसहस्राणिनाडीनामापेसंथितः ॥ एकैकस्यास्तुनाडीनांशतमेकोत्तरंहियाः ११८ शाखाःप्रश्नेसमाख्यानाःप्रतिशाखाइमाःस्मृताः ॥ तासांसर्वत्रदेहेस्मिन्नव्याप्तिरापादमस्तकम् १९ शरीरादधिकःप्राणोद्वादशांगुलमानतः ॥ बहिर्नासिकयायाति तस्मात्प्राणइतीरितः १२० चत्वारिंशतथैवाष्टावंगुलानिपदाग्रतः ॥ केशाग्राच्चाभवन्मध्यंशरीरस्यनृणामिह १२१ देहमध्येशिखिस्थानंतप्तजान्बूनदप्रभम् ॥ चतुरस्रंशिरोतंततिष्ठत्याचंद्रमंडलम् १२२ चतुरस्रेस्थितंतेजःशक्तिसंज्ञं सुदुर्गमम् ॥ अतिसूक्ष्मंसदाजंतून्जीवतोनजहातिच १२३ गुदादुद्व्यंगुलादूर्ध्वमेद्वाद्व्यंगुलतोप्यधः ॥ एकांगुलप्रमाणंतच्चतुरस्रमवस्थितम् १२४ अत्रमध्येशरीरस्यह्रवकाशेनवांगुले ॥ उत्सेधाच्चतथायामातकंदोस्तिचतुरंगुलः १२५

शुपलभ्यतेऽतएवचतस्यप्राणसंज्ञामि प्रकर्षेणाधिक्यलक्षणेनअमितीतिव्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः १२० देहेतेजःस्थानंदर्शयितुंतदुपयोगिमध्यदेशस्वरूपमाह चत्वारिंशदिति । पादाग्रमारभ्यकेशाग्रमारभ्यवाअष्टचत्वारिंशदंगुलिमितोदेशोदेहस्ममध्यत्वेनबोध्यइत्यर्थः १२१ तत्रतेजःस्थानंदर्शयति देहमध्येइतिद्विषश्चाशतश्लोकैः । तस्मिन्देहमध्येचतुरस्रचतुष्कोणमाग्रिस्थानंभवति तस्याग्नेर्नाडीद्वाराव्याप्तिस्तुशिखिपर्यंतं तत्रापिमस्तकस्थितचंद्रमंडलपर्यंतंबोध्येत्यर्थः तथाचोक्तमागमेभवतामहादेवेन 'सर्वेषामपिजंतूनांमूर्ध्नि तिष्ठतिचंद्रमाः । अधोभागेरविःप्रोक्तोमृत्युकाळेविपर्ययात्' इति १२२ चतुरस्रइति । तस्मिच्चतुरस्रेस्थानेस्थितंतेजोदेहेद्विषादिसामर्थ्यप्रयोजकत्वात्शक्तिसंज्ञंभवतिअतिसूक्ष्मत्वाद्दुर्लक्ष्यमोष्णरूपेणजीवनलक्षणंचभवतीत्यर्थः जीवतःप्राणधारकावत्यजतीति १२३ तदेवतेजःस्थानंविशेषतोऽवधारयति गुदास्त्विति । गुदात्पागुस्थानादूर्ध्वंयंगुलमितदेशेतावत्येवचोपस्थादधीदेशेतेजसःस्थानभूतचतुरस्रस्थितंभवतीत्यर्थः १२४ एवनाडीलवनांजमिथ्यामध्यदेशेवचतस्यप्राणसंज्ञामि प्रकर्षेणाधिक्यलक्षणेनअमितीतिव्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः १२५ उत्सेधाच्चतथायामातकंदोस्तिचतुरंगुलः १२५

नवांगुलेति । तस्मात्कंदादुत्थितोनाभिनालोनाभिचक्रात्मकपंकजस्यनालमृतोऽवयवोस्ति कीदृशः नवांगुलविस्तारकोदंडसदृशः शरीरिणांसकलशरीरावयवानांमूलभूतस्त्वगादिसप्तधातुभिर्वेष्टित
 श्रेत्यर्थः १२६ अस्वेति । अस्यनाभिनालस्यमध्यइदंयोगिभिरनुभूयमानंनाभिचक्रंभवति कीदृशं द्वादशारंश्चरारथचक्रावयवविशेषास्तेद्वादशयस्यतत्तथा १२७ इदमेवचक्रंहादपञ्चतर्भांविश्रुत्यादि
 प्वित्याह अत्रचक्रइति । हृदयवासित्वेनप्रसिद्धोजीवउक्तचक्रंक्रमरूपतत्त्वाश्रितोल्लाकीटवद्भ्रमतीत्यर्थः १२८ यद्यपिजीवःसर्वत्रदेहंप्राप्ततथापिविशेषाभिन्न्यक्तिविवक्षयाहृदयादीनांतत्स्थानत्व
 व्यवहारइत्याह नाभिश्चेति । केनचिदेतुनाविशेषाभिन्न्यक्तिलक्षणेननाम्पादीनिजीवस्यस्थानान्युच्यंतेइतिसंबंधः १२९ फलितमाह जीवस्येति । तत्रजीवस्थानानांमध्येआद्येप्रथमेआधारारूपेच
 क्रेचतुरस्रतयावाणितेप्राणेनसहितोजीवःसर्वदास्तिसन्निहितइत्यर्थः १३० अत्रैवचक्रकारणोपाधिप्रधानांकुंडलिनीसंज्ञामागमोक्तांब्रह्ममूर्तिवर्णयति नाभेरिति । नाभिचक्रादयआधारचक्रादुपरिच
 देशेभुजंगवत्रिवलयवस्थानात्तिर्यगवस्थिताकुंडलिनीसंज्ञाशक्तिःकारणरूपब्रह्मणोमूर्तिरस्तीत्यर्थः १३१ इयमेवाष्टमूर्तिरपरप्रकृतिखेनगीतासुसप्तमाध्यायउक्तेत्याह भूमिरिति । भूम्यादिरूपस्य

नवांगुलपरीणाहोदंडाकारस्त्वगादिना ॥ वेष्टितोनाभिनालःस्यान्मूलभूतःशरीरिणाम् १२६ अस्यमध्यइदंनाभिचक्रमुक्तंमनीषिभिः ॥ द्वादशारंतुतन्नित्यंदेहे
 नपरिवेष्टितम् १२७ अत्रचक्रेभ्रमत्येपजीवोहृदयमाश्रितः ॥ कर्मणातंतुजालस्थोयथाभ्रमतिलूतिकः १२८ नाभिश्चहृदयंकंठश्चक्षुर्मूर्द्धाचपंडितैः ॥ आपादम
 स्तर्कंदेहेस्थितस्यापिशरीरिणः ॥ हेतुनाकेनचिन्नित्यमुच्यंतेस्थानकानिहि १२९ जीवस्याद्येमूलचक्रआधारइतिकीर्तिते ॥ तत्रप्राणयुतोजीवश्चतुरस्रेस्ति सर्व
 दा १३० नाभेरधस्त्वथाधारादूर्ध्वतिर्यगवस्थिता ॥ अस्तिकुंडलिनीशक्तिर्भुजंगीवशरीरगा १३१ भूमिरापोनलोवायुःखंमनोबुद्धिरिवच ॥ अहंकारइतिप्रो
 क्तैस्तत्त्वैरष्टविधाकृता १३२ इयंशब्दौब्रजननीवायुनास्फालितासती ॥ अनयात्रनिरुद्धोयंवायुर्जठरगोमहान् १३३ आगत्यदशमद्वारंवाहिरेवाभिधावति ॥ सु
 पुत्रादशमद्वारेब्रह्मरंध्रंप्रतिष्ठिता ॥ तस्यामुखेनिरुद्ध्यास्तेस्वमुखेनेयमुज्ज्वला १३४ योगकालात्पवनतःप्रबुद्धाश्वासवन्हितः ॥ स्फुरत्याहृदयाकाशंनागरूपा
 महोज्ज्वला १३५ वायुर्वायुसखेनैतिसर्हातःससुपुत्रया ॥ यदैषास्वमुखेनास्यामुखेरोधं करोतिन १३६ कंदमध्येस्थितानाडीसुपुत्रेतिप्रकीर्तिता ॥ तिष्ठतिप
 रितःसर्वाश्चक्रेस्मिन्नाडिकाःपराः १३७

वाह्यस्यमजःप्रभृतेर्हंतरस्यकार्यप्रपंचस्येयमेवहेतुरितिभारवः १३२ शब्दप्रपंचस्यापीयमेवहेतुरित्याह इयमिति । इयंकुंडलिनीवायुनाप्राणेनताडितासतीशब्दबुंदस्यजनिका । अस्याव्यापारंतरमाह
 अनयेति । प्राणस्यवह्निर्ब्रह्मलोकं प्रतिगम्यप्रतिबंधोप्यस्याव्यापारइत्यर्थः १३३ एतदेवस्फुटयति आगत्येति । यतोजाठरोवायुर्दशमद्वारंगत्वाबहिर्गतुमेवोद्यतोभवतिपरंतुतत्रनिःसरणपंथाःसुपुत्रा
 रूपाणाडीरूपोभवति इयंकुंडलिनीहेतुतस्याःसुपुत्रायामुखंस्वमुखेनिरुद्धोयंवायुर्जठरगोमहान् १३३ आगत्यदशमद्वारंवाहिरेवाभिधावति ॥ सु
 पुत्रादशमद्वारेब्रह्मरंध्रंप्रतिष्ठिता ॥ तस्यामुखेनिरुद्ध्यास्तेस्वमुखेनेयमुज्ज्वला १३४ योगकालात्पवनतःप्रबुद्धाश्वासवन्हितः ॥ स्फुरत्याहृदयाकाशंनागरूपा
 महोज्ज्वला १३५ वायुर्वायुसखेनैतिसर्हातःससुपुत्रया ॥ यदैषास्वमुखेनास्यामुखेरोधं करोतिन १३६ कंदमध्येस्थितानाडीसुपुत्रेतिप्रकीर्तिता ॥ तिष्ठतिप
 रितःसर्वाश्चक्रेस्मिन्नाडिकाःपराः १३७

नाडीनामध्येचतुर्दशमुखाः सनामग्रहं दर्शयति नाडीनामिति । त्रयं निगदन्त्याख्यातम् १३८ । १३९ । १४० तास्विति । तामुइतरापेक्षयामुख्यत्वेन दर्शितामुचतुर्दशमुक्तिः सुपुत्रे
डापिंगलाः प्रधानतमास्तास्वप्येकामुपुत्रासर्वोत्तमायतो ज्वलंती प्रसिद्धमाहात्म्या विश्वप्रपंचाधारत्वादित्यर्थः तच्चदहरादिविद्यामुपसिद्धमिति भावः १४१ एतासांसंस्थानमभिनयति कंदस्येत्य
ष्टभिः । वर्णितकंदस्यमध्ये सुपुत्रातिष्ठति पृष्ठवंशाख्यपृष्ठमध्यगतास्थिरूपद्वारेण मूर्द्धनि गच्छति चेत्यर्थः १४२ इडेति । तस्याः सुपुत्रायाः सव्येवामत इडातिष्ठति दक्षिणतः पिंगलेति एवं स्थिता
नां सुपुत्रे डापिंगलानां यथाक्रमं वक्ष्यमाणा युगलत्रयघटिकाः पण्डित्यः पृष्ठेऽग्रे च बोध्या इत्यर्थः १४३ तद्युगलत्रयं दर्शयति सरस्वतीति । तत्र सुपुत्रायाः पृष्ठे सरस्वती अग्रे कुहूः इडायाः पृष्ठे गांधारी
अग्रे हस्तिजिह्वा पिंगलायाः पृष्ठे पूषाऽग्रे यशस्विनी इत्येवं संस्थानेऽग्रिममध्यमपश्चिमासु त्रिपुंक्तिपुनवनाड्युपविष्टाः त्रिपंक्त्या इत्यस्य त्रिविधायाः पंक्तेः संबन्धिन्य इत्यर्थः १४४ पंक्तित्रयमभि
नयंस्तत्र पुरोवर्तिना नाडीत्रिकमयी पंक्तिं दर्शयति हस्तीति । सव्याया इति पंचमीत्यन्वये तथा च सव्यां वामामारभ्य पुरोवर्तिना नाडीमयी पंक्तिर्हस्तिजिह्वादिकेत्यर्थः हस्तिजिह्वा हि इडायाः पुरोवर्तिनी

नाडीनामपि सर्वासां मुख्याः स्युस्ताश्चतुर्दश ॥ सुपुत्रे डापिंगलाचपरातद्वत्सरस्वती १३८ कुहूश्च वारणाचैव सप्तमी च यशस्विनी ॥ पूषापयस्विनी तद्वत्शंखि
नीदशमी स्मृता १३९ गांधारी हस्तिजिह्वा च तथा विश्वोदरापि हि ॥ अलंबुषा च सर्वासां मुख्याः प्रोक्ताश्चतुर्दश १४० तामुमुख्यतमा स्ति स एका तास्वपि कीर्ति
ता ॥ मुक्तिमार्गः सुपुत्रासां ज्वलंती विश्वधारिणी १४१ कंदस्य मध्यमे भागे सुपुत्रासंप्रतिष्ठिता ॥ पृष्ठमध्यस्थितेनास्त्रासह मूर्द्धनिसागता १४२ इडाचपिंगला
तद्वत्तस्याः सव्ये च दक्षिणे ॥ पृष्ठतः पुरतस्तद्वत्नाडीनां हि द्वयंद्वयम् ॥ सुपुत्रे डापिंगलानां विज्ञेयं क्रमतः सदा १४३ सरस्वती कुहूश्चैव गांधारी हस्तिजिह्वा ॥
पूषायशस्विनी चैव त्रिपंक्त्या नवनाडिकाः १४४ हस्तिजिह्वा कुहूश्चैव तृतीया च यशस्विनी ॥ सव्यायाः प्रथमा पंक्तिर्द्वितीया पितथैव सा ॥ इडाचैव सुपुत्राचापि
गलापंक्तिः स्थिता १४५ गांधारी प्रथमा तद्वद्द्वितीया च सरस्वती ॥ पूषापंक्तौ तृतीया स्यात्तृतीयस्यां सदैव हि १४६ कुहूश्च हस्तिजिह्वायामध्ये विश्वोदरी स्थि
ता ॥ कुहूश्चैव यशस्विन्या वारणामध्यतः स्थिता १४७ पूषायाश्च सरस्वत्याः स्थिता मध्ये त्रशंखिनी ॥ सरस्वत्याश्च गांधार्या मध्ये स्तीहपयस्विनी ॥ अलंबुषा च
विज्ञेया कंदमध्यादवः स्थिता १४८ पुरतोऽपुरतः पंक्तावेवं नाड्यो व्यवस्थिताः ॥ पंचपंचमध्येऽपि मुख्याः स्युस्ति स एव हि ॥ एका कंदादधस्थाना ता एव स्युश्च
तुर्दश १४९ इडाचपिंगला तद्वद्गांधारी सह पूषया ॥ नासाक्षि कर्णयुग्मस्था शंखिनी च यशस्विनी ॥ क्रमतः षडिमास्तद्वद्द्रसने च सरस्वती १५०

सुपुत्रायाः कुहूः पिंगलाया यशस्विनीति । मध्यपंक्तिमाह द्वितीयेत्यादिना । सापंक्तिर्द्वितीया पितथैव वामादिकैव भवति यत इडादित्रयं मध्यपंक्तिरूपेण स्थितमित्यर्थः १४५ पृष्ठमतामिषि
भिर्वर्णिता तृतीया पंक्तिमाह गांधारीति । तादृश्यां तृतीयायामपि पंक्तौ इडापृष्ठगता गांधारी प्रथमा सुपुत्रापृष्ठगता सरस्वती द्वितीया पिंगलापृष्ठगता पूषा तृतीया इत्यर्थः १४६ वर्णिता सुपंक्तिपुत्रप्रथ
माया पंक्तिस्तस्यां विश्वोदरी वारणयोर्निवेश इत्याह कुहू इति १४७ तामुया तृतीया पंक्तिस्तस्यां शंखिनी पयस्विनयोर्निवेश इत्याह पूषा इति । एवं त्रयोदश नाडीनां स्थानं दर्शितमथ परिशिष्टाया अलं
बुषायाः स्थानमाह अलंबुषेति । अवः अयस्तात् १४८ फलितमाह पुरत इति । एवं सति पुरतोऽग्रतः स्थितायां पंक्तौ पंचनाड्यः स्थितास्तथाऽपुरतः पृष्ठतः स्थितायामपि पंक्तौ पंचनाड्यः स्थिताः मध्यपं
क्तौ तृति स एव इडायाः एका तद्वत्स्थाना कंदादधगता एवं चतुर्दश स्थिता बोध्या इत्यर्थः तथा चेदं चक्रे फलितम् पूर्वशर्षंगाम् १४९ एवं कंददेशे एतासां स्थितिरुक्ता यत उत्थाय त्रयत्रयत्वाविशेषतो
न्यापारं कुर्वन्ति तानि स्थानान्याह इडाचैवित्युक्तिः । १ इडापिंगलायोर्वामदक्षिणनासापृष्ठयोर्विशेषतो न्यापारः गांधारीपृष्ठयोर्विशेषतो न्यापारः कर्णयुग्मे सरस्वत्यास्तद्वत्सनायामित्यर्थः १५०

हस्तिजिह्वायशस्विनयोर्वामदक्षिणपादां युगयोः स्थित्वा गतिमवर्तनं न्यापार इत्याह हस्तीति १५१ अलंबुषायाः पापो न्यापारः कुहू हस्तिजिह्वे विश्वोदरा वारणयोस्तु पथाक्रमेणामदक्षिणहस्तयोर्न्यापारः

हस्तिजिह्वायशस्विन्यौवामदक्षिणपादांगुष्ठयोः स्थित्वागतिमवर्तन्त्यापारद्वयाह हस्तीति १५१ अलंबुषायाः पायोऽप्यापारः कुन्दास्तुमेदे विश्वोदरावारणयोस्तुपथाकमेवामदक्षिणहस्तयोऽप्यापारद्वयाह अलमिति १५२ सुपुत्रायास्तुदशमद्वारं चर्च्यत्याविश्वधारणरूपीव्यापारः उक्तएवेत्यभिप्रेत्य उक्तानुक्तानां सर्वाणां प्राणध्रमणद्वारीभवनरूपः साधारणोऽप्यापारद्वयाह शेपाहति १५३ उक्तानुनाडीपुचरतां प्राणादीनां स्थानविशेषानाह प्राणहति । यस्य प्राणस्य परेऽपानादयो भेदा भवन्ति स मुख्यः प्रधानभूतः प्राणाख्यो वायुर्मुखनासिकयोर्हृदयेनाभौ पादांगुष्ठे च स्थित इति संबंधः १५४ नाभ्यादीति । अपानाख्यो वायुर्नाभिमारभ्य जंघापर्यंतं पृष्ठपर्यंतं श्वविशेषतः स्थित इत्यर्थः १५५ द्वारेति । द्वारद्वंद्वं श्रोत्राक्षिरूपं तत्र गुल्फादिपुचव्यानः स्थित इत्यर्थः पृष्ठवंशः पृष्ठगतदीर्घास्थि तथा उदानः सर्वसंधिपुपादयोर्हस्तयोश्च स्थित इत्यर्थः १५६ समानहति । द्वयं निगद्य व्याख्यातं १५७ तथानागकर्मादिवायवस्त्वगादिपुषथायोगं स्थिता बोध्या इत्याह नागादीति । उक्तानां वायूनां व्यापारा नक्रमेणाह श्वासोच्छ्वासादिकमिति । श्वासोच्छ्वासस्य वयोर्वहिकरणं उच्छ्वासीबाह्यास्यांतराकर्षणमिति १५९ अपानेति । मलोत्सर्जनमपानस्य कर्म हानोपादानादिकं बलसाध्यं कर्म व्यानस्य बोध्यं

हस्तिजिह्वायशस्विन्यौवामदक्षिणपादयोः ॥ अंगुष्ठतः स्थिते नित्यं सर्वदा स्थितिहेतुके १५१ अलंबुषाप्रयात्यत्र पायुर्मेद्रं कुहूस्तथा ॥ विश्वोदरावारणाचवामदक्षिणहस्तयोः १५२ शेपाः सर्वाश्च पर्वत्र नाड्यो देहे त्रसंस्थिताः ॥ असंख्याता हि वायूनां मार्गभूता व्यवस्थिताः ५३ प्राणो मुख्यतमो वायुः कंदस्याधः प्रतिष्ठितः ॥ आस्यनासिकयोर्मध्ये हृदयेनागमि मंडले ॥ पादांगुष्ठे च सततं यस्य भेदाः परे स्मृताः १५४ नाभ्यादिजानुर्जंघांतमपानोत्र व्यवस्थितः ॥ विशेषतः शिश्रपायुद्वारे तिष्ठति सर्वदा १५५ द्वारद्वंद्वं स्थितौ व्यानो गुल्फयोः पादहस्तयोः ॥ पृष्ठवंशे कटौ तद्द्वुरस्य पिशरीरिणां ॥ उदानः सर्वसंधिस्थः पादयोर्हस्तयोरपि १५६ समानः सर्वदा देहं सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ॥ भुक्तं सर्वैरसंगात्रैर्व्यापयत्यग्निना सह १५७ द्वांसततिसहस्रेषु नाडीष्वपि च संचरन् ॥ समानवायुरेवैको देहं व्याप्य व्यवस्थितः १५८ नागादिवायवः पंचत्वंगस्थ्यादिषु संस्थिताः ॥ श्वासोच्छ्वासादिकं कर्म प्राणस्यैतत्प्रकीर्तितम् ५९ अपानवायोः कर्मैतद्विष्मूत्रादिविसर्जनम् ॥ हानोपादानचेष्टादिव्यानकर्मैतिकीर्त्यते १६० उदानकर्मैतत्प्रोक्तं देहस्योन्नयनादियत् ॥ पोषणादिसमानस्य शरीरे कर्म कीर्तितम् १६१ उद्गारादिगुणं यत्तन्नागकर्मैतिकीर्त्यते ॥ निमीलनादिकर्मस्य क्षुत्तंतत्कलस्य च ॥ देवदत्तस्य तं द्रीस्याच्छोथादितु धनं जयात् १६२ पादांगुष्ठौ च गुल्फौ च जंघामध्ये तथैव च ॥ चित्त्यो मूले च जानू च मध्ये चौरुद्वयस्य च १६३

देहस्योत्थापनादिकं तन्नागस्य कर्मैति पोषणादीति प्राणस्पंदादिकं सर्वशरीरे व्यापिकर्म समानस्य बोध्यमिति द्वयोरर्थः १६० । १६१ उद्गारादीति । उद्गारादयो गुणाः प्रसारभूता यस्य तथा भूतं कर्म नागाख्यस्य वा यो रुक्तं आदिपदेन विष्ठादिग्रहः निमीलनं नेत्रसंकोचः क्षुत्छिका तंदीर्घमणादिरूपा शोथादीत्यादिपदेन पिष्टकोदयादिग्रहः १६२ योगिभिः क्रियमाणस्य प्रत्याहारस्य प्राणस्थापनरूपस्योपयोगीत्यष्टावशस्थानानि वसिष्ठोक्तान्यनुवदति पादांगुष्ठाविति पादांगुष्ठौ १ गुल्फः २ जंघामध्यं ३ चित्तिर्जंघापृष्ठमसोपचयस्तवीर्यमूलमुपचयमारंभदेशः ४ जानुप्रसिद्धं ५ ऊरुमध्यं च ६ पायोर्मूलमयोदेशः ७ तथा पायोः पश्चाद्वर्णितो देहप्रध्याख्यो देशः ८ मेरुमध्यं ९ नाभिः १० हृदयं ११ कंठरूपो घटिकाधोगतोगर्तः १२ तालुमूलं १३ नासामूलं १४ अक्षोर्मध्यं च १५ भ्रूमध्यं १६ ललाटे १७ मूर्द्धादशमद्वारं च १८ एतेष्टावशदेशाः प्रत्याहारस्य स्मृताः यानि चाष्टोत्तरशतसंख्यानि प्रमर्माणिवेशास्त्रे प्रसिद्धानि ताव्यत्र एषु अष्टादशसु अंतर्भवन्ति एतत्संनिहितत्वादिति त्रयाणां मर्धाः अष्टोत्तरशतसंख्यात्वेन संबंधिपेयामिति विग्रहः १६३

१६४ । १६५ पूर्वदेहस्य षण्णवत्यंगुलत्वे पादौ मारभ्य केशोत्थावलोको हृदयं तुरणोक्तमथ तस्य वसिष्ठोक्तप्रकारोत्तरमभिनयति । पादांगुष्ठास्त्विति नवभिः । पादांगुष्ठमारभ्य पृथङ्मानवर्णमनयुक्तं पादत्वेन सर्वस्य पादावयवजातस्य संग्रहात् । किंतु पादमारभ्यैव मानवर्णमनयुक्तमिति पूर्वदलार्थः । पादमारभ्य गुल्फस्थसाक्षाद्गुलिचतुष्टयमितोद्देशो बोध्यः । एवमग्रेपि १६५ गुल्फात्तु जंघयो रित्यादीनामग्रान्पादानि प्रसिद्धानि कानिचित्कालाव्याता निच । ६यो मंसंशुद्धस्थाने एव मुक्तपरिमाणसंक्रमनेन १६७ । १६८ । १६९ । १७० । १७१ । १७२ । १७३ । १७४ इत्येकृतस्य शरीरवर्णनस्य विवेकवैराग्ययोः पर्यवसानं दर्शयति भूतेति दशभिः । पदित्थं भूतभौतिकरूपावयववर्णनद्वारा गभौपनिषदि पिप्पलादेन कीर्तितं च्छरीरमेतावदवयवसमुदायात्मकमेवेति तृतीयेनाभि संबंधः । केतेऽवयवा

पायुमूलं तथा पश्चान्मध्यदेशश्च मेढ्रगः ॥ नाभिश्च हृदयं तद्वत्कंठकूपस्तथैव च १६४ तालुमूलं च नासायामूलं चाक्ष्णोश्च मध्यगम् ॥ भ्रुवोर्मध्यं ललाटं च मूर्द्धा अष्टादशस्मृताः ॥ अष्टोत्तरशतान्यत्र मर्माण्यंतर्भवन्ति च १६५ पादांगुष्ठात्तु पादस्य पृथङ्मानं न विद्यते ॥ पादात्मानं गुल्फस्य साक्षाद्गुलिचतुष्टयम् १६६ गुल्फात्तु जंघयोर्मध्यं तदंशं गुलमीरितम् ॥ जंघामध्याच्चैतेर्मूलं यतः केशादंशं गुलम् १६७ चितिमूलं तथैवैतज्जानुस्यादं गुलद्वयम् ॥ जानोर्नवांगुलं तस्यादूरुमध्यं हियत्स्मृतम् १६८ ऊरुमध्यात्तथैवैतत्पायुमूलं नांगुलम् ॥ देहमध्यं तथा पायोर्मूलात्साक्षाद्गुलद्वयम् ॥ देहमध्यात्पुनर्मूर्द्धं तद्वत्साक्षाद्गुलद्वयम् १६९ मेढ्राभ्यामिध्वं विज्ञेया तथा सार्द्धं दंशांगुलम् ॥ चतुर्दंशांगुलं नाभेर्हन्मध्यमिह कीर्तितम् १७० षडंगुले हि हन्मध्यात्कंठकूपः प्रकीर्तितः ॥ कंठकूपात्तु जिह्वायामूलं स्याच्चतुरंगुलम् १७१ नासामूलं तु जिह्वायामूलात्स्याच्चतुरंगुलम् ॥ नेत्रस्थानं च तन्मूलादङ्गुलमिति ध्यते १७२ तस्मादङ्गुलं तद्वद्भुवोरंतरमात्मनः ॥ ललाटाख्यं भ्रुवोर्मध्यादूर्ध्वं स्यादंगुलत्रयम् १७३ ललाटाख्यो मसंज्ञं तदंगुलत्रयमेव हि ॥ षण्णवत्यंगुलं त्वेवावसिष्टेनापि कीर्तितम् ॥ शरीरं सर्वतो नृणां गृहीतं यदहं धिया १७४ भूतभौतिकरूपेण पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ गभौपनिषदीत्यं यत्सर्वेषामिह देहिनाम् १७५ महाभूतानि विषयाः शब्दाद्या इन्द्रियाणि च ॥ तथातः करणं प्राणास्त्वगाद्या अपि धातवः १७६ नाड्यो मर्माणिसर्वाणि दोषाः पित्तादयस्तथा ॥ कंठो हृदयं पञ्च जिह्वानालेन संयुतम् ॥ विष्णून्नेत्रं च तथालोमगणा एतच्छरीरकम् १७७ एतेषां हि पृथक् कैकिं शरीरं नाम विद्यते ॥ आत्मबुद्धिर्देतेषु नरकेषु कुतो न सा ॥ विद्यंते यत एतानि नरकेष्वपि सर्वशः १७८ आत्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि ॥ न ह्ययते यतः केन शरीरे स्मिन्निहा भवेत् १७९ केशदंतादयो मार्गप्रत्येकं मिलिता अपि ॥ दृष्टाः कुर्वन्ति नैवात्मबुद्धिना पिशिरः स्थिताः ॥ अन्यदेहस्य नैवान्यदेहसंस्था श्वर्कहिंचित् १८०

इत्याकांक्षायां ताननुवदति महाभूतानीत्यादिना लोमगणा इत्यंतेन । कीदृशं हृत्पद्मं यस्याधोलंबिनीनालस्थानीया जिह्वा भवति स्फुटमन्यत् १७५ । १७६ । १७७ एतावन्मात्रत्वे हेतुमुक्तेभ्यः पृथगनुपलभ्यमानत्वाद्वा एतेषामिति एतेषां भूतादीनां पृथक्केन विवेके कृते सति शरीरं किंचिदपीत्यर्थः । तथा चात्मबुद्धिर्युक्तेत्याह आत्मेति । यदापि दितेऽप्युलोमगणां तेष्व्वात्मबुद्धिः क्रियेत तर्हि नरके बीभत्सदेहोऽप्युलोमबुद्धिः किं कियत इत्यर्थः १७८ एतदेव स्फुटयति आत्मेति । यतोऽत्र एषु लोमांतेषु प्रत्येकं स्थितेषु मिलितेषु वा त्मात्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि १७९ केनेति । अन्यदेहस्य शरीरे किंचिदपीत्यर्थः । यतोऽत्र एषु लोमांतेषु प्रत्येकं स्थितेषु मिलितेषु वा त्मात्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि १८०

किंचमरणमुखासुपुसिष्वहइयमानायादेहात्मबुद्धेरकस्मादुद्भवत्यामिध्यात्वंव्यक्तमेवेत्याह अपिदेहइति १८१ अथवैराग्येपर्यवसानंस्फुटयन्देहकार्येव्रणादोजुगप्सां कुर्वतामपिपद्मणाशुपादाने
देहेनभवतीत्येतिचित्रमित्याह अपिप्रगइति । तद्धेतोप्रणाशुपादाने १८२ वर्चस्केइति । किंचदेहस्यकारणेऽन्नेवांतभावपुरीषभावादुर्गधावस्थापन्नेयथाजुगप्सानृणांभवति तथाप्रमात्रदेहेन्नवि
कारेणजुगप्साकुतो न जायते कीदृशस्यमम इतिउक्तविधयाविवेकिनोविवेकवतः कीदृशीजुगप्सा अतिदुःस्वस्यसंसारमयस्यहंतीत्यर्थः १८३ । १८४ अथवेति । अथवागर्भोपनिष
दुक्तं नृदेहस्यजन्मदुःखरूपत्वेनविरागप्रयोजकंचित्तयेदित्यर्थः १८५ तत्रवैजिद्वाराशरीरस्यबीभत्सतामाह सप्तेति । सर्वेषांयोनिजानांसंबन्धिनोर्मातापित्रोर्देहःसप्तधातुमयःशुक्रशोणितबीजकश्च
त्यविवादम् तथाचतत्स्वभावतैवजायमानानांभवतीतिभावः १८६ अथपितृदेहप्रवेशेदुःखंस्फुटयितुमग्निभिःशीर्यमाणत्वात्शरीरत्वंश्रुतोमोक्तवर्णयति पंचेतिचतुर्भिः । योपदेहोमर्मांतमर्मा
ख्यावयवपर्यंतंयथाभवतितथावर्णितःसएवशरीरमित्युक्तः शीर्यमाणत्वात्प्रतिक्षणंविशरणंनीयमानत्वादित्यर्थः १८७ कोऽप्यविशरणहेतुरितिचेदग्नित्रयमेवेत्याह तत्रेति । तत्रदेहकोऽर्ततज्ज्वलन

अपिदेहेमृतेतद्वच्छयानेमूर्च्छितेत्यवा ॥ नात्मबुद्धिकुतोमध्यएषाजागरणेस्तिहि १८१ अपिब्रणेतिदुर्गधेव्याधिशस्त्रादिसंभवे ॥ जुगप्साजायतेदेहेतद्धेतौकेनसा
नहि १८२ वर्चस्केवाथवावातेपूतिगंधेचिरस्थिते ॥ अन्नेयद्ब्रह्मवैवृणांजुगप्सादोषदर्शनात् १८३ तद्वदेवकुतो नैषादेहेन्नमयरूपिणि ॥ नजायतेतिदुःखग्रीम
मात्रेतिविवेकिनः ॥ इत्यादिचित्तयन्धीरोविरागमधिगच्छति १८४ अथवाचित्तयेदेवंगर्भोपनिषदीरितम् ॥ जन्मदुःखतमंतृणांविरागस्यात्रकारणम् १८५
सप्तधात्वात्मकोदेहःपितुर्मातृश्वदेहिनाम् ॥ योनिजानांहिसर्वेषांशुक्रशोणितसंभवः १८६ पंचभूतात्मकोयोयंमर्मांतपरिकीर्तितः ॥ शरीरंशीर्यमाणत्वादेहएष
प्रकीर्तितः १८७ तत्राग्नित्रयमुद्दिष्टंज्वलदस्यहिकोऽरे ॥ जाठरोमानसश्चान्योबाह्येन्द्रियसमुत्थितः १८८ मानसेशास्त्रजंतद्वदशास्त्रीयंचहूयते ॥ सुखंदुःखंच
शब्दाद्यास्तद्वदैन्द्रियकेपिच १८९ चतुर्विधंतथैवान्नजाठरेजातवेदसि ॥ लेह्यंपेयंतथाचोष्यंभोज्यमित्येवकीर्तितम् १९० पयःसोमाज्यमुख्यानामाहुतीनामशे
षतः ॥ विकारःश्रद्धयायुक्तोयोगिहोत्रादिकर्मणि १९१ सोमंराजानमासाद्यभूमौपर्जन्यधारया ॥ समागतःसदैवान्नंनानाजीवसमाश्रयः १९२ पितृभ्यामद्यमा
नंतत्सुत्पिपासासमाश्रयात् ॥ जाठरेजातवेदाःशुक्रोष्ठवायुसमीरितः १९३

शीलमग्नित्रयमुक्तम् किंतदित्यतआह जाठरइति । जाठरौदर्याख्यएकः मानसोमानसिभवोजिज्ञासादिरूपोद्वितीयः बाह्येन्द्रियनिष्ठोविषयलोलुपत्वरूपस्त्रुतीयोग्रिरित्यर्थः १८८ तेषांक्रमेण
हवींष्याह मानसइति । तत्रमानसेशोशास्त्रजंशास्त्रानुसार्युपासनायात्मकंज्ञानमशास्त्रीयंचततृथासुखंदुःखंचहूयतेऐन्द्रियकेमौतुशब्दादयोविषयायथायोगंहूयंतइत्यर्थः १८९ तृतीयेजाठराग्नौतु
चतुर्विधमन्नंहूयतइत्याह चतुर्विधमिति । लेह्यंमधुप्रभृति पेयंदंतव्यापारमंतराभ्यवहार्यंदुग्धादि चोष्यमिक्षुप्रभृति भोज्यंभक्तादि १९० तत्रजाठराग्नौजनिष्यमाणस्यजीवस्यान्नसंपृक्तस्यमवे
शःपंचाग्निविद्योक्तविधयाभवतीत्याह पयइति । दुग्धादिरूपाणामाहुतीनांयोविकारःसूक्ष्मावस्थाख्यःपरिणामःसोऽग्निहोत्रादिकर्मगोचरश्रद्धासंस्कारसहितोजीवस्यकर्मिणःसमाश्रयश्चसंश्रद्धलो
कात्मकयज्ञज्ञमग्निप्राप्यतत्रभोगांतपेर्जन्यस्यद्वितीयाग्निर्धारयासहभूमिप्राप्यनानाविधमन्नंभवतीतिद्वयोरर्थः १९१ । १९२ पितृभ्यामिति । तदन्नंमुत्पिपासाप्रयुक्ताभ्यांमातापितृभ्यामद्यमानंभक्ष्य
माणंसंजाठराग्नौपततीतिशेषः । सजाठरोभिस्तृप्ताणंनमेरितःसंस्तमुक्तपीतंवान्नंभूतत्रयात्मकंत्रिधाभावंनयतिजीवनहेतुत्वादितिद्वयोरर्थः तथाचच्छंदोगश्रुतिरन्नमशितंत्रिधाविधीयतेइत्यादिः १९३

खलेशदुःसहं दुःखं वानुभूयेति शेषः स्वर्गान्मेघजलक्षराभूमिं गच्छति केचित् भूमिगा एव देशान्तररूपां भूमिं जलधारया गच्छति तथानारका अपि एवमन्ने प्रवेशः सर्वेषां समान इत्यर्थः २०१ स्था
वरा इति । स्थावरपदं स्वेदजानामप्युपलक्षणम् तथा च यद्यपि स्थावराः स्वेदजाश्च पूर्वदेहपरित्यज्य स्थावरस्वेदजदेहग्रहेऽन्नभावंनापेक्षन्ते तथापि देहान्तरस्य विजातीयस्य योनिजालस्य ग्रहणे तेषामप्य
न्ने प्रवेश आवाश्यक इति सर्वपदस्य योनिजग्रहणयोग्यपरत्वेन शरीरान्तरग्रहाय सर्वे भक्ष्या भवंतीत्यन्वयार्थेण मुपपन्नमिति २०२ तत्र पूर्वदेहत्यागानन्तरं दुःखमनुभूय भुवमायां तांति यदुक्तं तद्विशदयति नरके
इति । यथानरके भुवि मरणे च दुःखं पसिद्धं तथा स्वर्गेऽपि बोध्यम् यत् यतोऽन्नं त्रस्वमौ तैर्भोगिभिरधिकारिणाभोगाद्वैजरीरिप्रोवमांशरीरान्तु दुःखं व्याप्य मेवेत्यर्थः ३ स्वयिणां दुःखस्य स्वपितृपाणप्रतिपादकच्छेदो
गदिव्याक्रेयसं पदं शिष्यमिति सुखं संसर्गं ननु भवति इष्टमिति च भूमिः । येऽन्येऽन्यथा ईशोपासनाद्विनाः केवलमप्यष्टाप्रसूदिकं कर्मैव कुर्वन्ति ते युगमपि जलसिंघित्य पाणं पाणं पितृशंतिपुत्रः अथवा केवलकर्मि
नोपासकः सन्ति । अतः पदं शिष्यमिति सुखं संसर्गं ननु भवति इष्टमिति च भूमिः । येऽन्येऽन्यथा ईशोपासनाद्विनाः केवलमप्यष्टाप्रसूदिकं कर्मैव कुर्वन्ति ते युगमपि जलसिंघित्य पाणं पाणं पितृशंतिपुत्रः अथवा केवलकर्मि

 $\parallel \subset \parallel$

तस्मादिति । तस्मात्पितृलोकादाकाशंगत्वा चंदंगच्छति यच्चंदेवाः कृष्णपक्षे मक्षयंति शुक्लवर्द्धयंति चेति २०६ दासवर्द्धिति । तस्य चंद्रस्य तादात्म्यंगतः कर्म्यपि देवैर्भुज्यते भोगोपकरणतां नीयते यथालोके
दासः तथा च पारतंत्यादिदुःखं स्फुटमित्यर्थः २०७ शरीरित्वेनाक्षिप्तदुःखांतरमपितत्रभवतीत्याह बंध्वादीनामिति ॥ बंधुर्दारदितस्तस्याऽप्राप्तिरूपादित्यावधिकभयरूपाद्वाहेतोरुत्थितंदुःखंतत्रभवति
तथा संयोगविप्रयोगांता इति न्यायसिद्धोपो बंधुवियोगस्तज्जंदुःखं मरणादप्यधिकमित्यर्थः २०८ एवमिति । अयं जंतुरेवं विधानिदुःखानि स्वर्गादिपुत्राण्यकालवशेन पितुरन्नभावद्वारा जठरप्राप्यतात
प्यतेऽतिशयेन तत्रोभवतीति २०९ तस्य तापमेव पितृतापपूर्वकमाह अन्नादहतिचतुर्भिः । यथा अन्नरदः पुमान् कामग्रहेण स्त्रियं स्मरं स्त्रां विना शर्मना प्रोतितप्यते इति पावत् २१० तदुःखं दृष्टान्तेन स्फुटयति
विष्मूत्रस्येत्यादिना भवेदित्यंतेन २११ रेतः प्रविष्टस्य तापमाह अग्निनेति द्वाभ्यां । अयं जीवः सप्तमं शातुंगतः पितृकामलक्षणेन तदुद्दीपकयोऽपि दूषेणवाऽग्निना तप्यमानः स न्यं त्रेपतेत् यथारक्तसेवंती प्रभृति

तस्मादाकाशतः सोमं राजानं देवतागणाः ॥ अदंतिकृष्णपक्षे यं शुक्लसंवर्द्धयंति च २०६ दासवर्द्धयते चायं तत्र देवैः सवासवैः ॥ पारतंत्यं सदा तत्र भीतिः कर्मक्षया
दपि २०७ बंध्वादीनां तथाऽप्राप्त्या भीतेर्दैत्यगणादपि ॥ मरणादाधिकंदुःखं बंधूनां च वियोगजम् ॥ एवमादीनिदुःखानि स्वर्गे पिशतकोटिशः २०८ एवंदुःखा
न्ययं प्राप्य स्वर्गादौ कालतः पुमान् ॥ अन्नभूतो जठरे पितुस्तत्तातप्यते सदा २०९ अन्नादोत्रयुवाजंतुः कामग्रहवशंगतः ॥ शर्मना प्रोतिहि विना स्त्रियं रेतः प्रधारिणीं
२१० विष्मूत्रस्य निरोधेन यावदुःखं प्रजायते ॥ निरोधे रेतसस्तावत्ततो वाभ्याधिकं भवेत् २११ अग्निना तप्यमानो यं सप्तमं शातुमागतः ॥ पुष्पेभ्यो त्रयथा सारं नी
रं यंत्रे विनिःसरेत् ॥ अग्निना पीडयमानेभ्यो ज्वलतात्र दिशो दश २१२ पुंसस्तथैव रेतस्तत्सारभूतं वपुः स्थितम् ॥ योनि यंत्रे पतेत्सम्यग्योपि दग्निप्रपीडनात् ॥ स्व
स्मादपि करोत्येष पितुर्दानं तमां दशाम् २१३ हंसं तीसात दाना रीबहु हर्षमुपागता ॥ रेतोऽग्निं स्वकुहूद्वारा गृह्णाति परिमोहिता २१४ बालो यथा हसन्नाशी विषं गृह्णा
ति हस्ततः ॥ स्वस्य मृत्युमिवा पूर्वमथ वा मृत्युमेव तम् २१५ चोराकुलितमध्वानं यथा पांथो विमोहितः ॥ गच्छन् प्रयाति सहसा तत्र स प्राणसंशयम् ॥ कामिनीका
म संयुक्ता कामुकं याति सा तथा २१६ गाढमालिङ्ग्य सुस्नेहा यथा धूर्तः प्रयच्छति ॥ आशी विषं प्रसुप्तं तं हेमपात्रे निधाय च २१७ सुगंधैश्चंदनैर्लिङ्घ्वापुष्पैरपि मनो
रमैः ॥ समम्य चर्य स्वकार्यार्थी स्नेहं संदर्शयन्मुहुः २१८

पुष्पाणां नलिकायं श्रावणानां रसो मिसं पक्वशतपृथक्पात्रे पतति तद्वादिति किंच पितृदेव्यदर्शनेन तत्प्रयोजकस्य देव्यमनुमेयमित्याह स्वस्मादिति । एष सप्तमं शातुगो जीवः स्वस्मादात्मीयाद्देव्यादेतोरधि
वंदेयं करोतीत्यपि प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः २१२ । २१३ न केवलं पितुरेव देव्यं करोति किंतु मातुर्दपि परंतु सा विभ्रमेण तदानौ देव्यं प्रभजमाना पितृश्राद्धं भिक्षादिना तापंगच्छतीति नानादृष्टान्तेः प्रतिपादयति हंसं
तीति नवभिः । रेतोरुपचंदस्यांतर्भावप्रयोजकत्वात् साधर्म्यात् स्त्रीलक्षणस्य कुहूत्वं स्फुटमन्यत् २१४ तत्र दृष्टान्तमाह बाल इति । कीदृशं सर्पं विलंबे मृत्युसदृशं त्वरायां मृत्युरूपमिति २१५ द्वितीयं दृष्टान्तमाह
चोराकुलितमिति । तथा सा कामिनी कामुकं प्रपन्नसंशयं यातीति तृतीयं दलप्रयोजना २१६ एवं सतिदुःखदेव्यापारेण रीतिनियोजयतो नरस्यथा दृष्टं व्यक्तमेवेति सदृष्टान्तमाह गाढमिति त्रिभिः । यथा कश्चि
दूर्तः सुपुस्नेहसाध्यं गाढालिङ्गनं कस्यचित्कृत्वा सुसंस्पृहं मेपात्रे निधाय यथादिभिः समम्य चर्य तस्मै समालिङ्गिताय दद्यात् किं कुर्वन् स्वप्रयोजनविशेषाय स्नेहसाध्यमुपकारं दर्शयन्निति द्वयोरर्थः २१७ । २१८

दार्ष्टान्तिकेयोजयति रेतइति । परिमोह्याचाटुभिर्विभ्रातांकृत्वा २१९ रेतसोनारींप्रतिदुःखदत्तं सदृष्टांतमुपपादयति ब्रह्मस्वामिति त्रिभिः । स्पष्टद्वयं २२० । २१ क्षीरमिति । चकारोप्यर्थे यथासविपंक्षी
रंपानकाले सुखं कुर्वदपिमृतिहेतुस्तथेदं रेतो नारीणामिति २२२ एवं सति कामुकस्य पापं न्यायप्राप्तमभिनयति विपस्येति । विषवन्मरणप्रयोजकस्य रेतसो योपिदुर्भर्त्तुर्विपदानसमपापं न्यायादायाती
त्यर्थः २२३ कारेति । काराबंधनागारं सूनावयस्थानंतन्निर्मातुर्यत्पापंतनुत्यं पुत्रादिदेहस्य तदुःखहेतोः करणेऽपि तु भवतीति कीर्तितं निवृत्तिशास्त्रेषु कीर्तितं प्रायमितिर्थः स्वदेहसंबंधस्यानर्थत्वप्रतिपादके
नहवैसशरीरस्य सतइत्यादिवाक्यैर्हि परदेहसंबंधकरणस्यानर्थत्वं सूचितमेवेति भावः २२४ उक्तदोषप्रसंगं व्यतिरेकमुखेन स्फुटयति यद्ययमिति । पितेति पदं पूर्वाह्णान्वयि २२ ननु ऋग्वेदब्राह्मणे हरिश्चं
द्रोपख्याने पुत्रोत्पादनस्य प्रशंसनाद्विधेयत्वं गम्यते विधिस्पृष्टे च निषेधानवकाशात्कथं दोषावहत्वमिति शंका तत्प्रकरणतात्पर्यं प्रदर्शनेन परिहरति अपुत्रस्येति यदपुत्रस्य प्राप्तिरयोग्यः कश्चिद्विद्वान्नास्ती
त्यादिकमृग्वेदोक्तं तत्कामुकानामभिप्रायस्यैव कीर्तनमनुवादो वैराग्यायनतु पुत्रोत्पादनप्रशंसनं यतस्तद्वाक्यशेष इत्यवदत् इति किं ते पशव उक्ताभिप्रायेण मातृगमनादिक्रमपि कुर्वतीति तदुक्तं 'तं प
श्यति पशवो वयांसितस्मात्मातयं पिमिथुनी चरंति' इति तं पुत्रिणां लोकं तस्मात्तु पुत्रो मातरं स्वसारं चाधिरोहतीति च २२६ किंचितत्र पश्चाचारस्य प्रमाणत्वेनोपन्यासान्निदेव प्रतीयते इत्याह पशव इति ।

रेतो हि कामुकोप्येवं स्वयंसोढुमशक्नुवन् ॥ योषितं परिमोह्या स्यादेहे पापरतः क्षिपेत् २१९ ब्रह्मस्वं सुखदं यद्वत्सेव्यमानं तदानृणाम् ॥ जठरस्थंत देवैषामुदर्वेदुःखदं
भवेत् २२० रेतो हि सुखदं तद्वत्प्रवेशो योषितामिदम् ॥ जठराग्निर्गमेभूयो मरणादपि दुःखदम् २२१ क्षीरं विषेण संयुक्तं पानकाले यथा सुखम् ॥ कुर्वच्चमृतिहेतुः
स्यादेवं रेतोत्र योषिताम् २२२ विषस्य दानतो यावत्पापं भवति पापिनः ॥ जठरे रेतो दातुर्योषितां तावदेव हि २२३ कारासूनादिशालानां यावत्कर्तुर्हि पातकम् ॥
पुत्रादिदेहजनने पितुस्तावद्विकीर्ततम् २२४ यद्ययं कुरुते नैव मैथुनं काममोहितः ॥ पिता दुःखकरः केन देहः पुत्रस्य मंभवेत् २२५ अपुत्रस्य न लोकोस्तीत्यादि
कामुककीर्तनम् ॥ मातरं च स्वसारं च तेयांतीति यतो वदत् २२६ पशवः सर्वेषु वै ते विदुः पुत्रजनिं यतः ॥ ततः पुत्रेति किं नाम भवतोत्र भविष्यति २२७ पुत्रस्योत्पा
दनाज्जायापत्युर्माता प्रजायते ॥ यथामाता तथा भार्या स्पृष्टव्या नैव कामतः २२८ अवशोऽत्र यथामातुर्गर्भं प्राप्नोत्र दुःखदम् ॥ स्ववशस्त्वं तथा मागाजायागर्भकदा
चन ॥ एतावानेव तत्रार्थः शास्त्रस्यात्र प्रतीयते २२९ अपि पुत्राद्ब्रह्मलोको न परः कर्हि चिद्यतः ॥ अयं लोक इति प्राह श्रुतिः पुत्राद्विशेषतः २३० हरिश्चंद्रादिकानां
स्यादाख्याने यनुकीर्तनम् ॥ तदुगागानुसारेण स्तुतिः पुत्रस्य जन्मनः २३१

यतः सर्वे पशवः पुत्रजन्मावश्यकर्त्तव्यतां जानंतीति तत्रोक्तं ततो हेनरभवतः पशुवृत्तमनुसरत आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुत्यनुसारात् प्राप्तुं पुत्रेत्याकारकं किं नाम निंदासूचकत्वात् कुत्सितं नाम भविष्यतीत्य
र्थः २२७ पुत्रनामसूचितानिं दामे पावोजननी पुनरित्यादि श्रुतिप्रदर्शितां विशदयति पुत्रस्योत्पादनादिति भार्याश्रुतिगते पापदोक्ता पुत्रस्योत्पादनाज्जायापदसूचितमातृत्वका भवतिततः कामेन न स्पृष्टव्ये
त्यर्थः २२८ फलितमाह अवश इति । कर्मवशो जीवस्य पुत्रभाविनो दुःखदगर्भप्रवेशः कर्मादिपरतंत्रतया भवतुनामहेनरतवस्वतंत्रस्य पुत्ररूपेण जायागर्भप्रवेशोऽत्यंतमनुचित इत्येतावदेव हरिश्चंद्रोपाख्या
नगतश्रुतिवाक्यस्य तात्पर्यमितिर्थः अत्र वस्तुविचारे २२९ किंपुत्रस्य लोकजयसाधनत्वांगीकारेऽपि मनुष्यलोकजयसाधनत्वमेवांगीकर्त्तव्यं 'पुत्रेणां लोकजयः' इति बृहदारण्यकवाक्येन स्फुटी
कृत्यादिस्यादपि पुत्रादिति । अपेक्षानुपानुभवगोचरो विशेषतः स्पष्ट २३० यानि तु हरिश्चंद्रोपाख्यानादौ कानिचित्प्रशंसापराणि वाक्यानि तानि वक्ष्यमाणविषयागुह्यजिज्ञासाभ्यामेव प्रदर्शयति

निवृत्तौ श्रुतितात्पर्यमेवाभिनयति तत इत्यादिना । विद्वांसं किंचिद्विवेकिं प्रति एतद्वक्ष्यमाणप्रकारकं श्रुतिराहेति २३२ तत्र श्रुत्युपदिष्टं मुख्यं कल्पमाभिनयति प्रागच्छेति । हेतुस्तत्पौरुषवित्तस्पनाशप्रयो
जकाः स्त्रियः प्रतितवगमनं नोचितं यतस्तासां स्त्रीणां गमनाल्लोकद्वयेदुःखं भवति कीदृशमद्भुतं वर्णयितुमशक्यं तथा विपाके उक्तदुःखरूपफलार्थं भक्त्या तदुपयोगिदेहरूपाः काराबंधनगृहाश्रमवन्ति यतो वि
वेकिनः अक्षिपात्रकल्पा अत्यंतं नरकवदुद्दिजेत इति द्वयोरर्थः २३३ । २३४ एतावता स्त्रीगमनप्रयोजककामस्य यद्वा जंरमणीयत्वाभ्यासात्मकसंकल्परूपं तन्निरोध उपदिष्टोऽथ तदशक्तौ कामवेगं निरुद्ध्या
पित्रह्यचर्यं देहाराद्युपासनांगपरिपालयते न तथा भीषितं परलोके पूरयिष्यामि यतः शतमंजनहस्ताः शतं मातृहस्ता इत्यादिकौपीतकिं शास्त्रारूपमद्वचनेन त्वामानेतुं प्रप्सरस आगमिष्यति तत्र च गर्भप्रयु
क्तापीडनार्याः सुतद्वारा ते पिचन भविष्यंतीत्येवं श्रुतिरुपदिशतीत्याह अथ चेदिति द्वाभ्यां । वधूरप्सरस आभ्योमानुषीभ्यो धिकास्तुभ्यं दास्यामीति । तासां गर्भाभावाच्च तत्प्रयुक्तानारी सुतादिद्वारि
कापीडनेन भविष्यतीति २३५ । २३६ अत्राप्यशक्तं प्रति वक्ष्यमाणा कारमनुकल्पं श्रुतिरुपदिशतीत्याह भविष्यतीति । प्रथमपदपूर्वां न्वयिदिशितं चेत्यदिजक्तविधया संप्रोक्त उपदिष्टोपनिषत्तिष्ठति न सं

ततो रागांधमालोक्य निखिलं सचराचरम् ॥ श्रुतिर्विद्वांसमहैतद्वागस्य विनिवृत्तये २३२ मागच्छ योषितो वत्स तपः स्वार्थस्य नाशकाः ॥ इहामुत्र च तासां ते गम
नादुःखमद्भुतम् २३३ विपाके देहकाराश्च जायंते भवता कृताः ॥ साधूनां समचित्तानां नरकादपि दुःखदाः २३४ अथ चेद्भवतः कामो वर्तते योषितं प्रति ॥ स्वर्गे वा
ब्रह्मलोके वा भवते ब्रह्मचारिणे २३५ आभ्योरूपादि संपन्ना अधिकाः कोटिशौगुणैः ॥ वधूरं जनमालादिहस्तादास्याम्य संशयम् ॥ तत्र गर्भकृता हिंसा न ते नारी सुता
दिजा २३६ भविष्यतीति संप्रोक्तः कामुकश्चेन्न तिष्ठति ॥ तदैव पुनरप्याह श्रुतिर्माते वत्सला ॥ कामप्रसक्तं सततं निविष्टं सुरुपायतः २३७ परदारान्न गच्छेद्धि
कर्मणा मनसा गिरा ॥ तां गच्छन् भयमागच्छेद्देहलोके परत्र च २३८ ततस्त्वं कामुकश्चेत्स्याद्दारां संपादयात्मनः ॥ गृहस्थो भवतत्रापि यज्ञदानादिकं कुरु २३९
दिवानमैथुनं याहि स्वदारेष्वपि कर्हिचित् ॥ रात्रावपि च पर्वादिरात्रीर्वर्जय सर्वदा २४० एवमुक्तेऽनिषिद्धा सुरात्रिष्वेव प्रवर्तते ॥ विद्वांस्तस्य निरोधार्थमुपायज्ञेद
मब्रवीत् २४१ अन्तर्गतौ नैव गंतव्यं भवता स्त्रीषु कर्हिचित् ॥ प्रशस्यते वधूनां च लोभयंती व कामुकम् २४२ ऋतावेवा गंतव्यं स्नातायां सुदिने तथा ॥ कृत्वा शास्त्रीयसं
स्कारान्न निषिद्धा सुरात्रिषु २४३ एवं ते पुत्रलाभः स्यात्पुत्रश्चैतादृशो यतः ॥ इत्यभिप्रायतः पुत्रप्रशंसां कुरुते हि सा २४४

यतो भवति तदा तं कामप्रसक्तमुपायेन बालमिव फलोपन्यासरूपेण निविष्टं सुर्विषयप्रवृत्ते निवर्तयितुमिच्छंतीति श्रुतिर्मातृसमैव माहेत्यर्थः २३७ एवं कथमित्याकांक्षाया माह परदारानिति । यतः शरी
रादिभिः परदारगमनं लोकद्वये भयावहं तत आत्मीयद्वारसंपादनेन गृहस्थतां प्राप्य यज्ञादिकं कार्यमिति द्वयोरर्थः २३८ । २३९ तत्रापि स्त्रीसेवायामर्थनियमः पालनीय इत्याह दिवेति स्पष्टम् २४०
एवमुक्त इति । एतावत् श्रुत्या योधिकारी अनिषिद्धा सुपर्वादिभिन्ना सुरात्रिष्वेव स्त्रीषु सक्तो भवति तमपि निरोद्धुं श्रुतिरित्थं नियमांतरमुपदिशति यत उपायज्ञा उपायस्य बालधीविषयाभिधानरूपस्य यज्ञात्री
इत्थं कथं ऋतुभिन्नकाले गमनं न योग्यमिति किं कुर्वती इत्थमुपदिशति वधूनामृतकालस्य प्रशंसया कामुकचेतसिलोभं जनयंतीति द्वयोरर्थः २४१ । २४२ तामंशं सामभिनयति ऋतावेवेति द्वाभ्यां ।
भार्यायां क्रतौ स्नातायां सत्यां सुदिने शोभनवारादियुक्त एव काले शास्त्रीयानां भ्युदयिकादिरूपान्संस्कारान् कृत्वा नंतरं निषिद्धा आयाश्रतस्मिन् घामूलयुक्ता वेषमाश्रयात्रीर्वर्जयित्वा पिचनं गंतव्यमित्यर्थः
२४३ एवमिति । एतादृशनियमानुष्ठाने ते पुत्रलाभः स्यात् अयं च पुत्रार्थो यतस्त्वया वश्यं कार्यो यतः पुत्र एतादृशो हरिश्चंद्रो प्राख्यानादौ कीर्तितैः प्रख्यातिहेतुत्वादिभिर्गुणैर्युक्त इत्येवं निवृत्तितात्पर्येण
सा श्रुतिः पुत्रोत्पादनं प्रशंसतीत्यर्थः तथा चोक्तं भागवते कादशे लोके नृपायै त्पादिना ३४४

अपूर्वविधिस्वत्रनसंभवतिरागादितः प्राप्तत्वादित्याह उत्पादनमिति त्रिभिः । स्पष्टम् २४५ योषितामिति । यतः शास्त्रविनापिनारीसंगिनां पुत्रजन्मप्राप्तकामप्रयुक्तो नारीसंगश्च प्राप्त इत्यर्थः २४६ अत्रोदाहरणं मुख्याः पञ्चोऽजादयो मनुष्याकारकत्वेन गौणाः पञ्चोऽम्लेच्छादयश्चेत्याह पश्वादीनामिति । शास्त्रहीनानां पशुपक्षिमत्स्यादीनां म्लेच्छादीनां च शास्त्रमविदुषां प्रजोत्पत्तिर्नारीसंगश्च इत्येतदित्यर्थः एतदभिप्रायेणैव श्रुत्या पञ्चोऽम्लेच्छादयस्तयोऽप्यस्ताः कीदृशाः रामवेदिनः रागं कामं ज्ञानं प्रवृत्तिस्वस्मिन्वेदयितुमनुभावयितुंशीलं येषां ततथा ४७ अतएव पतिर्जायां प्रविशतीत्यादिश्रुतिः पुत्रोत्पत्त्यनंतरं तत्संयोगवारणपर्येत्याह पुत्रोत्पत्ताविति । स्थिता उद्यताषाभार्या पूर्वमजाया जायापदवाच्यानभवतिसा पुत्रोत्पत्तौ सत्यां जननीत्वसूचकेन जायापदेनोच्यत इति २४८ फलितमाह तत इति । ततः कामवन्धनप्रसिद्धमित्यर्थः २४९ अयं कामस्तु श्रुत्या हेयतयैव विवक्षितोऽनर्थहेतुत्वादित्याह काम इति । संसारलक्षणदुःखहेतुत्वं स्वरूपानंदावरणप्रयोजकत्वं च कामस्य प्रसिद्धमित्यर्थः २५० किं हि श्रुत्या विधीयते इति चेत् कामविजयलक्षणं ब्रह्मचर्यमेव परमपुरुषार्थरूपफलशालित्वादित्याह ब्रह्मचर्यादिति । ब्रह्मचर्येणोपलक्षितरागाभिवक्तव्याधिकारि

उत्पादनं न पुत्राणां विधत्ते कर्हि चेत्कचित् ॥ अप्राप्तस्य विधानं स्यात्प्राप्तं नैव विधीयते २४५ योषितासंगमात्पुत्रजन्मप्राप्तसंदेहः ॥ विनाशास्त्रेण कामाच्च नारीसंगस्तथा स्वयम् २४६ पश्वादीनां विनाशास्त्रं म्लेच्छादेश्चैव दृश्यते ॥ प्रजोत्पत्तिश्च नारीणां संगोऽप्यविदुषां तथा ॥ अतएव पशून्प्राह दृष्टांते रागवेदिनः २४७ पुत्रोत्पत्तौ च संयोगं पुनर्वारयितुं स्थिता ॥ अजाया जायते जायेत्येवमाह श्रुतिः स्वयम् २४८ ततः कामस्य महिमा प्रजोत्पत्तिरिहास्तया ॥ सर्वेषामपि जंतूनां नारीसंगादहर्निशम् २४९ कामोऽत्र दुःखवृक्षस्य संसारस्यैव कारणम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य हेतुरावरणेतथा २५० ब्रह्मचर्यादयं देव आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ नीरागस्य स्फुरत्यंतः प्रदीप इव निश्चलः २५१ सुखार्थिनो जनान् वीक्ष्य सुखशून्यांश्चतुर्विधान् ॥ शिरस्ताडामिव प्राह दुःखिता विदुषः प्रति २५२ स्थावरा नैव जानंति मदुक्तं श्रोत्रजिताः ॥ बुद्धिहीनास्तथैवैतेश्रोत्रयुक्ताश्च जंगमाः २५३ केचिन्मानैव सर्पतिलोके येनाधिकारिणः ॥ भवंतो गुणसंयुक्ताः सर्वेषु वाधिकारिणः २५४ त्रैवर्णिका विशेषेण ब्राह्मणा ये बहुश्रुताः ॥ कामं त्यजथ चित्तोत्थं यदि यूयं सुखार्थिनः २५५ कामबन्धनमेवेदं दुःखं सर्वशरीरिणाम् ॥ कामात्मता प्रशस्तान् कामिकस्यापि देहि नः ॥ कामिनो दुःखमायां तियतः सर्वत्र संस्थिताः २५६

जोतर्हदयेऽयमात्मा यथावत्स्फुरतीत्यर्थः २५१ एतद्ब्रह्मचर्येण प्रकारेण श्रुतिरुपादिशतितमभिनयति सुखार्थिन इति द्वादशभिः । चतुर्विधान् जरायुजादीन् जंतून् सुखार्थेयमानानपि सुखमलभमानान् वीक्ष्य दुःखितास्ततोऽश्रुतिरूपामाता विदुषो बोधाधिकारिणः प्रति इत्थं प्राह कीदृशी कारुण्यदुःखातिशयसूचनाय शिरस्ताडनमिव कुर्वेतीति शेषः २५२ इत्थं कथमित्यत आह स्थावरा इति । हे त्रैवर्णिकास्तत्रापि ब्राह्मणा भवंतो यदि सुखार्थिनस्तर्हि मदुक्तं कामत्यागरूपं कुरुत गुणैर्बुद्ध्यादिभिर्भुतत्वेन श्रवणक्षमत्वेन च भवतामेव मद्वचनानुष्ठानाधिकारित्वात् न हि मदुक्तानुष्ठाने स्थावराणामधिकारः श्रोत्रहीनत्वेन मदुक्तस्यैव ते परित्याजानात् तथा केपां चित्पश्वादीनां जंगमानां श्रोत्रयुक्तानामपि नाधिकारो यतो बुद्धिहीनाः बुद्ध्या शास्त्राथवाधारणशक्त्या हीनाः केचिन्नुदादयो बुद्धिमंतोऽपि नाधिकारिणो यतस्तत्प्रतिषेधेन मदुपसर्पणेऽप्यसंयादिति त्रयाणां संबन्धः २५३ । २५४ । २५५ कामस्य हेयता प्रयोजकत्वं बलवदनिष्ठानुबोधित्वं दर्शयति कामबन्धनमिति । कामबन्धनं निबन्धनं प्रयोजकोपस्थितत्वात् २५६

कामत्यागस्य पुरुषार्थहेतुत्वं तैत्तिरीयव्याख्याने पूर्वव्याप्ये प्रोक्तमित्याह आनंदादिति । ये च सर्वे भौमस्य सद्गुणस्यानंदमारभ्य हिरण्यगर्भानंदपर्यंत एकादशानंदाः शतगुणोत्तरा उक्तास्तान् भुंजते तत्र

कामत्यागस्य पुरुषार्थहेतुत्वेन तैत्तिरीयव्याख्याने पूर्वाध्याये प्रोक्तमित्याह आनंदादिति । ये च सार्वभौमस्य सद्गुणस्यानन्दमारभ्य हिरण्यगर्भानन्दपर्यन्ता एकादशानन्दाः शतगुणोत्तरा उक्तास्तान् भूस्तत्र त्रि-
निष्कामः प्रामोतीत्युक्तं पूर्वाध्याये इत्यर्थः सार्वभौम एवादिः प्रथमस्तमारभ्य मानुषगन्धर्वदेवगन्धर्वपित्राजानजदेवकर्मदेवाधिकारिकदेवेन्द्रबृहस्पतिविराट्सुत्राणामानन्दा उक्ताः २५७ यस्तु पर-
ब्रह्मण आनन्दः सिद्धस्थानीय उक्तस्तं प्रामुंयोग्यो निष्काम एवोक्तो न तु सार्वभौमादयस्तद्योग्या इत्याह आनन्दवारिधेरिति २५८ अस्य परमानन्दस्य साक्षात्करण एव मानुष्यदेहस्य साफल्यमित्याह पुत्रे-
पणादिका इति । आदिपदेन लोकैषणा वित्तैषणयोर्ग्रहः अत्र मानुष्यदेहेच्छांतिज्ञातुमिति शेषः २५९ विपक्षे दोषमाह अन्यथेति । अन्यथा कामापरित्यागे भवतां क्लेशोदुःखं तथा पापमश्लीलं कर्म भविष्य-
त्यनुष्ठेयतामापत्त्यनेपश्चादिवत् कीदृशं तत्पार्षकर्म नार्पाः संततेश्चोक्तविधया दुःखप्रयोजकमित्यर्थः २६० ननु पशुसाम्ये को दोष इति चेन्मनुष्यत्वात्परिच्युतिरेवेत्याह उत्पादयंतीति । प्रायः
पशूनामुत्पादनं योषिद्वन्नमनं च व्यापारः प्रसिद्धः स एव भवतामपि चेतर्हि पशुत्वात्परिच्युतिरेवेत्यादित्यर्थः २६१ ननु विधिवशात्पशुसाम्यमप्यङ्गीकरिष्याम इति चेत्स्यादेवंपिदि पुत्रोत्पादनादिविधिनानित्य-
त्वमकरणे दोषावहत्वलक्षणं भवेत्तेषां तु काम्यत्वाच्च वितरागस्य तदुल्लंघने दोष इत्याह श्येनादीति । यथा वैरि मरणादिपुरागशालिनं प्रति श्येनादिसंज्ञायागानां विधिः न च तदकरणे प्रत्यवायस्तथा पुत्रोत्पादा-

आनन्दाः सार्वभौमादेरेकादशसमीरिताः ॥ शतोत्कर्षान्मून्सर्वानकामोयातिसर्वतः २५७ आनन्दवारिधेर्यस्य लेशमात्रं समीरिताः ॥ आनन्दो ब्रह्मणो योत्र परमानं-
द ईरितः ॥ अकाम एव तं याति ब्रह्मचर्यादिसाधनः २५८ पुत्रैषणादिकाः सर्वास्त्यक्तानानाविधैषणाः ॥ आनन्दात्मानमन्तस्थमिच्छंत्यत्राधिकारिणः २५९ अ-
न्यथा भवतां क्लेशः पापं चैव भविष्यति ॥ पश्चादीनां यथानारीप्रजानां बहुदुःखदम् २६० उत्पादयंति पशवः प्रायोगच्छंति योषितः ॥ भवंतश्च तथा चेत्स्युर्विशेषो भ-
वतां हि कः २६१ श्येनादिविधयो यद्वत्कीर्तिताराणि गणं प्रति ॥ प्रजोत्पत्त्यादिविधयस्तथैते कामिनां प्रति २६२ प्रजोत्पत्तौ विशेषो यमं त्रसंस्कारलक्षणः ॥ काला-
दिनियमस्तद्विधेयो राणि गणं प्रति २६३ रागो नर्थकरश्चायं स्वसृमात्रादिसंगदः ॥ पश्चादिदर्शनादुक्तो वर्जनीयः सदानृभिः २६४ रागांधिषणः कुर्यात्स्वस्यानर्थप-
रस्य च ॥ तस्मादुःखमिदं कामीव ध्वगर्भसुदुःसहम् ॥ करोति स्वात्मनः पापं देहदुःखं सुतस्य च २६५ रेत एतद्बधूगर्भ आर्तवेन च संयुतम् ॥ उत्पादयति जंतूनां
देहकाराण्यहं त्विदम् २६६ रक्तस्य श्लेष्मणा योगे सद्यो वर्णांतरं यथा ॥ आर्तवेण भवेत्तद्वद्वैवर्ण्यं रेतसोपि च २६७

दिविधयोपिराणि गणं प्रत्येव प्रवर्तते इत्यर्थः २६२ एवं तदंगभूतो विवाहादिनियमोपि कामिनां प्रत्येव अंगप्रधानयोः समानाधिकारकत्वादित्याह प्रजोत्पत्ताविति । यश्चायं प्रजोत्पत्त्यर्थं विशेषो विवाहा-
दिको मंत्रकरणसंस्काररूपस्तथा अतु कालादिनियमश्च सर्वोपिराणि गणं प्रत्येव विधीयते इत्यर्थः २६३ फलितमाह राग इति । यतो रागः पशुपश्याद्युदाहरणेन स्वसादिसंगप्रयोजकत्वादनर्थकर उक्त-
स्ततो वर्जनीय इति २६४ न केवलं शास्त्र एव कामस्यानर्थकरत्वं मुक्तं किंतु दृश्यतेपीत्याह रागांधेति । यतो रागव्याकुलितमतो सर्वानर्थकरत्वं संभाव्यते तस्मादिदमुपपन्नं इदं किं कामीव ध्वगर्भसुदुःसहं त-
स्मात्मानः पापरूपं सुतस्य देहसंबंधरूपं च दुःखं करोतीति २६५ सुतदेहदुःखदत्त्वमेव कामिनः स्फुटयति रेत इति । बधूगर्भे गत्वा आर्तवं रजस्तेन संयुक्तमेतदेतदेह रूपं बंधनागारं करोतीति २६६ शुक्रशोणि-
तसंयोगादित्यादिः क्रमादित्यंतस्यार्थमाह रक्तस्येत्येकविंशतिश्लोकैः । रक्तस्यैकफेनयोगे यथा वर्णांतरं भवति तथा पापदानं रक्तस्य स्त्रीरजसो रेतसायोगादेव वर्ण्यं रूपांतरापत्ति लक्षणं तदेतत् श्रुतौ संयोगपदेनो-
क्तमित्यर्थः तथा चोक्त रूपसंयोगनिमित्ताद्भेदाभावद्वारा जंतुः पुनः शरीरमाप्ति लक्षणमावृत्तिं लभते इति श्रुत्यर्थः २६७

उक्तसंयोगात्पूर्वैरेतैः सिचः पितुर्देहादेतसो निर्गमप्रकारो हृदोत्पादिश्रुतिग्रंथेनोक्तइत्याह रेतसइति । अस्यगर्भपरिणामिनोरेतसः पितुः शरीराद्येनक्रमेण निर्गमो भवतिसकमइत्यमुक्तइत्यर्थः २६८
इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति अत्रमित्यादिना । उक्तविधया यूनः शरीरं प्राप्तमन्नं सप्तमधा तु भावं प्राप्य आपादतलमस्तकं व्याप्नोतीति शेषः २६९ वधूस्मृत्यादीति । तच्चरेतो भूतमन्नं नारी स्मृ-
त्यादिरूपाग्निना तापितं सत्सर्वांगरूपपुष्पेभ्य आकृष्टरसस्थानीयतां गत्वा हृदिव्यतिष्ठते तत्र स्थित्वा च तदेतो हृत्पद्मं कंपयतीत्यथामहावायुर्वृक्षम् कीदृशं तत्रैतः निरोधे बलशौर्यादिकारणमिति द्वयो-
रर्थः एतेन श्रुतौ व्यवस्थापयतीति पदस्य हृदये विशेषेणावस्थानं नयति प्राप्नोतीत्यर्थो ध्वनितः २७० । २७१ ततः किं भवतीत्यत आह हृत्पद्मेति । एष युवा हृत्पद्मे कं पिते सति वधूनां क्रीडामृगो-
धीराणां शोच्यश्च भवेत् यतो धैर्यप्रयोजकेण क्लेशेन विधारकप्रयत्नेन वर्जितः २७२ एतेन सूचितं रेतोगतस्य जीवस्य दुःखं वर्णयति हार्दमिति । रेतसि हृत्पद्मं गते सति यथा पितुर्दुःखमनुभवसिद्धं तथा
तदेतोगतजीवस्याप्यनुमेयमित्यर्थः २७३ तद्दृष्टान्तेन संभावयति समुद्रस्येति । देहस्थः पितुर्देहे स्थितो जीवः २७४ एवं हृदये स्थित्वा तदंतर्गतमग्निस्थानं जीवो गच्छति ततश्च पितृभावं ततो वायु-

रेतसो निर्गमे चास्यक्रम एष उदीरितः ॥ पितुः शरीरतो नित्यं सर्वेषामिह देहिनाम् २६८ अन्नं शरीरमायातं यून उक्तप्रकारतः ॥ संप्राप्य सप्तमं धातुमापादतलम-
स्तकम् २६९ वधूस्मृत्यादिसंजातकृशानुपरितापितम् ॥ सर्वांगपुष्पसंजातरसरूपं हृदि स्थितम् २७० बलशौर्यादिकृद्दार्ढ्यं कंपयतीव तत् ॥ महावायुर्य-
था प्राप्तस्तरोत्तंसर्वतो दिशम् २७१ हृत्पद्मं कंपनादेष धैर्यं क्लेशविर्वर्जितः ॥ क्रीडामृगो वधूनां स्यात्सतां शोच्यश्च सर्वदा २७२ हार्दं पद्मं गते शुक्रे पुंसि दुःखं हियस्मृ-
तम् ॥ तदेव शुक्रसंस्थस्य गर्भस्यापि प्रजायते २७३ समुद्रस्थायथानौकामहावातेन कंपनात् ॥ दुःखमायातितद्रत्सदेहस्थो हृदिकंपनात् २७४ एवं हृदयसंस्था-
नः प्राप्य दुःखं सुदारुणम् ॥ ततो हृदयनाडीभ्यो गत्वा देहे स्थितिं पितुः ॥ अग्निधातुप्रतिष्ठानमापादतलमस्तकम् २७५ महाग्नौ पातितस्तत्र दह्यमानो तिदुःखि-
तः ॥ मरणं नाग्नितस्तस्मात्त्रिगं च आधिगच्छति २७६ स्थित्वा तत्र चिरं दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ अग्नितः पित्तमायाति द्रुतताम्ररसोपमम् २७७ तस्मिंस्ती-
व्रतमेतत्तेक्षरेति कटुकं तथा ॥ पतितो दुःखमायाति नरकादपि दारुणम् २७८ पित्तएवं तदा दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ वातं तीव्रतमं भूयो महावातोपमं पुमान् २७९
महागिरौ यथा शृंगे समुन्नततमे स्थितः ॥ निरालंबेति वातेन प्रकंपितवपुः पुमान् २८० हार्दं पद्मं ततो गच्छेद् हृदयस्यांतरं स्थितम् ॥ रक्तोत्पलसमं नित्यं भाति
यन्मुकुलीकृतम् २८१ हृदयं द्विविधं नित्यं प्राणिनां परिकीर्तितम् ॥ अस्थिपंजररूपं च पद्मरूपं तदंतरम् ॥ उरो वक्ष इति प्राहुर्बाह्यं ह्यलौकिका जनाः २८२

भावं ततः पुनर्हृदयमिति श्रुतियोजनां दर्शयति एवमितिसमाभिः । एवं हृदये संस्थानं यस्य तथा भूतः सन् दुःखं प्राप्य ततो हृदयोत्थितनाडी मार्गेण पितुर्देहे स्थितिमापादतलमस्तकं गत्वा तत्र धातुमपि
प्राप्तं सप्तधातुपुंस्थितिं ततमग्निं गच्छतीति शेषः २७५ अग्निगतस्य दुःखं दर्शयति । महाग्नौ पतति २७६ स्थित्वेति । तत्राग्नौ स्थित्वा पितृभावं गच्छति यत्पितृत्वं तदा तत्र समाप्ताकारमिति २७७
पित्तभावदुःखमाह तस्मिन्निति । तस्मिन्पित्ते २७८ पित्ताद्वा तभावं तदुःखं दर्शयति तद्वाभ्यां पित्तएवमिति । वातं गच्छतीति शेषः २७९ महागिरौ पतति । यथा महागिरिं शिखरतो महा-
वातं कृतं दुःखमनुभवति तथा यमपि दुःखमनुभवतीत्यर्थः २८० ततो वाताद्यपुनर्हृदयमागच्छतीत्याह हार्दमिति । स्पष्टम् २८१ हृदयस्वरूपं निर्धारयति हृदयमिति । हृदयपदार्थो द्विविधः
सिद्धः अस्थिपंजरात्मकः प्रथमः तदेवमस्मिन् पद्मरूपेति द्वितीयः तत्र प्रथमस्य उरवि वक्ष इति लौकिकमिति द्वितीयः २८२

वर्णितकर्मपुनर्विशदीकुर्वन्नाह अद्यमानइतित्रिभिः । अनेनसहस्रमाणोजीवःप्रथमंपितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंगच्छतिततआहारेणतेनभुक्तानेनसहजाठराग्निगच्छतिततोरसैर्भुक्तान्नपरिणामैर्नाना
विधैःसहसमानैवायुनाऊर्ध्वंगच्छति एवंजाठराग्नेरूर्ध्वंगच्छन्पित्तभावंगच्छतिततोवायुभावंततःपुनर्हृदयमितित्रयाणामर्थः २८३ । २८४ । २८५ यातायातमिति । एवंपितुर्देहेऽधऊर्ध्वयातायातं
भ्रमणंकृत्वादुःखितःसन्कर्मवशेनरेतसासहबहिर्गच्छतीत्येवंरूपोऽध्वामार्गोदेहांतरग्रहणलक्षणसंसरणार्थंप्रजापतिनानिर्मितत्वात्प्राजापइत्युच्यतेइतिद्वयोरर्थः २८६ । २८७ अगार्थक्रमेणद्वियोनि
मितिर्मत्रपदव्याख्यानभूतस्यपितुरेतोतिरेकादित्यादेःप्रजायंतइत्यंतस्यश्रौतग्रंथस्यार्थोविंशतिश्लोकेरुपबृंहयंस्तदुपयोग्यागमोक्तंबीजत्रयंदर्शयति मलत्रयमितित्रिभिः । इदंबुद्धिसंनिहितनामकंम
लत्रयंसर्वयोनिजदेहानांकारणमुक्तमागमविद्विरितिशेषः तथाचोक्तंप्रपंचसारे 'मायीयंनामयोपोत्थंपौरुषंकार्मणंमलं । आणवंनामसंप्रोक्तंमिलितंतन्मलद्वयम्'इति योषापामलंशोणितात्मकंमायीय
मित्युच्यते पौरुषंमलंतुर्कर्मसंस्कृतत्वात्कार्मणमित्युच्यते तदुभयंमिलितंसत्आणवमित्युच्यते जीवस्यशरीरावच्छिन्नत्वलक्षणानुत्वप्रयोजकत्वादितितदर्थः । प्रथमंद्वितीयंचानूद्यतत्रतृतीयस्यस्वरू
पमतत्रयंदर्शयति रेतइत्यादिना । पितृसंबंधिरेतोरूपःप्रथमोमलोमातृसंबंधीद्वितीयोमलस्तयोर्मातृपितृमलयोर्गर्भःसंधिस्तद्रूपस्तृतीयोमलइत्येवंकेचिदागमिकाद्विजाःप्रवदंति 'गर्भःकुक्षौशिशोसं

अद्यमानःपुमान्गच्छेदनेनसहसर्वदा ॥ पितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंप्रथमतः २८३ गच्छेदेहगतंवन्निमाहारपरिपाचकम् ॥ आहारेणसमतत्रपुनरूर्ध्वंप्रयात्यसौ ॥
समानवायुनानीतोरसैर्नानाविधैःसह २८४ जाठरात्पित्तमायातिपित्ताद्वायुंपुनश्चसः ॥ वायोःपद्मंशरीरस्यमध्येकंदुकवात्स्थितः २८५ यातायातंविधायैवमध
ऊर्ध्वंशरीरके ॥ पितुर्दुःखंपरंप्राप्तःकर्मणापरिचोदितः २८६ रेतसासहानिर्यातिदेहादस्मात्कथंचन ॥ प्राजापत्योयमध्वास्यात्सदासंसरणेनृणाम् २८७ मलत्र
यभिर्दंप्रोक्तंकारणंमर्वदेहिनां ॥ रेतःपितुस्तथामातृस्तयोर्गर्भस्तृतीयकः २८८ इतिकेचिद्वदंत्यन्येकर्मगर्भस्यतंद्विजाः ॥ अवस्थैवतृतीयेयमपरेप्रादुरुत्तमाः
२८९ शुक्रंचशोणितंतद्वतयोर्योगाच्चतवक्षणात् ॥ वर्णांतरंतृतीयोयंमलउक्तोमनीषिभिः २९० क्लेशकर्माशयैःसार्द्धंमलत्रयमुपागतः ॥ पितुर्मातृश्रवायाहृक्ता
हृदेहंसमापृषात् २९१ मलद्वयंयदातुल्यंपित्रोःस्यादस्यदेहिनः ॥ नपुंसकंतदादेहमयंगृह्णात्यनीश्वरः २९२ रेतोमातुर्यदाभूयस्तदास्त्रीपरिजायते ॥ यदाभूयः
पितुस्तत्स्थातदागर्भःपुमान्भवेत् २९३ सर्वेद्वियगुणैर्युक्तोभवतिस्वच्छचित्तयोः ॥ स्त्रीपुंसयोर्हिसंयोगाद्यथाशास्त्रमनिदितात् ॥ अनेकगुणसंपन्नस्ततद्वर्णंप्रजायते २९४

यो' इतिहेमः । अन्येतुगर्भस्यगर्भभावस्यप्रयोजकंकर्माहृतंतृतीयंमलंवदंति अपरेउत्तमाःकुक्षलास्तुइत्यमाहुः इत्यंकथं इयंआणवाख्यतृतीयमलरूपाप्रथमद्वितीययोर्मलयोरवस्थैवभवतीतिद्वयो
र्थः २८८ । २८९ अवस्थात्वमेवस्फुटयति शुक्रमिति । शुक्रंप्रथमोमलःशोणितंद्वितीयस्तयोर्योगेसतिपटुर्णांतरंतद्रूपस्तृतीयआणवाख्योमलःसिद्धांतविद्विरुक्तइत्यर्थः तथाचतृतीयस्यप्रथम
द्वितीययोरेवांतर्भावइतिभावः २९० फलितंदर्शयन्नस्यार्थमाह क्लेशेत्यादिना । क्लेशैरविद्यादिभिःकर्मभिःशुभाशुभेराशयैर्वासनाभिःसहितोजीवउक्तमलत्रयसंबंधद्वारामातापित्रोःशरीरसहसंदेहंप्रा
प्तोतीत्यर्थः २९१ मायीयकार्मणयोःसाम्येनपुंसकत्वंमायीयाधिक्येस्त्रीत्वंकार्मणाधिक्येपुंस्त्वंचभवतीत्याह मलद्वयमितिद्वाभ्यां । अस्यदेहिनःपित्रोर्मलद्वयंयदातुल्यंभवतितदायंनपुंसकंदेहंगृह्णाति
अनीश्वरःकर्मपरंतत्रः २९२ रेतइति । मातृरेतःशोणितात्मकंबीजंयदाभूयोधिकंभवतितदास्त्रीभवतिपदातृपितुरेतोधिकंतदापुमानित्यर्थः २९३ गर्भस्येद्वियादिसाकल्पप्रयोजकंदर्शयति सर्वेद्वियेति ।
यदास्त्रीपुंसयोःस्वस्थचित्तयोःसंयोगोभवतितदागर्भःसर्वेद्वियैरनेकगुणैश्चसंपन्नोभवति तत्तद्वर्णंज्ञाहणादिजातो २९४

१० ३२ ४४

तस्य सर्वज्ञतामनुतापपर्यवसन्नाप्रतिपादयतां जातो रित्वादीनां परमुक्तिप्रदायकमित्येतानां वाक्यानामर्थमुपबृंहयति । जन्मकोट्यर्जितमिति त्रिशतांशैः । असंख्यजन्मार्जितानि कर्माणि स्मृत्वा आत्मानं निंदतीति ३१८ न केवलं कर्माण्येव स्मरति किंतु नानाविधजातीरपीत्याह नानेति । नानाविधा असंख्यजाताश्च योनयो देहामया लब्धाः केषांते योनिपदवाच्यदेहा इत्यां कांक्षायामाह श्वसूकरेत्यादि । प्रतिलोमा उत्तमवर्णायां मातरि अधमवर्णा जाता यथा शूद्रा द्वाह्मण्यां चांडालः अनुलोमास्तद्विपरीताः यथा ब्राह्मणात् क्षत्रियायां भूद्रा वसिक्तः विप्रादयो विप्रादिसजातीयायां संस्कृतायां विप्रादेर्जाताः चतुष्पदपदेन जलजंतूनामुपलक्षणम् एकानेकसंख्यया संस्थाव्यवस्थायामविशिष्टहस्तानामेकैर्द्रियकाणामनेकैर्द्रियकाणां च योनि सहास्राणीति पंचानां संबंधः स्फुटमन्यत् ३१९ ३२० ३२१ । ३२२ । ३२३ हस्तवत्स्वपीति । तथा प्रशस्तहस्तेन त्रादिशालिषु देहेषु ब्रह्मलोकादिषु च मया गतमिति शेषः नृदिवितर्क एतद्ब्रह्मांडरूपो दुर्बरफलं मदीयदेहेः किंपूरितमित्यर्थः इव जन्मकोट्यर्जितं पूर्वं पुण्यं पापं शुभाशुभम् ॥ स्मरन्निंदति दुःखार्तमात्मानं क्लेशभाजनम् ३१८ नाना योनि सहस्राणि पूर्वं प्राप्ता न्यनेकधा ॥ सुखदुःखकराण्यत्र संसारदुःखसागरे ३१९ श्वसूकरखरोष्णाणां गोविमृगपक्षिणाम् ॥ गोधानामपि सर्पाणां कीटादीनां शरीरिणाम् ३२० प्रतिलोमप्रजातानां चांडालादिशरीरिणाम् ॥ अनुलोमप्रजातानां विप्रादीनां च भूतले ३२१ स्थावराणां ज्ञपाणां च लोकैर्द्रिचिचतुष्पदाम् ॥ अपादानां च सर्वेषां नानाभेदविभेदिनाम् ३२२ अहस्तानां सहस्तानामेकानेकादिसंस्थया ॥ एकैर्द्रियाणां जीवानां नैकैर्द्रियवतामपि ३२३ हस्तवत्स्वपितद्रचनेत्रश्रोत्रादिमत्स्वपि ॥ ब्रह्मलोके वा स्वर्गे गगने वा भुवःस्थले ॥ ब्रह्मांडो दुर्बरचैतन्महैरिव पूरितम् ३२४ ग्राहं ग्राह्यं जन्मन्यं देहं देवेन चोदितम् ॥ नरके भुवि वा स्वर्गे बंध्रमीमियथा तृणम् ३२५ कर्मपाशैर्दृढैर्बद्धो मायासूत्रविनिर्मितैः ॥ पुत्रदारादिकार्येषु पशुरत्र नियोजितः ३२६ अप्रशस्तानि नारीणां पूयानी वस्तनाग्रतः ॥ निर्गतान्यपि पीतानि कण्ठदुःखकराणि भोः ३२७ आहाराविविधा भुक्ताः स्थिरजंगमदेहजाः ॥ बीभत्सजनकानित्यं ये देहांतरसंश्रयात् ३२८ जातो हंच मृतो हंच देहे सर्वत्र सर्वदा ॥ मातापितासुतादाराबांधवाद्रविणादिकम् ॥ देहेति रम्यंतज्जातमंतेपि विगतंतथा ३२९ यावंतः पांसवो भूमौ यावंत्यो दिवितारकाः ॥ तावन्ममात्रदेहेन सह पित्रादिचाभवत् ३३० जातस्यैव जनिस्तद्वन्मृतस्य मरणं पुनः ॥ ममन्याय विरुद्धं तच्चित्रमासीत्सहस्रधा ३३१ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जानइतीदृशम् ॥ चक्रं मन्मस्तके नित्यं दुःखदं परिवर्तते ३३२ सुखार्थयानि कर्माणि कृतानि बहुधामया ॥ ब्रह्मप्रस्येव तान्यासन्दुःखहान्येव सर्वतः ३३

शब्दस्योत्प्रेक्षापरत्वात् ३२४ ग्राहमिति । देवशागतमन्यमन्यं देहं गृहीत्वानरकादौ विभ्रमा मितुं गवदिति ३२५ कर्मेति । मायारूपसूत्रनिर्मितैः कर्मरूपरज्जुभिर्बद्धत्वात्पशुभूतो हं बांधवकार्येष्वेव प्रवर्तितः केनापि देवेनेति शेषः ३२६ अप्रशस्तानीति । तथानानाजातीयमातृणां स्तनेभ्यो निर्गतानि पायांसि पूयसहस्रानि पीतानि विवेकिदृष्ट्यातिदुःखमयानीति ३२७ आहारा इति । बीभत्सस्य गलनेर्जनकादेहांतरवर्तिनामिति ३२८ जातो हमिति । सर्वत्र देहे जातत्वं मृतत्वं च मया भूतत्रतत्र देहे विद्यमाने सति तत्सर्वमात्रादिकमतिरम्यमभात् तदेहांते तु तेषां स्वरूपरम्यत्वं च विगतमित्यर्थः ३२९ देहानां पित्रादीनां चासंख्यत्वं दर्शयति यावंत इति ३३० जातस्येवेति । पित्रपेण न्यायेनायुक्तमपि पुनः पुनर्जननादिकमपि सहस्रधा दृष्टमिति चित्रमित्यर्थः ३३१ जातो बाल इति । तथा जन्मायत्रस्यावतिरुपयटीयं भूदुःखदं भोग्यत्वेन मम मस्तके वर्तते इति ३३२ सुखार्थमिति । मया सर्वानि कर्माणि सुखार्थमेव कृतानि परंतु तानि दुःखदानि जातानि यथा ब्रह्मज्ञेन ऐहली

कर्माणां दुःखचमेयस्फुटयति । कर्माणामिति । सर्वकर्माणां प्रमुखादेः खदत्वं तत्र पापानामाप्रमिकदः खदत्वं च प्रसिद्धमेवेत्यर्थः ३३४ उत्कटपापस्येहापि दुःखदत्वं दर्शयति अत्युत्कट इति ।

कर्मणां दुःखं च मेव स्फुटयति । कर्मणामिति । सर्वकर्मणामनुष्ठाने दुःखदत्तं तत्र पापानामामुष्मिकदुःखदत्तं च प्रसिद्धमेवेत्यर्थः ३३४ उत्कटपापस्येहापि दुःखदत्तं दर्शयति अत्युत्कट इति ।
 उत्कटः च विजातीयाभिभवक्षमत्वं तद्विपरीतमायमिति ३३५ पुण्यस्यापि फलगतपरिणामादिभिर्दुःखदत्तं दर्शयति उदक इति । पुण्यमुत्तरकाले सुखदमेवेति नियमोनयुक्तः तत्फलनाशे दुःखस्या
 पि मयानुभूतत्वादित्यर्थः ३३६ फलितमाह दुःखोदधिरिति । यतः पुण्यस्यापि फलनाशद्वारा दुःखदत्तं तेन संसारो दुःखं धुरिति सिद्धम् अस्य दुःखस्य प्रतिक्रियां निवृत्त्युपायं न पश्यामि येन प
 रः पारलाभः स्यादिति ३३७ जितमिति । यद्यपि साधनसंपन्नत्रैवार्णिकदेहलाभकाले इदं विषयकितवैः सहानादिकालप्रवृत्तं धृतं मया जितमायमासीत् तथापि यत्तदाममद्विद्यरूपाक्षेपुपाशकेषु अ
 कौशलमभूत्ततो मया पराजितमिति ३३८ इतः परमिति । तथा पूर्ववत्प्रमादनं करिष्यामि किंतु इतः संकटात् प्रमुच्य अष्टांगयोगेन ब्रह्मविद्यामेव शीघ्रं साधयिष्यामीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० तद

कर्मणां करणे दुःखं पुण्यपापोभयात्मनाम् ॥ अत्र लोकांतरे वापि फलं पापस्य निश्चितम् ३३४ अत्युत्कटे यदा स्यातां पुण्यपापे तदा त्रसः ॥ कर्ता फलं समाप्नोति मां
 ये लोकांतरे पितव ३३५ उदकं सुखदं पुण्यं व्यर्थमेतत्समीरितम् ॥ सुखस्य नाशतो यस्माज्जायते मम दुःखदम् ३३६ दुःखोदधिरयं तेन संसारो मे प्रतीयते ॥ अ
 हो दुःखोदधौ मग्नो न पश्यामि प्रतिक्रियाम् ॥ परंपारं यतो यामिह्यस्य दुःखोदधेरहम् ३३७ जितं धृतं मया पूर्वं त्रैवर्णिकवपुर्ग्रहात् ॥ पराजितं तदेवाक्षाकौशलेन
 प्रमादिना ३३८ इतः परं तथानाहं करिष्यामि कथंचन ॥ यद्यिदो न्याः प्रमुक्तो ह भिदानीं पुण्यलेशतः ३३९ तथा ब्रह्मात्मविज्ञानं सर्वदुःखविनाशनम् ॥ अष्टां
 गयोगतः स्वस्य करिष्याम्येव शीघ्रतः ३४० अथवा पार्वतीनाथं नटिलं धूलिधूसरम् ॥ शंकरं वा मुकुंदं वा प्रपत्स्येहं श्रियः प्रियम् ३४१ मया यत्स्वजनस्यार्थे कृतं कर्म
 शुभाशुभम् ॥ एकाकिनं परित्यज्य मां कृतघ्ना गताहिते ३४२ मत्प्रसादादवाप्तं यैः सुखं लोकद्वयेऽपि च ॥ विष्ठावतेऽश्मशाने मां परित्यज्य गृहं गताः ३४३ मम ये
 कुर्वन्ते नित्यं पादयोः शिरसानतिम् ॥ मत्स्पर्शनात् कृतं स्नानं शुद्ध्यर्थं ते दुर्गात्माभिः ३४४ मम ये कृतं वस्तु पूर्वचंदनलेपनम् ॥ अग्नौ ते क्षितं वंतां निवृत्ताः शूलहस्त
 काः ३४५ न पिता नापि माता वानदारानसुता अपि ॥ मया सह समायाताः कस्मिन्नप्यत्र जन्मनि ३४६ अर्थहस्तं यथावेश्या अस्मिन्धाः स्निग्धवत्स्थिताः ॥
 विमोहयंति तद्वन्मां बाधवाः पापकारणम् ३४७ विमोह्य गणिका तुल्या मरणे व्यसने सति ॥ परित्यज्य गता दुःखमहमेकः समाप्तवान् ३४८ एवं नानाविधां चिंतां
 प्राप्तो दुःखोदधिप्रदाम् ॥ अधोमुखो सौ क्रियते प्रबलैः सूतिमारुतैः ३४९

शक्तौ हरिहरयोराराधनं करिष्य इत्याह अथवेति ३४१ बांधवार्थमायुर्वर्षं न करिष्य इति दर्शयंते पापमुपकारानर्हताप्रयोजिकां कृतघ्नतामाह मयायदिति । यत्स्वजनस्य स्वजनवर्गस्यार्थे उ
 पकाराय ते स्वजनाः ३४२ मत्प्रसादादिति । यैर्मदनुग्रहाल्लोकद्वयं साधितं ते मां देहमलवत् इमशाने प्रक्षिप्य गता इति ३४३ तेषामप्यमपकारं दर्शयति ममयेति । स्पष्टं द्रवम् ३४४ ३४५
 किंच बांधवानामागमापायित्वात्स्नेहायोग्यत्वमित्याह नपितेति ३४६ केवलं स्वार्थं व्यामोहकत्वमेव तेषामित्याह अर्थहस्तमिति । अर्थहस्तं धनिनम् पापकारणं पापे प्रवर्त्तयितुम् ३४७
 तेषमर्थसिद्धिकाले मां विमोहयन्तु तं कृत्वा तत्कर्मभोगकाले मां परित्यज्य गता इत्याह विमोहयेति । दुःखं तत्कारितकर्मफलमहमेव प्राप्त इति ३४८ एवं गर्भदुःखं वर्णितमथ श्रुतिप्रदर्शितं जन्मदुःखं
 वर्णयति एवमित्यादिना । एवं विधां दुःखं विधां कुर्वन् सौ गर्भस्थः मसुतिप्रयोजकैर्वायुभिर्योमुखः क्रियते इत्यर्थः ३४९

मरुतामिति । मरुत्कृतात्तुलनाद्विपरीतभावात्मकात्क्षुब्धधातुत्रयं यस्य तथाभूतोसौदुःखमग्नेनाकिंचिज्जानातीति ३५० षण्णवत्यंगुलेइति । वर्णितविधयाषण्णवत्यंगुलिमितेमातृदेहेचतुरंगुलिमि
तंयोनियंत्रतत्रमार्गेतदधिकदेहोर्गर्भः प्रणीयतेप्राप्यतेसुतिमारुतेनेतिशेषः ३५१ मरुतामिति । तदानीमुक्तवायुनाक्षुब्धामातुर्बस्तिमृत्राशयःसंग्रहणीपुरीषाशयएतद्वयकृतःस्वांतर्गतमलप्रक्षेपोप्यस्य
जायमानस्यशिरसिसंभाज्यतेइत्यर्थः ३५२ गर्भनिःसरणदुःखमभिनयति क्रकचेनेति । क्रकचेनजठरविदारणतुल्यंदुःखं गर्भविमोक्षकालेमातुःशिशोश्चस्यादिति ३५३ तत्रशिशोर्दुःखंस्फुटयति यो
नीति । मुखद्वारं ३५४ मातृदुःखमाह विदारयतीति । नानाकारपथवयवानांविभागकर्त्तासौनिकश्छाग्याअजायायोनिमिवविदारयेत्तथेति ३५५ क्रकचद्वयेति । यथाक्रकचद्वयस्यमध्येराजादौ
नामपकारीनीयतेतथायमपीति ३५६ जरायुपटेति विश्लेषोविदीर्णत्वं ३५७ नवमइति । नवमेदशमेवामासिकर्मानुसारणयोनियंत्राद्द्विरागच्छेत् दीनःअतिदुःखितः यथादुर्गंधिघ्नणात्कीटइति

मरुतांचलनात्क्षुब्धधातुर्व्याकुलमानसः ॥ नात्मानंनपरंचापिजानीतेभूरिदुःखितः ३५० षण्णवत्यंगुलेदेहेयोनिःस्याच्चतुरंगुला ॥ तत्रसंकीर्णमार्गेस्मिन्पृथु
देहःप्रणीयते ३५१ मरुतांचलनान्मातुर्बस्तिमंग्रहणीद्वयम् ॥ क्षुब्धंविष्टांतथामूत्रंपातयेदस्यमस्तके ३५२ क्रकचेनयथैवस्याज्जठरस्यविदारणे ॥ दुःखं गर्भ
विमोकेस्याद्गर्भिण्याश्चशिशोस्तथा ३५३ योनियंत्रमुखंगच्छेज्जननीकेशयन्मुहुः ॥ आत्मानंचयथाकीटोमहानल्पव्रणस्थितः ३५४ विदारयतिमातुःसयोनिं
स्वात्मसमागमात् ॥ नानाकारोयथाच्छागीयोनिर्कार्यउपस्थिते ३५५ क्रकचद्वयमध्यस्थयंत्रेराजादिदूषकः ॥ बलाद्धिनीयतेतद्वद्योनियंत्रेपिगर्भगः ३५६
जरायुपटविश्लेषात्सद्योतिमृदुलस्तथा ॥ गर्भगोयोनिंसंस्पर्शादिग्निनेवप्रदह्यते ३५७ नवमेमासिसंपूर्णेदशमेवासमागते ॥ पूर्वकर्मोपभोगायविवशो
बहिराव्रजेत् ३५८ स्त्रीयोनियंत्रतोजंतुर्दीनोदेहधरःसदा ॥ कंटकैरिवतुत्रांगःक्रकचैरिवदारितः ॥ पूतिव्रणाद्धिपतितोधरण्यांकुमिकोयथा ३५९ गर्भाऽनिलब
लात्स्त्रीणांघर्षितोदुःखसंकटः ॥ पीडांशुक्काचदत्वाचसंकीर्णाद्योनिर्निर्गमात् ॥ भूमौपतनतश्चायंवेत्तिकिंचिन्नमोहितः ३६० वैष्णवोयंबहिर्वायुर्योनेःसर्वत्रवर्त
ते ॥ संसारचक्रनिर्वाहकारकोनिर्मितोहियः ३६१ यद्भयान्नबहिर्यातःशुकोवैयासकिःपुरा ॥ अष्टांगयोगसंपन्नोजित्वागर्भस्यमारुतम् ३६२ अनेनवायुनास्पृष्टः
सर्वज्ञोपीहमानवः ॥ मतिभ्रंशंप्रयात्यत्रसद्यएव न संशयः ३६३ दुरौषधैश्चदुर्मंत्रैर्यथापापिप्रयोजितैः ॥ सर्वज्ञोपिदुर्मन्त्रोभूढोभवतितत्क्षणात् ३६४ अनेनवा
युनास्पृष्टमानसंपृच्छवतशुनः ॥ ऋजुभावंपरित्यज्यवक्रतामुपयातितत् ३६५

द्वयोरर्थः ३५८ । ३५९ गर्भानिलेति । स्त्रीणांगर्भगतमारुतस्यबलेनप्रयुक्तंयद्दुर्णतस्मात्तथादुःखस्यगाढत्वात्तथास्वपरपीडाद्वारायोनिमार्गाद्यदयःपतनंततश्चमृष्टितोयंजंतुर्नकिंचनवेत्तीति ३६०
मूर्धनंतरेवैष्णववायुनाकृतात्पूर्वविवेकविस्मृतिर्दृश्यितुंत्वायुंवर्णयति वैष्णवइति । गर्भाद्बहिर्वायुर्वर्त्तते कीदृशःव्यामोहद्वारासंसारचक्रनिर्वाहार्थंविष्णुनानिमित्तत्वाद्द्वैष्णवाख्यः ३६१ एतद्वयात्
शुकोमुनिर्गर्भेचरितस्योयोगबलेनप्रसुतिमारुतंजित्वेत्याह यद्भयादिति । स्पष्टम् ३६२ अस्यवायोःप्रभावमाह अनेनेति । अनेनैवैष्णवेन ३६३ मतिभ्रंशेदृष्टांतमाह दुरौषधैरिति । यथाकश्चित्सर्व
कोन्यमर्भोनुपार्थमर्भोनापापिपिभिःप्रयोजितैर्दुरौषधैश्चदुर्मन्त्रैश्चदुर्मन्त्रैर्यथापापिप्रयोजितैः ३६४ अनेनेति । तत्तुर्गर्भेविवेकवत्तथाकीर्तितं गर्भस्थस्यमानसमनेनवायुनास्पृष्टमद्विवेकमव

एवं चित्तेद्रुविते तद्भाषासात्तसाक्षीपुरुषोपि सद्योपपन्नपचिदप्येह न्याह वक्रतामिति । अलातोदयकारुण्यमणेयथाग्नेर्मणमिति ३६६ फलितमाह तत इति । कोहंकोहमिति स्वतत्त्वे विस्मृतिर्दीर्घा ३६७ गर्भोपनिषदर्थे विचारफलं दर्शयंस्तत्रैवोपयुक्तं कालज्ञानमृगदेवसिद्धसंहितायां च वर्णितमवतारयति एवमिति त्रिभिः । उक्तविचारस्य फलं यो विरागः स एव मरणवस्थानुसंधानस्यापि फलमित्यर्थः ३६८ मरणस्येति । तत्र जंतुभिः स्वमरणनिश्चयो जातस्य हि द्विवो मृत्युरिति स्मृत्युपन्यस्तन्यायात् स्वबांधवानां नाशदर्शनेन निश्चितस्यासि मूलकानुमानाद्वा संपाद्य इत्यर्थः ३६९ आसन्न इति । ऐतरेयपदमृगवेदशाखाप्रवर्तकानां कौषीतक्यादीनामुपलक्षणं तथा च समीपागतस्य मरणस्य सूचकानि चिन्हाः यैतरेयादि मुनिभिर्ऋग्वेदे प्रोक्तानि वसिष्ठसंहितायां वसिष्ठमुनिनापीत्यर्थः ३७० तत्र कौषीतकिशाखायामारण्यके पष्ठे ध्यायेयश्चायमशरीर इत्यादि श्रुतिग्रंथोक्तानि जाग्रति दृश्यानि तच्चिन्हा निवर्णयति आदित्ये इति द्वादशभिः । आदित्यमंडले दक्षिणे नेत्रे चैक एव पुरुषो विग्रहद्वयेन स्थितस्तयोर्विग्रहयोर्नाडीकरणद्वारेण परस्परं संपृक्तत्वं प्रसिद्धं श्रुतिपुनर्तोर्मरण आसत्तिसांनिध्यं प्राप्ते सति तु तयोः पुरुषविग्रहयोर्विभागः संपर्काभावो भवतीत्यर्थः ३७१ तद्वियोगस्य लक्षणान्याह वियोगा

वक्रतां प्रतियाते स्मिंश्चित्ते संसारकारणे ॥ पुमानपि भवेद्द्रोहलातस्थो यथानलः ३६६ ततः पूर्वस्मृतं सर्वं विस्मृत्या शुसबालिशः ॥ अवशो दुःखमापन्नः कोहंकोहमिति रयेत् ३६७ एवं गर्भोपनिषदि प्रोक्तजन्मविचारतः ॥ विरागो जायते पुंसो मरणस्यापि बोधनात् ३६८ मरणस्य भवेद्द्रोहो जन्मनानियतो नृणाम् ॥ जातस्यास्ति विनाशो यस्य सर्वस्यापि हि वस्तुनः ॥ स्वकीयपितृमात्रादिमरणादपि देहिनाम् ३६९ आसन्नमरणज्ञान उपायो यमने कथा ॥ ऐतरेयेण मुनिनावसिष्ठेन च कीर्तितः ३७० आदित्ये दक्षिणे तद्वक्ष्येकः पुमान् स्मृतः ॥ आसत्तिमरणे प्राप्ते वियोगो जायते तयोः ३७१ वियोगात् पूर्ववन्नायं सूर्यो पश्यति देहभाक् ॥ चंद्रवद्रातिसविता मुमूर्षोः शीतलस्तदा ३७२ मध्याह्ने रश्मिश्च न्योवायथैवास्तमयेतदा ॥ सच्छिद्रोऽप्यथवासो यमं जिष्ठाकाशगोथवा ३७३ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदंतरिक्षं स भागणम् ॥ मुमूर्षोरिक्तसदृशं प्रतिभाति दिवानिशम् ३६४ पायुर्मलविसर्गस्य काले त्रिवृतो यथा ॥ तथैव जायते तस्य मुमूर्षोरित्रदेहिनः ३७५ काकनीडं यथा सांडं दुर्गंधमिह दृश्यते ॥ तादृगंधधरं तस्य मुमूर्षोर्मस्तकं भवेत् ३७६ आत्मनश्छिद्रसंयुक्ता छायां वै प्रपश्यति ॥ आदर्शे वा जले चायं छायायामथवात्मनः ॥ संदेहं शिरसः पश्येदभावं वा कदाचन ३७७ कनीनि जागतं तद्रूपं पुरुषं धूर्ध्वपादकम् ॥ यः पश्येत्तस्य संदेहमादर्शादौ व्रजे च वा ३७८

द्विति । तद्वियोगप्रयुक्तानीमानि मरणचिन्हानि इमानि कानि आदित्यस्य पूर्ववददर्शनं चंद्रवत् शीतलतया भानमस्तमयकालवद्रश्मिशून्यतया भानं सच्छिद्रतया भानं मंजिष्ठरक्तवस्त्रवद्रक्तवर्णे आकाशे स्थितस्य भानं वैति द्वयोर्थः ३७२ । ३७३ तथा विश्वपरक्तवर्णस्य भानं तल्लक्षणमित्याह दिश इति । भानानं क्षत्राणां गणो भगणः स एव भागणः प्रज्ञादित्वात् स्वार्थिकोणं व्युत्पत्त्यंतरं तु दर्शितं मुमूर्षोः संहितमरणस्य ३७४ मलोत्सर्गकालवत्पायुद्वारस्य द्विवृतत्वमसंकोचनीयत्वं तदपि मुमूर्षोर्लक्षणमित्याह पायुरिति ३७५ काकनीडमिति । काकांडयुक्तनीडस्य योगं यस्तत्तुल्यगंधस्य धरं वा रक्तं मस्तकमपि तल्लक्षणमिति ३७६ आत्मीयच्छायायां छिद्रदर्शनं तथा आदर्शादिगतप्रतिबिंबेच्छायायां वा शिरसः संदेहोऽभावनिश्चयो वा तल्लक्षणमित्याह आत्मन इति ३७७ कनीनिकेति । यः परचक्षुषि प्रतिबिंबं विपरीतं पश्यति अथावा तस्य प्रतिबिंबस्य दर्पणादौ संदेहं करोति सोऽपि मुमुर्षुर्बोध्य इत्यर्थः ३७८

अंगुल्येति । तथा अंगुल्यानेत्रस्याक्रमणेकृते सति प्रतेजःकिरणापमानं दृश्यते तस्यादर्शनमपितलक्षणमित्यर्थः ३७९ कर्णपिधानेति । अंगुलिभ्यां कर्णपिधानेकृतेयः प्राणजन्मोघोषः श्रूयते तदश्रवणमपितलक्षणमित्यर्थः ३८० मयूरति । योमयूरकंठवन्नीलवर्णमग्निपश्यति यश्चमेघं विनाविद्युत्पश्यति मेघे सति तु तानपश्यति सोऽपि मुमुर्षुर्बोध्य इत्यर्थः ३८१ वर्षुके इति । वर्षुके वर्षणशैले मेघे विद्युत्तयो न पश्येत्यश्रकृष्याश्रमादिव्यतिरिक्तदेशभूमिं वह्निशून्यामपि ज्वलन्तीमिव पश्येत् सोऽपि मुमुर्षुरित्यर्थः ३८२ अथ वसिष्ठोक्तानि प्रत्यक्षाणितलक्षणान्याह संध्योरित्यादिना । एकत्र दिने प्रातः सायं च स्वकीयशिरस उत्थितं धूमं यः पश्येत् सत्यमहाभयमरणयोरन्यतरद्भवतीत्यर्थः ३८३ पंचाहमिति । उक्तविधं धूमदर्शनं पंचाहं निरंतरं चेद्भवेत्तदा वत्सरत्रयोत्तरकालेमरणं स्यात् चतुर्दिनं तथा चेद्द्वत्सरद्वयोत्तरे त्रिदिनं चेदेकवत्सरोत्तरकालेतदिति द्वयोरर्थः ३८४ ३८५ कर्णेति । कर्णघोषस्याश्रवणमपि वत्सरपर्यंतमरणसूचकं तथाऽनिमित्तं कृशस्य स्थूलत्वं स्थूलस्य कृशत्वं च तलक्षणम् तथायः कोपनः कोपशूलः अकस्मात्शांतिशैली भवेत् शांते वा कोपशैलस्तस्यापि वत्सरांमृतिरित्यर्थः ३८६ विण्मूत्रे इति । हलाविलासः प्रवृत्तिरितियावत् सा एका यत्र भवने इति व्युत्पत्त्या एकहलपदमध्याहृतभवनक्रियाविशे

अंगुल्याचक्षुषस्तद्वदृश्यतेयत्प्रपीडनात् ॥ तैजस्तदपिनैवायमुर्ध्वःपरिपश्यति ३७९ कर्णपिधानतोयैतःश्रूयतेप्राणसंरवः ॥ नशृणोति तमप्येषमुर्ध्वःश्रोत्रपू
रणात् ३८० मयूरकंठसदृशमग्निमेषप्रपश्यति ॥ अमेघेवियुतंतद्वत्समेघेपिचतानसः ३८१ वर्षुकेजलदेतद्वत्सूर्यरश्मीश्चपश्यति ॥ ज्वलंतीभिवभूमिंचवन्हि
शून्यांविनाश्रमम् ३८२ संध्ययोरुभयोस्तस्यमस्तकेयोविलोकयेत् ॥ धूमंतस्त्वभवेहूरिभयंवावरणंचवा ३८३ पंचाहंचेदविच्छिन्नंशिरोधूमंविलोकयेत् ॥ सं
ध्ययोरुभयोस्तस्यमरणंवत्सरत्रयात् ३८४ एवंचतुर्दिनंचेत्यान्मरणंवत्सरद्वयात् ॥ एकस्माद्वत्सरान्मृत्युस्त्रिदिनंधूमदर्शनात् ३८५ कर्णघोषाश्रुतौतद्वन्मरणं
वत्सरादिह ॥ कृशःस्थूलोभवेत्स्थूलःकृशोवाकोपनस्तथा ॥ शांतःशांतश्चकोपीवावत्सरान्मरणेसति ३८६ विष्मूत्रेषुत्पिपासेचमदेनसहितेयदि ॥ एकहेलंदिने
यस्मिंस्ततःस्याद्वत्सरान्मृतिः ३८७ गंधर्वनगरंपश्येदृक्षाग्रेयदिकश्चन ॥ अकस्मादथवापश्येदेहंस्वंकृष्णपिंगलम् ३८८ गृध्राश्चकाकगोमायुसारसामांसगृध्र
वः ॥ खरोश्चावाविदंशवानिमित्तंदुष्टजंतवः ३८९ एकोवाप्यथवानेकयंधावंतिमुहुर्मुहुः ॥ रक्षोभूतपिशाचावातथान्येपिशिताशिनः ॥ स्वप्नस्पर्शोपितादृक्
स्याद्वतिर्जागरणेयथा ३९०

पणम् तथाचयस्मिन्दिनेविष्णुत्रेपुरीपमृत्रोत्सर्गैस्तृप्तिपासेवाएकहेलंयुगपद्भवतस्तेचयुगलेयदिमदेनयामोहेनसहवर्त्तमानेस्यातांततोदिनाद्दत्तरेमृत्युर्भवेदित्यर्थः ३८७ गंवर्तेति । यःकश्चनअकस्मा
दृक्षाम्रेगधर्वनर्गर्णश्येदथवास्वदेहंकृष्णापिंगलवर्णश्येद्यत्रदिनेततोवत्सराभृतिरितिपूर्वतोऽनुषंगः ३८८ गृध्राश्चेति । यमभिलक्ष्यगृध्राःकाकादयश्चमांसस्यगृध्रगोलिप्सानिमित्तेयावन्ति । अथवा
सराउप्राश्रविद्गृध्रादप्रीहानावृश्चिकादयोवारक्षसादयोवामांसांशिनस्तेप्रांभ्येएकौबहवोवाअभिधावन्तितस्यापिवत्सराभृतिबोध्या एतेषामभिधावनस्यगतिःफलंजागरणेयथाभवतितादृशफलंस्व
प्रतिभवतीत्यर्थः स्वप्नशेषदस्यस्वप्नांतार्थसमन्वयस्तुस्वप्नस्यस्पर्शैरुक्तिक्षीणतायांअंतैइतिपावदितिन्युत्पत्त्याबोध्यः तथाचविश्वप्रकाशः 'स्पर्शःस्पर्शास्तेदनेस्पर्शनेस्पर्शकैलजि' इति
इतिद्वयोपर्यः ३८९ । ३९०

[illegible]

अरुंधतीमिति । अरुंधतीध्रुवोपसिद्धौ सोमच्छायापूर्वचंद्रमध्यगताऽयामता महापथो निर्मलाकाशेदक्षिणोत्तरदीर्घो मंदप्रभारूपः प्रसिद्धः । एतेषामन्यतममन्ये विलोकितमपि यो वीक्षमाणो दर्श-
नार्थं यत्मानोऽपि न पश्येत् । अत्रादर्शने प्रत्येकसंबन्धिनिसति वत्सरात्ततोर्वाग्वामृतिर्बोध्या । एतदेवावधारयति नैवेत्यादिना । यस्यां तिथावुक्तं निमित्तं पश्यति तां तिथिं वत्सरादुत्तरां जीवन्सन्नपाती
ति द्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ अथ षाण्मासिकमृत्युलक्षणाभ्याह असितमिति पङ्क्तिः । इयामवस्त्रस्यो ज्ज्वलत्वं श्वेतस्य यामत्वं वा पश्येत्स षण्मासान्निभ्यते इत्यर्थः ३९३ पतंतमिति । यो न
भसः पतंतं सूर्यचंद्रं वा पश्येत् । अथवा भूमिष्ठं पदार्थं दिविष्ठमाकाशं पश्येत् । विविष्ठं भूमिष्ठमित्येवं विपर्यस्तं रूपं पश्येत्सोऽपि तथेत्यर्थः ३९४ ओष्ठविति । ओष्ठयोस्तालुनश्च शुष्कत्वं चक्रवद्देहभ्र-
मणं च यस्य भवत्यथवा अन्येषां पर्वतादीनां भ्रमणं पश्येदथवा चलतामन्येषामदर्शनं स्थिरत्वेन दर्शनमिति यावत्तदस्य भवति । एतानि सर्वाणि निमित्तानि षाण्मासिकमरणसूचकानि त्वर्थः ३९५
३९६ एकस्यापीति । एतेषां निमित्तानां मध्ये एकस्यापि दर्शनं यस्यां तिथौ भवति तां तिथिं षण्मासोत्तरां जीवन्सन्नपश्यतीत्यर्थः ३९७ सुतरामिति । सुतरां वादिताया घंटाया नादस्या श्रवणम्

अरुंधतीध्रुवापिसोमच्छायां महापथम् ॥ वीक्षमाणोऽपि यो नैव पश्येदन्यैर्विलोकितम् ३९१ प्रत्येकमत्र विज्ञेयं मरणं वत्सरात्ध्रुवम् ॥ अर्वाग्वानैव जीवन्सतां तिथिं
याति वत्सरात् ३९२ असितं स्वात्मनो वस्त्रमुज्ज्वलं यः प्रपश्यति ॥ उज्ज्वलं च तथा कृष्णं षण्मासात्समरिष्यति ३९३ पतंतं भास्करं पश्येत्सोमं वानभसो हियः ॥ भू-
मिष्ठं वा दिविष्ठं यो व्यस्तं रूपमथापि वा ३९४ ओष्ठौ तालुश्च संतापात् शुष्कतां यात्यकारणात् ॥ चक्रवद्यस्य देहस्य भ्रमणं स्यादकारणम् ३९५ अन्येषां वा पितृप-
श्येद्गच्छतां वाप्यदर्शनम् ॥ अत्र सर्वत्र विज्ञेयं षण्मासान्मरणं नृणाम् ३९६ एकैकस्याप्यरिष्टस्य दर्शने संशयं विना ॥ षाण्मासिकीं तिथिं तां तु पुनर्जीवन्न पश्यति
३९७ सुतरां नात्र घंटाया नादं यः शृणुयादिह ॥ पंक्तेषां सुलेषां पितृस्य खंडं पदं भवेत् ॥ अत्रापि मरणं ज्ञेयं मर्वा कृष्णमासतो नृणाम् ३९८ अपीडृग्मानयोरेव नै-
त्रयोर्यदि पश्यति ॥ खद्योतद्युतिवत्स्य त्रिमासान्मरणं भवेत् ३९९ इन्द्रियाणि नृहृत्क्षीयुः स्वकीयान्विषयान्यदि ॥ मासांति मरणं तस्य भविष्यति न संशयः ४००
प्रलपंति गिरीयस्य शरीरेण विवर्जिताः ॥ शिरोज्वलति वा सद्यो विह्वलं ज्वालया नृतम् ४०१ दिवोल्कादृश्यते येन नक्तं चेन्द्रधनुस्तथा ॥ अमेघे पितृया विद्युत्समे-
घे नैव सा तथा ४०२ दर्पणादौ तथा छाया मात्मनो वान पश्यति ॥ पश्येच्चैन्मैथुनं वापि काकं संशिक्षं डिनाम् ४०३ रूक्षशीतोष्णभावानां विपर्यासं तथैव च ॥
स्नानमात्रेण यस्य पापिहृत्पादौ च प्रशुष्यतः ४०४

पंक्तेषां सुमतिवादेशोपादच्छिन्ने हस्यं स्वखंडितस्य भवनं तल्लक्षणमित्यर्थः ३९८ अपीडृग्मानयोरिति । अंगुल्यानेत्राद्यनाक्रमणेऽपि खद्योतद्युति तुल्यतेजः कणानां भानं त्रैमासिकमरणलक्षणमित्यर्थः
३९९ चक्षरादीन्द्रियैः स्वस्वविषयाणां यथावद्ग्रहणं मासकालिकमरणलक्षणमित्याह इन्द्रियाणीति ४०० अपराणि मासिकमरणसूचकानि दर्शयति निमित्ताभ्याह प्रलपंतीति पंचभिः । शरीरेण वि-
वर्जिता अनुपलभ्यमाना शरीरादेवादेयः कर्तारो यस्य श्रवणादीं गिरीवचनानि प्रलपंति कथयंति वा अथवा यस्य शिरोविह्वलं ज्वालति तस्य मासमात्रेण मरणमिति पंचमेनाभिः संबधः एवमग्रेपि ४०१
दिवोल्कोति । दिवसेऽल्कापातदर्शनं रात्रौ विद्युन्दर्शनं ममेघाकाशे विद्युद्दर्शनं समेघाकाशे विद्युद्वदितथानदृश्यते एतन्निमित्तं चतुष्टयं यस्य स्यात्तस्य तथेत्यर्थः ४०२ दर्पणादाविति । दर्पणा-
दौ मतिं विवादर्शनं काकादिमैथुनदर्शनं चेति निमित्तद्वयं प्रसृतं तथेति शिखंडीमधूरः ४०३ रूक्षेति । रूक्षादिपदार्थानां स्निग्धत्वादिरूपेण दर्शनं स्नानोत्तरं सर्वाङ्गानामादत्वेऽपि हृदयस्य पाद-
योश्च शुष्कत्वमेतन्निमित्तद्वयमपि स्य स्यात्तस्य तथेत्यर्थः ४०४

मासेति । प्रथमपदस्यपूर्वाश्वयोदशितः उक्तानां दशनिमित्तानां मध्ये एकद्वयादिरूपेण सर्वाणि वा शुद्धांतः करणस्य मुमुर्षोर्भवंत्येवेत्यर्थः ४०५ अर्धमासिकमरणसूचकानि ताभ्याह भूमौ ति
 द्वाभ्यां । अकस्मात्तमौ छिद्रदर्शनं छिद्रवाणां भूमिच्छिद्रोत्थितशब्दानां श्रवणं वातलक्षणमित्यर्थः ४०६ सूर्याग्निरिति । यस्य सूर्याकिरणाः शीताभासंते चंद्रस्य तु उष्णास्तथा यस्य मुखं रक्तवर्णं
 जिह्वा च ज्वलदग्निवर्णा भवति कर्णौ च स्तब्धौ तुरगकर्णवन्तथा हृदयादिपुं कपो भवति तस्यापि तथेति ४०७ एतेष्विति । एतेषु भूमिच्छिद्रदर्शनादिपुं मध्ये एकस्मिन् बहुषु वा सत्सु अर्धमासादवगम
 णं भवतीति ४०८ अर्वाकत्वमेव स्फुटयति यस्यामिति । यस्यां तिथावेतानि निमित्तानि भवन्ति तत्पंचदशीतिथिं जीवन्सन्निहलीकेन यातीति ४०९ सप्तदिवसभावमरणसूचकान्याह यस्य वे
 ति । अकस्मात्सर्वत्र देहे ज्वालोदयः सप्तदिवसमुदायादवर्गाभाविनो मरणस्य सूचकः ४१० ग्रहामिति । ग्रहा आदित्यादिकैव त्वंतं स ज्ञास्तारामण्डलगताः प्रसिद्धास्तान् अथवा स्वकीयानां नासिकां
 जिह्वां च योनपश्येत् अथवा स्वयंकृतं कर्म विस्मरेत् यस्य च शरीरपूर्वाद्धं मुष्णमपराद्धं तु शीतं भवेत् नेत्रे चातिबिकासेन मंडलाकारे स्याताम् कर्णौ शैथिल्येन स्थानच्युतो स्याताम् नासिका च वक्राभ

मासमात्रेण मरणमुक्तानामेकमेव वा ॥ सर्वाणि च भवंत्यस्य मुमुर्षोः शुद्धचेतसः ४०५ भूमिच्छिद्रमकस्माद्यः पश्येच्छिद्रवांस्तथा ॥ अर्धमासात्सवै पश्येद्
 र्मराजं न संशयः ४०६ सूर्याग्निरस्य शीतः स्यादुष्णश्चंद्रस्य वापि सः ॥ रक्तपद्मोपमं वक्त्रं यस्य जिह्वा ज्वलच्छविः ॥ कर्णयुग्मं तथा स्तब्धं कपोहन्नाभितालुजः
 ४०७ एतेषु च निमित्तेषु सर्वेष्वेकैकशोपि वा ॥ अर्धमासाद्देवदार्वाङ्मरणं संशयं विना ४०८ यस्यां तिथौ निमित्तानि जायंते तां पुनः पुमान् ॥ पश्येत्पंचदशीना
 यं जीवन्निहकदाचन ४०९ यस्य वा कस्मिं जीवा ज्वाला ज्वलंती जायते तनौ ॥ स्यात्सप्तदिवसान्मृत्योः स्थानं न संशयः ४१० ग्रहानृषींस्तथा सप्तस्वघ्राणरसने
 अपि ॥ न पश्यति स्वयंकृत्वा विस्मृतिं चाधिगच्छति ४११ यस्यार्धमुष्णं वपुषः शीतलं चार्द्धमेव च ॥ स्यातां मंडलवन्नेत्रे कर्णौ स्थानाच्च्युतावपि ॥ नासिका व
 क्रवत्तद्वत्सप्तरात्रं हि जीवति ४१२ निमित्तेष्वेषु किंचित्स्यादेकं वा नेकमेव च ॥ यस्मिन्वारे भवेत्तंतु पुनर्जीवन्नयात्ययम् ४१३ उत्तरस्थानि जां छायां दक्षिणे योत्र प
 श्यति ॥ सद्य एव मृत्तिं सोयं शस्त्राद्यैर्हि गमिष्यति ४१४ यस्यान्नं भुज्यमानं हि कयाचिदुज्यते स्त्रिया ॥ भोजनस्यात्र काले तु यः पश्येद्दृषवाहनम् ४१५ पुरुषं
 महिषस्थं वा दंडपाणिं भयप्रदम् ॥ योषितं पाशहस्तां वा मुक्तरक्तस्वमूर्द्धजाम् ४१६ सद्यो मरणहेतूनि कथितानि मनीषिभिः ॥ एतदन्यतमं पश्यन्नपश्येदुदितं
 रविम् ४१७ स्वप्नापि भवंत्येते मरणस्यात्र सूचकाः ॥ अचिरेणैव काले न ध्रुवं स्वप्नावलोकितः ४१८

वेत् एतानि सप्तरात्रावांतरभावमरणसूचकानि ति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ सप्तरात्रावच्छिन्नतामेव स्फुटयति निमित्तेष्विति । यस्मिन्वारे उक्तनिमित्तान्यतमं भवेत्सवारो जीवता पुनर्न लभ्य
 ते इत्यर्थः ४१३ यस्मिन्दिने भवति तस्मिन्नेव दिने मरणसूचकान्याह उत्तरस्थामिति त्रिभिः । सूर्ये दक्षिणतः स्थिते उत्तरतः स्थिति योग्यां स्वदेहच्छायां दक्षिणतः स्थितां यः पश्येत्तस्य सद्यस्तस्मिन्नेव
 दिने मृत्युरिति ४१४ यस्यान्नमिति । स्वस्थभोजनायोपश्यस्तमन्नं कयाचिदुज्यते तु मशक्ययास्त्रिया भुज्यमानं येन ईक्षते अथवा भोजनकाले यो वृषभारूढं महिषारूढं वा दंडपाणिभयानकं च पुरु
 षं मुक्तरक्तवर्णोः केशाद्यपातां पाशहस्तां योषितं वा पश्येत्स उन्नदिनोदयकालं पश्येत्तं जीवेदुक्तनिमित्तानां सद्यो मरणहेतून् स्यादिति त्रयाणां संबन्धः ४१५ । ४१६ । ४१७ अथ स्वप्नादित्यादिना उक्त
 नाम ज्ञेयं विप्रसिद्धिना पांचदशीतिथिं जीवन्सन्निहलीकेन यातीति ४१८ स्वप्नापि भवंत्येते मरणसूचका इति ४१९ तत्राहमिति । यश्चात्मानमात्मीयं शरीरं भक्षयंतं वराहं मर्कटं वा पश्येदथवा अनेन आत्मानं भक्षयतां शनानि पमा

स्वप्नवैयर्थ्यस्य प्रयोजकांतरमाह स्वप्नमिति । यस्य स्वप्नस्य दर्शनादनंतरं स्वप्नांतरं दृश्यते स पूर्वः स्वप्नो वृथा भवतीति स्वप्नमर्यादाविदो वदन्तीत्यर्थः ४३४ तथा च दोषशंका कलंकितत्वेन स्वप्नस्य नावधारणे हेतुत्वं किंतु संभावनात्मक संज्ञय हेतुत्वमेवेत्याह इत्यादीति । इत्यादि दोषतो जातेन तेन व्यभिचारसंशयेन स्वप्नस्य स्वप्नद्रष्टुः सूक्ष्मया विवेकक्षमया बुद्ध्या लोचनमंतरा स्वप्न एकांततो नियमेन तत्तद्वर्णि तविधं फलं प्रयच्छतीति न निश्चितं जागरणकालिक निमित्तं तु तत्फलं प्रयच्छतीति निश्चितं दोषशंका नुदयात् तथा च स्वप्ने तथा सूचकत्वं काचित्कंसं व्यभिचारमिति न्यायं कार्यकारणभावव्यवस्थां जानतां मतमिति द्वयोरर्थः ४३५ । ४३६ आरिष्टवर्णनस्य प्रकृतोपयोगिफलमाह आसन्नैति । वीक्षितैर्जाग्रतिहृष्टैरपि शब्दात् स्वप्नदृष्टैश्चरणसूचकैः कामुकस्यापि वैराग्यं भवतीति ४३७ परंतु उक्तोपायैर्जातं वैराग्यं मंदादिभेदेनापरमेव भवति परवैराग्यं तु योगेनात्मसाक्षात्कारादेवेति दर्शयन् योगप्रतिपादकं हंसाद्युपनिषदर्थं जिज्ञासासमुत्थापयति हंसादीति । स्पष्टं ४३८ तत्रोपोद्धातसंगत्या प्रचुरयोगांगप्रतिपादिकाया अमृतनामकीपनिषदोर्थमर्थक्रमेण द्विपंचाशतांशो वैरुपवृंहयन्नादौ योग्यमधिकारिणं शाखांतरप्रसिद्धमाह ब्रह्मचारीति । ब्रह्मचारित्वेनाहिंसादियमसंपत्तिः सूचिता दांतत्वेन मनो नियमनं

स्वप्नदृष्ट्या यदा स्वप्नं पश्येदेष पुनः पुमान् ॥ व्यर्थः स्वप्नस्तदा पूर्वइति स्वप्नविदो विदुः ४३४ इत्यादि दोषतस्तेन स्वप्नो नैकांततः फलम् ॥ प्रयच्छति विना सूक्ष्मदृष्ट्या स्वस्य विलोकनात् ४३५ ततश्चागरेयस्या निमित्तं तनुनिश्चितम् ॥ काचित्कंच तथा स्वप्नइति न्यायविदो विदुः ४३६ आसन्नमरणस्यैतैः सूचकैरपि वीक्षितैः ॥ कामुकस्यापि वैराग्यं प्रायो भवति भूतले ४३७ हंसादिश्रुतिसंप्रोक्तं योगमस्थायवापुमान् ॥ लोकद्वयेपि वैराग्यं दृढमत्र प्रपद्यते ४३८ ब्रह्मचारी पुमान्दांतोजितवाह्येन्द्रियः स्थिरः ॥ गुरुभक्तः सदा योगमभ्यसेद्वागनाशनम् ४३९ स्ववर्णाश्रमसंप्राप्तानित्यनैमित्तिकाः क्रियाः ॥ कृत्वारण्यादिके स्थानं शीतातपवि वर्जिते ४४० वायुशून्येतथा देशे सर्वोपद्रववर्जिते ॥ मनसश्च दृशोस्तद्वन्नित्यमानंदकारिणि ॥ योगाभ्यासरतस्तत्र स्वासनं परिकल्पयेत् ४४१ दर्भान् कृष्णाजिनच्छत्रांस्त्वचं कृष्णाजिनस्थितम् ॥ अन्यद्वा मृदुलं येन बाधा तस्य न संभवेत् ४४२ नात्युच्छ्रितं नातिनीचं देशेशब्दविवाजिते ॥ परिकल्प्यासनं तत्र संविशेद्योगदक् पुमान् ४४३ समं काया शिरो ग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः ॥ संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ४४४ अहिंसां सत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहान् ॥ सेवमानो यमन्नित्यं नियमानपिशक्तितः ॥ तपः स्वाध्यायकेशानप्रसादादीन् हि बुद्धिमान् ४४५

स्थिरत्वेन भगवद्गीतोक्ता सात्त्विकी धृतिर्गुरुभक्तत्वेन श्रद्धासंपत्तिश्चेति । रागो विषये पुनर्दः ४३९ योगस्य योग्यं देशं कालं चाह स्ववर्णाश्रमेति द्वाभ्यां । आश्रमसंबन्धेनावश्यकत्वं व्यानित्यनैमित्तिककर्माण्यनुष्ठायारण्यं वनं तत्प्रभृति किरहस्ये शीताभावादिविशेषणशालिनि च देशे स्थानं कृत्वा दिक्पं कृत्वा तत्र योगं चिकीर्षुरासनं स्थापयेदिति द्वयोः संबन्धः ४४० । ४४१ आसनं वर्णयति दर्भानिति । प्रथमं दर्भान् कल्पयंतं दुपरिकृष्णाजिनं तदुपरि व्याप्रादित्वं च मृदुलं वा दिक्वा कल्पयेत् येन तस्य बाधा तेन आसनेन कृता पीडनस्यादित्यर्थः ४४२ नात्युच्छ्रितमिति । संविशेति श्रेत् ४४३ तत्रास्थित्वा दौ कर्तव्यस्य प्रतिपादकं शीतावाक्यं पठति स मिति । कायपदेन देहमभ्यस्यते ग्रीवांतः समाहारद्वंद्वः सममवक्रं प्राणायामान् कुर्वतीति तस्य मागेन संबन्धः ४४४ अहिंसा मिति । अहिंसादिरूपान् यमां

कृष्णाजिनाः। अमेपिदभसंनमवश्यं संपादयेदिति दर्शयन् योगिना योगसंप्रदायप्रवर्तकस्य रुद्रस्याराधनं प्रतिबन्धं संपादाय वश्यं कार्यमित्याह भूमाविति ४४६ तथा पद्मकायस्थतममासनं कृत्वा वक्ष्यमाण विधया प्राणायामान् कुर्वीतित्याह पद्मकमिति । योगासनं योगोपकारकमासनं पद्मकादिसंज्ञकत्वेत्यर्थः केचित्तु सिद्धासनं 'भेद्रादुपरिविन्ध्य सत्यगुल्फंतथोपरि । गुल्फांतरंच निक्षिप्य सिद्धासनं मिदं भवेत्' इतिलक्षितस्य सिद्धासनस्य योगासनपदेन परिग्रह इति वदंतितत्त्वप्रेतलक्षणा नुपन्यासात् ग्रंथकृतो न संमतमिति बोध्यम् ४४७ तत्र स्वस्तिकं लक्षयति जानुवोरिति । जानुपदेन जान्वारभ्य जं घापर्यंतो देशो लक्ष्यते ऊरुः प्रसिद्धस्तयोर्मध्ये प्रथमं दक्षपादतलं कृत्वा ततो वामपादतलं तथा कुर्यादजुदेहमध्यकश्च भवेदेतत्स्वस्तिकमित्युच्यते इत्यर्थः ४४८ पद्मकं लक्षयति अंगुष्ठाविति । पादावूर्वोरुपरि कृत्वा पृष्ठतः प्रहितेन दक्षहस्तेन दक्षमंगुष्ठं गृहीत्वा तादृशेन वामेन वामांगुष्ठं गृहीत्वा दक्षजुकायश्च भवेदेतत्पद्मासनमित्यर्थः ४४९ भद्रासनं लक्षयति गुल्फाविति । पादगुल्फयोर्द्वयं वृषणाधः सीवन्याः पार्श्वे द्वयेन संस्पर्शितया स्यात्तथा कृत्वा पार्श्वे पादयोः पृष्ठे पादौ च पाणिभ्यां कच्छपाकाराभ्यां बध्वा समक्रम्य यत्क्रियते तद्भद्रासनमित्यर्थः तदुक्तं वाचस्पतिना 'पादतले वृषणसमीपे संपुटीकृत्य तस्योपरि पाणि कच्छपिकां कुर्यादेतद्भद्रासनम्' इति । तस्य संपुटस्य कच्छपिकापरस्परं मणिबन्धसंलग्नयोः करयोर्योगः ४५० एतेषामिति । एतेषां वर्णितासनानां मध्ये यदासनमनेन योगो मुखेन मुखेन कर्तुं शक्यं स्यात्

भूमौ दभसने रम्ये सर्वदोषविवर्जिते ॥ यमीनियमयुक्तश्चास्थिरचितः शिवाश्रयः ४४६ पद्मकं स्वस्तिकं वापि भद्रासनमथापि वा ॥ बध्वा योगासनं सम्यगुत्तराभि मुखः स्थितः ॥ प्राणायामांस्तथा कुर्याद्योगी जितपरिश्रमः ४४७ जानुवोरंतरे सम्यगुत्तरापादतले उभे ॥ ऋजुकायः सुखासीनः स्वस्तिकं तत्प्रचक्षते ४४८ अंगुष्ठौ च निबध्नीयाद्वस्ताभ्यां व्युत्क्रमेण तु ॥ ऊर्वोरुपरि पादौ द्वौ कृत्वा पद्मासनं भवेत् ४४९ गुल्फौ च वृषणस्याधः सीवन्याः पार्श्वयोः क्षिपेत् ॥ पार्श्वे पादौ च पाणिभ्यां बध्वा भद्रासनं भवेत् ४५० एतेषां यदेन स्यात्कर्तुं शक्यं सुखेन हि ॥ कृत्वा तु पुनर्कुर्वीत प्राणायामं हि योगवित् ४५१ प्राणायामस्तथा प्रत्याहारस्तर्को धारणा ॥ ध्यानं चैव समाधिश्च षडंगो योग उच्यते ४५२ यथा पर्वतवातूनां दह्यंत धमनां मलाः ॥ तथेन्द्रियकृता दोषा दह्यंत प्राणानि ग्रहात् ४५२ सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ॥ त्रिः पठेद्यत प्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥ त्रिविधः स तु विज्ञेयोरैच पूरककुंभकैः ४५४ उक्षिप्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम् ॥ शून्यभावेन युंजीत रेचकस्येतिलक्षणम् ४५५

कृत्वा प्राणायामान् कुर्वीतित्यर्थः ४५१ अत्र श्रुतौ योगस्यांतरंगतया विवक्षितानि षट्साधनान्याह प्राणायाम इति । स्पष्टम् ४५२ तत्र प्राणायामं सपारिकरं पंचभिर्वर्णयन्नादौ फलं दर्शयति यथेति । यथाग्निसंयोगरूपं यमनलोहादिवातूनां शोधकं तथा प्राणायामो बाह्यांतरिन्द्रियाणां शोधक इत्यर्थः ४५३ शोधकप्राणायामस्य मंत्रमाह सव्याहृतिमिति । आदौ सप्रणवाभिः सप्तसव्याहृतिभिः सहितां प्रणवेन संयुक्तां गायत्रीं त्रिपदां तस्याः शिरश्चो माप हत्यादिकं तथा च प्रणवव्याहृतिशिरो युक्तगायत्र्या खिरावृत्तौ षड्शतित्यधिकशतसंख्यां न्यक्षराणि भवंति द्वितीयव्याहृतेः पुनरेत्याकारत्वात् यतिभिस्तु तावन्तः प्रणवा जप्या इति निर्णीतमन्यत्र त्रिविधे प्राणायामे प्रत्येकं त्रिवारं पठेत् स प्राणायाम उक्तफलक इत्यर्थः अंत्ये सप्रणवं त्रैविध्यं स्फुटयति त्रिविध इति । भेदैरिति शेषः रेचो रेचकः ४५४ रेचकादीनां लक्षणा नियथाश्रुतिर्दर्शयति उक्षिप्येति त्रिभिः । वायुं शरीरमुक्षिप्य आधारकत्वात्कुण्डलिनीमर्गेण ऊर्ध्वनीत्वा आकाशं शरीरबाह्यं न भोभागमपिशून्यं अस्यैव विवरणं निरात्मकमिति निःस्वरूपमिव कृत्वा प्राणवायुं बाहिर्देशे कारणलीनमिव कृत्वेति यावत् शून्यमिव न नीत्वा ब्रह्मेति । यथाक्रमेण ललाटद्वारा मुखेनानायासेन जलमाकुष्यते तथा बाह्यवायो राकर्षणे सति पूरको भवतीति ४५५

४५६ गात्राणीति । गात्रकंपाभावेसतियदाएवंविधंभावंप्राणस्यावस्थाविशेषंयुंजीतकुर्वीत एवंकथं नोच्छुसेत्प्राणस्यबाहिर्गतिनिर्मुखात् तथानानिःश्वसेत्अंतर्गतनिर्मुखात् प्राणंतप्तोप
 लनिसिंसजलविंदुवद्विहीनं कुर्यादितियावत् इत्थं कृते सति कुंभको भवतीत्यर्थः ४५७ प्रत्याहारं लक्षयति शब्दादिति शब्दस्पर्शादयः पंचविषयास्तदुपलक्षितानीन्द्रियाणीति यावत् तानितत्प्रेरकं
 मनश्चातिचंचलं प्रसिद्धम् तत्र सर्वत्र निविशे पातमनुत्थानबलेन तैरिन्द्रियैः सह मनसो योऽयोगः प्रवृत्त्यनुकूलापारवर्जनरूपः मनो निरोधेनेन्द्रियाणामप्रवृत्तिरितियावत् तद्रूपः प्रत्याहार इत्यर्थः
 आदित्याद्रश्मीनामिव दृश्यानामखंडचिदात्मना सह भेददर्शनेन करणोपसंहारात्मकत्वं प्रत्याहारस्य याज्ञवल्क्येनाप्युक्तम् 'यद्यत्पश्यति तत्सर्वं पश्येदात्मानमात्मनि । प्रत्याहारः स च प्रोक्तो यो
 गविद्धिर्महात्मभिः' इति । तृतीयं तर्कं लक्षयति आगमस्योते । वेदबाह्यमतानुसरणपरिहृत्य ध्येयस्य ज्ञेयस्य वा तत्त्वस्य विशेषेण वेदात्पर्यविषयत्वरूपेण यदूहने चिंतनं तत्तर्क इत्युच्यते इत्यर्थः
 ४५८ धारणादित्रयं लक्षयति मन इति त्रिभिः । चौरवदनवेक्षितं सन् मनः संकल्पलक्षणमनर्थं करोतीति विज्ञायतमनोऽवेक्षणबलेन संकल्परहितं यथा भवति तथा आत्मनि मुख्ये सत्यादिलक्षणे गौणे तु
 द्विप्राणादिरूपे वा संक्षिप्य तदाकारं कृत्वानिश्चलं धारयेदवस्थापयेदतद्धारणालक्षणमित्यर्थः ४५९ धारणेति । यत्र धारणाकृता तत्र विषये तुल्यानां समानां काराणां बोधानां वृत्तीनां यः संतत्याधा
 ररूपेण संभवः को ह शः नैरंतर्यादन्येन विजातीयेन बोधेनागृहीतः असृष्टः एतद्रूपं ध्यानं भवतीत्यर्थः ४६० ध्यात्रिति । यत्र यस्यामवस्थायां समभावात् समं ब्रह्मतत्त्वभावः स्वभाव आ
 वक्रेणोत्पलनालेन तोयमाकर्षयेद्यथा ॥ एवं वायुर्गृहीतव्यः पूरकस्येतिलक्षणम् ४५६ गात्राणि चालयेन्नैनोच्छुसेन्नचनिःश्वसेत् ॥ एवं भावं नियुंजीत कुंभक
 स्येतिलक्षणम् ४५७ शब्दादिविषयाः पंचमनश्चैवातिचंचलम् ॥ मनसस्तैरयोगोयः प्रत्याहारः स ईरितः ॥ आगमस्याविरोधेन व्यूहने तर्क उच्यते ४५८ म
 नः संकल्परहितं संक्षिप्यात्मनि शुद्धिमान् ॥ धारयेन्निश्चलं तत्र धारणा सा प्रकीर्तिता ४५९ धारणा विषये तुल्यबोध संतति संभवः ॥ नैरंतर्यादन्यबोधागृहीतो
 ध्यानमीरितम् ४६० ध्यातृ ध्यानादिकं यत्र समभावान्न लभ्यते ॥ स समाधिरिति प्रोक्तः पंडितैरात्मवेदिभिः ४६१ भयं क्रोधमथालस्यमतिस्वप्नातिजागरम् ॥
 अत्याहारमनाहारं नित्यं योगी विवर्जयेत् ४६२ प्राणायामक्रमं चे मं कथयंति मनीषिणः ॥ नासिकापुटं गुल्यापि धायैकेन मारुतम् ॥ आकृष्य धारयेद्वायुं मुचेद्वापि
 शनैः शनैः ४६३ प्राणायामं प्रणवतः कुर्याद्वाप्यविचक्षणः ॥ एकद्वित्रिचतुः पंचमात्रावृद्ध्या शनैः शनैः ४६४

नंदस्तमाशयध्यानाध्यानादिकं द्वैतजातं न लभ्यते अनां द्रियत इति यावत् तदुक्तं गीतासु 'यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः' इति अथवा यथा शुद्धस्फटिको जले क्षिप्तस्तत्साम्यापत्त्या पृथङ्गुल
 भ्यते तथा चित्तस्य ध्येयसाम्यापत्तेर्होतोर्यत्र ध्यात्रादिविभागो न ज्ञायते सावस्था समाधिरित्युक्त इत्यर्थः ४६१ योगिनोऽप्यवदृष्ट्या न्याह भयमिति । अतिस्वप्नमतिनिद्राम् अतिजागरं अति
 शयितं जागरणम् अत्याहारं 'द्वौ भागौ पूरयेदज्ञैः' इत्युक्तमप्यादिमतिक्रान्तं भोजनम् अनाहारमुपवासम् ४६२ प्राणायामेति । तत्र प्रथमं प्रवृत्तं योगिनं प्रति इमं प्राणायामस्य क्रमं प्रथमं प्रवृत्तं यं
 कारमुपदिशंति इमं क्रमं नासिकापुटं दक्षिणं प्रथमं गुल्या अंगुष्ठेन पिधाय एकेन अपरेण वा मेन नासापुटेन वायुमाकृष्यात्तर्धारायित्वा दक्षिणपुटेन शनैः शनैर्मुचेत् एवं वायुं पुटं पिधाय दक्षिणेनाकृष्य
 वा मेन मुचेदिति एतेन नासिकापुटेन्यादिमंत्रस्य पादत्रयं व्याख्यातम् ४६३ अथ चतुर्थपादस्योदयप्रतिनादात्तयेन सह दृष्टशब्दप्रणवमेवावर्त्तयेदित्यर्थं कस्यार्थमाह प्राणायाममिति । अविच
 क्षणयोगसिद्धांतेष्वकुशलोपि प्रणवमंत्रेण बोद्धा दिवारं लसेन प्राणायामं पूरकादिरूपं कुर्यादिति को ह शम शनैः शनैर्वा एकादिसंख्यावच्छिन्नं प्राणायामायां वृद्धिस्तयोपलक्षितम् प्राणायामपद्धिमा
 यथे 'प्राणायामो विनियोगः' अथवा यथेयमेवमिच्छात्वेन विनियोगः इति विचक्षणो नाम नयमानं तत्तत्तद्विधानां विषयं लक्षयति कथितं तद्विधानं लक्षयति यत्र विनियोगः इति लक्षणात्

पणेमात्रातालोलध्वसरं तथा । प्राणायामस्य संख्यायै स्मृतीद्वादशमात्रिकः । इति द्वादशमात्रिकोद्वादशगुणितो निमेषः तालः करतलशब्दः लघ्वक्षरोच्चारणं वा एतेपदार्थाः प्राणायामस्य संख्यापरिच्छेदस्तदर्थं त्वेन मात्रेत्युक्ता इति तदर्थः । अथवा पूरकादिपुण्याप्रणवस्य षोडशादिवारावृत्तिः सैव मात्रापदेनोक्ता वसिष्ठसंहितायां पूरकादौ षोडशमात्रया चतुष्पष्टिमात्रमाहान्निशमात्रयेति प्रयोगात् अथवा योगियाज्ञवल्क्योक्तं रूपं 'अंगुलिमोक्षत्रितयं जानोः परिमार्जनं वापि । तालत्रयमपि तज्ज्ञा मात्रासंज्ञं प्रशंसति' इति अंगुलिमोक्षच्छोटिकेति प्रसिद्धः जानोः परिमार्जनं हस्तस्य तदुपरि परिवर्तनम् । तत्र कुंभके प्रणवसंख्या रूपमात्राया अवधिरपि दर्शितः 'प्रातर्मध्यंदिने सायमर्धरात्रौ च कुंभकान् । शनैरशीतिपर्यंतं चतुर्वारं समभ्यसेत्' इति । मांडूक्ये प्रश्ने च प्रणवस्यावयवा अकारादयोऽर्द्धमात्रांताश्च त्वारो मात्रात्वेनोक्ताः नादावैदौ तु तां सामकारादिलक्षणानां मात्राणां प्रत्येकमुदात्तादिनाऽप्यवयवकत्वमभिप्रैयतासां द्वादशभेदा उक्ता इति तथापि प्रकृतग्रंथ कृता प्रणवस्य पूरकादौ षोडशादिसंख्यस्य प्रत्येकोच्चारणे यस्तालत्रयावाच्छिन्नः कालः सोऽत्र मात्रापदेन विवक्षितस्तस्य वृद्धिर्द्वैगुण्यत्रैगुण्यादिरूपा यद्यपि सांप्रदायिकास्त्रिमात्रं प्रणवमुच्चारयंति तथाप्युच्चारणविशेषात्तस्य पंचमात्रत्वमपि संभवतीत्यधिक्यास्तदुक्तं दीपिकायां दृश्यमानत्वादिति बोध्यम् ४६४ एवमभ्यासकौशलैस्तपार्थिवः पंचमात्राणीति मंत्रोक्तं पंचभूतवशीकारहेतुं योगं कुर्यादिति दर्शयति खानिलेति द्वाभ्यां । अस्मिन् प्रणवमंत्रके प्राणायामे एकां मात्रामनुसंधायानुष्ठिते सत्याकाशतत्त्वस्याधीशत्वं आधिपत्यं योगिनी भवति मात्राद्वयानुसंधाने वायुतत्त्वस्य तासां त्रयानुसंधाने तेजस्तत्त्वस्य चतुष्टयानुसंधाने जलतत्त्वस्य पंचकानुसंधाने तु भूमितत्त्वस्य तदित्यर्थः । कीदृशमधीशत्वम् विचक्षणैरभ्यासकुशलैर्भ्यमितिशेषः तथा च प्राणायामाभ्यासशैथिल्ये भूत

खानिलानलवार्ध्मीनामधीशत्वमीरितम् ॥ एकमात्रादिकेत्यस्मिन् प्राणायामे विचक्षणैः ४६५ प्रणवैर्व्युक्तमादेता मात्रा अभ्यासहेतवः ॥ कथिता मात्रया हीने परोभ्यासः प्रकीर्तितः ४६६ प्राणादींश्चित्तयेद्वायं प्राणायाम उपस्थिते ॥ एवं प्रकारतो धर्माश्चित्तनैश्चल्यहेतवः ४६७ व्यापाराः कथितास्तेषामेकैकस्य व पुण्यथ ॥ अंतःसहस्रनाडीषुषट्त्रिंशदधिकं तथा ४६८

जयोद्योगं कुर्यादिति भावः ४६५ तासु प्रणवमात्रासु संख्या नियामको ध्येयतत्त्वधर्मारोपी पिकर्तव्य इत्याह प्रणवैरेति । व्युत्क्रमोऽभ्यास आहार्यारोपरूपस्तं प्रणवैः सह विधाय चिंत्यमानाः एताः शब्दादिविषयरूपमात्रास्तस्मात्त्रा आकाशादिक्रमेण एकविंशत्येका अभ्यासस्य नूतनप्रयत्नस्योपयोगिभ्यो द्वारविधया कथिताः एतासां चिंतनस्य फलरूपोऽभ्यासस्तु निर्विशेषवज्जारोपगोचरो योऽर्द्धमात्रात्मकः प्रणवस्तदप्येवेत्यर्थः तथा च पृथिवी तत्त्वधारणायां चिंत्यमानत्वात् पार्थिवः प्रणवः पृथिवीनिष्ठं धादिपंचतन्मात्राभिस्तादात्म्यापन्नो ध्येयः । जलधारणायां च तं सुभिर्मात्राभिस्तादात्म्यापन्नः एवं तेजस्यां तिसृभिर्वीर्यायां द्वाभ्यामाकाश्यायामेकया शब्दरूपया तथेति एवं विधाभ्यासेन चित्तस्थेयैस्तिसृष्वहं रूपार्द्धमात्रात्मकप्रणवचित्तने परंपर्यन्तं कुर्यादिति मंत्रार्थः ४६६ व दृश्यमानव्यापारादिविशिष्टानां प्राणापानादीनां ध्यानमपि चित्तशुद्धिद्वारा योगोपकारकमित्याह प्राणादीनि । अथवा प्राणायाम उपस्थिते कर्तव्यतयोपक्रान्तिं सति प्राणादीन् ध्यायेत् ननु कः प्राणादि चिंतनस्योपयोग इत्यत आह एवमिति । एवं प्रकाराः प्राणां चिंतनसहस्रधर्माश्चित्तस्याशुद्धिपरिहारद्वारानैश्चल्यप्रयोजका भवन्तीत्यर्थः ४६७ अशीतिः षट्शतं चेत्यादि मंत्रस्य षट्सोपनिषदनुसारेण व्यापारजनयसिद्धमर्थं दर्शयति व्यापारा इति । तेषां प्राणादीनां प्रत्येकस्य व्यापारास्ते 'आसोऽच्छासादिकर्ममाणस्यैतत्प्रकीर्तितम्' इत्यादिना गर्भोपनिषद् व्याख्यानैः कथिता इति पुनर्नवक्तव्याः । अथ प्रकृतेषां समस्तानामेकोऽप्यव्यापारः स लक्ष्यते इत्यर्थः देहस्यांतः षट्त्रिंशदधिकसहस्रसंख्या कानाड्यो भवन्ति शतवैकैत्यादि श्रुत्युक्तानां शतनाडीनां प्रत्येकं दशभेदं स कलने सहस्रभावस्य शताधिकाया एव स्यादडा विंगलासु पुष्करा रूपभेदानां प्रत्येकं द्वादशगुणलप्राणावच्छेदकत्वेन षट्त्रिंशत्संख्यायां स्तावदुपपत्तिरिति तदुक्तं 'षट्त्रिंशदंगुलिहंसः प्रमाणं कुरुते बहिः' इति तासु सवर्गानाडीषु चरतां पंचानां प्राणापान-

व्यानोदानसमाधानाहंसमंत्ररूपएकोव्यापारः अस्यमंत्रस्यहकारादिपंचावयवकस्यसंख्यायद्यपिषट्शतधिकैकैविंशतिसहस्ररूपाप्रसिद्धातथाप्यौपाधिकभेदेनप्रकांतश्रुत्युक्तासंख्याभवति ।
 तथाहि एतन्मंत्ररूपव्यापारशालिनांप्राणादीनांसंबन्धिन्यापंचसंख्यायाएकविंशतिसहस्रगुणनेपंचसहस्राधिकैकैश्वर्यभवति तथापंचसंख्यायाषट्शतगुणनेत्रीणिसहस्राणिभवन्ति संकलनेऽष्टसहस्राधि
 केलक्षमिति तथानाडीनांसंख्यायाषट्त्रिंशदधिकसहस्ररूपायात्रिष्टुपाणादीनांपंचसंख्यायागुणनेपंचसहस्राणिअशीत्यधिकंशतंभवति सर्वसंकलनेलक्षत्रयोदशसहस्राणिअशीत्यधिकंशतंभवती
 त्याशयः ४६८ । ४६९ त्रिंशत्पर्वगुलइतिमंत्रस्यापित्रिंशदंगुलिमितःप्राणस्यदेशोदेहस्यांतरस्तियत्रस्थितःप्राणोहंसमंत्रारंभरूपाप्रतिष्ठांगतोभवति एतन्मंत्रारंभेणपरमात्मसूचनरूपोत्कर्षादेव
 सएवाहोऽनात्मभूतोपिप्राणःप्राणपदेनोक्तः अस्यगोचरआश्रयस्तुसपरमात्मैवप्राणस्यप्राणमितिश्रुतेरितियोजनयासिद्धमर्थमाह त्रिंशदंगुलेतिद्वार्या । गुदमारभ्यगलपर्यंतमांतरंछिदंग्रीवा
 यामुन्नतायांकृतायांत्रिंशदंगुलरूपमानावच्छिन्नप्रसिद्धम् तच्चसर्वपांप्राणादिभेदभिन्नानामांतरवायूनांयाएकताएककार्यारंभकतातस्याःकारणप्रयोजकमित्यर्थः ४७० हंसेति । ततउक्तमुपि
 स्यप्राणानामेकव्यापारप्रयोजकत्वाद्धंसमंत्रःसर्वपांवायूनांव्यापारभूतःतत्रव्यापारेप्रधानत्वात्मकप्रकर्षात्नासादिसंचारीवायुःप्राणइत्युक्तःइतरेऽपानादयस्तुउपसर्जनत्वात्प्राणपदेनाभिधानार्हाइ
 त्यर्थः ४७१ प्राणादीनांस्थानानिरूपाणिचयथाश्रुतिदर्शयति प्राणइतिचतुर्भिः । पंचानांप्राणानांमध्येप्रथमस्यप्राणस्यहृदयस्थानम् एवमग्रेपि ४७२ प्राणादीनारूपाणिदर्शयन्नुत्तरोत्तर
 हकारश्चमकारश्चअकारःसविसर्गकौ ॥ पंचानांहंसमंत्रेस्मिन्लक्षंसाष्टसहस्रकम् ४६९ त्रिंशदंगुलमानेनगुदादागलमांतरम् ॥ सुपिरंसर्ववायूनामेकतांप्रति
 कारणम् ४७० हंसमंत्रस्ततःसर्ववायुव्यापारईरितः ॥ प्राणस्तत्रप्रधानंस्यादह्येस्युरूपसर्जनम् ४७१ प्राणआद्योहृदिस्थानेह्यपानस्तुपुनर्गुदे ॥ समानो
 नाभिदेशेस्यादुदानःकंठमाश्रितः ॥ व्यानःसर्वशरीरेषुह्येवंसर्वेव्यवस्थिताः ४७२ रक्तवर्णमणिप्रख्यःप्राणोवायुःप्रकीर्तितः ॥ अपानस्तस्यमध्येस्यादिद्र
 गोपसमप्रभः ४७३ समानस्तस्यमध्येस्याहोक्षीरस्फटिकप्रभः ॥ आपांडुरउदानश्चव्यानोह्यार्चिःसमप्रभः ४७४ मनोयत्रस्थितंपुंसःप्राणस्तत्रप्रधावति ॥
 अतस्तंचितयेन्नित्यंयोगार्गेदेहानिर्गमे ४७५ पायोरुपरिनाभिःस्यान्नाभेरपिहृदंबुजम् ॥ हृदयंद्वारमुद्दिष्टं सुषुम्नामार्गमागतम् ४७६ वायोमार्गःसविज्ञेयोमो
 क्षस्यापिमहात्मनः ॥ योगतोदशमद्वारंसुषुम्नाविवराभिदम् ४७७

स्यपूर्वपूर्वाधीनत्वमाह रक्तेतिद्वार्या । प्राणस्यरूपरंक्तमणिसमंघेयम् तस्यप्राणस्यमध्येस्थितस्तदधीनइतियावत् तथाभूतोऽपानइंद्रगोपसमवर्णोऽधेयस्तस्यापानस्यपूर्ववन्मध्येस्थितःसमा
 नःक्षीरादिवत्स्नग्धश्चेतवर्णोऽधेयः उदानस्तुईपत्पांडुरोऽधेयोव्यानोवह्निशिखासमोऽधेयइतिद्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ तत्रतत्रप्राणनयनोपायप्रतिपादकस्ययेनासावित्यस्यार्थमाह मनइति ।
 ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तयोःसहचारित्वंसहहिणेतसमुत्कामतः सहतिष्ठतइतिकौपीतकिश्रुतौप्रसिद्धम् एवंसतिमनोविज्ञानशक्तिरूपंयत्रस्थानेमूलाधारादौतिष्ठतत्रैवप्राणस्तिष्ठत्यतहंप्राणस्यमनःसा
 हचर्यरूपंस्वभावंविज्ञाययोगीतमेवमार्गेध्यायेयेनदेहानिर्गम्यब्रह्मलोकंगच्छेदित्यर्थः ४७५ तमेवमार्गप्रदर्शयतोहृद्वारमित्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह पायोरितित्रिभिः । पायोर्मूलाधारादुपरिनाभिच
 क्रमवतितस्याप्युपरिहृदयकमलंप्रसिद्धतच्चहृदयांबुजंद्वारत्वेनउद्दिष्टमुक्तंश्रुतौ यतःसुषुम्नारूपेणमार्गेणसंवृद्धम् ननुसुषुम्नाकस्यमार्गेइत्वाकाशायामाह वायोरिति । सुषुम्नारूपीमार्गेवायोःप्राण
 स्यसंबन्धीभवतितथामहात्मनोयोगिनोमोक्षार्थंस्थितस्यमनसोपिबंधीभवति कीदृशसंसुषुम्नात्मकोमार्गः योदशमद्वारंप्रतिगच्छन्नप्रसिद्धः कीदृशदशमद्वारम् विवराभिदंविवरेणचसूर्यमंडल
 गतेनमुद्दिश्यतच्चन्द्रमण्डलगतेनवह्निःस्थच्छिद्रेणाभिदाजमेदोयस्यतस्या वशमद्वारेणोरकांकोहिरविमंडलमित्वाब्रह्मलोकंगच्छतीतिप्रसिद्धेतिद्वयोरर्थः एतेनहृद्वारमनसाद्वारयुक्तवायोद्वारं

अनेनमार्गेणगच्छदविरक्तोपिमानवः ॥ ब्रह्मलोकेविरक्तः सन्मुक्तोभवतिवात्रवा ॥ प्राणादिचित्तनादत्रमार्गमेतंततोव्रजेत् ४७८ प्राणायामं प्रणवतः कुर्वन् प्रणव
 केमार्गमवेशहतिरुतीयदलार्थः ४७८ द्वितीयमंत्रार्थमवतारयति प्राणायाममिति । प्रणवेनप्राणायामकरणेमात्राणामकारोकारमकारार्थमात्रात्मकानां तथापादानांक्रमेणतद्वाच्यानांवेधानर
 हिरण्यमर्गेश्वरतुरीयात्मकानामादिपद्माहस्यदेवलोकादितादात्म्यस्यचित्तनं कुर्यात् अथवाएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणद्वितीयमंत्रप्रदर्शितेनप्रणवचित्तनंकुर्यादित्यर्थः ४७९ एवंपदोक्तमभिनयति
 ओंकारइतिद्वाभ्यां । प्रणवोरथत्वेनध्येयः अभीष्टलोकगतिसाधनत्वात् विष्णुसंज्ञः परमात्मांतर्यामित्वेनप्रेरकत्वात्सारथित्वेनध्येयः ब्रह्मलोकः कार्यब्रह्मरूपः शुद्धब्रह्मरूपोवागंतव्यत्वेनध्येयइत्यर्थः
 ४८० तत्रचभगवतोरुद्रस्यध्यानं सुतरांविघ्नतुलप्रभंजनभृतमित्याह रुद्रमिति । तच्चरुद्रध्यानमभेदेनकार्यमितितृतीयपादेनोक्तम् ४८१ एतावतापश्चादद्यादेदितिमंत्रस्यप्रथमपादोव्याख्यातस्तत्र
 पूर्वोक्तपादेनरथादिभावस्यविवक्षितत्वात् अथद्वितीयपादेमंत्रपदेनप्रणवउच्यतेक्रमपदेनमंत्रोच्चारणप्रणवगोचरवन्हाभेदानुसंधानयोरानुपूर्वीकथितेत्यभिसंधायोत्तरार्धस्थूलविस्थूलसंज्ञायांमात्रा
 यांप्राणाकर्षणमर्गादायामभ्यस्यमानायांनाभेरूर्ध्वमेववायोराकर्षणस्योपक्रमः प्रारंभः कर्त्तव्यइत्यर्थदर्शयन्प्रतियोगिनिरूपणपूर्वकंस्थूलतिस्थूलमात्रामभिनयति प्राणायामेष्वितिद्वाभ्यां । प्राणा

अध्वनानेनयोगच्छेदविरक्तोपिमानवः ॥ ब्रह्मलोकेविरक्तः सन्मुक्तोभवतिवात्रवा ॥ प्राणादिचित्तनादत्रमार्गमेतंततोव्रजेत् ४७८ प्राणायामं प्रणवतः कुर्वन् प्रणव
 चित्तनम् ॥ मात्रापादादिभेदेनकुर्वीतैवमथापिवा ४७९ ओंकारोत्ररथः स्वस्यपरमात्माथसारथिः ॥ विष्णुस्तेनसंगंतव्योब्रह्मलोकः परोथवा ४८० रुद्रंसांचि
 तयंस्तद्वत्पार्थतीशंसनातनम् ॥ अहमस्मीतिचध्यानाद्विप्रैर्नैवाभिभूयते ४८१ प्राणायामेषुवायोः स्यात्सूक्ष्ममाकर्षणंविदम् ॥ पदांगुष्ठाग्रतः स्थूलमुक्तमत्र
 गुदाग्रतः ८२ अनेनविधिनासम्यङ्कृत्यमभ्यस्यतः क्रमात् ॥ स्वयमुत्पद्यतेज्ञानंदूरेविषयसंभवम् ८३ मासैस्त्रिभिस्तथादेवांश्चतुर्भिरवलोकयेत् ॥ पंचभिः सर्वमे
 वैतत्सुखं देवादिसंभवम् ८४ हेयत्वेनविजानातिषष्ठेयोगप्रसादतः ॥ संन्यस्यसर्वकर्माणिविशुद्धहृदयः पुमान् ८५ गुरुवाक्यात्सकृत्श्रुत्वाह्यानंदात्मानमीश्वरम् ॥
 साक्षात्करीतिमनुजं संशयादिविवर्जितः ॥ साक्षात्कृतंथतस्मिन्सजीवन्कैवल्यमाप्नुयात् ४८६ जीवन्मुक्तोत्ररूपाणिपश्यन्नपिनपश्यति ॥ शृण्वन्नपितथाशब्दा
 ब्रह्मणोक्तिकदाचन ॥ शुष्केकाष्ठेस्वदेहेवानभेदमधिगच्छति ४८७ अत्रोपायेषुसर्वेषुज्ञातव्यमिदमेवहि ॥ उपेयाधिगतौप्रोक्ताउपायाः पंडितैः सदा ४८८

यामकालेपादांगुष्ठाग्रमारभ्यवायोराकर्षणं सूक्ष्मं दुष्करत्वात् गुदामान्मूलावारादारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतदपेक्षयासुकरत्वात् नाभिचक्रमारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतिस्थूलभवतिसर्वैः सुकरत्वात् तदनुष्ठा
 त्पूर्णाबहुशोदशेनचित्तिद्वयार्थः ४८२ अधानेनेत्यादिमंत्रद्वयप्रदर्शितसिद्धिकर्मदर्शयति अनेनविधिनेतिचतुर्भिः । उक्तविधिनायोगाभ्यासं कुर्वतोयोगिनोमासत्रयेपूर्णेदरस्थानामपिदिव्य
 विषयाणांज्ञानंजायते । चतुर्भिर्मासैस्तुदेवानां दर्शनसमोभवति पंचभिर्मासैः सर्वेषुविषयजन्मसुखेषुहेयत्वेनविज्ञानरूपवैराग्यंभवति षष्ठेमासेतुयोगप्रभावाच्छुद्धहृदयः सत्सर्वकर्माभिमानं परि
 त्यज्यगुरोः सकृच्छ्रुत्वाद्देवांस्तवात्मसाक्षात्कारंभूतेततोजीवन्मुक्तोभवतीतिचतुर्णामर्थः ४८३ । ४८४ । ४८५ । ४८६ अथवदित्यादिमंत्रोक्तानिजीवन्मुक्तलक्षणान्याह जीवन्मु
 क्तइति । जीवन्मुक्तः सर्वत्राधिष्ठानात्मतत्त्वंपश्यत्संनिधिरूपस्थापितमपि विषयजातंनपश्यतित्यतोदेहोपेतंनशुष्ककाष्ठवदुपेक्ष्यतेइत्यर्थः ४८७ एवंफलसिद्धौनानाशास्त्रमतिपादितसाधनजा
 तंपरित्यजेदित्याकारप्रथममंत्रार्थमाह अत्रेतिद्वाभ्यां । अत्रफलमाप्तौसत्यासर्वेषूपेक्ष्यविशुद्धवक्ष्यमाणविषयहेयत्वंज्ञातव्यम् तांविधामभिनयति उपेयेति । उपेयस्यफलस्याधिगतिः प्राप्तिस्तद
 र्थमेवोपायाविधीयंते उपेक्षाभेतुउपायानांपरित्यागएवयुक्तः यथानदीतीर्णानावंपरित्यजंतएवदृष्टाइतिद्वयार्थः ४८८

॥ २० ॥

कंदुशेविमुद्रालयंजिवस्थानचित्रवर्णप्रोहशदलेषकंभवातिप्रस्यदलेषुकमेणयोहशस्वराअकाराद्याअःकारांताःप्रतिष्ठिताइत्याह विशुद्धमिति ४९७ भ्रूमध्येआज्ञासंज्ञद्विदलमीषद्रक्तंपरमात्मस्था
नभूतचक्रंभवतिप्रस्यदलेषोःसूर्यचंद्राभयोर्हकारसकारौस्थितवित्याह नेत्रेति ४९८ सहस्रदलंवर्णयति चंद्रेति । अत्रदेहेशिरसियत्सहस्रदलंपद्ममस्ति कीदृशं चंद्रगर्भचंद्रोऽमृतसावीगर्भे
यस्यतत्तया तस्यकर्णिकादशमद्रांसंस्वावीव्या तथातस्यसुहितं भावप्रधानोनिर्देशः तक्षियेनामृतेनकृतामुत्तिरितियावत् सापद् सुचक्रेषुबोध्या जीवस्तुतस्यप्रस्यदलेषसत्त्वेनबोध्यःतन्म
अदंतुस्त्वादिसाधर्म्यात् इतिहस्तिप्रोक्तमागमेधित्यर्थः ४९९ अथार्थक्रमेणप्रकृतोपनिषदर्थसमविशतिश्लोकैर्केदंशयस्तत्रहंसइत्याकारस्यपुनःपुनःक्रियमाणस्यरुतस्यापिजीवस्यहंसत्वेनलिंगत्वं
प्रसिन्नाप्राप्तायामरुतानुसारितायाःप्रसिद्धेरितिमुख्यग्रह वायुनेत्रिद्राभ्यां । यतोजीवःसर्वजांतीयोहृदयाग्नेअग्निशब्दाधारचक्रादिपुत्रायाुनाप्राणेनसहितस्तिष्ठत्सन्हकारेणवाहिर्यातिसकारेणाविशे
त्युक्तमित्युक्तविषयसिद्धिर्इतिमंत्रप्रकृतितानुप्रसक्तमपिकैवविशतिसहस्रसंख्यांनवासानुप्रसक्तिसमविततोऽयंहंसइत्युक्तद्विविधयोःसर्वयः ५००-५०१

५३०।

अत्राप्यनमस्तुतिरिति हेतुस्त्येति । इतिहतिनामोऽप्यर्थेत्वायवसिरूपमेनेवेदिकाः प्रवर्तन्तीत्यर्थः २ श्रौततद्रूपमभिनयति अग्नीषोमाविति त्रिभिः । हेतुत्वेन कल्पितस्त्वपदार्थेभूतस्यात्मनोऽग्नी-
षोमोभौकभोग्यलक्षणसत्त्वेनयेवो प्रणवस्तुशिरस्त्वेव तथाविदुर्लक्ष्यतेः क्रियाशक्तिप्रधानपरिणामविशेषः तदुक्तमागमे 'सातस्वभुताविन्मात्रज्योतिषःसन्निवेस्तथा । विष्किर्पुष्पनीभुता
कविदभ्योतिर्बिदुताम्' इति तद्रूपमुरोहदर्यहेतुस्त्वय्येयमित्यर्थः ५०३ त्रिनेत्रस्येवेति । यथात्रिनेत्रस्यशंभोर्वेदनं सूर्याग्निर्मातृमकनेत्रत्रयशालितथास्यापीत्यर्थः अस्पृष्टश्चरणोरुद्रमयोऽपरोरुदा-
मीययोध्येयइत्यर्थः ५०४ अस्यपरमहंसपदेनोक्ततत्पदार्थरूपतामाह एषइति । एषयस्त्वपदार्थरूपउक्तः सोसौपरोक्षप्रभावोहंसः परमोब्रह्मरूपोभवतिवृत्त्यारूढाद्वितीयरूपेणसविलासाज्ञानंहेती-
तिहेतुइतिव्युत्पत्तेः कीदृशः निरुपाधिकदृष्ट्यानिर्गुणःसोपाधिकदृष्ट्यातुसगुणः तत्रसगुणमस्यरूपं वामभागेऽद्र्यात्मकंदक्षिणभागेसोमात्मकमित्यर्थः पुनःकीदृशः असंख्यातरवितुल्यतेजाः एतदेहं
नखाग्रप्रयत्तमभिध्याप्यस्थितइत्यर्थः ५०५ अस्मिन्निति । तस्यहेतुस्याद्वेहेसर्वत्रव्याप्तस्यापिमनोविशिष्टस्यविशेषतोवृत्तिः कार्यविशेषारंभप्रयोजकः संबंधोहृत्क्रमलदलरूपस्थानभेदाददृष्टाभवति
यस्याः प्रोक्तवृत्तेः प्रभावात्स्वप्रजागरणयोः पुण्यबुद्ध्यादीनां कार्याणामुत्पत्तिर्भवतीत्यर्थः ५०६ एतदेवयथाश्रुतिस्फुटयति हार्दमित्यादिना । हृत्पद्मस्याष्टदिगवच्छिन्नान्यष्टौपत्राणि तेषुपूर्वदलेस्थि-

हेतुइत्यस्यनामः स्याद्वैयर्थ्यनयथातथा ॥ कल्पयंत्यस्यतद्रूपंवेदादरताद्विजाः ५०२ अग्नीषोमौहिकथितौपक्षौहेतुस्यपंडितैः ॥ ओंकारःशिरउद्दिष्टमुरोविंदु-
श्चकीर्तितम् ५०३ त्रिनेत्रस्येववदनंत्रिनेत्रात्मकमेवतत् ॥ चरणौकथितौरुद्रोरुद्राणीचमहात्मभिः ५०४ एषोसौपरमोहंसोनिर्गुणःसगुणोपिच ॥ वामदक्षिण-
तोयोयमग्नीषोमात्मकःस्मृतः ॥ भानुकोटिप्रतीकाशोदेहंव्याप्यव्यवस्थितः ५०५ अस्मिन्देहेभवेत्तस्यवृत्तिरष्टविधासदा ॥ स्वप्नेजागरणस्यःपुण्यबुद्ध्यादि-
संभवः ५०६ हार्दपद्मंयदेतस्यादष्टदिग्दलशोभितम् ॥ तस्यपूर्वदलेस्थित्वापुण्यबुद्धिःप्रजायते ५०७ आग्नेयेचतथैवस्युर्निद्रालस्यादयोगुणाः ॥ याम्येकौर्य-
मतिस्तद्व्यापेनैर्ऋतदिग्गते ५०८ क्रीडारतिर्वारुणेस्याद्वायव्येगमनेरतिः ॥ रतौप्रीतिर्भवेत्सौम्येदानेत्वीशानकोणगे ५०९ कर्णिकोपांतगोहंसोहंसोवैराग्य-
मिच्छति ॥ केसराण्यदागच्छेतदाजागरणंस्मृतम् ५१० कर्णिकायांस्थितोहंसःस्वप्नेतिनसंशयः ॥ कर्णिकायांहिरक्तस्यपिंडोयोलोहितोस्तिहि ॥ तत्रस्थि-
तस्यसुप्तिःस्याद्वंसस्यपरमात्मनः ५११ अहंभूतेतिविज्ञानाद्धार्दपद्मंयदात्यजेत् ॥ चतुर्थीसातदावस्थापूर्वापेक्षाप्रजायते ५१२

तिःपुण्यगोचरबुद्धिप्रयोजिका अग्निर्कोणगतदलेस्थितिर्निद्रादिप्रयोजिका याम्येदक्षिणेदलेसाकौर्यशालिमतेर्ऋतेतुपापगोचरमतेरितिद्वयोरर्थः ५०७ । ५०८ क्रीडेति । क्रीडायांविहाररतिःप्रीतिः
पश्चिमदलेस्थितस्यभवति रतौस्त्रीसंसर्गे सौम्येउत्तरदले स्फुटमन्यत् ५०९ कर्णिकोपांतेति । कर्णिकायाःपांतेपुदलाष्टकांतरालदेशेषुश्रुतौमध्यपदोक्तेष्वयंगतःसन्हेतुहंसोभवतिहेतुस्ययत्कर्मक्षीरनीर-
विभागापमावसवद्विवेककर्मतत्करोतीतिपावत् यतस्तत्रगतोवैराग्यलोकद्वयविषयवैतुण्यरूपंगच्छतीत्यर्थः कर्णिकायाः परितोवर्त्तमानकेसरेपुस्थितस्यजागरावस्थाभवतीत्यर्थः ५१० कर्णि-
कायमिति । कर्णिकायांयक्षुरपुष्पाकारायांयोर्मंडलाकारोभागस्तत्रस्थितस्यस्वप्नावस्थावासनामयविषयोपलब्धिरूपाभवति यस्तुहृत्पद्मकर्णिकामध्यगतोलोहितोरक्तवर्णोरक्तस्यरुधिरस्यपिंडो-
स्थितस्यकर्मस्यस्यपुण्यवस्थाभवतीत्यर्थः ५११ यदातुहृत्पद्मस्याविदुषांपरिच्छेदमहमिहेवास्मिजानानइत्यभिमानरूपं कुर्वतःपरित्यागं ब्रह्मास्मीतिपरिपूर्णदृष्टिलक्षणं करोति तदापूर्वोक्तजाग्रदा-
वस्थात्रयमपेक्षतुल्यत्वेनाभिमानयोग्याकाशविद्वस्थाभवतीत्याह अहंभूतेति ५१२

तुरीयातीताख्यापंचमीमवस्थांस्फुटयंश्चतुर्थ्यास्ततोविशेषमाह चतुर्थ्याहीति । याचतुर्थीअवस्थाप्रोक्तातस्याहिनिश्चयेनवेद्यंभवेत्वेतुःपृथगुपलभ्येत यतःससमाधितःसविज्ञानस्त्रिपुटीभेदज्ञानवां
स्तथानिर्विज्ञानोविलीनात्रिपुटीभेदश्चभवति तत्रहेतुःसमाधिःसंप्रज्ञातासंप्रज्ञातभेदेनद्वैविध्यमिति । तत्रसंप्रज्ञातसमाधिनाब्रह्माकारमनोवृत्तिप्रवाहोऽहंकृतिविनासंप्रज्ञातसमाधिःस्याद्वयानाभ्यास
प्रकर्षतइत्युक्तलक्षणेनयदासविज्ञानोवियमानब्रह्माकारवृत्तिकोभवेत्तदातुरीयावस्थउच्यतेयोगीत्यर्थः ५१३ यदातुसावृत्तिरपिलीयते उक्तवृत्तेरपिलिलयेनासंप्रज्ञाताख्यःसमाधिर्भवतितदानिर्विज्ञा
नोयोगीतुरीयातीतउच्यतेइत्याह विलीयतइतिद्वाभ्यां । यदात्रिपुटीरूपोभेदोब्रह्मणिविलीयतेतदाविद्वांस्तुरीयातीतउच्यतइत्यन्वयः कीदृशेब्रह्मणि नादाभिधेनादोभिधायस्यतत्तथातस्मिन्
प्रणवस्यहिअकारोकारमकाराविदुनादाःपंचावयवास्तेष्वाद्यास्त्रयोविश्वैतजसप्राज्ञानांवाचकाअंत्यावर्धमात्रात्मकौत्राणोवाचकौतत्रापिबिंदुःसविशेषब्रह्मणोवाचकोमादस्तुनिर्विशेषस्येतिभावः ।
तुरीयातीतभावस्यदौर्लभ्यमाह यहति । यस्तुरीयातीताख्योभावःसविरक्तानांकस्यापिप्रादुर्भवतीति तदुक्तगीतासु 'यततामपिसिद्धानांकश्चिन्मांवेत्तितत्त्वतः' इति ५१४ । ५१५ एवंवस्तुवृत्तमभि
धायथतुरीयातीतभावमाध्युपायभूतयोगमभिनयति एवमिति । एवमुक्तविधयाऽस्मिन्शरीरेसहचक्रैर्हंसस्वरूपेव्यवस्थितेविज्ञातेसतियोगीहंसंध्यातुरात्मनःस्वरूपंचितयेत् नादावाचकेननादेनाभिन्नं

चतुर्थ्याहिभवेद्वेद्यमवस्थायांसमाधितः ॥ द्वैविध्यात्ससविज्ञानोनिर्विज्ञानश्चजाजते ॥ सविज्ञानस्तुरीयाख्योनिर्विज्ञानःपुमानस्वयम् ५१३ विलीयतेयदास
र्वोध्यात्तद्व्यानादिलक्षणः ॥ भेदोनादाभिधेनित्येपरब्रह्मणिनिर्द्वये ५१४ निर्विज्ञानस्तदासोयंतुरीयातीतलक्षणः ॥ उच्यतेयोविरक्तानांमध्येकस्यापिसंभवेत्
५१५ एवंव्यवस्थितेहंसमचक्रेस्मिन्वपुष्यथ ॥ कल्पयेद्यापकंहंसंध्येयंनादंतथैवच ॥ आधाराद्ब्रह्मरंध्रांतंस्थितंश्वेततमंसदा ५१६ अस्मिन्मनोविनिक्षिप्यवा
युयोगीप्रचालयेत् ॥ संकोच्यचगुदद्वारंशिश्चद्वारसमन्वितम् ॥ पदद्वंद्वेनमेधावीसर्वतोविजितश्रमः ५१७ आधारचक्रतोवायुंधीमानुत्थापयेच्छनैः ॥ उत्थाप्य
चततःपश्चात्स्वाधिष्ठानंसमानयेत् ॥ स्वाधिष्ठानस्यकुर्यान्निःपुमानत्रप्रदक्षिणम् ॥ मणिपूरकमागच्छेत्ततश्चक्रंततोपिच ॥ अनाहतंविनिर्भेद्यविशुद्धंशनैः
व्रजेत् ॥ विशुद्धादाव्रजेदाज्ञामाज्ञातोब्रह्मरंध्रकम् ५१९ एवंप्रकुर्वतो नित्यंचिंतनाद्धंसनादयोः ॥ ऋष्यादिसहितस्यास्यहंसमंत्रस्यसंजपात् ५२० कोटिमात्रात्
तोनादाभ्यासस्यप्रत्ययाइमे ॥ नादादशविधाअंतर्जायंतेवपुषःक्रमात् ५२१

परमहंसंतुध्येयंकल्पयेत् तस्मिन्नादस्यस्वरूपंचाधारचक्रमारभ्यब्रह्मरंध्रपर्यंतंव्याप्तमतिश्वेतवर्णंचिंतयेदित्यर्थः १६ अस्मिन्निति । अस्मिन्नादेमनोविनिक्षिप्यतत्परंकृत्वायोगीसर्वतःपादांगुष्ठाग्रमारभ्य
वायुप्रचालयेदाधारचक्रेसमानयेदितियावत् क्रिकृत्वा पायूपस्थरूपंद्वारद्वयंपदद्वंद्वंसंबंधिपाण्ड्यनिपीडनेनसंकोच्यविजितश्रमोजिताभ्याससह्यर्थः १७ आधारादुत्थापितस्यवायोर्ब्रह्मरंध्रपर्यंतंनय
नस्यविधांवर्णितचक्रमार्गेणदर्शयति आधारेतिद्वाभ्यां । अत्रवायोरुर्ध्वनयने वायोस्त्रिवारंस्वाधिष्ठानस्यचक्रस्यपरितःप्रदक्षिणंभ्रमणंकुर्यादिति तृतीयदलार्थः ५१८ मणिपूरकमिति । ततःस्वाधि
ष्ठानान्मणिपूरकमाप्यततोमणिपूरकादनाहतविशुद्धाज्ञाख्यचक्रत्रयद्वाराब्रह्मरंध्रंगच्छेदित्यर्थः ५१९ एवमिति । उक्तविधयावायुचालनं कुर्वतो योगिनोऽतर्वपुषिहमेकस्यमाणरूपानादाःप्रजायंते कुतः
हंसनादयोऽर्थाधिकत्वध्वेयत्वाभ्यांचिंतनात्तथाहंसमंत्रस्यकोटिसंख्याकजपात् कीदृशस्यहंसमंत्रस्य हंसऋषिरव्यक्तगायत्रीछंदःपरमात्मादेवतापरमात्मप्राप्तौविनियोगइत्युक्तैर्ऋष्यादिभिर्युक्तस्य
कीदृशास्तेनादाः नादाभ्यासस्यनादगोचराभ्यासस्यप्रत्ययाःफलसिद्धौविश्वासप्रयोजकाइतिद्वयोरर्थः ५२० । ५२१

दशनादानाभिनयति चिणीतिद्वाभ्यां । प्रथमचिणीत्याकारकोनादोद्विप्रादुर्भवति द्वितीयश्चिणिचिणीत्याकारकः तृतीयोऽथट्ठान्निसमः चतुर्थेःशंखध्वनिनिभः पष्ठतालस्यकोरूपस्यध्व
नोऽपिचिणिचिणीत्याकारकः तस्योपेयतामस्यध्वनिर्यथार्थः ५२३ । ५२३ त्रयलामेतिशेषःपणिनादंकर्तृगंतस्मृतेरागमादिप्रयोजक

दशमोदशमिनादिति चिणीतिद्वयार्थः । प्रथमचिणीत्याकारकोनादोद्धृतादुर्भवति द्वितीयश्चिणिचिणीत्याकारकः तृतीयोघंटाध्वनिसमः चतुर्थःशंखध्वनिनिभः पष्ठस्तालस्पर्शस्पर्शश्च
नितुल्यः सप्तमोवेणुध्वनिसमः अष्टमोमेरीध्वनिनिभः नवमोमृदंगध्वनिनिभः दशमोमेघनादाभङ्गतिद्वयार्थः ५२२ । ५२३ तत्रचरमेविशेषतःप्रणयानं कर्त्तव्यं तस्यैवरागादिप्रयोजक
त्वादित्याह मेवेति ५२४ तस्याभ्यासस्यैवरागादिहेतुतात्पुष्टयन्फलवाक्यार्थमाह मेघनादस्यचेति । लयवैराग्येणनिविषयत्वं ततश्चसंसारप्रयोजकानांसंकल्पादीनामनोधर्माणालयः तत्रसंक
ल्पोनामरमणीयमिदंमस्यादित्यभिलाषः विकल्पःसंशयः ५२५ ततश्चनिरगलमात्रमत्रत्वभानमित्याह एतेष्विति । एतेषुसंकल्पादिषुविक्षेपरूपेषुलीनेषुस्वप्रकाशचिद्रूपेणसर्वदाआस्तेआ
विर्भवतीत्यर्थः ५२६ उक्तोपसंहारपूर्वकंक्षुरिकाख्योपनिषदर्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते एवमिति । क्षुरिकाशस्त्रीतद्द्रव्यच्छेदिकायाधारणायाःप्रदर्शकत्वादुपनिषत्क्षुरिकेत्युक्ता ५२७ अस्याअर्थे
विंशतिश्लोकैःप्रदर्शयन्प्रथमयोगेपुनरित्यमौसिद्धवत्कृत्वाआसनाद्यंगप्रदर्शकानांद्वितीयादिश्लोकानामर्थमाह निःशब्दमिति । शब्दादिविक्षेपरहितेदेशेआस्थायउपित्वातत्रासनंचैलाजिन
कुशोत्तरविधायतत्रवर्णितपद्मासनादिभिस्तिष्ठेत् ततःसंद्रियमनसोद्धृत्युद्धरीकेविषयेभ्यजपसंहारलक्षणंप्रत्याहारंकुर्वादिति ५२८ मात्रेति । मात्रासंज्ञैर्द्वादशभिरवयवैर्युक्तेनप्रणवेनशनैःशनैर

चिणीतिप्रथमोनादोद्वितीयश्चिणिचिणीतिच ॥ घंटानादस्तृतीयःस्याच्चतुर्थःशंखनादकः ५२२ तंत्रीनादःपंचमःस्यात्तालनादस्तथापरः ॥ सप्तमोवेणुनादः
स्याद्वेरीनादस्तथाष्टमः ॥ मृदंगनादोनवमोदशमोमेघनादकः ५३ मेघनादःसदाभ्यासाद्वैराग्यज्ञानकारणम् ॥ नवनादांस्ततस्त्यक्त्वामेघनादंसमभ्यसेत् २४
मेघनादस्यवाभ्यासान्मनोलयमुपाव्रजेत् ॥ लीनेमनसिलीयेतेउभेतेपुण्यपातके ॥ संकल्पश्चविकल्पश्चधर्मायेन्येपिमानसाः २५ एतेषुप्रविलीनेषुस्वात्मनोदुः
खहेतुषु ॥ आनंदात्मास्वचिच्छक्त्यासर्वदास्तेस्वभासया २६ एवंहंसोपनिषदिप्रोक्तोयोगःप्रकीर्तितः ॥ क्षुरिकायांयथाप्रोक्तस्तथावचिमहितंशृणु २७ निःश
ब्ददेशमास्थायतत्रासनमुपाश्रितः ॥ कूर्मोर्गानीवसंहृत्यमनोहृदिसहोद्विषैः २८ मात्राद्वादशयुक्तेनप्रणवेनशनैःशनैः ॥ पूरयेत्सकलंदेहंसर्वद्वारंनिरुद्धच २९
उरोमुखकटिग्रीवंकिंचिदत्रसमुन्नतम् ॥ प्राणान्संधारयेत्तस्मिन्नासाभ्यंतरचारिणः ५३० भूत्वातत्रायतप्राणःसर्वैरेवसमुच्छसेत् ॥ स्थिरंवायुंदृढंक्वापादांगुष्ठेस
माहितः ॥ ध्यात्वाततःप्रकुर्वीतहोर्वमात्राजपन्सदा ५३१

स्वरपासकलंदेहंवावायुनापूरयेत् ततःसर्वद्वारं जातावैकवचनं सर्वद्वाराणिनिरुद्धचउरोहृदयतत्प्रभृत्यंगजातंसमुन्नतंसंभृत्वाअत्रएषुहृदयंकिंचित्समुन्नतंचिबुकस्पर्शविधायतत्रहृदयेप्राणान्तं
धारयेत् कीदृशान्नासाद्वैराग्यंतरप्रवेशशालिनः एतेनमुखेनवायोराकर्षणंनिषिद्धमितिद्वयार्थः मात्राद्वादशकंतुनादविदावुक्तं तथाहि अकारोकारमकारार्द्धमात्राःप्रत्येकमुदात्तादिभेदेन
द्वादशभवंतितासांद्वादशनामानिघोषिण्यादीनितचिबतनफलानिभूमीश्वरत्वादीनिचतत्रैवोक्ताप्यत्रेवमपसंसांप्रदायिकशासनंबोधं पूरकेयावंतःप्रणवाअष्टौद्वादशषोडशवाततश्चतुर्गुणाःकुंभकेजण्या
दिगुणास्तुरेचकेइति ५२९ । ५३० एवंपूरककुंभकावुक्तावथरेचकमाह भूत्वेति । तत्रदेहमध्येआयतप्राणोनिरुद्धप्राणोभूत्वाअथसर्वैरेवद्वारैःसमुत्सृजेदेवयेदिति श्रुतौतुप्राणइत्यनंतरंतिष्ठतीतिशे
षोबीभ्यः कुंभकोद्विविधः पूरकादिसापेक्षोनिर्पेक्षश्च तत्राद्युक्तः द्वितीयंदर्शयन्वायोःस्थानविशेषेषुनिरोधधारणाप्रत्याहारशब्दाभ्यांयोगियाज्ञवल्क्यादिभिर्व्यवहृतंदर्शयति स्थिरमित्यादिना ।
हवमित्यस्यविवरणंस्थिरमिति तथाचवायुस्थिरंपूरकमनपेक्ष्यापिस्थितियोग्यंप्रथमंपादांगुष्ठयोर्ध्यानबलेनकृत्वासावधानःसंस्तत्रएवंवक्ष्यमाणविषयाधारणाःप्रकुर्वीत किंकुर्वन् मात्रांप्रणवाष्ट
कादिकृपांसपत्तिर्यर्थः ५३१

॥ २२ ॥

॥ २२ ॥

[illegible]

ततोऽपि दिव्येन गतिमप्राप्तिपूर्वकं छेदयेदित्याह गुदहति । स्पष्टं ५४३ एवं मर्माणि चिच्छित्वा नाडी चिच्छ्यादिति वक्तुं नाडी संलप्य स्मारयति एकोत्तरमिति । एकोत्तरशतसंख्याप्रधाननाड्यस्तासा
मेव स्यादकस्याद्वाससतिद्वाससतिसहस्राणि शाखाभूतानाड्यः मर्माणि पृथग्दीरितास्तासु सर्वसुमुख्यायां सुषुम्नायां प्राणप्रवेशेतराश्छेदयेदिति द्वयोरर्थः ५४४ । ५४५ उक्तयोगस्य फलमाह एवमिति ।
उक्तविधया छिन्नाः सुषुम्नेतरानाड्यो येन स तथा भूतहहजन्मनिजन्मांतरे वा परवैराग्यमधिगम्य मुच्यते इत्यर्थः ५४६ फलितमाह यत इति । यत एव मुक्तविधं फलमतोलभ्यते तत एतन्नाडीनां छेदनं कुर्यात्
केन योगेन निर्मलं सारं मनस्तद्रूपेण क्षरेण मनसः सारत्वं तु सात्त्विकभूतां शाखां ब्यत्वादिति कीदृशेन अनलवर्चसा ज्ञानाग्निदीप्तेनेत्यर्थः ५४७ उक्तयोगशीलनो मोक्षप्रकारमभिनयति तत इति द्वाभ्यां
तत उक्ताभ्यां सिद्धयन्तरं विरक्तचित्तएकांतदेशवासी सर्वसंगपरित्यागी सर्वेषां योगिनां मनः प्राणयोनिरोधप्रकाराणां विज्ञातमुनिः शनैः शनैरुक्तसाधनेष्वपि निरपेक्षः सन्नाडीगणरूपाध्यात्मपरिच्छेदं
विहाय मोक्षं प्रजेत् तत्र साधननिरपेक्षत्वे दृष्टांतो हंसः सहिप्रतिबंधाभावे उडुयनव्यापारे वाकरणानपेक्ष इति द्वयोरर्थः ५४८ । ५४९ एवंक्रममोक्षेदृष्टांतोऽभिहितोऽथ सद्यो मोक्षेतमाह यथेति । यथादी

गुदेशि श्रेयश्चकंदे च हृदि पद्मे तथैव च ॥ कंठदेशेऽपि मर्माणि चिच्छेद्याद्योगबलात्सदा ५४३ एकोत्तरं शतं मुख्यानाड्य उक्ता मनीषिभिः ॥ द्वासप्ततिसहस्राणि ह्येकैक
स्याः प्रकीर्तिताः ॥ शाखास्तत्र तु मुख्यैका सुषुम्ना ब्रह्मरंध्रगा ५४४ योगाभ्यासेन नाडीस्ताः सुषुम्नापरिवर्जिताः ॥ छेदयेत् सुषुम्नायां परिसंचार्य मारुतम् ५४५
एवं छिन्नान्यनाडीकः पुमानस्मिन् हि जन्मनि ॥ जन्मांतरे थवागच्छेद्विरक्तो वैष्णवं पदम् ५४६ यत एव ततो धीरश्छिद्यान्नाडीगणं सदा ॥ योगनिर्मलसारेण क्षुरेण
नलवर्चसा ५४७ ततो विरक्तचित्तस्तु निःशब्ददेशमास्थितः ॥ निःसंगः सर्वयोगज्ञो निरपेक्षः शनैः शनैः ५४८ पाशं छित्वा यथा हंसो निर्विशंकः खमुत्पतेत् ॥ तथा
नाडीगणं छित्वा पुमान्मोक्षं समावजेत् ५४९ यथानिर्वाणकाले तु दीपो दग्ध्वा लयं वजेत् ॥ तथा सर्वाणिकर्माणि योगी दग्ध्वा लयं वजेत् ५५० प्राणायामसुतीक्ष्णेन
मात्राधारेण योगवित् ॥ वैराग्यकरणेनायं तंतूंश्छिद्यात् क्षुरेण हि ॥ इत्येवं क्षुरिकां प्रोक्तं योगं चारु समभ्यसेत् ५५१ वैराग्यं करणं नित्यं सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ सर्व
थैव तु संपाद्य वैराग्यं प्रथमं ततः ५५२ भवेत्परमहंसारव्योयतिः पश्चात्सुधीः पुमान् ॥ यतो विराग एवा स्य कालो नान्यः कथंचन ॥ ततो विनात्र वैराग्यं कोपि नायं भ
वेद्यतिः ५५३ यस्मिन् दिने क्षणे वा स्याद् वैराग्यं सुदृढं हितम् ॥ तदैव सर्वकर्माणि संन्यसेदविचारयन् ५५४

परमतेजो विशेषस्योपशमकाले तेजः सामान्यभावेन विलयस्तथा सर्वोपाधि विनिर्मुक्तस्य योगिनो ब्रह्मभाव इत्यर्थः ५५० उक्तमर्थजातं संक्षिप्याह प्राणायामेति । क्षुरेण मनोरूपेण तंतूंन्नाडीरूपान्
जालंतं तु वद्वं यकावच्छिद्यात् कीदृशेन मनोरूपक्षुरेण प्राणायामतः सूक्ष्मीकृतेन मात्राद्वादशमणवादिरूपा आधारालंबनं यस्य स तथा तेन वैराग्यकरणं ज्ञानवद्वर्षणसाधनं यस्य स तथा तेन क्षुरिकार्यं तु
पसंहरति इत्येवमिति ५५१ अथ साधनभूतं संन्यासं सपरिकरं त्रिशच्छोकैर्निरूपयन्नादौ जाबालं चतुर्थं खंडे प्रोक्तं कालमधिकारिणं चाह वैराग्यमिति । वैराग्यमेव करणमसाधारणं कारणं पारमहंस्यस्ये
ति शेषः नित्यं सर्वोऽस्ववस्थास्विति । ततः सर्वदेहिभिः पारमहंस्यकामैः प्रथमं वैराग्यं संपाद्य मितियोजना ५५२ भवेदिति । ततो वैराग्यात्पश्चादेव परमहंसोयतिर्भवेत् वैराग्यस्य पारमहंस्यकालोपाधि
तामेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्फुटयति यत इति दलद्वयेन ५५३ अत्रार्थे प्रमाणभूतां पदद्वये विरजेदित्यादि श्रुतिमर्थतः पठति यस्मिन्निति । यदेव वैराग्यं स्यात्तदैव बालो युवा वृद्धो वा संन्यसेत् विरागरहि
तस्तु तथान कुर्यात् फलितमाह तत इति ५५४

स्मृत्वाहं महीत्यायेन मंदानुग्रहाय प्रयुक्तमितिसमाधत्ते । मन्दाधिकारिण इति । ता उपनिषदः कव्योर्मदान्प्रत्यक्षप्रवणता हीनानाधिकारिणां विस्वेन उपनिषत्स्वरूपेण बोधनीयानालोच्य बुद्धिस्थूला र्क
यतीत्याद्युसिद्धमुपदेशकोशालमाश्रिता दधानाः सत्योनानाविधवर्णनरूपैरुपायैरिदं निगुणं नृणामधिकारिणां हिताया वेदयंतित्वे तस्य वतारयंतित्यर्थः ५६४ ननु ब्रह्मणो नानाविधवर्णने न संभवति तस्यै
करसत्वादित्याशंक्य कल्पितोपाधिनिबन्धनं तस्य नानाविधवर्णनं संभवतीत्याह सर्वेति । ब्रह्मयतः सर्वरूपं सर्वस्याधिष्ठानतयात्मभूततः सर्वत्र जगति व्यवस्थितं रजते शुक्तीदमं शब्दसद्रूपेणानुगतं भ
वतितस्तस्तेन कल्पितोपाधिसंनिध्येन तन्निर्विशेषमपि ब्रह्मनाम रूपक्रियास्थानगुणैर्विशिष्टया प्रतिपादयंत्युपनिषद इत्यर्थः ५६५ तत्र स विशेष प्रतिपादने द्वेधा प्रवृत्तिर्बाधावसानात्तदनवसानाच्च त
त्रांत्यातदाभवति यदाश्रुतेरिति माशयः एतेऽधिकारिणः शुद्धचित्ताः संतः स्वयमेवोपाधिसंबंधमपहाय निर्विशेषमवगमिष्यंतिति यदा तु कारुण्यातिशयेनाधिकारिणामनुसंधानक्लेशेन सोढुं शक्नुवंति त
दानिर्विशेषमपि तावर्णयंतित्याह कंचिदिति । ता उपनिषदः कंचिद्ब्रह्मस्य विशेषरूप एव संलीनव्यापाराः सत्योनिर्विशेषस्य प्रतिपादनादुपरतिविरामं यांति कापि पुनः कंचित्तु प्रतिआभिमुख्येन बोधयि
तुं निगुणं ब्रह्मशतधा वर्णयंतियतो हितकारिका अनुग्रहाकुला इत्यर्थः ५६६ तासां निगुणप्रतिपादनप्रकारः प्रायशो बृहदारण्यकादीनां निर्दिष्टोऽवशिष्टानां तु प्रदर्शयिष्यते इत्याह बृहदिति । ता उप

तत्र बृहदारण्यके षण्णाभ्योऽन्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्तीति काक्येनोक्तं मुख्यमधिकारिविशेषणमाह विवेति । वित्तं देवं विद्यात्मकं लौकिकं हिरेण्यादिरूपं लोकी देवपितृमनुष्यसंबंधित्वेन त्रिविधः सुतः पुत्रः एतेषां त्रयाणां यास्तिस्र इच्छाः पंचमाध्याये वर्णितास्ताभिर्वर्जितत्वं लक्षणं वैराग्यं मुख्यमधिकारिविशेषणमित्यर्थः ५७४ अथ जाबालचतुर्थं खंडवाक्यार्थं वर्णयंस्तत्रोक्तं विरामाभावे क्रमेणाश्रमचतुष्टयानुष्ठानं दर्शयति तासामिति । तासां वित्तादिमोचरेच्छानां सत्त्वे तु ब्रह्मचर्यं गृहस्थत्वं वनस्थत्वं च कृत्वा ततो वनस्थत्वादनंतरं यासंकुर्यात् तत्रार्थविशेषः अतएतमाश्रमचतुष्टयक्रममाश्रित्य चतुर्थोऽहं सः परमं सोमं भवेत् किं तु कुटीचकादित्रयान्यतममेव न्यासंकुर्यादित्यर्थः ५७५ तत्र हेतुतया पारमहंस्यस्योक्तं वैराग्यमात्रं तत्रत्वमाह चतुर्थ इति । यतो लोकद्वयाद्गतस्पृहो यः स एव न्यासभेदेषु चतुर्थं पारमहंस्यं गंतुं योग्यो नांतःस्थकामजट इत्यर्थः ५७६ वैराग्योक्तं सति क्रमनियमो नास्ति किंतु ब्रह्मचर्याद्याश्रमान्यतमानंतरमपि पारमहंस्यं श्रयेदित्याह ब्रह्मेति । नैष्कर्म्यं मोक्षं प्रसादाप्रवृत्ता सम्यक्संपृहायस्य स तथा वित्ताद्येषणा विनिर्मुक्तश्चेत्यातर्हि ब्रह्मचर्यान्तरमेव संन्यसेदित्यर्थः अत्र ब्रह्मचर्यस्यावधित्वोपन्यासेन ततः पूर्वैर्न संन्यासाधिकार इति सूचितं ५७७ वैराग्योत्कर्षस्य न्यासाधिकारसंपादकतां विशदयंस्तस्य विधुरादीनामपि न्यासयोग्यताप्रयोजकत्वमाह वर्णाश्रमादीति । वर्णाश्रमाणामादयः कारणानि लिङ्गानि यथा ब्रह्मचर्यं स्य गुरुकुलवासादिगृहस्थस्य दारसंयोगो

वित्तलोकसुतानां स्युरिच्छानृणां हि सर्वदा ॥ यास्ताभिः परिश्रूय्यो यः सोधिकारी प्रकीर्तितः ५७४ तासां सत्त्वे भवेत् पूर्वब्रह्मचारी ततो गृही ॥ ततो वनीततो न्यासं हं सोऽतो न चतुर्थकः ५८४ चतुर्थः परमोऽहं सो लोकद्वयगतस्पृहः ॥ यः कश्चित्सुतुज्ज्ञेयो मायापाशवशंगतः ५७६ ब्रह्मचर्याद्गृहाद्वापिवनाद्वा प्रव्रजेदयम् ॥ सर्वेषणा विनिर्मुक्तो नैष्कर्म्यप्राप्तसंस्पृहः ५७७ वर्णाश्रमादिसंयुक्तः सर्वेन्द्रियगुणैर्युतः ॥ विपरीतोऽथ वा यस्मान्निराशोऽत्राधिकारवान् ५७८ वेदव्रतैर्विहीनो वा सहितस्तैश्च वा पुमान् ॥ अधीत्य वेदं वेदौ वा वेदान्वा स्नानमागतः ॥ एतदध्ययनाभावादथवा स्नानवर्जितः ५६९ उत्सन्नाग्निर्निमित्तेन केनचिद्वाप्यनग्निः ॥ श्रौतस्मात्ताग्निवित्तेऽप्युत्तरीकाराभावात् तथौ ५८० वैराग्यं परमं प्राप्तोऽह्यथवापि कुटीचकः ॥ बहूदकोऽथवा हंसः परोऽहं सो भवेदिह ५८१

वनस्थस्य जटाधारणादिकुटीचकादीनां त्रिदंडधारणादितैः संयुक्तः सर्वेन्द्रियसंपन्नश्च वा भवतु तद्विपरीतो वर्णाश्रमादिधर्महानिरूपविधुस्त्ववानिन्द्रियवैकल्यादिमांश्च वा भवतु स निराशोऽत्राधिकारवान् स्यात्तर्ह्यत्र पारमहंस्येऽधिकारवान् भवत्येवेत्यर्थः ५७८ संक्षिप्योक्तं प्रपंचयन् श्रौतानामव्रतीत्यादिपदानामर्थमपि दर्शयति वेदेति । वेदव्रतानि वेदाध्ययनांगभूतानि व्रतानि ब्रह्मचारिधर्मरूपाणि तैर्युक्तो व्रतीत्युक्तस्तदभावोऽप्रतिवृत्तिरित्यर्थः । उक्तव्रतैरेकंद्वौ बहून्वा वेदानधीत्ययः स्नानं समावर्त्तनं प्राप्तः स स्नातक इत्युक्तस्तद्विलक्षणो वेदैकदेशमात्रपाठी त्वस्नातक एतेष्वन्यतमोपि संन्यसेदिति तृतीयेनाभिसंबंधः ५७९ उत्सन्नाग्निरिति । केनचिद्धारमरणादिरूपनिमित्तेन संगृहीतोऽप्यग्निर्यस्य विनष्टः स उत्सन्नाग्निरित्युक्तः तादृशनिमित्तेनापरिगृहीताग्निस्तत्त्वं तन्निमित्तक इत्युच्यते अथवा तौ उत्सन्नाग्नयनग्निपदवाच्यौ श्रौतानां दक्षिणाश्रयादीनां स्मात्तस्यैवापासनाख्यस्य चारुनेस्तद्गृहणोपयोगिनो वित्तस्य वा स्वीकाराभावरूपनिमित्तको बोध्यो तत्र श्रौतस्मात्ताग्निस्वीकाराभावे उत्सन्नाग्नित्वं उत्सन्नः अलब्धमूलकः अग्निर्यस्य स तथेति न्युत्पत्तिसमन्वयात् आधानसंस्कृताग्निर्हिततत्तत्कर्माप्युक्ताग्नीनां मूलमिति मसिद्धं याज्ञिकानां वित्तस्वीकाराभावे त्वनग्नित्वमिति विवेकः ५८० परवैराग्ये कुटीचकादीनामपि पारमहंस्याधिकार इत्याह वैराग्यमिति । स्पष्टम् ५८१

अथ पारमहंस्यग्रहणस्यैतिकर्तव्यताविधीर्बलवत्पुष्पकमते विधानमित्यादिना अधिकारसंगमात्तत्त्वतः पूर्वग्रहेण । तत्र वग्नितकालाधिकारोपपत्त्यर्थं पारमहंस्यग्रहणेऽपि विधानमिति कर्तव्यतात्पर्यं तद्वदिति । अथ पारमहंस्यग्रहणस्यैतिकर्तव्यताविधीर्बलवत्पुष्पकमते विधानमित्यादिना अधिकारसंगमात्तत्त्वतः पूर्वग्रहेण । तत्र वग्नितकालाधिकारोपपत्त्यर्थं पारमहंस्यग्रहणेऽपि विधानमिति कर्तव्यतात्पर्यं तद्वदिति । इह न्यासांगभूतेनां दीमुखे वसुसत्य

अथयामहंरूपग्रहणस्येतिकर्तव्यतयाविशेषवस्तुमुपक्रमते विधानमित्यादिनाअधिकारमसंगासेह्यतःपूर्वग्रहेण । तत्रवर्णितकालाधिकारकेषामहंरूपग्रहणेपद्विधानमितिकर्तव्यताख्यतद्वाचीति ।
आदीनादीमुखश्राद्धकर्तव्यतयाविहितं तथाचोक्तवृद्धगणेण ' अस्याधानाभिषेकेपुष्टापूर्तक्रियाकृते । वृद्धिश्राद्धप्रकुर्वीतचाश्रमग्रहणेतथा ' इति । सत्याश्वेति । इहण्यासांगभूतेनादीमुखवस्तुसत्य
नाम्नाविधेदेवाःपूज्याइतिद्वयोरर्थः ५८२ । ५८३ श्राद्धाष्टकमिति । तथात्रन्यासग्रहणागेनादीमुखेअंतर्गतेश्राद्धानामष्टकंभवति । तच्चाप्रानिशीनकेनोक्तानि ' देवंचैवार्पकंचैवदिन्यमानुष्यमेवच ।
भूतश्राद्धंपितृश्राद्धंमातगामात्मनस्तथा ' । इति अस्यश्राद्धाष्टकस्यादौकर्तव्यविधेदेवसंबन्धिश्राद्धनवमंभवतीत्यर्थः मातुरिति । अंतेऽनुष्ठेयंदशममपिकेचित्शीनकादयोवदंति किंकृत्वा मातुरि
तिजातावेकवचनं मातणांमातामहानांचश्राद्धयोर्विभेदमभिसंधाय मूलपंचमीत्यबलोपे परेआपस्तंबादयोमातृणांमातामहानांचैक्यमभेदंवदंति तथाचतन्मतेविधेदेवपूर्वकेश्राद्धाष्टकमेवेत्यर्थः एवं
सत्यनयोर्मातृमातामहश्राद्धयोर्भेदेनचानुष्ठानंयथाकुलाचारंव्यवस्थितंव्यवस्थांगतमितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ भेदपक्षेपिमातृश्राद्धदेवतानांभेदंदर्शयति भेदहति । क्रमोनाम्नामानुपूर्वीं मतभेदे
विधानंतत्रवक्ष्यामिपरहंसाश्रमग्रहे ॥ संन्यासग्रहणात्पूर्वेदिवसेमंगलैर्युतः ५८२ विवाहादौयथाश्राद्धंकुर्यान्नादीमुखंतथा ॥ सत्याश्वसवस्तद्वद्विश्वेदेवाइहेरि
ताः ५८३ श्राद्धाष्टकंभेदत्रनवमंवैश्वेदेवकम् ॥ मातृमातामहानांचविभेदादशमंपुनः ५८४ केचिदाहुःपरैत्वैक्यमुनयःप्रवदंत्यपि ॥ अनयोस्तुकुलाचाराद्देवा
भेदौव्यवस्थितौ ५८५ भेदेक्रमोयंविज्ञेयोह्यनयोःश्राद्धयोःसदा ॥ मातापितामहीतद्वृत्तीयाप्रपितामही ५८६ मातुःश्राद्धेवदंत्येकेकेचिन्मात्रासमन्विते ॥
मातामहीतृतीयाचप्रकृष्टासाचतेउभे ६८७ श्राद्धेमातामहेप्याहुःपुरुषांस्त्रीन्महाधियः ॥ मातामहोद्वितीयःस्यात्प्रमातामहकस्तथा ५८८ तृतीयश्चतथावृद्ध
प्रमातामहकःस्मृतः ॥ इतिभेदेसमुद्दिष्टंत्रिकंश्राद्धद्वयेपिहि ५८९ मातृमातामहश्राद्धेयदाद्वैधनविद्यते ॥ तदापित्रिकभेदःस्यात्कुलाचारस्यभेदतः ५९० मा
तापितामहीतद्वृत्तीयाप्रपितामही ॥ एवमेकेत्रिकंप्राहुरन्यएवंवदंतिच ५९१ मातामातामहस्तद्वत्प्रमातामहकोऽपरः ॥ कुलाचारोत्रसर्वत्रप्रमाणंकीर्तितोद्विजैः
५९२ मातापितामहीत्यादिमातृश्राद्धेत्रिकंभवेत् ॥ कुलाचारानभिज्ञत्वेबहुलंतद्यतोजने ५९३ ब्रह्माविष्णुर्महेशश्चदेवश्राद्धेत्रयंस्मृतम् ॥ देवक्षत्रमनुष्याश्चकृ
षिश्राद्धेमुनीश्वराः ५९४

नेतिशेषः मातृश्राद्धस्यदेवतामातृपितामहीप्रपितामहःकेषांचिन्मतेभवन्ति केषांचितुमात्रासमन्वितेतेउभे तेके मातामहीद्वितीयातृतीयातुसामातामहीप्रकृष्टाप्रमातामहीतियावदितिद्वयोरर्थः ५८६
५८७ मातामहश्राद्धेपिमातामहादयस्त्रयोदेवाइत्याह श्राद्धइति । मातामहमातामहसंबन्धिनि भेदपक्षेविशेषप्रदर्शनमुपसंहरति इतीति ५८८ । ५८९ मातृमातामहश्राद्धयोरेक्यपक्षेपिमतभेदे
ननामत्रयोच्चारणव्यवस्थितमित्याह मात्राति । द्वेयंभेदः त्रिकस्यमातृश्राद्धदेवतात्रयस्यभेदोवैलक्षण्यं ५९० त्रिकभेदमभिनयति मात्रेति । मात्रादिप्रपितामहंतंत्रिकंकेषांचिन्मते केषांचितुमात्रा
दिप्रमातामहंतमिति तदनुष्ठानंयथाकुलाचारमितिद्वयोरर्थः ५९१ । ५९२ यस्तुविस्मृतकुलाचारकस्तेनापिबहूनामनुग्रहोन्मार्ग्यइतिन्यायेनमातृपितामहीप्रपितामहीरूपंत्रिकमेवमातृश्राद्धेसम
र्च्यमित्याह मात्रेति । यतस्तत्प्रपितामहंतत्रिकानुष्ठानंजनेलीकेबहुलंबहुभिरनुष्ठितमितितुरीयपादार्थः ५९३ अथोक्तश्राद्धानांक्रमेणसंबन्धीनिदेवतात्रिकाणिशीनकोदितान्यनुष्ठानसोकर्यायम
दर्शयति ब्रह्मेति । प्रथमानुष्ठेयदेवश्राद्धेक्रमेणब्रह्माविष्णुमहेश्वरादेवताः द्वितीयेऽपिश्राद्धेदेवर्षयोराजर्षयोमनुष्यर्षयश्चदेवताइत्यर्थः ५९४

१ मातामहीत्यादिमातृश्राद्धेत्रिकंभवेदितिपाठः ।

वस्विति । तृतीयेदिव्येऽश्राद्धेऽक्रमेण वसवोरुद्रा आदित्याश्च देवताः । तुर्यैमानुषाश्चैतुसनकः सनन्दनः सनत्कुमारश्चेत्येतत्रयौ मनुष्यत्वेन स्मृतिप्रसिद्धा इति । पञ्चमेभूतश्राद्धेऽतत्रिकं देवतादेवत्वेनोक्तम् । एतत्किं पृथिव्यादिभूतपञ्चकं प्रथमा देवता चक्षुरादिकरणप्राप्तो द्वितीया देवता स्वेदजादियोनिचतुष्टयतृतीयेति । आदिपदेन जरायुजां ङजोद्भिज्जानां ग्रहणम् । ५९६ षष्ठेऽपि तृतीयादेः पितृपितामहपितामहाः सप्तमे मातृश्राद्धे तु मातृपितामहीपितामहो देवता बन्धुसंमतत्वादित्याह पितृति ५९७ ततो दशमत्वेनोक्तं मातामहादिवृद्धप्रमातामहान् तत्र यदेवताकमातामहश्राद्धं कार्यतस्य मातृश्राद्धेऽन्तरकालतायाः सर्वत्र सिद्धत्वादित्याह दशममिति । मातामहसंबन्धित्वेनोदितमुक्तं दशमस्थाने पूर्वनिर्दिष्टं च यत् श्राद्धं तन्मातृश्राद्धात्परस्तादनन्तरमेव स्यान्न पूर्वमित्यर्थः । एतेनान्यत्रनां दीमुखे मातृश्राद्धस्य पितृश्राद्धात्पूर्वभावेऽपि न्यासाङ्गभूते तत्र पितृश्राद्धोत्तरत्वं स्मृतावुक्तमिति सूचितम् । ५९८ पूर्वमष्टमत्वेन निर्दिष्टमात्मश्राद्धं त्वन्ते कर्त्तव्यं शौनकादिभिस्तथोक्तेरिति दर्शयन्नस्येतिकर्त्तव्यतामाह सर्वातइति । आत्मनः स्वकीयम् तत्र संन्यासकर्त्ता स्वकीयनामप्रथममुच्चार्य ततः पितुस्ततः पितामहस्य नामकीर्त्तयेदित्यर्थः । ५९९ नवमत्वेनोक्तं वैश्व

वसुरुद्रादित्यसंज्ञादिव्यश्राद्धे प्रकीर्तिताः ॥ सनकः सनंदनः सनत्कुमारो मानुषेऽपि च ५९५ पृथिव्यादि महाभूतपंचकं नयनादिकः ॥ तथैव करणग्रामः स्वेदजादि
चतुष्टयम् ॥ भूतश्राद्धे त्रिकं प्रोक्तमेतदेव तथा सदा ५९६ पिता पितामहस्तद्वत्तृतीयः प्रपितामहः ॥ पितृश्राद्धेऽपि संप्रोक्तमत्रेदं देवतात्रयम् ॥ माता पितामही
त्यादिमातृश्राद्धे पुरेरितम् ५९७ दशमंतुयदा श्राद्धं पृथङ्मातामहोदितम् ॥ मातृश्राद्धात्परस्तात्स्यान्नतु पूर्वकदाचन ५९८ सर्वाति स्वात्मनः श्राद्धं कुर्यात्तत्र
द्वासमन्वितः ॥ आत्मनो यस्य यन्नाम तन्नाम परिगृह्य हि ॥ अनंतरं पितुः स्वस्थं पश्चात्पैतामहं तथा ५९९ वैश्वदेवं पुरस्कृत्वा श्राद्धं देवादिकं क्रमात् ॥ अष्टकं
वक्त्रापि कुर्याच्छ्रद्धासमन्वितः ६०० श्राद्धाष्टकेऽपि पिंडाः स्युश्चतुर्विंशतिसंख्याकाः ॥ सप्तविंशतिसंख्याः स्युर्नवकंतु यदा भवेत् ६०१ यावत्त्यो देवताः श्राद्धे विश्वे
देवविवर्जिताः ॥ तावन्तोऽत्र प्रदातव्याः पिंडा ब्राह्मणसंनिधौ ६०२ दधिलाजाक्षतास्तद्वत्कुवला निमघूनि च ॥ दूर्वादिमंगलद्रव्यं पिंडांते संक्षिपेत्पुमान् ६०३
पिंडांते मधुरं भूरिकुर्यान्नादीमुखे सदा ॥ युग्मांश्च भोजयेद्विप्रान्सर्वदेवा प्रमादवान् ६०४ अष्टादशैव विप्राः स्युर्विंशतिर्वात्र सर्वदा ॥ ततो न्यूनाधिकान् स्युः श्रा
द्धेनादीमुखे त्रिहि ६०५ विभवे सति विप्रेभ्यो दुकूलवल्यादिकम् ॥ छत्रोपानत्प्रभृत्यन्यत्स्वशक्त्या परिवेदयेत् ६०६ अतिश्रीमान् यदा कर्ता तदा भूमिगृहादि
कम् ॥ सर्वोपकरणैर्युक्तं दद्याद्गिरिद्रचनाशनम् ६०७

देवश्राद्धं तु प्रथमं कृत्वा वर्णिता न्यष्टौ न ववाश्राद्धानि कुर्यादित्याह वैश्वदेवमिति ६०० तत्र वैश्वदेवश्राद्धव्यतिरिक्तेष्वेव प्रत्येकं पिंडत्रयदानस्य विहितत्वादर्थसिद्धां पिंडसंख्यामाह श्राद्धाष्टकइति ६०१ तत्र हेतुभूतं वैश्वदेवश्राद्धस्य पिंडराहित्यमाह यावत्पश्यति । यतो वैश्वदेवभिन्नानामेव श्राद्धदेवानां पिंडदानार्हत्वमतउक्ता पिंडसंख्या युज्यत एवेति भावः ६०२ दधीति । दध्यादिकंदूर्वा तमादिपदराश्यां कुंकुमादिकंच पिंडांते पिंडमध्ये निक्षिपेदिति तत्र कुवला निबदरीफलानि ६०३ पिंडांते मधुरमिति । तथा त्रनादीमुखे पिण्डमध्ये मधुरं मधुशर्करादिभूरिप्रचुरं निक्षिपेदित्यर्थः तथा प्रत्येकं युग्मब्राह्मणविद्यानां त्रयश्राद्धेषु सप्तश्राद्धादशदशसुतुर्विंशतिर्ब्राह्मणानि मंत्रयितव्या इत्याह युग्मानित्यादिना ६०४ । ६०५ शक्तो सत्यां दुकूलादिकमपि श्राद्धीयदिनेभ्यो दद्यादित्याह विभवं इति । परिवेदयेदित्यात् ६०६ अति संपन्नौ भूमिप्रभृत्यपि देयमित्याह अतिश्रीमानिति दारिद्र्यचनाशनं पात्रस्य दारिद्र्यचहरम् ६०७

आदिनिजविद्ययातिरिक्तालेनदीनाथावमोषितपुर्णियाहत्याह ब्राह्मणेभ्यति । स्पष्टय ४०८ । ४०९ एतच्छेदेवादीनानां दीमुखं स्वस्वगृहसुवानुसारेणपितृश्राद्धवत्कृत्यमभित्याह स्वगृहेति ।
 आदिनिजविद्ययातिरिक्तालेनदीनाथावमोषितपुर्णियाहत्याह ब्राह्मणेभ्यति । ४१० एतस्मिन्मिति । एतत्वादीप्रवृत्ताल्लिङ्गदिने एतदुक्तदानादिकं कृत्वा निष्पत्तिप्रसादं प्राप्नुमंतीति तत्तत्तयेनान्वयः दाराद्यैः स्वजनैः सहसं

आद्यतिष्ठत्यतिरिक्ताभेदीनाथावयोपितर्पणीयाहत्याह ब्राह्मणेति । स्पष्टं ६०८ । ६०९ एतच्चदेवादीनां नादीमुखं स्वस्वगृहसुत्रानुसारेणपितृश्राद्धवत्कर्मव्यभिचाराह स्वगृहेति ।
 आविचारयन् देवादीनां पितृभ्यो विशेषमपश्यान्नित्यर्थः ६१० एतस्मिन्निति । एतन्नादीमुखशालिनिदिने एतदुक्तदानादिकंकृत्वा निर्वृतिप्रसादप्राप्तः सन् भुंजीतेति तृतीयेनान्वयः दाराद्यैः स्वजनैः सह
 भाष्यपुत्रादिभ्यो वार्याविभज्यद्रव्यं दद्यापि किंचित्द्रव्यं होमोपयोगितया कौपीनादिकंसंस्थाप्येति द्वयोरर्थः ६११ । ६१२ पुण्याहमिति । यद्व्यग्रताचेतसो निवृत्तिसक्ततानस्यात्तदा पुण्याहवाचन
 पूर्वकं भुंजीत तादृशेवैव ग्रथेतु सति भुजिं भोजनं वर्जयेदित्यर्थः ६१३ यदा भोजने रुच्यभावस्तदा पिश्राद्धशेषस्याघ्राणं गृहकृत्वोपवसेत् भोजनपक्षेतु द्वितीयादिवस इत्याह आघ्राणेनेति ६१४ द्वितीय
 दिवसोपवासपक्ष एव तु मुख्य इत्याह पिंडदानमिति । तस्मिन्पूर्वे ६१५ मुख्यपक्षे प्रथमदिनकृत्यमुक्तं उपवासेति । कक्षोपस्थगतलोमानिशिखांचविहाय सर्वाणि केशलोमानि मुंडयेदिति ६१६ स्नात

ब्राह्मणेपुत्रभुक्तेषु पिंडदानादनंतरम् ॥ दक्षिणासुचदतासु त्यक्तोच्छिष्टंततो धनी ६०८ यथाशक्तिप्रकुर्वीत ह्यन्नदानमनेकधा ॥ अन्यान्यपि च दानानि कुर्यात्स
 विभवे सति ६०९ स्वगृहोक्तप्रकारेण श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ॥ नादीमुखं हि देवादेः पितृवच्चाविचारयन् १० एतस्मिन् दिवसे ह्येतत्कृत्यानिर्वृतिमागतः ॥ स्वजनैः
 सह संभाष्य दारादिसहितैरपि ११ दायं दत्त्वा च पुत्राणां होमार्थं किंचिदेव हि ॥ संस्थाप्य द्रव्यमात्मीयं कौपीनाच्छादनानि च १२ पुण्याहं वाचयित्वाथ भुंजीत स्वज
 नैः सह ॥ अभावे व्यग्रतायास्तु वैयग्र्ये वर्जयेद्भुजिम् १३ आघ्राणेन प्रकुर्वीत तु उपवासं विचक्षणः ॥ तस्मिन्नेव दिने नो चेद्द्वितीये दिवसे सुधीः १४ पिंडदानं दिने तस्मि
 न्न उपवासः परे हानि ॥ मुख्यमेतज्जघन्यं स्यादेकस्मिन् दिवसे द्वयम् ६१५ उपवासदिने प्राप्ते कक्षोपस्थशिखात्रयम् ॥ वर्जयित्वा तु उपपन्नं कुर्वीत मतिमान्नरः ६१६
 स्नातः शुचिस्ततो भूत्वा परिधायान्यदंबरम् ॥ यावत्संन्यासयोग्यं स्याद्धोमद्रव्यविवर्जितम् ६१७ शालग्रामादिकंतद्रद्रसनं कंबलादि च ॥ ब्रह्मनिष्ठाय गुरवे बहु
 शोपि परीक्ष्य च ६१८ संवत्सरादिकं कालं गुरुं सर्वगुणैर्युतम् ॥ अंगीकृत्य तेनायमर्पयेदप्यपेक्षितम् ६१९ आत्मनश्च विधायैव पृथक् शीतादिवारणम् ॥ प्रक्षालि
 तंततो दंडमव्रणं सौम्यदर्शनम् ६२० वैणवं संस्कृतं तद्रत्नस्वात्मना संमितं तथा ॥ कौपीनादियुतं धीमान्स्थापयेदग्निं सन्निधौ ६२१ रात्रौ जागरणे होमे देशाः शस्ता
 इमे सदा ॥ महानद्यास्तटंतद्रत्नं देवतायतनं पुनः ॥ अरण्यं वापि गोष्ठं वा गृहं वा जनवर्जितम् ६२२ ब्रह्मेद्रसोमसूर्यात्मचतुर्व्यूहस्वरूपिणम् ॥ अंतरं परमंतद्रद्विज्ञा
 नं च विशेषणम् ॥ आत्मनो निर्विशेषं चतुर्व्यूहः प्रकीर्तितः ६२३

इति । ततः स्नानोत्तरं वस्त्रांतरं परिधाय होमार्थं स्थापितद्रव्यमिदं स्वकीयपरिग्रहमध्ये यावत्संन्यासयोग्यं संन्यासिनामप्यनिषिद्धपरिग्रहं यथा शालग्रामादि आदिपेदनपुस्तकादिग्रहः कंबलादीत्यादि
 नाम्ना जिनादिग्रहः तत्सर्वं स्वापेक्षितमपितेन गुरुणा ग्रहणांगीकारे कृते सति तस्मै ब्रह्मनिष्ठाय गुरवेऽर्पयेत् तंच गुरुं संवत्सरादिकालेन सर्वगुणैर्युतं परीक्ष्यैव वृणुयादिति शेषः इति त्रयाणां संबंधः ६१७ ।
 ६१८ । ६१९ आत्मनश्चेति । तथा आत्मनः स्वस्योपयोगिशीतवारणं कंधादिरूपं पृथक् गुरुसमर्प्य द्रव्याद्विधाय अघ्राणत्वादिशालि नंदं कौपीनादिकंचाभिर्कुंडसमीपे स्थापयेदिति तत्र दंडस्य च
 चस्त्रा मनासंमितत्वं संन्यासितुमिच्छतः शरीरपरिमाणत्वम् ६२० ६२१ अत्र दिने रात्रौ कर्तव्यस्य जागरणस्योपयोगिनो देशां दर्शयति रात्राविति । गोष्ठं गोशाला स्फुटमन्यत् ६२२ उक्तदेशे गत्वा बो
 धाय बाधुदिरि संकर्तव्यमाह ब्रह्मेत्यादिना । ब्रह्माचरं द्रव्यसोमश्च सूर्य आत्मसंबंधी चतुर्व्यूहश्चेतैरभीष्टरूपैः स्वरूपिणं स्वरूपवतं परमेश्वरं स्मरेदिति तत्रात्मचतुर्व्यूहमाभिनयति अंतरमिति । अंतरं परमं-

आ. पु.

॥ २६ ॥

विज्ञानमित्येतानि त्रयोप्यात्मनो विशेषणानि तथानि विशेषविशेषणरहितमात्मस्वरूपं गृही वा आत्मचतुर्व्यूहः प्रकीर्तितः तथाच आत्मा अंतरात्मा परमात्मा विज्ञानात्मा इत्याकारता फलिता तत्रात्मपदे
न सव्यायिष्ठानमुच्यते पदांतरस्तस्य सर्वांतरत्वमद्रूपत्वं चिद्वनत्वं चक्रमणोक्तमिति विवेकः ६२३ मंत्रैरेव स्मृतेष्वप्यमिति नियमादुक्तात्प्रस्मरणोपयोगिनो मंत्रानभिनयति ब्रह्मादीति । आदिपदेन ईदृशो
मसूयाणामात्मचतुर्व्यूहस्य च ग्रहः आदो प्रणवमुच्चार्यततो ब्रह्माद्यन्यतमं नामोच्चार्यते नम इति नूपादेव मष्टो मंत्रा भवन्ति तान् मनसैव जपेदित्यर्थः ' धियाय दक्षर श्रेणि वर्णस्वरविभूषिताम् । उच्चैरेदर्थसंस्मृत्या
संलक्ष्यमानसो जपः ' इति मानसजपलक्षणं व्यासोक्तं २४ बध्वांजलिमिति । स्वासने उपविश्यांजलिं बध्वाचमंत्रान् मनसा जपेदिति पूर्वेण संबन्धः ततो मुष्टिपरिमितसक्तून् प्राश्य मुक्तात्रिवारमाचम्य चनाभौ
निधाय हस्तमंत्रान्पठेदित्यर्थः ६२५ तान्मंत्रानाह आत्मन इति । आत्मांतरात्मप्रजापतिपदानि च प्रत्येकं प्रणवादीनि स्वाहापदानि च संति नाभि मंत्राणोपयोगि मंत्रत्रयात्मकानि भवन्तीत्यर्थः ६२६
पय इति । ततः पयः प्रसृतित्रयं प्रत्येकं त्रिवारं भक्षणाय पूर्वोक्तसक्तुभक्षणे अस्य त्रयस्य पयो दधिसर्पीरूपस्य च भक्षणे प्रणवरूप एव मंत्र उच्चार्य इत्यर्थः यद्यपि कल्पकारास्त्रिवृत्त्यादिकं मंत्रपठंति तथापि
तत्र त्रिवृदादिपदानां प्रणवपरत्वात्प्रणवस्यार्थविधया स्मरणं भवत्येवेति भावः ६२७ तत आचम्य प्राङ्मुखेन द्विजेन प्रणवो गायत्री च यथाशक्ति जप्ये इत्याह आचम्येति । अत्रोपवाससंकल्पस्य कर्त्तव्य

ब्रह्मादिनामकान्मंत्रान् प्रैतान् प्रणवादिकान् ॥ नमो तांश्च चतुर्थ्या च संयुतान् मनसा जपेत् ६२४ बध्वांजलिं च संविश्य स्वासने विजितेन्द्रियः ॥ सक्तुमुष्टिततः प्रा
श्य त्रिवारमाचम्य च मंत्रयेत् ६२५ आत्मने च तथैवायं प्रवेदं तं रात्मने ॥ प्रजापतय इत्येतं तृतीयं मंत्रमीरयेत् ॥ स्वाहा तं प्रणवादि स्यात्त्रयं नाभेस्तु मंत्रणे ६२६ पयो
दधितथा सर्पींस्त्रिवारं प्राशयेत्कमात् ॥ सक्तूनां च त्रयस्यास्य प्राशने प्रणवेरणम् ६२७ आचम्य च जपेत्पश्चात्संविश्य प्राङ्मुखः शुचिः ॥ प्रणवं सह गायत्र्या यथाशक्ति
द्विजोत्तमः ६२८ ओंकारं सर्ववेदादि वेदादीनथवा खिलान् ॥ उच्चार्य प्रविशेद्दीमान्सावित्रीं विधिना मुना ६२९ भूर्भुवःस्वरिति प्रोच्य व्याहृतीं स्तिस्र आत्मवान् ॥
सावित्रीं प्रविशामीति द्विर्मंत्राः षट्समीरिताः ६३० त्रिपदामत्र गायत्रीं पच्छो मंत्रद्वये पठेत् ॥ अर्धतः पादतस्तद्वत्समग्रां च क्रमात्सुधीः ६३१ आदित्यास्तमया
त्पूर्वं स्वगृह्योक्तप्रकारतः ॥ श्रौतं स्मार्तं तथैवाग्निं लौकिकं वापि निक्षिपेत् ॥ कुंडे वा स्थंडिले वापि सावधानमना पुमान् ६३२

तामाहुरिति बोध्यं ६२८ ओंकारमिति । ततः सर्ववेदादि त्रेन प्रसिद्धं प्रणवमुच्चार्यथवा खिलान् वेदादीन् त्रय्या आदिमान्मंत्रान यथा इषेत्वेति यजुरादिः अग्निमीळ इति ऋगादिः अग्नया हातीति सामादिः
तानुच्चार्य अमुना वक्ष्यमाणविधिना सावित्रीं प्रवेश मंत्रपठेदित्यर्थः ६२९ अमुनेत्युक्तमेवाभिनयति भूरिति द्वाभ्यां । भूरादिव्याहृत्य भिधान पूर्वकं सावित्रीकर्मकं प्रवेश करोमीत्यर्थं केवाक्यं द्विवारं द्वयं वेदे
दिति शेषः तस्य च द्विरावृत्तमंत्रस्य व्याहृतित्रययोगे सति षण्मंत्रा भवन्तीत्यर्थः ६३० तेषु षट्सु मंत्रेषु गायत्रीपादानामुच्चारणक्रममाह त्रिपदामिति । अत्र उक्तमंत्राणामाद्यमंत्रत्रये त्रिपदां गायत्रीं पच्छः
पादशस्तस्या एकैकं पादमिति यावत्पठेत् चतुर्थे अर्धतः अद्य पादद्वयं पठेत् पंचमेपादतः तृतीयपादं पठेत् पष्ठे तु सप्तग्रामेव तां पठेत् एतं गायत्रीपाठक्रममनुसृत्य पूर्वोक्तमंत्रपाठ इत्यर्थः ६३१ ततो ब्रह्मा
न्वाधानाख्यं कर्म कर्त्तव्यतयाह आदित्येति त्रिभिः । ततः सूर्यास्तमयात्पूर्वं श्रौतं त्रेताख्यं स्मार्तमोपासनाख्यं लौकिकं पवित्रस्थानानीतं वाग्निं कुंडे स्थंडिले वा करिष्यमाण होमार्थं निदध्यात् तत्र चा
ग्रौस्वगृह्यसूत्रानुसारेण सायंकाले कर्मप्रिहोत्राख्यं होमं कृत्वा यथाधाराज्यभागपर्यंतं मंजरांतं विधाय तत ओंस्वाहिति मंत्रेणाज्याहुतिं दद्यादनेनैव मंत्रेण पूजाहुतिरपि संपूर्णानि पञ्च भवन्ति इत्येतत्कर्म ब्रह्मा
न्वाधानाख्यं कर्म इति रितं प्रोक्तं स्मृतिविधित्त्रयाणामर्थः ६३२

॥ २६ ॥

६३३ । ६३४ ततः सायं संध्यामुपास्य अथ तद्विधिना सावित्रीं पविष्टो गायत्रीं प्रतिपाद्यं ब्रह्मस्मरित्तस्यां राजा गणं च कुर्व्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामेव रात्रा विधिरापि कार्या इति दर्शयन् प्रणवमु

६३३ । ६३४ ततः सायं संध्यामुपास्यान्निरुत्तरदिशि दर्भानासीनः पविष्टो गायत्रीं प्रतिपाद्यं ब्रह्मस्मरेत्तस्योरात्रौ जागरणं च कुर्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामेव रात्रौ विष्टोऽपि कायं तिष्ठति दर्भेषु न
सारणेष्टिव्यवस्थामाह अग्निहोत्राति । स यदि श्रुतिचोदितैः श्रोतेरग्निभिरग्निहोत्रोऽस्यात्तदानि जैरेव तेरग्निभिरग्नेयीमग्निदेवताकां वैश्वानर्याख्यामिष्टिकृत्वा त्रैधातवीराजाधिराजस्वराङ्गणविशिष्टदेवता
कां त्रैधातवीं संज्ञामिष्टिकुर्यात् स यदि औपासनी औपासनाख्यस्मार्ताग्निमानूतदाप्राजापत्याख्यामेवेष्टिनिजेन स्मार्तेनाग्निना कुर्यात् यस्तु विधुरः पूर्वश्रमं समाप्या गृहीतोत्तराश्रमलक्षणः सोपितो प्रा
जापत्यामेव कुर्यात् केन विधुराग्निना विधुरसंबन्धिना पृष्ठो दिवो त्यादिमंत्रोत्पादितेनाग्निनेति द्वयोरर्थः ६३६ । ६३७ ब्रह्मचारिवानप्रस्थादिभिस्तु पवित्रस्थानाहृतलक्षणलौकिकाग्नाविव प्राजापत्येष्टि
रूपं कर्म कार्यमित्याह ब्रह्मेति ६३८ केचित्तु श्रोताग्निमतामपि प्राजापत्येष्टिः कर्तव्या इति वदन्ति परेतुतथानवदन्ति किंतूक्तां व्यवस्थामेवांगीकुर्वतीत्याह आहितेति । आहिताग्रयः श्रोताग्निमंतः अनाहि

यथाशास्त्रं ततः सायं होमं सम्यग्विधाय हि ॥ आज्यभागांतं कर्म स्वगृह्योक्तप्रकारतः ६३३ कृत्वा तस्मिंस्ततः कुर्यादग्रावाज्याहुतिं पुमान् ॥ भूः स्वाहेति च सं
पूर्णा पूर्णाहुतिरिति रितम् ६३४ सायं संध्यामुपास्याथ वन्हेरुत्तरतस्ततः ॥ आस्तीर्य दर्भानासीनः कुर्याज्जागरणं ततः ॥ तस्यां रात्रौ जपन् ब्रह्म गायत्र्याख्यं सनात
नम् ६३५ अग्निहोत्राग्निजैरेव न्हिभिः श्रुतिचोदितैः ॥ आग्नेर्याप्रविधायैव कुर्यात्त्रैधातवीं ततः ६३६ इष्टिमौपासनीतद्व्याप्राजापत्यां समाचरेत् ॥ निजाग्नि
नापि विधुरस्तामेव विधुराग्निना ६३७ ब्रह्मचर्यादयः सर्वे लौकिके जातवेदासि ॥ स्थानात्पवित्रादानीं ते कर्म कुर्युरिदं सदा ६३८ आहितानाहिताग्निनामनग्रिनांच
केचन ॥ प्राजापत्याभिधामिष्टिमिच्छन्ति न परेतथा ६३९ इष्टिकृत्वाथ वाऽकृत्वा साग्निर्वापि निरग्निकः ॥ वक्ष्यमाणमिदं कर्म कुर्यात्सर्वद्विजोत्तमः ६४० ब्राह्मेमुह
त्तैः उत्थाय स्नात्वा विप्रो यथाविधि ॥ जलतो मंत्रतो वापि भस्मना वा स्वशक्तितः ६४१ अग्नौ ततश्च रूविद्वान्श्रपयेत्स्वात्मनः सदा ॥ प्रागुदग्वाथ तं पक्वं च रुमुद्वासये
त्ततः ६४२ अभिचार्य जपेत्पश्चाद्वाहति त्रयमात्मवान् ॥ तथा पुरुषसूक्तं च मंत्रानैतांश्च धर्मवित् ६४३ इन्द्राय प्रवदेत्स्वाहाथ प्रजापतयेपि च ॥ स्वाहा विश्वेभ्य ए
तेभ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणेपि च ६४४ स्वाहांतं द्वयमप्येतदुच्चरेत्पूर्वद्विजः ॥ चत्वारः कथिता मंत्रा एत इन्द्रादिदेवताः ६४५ इदं सर्वं जपित्वाथ पुण्याहं वाचयेत्पुनः ॥ सु
च्याज्यं परिगृह्याथ जुहुयाद्विमुखाहुतिम् ॥ स्नाहांतमग्नये मंत्रमुच्चार्येदं समाहितः ६४६

ताग्रयः स्मार्ताग्रयः अनग्रयः अग्निहोत्राविधुरादयः तेषामिति ६३९ इष्टिनिर्णयमग्नेकारिण्यामीत्यभिसंधाय तद्व्यतिरिक्तं संध्यासांगतयावश्यकर्तव्यं तृतीयदिवसकृत्यमाह इष्टिमित्यादिना । तिष्ठति
ष्टिविचारस्तथापि सर्वैरिदं वक्ष्यमाणं तु कर्तव्यमेवेत्यर्थः ६४० ब्राह्मे इति । ब्राह्मे मुहूर्ते तु दर्भानां दुत्थाय जलेन शस्त्रापादइत्यादिमंत्रैर्भस्मना वा यथाशक्ति स्नात्वा आत्मीये गौचरुपाकं कुर्यात् तंच पक्वमग्नेः
प्रागुदग्वादिश उद्वासयेत्ततोऽग्नेरवतार्य निदध्यादिति द्वयोरर्थः चरुर्नाम अनासावितांतरूपमपक्वोदनः ६४१ । ६४२ अभिचार्येति । तंच रुमभिचार्यक्षा रितघृतं कृत्वा व्याहृतीः पुरुषसूक्तं सहस्रीर्षेत्या
दिषोडशचैव वक्ष्यमाणमग्नौ श्रपयेदित्यर्थः ६४३ तन्मंत्रानाह इन्द्रायेति । इन्द्राय स्वाहा प्रजापतये स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा ब्रह्मणे स्वाहा इत्याकारा इन्द्रादिप्रकाशकामं ब्राजप्या इति द्वयोरर्थः ६४४
६४५ इदमिति । ततः पूर्वदिवसे कारितमपि पुण्याहं वाचयेत्पुनः कृत्वा सुचिह्नो मपात्रविशेषे संस्कृतं घृतं निधाया अग्नये स्वाहेति मंत्रेणाग्निमुखं संज्ञामाहुतिं जुहुयादित्यर्थः ४४६

एवमिति । विषयतः स्यात्विशेषरूपमहिमात्ररूपविषयमपेक्ष्यहिनिश्चितोप्यवस्थां केचन द्विजोत्तमाः प्राहुः तेषां द्विजोत्तमत्वे हेतुगर्भविशेषणद्वयैव पौराणिकादित्यादि पुराणानां प्राचीनानां श्रुत्या
 पिवाक्यानां वित्तरः । तेषां तर्ककुशलतामाह आहिताग्नेरिति । आहिताग्निभिरस्येष्टयधिकारो नास्तीति वदत इत्यर्थः अयं भावः अग्निसाध्यानीष्ट्यादीनि कर्मण्यग्निमेतमविकारिणं प्राप्य न
 निरग्नेरधिकारं कल्पयति नहि निषादस्थपतेरिव निरग्नेरधिकारं विना कस्याश्चिच्छुभेन उपपत्तिरिति ६५७ निगमयति त्रैधातवीति । अग्निहोत्रिणः पारमहंस्यग्रहणकाले अग्निवीत्रैधातव्योरनुष्ठा
 नंतु जावालवाक्याज्जिश्चितमेव प्राजापत्यायास्तु श्रोताग्निमतापि कर्त्तव्यत्वं स्मार्ताग्निमैव कर्त्तव्यत्वं लौकिकाग्रावपि कर्त्तव्यत्वमित्येवमाकारो विवादो नानापक्षपरिग्रहे द्विजानां श्रुत्यादिविदो वत्तै
 सच यथासंभवं विकल्पेन समाधेय इति भावः ६५८ यज्ञेष्टिव्यतिरिक्तं ब्राह्मेमृहूतैचोत्थायेत्यादिना पूर्ववर्णितं तस्य सर्वेषां संन्यासग्रहणादावनुष्ठामेतु कस्यापि न विवाद इत्याह मुखेति । मुखाहुतिमु
 खं अग्नये स्वाहेति मंत्रेण याहुतिस्तत्प्रभृति पूर्णाहुतिपर्यंतं च यत्कर्मोक्तं तस्य सर्वसाधारण्येन विवाद इत्यर्थः ६५९ प्रकृतमनुसरति अग्राविति । श्रौताद्यभ्यतमेऽग्रावुक्तं कर्म विधाय तत औत्तरं उत्तरनाराय
 णीयप्राठेनानुष्ठेयं सेचनं जलाशयं परिअभिलक्ष्य गृहान्निर्गमनम् सप्तपथाठे उत्तरकालिकं परिसेचनं सर्वतो नुग्रहरूपा मृतवृष्टिं कुर्यादित्यर्थः तत उत्तरनारायणेन गृहान्निर्गच्छेत्ततस्तेभ्य आशिपं दद्या

एवं विषयतः प्राहुर्व्यवस्थां हि द्विजोत्तमाः ॥ पौराणिका आहिताग्नेरन्यत्रेष्टिनिवारकाः ६५७ त्रैधातवीतयाग्नेयी सर्वथैवाग्निहोत्रिणः ॥ प्राजापत्याकृते वादो
 वर्तते तत्र द्विजन्मनाम् ६५८ मुखाहुतिमुखं चैतत्पूर्णाहुत्यंतमीरितम् ॥ अविवादं परेहं से सर्वेषां च द्विजन्मनाम् ६५९ अग्नौ श्रौते तथा स्मार्तलौकिके वा वि
 धायत ॥ कर्म सर्वततः कुर्यादौत्तरं परिसेचनम् ६६० ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दद्याद्वलीवर्दसकांचनम् ॥ चर्वाज्ययोस्तथा शेषमन्यच्चापि स्वशक्तितः ६६१
 क्षमाप्यतां स्तथा बंधून् न्यानपि विसर्ज्य च ॥ पुत्रदारादिकान्सर्वाग्निः संगीयति वद्वेत् ६६२ स्वजनाश्च ततः सर्वे स्नेहमात्रविर्वर्जिताः ॥ स्वस्वस्थानानि ग
 च्छेयुः प्रहृष्टमनसोऽपि वा ॥ स्थितितत्रैव ते कुर्युः प्रेक्षका इव कौतुकम् ६६३ प्रातर्होमादिकं तत्र कुर्यात्सस्नेहवर्जितः ॥ समासिंचतु मेत्यादि मंत्रादग्रेरुपस्थितिं
 ६६४ कृत्वा याते ह्ययं ते वातयोरन्यतरेण वा ॥ त्रिवारं मंत्रतः स्वीयमाग्निमारोपये द्विजः ६६५ यदानविद्यते वान्हिः श्रौतः स्मार्तौ पिलौकिकः ॥ अप्सवे वा त्रत
 दाहो मं कृत्वा कुर्यात्स्वरोपणम् ६६६

दिति हि प्रकृतिकृद्भिरुक्तमिति भावः ६६० अनुग्रहमेव विशदयति ऋत्विग्भ्य इति । ऋत्विग्भ्योऽर्च्युप्रभृतिभ्यो वलीवर्दोर्दक्षिणेति विहितं तथा कांचनं च रुशेषमाज्यशेषमन्यच्चा नादिकं यथा
 शक्तिदद्यात् ६६१ क्षमाप्येति । तान् ऋत्विजो बंधून् न्यानं च स्वकीयात्पुत्राद्याद्यपराधान् क्षमाप्यपुत्रादीन् संप्रति संज्ञकमानुष्ठानेनान्यांश्च आशीरादिभिरभिनंदनेन विसर्ज्य यतिवत्प्रैषोच्चारणानंतरं य
 थानिः संगेन भविष्यंतं तथा पूर्वभवेदित्यर्थः ६६२ बांधवेश्च तदा गृहान् प्रतिगतं तस्मिन्मम त्वं विहाय तद्देशे वा स्थातव्यमित्याह स्वजना इति । प्रेक्षका इति भविष्यति ण्वुल् कौतुकं दिदृक्षव इति त
 दर्थः ६६३ अग्नीनामात्मन्यारोपणस्येति कर्त्तव्यतामाह प्रातरिति । तत्रोक्तहोमदेशे प्रातर्होमं नित्यं यथा क्रियेत तथा कृत्वा समासिंचतु मरुतः समिद इत्यादि मंत्रेणाग्रेरुपस्थितिमुपस्थानं विधाय
 याते अग्रे यज्ञियात नूरित्यादिना अयं ते यो निऋतिव्यो इत्यादिना वामं त्रेण त्रिवारं पठितेन स्वीयमाग्निं स्वयमुत्पादितं श्रौताद्यभ्यतममग्निमूष्मपानपूर्वकमुदरे समारोपयेदित्यर्थः ६६४ । ६६५ यस्य तु
 कोप्यभिर्नास्ति तेन जल एव सर्वमाग्निं साधं कर्म कार्यामित्याह यदेति । स्वरोपणं भावानामपस्याग्नेः स्वांतरारोपणं कुर्यादिति ६६६

आ. पु.

॥ २८ ॥

उदरेइति । वहिःस्थानग्रन्थोदरेसमारोप्यतत्रांगमौक्तमाणाग्रिहोत्रेतिकर्त्तव्यतयाभावनामकुण्डेषुतानग्रौश्रित्वाव्यवस्थाप्यतत्राध्यात्मिकेवाग्रुपाग्रौसावित्रीप्रवेशकालेसमारोपितांसावित्रीपुनः
स्मरेत्प्रवेशमंत्रान्पुनःपठेदितियावत् सावित्रीस्ववाचाग्रौसमारोपयेदितिप्रोक्तंमुंडकोपनिषदि ६६७ ततइति । ततो जलसमीपंगत्वानाभिपरिमितेजलेस्थित्वाऽमृन्वक्ष्यमाणान्मंत्रान्जपेदित्य
र्थः ६६८ प्राहेति । तान्मंत्रानूर्ध्वबाहुःसम्प्राह्वयत्तवदेदित्यर्थः केतेमंत्राहत्याकाशायामाह अहमित्यादि । अहंवृक्षस्येत्यादिवचइत्यंतंत्रिशंकोर्वेदानुवचनमित्यंतंजपेदितिसंबंधः तथा
यश्छंदसामितिशान्तिमंत्रेनववाक्यानिभवंतितानिजपेत् तत्रसंबभूवेत्यंतवाक्यद्वयंपरिशिष्टसप्तवाक्यानीतिविवेकः अथोतदन्तरं पुत्रैषणायावित्तैषणायाहत्यादिकंजपेदित्यर्थः ६६९ प्रैषमंत्र
माह एतदंतइति । ततएकैकव्याहृतिपूर्वकंसंन्यस्तपदंविचारमुच्चारयेत् क्रमेणमंदमध्यमोक्तमैःस्वरैरित्यर्थः तथाचनवधाप्रैषपाठइतिभावः ६७० आतुरसंन्यासस्तुश्राद्धादितिकर्त्तव्यतांविना
पिप्रैषोच्चारणमात्रेणैवसिद्धचतीत्याह आतुरस्येति । स्पष्टम् ६७१ उच्चारणेप्यशक्तौसत्यांमनसैवोक्तंप्रैषमंत्रंपठेत् यथातुरःस्यान्मनसावाचासंन्यसेदितिश्रुतेरित्याह प्रैषामिति ६७२ आ

उदरेस्वेसमारोप्यवन्हींश्रित्वाततोद्विजः ॥ पूर्वमारोपितांतत्रसावित्रीसंस्मरेत्पुनः ६६७ ततो गत्वाजलाभ्यासंप्रातःसंध्यामुपास्यच ॥ नाभिदग्नेजलेस्थि
त्वाजपेन्मंत्रान्मूस्ततः ६६८ प्राहतानूर्ध्वबाहुःसब्रह्मवृक्षस्येरिवा ॥ इत्यादिवचइत्यंतंतद्वयश्छंदसामिति ॥ नववाक्यान्यथोपुत्रैषणायाहृतिवाजपेत् ६९
एतदंतंप्रकुर्वीतव्याहृतित्रयतःपुमान् ॥ त्रिःसंन्यस्तंमयेत्येवंमंदमध्योत्तमस्वरैः ६७० आतुरस्यतुसंन्यासेप्रैषमात्रंहिकेवलम् ॥ नश्राद्धादिनचान्यस्याज्ज
लमध्यादिसर्पणम् ६७१ प्रैषंवक्तुमशक्त्येद्वाचासौमनसैवहि ॥ प्रैषंकुर्यात्स्वयंधीरोमरणेसमुपस्थिते ६७२ आतुराणांतुसंन्यासेनविधिनैवचक्रिया ॥ मा
नसाद्वाचकाद्वापिप्रैषादेवात्रजायते ६७३ तनुंत्यजेद्विधोविप्रःकृत्वासंन्यासमात्मवान् ॥ कालांतरेथवासद्योब्रह्मलोकंसगच्छति ६७४ संन्यस्तमितियोब्रूया
त्प्राणैःकंठगतैरपि ॥ ससूर्यमंडलंभित्वाब्रह्मलोकेमहीयते ६७५ ब्रह्मणोमरणेतेनब्रह्मणासहधैर्यवान् ॥ महाभूतलयेप्राप्तेपरंब्रह्माधिगच्छति ६७६ त्रिंशत्प
रांश्चिदवरांश्चिद्विंशच्चपरतःपरान् ॥ सद्यःसंन्यसनादेवनरकात्रायतोपितृन् ६७७ कुलानांचशतंपूर्वमपरंचशतत्रयम् ॥ एतत्स्यात्सुकृतेलोकेसंन्यस्तस्यकु
लेस्ति यत् ६७८

तुरस्यतावत्संन्यासपूर्तिःश्रुतेरिष्टायथागृहमेधीयेष्टेःपूर्तिराज्यभागौयजतीतिवाक्यविहिताज्यभागौभ्यामित्याशयेनाह आतुराणामिति । विधिरुत्पत्तिविधिविहितंप्रधानकर्मजलेस्थित्वासं
स्मरूपंक्रियातदुपकारकमंगजातंश्राद्धेष्ट्यादितत्सर्वंविनापिकेवलंप्रैषवाक्योच्चारणादिनाअत्रआतुरदशायांजायतेसंन्यासइतिसंबंधः ६७३ संन्यासफलमाह तनुमिति । सतिप्रतिबंधेकालांतरे
तदभावेसद्यइतिविवेकः संन्यासाद्ब्रह्मणःस्थानमितिस्मृतोरितिभावः ६७४ कपिलवाक्यमर्थतःसंगृह्णाति संन्यस्तमितिद्वाभ्यां । प्रयाणकालेपिसंन्यस्तपदोच्चारणेब्रह्मलोकेपूज्यत्वंतत्रहिरण्यगर्भ
मोक्षकालेतेनहिरण्यगर्भेणसहमोक्षश्चभवतीतिद्वयोरर्थः ६७५ । ६७६ दशवाक्यंपठति त्रिंशत्संख्याकान्परान्त्रिंशत्तैभ्यःपरैभ्यःपरान्नयतिसंख्याकानितियावत् तावतःपितृनततिवंध्या
नरकात्रायतेइत्यर्थः ६७७ शतंकुलानांपुरतोबभूवतथाकुलानांत्रिंशत्समग्रम् । एतेभवंतिसुकृतस्यलोकेयेषांकुलेसंन्यसतीहविप्रः इतिजाबालवाक्यमर्थतःसंगृह्णाति कुलानामिति । कुलानां
श्रयमुपाणांसंतपुमेतीतंतथाकुलानांशतत्रयमपरंभविष्यत्एतत्सर्वंसुकृतसाधयेलोकैर्यातिउच्यतेसंन्यस्तस्यकुलेवंशेभवतीत्यर्थः ६७८

संन्यासपदार्थविशेषपरमहस्यसुखयतामाह न्यासइति । न्यासपदेनन्यागउच्यतेसंपदेनचतस्यन्यागस्यसंन्यस्यकस्वरूपपतितसंन्यस्यकस्वमीदृशमेवमाकारं ईदृशंकीदृशमित्याकांक्षायामाह सर्वे
६७९ यथावत्संन्यासपदंनेतवममंन्यास

विष्णोर्हति । ततस्तद्देहस्तस्मिन्खातेविष्णोर्हव्यंरक्षस्वेतिमंत्रेणभिक्षिपेतततस्तदीयदंडंत्रिधाकृत्वादाक्षिणेकरेदद्यात् यद्यप्यातुरस्यदंडोविधिनासम्पादितो न विद्यते तथापि तदंडमिदं विष्णुर्विचक्रमइत्यनेनमंत्रेणसंपाद्यसंन्याससमयवित्कश्चित्करेदद्यादितिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ हंसइत्यादीति । तस्यहृदयदेशेहस्तनिधायहंसःशुचिषदित्यादिमंत्रंजपेत् मध्येतनिधायचपुरुषसूक्तंजपेत् मूर्द्धनिहस्तनिधायचब्रह्मजज्ञानामत्यादिमंत्रंजपेदित्यर्थः ९५ भूमिरिति । ततोभूमिमगादित्यादिमंत्रेणतस्यमूर्द्धमध्येअश्मनापाषाणेनप्रहारंदद्यात्कुशलोभिप्रहृत्यर्थः ९६ उच्चारयंतइति । ततःप्रणवत्रयाहतीश्रौचांरयंतैर्दिज्ञास्तंगतंपूरयेयुरिति ९७ अमृगालेति । यथातद्देहंशानःसृगालादयश्चनभक्षयेयुस्तथाकर्तव्यं यतस्तद्देहस्यसृगालाद्यैर्भक्षणेदुर्भिक्षादिदेशोपद्रवाणामुत्पत्तिर्विनाशायनेनोक्त्यर्थः ९८ संन्यासिनइति । एषउक्तविषयःसंस्कारःसंन्यासिनोमुक्तस्योपकारायनश्रवति किंतुकर्तृणामेवंतत्करणेऽभ्युदयःसत्पलातिरकरणेप्रत्यवायश्चभवतिततइदंसिद्धं इदंकिं यद्यपिविरक्ताहतीच्छंतिन्यमपरमहंसस्वदेहःअप्रमृतिभ्योदेयइतितथापिपरमभ्युदयाधिनेजनास्तथाभावंनेच्छंतीतिद्वयोरर्थः ९९ । ७०० फलितमाह यतइति । यतःपरमहंसदेहस्योक्तविधयाभूमौखनित्वापूरणमध्येषांकर्तृणांचातुर्वर्णि

विष्णोर्हव्यंरक्षस्वेतिमंत्रमुच्चार्यभिक्षिपेत् । खातेतस्मिन्स्ततोदंडमर्पयेदक्षिणेकरे ६९३ त्रिधाकृत्वाभवेदंडातुरस्यनविद्यते ॥ संपाद्यतंतदासद्योदद्यात्संन्यासधर्मवित् ॥ अमुनामंत्रतोविद्वानिदंविष्णुर्विचक्रमे ९४ हंसइत्यादिकर्मत्रंजपेद्वदयदेशतः ॥ भूमध्येपौरुषसूक्तंब्रह्मजज्ञेत्यादिसूद्धनि ९५ भूमिर्भूमिमगादित्यमंत्रतोदृढमश्मना ॥ भिक्ष्यामूर्द्धनिमध्येचमेधावीब्राह्मणोत्तमः ९६ उच्चारयंतओंकारंआहतीश्रद्धिजोत्तमाः ॥ अवटंपूरयेयुस्तेपाषाणैश्चमृदादृढम् ९७ अमृगालादयोयद्ब्रह्मक्षयेयुर्नतंतथा ॥ कुर्युरेवंनचेदेवंदुर्भिक्षादिप्रजायते ९८ संन्यासिनो न कोप्येष संस्कारः परिकीर्तितः ॥ कर्तृणाममुनायस्माद्भवेदभ्युदयः सदा ॥ प्रत्यवायोप्यकरणेततस्तेष्वेव संस्मृतः ९९ देहः परमहंसस्य देयश्छित्त्वात्र खंडशः ॥ भूतेभ्य इति चेच्छंतिविरक्तान परेतथा ७०० यतः परमहंसस्य पूरणं वृद्धिकारणम् ॥ अन्येषां वर्णिनां तेन पूरणीयः स सर्वदा १ कुटीचकादयो दाह्याः पूरणीयाश्च वा द्विजैः ॥ दाहः परमहंसस्य नैव कार्यः कथंचन २ अस्मिन्दग्धे प्रदग्धाः स्युराशिषः प्राणि संश्रयाः ॥ भक्षिते भक्षितास्तद्वत्तस्मात्तं पूरयेत् सदा ७०३ अग्निनाग्निरिति प्रोच्य सूर्यात इति चापरम् ॥ पठेन्मंत्रं हि संपूर्णं खाते तस्मिन् द्विजोत्तमः ७०४ प्रहृष्टवदनाः सर्वे शोकलेशविर्वर्जिताः ॥ विवहाद्युत्सवे यद्वत्तद्देवव्यवस्थिताः ॥ कुर्युः प्रदक्षिणं तद्वन्नमस्कारांश्च शक्तितः ७०५ अवटस्योर्ध्वमास्थाप्य देवालयमथापिवा ॥ अश्वत्थं वा वटं वा पिशस्यं वाऽन्यवनस्पतिम् ७०६

कानां वृद्धेभ्युदयस्य कारणं तेन पूरणं प्रशस्तमित्यर्थः १ अकरणे प्रत्यवायमभिनयति कुटीचकादय इति । यद्यपि कुटीचकबृहदकादीनां दाहादिकमपि मुनिभिरुक्तं तथापि परमहंसविषये तैरेवेदाहनिषेधात्तदाहो न कार्यः सर्वथाऽभिष्टाधनमितियावत् तथाच कपिलः 'अनग्नेर्देहं न कार्यं पूर्वभिक्षोर्यथाविधि । विदुषस्तु न तत्कार्यमेकोदिष्टादिकर्हिचित्' पूर्वभिक्षुः कुटीचकः विद्वान् परमहंसः २ ततः किमितिमित्याह अस्मिन्निति । अस्मिन् परमहंसदेहे देवपतिमावत्सर्वकां प्रोपादानभूतदग्धे सति प्राणिनामाशिष एव दग्धाः स्युरित्युपचारः एवमग्रेपि ३ पूरणार्तं रक्तं न्यग्रहाह अग्निनेति अग्निनाग्निः समिधेत्यादिकं सर्वति इत्यादिकं चर्मत्रं पूरणार्तं रक्तं न्यग्रहाह अग्निनेति ४ प्रहृष्टेति । तत उत्सव इव प्रहृष्टाः संतः प्रदक्षिणादिकं कुर्युरिति ५ अवटस्योर्ध्वमिति । तस्य गतस्योर्ध्वमुपरि देवालयमश्वत्थादिकं वा आस्थाप्य निवेशयित्वा तस्मिन् विष्णु प्रतिमां यत्ततमं प्रतिष्ठाप्य तत्पूजां प्रयत्नीयामदामतिभिर्दत्तद्वयोरर्थः ७०६

७०७ महामतिर्विमयी जन्माह किंवहूतयेति । यथातत्स्थानीपरिअमुविद्वत्संपर्कोनस्यात्तथाकरणस्यावश्यकत्वात्तत्रदेवालपादिसंपादनेनतदिहसाधनेआत्राश्रित्ताःपितरश्चप्रीणीताइतिपा
यानुसरणेनमहामतिर्वस्फुटयतीतिभावः यथाकालांतरेप्यस्यपूरणस्थानस्योपरिष्ठांमलादिकंकथंचनपिनपतेत्तथाकुर्तुरित्यन्वयः ८ ततःस्नानंतीथेबुद्ध्याकार्यमित्याह प्रेतस्येति । प्रेतस्यमृत
शरीरस्यदर्शनंस्पर्शोचसतियास्वस्मिन्नशुचित्वबुद्धिःप्रतिष्ठासानकार्यापरिंक्रितुविष्णोःप्रतिमायाःस्पर्शादौयाबुद्धिस्तांकृत्वास्नानंतेःकर्त्तव्यंपरंतुतत्स्नानमशुचित्वस्पर्शनिवारकंभवत्यशुचित्वस्येवा
भावादितिभावः ततोमनीषिणस्तस्यपरमहंसस्यस्नानेनसंभृतयत्तीर्थतद्भावनपासनानंकुर्युर्नवाकुर्युः यतइहपरमहंसदेहस्यस्पर्शादौस्नानस्येच्छेवनियामिकेतिद्वयोरर्थः ९ । १० उक्तार्थेहेतुतयात्रि
वाक्यद्वयं 'देहमेवासुदेवस्यचलंचालमेवच । चलंसंन्यासिनारूपमचलंप्रतिमादिकं । देवताप्रतिमादृष्ट्यायतिदृष्टैवदंडिनम् प्रणिपातमकुर्वाणोनरकंरौरवंघनेत'इत्याकारमर्थतोनिवभ्राति प्राणेतिद्वा
भ्यां । परमहंसदेहःप्राणनिर्गमनोत्तरंविष्णुप्रतिमातुल्यःपूर्वतुस्माक्षाद्विष्णुरित्यर्थः ११ अतएवेति । पुराणज्ञाःपुरातनार्थस्मर्तारःअद्यादयः १२ भारतवाक्यंपठति दुर्वृत्तइति स्पष्टम् १३ 'अपमा

वैष्णवीप्रतिमांतत्रालिंगंवाशैवमेवच ॥ आदित्यंवागणेशंवाभवानींवाश्रियंतथा ॥ प्रतिष्ठाप्यचपूजांचतत्रकुर्युर्महाधियः ७०७ किंवहूतयातथाकुर्युर्यथाकालां
तरेपिच ॥ मलास्थ्यादिपतेत्रास्यत्पुपरिष्ठात्कथंचन ७०८ प्रेतस्यदर्शनात्स्पर्शाद्बुद्धिर्याजायतेनृणाम् ॥ नतांकुर्युःपरंविष्णोःस्पर्शदर्शनसंभवाम् ७०९ कृत्वा
स्नानंचकुर्वीरन्नशुचित्वनिवारणम् ॥ परंतत्स्नानसंभूततीर्थबुद्ध्यामनीषिणः ॥ कुर्युर्वाप्यथवानैवस्नानंस्वेच्छावशादिह ७१० प्राणनिर्गमनादूर्ध्वंप्रतिमावैष्ण
वीतुसा ॥ देहःपरमहंसस्यजीवाच्चिष्णुरयंस्वयम् ७११ अतएवपुराणज्ञाएवमाहुर्मनीषिणः ॥ वैष्णवीप्रतिमादृष्ट्यायतिदृष्टैवदंडिनम् ॥ प्रणिपातमकुर्वाणोनर
कंप्रतिपद्यते ७१२ दुर्वृत्तोवासुवृत्तोवामूर्खःपंडितएववा ॥ काषायदंडमात्रेणयतिःपूज्याद्विजैःसदा ७१३ ब्रह्माविष्णुश्चरुद्रश्चशक्नोलोकपसंयुतः ॥ वस्वाद्याश्च
गणाःसर्वेयतिदेहेवसंतिहि ७१४ पूजितेपूजिताएतेसर्वेएवसुरोत्तमाः ॥ भवंतिचतिरस्कारात्सर्वेपिचतिरस्कृताः ७१५ भिन्नुर्यत्रचतत्रायंविश्वरूपधरोहरिः ॥
नित्यंतिष्ठतिसर्वात्मास्वदेहेइवचक्रधृक् ७१६ यत्किंचिक्रियतेह्यस्यजनैरतैःशुभाशुभम् ॥ दीयतेचान्नपानादिसदद्यात्पुरुषोत्तमे ७१७ यतीनांचगुरुःशास्ता
शास्ताराजादुरात्मनाम् ॥ इहप्रच्छन्नपापानांशास्तावैवस्वतोयमः १८ एवंविज्ञायसततंकर्मणामनसागिरा ॥ अनुकूलंयथाशक्तिकुर्युःपुण्यार्थिनोजनाः ७१९

नेकृतेतेषांदेवाःसर्वेऽपकारिताः'इत्यादिनारदवाक्यमनांतस्त्पर्यमाह ब्रह्मेतिचतुर्भिः । स्पष्टंइयम् १४ । १५ भिन्नुरिति स्वदेहेस्वप्रतिमायांयथाविष्णुःसंनिहितस्तथाभिस्तुदेहेपीत्यर्थः १६ यतेदेवंप्रति
मासाम्पंस्फुटयति यत्किंचिदिति । उत्तरार्थेतदितिशेषः अस्मयतेःशुभाशुभंसंतुतिर्निंदादिरूपंयत्किंचिक्रियतेयच्चान्नपानादिकंदीपतेतदासयातिस्तत्सर्वलोककृत्यंपुरुषोत्तमेविष्णोर्दद्यात्प्रापयेदित्यर्थः
तत्फलंविष्णुरेवददातीतिभावः १७ यतेर्धर्मातिक्रमदर्शनेपिचातुर्वर्णिकैस्त्वदंडसंकल्पोनकार्यइतिपरिखण्डपामुखेनाह । यतीनांपुरुराजायमश्नेत्येतत्रयएवप्रशास्तारस्तत्रधर्मसंदेहेगुरुःप्रशास्ता तदुक्तं
जमदग्निना 'अथवायद्गुरुर्वासात्कार्यमविशंकया । निग्रहेऽनुग्रहेवापिशुरुःसर्वत्रकारणम्'इति । दुरात्मनांप्रस्फुटपापानांराजाशास्ता तदुक्तंइति 'पारिव्राज्येगृहीत्वातुयःस्वयमर्मेनतिष्ठति श्वपदे
नांकथित्वातराजाशीघ्रंप्रवासयेत्' इहलोकंप्रच्छन्नपापानांतुयमःप्रशास्तेतितुप्रस्फुटमेवेति १८ फलितमाह एवमिति । एवमुक्तविधांशास्त्रसिद्धांमर्यादांविज्ञायपुण्यार्थिनोर्धेयकामाःबुद्धिमभी
प्सयःअभ्युदयार्थिनोवाजताःप्रतिष्ठात्रत्यसर्वमकारस्मयतेजीवतोमृतस्यबाशरीरादिभिरनुकूलमेवकुर्युःकिमुतपरमहंसस्यपुरुषोत्तमस्येतिद्वयोःसंबंधः ७१९

७२० ततोऽप्येति । ततोदाहायोग्यत्वाद्दस्यपरमहंसस्यमरणेशौचादिकं नास्ति तत्र उदकक्रियातिलांजलिदानम् वृतप्राशनं घृतपानम् ज्योतिःस्पर्शोऽग्निप्रतपनम् आदिपदेभ्यो नैव पत्रभक्षणं प्रहः तथा च बौधायनः 'न तत्र शेषसंस्कारः' इति ७२१ बौधायनोक्तं तद्ग्रहणादौ अश्वमेधफललाभदर्शयति पदे इति । तस्य परमहंसस्य वहने पूरणादिदेशप्रापणे प्रतिपादय्यासमश्वमेधफलस्य स्पर्शादौ तु विष्णुप्रतिमास्पर्शादिजन्यफलसमं फलं भवेदिति ७२२ यतीनामिति । मानसेन वाचिकेनापि वा प्रेषोच्चारणेन परमहंसस्य प्राप्तानां मरणे खननमेव कार्येन दाह इत्यर्थः ७२३ अत्र बौधायनवाक्यमेव पठति सर्वेति स्पष्टम् ७२४ अश्वमेधफलं सर्वे प्राप्नोति पृथक् पृथगिति वाक्यार्थमाह येवहंतीति । हर्षिणस्पृष्टा येवहंतीति संबंधः ७२५ अनुगच्छंतीति । स्पष्टम् ७२६ यतः संस्काराणां दाहादीनामभावेऽप्येकादशाहेपुत्रेण पार्वणं कर्तव्यतया स्मृतिभूतमित्याह यतीनामिति ७२७ तत्र श्राद्धे विशेषमाह विष्णुनामेति । विष्णुशब्दपूर्वकं पितुर्नामसमुच्चार्य विधिवत्संकल्प्य च विवाहाद्युत्सववदेकादशहोत्रः पार्वणं कुर्यादिति पूर्वैण संबंधः ७२८ पुत्रभिन्नास्तु परमहंसभक्त्या नारायणबलिं वक्ष्यमाणविधया विष्णुप्रीत्यै कुर्युरित्याह पुत्रादिति । अज्ञातय इति च्छेदः ७२९ द्वा

यतिमात्रस्य किंभूयः परहंसस्य सर्वदा ॥ जीवतौपिमृतस्यात्र स्वयंवृद्धिमभीप्सवः ७२० ततोऽस्य मरणेन स्यान्नाशौचं नोदकक्रिया ॥ नष्टतप्राशनं ज्योतिःस्पर्श
नादिकदाचन ७२१ पदे पदेऽश्वमेधस्य फलं तद्वहने भवेत् ॥ स्पर्शने दर्शने विष्णोः स्पर्शदर्शनसंभवम् ७२२ यतीनां परहंसानां मनसा वचसापि च ॥ प्रैषे स्यात्ख
ननं त्वेतदन्येषां दहनं भवेत् ७२३ सर्वकर्मनिवृत्तस्य परहंसस्य सर्वदा ॥ यतेर्न दहनं कार्यं नाशौचं नोदकक्रिया ७२४ ये व्रतंति महात्मानः सृष्ट्वा चैव च हर्षतः ॥ अ
श्वमेधफलं तेषां द्विजानां स्यात्क्षणेक्षणे ७२५ अनुगच्छंति ये ह्येनं व्रतंति च खनंति च ॥ पूरयंति च ते सर्वे सदा शुद्धाः प्रकीर्तिताः ७२६ यतीनां नैव संस्कारो नैव पि
डोदकक्रिया ॥ अहन्येकादशे प्राप्ते पुत्रः कुर्याद्विपावणम् ७२७ विष्णुनामसमुच्चार्य स्वापितुः स्नेहवर्जितः ॥ संकल्पविधिना यद्वा द्विवाहाद्युत्सवे तथा ७२८ पुत्रा
दन्ये प्रकुर्वीरन् ज्ञातयोऽज्ञातयोपि वा ॥ नारायणबलिं सर्वे पुरुषोत्तम तुष्टये ७२९ द्वादशे दिवसे प्राप्ते पुत्रोपि च तथैव सः ॥ पार्वणं प्रतिदायादौ ये चान्ये च द्विजातयः
७३० कृत्वा विष्णोर्महापूजां पायसं च निवेदयेत् ॥ भूर्भुवःस्वरिति प्रोक्तैर्जुहुयात्पायसं पुनः ॥ संस्कृतं त्वथ नैवेद्यं ब्राह्मणेष्ु निवेदयेत् ७३१ यतीनगृहस्था
न्साधून्वागृहीत्वा द्वादशावरान् ॥ आराध्य गंधपुष्पाद्यैर्भैर्द्वादशनामभिः ७३२ संपूज्य भोजयित्वा तथा सांसि विविधानि च ॥ यतिभ्योऽत्र प्रदेयानि गृहिभ्यो
दक्षिणा अपि ७३३

दशहति । तच्चनारायणबलिपुत्रोपिद्वादशदिवसएवकुर्यात् किंकृत्वा आदौद्वादशात्प्रथमेएकादशेद्विपार्वणंप्रतिपद्यविशयेति तद्वत्पुत्रवदभ्योपिद्दिजाद्वादशदिवसएवनारायणबलिमेवचक्षुर्यु
रितिसंबंधः ७३० बौधायनोक्तंनारायणबलिविधानंदर्शयति कृत्वेतिदशभिः । विष्णोर्महतीषोडशाद्युपचारसंपन्नांपूजांकृत्वापायसमर्पणंनैवेद्यंवाद्यथव्याहृतित्रयेणव्यस्तेनसमस्तेनचपाय
संजुहुयात् एवंक्षोमेनसंस्कृतंविष्णोर्नैवेद्यभूतंपायसंब्राह्मणेभ्योदद्यादित्यर्थः ७३१ यतीनििति । अत्रत्रयोदशमाश्रायेणपूज्याःत्रयायक्रमः द्वादशावरान्द्वादशसंख्यातोभ्यूनसंख्याहनिान्
पतीनसाधुगृहस्थाःत्रागृहीतागृहेसमाणीयकेशवादिद्वादशनामात्मकेर्नमोतिद्वादशमंत्रैस्तान्गंधाद्युपचारैराराधयमानपूर्वकंभोजयित्वाचतयेदित्यतस्तदातेभ्योवासांसिदेयानिपवित्रगृहस्थाःस्युस्तदा
दक्षिणासदितानिवासांसिदेयानितिद्वयोरर्थः ७३२ । ७३३

अथोक्तमिति । हादशयतीनामभावेऽलाभेपि यद्योदशसंख्यापूरकं यतीति सर्वथाऽवश्यं संपादयेत्तु जायते मानयेदित्यर्थः ७३४ एकोनेति । यदि तु एकोपि परमदशो यतीति लभ्येत तदा सर्वगुणसंपन्नः
अथोक्तमिति । हादशयतीनामभावेऽलाभेपि यद्योदशसंख्यापूरकं यतीति सर्वथाऽवश्यं संपादयेत्तु जायते मानयेदित्यर्थः ७३४ एकोनेति । यदि तु एकोपि परमदशो यतीति लभ्येत तदा सर्वगुणसंपन्नः

त्रयोदशमिति । द्वादशयतीनामभावेऽप्यपि योदशसंख्यायुक्तं यतीर्दसर्वथाऽवश्यं संपादयेत्तु पुनार्थसमानयेदित्यर्थः ७३४ एकोनेति । यदितु एकोपि परमहंसो यतिर्न लभ्येत तदा सर्वगुणसंपन्नम्
हस्त्यादिनां संपन्नयोदशस्थाने निवेशयेत्तच्च पुरुषसूक्तगत षोडशचर्मयमत्रैर्विष्णुबुद्ध्यापाद्याद्युपचारैः समभ्यर्चयेत्पूपादिकं वस्त्रादिकं च तस्मै क्रमेण दद्यादास्तिकः सन्निति द्वयोरर्थः ३९ । ३६ उच्छिष्टमिति ।
ततस्तेषामुच्छिष्टसमीपदेशदर्शनास्तीर्थजरायुजादिविधभूतानां मध्ये एकैकनामक्रमेण गृहीत्वा प्रणवादिस्वयान्प्रत्येक्यपाहतिमयेन मंत्रत्रयेण तादृशसमुदितव्याहतिमयेन चतुर्थमंत्रेण च बलिचतुष्ट
यंपायसमयंदद्यादित्यर्थः ७३७ विभवेति । विभक्त्यस्य सामर्थ्यस्याभावे सति त्रयोदशयतय एव वसनाशनमात्रतोषिणोभ्यर्च्योः विभवे सति तत्र योदशस्थानि पुत्रार्लंकारादिदानयोग्यास्तत्र योदशविप्राएव
स्थाप्याः अतः शास्त्रस्य शक्त्यनुरोधित्वा दत्रोक्तेषु पक्षेषु कश्चित्पक्षो न विधीयते न नियम्यते इत्यर्थः ७३८ उक्तानुष्ठानेऽप्यशक्तौ शक्त्या विक्रये वा यावतां वस्त्राद्यैर्विशेषपूजायां शक्तिस्तावतो यस्यादीन्प्रथमं
भोजयित्वा पश्चादनंतान नियतसंख्याकान्मृष्टैः शुद्धैः सदक्षिणं भोजयेदित्याह यावतामिति द्वाभ्यः । स्पष्टद्वयं ७३९ । ७४० उक्तनारायणबलेः फलमाह । इह लोकेऽभीष्टसिद्धिः परलोकेऽपि तु भिः

त्रयोदशं यतीर्द्रंतमात्मज्ञं विजितेन्द्रियम् ॥ संपादयेद्भावेऽपि यतीनामत्र सर्वथा ७३४ एकोनयादिलभ्येत यतिः परमहंसकः ॥ तदा गृहस्थधर्मज्ञमुत्तमं सर्वसंमतम् ॥
विष्णुबुद्ध्या समभ्यर्च्य पाद्याद्यैश्च विधानतः ७३५ दद्यात्पुरुषसूक्तेन घूपादिकमनुक्रमात् ॥ वस्त्रालंकरणादीनियथाशक्तितथास्तिकः ७३६ उच्छिष्टमन्त्रिधौ द
र्शनास्तीर्यान्निर्मनोरमैः ॥ चतुर्विधेभ्यो भूतेभ्यो बलिं व्याहृतिभिर्हरेत् ॥ प्रत्येकं तिसृभिः पश्चान्मिलिताभिः स्वधापुनः ७३७ विभवाभावतो ह्यत्र यतयस्तु त्रयो
दश ॥ विप्रावा विभवे स्थाप्यानां कश्चिद्विधीयते ७३८ यावतां वसनादीनां दाने शक्तिर्हो विद्यते ॥ तावतां समसंख्यास्ते भोज्याः प्रथममेव हि ७३९ अनंतान् भोज
येत्पश्चान्मृष्टैर्नैस्तु सादरम् ॥ सर्वेभ्योऽपि यथाशक्ति दद्यादेवात्र दक्षिणाः ७४० एवं यः कुरुते विद्वान्नारायणबलिं द्विजः ॥ अभीष्टमर्थमाप्नोति जीवन्नत्र न संशयः ॥
विष्णुलोकं मृतो गच्छेत्स्वकीयैः पूर्वजैः सह ७४१ एवं परमहंसस्य संस्कारस्ते मयेरितः ॥ आतुरस्य प्रसंगेन प्रकृतं त्वमतः शृणु ७४२ कुटीचको बहूदोवाहं सोऽपि य
दा भवेत् ॥ यतिः परमहंसारुह्यः श्राद्धं होमादिकं तदा ७४३ न कुर्यादातुरो यद्वैषमात्रात्प्रपूरयेत् ॥ संन्यासं तद्वदेतेऽपि पूरयेद्युः सदैव हि ॥ प्रैषमात्रेण विद्वांसः परं
पैराग्यमाश्रिताः ७४४ अभयं सर्वभूतेभ्यो मतः स्वाहेति कीर्तयेत् ॥ मंदमध्योत्तमैः शब्दैः प्रत्येकं व्याहृतित्रयात् ७४५ त्रिःकृत्वा द्विस्तु संपूर्य स्वांजलिं सुतरां दि
शम् ॥ प्रार्चीवा प्रवजे द्विद्वान्यथाजातवपुर्नरः ७४६

सहविष्णुलोकाभिश्च फलमित्यर्थः ७४१ प्रासंगिकमुपसंहरन् प्रकृतान्यासग्रहणेतिकर्तव्यतामनुसरति एवमिति । आतुरसंन्यासप्रसंगे परमहंसमरणोत्कर्तव्यमुत्तमथप्रकृतमातुरसंन्यासवाक्यान्
तरं जाबालोक्तं परमहंससंन्यासग्रहणप्रकारमेव शृण्वित्यर्थः ७४२ कुटीचक इति । कुटीचकस्त्रिदं डशिखाद्युपलक्षितः पुत्रगृहे भिक्षाशीलः । बहूदकोपितादृशः सप्तागारभिक्षाशीलो देशादनपरः । हंसस्त्वे
कंदः सशिवः सकृदष्टमासभोजीत्यादिलक्षणः । एतेषु वा परमहंसस्य परवेशारयेण प्राप्नुमिच्छंतितदा एतेः श्राद्धादिकं न कार्यं किंतु प्रैषोच्चारणमात्रेण संन्यासः पूरणीय इति द्वयोरर्थः ७४३ । ७४४ तेषां प्रैषो
च्चारणविधिमाह अभयमिति । स्वांजलिं जलेऽपूर्य अभयमित्यादि स्वाहांतं मंत्रमेकैकव्याहृतिपूर्वकं मंदादिस्वरत्रयेण त्रिवारं कीर्तयेत् तथा च न ववारं प्रयोगः फलितः तत उतरां प्रार्चीवादिशं नैत् कीदृशः
यथाजातवपुः पादशंजातस्य रूपं तादृशं पूनमइति पावदिति द्वयोरर्थः ७४५ । ७४६

यज्ञोपवीतादिप्रतिपदिदशैयुक्ते स्फुटयति यज्ञोपवीतमिति । उत्कृष्टयुद्धत्यांजलिस्थैकत्वाच्चभूः स्वाहेतिमंत्रेणजलेभूमौवाविसृजेत् ततोविरक्तो नभोभूत्वाउदङ्मुखो गच्छेत् तत्रविज्ञासायां
त्वेकं गुरुं परिग्रहेत् श्रयेदित्यर्थः परिग्रहेदिति विकरणव्यत्ययः श्रुत्यनुसारादिति बोध्यं ७४७ पंचेति । दंडः कमंडलुः शिकयं भिक्षापात्रं जलशोधनार्थं वितस्तिपरिमितवस्त्रात्मकं पवित्रं च एता
नि पंच कुटीचकादीनां सुद्रास्थानीयानि भेदे प्रायश्चित्तलक्षणैर्दंडप्रयोजकत्वात् एतादृशपंचमुद्राघटकमेकं दंडं संखिदंडं कुटीचको बहूदकश्च परित्यजेदित्यर्थः 'नागमुद्रांशं सुद्राधेनुमुद्रास्तथैव च । ब्रह्म
परशुमुद्रैश्च पंचमुद्राः प्रकीर्तिताः' इत्युक्तास्तु नेह ग्राह्याः तासामुपदेयैवादिति बोध्यम् । अयमेव च यज्ञोपवीतादिपरित्यागविधिर्ब्रह्मचर्याद्यनंतरं क्रियमाणे पारमहंस्ये पिबोभ्य इत्याह ब्रह्मेति । इह
पारमहंस्ये प्रासव्ये इत्यर्थः ७४८ हेतस्य शिखाया अभावेऽपि यज्ञोपवीतादेरेव भूरादिमंत्रेण त्यागस्तेन कार्य इत्याह यज्ञोपवीतमिति । पूर्वैर्गणैसावस्थायां गृहीतेन एतदुपलक्षणं शिक्यादीनां ७४९
जाबालादौ वीरध्वनादेहत्यागो य उक्तः स क्षत्रियोऽदिसंन्यासाभिप्राये जैवेति दर्शयति क्षत्रिय इति न वभिः । यदि क्षत्रियो वैश्यो वा यदा संन्यसति तदा दंडादिसंन्यासालिङ्गवर्जितः सन्ननावृत्तिपुनरावृत्तिहीन
मध्वानं गच्छेदित्यर्थः कीदृशः जडादितुल्या भः नम्रः अविद्वानिव दृश्यमानो वस्तुतो विद्वान्परवैराग्यशाली अविद्वान्वासन्निति द्वयोरर्थः ७५० ७५१ नानेति । यद्यपि तु येषां पारिव्राज्यरूपेण योगप्रधाने

यज्ञोपवीतं स शिखमुत्कृष्ट्यांजलिसंस्थितम् ॥ विसृजेदप्सु भूमौ वा ततो गच्छेदुदङ्मुखः ॥ नभोभूत्वा विरक्तो वा गुरुमेकं परिग्रहेत् ७४७ पंचमुद्रात्मकं दंडं त्रिदंडं वा प
रित्यजेत् ॥ ब्रह्मचर्यादृहाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेदिह ७४८ यज्ञोपवीतं पूर्वैर्गणैर्दंडेन सह हं प्रकः ॥ भूः स्वाहेति च मंत्रेण जुहुयादप्सु सादरम् ७४९ क्षत्रियो वापि वैश्यो वा सं
न्यसेतु यदा तदा ॥ अनावृत्तिं व्रजेदेषु दंडादिपरिवर्जितः ७५० जडो न्मत्तपि शाचाभिनग्रो विद्वानिव स्वयम् ॥ विद्वान्वाप्यथ वा विद्वान्परवैराग्यमाश्रितः ७५१
नानायोगाश्रमे तु येल्लिङ्गधारणमिष्यते ॥ वैष्णवं चारयेल्लिङ्गं विप्र एव न चापरः ७५२ प्रार्थयेतापि नाध्वर्युरेनं यातं दिग्बरम् ॥ कौपीनादिन गृह्णीयादध्वर्युप्रार्थनार्थं
विना ॥ संन्यासे तत एव स्यादनावृत्तिर्द्वयोरपि ७५३ क्षत्रियो वापि वैश्यो वा संन्यासी ऋषभादिवत् ॥ वीरमार्गेण देहं स्वत्यजेदेवा विचारयन् ७५४ अभीतः सर्व
तो गच्छेच्छब्दाग्निजलदंष्ट्रितः ॥ आनिपातं शरीरस्य वीरमार्गो यमीरितः ७५५ बुद्धिपूर्वं जले चायं वह्नौ वापि वपुः क्षिपेत् ॥ अन्नोदकपरित्यागादथ वा सततं गतैः ॥
एकस्यामेव दिश्यात्मदेहं धीरः परित्यजेत् ॥ ७५६

आश्रमे नानाविधलिङ्गानां धारणमिष्टं प्रच्छन्नत्वा यतथापि वैष्णवस्य लिङ्गस्य दंडरूपस्य धारणे विप्र एवाधिकारीत्यर्थः तदुक्तं 'मुखजानां मयधर्मैः' इत्यादि हेतुवैष्णवत्वे च पदप्रभृतिप्रथिविशेषेण
सुदर्शनादिसंज्ञत्वात् तदुक्तं 'पङ्क्तिः सुदर्शनं प्रोक्तं वा सुदेवं तथाष्टभिः' इत्यादीति ७५२ तयोरनावृत्तिपथगतौ हेतुमाह प्रार्थयेतापीति । अध्वर्युर्बुजुवैत्ता अस्ति कृतकर्तृकपादपतनपूर्वकं वक्ष्यमाण
विष्णुप्रार्थनं विप्रं प्रत्येव संभवतीत्यतः सोऽध्वर्युरेनं क्षत्रियं वैश्यं वा विग्बरं यातं संतनं प्रार्थयेत् लोकत्रयहारी पयोगिनां कौपीनादीनां ग्रहणं संन्यासिनां प्रार्थनां विना क्रियमाणं संप्रदायविरुद्धं ततो द्वयोः क्षत्रि
यवैश्ययोरेनावृत्तिः कलितेत्यर्थः ७५३ तथा च क्षत्रियोऽदिसंन्यास्य ऋषभदेवादिवद्दीरमार्गं गच्छीदं हेतुं परित्यजेदित्याह क्षत्रिय इति । आदिपदेन पांडवग्रहः ७५४ वीरमार्गं लक्षयति अभीत इति ।
शब्दः सिंहनादादिविद्विष्णोऽप्याद्यादप्यस्तेभ्यो भर्षितस्य शरीरपतनपर्यंतं यद्गमनमेतदीरमार्गपदेनोक्तमित्यर्थः ७५५ अत्रानुक्लस्य जाबालावाक्यस्यार्थमाह बुद्धीति । जलपातेन वहिप्रातेन वा
क्षिपेत् इत्युक्तं कस्यां दिशि सततं बुद्धिपूर्वं गमनं वा देहं संन्यासं क्षत्रियोऽदिना परित्यक्त इत्यर्थः ७५६

एतादृशसंन्यासेन वेदरपागोऽज्ञादीनामप्यधिकारिर्दोषयति आद्यादीति । आद्यमार्गस्य आहृतिपटितमैवमत्रपर्वतामिति कर्तव्यताजातं विना केवलमानसं संन्यासं कल्पयित्वा पक्षोऽशुद्धः संकल्पादीपो वा

एतादृशसंन्यासेन देहपागे शूद्रादीनामधिकारदर्शयति श्राद्धादीति । श्राद्धमारभ्य व्याहृतिषट्तिमैषमत्रपर्यंतमिति कर्त्तव्यता जातविना केवलमानसं संन्याससंकल्पविषयस्तीशूद्रः संकरजातीयो वा
पूर्वपुण्यलब्धवैराग्यशाली तथासन्निधौ दिवत्स्वदेहनाशहेतोः त्यागे अधिकारी भवति किमु तद्विजनातीया इति द्वयोरर्थः ७५७ । ५८ अथ विप्रसंन्यासव्युत्पत्तिना दिनादंडादिग्रहणप्रकारदर्शयति यदेति नवभिः ।
विप्रस्तु पारमहंस्यं गृहीत्वा परितः सर्वतो वर्तमानैरहितउदङ्मुखो गच्छेत् ५९ अध्वर्युस्त्विति । ततोऽध्वर्युः संन्यासेति कर्त्तव्यता यामाचार्यत्वेन वृत्तोक्तव्यगृह्णत्वाया विस्वापादोऽधृत्वा च इत्थं प्रार्थयेत् ७६०
तत्प्रार्थनामभिनयति वेदविदिति । वेदवेत्ता विप्रो भगवानीश्वरो भवतियतः सर्वदेवनिवासभूतशरीरस्तत एतादृशप्रभावकस्य देहस्य परित्यागस्तवनोचित इत्यर्थः ६१ किंचित्वायं देहो दर्शनश्रवणादिना
कृतार्थो भविष्यतां लोकानां स्वं भवति ततः परकीयपदार्थस्य नाशनं तवानुचितमित्याह अपिते इति । किमु किंतु तत्तव वपुर्धृतो लोकस्य भवतीति संबंधः । तद्वत्तद्विपाठे श्रद्धादिमत इत्यर्थं केलोक्तविशेषणम् ६२
अतस्त्वयानेन देहेनामृतत्वसाधनं ज्ञानं संपाद्यमित्याह आत्मन इति । स्पष्टम् ६३ किंच गुरुनिदेशादपि त्वया देहत्यागाग्रहाभिवर्तितव्यमित्याह गुरुरिति । यस्त्वया गुरुः सेवितः समाप्तिं भवतो निवार

श्राद्धादिप्रैषपर्यंतमकृत्वा मनसैव हि ॥ संकल्प्य परमं प्राप्तो विरागं पूर्वपुण्यतः ७५७ स्त्रीशूद्रादिरपि प्रायः कुर्यात्त्यागं तथा सदा ॥ स्वदेहनाशहेतुं तं किमु ये तद्विजा
तयः ७५८ यदा विप्रः परोहंसो भूयान्नग्रउदङ्मुखः ॥ शिखायज्ञोपवीतादिरहितः परितो व्रजेत् ७५९ अध्वर्युस्तु ततो गत्वा दंडवत्प्राणिपत्यतम् ॥ प्रार्थयेत्तं करा
भ्यां तत्पादौ घृत्वा मुहुर्मुहुः ७६० वेदविद्वग्वान्विप्रः सर्वदेवपुर्गतः ॥ ततो वपुरिदं त्यक्तुं न त्वमर्हसि धर्मवित् ७६१ अपिते न वपुर्विप्रकिमु लोकस्य तद्यतः ॥ परकी
यंकथं वित्तं विना शयसि बुद्धिमान् ७६२ आत्मनः श्रवणं कृत्वा मननं ध्यानमेव च ॥ साक्षात्कारं हि संपाद्य पश्चात्कुरु यथेप्सितम् ७६३ गुरुस्त्वया चिरं कालं सेवितो ब्र
ह्मवित्तमः ॥ अनुज्ञापितवान्मांसबहुशोपि निवारणम् ॥ गुर्वानां तत एव त्वं कुर्यात्मानं ज्ञानहेतवे ७६४ इत्यादि वचनैर्भूरिसंप्रार्थ्य द्विजसत्तमः ॥ दद्यादंडादिकं तस्मै
तिष्ठतिष्ठेति कीर्तयन् ७६५ दत्तं दंडमृजुं सौम्यं सत्त्वचं वैष्णवं द्विजः ॥ इंद्रस्येत्यादि मंत्रेण गृहीत्वा प्रणवेन तु ७६६ दोरकौपीनवासां सिप्रणम्य गुरुमादरात् ॥ सेवेत
तं यथा तद्वात्मविद्यालभ्यते ७६७ अधिकारप्रसंगात्ते संन्यासविधिरीरितः ॥ एवं परमहंसस्य गृण्यक्षयाभिते पुना ६८ दधानो वैष्णवं दंडं सौम्यं पूर्वोक्तलक्षणम् ॥
शिखायज्ञोपवीताभ्यां रहितो विकसन्मुखः ७६९ कौपीनयुगलं कंथां तद्वच्छीतनिवारणीम् ॥ भिक्षाटनायशार्टी च ह्यखंडां वापि खंडिताम् ७७० अलाबुंदारुपा
त्रं वैष्णवं मृन्मयं च वा ॥ वह्नकरेण शौचादिकार्यैर्कार्यवर्जितः ७७१

णानुकूलव्यापारानुष्ठानमाज्ञापितवान्स्ततस्त्वंगुर्वानामेवात्मज्ञानहेतवे कुर्विति ६४ इत्यादीति । इत्थं संप्रार्थ्येति तिष्ठतिष्ठेति कीर्तयन्सद्विजस्तस्मै परमहंसाय दंडादिकं दद्यात् ६५ दत्तमिति । स च परम
हंसस्तेन दत्तमृजुत्वमनोहरत्वशालिर्भवेण प्रभवं दण्डमिन्द्रस्य वज्रोसीत्यादि मंत्रेण गृहीत्वा दोरादिकं तु प्रणवमंत्रेण गृहीत्वा गुरुं प्रणम्य तं ब्रह्मविद्यार्थं सेवेत तत्र दोरः सूत्रमयी रज्जुरिति द्वयोः संबंधः ६६ । ६७
संन्यासग्रहणविधियुं पसंहरन् परमहंसस्य धर्मान् श्रुत्या सिद्धान्तवक्तुमुपक्रमते अधिकारेति । संन्यासाधिकारिवर्णनेन श्रुतिस्मृत्यारूढः संन्यासविधिरुक्तः अथ एवं उक्तविधिना परमहंसभावंगतस्य ध
र्मान् ज्ञावालाद्युक्तान् शृण्वति ६८ दधान इति । पूर्वोक्तानि कृजुत्वादीनि लक्षणानि यस्य तदंडं दधानो भवेत् शिखादिरहित्येन मुंडः सदा प्रसन्नमुखश्च भवेदिति ६९ अपरिग्रहत्वं परिस्त्रिपा मुखेनाह कौपी
नेति । वह्नित्युत्तरादनुपगः भिक्षाटनं कर्तुं शार्टी कौपीनोपरिधार्य वस्त्ररूपम् ७७० पात्रभेदानाह अलाबुमिति । अलाबुं तु बिकां कार्यवर्जितः वस्तुत इति शेषः ७७१

नपाणीति । पाण्यादिवालनशीलो न भवेत् वाग्भेदः अन्यथोक्तस्यान्यार्थपरत्वेन योजनं तत्प्रभृतिव्यापारलक्षणचापलशाली न भवेत् तथागमनकालेयुगमात्रांचतुर्हस्तमितांभूमिपश्येत् आसीन उ
पविष्टस्तु नासिकां पुस्तकं वा पश्येदिति एतेन तिष्ठतो ब्रजतो वा पीत्यदिवाक्योक्तमर्थत्वा नुष्ठानं सूचितम् ७७२ श्रुत्याद्युक्तानि तस्य वासस्थानान्याह शून्यागार इति । तृणकूटकंपलालादिपुंजः अग्निहो
त्रकमरिनगृहं निष्कुटीगृहवाटिका 'गृहारामास्तु निष्कुटाः' इत्यमरः । सप्तस्यंतानां निवासपदेन संबंधः शेषस्फुटत्रिपु ७३ । ७४ । ७५ प्रादक्षिण्येनेति स्वस्थानात्प्रचलितस्य प्रादक्षिण्यक्रमेण ये
हाः समायांति ते पुंभिर्सांगृहीयात् उदरं पाणिं वा पात्रं कृत्वा तदशक्तवपर्वं स्वादिमयमित्यर्थः ७६ यथौषधमिति । तथाचारुणिकश्रुतिः 'औषधवदशनमाचरेत्' इति ७७ अलाभे इति । एकरूपभृतस
मः असम्यक्त्वमादरेण रसादिगुणेन चराहित्यं विकारं मुखमालिन्यादिरूपम् ७८ सुखादिष्विति । आदिपदेन दुःखशीतोष्णादिद्वंद्वग्रहः तथा उपकारिण्यपकारिण्यसमः तथा हारेणासमीचीनास

नपाणिपादचपलोनवाग्भेदादिचापलः ॥ गच्छन्नविलोकयेद्भूमियुगमात्रां पुरः सदा ॥ आसीनो नासिकां तद्वत्पुस्तकं वा विलोकयेत् ७७२ शून्यागारे देवगृहे वल्मी
के तृणकूटके ॥ वृक्षमूले कुलालस्य शालायामग्निहोत्रके ७७३ पुलिने पुनदीनां वा गिरीणां कुहरादिषु ॥ कोटरेषु तरूणां वा स्थंडिले निष्कुटेऽपि वा ७७४ निवासनि
रतो नित्यं सदा शौचपरायणः ॥ भिक्षार्थं च व्रजन् ग्रामं प्रीतिमात्रिर्जनसदा ७७५ प्रादक्षिण्येन भिक्षायां गृहानेष्वन्येन सदा ॥ उदरं वा पिपाणिं वा पात्रं कृत्वा थवापरम्
७७६ यथौषधं तथैवात्र प्राशयत्येष सर्वदा ॥ न निर्दति न च स्तौतिकमप्येष कदाचन ७७ अलाभे वापि लाभे वा भिक्षाया एकरूपभृतः ॥ असम्यक्त्वेऽपि सम्यक्त्वेऽपि
रं नाधिगच्छति ७७८ सुखादिषु समो नित्यमुपकार्यपकारिणोः ॥ न स्थूलो न रुशश्चायमाहारेण कचिद्भवेत् ७७९ केशश्मश्रुनखानां च कुरुते वपनं सदा ॥ ऋतुसं
धिषु वर्षासुकुरुते वानवापिसः ७८० आपाठ्यां पौर्णमास्यां च कुरुते व्यासपूजनम् ॥ कृष्णद्वैपायनं पैलवैशंपायननामकम् ॥ जैमिनि च सुमंतं च पूजयेद्वा सपंच
कम् ७८१ कृष्णं च वासुदेवं च संकर्षणमथापरम् ॥ प्रद्युम्नमनिरुद्धं च पूजयेत्कृष्णपंचकम् ७८२ शंकरं विश्वरूपं च पद्मनाभं तथैव च ॥ हस्तामलकनामानं तोटका
ख्यं च पंचकम् ॥ आचार्यपंचकं प्रायः पूजयेच्छांकरे मते ७८३ गुरुं च परमं तद्वदात्मनः परमेष्ठिनम् ॥ गोविंदं गौडनामानं पूजयेद्गुरुपंचकम् ७८४ आत्मानं मंत
रात्मानं ज्ञात्मानं परात्मकम् ॥ आनंदात्मानमित्येतत्पूजयेदात्मपंचकम् ७८५

मीचीनरूपेण प्रयुक्तं स्थूलत्वं कृशत्वं च न भवेदिति ७९ तथा मासद्वयपूर्तो पूर्णमास्यां सौरविंशिकुर्पात् श्रावणादिमासद्वये तु तत्तस्य क्षौरस्यैच्छिको विकल्प इत्याह केशेति । कक्षोपस्थगतकेशान् वर्जयित्वे
ति शेषः ७८० आपाठ्यपूर्णमास्यां विष्णुधर्मोत्तरविहिता व्यासपूजा कार्येत्याह आपाठ्यामिति । तत्र पूजनीयानां देवानां पंचव्यूहांस्तद्वद्वर्शयति कृष्णेत्यादिना । मध्ये स्थितो द्वैपायनः पूर्वादिदिग्गते
वैशंपायनसुमंतजैमिनिपैलवैशंपायनः सन् व्यास उच्यते एवमग्रेऽपि ७८१ मध्ये स्थितः श्रीकृष्णः पूर्वादिशतैर्वासुदेवादिभिर्विष्टितः कृष्णव्यूह इत्याह कृष्णमिति । तत्र कृष्णपदेन सदानं दवाचिनानिरुपा
यिकं पूज्यत्वं प्रतिपाद्यते पदांतरेस्तु तुरीयादिसमष्टय इति निर्णीतमन्यत्र ८२ पूर्वादिगते विश्वरूपादिशिष्यैः संवीतः शंकराचार्य आचार्यव्यूह इत्याह शंकरमिति । प्रायो बहुधा प्रभृत्तेशांकरे श्रीगं
कृष्णव्यूह इत्याह गुरुमिति ८४ तथा पूर्वादिगते परमगुरुपरमेष्ठिगुरुगोविंदपादगोडपादेः संवीत आत्मीयो गुरुगुरुव्यूह इत्याह गुरुमिति ८५ तथा

एतेषां चानां पूजनां पूजा मण्डलेषां विधानाह आत्ममिति । मध्ये कृष्णपंचके विन्यस्य तदपे स पापूर्वादिदिशां चतुष्टये आत्मपंचकादिकं पूजयेदिति कृष्णव्यूहात्पूर्वे आत्मव्यूहं दक्षिणे आचार्यव्यूहं

एतेषां विधानां पूजानां पूजामण्डलविशेषानाह आत्मेति ॥ मध्ये कृष्णपंचकं विन्यस्य तदपेक्षया पूर्वोद्दिष्टां चतुष्टये आत्मपंचकादिकं पूजयेदिति कृष्णव्यूहात्पूर्व आत्मव्यूहं दक्षिणे जाचार्यव्यूहं पश्चिमे गुरुव्यूहं तरेण्यासंयुहं पूजयेदिति यावत् ७८६ कृष्णपंचकस्याग्नेयादिकोणचतुष्टये क्रमेण गभ्रिषोऽनुर्गोसरस्वतीक्षेत्रपालश्चेत्येते पूज्या इत्याह आग्नेयादीति । विदिकृकोणः महेशानं रुद्रावतारमिति क्षेत्रपालविशेषणं अमृन्गपेशादीन् सर्वांश्च विनाशकान्ग्णादिकोणचतुष्टये पूजयेदित्यन्वयः ७८७ सनंदनमिति । सनत्पदादिकं कुमारं सुजातकं चेतिसंबन्धः एतांसनंदनादीन् कृष्णपंचकं परितः कृष्णपंचकस्य सर्वतः परिवारत्वेन स्थिता पूजयेदित्यर्थः ७८८ कृष्णपंचकस्याग्नेस्थितो नरनारायणो पूज्यो तस्य पृष्ठतस्तु ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः पूज्या इत्याह नरेति । अस्य कृष्णपंचकस्य ७८९ शेषानिति । शेषान्दिव्यपालादीन् सांप्रदायिकप्रयोगग्रंथेषूक्तान्यथास्थानं विन्यस्य पूजयेत् तत्र नारदो नरनारायणयोरग्नेस्थितः पूज्यः एतेषु कृष्णं मूलमंत्रेण शेषान्प्रणवादिनमो तनाममंत्रैः संपूज्यमासद्वयंतस्तुष्टयं वा संकल्पपूर्वकं वसेदित्यर्थः ७९० एकत्र वा सप्रयोजकमहिंसापरिपालनरूपं दर्शयति वर्षेति । समास्तीर्णा व्याप्ता भवति अपिशब्देन वासनियमविधिसंरक्ष

आत्माचार्यगुरुव्यासपंचकानि चतुष्टये ॥ पूर्वादीनां दिशां मध्ये कथितं कृष्णपंचकम् ७८६ आग्नेयादिविदिकं स्थानं पूजयेच्चतुरोह्यमून् ॥ गणनाथं तथा दुर्गादेवीं चैव सरस्वतीं ॥ क्षेत्रपालं महेशानं सर्वांश्च विनाशकान् ७८७ सनंदनं च सनकं कुमारं च सुजातकम् ॥ सनत्पदादिकं कृष्णपंचकं परितोर्चयेत् ७८८ नरनारायणौ कृष्णपंचकात्पुरतः स्थितौ ॥ ब्रह्मादित्रयमस्यैव पृष्ठतस्तु समर्चयेत् ७८९ शेषान्देवान्मुनीन् सर्वान्यथायोगं प्रपूजयेत् ॥ नरनारायणाग्रस्थं नारदं मुनिसत्तमम् ॥ एवं संपूज्य वसतिमासौ द्वौ चतुरोपि वा ७९० वर्षाकाले मही सर्वांश्च स्थिरजं गमदेहिभिः ॥ निरंतरं समास्तीर्णालक्षकोट्यादिसंख्यया ॥ तेषां रक्षार्थं मेघोपिव सत्येकत्रसर्वदा ७९१ न हि सति कमप्येष स्थिरजं गमदेहिनाम् ॥ वदत्यसत्यं नैवायं न च चौर्यं करोति सः ७९२ तृणस्यापि च नारीषु ग्राम्यधर्मं प्रयाति न ॥ कामं न परिगृहीयाद्भवेत्त्रापरिग्रहः ७९३ तथा समायिर्कीचेष्टान् कुर्यात्प्रलपेन च ॥ नियमांश्च यथाशक्ति देव नारायणादिकान् ॥ कुर्वाणः प्राणरोधं च स्वात्मनोऽवसरे सति ७९४ वेदांतश्रवणे स्नानं त्रिसंध्यादौ तथैव च ॥ गुरुभक्तियथा प्राह वर्षाकालातिरेकतः ७९५ एकत्र च वसेन्नैव तत्र रागादिवर्जितः ॥ अलाभेन विषादी स्याल्लाभश्चैनं न हर्षयेत् ७९६ समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानां कर्मणामनसागिरा ॥ अनुकूलं हि कुर्वाणः प्रतिकूलं न चाचरेत् ७९७ हिरण्यादीनि वस्तूनि वधूस्तद्वन्मनोरमाः ॥ विष्टावन्मनसानित्यं भावयेन्न स्मरेच्च वा ७९८

णसमुच्चयः रक्षार्थमपीतिसंबन्धः एव सति ७९१ यमानुष्ठानं दर्शयति न हि सतीति द्वाभ्यां । तृणस्यापि चौर्यं न करोति ग्राम्यधर्मं मिथुनं कामं भोगसाधनजातं न परिगृहीयात् स गृहीतं कुर्यात् अपरिग्रहत्वं संरक्षणायेति द्वयोर्थः ७९२ । ७९३ नियमादीन् दर्शयति तथेत्यादिना । मायादंभस्तद्वर्ती चेष्टाभावसं शुद्धिलक्षणोऽपि विपरीतान् कुर्यात् । अनर्थकवाक्यरूपमलापं मोलक्षणं तपोविरोधिनं न कुर्यादिति । तथा देवो महादेवो नारायणश्च एतौ आदीं संबन्धित्वेन प्रयोजकौ येषां स्तेयमाः स्मरणं कीर्तनादपस्तान् कुर्वाणः प्राणायामं च स्वात्मनः प्राणरोधस्य कालेऽपराधोऽपि कुर्यादिति भवेदित्यर्थः ७९४ वेदांतेति । वेदांतश्रवणं त्रिकालस्नानं यथा गुरुः प्राह तथा अनुष्ठानरूपां गुरुभक्तिं च कुर्वाणो वर्षाकालभिक्षुकाले एकत्र न वसेत् तत्र वासदेशो रागद्वेषवर्जितो भवेत् स्फुटमन्यत् ७९५ ७९६ क्षम इति स्पष्टम् ७९७ कान्ताः कनकादीनि च काकविष्टावद्वुराद्धेत्येन पश्येदित्याह हिरण्यादीनीति ७९८

त्यर्थः ८०५ दंभस्त्याज्यइत्याह कर्मणेति । शरीरावाङ्मनोभिःकृतधर्मेपराननुकूलयितुंप्रवर्तनकुर्वीद्विद्यतस्तद्धर्मस्यप्रकर्तनंदंभोभवतिसच्चानिविद्धइति ८०६ भर्त्सनादिप्रवृत्तिप्रयोजकधीकृति
विशेषरूपदर्पनकुर्वीदित्याह ऊहेति । ऊहस्तर्कस्तत्प्रधानेनज्ञानेनपरपक्षखंडनंकुर्यादितिप्रथमवलार्थः । रामदेवषोडश्यत्वमाह अभिलाषमितिदलद्वयेन । दुःखेतत्साधनेचदेषनकुर्वीदिति ८०७ का
मक्रोधलोभमोहानांपरित्यागमाह मैथुनेच्छामितिद्वाभ्याम् । नक्तदापीतियोजना व्यवयेच्छाकामःद्रोहोऽपकारःकोधोऽकार्यं सुवर्णादिग्रहणंप्रवृत्तिलोभःदेहादावहंममाभिमानोमोहः तानकुर्वीदि
तिद्वयोरर्थः ८०८ । ८०९ मदत्यागमाह सुखेति । प्रहर्षोमदः दुःखपाप्मोवैमनस्यलक्षणविपादत्यागोद्वेष्टपरिहराभिधानेनोक्तमायइत्यर्थः ८१० क्षुद्राणामिति । क्षुद्राणामल्पेऽत्यादरवतां देहिनां धर्मे
पुत्रियाभिजननिदियुग्मतस्मिन्त्वंक्षमाराहित्यंगुणेषुदोषारोपात्मकाऽसुखाप्रयोजकंतत्तत्कुर्वीत् तथादेहेदहमप्येयोहंमानःपरिच्छिन्नोस्मीत्यभिमानस्तत्तथाश्रुतिगतदिपदसंगृहीतवत्त्वादियुग्मतस्त्वमि
त्वाभिमानेननकुर्वीत्तुयात्मानःश्रेयश्छेदित्वर्थः ८१३

साविदार्यमियमयवति । अतुतमिति । यत्तत्मानसुवदिवयेः कृत्वाऽतुतम् अतत्पार्थविययकत्वेनातुततामात्रमिति पावत् तत्पजेवितित्तवः तथा लोकानां पदजनमनुकूलनेन स्वहिम
 ६१२ श्रीरात्पुथातुतपअमानरत्वेऽसि प्रायमित्यभिप्रेत्यनस्तुतित्पादिवा

आदिपदार्थमियमप्युच्यते अतुतमिति । यस्मिन्मानसं च विषयैः कृत्वाऽनृतम् असत्यार्थविषयकत्वेनानृततामापन्नमिति यावत् तस्य जेवितिसंबन्धः तथा लोकाणां पदजनमनुकूलनेन स्वस्मि
 म्प्रणयोत्पादनं तत्प्रभृतीन् व्यापारात्तु कुर्यात् तथा विवेकेन परिच्छिन्नात्मभावस्त्वेवं शवा विवहुराख्ये यं पश्येदित्यर्थः ८१२ शरीरात्पृथग्भूतस्य आशान्नरत्वे सिद्धमायमित्यभिप्रेत्यनस्तुतिरित्यादिवा
 क्यार्थमाह नस्तुतिरिति । न किञ्चित्स्तुतिः कर्तव्यतया यस्य स तथा एवं न नमस्कार इत्यत्रापि नैकधेति वल्लभशब्देन समासः चलाचलोऽस्थिरो नि केतो वासी यस्य तथा भूतत्वाद्यादृच्छिको यदृच्छाया
 स्वेरिताया हेतोः समासतश्चाकस्मिक इति यावत् एतादृशस्वभावो यतिर्भवेदित्यर्थः ८१३ न चार्हं चेति । किञ्चिदपि न चार्हं न पूजयेत् कस्यापि विवर्जनं निषेधपर्यवसायि दोषकीर्तनं न कुर्यात् तथा
 त्मव्यतिरिक्तस्य प्रकाशकान्मंत्राक्षजपेत् तस्य ध्यानमुपासनं च न कुर्यादिति ८१४ लक्ष्यमिति । व्यापाराणां कर्मणां मध्ये किञ्चिदपि लक्ष्यमवश्यमिदं प्रयाकर्त्तव्यमित्यभिप्रायविषयीभूतं नास्ति अ
 लक्ष्यं हेतुत्वाभिमतं चेनास्ति सर्वस्यात्मत्वेन दर्शनादिति भावः ८१५ न पृथगित्यादिवाक्यार्थमाह आत्मज्ञ इति । आत्मनो व्यतिरिक्तमात्मन्यतिरिक्तभावावगाहिदेवं ज्ञानमस्य परमं हंसस्य ना
 स्ति तथाऽभेदवदभेदावगाहिचवेदं नास्ति तथास्य समदर्शिनोऽखंडात्मदर्शिनः प्रयोजनमिष्यमाणं नास्ति अहमादिभेदा हि त्वादिशब्दार्थः ८१६ अनिकेतोऽस्वप्रतिष्ठे ब्रह्मणि स्थित इति व्युत्पत्तिक

अनृतं वचनं तद्वन्मानसं विषयैरपि ॥ लोकरंजनमुखांश्च त्यजेत्सर्वात्मनायतिः ॥ विष्णुत्रकुणपैस्तुल्यं शरीरं स्पर्शविलोकयेत् ८१२ नस्तुतिर्न नमस्कारो निःस्व
 धाकार एव च ॥ चलाचलनिकेतस्तुत्यतिर्यादृच्छिको भवेत् ८१३ न चार्हं च प्रकुर्वीत न कस्यापि विवर्जनम् ॥ मंत्रांश्च न जपेन्नैव ध्यानं कुर्वीत कस्यचित् ॥ आ
 त्मनो व्यतिरिक्तस्य नापि चोपासनं घटिः ८१४ लक्ष्यं तस्य न किञ्चित्स्याद्व्यापारेषु यतेऽसदा ॥ अलक्ष्यं च न किञ्चित्तु बालवत्समदर्शिनः ८१५ आत्मनो व्यति
 रिक्तं न वेदं न नाप्यभेदवत् ॥ प्रयोजनं किमप्यस्य विद्यते समदर्शिनः ॥ अहंत्वं सर्वमित्यादिभेदोऽप्यस्य न विद्यते ८१६ सर्वेषां मात्मभूतं यदाश्रयेण विवर्जितम् ॥
 ब्रह्मतत्स्थितिहेतुः स्यादस्य नित्यं महात्मनः ८१७ सुवर्णादीनि वस्तूनि सुवर्णं च विशेषतः ॥ रागतो न स्पृशेन्नैव पश्येत्कुर्यान्न च ग्रहम् ८१८ स्पर्शनात्पुष्कसस्त
 स्य चंडालो दर्शनादपि ॥ आत्महा च भवेदेव तत्परिग्रहतः सदा ८१९ आत्मन्यत्र हतैः सर्वैर्निहतं स्याच्चराचरम् ॥ सर्वरूपो यतः स्वात्मा सर्वेषां महदेहिनाम् ८२०
 दांतः सर्वेन्द्रियः शांतमानसो विगतस्पृहः ॥ उपवीतं शिखांतद्वज्ज्ञानमेव दधद्भवेत् ॥ यस्माद्ब्रह्मोपनिषदि श्रूयते न्यत्र चेदं शम् ८२१ हृदि स्थादेव ताः सर्वा हृदि
 प्राणः प्रतिष्ठितः ॥ हृदि ज्योतिः परंतद्ब्रह्म तस्मिन्मिदं स्पृष्टम् ८२२

स्यानिकेतस्थितपदस्यार्थमाह सर्वेषामिति । यत्स्वप्रतिष्ठं सर्वात्मकं ब्रह्मतत्त्वैवात्मविदुषो ब्रह्मभूतस्य स्थितिरित्यर्थः एतेन मठादौ ममत्वं निषिद्धम् ८१७ सुवर्णपात्रादिग्रहवारकवाक्यस्यार्थमा
 ह सुवर्णादीनीति । रागतो रागोऽप्येन विद्यालाविष्यतमभावेन स्पर्शेन दोष इति सूचितम् ८१८ तत्र दोषमभिप्रेत्यति स्पर्शनादिति । रागेण हि रण्यादिस्पर्शात्पुष्कसो निषादाच्छुद्धां जातः संक
 रजातिस्तुल्यो भवति चंडालो ब्राह्मण्यां शुद्धा जातः तत्परिग्रहतः सुवर्णादिसंग्रहाद्यतिरात्मघाती भवेदिति ८१९ आत्मघातस्य सर्वानर्थमयत्वं दर्शयति आत्मनीति । आत्मनः सर्वरूपत्वात्तदा
 ते सर्वे हि सांतर्भवतीत्यर्थः ८२० दांत इति । वैराग्यममदमेः संपन्नः स नृपरमहंस उपवीतस्याने शिखास्थाने च तत्त्वज्ञानमेव दधद्भवेत् न वेदं ज्ञानरूपेणोपवीतं शिखयोर्धारणमप्रामाणिकं
 ब्रह्मोपनिषदि तन्मन्त्रपरमहंसोपनिषदि आरुणिकोपनिषदि विश्रूयमाणत्वादित्यर्थः ८२१ तत्र ब्रह्मोपनिषत्तानामुक्तार्थपरवाक्यानामर्थमाह हृदि स्था इत्येकादशभिः । उपवीतस्योपादानभू
 तं सूत्रं स्मृतिषु त्रिवृत्त्रिधा त्रिगुणत्वेन नवतंत्वात्मकं मिसिद्धं तद्विदुषो हृदयनिष्ठत्वात्मकमेव तथा हि सर्वाः समष्टिरूपत्वेन सर्वात्मभूता देवता ईशसूत्रविराट्पूर्वज्ञाद्विहृत्कमले स निहिताः आत्मत्वेन वेदा-

तेषु तत्प्रसिद्धेः तथा प्राणापानौ तत्संस्थात्प्रकोट्यामश्वेत्येवं त्रिविधः प्राणोपि हृदि स्थितः । तथा स्थूलसूक्ष्मकारणलक्षणोपाधिभेदेन विधादिसंज्ञतामाध्यामानं परैर्योतिषिदात्मतत्त्वमपि सर्वसत्तामद-
त्वात् श्रुतो प्राणपदोक्तं हृदि स्फुटम् । एवं प्रत्येकं त्रिविधानां देवता प्राणज्योतिषां समुदायो न वतं त्वात्मकसूत्ररूपः सिद्ध इत्याशयः ८२१ ब्रह्मोपवीतमिति । यथानवतं तु मयसूत्रात् प्रादुर्भूतो भावो यज्ञा-
दिकर्मांगभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते । तथा प्रोक्तं त्रिवृत्सूत्रानुसंधानेन प्रादुर्भूतं तत्संज्ञानं यज्ञांगभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते । यज्ञोपवीतं परममित्यादि मंत्रस्यापि तत्रैव मुख्यपदव्यासमन्वयात् । तत्र
हिसहजपदेन स्वाभाविकत्वमुक्तं प्रतिमुच्यते न तूपाधि विमोक्ष इति । यद्यतश्चैतन्मूल्यं यज्ञोपवीतं हृदि तिष्ठतीति निर्धारितं ततः सुधीः शास्त्रोक्तसंश्लेषणं पूर्वकं बहिः सूत्रं बाह्यद्रव्यसाध्यमुपवीतं त्यजेदित्य-
र्थः ८२३ यदक्षरमिति । बहिः सूत्रं तदुपलक्षितं दृश्यजातं च तत्पक्षादक्षरमाकाशांतं प्रपञ्चाधिष्ठानं भूतं परं ब्रह्मतत्त्वसूत्रमिति धारयेन्निश्चिन्यादिति । कथं तत्र सूत्रपदप्रवृत्तिरित्याकांक्षायां माह सूचना-
दिति । सूचनात्प्रकाशनाद्धेतोः सूत्रमिति नाम प्राहुः । लोके तं तवोपि स्वातर्गतं तद्वत्प्रकाशनात् सूचयतीति सूत्रमिति व्युत्पत्तिकेन सूत्रपदेनोक्तास्तथा स्वातर्गतं जगत्पटप्रकाशकत्वात् परंपदं ब्रह्मसूत्रं संज्ञमि-
त्यर्थः । एतद्विज्ञानफलमाह तत्सूत्रमिति । वेदः शब्दराशिस्तु स्य पारमगोचरमपि प्राप्तः सर्वज्ञ इति धावत् ८२४ सूत्रशब्दस्य तत्त्वादिपुरुषद्वेषिधाराकत्वलक्षणगुणे नीचत्वे प्रवृत्तिनिश्चित्यतत्त्व-
रो भवेदित्याह येनेति । येन सर्वो धारेण चिदात्मना सर्वं दृश्यजातं प्रोक्तं तेषां तत्र स्थितमिति शेषः । तद्वस्तु सूत्रत्वेन धारयेत्योगीतरूपं पदार्थे कथं दर्शनी । तत्र साधनसंपत्तिमाह योगविदित्यादिपदद्व-

यज्ञोपवीतं चैतन्मूल्यं हृदि तिष्ठति यत्ततः ॥ सशिखं वपनं कृत्वा बहिः सूत्रं त्यजेदुधः ८२३ यदक्षरं परं ब्रह्मतत्त्वसूत्रमिति धारयेत् ॥ सूचनात्सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परंप-
दम् ॥ तत्सूत्रं विदितं येन सविप्रो वेदपारगः २४ येन सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे मणिगणा इव ॥ तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्तत्त्वदृष्टिमान् २५ बहिः सूत्रं त्यजन् विद्वान् योग-
मुत्तममास्थितः ॥ ब्रह्मभावमिदं सूत्रं धारयेद्यः सचेतनः २६ धारणात् तस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुचिर्भवेत् ॥ सूत्रमंतर्गतं तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतनाम् ॥ ज्ञानमेव
परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते २७ अग्रे रिवशिखा तद्वद्यस्य ज्ञानमयी शिखा ॥ सशिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः २८ कर्मण्यधिकृता ये वै वैदिके ब्राह्मणादयः ॥
तैर्विधायमिदं सूत्रं क्रियांगंतद्विवैस्मृतम् २९ शिखा ज्ञानमयी यस्य स्युपवीतं च तन्मयम् ॥ ब्राह्मण्यं सकलं तस्यैव ब्रह्मविदो विदुः ८३०

येन । योगोऽष्टांगः अमृतनादोक्तपङ्गोवातद्वेत्ता तत्त्वदृष्टिर्नित्या नित्यवस्तुविवेकस्तद्वानिति तदर्थः ८२५ उक्तवैतारं प्रशंसति बहिः सूत्रमिति । उत्तममैक्यदर्शनलक्षणं योगमास्थित आलं-
व्यस्थितो विद्वान्कुशलो यो बहिः सूत्रं त्यक्त्वा इदं वर्णितं सूत्रं धारयेत् स एव चेतनो लब्धचेतनत्वं फल इतरे तु विद्वांसोऽपि रंगकुड्या इमं समाह्वयार्थः कीदृशमिदं सूत्रम् ब्रह्मभावब्रह्मणो भावः प्रादुर्भावरूपास-
त्तायत्र तत्तथा ८२६ उक्तसूत्रेण सदा पवित्रता भागे भवतीत्याह धारणादिति । येषामुक्तं सूत्रमंतर्गतं हृदि प्रकाशमानं भवेत् तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतनां ज्ञानमेव परं प्रधानं न कर्म तेषां शरीराद्येन सांपवि-
त्रं शोधकमपि ज्ञानमेवेत्यर्थः तथा च स्मृतिः ' न हि ज्ञानेन सह दृश्यम् ' इत्यादिः ८२७ उपवीतं न्यायं शिखायां दर्शयति अग्रे रिवेति । यथाग्रेः शिखा अग्रेः स्वरूपादप्यन भवति तथा स्य नित्यविज्ञान-
रूपा शिखा स्वरूपादप्यन भवति स एव मुख्यः शिखी ज्ञानस्य शिखा त्वंच शिरसि मूर्ध्नि निरुपयाता इति व्युत्पत्त्या पृष्ठोदरादित्वाच्च निष्पन्नेन शिखाशब्देन सर्वोत्तमत्वाभिधानादुत्तमत्वगणयोगाद्वा बोध्यम्
इतरे ज्ञानहीनास्तु न शिखिनः केशधारित्वस्य स्त्रीशूद्रादाविति प्रसक्तत्वेन शिखित्वात् प्रयोजकत्वादित्यर्थः ८२८ तद्विषयैर्बाह्यशिखोपवीतेहा तव्ये इति चेन्न यादृशोपशब्द इति न्यायेन बाह्यकर्मणाधिकारि-
भिरुक्तं तत्कर्मांगत्वेन बाह्योपवीतादीनां धारणमेव कर्तव्यमित्याह कर्मणीति । विधायं विज्ञेयं धारयं इदं बाह्यम् ८२९ उपवीतस्य मुख्यत्वगीणत्वाभ्यां तत्प्रमुक्तब्राह्मणस्यापि मुख्यत्वगीणत्वे-
दर्शयन् मुख्यं ब्राह्मणं ज्ञानिनामाह शिखेति । यस्य पुरुषस्य शिखा उपवीतं चैतन्मूल्यं ज्ञानमयं तस्यैव ब्राह्मणत्वं सकलं पूर्णं मुख्यमिति धावत् इत्यर्थे विद्वतात्पर्यं विदुः प्रादुर्भवेति ८३०

तत्रोक्तं यथा मातृगणपदस्य नृपतिमा मानं ब्रह्मसर्वमिति केवेति तस्याकाराद्युपपत्तिः इदमिति । इदं ज्ञानरूपमुपवीतं परमं सर्वोत्कृष्टं परायणं ब्रह्मरूपेण सर्वविद्यानभूतं च यद्भवति तद्येन विदुषा स्वात्मसाक्षात्काररक्षणं व्यापारेण विधृतं स विद्वानेवोपवीती प्रशस्तोपवीतवान् भवेत् । न केवलमेतावदेव फलं किंतु सर्वोत्तमभावोपीत्याह यज्वेति । यतः स इदं हि कर्तुं रूपं ज्ञानरूपस्तथाप्यज्वायागोक्तं रूपं असविद्वान् भवेत् एतदुपलक्षणं पदार्थतिरात्मताया अपीति ८३१ ज्ञानात्मकोपवीतादिलक्षणं ब्राह्मण्यं परमहंसेनावश्यं संपाद्यमित्यर्थस्य दण्डोदाहरणेन प्रदर्शनं परंपरमहंसोपनिषदाक्यमवतारयति संप्राप्तेपीति । संप्राप्तेप्रीव्याचारणलक्षणे कृतेपिवैणवेदं देव्यारितेपि च सत्यस्य यत्तेजानं विना दंडित्वं दंडमात्रेण न भवति यतः परमहंस्यमप्रतिपादिकाश्रुतिरुपनिषदेवमाहेति ८३२ एवं कथमित्याकांक्षायां तद्वाक्यं पठति ज्ञानेति । ज्ञानरूपोदंडः एकदंडोपरमहंसः सर्वांशीविषयलंपटः स्फुटमन्यत् एतेन तत्त्वदंडब्रह्मसूत्रमित्यादिकारुणिकवाक्यार्थोपि संगृहीत इति बोध्यम् ८३३ फलितमाह यस्मादिति । यस्मादेवं श्रुतयः प्रतिपादयंतितस्मादमुना परमहंसेन ज्ञानं श्रवणादिद्वारा संपाद्यमिति तच्च ज्ञानमेकविषयकमेवेत्याह आत्मन इति ८३४ पारमहंस्यसंपाद्यस्य ब्रह्मात्मैक्यज्ञानस्याभिनयपरं यत्सत्यमेवावस्थितिरित्यादि परमहंसोपनिषदाक्यं तस्यार्थमवतरणपूर्वकमाह आत्मनो ब्रह्मेति सप्तभिः । कृतीकृतार्थः ८३५ अवतारितवाक्यार्थं दर्शयति अविद्ययेत्यादिना

इदं यज्ञोपवीतं तु परमं यत्परायणम् ॥ सर्वदा विधृतं येन विदुषा स्वात्मबोधतः ॥ स विद्वानुपवीती स्याद्यज्वायज्ञश्च देहिनाम् ८३१ संप्राप्तेपि कृते तद्विधृत्येवैणवेपि च ॥ दंडेनैव तु दंडित्वं मुख्यं ज्ञानं विना भवेत् ॥ यस्मात्परमहंसारुग्याश्रुतिरेष जगौ हि सा ८३२ ज्ञानदंडो घृतो येन एकदंडोऽस्य उच्यते ॥ काष्ठदंडो घृतो येन सर्वांशी ज्ञानवर्जितः ॥ स याति नरकान् घोरान् महारौरवसंज्ञकान् ८३३ यस्मादेवं ततो ज्ञानं करणीयं स दामुना ॥ आत्मनो ब्रह्मणो येन भेदधीनैव जायते ८३४ आत्मनो ब्रह्मरूपत्वमसकृत्कथितं मया ॥ तुभ्यं पुनश्च वक्ष्यामि ज्ञानाद्यस्य कृती भवेत् ८३५ अविद्यया सदा शून्यं परब्रह्मेति कीर्तितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्स्वस्मिन्नेव सदा स्थितम् ८३६ अद्वयं भेदगंधेन रहितं तत् एव हि ॥ पूर्वदोषविनिर्मुक्तं निश्चलं गगनोपमम् ८३७ इदमेवाह मात्मा स्मीत्येतन्मे स्थानकं परम् ॥ इदमेव स्वयं ज्योतिर्मतो भेदविर्वर्जितम् ८३८ इदं शिखोपवीतं च तथा दंडक एव च ॥ न ब्राह्मो वैणवो दंडो मुख्यो मेद्यकदाचन ८३९ पूर्णानंदैकरूपेस्मिन् नयदैवमवतिष्ठते ॥ कृतकृत्यस्तदा पश्येत्परंब्रह्मात्मरूपतः ८४०

यन्नित्यबोधरूपत्वेनाविद्यया सदा हीनमिति कीर्तितं तद्ब्रह्म आनंदमय आत्मन्येवैक्येन सदा स्थितं न तदस्थमित्यर्थः ८३६ अद्वयमिति । कीदृशं तद्ब्रह्म प्रशंसितं सर्वभेदत्वादद्रूपम् अतएव सर्वविकारैः क्रियया च वर्जितमिति ८३७ इदमेवेति । यदविद्यया सदा शून्यमित्यादिना वर्णितं तदिदं परोक्षं स्वहमेवास्मि आत्मत्वादिति पूर्वोक्तसंबंधः तत आत्मरूपाद्भिन्नत्वे हि ममानात्मत्वं स्यादिति भावः । अभेदफलमाह एतन्मे इति । तथेदमेव तत्त्वं मम परं सर्वोत्कृष्टं स्थानकं प्रियं स्थानम् अनुकंपायां कन् 'स भूमा कस्मिन् प्रतिष्ठितः स्वमहिम्नि' इति श्रुतेः तथा इदं तत्पदार्थभूतं तत्त्वं मतो भेदविर्वर्जितं स्वयंप्रकाशत्वात् न हि प्रत्यग्भिन्नस्मदृश्यस्य स्वयंप्रकाशत्वं संभवतीति भावः ८३८ न केवलमुक्तं ब्रह्म मम स्वरूपमेव किंतु मम सर्वोपकरणात्मकं तदुपलक्षितं सर्वप्रपंचात्मकं चेत्याह इदं शिखेति । इदं ब्रह्मेव ज्ञानात्मकं मम शिखादिरूपमित्यर्थः तत्र ज्ञानरूपब्रह्मण एव सविलासा ज्ञानदमना मुख्यं दंडत्वं काष्ठमयस्य तु ममोनियमनस्मारकस्य गोणं तदित्याह न ब्राह्म इति । ब्राह्मः ब्राह्मणं प्रतिधारणीयत्वेन विहितः ८३९ उक्तभावनाफलं नृब्रह्मताक्षात्कार एवेत्याह पूर्णेति । कृतकृत्यो निवृत्तकर्माधिकारः सत्परंब्रह्मपश्येदात्मरूपतयेत्यर्थः ८४०

तन्नित्यबोधइत्यस्यार्थमाह सूरयइति । यद्ब्रह्मविदुषांपरोक्षसर्वत्रव्याप्तमानंदरूपत्वेनपरमंसर्वोत्कृष्टपदमन्वेष्टव्यं यं वस्तु यथाविदुषामपि हृदिस्थितं सज्ज्योतिःसर्वार्थप्रकाशकं तस्याज्ञायमानत्वं लक्षणनिरीतं वेनप्रकाशकत्वेदृष्टांतश्रुतः तद्विस्वरूपंसदवप्रकाशयतीत्यर्थः ८४१ त्वंपदार्थशोधनप्राधान्येनब्रह्मप्रतिपादिकायाब्रह्मोपनिषदोर्थवर्णयति आत्मनइत्यूनानिंशत्श्लोकैः । त्वंपदार्थस्यप्रत्यग्रूपस्यावगतिःस्फुटत्वंतदर्थब्रह्मोपनिषदुक्ताश्रतसोऽवस्थाःशृण्विति ८४२ निरवस्थइति । अयंचवस्तुतो निरवस्थःअवस्थाख्यपरिणामरहितोपिमायावशेनताःप्राप्नोतीत्यर्थः तत्रतुरीयस्यपरमार्थत्वेपितुरीयतायाःपूर्वापेक्षत्वेनकल्पितत्वमितिभावः ८४३ तासामिति । तासामवस्थानांजाग्रददीनांचतसृणानांभ्यादीनिक्रमेणस्थानानिबोध्यानीत्यर्थः ८४४ नाभेरिति । नेत्रस्थंजागरंविद्यादित्यन्यत्रोक्तेस्तदुपसंहारेणनाभिनेत्रपर्यंतदेशेविज्ञानशक्त्युपाधिकीजीवाद्यंदाविशेषतःस्थितोभवतितदाविश्वसंज्ञाप्रयोजिकांजागरावस्थांभजतेइतिप्रथमदलार्थः हृत्कमलेतिष्ठन्प्राज्ञत्वप्रयोजिकांसुषुप्तिकंठेतैजसत्वप्रयोजकंस्वप्नमूर्द्धनितुसमाधिनातिष्ठंस्तुरीयतांभजतइत्यर्थः ८४५ अत्रजागरणइति । क्रमोविवक्षितः देवताअधिदेवरूपाणि तथाचजागरणशालिनोविश्व

सूरयोयत्तुपश्यंतिव्याप्तंतत्परमंपदम् ॥ चक्षुर्वदेहिनांज्योतिःस्वप्रकाशंहृदिस्थितम् ८४१ आत्मनोस्यावगत्यर्थंत्वंपदार्थस्यतेषुना ॥ ब्रह्मोपनिषदिप्रोक्ता अवस्थाःकथयाम्यहम् ८४२ निरवस्थःपुमानेषआनंदात्मास्वयंप्रभः ॥ मायामयीरवस्थास्ताश्चतुर्धायातिसर्वदा ८४३ तासांस्थानानिचैतानिकथितानिमनीषिभिः ॥ नाभिश्चहृदयंतद्वत्कंठोमूर्द्धातथैवच ८४४ नाभिर्नेत्रांतमुद्दिष्टंस्थानंजागरणेसदा ॥ सुप्तिस्वप्नतुरीयाणिहृदिकंठेचमूर्द्धनि ८४५ अत्रजागरणेस्वप्नेसुप्तौचैवतुरीयके ॥ ब्रह्माविष्णुश्चरुद्रश्चपरमात्माचदेवताः ८४६ परमात्माचतुर्थोवैसर्वदेवादिरूपभाक् ॥ कार्यकारणहीनोयमवाङ्मनसगोचरः ८४७ आनंदात्मास्वयंज्योतिःसत्कोवेदेवादिभिः ॥ यस्मिन्लोकाःकर्मफलंनलोकाभेदवर्जिते ८४८ देवावेदास्तथायज्ञात्मातापिचपितापिच ॥ स्नुषेत्यादिममाध्यासानस्युस्तेप्यत्रलोकवत् ८४९ चंडालःपुष्कसस्तद्वत्संन्यासीचवनीतथा ॥ इत्यादिकोयमध्यासोममनास्तिस्वभावतः ८५० अयमस्तुतमोवाहमेतानिकरणा निमे ॥ दुःखस्यचसुखस्यापिहवापिपरत्रच ८५१ सुखंवाप्यथवादुःखंभेदश्चैवप्रकीर्तितः ॥ संसारोयमपार्थोयमयितुर्येनविद्यते ८५२ एकमेवतुतद्ब्रह्मपरंनिर्वाणसंज्ञितम् ॥ विशुद्धचेतसानित्यंभातिस्वेनैवतेजसा ८५३

स्यब्रह्माविराडूपोऽधिदेवंस्वप्नस्यविष्णुर्हिरण्यगर्भरूपःसुप्तेरुद्रस्तुरीयस्यपरमात्मेत्यर्थः ८४६ तत्रपरमात्मरूपंयथाश्रुतिप्रतिपादयत्युपादानायपरमात्मेत्यादिना । यश्चतुर्थःपरमात्मासमाययासर्वरूपोवस्तुतःकार्यादिविशेषरहितोवागाद्यगोचरश्चबोध्यइत्यर्थः ८४७ आनंदात्मेति । तथासस्वयंप्रकाशानंदरूपउक्तः तत्रहेतुतयाऽद्वितीयत्वमाह यस्मिन्निति । यस्मिन्कर्मफलरूपालोकाविषयाःनलोकाः लोकप्रावंपरित्यजंतिभेदवर्जितत्वादित्यर्थः ८४८ देवाइति । यथालोकैरत्रतुरीयेस्वभावस्त्यक्तस्तथादेवादिभिरपिसत्यज्यते यतस्तेममत्वपदार्थस्यसंबन्धिनाऽध्यासात्मासोपितरूपाभवंतिनवास्तवाइत्यर्थः ८४९ चंडालइति । ब्राह्मण्यांक्षत्रियायांचक्रमेणशूद्राजातौचंडालपुष्कसौ चंडालांताजातयःसंन्यासादयआश्रमाश्चात्रतुरीयेमत्स्वरूपेनसतीति ८५० अयमिति । अयमादिःकर्तृविशेषरूपेदिहकामुष्मिकमुखादिसाधनरूपःसुखादिकलरूपश्चयस्यभेदउक्तःसंसारोमयितुरीयेनास्तीतिद्वयार्थः ८५१ । ८५२ एकमिति । निर्वाणनिर्गतंवाणंशरिपयितव्यंनिरुपययान्निर्वाणसंज्ञंशुचिपार्थस्वयंज्योतिर्देवभाति ८५३

रिपुविशयान्तरात्पर्यवसायिनिर्वाणसंशुद्धिपरास्वयंजातिद्वन्द्वमाह ॥ ८५४ ॥ मतिबुद्धादिपदद्वयार्थमाह यथेति । यस्तकोपिकोहिचिज्जानातिसर्वज्ञः सन् सर्वविद्याफलमृष्यादीनां कैरु
 म्भययति । अत्रतुरीयेऽप्यादयः केपिन ईशतेनियमनं कर्तुं शक्नुवतीत्यर्थः ॥ ८५४ ॥ उपवीतग्रंथस्य प्रदर्शितार्थत्वात्तमतिक्रम्य एकोदेव इत्यादिमंत्रार्थमाह जग
 योभावरूपं प्राप्नोतीत्यर्थः यो यो देवानां प्रत्ययुध्यतेत्यादिश्रुत्युक्तसर्वविद्यापदे प्रथमाद्वितीयाथेति भावः ॥ ८५५ ॥ उपवीतग्रंथस्य प्रदर्शितार्थत्वात्तमतिक्रम्य एकोदेव इत्यादिमंत्रार्थमाह जग
 दीश इति । जगद् ईशश्च ज्ञाता भ्रमप्रमयोराश्रयो जीवश्च एवं रूपं द्वयं देतमस्माभिर्मायामोहितैरेव कल्पितं वस्तु तस्वत्र पुरुषेनास्ति यतो यं काष्ठेष्वभिवत् सर्वोपाधिपुगूढ एव श्रभवति तस्योपाध
 यस्तु जरायुजादिवतुर्विधभूतरूपाः तत्र भूतविशेषणस्य कार्यकारणरूपित्वस्यायमर्थः दृष्टाऽदृष्टद्वारा पूर्वदेहं प्रति कार्यत्वमुत्तरदेहं प्रति च कारणत्वमिति द्वयोरर्थः ॥ ८५६ ॥ ८५७ सर्वेति । आका
 शवत्सर्वव्यापी बुद्धेरपिशब्दात्कारणशरीरस्याप्यंतरामध्ये प्रत्यक् चैनस्थितस्तथा सर्वभूतानिराजवदधिष्ठायवशीकृत्य अत्र एव भूतेषु स्थितः ॥ ८५८ ॥ मध्यस्थ इति । मध्यस्थः साक्षी । चतुर्पदार्थमाह
 चिद्धन इति ॥ ८५९ ॥ तृप्प्रत्ययांतं चेतुपदंतस्य ज्ञानरूपस्य ज्ञानाश्रयत्वं वक्तुं क्षमते प्रमेयतंत्रत्वात् त्रिगुणपदसमभिव्याहाराच्चेत्याशयेनाह चेतन इति । चेतनश्चेतन्याश्रयवाचकेन चेतुपदेनोक्तोपि चे
 तन्येच्छादिगुणाश्रयोन भवति निर्गुणत्वाद्वितीयत्वाच्चास्मिन् गुणगुणिभावस्यासंभवादित्यर्थः ॥ ८६० ॥ एकोवशीत्यादिमंत्रपूर्वाद्धेस्यार्थमाह स्वामीति । यत्पतः स्वरूपमेव बहुधा कुरुतेऽतः सर्वं

ऋषयः पितरो देवास्तथान्येपिमहौजसः ॥ तत्र केपीशतेनैव तुर्येदेव महेश्वरे ॥ ८५४ ॥ यश्च जानाति तं देवं सर्वज्ञः कोपिकोर्हि चित् ॥ ऋष्यादीनां भवेन्नैव किं करोयमनाथवत्
 ५५ जगदीशस्तथा ज्ञाता ह्यस्माभिः कल्पितं द्वयम् ॥ वस्तुतो नैव तद्वैतं पुरुषे विद्यते यतः ५६ एक एव स्वयं ज्योतिर्गूढः काष्ठाग्निवत्सदा ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु कार्य
 कारणरूपिषु ५७ सर्वव्यापी यथाकाशो बुद्धेरप्यंतरास्थितः ॥ अधिष्ठाय च भूतानि वसत्यत्र सराजवत् ५८ मध्यस्थ इव भूतानां व्यापाराननुपश्यति ॥ चिद्धनः
 केवलो जाड्यलेशेनापि विवर्जितः ५९ चेतनोऽपि पुमान्नायं चैतन्यादिगुणः सदा ॥ स्वाभावान्निर्गुणो यस्माद्देहगंधविवर्जितः ८६० स्वामी सर्वस्य जगतः सर्वदा यो
 नियामकः ॥ एकमेवात्मनो रूपं कुरुते बहुधा च यत् ६१ तस्यात्मनोऽत्र विज्ञान उपायं प्राहुरीदृशम् ॥ स्वदेहं वापि बुद्धिवाह्यरणिप्रविचिंतयेत् ॥ चतुर्मात्रंतथोकार
 मात्मानमुत्तरारणिम् ६२ मात्रापादाद्यभेदेन ध्यानेन मथनेन हि ॥ अभ्यस्य तोयमात्मा स्यान्निगूढः प्रकटः सदा ६३ अरण्योर्मथनाद्यद्वयमिः सर्वप्रदाहकः ॥ अ
 विश्वासो न कर्तव्य आ विर्भावे निजात्मनः ६४ यथायंत्रादिपीडात उपायाल्लभ्यते नृभिः ॥ तैलादिकंतथात्मापितपः सत्यादिसंयुतैः ॥ आत्मज्ञैर्लभ्यते शश्वद्बुद्धौ स्व
 स्य निजात्मतः ६५ जीवतां परिगृह्यायमानं दत्त्मास्वयंप्रभः ॥ संसारे वर्तते ज्ञातो जीवोऽजीवः प्रजायते ८६६

स्य स्वामी नियामक इति यावत् विकारस्य उपादानाधीनतायान्याय्यत्वादिति भावः ॥ ८६१ ॥ आत्मानमित्यादेरर्थमाह तस्येति । तस्यात्मनः साक्षात्कारेऽयमुपाय उक्तः अयं कः आत्मपदोक्तं
 देहादिसंघातं बुद्धिं वाऽधरारणिंचितयेत् अकारोकारमकारादमात्रारूपमात्राचतुष्टयशालिनं प्रणवमात्मानं मात्राभिर्विश्वेत्यादिचतुरवस्थस्यात्मनः प्रतिपादकमुत्तरारणिंचितयेदिति ॥ ८६२ ॥ मात्रे
 ति । पादाविश्वाद्यस्तुरीयांताः प्रत्येकमधिदेवादिभिर्नामां ऋक्प्रेमोक्तास्तेषां मात्राभिर्विधा क्रमभेदेन चिंतनमेव मथनं प्रकृत्यादित्वात्तृतीया तथा चोक्तध्यानात्मकमथनरूपाभ्यासेनायमात्मा
 गूढोऽपि प्रकटः स्यादत्र न संशय इति द्वयोरर्थः ॥ ८६३ ॥ ८६४ तिले ध्वित्यादेरर्थमाह यथेति । यथायंत्रादिना निपीडनमथनादिरूपोपायवद्भिस्तैलघृतंचलभ्यते तथा तपः सत्यविवेकाद्युपाय
 वद्भिर्बुद्धि साक्षात्मापि निजात्मतः स्वरूपत्वेन निजात्मभिरिति पाठे निजे स्वरूपे आत्मानोपेयान्ते तथातो रित्यर्थः ॥ ८६५ ॥ जर्गेत्यादेरर्थमाह जीवतामिति द्वाभ्यां । अयमात्माऽविद्यया जीव
 त्वं परिगृह्य संसारे जाग्रदादिरूपे भ्रमति ज्ञातस्तु पूर्वजीवोपि सन् अजीवो ब्रह्मरूपः प्रजायते इत्यर्थः ॥ ८६६ ॥

अधिष्ठानचित्तवृत्तवैवर्धनसंवितामनसोबाधरूपमनस्तोभवेतीत्याह आत्मैति । आत्मैवसत्यमधिष्ठानतस्यानुबोधःशाखाचार्योपदेशानुसारेणसाक्षात्कारस्तेनयदानसंकल्पयतेदेताकारयु-
 तीःपरित्यजतितादात्म्याभावेसतिदेताग्रहणरूपामनस्तोमनोरहिततायातितत्त्वविदित्यर्थः ८७७ तदानींकीदृशमात्मरूपमवशिष्यतेइत्याकांक्षायामाह अमनस्तेति । यदातस्यभ्रमसिद्धस्य
 मनसःअमनस्ताबाधरूपानिवृत्तिर्भवतितदातदमनसोऽभाववत्त्वमीदृशमेभिर्विशेषणैरुपलक्षितंप्रचक्षतेकथयंतितत्त्वविदइतिसंबंधः ईदृशंकीदृशम् अकल्पकंसर्वकल्पनारहितंअजंजम्मादिविकार
 हीनंज्ञेयाभिर्जस्वप्रकाशचयज्ज्ञानतद्रूपमिति तस्याकल्पकत्वादोक्रमेणहेतुगर्भविशेषणत्रयंब्रह्मज्ञेयमित्यादिब्रह्मज्ञेयंस्यततथा तस्मादकल्पकंनित्यत्वादन्यतथाज्ञेनतेनज्ञानेनाजंस्वरूपमेववि-
 बुद्धयतेनत्वन्त्यततोज्ञेयाभिन्नमितिसंबंधः ७८ अत्रभ्रांतमनमनूयनिरस्यति सुषुप्तिवदिति । तन्मनोयदासुषुप्तिवत्सुषुप्तौयादृशंभवतितदादृशंभवेत्तदाअमनस्तासिद्धिर्बोद्धयेतिकेचिद्वदंतितम्मतं
 नयुक्तंयतःसुषुप्तिनिरोधयोर्विभेदोविशेषोवक्ष्यमाणविधयाभवतीत्यर्थः ७९ तमेवविशेषमभिनयति निगृहीतस्येति । निगृहीतस्यनिरुद्धस्यअतएवनिर्विकल्पस्यकल्पनारहितस्यधीमतोमहा-
 वाक्यजविद्यासंस्कृतस्यचमनसोयएषोऽधिष्ठानावशेषरूपःप्रचारोऽवस्थाविशेषःसजागरेनिद्राभावेभवति सुषुप्तौतुयोमनसःप्रचारःसअधोविलक्षणस्तामसत्वात् अतउक्तःप्रचारोतत्समोनसुषु-
 प्तिसमइति यतःसुषुप्तेचित्तलीयतेकारणेसूक्ष्मभावेनावतिष्ठेअत्रसमाधौतुबाध्यतेइत्यर्थः ८८० सुप्तिसमाधौविशेषांतरमाह तदेवेति । तत्प्रात्यग्राहकभेदरहितंनिरुद्धचित्तंनिर्भयत्वादिशा

आत्मसत्यानुबोधेननसंकल्पयतेयदा ॥ अमनस्तांतदायातिग्राह्याभावेतदग्रहम् ८७७ अमनस्तायदातस्यमनसस्तद्वदीदृशम् ॥ अकल्पकमजंज्ञानंज्ञेयाभि-
 न्नंप्रचक्षते ॥ ब्रह्मज्ञेयमजंनित्यमजेनार्जंविबुद्धयते ८७८ सुषुप्तिवद्यदातस्यादमनस्तातदाभवेत् ॥ केचिदेवंसमिच्छंतिनयुक्तंतद्विभेदतः ८७९ निगृहीतस्य
 मनसोनिर्विकल्पस्यधीमतः ॥ प्रचारोजागरेचैवसुषुप्तेऽन्योनतत्समः ॥ लीयतेहिसुषुप्तेतन्निगृहीतंनलीयते ७८० तदेवनिर्भयंब्रह्मज्ञानालोकंसमंततः ॥ अज-
 मुन्निद्रमस्वप्नप्रमनामकमरूपकम् ॥ सकृद्विभातंसर्वज्ञंसुषुप्तौनचतादृशम् ८८१ अमनस्तांगतेचित्तेप्राप्योयंभूरिपुण्यतः ॥ सर्वाभिलाषविगतःसर्वचिंतासमुत्थि-
 तः ॥ सुप्रशांतःसकृज्ज्योतिःसमाधिरश्चलोभयः ८८२ ग्रहोनास्मिन्नचोत्सर्गाश्रितांवाकस्यचिद्वहेत् ॥ आत्मसंकलनादात्मायदानिश्चलतांगतः ८८३ आत्म-
 रूपंभवेच्चित्तमजातिसमतांगतम् ॥ तदासमाधिरेषस्यादमनस्ताभवोमहान् ॥ वेदांतोदितसंगूढोदृश्यतेगुरुवक्रतः ८८४

लिङ्गवैवर्धनस्य सुषुप्तौतदादृशंनिर्भयंब्रह्मात्मतामापन्नचित्तंनभवतिदोषबीजाविद्याशब्देलपादितिभावः तत्रनिर्भयत्वंभयहेतुद्वितीयग्रहणाभावात् नचतत्रभासकापेक्षेत्युक्तंज्ञानालोकमिति ।
 स्वरूपभूतज्ञानमेवालोकप्रकाशोयत्रतत्तथा चिदेकरसमितियावत् समंततःसर्वतःस्थितंव्यापकमितिपावत् अतएवाजंजम्मादिविकारहीमय तत्रहेतुरुन्निद्रनिद्रायाअबोधरूपायाउद्वर्तनिष्कांत
 मतएवस्वप्नरूपेणाध्यासजातेनहीनम् तस्याविषयत्वमाह अनामकमरूपकमिति । नामरूपराहित्यात्सर्वेन्द्रियाप्राप्त्यमित्यर्थः बाधितायाअविद्यायाःपुनरप्रसक्तेःसकृदेकवारमेवविभातमावि-
 र्भूतमतएवसर्वज्ञंसर्वचतत्तज्ज्ञेयमात्रमित्यर्थः ८९ अयंदुर्लभइत्याह अमनस्तामिति । चित्तमनसिभूरिपुण्यपरिपाकात्प्रतिबंधापहारेणामनोभावंगतेसत्ययंसमाधिःप्राप्योभवति कीदृशः
 सर्वेऽभिलाषाःशब्दावागिन्द्रियविषयाविगतायस्मात्सतथा तथाचितांतःकरणवृत्तयस्ताभ्यःसमुत्थितोन्पावृत्तः शिष्टानिपदानिवपाखपातानि ८२ ग्रहइति । अस्मिन्समाधौग्रहणत्यागो-
 नस्तः द्वितीयाभावात् अतएवचक्रस्यचिद्विषयस्यचित्तानवहेतुनधारयेत् अस्मत्समाधौनिदानतात्मतत्त्वसाक्षात्कारएवेत्याह आत्मैति । आत्मनःसंकलनंयाथात्म्यनिर्धारणतस्माद्धेतोरात्माय-
 दानिश्चलतःइत्यभानात्मकक्षेत्राहित्यंगतोभवेत्चित्तंचात्मरूपमात्मनिबाधितंभवेत् कीदृशमजाति जातिभिःसकलविशेषैर्वैजितमतएवसमतांपरमसाध्यंगतंचेतितदाएरसमाधिःस्यात् कीदृशो
 वेदांतवाक्यैर्गृह्यतयाउपदिष्टोपिगुरुरूपदेशात्साक्षात्कार्यइतिद्वयोःसंबंधः ८८३ । ८८४

अस्पृशौर्भ्यमेवस्फुटयति अस्पृशेति । अयं समाधि रस्यो गसंज्ञः सर्वसंबंधराहित्यात्समाधि त्वाच्चतथा सर्ववैदंतिविज्ञानहीनैर्योगिभिर्दृष्टं न दृष्टं शक्यो यतस्तेऽस्माद्विभ्यतिभयं याति यतोऽभये
 पिरहसिबालाहवभयं भयहेतुं पश्यंतीत्यर्थः ८८९ तेषां भयनिदानमपि स्वाज्ञानमेवेत्याह जात्यंधा इति । यथा जन्मायां स्तत्प्रसिद्धमपि रूपं न लभते तथा ते योगिन आंतरमप्यात्मानं स्वावबोधतः साक्षा-
 त्कारेण अलब्धं वा अप्राप्य सुत्या अतुल्यामपि अमनस्तां सुप्ति तुल्यां वदंतीति संबन्धः ८८६ न केवलमविद्येव भयकारणं किंतु कुतर्का अपीत्याह भयकारणमिति । एतेषामश्रौतयोगिनामुक्तसमाधितो
 भयस्य कारणं प्रथममार्थं भ्रांतीनामध्यासानां दर्शनमुदयसाधनमज्ञानं भवति द्वितीयंतु तत्प्रयुक्तायाः शास्त्रजालप्रसिद्धाविधाः प्रेक्षाः कल्पनास्तर्का इति यावत् तद्रूपमित्यर्थः ८८७ तेषां तर्कान्दर्श-
 यन्नादौ सांख्यानुयायियोगिनां तानाह आत्मेति त्रिभिः । यदौपनिषदेषां आत्मनो भासमानानंदरूपत्वमद्वितीयत्वं चोच्येत तन्न संभवति जन्मादिविकाराणां सुखादिगुणानां व्यवस्थापानियतात्मसं-
 बन्धस्य च काराद्युपपत्तप्रवृत्तेऽदर्शनादनुभवादित्यर्थः ८८८ पुरुषा इति । ततो व्यवस्थापनुरोधात्प्रतिशरीरं पुरुषभेदस्तेषां भोगादिप्रयोजिका एका प्रकृतिश्च स्वीकार्येत्यादिकं बहु यथा भवति तथा
 कल्पयंतीत्यर्थः ८८९ तथा प्रकारांतरेण मोक्षवदंतस्तेषु सुस्य बाधरूपमात्मनिलयं स्वीकुर्वतीत्याह मुक्ताविति । सामकृतिरेका सर्वपुरुषसाधारणी बहुभिरूपेस्ततापि मुक्तौ विनाशमदर्शनं याति

अस्पृशयोगो नामा यं दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः ॥ योगिनो विभ्यति ह्यस्मादभये भयदर्शनः ८८९ जात्यंधा इव रूपंतन्न लभंते कदाचन ॥ अलब्धांतरमात्मानं वदंति स्वा-
 वबोधतः ॥ अमनस्तां सुप्ति तुल्यामतुल्यामपि सर्वदा ८६ भयकारणमेतेषां प्रथमं भ्रांतिदर्शनम् ॥ पश्चान्नानाविधा प्रेक्षा तज्जन्यमानवर्जिता ८७ आत्मा सर्वेषु
 भूतेषु सर्वभेदविर्जितः ॥ चिदानंदवपुश्चैक इतीदं नोपपद्यते ॥ जन्मादीनां सुखादीनां व्यवस्थायाश्च दर्शनात् ८८ पुरुषास्तत एवैते भिन्नाः सर्वशरीरगाः ॥ ए-
 का प्रकृतिरित्यादि ह्युत्प्रेक्षंते ततो बहु ८९ मुक्तौ विनाशमायाति एका सा बहुधा तता ॥ इयमित्थं प्रकारावा रूपान्तरमथापि वा ॥ मनः प्रयातिकेनैतदात्मतादात्म्य-
 माव्रजेत् ८९० इत्यादिकं भयं दृष्ट्वा मनस्तां विमुच्यताम् ॥ अनुभूय च तां सुप्तिमविद्यायावशंगताः ९१ योगिनः पंडितं मन्या भस्त्रावच्छासधारिणः ॥ वृक्षवज्ज्ञा-
 नरहिता ह्यश्मवन्निश्चला अपि ९२ आनंदात्मानमभयं सर्वदा हृदये स्थितम् ॥ स्वीयं लभंते नैवैते यद्वदंधाः करो निधिम् ९३ सुप्रसन्नं सदात्मानं ज्ञानहीनं च केचन ॥
 पश्यंतः सुखविज्ञानेभ्यः पुनर्वदंति हि ॥ भ्रांता अपि च ते मोक्षममनस्तां वदंति हि ८९४

यदा इयं प्रकृतिरित्थं प्रकारावन्तलक्षणानुलोमपरिणामशालिनी सत्यपि मुक्तौ साध्यायां रूपान्तरं प्रति लोमपरिणामात्मकं याति अथवा प्रकृतिः स्वरूपेण न वधिकारं किंतु मनोरूपेण तथा च तन्मन एव मु-
 क्तौ रूपान्तरं कृतार्थत्वे सति कारणभावलपरूपं याति एतत्प्रकारत्रयं संभवति यत्तौपनिषदैरुच्यते आत्मनितादात्म्यं बाधरूपं मनोव्रजतीति तत्कथं संभवेत् न ह्यकारणे कार्यस्य लयो युक्त इति भावः ८९०
 इत्यादिकमिति । इत्यादिकं वर्णितकारणकं भयं दृष्ट्वा प्राप्य तां श्रुतिविद्वदनुभवसिद्धामुक्ताममनस्तां विमुच्यन्तीति कृत्यताममनस्तां सुप्तिं सुप्तिरूपामनुभूय मत्वा च ते योगिनः स्वीयमानंदरूपमात्मानं
 लभंत इति वृत्तयेनाभिर्बन्धः यतस्तेऽविद्यायावशंगता इत्यर्थः ८९१ तेषां श्रमवैयर्थ्यं विशेषणैराह योगिन इति । वृक्षवज्ज्ञानरहिता अपि आत्मानं पंडितं मन्यामानाः पाषाणवन्निश्चला अपि भस्त्राव-
 द्वाधासाः ८९२ आनंदात्मानमिति । स्पष्टम् ८९३ इतरेषां तर्कान् संक्षिप्याह सुप्रसन्नमिति । सुप्रसन्नं साक्षिरूपं सर्वोपाधिविक्तमप्यात्मानं ज्ञानहीनं स्वाभाविकज्ञानरहितं पश्यंतः केचन वै-
 शेषिकामाध्यमिकाश्च सुखविज्ञाने सुखविज्ञानं च एते अपि शून्ये असती वदंति प्रतिपादयंतितत्र वैशेषिकादीनां मते मनः संयोगविरहकाले तयो रसत्वं माध्यमिकानां तु स्वतः इति विवेकः दियतस्ते भ्रांताः किं-
 चेत्यमनस्तां मोक्षकालीमेव वदंति मोक्षदशापामेव मनोविमोक्षात्मानो भवति न जीवत इत्याशयेनेत्यर्थः ८९४

विष्णुमात्मनि संयुक्तमिति संप्रदायिकैरुक्तं विष्णोर्मनोनिग्रहस्तेऽस एव कर्त्तव्य इत्याह मनस इति । यतो मनो निग्रहः सत्संवायाप्यनासर्वेषामभयादिप्रयोजकस्ततः सर्वैः कर्त्तव्य इत्यर्थः य
दिते दुःखयोगिनोपि संप्रमाणयते रस्तदातेपि मुच्येरन्नितिसर्वपदमशोक्तुराशयः ८९५ उक्ताया अमनस्तायालाभाय मनोजयः कर्त्तव्यः न च सोऽशक्यः शास्त्रविहितत्वात्तिसिद्धे विद्वदनुभवसिद्धत्वादि
त्याह जेतव्यमिति । वर्दति विदधति शास्त्राणिसिद्धमावेदयति च विद्वांस इत्यर्थः ८९६ तत्र च दृढ उत्साह एव हेतुरित्याह उत्सेक इति । कुशाग्रतुल्येन एकविंदुग्राहकेण च चुना उदयेः समुद्रस्योत्पत्तौ
रिक्तीभावा यथा टिड्ढिभेन कृतस्तथामनोनिग्रहोप्यपरिखेदतद्वेगपरित्यागेन स्यादिति नन्वत्र दृष्टांतैः किं प्रमाणं किंच तत्स्वरूपमित्याकांक्षायामाह ऐतिह्यत इति । सदृष्टांतीकृत उदयेरुत्पत्तेरिति ह्यनः
पारंपर्यापदेशेन सिद्धः एवं वक्ष्यमाणरूपश्च बोध्य इत्यर्थः ८९७ एवं पदोक्तं टिड्ढिभृत्तमेव प्रपंचयति सागरस्येत्यादिना । कठिनीकृते गाढे दुनः पुनराकांत इति यावत् तादृशकूले टिड्ढिभ्यावारि

मनसो निग्रहाय तमभयं सर्वयोगिनाम् ॥ दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षयाशांतिरेव च ॥ यतस्ततो मनोरोधः सर्वेषामपि संमतः ८९५ जेतव्यं मन एवादौ स्वात्मनः श्रे
मभिच्छता ॥ जयंतस्य वदंत्येव दुर्जयस्यापि चेतसः ८९६ उत्सेक उदधेर्यद्वत्कुशाग्रेणैकविंदुना ॥ मनसो निग्रहस्तद्वद्वेदपरिखेदतः ॥ ऐतिह्यतः समुत्सेक उ
दधेरिव मत्रसः ८९७ सागरस्य पुराकूले कूलैः कठिनीकृते ॥ अंडानि टिड्ढिभः कश्चिद्विड्ढिभी विनिवारितः ॥ मुमोच गर्वमापन्नः कदर्थी कृत्यसागरम् ८९८ टिड्ढि
भीमेव माहाथमाभयं तेस्तु भामिनि ॥ हरेद्यदि ममांडानि सागरोमोहगर्वितः ८९९ तदाहं मदमतंतं करिष्यामि गतोदकम् ॥ सागरं पश्य मे सुभूय तः क्षीणवर्चसम्
९०० एवमुक्ता तमाहैषा अशक्यं बहुधेति च ॥ कसमुद्रः क्वात्वं च प्रोक्त्वा वाक्यमुपारमत ९०१ एवमुक्त्वा मुमोचाथ तान्यंडानि सटिड्ढिभः ॥ तत्रैव जायया सार्द्धमा
हारार्थं कचिद्वतः ९०२ एवमुक्त्वा गते तस्मिंश्चिद्विड्ढिभे जायया सह ॥ समुद्रः श्रुतवाक्यः स न जहारांडानि तस्य सः ॥ गिरिप्रवरकूलोत्प्रहसन्निवमानतः ९०३ गृही
त्वा च तदांडानि टिड्ढिभस्य सरित्पतिः ॥ व्यचारयदिदंचिते जानानः परमेश्वरम् ९०४ स्थावराजंगमाः सर्वे परमेश्वरभूतयः ॥ ततोत्रकस्य किं वा स्यात्कदाकेन क
थंच वा ॥ न ज्ञायते यतस्तस्य माया लोकेऽतिदुर्घटा ९०५ ततो देशोऽस्य कोनाम तथा मित्राणिकानि वा ॥ कः कालः का च वा शक्तिः स च को वेति टिड्ढिभः ९०६ न
निश्चितं मया यस्मात्तस्मादंडानि तस्य वै ॥ सुगुप्तानि कचिद्देशे स्थापयिष्यामि पक्षिणः ९०७ इति संचित्य संस्थाप्य तान्यंडानि महोदधिः ॥ देशे सुरक्षिते गर्जन
यथा पूर्वमवस्थितः ९०८

तोपि कश्चिद्विड्ढिभोगैर्ण सागरं तुच्छं मत्वा अंडानि मुमोच निदशौ ८९८ टिड्ढिभीमिति । हे भामिनि कोपने मम भयेन क्षीयमाणतेजसं सागरं पश्येति ८९९ । ९०० एवमुक्तेति । एषा टिड्ढिभी इति वाक्यं बहु
धा प्राह उक्त्वा उपारमत इति किं एतदशक्यं तव सागरस्य च सुदूरवैपस्यादिति ९०१ एवमुक्तेति । एवमुक्त्वा माभयं ते स्तित्वा दिवाक्यं पुनरुक्त्वा तत्र तीर एवांडानि मुमोचाथ आहारार्थं गतो बभूवेति ९०२
एवमुक्त्वा गत इति । श्रुतानि वाक्यानि येन स तथा गिरिप्रवरमुधुं तरंगविधाय जहार मानतो गर्वेण हसन् ९०३ गृहीत्वेति । व्यचारयत् चित्तमायास जानानः भयहेतुं मत्वा नः ९०४ समुद्रस्य विचारम
भिनयति स्थावरा इति त्रिभिः । सर्वजंतूनां परमेश्वरविभूतित्वात्कस्यापि शक्तिः स्वरूपकालनिमित्तप्रकारैरेव चिच्छानज्ञातं शक्या सर्वशक्त्या श्रयभूता मायास्तस्याया दुर्धदकारित्वादित्यर्थः ९०५ ततश्च
ति । ततश्च श्रवणविभूतित्वादिवाक्ये देशादिकं न निश्चितं तस्मादस्यांडानि सुरक्षिते देशे स्थापनीतिद्वयोरर्थः ९०६ । ९०७ इति संचित्येति । सुरक्षिते देशे संस्थाप्येति गर्जनशब्दं कुर्वन्संपूर्ववस्थितः ९०८

एवंसतिप्रतिष्ठिभआगत्यांङान्यहृष्टासमुद्रशोषायनिश्चयंकृतवानित्याह पूर्णोदरइतिद्वाम्पां । स्पष्टद्वयम् ९०९ । ९१० टिट्ठिभीति । तादृशशोषायोयतं हितकारणहिताय युक्तं नीति
मत् ९११ टिट्ठिभीवाक्यमभिनयति क्वचित्पंचदशभिः । हेअंजत्वंस्वस्मादतिविषमेणसमुद्रेणसहवैरंयापविरुद्धंकर्तुंकथंयोग्यः यतोमैत्रीवद्विवाहवच्चसमयोरेववैरंयुक्तं मैत्रीप्रतिद्वंद्वित्वेन
मैत्रीसमानयोगक्षेमत्वात् अभावस्यप्रतियोगिसमानयोगक्षेमत्वप्रसिद्धेरितिभावः अहंतुल्यएवेतिमन्यमानंप्रत्याह समुद्रेणेत्यादि । अत्रप्रत्यक्षादिसिद्धव्यवहारे ९१२ । ९१३ तत्रहेतुत
यादेशादिवलाभावमाह देह्यैदिति । देह्यैशिरःप्रभृतिपुच्छांतपरिमाणमालोच्यतवेदःषोडशांगुलिमितोव्यवहृषते तथातिथंङ्मानेनहस्तमात्रोपिभवति यतःपक्षाणामायामोविस्तारःप्रति
पाश्वद्वादशांगुलोभवति तथाचवाक्पक्षाग्रमारम्यदक्षिणपक्षाग्रंयावन्मानेहस्तमात्रतायुक्तेतिभावः ९१४ चूतेति । आत्रफलस्ययद्वृत्तंबंधनंतन्निभौपादौ ९१५ द्वादशेति । चौरंजीर्णवस्त्रं

पूर्णोदरोजगमाथतदेशंजाययासह ॥ टिट्ठिभःसहपुत्राणामंडानिजलधेस्तटे ९०९ अदृष्टातानिसंरक्तनयनःक्रोधमूर्छितः ॥ समुद्रशोषणायैवसचक्रेनिश्चयंतदा
९१० टिट्ठिभीतादृशंहृष्टास्वपतिहितकारणम् ॥ उवाचवचनंस्मयक्जयायुक्तमनिंदितम् ९११ कचत्वमंडजःस्वलपःक्वायंसरितांपतिः ॥ तेनसार्धंकथंवैरंक
रोषिन्यायवर्जितम् ९१२ मैत्रीचापिविवाहोवातुल्ययोरेवकीर्तितः ॥ समुद्रेणकथंतुल्यस्त्वंभवस्यंडजोत्रहि ९१३ दैर्घ्याद्विभवतोदेहःषोडशांगुलमानतः ॥
हस्तमात्रंचपत्राणामायामोद्वादशांगुलः ९१४ चूतवृत्तसमंपादयुग्मंतैवर्ततेडज ॥ चंचुःकुशाग्रसदृशीपक्षौचमृदुलौतव ९१५ द्वादशांगुलसंमानौचौरपिंडस
माविह ॥ इतोधिकोनतेदेशोबाह्योवाप्यांतरोपिवा ९१६ कालःसदैकरूपस्तेतिर्यग्योनिगतस्यहि ॥ देवदैत्यमनुष्यादौकालोवैषम्यकारणम् ९१७ मित्राणि
नैवर्तेऽन्यानिमांविनादीनमानसाम् ॥ धनानामायतेस्तद्वद्व्यापाराच्चभवतिहि ॥ अमित्राण्यपिमित्राणिनतेतदपिपक्षिणः ९१८ बाणमात्रेपिचाकाशेगंतुंश
क्तोभवान्निहि ॥ जन्मनाटिट्ठिभस्तद्वद्वानत्राण्डजाधमः ९१९ समुद्रस्यास्यदेशोयंलक्षयोजनमायतः ॥ अर्वाकृतीरेपरतद्वद्विलक्षमितिकीर्तितः ॥ अधस्ता
च्चभुवोयद्वत्तावन्मानमुदीरितम् ९२० अयंसंहारकालेस्मिंस्त्रिलोकीमखिलामपि ॥ आप्लावयतिकल्लोलैःकुल्ययेवमर्हासरः ९२१ यावन्तिभूमौभूतानितावन्त्येव
महोदधौ ॥ वसंतिसर्वदातस्मिन्नरत्नानिविद्वानिच ९२२

त्पिंडवत्स्थितिर्लोतेपक्षाविति त्वषाद्विशरीरसमोदेशश्चाक्रमणीयःसचेतावानेवेत्यर्थः ९१६ नापितेकालबलंनिकृष्टजातिपुंकास्यैकरूपत्वात्तदेवायुत्कृष्टजातिष्वेवकालस्योत्कर्षादिप्रयोजकता
यादृशनादित्याह कालइति ९१७ नापिमित्रबलं तेषांमांदिनांविनातवासत्वात् नापितेसंभावनायतउत्तरकालेधनलाभाशयातद्वतोधनघटितात्सत्कारादिष्वापाराच्चवैरिणोपिमित्राणिभव
तितद्वर्तंतुभवतोनास्तीत्याह मित्राणीति । आसतिरुत्तरकालस्तस्मात् तद्वतोयनवतीष्वापारात्सत्त्वादिरूपात् ९१८ शरीरबलाभावमाह बाणेति । बाणमात्रेयावतिबलवताप्रयुक्तो
बाणःपततितावति नापिजातिबलमित्याह जन्मनेति ९१९ अथसमुद्रस्यदेशबलादिसंपत्तिमाह समुद्रस्येति । अर्वाकृतीरेलक्षयोजनः परतीरेलक्षदीपस्पक्षिनिद्विलक्षयोजनः अधस्ता
च्चभुवोयद्वत्तावन्मानमुदीरितम् ९२० संहारकालेपुंसवैशिलोच्यस्यदेशइत्याह अयमिति । मर्हाक्षेत्रमिमम् ९२१ विसर्ज्यमाह यावन्तीति । भूतानिमित्राणिजातमस्तुरगगजवयः ९२२

मित्रसंपत्तिमाह अत्येति । आयतिदृश्यति अयंयद्वर्तते । कुलबलमाह जातइति ९२३ शरीरबलमाह मेनाकायाइति संव्रताःपालिताः ९२४ फलितमाह इत्येति ९२५

मित्रसंस्काराः अत्येति । आयतिदर्शयति । अर्थव्यवहारीति । कुलबलमाह । जतिदति १२३ शरीरबलमाह । मैनाकाद्याहति । संत्राताः पालिताः १२४ फलितमाह । इत्यमिति १२५
 अमेतवमौदधेमपुत्रवियोगातुरांस्ववियोगेनदीनामाकुर्वित्याह । इति १२६ एवंजाययोक्तस्यटिटिभस्यवाक्यमवतारयति । इत्यादीतिट्टाभ्यां । प्रस्फुरंतश्चलतीरोमकूपायस्यसतथात्तम्
 १२७ श्रुत्वेति । एतदुक्तविधेयमुपागतां प्राप्ताम् १२८ इदं ददोक्तं टिटिभवाक्यमभिनयति । संपत्कालइतिनवभिः । स्पष्टम् १२९ व्यसनेइति । योदेशीयव्यसनेविपदित्यजतिसत्यक्त
 जायादिख्योपितस्यत्यक्तस्यशत्रुवेत्यर्थः १३० तर्हि कीदृङ्मित्रमित्याकर्षायामाह । पुण्यमिति । पुण्याद्यन्यतमविषयकं कर्त्तव्यत्वभोग्यत्वान्यतरप्रकारकं निश्चयं योनुसरतिनप्रतिहंतिसलोके
 मित्रत्वेनप्रसिद्धइत्यर्थः १३१ आत्मवत्संमतइति । यः प्राप्तत्वेन आत्मवद्विश्वासपात्रं सम्यक्कृतो निश्चितोपि व्यसनकालेदर्पात्दर्पचिचोत्साहमक्षिभक्षयतितत्तथाविधं वाक्यं कर्णस्य श्रव्यवद्बहुप

अस्य मित्राणि देवाश्च मुनयोऽपि तपोधनाः ॥ अर्थवच्छतिदेवानां मुनूनां च सर्वदा ॥ रत्नजातमशेषं च जातः साक्षान् महेश्वरात् १२३ मैनाकाद्यामहाशैला अने
 कशतयोजनाः ॥ शक्राद्रीताश्च संत्राता अमुना वारिराशिना १२४ इत्येवंमात्मनः सर्वसमुद्रस्य च चिंतय ॥ व्यर्थं विरोधं माकार्षीं रात्मनो नाशकारणम् १२५ ह
 तपुत्राचया पूर्वकृता मौर्यादिहाडज ॥ तव नाशादिदानीं मां माकृथादीनदर्शिनीम् १२६ इत्यादिबहुशः प्राहटिटिभीटिटिभंतदा ॥ क्रोधसंरक्तनयनं प्रस्फुरद्रोम
 कूकम् १२७ श्रुत्वा सटिटिभीवाक्यं टिटिभः कृतनिश्चयः ॥ इदं वचनमाहैतत्स्त्रियं दैन्यमुपागताम् १२८ संपत्काले च मित्राणि संतिकोटिसहस्रशः ॥ आपत्काले
 तु यन्मित्रं तन्मित्रं पङ्क्तिर्कीर्तितम् २९ व्यसने समनुप्राप्ते योऽयं त्यजति देहभाक् ॥ सतस्य शत्रुर्विज्ञेयो ह्यपि जाया सुतादिकः १३० पुण्यं वाप्यथवा पापं सुखं वा दुःखमेव
 वा ॥ निश्चितं यो नुवर्तेत तन्मित्रमिति कीर्तितम् १३१ आत्मवत्संमतो दर्पाद्यः प्राज्ञो बहुभाषते ॥ व्यसने समनुप्राप्ते स तु शत्रुसमो मतः १३२ आत्मनोभ्युदया
 कांक्षिशत्रुमित्रस्वरूपिणम् ॥ निहत्य प्रथमं हन्यात्साक्षात् शत्रुं ततः परम् १३३ अतस्त्वं मित्ररूपापि शत्रुवत्प्रतिभाषसे ॥ अवध्यास्त्रीतिमत्वाहं न करोम्यद्य पात
 कम् १३४ अपि सप्तपदं मित्रं वदं त्यत्र विपश्चितः ॥ त्वया सह चिरं कालं स्थितो हं स्वस्थमानसः १३५ करिष्यामि कथं द्रोहं स्त्रियो मित्रस्य ते धुना ॥ ततो याहित्वमेत
 तस्मात्स्थानादन्यत्र माचिरम् १३६ एक एव स्ववीर्येण शोषयिष्यामि सागरम् ॥ चंच्वापक्षद्वयेनापि संगृह्यास्य जलं बहिः ॥ अचिरेणैव कर्ताहं मंधकूपं पयोनि
 धिम् १३७ एवमुक्त्वा ततो जायामुत्सृत्य च न भस्तथा ॥ समुद्रशोषणायासौ प्रवृत्तः टिटिभस्तदा १३८

थाभवतितथाभाषते स शत्रुतुल्य इत्यर्थः १३२ आत्मन इति । य आत्मन एवाभ्युदययोगक्षेममाकांक्षते न तु सुहृदः स आत्मनोभ्युदयाकांक्षीतद्रूपं शत्रुमित्रस्वरूपिणं मित्ररूपेण प्रच्छन्नं प्रथमं हत्वा प
 श्यात्साक्षात्प्रकर्तुं शत्रुं हन्यादित्यर्थः १३३ अतस्त्वं इति । यतस्त्वं शत्रुवद्भाषसेऽतरे मित्राभासत्वेन ज्ञाता सितथापित्वद्वधरूपं पातकं यन्न करोमि तत्र हेतुः स्त्री अवधेति शास्त्रानुसंधानमेवेत्यर्थः १३४
 किंच त्वावयेदेतुल्यक्षणांतरेण प्राप्तं मित्रत्वमपीत्याह । अपि सप्तपदमिति । सप्तपदानि वाक्यानि पादं न्यासावा सहकृताः कारणं सत्यं तथाभूतं मित्रं मित्रपदार्थं वदति के । अत्र मित्रपदार्थं येष विपश्चितः
 कुशलाः त्वया सह चिरं स्थितेन मया त्वमि मित्रत्वस्य सुतरां ज्ञेयत्वात्तव द्रोहं शरीरदंडं न करोमि किंतु पूर्वाक्तलक्षणेः शत्रुत्वं विज्ञायमत्संनिधौ च्छेत्युक्तिरूपं धिदंडमेवेति द्वयोरर्थः १३५ । १३६ तर्हि
 मां विना किं करिष्यामि त्वं वदंतीत्येवमिति । शोषणप्रकारमाह । चंच्वेति । बहिः प्रक्षिपति शोषः । अंधकूपं तत्समम् १३७ एवमुक्त्वा इत्यादि त्रयं निगदं व्याख्यातम् १३८

९३९। ९४० चंचुद्वयेनेति । यद्यपि चंचुद्वयेनपक्षैश्चनीरमादायगच्छतोस्नयोर्वैगोत्यिताम्मारुतादेवदेतोस्तदुपात्तनीरंशुप्यति तथापि तज्जले पुनः पुनर्गत्वा तन्नीरं तौदपतीबहिः क्षिपतः स्मेति द्वयोः
संबंधः ९४१ । ९४२ एवं प्रवृत्ताविति । एवं शोषणाय प्रवृत्तौ तौदपतीवीक्ष्यतं योर्वारणार्थं वाक्यमपरेटिडिभाजुः । तौ चेतान्प्रतीत्यमृचतुः इत्येकं यं यदि ययं मित्राणितं त्रकर्मणि साहाय्यं
कार्यं अथपक्षान्तरे एवमस्मद्भ्रक्षियते तर्हि भवंतः स्वनीडानि गच्छंति त्विद्वयोरर्थः ९४३ । ९४४ तयो रूतवाक्यमपि यंत्रिताः सर्वे टिडिभास्तथा प्रवृत्ता इत्याह एवमुक्त इति ९४५ एवमन्यजा
तीया अपि पक्षिणस्तैर्मित्रत्वं बोधनेन स्वव्यापारे योजिता इत्याह अंडजा इति ९४६ ततो नारदो मुनिरेत्यनिवारणानंगीकारेण तन्निश्चयदादर्थं विज्ञाय गरुडागमनरूपमुपायं तान्प्रत्युवाचेत्याह त्रि
लोकीमिति । कापि कुत्रचित्समुद्रे कदेशे समुदितान् एतन्निवारणमिाकरणं यदानं च कुस्तदा एतान्प्रतिगरुडामरूपमुपायमुवाचेति द्वयोरर्थः ९४७ । ९४८ गतेष्विति । तेषु पक्षिषु पक्षिराजं गरुड

समुद्रशोषणे तस्य निश्चयं वीक्ष्य सातदा ॥ पतिव्रताक्षमाप्यैनं तद्देवाकरोत्स्वयम् ९३९ टिडिभीटिडिभश्चोभौ दिवारात्रौ च सर्वदा ॥ समुद्रशोषणे यत्नं कुर्वीते श्र
मवर्जितौ ९४० चंचुद्वयेन पक्षैश्च नीरमादाय सागरात् ॥ गच्छतो र्मारुतादेव तन्नीरमुपशुष्यति ४१ तथापि तज्जले गत्वा गत्वा गत्वाप्यनेकशः ॥ नीरमादाय तद्भूमौ
क्षिपतस्तावने कथा ९४२ एवं प्रवृत्तौ तौ वीक्ष्य टिडिभीटिडिभौ ततः ॥ टिडिभा अपरे प्रोचुस्तस्यास्तस्य निवारणे ॥ वाक्यं बहुविधं तौ च प्रोचतुष्टिडिभानिति ४३
सागरं शोषयिष्यावः सर्वथा चात्र पक्षिणः ॥ मित्रता चेत्सहायत्वं कुर्वत्वस्य विनाशने ॥ अथ नैवं स्वनीडानि व्रजंतु च यथागतम् ९४४ एवमुक्ते तथा सर्वे टिडिभाश्च कु
रुद्यमम् ॥ समुद्रशोषणे यद्दत्पूर्वमेतौ समुद्यतौ ९४५ अंडजा एवमेवैते नानाभेदाः समागताः ॥ सर्वे एव समुद्रस्य शोषणाय कृतोद्यमाः ९४६ त्रिलोकीं पर्यटनका
पिस्वेच्छयानारदो मुनिः ॥ पक्षिणस्तान्निरीक्ष्य बहूधा च न्यवारयत् ९४७ निवारिता यदानै तच्च कुर्दुःखा तुराः खगाः ॥ तदोपायमुवाचे तानगरुडस्यागमं प्रति
९४८ गतेषु तेषु गरुड आगतो भयवर्द्धनः ॥ तस्य दर्शनमात्रेण सागरो तीव्रविह्वलः ॥ भीत्या वै टिडिभस्यात्तान्यदादंडानि तानिसः ९४९ एवं खेदेन रदितः पुरुषोपि
मनोजयम् ॥ कुर्वीत टिडिभो यद्दत्समुद्रस्य विशोषणम् ९५० निश्चये तु कृतं पुंसो देवास्तस्य सहायिनः ॥ भवंति टिडिभस्याभूत्सहायोगरुडो यथा ९५१ पु
ण्ये कर्मणि साहाय्यं प्रायः सर्वेपि कुर्वते ॥ रामस्य वानरा यद्दत्स्वदारान्प्रतिविंदतः ९५२ उद्यमः साहसं धैर्यं बलं बुद्धिः पराक्रमः ॥ षडिमे यस्य तिसृंति स सर्वमाप्नु
यात्पुमान् ९५३

माने तु गतेषु सत्सु गरुड आगतम् तस्य दर्शनमात्रेण भीत्या विह्वलः सागरस्तां गत्तानि गृहीतान्यंडान्यदादिति संबन्धः ९४९ दाष्टीति के योजयति एवमिति ९५० निश्चयेति वा । दृढे निश्चये कृतं
सति देवाः सहायिनः साहाय्यं करावश्यं भवंतीत्यत्राप्युक्तमुदाहरणमित्यर्थः ९५१ सजातीय एवानुगृह्णाति यथा टिडिभस्य पक्षित्वेन गरुड इति न भ्रमितव्यं यतो विजातीयानामपि साहाय्यदर्शनात्
यायास्तत्कर्मणि दृढा प्रवृत्तिः सा सार्थापि देवानुग्रहवतीत्येव व्याप्तिशरीरं लाघवेन विवक्षितमित्याह पुण्यं इति । सर्वे विजातिरूपा अपि यथा भाषांति हरणे प्रवृत्तस्य रघुपुत्रस्य वानररूपा देवाः साहाय्याह
तिप्रसिद्धमित्यर्थः ९५२ सत्राभीष्टसिद्धयर्थमेते गुणाः संपाद्या इत्याह उद्यम इति । उद्यमः पौरुषं साहसं दमो यतैर्द्रियत्वरूपः 'साहसं दमे दृष्टकृतकर्मणि' इति हेमः चेत्तौ व्रजे सहायिभिर्विस्तार्यैकद्वयं
बलं दृष्टं संधनं संपत्तिः बुद्धिः कोशलं पराक्रमो विक्रमः परस्परदत्तस्य संकृतानुपयोगिनो न्यायारस्य अकर्मोऽनारंभो वा । एतेषु गुणायस्य सति स सर्वमिच्छतां यदेति व्यर्थम् ९५३

तस्य पराक्रमसिद्धिर्वा तिसिद्धिर्वाह प्रयुज्यमिति । प्रयुज्यं बहुस्वर्पवाक्यं यद्वारं यतः अत्याज्यं यथासिद्धः पुरतो निहितं वा देशं वा विसृज्य पतिपुष्टौ तमनिदवातीति प्रसिद्धमित्यर्थः ९५४ अंगीकृतापि

तद्यथा कर्मसिद्धिर्वाप्तिरिति दत्तं । प्रभुत्वमिति । प्रभुत्ववदुत्पत्त्यर्थं कर्मयद्वारं च तत्तत्प्रत्ययस्य यथासिद्धः पुरतो निहितं वादं श्राविसंपत्तिपि पृष्ठतो निदधातीति प्रसिद्धमित्यर्थः १५४ अंगीकृतापरि-
त्यागे महात्मानो बहव उदाहरणमिदं । कालकृतमिति । तथा च प्रभुत्वमिति । अयापीत्यादि १५५ फलितमाह इत्यादीति । इत्यादिग्राह्यजातम् १५६ मनोनिग्रहः कथं कर्तव्य इत्याका-
क्षामपि सांप्रदायिकवचनैरेव परिहरति उपायेनेति शत्रुभिः । उपायेन वक्ष्यमाणेन चित्तं निगृहीयानिर्द्वयात् कीदृशं कामभोगयोः कामेच्छारूपेण ज्ञेयं भोगिवैयधिकमुखानुसंवानरूपेणाति-
केच विशिष्टं तत्परमित्यर्थः तथालयेनिद्रारूपेतामसे सुप्रसन्नं जाग्रत्स्वप्रविक्षेपरहितमपि निगृहीयादितिसंबंधः यतो यथा कामो न र्थहेतुस्तथा लपोपि दोषबोजात्मकत्वादिति भावः १५७ उपायम-
भिनयति दुःखमिति । सर्वद्वैतजातं दुःखं परितापादिभिर्योगमूत्रमसिद्धैर्द्वैतुभिः ब्रह्मानन्दाच्छादकत्वाद्वातुः स्वरूपमिति शास्त्राचार्योपदेशानुसारेण चित्तयन् कामविशिष्टाद्भोगात् जातावेकवचनं
निवर्तयेत्तन्मन इत्यनुपगमः । एतेन वैराग्यं प्रथम उपाय इत्युक्तमथ ज्ञानाभ्यासरूपं द्वितीयमुपायमाह अजं सर्वविकारहीनं ब्रह्मैव सर्वमित्येवं तत्त्वस्य पुनः पुनः स्मरणेन जातं विकारिद्वैतं नैव पश्यति विद्या-
नित्यर्थः १५८ अनेनोपायद्वयेन चित्तस्य योगविरुद्धास्तिष्ठोऽवस्थालयविक्षेपकषायालयाः प्रतिहन्त्या ब्रह्माकारतां च परिपालयेदित्याह लयेदिति । लयेनिद्रारूपे प्रवर्तमानं चित्तं संबोधयेत् उक्त-
बोधाभ्यासे तद्वत्प्रकुर्यात् विशिष्टं कामभोगाकारं तु शमयेत्ततो व्यावर्तयेत् कषायोनामरागादिसंस्कारेणात्मानात्मोभयाकारताराहित्यरूपास्तव्यावस्था तत्सहितं विजानीयादवेक्षेत अवेक्षितं च तदो

प्रभूतं वाथवास्वरूपमुपक्रान्तं संत्यजेत् ॥ कार्यं यथापदं सिंहः पृष्ठतो निदधाति १५४ कालकूटं हरस्तद्वत्समुद्रो बहवानलम् ॥ कूर्मो भूमिं च स ततं दधात्येवापरित्य-
जन् १५५ इत्यादि चित्तयित्वा यं निग्रहे मनसः पुमान् ॥ प्रवृत्तो न निवर्तते मरणांतेऽपि संकटे १५६ उपायेन निगृहीयाद्विशिष्टं कामभोगयोः ॥ सुप्रसन्नं लये चैव यथा
कामोलयस्तथा १५७ दुःखं सर्वमनुस्मृत्य कामभोगान्निवर्तयेत् ॥ अजं सर्वमनुस्मृत्य जातं नैव तु पश्यति १५८ लये संबोधयेच्चित्तं विशिष्टं शमयेत् पुनः ॥ सकषायं
विजानीयात्संमप्राप्तं चालयेत् १५९ नास्वादयेत्सुखं तत्र निःसंगः प्रज्ञया भवेत् ॥ निश्चलं निश्चरं चित्तमेकीकुर्यात्प्रयत्नतः १६० यदा न लीयते चित्तं न च विक्षिप्य
ते पुनः ॥ अनिग्नमनाभासं निष्पन्नं ब्रह्मतत्तदा ॥ स्वच्छं शांतं स निर्वाणमकथं सुखमुत्तमम् १६१ तावदेव निरोद्धव्यं हृदि यावत्क्षयं व्रजेत् ॥ क्षयोपि मनसः पूर्वस-
मता भाव ईरितः १६२ एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तं शास्त्रजन्यं मनीषिभिः ॥ ध्यानं चैतत्फलं तद्वन्नातो न्यद्विद्यते धिकम् १६३

प्रभुत्वोपायेन युगपत्प्रवृत्तेन परिहरेदिति भावः यदा तु मनः संमप्राप्तं ब्रह्माकारं भवेत्तदा न चालयेत्तामवस्थां परिपालयेदित्यावत् १५९ नास्वादयेदिति । यथा तत्र समाधिसत्त्वोत्कर्षात्प्रादुर्भवंतं
सुखविशेषं नास्वादयेत्तत्र न संजेत यदा निश्चलं ब्रह्माकारमपि चित्तं निश्चरं ब्रह्मैव मनोनाभिमुखं भवति तदा प्रयत्नविशेषेणैकीकुर्यात्ततो निरोद्धव्यं सन्मात्रतां न येदित्यर्थः १६० मनसो ब्रह्माकारताया लक्ष-
णमाह यदेति । यत्वालयेद्विक्षेपाभ्यां च कारात्कषायेण चरहितं चित्तमनिग्नमनिगनेन चलेन रहितं तथाऽनाभासमाभासे न कल्पितरूपेण हृदयजातेन रहितं च भवति तदा तद्ब्रह्मसंपन्नं ब्रह्म भावं गतमिति बो-
ध्यं ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणमाह स्वच्छमित्यादिना । स्वच्छं गुणं शांतं सर्वानर्थोपशमरूपं सनिर्वाणमौक्षसहितं नित्यमुक्तमिति यावत् अकथं वागाद्यगोचरं उत्तमं सुखं भूमाख्यानं दूररूप-
मित्यर्थः १६१ उक्ताभिप्रायेण तावदेवेत्यादिमन्त्रेण निरोधावधिरुक्त इति दर्शयंस्तदर्थमाह तावदेवेति शत्रुभिः । मनो निरोधस्य एतावानेवावधिर्हृदि हृदयसाक्षिणिरूपमनसः क्षयो वाधः तत्प्र-
कारस्तु समताभावो ब्रह्मता आभारूपः सांप्रदायिकवचनैर्ज्ञेय इत्यर्थः १६२ अप्यनिरोध एव सांख्ययोगयोः फलभूत इत्याह एतदिति । शास्त्रवेदांतवाक्यतत्फलभूतं ज्ञानमप्येतदुक्तं निरोधात्मकमेव
तथा ध्यानयोगोऽप्युक्तं रूप एव यत उक्तं निरोधादधिकं फलं किंचित्नास्तीत्यर्थः १६३

शेषोभ्यायस्यविस्तरइतिपाठेसूचयस्तदर्थमाह शास्त्राणोत्पादिना । यतएतन्निरोधविहायशास्त्राभ्यासेकुर्वतो जनस्यवाग्मिस्त्वंन्यायपदोक्तव्यवहारोपयुक्तोवाकौशलंभवेत्तच्चैतस्मान्निरोधात्परं
भिन्नमधिकंकिंचित्फलंभ्यते इदंनिरोधस्वरूपंविज्ञायत्वल्पग्रंथेपाठेनापिसुखीपरमपुरुषार्थगतोभवेदित्यर्थः ९६४ ज्ञातोपोति । यतोमनसोनिग्रहंतदुपयोगिनंग्रंथभागंचिहत्वाशेषोग्रंथःसुवि
ज्ञातोपिनसुखःविस्तरत्वात्तद्व्यपचमप्राप्तत्वात् तस्मात्समनोनिग्रहएवसंपाद्यइत्यर्थः ९६५ ननुशेषग्रंथोक्तदानाद्यनुष्ठानादभीष्टसिद्धिःस्यादितिचेन्न तेषामनःशान्तिविनाकुंजरस्नानसमत्वा
दित्याशयेनाह दानमिति ९६६ तत्रहेतुतयालौकिकसत्फलानामपिचित्तैकाग्र्यंविनानप्रसिद्धिरित्याह मनइति । सर्वशुभंलोकद्वयवर्तिफलंमनःसंयमेनैवभवतीतिप्रसिद्धमित्यर्थः ९६७
अस्यमोक्षोपयोगितांनैवेत्यादिमंत्रेणब्रह्मस्वरूपावेदनपूर्वकमुक्तामभिनयति मोक्षार्थिनेति । यदामोक्षकामेनमनो निरुद्धंभवतितदापुमांस्तद्ब्रह्मानायासात्संपद्यतेएकयेनलभते तत्किमदचित्या
दिरूपमिति वृत्तयेनाभिसंबंधः तत्रमनसाअचित्यंचिताविषयतांनैयंनभवतीत्याशयेनश्रुतौनैवचित्यमित्युक्तं यतश्चविषयापथापराक्त्वेनचित्यंततथानचित्यंकिंतुप्रत्यक्त्वेनचित्यमेव ततः
श्रुतौनचाचित्यमित्युक्तमित्यर्थः ९६८ अचित्यंचित्यपदयोःक्रमेणपूर्वोत्तरार्थभ्यामर्थमाह मनसात्रेति । यतोमनसात्रसंसारप्रवृत्तेनाचित्यंतेनजंतुभिरविवेकिभिर्नचित्यमित्याशयेनाचित्य

शास्त्राण्यभ्यस्यतो नित्यंवाग्मिस्त्वमधिकंभवेत् ॥ उरःकंठादिशोधश्चनैतस्मादधिकंपरम् ॥ इदंविज्ञायमेधावीह्यल्पग्रंथेसुखीभवेत् ९६४ ज्ञातोपिसुखदोनस्या
तशेषोग्रंथस्यविस्तरः ॥ मनसोनिग्रहंहित्वातस्मात्कार्यःसएवहि ९६५ दानमिज्यातपःशौचंतीर्थवेदाःश्रुतंतथा ॥ अशांतमनसःपुंसःसर्वमेतन्निरर्थकम् ९६६
मनोनिरोधतःसर्वलोकद्वयफलंभवेत् ॥ शुभंनिरोधेनविनानकिंचिदपिलभ्यते ९६७ मोक्षार्थिनायदासम्यङ्निरुद्धंतन्मनोभवेत् ॥ अचित्यंब्रह्ममनसानचित्यंवि
षयायथा ९६८ मनसात्रयतोऽचित्यंनचित्यंतेनजंतुभिः ॥ नचित्याविषयास्तेवैमनसातुमुमुक्षुभिः ९६९ शत्रुमित्रादिसंजातपक्षपातविवर्जितम् ॥ अनाया
सात्पुमानेषब्रह्मसंपद्यतेतदा ९७० मनसश्चविशेषेणभावएवविशेषकम् ॥ अविशेषात्मभावेनसतोभावोभविष्यति ९७१ अविशेषेहियज्ज्ञानंमनसापरमंपदम् ॥
तदेवनिष्कलंब्रह्मनिर्विकल्पंनिर्जंजनम् ९७२ तद्ब्रह्माहमितिज्ञात्वाब्रह्मसंपद्यतेध्रुवम् ॥ निर्विकल्पमनंतंचहेतुदृष्टांतवर्जितम् ॥ अप्रमेयमनादेयंयज्ज्ञात्वामुच्यते
बुधः ९७३ तस्मिन्नात्मनिविज्ञातेचित्तेचविलयंगते ॥ एवंभूतोविभात्येषनिर्मनस्कस्ययोगिनः ९७४

मित्युक्तं मुमुक्षुत्विवेकिनःप्रतियुष्माभिर्विषयानचित्याइत्युपदेशायचित्यमित्युक्तमित्यर्थः ९६९ शत्रुमित्रेति । यथाजीवानांशत्रुमित्रादिपुंसंजायमानःपक्षपातःप्रसिद्धःसोत्रब्रह्मणिनास्ति
सर्वत्रोपायिपुसमत्वादित्यर्थः । तथाचश्रुतिः 'समःप्लुषिणासमोमशकेनसमोनागेन' इत्यादिः ९७० निरोधेनमनःशून्यतापत्तिभ्रमंव्युदस्यतःस्वरेषेत्यादिमंत्रस्यभावमाह मनसात्रेति । मनसो
योयंविशेषेणशब्दार्थादिरूपेणसहभावःसंपृक्ततयासत्ताविद्यमानतेति यावत् एतदेवविशेषकंविशेषयतिव्यावर्तयतीति तथा कर्त्तरिणुल् ब्रह्मणःसकाशात्व्यावर्त्तकोधर्मइतियावत् यदातुअ
विशेषात्ममोभावेनभावनयायुक्तंमनोभवेत्तदासतःसन्मात्रस्यब्रह्मणएवभावोभविष्यतिप्रादुर्भविष्यतिनशून्यत्वं नहिविशेषएववस्तुस्वरूपंकिंतुसामान्यमपीतिभावः ९७१ तच्चावशिष्टसामान्य
स्वरूपंब्रह्मेवेत्याह अविशेषेति । अविशेषेविशेषपरित्यागेयमनसाज्ञातलब्धंस्वरूपंतदेवब्रह्मेत्यर्थः ९७२ तद्ब्रह्माहमिति । अहंतद्ब्रह्मेतिज्ञानेनब्रह्मभावोभवति तत्किं यन्निर्विकल्पाविलक्ष
णंज्ञात्वाबुधःकुशलमोक्षंबंधंयथातीतिसंबंधः । हेतुदृष्टांतस्यामुपलक्षितेनतर्केणवर्जितंतदयोःग्रंथ अप्रमेयंप्रमायाःफलचैतन्यस्यागोचरं अनादेयमादातुमयोग्यं प्रत्यक्त्वादित्यर्थः ९७३ न
निरोधइत्यादिमंत्रस्यसंगतिर्दोषमिति तस्मिन्निति । वर्णित्वात्मज्ञानेनविलीनचित्ततयानिर्मनस्कपदव्यवहारस्ययोगिनएवज्ञात्माएवंभूतोविभूतमानविषयासर्वविशेषभाववरूपःप्रसूरीत्यर्थः ९७४

पुनर्भूतः कथमित्याकांक्षायामाह न निरोधयति । नाशात्पुनरुत्पत्तिरिति जन्ममनास्तीति प्रथमपादार्थः । तथाचैवः कर्तृत्वादिरूपसंसारित्वं साधकत्वं पागादिवहिरंगसाधनानुष्ठातृत्वं मुमुक्षुत्वं ज्ञेयमात्रं
तरंगसाधनसंपन्नत्वं मुक्तत्वं ज्ञानभोगित्वंच एतेषामेव न संतीति परमाथेतावस्तु गतिरित्यर्थः ९७२ ननु जाग्रदादिभेदे मत्पक्षसिद्धे कथं निरोधाद्यभावो वसेय इति चेन्न आगमापापित्वेन मिथ्या
भूतं जाग्रदादित्रयं बाधित्वा वस्थितेनोक्ताथस्य सुज्ञेयत्वादित्याशयेनाह एवं रूपमिति । उक्तमात्ररूपस्थानत्रयादवस्थात्रयाद्विलक्षणं भवति तच्च स एव जानीयात्साक्षात्कुर्याद्यः स्थानत्रयाच्च युतो
व्यावृत्तीभवेत् तस्य साक्षात्कृतात्मनस्तु जन्मादिकेन संबधोतीत्यर्थः ९७६ यद्येवमेक एवात्मा तर्हि कथं तत्र भेदानुभव इत्याकांक्षायामाह एक एवेति । यथाचंद्रोपाधिभूतजलपात्रैक्ये एकवाट्टश्य
तेतद्बहुत्वे तु बहुधा तथाप्यमात्मा कारणरूपे कोपाध्यवच्छिन्न एकवाट्टश्यते कार्योपाधिगतस्तु बहुधा स्वतस्तु सर्वविशेषहीन इत्यर्थः ९७७ अस्य तात्पर्यं विशदयति एवं चेदिति । एवमुक्तविषये कए
वेत्यादिकं वाक्यं गुरोः सकाशात्तात्पर्येण विज्ञातं यदि भवेत्तर्हि तेन विदुषा जाग्रदादिकालेप्येक एवात्मा मंतव्यः संवीक्ष्यो भवति य आत्मा स्थानत्रयाश्रयितः परस्ताद्भवति ततः किं फलमत आह स्थानत्र
यव्यतीतस्येति स्थानत्रयहीनस्यात्मनो योज्ञाता सोपितथाज्ञेयवत्स्थानत्रयव्यतीतो भवेदिति द्वयोरर्थः ९७८ । ९७९ घटेत्यादिमंत्रमवतारयति अथ चेदिति । यदा सर्वभेदरहित आत्मा अनेन पुंसाऽ
धिकारिणा ज्ञायते तदा जीवसंलग्नसंबद्धतया भासमानं बहुत्वं युक्तया विचारेण निवर्तते सा च युक्तिरेवावश्यमाणा बोध्येत्यर्थः ९८० घटसंघृतमिति । घटेन संघृतमवच्छिन्नमाकाशं प्रसिद्धं तच्च यथा

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ॥ न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ९७५ एवं रूपं विजानाति स्थानत्रयविलक्षणम् ॥ स्थानत्रयच्युतस्तस्य पुनर्जन्म
न विद्यते ९७६ एक एव विभूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ॥ एकभावबहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् ९७७ एवं चेज्ज्ञायते पुंसावेदवाक्यं गुरोः सदा ॥ मंतव्य एक एवा
त्मा जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ७८ स्थानत्रयव्यतीतो यो वर्तते सर्वदेहिनाम् ॥ स्थानत्रयव्यतीतस्य ज्ञाता सोपितथा भवेत् ७९ अथ चेज्ज्ञायते पुंसा सर्वभेदविवर्जितः ॥
बहुत्वं जीवसंलग्नं युक्तितो नाशमाव्रजेत् ॥ युक्तिरेषा विभात्यस्य विज्ञाने परमात्मनः ९८० घटसंघृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा ॥ घटे नीयेत नाकाशं देशादेशांतरं
प्रति ८१ एवं देहस्य गमने ह्यात्मा देहेन संघृतः ॥ न कुत्रचित्प्रयात्येष देहो देशांतरं वर्ज्येत ८२ घटवद्विविधाकारो भिद्यमानः पुनः पुनः ॥ भेदं स्वस्य न जानाति जीवो
जानाति तंसदा ८३ आत्मनो नैष भिन्नोऽयं जीवो नानाविधोऽपि वा ॥ तद्भेदेनात्मनो भेदो न तस्यापि तु कश्चन ९८४

घटगतं गमनादिकेन भजते इत्यर्थः ९८१ एवमिति । एष देह एव स्थूलः सूक्ष्मो वा देशांतरं गच्छेदिति तुरीयपादार्थः ९८२ अयं दृष्टांत उपाधिर्मास्पर्श एव न तु जडत्वेपीति दर्शयन् जीवस्य चैतन्यं ब्रह्माभे
दयोग्यताप्रयोजकमाह घटवदिति । जडत्वेन घटतुल्यो देहः पुनः पुनः भिद्यमानो विनाशात्तान् विकारान् भजमानः स्वस्य धर्मभूतं भेदं विनाशादिकेन जानाति जीवस्तु तं देहधर्मभेदं विनाशात्तं विकारं जाना
तिसाक्षितया पश्यतीत्यर्थः तथाच विदूषेण दृष्टांतादाकाशाद्विशेषः साक्ष्यवर्गात् पृथक्कं जीवस्य सिद्धमिति भावः ९८३ तस्यानिर्विकारब्रह्माभेदसाधयति आत्मन इति । किं जीव एकः स्वीक्रियते
नानाविधो वा आद्ये 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढ' इत्यादि श्रुतिवर्णितादेकस्मादात्मनः कथं भिद्येत एकत्वलक्षणस्याविशेषात् अंत्येपि कथमात्मनो भिद्येत आत्मा हि स्वरूपं तत्परिहारे निःस्वरूपत्वापत्ते
रिति पूर्वोक्तार्थः नन्वेकजीवपक्षे तदभिन्नस्यात्मनः कथमेकत्वमिति शंकां परिहरति तद्भेद इति । तेषां जीवानां भेदेऽप्यात्मनः सर्वानुगतस्य न भेदः नानाव्यक्त्यनुस्यूता या जतेरिवेति भावः । वस्तु
तस्तु एक एव न जीवोऽस्ति जीवानां राशयः कुत इति सिद्धांतानुसरणे जीवभेदो दुर्वच इत्याह तस्मापीति । तस्य जीवपदार्थस्य कोपि भेदः संबन्धीन भवति किं नृपादीनामेव स इत्यर्थः यद्वा नृपादिभ्योऽप्य
धिष्ठानसर्वशविमोक्तः क्रियते तदा कस्याभिभेदो नास्तीति तु शब्दाशयः ९८४

भा. पु.

४३ ॥

भेदासंभवे हेतुतया प्रकृतदृष्टान्तान्यथानुपपत्तिमाह . आत्मा हीति . । हियतो घटादितुल्ये संघाते शरीरत्रयरूपोपाधौ आत्मा महाकाशव जीवस्तु घटाकाशवदुदितः कथितस्ततो जीवस्यात्मनो भेदो न संभवतीति पूर्वैण संबंधः न हि घटो यभेदमन्नादाय घटाकाशस्य महाकाशाद्भेदो निरूपयितुं शक्य इति भावः . न केवलमनेनोदाहरणेनोक्तार्थः सूचितः किंत्वर्थोत्तराण्यपीत्याह जातमिति . । इदमुदाहरणं निदर्शनमर्थोत्तराणामप्युपलक्षणं जातमित्यर्थः . ९८५ अथोपलक्ष्यानर्थमाह घटादिष्वित्यष्टादशभिः . । यथा घटाकाशमठाकाशादय उपस्थितिविवेककाल एव महाकाशात्तामात्रा उच्यंते तथा जीवा उपस्थितिविवेककाल एव हृदि परिपूर्ण आत्मनि लयं मोक्षरूपं यांतीत्यर्थः . एतेन ज्ञानसमकालिकी मुक्तिरिति सूचितम् . ९८६ तथा कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसंसारधर्माणामवस्थापि सूचितेत्याह यथैकस्मिन्निति . । एकस्मिन् घटाकाशे बहूनि प्रभृतिभिः संसृष्टैरेतरे घटाकाशास्तथान भवन्ति . तत्कृतः . तद्धर्मिणामुपाधीनामननुगमात् . तथा जीवेष्वपि बोध्यमित्यर्थः . ९८७ रूपेति . । तथा च तत्र दृष्टान्तरूपा जिवर्तुलदीर्घादय आकाराः कार्याणि जलानयनधारणवासादीनि समाख्यायौगिकनामानि घटाकाशशरावाकाशमठाकाशादीनि तेषां भेदे पिनाकाशस्य भेदस्तथा जीवतत्त्वे पिबोध्यमित्यर्थः . ९८८ एते न जीवस्य विकारत्वमवयवत्वं च निरस्तमित्याह आकाश इत्येति . । यथामहाकाशस्य निर्विकारस्य निरवयवस्य च घटाकाशो विकारोऽवयवो वा नैव वक्तुं शक्यः तथाऽखंडात्मनिरूपितं विकारत्वमवयव

आत्माह्याकाशवर्जो घटाकाशइवोदितः ॥ घटादाविवसंघाते जातं चेदनिदर्शनम् ९८५ घटादिषु प्रलीनेषु घटाकाशादयो यथा ॥ आकाशे संप्रलीयते तद्वज्जीवा इहात्मनि ८६ यथैकस्मिन् घटाकाशे रजो धूमादिभिर्युते ॥ न सर्वे संप्रयुज्यन्ते तद्वज्जीवाः सुखादिभिः ८७ रूपकार्यसमालयाश्च भिद्यन्ते तत्र वै यथा ॥ आकाशस्थ न भेदोऽस्ति तद्वज्जीविषु निर्णयः ८८ आकाशस्य घटाकाशो विकारावयवौ यथा ॥ नैवात्मनः सदा जीवो विकारावयवौ तथा ८९ यथा भवति बालानां गगनं मलिनं मलैः ॥ तथा भवत्यबुद्धानां मात्मापि मलिनो मलैः ९० मरणे संभवे चैव गत्यागमनयोरपि ॥ स्थितः सर्वशरीरेष्वप्याकाशो न विलक्षणः ९१ यत एव ततो भिन्नः स्वात्मनो भिन्न एव वा ॥ न कश्चिज्जायते जीवो देहस्यैव जन्यतः ॥ जातो मृत इति प्रोक्तो व्यपदेशो वृथैव तु ९२ स्वप्नो मायामयो वापि जीवो वापि च कृत्रिमः ॥ जायते म्रियते यद्वन्मृतिजन्मविवर्जितः ९३ एवं जीवा अमी सर्वे मृतिजन्मविवर्जिताः ॥ जायन्ते च म्रियन्ते च भ्रान्तिदृष्ट्या बलौकिताः ९४ जन्मादिकं ततो जीवः कोऽपि नैव प्रयाति हि ॥ किंतु चित्तं तथा भूतं दर्शयेन्मरणादिकम् ९५५

वत्त्वञ्जीवेनैवेति ९८९ तथा बंधादीनामारोपितत्वमपि दर्शितमित्याह यथा भवतीति । बालानामत्रेहतिशेषः स्फुटम् ९९० तथानेन दृष्टान्तेन जीवस्या ज्ञत्वमपि सिद्धमित्याह मरण इति
द्वार्याम् । यथा शरीरार्णामरणादौ सत्यपितद्वत आकाशो विलक्षणो विकारी न भवत्येवमात्मापि भवति यतस्ततस्तस्मात्कश्चिदपि जीवो न जायते कीदृशो जीवः स्वात्मनः सकाशाद्भिन्नत्वेनाभिन्न
त्वेन वामतः तत्र भिन्नत्वद्वारेणैव रूपान्निभिर्यभिन्नस्ते उपाय एव विकारैर्योग्यत्वादा लब्धते इति भावः यत उक्तविधया दिहस्यैव जनिमृतीतौ जीवे जात इत्यादि व्यपहारो वृथा मिथ्या इति द्वयो
र्थः ९९१ । ९९२ तत्र भिन्नत्वपक्षे जीवस्य जन्माद्यभावमाह स्वप्न इति । स्वप्ने दृष्टो मायामयैर्द्रजालकदर्शितः कृत्रिमः प्रतिकृतिमयो वा जीवो जन्माद्याश्रयत्वेन भ्रान्तिर्दृष्टोऽपि यथा वस्तु जीव
न्मादिव जितस्त्वर्थः ९९३ दार्ष्टान्तिकेणो जयति एवमिति । अमीन्यावहारिकाः ९९४ फलितं दर्शयन्मात्रमिजन्माद्याश्रयप्रयोगकमुपाधिरूपयति जन्मादिकमिति । तथा पूर्वमरणा
याकारात्प्रभवेऽपि चित्तमिव स्वर्गमरणादिक्रमात्प्रनिर्दिष्टतत्त्वरीप्यमार्तं कुर्यादित्युच्यते ९९५

1188

एतदेवैकमिति ॥ एवंमिति ॥ एवंततिजीवाः स्वतो निर्विकारमिति चदात्मका ज्ञातमृतादिरूपादृश्यते यतस्तथाभूताश्चित्तादात्म्याध्यासंगता इत्यर्थः ९९६ उक्ताथेमलातशांतिप्रकरणगतेः सांप
दायिकवाक्यैर्हृदीकुर्वन्वस्तुतो मनोपिपूतिकम्पाडिभिर्विन्मात्रमित्याह ऋजुवक्त्रेतिपंचभिः । यथाऽलतस्यज्वलत्काष्ठस्यस्पंदितंभ्रमणादिरूपंचलनमृजुवक्त्रेदिद्वचक्राद्याकारेभासमानंप्रसिद्धं
थामनसःस्पंदितंमायाशब्दालादात्मनःसकाशादुन्मेषरूपंग्रहणग्राहकरूपेणमिथ्याभासते तत्रग्रहणपदेनकर्मकरणव्युत्पत्त्याविषयोज्ञानंचोक्तग्राहकपदेनज्ञातेतित्रिपुरीसंग्रहः तत्रग्रहीतुमिथ्यात्वंवि
शेषणस्यग्रहणकर्तृत्वस्यमिथ्यात्वादितिबोध्यम् ९९७ वस्तुतश्चित्तंशान्तंविन्मात्ररूपमितिदृष्टान्तेनाह अस्पंदमानमिति । यथाअस्पंदमानंप्रोक्तस्पंदनरहितंतदालातम् स्वाधिकोण आ
भासैःकल्पितचक्रादिरूपैर्हीनतथाअर्जकल्पितरूपेणजन्मरहितंचभवतितथाचित्तमपीत्यर्थः ९९८ आभासपदोक्तानामागंतुकल्पाणामिथ्यात्वमेवस्फुटयति अलातेइति । तस्मिन्नलातेस्पंद
मानेसतितेआभासाऋजुवक्राद्याकाराअन्यतोभुवःअन्यतआगत्यभवनशीलानभवन्ति आगमानुपलंभादितिभावः । तथापुनर्निस्पंदान्ततस्तस्मादलाताचेनिर्गच्छंतीतिन तत्रैवालातेप्रविशंती
त्यपि न । अनुपलंभादेवेतिभावः ९९९ ननिर्गताइति । तेआभासाअलातान्निर्गत्यक्वचित्तिरोहिताःस्थिताइतिचनवक्तुंशक्यं द्रव्यत्वस्यवस्तुत्वस्याभावादित्यर्थः वास्तवानांप्रवेशनिर्गमा
दिकल्प्येततत्रतुवास्तवत्वमेवदुर्वचमितिभावः दाष्टीतिकेयोजयति मनस्यपीति । आभासस्येतिभावप्रधानोनिर्देशः आभासत्वस्यमिथ्यात्वस्याविशेषाच्चुल्यत्वादित्यर्थः १००० एत

एवंजीवाःसदाज्ञेयाजन्मादिपरिवर्जिताः ॥ चित्तयोगात्तथाभूतादृश्यंतेतत्तदात्मकाः ९९६ ऋजुवक्रादिकाभासमलातस्पंदितंतथा ॥ ग्रहणग्राहकाभासंमन
सःस्पंदितंतथा ९९७ अस्पंदमानमालातमनाभासमजंतथा ॥ अस्पंदमानंचित्तंस्यादनाभासमजंतथा ९९८ अलातेस्पंदमानेवैनाभासाअन्यतोभुवः ॥
नततोन्मयत्रनिष्पंदान्नालातंप्रविशंतिते ९९९ ननिर्गताअलातातेद्रव्यत्वाभावयोगतः ॥ मनस्यपितथैवस्युराभासस्याविशेषतः १००० मनसिस्पंदमानेवै
नाभासाअन्यतोभुवः ॥ नततोन्मयत्रनिष्पंदान्नमनःप्रविशंतिते १००१ नस्थिगंतथाशब्दान्माययानगरंचखे ॥ प्रतीयतेतथासर्वमात्मनोन्मयदसत्स्मृतम्
१००२ मायापिशब्दतोयस्मात्सतीतस्मान्नसासती ॥ शब्दश्चात्मातुनैवंस्यादवाङ्मनसगोचरः १००३

तस्फुटयति मनसीति । आभासाग्रहणाद्याकाराएवमुक्तार्थमन्यत् १००१ तर्हिक्वमेतेप्रतीयंतइतिचेदोपवशादित्याह नरीति । यथाअत्यंतसत्त्वमपिद्वयैज्ञानंशब्दःकरोतिहीतिप्रसिद्धप्रभा
वातशब्दरूपदोषान्तरिमनुष्यैश्चंप्रतीयतेमायारूपदोषाद्वर्णनगरंचतथैतद्वैतंशब्दमाययोर्बलात्प्रतीयते वस्तुतस्त्वात्मनोन्मयदसदेवेत्यर्थः १००२ तथापिबिम्बभावप्रयोजकयोर्मायाशब्दयोःक
थमसत्त्वमितिचेत् 'वाचारंभणंविकारोनामयेयम्' इतिश्रुत्युक्तस्यशब्दमात्रत्वरूपस्यमिथ्यात्वप्रयोजकस्ययोगादितिगृह्याणेत्याशयेनाह मायापीति । यस्मान्मायापिशब्दतःस्ववाचकंमायादिशब्द
माश्रित्येवसतीशश्रृंगवन्ननुप्रमाणानुगृहीतंतर्कसहतेतस्मात्सामायासतीनभवति शब्दश्चतथाशब्दोपिनाममात्रत्वान्नसन् नचात्मन्यतिप्रसक्तिः तस्यस्वयंप्रकाशस्यशब्दाद्यगोचरत्वादित्यर्थः अयं
भावः वाचारंभणमित्यादिश्रुतौविकारपदेनपरापेक्षरूपविवर्तवाचकेनदृश्यजातमुद्दिश्यनाममात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकंविधीयतेतच्चविवर्तत्वंशब्दमायोरप्यविशिष्टमतस्तयोरप्यधिष्ठानबिंबितयोरसत्त्वं
आत्मनिनिरपेक्षेतविवर्तत्वस्योद्देश्यतावच्छेदकस्याभावात्तद्वदमात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकंविधेयमवतरतीति श्रुत्यर्थस्तु विकारोविवर्तरूपंघटशरावादिकंवाङ्मयनाममात्रमेवतत्रसत्त्वगंधोपिउपा
दानभूतंमृत्तिकाद्येवतुसत्यमिति १००३

ब्रह्माविष्णुशिवानामेवमिति प्रमाणमाह इति इति । मनोनिग्रहसंयुतं ब्रह्म तत्त्वमस्य तद्विदो ब्रह्मविदो यथोक्तं तथा तुभ्यमभिहितं अथ नारायणीयस्य तैत्तिरीयशाखागतस्य संज्ञे
 परुषे नारायणीयोपनिषत्संज्ञे प्रथेतथा महोपनिषदितीरिते उक्ते प्रथेतथात्मप्रबोधोपनिषत्संज्ञे प्रथेत्तु द्रुतया संक्षिप्तया ब्रह्मेति वार्णितं तन्मया वक्ष्यमाणं सावधानः क्रमेण त्वं शृण्विति ह्येत्यर्थः १०१६
 १०१७ तत्र पुरुषपदव्युत्पत्तिरित्यासुच्यते इति माह येनेति । यः सर्वविश्वप्रकृतात् सर्वदेहरूपपुर्वजंतयांमिदं त्वेन वासशीलत्वाच्च पुरुष इत्युक्तः । पुरयति पृथ्वीसतीति वाग्युत्पत्तिर्भवति इत्यर्थः
 १०१८ नारायणपदार्थमाह विराडिति त्रिभिः । यो भगवान् विराडूर्ध्वोऽपेन खिलान् लोकांनुदरे संगृह्य शेषस्य फणासहस्रेण च्छायाकर्तुं यददं रूपमुज्ज्वलं मध्यंतदात्मकशय्यांगतः सन्नपुंशेति
 इत्यर्थः एतेन नरसृष्ट्या आपोऽयनं वासस्थानं यस्य सतथेति व्युत्पत्तिः सूचिता १०१९ हिरण्यगर्भ इति । यश्च भगवान् हिरण्यगर्भरूपो जीवानां तैजसानां सूक्ष्मव्यष्ट्युपाधिकानां प्रतिबिंबकल्पानां वि
 वस्थानीयो मायारूपे तत्प्रेक्षया पावर्तते यथा मातृगर्भरूपे शयने शय्यायां शिशुरित्यर्थः एतेन नरस्य जगत्कर्तुः शक्तिरूपतया संबंधित्वान्नारमाया तत्त्वतदयनं यस्य स तथा अथवानराणां जीवानां समू
 हो नारतस्यायनं स्वरूपलाभो यतो विंबभूता तस्येति व्युत्पत्तिद्वयं सूचितम् १०२० यश्चेश्वर इति यश्च भगवान् वैषम्येनैवृण्यादिदो परहित ईश्वरोऽतर्थांम्यविद्यायाः कार्यकारणरूपायाः कंदुकवद्भूतः

सर्वभूताधिवासो यो यो भूतेषु सत्यपि ॥ सर्वानुग्राहकत्वेन तदेवास्म्यहमद्वयम् १०१५ इति ते सृजितं विदूक्तं मनोनिग्रहसंयुतम् ॥ उक्तं ब्रह्माथ वक्ष्यामि पुनः सुद्रुतये
 रितम् १०१६ नारायणीयसंज्ञे ये महोपनिषदीरिते ॥ आत्मप्रबोधसंज्ञे च शृणु तत्त्वं क्रमादिह १०१७ येन पूर्णमिदं विश्वं यश्चायं सर्वदेहिनाम् ॥ शीते पुरेषु भगवान्
 पुरुषः पुरुषोत्तमः १०१८ विराडूर्ध्वोऽपेन खिलान् लोकां निखिलानपि ॥ संगृह्य शिशुवत् शीते शेषाद्धोऽज्ज्वलमध्यगः १०१९ हिरण्यगर्भो भगवान् जीवानां विंबवच्च
 यः ॥ वर्तते शयने माया तत्प्रेक्ष्य भेद्यथा शिशुः १०२० यश्चेश्वरोऽत्र भगवान् वैषम्यादिविवर्जितः ॥ अविद्या कंदुकः सोऽयमुक्तो नारायणः पुमान् १०२१ अकामयत दे
 वोऽयं सिसृक्षुर्निखिलं जगत् ॥ प्रजाः सृजेयेति पुरा हो क एव व्यवस्थितः १०२२ संकल्प्येत्यं जगत् सर्वं सृष्टवान् पुरुषः परः ॥ देवानि मांश्च निखिलान् नानासामर्थ्यसंयु
 तान् १०२३ ब्रह्मा शक्रस्तथा दित्यो रुद्राश्च वसवस्तथा । विश्वे देवाश्च साध्याश्च तथान्या देवयो नयः १०२४ नारायणात्प्रजायंते सहस्रैश्चराचरैः ॥ वर्तते तत्र ली
 यंते तस्मिन्नेव महात्मनि १०२५ यत्त एव ततो देव एको नारायणः स्मृतः ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च शक्रो न्ये देवता गणाः १०२६

प्रक्षेपाच्च स नारायण इत्युक्त इत्यर्थः तथा च अराणां संसारचक्रावयवानां रागादीनामयनं प्राप्तिर्यत्र न विद्यते स तथा यद्वा नराणां जीवानां मयनं प्रवृत्तिर्यस्मादंतर्थाभिणः स तथा अथवानरसंबन्धिनोऽवि
 द्या तत्त्वस्य अयनं प्रक्षेपो यतस्तुरीयत्वेन ज्ञाता ह्ददरिकाश्रमवासि गुरु रूपाद्वा सतथेति व्युत्पत्तित्रयं सिद्धं व्युत्पत्त्यंतराण्यपि वक्ष्ये मेदशितानि स्मर्तव्यानीति १०२१ अकामयतेति । अपंदेवः सृष्टेः
 पुरा एकोऽद्वितीयो जगत्सि सृष्टुर्जगत्सृष्ट्यभिमुखः स ब्रह्म सृजेयेत्याकारां कामनां कृतवानित्यर्थः १०२२ संकल्प्येति । इत्थं संकल्प्य देवादिं सर्वं जगत्सृष्टवानित्यर्थः १०२३ देवानव्युत्पत्त्यानुवदति ।
 ब्रह्मेति । यथा जायंते तथा तत्र नारायणे वर्तंते लीयंते इत्यर्थः १०२४ । १०२५ तथा च यथा मृदो घटादपो न भिन्नास्तथा सर्वजगन्नारायणादित्याह यत्त एवमिति त्रिभिः । यत्त एव नारायणाज्जन्मस्थिति
 भगवांस्तत्त्वं जगत्ततो नारायणो वेव एकोऽद्वितीयः एतत्सर्वं तु नारायणात्मकं एतत्किमत आह ब्रह्मेत्यादि । ब्रह्मादपीगुणत्रयाभिमानिनः द्वावाभिन्नौ सदसद्रतस्थूलसूक्ष्मावस्थागतं एतदेव
 स्फुटयति यदिति । यदस्ति मत्पक्षे नास्ति परोक्षमिति त्रयाणामर्थः १०२६

१०२७ । १०२८ एवं कण्डिकाद्वयं व्याख्यातमथ नित्य इत्यादेस्तृतीयकंडिकाया अर्थमाह यदात्मकमितिसंपादचतुर्भिः । संसर्वात्मानं रायणौ विनाशरहित्यरूपनित्यत्ववाङ्मयाणादिषोडशकलाभिर्वर्जितश्च षोडशकलास्तु प्राणः श्रद्धा आकाशादिपंचभूतानि ईद्रियमनोऽन्तर्धीयतपोमंत्रः कर्मलोकानामचेति प्रश्नोक्ताः १०२९ आख्यातवाच्यक्रियासाहित्यरूपनिराख्यातत्वस्यार्थात्सिद्धिमभिप्रेत्यनिर्विकल्पादिपदद्वयार्थमाह कार्येति । सर्वकार्यविकल्पपदेनोक्ततत्कारणमज्ञानं त्वंजनपदेनाभ्यामयं वर्जितो भवतीत्यर्थः १०३० शुद्धपदार्थमाह माययेति । सर्वशुद्धिविहीनयामलरूपयामायायातत्प्रयुक्तभेदैश्चरहित इत्यर्थः १०२१ अस्मादिति । अस्मात् शुद्धसत्त्वात्मका द्वित्रः कोपि भावो न भवति द्वितीयस्यासंभवादेत्यर्थः १०३२ एवमिति । एवं यो वेदसविष्णुभावयोग्य इति पूर्वोक्तसंबन्धः कथमित्पाकाक्षायांचतुर्ष्वर्थदर्शयति । सहत्यादिना सविद्वान् रूतसंसारदुःखं द्रावयति हरतीति व्युत्पत्त्या रुद्रपदे क्तां श्रौतविज्ञानसंपन्नां बुद्धिं सारथिकृत्वा

आदित्याद्याश्च दसौ च ये चान्ये देवयोनयः ॥ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदधश्चोर्ध्वं च मध्यमम् १०२७ महाभूतानि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ भूतं भव्यं भवत्सर्वसकलं सदसद्गतम् ॥ यदस्ति यच्च नास्त्येतत्सर्वं नारायणात्मकम् १०२८ यदात्मकमिदं विश्वं पुमान् नारायणस्तु सः ॥ विनाशरहितस्तद्वत्प्राणाद्यैः परिवर्जितः १०२९ कार्यजातमिदं सर्वं विकल्प इति कीर्तितम् ॥ अज्ञानं कारणं तद्वत्ताभ्यांच परिवर्जितः १०३० मायया जडरूपिण्या सर्वशुद्धिविहीनया ॥ कालत्रयेऽपि रहितः सर्वभेदविवर्जितः १०३१ अस्मान्नारायणाद्देवा द्वित्रः कोपि न वस्तुतः ॥ शुद्धसत्त्वाद् द्वितीयां नो सीमां स्ति न भाव्यपि १०३२ एवं यो वेद पुरुषः सकृत्वा सारथिधियम् ॥ रुद्राभिर्धांस्वबोधाख्यां सोऽहमस्मीति रूपिणीम् १०३३ प्रग्रहं च मनः शान्तं शरीरं रथगोचरः ॥ इंद्रियाश्चैर्भूतं शंदां तैर्गच्छेद्विष्णुपदं परम् १०३४ एवं नारायणस्यात्मविद्यां यो वेद वेदवित् ॥ तीर्त्वास आपदः सर्वाः प्राप्य भोगांस्तथेप्सितान् ॥ अत्र मृत्वा ब्रह्मलोकं गत्वा मोक्षं च विंदति १०३५ नमो नारायणायेति मंत्रः सर्वार्थसाधकः ॥ देहिनां निखेलानां सद्भिजानां प्रणवादिकः १०३७ यादृङ्गारायणज्ञानात्फलं तादृक् प्रकीर्तितम् ॥ अस्यापि ज्ञानतो यस्माज्ज्ञायते पुरुषो मुना १०३७ उपायः प्रणवो यद्वन्नारायणगतिं प्रति ॥ तद्वदष्टाक्षरोऽप्येष उपायः सर्वदेहिनाम् १०३८ अमुं जपेन्नरो नित्यं नारीवापाप्मनः क्षये ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं पश्येन्नारायणं परम् १०३९ किंपुनर्यो विकारी स्यात्सर्वपापविवर्जितः ॥ संपश्यति जपन्नेतदानं दात्मानमद्वयम् १०४० इति नारायणीयाया ब्रह्मविद्या समीरिता ॥ सोक्ता महोपनिषदि प्रोक्तां तां शृणु नामतः १०४१

मननादिव्यापारकं मनः प्रग्रहमश्वरश्मिवत्सारथिवश्च कृत्वा संयतेन्द्रियरूपाश्चैर्भूतशरीररूपरथे स्थितो विष्णुपदं मोक्षरूपं गच्छेदिति द्वयोरर्थः ३३ । ३४ पंचम्यर्थमाह एवमिति । एवमुक्तविधानां रायणस्यात्मत्वप्रतिपादिकां विद्यामुपनिषद्वयोर्यतो वेदजानाति सोऽत्र जीवव्यवस्थायामापतरणपूर्वकमिष्टभोगान् प्राप्यान्ते ब्रह्मलोकमिद्वारामोक्षं गच्छेदित्यर्थः ३५ षष्ठ्या भावार्थमाह नम इति पंचभिः । नम आदि होमंत्रः सौ शुद्धपदार्थानां सर्वोपाहितः द्विजैर्ब्रह्मणोक्तस्तु प्रणवादिको जप इत्यर्थः ३६ अस्य मंत्रस्य नारायणसाम्यमाह यादृङिति । ज्ञायते लभ्यते अमुनाधिकारिणा ३७ अस्य प्रणवसाम्यमाह उपाय इति । गतिर्लोभः ३८ जपफलमाह अमुमिति । अमुं मंत्रं यद्विदो नारीवा जपेदर्थो ववो धर्मवर्कमभ्यसेत्तद्विप्रस्य भूयं नारायणं पश्येत् किमुनाधिकारसंपन्न इति द्वयोरर्थः १०३९ १०४० उपसंहरन् महोपनिषदर्थं प्रतिजानीते इति नारायणीयाया इति । नारायणीयाया उपनिषदर्थं भूतानि सां प्रोक्तां विद्यां जपन्तं मोक्षं निषदिमवोपनिषत्संज्ञेयं इति मंत्रेणोक्तां शृणुमिति १०४१

एवमिति । पुरायासीनवृत्तिविद्वान्जानेनोपेदितासिद्धिमात्रमाहः । एवंकथं । पूर्वमारायणएवासीत् । पुरेत्यस्यविवरणंविश्वजनेःपुरेति । १०४२ तदेति । तदासृष्ट्यादीब्रह्मादयोदेवानासन्भूतानिमहातिभूतानिचनोसन् । तथाअन्यानिभूतपदस्यार्थोत्तररूपाणिस्थावरजंगमशरीराणिनासन् । तथापरंयावापृथिव्यादिकंकार्यजातंनोसीदित्यर्थः । १०४३ एकाकीति । सपूर्वःसृष्टिपूर्वकालेस्थितःपुमान् रुषएकाकीसन् नरेमेअतरिरूपक्षोभंप्रापततोऽरतयेद्वितीयंध्यायतस्तस्यपुरुषस्यमायारूपयुवत्यानासिकोपलसितप्राणसूक्ष्मावस्थारूपत्वात्श्रुतोनस्तोमपदोक्तयासहसंगोजातस्तत्तत्त्रयोदशसुताजाताएकाक्यावासातीनानापुरुषाभिलाषिणीजाता कीदृशस्यपुरुषस्य वस्तुतःसतःनिर्दोषस्यासंगत्वादितिद्वयोरर्थः । १०४४ । १०४५ त्रिधेति । साकन्याबुद्धिरूपानानापुरुषाभिलाषिणीआत्मानमधिदेवादिरूपैस्त्रिधाऽकरोदित्यर्थः । कार्यविभागस्यबुद्धिमात्रतंत्रत्वादितिभावः । नकेवलंकन्यैवत्रिधाजाताकिंतुतत्सुताअपीत्याह यथेति । तत्राधिदेवत्वंसमष्टिघटकत्वं अध्यात्मत्वंव्यष्टिघटकत्वं अधिभूतत्वमिदंतयादृश्यमानत्वमितिवर्णितप्रायमित्यर्थः । १०४६ वीक्षमाणइति । एकोपिसपुमान्तामसतींसुतांतादात्म्येनवीक्षमाणःपश्यन्सत्तात्मानंबहुरूपमेनेतस्याःकन्यायावहुत्वलक्षणधर्माध्यासात् तत्राध्यासेहेतुस्तुमोहोऽविवेकएवेत्यर्थः । १०४७ तेषांचेति । तेषांत्रयोदशसुतानांसुतायाश्चयानिकारणानिशरीरोपादानभूतान्यत्रव्यवहारेप्रसिद्धा

एवमाहुःपुराविप्राविद्वांसोवेदेवादिनः ॥ एकोनारायणःपूर्वमासीद्विश्वजनेःपुरा १०४२ तदाब्रह्मादयोदेवानासन्भूतानितानिच ॥ चरस्थिराणिचान्यानिनैव किंचित्थापरम् १०४३ एकाकीसपुमान्पूर्वनैवरेमेनिरंजनः ॥ द्वितीयंध्यायतस्तस्यपुरुषस्यमहात्मनः १०४४ त्रयोदशसुतास्तस्यकन्याचैकाभवत्तदा ॥ असंगस्यासतीमायायुवत्यासंगतःसतः १०४५ त्रिधासाकुरुतात्मानंकन्यापुरुषकाक्षिणी ॥ अधिदेवमथाध्यात्ममधिभूतंचभामिनी ॥ यथाकन्यातथाजातास्त्रिविधास्तत्सुताअपि १०४६ वीक्षमाणःपुमानेकस्तामेतामसतींसुताम् ॥ आत्मानंबहुधामेनेतद्बहुत्वेनमोहितः १०४७ तेषांचकारणान्यत्रपूर्वसृष्ट्याचतान्प्रभुः ॥ असृजच्चक्रियाशक्तितेषांकार्यंचकारणम् १०४८ पृथिव्यापस्तथातेजोवायुराकाशमेवच ॥ पंचकंकारणंप्रोक्तंस्थूलंसूक्ष्मंचमध्यमम् ॥ तद्वैविध्यात्कारणस्यकार्यंचद्विविधंभवेत् १०४९ क्रियाशक्तिस्तुयाप्रोक्तासंप्राणइतिकीर्तितः ॥ कार्यरूपोत्रभूतानांकारणंवापरस्यच १०५० अहंकारोमनश्चित्तमिन्द्रियाणिदशैवहि ॥ त्रयोदशसुताःप्रोक्ताःकन्याबुद्धिश्चतुर्दशी १०५१

नितानिप्रथमंसृष्टातस्तान्सुतासदितान्सुतान्सृष्टावपश्चात्क्रियाशक्तिसृष्टवान् कीदृशींक्रियाशक्तिं तेषांप्रथमसृष्टानांमध्येकेषांचित्कार्यभूतांकेषांचित्स्थितिकारणभूतामित्यर्थः । १०४८ तत्रक्रानिकारणानीत्याकांक्षायामाह पृथिव्यापइति । प्रथमसृष्टतयापत्कारणजातमुक्तंतत्पृथिव्यादिपंचकरूपंबोधं तच्चद्विविधं स्थूलंमहाभूताख्यंसूक्ष्मंचतन्मात्राख्यं तत्रसूक्ष्मस्यविशेषणंमध्यममिति मध्येभवंमध्यमंस्थूलस्यांतःस्थितिशीलमितियावत् । एवंकारणद्विविधेसत्तितदुक्तंकार्यमपिस्थूलसूक्ष्मत्वान्पांदिधाभवेदित्यर्थः । १०४९ क्रियाशक्तिमित्यादिविवृणोति क्रियेति । क्रियाशक्तिपदेनप्राणउक्तइतितद्हेतुतयाप्राणकार्यत्वकारणत्वयोरुक्तयोःसमुच्चयमाह कार्येति । यःप्राणःपंचभूतानांकार्यरूपः अपरस्यसुतादिप्रपंचस्यकारणंचभवतीत्यर्थः । १०५० केत्रयोदशसुतत्वेनोक्ताःकावसुतात्वेनेत्याकांक्षायामाह अहंकारइति । अहंकारादित्रयंज्ञानेन्द्रियपंचकंमूर्ध्निपंचकंचएतेभावास्तत्रयोदशसुतत्वेनोक्ताः बुद्धिस्तुनानारूपासुतात्वेनसावचतुर्दशित्यर्थः । एतेनतन्मात्रपंचकस्यभूतपंचकस्यएकस्यप्राणस्यचसंयोजनेपंचविंशकोणःसंपन्नइतिसूचितम् । १०५१

हिरण्यगर्भ इति । अस्य विभागस्य पंचविंशकृष्णरूपस्य अधिदैवकः अधिदेवं रूपं कायति शब्दयति अभिमन्यत इति यावत् तथा भूतो हिरण्यगर्भो बोध्यः अधिभूतं स्थितं स्य तु तस्य विभागस्याभिमतं णि स्थि
रजंगमानि भूतानि बोध्यानि तत्रैतावान् विशेषः अयमधिभूतत्वेनोक्तः प्रत्येकं तत्तच्छरीरिणं प्रत्याध्यात्मिकः अहमिति प्रतीयमानत्वात् शरीर्यंतरं प्रतित्वधिभूतरूप एव इदं तथा प्रतीतेरित्याशयः
१०५४ नास्य प्रजा इत्यादि वाक्यस्यासंवत्सरपदोक्तकालसहिता एव प्रजा अजायंतेत्यर्थमभिसंधायाह कालश्चेति । प्रजापतिः सृष्टयवच्छेदकः कालोप्यनेन सृष्ट्यर्थः १०५४ सृष्टेति । सूत्रा
त्मरूपः सन् एवं पूर्ववत् देवानां सूत्रात्मविभूतित्वेन बृहदारण्यके प्रसिद्धानां सृष्टिमकरोदित्यर्थः १०५४ रुद्रसृष्टिमाह केनचिदिति । विश्वकृन्नारायणः केनचिदुक्तमशक्येन निमित्तेन विशिष्ट
क्रोधमाहर्ष्यइच्छामात्रेण संपाद्य भृकुटीविशिष्टात्स्वललाटाद्रुद्रां प्रादुरकरोदित्यर्थः अत्र भृकुटीशब्दः शैवव्याकरणे सिद्धः तदुक्तमभियुक्तैः 'यान्युज्जहारमहेशाया सो व्याकरणार्णवात् । तानि किंप
दरत्नानि मांतिपाणिनिगोष्पदे' इति ब्रह्मभूमध्यजो हर इति पुराणविरोधस्तु कल्पभेदेन समाधेयः १०५५ रुद्रस्य भेदां मूर्तिमभिनयति नीलेति । वीर्याणि बलसाध्यानि कर्माणि विभ्रदधार

हिरण्यगर्भःसंप्रोक्तोविभागस्याधिदैवकः ॥ अधिभूतंविभागस्यजंगमानिस्थिराणिच ॥ भूतान्याध्यात्मिकश्चायंप्रत्येकंमर्वदैहिनाम् १०५२ कालश्चसर्वभूतानां
सृष्टिस्थितिर्विनाशकृत् ॥ पुरुषेणपरेणायंसृष्टःसर्वस्यहेतुना १०५३ सृष्ट्वातदखिलंविश्वंसूत्ररूपमुपाश्रितः ॥ पुरुषोदेवतासृष्टिमेवंनारायणोऽकरोत् १०५४
केनचिद्धिनिमित्तेनक्रोधमाहार्यविश्वकृत् । भृकुटीकुटिलात्स्वस्यललाटाद्हीनतेजसः ॥ कपोविष्टंस्वयंदेवोरुद्रंतमुदपादयत् १०५५ नीलकण्ठलोहितांगत्रिनेत्रंश्च
लधारिणम् ॥ विभ्रद्वीर्याणियस्यात्रनकोप्यस्तिसमःपुमान् १०५६ ऐश्वर्यस्यसमग्रस्यधर्मस्ययशसःश्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैवएकएवसमाश्रयः १०५७
सत्यस्यब्रह्मचर्यस्यमनसोनिग्रहस्यच ॥ तपसश्चसमस्तस्यशब्दराशेस्तथैवच १०५८ अस्मादेवसमस्तानांदेवादीनांशरीरिणाम् ॥ ऐश्वर्याद्यागुणाःसर्वेजायं
तेगुणराशितः १०५९ अयंसमस्तदेवानांमुनीनांचमहात्मनाम् ॥ नानाविधासुविद्यासुकथितःपरमोगुरुः १०६० एनंसंप्राप्यसंहारकालेलोकत्रयीत्वियम् ॥
तूलाशिर्यथावन्हिप्राप्यनाशंव्रजेत्स्फुटम् १०६१ पुनश्चध्यानमाविष्टोदेवःससर्वदृक्स्फुटम् ॥ श्रान्तस्यध्यानयुक्तस्यललाटात्स्वेदविदुवः ॥ ब्रह्मांडजुनिकाआ
पःशक्ताभुवनसर्जने १०६२ अप्सुस्वेदस्वरूपासुतासुवीर्यमवासृजत् ॥ आत्मनोयत्परंतेजोदेवोनारायणःपुमान् १०६३

मितापोषिताचयत्समोऽप्योनास्तीत्युत्तरार्थः १०५६ तस्मिन्कोपलिङ्गानिनियमनायआहार्याणीतिदर्शयन्नेक्यस्फुटीकरणायनारायणगुणाश्वर्णयति ऐश्वर्यस्येति । ऐश्वर्यादीनामगवद्गुणानां समाश्रय आधार एव यत एको नारायणादभिन्न इत्यर्थः १०५७ सत्यस्येति । सत्यादीनां च समाश्रय इत्यनुपगमः । मनसोज्ञानस्य ईन्द्रियानि ग्रहलक्षणतपसश्च शब्दराशेर्वेदादिशास्त्राणां अत्यचकार उत्तरां चयी १०५८ अस्मादिति । अस्माद्गुदादेवचगुणसिन्धोः सकाशात् सर्वपांसद्गुणलाभ इत्यर्थः १०५९ अयं रुद्र एव च सर्वविद्यासंप्रदायपर्वतक इत्याह अयमिति । स्पष्टम् १०६० एवं रुद्रस्य सृष्टिस्थितिहेतुत्वमुक्तमथमंगहेतुत्वमाह एनमिति । एनं रुद्रम् १०६१ अथ कमलासनसृष्टिमाह पुनश्चेति । पुनश्च सर्वहृद्देवो नारायणोऽध्यानरूपतपोऽकरोत्तस्य तपसाश्रमं प्राप्त्य ललाटोत्स्वेदस्य विद्वोऽपतंस्तेस्वेदविद्वएव ब्रह्मांडस्य तदंतर्वर्ति लोकानां च सज्जनसमर्थनारालयजलरूपाः संपन्ना इत्यर्थः १०६२ अप्स्रिवति । सदेवो नारायणस्तामुत्स्वेदरूपास्त्वप्स्वात्मिण्यप्यदीपं परस्वोऽहं लोकरूपतवाभजनसिन्धोस्तयजमानाकारेण परिणतमिति दर्शयार्थः १०६३

१०६५. एवमेवेति । तदात्रैवमप्येताभिस्तुल्यत्वात् साक्षात्तुल्यत्वः प्रागादिमुखकमेण च्छेदसांगाय त्रीणिपुत्रजगत्पुत्राभावात्तानां महत्त्वार्थानां विद्वानां चक्रगादीनामर्थवैतानां
हेतुरित्यर्थः १०६५. क्रममेव स्पष्टयति पूर्वैति । तेषु पूर्वोक्ताङ्गवेदादयः प्रतिलोमक्रमेण च्छेदोक्ताः पूर्वपश्चिमोत्तरदक्षिणमुखेभ्य उत्पन्ना ज्ञेया इत्यर्थः । न केवलमेतत्पञ्चाङ्गित्वं यदपि विभक्तं
णः सकाशात्स्वायं भुवादिरूपा ज्ञातमित्यर्थः १०६६. एवं जगज्जन्मादिलक्षणैर्नारायणोऽद्वितीयत्वेन ज्ञेय इत्याह एवमेवेति । तुल्योऽवधारणे तथाच यद्यपि मायया सनाना भवतितथाप्यनैव
वस्तुतो भेदभ्रमैः सनिदानैर्विजितत्वादित्यर्थः १०६७. अयं विवेकेन नारायणलाभविधिरुक्तस्तदशक्तौ तु दशमेनारायणीयव्याख्याने व्याख्यातेन सहस्रशीर्षमित्यादिना स्वराडित्यंतेन ग्रंथेन प्रोक्तयोगं
कृत्वा तं साक्षात्कुर्यादित्याह यदेवमिति द्वाभ्यां । यदा एवमुक्तविवेकविषया अयं नारायणो ज्ञातुं शक्यते तदनायासणीयप्रकरणे उक्तं प्रदर्शितं सहस्रशीर्षमित्यारभ्य स्वराडित्यंतेन ग्रंथेन आपनिषय
पुक्तमुपाययोगरूपमाश्रित्य एवं विवेकवदेव सनारायणो ज्ञातव्यः साक्षात्कर्तव्योऽधिकारिणा भवतीति द्वयोरर्थः १०६८ । १०६९. फलवाक्यतात्पर्यमाह अस्येति । अस्य महोपनिषत्संज्ञस्य

वीर्यतदंडमभवत्तत्र क्षिप्तं महात्मना ॥ हैमं मनोरमं चित्रं सूर्यकोटिसमप्रभम् १०६४ अंडस्यांतरभूद्ब्रह्माभूतानामादिमः स्मृतः ॥ छंदो व्याहृतिवेदानां हेतुर्यो
त्रचतुर्मुखः १०६५. पूर्वापरोत्तरासव्यवक्रतस्तत्क्रगादयः ॥ ब्रह्मणो विश्वमेतद्विजातं सर्वचराचरम् १०६६. एवमेव जगत्स्रष्टा ह्येक एव स्वमायया ॥ नानाभव
त्यनाना तु भेदभ्रमविवर्जितः १०६७. यदैवं शक्यते ज्ञातुं नैवायमधिकारिणा ॥ तदानारायणीयोक्तमुपायं चात्र कीर्तितम् १०६८. सहस्रशीर्षमित्यादि स्वराडं
तोक्तमेव हि ॥ आश्रित्यैवं सहदये ज्ञातव्योऽत्राधिकारिणा १०६९. अस्य ग्रंथस्य माहात्म्यमप्यत्र विविधं स्मृतम् ॥ विज्ञानस्य तु किंभूयो यतो मायालयं व्रजेत्
१०७०. एवं महोपनिषदिकथितं ज्ञानमीरितम् ॥ आत्मप्रबोधे कथितं शृणु वक्ष्यामि ते घुना १०७१. उपायं प्रथमं प्राहुरत्रोपेयस्य लब्धये ॥ आत्मा वा सावुपायौ
द्वौ प्रणवोऽष्टाक्षरस्तथा १०७२. प्रणवो वाचकस्तस्य प्रत्यगानंदरूपिणः ॥ अष्टाक्षरोऽपि नैवं वैवाच्यवाचकयोर्भिदा १०७३. अकारश्चाप्युकारश्च मकारो मिलितं
त्रयम् ॥ ओंकारस्तेन सहितो नमो नारायणाय च ॥ अष्टाक्षरस्तु संप्रोक्तः सर्वसिद्धिविधायकः १०७४. एतयोर्जपतो योगी यजनात्समुपासनात् ॥ ब्रह्मविज्ञा
न उत्पन्ने संशयादिविवर्जिते ॥ मुच्यते स्वं स विज्ञाय जन्मसंसारबंधनात् १०७५.

माहात्म्यं श्रोत्रियत्वादिगुणप्रयोजकत्वं लक्षणं विविधं बहुलं कथं दासिद्धं तदा फलभूतं विज्ञानस्य दोषबीजाविद्याया उच्छेदहेतोर्माहात्म्यं किमु वक्तव्यमित्यर्थः १०७०. उपक्रांतं समाभिदर्शयन् ओं नमः
त्यंतात्मात्मप्रबोधोपनिषद्वाक्यान् ये कपंचाशच्छ्लोकैरुपबृंहयितुं प्रतिजानीते एवमिति १०७१. तत्रादौ मंत्रद्वयात्मक उपायो ब्रह्मात्मज्ञानायोक्त इत्याह उपायमिति । अत्रात्मप्रबोधोपनिष
दि प्रथममुक्तमिति शेषः प्राहुः पठन्ति उपेयस्य ब्रह्मात्मविद्यारूपफलस्य १०७२. प्रणव इति । तथाच प्रत्यगानंदः सर्वोत्तरमद्वितीयं च वस्तुतद्रूपस्यात्मनः प्रणवो वाचक एव मष्टाक्षरोऽपि वाचकः
अत्रावाच्यवाचकयोर्भिदा भेदो न चिंत्यः श्रुतौ सामानाधिकरण्यनिर्देशेन वाच्यवाचकयोरभेदानुसंधानस्य कर्तव्यता सूचनाविधिभावः १०७३. मंत्रयोः स्वरूपमाह अकार इति । संहताकारादिव
पुत्रयात्मकः प्रणवमंत्रस्तदादिकं नमः पदं चतुर्थ्येतनारायणपदं च एतदुभयात्मकोऽष्टाक्षरः एतन्मंत्रद्वयं सर्वेऽपि स्तुतप्रदमित्यर्थः १०७४. अनयोः परमपुरुषार्थे त्रिनिर्गोमाह एतयोरिति । एतयो
रुक्तमंत्रयोर्जपात्तथा तयोर्मंत्रविषया कार्यभूतं यजजनं ब्रह्मांतरदेवतापूजनं तस्मात्तथा एतयोर्मात्रापादाद्यभेददर्शनादुत्तिरूपोपासनाच्च ब्रह्मतत्त्वनिश्चय उत्पद्यते ततः स्वमात्मानं ब्रह्मत्वं साक्षात्क
त्य स योगी मुच्यते इत्यर्थः १०७५.

आ. पु.

॥ ४५ ॥

यावन्नेति । अनयोर्मंत्रयोर्व्याख्यस्य ब्रह्मणो यन्निर्गुणरूपम् कीदृशम् मोक्षस्य सविलासाज्ञानरूपबन्धं सस्य आलंबनमधिष्ठानमतएवाद्यंतयावत्साक्षात्तमभवेत्तावत्तस्य ब्रह्मणः सगुणरूपं व्यापेदित्यर्थः १०७६ तच्च सगुणरूपं ब्रह्मण्यइत्यादिमंत्रेणोक्तमित्याह सगुणमिति । यद्यपि सगुणं ब्रह्मविष्णुरुद्रादिरूपैर्बहुविधं प्रसिद्धं श्रुतिस्मृत्यादौ तथापि इदं रूपं नारदाद्यैरत्यन्तादरेणोक्तवान्निरतिशयमित्यर्थः १०७७ इदं किमत आह यज्ज्योतिरिति । यज्ज्योतिश्चिदन्तदेव कीवसुदेवद्वारास्वस्मिन्नागतं प्रादुरकरोत् किमर्थं भौमस्य भूलोकगतस्य ब्रह्मणो वेदस्य ब्राह्मणजातेस्तपसश्च वागुस्यैरक्षायेज्वलंतमग्निमरणिरिवेत्यर्थः 'वेदस्तत्त्वंतपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः' इत्यमरः १०७८ यत्कर्तृकपरिग्रहेण पुरुषविद्याच्छांदोग्यतृतीयप्रपाठकोक्ता वैतृष्यदेतुतालक्षणां प्रशंसां गतेत्याह घो रइति । गोत्रेणांगिरसो घोरनामकः कश्चिद्ब्राह्मणो यस्मै देवकीपुत्राय श्रीकृष्णाय तां प्रसिद्धां विद्यां पौरुषां पुरुषेयज्ञभावनानामिकां षोडशाधिकशतवर्षां युगे निरंतरायताप्रयोजिकामदात् दत्तवानित्यर्थः । किंच यस्य परमेश्वरत्वाय न प्रमाणात्वेदनाप्रत्यक्षसिद्धत्वादित्याह स एष इति । साक्षात्प्रत्यक्षेणैव पुरुषः सिद्धसर्वात्मताको यतो विश्वरूपधरः 'जनम्याकुरुभिः सख्याथोतं कमुनिनापियः विश्वरूपधरोऽलोकनिरुद्धोपि स नो गतिः' । अतएव स्मृतिमात्रेण समस्तान्तरहरइत्यर्थः १०७९ अस्य प्रभावः स्मृतिषु बहुधा प्रसिद्धइत्याह वेदेति । प्रथमपादे भारतादौ द्वितीये श्रीभागवते तृतीये पुराणेष्वागमेषु चेति शेषः १०८० यद्यपीति । यद्यपि सर्वादेवता अस्यैव श्रीकृष्णस्य विभूतयोरूपाणि तथापि ताः सर्वाः प्रतिबिंबस्थानीयाः बिंबस्थानीयमेतदेव कीसुतं विहाय मायाया

यावन्न निर्मुणं ब्रह्म मोक्षालंबनमद्वयम् ॥ आविः स्याद्दृढयेतावत्सगुणं ब्रह्म चितयेत् १०७६ सगुणं ब्रह्म संप्रोक्तं विष्णुरुद्रादिभेदतः ॥ नानाविधं नारदाद्यैरिदमत्यंतमादरात् १०७७ यज्ज्योतिर्देवकीदेवीवसुदेवादजीजनत् ॥ भौमस्य ब्रह्मणो गुप्त्यै दीप्तमग्निमिवारणिः १०७८ घोर आङ्गिरसो यस्मै विद्यां तां पौरुषामदात् ॥ स एष पुरुषः साक्षाद्विश्वरूपधरो हरिः १०७९ वेदव्यासेन कथितः शुकेन च महात्मना ॥ नारदाद्यैरनेकैश्च मुनिभिस्तत्त्ववेदिभिः १०८० यद्यप्यस्यैव सर्वाः स्युर्नाना रूपा विभूतयः ॥ तथापि मायावशगास्ता विना देवकीसुतम् १०८१ कचित्कामः कचित्क्रोधः कचिल्लोभः कचित्परम् ॥ मदादिकं न रुष्णे स्तिर्किंचिदेतत्कदाचन १०८२ अर्जुनस्य सहायो यं षांडवानां च देवतम् ॥ भ्राता च बलभद्रस्य कनिष्ठो मदनस्य च ॥ पिता ब्रह्मण्यइत्युक्तो निखिले पिजगत्रये १०८३ देहे यस्य परिक्षीणं कौशलं विश्वकर्मणः ॥ रूपलावण्यसौभाग्यगुणादिविषयो महान् १०८४

वशं धर्मसंबन्धं प्राप्ताः उपाधेः प्रतिबिंबपक्षपातित्वादित्यर्थः १०८१ मायावशगत्वमेव स्फुटयति । कचित्काम इति । कश्चिद्विभूतौ परमुक्तेभ्योभ्यस्मदप्रभृतिदूषणम् कृष्णे त्वेतदुक्तजाती बंधुषणं किंचिदस्ति कालत्रयेपीत्यर्थः १०८२ तत्रोक्तदोषाणामभावं प्रतिबोद्धमक्रमेण लोकदृष्ट्याप्याह अर्जुनस्येति । पार्थस्य सारथ्याभ्रमदादिकम् दुर्योधनं विहाय पाण्डवपक्षपातात्तलोभः । बलभद्राद्युत्तीरनुजत्वेन तितिक्षतः क्रोधः मदनताते किमदनस्य बलमिति भावः किंच महाभारते स्कंदोपाख्यानं 'मदीयां शक्तिं निखाताम ब्रह्मण्यः कः समुद्रेत्' इति स्कंदोक्तोक्तसिद्धिदेतत्त्रवलक्ष्येण मूर्छिते पिभगवतोपेद्रेण वा महस्तेन तस्याः शक्तेश्चालनात्स्कंदस्य ब्रह्मण्यतागर्वः परिहृत इति प्रसिद्धं तत्स्मारयन्नाह ब्रह्मण्यइति । तथा च सत्यरूपतपसः संरक्षणाय देवकीपुत्रतां भजतो हयग्रीवादिरूपैर्मधुप्रभृतिदेव्यां च देवसंरक्षणाय निव्रतो हरप्रजायां सत्यपालनाय क्षणां पुंडरीकं संरूपां पुरयतो विष्णुरूपेण च गुणादां कैचधारयतः श्रीकृष्णात्कोन्यो ब्रह्मण्यइति भावः १०८३ देहेति । विश्वकर्मणो विधातुः कौशलं यस्य देहे परिक्षीणं कुंठागतं न प्रवृत्तमिति यावत् भगवदिच्छामात्रं तत्त्वादिति भावः यश्च भगवान् रूपादिगुणानां विषयो निवासः महान्तर्वात्कृष्टः तत्र रूपवर्णः लावण्यमुक्तावदंगेषु कांतिः सौभाग्यं मनोहरत्वम् १०८४

किंच यस्मिन् कामादिना विमर्शलोभमोक्षकर्मसु ते इत्याह गोप्यइति । यस्य विषयतायत्संबन्धिनः कामास्तत्कथितानोप्योर्विषयता इति संबन्धः एवमत्रेपि चेतःशिशुपालः संबन्धो वां यवस्व

किंयस्मिन्कामादिताविमर्शलोकोक्षफलमसूतेहत्याह गोप्यवति । यस्यविषयतयायत्संबन्धिनः कामास्तत्कचित्तागोप्योदिवंगताइतिसंबन्धः एवमत्रेपि चेत्यःशिशुपालः संबन्धोवायवस्व-
 दिः स्नेहःसख्यः भक्तिराराध्यत्वबुद्धिः । विवमितिपदंविबुधोति वैकुण्ठमिति । कीदृशंवेकुंठं ब्रह्मलोकित्याकाराआख्याप्रसिद्धिर्यस्यसतथातं तथाचहिरण्यगर्भलोकोसंघटस्तदुपरिछादेकुंठलो-
 कइतिभावः यतोब्रह्मलोकाद्ब्रह्मणाहिरण्यगर्भेणसहपरब्रजसभावेगतःसंन्यासीनावर्त्ततेपुनःसंसारेनपततीतिद्वयोरर्थः १०८५ । १०८६ तस्यदेशवर्णोसोभाग्यंचाह सदेवइति । द्वापकापांमयु-
 रायांमोपबालकत्वेनगोकुलादौचस्थितोध्येयइतिपूर्वदलार्थः उत्तरार्धस्फुटम् १०८७ लावण्यमाह ईदेति । अंगानिवर्णयति आजान्वित्यादिना । कुंठुवज्जिरेखाग्रीवापस्यसतथा महाह-
 नुरित्यनेनगंडयोरुन्नतत्वंध्वनितंच १०८८ कर्णोति । कर्णपर्यंतविस्तृतनयनः तीक्ष्णोन्नतानासायस्यसतथा रक्तपरोष्ठयोःप्रतिफलितंस्मितंयस्यसतथा शोभनंललाटकपोलचयस्यसतथा
 १०८९ नखेति । नखेभ्योदंतेभ्यश्चसमुद्भूताभिर्दंतिभिश्चंद्रस्यजेता विशालमुन्नतचपदक्षस्तद्वतेनविप्रहृषभृगोःपादांकेनविराजितः १०९० वृत्तेति । वृत्तमंडलाकारपीनमुन्नतचयत्करदपपा

गोप्य कामाद्गयात्वंसोद्रेषाच्चैद्यादयोनृपाः ॥ संबन्धाद्गुण्यःस्नेहात्पांडवाद्गौपदीतथा ॥ नारदाद्याश्चमुनयोभक्तयायस्यदिवंगताः १०८५ वैकुण्ठब्रह्मलोकाख्यं
 यतोनावर्त्ततेगतः ॥ ब्रह्मणासहसंन्यासीब्रह्मैवपरमंपदम् १०८६ सदेवोद्वारकावासौमाथुरोगोपबालकः ॥ सजलोजलदोयद्वत्तद्वनीलोतिशोभनः १०८७ ई
 द्रनीलमणिप्रख्यःसूर्यकोटिसमप्रभः ॥ आजानुबाहुःसुशिराःकुंठुग्रीवोमहाहनुः १०८८ कर्णोतनयनस्तीक्ष्णनासोरक्तोष्ठसुस्मितः ॥ सुललाटकपोलश्चसुक
 र्णोनीलकुंतलः १०८९ नखदंतममुद्भूतभाभिर्भस्मितचंद्रमाः ॥ विशालोन्नतवक्षःस्थविप्रपादविराजितः १०९० वृत्तपीनोन्नतकरपादपद्मद्वयांचितः ॥ मांस
 लोगुल्फजान्वंसकूर्परादिस्थलेष्वपि १०९१ कृशोदरोतिपीनांगोवज्रसंहननोयुवा ॥ पीनोन्नतमहाशोभजघनेनविराजितः १०९२ वर्तुलाभिःसुदीर्घाभिःस्वां
 गुलीभिश्चशोभितः ॥ करयोःपादयोर्युग्मेशाखाभिरिवपादपः १०९३ चतुर्भुजउदारगःपीतकौशेयवस्त्रधृक् ॥ कांचीगुणसमाबद्धघंटिकामधुरस्वरः
 १०९४ अनेकरत्नसंयुक्तवलयांगदन्नपुरः ॥ नानांगुलीयसंलग्नरत्नकोटिविराजितः १०९५ ग्रैवेयेणसमंकंठेदधानःकौस्तुभमणिम् ॥ हारंवक्षसिमुक्तानां
 सहितंवनमालया ॥ कर्णयोर्दीर्घयोर्देवोविभ्रजकरकुंडले १०९६ मयूरपिच्छसदशहेमरत्नादिनिर्मितम् ॥ विभ्राणोमुकुटंतद्वतिलकंचातिशोभनम् १०९७

ददपंचतद्रूपाभ्यांपद्मदयाभ्यामंचितौराजितः गुल्फादिदेशेषुमांसलःपीनःकूर्परोभुजसंधिः १०९१ कृशोदरइति । वज्रसंहननोघनांगविन्यासः युवायोडशवर्षावस्थः पीनोन्नतेनमहाशोभेन
 वज्रघनेनविराजितः १०९२ अंगुलीवर्णयति वर्तुलाभिरिति । स्पष्टम् १०९३ चतुर्भुजइति । उदारंमहदंगंशरीरंयस्यसतथा 'उदारीदातुमहतोः'इत्यमरः कौशेयंकृमिकौशोत्थमितिच कां
 च्यागुणेसमाबद्धानांपट्टिकानांमधुरःस्वरोपस्यसतथा १०९४ अनेकेति । अनेकरत्नघटितानिवलयादीनिभूषणानियस्यसतथा वलयंप्रकोष्ठभूषणं अंगुलीयान्यंगुलिभूषणानि कोटिशब्दो
 वृत्तावसंख्यातवचनः १०९५ ग्रैवेयेणिति । ग्रैवेयंग्रीवाभूषणतेनसहकौस्तुभंकंठेदधानः मुक्ताहारंवनमालापत्रपुष्पमयीमालांचवक्षसिदधानः मकराकरेकुंडलेचकर्णयोर्दधानः १०९६ मयू
 रेति । मयूरपक्षैःसदशमांतवोव्याप्तं सदशमितिषाठेसमानवर्णं हेमादिमयंमुकुटंतथाकेसरतिलकंचदधानः १०९७

रक्षामिति । तथारक्षां केशवं धिनेनेहममयतंतुलक्षणं मूर्द्धनि धम्मिल्ले बिभ्रदिति संबंधः । कीदृशं रक्षां चित्रवर्णं आकारो यस्य सा तथा । तस्यां शिखरवर्णं त्वेहेतुगर्भविशेषणं त्रयं । अनेकेत्यादि नानाविधेषु प्रभयारत्नानां प्रभया च चित्रामिति भावः । त्रिलोकीवर्तिनारीणां मनोनयनयोर्हर्षदः १०८ शंखमिति । दक्षिणाधस्तनकरमारभ्य प्रदक्षिणक्रमेण शंखादि संदधदिति संबंधः । तथा च दक्षिणेऽधस्तनकरे शंखमूर्ध्वगदां वामोर्ध्वकरे पद्मं तदधस्तने चक्रमित्यर्थः १०९ गोविमिति । गवादीनामांतिहरः दैत्यांश्च त्वेन देवादिद्वहारां ज्ञामांतिदः ११०० अवतारकालमाह यदेति । यदा यदा सतामार्तिस्तदेव प्रादुर्भावशील इत्यर्थः ११०१ फलितमाह एष इति । एष देवकी नंदन रूपः सर्वदेवविभूतिक उक्तमंत्रयोः प्रतिपाद्यः सगुणरूपस्तावद्भवे योगावधिगुणत्रय रूपेण न साक्षाद्भवतीत्यर्थः २ अयेत्यादिः प्रकाशमित्यंतस्यार्थक्रमेणार्थमाह सूर्येति द्वाभ्यां । हृदयक्रमेण लेतदुपलक्षिते सूर्यमंडलमध्यदेशे गोकुलादिदेशे वा स्थितं तत्तल्लीलादिगुणे युतमेनं ध्यायतो योगिनो हार्दपद्मगते चित्ते आत्मतया स्थितः प्रयत्नमंतरापि भासमानो भवेत्तदानीं गुणात्मनो भाने दीपवद्धेतुर्भवतीति द्वयोरर्थः ११०३ । ११०४ सर्वभूतस्थमित्यादेः सीदतीत्यंतस्यार्थमाह एतदिति द्वाभ्यां । यत एतस्य श्रीकृष्ण

रक्षाहेममयी चित्रवर्णाकारांच मूर्द्धनि ॥ धम्मिल्लेऽनेकपुष्पौघमध्यगारत्नराजिताम् ॥ बिभ्रल्लोकत्रयीनारीमनोनयननंदनः १०९८ शंखंचैव गदांचैव पद्मंच चक्रं तथैव च ॥ दक्षिणाधःकरात्कृष्णः प्रादक्षिण्यादधत्सदा १०९९ गोभूविप्रसतामार्तिनाशनश्चार्तिदस्सदा ॥ धर्मदेवद्वहांतद्वहूभुजां दैत्यजन्मनाम् ११०० यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिः स्याद्विददातदा ॥ अवतारमसौ कृष्णः कुरुते देवकीसुतः ११०१ एष नारायणः साक्षात्सर्वदेवकृपुः पुमान् ॥ ध्येयः सगुणरूपो यमंत्रयोरधिदेवतम् ॥ यावन्न निर्गुणं ब्रह्म भाति चित्ते त्रयोगिनः ११०२ सूर्यमंडलमध्यस्थे हृदि पद्मे थवा पुनः ॥ गोकुलादौ च वाबाह्ये देशे तत्तद्गुणैर्युतम् ॥ ब्रह्मण्यं देवकीपुत्रं ध्यायतो मधुसूदनम् ११०३ हार्दपद्मे यदा चित्स्थित आत्मतया तदा ॥ दीपवत्स्वात्मनो भाने हेतुर्भवति सर्वथा ११०४ एतच्छानादयं योगी सर्वभूतस्थितं हरिम् ॥ ब्रह्मैककारणमित्यंशो कर्मोहविवर्जितम् ११०५ यत आत्मतया याति शुद्धांतः करणः पुमान् ॥ कृष्णं ध्यायंस्ततो योगी न सीदति कदाचन ११०६ द्वैतमद्वैतमेवं स्याज्ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ॥ संसारादपि संसारं दुःखदादपि दुःखदम् ॥ स याति पुरुषो भेदं य आत्मनि विलोकयेत् ११०७ यतो मायामयेऽप्यत्र भेदः कोऽपि न विद्यते ॥ भेदवच्च ततः पश्यन् दुःखं यात्यतिदारुणम् ११०८ विपरीतदृशा सर्वः क्लेशलोकोधिगच्छति ॥ अद्वैते द्वैतदृष्टिश्च विपरीता प्रकीर्तिता ११०९

स्थानात् शुद्धांतः करणः पुमान् सर्वांतरादिलक्षणं ब्रह्म आत्मत्वेन याति लभते तद्वद्वक्त्रमनुपचरितार्थमेव इदं किं कृष्णं ध्यायन् सीदतीति द्वयोरर्थः ११०५ द्वैतद्वैतमित्यादेरर्थमाह द्वैतमिति । एवं श्रीकृष्णं ध्यानस्य संनिद्रोस्तथा सर्वद्वैतमद्वैतभावं गच्छेद्यतः परमार्थे ज्ञाते सति द्वैतं न तिष्ठति कल्पितत्वादित्यर्थः । अद्वैतस्याभयतां स्फुटयितुं द्वैतस्यानर्थतामाह संसारादिति । पुनः पुनः संसारमतिदुःखं संयातिय आत्मनि भेदं पश्यतीत्यर्थः ११०७ भेददर्शनस्यानर्थत्वमप्यनुत्तरे विधेयस्याह यत इति । मायामये मायाप्रधाने सगुण इति यावत् एतादृशेऽप्यत्रात्मरूपे कोऽपि भेदो नास्ति सर्वस्यात्मविचरत्वात् प्रकृतिविकाराभेदस्याप्येनापि भेदस्यायुक्तत्वादिति भावः । ततो भेदस्य कुत्राप्यस्त्वाद्देवविशिष्टमात्मरूपं पश्यन् सन्नतिदारुणं दुःखं यातीति युक्तमित्यर्थः ११०८ युक्तमेव स्पष्टयति विपरीतमिति । सर्वैः सर्वजानी यो लोको जने विपरीतेन विषादावमृतत्वाद्यगदिना दर्शनेन दुःखं यातीति प्रसिद्धं तथा आत्मत्वेन स्वभावेन दर्शनेन मपि विपरीतं असंख्यमित्यर्थः ११०९

मनयथापराधं दमाह सुपोरिति । द्वैतवद्वैतविशिष्टं थाभवति तत्तात्मनि दर्शनेन शीलस्य पुनः पुनः हेतुः फलं भवति । अर्थभेददर्शनेन प्रतिप्रसक्तः पुनः पुनः मृत्युपुरनुचितोऽप्यार्यो न भवति यतो

मनस्यपराधमहा सुपौरिति । देवदेवविशिष्टयथाभवतितथात्मनिर्दशनं शीलस्य पुनः पुनश्चेत्युःफलं भवति । अर्थभेददक्षिणप्रतिप्रसक्तः पुनः पुनश्चेत्युः पुनश्चेत्युः फलं भवति । अर्थभेददक्षिणप्रतिप्रसक्तः पुनः पुनश्चेत्युः पुनश्चेत्युः फलं भवति ।
 बीजस्यभावानुसार्येफलप्रसिद्धमित्यर्थः एतदुक्तं भवति गोणात्मानं पुत्रादिकं मिथ्यात्मानं देहादिकं वापरस्परप्रवृत्ताज्ञाएकवारं वधेन दंड्यते मुख्यत्वात्मानं विदारणात्मकेन भेदेन घनं घनं पुनः पुनश्चेत्युः फलं भवति ।
 तद्युगच्छेदिति तदुक्तं "अन्यथा संतमात्मानं" इत्यादि १११० ततोऽस्य सर्वांतराद्वितीयरूपस्य कृष्णस्यात्मत्वेन दर्शनमेव सर्वदुःखप्रहाणहेतुरित्याह तत इति । एनं श्रीकृष्णम् ११११ । १११२
 महावाक्यार्थस्य प्रथमाध्यायेत्याख्यानं कृतमिति सूचयन् संक्षिप्याह य आत्मेति । य आत्मा प्रज्ञारूपः कथितः प्रथमेऽध्याये स एवेह एतरेयशाखागताया मात्मप्रबोधोपनिषदि प्रज्ञानेन त्रिमिति वाक्येनोक्त
 इत्यर्थः तथा च प्रज्ञासंविद्रूपान्नेत्रो निर्वाहिकायस्य विश्वस्येत्यादिरक्षरार्थस्तत एव विस्तरेण ज्ञेय इति भावः येयं प्रज्ञा सा सर्वस्य प्रतिष्ठा आधारो यत्र च विश्वस्य प्रतिष्ठा कालत्रयेऽपि स्थितिरूपा तद्ब्रह्मेति प्रकी
 र्ति तं लक्षितं वेदान्तेष्वित्यर्थः १११३ प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपत्वेन सर्वांतरं प्रतिष्ठात्वेनाद्वितीयं च एतदुक्तं मंत्रार्थभूतं ब्रह्म यदात्मत्वेन ज्ञातं तदा सर्वा सर्वप्रकारं देहाद्यनात्मस्वात्मधीरूपामविद्यां परित्यज्यत्र

मृत्योर्मृत्युस्ततस्तस्य द्वैतवद्दर्शनो भवेत् ॥ नैवानुचितरूपोऽयं फलं बीजोपमं यतः १११० ततो हृदयपद्मस्य मध्ये भेदविजितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं सर्वशुद्धि
 प्रकाशकम् ११११ आधारभूतं जगतां प्रकाशानां चकारणम् ॥ एनमात्मतया जानन्न दुःखं किंचिदाव्रजेत् १११२ य आत्मा कथितः प्रज्ञा स एवेह न चापरः ॥
 प्रज्ञाया सा प्रतिष्ठा स्याज्जगतो स्याखिलस्य हि ॥ प्रतिष्ठायत्र संप्रोक्ता तद्ब्रह्म परिकीर्तितम् १११३ प्रज्ञा प्रतिष्ठा ब्रह्मतज्ज्ञातमात्मतया यदा ॥ तदा सर्वा परित्यज्य
 देहाद्यात्मधियं पुमान् १११४ स्वर्गादिलोकसंस्थानान् कामान्नानाविधानपि ॥ उपभुज्य परं ब्रह्म यात्य सौ ब्रह्मणा सह ॥ अत्रैव वा परं ब्रह्म गच्छेत्कुशलभावनात् ॥
 १११५ यस्मिन् ब्रह्मणितज्ज्योतिरजसं स्वप्रकाशनम् ॥ आनंदश्च सदैवैकरूपातिशयवर्जितः ॥ तस्मिन् ब्रह्मणि सोऽभीष्टं प्रार्थयेच्छांतधीः सदा १११६ देहिस्व
 रूपं भगवन्वासुदेवस्वरूपपटक् ॥ देवकीनयनानंदसर्वदानंदनंदन १११७ एवं संप्रार्थयेन्मेधावी भगवंतमधोक्षजम् ॥ एवं च जायते बोधो ब्रह्माहमिति योगिनः ॥
 आत्मप्रबोधोपनिषदुक्तं ब्रह्म समीरितम् १११८ कैवल्योपनिषत्प्रोक्तं शृणु तत्त्वमिहाधुना ॥ आश्वलायननामात्रपृष्ठवान्यत्स्वयं भुवम् १११९

ह्यभ्यासं यातीत्युत्तरेण संबंधः १११४ तस्मिन् रागेण भावनाशेषित्येकममुक्तिर्वीतरागस्य तु सद्यो मुक्तिरिति द्वयं गतिमाह स्वर्गादिति । असौ विद्वान्तरागश्चेत्स्वर्गादिगतान् भोगानुपभुज्यापि
 ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सह परं ब्रह्म याति कुशलस्त्विहैव तयातीत्यर्थः १११५ यत्र ज्योतिरित्यादेरर्थमाह यस्मिन्नित्यादिना । यस्मिन् ब्रह्मणि स्वयं प्रकाशं प्रज्ञारूपं ज्योतिर्निरतिशय आनंदश्च स्व
 रूपतया तिष्ठति तस्मिन् ब्रह्मणि प्राप्नुमिष्टे सति शांत इत्यर्थं श्रीकृष्णं प्रार्थयेदित्यर्थः १११६ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह देहीति । हे भगवन् वासुदेव देवकीनयनानंदनंदनं सर्वदा सनातन
 मच्युतादिलक्षणं स्वरूपं देहीत्यर्थः १११७ एवं प्रार्थय मेधाधारणावती बुद्धिर्जायते तथा ब्रह्म बोधश्चेत्याह एवमिति । मेधावी भवतीति शेषः उपसंहरति आत्मेति १११८
 हरिहरयोरेकं स्पृष्टयिषुं हरिं वदस्व मया बोधिकां निगमनस्थानीयां कैवल्योपनिषदमांतं प्रथेन व्याख्यातुं प्रतिजानीते कैवल्योपनिषदिति । यदाश्वलायननामा ब्रह्माणं प्रति पृष्ठवांस्ततैव लोकोक्तं
 तत्त्वं शृण्वित्यर्थः १११९

तत्रप्रथमायाः चोर्थमाह ब्रह्मागमिति । आश्वलायनो नाम ऋग्वेदाचार्यो ब्रह्माणं पितामहं जिज्ञासयैत्यमायहदं पृष्ठवानित्यर्थः ११२० इदं किमत आह जानीहीति । ज्ञायातुरंतर्भावि तप्यथो
यं तथाच ब्रह्मणो विद्यां ज्ञापयेत्यर्थः कीदृशीं सर्वविद्याभ्यः श्रेष्ठां सद्भिः शमादितं पन्नैर्दयां बुजे सेव्यमानां निगूढा मनविकारिभ्यो गोपितां चेत्यर्थः ११२१ सर्वेति । यथा विद्यया जीवः सर्वपापं
परिहृत्य परादव्याकृतात्परं निर्विशेषं पुरुषं यातीत्यर्थः ११२२ तस्मै इत्यादेरर्द्धचस्यार्थमाह एवमिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ११२३ तत्र श्रद्धाभक्तिश्चित्तवृत्तेर्ब्रह्माकारतालक्षणं ध्यानं च एतानि त्रीणि
साधनानीत्याह आस्तिक्येति ११२४ यथाच श्रद्धादीनि त्रीणि साधनानि तथा संन्यासोपीत्याह नैकर्मणेति । कर्मणा श्रोतादिना प्रजया पुत्रादिना धनेन देवमानुषवित्तेन चेदमपरोक्षं ब्रह्मज्ञानं जा
यते किंतु ते रूपा येर्जातमपि ब्रह्मज्ञानं परोक्षमेव जायते इत्यर्थः कर्मत्यागलक्षणसंन्यासेनैवापरोक्षसिद्धिरिति भावः ११२५ तस्य संन्यासलभ्यतामेव स्फुट्यन्परेणेत्यादेरर्थमाह स्वर्गादिति । स्व
यते किंतु ते रूपा येर्जातमपि ब्रह्मज्ञानं परोक्षमेव जायते इत्यर्थः कर्मत्यागलक्षणसंन्यासेनैवापरोक्षसिद्धिरिति भावः ११२५ तस्य संन्यासलभ्यतामेव स्फुट्यन्परेणेत्यादेरर्थमाह स्वर्गादिति । स्व
र्गात्ताकात्परमप्यमृतं ब्रह्मगुहं निहितत्वेन स्वप्रकाशं भवति तथाच परोक्षतया तज्ज्ञानं प्रमेया ननु गुणत्वाच्च मएवेति भावः अतः सर्वदोषहीनाय तप एव तदपरोक्षं यतीत्याह यत्त्वित्यादिना । अमलाः

ब्रह्माणं सर्वपितरमाश्वलायन एत्यतम् ॥ इदं पप्रच्छ मेधावी ब्रह्मविद्यैच्छया पुरा ११२० जानीहि भगवन् विद्यां ब्रह्मणः श्रेष्ठरूपिणीम् ॥ सेव्यमानां सदा सद्भिर्निगूढां
हृदयां बुजे ११२१ सर्वपापं यया जंतुरचिरात्प्रत्यपोह्य च ॥ परात्परं महेशानं पुरुषं यात्यसंशयम् ११२२ एवं पृष्टस्तदा तेन भगवान्प्रपितामहः ॥ तस्मा उवाच यां
विद्यां तां वक्ष्याम्यहमद्यते २३ आस्तिक्यबुद्धिसंयुक्तो गुरुभक्तिसमन्वितः ॥ आत्मनो ध्यानयोगेन ब्रह्मविच्च प्रजायते २४ न कर्मणान प्रजया न धनेन कदाचन ॥ ब्र
ह्मज्ञानमिदं किंतु पारोक्ष्येणैव जायते ११२५ स्वर्गादप्यधिकं प्रोक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ॥ स्वप्रकाशा मृतं यत्पुण्यांति यतयो मलाः ११२६ वेदां तज्ज्ञानसंपन्नानिश्चि
तार्थाः सदैव हि ॥ विशुद्धिषणा ब्रह्मलोके वात्र न चापरे ११२७ ब्रह्मलोके यदायांति परं ब्रह्म सनातनम् ॥ ब्रह्मणा सह ते सर्वे तदायांति न चान्यथा ११२८ योगमे
वं प्रकुर्वीत पुरुषो ब्रह्मवितये ॥ एकांते निर्मले देशे सुखमासनमाश्रितः ११२९ शौचं यथाविधानं च विधाय विगतश्रमः ॥ समं कृत्वा शिरो ग्रीवा शरीरं च जितासनः
११३० संन्यासी संनिरुद्ध चैव सर्वबाह्यांतरेन्द्रियम् ॥ गुरुचमक्तिसहितः प्रणिपत्य यथाविधि ११३१ हृत्पुंडरीकं विमलं विचिंत्यार्कादिसंयुतम् ॥ रागद्वेषादिसं
शून्यं तन्मध्ये चिंतयेत्पुनः ११३२

सर्वप्रतिबंधहीनाय तप एव यद्ब्रह्म प्रयांति साक्षात्कुर्वतीत्यर्थः ११२६ यतीति निश्चिनाष्टि वेदानेति । वेदांता महावाक्यानि तेषां ज्ञानं तात्पर्यावधारणं तद्रूपश्रवणसंपन्नानिश्चितार्थाभिननसंपन्ना विशु
द्धिषणानि दिव्यासनपराश्रितयतयो ब्रह्मलोकेच्छालक्ष्मणमतिबन्धसत्त्वे ब्रह्मलोके तदभावे त्विहैव तत्प्रयांतीति पूर्वेण संबंधः ११२७ तत्र ब्रह्मलोकं गतानां परब्रह्माप्तिस्तु हिरण्यगर्भात्काल एव भवतीत्याह
ब्रह्मलोक इति ११२८ अयं ध्यानयोगाभिनयपराणां विविक्त्या दिवाक्यानामर्थमाह योगमेवमिति । एवं वक्ष्यमाणविषया वित्तिर्लाभः अंगानि सुचयति एकांते इत्यादिना । सुखं क्षोभानि मि
तरहितमासनं चैलाजिनकुशोत्तरलक्षणं अत्र चतुर्थगतक्रियापदेन संबंधः ११२९ शौचमिति । यथाविधानं यथाशास्त्रं विगतश्रमः शौचाद्यनुष्ठानश्रमादनुद्धिः शिरश्च ग्रीवा च शरीरं देहभ्यं
च एतानि श्रुति कृत्वा यतो जितासनो ब्रह्मपञ्चाश्यासनकः ११३० संन्यासीति । स्पष्टम् ११३१ हृत्पुंडरीकमिति । अर्कादिसंयुतं सूर्यचंद्रादिमण्डलेषु कलादिभिराजस्य भैर्मले स्यात्स
यो सा विमलमिति ११३१ हृत्पुंडरीकं विमलं विचिंत्यार्कादिसंयुतम् ११३२

वामेति । वामः सुंदरो देवः अग्राहकत्वात् ईशानतत्पुरुषाघोरसंयोजातवामदेवाख्याः पंचमूर्त्यः क्रमेण सृष्टिस्थितिसंहारप्रवेशानुग्रहप्रयोजीका इति हि शेवागमे पुप्रसिद्धं महादेवं देवसमष्टिरूप
स्य प्राणस्यापि जनकत्वात् गुरुणां सनकादीनामपि गुरुं सच्चिदानंदघनं चेत्पर्यः ११५० यत इति । यत कारणरूपात् सूक्ष्मसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भो जातो यः स्थूलसमष्टिजनः सर्वदेवानां जा
त्यंतराणां च वशे स्थापयितेत्यर्थः ११५१ नीलकंठमिति । अमुं देवं हृदब्जनाद्यन्यतमदेशे योगींचितयेदिति ११५२ ध्यात्वेत्यादेरुत्तरार्द्धस्यार्थमाह एवमिति त्रिभिः । एवं ध्यानेन यदा मनः
स्थिरं जातं स्थिरतामापन्नं तदा योगीप्रपंचाभावाद्यपलक्षितं निर्विशेषं स्वात्मना अभेदेन प्रयातिसाक्षात् करोतीति त्रयाणां संबन्धः । तमसः श्रुतौ तमः पदोक्तस्य स्वात्ममोहस्याज्ञानस्य स्वरूपात् परंपरतो वर्त
मानं तेन मोहेन सदा हीनं साक्षिरूपेण सर्वभासकं चेत्पर्यः ११५३ । ११५४ । ११५५ अस्याद्वितीयतामेव स्फुटीकुर्वतः ब्रह्मेत्यादेरर्थमाह उमेत्यष्टभिः । यउमासहायरूपेण सगुणः प्रकीर्तितः स

वामदेवं महादेवं गुरुणां प्रथमं गुरुम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपं तमानं दात्मानमद्वयम् ११५० ततो हिरण्यगर्भो यं विराजो जनकः पुमान् ॥ जातः समस्तदेवानामन्ये
षांचनियामकः ५१ नीलकंठममुं देवं विश्वेशं पापनाशनम् ॥ हृदि पद्मे तथा सूर्ये वन्हौ वाचं द्रुमं डले ॥ कैलासादिगिरौ वापि चितयेद्योगमाश्रितः ५२ एवं चितयत
स्तस्य योगिनो मानसं स्थिरम् ॥ यदा जातं तदा सर्वप्रपंचरहितं शिवम् ५३ प्रपंचकारणं देवमवाङ्मनसगोचरम् ॥ प्रयाति स्वात्मना योगी पुरुषं दिव्यमद्भुतम् ५४
तमसः स्वात्ममोहस्य परं तेन विवर्जितम् ॥ साक्षिणं सर्वबुद्धीनां बुद्ध्यादिपरिवर्जितम् ५५ उमासहायो भगवान्सगुणः परिकीर्तितः ॥ निर्गुणश्च स एवायं नयतो न्यो
स्तिकश्चन ५६ ब्रह्मा विष्णुस्तथारुद्रः शक्रो देवसमन्वितः ॥ अग्निः सूर्यस्तथा चंद्रः कालः सृष्ट्यादिकारणम् ५७ एकादशेन्द्रियाप्यंतःकरणं च चक्षुर्विधम् ॥ प्रा
णाः पंच महाभूतपंचकेन समन्विताः ५८ दिशश्च प्रदिशस्तद्बहुपरिष्ठादधोऽपि च ॥ स्वेदजादीनि भूतानि ब्रह्मांडं च विराड्रूपः ५९ विराट् हिरण्यगर्भश्च जीवईश्वर एव
च ॥ माया तत्कार्यमखिलं वर्तते सदसच्चयत् ॥ यच्च भूतं यच्च भव्यं तत्सर्वं समेश्वरः ११६० एक एव यथा स्वप्ने पुमान् नानाविधो भवेत् ॥ एक एव तथा देव इह नानावि
धः स्थितः ६१ गंधर्वनगरं यद्भगनेतद्विवर्जिते ॥ उत्पद्यते लीयते च दृश्यते प्यवतिष्ठते ॥ आनंदात्मनि निर्भेद एव भिन्नमिदं जडम् ६२ अद्वितीयात्मविज्ञाना ब्रा
ह्मण्यः पंथाविमुक्तये ॥ विद्यते नाप्यभूत्रैव भविष्यति कदाचन ६३ सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मानि ॥ संपश्यन् ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुना ६४ एवं चेदय
मात्मानं पुमान् ज्ञातुं शक्यात् ॥ अमुना वा प्रकारेण विजानीयात् स बुद्धिमान् ११६५

एव निर्गुणोक्तः यतोऽयः कोपि नास्तीत्यर्थः ११५६ ब्रह्मेति । ब्रह्मादिकं यत्तत्सर्वमेश्वर एवेति चतुर्थेन संबन्धः स्पष्टम् ११५७ एकादशेति । पंचप्राणाभूतपंचकसहिता दिशश्च प्रदिशः कोणा
श्च उपरिष्ठादूर्ध्वं अधः अधरं विराजः शरीरभूतं ब्रह्मांडं चेति ११५८ । ११५९ विराडिति । विराट् च जीवघनाख्यो हिरण्यगर्भश्च ईश्वरश्च सदसत्स्थूलसूक्ष्मं च ११६० अस्य सर्वभावदृष्टान्तेन स्फुटयति एक
एवेति । निगदन्त्याख्यातं द्रव्यम् ११६१ । ११६२ उक्ताद्वैतज्ञानस्य मोक्षासाधारणकारणतामाह अद्वितीयात्मेति ११६३ ज्ञानाभिनयेनोक्तार्थविशदीकारकं मंत्रं पठति सर्वेति । प्रथमपादेन सर्वो
तरमुक्तं द्वितीयेन तु सर्वोपाधीनां कल्पितत्वमुचनद्वाराऽद्वितीयत्वमिति एवं पश्यन्नेव ब्रह्म भावयातीत्यर्थः ११६४ आत्मानमित्यस्यार्थमवतारयति एवं चेदिति । उक्तविधयात्मज्ञानाशक्तो वैश्वमाण
विधया प्राणालंबेन तत्संपादयेदित्यर्थः ११६५

तदर्थमाह अधरारणिमिति । सुतावातनपदीकैर्देवैस्तथातमभरारणिरूपयितयित्वाऽर्वायिरूपप्रणवयितयेत् ११६६ मथानमिति । तत्रमथनदंडरूपमनोधात्वाध्यानक्रियांचनेच
माकर्षणरज्जुभूतांचितयित्वाध्यानावृत्तिरूपयिलोडनमथनं कुर्यादिति । एवमिति । ततोऽद्वैतात्मरूपोभिः सकृदेकवारमपि संजातः प्रादुर्भूतः सत्सर्वान्कामादिरूपान्पाशान्दहेत्ततो ब्रह्मभावेन तिष्ठ
तीतिष्ठयोरर्थः ११६७ । ११६८ एवं वर्णिततत्पदार्थपर्यवसन्नताप्रदर्शनेन त्वंपदार्थशोधनपरस्य स एवेत्यादिसकृच्चतुष्टयस्यार्थमाह पाशानित्यूनविंशतिश्चोक्तैः । यत्तु विज्ञानाग्निना पाश
दाहस्याधिकारीभोक्तः स जीवस्तत्पदार्थभूतकैवल्यब्रह्मरूप एवेति कुतस्तस्य संसार इति चेत्स्वाभिज्ञाश्रयविषयकाज्ञानेनैवेत्याह निगूढमिति । स्वस्य माययानिगूढमावृतं ब्रह्मैव जीव इति संबंधः का
मायेत्याकांक्षायामाह शयान इति । ययामाययाशयान आवृतः पुरुषो नानोपाधिपुवसनशीलश्चायमात्मा व्यविहृत इत्यर्थः ११६९ तया पुरुषतांगतस्य संसारं दर्शयति जीवनमिति । य
येत्यनुपगः जीवनं प्रागधारणं प्राप्य कर्मणां कर्त्ता तत्फलानां भोक्ता च भवतीत्यर्थः ११७० तया प्रयुक्तमवस्थात्रयं च भुंक्ते इत्याह स्वप्न इति । स्वप्नावस्थायां जाग्रदवस्थायां च नानाविधदेहान्ग

अधरारणिमात्मीयंदेहं कुर्वीत पंडितः ॥ त्रिमात्रं प्रणवतद्बहुतरारणिसंज्ञितम् ११६६ मथानं च मनो ध्यानं नेत्रं कृत्वा विलोडयेत् ॥ एवं विलोडनात्पुं प्रआनं
दात्माभिधोनलः ११६७ सकृत्संजातमात्रोपि पाशान्कामादिनामकान् ॥ दहेत्तैः पुप्रदग्धे पुस्वयमेको वतिष्ठते ११६८ पाशान्दहति यो जीवः स्वात्मनो ब्रह्मबो
धतः ॥ न भिन्नो ब्रह्मणः सोऽयं किंतु ब्रह्मैव केवलम् ॥ निगूढं मायया स्वस्य शयानः पुरुषो यया ११६९ जीवनं प्राप्य कर्माणि कुरुते विविधानि हि ॥ कृत्वा च फल
मात्मा यं भुंक्ते जीवः कृतं स्वयम् ११७० स्वप्ने जाग्रणे देहान्गृह्णन्नानाविधानपि ॥ तृप्तिं च विविधैर्भोगैर्याति तृप्तिविवर्जितः ११७१ सुषुप्तो मूर्च्छितो भूत्वा विक्षे
पेण विवर्जितः ॥ आनंदं स्वात्मनस्तावहुं जानोपि न वेत्त्ययम् ११७२ मंत्रौषधैर्यथा मूढ आत्मानं नैव वेति हि ॥ माययैवं विमूढोऽयं वेति किंचिन्न संसृतौ ११७३
निर्दोषोऽपि यथा कश्चिदोपवानिव संगतः ॥ माया संगतथा जीवः संसारी वप्रतीयते ११७४ रूपशून्ये यथा काशेरूपं वेति विमोहितः ॥ माया शून्येतथा जीवे मा
या भाती वमायया ११७५ विद्वानपि यथा मोहं स्वप्ने गच्छत्यमूढधीः ॥ एवमात्मापि संसारे मोहं गच्छत्यमोहितः ११७६

हृत्संस्तुतज्ञातिगते भोगेस्तृप्तिं च पाति कीदृशः तृप्तिवर्जितः वस्तुत आगंतुकत्वात् निरहितः नित्यतृप्तमह्यरूपत्वादित्यर्थः ११७१ सुषुप्त इति । स एव तमसामूर्छासमां सुप्तिगतः सन् विक्षेपल
क्षणप्रतिबंधापायेन स्फुरते स्वरूपानंदं भुंजानोपि मया स्वरूपानंदो भुक् इति न जानातीत्यर्थः ११७२ तत्र सर्वत्र हेतुर्मुलाज्ञानमेवेति सहातमाह मंत्रौषधैरिति । यथामंत्रौषधादिभिः स्वरूपविस्मृ
तिः प्रसिद्धा तथा संसृतौ सांसारिकसर्वविस्था स्वात्मनः स्वरूपविस्मृतिरित्यर्थः ११७३ न केवलं स्वतस्वविस्मृतिर्याप्युक्ता किंतु सकलः संसारोपात्त्याह निर्दोष इति । यथानिर्दोषस्यापि चो
रादिसंगाद्भेदादिकं भवेत्तथाऽस्यात्मनः संसारोपि मायासंगादित्यर्थः ११७४ सा च माया संसारस्यैव स्वस्यापि कल्पिकान्तचात्माश्रयः अनावित्वात् तदुक्तं 'मायायामेव चासित्वा माया
स्तीति प्रकल्प्यते । ब्रह्मरूपत्वात् विद्येयं नासीदस्ति भविष्यति' इति । तदेतस्मारयन्नाह रूपेति । आकाशरूपमिव माया प्यात्मानिकल्पिता भाती वमिथ्याभूतां कल्पनां याति तत्र च माया कल्प
ने मायैव प्रयोजिष्येत्यर्थः ११७५ मिथ्याभूतमोहप्रयोजकत्वं मायाया निद्राहृदंतेन स्फुटयति । विद्वानपीति । यथा विद्वान्पंडितः सर्वशास्त्रार्थबोधेनामूढधीरपि निद्रादोषेण मोहं गच्छति तथा
यं माययेत्यर्थः ११७६

विक्षेपेद्व्यंतामाह शयानइति । यथासुप्तः पुरुषो निद्राक्षयपर्यंतदुःखं स्वाप्रिकीविक्षेपे गच्छति तथात्मापि मायापर्यंतं सासारिकदुःखं यातीत्यर्थः ११७७ तस्याश्च मायानिद्रायाः क्षयः करुणातंत्रगुरु पदेशरूपभरीशब्देन भवतीति सदृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्सुप्तस्वप्ने विकृतं देहादुःखं न रुदंतमप्येव हिक्काशब्दसदृशं रोदनशब्दं पुंचंतं करुणया बोधयेत् तथा गुरुः पिमाययानिद्रया संसारदुःखमनुभवंतमिति द्वयोरर्थः ११७८ । ११७९ यथा दृष्टांते प्रतिबोधमात्रेण सर्वदुःखनाशस्तथात्रात्मबोधेपीत्याह प्रतिबुद्धइति । स्वप्नं स्वप्नसंबन्धि एतत्सांसारिकम् ११८० साप्रबोधाय स्थातुरीयावस्थेत्युच्यते इत्याह जीवस्येति । स्पष्टम् ११८१ अस्याः किमपेक्षया तुरीयत्वमत आह स्थूलमिति । क्रमेण स्थूलाद्यभिमानरूपमवस्थात्रयं जीवविहारस्थानत्वेन पुरत्रयमित्युक्तं प्रबोधेन श्यतीत्यतस्तदपेक्षया तुरीयत्वं युक्तमिति भावः ११८२ तुरीयाप्तेः पूर्वं पुरत्रये कीडामभिनयति मारं मारमिति त्रिभिः । पुनः पुनर्मरणेन शरीरग्रहणं पुनः पुनर्ग्रहणपूर्वकं तत्त्यागं च कुर्वता जन्माद्यवस्थानां यत्परिशीलनं तदेव पुरत्रये भ्रमणमिति द्वयोरर्थः ११८३ । ११८४ इदं भ्रमणमज्ञाने सत्यवश्यं भवतीत्याह उच्चावचानिति । अज्ञानानादेहान्प्राप्नोत्येव अनुअस्येव वि

शयानः पुरुषो दुःखं यावन्निद्राक्षयं वजेत् ॥ यथा तथात्र जीवोपियावन्मायाक्षयं वजेत् ११७७ यथाप्रबोधयेत्कश्चित् शयानं करुणावृतः ॥ रुदंतं बहु हिक्कादिमुंचंतं बहु दुःखितम् ११७८ गुरुस्तथा कृपाविष्टः संसारस्वप्नपीडितम् ॥ तापत्रययुतं कंचिद्बोधयेत् करुणावृतः ११७९ प्रतिबुद्धो यथा स्वप्नं नरो दुःखं न पश्यति ॥ प्रतिबुद्धस्तथा जीवो नैतदुःखं प्रपश्यति ११८० जीवस्य प्रतिबोधो योजायते भाग्ययोगतः ॥ सावस्था दुर्लभानुणांचतुर्थी कस्यचिद्भवेत् ११८१ स्थूलं सूक्ष्मं तथा ज्ञानं पुरत्रयमुदीरितम् ॥ जीवस्य तत्तुरीयाप्तौ नाशमेति न चान्यथा ११८२ मारं मारं च गृहीते स्थूलं देहं सदैव सः ॥ कर्मानुसारतस्तद्ग्राहं ग्राहं जहाति च ११८३ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जातः पुनस्तथा ॥ बंध्रमत्येष संसारे घटीयंत्रसमो वशः ११८४ उच्चावचानयं देहानात्मज्ञानविजितः ॥ प्राप्नोत्येवानुभोगातिनाशमेति पुनः पुमान् ११८५ तुरीयं प्राप्यते रूपं यज्जीवेनात्मनः सदा ॥ आधारभूतं निर्देश्यमानं दात्मस्वयं प्रभम् ११८६ सर्वस्य जगतो हेतुं कार्यकारणवर्जितम् ॥ एतस्माज्जायते प्राणो मनः कर्मेन्द्रियाणि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापो वैभूमिर्विश्वस्यधारिणी ११८७ एतत्तुरीयं गुरुव एव मात्मतया सदा ॥ आदिशंति महात्मानः शिष्यान् विगतकल्मषान् ११८८ यत्परं ब्रह्म सर्वात्मविश्वस्यायतनं महत् ॥ सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तदेव त्वं त्वमेव तत् ११८९ जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याख्यप्रपंचं यत्प्रकाशते ॥ तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा सर्वबंधैः प्रमुच्यते ११९०

वरणं भोगांतइति प्रारब्धभोगातिनाशं मरणमेत्येव चेत्पर्थः ११८५ एवं वर्णितस्य त्वंपदार्थस्य तत्पदार्थपर्यवसानं दर्शयति तुरीयमिति द्वाभ्यां । यज्जीवेन तुरीयं स्वरूपं प्राप्यते तत्स्वरूपं जगदाधारत्वेन निर्देश्यं प्रतिपाद्यं श्रुतिभिः अतएव स्वयंप्रकाशनं द्रुपद्वितीयत्वात् ११८६ अद्वितीयत्वस्फुटीकाराय तस्य जगदुपादानतामाह सर्वस्येति । कार्याणां कारणैरुपकरणादिभिर्वर्जितं सहकार्यं प्रेक्षमिति यावत् एतस्मात्तुरीयरूपादेव प्राणादिकं जायते इत्यर्थः ११८७ यत्परमित्यादिक्रकृत्रयं शोधितपदार्थकं शिष्यं प्रतिपदार्थधोरैक्योपदेशरूपत्वात् प्रहावाक्यस्थानीयमिति दर्शयन्नाह एतदिति । एतत्पदार्थविधयोक्तमादिशंति वास्यार्थविधया प्रतिपादयंतीति ११८८ तदेव पठति यत्परमिति त्रिभिः । यत्परं ब्रह्म कीदृशम् सर्वरूपं विश्वाधारत्वेन महत्परिच्छेदातीतं तुल्यं च तदेव सर्वांतरितं स्वरूपं यत्तदेव तत्तदेव तद्गुणः स्वरूपमित्यर्थः ११८९ एतत्सूक्ष्मं यत्प्रकाशते जाग्रदिति । जाग्रदादिप्रपंचं यत्प्रकाशते प्रकाशयति तच्चैतन्मयं जीवयममस्तद्वदिति ज्ञात्वा तत्सुखं च त्वमेव तत् ११९०

वित्तस्य स्वमायायां प्रपंचरूपादिभिरवस्तुतः शुद्धपुरुषमुक्तावित्येवमावतामाह त्रिपिथिति । एवं जातीतीति शेषः । एवं च त्रिपुण्यामसुजायमायवस्थासु यद्गोप्यं स्थूलं सूक्ष्मं मानं दशभ्योक्ताविश्वेभ्यः प्रजा

आ. पु.
॥ ५० ॥

उमानाथध्यानस्पसाक्षात्कारद्वारामोक्षसाधनताप्रतिवादिनां श्रुतिवहति उमेति । भूतयोर्निर्गोपादानत्वेनाद्वयसमस्तसाक्षिण्यसर्वोत्तरं च श्रुतीमकारलोपच्छादसः तन्मसोमूलाज्ञानात्प
रंवेति १२०४ यथाकालमिति । आस्तिक्यंश्रद्धाम् १२०५ एवमिति । ब्रह्मोपनिषत्प्रभृतिभिरुपदिष्टं ब्रह्मप्रापयेत्पदार्थं ज्ञानमुक्तोपायेः मुद्रांतःकरणस्य जायत इत्यर्थः १२०६ उत्तरा
कांक्षामुत्थापयन् श्वेतकेतुरत्रोक्तविषयसंन्यासेनात्मलाभे निदर्शनं भूत इत्याह भेतेति । द्विजाबालेपिमासिद्धः आत्मोपनिषदात्मात्मज्ञानमिति प्रादिकया उपनिषदाद्यां दोषपृष्ठाध्यायरूपया अपिशब्दादुक्त

उमासहायं परमेश्वरं प्रभुं चतुर्भुजं नीलकण्ठं प्रशांतम् ॥ ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोर्निर्गच्छति समस्तसाक्षितमसः परस्तात् १२०४ यथाकालं हि वेदांतश्रवणादीनि सर्वदा ॥
कुर्वीत च गुरोर्भक्तिं परमास्तिक्यमाश्रितः १२०५ एवं हि कुर्वतो नित्यं यत्नेन प्रबोधनम् ॥ ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं जायते यदि हेरितम् १२०६ श्वेतकेतुर्हि सर्वज्ञो यती
नां प्रथमो हि सः ॥ विज्ञातवान् परंतत्त्वमात्मोपनिषदापि हि १२०७ तस्मादात्मैष विज्ञेयः परहंसेन सर्वदा ॥ अस्य मुख्यो यमाचारो जघन्यो न्यः प्रकीर्तितः १२०८
इति ते कथितं सर्वं पृष्ठं यद्विद्वयाधुना ॥ परहंसाश्रमे भूयः किमन्यच्छेत्तुमिच्छसि १२०९ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंद
भगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे गर्भाद्युपनिषत्सारां प्रकाशो नामैकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

साधने श्रावश्यकैः परंतत्त्वज्ञातवानित्यर्थः १२०७ तस्मादिति । अस्य परमहंसस्य अयं ज्ञाननिष्ठारूप आचारो मुख्य आवश्यकः अथ एतद्विरुद्धस्तु जघन्यः अपकृष्टत्वादेय इत्यर्थः १२०८ उप
संहरति । इति ते इति १२०९ ॥ उल्लेखीयं बुधियादग्यासुरपत्तनरोचिषे ॥ प्रमोदिता धिनाथाय नमो मारुतसुखे ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसरितनूजरामकृष्णस्य
श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृताया आत्मपुराणीकायां सत्यसत्त्वरूपायामेकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे एकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वादशाध्यायप्रारंभः ॥

[Faint mirrored bleed-through from the reverse side]

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नवोक्तिस्फुरिताव्यक्तैस्त्रिभिर्व्यंशालिनी ॥ वासुदेवतनूराध्यैद्वादशेनायिताहरेत् ॥ १ ॥ अस्यार्थः ॥ नवःस्तुतिस्तद्रूपाभिरुक्तिभिर्वेदवचनेःस्फुरिताविभाता व्यक्तैर्वा
भेदावतरेप्रकटैस्त्रिभिःपादैःसर्वत्रसंबद्धा द्वादशयैदनाःप्रभवीभक्तैराराध्याःकेशवादिंज्ञाद्वादशविग्रहास्वद्वादशचरंतीतद्रूपेणस्थितेतिषावत् एतादृशीवासुदेवस्यमूर्तीराध्यप्रतिबंधकदुरितरूपतमोह
रत्विति ॥ इनःसूर्येनृपेपत्न्यौचइतिकोशात् द्वादशाक्षरमंत्रपक्षेनवसंख्याउक्तयउच्यमानाअवस्थाअकारोकारप्रकारबिंदुनादकलाशक्तयद्धमात्राज्ञांताख्यापस्यसनवोक्तिःप्रणवस्तेनविभाता व्यक्तैः
स्पष्टैःप्रणववहुरवगाहताहीनैस्त्रिभिःपदैर्नमःप्रभृतिभिर्युक्ता द्वादशभिरिनेःप्रभुभिःकेशवादिभिरादित्यैर्वैप्रतिवर्णमयितासमन्विता 'अयगतो' इतिस्मृतैः तादात्म्यमापन्नेतिषावत् वासुदेवस्यत
नूर्मत्रमयीमूर्तिस्तमोहरत्विति शंभुपक्षेनवोरुद्राध्यायरूपास्तुतिस्ततःस्फुरिता व्यक्तैःस्पष्टैस्त्रिभिर्नैत्रैरन्विता 'वंप्रचेतसिजानीयात्' इतिकोशात्त्वोवरुणस्तस्यासुःप्राणभूताब्रह्मविद्यायाभृगवेपुत्रायै
वतपस्तुष्टेनतेनदत्तातस्यादेवआवेशेनप्रवर्तकैर्महादेवस्तस्यमूर्तिः यद्वामहोपनिषदुक्तविधयावासुदेवस्यनारायणस्यमूर्तिर्महादेवाख्या द्वादशेशय्यामहंद्वादशमेकआहुःइतिभागवतपंचमस्कंधेद्वादशत्वे
नोक्तेऽहंकारेऽनायिताप्राणवदाचरंतीतदधिष्ठानृदेवतात्वात्समोहरेदिति ॥ ग्रंथप्रमेयपक्षे तु नवावृत्तिकोक्तिशालिनामहंवाक्येनविभाता व्यक्तैर्नामरूपाभ्यांन्याकरणंतीतैस्त्रिभिस्तेजोबन्धैःसह

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ कथाश्चित्रादमाःश्रुत्वाशिष्यःश्रद्धासमन्वितः ॥ श्वेतकेतोःकथांश्रोतुं प्रच्छस्वगुरुंपुनः १ भगवन्भवताख्यातमितरातनयस्य
यत् ॥ ज्ञानं कौपीतकेस्तद्रदादित्यस्यमहात्मनः २ सश्वेताश्वतरस्यापिकठस्यापिचित्तिरेः ॥ जाबालादिमुनीशानांयोगसंन्याससंयुतम् ३ आख्यानांन्य
तिचित्राणिबहूनिविविधानिच ॥ श्रुतानितानिसर्वाणिमयातेवदनादुरो ४ प्रजानांमुनयोयत्रकरुणाक्रांतचेतसः ॥ ऊर्ध्वब्रह्मात्मविज्ञानं वामदेवश्चगर्भगः ॥ मी
मांसाक्रांतचित्तानामुक्तवानधिकारिणाम् ५ करामलकबयत्रब्रह्मात्माज्ञायतेनृभिः ॥ देहादिजडसंघातात्सर्वदैवविलक्षणः ६ श्रवणाद्यत्रवैराग्यंकामुकस्यापि
जायते ॥ स्वदेहेन्यशरीरेचविवेकादवधारिते ७ प्रतर्दनस्यगमनंदैवोदासेर्महात्मनः ॥ योऽहुकामस्यवैस्वर्गेविजयश्चास्यधीमतः ८ इंद्रतोपिवरप्राप्तिर्दुर्लभा
याशरीरिभिः ॥ मार्गस्यद्विजवर्यस्यसंबादोऽज्ञातशत्रुणा ९ अश्विभ्यांचितथामंत्रद्रष्टुश्चित्रकथाश्रयः ॥ यत्प्रसंगात्त्वयावंशस्त्रिपर्वीसप्तमीरितः ॥ स्त्रीपुंसयोरभि
न्नोयंविभिन्नोपिचकुत्रचित् १०

संबद्धा मूलाज्ञानमहारेप्रलयकालिकद्वादशार्कवदाचरंती यद्वादशेशाध्यायेनायिताख्या वासुदेवस्यपरमात्मनस्तनूर्मतिःसल्लक्षणाआंध्यमावरणंहरेदिति ॥ १ ॥ उक्तानुवादपूर्वकंशिष्यप्र
श्रंछांदोग्यपप्रार्थगोचरमभिनयति कथाइतिचतुर्विंशतिश्लोकैः । इतरातनयरूपहेतरेपस्य सश्वेताश्वतरस्यश्वेताश्वतरसहितस्यकठस्य षष्ठ्यंतानांज्ञानपदेनसंबंधः योगेत्यादिज्ञानविशेषणम् ना
न्यत्तिरोहितंचतुर्षु १ । २ । ३ । ४ । ५ । ६ । ७ । ८ । ९ । १० । ११ । १२ । १३ । १४ । १५ । १६ । १७ । १८ । १९ । २० । २१ । २२ । २३ । २४ । २५ । २६ । २७ । २८ । २९ । ३० । ३१ । ३२ । ३३ । ३४ । ३५ । ३६ । ३७ । ३८ । ३९ । ४० । ४१ । ४२ । ४३ । ४४ । ४५ । ४६ । ४७ । ४८ । ४९ । ५० । ५१ । ५२ । ५३ । ५४ । ५५ । ५६ । ५७ । ५८ । ५९ । ६० । ६१ । ६२ । ६३ । ६४ । ६५ । ६६ । ६७ । ६८ । ६९ । ७० । ७१ । ७२ । ७३ । ७४ । ७५ । ७६ । ७७ । ७८ । ७९ । ८० । ८१ । ८२ । ८३ । ८४ । ८५ । ८६ । ८७ । ८८ । ८९ । ९० । ९१ । ९२ । ९३ । ९४ । ९५ । ९६ । ९७ । ९८ । ९९ । १०० ।
रतत्प्राधिकारिणांहितायतदुक्तवानितिसंबंधः ५ वरेति । यत्रविज्ञानेसतिसंघातविलक्षणमात्माब्रह्मत्वेनज्ञायते ६ श्रवणादिति । यत्रप्रथमाख्यानार्थेश्रवणानंतरंविवेकेनमननेनावधा
रितेसत्तिकामुक्तस्यापिसर्वशरीरेपुर्वैराग्यंजायते ७ द्वितीयमाख्यानामह प्रतर्दनस्येति । तृतीयाथमाह मार्गस्येति । मार्गोबालाकिः ८ । ९ चतुर्थार्थमाह अश्विभ्यामितिद्वाभ्यां ।
मंत्रद्रष्टुर्देवीचित्रवैरश्विभ्यांसंबादोऽज्ञातशत्रुणा यस्याश्विभ्यांसहसंबादस्यप्रसंगाद्विपर्वीत्रिविधाःपर्वस्थानीयाःपुरुषायत्रसतथास्त्रीपुंसयोःसंबंधी पुनःकीदृशः कुत्रचिदभिन्नःपरस्परसरूपा
कारत्वात्मकः कचिदंशेतुविभिन्नोविरूपाकारत्वात्मकइतिद्वयोरर्थः १०

११ पंचमादित्रयार्थमाह कथेति । द्विवारं जनकेन संवादः पष्ठे उक्तः १२ अष्टमादिद्वयार्थमाह कारणेष्विति । नाचिकेतसंनचिकेतसः संवांचि १३ दशमार्थमाह यजुषामिति द्वाभ्यां । वरुणं प्रतीतिशेषः बहुपंचवारान् १४ गंधर्वस्येति । वेनस्य वेनसंज्ञस्य गंधर्वस्यः स्वात्मनः स्वांतर्यामिणो नारायणस्यानुभवस्तस्य नानां प्रैर्यदीरणां मदेत्रवत्प्रकाशनंतदुक्तम् तथा सत्यादि साधनेः सहसंन्यासरूपसाधनं सर्वोत्कृष्टत्वेनोक्तं परमउत्तमोत्तम इति यावत् तादृशे मंत्रे न्यास इति ब्रह्मा इत्यादौ वसुरण्य इत्यादौ च तस्य संन्यासस्य ब्रह्मरूपता वा गहिन्याः स्तुतेरित्यर्थः १५ अनंतरा ध्यायार्थमाह जावाल इत्यादिना । जाबालाख्ये परमहंसाख्ये आरुण्याख्ये च ब्रह्मणिवेदे उपनिषदियः समीरितः स संन्यास एक एव न शाखाभेदेन भिन्न इति दर्शितमिति शेषः किंकृत्वा नानाविधयोगं मरणानि मित्तेः सहितमुक्त्वा १६ गर्भोपनिषदीति । तथा गर्भोपनिषदुक्तयोगोपयोगिपदार्थप्रदर्शनं प्रसंगेन वसिष्ठोक्तोपि कोप्यद्भुतः पौराणिकः पुरातनसंहितागतो योग उक्त इत्यर्थः १७ अपीति । अमु

दध्यङ्ढार्थवर्णोयत्रशक्रस्याप्युपकारकृत ॥ शुक्रेणनिहतःसाधुरर्थेसोश्विकुमारयोः ११ कथाजल्पाभिधाप्रोक्तायाज्ञवल्क्यस्यचद्विजैः ॥ वादोस्यापिचितेनैवभू
भुजाजनकेनहि ॥ द्विवारंतस्यसंन्यासोमैत्रेय्याश्वोपदेशनम् १२ कारणेष्वपिमीमांसाविप्राणान्यासिनांतथा ॥ नाचिकेतसमाख्यानंवैर्नानाविधैर्युतम् १३
यजुषांरुष्णतावापिभक्षणाच्छर्दनादपि ॥ वरुणपितरंतद्ब्रह्मगोश्वगमनंबहु १४ गंधर्वस्यापिवेनस्यस्वात्मनोनुभवेरणम् ॥ सत्यादिसाधनैश्चेतसाधनंन्यास
संज्ञितम् ॥ उक्तंपरममंत्रेतत्स्तुत्याब्रह्मात्मरूपया १५ जाबालेपरमेहंसेब्रह्मण्यरुणिसंज्ञिते ॥ शाखाभेदेपिसंन्यासएकएवसमीरितः ॥ योगंनानाविधंपूर्वमु
क्त्वापिसनिमित्तकम् १६ गर्भोपनिषदिप्रोक्तयोगस्येहप्रसंगतः ॥ वासिष्ठोपिचकोप्युक्तोयोगःपौराणिकोहियः १७ अपियोह्यमृतेनादेहंसेचक्षुरिकाभिधे ॥
शाखाभेदेसमुक्तःसर्वर्णितोत्रपृथक्पृथक् १८ ब्रह्मोपनिषदिप्रोक्तंविदौचामृतसंज्ञके ॥ नारायणीयेचतथामहोपनिषदीरितम् ॥ आत्मप्रबोधेकैवल्येज्ञानंतच्चस
मीरितम् १९ संवर्तकाद्याःसंन्यासेभवतात्रसमीरिताः ॥ पूर्वसंन्यासिनःसर्वलोकातीतामहाधियः २० वैराग्यंतस्यकालश्चसंन्यासस्यप्रकीर्तितः ॥ नानावि
धैरुपायैश्चविरक्ताश्चाधिकारिणः २१ संन्यासस्यविधिन्यासिमरणेसंस्क्रियापिच ॥ वेषस्तस्यतथाचारःकीर्तितोबहुधात्वया २२ श्वेतकेतुस्तथाचांतेसर्वज्ञो
यःप्रकीर्तितः ॥ पुराब्रह्मात्मविज्ञानादितितन्महिमात्रभोः ॥ वर्ततेकौतुकंश्रोतुंयतआश्चर्यकारणम् २३ भवतापरमाहंसाःसंवर्तकाद्याःप्रकीर्तिताः ॥ लोका
तीताःश्वेतकेतुस्तेष्वेवसमुदाहृतः २४ सर्वज्ञोऽयाज्ञताप्राप्तःकेनदोषेणधीधनः ॥ केनोपदिष्टश्चपुनस्तस्यज्ञानंचकीदृशम् २५

तनादादिसंज्ञोपनिषद्ध्येभिन्नभिन्नशाखागतेयउक्तोयोगःसोपिपृथक्पृथक्गणितइत्यर्थः १८ ब्रह्मोपनिषदीति । तथाब्रह्मोपनिषदादिषुषट्सुपनिषत्सूक्तज्ञानसमीरितमिति १९ संवर्तकाद्याह
ति । संवर्तकोऽग्रेवतारभृतःकश्चिद्ब्राह्मणस्तत्प्रभृतयःपरमहंसालोकविलक्षणाचाराःपूर्वपूर्वाध्यायादावेवभवताकीर्तिताः २० वैराग्यमिति । तथासंन्यासोपयोगिनोवैराग्यकालाधिकारिणउ
क्ताः २१ संन्यासस्येति । संन्यासविधिप्रभृतिपदार्थश्चतुष्टयंचोक्तम् तस्यसंन्यासिनः २२ शंकाबीजंरुपरति । श्वेतेति । पूर्वाध्यायस्यांतेश्वेतकेतुःकीर्तितस्तन्महिमातस्यप्रभावइत्ययंवर्तते
इति किं पट्टहातमविज्ञानात्पुरापिसर्वज्ञःप्रसिद्धइति तेश्रोतृकोटिकंवर्ततेऽद्भुतत्वावित्यर्थः २३ एतदेवस्फुटयति भवतेति । लोकातीतान्संवर्त्तादीनादौकीर्तयित्वातेष्वेवगणितःश्वेतकेतुःपुनः
कृतःसमुदाहृतइति २४ फलितंप्रश्नमभिनयति सर्वज्ञइति । समदिसर्वज्ञस्तदातस्यनिज्ञासाप्रयोजकमज्ञत्वंकृतस्तस्योपदेष्टाचकस्तस्मैउपदिष्टज्ञानंयदीदृशमित्यर्थः २५

अमिहप्रवर्तनः प्रेषात्मा कस्यैव लक्षणं यस्य स तथा तिनच्छादो ग्येयपुत्रपाठकोक्तिताम् २७ आत्मज्ञानात्पर्वसात्वडपमाप्तिमानि

इति । स्पष्टम् २६ पुत्रवाक्यमवतारयति इत्यमिति । अमिर्तमपुत्रैतजःमेवात्मकसंवलक्षणयस्यसतथातिनच्छादोपेयप्रमपाठकेकीर्तिताम् २७ आत्मज्ञानात्पूर्वज्ञावैयमभाभिमानि
कनवस्तुतद्विदशीयन्साध्यप्रापित्यंतमैथार्थ्यमुपबृंहयति श्वेतितित्रयोविंशतिश्चोक्तैः । श्वेतिकेतुर्नाममुनिर्बालोमातापित्रोर्लालनवशेनकीडापरत्वादितिक्रांतउपनयनकालीमुखयोयस्यतथाभूतोजातः
अर्दातोऽशिशितोयोवृषभस्तत्तुल्यः २८ कीडापरत्वमदांतवृषभतुल्यत्वंचस्पृश्यति भुंक्तइति । स्पष्टद्वयम् २९ । ३० पितुरिति । तंकाचिदुपागतमारुणिर्नामपिताप्रोक्तवान् कीदृशः
स्नेहयुक्तहृदयः क्लेशतदशालोकनजचित्तक्षोभंमाप्तः ३१ पितृवचनमभिनयति पुत्रैत्येकादशभिः । हेपुत्रवाक्यमविवेकस्तद्धेतुकात्पुत्रस्नेहायत्वंमयामात्राचलालितोसिततस्तेर्द्वैदृशदिशेत्यर्थः ३२
लालनादिति । यदितिर्त्थनीतिविदोवदंतितत्सत्यं इति किं सुप्तादीनांलालनंबहुदोषहेतुस्ताञ्जनगुणहेतुरिति ३३ नीतिवाक्याभ्येवार्थतः संगृह्णाति बैरिणीत्यादिना । केवललालनपरोमातापितरोवै

रिणौबोधयो यतोलालनजन्यदोषैःसुतस्यनरकादिदुःखमिति ३४ शिक्षाव्यवस्थामाह आत्रिर्वर्षमिति । तृतीयवर्षपूर्तिपर्यंतमाताशिक्षयेत्ततोगर्भाज्जननाद्वाअष्टमवर्षपर्यंतपिताशिक्षयेत् कीदृशःपिता तथापिशिक्षकालरसत्वेपि सहितःसंनिहितः ३५ ततःषोडशवर्षपर्यंतमाचार्यःशिक्षयेदित्याह अतइति । यौवनेषोडशस्यवर्षस्यमाप्तौ ३६ ततोवाचिःप्रयेवशिक्षानताडनघटितेत्याह युवानमिति ३७ शिक्षोद्धेघनेसुतस्यानर्थदर्शयति मातुरिति । क्लेशंनिरूपयति इहेति ३८ आचार्येति । आचार्यादिकर्तृकाशिक्षासदानृणामुचिता तस्यांशिक्षायांसत्यामपिपुरुषांतरेणानुष्ठीयमानायामपिसाआचार्यादिकर्तृकाशिक्षाआवश्यकीतिशेषः किमुतासत्वेइतिभावः अशिक्षेत्स्फुटंशेषमाह तस्याइत्यादिना । हेसुतयतस्तस्याःशिक्षायास्त्वाद्विषयेअननुष्ठानेभवान्दादशवर्षाग्रहावेधुरपकृष्टव्राह्मणस्तद्वदस्मत्कुलेअनुत्पन्नइवभातीतिद्वयोःसंबन्धः ३९

४० तर्हि ब्रह्मवर्चसकाममा मुपनोय शिक्षयेत्यभिप्रायैतस्यालक्ष्याह भवेति । यतोऽन्यान्यस्यनोतिरुपेक्षणादेतावन्तकाले ललितोऽस्यतस्तवोपनयने उपनोय शिक्षणे मत्तो मत्कर्तृकं दुर्लभमसंभवि
लालकेमयित्वच्छद्वाया अनवतारादिभिर्भावः ततोऽप्यत्र अन्याचार्यसमीपे वा सेन ब्रह्मचर्यधर्मजातं जुषस्वेत्यर्थः ४१ अन्यथेति । स्पष्टम् ४२ एवमुक्तमिति । एवंविधवाक्येन चिद्वेकं प्रा
प्तः श्वेतकेतुरन्यानविप्राप्तमहात्मनो महामतीनाचार्यान्कृत्वा शिक्षार्थगैः सहितांश्चतुरो वेदानधीत्यतेषां वेदानां वेदांतां भागं विनामीमांसा मर्थविचारं कृत्वा स्नातः समावर्त्तनाख्यसंस्कारं प्राप्नोति महामा
दिति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ बुद्धिमानिति । स चागच्छन्सन्निति व्यचितयत्चितितवान् इति के वेदतदर्थज्ञानयोः पिता आरुणिर्नमस्तदृशः ४५ इतश्च स तथा यतो मामन्वयाय यनार्थं प्रेषित
वानित्याह पितेति । मामात्मनः सुतमन्वाप्रतिकथं प्रेषयेत् ४६ गुरुणा मनुग्रहातिशयादप्यहमस्मादधिक इत्याह गुरुव इति । यतो गुरुवः प्रीत्या सुतादप्यधिके स्नेहे कृतवन्तोऽस्माद्धेतोरहमति
शयवानिति योजना ४७ कदाचिदिति । सस्नेहं स शपथं च यतो मां प्रतिकदाचिद्गुरुव इत्युक्तवन्तः इत्थं कथं अस्माभिः सर्वा विद्या तुभ्यमपितेति ततोऽप्यहमधिक इत्यर्थः ४८ शिशुरिति । य

भवानद्वादशवर्षोत्रब्रह्मचर्यविवर्जितः ॥ ब्रह्मबंधुरिवाभातिनास्मत्कुलगतोयथा ४० मत्तस्तवोपनयनंदुर्लभंत्वंयतोऽनयात् ॥ लालितोऽतोवसान्यत्रब्रह्मचर्यंदि
जोत्तम ४१ अन्यथातवदुष्कीर्तिर्नरकादतिदुःखदा ॥ भविष्यतिममाप्यत्रकुलेयस्येदृशोभवान् ४२ एवमुक्तोगतःसोपिप्राप्तबुद्धिर्महात्मनः ॥ विप्रान्कांश्चिह्न
न्कृत्वावेदांश्चचतुरोपिहि ४३ अधीत्यांगैःसमन्तेषांमीमांसांप्रविधायच ॥ वेदांतस्तेतानांसस्नातोगात्स्वगृहंप्रति ४४ बुद्धिमानहमेवास्मि सर्ववेदौघपाठकः ॥
अर्थज्ञश्चपितानैवंमभेत्येवंव्यचिंतयत् ४५ पितामेयदिवेदज्ञोमामन्यान्प्रतिचात्मनः ॥ सुतंसप्रेषयेत्केनततोयंस्वल्पवेदनः ४६ गुरवोपिममस्नेहंकृतवंतः
सुतादपि ॥ अधिकंयतएवास्मात्प्रीत्यातिशयवानयम् ४७ कदाचिदुक्तवंतोमांसस्नेहंशपथैःसमम् ॥ सर्वमेवात्मविज्ञानमस्माभिःकथितंहिते ४८ शिशुरांगि
रसोयद्वद्बुद्धोभूद्विद्ययापुरा ॥ पितृभ्यःस्वस्यतद्वत्स्यामहंस्वस्यपितुःसदा ४९ इतिसंचित्यगर्वेणदोषेणाज्ञत्वमागतः ॥ नववंदेपितुःपादावागत्यस्वगृहंगतः ॥
उच्चासनेसमासीनःस्तब्धःस्तंभोपमःस्थितः ५० तादृशंतनयंदृष्ट्वापिताप्राहसुतंततः ॥ अनुग्रहायतस्यायंदोषलेशविवर्जितः ५१ श्वेतकेतोभवान्यस्मात्स्त
ब्धःस्थाणुरिवस्थितः ॥ वेदवेदार्थवेत्ताहमितिमंतामहामनाः ५२ पृष्ठवानसि किंनुत्वंप्रश्नमेतंगुरून्प्राप्ते ॥ येनैकेनश्रुतेनस्याच्छ्रुतंसर्वचराचरम् ५३

था आंगिरसा बृहस्पतिस्तत्सुतोऽजो वा विद्यया पितृप्रभृतिभ्योधिकोजातस्तथाहमपीत्यर्थः अजो हिंशयुना मांतरकः शुक्रान्मृतसंजीवनीं विद्यामधिगत्य देवानध्यापयामासेति प्रसिद्धं शतपथदिपु
मनुनाप्युक्तं 'अध्यापयामास पितृन्शि शुरांगिरसः कविः । पुत्रका इति होवाच ज्ञानेन परिगृह्यताम्' इत्यादि द्वित्रिंशोऽध्याये ४९ इति संचित्येति । इत्थंचितन जन्य गर्वदोषेणाज्ञो मोहगतः सन्पितुः
पादावनभिवादोच्चासनेति घृन्स्तम्भवत्स्तब्धोऽनघ्रः स्थितइति ५० तस्याभिमानपरिहारार्थंपितृप्रयुक्तवाक्यस्य विज्ञातमित्यंतस्यार्थमाह तादृशमिति चतुर्भिः । दोषाः कोपादयस्तल्लेशैरपि हिनः
पितादेवलानुग्रहायेदमाप्तेत्यर्थः ५१ श्वेत इति । हे श्वेतके तोयस्मादतिशयाद्भवान्स्तब्धस्तथा सांगसर्ववेदानांतर्धानांच वेत्तास्मीत्येवं मननशीलस्तथा महामनाः महत्तरैरसममात्मानं मध्यमानं
मनो यस्य स तथा त्वं भवसि सोतिशयः कहति शेषः ५२ पृष्टवानिति । नु इति वितर्के किमेनं प्रश्नप्रयोगं मर्थं श्रुतौ कर्मण्युत्पत्त्यादेशप्रदोक्तं पृष्टवानिति यस्यैकस्य श्रवणात्सर्वं श्रुतं शब्देन जातं भवेत्त
आत्मन्युत्पत्त्यासन्नानापिया विज्ञानाय समर्थं यत्तच्च विद्वान्त्वमिति निदर्शयति ५३

५५ शिवयोगो माधवायामवतारपति । इत्युक्त इति । ५६ तदर्थमाह श्रुत इति । यस्य एकस्य श्रवणादिना सर्वस्य श्रुतत्वादिक्रमतिचिप्रं भवति तदेकं वस्तुमद्यमुपदिशेत्पथः ५६ वाचस्पत्यादिभागान्

५६ शिवेतिमात्रमवधारयमवधारयति । इत्युक्तमिति । ५७ तदर्थमाह श्रुतमिति । यस्य एकस्य श्रवणादिना सर्वस्य श्रुतत्वादिकमतिचित्रं भवति तदेकं वस्तु मनुष्यमुपदिशेत्पथः ५६ वाच्यारंभणादिभागान् विहाय पितृवाक्यस्यार्थमाह इत्युक्तमिति । ५७ एवं प्रश्ने कृते सति पिता तमुवाच दैवतैः केतोर्त्वं तावन्निभिर्दृष्टान्तैः सर्वविश्वं तेजोजलपृथिवीमात्रमवधारयतथा तदृष्टान्तेन तत्रयस्य तेजोवज्जात्यस्य पकारणं परमाख्यं तमात्रं समवधारयेत्पथः ५७ दृष्टान्तत्रयं भूतत्रयाभिप्रायेणोक्तमिति दर्शयंस्तत्स्वरूपमाह मृदइत्यादिना । यथामृदः पिंडस्य पिंडावस्थोपहितपृथिवीसामान्यरूपस्य कारणस्याव बोधात्परिचयात्तत्कार्यघटादिसर्वज्ञातं भवेत् यथावासुवर्णस्य तेजसस्याधोः श्रुतौ लोहपदोक्तस्य पिंडभूतस्य पूर्ववज्ज्ञानात्कटककुंडलादिविकारजातं ज्ञायते यथावापसोनखनिर्कृतनादिपिंडगतस्य ज्ञानात्सर्वलोहविकाराज्ञायते इत्यर्थः ५८ ननु नखनिर्कृतं तनं नजलीयं तत्कथं जलीयदृष्टान्ताभिप्रायेणोक्तमित्याशंकां परिहरति द्रवीभावादिति द्वाभ्यां । यद्यपि जलानां द्रवीभावात्द्रुतावस्थानां सं पक्वादेव विविधा विकाराः पृथिव्यादेरपि जायंते तथा च जलानां कारणत्वं प्रसिद्धं तथापि केवलस्य आप्यस्य जलीयस्य पिंडस्य कारणत्वं लोके प्रसिद्धं न भवतीत्यतः श्रुत्या लोके बुद्धिमानुसरं त्यापयः पिंड समं स्वच्छं हिमादिरूपजलपिंडवन्निर्मलत्वेन जलीयमिव दृश्यमानं न खनिर्कृतं तनं तृतीयदृष्टान्तेनोक्तमिति द्वयोरर्थः ५९ । ६० उक्तमनुयदाष्टान्तिके योजयति मार्हमिति द्वाभ्यां । मार्हमृत्पिंडगतं अश्रुतं वाऽमृतं तद्वदविज्ञातं च धीमता ॥ मनसा त्रमतं तस्याद्विज्ञातं च धियापि हि ५४ इत्युक्ते क्षीणगर्वः स्वजनकं चाभिवाद्य सः ॥ आश्चर्यं परमं प्राप्त इदमा हवचस्ततः ५५ श्रुते मते च विज्ञात एकस्मिन्निखिलं कथम् ॥ श्रुतं मतं च विज्ञातं भवेदेतद्वदाधुना ५६ इत्युक्ते तंततः प्राहत नयं जनकस्तदा ॥ तेजो ब्र नात्मकं विश्वं तत्रयस्यापि कारणम् ॥ दृष्टान्तैस्त्रिभिरेव त्वं सम्यगेवावधारय ५७ मृदोवापिसुवर्णस्य तेजसस्याथवासुत ॥ अयसोवापि पिंडस्य कारणस्याव बोधतः ॥ ज्ञातं कार्यघटादिस्यात्कटकादितथापरम् ५८ द्रवीभावाज्जलानां च जायंते विविधा अपि ॥ केवलस्याथ पिंडस्य कारणत्वं न लोक्तः ५९ प्रसि द्धं तेन तत्रोक्तं स्वच्छं न खनिर्कृतं नम् ॥ पयः पिंडसमं श्रुत्या तृतीयं हि निदर्शनम् ६० मार्हं तेजसमाप्यं च यथाज्ञात्वा त्रकारणम् ॥ तन्मयं सकलं कार्यं जानीयाद विचारयन् ६१ एवं तत्त्वे परे ज्ञाते तेजो ब्रनात्मकं जगत् ॥ ज्ञायते सकलं पुंसां ह्यज्ञानमपि पुत्रक ६२ स्थालीपुलाकनामायं न्यायल्लोमनीषिभिः ॥ एकस्मिन्ने वसिकथे च विज्ञाने भांडमंश्रये ॥ पक्वे वाप्यथवापक्वे सर्वं हि विदितं भवेत् ६३ पुनं विज्ञाय केचिनु नानामतविबोधनात् ॥ संजायते तत्र विज्ञानमेव माहुर्विपाश्चितः ६४ वक्तव्यास्ते भवाद्भिस्तु ह्येतदुत्प्रेक्ष्यते कथम् ॥ स्वबुद्ध्या श्रुतिबुद्ध्या वा संप्रदायबलेन वा ६५ तेजसं सुवर्णादिपिंडगतं आप्यं द्रुतजलादिगतं कारणं मृदा हि सामान्यरूपं ज्ञात्वा सर्वपार्थिव्यादिकार्यं जानीयात् अविचारयन् लक्ष्मणेशता नहो ह्वारं पार्थिवपरिचये पार्थिवान्तरं दृष्ट्वा इयं पृथिवी न वेति सं दिग्भ्येति एवं भूतत्रयस्यापि कारणं परं तत्त्वं विज्ञाय सर्वज्ञायते इति द्वयोरर्थः ६१ । ६२ एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं गौणतया न यतः भेदादिनां मृतं निरसितुमनुवदति स्थालीति द्वाभ्यां । अयं न्यायः स्थालीपुलाकेति नाम्ना प्रसिद्धः अयं कः पाकाधारभांडे स्थालीसंज्ञै गतमेकं सिकथं विकृति त्रतंडुलरूपं पुलाकपदवाच्यं पकापकाभ्यतररूपेण विज्ञाय सर्वपुलाकगणं तद्वज्जानीयादित्यर्थः ६३ एनमिति । उनराद्धेतीति शेषः तथा चेच्चिद्विपश्चित एनं न्यायं विज्ञाय मनसि निधाय इत्याहुः इति किं अत्रात्मनि ज्ञाते सति विज्ञानं विविधार्थगोचरं ज्ञानमेवं स्थालीपुलाकवज्जायत इति तेषामेव मभिधाने हेतु स्तु नानामतानां भेदशालिमतानां विशेषादरनैरंतर्यरूपेण यद्बोधनं परिशीलनं तदेवेत्यर्थः ६४ विकल्पपूर्वकं तन्निरासप्रकारमोपनिषदाभ्यतिबोधयति वक्तव्या इति । ते भेदादिनो भवद्भिरोपनिषदेव क्तव्या इत्यं प्रष्टव्याः इत्यं कथं हेवादिनो भवद्भिरेतत् श्रुतेः स्थालीपुलाकस्यायेनैव सर्वविज्ञानपरत्वं यदुत्प्रेक्ष्यते कल्पते एतत्कल्पनं कथं कीदृशहेतुकमित्यर्थः तत्र किं स्वस्य कल्पकपुरुषस्य बुद्धिरेव हेतुः श्रुतिप्रमाणजा बुद्धिर्वा हेतुः संप्रदाय उपदेष्टृगुरुपरंपरातस्य बलमातुल्यरूपवा हेतु रित्यर्थः ६५

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्रनाद्यः पौरुषेयबुद्धेरप्रामाण्यशङ्कास्कादितत्वेन कथायां हेतुतयाऽनुपपन्नसनीयत्वादित्याह पौरुषेयीमिति । वैदिकाः पौरुषेयीकैवल्यपुरुषसमुत्थितां प्रतिनम्रयन्तेनादियन्तेततः पुरुषमतयो विप्रवृत्तेऽर्थव्यभिचरन्तीत्यर्थः ६६ तस्याअमानत्वेकैमुक्तिरन्यायसूचयति यतइति । यतोमहात्मातार्किकेपुमुख्यः कपिलोबुद्धप्रभृतयश्चस्वोत्प्रेक्षामात्रेणयत्किंचिद्वदन्तः परस्परविरोधिनीरस्त्युक्तिकादृष्टास्तद्वियामप्रामाण्येचसविरोधएवलिंगम् यस्मादिहलोकेविरोधेनहेतुनाद्वयोर्मध्येकस्यापिप्रामाण्यनावधारयितुंशक्यमितिप्रसिद्धमित्यर्थः । तथाचद्वितीयः पक्षोभवद्विरालंबनीयः परन्तुतदालंबनंभवतांश्रुतावनाश्रयिनां दुष्करमित्याशयेनाह ततइति । तद्बुद्धिपौरुषेयीबुद्धिसंत्यज्यास्याऽपौरुषेयीबुद्धिरिष्यतामन्वेष्टुंयोग्येतिद्वयोरर्थः ६७ । ६८ ननुतीयस्तस्यापि प्रथमपक्षांतर्भावेनतद्विपरीकमणादित्याह संप्रदायादिति । यतः कपिलबौद्धादिभिः संप्रदायैस्त्वंस्वभावं व्यापिश्रुत्यर्थे निर्णयेकारणं निमित्तं नैवल्लभम् ततएवचिज्ञायतेयत्संप्रदायेसमाश्रितेसति पुंसोबुद्धिपौरुषेयीमतिरेवसमाश्रिताभवतिनचापरंनचपौरुषेयमतिभिर्भक्तिचित्प्रमाणमाश्रितंभवतीत्यर्थः यदितत्तत्संप्रदायिकाः श्रुत्यर्थोपयुक्तं प्रमाणमप्राप्त्यस्तदाश्रुत्यर्थेविप्रतिपत्तिनाकरिष्यन्तिभावः ६९ ननुसंप्रदायपदेनलक्षणयास्वार्थलभ्योन्यायउच्येततस्यनिर्णयसाधनतायाः प्रसिद्धत्वादितिशङ्के अथेति । तथाचतस्यनप्रथमपक्षांतर्भावेतिभावः इमांशंकांपरिहर्तुंकिंभूयोदर्शनजाबुद्धिरन्यापपदेनविवक्षितातर्कौवाइतिविकल्पाभिप्रायेणपृच्छति सन्यायइति । कःकिंरूपः ७० तत्रनाद्यः नहिभूयोदर्शनेनकृतापृथिवीलोल्लेख्यादिधीरपौरुषेयीतस्याः प्रामाण्याप

पौरुषेयीधियंनान्नमन्यतेवेदवादिनः ॥ विप्रवृत्तेधियोयस्मात्पुरुषेयाव्यवस्थिताः ६६ यतोमहात्माकपिलोबुद्धकाणादगौतमाः ॥ उत्प्रेक्षाबुद्धयोदृष्टाः परस्परविरोधिनाः ६७ विरोधेनप्रमाणत्वंनकस्यापीहवादिनः ॥ ततस्तद्बुद्धिसंत्यागादन्याबुद्धिरिष्यताम् ६८ संप्रदायाद्यतो नैवकारणंश्रुतिनिर्णये ॥ संप्रदायेततः पुंसोबुद्धिरेव नचापरम् ६९ अथचेत्संप्रदायोयंन्यायइत्यभिधीयते ॥ सन्यायः कोत्रसंप्रष्टाः कथयंत्विहवादिनः ७० पुरुषस्यधियंहित्वान्यायोनामात्रकश्चन ॥ वर्णनीयः पृथग्येनसंप्रदायः पृथग्भवेत् ७१ अथचेत्तर्कउद्दिष्टोन्यायस्तंकथयंत्विह ॥ अनुग्रहकरोयस्मान्मानानांतर्कएषसः ॥ इतिचेत्तत्रकोनाममानानुग्रहैर्यताम् ७२ प्रमाणंचेत्स्वतोमानंतर्कस्तत्रकरोति किम् ॥ अनुग्रहमतोन्यंवाज्ञेयंचेत्कुरुतेकथम् ॥ मानानुग्राहकत्वंस्यात्तस्यतत्परमंस्थितम् ७३

तेरित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्राद्यपक्षेपुरुषमतिविनानन्यायस्वरूपवर्णयितुंशक्यंयेनन्यायस्वरूपभेदेनसंप्रदायपक्षः प्रथमपक्षाद्विद्येतेत्यर्थः ७१ अथद्वितीयपक्षंतर्करूपंप्रश्नोत्तराभ्यानिरस्यति अथचेदित्यादिना । यदितर्कोन्यायपदेनविवक्षितस्तदातंप्रसंवादिनः कथयंतुउपपादयंतु कुतो न्यायस्यतर्करूपत्वमिति यावत् एवंपृष्टैर्यदीत्यमुच्यते न्यायोपिमानानुग्राहयोपन्यस्यते तर्कोपिमानानुग्राहकत्वेनप्रसिद्धइत्यतः सन्यायस्तर्कस्तर्करूपएवेतितदाहेतिप्रष्टव्याः तेनतर्करूपन्यायेनमानोपर्यनुग्रहः किंरूपः क्रियतेइतिवक्तव्यमित्यर्थः ७२ किंप्रामाण्यनिष्पत्तिरूपमनुग्रहं तर्कोमानस्यकरोति किंवाप्रतिद्विपरिहाररूपंअथवाप्रामाण्यव्यंजनरूपमिति विकल्पनाद्यः स्वतः प्रामाण्यवादेसंभवतीत्याह प्रमाणमितिद्व्यां । प्रामाण्यंहिप्रमाणस्यकर्मविषयप्रकाशनलक्षणं तस्यनिष्पत्तिप्रमाणंस्वतः स्वयमेवकरोतियतः स्वतोमानंस्वरूपेणमानंभवति नहिदीपः स्वविषयसाधनेदीपांतरमपेक्षतेऽदीपत्वापत्तेः एवंप्रमाणस्यविषयसाधनेपरापेक्षायाममानत्वापत्तिः यदेवंतदातर्कोमानोपरिकमनुग्रहकरोतीतिवाच्यम् यद्विषयमानविषयाद्विषयांतरमेवतर्कोज्ञेयस्वविषयकरोतितदापितर्कस्यमानानुग्राहकत्वंकथंस्यात् यतस्तस्यमानस्यतद्विषयभासनरूपंप्रामाण्यपर

किंचित्कस्यामानंभूतस्यमात्रविषयविशेषमितिअभिप्रायिनामवतिरूपयापिसादृश्यस्यासंभवादित्याह मानामानेइति । मानंचअमानंचएतेदेअपिस्वरूपभेदेनाश्रयभेदेनचनित्येसदान्यासिसर्वथाविलक्ष

क्रियतव्यमिति भावः ७३ प्रामाण्यस्य परतस्त्वपक्षेऽपि प्रोक्तुदोषमिति दिशति ॥ परंतोपीति । यदामानं प्रमास्वरूपं परतः सामान्यसामग्रीभिन्नाया गुणसंज्ञाया विशेषसामग्रीतो जायत इति मतं तदापि त
 के कर्तृको मानोपर्यनुग्रह उपकारः कः किमात्मकः यतो यमनुग्रहव्यापारमादाय सोयंतर्कः अन्यपरः परोपकारको भवेत् व्यवाहितेत्यर्थः । अयं भावः न हिसोनुग्रहो विषयप्रकाशक्षणः तस्य
 मानेन स्वयमेव कृतत्वात् नापि प्रमातृगता संभावना निवृत्तिरूपः तस्यादुरह एष्युक्तायास्तद्विरोधिसुकृतप्रयोज्यत्वात् तत्करणेपि मानं प्रत्यनुग्रह कृत्वस्य दुर्बलत्वाद्वा हिमानं प्रमातृरूपमिति
 ८० अनुग्रहासंभवमेवाभिनयति अमानस्येति । यत्स्वयममानं विषयभासनाक्षमतस्य मानत्वं तर्कशतेनापि कर्तुं न शक्यम् यदुमानंतदीयमानत्वं पुनर्न केनचित् क्रियते सिद्धत्वादेवेत्यर्थः ८१
 अथ तृतीयं व्यंजकत्वपक्षमनुयनिरस्यति ज्ञानमित्यादिना । यदितर्को ज्ञानं प्रामाण्यगोचरं प्रति कर्ता प्रामाण्यव्यंजक इति यावत् इत्येवं मन्यते तदापि इति वक्तव्यम् इति किं अयंतर्कः कः किममा
 नरूपः किं वामानरूपः आद्येऽनेन तर्केण निरूपितं ज्ञानस्य ग्राह्यप्रामाण्याश्रयस्य मेयत्वं विषयत्वं शुक्तिरजावदेव मिथ्यात्वप्रयोजकस्यात् तथा चामानविषयस्य प्रामाण्यस्य कारणतावादिनस्तव प्रते
 व्याहृतमिति भावः ८२

मानामानेयतो नित्येस्वरूपाश्रयभेदतः ॥ न ह्यन्यस्या कृतिः काचिदपरस्यात्र दृश्यते ७४ अथ चेत्स्यात्सुप्रसिद्धमनिष्टस्यात्र कारणम् ॥ अनुग्रहकरं स्वस्थ
 यद्वत्तद्वदिहापि च ७५ नैतदेवं यतो नात्र लभ्यते नियतं त्विदम् ॥ मंडूको माक्षिका ग्रासं ग्रसेत्सर्पो ग्रसेत्तम् ॥ प्रसिद्धं द्वित्वमप्येतत्किमिदं माप्रमात्वयोः ७६ एक
 स्मिन् विषये यत्र सन्निपातो द्वयोर्भवेत् ॥ समानबल्योस्तत्र प्रसिद्धं द्वित्वमिष्यते ७७ मानं वस्तुनि चात्मानं सर्वदा यात्यवस्तुनि ॥ मात्वामात्वे च वर्तते तेभिन्नयोरेवमा
 नयोः ७८ अमानमिति विज्ञाते नियतं मृतमारणम् ॥ मानाभिमानेनाप्यस्य निरासस्तेन संभवेत् ७९ परतोपि यदा मानं भवेत्तर्कस्य कस्तदा ॥ अनुग्रहो यतः सो
 यं न्यायात्माऽन्यपरो भवेत् ८० अमानस्य न मानत्वं कर्तुं तर्कशतेन च ॥ शक्यं मानस्य तत्रैव सिद्धत्वात् क्रियते पुनः ८१ ज्ञानं प्रति भवेत्कर्ता तदा के साधितिर्यताम् ॥
 अमानं संभवंस्तर्को ज्ञापकोत्र भवेद्यदि ॥ तेन ज्ञानस्य मेयत्वं स्यात्सदा शुक्तिरूप्यवत् ८२

क्रियत इति भावः ७९ प्रामाण्यस्य परतस्त्वपक्षेऽपि प्रोक्तुदोषमिति दिशति ॥ परंतोपीति । यदामानं प्रमास्वरूपं परतः सामान्यसामग्रीभिन्नाया गुणसंज्ञाया विशेषसामग्रीतो जायत इति मतं तदापि त
 के कर्तृको मानोपर्यनुग्रह उपकारः कः किमात्मकः यतो यमनुग्रहव्यापारमादाय सोयंतर्कः अन्यपरः परोपकारको भवेत् व्यवाहितेत्यर्थः । अयं भावः न हिसोनुग्रहो विषयप्रकाशक्षणः तस्य
 मानेन स्वयमेव कृतत्वात् नापि प्रमातृगता संभावना निवृत्तिरूपः तस्यादुरह एष्युक्तायास्तद्विरोधिसुकृतप्रयोज्यत्वात् तत्करणेपि मानं प्रत्यनुग्रह कृत्वस्य दुर्बलत्वाद्वा हिमानं प्रमातृरूपमिति
 ८० अनुग्रहासंभवमेवाभिनयति अमानस्येति । यत्स्वयममानं विषयभासनाक्षमतस्य मानत्वं तर्कशतेनापि कर्तुं न शक्यम् यदुमानंतदीयमानत्वं पुनर्न केनचित् क्रियते सिद्धत्वादेवेत्यर्थः ८१
 अथ तृतीयं व्यंजकत्वपक्षमनुयनिरस्यति ज्ञानमित्यादिना । यदितर्को ज्ञानं प्रामाण्यगोचरं प्रति कर्ता प्रामाण्यव्यंजक इति यावत् इत्येवं मन्यते तदापि इति वक्तव्यम् इति किं अयंतर्कः कः किममा
 नरूपः किं वामानरूपः आद्येऽनेन तर्केण निरूपितं ज्ञानस्य ग्राह्यप्रामाण्याश्रयस्य मेयत्वं विषयत्वं शुक्तिरजावदेव मिथ्यात्वप्रयोजकस्यात् तथा चामानविषयस्य प्रामाण्यस्य कारणतावादिनस्तव प्रते
 व्याहृतमिति भावः ८२

नद्वितीयः अपसिद्धातिपत्तेः प्रमाणानुग्राहकत्वप्रसिद्धि विरोधापत्तेश्चेत्याह मानतेति । तर्कस्यमानताऽयुक्ताहतिशेषः यतः सर्ववादिनां संमता किंचात्रपक्षे प्रमाणत्वेनैव तर्कस्य संग्रहात्तको
मानानुग्राहकहतिनवक्तव्यस्यादित्यर्थः ८३ किंच प्रत्यक्षे तर्कात् भावस्य व्याहृतत्वादनुमानादावेतदतर्भावोवाच्यः स च न नियंतुं शक्यः अनुमानादीनामेव प्रामाण्ये सर्ववादिनामैकमत्याभावात्
तथाहि लोकायतिकोऽनुमानादिकं न मन्यते कणादः सुगतश्च शब्दादिकं नैयायिकोऽर्थापत्त्यादिकं प्राभाकरोऽनुपलब्धिमित्याशयेनाह प्रमाणानीति । सर्ववादिनामैकमत्यगोचराणिसर्वाणि प्रमा
णानि न संति किंतु प्रतिवादिनियतान्येव तेषु नैकं रूपो न्यायोतर्भवन्कः किमात्मकः स्यादितिवक्तव्यमित्यर्थः ८४ ननु आपाततः प्रमाणे तर्भावितोपितर्कः पश्चादर्थो व्यभिचाररूपलक्षणेन प्रमाणपरी
क्षायां सत्यामानतायां स्पृतीति नाविनिगमदोष इति शङ्कते नन्विति । स्वस्य स्वकीयान्मेयाद्व्यभिचारविषयांतरपरत्वं न गच्छति तदेवमानं भविष्यतीत्यर्थः ८५ तथाप्यविनिगमदोषाभ्रनिर्मो
क्षइति परिहरति एवं चेदिति । मात्रपदं कान्त्यै तथाच एवमुक्तलक्षणेन प्रमाणपरीक्षायां सत्यां चेद्यदिसर्वेषां प्रमाणानामनुपलब्ध्यां तानां मेयाद्व्यभिचारलक्षणां प्रामाण्यं स्यात् तथा च तथा सत्येतत्स
न्निहितमुक्तदूषणं न्यायः किंप्रमाणरूपो भवेदित्यविनिगमरूपमापतेत्प्रसज्येतेत्यर्थः सर्वेषामनुपलब्ध्यां तानां स्वस्वविषयनियतं प्रामाण्यं भट्टपादादिभिर्व्यवस्थापितमेवेति भावः ८६ अथ तर्काभि
निवेशोऽनुमानांतर्भावो न्यासमुखेन सर्वप्रमाणांतर्भावतर्कस्य शङ्कते अथ न्यायइति द्वाभ्यां । अथेति शङ्कापरम् नानाप्रमाणरूपानुमानरूपो भवतु न्यायस्तर्कइति प्रथमदलार्थः कथमनुमा

मानतानैव तर्कस्य वादिनां संग्रहायतः ॥ मानत्वे च प्रमाणोक्त्या न्याय उक्तो भविष्यति ८३ प्रमाणानि च सर्वाणि सर्ववादिमतेन च ॥ किंतु कस्यापि किंचितु तत्र
न्यायः कर्तव्यताम् ८४ ननु यन्मेयतः स्वस्य व्यभिचारं न याति हि ॥ तदेवमानमित्युक्तं नेतरद्व्यभिचारियत् ८५ एवं चेन्मानमात्रस्य न मेयव्यभिचारिता ॥ त
थाच पुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ८६ अथ न्यायोनुमानस्यान्नामानस्वरूपकम् ॥ आगमात्माप्रतिज्ञास्यादनुमानं च साधने ८७ व्याप्तिः प्रत्यक्षमित्युक्त
मुपमानं निदर्शनम् ॥ सर्वेषां समुदायः स्याद्वाक्यं निगमनं हियत् ८८ इदमायुष्मतो वाक्यं शतदूषणदुर्द्धरम् ॥ ब्रह्मणश्चेद्भवेच्चायुर्मम ते पिद्वयो र्हि ८९ तदास्य
दूषणं सर्ववस्तुं ज्ञातुं च शक्यते ॥ इहाशां दूषणस्यास्य वदामि न्यायवेदिने ९० प्रमाणानि सदैवैककार्यकारीणि वान्यथा ॥ अन्यथा चेदिहाप्येवं तस्मात्तानि न कुर्व
ते ९१ एवं च मानता तेषामनुमानं विनानहि ॥ नचेत्प्रदृश्यते चात्र मानता सर्वसंमता ९२

न रूपस्य नानाप्रमाणरूपतेत्यत आह आगमात्मेति । पंचावयवकेऽनुमाने प्रथमोऽवयवः प्रतिज्ञा अगमप्रमाणरूपा साधनं द्वितीयो वयवोऽनुमानरूपः व्याप्तिः न्यासिप्रतिपादकमुदाहरणम्
प्रत्यक्षरूपं निदर्शनं तथाचापि न्यायाकारकउपनयउपभारूपः तस्मादित्यंशेन पूर्वोक्तसर्वसंग्राहकं निगमनं सर्वप्रमाणरूपमिति द्वयोरर्थः ८७ । ८८ एनां शंकां परिहरन् दोषानंत्यं तावद्भंगिवि
शेषेणाह इदमिति । इदं तव शंका वाक्यं दूषणशतेन दुर्धरं दुष्पूरम् असंख्यदोषमिति यावत् अस्य समस्तदोषाभिधानं यद्यपि कृश्रोत्रो विधातृ समेनायुपासाध्यं तथापीह प्रकरणे एतदोषदूषणाना
माशां दिशंतुभ्यं न्यायाभिनिवेशिने प्रदर्शयामीति द्वयोरर्थः ८९ । ९० प्रमाणानीति । किंप्रमाणानामैककार्यकारित्वं स्वभावः किंवा अन्यथानानाविधमेव कार्यं कुर्वन्ति अंत्ये इहानुमाना
रूपतत्समुदायमप्यपिता न्यागमादीनि प्रमाणा निर्वनाना विधमेव कार्यं किं न कुर्वन्तीत्यर्थः तथा च तेषामेकप्रमाणांतर्गतत्वं त्वोक्तिर्व्याहतेति भावः ९१ आद्ये आह एवं चेति । एवमेककार्यका
रित्वं निगमे सति तृतेषामनुमानातिरिक्तप्रमाणानां मानता प्रामाण्यमनुमानं विनानस्यादिति शेषः इष्टापत्तिरित्यस्यैव नचेदिति । अनुमानसापेक्षमेव सर्वेषां प्रामाण्यं तदास्याद्यस्वस्वविषये

साधनमिति । यदि साधनं हेतुसंज्ञाद्वितीयोऽयं बोधोऽनुमानरूपस्तदा तु मानस्य सर्वप्रमाणरूपतोक्तिर्यावात्तस्तस्मात्तद्वेदरेषामनुपलंभात् । यदितस्याध्याहारादिना सर्वमानरूपतोपपाद्यते तदा तस्य
 पंचम्यतल्लिगवचनं हेतुरितिलक्षितायाः साधनतायाः स्याद्याहतिरित्यर्थः ९३ किंच पंचानामवयवानां वाक्यात्मकत्वे समाने सति प्रतिज्ञावाक्यस्येव आगमप्रमाणरूपताभिधानमयुक्तमित्याह वचने
 प्विति । स्पष्टम् ९४ संदिग्धार्थप्रतिपादिकायाः प्रतिज्ञायां निश्चयात्मकप्रमाणन कमुल्लेखेनागमेन सह भेदाभिधानं कथं न व्याहृतं स्यादित्याह संदिग्धमिति । य आगमः संसंदिग्धार्थगोचरं संदेह
 पमर्थज्ञानं न जनयति नोचेत्संदिग्धं ब्रूते चेत्तदा स एव न स्यात् आगमत्वादेव प्रच्यवेतेति भयत्पक्षेऽपि सिद्धं तथा च तद्विरुद्धं कथं प्रतिज्ञाया आगमत्वं स्यादित्यर्थः उपनयेत्थापदं निगमने तस्मादिति पदं च
 व्याप्य संबंधमात्रपरं न सादृश्यादिरं तदनालोचनादिकं दूषणनातमन्यत्राप्यवयवबोधं तथा तर्कजीवनौषधभूतायां व्याप्तौ कल्पनातिमकायां प्रत्यक्षतानुपपत्त्यादिकं बोध्यं कल्पनामात्रत्वं च तस्या
 भट्टपादैरुक्तं तथाहि 'साहित्ये मितदेशत्वात्प्रसिद्धे वन्दिधूमयोः । व्यतिरेकस्य चाहर्षेण मकत्वं प्रकल्प्यते' इति अस्यार्थः मितदेशत्वात्प्रमितप्रधानसादिदेशवृत्तित्वेन वन्दिधूमयोः साहित्ये संबंधे प्रसि
 द्धे सति सम्यग्ज्ञाते सति व्यतिरेकस्य व्याभिचारस्यादर्शनशालिना पुरुषेण धूमगमकत्वं वन्दिबोधनसामर्थ्यभूतानि यत्तसाहचर्यलक्षणा व्याप्तिः कल्प्यते इति तथा चागमरूपं भास्वंतमुपेक्ष्य कल्पनानिदाने तर्क
 त्यादरो दृष्टिमां च मेव स्फुटयतीति भावः अतएव पक्षपातराहित्यबोधकं द्विजसत्तमैरित्युक्तम् ९५ कथं तर्हि मांसांसारूपतर्कमंतव्य इत्यादि श्रुतिप्रभृतिभिराहत इति शंका मुपसंहरा मुखेन परिहरति मीमांसेति

साधनं चानुमानं चेत्सर्वमानात्मकं कथम् ॥ भवेच्चेत्सर्वमानत्वं तस्य साधनता कुतः ९३ वचने पुच सर्वेषु स्थितेष्वगमता कुतः ॥ प्रतिज्ञावचनस्यास्य तदप्यत्र विचि
 त्यताम् ९४ संदिग्धनागमो ब्रूते भवत्पक्षेऽपि किं हि चित् ॥ नोचेत्स एव नैव स्यादित्याद्यत्र च दूषणम् ॥ सर्वावयवगंज्ञेयं व्याप्तौ च द्विजसत्तमैः ९५ मीमांसागत एषो
 पि न्यायो नैवोपपद्यते ॥ वेदवाक्यं विना तस्मान्मध्यपक्षो विशिष्यते ९६ श्रुतिबुद्धिस्तु विज्ञेया पदवाक्यार्थदर्शनात् ॥ मृदःपिंडलोहमणितथानि कुंतनम् ॥
 उपादानं समादाय ह्युपादेयैक्यमाह सा ९७ स्थालीपुलाकवत्तेन न सर्वज्ञानमब्रवीत् ॥ उपरिष्ठादिहाप्यस्या उक्तिर्यस्मान्न तादृशी ९८ ततो यथाप्रविज्ञानाद्रज्ज्वाः
 सर्पादिकं भवेत् ॥ ज्ञातं तथात्मविज्ञानाद्विश्वं ज्ञातं भवेदिह ९९

एष न्यायस्तर्कमीमांसायां गत आचार्यैरुपपन्नस्तोपिवेदवृत्त्यर्थं मूलभूतं विनानोपपद्यते नार्थमवधारयितुं क्षमते किंतु श्रुत्याक्षिप्त एव तथा यथा संदिग्धवाक्यशेषादित्यादित्या च वेदेन शुष्कतर्कस्यादर इति
 भावः तस्मादुक्तदूषणप्रासात्स्वबुद्धिपक्षस्य संप्रदायबलपक्षस्य चायुक्तत्वात् मध्यपक्षः श्रुतिबुद्धिरूप एव प्राव्य इत्यर्थः ९६ ननु श्रुतिबुद्धिरिव तर्कविना कथं स्यादिति चेन्न पदार्थानुपाकरणादिलो
 किकोपायेर्वाक्यार्थमर्थादां चोपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिङ्गे विज्ञाय शुष्कतर्कमंतरापितस्याः सुलभत्वादित्याह श्रुतीति । विज्ञेया लभ्या प्रकृते तु स्थालीपुलाकन्यायमुपेक्ष्येव श्रुतेः प्रवृत्तिरित्याह
 मृद इति । मृत्पिंडपदेन लोहमणिपदेन न खनि कुंतनपदेन च लक्षितमुपादानं कारणतत्त्वमुपादायानुयतेन सहोपादेयानां विकाराणामेक्यं भेदाभावं सा श्रुतिराह प्रतिपादयतीत्यर्थः ९७ फलितमाह
 स्थालीति । तेन सा प्रकृता श्रुतिरुक्तन्यायेन संभावनामात्ररूपं सर्वविज्ञानं प्रतिपादयति यत्तस्य उक्तिः पदसामानाधिकरण्यशालिनी कथं न शैली उपरिष्ठादुत्तरप्रंथे इह वाक्येष्वतादृशी उक्तन्याये
 न साधर्म्याद्यवगाहिनी भवतीत्यर्थः ९८ कथं तर्ह्यस्याः प्रवृत्तिरिति चेद्विस्तृता दगते न रज्जुसर्पादिन्यायेनेति दर्शयति तत इति । तत उक्तप्रकारा संभावयथा विधानं रज्जुतत्त्वज्ञानेन सर्वैरज्जो क
 ल्पिताः सर्पदंजलयाश्च भूविबरादयस्तत्त्वतो ज्ञाता भवन्ति तथा कारणविज्ञानात्सर्वविज्ञानमित्यर्थः ९९

अनेनाशयेनपित्रावेतकेतुंप्रतिप्रबोधितमित्याह इत्यभिप्रायेति १०० कारणाद्वितीयत्वरतायांहेतुप्रदर्शकत्वेनवाचारंभणादिभागार्थमाह उपपत्तिमितित्तुभिः । कारणाद्वेदेनय
त्कार्यवर्गस्यासत्त्वंकारणाद्वैताप्रयोजकतस्यसिद्धयेविशदीकरणायाइमांश्चमाणांयुक्तिपिताप्रोक्तवानित्यर्थः १०१ नावेति । इदंघटादिरूपंकार्येनामधेयंनाममात्रं यत्तेवाचावा
हन्नात्रैवावरभ्यतेस्पष्टत्वेनव्यवहितेनत्वर्थतःकिंचिदप्यारभ्यते नहिमृदाघटआरब्धइतितुंशक्यं तस्यमृत्मात्रत्वात् कथंमृदामृदेवारभ्येत । तार्किकाहिकपालभित्तंघटंकपालारब्धं
भुवनेइतिभावः तथाचतविशेषमेहीतिन्यायेनघटेव्यवहितमानोमृदेदोनामोपायिकएवेत्याह कारणादिति । कार्ययत्कारणावधिकभेदविशिष्टंप्रतीयेततत्तद्वन्नामविशिष्टसदेवप्रतीयतेन
केवलमित्यर्थः तथाचनाप्रएवभेदइतिभावः १०२ एतदृष्टान्तेनस्पष्टयति कोवेति । वाशब्दइवार्थः यथापटभावंगतांस्तंतूनृपृथक्कृत्यातिबुद्धिमानपिकःपटंविलोकयेन्नकोपितथामृ
दादिकारणंहित्वाविचिच्यकोघटादकार्यंविलोकयेदित्यर्थः १०३ तस्मात्कारणभेदसत्यमित्याह ततइति । स्पष्टम् १०४ कार्यस्पष्टिवर्ततामेवप्रकटयति रज्ज्वामिति । स्पष्टम् १०५
नचेयंश्रुतिःपरिणामदृष्टवभिप्रायाकारणस्यसत्यतोक्तिर्वैरोधादितिदर्शयन्परिणामवादंनिरस्यति कारणमितिनवभिः । यदिकारणंक्षीरदयिन्यायेनपरिणमेततदाविनश्येतेव तथाचतत्स

इत्यभिप्रायवान्श्वेतकेतुमारुणिरब्रवीत् ॥ दृष्टांतत्रयतोविश्वकारणंब्रह्मकेवलम् १०० उपपत्तिमिमां प्राहुः कार्यस्यासत्त्वसिद्धये ॥ कारणाद्व्यतिरेकेण सर्वत्रैवाति
धीधनः १०१ नामधेयमिदं कार्यं वाचैवारभ्यते यतः ॥ कारणाद्व्यतिरेकेण कार्यं तद्वत्प्रतीयते १०२ को वापटगतास्तंतून् पृथक्कृत्यातिबुद्धिमान् ॥ पटं विलोक्येत
द्वन्मृदं हित्वा घटादिकम् १०३ ततः कारणमेवैकं सत्यं यत्तु मृदादिकम् ॥ कार्यस्यादृतं यस्मान्नाममात्रात्प्रतीयते १०४ रज्ज्वां फण्यादिकं यद्वत्खेवागंधर्वपत्तनम् ॥
मृषाप्रतीयते तद्वद्विकारः कारणे खिलः १०५ कारणं कार्यरूपेण विक्रिया सुप्रयाति चेत् ॥ क्षीरं दध्यात्मना यद्वत्क्षुवं नाशं च तद्भजेत् १०६ न हि दध्यात्मतां प्राप्तं क्षी
रं नाशविवर्जितम् ॥ पूर्वबलभ्यते यद्वन्मृद्वट्याद्यात्मतांगता १०७ ततो दध्नोत्र नैव स्यात्क्षीरं साक्षाद्विकारणम् ॥ किंतु क्षीरस्य दध्नश्च तत्क्रस्यापि घृतस्य च १०८
कारणं पशुघासस्थास्तेजो वन्नस्व रूपिणः ॥ केचित्त्वयवास्ते तु लभ्यंते सर्वदैव हि १०९ मृत्पिण्डोत्र यथैव स्यान्निमित्तं घटजन्मनि ॥ आकारवान्मृदोभिन्नः क्षीरं दध्न
स्तथा स्मृतम् ११० घटे जाते यथैवात्र मृत्पिण्डो नैव लभ्यते ॥ दध्यादौ च तथा क्षीरं कदाचिन्नैव लभ्यते १११

त्यत्वेन नोच्येतेति भावः १०६ परिणामिनाशमेव वैधर्म्येणाह नहीति । नेत्यावर्त्तते तथाच दध्यात्मतां प्राप्तं क्षीरमविनष्टमिति न यतो घटात्मतां प्राप्तामृथया पूर्ववद्ब्रूम्येतत्थानलभ्यते इत्यर्थः १०७ यच्च परिणामितदुपादानमेव न भवति कार्यानुगमरूपस्योपादानलक्षणस्याभावात् किंतु कार्याकारभ्रमे दोषविधयानिमित्तमेवेत्याह तत इति । ततो विनाशित्वप्रतीक्षीरद्वन्द्वः साक्षादनुगतं कारणमुपादानाख्यं न भवति किंतु तदुपादानमिति चेत् पृथिव्यादिभूतत्रयमेव यत्सर्वत्रानुगतं तत्तदपैरुपलभ्यत इत्याह किं त्वित्यादिना । ये ते जीवनात्मकाः केचिदवयवाद्यासेषे नु मध्ये प्रथमं स्थितास्ते क्षीरादीनामुपादानं वक्ष्यमाणैः कृष्णादिरूपैः सर्वत्रोपलभ्यमानत्वादिति द्वयोरर्थः १०८ । १०९ क्षीरस्य दधिप्रतिनिमित्ततां स्फुटयति मृत्पिण्ड इति । यथा आकार विशेषशाली मृत्पिण्डे घटस्य जन्मनि घटाकारभ्रमे निमित्तमात्रं घटदशाया मननुगमात् तथा क्षीरदधिरूपार्थः ११० परिणामिनोऽननुगमनिदर्शयति घटे जात इति । यथा घटोत्पत्तौ सत्यां मृत्पिण्डे यानुपलब्धस्तथा दधुद्वन्द्वे क्षीरस्यैवार्थः १११

दपक्षेनैव भविष्यति नोपपत्स्यत इत्यर्थः न हि विरुद्धयोः समावेशः कापि दृष्ट इति भावः ११६ तथा च कारणस्य वास्तवैक्यसिद्धमित्याह सस्मादिति । पृथगनुपलब्धितो विवेकदृष्ट्या पृथक्काभावा
दित्यर्थः ११७ एतत्कारणाद्वैतविद्वदनुभवसिद्धमित्याह रज्जुतत्त्व इति ११८ सत्तत्त्वनिर्णयोऽपरोक्षरूप एव भेदभ्रमस्यापरोक्षस्यापहारेक्षमङ्गत्वे तत्सदृष्टांतमाह अपरोक्षो भ्र
मः साक्षात्कारेणैव नाशं त्रजेत् अन्यथा परोक्षज्ञानोदयेऽपि वर्तते नैव यथा दिग्भ्रम इत्यर्थः ११९ एवं घटादि निरूपितभेदाभावं तेजो बन्नेषु निश्चित्यतेषामपि कार्यत्वेन तद्वेदाभावं परमकारणे सति जानीया
दित्याह घादिकमिति । यथा घटादिकं कार्यं परस्परविभक्तमविभक्तैव विभागहीनेन सर्वत्रानुगतेन हेतुना कारणेन निरूप्यत इति तेजः प्रभृत्यपि विभक्तत्वं लिंगेन कार्यसत्तेन विभक्तेन हेतुनैव निरूप्य
मित्यर्थः विभक्तत्वेन हेतुना इति पाठे तु स्पष्टम् १२० ननु विभागो भेदरूपः कार्यत्वेन साधयति आत्मादावपि वर्तमानत्वेन व्यभिचारादिति चेन्न आश्रयसमानसत्ताकस्यैव भेदस्य जाड्यपर्यवसन्न
स्य हेतुत्वेन विवक्षितत्वात् नाप्यविद्यादीन्यभिचारः कल्पितत्वं लक्षणस्य कार्यत्वस्य तत्रापि सत्त्वादित्याशयेनाह विभागश्चेति । कार्यत्वस्याप्यस्तत्तारूपस्य हेतुत्वात् उपपत्त्यस्तो विभागस्तु जाड्यल
क्षणचिदात्मभेदरूप एवेत्युक्तं तथा चानेन विभागरूपेण हेतुना आत्मनोपि कार्यत्वप्रसक्तिर्न भवतीत्यर्थः १२१

आ. पु.

॥ ६ ॥

ननु व्यञ्जकाभावे व्यङ्ग्याभाव इति नियमाभावाद्भुक्तहेतुरूपं व्यञ्जकाभावेऽप्यात्मनः कार्यत्वं किं न स्यादित्याशंकां वारयितुमात्मनः कार्यत्वानुपपत्तिप्रपञ्चयति अथेति नवभिः । अथ उक्तसाधनं विनापि यद्यात्मनः कार्यत्वमिष्यते तदापीदं वाच्यम् किमपि मात्मनिष्ठाकार्यताकारणेन हीना सहिता वा आद्ये जगतोपि घटादेः कार्यता तथास्तु न चेष्टापत्तिः लोकानुभवविरोधादिना स्वभाववादनिरास स्याद्यमेप्रपञ्चितत्वादिति १२२ अन्त्ये कारणसाहित्यपक्षेपीदं विचार्य किमात्मनः कारणमसद्रूपं सद्वृत्तं वा नाद्यः अनुलब्धविरोधात् यतः सत्याः सद्वृत्ताया मृदः सकाशात्संतः सद्वृत्तेनानुगताः शरा वादयो जायमाना इह व्यवहारभूमावुपलभ्यन्ते यदित्वसत्कारणकाः स्युस्तदा तेऽसद्रूपेणानुगताः स्युरित्याह अथ चेदिति । तस्यात्मनः कीदृशं असद्रूपं आद्यं दूषयति असत्त्वेदित्यादिना । सतः सद्वृत्तस्यात्मनः १२३ किंच सापेक्षरूपस्यासत्त्वस्य प्रतीतये सद्वृत्तिः किंचिदभ्युपेयं तथा च तद्धेतोरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायेन तत्सदेवास्यात्मनो हेतुरस्त्वित्याह असत्त्वमिति । असत्त्वमसत्त्वः स्वरूपं सत्प्रतियोगिकाभावरूपमेव भवति तच्च स्वप्रतीतौ प्रतियोगिभूतं संतमर्थप्रतीयमानमपेक्षते ततः प्रतियोगितया सत आवश्यक्त्वाद्यत्सद्रूपं तदर्थमसत्प्रतीत्यर्थे स्यात्कल्पे तत देवा स्यात्मात्मनः कारणमस्तु किं तेनासत्त्वमिति १२४ किंचाभावरूपस्यासतः कर्त्तृत्वात्तुपपत्तौ हेतवोऽष्टमाध्याये प्रपञ्चिताः स्मर्त्तव्या इत्याह अभाव इति । स्पष्टम् १२५ तस्यात्मनः कारणं सदेवेत्यपेक्षेपीदं विचार्य तत्किं परिच्छिन्नमपरिच्छिन्नं वा तत्र प्रथमे लोके परिच्छिन्नस्य जाड्योपलंभाज्जडस्य कार्यत्वोपलंभाच्च तत्कारणान्तरान्वेषणपानवस्था स्यात् तथा च तस्य सतः कार्यत्वाभावे जाड्याभावात्मिका चिद्रूपता स

अथात्मनोत्र कार्यत्वे कारणं विद्यते न वा ॥ कारणं नास्ति चेत्तस्य विश्वस्यापि न तद्भवेत् १२२ अथ चेदस्ति तस्यैतत्कारणं तच्च कीदृशम् ॥ असत्त्वे कारणं तस्यात्कुतस्तस्मात्सतो जनिः ॥ संतो घटादयो यस्माज्जाताः सत्या मृदस्त्वह १२३ असत्त्वं च सतो भावः संतमर्थमपेक्षते ॥ ततो यद्विदित्यर्थं स्यात्तदेवास्त्वस्य कारणम् १२४ अभावः कोपि कस्यापि कारणं नोपपद्यते ॥ इदं ते कथितं पूर्वकारणानां विचारणे १२५ ततः सदेव तस्य स्याद्धेतुश्चेदात्मनो भवेत् ॥ सतापि चेत्परिच्छिन्ना घटवत्साजडा भवेत् १२६ जाड्ये तस्याश्च कार्यत्वमेवं स्यादनवस्थितिः ॥ चिद्रूपिणी ततः सता सर्वभेदविर्वर्जिता १२७ आत्मनः कारणं सापि भवेच्चैन्न तु सात्मका ॥ शय्यासनादिवत्सेयं सुखहेतुर्वलाद्भवेत् २८ तथा त्वेजडतापि स्यात्तद्देवानि वारिता ॥ ततश्च पूर्वकथितं पुनरावर्त्तते धुना २९ चिदानंदात्मका सता सर्वभेदविर्वर्जिता ॥ आत्मनः कारणं सेयमेष्टव्या हेतुर्वर्जिता १३० यच्च तत्कारणं तस्य सन आत्मोति गीयते ॥ तथा च जायते नात्मा कारणैरिति च स्थितम् १३१

र्वभेदराहित्यरूपमपरिच्छिन्नत्वं च परिशेषादभ्युपेयमित्याह ततः सदेवेति द्वाभ्यां । ततः परिशेषात्तस्य सद्वृत्तस्यात्मनो यद्विहेतुः स्यात्तदा सद्वृत्तु रूप एव मन्तव्यमिति तस्य च परिच्छिन्नत्वस्य जाड्यादिप्रसंगद्वारानवस्थितेः प्रयोजकत्वादपरिच्छिन्नत्वमेव युक्तमिति द्वयोरर्थः अत्र द्वितीयदले सत्तेत्युक्तिः सद्वृत्तकारणमेव कार्योत्पत्त्यनन्तरं तत्र प्रकारतामापन्नं वादिभिः सत्तेति व्यवहियते इति सूचना येति बोध्यम् १२६ । १२७ तस्या एवात्मत्वं चाभ्युपेयमनात्मनः शय्यादिवत्परात्त्वेन जाड्यस्य कार्यत्वव्याप्यस्य दर्शनादित्याह आत्मन इति । प्रोक्तरूपा सत्ताप्यात्मनः कारणं भवन्तीति दिसात्मिका आरम्यविशिष्टान भवेत्तदा शय्यादिवत्सुखहेतुः शेषभूतेति यावत् स्यात् तथा त्वेपरार्थत्वे तु तस्य व्यापकं जाड्यं कार्यत्वप्रयोजकं स्यात् तत उक्तदूषणमनवस्थारूपं पुनः प्रसज्येति द्वयोरर्थः १२८ । १२९ एवं तस्यात्मत्वे तत्कार्यस्य परिच्छिन्नत्वेनात्मत्वानर्हत्वात् सैवात्मेत्याह चिदानंदात्मकेति । आत्मानां शब्दाभावप्रधानाः तथा च चित्तमानंदत्वमात्मत्वं च कायत्यात्मनि लयापयतीति चिदानंदात्मका सा सत्त्वकारणानपेक्षा आत्मनः कारणत्वेन मन्तव्या तथा सति तत्कार्यस्य परात्मेनात्मत्वानर्हत्वाच्च तत्कारणत्वमप्यमन्तं स एव न औपनिषदानामात्मास्तु फ

चित्तमाह तथा येति द्वयोरर्थः १३० । १३१

चित्तमाह तथा येति द्वयोरर्थः १३० । १३१ अजादिलक्षणमात्मानां श्रुतिभिरुक्तः प्रकृतेरुत्पत्तिरिति प्रदेनोक्त इत्यर्थः १३२ सत्प्रदेन

अस्मिन्नर्थेनानाश्रुतीनामानुक्त्यप्रतिपक्षान्प्रकृतश्रुतौ सत्पदेनैतदात्मस्वरूपमुक्तमित्याह अजहति । अजादिलक्षणआत्मानानाश्रुतिभिरुक्तः प्रकृतेतु सन्निति पदेनोक्त इत्यर्थः १३२ सत्पदेन चिदादिरूपसंग्रहे उपपत्तिमप्याह आनंदेति । आनंदादीनामात्ममांतानांपदार्थानांपरस्परभेदे सति वस्तुपरिच्छेदेन तद्व्यापकं जाड्यं स्यात् तथा चोक्तकार्यत्वप्रसक्तिद्वारकमुक्तमनवस्थारूपद्वयणस्यादित्यर्थः १३३ तथा चैषामेक्यमेवेत्याह सदानंदात्मैति । विज्ञानांतपदानांसमाहारद्वंद्वैक्यविशदत्वाय एकार्थाएकवस्तुप्रकाशकाः १३४ पौनरुक्त्यं परिहरति पौनेति । पूर्वोद्धेनन कारविमुक्तेन शंकोक्तिः असत्त्वदुःखत्वपरिच्छिन्नत्वादिभ्रमापोहेनाज्ञातात्मबोधस्य एभ्यः पदेभ्यः सर्वानुभवसिद्धत्वात् पौनरुक्त्यमिति परिहार उत्तरार्द्धेनोक्तः १३५ फलितमाह सत एवेति । सतः सत्पदेन प्रदर्शितात् १३६ विवर्त्तविधया सतः सकलप्रपंचोपादानत्वेन परमसत्यतामेव नानोपपत्तिभिर्विशदयति घटादिष्विति षोडशभिः । यथा घटशरावादिषु कार्येषु कारणरूपेण मृदा तितथा आत्मनः स्वरूपभूता सत्ता सर्वत्र भातीत्यर्थः १३७ ननु तस्याधिष्ठानभूतायाः स्फूर्त्तौ कथं संसारमात्मकाध्यासस्थितिरिति चेत्प्रत्यक्षादिविशेषाणामावरणस्य निवृत्तिसामग्र्या अलाभादित्याह प्रतिभांत्यपीति । यथाराजामनुप्यत्वेन भासमानोऽपि बालैराहोपदेशं विना राजत्वेन न ज्ञायते तथेयमात्मरूपा सत्ता प्रतिभांती सर्वत्र भासमानापि गुरुपदेशं विना आत्मत्वेन न ज्ञायते तदाऽज्ञानरूपमाया

अजो नित्यश्च भगवान्सर्वकारणकारणम् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्भेदः सन्निति रितः १३२ आनंदज्ञानसत्तानामात्मनश्च यदाभिदा ॥ तदा जाड्यं परिच्छेदाद्भवेत्तेषां घटादिवत् ॥ तथा च पुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ३३ सदानंदात्मविज्ञाने ततो भेदो न कश्चन ॥ सदादयस्ततः शब्दा एकार्थाः परिकीर्तिताः ३४ पौनरुक्त्यं न तेषां स्यादेकार्थत्वप्रदर्शनात् ॥ ज्ञायते पूर्वमज्ञातं श्रुत्या सर्वैर्जनैरिह ३५ सत एवात्मनस्तस्मात्तेजो ब्रह्मात्मकं जगत् ॥ उत्पद्यते यथा काशाद्रंधर्वनगरादिकम् ३६ घटादिषु यथानित्यं भाति मृत्कारणात्मना ॥ जगत्संस्मृतथा सत्ता भाति सर्वेषु वस्तुषु १३७ प्रतिभांत्यपि सा चैवं न भात्यात्मतयानृणाम् ॥ गुरुपदेशश्च न्यानां बालानामिव भूमिपः ३८ संसारस्तत एवायमविनष्टोऽत्र वर्तते ॥ आत्मनो मायया जातो मायायानाश्वर्जनात् ३९ यदैतस्तथा भातं माययापि विवर्जितम् ॥ पुमानात्मतया देवगुरुवाक्यात्प्रपद्यते ४० तदा विश्वमिदं नायं प्रपश्यति कदाचन ॥ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गनेदोषवर्जिते ४१ गगनाज्ञानतो यद्ब्रह्म गंधर्वनगरस्थितिः ॥ आत्मा ज्ञानात्तथा विश्वमुत्तिष्ठति सदात्मनः ४२ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म माययात्प्रतीयते ॥ आदावंते च मध्ये च गगने नैव वस्तुतः ४३ नामधेयात्तथा विश्वं वस्तुशून्यं प्रतीयते ॥ आदावंते च मध्ये च सदानंदात्मनीश्वरे ४४ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म माययैव प्रतीयते ॥ कालत्रयेऽप्यसन्मध्ये कस्यचिद्दोषदर्शिनः १४५

कार्यस्य संसारस्य स्थितिः ततो मायारूपकारणस्य स्थितेरेव बोध्येति द्वयोरर्थः १३८ । १३९ उक्तमायारूपदोषस्य गुरुपदेशेन निवृत्तौ तसंसारानुपलंभो विद्वदनुभवसिद्ध इत्याह यदैतदिति । एतदुक्तप्रकारकं यथा भवति तथा सत्तारूपेण भातमपि तत्पदार्थदेवगुरुवाक्येन परिहृतमायावरणकमात्मत्वेन प्रपद्यते तलभते तदा विश्वं न पश्यति यथा दोषैर्निहारपृष्ठगतसूर्योऽनुसंपर्कादिभिर्वर्जिते गगने गंधर्वनगरमिति द्वयोः संबंधः १४० । १४१ यथा च दृष्टांतं गगनत्वस्यापरिणामित्वस्याज्ञानमेव नगराकारतामापद्यते तथा त्रापीत्याह गगनाज्ञानत इति । स्पष्टम् १४२ यथा च गगनात्तस्य भेदो नाममात्रेण न वस्तुतः कालत्रयेऽपि तथा ब्रह्मणो जगत इत्याह गंधर्वेति । स्पष्टद्वयं १४३ । १४४ दृष्टांतं पिनीरादिदोषाणामविद्याक्षोभकत्वमेव गंधर्वनगरं प्रति प्रधानकारणता तु गगनतत्वाविषया विद्याया एव तथा प्रकृतेषां तदर्थं यन्प्रपंचस्य कल्पितत्वावेदकं प्रातिभासिकत्वमाह गंधर्वनगरमिति । कालत्रयेऽसदपि गंधर्वनगरं कस्यचिद्दोषाकांतदृष्ट्येयमाध्यक्षानसमकाले भाति ज्ञानविषयो भवति तथा संसारः सर्वदा स्वरूपेण सन्नप्यानंदात्मनिकस्य चिदस्य मध्ये एव भाति तद्वयोरर्थः १४५

आ. पु.

॥ ७ ॥

१४६ अनेनदृष्टान्तेनबंधमोक्षव्यवस्थामपि स्फुटोक्तेरिति माययेतिद्वयाभ्यां । यथापरैर्मायाभ्योहितैर्दृश्यमानमपिगर्ववर्नगरंमायारहितोनिरस्ताविद्योनपश्यतितथाऽज्ञैर्दृश्यमानमपिसंसारंमायाहानि
 लक्षणमोक्षशालीनपश्यतीतिद्वयोरर्थः १४७ १४८ बंधमोक्षकल्पनाधिष्ठानभूतआत्मात्वेकएवेतिस्वप्नदृष्टान्तेनाह एकएवेति । बद्धचतेचविमुच्यतेकल्पितासुस्वव्यक्तियुबंधमोक्षोपश्यति १४९
 वंधेति । वस्तुदृशावस्तुत्वालोचनेन १५० फलितमाह बंधमोक्षादीति । यत्तत्त्वबंधादिसंसारस्यसाक्षितदेवपरमंसत्यं तद्दृश्यतेनभातंसर्वमनृतमित्यर्थः १५१ यदेतदिति । यदेतत्सा
 क्षिरूपंतदेवसर्वकारणत्वात्परमंसत्यंदृश्यमानंतुतत्राध्यस्ततालक्षणकार्यत्वेनानृतंवाङ्मयनाममात्रत्वादित्यर्थः १५२ एतद्वाष्टांतिकंसत्परमसत्यंत्वंमनसिनिधायमृदादिदृष्टान्तत्रयस्यस्वस्वविका
 रापेक्षंसत्यत्वंपित्रासुतायोपन्यस्तमित्याह इत्यभिप्रायेति । स्पष्टं १५३ एवमित्यारभ्योवाचेत्यंतस्यग्रंथस्यार्थमाह यथेतिदशभिः । अनेनदृष्टान्तत्रयेणइत्युदीरितंप्रदांशतभवति इतिकिं
 घटाद्यपेक्षयामृदादीनामिवविशकारणस्यात्मनःपरमंसत्यत्वमिति १५४ सत्यसत्यइति । सचात्मासत्यसत्यइतिनामोपन्यासादिभिर्वेदेप्रतिपादितोभवताविद्वादिनाविदपाठंदृष्टार्थंजानताज्ञात
 आनंदात्मनिसंसारोमाययैवप्रतीयते ॥ तथाभैद्येत्रकस्यापिसर्वदासत्स्वरूपतः १४६ माययारहितोयद्वद्रंधर्वनगरंपरैः ॥ गगनेदृश्यमानंचनपश्यतिकदा
 चन १४७ आनंदात्मनिसंसारंदृश्यमानंतथापरैः ॥ माययारहितोमुक्तोनपश्यतिकदाचन १४८ एकएवयथास्वप्नेबद्धचतेचविमुच्यते ॥ एकएवतथाजीवो
 बद्धचतेचात्रमुच्यते १४९ बंधमोक्षौयथास्वप्नेविद्येतेनैववस्तुतः ॥ तथाजागरणेप्येतौनतौवस्तुदृशासदा १५० बंधमोक्षादिसंसारंसत्यैकंप्रपश्यति ॥ सत्यं
 तदेवविज्ञेयंतद्दृश्यमनृतंपुनः १५१ यदेतद्ब्रह्मरूपंसत्यात्सत्यंतत्कारणमतम् ॥ दृश्यंकार्यमसत्यंसत्याद्वाचैवारभ्यतेयतः १५२ इत्यभिप्रायवानेषश्वेतकेतुमभा
 षत ॥ सत्यतांचमृदादीनांघटादीनामसत्यताम् १५३ यथामृदादयःसत्याःस्वकार्यापेक्षयामताः ॥ मृदाद्यपेक्षयातद्वत्सत्यआत्मेत्युदीरितम् १५४ सत्यसत्यः
 सआत्मायंज्ञातव्योवेदवादिना ॥ भवतामोहतोदेवोनपृष्टःस्वगुरुन्प्रति ॥ येनज्ञातेनसततंज्ञातव्यंनावशिष्यते १५५ ततोगुरुनितोगत्वाप्रश्रंकुरुयथोचि
 तम् ॥ विज्ञायात्मानमागच्छपुनरप्यत्रमाचिरम् १५६ एवमुक्तःश्वेतकेतुःपितरंप्रत्यभाषत ॥ सर्वथागुरवोनैवंज्ञातवंतोममेश्वरम् ॥ मयिस्निग्धतमाःकस्मा
 न्नोचुर्मह्यंमहाधियः १५७ तेषांगोप्यतमनैवविद्यतेमयिकिंचन ॥ यावज्जानंतिगुरवस्तावतैःसत्यमीरितम् १५८ पुत्रेभ्योपिप्रियस्तेषामहांशिष्यःसमाहितः ॥
 अतोनागमनेताततेषामर्थोत्रविद्यते १५९ स्नातस्तेभ्यस्त्वनुज्ञातांप्राप्यदेशमुपागतः ॥ कथंपुनरहंगंताविश्वासरहितोयथा १६० भगवान्वचनंमह्यंकथयत्वात्म
 नेर्पितम् ॥ यज्ज्ञानादखिलंज्ञातमज्ञातंज्ञायतेपिच १६१

व्योवेदार्थतयावश्यमवधारणीयोपि सर्वविज्ञानं हेतुविज्ञानं कोपि च यन्निर्णयाय गुरुं प्रति न पृष्टस्तत्र हेतुस्तव मोहः प्रमाद एवेत्यर्थः १५५ ततस्त्वया गुरुं प्रति पुनर्गंतव्यमित्याह ततो गुरुं प्रति १५६
 एवमुक्त इति । मम गुरव इति सर्वत्रः एवं भवदुक्तविषय ईश्वरं न ज्ञातवंतः यदि तु ज्ञातवंतस्तर्हि स्निग्धतमत्वेन स्नेहातिशयशालिः वेन तेषां मां प्रति तदनभिधानं ननु पण्डितस्यादित्यर्थः १५७ एतदेव
 स्फुटयति तेषामिति त्रिभिः । तावत्तैरीरितमिति सत्यमिति योजना १५८ पुत्रेभ्य इति । तेषां समीप इति शेषः १५९ रनात इति । तेषां अनुज्ञां प्राप्य स्नातः समावर्तनं संस्कारं प्राप्तः सन् देशमा
 गतोऽहमविश्वस्तव पुनर्गतागमनकर्ता कथं भविष्यमित्यर्थः १६० भगवानिति । तस्मात्पूज्यो भवानेव आत्मानं आत्मानं बोधयितुं मयि तमुपन्यस्तं वचनं कथयतु विवृतं करोतु यदर्थं विज्ञानादखिलं ज्ञायते
 अखिलमिदं सत्यं विवरणं ज्ञातमज्ञातं चेति १६१

यत्तत्त्वबंधादिसंसारस्य साक्षितदेवपरमंसत्यं दृश्यमानं तु तत्राध्यस्ततालक्षणकार्यत्वेनानृतं वाङ्मयनाममात्रत्वादित्यर्थः १५२ एतद्वाष्टांतिकंसत्परमसत्यंत्वं मनसि निधाय मृदादिदृष्टान्तत्रयस्य स्वस्वविकारापेक्षंसत्यत्वं पित्रा सुतायोपन्यस्तमित्याह इत्यभिप्रायेति । स्पष्टं १५३ एवमित्यारभ्योवाचेत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह यथेति दशभिः । अनेन दृष्टान्तत्रयेण इत्युदीरितं प्रदांशतं भवति इति किं घटाद्यपेक्षया मृदादीनामिव विशकारणस्यात्मनः परमंसत्यत्वमिति १५४ सत्यसत्य इति । सचात्मा सत्यसत्य इति नामोपन्यासादिभिर्वेदे प्रतिपादितो भवता विद्वादिना विदपाठं दृष्टार्थं जानता ज्ञात आनंदात्मनिसंसारो माययैव प्रतीयते ॥ तथा भैद्ये त्रकस्यापि सर्वदा सत्स्वरूपतः १४६ माययारहितो यद्वद्रंधर्वनगरं परैः ॥ गगने दृश्यमानं च न पश्यति कदा चन १४७ आनंदात्मनिसंसारं दृश्यमानं तथा परैः ॥ माययारहितो मुक्तो न पश्यति कदा चन १४८ एक एव यथा स्वप्ने बद्धचते च विमुच्यते ॥ एक एव तथा जीवो बद्धचते चात्र मुच्यते १४९ बंधमोक्षौ यथा स्वप्ने विद्येते नैव वस्तुतः ॥ तथा जागरणे प्येतौ न तौ वस्तुदृशा सदा १५० बंधमोक्षादिसंसारं सत्यैकं प्रपश्यति ॥ सत्यं तदेव विज्ञेयं तद्दृश्यमनृतं पुनः १५१ यदेतद्ब्रह्मरूपंसत्यात्सत्यंतत्कारणमतम् ॥ दृश्यं कार्यमसत्यंसत्याद्वाचैवारभ्यते यतः १५२ इत्यभिप्रायवानेष श्वेतकेतुमभाषत ॥ सत्यतांचमृदादीनां घटादीनामसत्यताम् १५३ यथामृदादयः सत्याः स्वकार्यापेक्षयामताः ॥ मृदाद्यपेक्षया तद्वत्सत्य आत्मेत्युदीरितम् १५४ सत्यसत्यः स आत्मा यं ज्ञातव्यो वेदवादिना ॥ भवता मोहतो देवो न पृष्टः स्वगुरुं प्रति ॥ येन ज्ञातेन सततं ज्ञातव्यं नावशिष्यते १५५ ततो गुरुं नितो गत्वा प्रश्रंकुरु यथोचितम् ॥ विज्ञायात्मानमागच्छ पुनरप्यत्र माचिरम् १५६ एवमुक्तः श्वेतकेतुः पितरं प्रत्यभाषत ॥ सर्वथा गुरवो नैवं ज्ञातवंतो ममेश्वरम् ॥ मयि स्निग्धतमाः कस्मान्नोचुर्मह्यं महाधियः १५७ तेषां गोप्यतमं नैव विद्यते मयि किंचन ॥ यावज्जानंति गुरवस्तावतैः सत्यमीरितम् १५८ पुत्रेभ्योपि प्रियस्तेषां मां शिष्यः समाहितः ॥ अतो नागमनेता ततेषां र्थोऽत्र विद्यते १५९ स्नातस्तेभ्यस्त्वनुज्ञातां प्राप्य देशमुपागतः ॥ कथं पुनरहंगंता विश्वासरहितो यथा १६० भगवान्वचनं मह्यं कथयत्वात्मनेर्पितम् ॥ यज्ज्ञानादखिलं ज्ञातमज्ञातं ज्ञायतेपिच १६१

एवमुक्तःपितेति । अग्रेसरस्तुयः १६२ आहिति । हेतोमवत्प्रियदर्शनइत्येवंसुतसंबोधयन्सन्निदमाह इदंकिं यत्श्रुत्युक्तंभवतापृष्ठंस्तद्वक्ष्यामिस्वंगविपरिहृत्यश्रुवित्यर्थः १६४ तत्रादौ यद्विशानात्सर्वविज्ञानंलभ्यतेतदस्तुनोऽखंडत्वंसर्वभेदराहित्यलक्षणंप्रतिपादयति यदिदमित्यूनविंशतिश्लोके । यन्नामरूपक्रियात्मकंविश्वंदृश्यतेविषयीक्रियते कीदृशं सदसच्छब्दाभ्यांस्थूलसूक्ष्मवाचकाभ्यांतज्जन्वाधियन्वगम्यंस्वविषयकशब्दबुद्धिभ्यांसहितंचतत्सर्वश्रुताविदंदेनोक्तमित्यर्थः १६४ सदेवेति । तदिदंपदोक्तंविश्वंसृष्टिनःपुरापूर्वसदेवसन्मात्रमासीत् कीदृशं सदसच्छब्दबुद्धिभ्यांभेदसापेक्षाभ्यांविर्जितं प्रातःकालेघटशरावादिकंमृन्मात्रमासीदितिवदिपमुक्तिरितिसूचयन्नाह नंततइति । अत्रसत्पदेनवेशेपिकाद्यभिमतजातिरूपाव्यक्तिसापेक्षासत्तानविवक्षितेतिदर्शयंस्तत्रहेतुतयापूर्वोक्तंस्मारयति यदुक्तमित्यादिना । यत्पतःपुरादृष्टांतत्रयाभिप्रायप्रदर्शनेनुभ्यमित्यर्थः १६५ इतिकिमित्याकांक्षांपूरयति सनेयमितिद्वाभ्यां । इयंविश्वकारणभूतासत्ताभवतासर्वभेदरहिताचिदादिरूपाज्ञेया यातुअत्रवैशेषिकादिमतेप्रसिद्धाप्रदिपुसमवेताजडाचसानज्ञेयाजडानांविभक्तत्वाल्लेगेनाप्यस्तत्त्वरूपकार्यत्वस्यनिश्चितत्वादित्यर्थः फलितमाह ततइति ।

एवमुक्तःपितातेनसतामग्रेसरस्तुयः ॥ अंगीचकारनिखिलंवत्तुकामःसुतंप्रति १६२ आहचेदंसुतंश्वेतकेतुंसंबोधयन्निहसः ॥ वक्ष्यामिभवतापृष्ठंसोमवत्प्रियदर्शन ॥ सावधानमनाभूत्वाशृणुगर्वविवर्जितः १६३ यदिदंदृश्यतेविश्वंनामरूपक्रियात्मकम् ॥ सदसच्छब्दधीगम्यंशब्दबुद्धिसमन्वितम् १६४ सदेवासीत्पुरातनुशब्दबुद्धिविवर्जितम् ॥ नततोऽन्यज्जगत्सर्वयदुक्तंतेपुरामया १६५ सतेयंभवताज्ञेयासर्वभेदविवर्जिता ॥ चिदानंदात्मिकानान्याजडायात्रघटादिषु १६६ जडानांहिविभक्तत्वाद्वेज्जन्मघटादिवत् ॥ ततोविलक्षणासास्यात्कारणंयात्रकीर्तिता १६७ सूर्योदयात्पुरायद्वत्तमस्तिष्ठतिसर्वतः ॥ विश्वोत्पत्तेःपुराप्येतदासीदव्याकृतंत्विदम् १६८ यत्रवाचोनिवर्ततेविदुषांमनसासह ॥ तदेवनिर्गुणंब्रह्मप्रागवस्थमभूत्तदा १६९ देशःकालस्तथावस्तुसदसद्धानर्किंचन ॥ आसीन्नैवास्तिनैवैतद्भवितायत्रवस्तुनि १७० वृक्षोयथात्रनानात्माशाखास्कंधादिनाभवेत् ॥ एकोपिनतथात्मायंस्वयंभेदविवर्जितः १७१ व्यक्तेर्व्यक्त्यंतराद्भेदोगवादीनांयथाभवेत् ॥ सजातीयाच्चनतथासतिभेदोस्तिकश्चन १७२ विजातीयाद्यथाभिन्नागवाश्चमहिषादयः ॥ नतथाकोपिभेदोत्रसतितस्मिन्निविव्यते १७३ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितम् ॥ यस्मादेतदतःसद्भिःसदेवेतिनिगद्यते १७४

ततो जडेभ्यः इतिद्वयोरर्थः १६६ । १६७ इदमेवसदस्तुतद्वेदंतर्ह्यव्याकृतमासीदित्यादिश्रुत्यंतरेष्वव्याकृतपदेनोक्तमित्याह सूर्योदयादिति । सूर्योदयपूर्वकालिकतमःसदशमायोपहितरूपेणैतदेवतत्त्वमव्याकृतमित्युक्तमित्यर्थः १६८ परंतुवक्ष्यमाणविषयामायायाद्वैतापादकत्वाभावात्तस्यनिर्विशेषतायानक्षतिरित्याह यत्रेति । यदस्तुप्रागवस्थंकारणावस्थमभूदव्याकृतादिपदेव्यवहर्तंतन्निर्गुणंब्रह्मेवयत्रविदुषामपिवाङ्मनसयोनित्वतिरुच्यतेइतियोजना १६९ तत्रातीतकालोक्तिरपिकालवासनावासितशिष्यबुद्धयनुरोधेनैवेतिदर्शयंस्तस्यनिर्विशेषतामेवस्फुटयति देशइति । भविताभविष्यति १७० तस्यस्वगतभेदवारणमेवकारकृतंसवैधर्म्येदृष्टांतमाह वृक्षइति । यथैकोपिवृक्षःशाखादिभिःस्वगतभेदवान्पसिद्धस्तथायमात्मानभवतीत्यर्थः १७१ तथैकपदेनसजातीयभेदोऽव्युदस्तइत्याह व्यक्तेरिति । सतिसत्पदोक्तेआत्मनि १७२ अद्वितीयपदेनतुविजातीयभेदोवारितइत्याह विजातीयादिति । स्पष्टम् १७३ फलितमाह स्वसजातीति । एतत्तत्त्वंप्रमात्सर्वभेदहीनमतःसन्मात्रमित्युक्तमित्यर्थः १७४

अथमाययासद्वितीयत्वमाशंक्यतस्यावास्तवत्वेनपरिहरति मायेत्यादिना । यद्यपितस्मिन्ब्रह्मणिकारणत्वोपपादिकामायाद्वितीयत्वेसंभाव्यतेतथापितस्यामायामोहितैरेवदृश्यत्वेनावास्तवत्वान्नतथात्वयोग्यतेत्यर्थः १७५ तस्यामाययैववर्तनेदृष्टान्तमाह उलूकस्वेति । यथास्माकंदिनमुलूकस्यरात्रिरित्यत्रोलूकानुभवएवप्रमाणंतथामाययामप्यज्ञानुभवएवतथेत्यर्थः १७६ यथाचमेरुपरपार्श्ववर्तिनिमूर्ध्वरात्रौमूढदृष्ट्यातमसःस्थितिस्तथामाययामिमूढदृष्ट्यापरमात्मनिस्थितेत्वाह सहस्रेति । संस्मृतौविस्मृतौमूढदृष्ट्येतिपावत् १७७ विद्वद्दृष्ट्यातदभावमुदाहरति नेत्रैरिति । अत्रात्मनिवीक्षणान्महावाक्यजादनंतरमितिशेषः १७८ वस्तुतःपरमात्मनिमायासंगाभावंविशदयति कालत्रयेपीति । स्पष्टम् १७९ अज्ञगतायास्तत्पदार्थावरणे दृष्टान्तमाह तमइति । तमोमेघादिकंवादृष्ट्यानेत्राण्याच्छायाकाशेसद्विद्यमानंरविमंडलमाच्छादयतीतिथ्याप्रसिद्धमित्यर्थः १८० एवमिति । एवमज्ञानांबुद्धिरोधंकुर्वाणामायासर्वदोषहीनेप्यात्मनिगीयतेइति १८१ फलितमाह ततइति । ततःसत्पदोक्तोभगवानात्मैवासीत् तद्विज्ञंसदादिकंस्थूलसूक्ष्मंविश्वंमायाचनासीत् यतएवामायात्रपरमात्मनिवस्तुतोनास्तीत्यर्थः १८२ अथश्रुत्यानिरासायोपन्यस्तमसत्कारणवादिमतंदर्शयति एवंव्यवस्थितइत्यष्टभिः । एवमुक्तविधयाअखंडसत्तालक्षणेतत्त्वेकारणस्वरूपेव्यवस्थितेविशेषेणप्रमेयानुसारिसकलप्रमाणसंवादलक्षणे

मायायद्यपितस्मिन्स्याद्वितीयाकारणेसदा ॥ तथापिमाययैवैषावर्ततेनतुवस्तुतः १७५ उलूकस्ययथारात्रिरुलूकस्यप्रसिद्धितः ॥ सिद्धयत्यत्रतथामायामाययैवप्रसिद्धयति ७६ सहस्रकिरणेयद्वत्तमस्तिष्ठतिरात्रिषु ॥ आनंदात्मनिमायापितथातिष्ठतिसंस्मृतौ ७७ नेत्रैर्विलोक्यमानेस्मिन्बुद्धितेरविमंडले ॥ तमोनेदृश्यतेयद्वत्तद्वन्मायात्रवीक्षणात् ७८ कालत्रयेपितमसास्पृश्यतेनदिवाकरः ॥ यथातथायमात्मापिमाययास्पृश्यतेनहि ७९ तमोमेघादिकंयद्वत्पुंसोनेत्रविरोधिकम् ॥ आवृणोतिसदाकाशेविमलंरविमंडलम् १८० एवमात्मनिमायेयंसर्वदोषविवर्जिते ॥ बुद्धिरोधंहिकुर्वाणागीयतेतत्रसाद्विजैः ८१ ततःसदेवभगवानासीन्नान्यत्सदादिकम् ॥ नमायात्रयतोनेववस्तुतोविद्यतेत्रहि ८२ एवंव्यवस्थितेतत्त्वेकेचिदब्रह्मवेदिनः ॥ सत्तायाःस्थानकेऽसत्तामभिषिचंतिपांडिताः ८३ एवंवदंतःसत्ताकिंसतीवाप्यसतीचवा ॥ सतीचेत्सास्वयंतादृशूपावापरतोपिवा ८४ प्रथमेकोविशेषोस्यासत्तायाभविष्यति ॥ विधिप्रत्ययगम्यत्वंकेवलंकुलधर्मतः ८५ विधिबोधोपिजगतःप्रागवस्थानगच्छति ॥ असन्स्वयंकथंनमगृह्णीयात्तामयंसदा १८६

नदेदीप्यमानेपिसतिकेचिद्ब्रह्मबोधहीनाःपांडिताःसत्तास्थानेकारणत्वलक्षणेअसत्तामभिषिचंतिस्थापयंतीत्यर्थः १८३ एवंवदंतइति । कीदृशास्ते एवंवदंतस्तर्कयंतः एवंकथं इयंविश्वोपादानतयावर्णितासत्ताकिंसद्रूपाविपरीतावा आयेतस्याःसद्रूपत्वंकिंस्वयंस्वरूपप्रयुक्तंकिंवापरतःपरपाधर्मभूतयासत्तयाकृतमित्यर्थः १८४ प्रथमइति । प्रथमेस्वयंसत्त्वपक्षेअस्याःसत्तायाअसत्तापेक्षयाकोविशेषःस्यान्नकोपि असत्तायाअपिस्वरूपेणसत्त्वस्यादितिप्रसंगस्यप्रतिरोद्धमशक्यत्वादितिपूर्वदलार्थः नचविधिप्रत्ययेनाऽस्तीत्याकारेणगम्यत्वंविषयीक्रियमाणत्वंसत्तायाविशेषः तस्यसत्तायामेवावस्थानस्यकुलधर्मवद्दृढसंकेतमात्रप्रयुक्तत्वेनासत्तायामप्रिगमनेबाधकाभावात् नहिबुद्धसंकेतःपरानसत्तायामपिविधिप्रत्ययंकुर्वाणाभिरोद्धंशक्तस्तत्प्रत्ययस्यवैयधिकरण्यादित्याशयेनाह विधीति । कुलधर्मतःकुलधर्मत्वेनैवसिद्धंनतुवस्तुत्वभावानुरोधीत्यर्थः १८५ किंचसष्टिपूर्वकालिकभावस्यसद्रूपत्वंविधिप्रत्ययबलेनापिदुरवसेयंतदानींप्रमातरूपाश्रयाभावेनविधिप्रत्ययस्यैवासेवावस्थितेति । विधिबोधोपिजगतःप्रागवस्थानगच्छतिनवतिशुक्तः अतोयंविधियोजयस्तदामाकाशेस्वयंस्वरूपेणासत्तासंभवास्तत्तां कथंताययेदित्यर्थः १८६

संभवादिप्राह विधिबोध इति । विचरस्ति संख्योपनिषत्समाकाशेयतो न गच्छति न वति शुशक्तः अतो यो विधिबोधस्तदा प्राकालस्वयं स्वयं रूपोऽसौ सति तत्र विरतिरिति ।
 परतश्चेदसंख्याताः सतास्तास्वत्रकाचन ॥ सतासिद्धयेतसंख्यातावाज्ञातास्तत्रचांतिमा ॥ उक्तदोषपरिग्रस्ताव्यर्थं मध्ये प्रकल्पनम् १८७ एकरूपापिसत्तेय
 मथवानेकरूपिणी ॥ आद्यासाऽपत्तया तुल्याद्वितीयाचघटादिभिः १८८ घटादिभिः समानायाजगतः प्रागवस्थितिः ॥ यदातदाऽपराद्धं किं सवैरेव घटादिभिः ८९
 प्रथमेनामभेदोयं ज्ञापितः सदसत्त्वयोः ॥ एकरूपं यतोऽसत्त्वमस्माभिरिह कीर्त्यते १९० इत्यादिबहुशो मंदायेव दंतीह तान् प्रति ॥ पृच्छाम इदमेवाद्यपंडितं मन्यरू
 पिणः १९१ असतः कारणात् कार्यमस्यात्तदथवाप्यसत् ॥ असतः सदभूत्पूर्वयदितन्नकुतोऽधुना ॥ भवतीति वदंस्वत्रकारणं तन्नियामकम् १९२ असतस्त्वसदेवैत
 ज्ञायते न कदाचन ॥ बंध्यापुत्रात्ररेशुं गंभवेत्कालत्रयेपि न १९३ ततः कार्यसदेव स्यात्सर्वथा सर्ववादिनाम् ॥ सतश्चनासतो जन्म कथंचिदुपपद्यते ॥ ततो विकल्पः
 सकलो व्यर्थ एवात्रवादिनः १९४ अपिसतास्वयं सतां यदा प्रोतितदात्र किम् ॥ दूषणं प्रतिबंदी न दूषणं न्यायवेदिनाम् १९५

सद्रूपं वाऽभूत् असद्रूपं वा आद्येऽधुनापि असतोऽविद्यमानात्कारणात्तत्त्वादेस्तत्सद्रूपं घटादिकुतौ न भवति जायते इत्यत्र नियामकं किंचिद्वक्तव्यमित्यर्थः १९२ एतदेव स्फुटयति असतस्त्विति । एत
 त्कार्यमसद्रूपमसतः सकाशात् जायते यथा बंध्यापुत्ररूपात्कारणात्त्रेऽपुरुषेवर्त्तमानं श्रृंगं कालत्रयेपि न जायते इत्यर्थः १९३ तथाच प्रमाणज्येष्ठेन प्रत्यक्षेण विरोधाद्वाधितं भवतां मतमित्याह तत
 इति । ततोऽनुभवबलात् असतः कार्यत्वस्यापि नुश्रंगवद्व्याहृतत्वाद् द्वितीयकौटिल्यपि निरस्तेत्याशयेनाह ततो विकल्पः सकल इति । ततोऽनुभवविरोधात् स्फुटमन्यत् १९४ अथ तैर्विक
 ल्पोपपत्त्यस्तान् दोषान् परिहरति अवीत्यादिना । किंच सतायाः स्वरूपेणैव सत्त्वसिद्धौ को दोषः ननु असत्ताया अपितथा सत्त्वापत्तिरित्युक्तमिति चेन्न असदुत्तरत्वादित्याह प्रतिबंदीति । न्यायं
 पंचावयववाक्यं विदं निप्रयोक्तुं तान्तिथेतर्ककुशलस्तेषां वादिनां दूषणप्रयोगकाले प्रतिबंदी संज्ञस्य साम्येन परितः कश्चिदपराधनरूपस्योत्तरस्याभिधानं न तमं एतादृशस्योत्तरस्य न्यायमागत्स्वलत्वा
 देरेव क्रियमाणत्वादिति भावः १९५

दोर्वैल्यप्रयोजकं व्याप्तिराहित्यं त्वदुक्तौ स्पष्टमिति । अपि व्याप्त्येति । किंच स्वरूपे सत्तायाः सत्त्वे असत्ताया अपितथा स्यादित्याकारं दूषणं यत्त्वयोक्तं तद्व्याप्त्या विरहितं हीनं न हि स्वरूपत्वं सत्त्वादि व्याप्यं अथवा स्वरूपेण तेजस उज्ज्वलत्वेन लस्यापितत्स्यादित्याप्येतेति भावः । एतत्स्फुटयन्निर्व्याप्ति कवचनस्योपहास्यतामाह उदकेति । अत्र वादिनिपंडितरूपिणि पंडितामसे इति इत्थं शतवारमपि प्रोक्तवाक्ये उद्दीरितवचनके सत्त्वस्य वादिनो हास्यतातालु कंठादीनां शोषणं चैतदेव द्रव्यं भवति इति किं पार्थिवत्वेन घटवह्नेष्टमपि जलानपनसाधनं स्यादिति द्वयोरर्थः १९६ । १९७ असत्त्वप्रतियोगितयापि भवद्भिः सत्तावश्यमंगीकर्तव्येति दर्शयन्निर्वाणवृत्तिरूपोऽपोह एव पदप्रवृत्तिनिमित्तमित्याकारेण परमतेनैवासत्तापदार्थनिर्वक्ति सत्तेति । सत्तायाः सती त्वं सत्पदव्यवहार्यत्वं सत्पदार्थस्य भेदेनैव भवन्मता नुसरणेनापि सिद्धं तथा असत्त्वमसत्पदार्थोपि सत्ताप्रतियोगिकेन भेदेनैव त्वयानिरूप्य इत्यर्थः । तथाच सत्तापलापो न युक्त इति भावः १९८ यच्च भवता स्वरूपबले न आसत्ताया अपि सत्त्वमापादितं तत्सत्कारणं प्रतिपादयतामस्माकमिष्टमेवेत्याह अप्यनिष्टमिति । अस्य सत्तास्थानेऽभिप्रेतस्यासतः कारणस्य सत्तापादनं तदस्माकमिष्टमितिसंबन्धः १९९ यत्तु विधिगम्यत्वस्य कुलधर्मसाम्यमुक्तं तन्निषेधयोग्यत्वेऽल्लक्षणोपि सत्मानमित्याह एं रूपमिति । एवं नास्तीति चेद्यत्त्वरूपं सत्यतथाविधमसदिति यदुच्यते तथाविधिगम्यत्ववत्पारंपर्यादि

अपि व्याप्त्या विरहितं यदुक्तं दूषणं त्वया ॥ उदकाहरणं कुर्यात्पार्थिवो न घटो यदि ॥ लोष्टं पार्थिवमप्यत्र तन्न कुर्यात्कथं सदा १९६ शतकृत्व इति प्रोक्तवाक्ये पंडितरूपिणि ॥ जायते हास्यतैवात्र तात्वादेश्चास्य शोषणम् १९७ सत्तासतीति विज्ञेया ह्यसत्त्वस्य विभेदतः ॥ सत्ताभेदादसत्त्वं च स्यादसत्त्वेपि केवलम् १९८ अप्यनिष्टं चास्माकं सत्तापादनमीरितम् ॥ असतः कारणस्यास्य सत्ताहेतुत्वादिनाम् १९९ एवं रूपमसत्प्रोक्तं पारंपर्यात्तथैव हि ॥ अनयोरेकं रूपत्वेप्यस्ति भेदो महानयम् ॥ भावाभावात्मको यो यं प्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् २०० विधिप्रत्ययगम्यत्वं यत्त्वया तन्निराकृतम् ॥ नाचक्ष्महेवयंतस्य लक्षणं तत्कदाचन २०१ अवाङ्मनसगम्यत्वं लक्षणं तु सतः स्मृतम् ॥ सर्वलक्षणशून्यत्वमथवास्त्वस्य लक्षणम् २०२ ततो वेदोक्तसूर्येस्मिन्कुतर्करज आक्षिपन् ॥ वादिनो येत एवासन्पां सुलास्याः सुदुर्धियः २०३

वस्यात् कथं तर्हि सत्सतोर्वैलक्षण्यमिति चेदनुभवबलादेवेत्याह अनयोरिति । तथाप्यनयोः सत्सतीरेकं रूपं न भवति हि यतो भावोपमयमभाव इत्यर्थं निरूप्यमाणो भेदः सर्वानुभवसिद्ध इत्यर्थः २०० एवं लौकिकतर्कप्रधानानां वाद्यानां लोकदृष्टिविरोधेन परिहार उक्तः अस्मत्सिद्धांतभृतं सत्ताख्यमखंडितं तु दिवां धेरं शुभद्विबभिवानाकलितं कथमपहियेतेति सूचयन् विधिगम्यत्वलक्षणस्य दूषणप्रयासस्तैविफलस्तस्य लक्षणस्यास्माभिरैवानाहतत्वादित्याह विधीति । स्पष्टम् २०१ किंतर्हि सद्भुतः सिद्धांतिलक्षणा मिति चेदविषयत्वमलक्ष्यत्वं वा तदित्याह अवाङ्मनसेति । न चैतदलीक्रेऽतिप्रसक्तं तत्र विषयत्वलक्ष्यत्वयोरभावाधिकरणताया अप्यसंभवात् सत्तामभावो निरूप्यते इति सिद्धांतात् अविषयत्वेन प्रत्यगात्मताया विवक्षितत्वाच्चेति भावः २०२ एतदोपनिषदतत्त्वं दूषयितुमुद्यताः स्वयमेवापकृताः स्युरितिरूपकेणाह तत इति । ततस्तर्काविषयत्वादस्मिन्कारणतत्त्वे वेदोक्तसाधर्म्येण सूर्यरूपे तत्र सूर्यपदे वेदोक्तत्वं ऋग्भिः पूर्वाह्नेयजुर्भिर्मध्याह्ने सामभिः साधंतपतीति श्रुत्यनुसारात् प्रकृते तु वेदप्रतिपादितत्वमिति बोध्यं अथेवादिनः सुदुर्धियः कुतर्करजो बलिपुंज आक्षिपन् पक्षिभवं तस्ते एव पां सुलास्या बलिण्यासमुखा आसन् ननु मयस्य कतिचनानि रित्यर्थः २०३

असत्कारणत्वं लक्षणं विवक्षितमिति २०४ असत्कारणत्वं लक्षणं विवक्षितमिति २०५

मिथस्त्वामेकमुत्प्रेक्षां किं कारणं मर्तुः परित्यज्य शास्त्रं दृष्टिं चैव स्वस्वरूपपरिचयं दत्तं मेव विधाय कारणतया ज्ञेयमित्याह असतेरामिति २०४ असत्कारणत्वं संप्रत्यक्षं विवक्षितमित्याह असत्तदिति २०५
 सर्वस्य लक्षणफलवत्त्वाच्च सत्कारणविज्ञेयमित्याह कार्यहीति । स्पष्टम् २०६ अथ सतोऽद्वितीयत्वविशदीकरणाय श्रुत्युपपत्त्यस्तां सृष्टिमक्रियामभिनयति यथेत्यादिना । तदद्वितीयत्वेन वर्णितं
 सत्तत्त्वं यथा समग्रं जगत्सृष्टवत्सृजतं प्रकारं शृणु तत्सर्वभेदहीनं ब्रह्मकर्तृत्वमाश्चितयत् कीदृशं वस्तुतः सर्वदामाययाऽसंस्पृष्टमपि कल्पितसंबन्धेन मायावदित्यर्थः २०७ एवं कथमित्याकांक्षायामाह
 बहुयेति । अहं बहुधास्यां भवेयं कथं स्वयमेव प्रजायेय प्रकर्षेण नानाभेदैर्जन्मलभेयं यतो जन्मनेव मे बहुभावो भवेन्नान्यथा तदिति संबन्धः २०८ तैत्तिरीयश्रुतेर्वाय्वाकाशाशुपसंहरन्नाह इत्थ
 मिति । न केवलं सर्वभूतसृष्टेः प्रागेवोक्ता कारांचितनमकरोत् किंतु प्रत्येकभूतसृष्टेः प्रागपीत्याह एकैकेति । कीदृशं तत्सत् एवं बहुधास्यामित्याद्याकारविचिंतनपूर्वकं प्रत्येकभूतरूपतांगतमित्यर्थः
 २०० तत्र प्रकृतच्छेदोऽप्युत्पाकाशवाय्वोः सृष्ट्यनभिधाने प्रयोजकमाशयं वर्णयति आकाशश्चेति । बालेर्दुरवगमे पंचाकरणे उपयुक्तयोर्वाय्वाकाशयोः सृष्टिप्रपेक्षानुग्रहेण शिष्याणां स्थूलां बुद्धिं स
 माश्रित्यानुसृत्यात्र श्रुत्या त्रिवृत्करणमेवेत्येतदतिपादयितुमिष्यते अतस्तेजःप्रभृतीनां त्रयाणामेव सृष्टिरुक्तेति द्वयोरर्थः २१० । २११ तत्रक्रममाह तेजइति । ब्रह्मकर्तृप्रथमं तेजः सृष्टा तदनुत

असत्तेषां चो नैव स्वीकार्यं वेदवादिभिः ॥ किंतु पूर्वोक्तमेवात्र कारणं सद्भिरोदितम् २०४ असत्कारणात् कार्यं यद्यस्मान्नैव जायते ॥ तस्मात्सदेव विज्ञेयं सतः कार्य
 स्य कारणम् २०५ कार्यं हि ज्ञायते लोके कारणज्ञानतः सदा ॥ सर्वस्य जगतश्चैतत्कारणं सत्प्रकीर्तितम् २०६ यथा जगत्समग्रं तत्सृष्टवत्सत्तथा शृणु ॥ सर्वभेदविहीनं
 तद्ब्रह्मैव समचितयत् ॥ मायाया परिगूढं सदगूढमपि सर्वदा २०७ बहुधास्यां प्रजायेय स्वयमेव यतस्ततः ॥ जन्मनो बहुभावो मे भविष्यति न संशयः २०८ इत्थं विचिं
 त्यभूतानि पंच तत्सृजे क्रमात् ॥ एकैकभूततां प्राप्तमेव मेव विचिंत्य च १ आकाशश्च तथा वायुः पंचाकरणकर्मणि ॥ उपयुक्तौ ततो हित्वा तौ श्रुतिः सृष्टिमब्रवीत् ॥
 तेजो ब्रह्मात्मना मे पां त्रिवृत्करणकाम्यया २१० स्थूलां बुद्धिं समाश्रित्य त्रिवृत्करणमीर्यते ॥ सत्येव पंचाकरणे शिष्याणां समनुग्रहात् २११ तेजस्तदनुनीराणि
 तान्यन्नं भूमिशब्दवत् ॥ सृष्ट्वा चाभूत्सर्वत्र ब्रह्मतत्स्वरूपवत् २१२ इदानीमपि संतापाद्दृष्टिरन्ततो भवेत् ॥ आदौ यतस्तत्त्वे तदेकमेकस्य कारणम् २१३ तेजो
 ब्रह्मात्मकं यस्मात्त्रयमेव हि कारणम् ॥ बीजानि तत एतानि प्रोक्तानि त्रीणि देहिनाम् २१४ जरायुजं भूतजातमादावेव प्रजायते ॥ स्वेदजं च ततस्त्वेकमुद्भिज्जं चां
 ढजं पुनः २१५

दन्तं तं नीराणि सृष्ट्वा तदनुत दन्तं तं भूषणपरनामकमभं च सृष्ट्वा तत्तादात्म्यं प्राप्तमभूदित्यर्थः २१२ स एव सृष्टिकमो धुनाप्यनुभूयते इत्याह इदानीमिति । यत एतत्तेजो ब्रह्मलक्षणत्रयांतर्गतमेकं प्रथम
 मेकस्यान्यस्योत्तरस्य कारणमभूत् तददृशनीमपि संतापादात्तातिशयाद्दृष्टेर्भवनंततश्चात्र भवनं युक्तमित्यर्थः २१३ देहबीजानां जरायुजादिशरीराणां त्रैविध्यदर्शनेनापि प्रत्यक्षजगतः कारणत्रय
 मवधार्यमित्याकारकं तृतीयकं हि सायवाक्यस्यार्थमाह तेजो ब्रह्मात्मकमित्यभिप्रेतः । यस्मादस्य जगतः कारणं तेजो ब्रह्मलक्षणैस्त्रिभिर्रूपैश्च यथास्थमासीत् तत्सत् कारणस्वभावमनुसृत्यैवैतानि वक्ष्यमा
 णानि शरीराणि बीजानि संततिप्रयोजकानि कारणानि त्रीणि त्रिविधानि संपन्नानीत्यर्थः २१४ तानि गणयति जरायुजमिति । जरायुजां रूपां शरीरानि प्रथमं शरीराणां बीजं तस्य प्रथमत्वं
 च जरायुजं जरायुजां कजं चैतजं सत्त्वात् ततः स्वेदजं द्विविधं जायते तस्य द्वैविध्यं प्रपञ्चयति एरुमित्यादिना । यदेकं मशकादिरूपं त्वेदं जमुद्भिज्जं भवति अपरं मशकादिरूपं त्वं जमुद्भिज्जं भवति अपरं मशकादिरूपं त्वं जमुद्भिज्जं भवति अपरं मशकादिरूपं त्वं जमुद्भिज्जं भवति
 मानत्वादित्यर्थः तथा च स्वेदजस्योद्भिज्जं ङ्गजाभ्यां यथा योगमाप्स्यार्थिवाभ्यां संप्रहंसं भवाज्जरायुजां ङ्गजोद्भिज्जं जारूपानि त्रीण्येव बीजानीति प्रकृतश्रुतेराशय इति भावः २१५

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्येति तृतीयाध्यायप्रथमपादगतसूत्रेणोद्भिज्ज एवांतर्भावोक्तिस्तु उद्भिज्ज जायत इति व्युत्पत्तिरंभजेयूकादावपि संभवतीत्येतावद्बोधयितुं न त्वं डं जंतर्भावं वारयितुं मित्येवं विधं
सूत्रकाराशयं दर्शयति जलानीति द्वाभ्यां । उद्भिज्जोऽजलश्लोकादावपि स्वेदजस्य भेदो जलान्युपादानभूतान्युद्भिज्ज उद्भिस्त्वैव जायेते उत्पद्येते यथा स्थावरा वृक्षादयो भूमिमुद्भिज्ज जायंते तद्वत् तत
स्तमेनं व्युत्पत्तिः समन्वयं मनसि निधाय भगवान्सूत्रकृतत्र उद्भिजे स्वेदजस्यांतर्भावमुवाचेत्यर्थः २१६ एवं व्याख्यानस्य तात्पर्यानुरोधितामाह असत्त्वमिति । हियतस्तत्तेनोक्तसूत्रनिर्माणरूप
व्यापारेण प्रभुः सूत्रकृच्चतुर्थस्य स्वेदजस्य ऐतरेयोक्तस्यासत्त्वं वारयितुं तस्यासत्त्वं नास्तीत्येतावदेव विवक्षितं त्वत्रोद्भिज्ज एवांतर्भावोक्तिरिति यतस्तत्त्वमुनेरत्र वक्ष्यमाणेऽर्थे तात्पर्यं तत्र हेतुर्भावविशेषणं स
र्वदर्शिन इति ऐतरेयादिवाक्यानि लोकवृत्तं च प्रकृतश्रुतावेव कारं च पश्यत इति तदर्थः २१७ अत्रेत्युक्तं सर्वाविरोधिमुनितात्पर्यमभिनयति अंडजा इति । आद्यपदेन यूकादीनामपि संग्रहः अपिशब्दे
नमशकादीनां ग्रहः स्फुटमभ्यत् २१८ त्रित्वमिति । यूतोऽध्यात्मप्रपंचस्य बीजे त्रित्वं त्रैविध्यं दृष्टं ततो विश्वकारणेऽपि तेजो ब्रह्मरूपे त्रैविध्यं बोध्यमिति शेषः एतद्विज्ञानस्य किं फलमिति चेत् परमकारणे
सन्मात्रे बुद्धेरवतार एवेत्याह तत्स्थितमित्यादिना । तेजो ब्रह्मेणुस्थितं सद्रूपेणानुगतमस्मदादिभिरधिकारिभिर्हृद्यतामन्वेष्टव्यं स्यादित्येतदर्थमेतदुक्तमिति शेषः २१९ परमकारणस्य तेजः प्रभृतिष्वनुग

जलान्युद्भिज्ज जायेते भूमिस्थावरसंघवत् ॥ अंतर्भावंतस्तत्र वर्णयामास सूत्रकृत् ॥ पाराशर्यो महाभागो व्यासः सत्यवती सुतः २१६ असत्त्वं हि चतुर्थस्य निवार
यतितत्प्रभुः ॥ नांतर्भावोक्त्यत्र तात्पर्यं सर्वदर्शिनः २१७ अंडजाः पक्षिमर्पाद्या उद्भिज्जाः स्थावरा अपि ॥ शेषाजरायुजाज्ञेयाः सर्वे एवापि जंतवः २१८ त्रित्वं
बीजेयतस्तस्मात्तेजो ब्रह्मे च तत्स्थितम् ॥ कारणं सर्वजगतो दृश्यतामस्मदादिभिः २१९ कारणात्मतया पूर्वं तेजो ब्रह्मे पुदेवता ॥ प्रविष्टाय त एवैतत्तल्लिङ्गं दृष्टमिक्ष
णम् २२० तेज आपश्च तद्वद्यदीक्षित्वा सृष्टिसिद्धये ॥ बहुधास्यां प्रजायेयेत्येवं दृष्टप्रवर्तनम् २२१ प्रविष्टापिन तेष्वेषां प्रविष्टा जीवरूपतः ॥ प्राणानां धारको यो
यं स जीव इति कथ्यते २२२ प्राणापानाबुभावेको व्यानोदानसमानकान् ॥ दधातियः स जीवोयं संसारफलमोक्षभाक् २२३ स्वांगुष्ठेन मितं सर्वदेहिनां हृदयां बुजम् ॥
तत्रांतःकरणं नित्यं वर्तते ज्ञानशक्तिमत् ॥ तादात्म्यं तेन योगच्छेत्स जीव इति गद्यते २२४

प्रेश्रुत्युक्तं हेतुमाह कारणात्मतयेति । तेजो ब्रह्मेणुकार्येणु दृष्टेऽनुसृष्टकारणभूता परादेवता प्रविष्टेति बोध्यं यतस्तल्लिङ्गं तस्याः पराया देवतायां असाधारण्यमभूतमीक्षणं दृष्टं सृष्ट्या प्रतिपादितं तथा च श्रुतिः तत्ते
ज एक्षेनेत्यादिः २२० एतदेव स्फुटयति तेज इति । तेजश्चापः जलतत्त्वं च एतद्वर्णयत्यस्मात्तद्वत्सदारूपपरमकारणवद्बहुधास्यां प्रजायेयेत्येवमीक्षित्वा दृष्टप्रवर्तनं दृष्टप्रवर्तनं यस्य तथा भूतजातमित्यर्थः २१
एवं सद्भिज्ञानेन तद्विकारणां विज्ञाने पि जीवविज्ञानं कथमित्याशंकावारणाय जरायुजादिशरीरविशिष्टरूपेण तद्विकारत्वं जीवानामुक्तं तेषां शुद्धरूपेण त्वैक्यमेवेति सूचयितुं जीवरूपेण प्रवेशो वक्ष्यते तमवता
रयन्धुपरादेवता कार्येष्वनुगता तद्विक्रियै पुनर्जीवरूपेण प्रविष्टेति शंकापरिहरन् जीवतत्त्वं वर्णयति प्रविष्टापीति द्वादशभिः । एरासदारूपापरादेवता कारणत्वेन तेजः प्रभृतिषु प्रविष्टापि जीवरूपेण प्र
विष्टा तत्र हेतुतया जीववर्माणां प्राणयारणादीनां तदानीमभावं सूचयन् जीवो लक्षयति प्राणानामित्यादिना । जीवप्राणधारण इति स्मृतेः २२२ प्राण इति । बहुवचनदर्शितान् प्राणभेदाः कीर्तयन् संसा
रोनानां दिग्ग्रहणरूपः फलशुभाशुभरूपमोक्षोर्व्यवस्यतत्रयमपि जीवलक्षणमित्याह प्राणापानाविति । यः स त्रिभिर्मात्रेण प्राणादीन् दधाति स्य वस्थानयति संसारादिफलभागी च भवति स चिद्वातु जीव
इत्यर्थः २२३ तस्य संसारादिसंबन्धप्रयोजकमित्येनोपाधिना संबन्धस्तल्लक्षणतयाह स्वांगुष्ठेनेति । स्वपदेन तत्तच्छरीरग्रहः हृदयां बुजं हृदयमध्यच्छिद्रं तत्र हृदयां बुजं ज्ञानशक्तिमदंतःकरणं वर्तते तेनां
तत्र तेजो ब्रह्मेणुस्थितं सद्रूपेणानुगतमस्मदादिभिरधिकारिभिर्हृद्यतामन्वेष्टव्यं स्यादित्येतदर्थमेतदुक्तमिति शेषः २२४

यद्यंतःकरणमेव जीवोपाधित्तदा सुपुत्रावतःकरणनाशेन जीवनाशापत्तिरित्याशंकां परिहरति नास्येति । अस्यांतःकरणस्य सुपुत्रावपि सर्वथानाशो न भवति किंतु संस्काराख्यसुक्ष्मरूपेण तदानीमप्यंतःकरणं तिष्ठति यतो जाग्रणकाले तद्वत् सुपुत्रिपूर्वकालीनांतःकरणवदेवांतःकरणमस्ति उपलभ्यते यद्दिनश्येत्तर्ह्युत्तरदिने विजातीयमंतःकरणमुपलभ्येत न च तथोपलभ्यते इत्यर्थः २२५ जीवस्य नित्यत्वमेकत्वं चोपपादयति कारणात्मनीतिविभिः । एतस्मिन्सत्पदवाच्ये कारणात्मनि विश्वबीजवासनासंभृतमायाविशिष्टपरमेश्वरे अस्यांतःकरणतद्भासनाविशिष्टरूपस्य जीवस्य तादात्म्यं कल्पितभेदविशिष्टाभेदरूपं मंतं संप्रदायि कैर्यतस्ततः कारणतादात्म्यभावादेवास्मिन्नंतःकरणादिरूपे कार्यतादात्म्याध्यासो नांतरीयकोऽविनाभावी पृथक्साधनानपेक्ष इति यावत् भवति उपलभ्यते यद्यंतःकरणबीजेऽस्य जीवस्य तादात्म्यं न स्यात्तदांतःकरणोदयेन यौगपद्यशालीतत्तादात्म्याध्यासो नोपलभ्येतेत्यर्थः २२६ तथाचांतःकरणस्य प्रतिदिनं जनिक्षयशालित्वेऽपि तद्बीजवासनाशालिनोऽज्ञानस्य तत्त्वज्ञानपर्यंतं स्थिरस्य जीवोपाधितामभिसंधाय जीवस्य नित्यतामेकतां च व्यवहरंतीत्याह तत इति । आत्मनो जीवस्य एकरूपिणः एकं आधारसंख्यया एकत्वेन विवक्षितं रूपं वासनात्मक उपारिष्यसतथातस्य यद्वा वासनाधारेणाज्ञानेन एकेन रूपिण उपारिष्यतः २२७ यत इति । अंतःकरणस्थस्तत्तदंतःकरणेषु भिन्नतया प्रतीयमानोऽपि कारणेन बीजाधारेण तादात्म्यं सेवत एव ततो वासनानामाधारे क्त्वेनैकतांगतानामुपाधित्वमभिसंधाय जीव एक उच्यते कार्योपाधिरयं जीव इति जीवलक्षणं वदद्भिरपीत्यर्थः २२८ अस्य जीवस्य मोक्षोऽपि स्थिरोपाधावज्ञाने स्थितानामज्ञानकर्मवास

नास्य सर्वात्मनानाशः सुपुत्रावपि विद्यते ॥ यतः संस्काररूपेण तद्वज्जाग्रणेऽस्ति हि २२५ कारणात्मनि चैतस्मिन्नस्य तादात्म्यमिष्यते ॥ ततो भवति कार्ये स्मिन्स्तादात्म्यं नांतरीयकम् २२६ ततोतःकरणोत्पत्तौ नाशे वानात्मनः कचित् ॥ उत्पत्तिनाशौ भवतः सर्वदै वैकरूपिणः २२७ यतोतः कारणस्थोऽपि जीवस्तत्कारणात्मकः ॥ एक एव ततो जीवो विद्वद्भिः परिपठ्यते २२८ अवस्थात्रयहेतूनां वासनानां यदाक्षयः ॥ अंतःकरणहेतूनां तदा जीवो विमुच्यते २२९ सत्यां भूमौ यथा मूलबीजनाशे तरुक्षयम् ॥ कश्चित्प्रयाति तेनैवान्ये वटाद्यास्त रवस्त्वमे २३० एवं मायास्थितो जीवः कश्चिदेव विमुच्यते ॥ यस्यांतःकरणस्यायं वासनानां परिक्षयः २३१ स्वप्ने यथा भवेद्बद्धो मुक्तश्चैकस्तथैव हि ॥ एक एव च जीवात्मविद्धो मुक्तश्च मायया २३२ यथा स्वप्नक्षये बंधमुक्तीस्वप्नगतेन हि ॥ एवमात्मनि विज्ञाते बंधमुक्तीनकेऽपि २३३ सर्वगोऽपि यथाकाशः प्रविशेद्विघटादिषु ॥ सर्वगोऽपि तथात्मा यं प्रविशेन्मन आदिषु २३४

नानामाश्रयनाशप्रयुक्तनाशो देव भवतीत्याह अवस्थात्रयेति । अवस्थात्रयस्य हेतवो निमित्तभूताः कर्मवासना अंतःकरणस्य वृत्तिज्ञानरूपस्य हेतवः संस्काराख्याज्ञानवासनास्तासां सर्वासंयदाश्रयस्य क्षयेण क्षयः स्यात्तदामोक्ष इत्यर्थः २२९ वासनात्मकबीजानाशनाशाभ्यां बंधमोक्षव्यवस्थां दृष्टान्तेन स्फुटयति सत्यामिति द्वाभ्यां । दृष्टान्ते आश्रयनाशो वह्निसंसर्गोपरत्वादिना बोध्यः निगदव्याख्यातं द्वयम् २३० । २३१ इयं व्यवस्थाप्य बोधनिद्रासुप्तानां दृष्टि मनुष्ये वनपरमार्थतः एक एव न जीवोऽस्ति जीवानां राशयः कुत इति सिद्धांतादिति दर्शयंस्तत्र स्वप्नव्यवहारं दृष्टान्तयति स्वप्न इति २३२ प्रबोधे तु वास्तवैक्यमादुर्भावात्तत्तापि व्यवस्थापेक्षेत्याह यथेति । स्वप्नगते स्वप्नप्रतीते २३३ एवं जीवस्य कल्पितोपाधयवच्छिन्नरूपेण परदेवतायाः सकाशाद्विशेषभाक्तेऽप्युपाधिविविक्तरूपेणैक्यमेवेति दर्शितम् अथ निरूपितविशेषभावलक्षणः प्रवेशः परिपूर्णस्यापि संभवतीति दृष्टान्तद्वयेनोपपादयन्नालोचनपूर्वकं प्रवेशत्रिवृत्करणयोः प्रतिपादकस्य वाक्यस्यार्थमाह सर्वगोऽपि तिस्रभिः । यथा घटादिदेशे पूर्वमपि सत आकाशस्य जायमानघटादिप्रयुक्तावच्छेदलक्षणः प्रवेशः प्रसिद्धस्तथा परमात्मनोऽपि मन आदिषु मनसः सात्विकांशरूपेण कारणेषु भूतेषु ईक्षणादिव्यवहारप्रयोजकः प्रवेशो बोध्य इत्यर्थः २३४

अथाहंकाराद्यवच्छिन्नविदाभासरूपेण पुनः प्रवेशेदृष्टांतमाह यथेति । यथासुप्तपुरुषस्य जीवनव्यवहारान्यथानुपपत्त्या शरीरे सामान्यरूपेण प्रवेशांगीकारेऽपि जागरेण जाग्रदवस्थया अभिव्यक्ताहंकारावच्छिन्नरूपेण विशेषतः प्रवेशः स्वीक्रियते इत्यर्थः २३५ दाष्टीति क्रियोजयति तेजो बन्नेष्विति । सापरमात्मसंज्ञा देवता अर्चितयद्वक्ष्यमाणः कारमालोचनं कृतवती २३६ आलोचनमभिनेयति अनेनेति । अनेन साक्षदपरोक्षेण स्वात्मरूपेण स्वकीयशुद्धरूपेण कीदृशेन जीवस्थेन आध्यात्मिकसंबन्धेन जीवानुप्रविष्टेन जीवकल्पनाधिष्ठानभूतेनेति यावत् पुनः कीदृशेन अत्र विशेषतः एषु भूतेषु वर्तमानमहंकारादिकं विशेषं प्राप्य जीवरूपतः जीवभावं प्राप्तेन अधुना अस्यैव विवरणं सृष्टिमन्विति । इमास्तेजःप्रभृतिलक्षणा देवताः सूक्ष्मास्तेजःप्रभृतिभूतानां व्यक्तीः प्रविष्टाः संति अहं नाम रूपं चेत्येतद्व्यविविधं स्पष्टं करवाणि कुर्यात् स्य नाम रूपयोः स्पष्टीकरणस्यायं वक्ष्यमाण उपायोऽपि मयानुसंधीयते इति द्वयोरर्थः अत्र जीवरूपानुप्रवेशं विना अहं मत्त्वाभिमानसाध्यस्तत्तज्जातीयव्यवहारः केवलेन परमात्मना दुष्कर इत्यतस्तत्तदुक्तिः व्याकरणे कर्तृत्वं तु विश्वकर्तुः परमात्मन एव संज्ञाभूतिं कृप्तिस्तु त्रिवृत्कूर्त उपदेशादिति सूत्रादिति बोध्यम् २३७ । २३८ सचोपायस्त्रिवृत्करणरूप इत्याह तेजो बन्नात्मिकास्ति स इति । त्रिवृत्पदस्य त्रिष्टुप् हि ष्वप्मानं भवतीत्यादिवैदिकप्रयोगेन वसंख्याकवस्तु प्रतिपादकत्वस्य दर्शनं द्वैदिकया कांक्षा वैदिकेनैव पूर्यते इति न्यायानुकूल्या षण्कादशो

यथाशयानः पुरुषः प्रविष्टोऽपि कलेवरे ॥ विशेषतो जागरेण प्रवेशमधिगच्छति २३५ तेजो बन्नेषु तद्वत्सा प्रविष्टापि च देवता ॥ जीवात्मना विशेषेण प्रवेशार्थमर्चिं तयत् २३६ अनेन स्वात्मरूपेण जीवस्थेन विशेषतः ॥ अत्राधुना सृष्टिमनुप्रविष्टा जीवरूपतः ॥ तेजो बन्नात्मिकाः सर्वा इमास्ति स्रोपि देवताः २३७ विविधं च तथा स्पष्टं करवाण्ययमर्थः ॥ नाम रूपं द्वयं वेतदुपायस्तस्य भाति मे २३८ तेजो बन्नात्मिकास्ति स्रोवर्तते याश्च देवताः ॥ एकैकं करवाण्येतानवधानवधापुनः २३९ तासु प्रविश्य चैवं हि स्यातां स्पष्टेऽपि ॥ नाम रूपे ततः सर्वजगदेतद्विष्यति ॥ इति संचिंत्य सा सर्वं स्वचितितमथाकरोत् २४० सृष्टिमेवं स्वपुत्राय त्रिवृत्करणरूपिणीम् ॥ प्रोच्य कारणरूपत्वं वक्तुं कार्यस्य सो वदत् ॥ उदाहरणरूपेण वन्त्यादीनां चतुष्टयम् २४१ सर्वं हि लोहितं रूपमग्रे वात्र निश्चितम् ॥ अपां शुक्लं तथा कृष्णं पृथिव्याः परिकीर्तितम् २४२ वन्हौ सूर्यं चंद्रमसि विद्युत्स्वपि यथा पृथक् ॥ रूपत्रयस्य करणादभ्यादिर्नोपलभ्यते २४३

क्तपंचीकरणन्यायेन त्रिवृत्करणमिदम् तथा हि प्रत्येकं भूतत्रयं त्रिस्त्रिं विभज्य सर्वेषां तृतीयांशां स्त्रेधात्रेधा विभज्य सर्वत्र मेलयेत् इत्थं कृते परकीयभागद्वयं स्वस्वभागसप्तकं च मिदं चति अविभक्तं प्रथमद्वितीयभागयोरपि तृतीयभागतुल्यत्वादिति अत्रानुकूलयुक्त्यंतरं चैकादशोक्तं स्मर्त्तव्यम् मूलान्वयस्तु तासु तिसृषु देवतासु प्रविश्य नाम रूपयोः स्पष्टीकरणाय प्रत्येकं नवधानवधा करवाणीत्येवं विचिंत्य सा परा देवता सर्वं चितितमकरोदिति २३९ । २४० चतुर्थी कंडिकां त्रिवृद्भावा उदाहरणमुखेनापवादपरा मवतारयति सृष्टिमिति । उक्तविधं त्रिवृद्भावेन रूपिणीं दृश्यमानरूपं सृष्टि मध्यारोपभूतां प्रोच्य कथयित्वा यथा कार्यस्य कारणमात्रात्मताऽपवादभूता प्रतिपादिता भवेत् तथा बोधयितुं वन्हौ सूर्यं चंद्रं विद्युदं चतुष्टयमुदाहरणत्वेन पिता पुत्रायावदित्यर्थः २४१ तत्र वन्त्यादीभूयस्त्वेन दृश्यमानं रक्तं रूपं तेजसः सप्तभागशालिनो बोध्यम् शुक्लकृष्णरूपे तु प्रातमध्ययोर्लक्षतया वर्तमाने अवन्नयोरष्टमनवमभागशालिनो रेवेत्याह सर्वेहीति । सर्वं प्रचुरम् अग्रे स्तेजसः अत्रोदाहरणचतुष्टये २४२ एवं भूतत्रयसमुदायरूपाणां वन्त्यादीनां भूतत्रयात्पृथक्करणात्मके विवेके क्रियमाणे वन्त्यादेर्बोधाद्भूतत्रयमेव सत्यतया विशिष्यत इत्याह वन्हाविति । रूपत्रयस्य उक्तरूपत्रयाश्रयस्य भूतत्रयस्य पृथक्करणाद्वन्त्यादिः सत्यत्वमपगच्छतीत्यर्थः २४३

एवं जलीयभावे पुनर्यादिवृत्ताधिक्येन विवृतेन मिथ्यात्वबोधमित्याह तथेति । स्पष्टम् २४४ तत्र हेतुमाह विकार इति ॥ यतो विकारो न्यत्यादिनाममात्रात्मकः वाचेवार
म्यत्वा निमित्तव्यत्वात् तत्त्वं च वस्तुतोऽर्थनिरूपणायामभावात् ततः सिद्धात्कारणावधिकपृथक्त्वाभावात् मिथ्येति संबंधः फलितमाह तत इति ॥ विकारजातस्य कारणं भूतत्रयमेव ततो विकारजा
तापेक्षया सत्यमित्यर्थः २४५ इत्थं विकारत्वस्य मिथ्यात्वेन व्याप्तिमवधार्यते न लिगेन तेजः प्रभृतीनां कारणस्य सत एव परमार्थत्वं बोध्यमित्याह एवमिति । विकारस्य विभागलिगेन विकारतया
ज्ञातस्य यत्कारणं सद्रस्तुतदेव सत्यम् यत्त्वम्यत्र यंतन्न सत्यं कार्यत्वात् विकारत्वादित्यर्थः २४६ अत्रार्थे विद्वदनुभवः श्रुत्योपन्यस्तस्तं वर्णयति एवं ज्ञात्वेति । एवमुक्तविवेकविषया ज्ञात्वा अत्र कार
णतत्त्वे विद्वांसः कुशलाः केचित्पूर्वे द्विजा इत्यत्राहुरित्यर्थः २४७ इत्थं कथमत आह अस्मादिति । अस्माकं विद्यावंशे भवः कोप्यविज्ञातं किंचिदपि वस्तु न वदिष्यति किंतु सर्वविज्ञातमेव वदिष्यति कार
णसत्यत्वस्य विज्ञानादित्यर्थः २४८ कारणविज्ञानस्य सर्वविज्ञातत्वं प्रयोजकतां स्फुटयति कारणाच्चेति । स्फुटम् २४९ इत्थं वदन्तेषां युक्तमेव सद्भिज्ञानेन विश्वतत्त्वस्य तैरपरोक्षीकृतत्वादित्याह

तथा विश्वमिदं सर्वं रूपत्रयविनिर्गमात् ॥ न लभ्यते पृथग्यस्मात्तस्मान्मिथ्येति कीर्त्यते २४४ विकारो नाम धेयात्मा कारणान्न पृथग्यतः ॥ वाचैवारभ्यते यस्मा
द्रस्तुतो नैव विद्यते ॥ ततो रूपत्रयं सत्यं यद्विकारस्य कारणम् २४५ एवंप्रत्ययस्यास्य यद्विकारस्य कारणम् ॥ सत्यं तदेव नान्यत्स्यात्कार्यरूपं त्रयं हियत्
२४६ एवं ज्ञात्वा त्रिविद्वांसः पुराहर्षमुपागताः ॥ आहुरेवं हि मिलिताः कचित्ते द्विजसत्तमाः २४७ अस्मत्कुलेन कोप्यत्र जानन्कारणसत्यताम् ॥ कार्यस्यासत्यतां
तद्वद्विज्ञातं वदिष्यति २४८ कारणान्न पृथग्यस्मात्कार्यं किंचिन्न विद्यते ॥ ततः कारणविज्ञानात्सर्वः सर्वज्ञतां व्रजेत् २४९ एते रूपत्रयं यस्माज्ज्ञातवंतो मुनी
श्वराः ॥ तेजो ब्रह्मस्य तस्यापि कारणं यत्सद्वयम् २५० एवमुक्त्वा पुनः प्राहत नयं स्नेहसंयुतः ॥ तद्धेतुत्वं विवक्षुः सन् मनसो वै स आरुणिः २५१ अदनीयं हि नि
खिलं तेजो ब्रह्मात्मकं यतः ॥ अशितं च तथा पीतं ततः सर्वं त्रिधा भवेत् ॥ शरीरे सर्वं जंतूनामन्नपानानुसेविनाम् २५२ वारुणाणो मन इत्येतत्सूक्ष्मं कार्यमुदीरितम् ॥
मज्जारक्तं तथा मांसं मध्यमं च प्रकीर्तितम् २५३ अस्थि मूत्रं पुरीषं च स्थूलं स्यात्कमतस्त्रयम् ॥ तेजो ब्रह्म त्रयस्यापि सूक्ष्मादिपरिभेदतः २५४ तेजो मयी हि वा
गुक्ता ह्यममयो वायुरेव च ॥ अत्रात्मकं मनस्तद्वदिति पुनः प्रयत्नवान् ॥ प्रपद्य च पुनश्चोद्यम करोति पितरं प्रति २५५

एते इति २५० एवं वाक्यप्रपंचस्य भौतिकतानिरूपणे व्याख्यात्मिकप्रपंचस्य स्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणस्य कथं भौतिकतेति मंदं शंकावारणाय मनः प्रभृतीनां भौतिकतां सप्तमं कंडिकांतं ग्रंथेन श्रुत्या वाणितां विशद
यति एवमुक्तेत्येकत्रिंशत्तान्त्रिकैः । आरुणिरुहालक एव तद्वाक्यप्रपंचस्य भौतिकत्वमुक्त्वा यत्नमनः प्रभृतेराभ्यन्तरप्रपंचस्य यद्धेतुत्वं भूतानां तद्वारा लक्षणश्च तद्विषयवृत्तुमिच्छन्निर्वक्ष्यमाणमर्थं
प्राहेत्यर्थः २५१ अदनीयमिति । त्रिवृत्कृतभूतात्मकं बाह्यद्रव्यमजोदकार्यं भक्षितं पीतं वासजाठराग्नि संपर्केण त्रिधा पृथिव्यसेजोरूपे विभक्तं भवति इति वृत्तं सर्वेषामन्नादिसेविनां शरीरेषु सप्तमित्य
र्थः २५२ वागिति । एवं त्रिधा विभक्तस्याशितादेर्यस्तेजसो भागः सोऽपि त्रिधा भवति सूक्ष्ममध्यमस्थूलरूपे तत्र सूक्ष्मो भागो वायुरूपेण परिणमते मध्यो मज्जारूपेण स्थूलोऽस्थिरूपेण जलीय भागस्य
सूक्ष्माद्यात्मना त्रिधा भूतस्य प्राणो रक्तं मूत्रं चेतियथाक्रमं परिणामः पार्थिवस्य तु मनो मांसं पुरीषं च परिणाम इति द्वयोरर्थः २५३ । २५४ षष्ठकंडिकोक्तो दधिदृष्टांतो यांशं कां वारयितुमुक्तस्तामाह
तेजो मयीति त्रिभिः । वारुणाणो मनसि यथाक्रमं तेजो ब्रह्म त्रयस्यापि सूक्ष्मादिपरिभेदतः साहो पुनश्चोद्यमं श्रमं करोति २५५

इदं किमत्र आह विलक्षणमिति । स्थवीयसः अतिस्थूलान्नादिरूपेण दृश्यमाना तेजः प्रभृतेरुपादानात् सूक्ष्मत्वेन विलक्षणवागादित्यर्थं जायेत यतः सजातीयानां तंतुपटादीनामेव कार्यकारणभावो दृश्यते । २५६ पुनरेवेति । स्पष्टम् २५७ सामग्रीविशेषसहकृतात्स्थूलादपि सूक्ष्मसंभवो दृष्ट्या शयेन पितुरुत्तरं दर्शयति एवमुक्तं इत्यादिना । यथा घनत्वेन दृश्यमानस्यापि दध्मंथनसहकृतस्य तक्रंफेनो वृत्तं चेत्येतां त्रिगोणि कार्याणि द्विभावाकालेऽनुपलब्धान्यपि जायमानानि दृष्टानि तथा जाठराग्नि संपर्केण तेजः प्रभृतेरपि तत्कार्यत्रयं संभवतीत्यर्थः २५८ घृतमिति । यथा दृष्टं ते मध्यमाना दध्मः सकाशात् सूक्ष्मांशो घृतरूपेणोर्ध्वं गच्छति तथा तेजो बन्नानां त्रयाज्जठराग्निप्राणमनसां संपर्के स्योपादानभूतो भागोऽप्यूर्ध्वं प्रयातीत्यर्थः २५९ फलितमाह वागिति । मनोतः स माहारद्वंद्वः भूय इत्याद्युत्तरान्वयि २६० इत्युक्तं इत्युत्तरसमस्या परिहार्योऽंशं प्रतिपादयति वाच्यमिति । इत्युक्तेर्धेसु त्रिभूयः पुनः इति अचोदयत् पृष्ठवान् इति किं वाचस्तेजो मयत्वं यदुक्तं तत्प्रसिद्धं संभाव्यते जलीयधातोः कफस्योद्रेके सति वाक्शैथिल्यस्य दर्शनात् तथापि प्राणस्याम्यत्वं मनसो जम्यत्वं च कथं संभावितं तत्रान्वयव्यतिरेकयोरदर्शनादिति द्वयोरर्थः २६१ । २६२ इत्युक्तं

विलक्षणमिदं सूक्ष्मं कथं तस्मात्स्थवीयसः ॥ तेजो बन्नात्प्रजायेत वाक्प्राणमन आत्मकम् २५६ पुनरेव ततो मां त्वमुपपत्तिसमन्वितम् ॥ भगवन्वदयेनाहमधिगच्छामितत्त्वतः २५७ एवमुक्तः पुनश्चाह श्वेतकेतुं सुतं प्रति ॥ दधिस्थूलं यथा त्रेधा तक्रंफेनघृतात्मना ॥ मध्यमानं भवेदेवमन्नं जठरं भवेत् २५८ घृतं यथा तिसूक्ष्मांशो दध्म ऊर्ध्वं प्रयातिसः ॥ वाक्प्राणमनसां सोपितेजो बन्नत्रयात् तथा २५९ वाक्प्राणमन एतस्मात्सूक्ष्मं स्थूलात्प्रजायते ॥ तेजो बन्नात्मका भूय इत्युक्ते सोऽप्यचोदयत् २६० वाचोयतेजसत्वं स्यात् तन्नाम च भवेदिह ॥ यतः श्लेष्मसमुद्रेकात् तेजसो भिभवेसति ॥ न दृश्यतेऽतिविशदा वागियं सर्वदेहिनाम् २६१ मनः प्राणौ च केनैतावन्नकार्यौ भविष्यतः ॥ यतो नैवान्वयो नात्र व्यतिरेकश्च दृश्यते २६२ इत्युक्त आरुणिस्तेन तस्मै च श्वेतकेतवे ॥ अन्वयव्यतिरेकौ तौ दर्शयन्निदमब्रवीत् २६३ दर्शोद्वियाणि भूतानि पंच प्राणाश्च षोडश ॥ पुरुषस्य कलाः प्रोक्ता मनसो वृत्तयो द्विजैः २६४ एतद्विषयजास्तास्तु निराहारस्य मंक्षयम् ॥ दिवसे दिवसे यांति पुत्रसत्यं मये रितम् २६५ दिनमात्रं विनानीरं न प्राणः शकुयात्काचित् ॥ अवस्थातुं हितस्मिंश्च गते नैवान्वयादिकम् २६६ भवेद्यस्मात्ततो नीरं पिबया वदभीप्सितम् ॥ अन्नं पंचदशाहानि माशीस्त्वं तत एव च ॥ अन्वयव्यतिरेकौ तौ जानीषे स्वयमेव हि २६७

इति । इत्थं पृष्ठः पिता तस्मात् अन्वयादिकं दर्शयितुमिदमुक्तवानित्यर्थः २६३ इदं किमत्र आह दर्शोद्वियाणीति । इन्द्रियदशकं भूतपंचकं प्राणश्चेत्येतेषां यः समुदायस्तप्तायः पिंडवच्चितादात्म्यमापन्नः स पुरुष इत्युच्यते तस्य पुरुषस्य मनसश्चंद्रदेवतकमनः प्रधानस्य कलाः परिपोषापादका भागाः षोडश दिजैरुक्तास्ताः किमात्मिका इत्यत उक्तम् एतद्विषयजावृत्तय इति । एतत्पदेनान्नग्रहः तथा चान्नरूपाद्विषयात् प्रतिदिनमुपभुज्यमाना जातावृत्तयो मनोनिष्ठा वृत्त्युत्पादनाशक्तयः षोडश दिनावच्छेदेन षोडश संख्यामनोमयपुरुषस्य षोडशकला इत्युच्यंते इत्यर्थः तास्तु ता उक्तरूपाः कलास्तु निराहारस्य अन्नं परित्यजतः पुंसः प्रतिदिनं स्वीयमाणाः षोडशभिर्दिनेः सर्वाः क्षीयंते अन्नसंशय इति द्वयोरर्थः एतन्नरीरोगवृत्तमुक्तं रोगे 'तुदोषाणामेव सा शक्तिर्या शक्तिः खलुलंघने' इत्यायुर्वेदे विशेषोक्तेरिति ध्येयम् २६४ । २६५ तत्र अन्वयव्यतिरेकपरीक्षणोपयोगिनः प्राणस्य संरक्षणाय जलपानं कुर्वता त्वया पंचदशदिनां च नानाशनं हेयमित्याह दिनेति । प्राणो नीरं विनाऽवस्थातुं दिनमात्रमपि न शक्यस्तस्मिन् प्राणिते सति त्वं नैवान्वयव्यतिरेकं भवेत्तज्जायेत यस्माद्विदं ततो नीरं प्रथेदपि च अन्नं तपंचदशदिनानि साशीर्मा भूय तत एव इत्थं करणादिब्रह्म वपुष्यतिरेको मुखोऽथौ भविष्यत इति द्वयोरर्थः २६६ । २६७

एवमुक्तइति । सन्धेयकेतुः पक्षमात्रं पंचदशदिनाभ्यन्तरं ज्ञेयं यत्पुत्रकवान् ततः पितुरतिक्रमागात् २६८ ऋचइति । पिता तं शुक्लाममानसं शुवाक्षीणमनसं कगादीन् पठितुं दध्यं च निष्कृत्वा न सोयं मुतोपि चित्तं सन्नधीतमपि किंचिन्नपतिपेदे न सस्मरदुर्मैधादुर्बुद्धिर्न यथानस्मरति तेति द्वयोरर्थः २६९ । २७० पितरमिति । ततो विस्मृतेरेव हेतोराक्रोशेन ग्लान्या सहितोऽयं पुतः पितरमिदं माह इदं किं हेताततानि कगादीनि मम न भान्ति ज्ञानं नारोहति यत्पुरा सुशिक्षितमधीतं दृष्टं सदः सुमानितमभवत्तन्निष्फलं जातं यथा बहुभृशमाराधितो मंत्रः पुंसो भाग्यक्षये निष्फलो भवति तद्वदिति द्वयोरर्थः २७१ । २७२ एवमुक्तइति । अज्ञानभुंक्त्वा २७३ अधुनाविज्ञानसामर्थ्याभावे दृष्टांतमाह महतइति त्रिभिः । यथामहतोऽप्यग्नेरिधनक्षये सति खद्योतमात्रोऽगारकणः शिष्यते तेन खद्योतमात्रावशेषेणाग्निना महाकाष्ठचयदाहादिरूपं कार्यं किंचिदपि न जायते तथा तव मनः पंचदशदिनाभोजने नैक कलारूपेणावशिष्टं सत् किंचिदप्यधिगंतुं स्मर्तुं न शक्तं तस्माद्भोजनेनोपचितमानसो भूत्वा मत्समीपमागच्छेति त्रयाणामर्थः २७४ । २७५ । २७६ इत्युक्तइति । तेन पित्रा २७७ पितेति । एतावताऽन्नाभावे मनसो भावइत्येवं विधव्यतिरेकं ज्ञातवन्तमपि मुतं प्रतिबन्धि दृष्टांतेनैवा

एवमुक्ते ततः सोपि पक्षमात्रं व्यवर्जयत् ॥ अत्र पक्षांत आगत्य पितुस्तस्थौ समीपतः २६८ ऋचो यजूंषिसामानि सार्थानि वदपुत्रक ॥ एवं पिता तं तनयं प्राह स्वस्य समीपगम् २६९ शुक्लाममानसं सोयं न किंचिच्चित्तं यन्नपि ॥ प्रतिपेदेऽप्यधीतं यदुर्मैधाहियथा तथा २७० पितरं तत एवायं प्राहाक्रोशेन संयुतम् ॥ न तानि भान्तियदृष्टं ननु तात सुशिक्षितम् २७१ भाग्यक्षये यथा पुंसो मंत्र आराधितो बहु ॥ तद्वच्च निष्फलं जातमधीतं मे पुरा भवत् २७२ एवमुक्तः पिता प्राह सुतं शुक्लाममानसम् ॥ अज्ञानतत एवैतत्सर्वज्ञास्यसि सुव्रत २७३ महतोऽज्वलतो वन्हेर्यथेधनपरिक्षये ॥ खद्योतसदृशोऽगारः कश्चिदेवावशिष्यते २७४ न तेन पूर्ववत्कार्यं महाकाष्ठचयस्य हि ॥ दाहादि जायते किंचिद्यथा तद्वत्तवापि हि २७५ कलामात्रं स्थितं चेत् किंचिन्नैवाधिगच्छति ॥ अत्रे नरहितं तस्माद्बुक्कामामे हि पुत्रक २७६ इत्युक्ते भोजनं कृत्वा पूर्ववत्पितरं पुनः ॥ आगातेनाथ संपृष्टं सर्वमेवोभ्यभाषत २७७ पिता पुनस्तथा हेदं व्यतिरेकावधारिणम् ॥ अन्वयप्रतिपत्त्यर्थं बन्धि दृष्टांततः पुनः २७८ खद्योतसदृशोऽगारश्चितः शुष्कैस्तृणैर्यथा ॥ शनैः शनैर्देहेत् सर्वं शुष्कमाद्र्द्रं च संचयम् ॥ महान्तमपि काष्ठानामाधिक्यं प्राप्य दाह्यतः २७९ एवं ते मानसं शिष्टं कलामात्रमभूत्पुरा ॥ आहारग्रहणाद्धीदं सर्वं पुनरप्यभूत् २८० अन्नात्मकं मनस्तेन भवताप्यवधारितम् ॥ अन्मयश्च तथा प्राणस्तथा ते जोययीचवाक् २८१ एवं विज्ञातं तत्त्वार्थं वाक्प्राणमनसामपि ॥ पुनः पुनः पिता प्राह स्वात्मनो बोधसिद्धये २८२

व्यवस्थबोधनाय पिता पुनरिदं माहेत्यर्थः २७८ खद्योतेति । यथा सुक्ष्मोऽप्यंगारः शुष्कतृणैश्चितः संयोजितः सन् शनैः शनैर्दाह्यतो दाह्यभोगप्रयुक्तमाधिक्यं प्राप्य महान्तमपि काष्ठानां संचयं सर्वं शुष्कमाद्र्द्रं वादेदित्यर्थः २७९ एवमिति । एवं ते मनसोऽप्याहारेणोपचितस्य सर्ववेदनशक्तिः प्रादुरभूदित्यर्थः २८० फलितमाह अन्नात्मकमिति । स्पष्टम् २८१ एतावता द्वितीयलक्षणस्तत्पदार्थः शोधितोऽथ तस्य प्रत्यक्षलक्षणत्वं पदार्थतां बोधयितुं मुहालकइत्यादेः श्रुतिग्रन्थस्य प्रवृत्तिः तच्चात्मनः प्रत्यक्षं वेदांते पुत्रेधा बोध्यते चिदाभासबिम्बत्वेन देहाधिष्ठानत्वेन ईदं विवर्गाधिष्ठानत्वेन चेति तत्र प्रथमप्रकारं श्रुत्या शकुनिदृष्टांतेनोपन्यस्तं विशदयति एवमित्यादिभिर्विशिष्टश्लोकेः । एवमुक्तविधया विज्ञातं तत्त्वभूतस्तत्पदार्थावच्छेदकभूतार्थो विज्ञोपादानताप्रयुक्ता द्वितीयलक्षणो येन स तथा संपुत्रं प्रति स्वात्मनस्तत्पदार्थस्य तस्य बोधः शुद्धिस्तदर्थं पिता उद्दालकः पुनराहेत्यर्थः २८२

तत्रचित्प्रतिबिंबाधारतया मनसः प्राधान्यदर्शयति यदन्नमयमिति । यन्मनःपूर्वमन्नमयत्वेनोक्तस्तस्य मनस एव विलासभूतं सर्वविश्वबोधं येन हेतुना मनसि सति पुमानात्मा पुनः पुनर्मोहकार्या विचारार्थं विपर्ययं यातीत्यर्थः । यदि मनो न स्यात्तर्हि कुतस्तत्र प्रतिबिंबलक्षणं मोहत्रजेतदभावे रागाभावात्कथंचसंसेरदतो विश्वनिर्वाहकं मनः प्रधानमिति भावः २८३ अस्म्यमनसोपि बन्धनमुपादानतया वशे स्थापकं किमत आह देह इति । प्रथम आद्यो देहः कारणाख्योऽस्य मनसस्तथेत्यर्थः । तद्विशदयितुं देहस्य त्रैविध्यसंहारक्रमेणाह सत्रियेति । संदेहस्त्रिधा तत्र स्थूलश्रमः सूक्ष्मो मध्यः परः कारणत्वेन सर्वोत्कृष्टः प्रथम इत्यर्थः २८४ तत्र परं देहं वर्णयति कारणमिति द्वाभ्यां । यदि दमज्ञानं तत्कारणं शरीरमुक्तं तस्य परत्वं चैकत्वेन सर्वसाधारणत्वात् सर्वदुःखबीजत्वाच्चेत्यर्थः २८५ तच्च सुखमहमस्वाप्सं नोक्चिदवेदिषमिति सुमोत्थितपराभर्शानुमितेन सर्वानुभवेन सिद्धमित्याह सुषुप्ताविति । सद्भायरूपमानंदमानंदाकारवृत्तिशालिविक्षेपशक्तेस्तरोभावात्सर्वदुःखहीनंचेत्यर्थः २८६ मध्यं शरीरं वर्णयति तस्मादिति । तस्मादुक्तरूपाज्ञानविशिष्टादात्मनः सूक्ष्माणि भूतानि भौतिकानि मनः प्रभृतीनि च जायंते यत्समष्ट्यभिमानो हिरण्यगर्भ इत्युच्यते अस्यात्मनुमन इत्येवोक्तं मनः प्राधान्यप्रयुक्तैजसनामकं प्रोक्तमिति यावत् तद्भूतभौतिकस्थूलंतुसमष्टिरूपेण विराड्भवतीत्यर्थः २८७ स्थूलव्यष्टीनां विश्वसंज्ञाप्रयोजकतां सूचयन् जागरणहेतुतामाह

यदन्नमयमुक्तं ते मनस्तस्य विजृम्भणम् ॥ तेजो ब्रह्मात्मकं विश्वं येनोममुह्यते पुमान् २८३ देहोऽस्य प्रथमः प्रोक्तो बन्धनं सत्रिधा स्मृतः ॥ स्थूलः सूक्ष्मः परश्चेतिकारणात्मा य ईरितः २८४ कारणं नाम संप्रोक्तमज्ञानं सर्वदेहिनाम् ॥ साधारणं शरीरं यत्सर्वदुःखौघकारणम् २८५ सुषुप्तौ यत्सदानंदं सर्वैरेवानुभूयते ॥ सर्वदुःखविहीनं तद्विक्षेपपरिवर्जनात् २८६ तस्मात्संजायते सूक्ष्मं समग्रं भूतभौतिकम् ॥ हिरण्यगर्भो भगवानधिदैवं यदुच्यते ॥ अध्यात्मं मन इत्युक्तं स्थूलंतु तद्विराट् स्मृतम् २८७ प्रातिस्विकंतु यत्प्रोक्तं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ अत्र जागरणावस्था शरीरे परिकीर्तिता २८८ सूक्ष्मे तु कथिता स्वप्नावस्था तां त्वं निशामय ॥ सापि प्रोक्ता द्विधा सद्भिः स स्वप्ना स्वप्नवर्जिता ॥ द्वितीया सुप्तिरित्युक्ता दुःखं यत्र लयं व्रजेत् २८९ आनंदात्मनि निर्द्वन्द्वे सर्वभेदविवर्जिते ॥ स्वस्मिन्नेष लयं याति तदा जीवो यतस्ततः २९० स्वपितीति वदं त्येनामवस्थानामतो द्विजाः ॥ अपरेऽकारलोपेन नामोक्तं परमात्मनः २९१

प्रातिस्विकमिति । प्रतिस्वर्भवप्रतिदृष्टारं स्फुटभेदमिति यावत् तादृशं यत्सर्वजातीयं स्थूलशरीरं तज्जागरणावस्थायाः स्थानमित्यर्थः २८८ सूक्ष्मेति । सूक्ष्मे शरीरे तु स्वप्नावस्थायाः स्थानं साप्याश्रयस्थांतः करणस्याभिष्यक्तत्वं संस्कारावस्थत्वं लक्षणभेदेन द्विधा तत्राद्या स्वप्नप्रसंगे वं प्रसिद्धा अंत्यातु पुप्तिरित्युक्तैः २८९ एवमवतारितायाः सुप्तेः प्रकृतोपयोगं दर्शयन् सर्वदुःखाभावे हेतुमाह आनंदात्मनीति । यतस्तदा सुषुप्तिकाले अयं जीवः प्रतिबिंबरूपः स्वस्मिन्स्वकीये विबभूते परमार्थस्वरूपे लयं याति दर्पणस्थानीयस्य मनसो लयात् ततो दुःखं लयं व्रजेदिति पूर्वोक्तसंबन्धः विवस्वरूपस्य सदैक्ययोग्यता सूचनाया नंदात्मनीत्यादीनि विशेषणानि निर्द्वन्द्वत्वं पद्विभिराहित्यं तत्र हेतुः सर्वभेदराहित्यमिति २९० स्वपितीति । एनामवस्थानां लोकिनाः स्वपितीति तद्वत्पदेन वदति अपरे तत्त्वविदो द्विजास्तु इति वदतीत्यनुपगमः इति किं इदं स्वपितीत्याकारकं परमात्मन एव नामोक्तं भवति परोक्षमिषा इव हि देवा इति श्रौतव्याय संरक्षणाय विहितो योऽकारयोर्लोपस्तेन अप्रभावः लोपपदेन च क्षिप्रेन नाशः शक्त्या मध्यमस्वेन च विपरिणामो लक्ष्यमाप्रोच्यते तथा च पूर्वश्लोकोक्तरीत्या स्वर्थे स्वापीति तत्परमात्मना त्रिस्वपदगतस्याकारस्य लोपेन पररूपाख्याना

अत्र सुप्तिवर्णनादिव भूतात्मनः स्वरूपोपलक्षणाय न सुप्तिमत्त्ववर्णनाय कृटस्थे तत्र परिणामरूपावस्थानां दुर्वचत्वात् कस्यतर्ह्ययमवस्थेति चेत्संस्कारालयपरिणामिनो मनस एवेति दर्शयंस्तस्य सर्वो
 स्थाभागतत्वाद् मनस इति । सा सुप्तिरपि मनस एव विकारः परिणामो यत इदं मनः स्वप्रजागरणयोर्दशदिशः प्रतिभावनेन आम्पतीत्यर्थः तथा च यत्र मनसि भ्रमणे स्वप्नादिरूपं तत्रैव भ्रमकार्यं भूत
 लयरूपा सुप्तिर्युक्तेति भावः २९२ अत्रार्थं श्रुत्योपपन्नं शकुनिदृष्टान्तं विशदयति ग्रासार्थमिति द्वाभ्यां । यथा पंजरे सूत्रेण केनचिद्बद्धः शकुनिर्भक्ष्यकामः पंजरांतं देशे एव पक्ष्मचालने नो डीयमानो
 ग्रासस्य भक्ष्यस्य लाभेऽलाभे वा यदा श्रांतो भवति तदा पंजरे तं मध्ये उपगम्य पादभ्यां स्थानं प्राप्य पूर्वेण भ्रमकालिकेन दुःखेन विहीनोऽतिनिश्चलश्च सन् लीन इव भवतीति द्वयोरर्थः २९३ । २९४ दाष्टीतिके
 योजयति एवमिति । एवं शकुनिवदिदं मनोपि कर्मरूपेण सूत्रेण संघातलक्षणे पंजरे हृदयदेशे संबद्धं बद्धपादरागरूपक्षुधाप्रसूते दुःखैः संतप्तं सत् स्वप्नादौ भ्रमति तच्च श्रांतं सत् कर्मरूपसूत्रस्य क्षये बंधस्थानं
 तर्ह्येदेशु सिंश्रमापनयनाय यातीत्यर्थः २९५ तदानीं मनः कारणेलीयते तद्गतं प्रतिबिंबं तु बिंबे परमात्मनीत्याह प्राणोपाधिरिति । प्राणपदेन स्वार्थसंबद्धं सौ पुनः कारणज्ञानं लक्ष्यते तदुपहितं आ
 त्मानमनस आश्रयो लपस्थानं कीदृशस्य मनसः विलीनो बंधगतः करणप्राप्तो यस्य तत्तथा तस्य हृदयसहितस्येति यावत् २९६ कारणोपाधिभिन्नस्य मनो निरूपिताश्रयतायामयोग्यतामाह अ

मनसः सापि विज्ञेया विकारो दुःखदायिनः ॥ स्वप्ने जागरणे नित्यं मनोधावदिशो दश २९२ ग्रासार्थं शकुनिर्यद्बद्धः खमेति निरंतरम् ॥ बद्धो दृढेन सूत्रेण पंजरे केनचि
 त्सदा ॥ अप्राप्य प्राप्य वा ग्रासं भ्रमेण महता युतः २९३ पंजरे पुनरेवैष उपगम्याति निश्चलः ॥ पूर्वदुःखविहीनः सन्नास्ते लीन इवांततः २९४ एवं दुःखत्र
 येणैतत्संतप्तमानसं सदा ॥ कर्मसूत्रेण संबद्धं स्वप्ने जागरणं व्रजेत् ॥ कर्मक्षये प्रयात्यंतां सुप्तिं श्रमविनाशिनीम् २९५ प्राणोपाधिः सदा देव आनंदात्मा महेश्वरः ॥
 विलीनकरणग्रामस्याश्रयो मनसो मतः २९६ अन्यदा यतनं तस्य प्रबद्धस्येव पक्षिणः ॥ न विद्यते यतस्तस्मान्न च यातीदमेव हि २९७ आत्मनो व्यतिरिक्तं य
 त्सदसदस्तु विद्यते ॥ कार्यतन्मनसः केन भवेत्स्याश्रयोऽपरम् २९८ मनो विलीयते यत्र प्राणात्मनि महेश्वरे ॥ सदैवैतत्तु विज्ञेयं तेजो बन्नादिकारणम् २९९
 संस्कारशेषमत्रैतलीनमुत्पद्यते पुनः ॥ न मुक्तौ कारणाभावाद्देदोयंतत एतयोः ३०० एकतामनसो नास्ति यस्मात्सर्वशरीरिणाम् ॥ अभेदेऽप्यात्मनस्तेन व्यव
 स्था सुस्थिता भवेत् ३०१

न्यदिति । यतः पंजरबद्धपक्षिसमस्य मनसस्तस्मात्प्राणोपाधिकादात्मनः सकाशादप्यद्विजमायतनं न विद्यते अत इदं प्राणोपाधिकभिन्नं वस्तु जातं सुप्तौ न याति नाश्रयतया बलं बत इत्यर्थः २९७ तत्र
 हेतुतया अन्यपदार्थस्य कार्यत्वेन तदानीमसत्त्वमाह आत्मन इति । यदात्मनो व्यतिरिक्तं तत्सर्वमनस सकाशादपरंपराद्वा विभवति तत्कार्यत्वात् तत्तस्य मनस आश्रयः कथं स्यादित्यर्थः २९८
 यणितस्य प्रकृतोपयोगमाह मन इति । स प्रतिबिंबमनो विलयस्थानत्वेन प्रकृतस्य सद्रस्तुनः सर्वांतरत्वं विज्ञेयमित्यर्थः २९९ सुप्तोपरमात्मलाभे पुनः संसारः कथमित्याशंकां सुप्तिमुत्तयोर्वि
 शेषप्रदर्शनेन परिहरति संस्कारेति । अत्र सुप्तोपरमनः संस्कारशेषेलीयतेऽतः पुनरुत्पद्यते मुक्तौ तु पुनर्नोत्पद्यते कारणस्य संस्काराधारस्याज्ञानस्याभावाज्ज्ञानाग्निना दाहात् एतयोः सुप्तिमुत्तयो
 रंधंभेदो विशेष इत्यर्थः ३०० अस्मिन्नेकात्मवदेवं यमोक्षादिव्यवस्थाया अपि नानुपपत्तिः कल्पितानां मनोरूपोपाधीनां भेदेन सर्वसामंजस्य स्यादित्याह एकतेति । सर्वशरीरिणामात्मन ए
 व येषि सति यस्मान्न मनस एकता नास्ति तेन मनसामनेकत्वेन व्यवस्था सुखी दुःखी बद्धो मुक्त इत्यादिरूपा सुस्थिता सत्पुपपन्ना भवेदित्यर्थः ३०१

उक्तविचारमुपसंहरन् देहसंघाताधिष्ठानत्वेन सदस्तुन आंतरत्वमशनायादिनामोपन्यासमुखेन श्रुत्यादर्शितं निरूपयति एवं सुप्तिरिति द्वादशभिः । यथेयं सुषुप्तिर्मुक्त्यपेक्षया किंचिन्मनोद्वारेणा
नंदात्मसंबद्धाचसम्प्रतिविवप्रतिविंबेक्यबोधरूपफलशालित्वेन निरूपिता एवं विधा अन्यापि स्वप्रजागरणरूपा अवस्था अस्तिसापित्तुल्यफलशालिता बोधेत्यर्थः ३०२ अशनायेति । यत्र
ययोः स्थूलसूक्ष्मदेहाभिमानशालिनोर्जागरणायवस्थयोरप्यमानंदात्मा पुमान्निर्नामापि सकलनामहीनोप्यशनायेत्याकारकमुदन्येत्याकारकंचनामावाप्रोतिपूर्वोक्तस्वंपितीतिनामवदित्यर्थः ३०३
अनयोर्नाम्नोरात्मनिसंबंधे प्राणउपाधिरित्याह आत्मन इति । अत्र संघाते दृश्यमानां शुधात्पाचात्मनः अद्वासाक्षान्नविद्यते किंतु प्राणस्यैव ते विद्येते यस्मात्स प्राण उदरं गते अन्नादिकेन यतिनाडीद्वारा
सर्वांगेषु व्यापयति देहस्यांतस्तत्त्वात् व्याप्तत्वात् तत्तस्माद्वयोरशनोदकयोर्नामप्रकट्याख्यायते अतोऽशनाय इति उदकनाय इत्याकारकं नामद्वयं निपातेन अशनाया उदयेत्याकारकं सत्प्राणस्य मु
ख्यं नाम भवति प्राणद्वारा चात्मनो भवतीति द्वयोरर्थः ३०४ । ३०५ अशनायापदेकं साधनमशनपदमिति सूचयन् प्राणस्यात्मपेक्षया मुख्यनामकत्वेन तेजसोऽपेक्षया गौणनामकत्वेन मेव दर्शयितुं
तेजसोस्तेनामनीमुख्ये इत्याह अशनस्येति । अशनस्यैर्मैव दुत्पत्त्याऽशितस्य भक्षितस्य पन्नयनं तस्य कर्तृणिकारकाणि उदकानि भवन्ति द्वाव कत्वात् पीतस्य द्रवस्य पन्नयनं तस्य कर्तृतुतेजो भवति ते

एवं सुप्तिरियं मुक्तेः समीपस्था समीरिता ॥ अत्र स्थान्यापि मनसा कृताऽनंदात्मनोऽस्ति हि ३०२ अशनायेति त्रया मुदन्येति चतुद्वयम् ॥ नामावाप्रोति निर्नामा
स्वपितीति यथा पुमान् ३०३ आत्मनो न शुधानां पिपिपासाऽद्वात्र विद्यते ॥ किंतु प्राणस्य स प्राणो न ये दन्नोदके काचित् ३०४ देहस्यांतस्ततो यस्मान्नायकस्तद्व
योरपि ॥ तस्यैतन्नामभिज्ञेयं तद्वारा चात्मनो भवेत् ३०५ अशनस्यात्र कर्तृणि नयनस्योदकानि हि ॥ तेजः पीतस्य तेनैतच्छब्दे ते कीर्तिते उभे ३०६ गवाश्वनाय
कायद्वत्तद्वदेतद्वयं स्मृतम् ॥ अशनायेति संप्रोक्ता आपस्तेजः समीरितम् ॥ उदन्येति चतुद्वारानंदात्मापितथेयते ३०७ शरीरं प्रथमं कार्यं स्थूलमुक्तं मनीषिभिः ॥
अत्र द्वितीयं भूमिश्च तृतीयं परिकीर्तितम् ॥ आपश्चतुर्थं तेजश्च पंचमं परिकीर्तितम् ८ सदुक्तं तेजसो मूलमपां तेजस्तथेरितम् ॥ आपो भूमेश्च भूमौ लमन्नस्यापि प्रकी
र्तिता ॥ अन्नं देहस्य मूलं स्यात्सर्वकेशकरस्य हि ३०९ देहाद्या अंकुराः प्रोक्ता मूलान्यन्नादयोपि च ॥ सदंताः सत्तु निर्मूलं ज्ञातं त्वंकुरुलिङ्गतः ३१० सर्वेषामपि भूता
नां भौतिकानां च तत्स्मृतम् ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानि हेतुस्तैस्तु विवर्जितम् ३११

न प्रवृत्तिनिमित्तेन उभे अंशे जी एतच्छब्दे उक्तनामके बोधेत्यर्थः ३०६ एतच्छब्दे तद्वद्वान्तेन स्फुटयति गवाश्वेति । यथालोक्ये गवानेतारोगोनाया इति कर्मण्यणंतनाम्नो ध्यंते अश्वनेतारस्तु अश्वनाया
इति तथा आप उक्तविधेन अशनायेति नाम्ना प्रोक्ता द्वाव कत्वात् तथा तेजस्तु उदयेत्युक्तं शोषकत्वात् तद्वारा अंशे जी निरूपितपरंपरात्वात्मापितदध्यासेन तथा उक्तनामकैर्यंते इत्यर्थः ३०७ आ
भ्यानामभ्यां देहस्य भौतिकत्वमिति सूचनद्वारा सतः सर्वांतरत्वं यथा बोधितं तथा दर्शयितुं कार्यकारणपरम्परां वर्णयति शरीरमिति द्वाभ्यां । प्रथमादिशब्दाज्ञानक्रमापेक्षया तथा च शरीरस्य कार्यं
त्वं प्रथमं बुद्धावारोहणीयं तत्तत्कारणस्यान्नस्य तत्तत्तत्तेजोऽधिगम्य ततोऽपांतं तेजस इत्यर्थः ३०८ सदुक्तमिति । तस्य पंचमकार्यस्य तेजसो मूलकारणं तु सदस्तु प्रोक्तं तेजस्तु जलस्य जलं भूमे
र्भूमिरन्नस्यान्नं तु जले तेजोऽधिगम्य ततोऽपांतं तेजस इत्यर्थः ३०९ उक्तपरंपरायाः फलमाह देहाद्या इति । देहादिरूपाविकाराः अंकुरत्वेनोक्ताः श्रौतशुंगपदेनेति शेषः अन्नादयः सत्पयताः पदा
र्थस्तु मूलत्वेनोक्ताः एवं सति यथालोके अंकुररूपलिङ्गेन मूलमनुमीयते तथा देहादिलिङ्गेन तत्कारणमन्विच्छन्नसदस्तु निर्मूलं कारणं परंपरापर्यवसानभूमिभूतजानीहीत्यर्थः १० एवं विधीपादानत्वेन स
र्वभिरस्य ततः सिद्धमिति दर्शयति सर्वेषामिति । सर्वेषामुत्पत्तिहेतुत्वेन मूलमिति स्थितिहेतुत्वेनापतनमिति लघुहेतुत्वेन तत्प्रतिष्ठितस्य सदस्तु श्रुतायक्तं कीदृशं स्वयं ते मूलं विविधं जितमित्यर्थः ३११

उक्तनमस्यासुत्पिपासापलक्षितस्य स्वभावादि कालिकसंसारस्य भौकृत्वमदर्शयन्तारापितवन्ति तत्त्वोक्तितमिति दर्शयति एवं जागरण इति । स्पष्टम् ३१२ अथ मरणावस्थायां मिदियवर्गा
विद्यानत्वेनान्तरत्वं सूचनपूर्वकं महावाक्यमथमपर्यायस्यार्थमाह स्वप्रवृत्तिर्योदशभिः । पूर्वोक्तावस्थात्रयचारी जीवो नानाशरीराभिगृहीत्वा गृहीत्वा त्यजति ३१३ कथं त्यजतीत्यपेक्षायामाह
मुमूर्षोरिति । मुमूर्षोः संनिहितमरणस्य अनुत्पत्तः स्वदुष्कृतस्मरणेन पश्चात्तापं कुर्वतो भूमिपाताद्युपलक्षितस्य च जंतोरितरेन्द्रियैः सहितस्य वागिन्द्रियस्य वृत्तिः कार्यक्षमत्वं मनसि लीयते व्यापारे सत्यपि वा
व्यापारः शाम्यतीति यावत् एतं मनसो वृत्तिः प्राणव्यापारेति प्रत्येव शाम्यतीति त्रयाणामर्थः ३१४ । ३१५ । ३१६ सापीति । सा प्राणवृत्तिरपि तेजःपदलक्षिते सूक्ष्मभूतपंचकवेष्टिते जीवे प्रज
तितत्परतंत्रतया तिष्ठतीति यावत् तज्जीवरूपमपि सहभूतैः सुषुप्तिवत्संस्कारशेषमायोपाधौ सति आनंदरूपे पातिलीयते इत्यर्थः अत्र वागादिपदानां वृत्त्याद्यर्थे पुलक्षणायां मूलभूता उपपत्तयस्तु शरीरकचतुर्थ
तृतीयपादे दृष्टव्याः संस्कारैरित्याद्युत्तरान्वयि ३१७ अतीतग्रंथे शोधितं पदार्थद्वयं स्मारयन् महावाक्यार्थं विशदयति सुषुप्तावित्यादिना । शरीरिणः शरीरत्रयाभिमानवतः पुप्तिमृत्तिकालयोः
संस्कारमात्रात्मबंधशालिनश्च जीवस्य यल्लयकारणलयस्थानं अयं जीवो यदात्मको यदूपः यदेव जीवरूपेणोपाधिष्वनुप्रविष्टमिति यावत् यच्च सद्रूपेण तेजःप्रभृतेर्जगतः कारणमुक्तं एतत्सदे

एवं जागरणे स्वप्नेऽपि पासातुरः सदा ॥ प्राणाद्युपाधिको जीवो दुःखमायातिनित्यशः १२ स्वप्ने जागरणे सुप्तावेक एवातिसंचरन् ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणि विमुंचति विमोहि
तः १३ मुमूर्षोरस्य जीवस्य बहुशोऽप्यनुत्पद्यतः ॥ भूमावत्र शयानस्य कठिनायांसदुःखितम् १४ बांधवैः परिवीतस्य हिक्काश्वासाकुलस्य च ॥ प्रसारितोर्ध्वनेत्रस्य
लालालीढाननस्य च ३१५ इन्द्रियैर्नवभिः सार्द्धं वागृत्तिर्मनसि व्रजेत् ॥ मनो वृत्तिस्ततो याति प्राणवृत्तौ क्रियात्मनि ३१६ सापितेजसि जीवाख्ये सूक्ष्मेऽस्मिन् भूतपंच
के ॥ आनंदात्मनितयाति जीवरूपं सभूतकम् ॥ संस्कारशेषं संस्कारैर्बद्धस्यात्र शरीरिणः ३१७ सुषुप्तौ च मृतौ यतु जीवस्य लयकारणम् ॥ यदात्मकश्च जीवो यं य
च्च संस्कारणं स्मृतम् ३१८ स एष श्वेतकेतो आत्मा सोऽस्य मयोरितः ॥ सूक्ष्माः सूक्ष्मतमो नित्यं महीयान् महतोऽपि च ३१९ एतदात्म्यमिदं सर्वं ते जीवन्नात्मकं जगत् ॥
रज्जुरूपं यथा सर्वसर्पधारादिरज्जुगम् ३२० एतदेवात्मरूपं त्वमसि देहादिकंचन ॥ बुद्धिसाक्षितया यतु नित्यं तत्र प्रतीयते ३२१ आनंदात्मस्वयं ज्योतिर्जडवर्ग
स्य भासकम् ॥ न भर्तानां पिभोक्ता त्वं न प्रमाता च कर्हिचित् ३२२ आदेशोऽयं मया प्रोक्त उपदेशः प्रियायते ॥ यादृशो हि भवान्स्तब्धस्तादृग्गर्वाधिकाय हि ३२३

यदेवेतकेतो तव आत्मा मयोच्यते यः सूक्ष्मात् सूक्ष्मो महतो महत्त्वेन प्रसिद्धादधिकालादेर्महानिति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९ तस्य महत्त्वे हेतुमाह एतदात्म्यमिति । भूमशब्दवद्ववितुप्रधानो
निर्देशः स्वार्थिकः एष उवा तथा च सर्वजगदेतदात्मके एतत्सद्वस्तु आत्मा पारमार्थिकरूपस्य तत्तथा यथा रज्जुगंसर्पधारादिरज्जुरूपं रज्जोऽकल्पितानि सर्पधारादंडभूवि वराणिरज्जुमात्रात्मकानी
त्यर्थः ३२० एषमुपाधिनाम विद्यानदृष्ट्या बाधे सति परिशिष्टस्य त्वत्स्वरूपस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य तेनैक्यसिद्धमवेत्याह एतदेवेति । एतद्विधा विद्यानभूतमात्मतत्त्वमेव त्वं भवसि यत्सा
क्षितया चिद्रूपमद्वयत्वेनानंदरूपं तद्वतिरिक्तस्य जडत्वेनैतन्माभावेऽपि तद्धानप्रयोजकत्वात्स्वयं ज्योतिश्च भवति एवं सत्त्वोपाधिकाः कर्तृत्वादयो धर्मास्त्वयिनसंतीति द्वयोरर्थः ३२१ । ३२२ एष
हितोपदेशोऽपि गर्वहरत्वादिदेशपदेन राजादिशासनवाचकेनोक्त इत्याह आदेश इति । तुभ्यं प्रियाय उपदेशभूतोऽप्ययं वाक्यप्रबंधो गर्वाधिकाय गर्वेणाधिकमानिनेतं शमयितुमादेशः शासनरूपः यतो
यादृशो भवांस्तादृशः स्तब्धत्वात् उद्विग्नत्वादित्यर्थः ३२३

उक्तविद्यात्मज्ञानमेवसार्वद्विषयफलकमुपन्यस्तमित्याह अमुनेति । अमुनावर्णितेनात्मरूपेणश्रवणमनननिदिध्यासनानांगोचरतानेतेनअश्रुतादिरूपमपिसर्वश्रुतादिरूपंभवेदितिद्वयोःसंबन्धः
तत्रहेतुपदस्योपपत्तिवाचकस्यमतपदेनसंबन्धः पुत्रकेत्यनुकंपायांकन् ३२४ । ३२५ इत्थंशास्त्रार्थसमाप्तेपितदन्वधारणप्रयोजकानांपरिहारायद्वितीयादिपर्यायाणांप्रवृत्तिरितिदर्शयन्भूय
इत्यादिवाक्यस्यतत्राष्टदशउपात्तस्यार्थमाह एवमुक्तंइति । एवमुक्तउपदिष्टःश्वेतकेतुःपितरंप्रतिपुनःप्राहपप्रच्छ सपितापिपुत्रंप्रतिनिर्णयजनकमुत्तरजातंप्राहेति ३२६ इत्थमिति । इत्थंभू
योबोधयतुभवानित्येवंविधवाक्योपन्यासेनासौश्वेतकेतुरष्टौप्रश्नानकरोत् सपिताप्यस्यसुतस्यानन्वबोधनेअबोधेप्रश्लिगेनज्ञातेसतितावंत्यष्टावेवोत्तराण्यवदत् कीदृशान्युत्तराणि इत्याद्यंतानि
इतिशब्दआदावन्तेचयेषांतानि तथासौभ्यशब्दपूर्वकमितिशब्दमुपक्रम्यतादृशेतिशब्दपर्यंतग्रंथैरुक्तानीतियावत् सयएगोणिमेत्यादिभागास्तुअपवादापवादेउत्सर्गस्थितिरितिन्यायेनशंकापगमेनपू
र्वोक्तसिद्धांतस्तथैवस्थितइत्येतावदेवबोधयंतीतिभावः ३२७ ननुप्रथमपर्यायेश्वेतकेतोरबोधएवकार्यस्थितइतिचेत्संशयप्रयोजकतर्कलक्षगप्रतिबंधादितिदर्शयन्नाह संशयेइति । हियस्मात्तस्य
श्वेतकेतोःसंशयस्यकारणानि कुतर्करूपाणिइमानिवक्ष्यमाणैरिअभूवन् यानिपिताक्रमशोद्वितीयादिपर्यायैःक्रमेणनिराकरोत्परिहृतवानित्यर्थः २८ तत्रद्वितीयपर्यायेणनिवर्त्यतर्कमाह सुप्ताविति ।

अमुनाश्रुतमात्रेणहेतुनापिमतेनवा ॥ विज्ञातेनात्मरूपेणसर्वभूतात्मनासदा ३२४ श्रुतंमतंचविज्ञातंसर्वमेतद्वेदिह ॥ अश्रुतंममंततद्वदविज्ञातंचपुत्रक २५
एवमुक्तःपुनःप्राहपितरंतनयस्ततः ॥ संदिग्धहृदयःसोपिपुत्रमाहविनिर्णयम् ३२६ इत्थमष्टौचकारासौप्रश्नास्तावंतिचावदत् ॥ उत्तराणिसइत्याद्यंतान्यस्या
नवबोधने ३२७ संशयेकारणान्यष्टौश्वेतकेतोरिमानिहि ॥ अभूवन्क्रतस्तस्यपितायानिनिराकरोत् ३२८ सुप्तौमृतौचजीवानांसतिचेद्भ्रमनंभवेत् ॥ तस्या
ज्ञानेप्रकोनामदृष्टांतस्तंवदाधुना ३२९ अथागतानांतत्प्राप्तौकरणानांचसंक्षयात् ॥ स्थितायामपिमायायामनुभूतिःकुनोनहि ॥ दृष्टांतस्ततएवात्रवर्णनीयःप
रोपिहि ३३० सुप्तौब्रह्मसंप्राप्तौजीवनाशोभविष्यति ॥ नदीनिदर्शनात्स्पष्टोमरणेचकथंततः ॥ ब्रह्मप्राप्तिर्भवेत्तस्यतत्रदृष्टांतमीरय ३३१ नदीनानविलीनानां
समुद्रेपुनरुद्भवः ॥ नदीनिदर्शनात्तेनमनोमोमुह्यतेमम ३३२ अतिसूक्ष्मोयमात्मास्यात्कथंस्थूलसमाश्रयः ॥ अत्रापिकंचिदृष्टांतमनुकूलंपितर्वद ३३ आ
स्तिकयाहुद्वयतेस्वात्मातच्चकुत्रापिदर्शनात् ॥ अत्यंतानुपलब्धेर्धेनहिशब्दोस्तिकस्यचित् ॥ अतोत्रापिचदृष्टांतःपितर्वाच्यस्त्वयामम ३३४

यदिसुप्तौमृतौवाजीवानांसतिगमनंभवेत्तदातत्प्राप्तंजानीयुः अतस्तस्यसतःअज्ञानेअत्रप्रसिद्धेअसंभावनावारकोयोहृष्टांतःसवक्तव्यइत्यर्थः २९ तृतीयपर्यायनिरस्यंतमाह अथागतानामिति । सुप्ति
कालेकरणानांज्ञानसाधनानांसंक्षयवशान्मायायामविद्यायांस्थातायांक्षेमभागिन्यामपिसत्यांयथागृहादागतस्यगृहादागतोस्मीत्यनुसंधानंभवतितथासतआगतानांजीवानामनुभूतिःसतआगतोस्मी
त्याकारिकाकृतोनहिभवेदित्याशंकापरिहारायापिदृष्टांतोवक्तव्यइत्यर्थः ३३० चतुर्थपर्यायनिरस्यंतमाह सुप्तावितिद्व्याभ्यां । यदिनदीनिदर्शनान्नदीनांसमुद्रइवसुप्तौमरणेचजीवानांसतिलयस्तर्हिने
षांनाशःस्पष्टोदृष्टांतेनस्फुटीकृतःस्यात्तथाचब्रह्मप्राप्तिःकस्यस्यादित्येतच्छंकापनुत्त्यैअपिदृष्टांतोवक्तव्यः यतोलीनानानदीनांपुनरुद्भवोनदृष्टःसन्ममनोव्यामोहनयतीतिद्वयोरर्थः ३३१ ३२ पंच
मपर्यायनिरस्यंतमाह अतिसूक्ष्मइति । अयमात्मातिसूक्ष्मोपिस्थूलस्यप्रपंचस्याधारःकथंस्यादित्यत्रापिअत्रिदृष्टांतोनिरूप्यइत्यर्थः ३३ षष्ठ्यावर्त्यंतमाह आस्तिकयादिति । भवतापंचमपर्यायां
तएवदुक्तं अत्रमायमात्मात्मलप्यति तत्रश्रद्धैवदृष्टानुसारिणीकथंस्पात् यतोऽत्यंतमनुपलब्धेऽननुभूतचरेर्धेनोद्विष्यतिप्रवेष्टुंभवतीत्यतोत्रापिसंभावनायेभावनायेदृष्टांतोवक्तव्यइत्यर्थः ३३४

तपतदुक्तं श्रद्धायामात्मालम्पयति तत्र श्रद्धावदृष्टानुसारिणी कथं स्यात् यतोऽस्य तमनुपलब्धेन नुभूतचरितशब्दोपनयनप्रवृत्तभवतत्पितात्रापि सभाविना यिमाविना यिदृष्टावताः
सप्तमं निरस्यतमाह लक्षणमिति । लक्षणं निरस्यतमं स्वस्वरूपं यदि दिव्यीर्त्ताग्रहणं योऽयं भवति तदेवेन्द्रियांतरेणापि गृह्यते यथा चक्षुरादिभिरगृहीतोऽपि रसो रसनया आत्मा विद्विष्यगृहीतस्ते रसाव्यवृत्तं
प्रत्यक्षत्वेन तदयोऽगम्यत्वात् तथापि स केनोपायेन गृह्यते इत्यत्र दृष्टांतो वाच्य इत्यर्थः ३३५ अष्टमेन परिहार्यतमाह विदुष इति । यदि बहूनामज्ञानां जीवानां यथेन्द्रियादिकं मरणकाले सूक्ष्मरूपेण तिष्ठति
तथा विदुषोऽपि तिष्ठेत्तदा तस्य पुनर्जन्म कुतो न भवेत्त्राप्नुयुपपत्तिर्दृष्टांतो वाच्य इत्यर्थः ३३६ नवमपर्यायपरिहार्यतमाह सर्वात्मनेति । यदि विदुषां वागादिकं सर्वात्मनानिरवशो पंलीयते तदा अ
विदुषामपि तथार्थिनस्य आदितिशंकावारणाय विदुषां यथा संसार उपपातितः स्यात्तादृशवर्गेन न सहितं दृष्टांतं गृहीत्यर्थः ३३७ एवं विधा अष्टौ संदेहजनकास्तर्काः पित्राद्वितीयादिपर्यायैः क्रमेण निरा
क्रियंते इत्याह एवमेवेति ३३८ तत्र द्वितीयपर्यायगतस्योत्तरभागस्यार्थमाह नानेति पंचभिः । यथामधुकरामध्वपूपमधुनः अपूषाकारे आयतने मधुकरानानावृक्षसमुद्भूतं मधुमुपरसजातमैक्यं न
यति मधुत्वेन परिणतं कुर्वंति ते च मधुनि स्थिता मधुभावं गतानानावृक्षजारासा इति इत्थं स्वात्मानं न जानंति इत्यर्थः अहमेतस्याप्रस्परसोऽस्मिन् जंबीरस्येतीति द्वयोः संबन्धः ३३९ । ३४०
तथा दार्ष्टान्तिके योजयति यथेति । प्रथमपदं पूर्वाव्याये तथा सुप्तो तेनानाजानीयाजीवाः सति सत्तत्त्वे संपद्यमान्यते नैक्यं गताः संत आत्मानं विशेषरूपेण न विदुर्न जानंतीत्यर्थः अत्रेदं बोध्यं दृष्टांतं

लक्षणं हीन्द्रियैर्ग्राह्यं गृह्येतापीन्द्रियांतरात् ॥ अगृहीतोर्पीन्द्रियैर्य आत्मा केनात्र गृह्यते ॥ अग्राह्य ईन्द्रियैः सर्वैस्तत्र दृष्टांतमीरय ३३५ विदुषो मरणे सर्वातिष्ठेच्चैर्दिन्द्रियादि
कम् ॥ पुनस्तस्य कुतो न स्यादुत्पत्तिर्विदुजंतुवत् ॥ उपपत्तिततो मद्यं पितस्त्वं वर्णयात्र भोः ३६ सर्वात्मनात्र वागादिविदुषां लीयते यदि ॥ संसारवर्णनेन त्वं दृष्टांतं व
र्णयात्र भो ३७ एवमेव च संदेहाः श्वेतकेतुसमीरिताः ॥ क्रमशस्तान्पितासर्वानेव मेघानिराकरोत् ३८ नानावृक्षसमुद्भूतं यथामधुकरामधु ॥ मध्वपूपेन यं त्यैक्यं ना
नावृक्षसमुद्भवाः ३३९ न जानंति रसास्तत्र स्वात्मानं मधुनि स्थिताः ॥ अहमेतस्य वृक्षस्य नाहमेतस्य चेति ते ३४० यथा तथैव संसृतौ सति संपद्यते विदुः ॥ न जी
वाः सर्व आत्मानं क्षतातादात्म्यमागताः ४१ तामसाराजसास्तद्वत्सात्विका अपि ज्ञतवः ॥ व्याघ्राद्याश्चापिराजाद्या विप्राद्याश्चात्मवेदिनः ४२ यच्छरीराः समा
यांतितच्छरीराः पुनश्च ते ॥ भवेति नापरे सर्वे सर्वदा संसृतिस्थिताः ४३ सत्प्राप्याप्यागताः सर्वे न जानंति विमोहिताः ॥ यथानानाविधानयः सागरं प्राप्य मेघतः ॥
आगतानैव जानंति सागरादयमागताः ३४४

जडत्वं स्वाभाविकं दार्ष्टान्तिकं तत्त्वाविधिकावरणप्रयुक्तं तदिति विशेषस्य अथवा दृष्टांतं विवेकाभावो रसभिन्नप्रमातृनिष्ठोऽपि रसेष्वा रोपितो दार्ष्टान्तिके तु जीवेष्वज्ञानावृत्तेषु मुख्य इति विशेषस्य सत्त्वे पितृदगादरे
ण न विदुरिति परोक्तस्याज्ञानस्य साधर्म्यमिति ३४१ यद्विददा सर्वे व्येकतां च्छेयुस्तर्हि सुप्तोऽस्ति यतानां तज्जातीयशरीरमाप्तिर्न स्यादिति शंकां मृद्वावगतं मृदूकानामिव संस्कारैः शिष्यमाणैर्न्यवस्थासंभ
व इत्याशयेन परिहरति तामसा इति द्वाभ्यां । व्याघ्रादयस्तामसजातीयाः राजाधाराजसजातीयाः विप्राद्याविद्याप्रधानाः सात्विकाजातीयाश्च जंतवो यादृशयादृशशरीराः सुप्तौ सति समायांतित्वा
दृशशरीरमेवोत्थाय प्राप्नुवन्ति यतः सर्वदाऽनादिकालतः संसारपातेन सूचित संस्कारकाः यदि ज्ञानकर्म संस्कारानस्युस्तदा तत्तद्योनिवृत्तकौशलासंभवेन संसरणमेव न स्यात्तथा च तैः संस्कारैरत्रापि न्यव
स्थासु संपादेति भावः ३४२ । ३४३ तृतीयपर्यायगतोत्तरं व्याचष्टे सत्प्राप्यापि । सत्प्राप्यापितत आगताः संतो वयं संत आगता इत्येवं ते जीवानां जानंति यथानयोऽपि प्राप्य मेघद्वारा वृष्टिरूपे
णागता अपि वर्णसमुद्भावागता इत्यर्थेन जानंति तद्वदिति तत्र हेतुर्विमोहिता इति । येन मूलज्ञानेन सत्प्राप्तिदशायां भानप्रतिबंधः कृतस्तदिदानीमपि न निवृत्तमिति भावः ६४६

३४५ अथनदीनिदर्शनप्राप्तजीवनाशशोकावारकस्यचतुर्थपर्यायगतोत्तरस्यार्थमाह आगतादितिपंचभिः । सतआगताजीवास्तएवभवतियेषुभाः अपरेभिन्नजातीयानभवन्ति अन्यथातेषामेवा
 नुत्थानेनुसौसल्यमात्रेणदेहपातःस्यादित्यर्थः ३४६ किञ्चजीवनाशोनकेनचिदृष्टःकितुत्परिस्वक्तानामभ्येषामेवेतिदृष्टान्तेनस्फुटयति यथेति । यथावृक्षस्यशाखानामध्येयस्यायस्याजीवक
 र्त्तकस्त्यागस्तस्यास्तस्याःशोषणंदृष्टेनजीवनाशइत्यर्थः ३४७ सुप्तस्यमुक्तत्वेपिजीवांतरप्रवेशेनतच्छरीरमुत्तिष्ठेदितिशंकावृक्षशाखादृष्टान्तेनैवपरिहरति अन्येति । चेद्येकस्यजीवस्यनिर्गमना
 नंतरमन्यस्यजीवस्यप्रवेशोभवेत्तदाशाखासंशोषणेनब्रजेदिति ३४८ तथाजीवांतरप्रवेशेनजीवनव्यवहारसंतानात्कस्यापिदेहस्यनाशोनव्यवहिष्येतनचेवंदृश्यतेततःसएवोत्तिष्ठतीतिसिद्धमित्या
 ह एवमिति । सुप्तेएकस्मिन्सुप्त्यामुक्तेसति ३४९ यएवम्रियतेसएवदेहांतरगच्छतिनान्यद्व्येवंनित्यस्यजीवस्याधिकारिणःसत्त्वान्नमोक्षशाखवैयर्थ्यमित्याह यथेति । स्पष्टम् ३५० पं
 चमपर्यायगतंसूक्ष्मस्थूलस्थितिदृष्टान्तवर्णयति आनंदात्मनीति । यथासुप्तिप्रसिद्धेसत्त्वानंदरूपेसूक्ष्मेजमत्तिष्ठतितथाबोधकंदृष्टान्तंशृण्वति ३५१ वटेतिद्वाम्भा । यथावटस्यधानाबीजंतदव

एवंजीवाइमेसर्वेसतआत्मनआगताः ॥ इत्थंजानंतिनैवैतेसतोवयमिहागताः ३४५ आगताःपुनरेवैतेतएवस्युर्नतेपरे ॥ अन्यथादेहसंपातोभवेतेषांदिनेदिने
 ४६ यथावृक्षस्यशाखानांत्यागात्तासांदिशोषणम् ॥ नहिजीवेनरहिताशाखाकाचिद्धिर्जायते ॥ यथांजहातिजीवोयंसासाशुष्यतितत्तक्षणत् ४७ अन्यजीव
 स्यचेद्देहप्रवेशःपरिनिर्गमात् ॥ भवेच्छाखानसंशोषकदाचनसमाब्रजेत् ३४८ एवंदेहस्यकस्यापिबिनाशोनभविष्यति ॥ दृश्यतेनयतस्तेनसुप्तेनान्यःसमाब्रजेत्
 ४९ यथासुप्तेतथैवायंमरणादौचनापरः ॥ सएवचततोजीवोब्रह्मसंप्राप्यनिर्गुणम् ॥ पुनरुत्पद्यतेतस्मात्कर्मपाशवशंगतः ३४० आनंदात्मनिसुप्तेस्मिन्नवाङ्म
 नसगोचरे ॥ यथातिष्ठतिविश्वंत्वंदृष्टान्तमवधारय ५१ वटधानातिसूक्ष्मेयमाश्रयोमहतोयथा ॥ वटस्याप्यधुनाभेदेनैषनात्रप्रदृश्यते ५२ तथात्मासूक्ष्मरूपो
 यंप्रपंचस्यसमाश्रयः ॥ प्रागुत्पतेर्यतस्तत्रसोस्तिशास्त्रदृशांयथा ५३ उपायादवगम्योयंधीमतासचदेहगः ॥ जलस्थंलवणंयद्द्रव्यम्यतेरसलाभतः ५४ एवमा
 त्माप्रपंचेस्मिन्जडेसर्वत्रवर्तते ॥ चैतन्यरूपसंलाभाज्ज्ञातव्योब्रह्मवेदिना ॥ श्रद्धावतासदैवायंनास्तिकेननर्काहंचित् ५५ अपीन्द्रियैरलभ्यस्यलाभःस्यादुरु
 वाक्यतः ॥ गांधारस्ययथापुंसश्चैरैर्नीतस्यकाननम् ३५६

च्छिन्नचैतन्यमितियावत् सूक्ष्ममपिमहोवटस्याश्रयोजन्मासंभवात्परंत्वधुनाबीजदशायामेववटस्तत्रबीजेभेदेननदृश्यतइत्यर्थः ३५१ दाष्टांतिकेयोजयति तथेति । तथायमात्मातत्सं
 स्कारशालिमायोपहितःसूक्ष्मोप्युत्पतेःपूर्वप्रपंचस्याधारोभवतीत्युक्ते यतस्तत्रउत्पत्तिपूर्वकालेसआत्मास्तीतिशास्त्रदृशांसदैवसोम्येदमप्रआसोदित्यादिशास्त्रचक्षुःकाणांयथाप्रसिद्धइत्यर्थः ३५३
 षष्ठपर्यायगतदृष्टान्तश्रद्धासमुत्थानायप्राकृतोपायैरलब्धोप्यथेउपायविशेषेणलभ्यतेइत्यावेदकंवर्णयति उपायादिति । सबलौकिकप्रमाणैरनाविष्कृतोप्ययंविशोपादानभूतआत्माधीमताश्रद्धासं
 स्कृतमतिकेनदेहगःसंपातेप्रत्यक्तेनवर्तमानउरलभ्यते यथाजलगतलवणंचभूराधुनाप्यैरलब्धमपिरसनासंयोगलवणोपायेनलभ्यतेइत्यर्थः ३५४ अत्ररसनासंयोगस्थानीयंपदार्थशोधनमितिसूच
 यत्तादाष्टांतिकेयोजयति एवमिति । एवंप्रपंचवर्तमानोप्यात्मातदीयस्यचैतन्याख्यस्वरूपस्यसंयुक्तस्यत्वादिविशेषैःपरिचयादुरुवेदांतवाक्यविश्वासवतेवलभ्यइत्यर्थः ३५५ प्रकृतेसउपायः
 यत्तिलेयमांसेदृशावेतिसूच्यषष्ठोपायांतरेदलेभस्याधुनाभेददृष्टान्तसममपर्यायगतंयथाशते अपीन्द्रियैरितिल्लभिः । इन्द्रियादिभिःपरिचितोपायैरलब्धस्याप्यात्मवस्तुनीगुहाक्यरूपापुर्वो-

३५५

एतदेवंस्फुटयति विद्वानितिद्वाभ्यां । निगदव्याख्यातंद्वयम् ३७० । ३७१ सत्याभिप्रायोमोक्षहेतुरितिलोकेपिप्रसिद्धमित्याह लोकेपौति । सत्यसंधाअभिप्रायोयस्यसंतथा मिथ्या
भिशापोऽनृतकलंकप्रप्तिरूपः सजातो यस्यसतथा मुच्यते शुद्धिगच्छति अपरः अस्यैवविवरणमनृतमानसइतिसुदुःखंयातीतिप्रसिद्धमिति ३७२ एतत्कथमित्याकांक्षायांमुदाहरति यश्चेत्या
दिना । यथाकाश्चिचोरःसाधुश्चेतुभावपिचोरविनंदंउच्यताराजभट्टैर्गृहीतोसभायांप्रत्येकंममचोरत्वात्वास्तीतिकोशंतौवीक्ष्यजोतेनसंशयेनसद्भिर्धर्मोधिकारिभिःसमेदिव्येउभयोरादिष्टेसतिसाधु
स्तसलोहेनकरेधृतेननदहतेअन्यश्चोरस्तुदहतेइतित्रयाणांसंबंधः ३७३ । ३७४ । ३७५ अदग्धइति । तयोःसाधुःसत्याभिप्रायकत्वलक्षणसत्याभिसंधित्वात्सत्यभाषणेनानुमिताददग्धहस्त
एवमुच्यतेइत्यर्थः ३७६ दग्धेति । परश्चोरोऽनृताज्ञयप्रभावादनृतभाषणानुमित्वाद्दग्धहस्तोबन्धनिगडमेतिवध्यतेशारीरादिदंडंचप्राप्नोतीत्यर्थः ३७७ फलितमाह विदुषइति । वागादिविल

विद्वान्सत्यात्मबोधेनमायापाशविवर्जितः ॥ वागादिविलयाद्भूयःशरीरंनानुग्राह्यत्वात् ३७० अविद्वाननृतसर्वदेहांतंदुःखकारणम् ॥ जानन्नात्मतयाभूयःसंस्कारै
र्देहमाव्रजेत् ३७१ लोकेपिसत्यसंधोयोभवेन्मिथ्याभिशापितः ॥ समुच्यतेपरोदुःखंप्रयात्यनृतमानसः ३७२ यश्चचोरश्चसाधुश्चदृष्टौराजभट्टैर्बलात् ॥ चोरा
विमौनिहंतव्यावित्येवंनिश्चयेसति ३७३ उभावपिसभामध्येक्रोशतश्चोरतानहि ॥ प्रत्येकंममचेत्येवंसंजातेसंशयेसति ३७४ सभासद्भिःसमेदिव्येउभयोःपरिक
ल्पिते ॥ ज्वालामालाकुलंतमयःपिंडंवहनकरे ॥ साधुर्नदह्यतेत्वन्यश्चोरोब्रह्मदह्यते ३७५ अदग्धोमुच्यतेसाधुस्तस्मान्मिथ्याभिशापितः ॥ सत्याभिसंधिर्य
स्मात्ससत्यमेवाभ्यभाषत ३७६ दग्धहस्तःपरःसद्योबन्धमेतिचवध्यते ॥ अनृताज्ञयतोयस्मादनृतसोभ्यभाषत ३७७ विदुषोऽविदुषश्चैवसमानेमरणेसति ॥
भवेद्वागादिविलयोविदुषोनापरस्यच ३७८ नवकृत्वःश्वेतकेतुंसआत्मातत्त्वमस्यपि ॥ पितोवाचविजज्ञेसनवमेवचनेपितुः ३७९ श्वेतकेतुर्नृणांजाःकंचित्का
लंगृहेवसत् ॥ आत्मज्ञानीविरक्तःसन्प्रवव्राजयथापिता ३८० सत्तायाःसुखरूपत्वमात्मनोनैनमैरयत् ॥ आरुणिःश्वेतकेतुश्चपप्रच्छनचघोधनः ३८१ सनत्कु
मारोभगवान्नारदायसुखात्मताम् ॥ अपृष्टोपिपुराप्रश्नतोषितःसउवाचह ३८२ इतितेकथितंश्वेतकेतोरज्ञानकारणम् ॥ ज्ञानंचस्वपितुर्भूयःकिमन्यच्छोतुमि
च्छसि ३८३ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणशंकरानंदभगवत्ताविरचितउपनिषद्भूतआत्मपुराणेच्छांदोग्यसाराथप्रकाशेआरु
णिश्वेतकेतुसंवादोनामद्वादशोऽध्यायःसमाप्तः ॥ १२ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

॥ ५ ॥

योनिरवशेषइतिशेषः अपरस्याविदुषस्तथानेति ३७८ चरमवाक्यार्थमाह नवेति । एवंनववारंपित्रोपदिष्टःश्वेतकेतुरसंभावनानिवृत्तौसत्यमस्यपितुर्नवमेवचनेतत्प्रथमोक्तमेवतत्त्वविजज्ञेसाक्षात्कृ
तवानित्यर्थः ३७९ अतीतकथांसंगमयति श्वेतकेतुः । तदन्तर्जन्मालोक्तंनरस्यपारमहंस्यबोधमित्यर्थः ३८० उत्तराकांक्षामुत्थापयति सत्तायामितिद्वाभ्यां । श्वेतकेतोर्यथनत्वस्वयंविज्ञा
नसामर्थ्यरूपंविज्ञापितारुणिःसत्तायाःसुखरूपत्वंनरेणयत्तुल्यत्वात्तद्वत्त्वमनृतमानसःश्वेतकेतुस्ततोनापृच्छदित्यर्थः ३८१ नारदेनापृष्टोपिचसनत्कुमारएतन्नारदायोवाचेत्याह सनत्कुमारइति ३८२ उप
संहरति इतितेइति ३८३ द्वादशंकरणंशोभभवतोव्यक्तपलंकृतम् । त्रिकाशैकमुक्तदस्यशांतांयत्तेचमत्कृतम् ॥ १ ॥ द्वादशंकरणमहंकाररूपंभवतःशोयितत्त्वपदार्थरूपस्यमुक्तदस्यतत्पदार्थस्येत्यर्थः
॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणशंकरानंदभगवत्ताविरचितउपनिषद्भूतआत्मपुराणेच्छांदोग्यसाराथप्रकाशेआरु
णिश्वेतकेतुसंवादोनामद्वादशोऽध्यायःसमाप्तः ॥ १२ ॥ ॥ ५ ॥

॥ इति शिवसूक्ततिलककृष्णचंद्रात्मजदिलाराधधरितनुत्तमकृष्णस्थीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतसुकृतावात्मपुराणीकायासंप्रसवाख्यायामादाद्याध्यायः समाप्तः ॥ १७ ॥

[Faint, illegible handwritten text across the page]

॥ इत्यात्मपुराणे द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे त्रयोदशाध्यायप्रारंभः ॥

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee. The names are written in a cursive hand, and the addresses are given in a more formal, printed style. The list is organized in a table-like format with columns for names and addresses.

2. The second part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee. The names are written in a cursive hand, and the addresses are given in a more formal, printed style. The list is organized in a table-like format with columns for names and addresses.

3. The third part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee. The names are written in a cursive hand, and the addresses are given in a more formal, printed style. The list is organized in a table-like format with columns for names and addresses.

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भूमानोमाल्पतापोहः सकलाकलनस्फुटः ॥ आशोत्तरश्चरः शश्वदाजितसत्रयोदशे ॥ १ ॥ अस्यार्थः । भूः पृथिवी मानवेदः उमाकीर्तिः 'उमाऽतसिहिमवतीह
रिद्राकीर्त्तिकीर्तिषु' इति विश्वप्रकाशकोशात् एषांपदार्थानां याऽल्पता असुरप्रभावात्संकोचरूपातामपोहति असुरनिरासेन हरतिस तथा सकलस्य स्वकीयपरिपूर्णरूपस्य यदाकलनेन रावणवधानंतरं त्वं
महाविष्णुरसीति त्रिधा तृवाक्येनानुसंधानं तेन स्फुटः परित्यक्ता हार्या बोधनाट्य इति आशादिदृष्टातद्वतामुत्तरकोसलवासिनां धरः सन्निधानेन त्राता सदास श्रीरामः सत्रयस्त्रयेणानुजानां त्रिकेण सहितः
अदशोदशावस्तिस्तद्वहितोऽदशोद्दार्दज्योतीरूपदीपस्तस्य मध्ये बन्दिशि खेति महोपनिषदि प्रसिद्धस्तदुपरिराजते आराधकानामाविर्भवतीत्यर्थः । श्रीकृष्णविग्रहपक्षे भुवोमानः पूजाप्रशंसारूपोगवो
वायतः स तथा पुनः कीदृशः अमाः प्रमाहीना अज्ञाये अल्पाः क्षुद्रादुःशासनादयस्तत्कृतो योद्रौपदी प्रभृतीनां भक्तानां तापस्तमूहति जानातीति स तथा पुनः कीदृशः सकलस्य ककारलकारसहितस्य
कामबीजस्याकलनेन जयेन स्फुटः प्रकटलीलः आशायोप्यादिकामनाया उपशमकत्वेन उत्तरभूतस्य तदानुकूल्यस्य धारकः सवासुदेवः सत्रयः संकर्षणादित्रयसहितः दशाः परिणामरूपा अवस्थास्ता
भिर्हीनत्वाददशो निर्विकारस्वरूपे राजते देदीप्यते इत्यर्थः । श्रीशंभुपक्षे भूमान् ज्योतिर्लिंगरूपेण भूम्या नित्यसंबद्धः ओमा प्रणवेन अल्पताया जीवनिष्ठपरिच्छिन्नताया अपोहस्य बाधस्य क
र्त्ता सकलस्य चंद्रकलासहितस्य विग्रहस्य आकलनेन वारणेन स्फुटो भक्तानां प्रसिद्धः आशादिभूतद्रूपस्य उत्तरस्य ऊर्ध्वस्त्रस्य वारक इति यावत्सः अदशो जाप्रदायवस्थापरित्यागहेतीतत्त्वज्ञानेतदर्थं

श्रीगणेशायनमः ॥ एतच्छ्रुत्वाथ शिष्योपि स्वात्मनो ब्रह्मरूपताम् ॥ प्रष्टुकामः पुनः प्राह स्वगुरुवचनं त्विदम् १ भगवन्भवताख्यातमैतरेयेण कीर्तितम् ॥ ज्ञा
नमाख्यातसहितमेवं कौपीतकीरितम् २ आदित्यस्य महेशस्य सश्वेताश्वतरस्य च ॥ कठस्य ततिरेस्तद्वज्जाबालादि द्विजन्मनाम् ॥ आरुणेः स्वपितुर्बाल्ये
लब्धं च श्वेतकेतुना ३ मंत्रज्ञो वामदेवश्च शक्रः काश्यपश्च भूपतिः ॥ गुरवो ये त्रशिष्याश्च प्रवर्तते प्रजास्तथा ॥ बालाकिश्च तथा दृष्टो गार्ग्योऽर्थः परिकीर्तितः ४ भेदतो
भेदतश्चापि त्रिपर्वाय त्रकीर्तितः ॥ महान्वंशो मन्त्रदर्शी दसौ च प्रतिकोपितः ५ दध्यङ्गार्थवर्णे यत्र शक्रः क्लेशमुपागतः ॥ अश्विनो ब्रह्मविद्याचर्धैर्यमाथर्वणस्य च
६ भूपतेर्यज्ञशालायामाश्वलाद्यैर्द्विजोत्तमैः ॥ जल्पाख्यो यत्र संवादः शाकल्यमरणतः ७ द्विवारं पृथिवीपालं यत्र वाजसनेयकः ॥ मत्वावादकथां कृत्वा कृतकृत्यं
चकार सः ८

यत्सत्रं सत्रतुल्यं संप्रदायप्रवर्त्तनरूपं कर्म तद्याति प्राप्नोति धारणीति यावत् स तथा । प्रमेयपक्षे तु भूमा तत्संज्ञो नोस्माकमधिकारिणां माल्पतामा प्रमातन्निष्ठाया ल्पतापरिच्छिन्नविषयता तस्याः परि
हारकः पूर्णत्वात् सकलस्य द्वैतजातस्याऽकलने बिस्मरणे स्फुटः नरमादीनां वक्ष्यमाणानां भावानां मध्ये चतुर्दशे आशातस्या उत्तरः प्राणस्तस्या धारः अविष्टानभूतः स पसिद्धस्त्रयोदशे त्राध्याये स्फुरति त्म
र्थः १ तत्र मेधाविनः प्रश्नं दर्शयति एतच्छ्रुत्वेत्पष्टादशभिः । स्पष्टम् १ । २ आदित्यस्येति । आदित्यविशेषणं महेशस्येति प्रप्रयंतानां ज्ञानमित्यनेन प्राक्तेन संबन्धः लब्धमित्यत्र च तद
नुपगः ३ मंत्रज्ञ इति । मंत्राणां सर्वात्मता बोधकानां दृष्टावामदेवो गुरुत्वेन प्रथमे ईदृस्तु द्वितीये अजातशत्रुस्तु तृतीये इति अथ शिष्या उच्यते प्रजाः प्रथमे तथा प्रतर्दनो द्वितीये बालाकिस्तु तृतीये इत्यर्थः ४
चतुर्थं गतान् शिष्यानाह भेदत इति । त्रिविधानि पर्वाणि घटकपुरुषरूपाणि यस्य स तथा विधोर्वंशो मन्त्रदर्शिनो गुरुशिष्याणां परंपरारूप उक्तः यत्र वर्तमाने आथर्वणे गुरौ दसौ शिष्यतयोक्तो यत्र तयोः शि
ष्यतायां शक्रः क्लेशमीर्णरूप प्राप्तः कीदृशः शक्रः प्रतिकोपितः हितोपदेशेन प्रत्युत्तकोपगतः तथा दस्योर्विद्योपदेशस्तत्र महाभये पि गुरोर्धैर्यचोक्तमिति द्वयोरर्थः ५ । ६ पंचमायध्यायत्रयार्थक्रमेणानुवद
ति भूपतेरिति त्रिभिः । यत्रातीतग्रंथे शिष्टं निगदन्पारुषातं त्रयम् ७ । ८

९ अष्टमार्थमाह कारणेति । नवमदशमयोस्तमाह धर्मेत्यादिना । नवमेधर्मराजोगुरुक्तो नचिकेतास्तु शिष्यः कीदृशो महान् गुरुः अत्रिविधयोः संप्रदायप्रवर्तकत्वात् तथा दशमे वरुणो गुरुस्तु तपोधनो भृगुस्तु शिष्य उक्तः तत्रैव नारायणीये वेनाख्यस्य गंधर्वस्य स्वानुभवः सर्वसाधनानां मध्ये संन्यासस्योत्तमत्वं च कीर्तितमिति द्वयोरर्थः १० । ११ एकादशवृत्तमाह कीर्तित इति चतुर्भिः । प्रथमपदपूर्वांश्च विदर्शितं संन्यासस्यानुष्ठानं सर्वतः क्रमुप्रभृतिकर्तृकं दर्शितं तथा तस्य संन्यासस्य स्वीकारकालोपाधिभूतस्य वैराग्यस्य जनिरुक्तेत्यर्थः १२ तस्या इति । तस्या वैराग्य जने हंतवोगर्भोपनिषदाद्युक्ता विवेकादय उक्ताः निमित्तानां मरणचिह्नानाम् १३ विरक्त इति । अत्र संन्यासे विरक्तोऽधिकारी प्रोक्तः तथा अस्य संन्यासिनो बाह्यो वेषः शिखादिराहित्यरूपस्तदाचारश्चोक्तः तद्वदाभ्यंतरो मुख्य आचारोऽहिंसादिरूप उक्तः ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं तत्त्वज्ञानं च वर्णितमिति द्वयोरर्थः १४ । १५ अनंतरोक्तमनूय पृच्छति न वेति त्रिभिः । निगदन्वाख्यातां त्रयं तत्र वेदे

संन्यस्य अपि मैत्रेयी जायां यत्राकरोन्मुनिः ॥ कृतकृत्यां याज्ञवल्क्यो लोकातिस्तपोधनः ९ कारणे यत्र जिज्ञासायतीनां च द्विजन्मनाम् ॥ धर्मराजो गुरुस्तद्वद्रु
णश्च तपोधनः १० नचिकेताश्च यत्राभूच्छिष्यस्तद्वद्रुरुर्महान् ॥ गंधर्वस्यापि वेनस्य स्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ नानासाधनसंघेषु संन्यासो यत्र चोत्तमः ११ की
र्तितो नुष्ठितः पूर्वैः संवर्तयैर्महात्मभिः ॥ तस्य स्वीकारकालश्च वैराग्यस्य जनिस्तथा १२ तस्यास्तु हेतवस्तद्वद्गर्भोपनिषदादिषु ॥ विवेको विविधो योगो निमित्ता
नां च बोधनम् १३ विरक्तोत्राधिकारी च संन्यासी परिकीर्तितः ॥ शिखादिरहितस्यास्य वेष आचार ईरितः १४ बाह्य आभ्यंतरस्तद्वदहिंसादिस्वरूपकः ॥ मु
र्योपि स्वात्मविज्ञानं ब्रह्मोपनिषदादिषु १५ नवकृत्वः श्वेतकेतोर्हार्दाशंकां व्युदस्य हि ॥ तत्त्वमस्येव मुक्तं तत्सम्यग्ब्रह्मावबोधने १६ आत्मनः सुखरूपत्वमध्याये
स्मिन् प्रकीर्तितम् ॥ उक्तं सनत्कुमारेण किंतु तन्नारदाय हि १७ तदहं श्रोतुमिच्छामि नारदाय यदीरितम् ॥ ज्ञानं सनत्कुमारेण त्वतोद्य भगवन् गुरो ॥ एवमुक्ते गुरुः
प्राह शिष्यं वेदे स्थितां कथाम् १८ सनत्कुमारमासीनमेकांते नारदो मुनिः ॥ संसारतापसंतप्तः कदाचिदिदमब्रवीत् १९ भगवन् भवता सम्यक् ज्ञायते त्रपरायणम् ॥
ब्रह्मयत्तत्परं ज्ञानाच्छोकं तरति पंडितः २० शोकस्य तरणे यत्स्यात्कारणं ब्रह्मवेदनम् ॥ तन्मे ब्रूहि महाभाग शिष्यस्ते हंतपोधन २१ एवमुक्तः स भगवन्नारदेन महात्म
ना ॥ तदीया ज्ञाननाशार्थमिदमाह सन्निव २२ भवान्यदत्र जानीते सर्वज्ञो नारदो मुनिः ॥ तच्छ्रुत्वा शुततः पश्चादहं वक्ष्यामि ते स्फुटम् २३ एवं सनत्कुमारेण कथि
तो नारदो मुनिः ॥ प्रांजलिः प्रणतो भूत्वा सर्वमेव न्यवेदयत् २४ ऋचो यजूंषि सामानि ह्यथर्वांगिरसा समम् ॥ मंत्रब्राह्मणरूपाणि वेद्विब्रह्मप्रसादतः २५ अत्र नाना वि
धाः संति वृत्तलोककथाः शुभाः ॥ इति हासमिधास्तद्वत्पुराणं जगतोपि च २६

छांदोग्यसप्तमाध्यायरूपे १६ । १७ । १८ तत्र नारदप्रश्नमवतारयति सनत्कुमारमिति । एकांते स्थितं मुनिं नारद इदं पप्रच्छेत्यर्थः १९ इदं किमित्याकांक्षायामाह भगवन्निति । भगवन् यत्परा
यणं सर्वाधिष्ठानभूतमत एव परं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्मस्य च विज्ञानात् शोकं कर्तृत्वा यथा सारूपं तरति तद्वदज्ञायते इत्यन्वयः २० शोकस्येति । तस्य शोकस्य तरणे कारणभूतं ब्रह्मवेदनं यत्प्रादुर्भावति
तन्महाशिष्यायोपदेशमिति त्वर्थः २१ एवमुक्त इति । एवं प्रार्थितो मुनिर्नारदस्य त्रंशे अवोचस्तद्वधारणाय दमाह इदं किं भवान्सर्वज्ञत्वेन प्रसिद्धो यावज्जानाति तच्छ्रुत्वा वक्ष्यामीति द्वयोरर्थः २२
२३ एवमिति । स्फुटम् २४ मंत्रब्राह्मणरूपेण प्रत्येकं द्विविधान् ऋगादिसंज्ञां श्रुतरो वेदान् ज्ञानां मिब्रह्मणः पितुः प्रसादादित्यर्थः २५ अत्रेति । अत्र वेदेषु संक्षिप्योक्ता इति शेषः नानाविधाः—

कथाः सन्ति कीदृशः वृत्तलोककथाः अतीतजनविषयकाः कथः इतिहाससंज्ञा अपि वेमि तथा जगतः सर्गादिनिरूपणवाक्यरूपपुराणवेमि तथा शब्दापशब्दविज्ञानहेतुत्वेन वेदोपकारकत्वाद्देश
नावेदमिति शब्दशेक्तव्याकरणवेमि तथा पित्र्यपदोक्तं श्राद्धादिविधिवेमिति द्वयोरर्थः २६ । २७ राशिमिति । श्रुतोरशिमित्युक्तं गणितं वेमि पत्रगणितशास्त्रे गुणनभाजनादिना संख्यावतिष्ठते
स्फुटीभवतीति तथा देवपदोक्तमुत्पातादिनिर्णयशास्त्रं निधिपदोक्तभूमिनिखातद्रव्यरूपनिधिशस्त्रं च वेमिति एवमग्रेपि द्वितीयां तानां वेमिपदसंबंधो द्रष्टव्यः २८ वाको वाक्यपदार्थः कैश्चित्प
श्रोत्तररूपो वेदभाग उक्तो भाष्यकारैस्तु तर्कशास्त्ररूप इत्यतस्तदुभयमाह प्रश्नोत्तरमिति । किंस्विदावपनं महदिति प्रश्नोभूमिरावपनं महदित्युत्तरमेवं विधवेदभागं वाको वाक्यसंज्ञं न्यायशास्त्रमक्षपा
दमणीतं तद्रूपं तर्कशास्त्रमपितत्संज्ञं तथा श्रुतावेकायनपदोक्तं नीतिशास्त्रमिति २९ देवैति । निरुक्तमहाभागदेवता इत्युपक्रम्य सर्वदेवानां सार्वभौम्यमुक्तं तदत्र देवविद्यापदेनोक्तं परिशिष्टं निरुक्तं
शिक्षाकल्पौ चेत्येतन्नयं वेदोपकारकत्वाद्देवविद्येत्युक्तं तथा भूतानां प्राणिनां दृष्टोपकारहेतुत्वात् भूतविद्येत्युक्तमायुर्वेदसहितं सुश्रुतं वैद्यशास्त्रविशेषं तथानानाविधशांतिपुष्ट्यादिफलकान् मंत्रानित्यर्थः
३० धनुरिति । क्षत्रविद्यापदोक्ता मस्त्रविद्यासहितां धनुर्विद्यां तथानक्षत्रविद्यापदोक्तं ज्योतिःशास्त्रं ग्रहसंस्थादिप्रतिपादकमित्यर्थः ३१ सर्पेति । सर्वेषु देवनिकाया देवशरीरास्तद्वशीकारहेतुभूता

सर्गादिकथनं वाक्यमपि व्याकरणं तथा ॥ शब्दापशब्दविज्ञानं पित्र्यश्राद्धादिकं हि यत् २७ राशिगणितमित्युक्तं यत्र संख्यावतिष्ठते ॥ उत्पातादितथा देवं निधिशा
स्त्रं तथानिधिम् २८ प्रश्नोत्तरं च कथितं वाको वाक्यमनीषिभिः ॥ तर्कशास्त्रं न्यायशास्त्रं नीतिशास्त्रं तथैव च २९ देवविद्यां निरुक्ताख्यावेदविद्यां पुनस्त्रयम् ॥ शि
क्षां कल्पं निरुक्तं च भूतविद्यां च सुश्रुतम् ॥ आयुर्वेदेन सहितं मंत्रान्नानाविधानपि ३० धनुर्विद्यां तथा क्षत्रविद्यामस्त्रसमन्विताम् ॥ ज्योतिःशास्त्रं तथा विद्यां नक्षत्रा
ख्यां मुनीश्वर ३१ सर्पदेवनिकायानां विद्यां तां गारुडाभिधाम् ॥ गांधर्वं च विज्ञानमिशास्त्रं सर्वोपकारकम् ३२ एतत्सर्वं विज्ञानमिवेदगर्भस्थितं मुने ॥ भगवन्ने
व जानामि स्वात्मनो मोक्षकारणम् ॥ मंत्रवित्त एवास्मि स्वात्मज्ञानविवर्जितः ३३ भगवत्सदृशेभ्यस्तु श्रुतपूर्वमया विभो ॥ आत्मवित्सकलं शोकं तरेदत्र सकार
णम् ३४ ममास्ति च सदा शोकस्तापत्रयसमुद्भवः ॥ वन्दिमंडलसंस्थस्य पंगोः पुंसो यथा भुवि ३५ सोऽहं शोचामि सततमात्मानं दीनवत्सल ॥ शिशुपुत्राप्यपुत्रा
वायौ वने गतमर्तका ३६ सर्वबंधुविहीना च यथानारीपतिव्रता ॥ शोचत्यात्मानमनिर्भृशं दारिद्र्यपीडिता ३७ शोचंतं तमिहात्मानं तापत्रयवशंगतम् ॥ शो
काब्धेरत्यगाधस्य परपाराभिलाषितम् ३८

विद्यागारुडविद्येति प्रसिद्धातां तथा सर्वजनानां मनोरंजकत्वेनोपकारकत्वाज्जनविद्येत्युक्तं गांधर्वं शास्त्रं गीतादिप्रतिपादकं जानामीत्यर्थः ३२ एतत्सर्वमिति । सर्वमेतदुक्तं जानन्नप्यहं वेदस्य गभे
तात्पर्यरूपं विषयतया स्थितं मोक्षकारणं जानामीत्यर्थः मंत्रविदिति । तत आनुपंगिकार्थं विज्ञानेति तात्पर्यं विषयस्याज्ञानादेवाऽहं मंत्रवित्तं मंत्रपाठवेत्तेवास्मि न तु मंत्रार्थवित् स्वात्मतत्त्वस्य तत्ता
त्पर्यं गोचरस्याद्योथादित्यर्थः ३३ आत्मतत्त्वस्य तत्तात्पर्यं गोचरत्वे हेतुतया तज्ज्ञानरूपफलवत्त्वमाह भगवत्सदृशेभ्य इति । युष्मत्तुल्येभ्य आत्मेभ्यो मयेदं पूर्वश्रुतं इदं किं आत्मवेत्ता सकारणं समूलं शोकं
कर्तुं त्वादि रूपं तरेतीति ३४ तद्वाक्यार्थमयिसमन्वितं विवेकीति दर्शयन् स्वस्मिन् शोकां वर्णयति । ममास्तीति । यथा वन्दिमंडले त्रिकोणे पतितस्य पंगोः शोकः स्यात् तत्तथा ममाभ्यात्मादिदुःखत्रयसंसर्गजः
शोकोस्तीति ३५ 'अनीशया शोचति मृत्युमानः' इति श्रुत्युक्तं देव्य रूपं शोकैर्निदर्शनेनाह सोऽहमिति । आत्मानं शोचामि कां गतिं यास्यामीत्याकारकशोकस्य गोचरतानयामि बालापत्यत्वादिविशिष्टाना
रीवेति द्वयोरर्थः ३६ । ३७ शोचंतमिति । तं मामात्मानं शोचंतं शोकाब्धेः परपाराभिलाषः संजातो यस्य स तथा तं नृभिर्दुस्तरं शोकाब्धौ मज्जंतं च भगवत्वात् पूज्यः परंपारंतीरं तारयतु प्रापयति तद्वयोरर्थः ३८

३९ एवमिति । एवंनारदेन्द्रतन्त्रेप्रार्थयंतं प्रतिस्थूलरुंधतीन्यायेन परंतत्त्वं बोधयितुं भगवान्मुनिः सनत्कुमार एवमाह । एवं कथम् । हेनारदयत्किंचित्त्वमध्यगीष्ठाः अयमेव न ज्ञातवानसि एतत्सर्वनामेव शब्दरूपमेव तत्रोपपत्तिमाह वागादिकमिति । यतो वागादिकं यथावत्प्रपञ्चस्यैकदेशभूतं वस्तु जातं तत्सर्वनामत्वेन नामत्वरूपेणैव वदति वदनकर्मतां नयति । यदिनामनस्यात्तर्हि किंचिदपि वक्तुं न शक्येतातोनामसर्वात्मकमित्यर्थः फलितमाह इदमित्यादिना । तस्मादिदं नाम अखिलं सर्वात्मकं ब्रह्मरूपमिति यावत् उपास्व पुनः पुनश्चिन्तय यावतेत्यव्ययं हेतौ तथाच यतोऽज्ञः द्वैतवासना कुंठितचित्तोसि अतः चित्तस्य साक्षाद्ब्रह्माकारता योग्यत्वायाभ्यस्तेनाभ्येवता वद्ब्रह्मभावनां कुर्वित्तिद्वयोरर्थः ४० । ४१ नामोपासनस्यानुषंगिकं फलमप्याह नामेति । योनामशब्दजातं ब्रह्मत्वेनोपास्तेसपुरुषः । रूपपुंगवः ' दिवं स्पृशति भूमिं च शब्दः पुण्येन कर्मणा । यावत्सशब्दो भवति तावत्पुरुष उच्यते ' इति भारते यक्षोक्तेः तत्र हेतुमाह यावन्नाम्नेति । यावद्विश्वां प्रासंबद्धं तावति सर्वत्रास्योपासकस्य गतिः स्वातंत्र्यं भवति त्वदेशे महाराजस्येवेत्यर्थः ४२ एतस्मादिति । नास्त्रिब्रह्मदृष्टिमात्रेण शोको न निवर्त्तते इत्यत एतस्मान्नाम्नोधिकं किंचिदस्ति चेत्तद्वक्तव्यमित्येवं नारदेन समीरिते पृष्टे सति मुनीश्वरः सनत्कुमारस्ततोनाम्नोभूयोधिकं किंचित्त्वगुक्तवानित्यर्थः ४३ आशांता नोति । उक्तरूपजिज्ञासया चाधिकमधिकं निरूपयन्नाद्यः स्वायं भुवानां प्रथमो मुनिर्वाचमारभ्य आशापथं तत्रयोदशतत्त्वान्याह सर्वत्रवागादिपर्यायेषु उपास्वेति शब्देन ब्रह्मदृष्ट्या तदुपासनमाह तथा तेन तेन वागादिना युक्ते विश्वस्मिन् प्रपञ्चे गतिः स्वातंत्र्यं भवतीत्याकारकं फलमाहेति द्वयोरर्थः ४४ । ४५

भगवान्मां परंपारं तारयत्व त्रसत्तमः ॥ मज्जंतं बहुधा शोकसागरे दुस्तरे नृभिः ३९ एवं वदंतं तं प्राह भगवान्मुनि सत्तमः ॥ यत्किंचिदध्यगीष्ठास्त्वं नामैतन्मुनि सत्तम ४० वागादिकं प्रपञ्चैकदेशभूतं वदति तत् ॥ नामत्वेनेदं मखिलमुपास्वाज्ञोसियावता ४१ नाम ब्रह्मेति यो लोक उपास्ते पुरुषो हिसः ॥ यावन्नाम्नायुतं विश्वं तावत्यस्य यथा सुखम् ॥ गतिर्भवति सर्वत्र महाराजस्य यादृशी ४२ न तस्मादधिकं किंचिदस्तीत्येवं समीरिते ॥ नारदेन ततोभूयस्तस्मादाह मुनीश्वरः ४३ आशां तानि हितत्त्वानि वागादीनि त्रयोदश ॥ उपास्वेत्येव सर्वत्र नाम वत्तत्फलं तथा ४४ तेन तेन च संयुक्ते विश्वस्मिन् गतिरित्ययम् ॥ उक्त्वा नारदायाद्यो मुनिः सर्वार्थदर्शकः ४५ नाम्नो वागिन्द्रियं भूयस्तस्मात्संशयरूपभृत् ॥ मनस्ततोपि संकल्पो यदिच्छेतीह गीयते ४६ चित्तं संकल्पतोभूयः सामान्याज्ञानरूपकम् ॥ तस्मादपि च चिन्ताथ ध्यानं ज्ञानप्रवाहभृत् ४७ ध्यानादपि च विज्ञानं विशेषज्ञानरूपभृत् ॥ विज्ञानाच्च बलं भूयोभीताय स्माद्विवैरिणः ४८

तानि त्रयोदशतत्त्वानि स्वरूपप्रदर्शनपूर्वकं निरूपयति नाम्न इति पञ्चभिः । नामापेक्षया वागिन्द्रियमधिकं कारणत्वात् तस्माद्वागिन्द्रियादपि मनोधिकं तत्प्रेरकत्वात् यन्मनश्चेति लोके गीयते इच्छया हि वागिन्द्रियं प्रेर्यते इति भावः तस्मादिच्छारूपान्मनसोपि संकल्पोधिकः कीदृशः संशयरूपभृत् संशयस्य रूपं नानाकोटिकत्वं तस्य धारकः संकल्पाख्यातः करणवृत्तिर्हि कर्त्तव्या कर्त्तव्यलक्षणकोटिद्वयं विभागेनावगाहमाना इच्छां जनयतीति प्रसिद्धमिति भाष्यानुसारिण्यवहितान्वयेनार्थः ४६ चित्तमिति । उक्तरूपात्संकल्पादपि चित्तमधिकं तत्र हेतुर्भगवो विशेषणं सामान्येति सामान्यं सादृश्यं तस्य ज्ञानरूपमित्यर्थः अनुसंधानात्मकेन चित्तेन हि हिताहितसाधनतयाऽनुभूतपदार्थानां सादृश्यं पुरोवर्तिपुण्यदाविषयीक्रियते तदा संकल्पो भवतीति भावः तस्माच्चित्तादपि ध्यानं ज्ञानं संततिलक्षणा चित्तरूपमधिकम् चिन्तायाः संस्कारोद्बोधकत्वेनानुसंधानहेतुतायाः प्रसिद्धत्वादिति भावः ४७ ध्यानादिति । ध्यानमपि तस्यैव कर्त्तुं शक्यते यदस्तुपेक्षाभिन्नज्ञानरूपेण विशेषज्ञानेन विषयीकृतमित्यतो विशेषज्ञानरूपं विज्ञानं स्वकार्यान्ध्यानादधिकं तथा विज्ञानमपि अज्ञाहारकृतावयवोपचयरूपवल्गालिने व मनसा साध्यमित्यतो विज्ञानात्कार्याद्बलमधिकं वैरिभयहेतुत्वेनापि प्रसिद्धत्वादिति तस्माद्विज्ञादपि तत्कारणमज्ञं भूमिरूपमधिकम् अज्ञरूपाया भूमेरिति तत्कारणभूतवृत्त्यादिरूपा आपोऽधिक इति द्वयोरर्थः ४८

४९ तेजसि । अन्मरूपेणावृष्ट्यादिरूपजलहेतुतयाप्रसिद्धभूततेजोवित्तोजलेऽप्यधिकम् अन्नवृष्टिहेतुतयाप्रसिद्धस्यबाह्यापोस्तेजस्यतर्भाबोविवक्षितइतिद्योतयंस्तेजोविशिष्टे पवनसंयुक्तमिति । तस्मात्तेजसोपित्तदाधारभूतआकाशोधिकः आकाशादपिसुषुप्तंतेतत्सृष्टिनिमित्तभूतास्मृतिरधिका नहिस्त्रष्ट्यजातीयस्मृतिविनाकिंचित्सृज्यते तस्याःस्मृतेरपिनिदानभूताआशाद्वयमवस्थादित्याकारिकाधिका नहिनिराशस्यक्षीणकामस्यकिंचित्समरणेप्रयोजनमित्यर्थः तथाचसंप्रहृल्लोकः 'वाङ्मनःसंकल्पचित्तध्यानविज्ञानकंबलं । अन्नाभिरास्यथाकाशस्मराशाःसुखयोदश'इति ५० अथनामादिभ्योवागादीनामाधिक्यंयामिरूपपत्तिभिन्नयोदशपर्यायेषुश्रुत्योपन्यस्तंताःप्रतिपादयितुंप्रतिजानीते एवमिति । उक्तप्रकारेणएतानिवागादीन्युत्तरोत्तरमधिकानिप्रतिपाद्यतेषांप्रत्येकमाधिक्यसाधिकांयुक्तिमपिसाद्योमुनिरैवप्राहेत्यर्थः ५१ तत्रनाम्नोवाचआधिक्येतामाह ऋगादयइतिचतुर्भिः । ऋग्वेदादयःशब्दविस्तरायेत्वयानारदेनईरिताविदितत्वेनोक्तायेचतेषांस्मृतेवादीनामर्थायेचस्वर्गादयोलोकास्तेसर्वेपदार्थावाचावागिन्द्रियेणैवनिमित्तभूतेनपरैर्विज्ञायंत्येववन्दिह्यंतेइत्यर्थः ५२ पृथिव्यादीनीति । तथापृथिव्यादीनिपंचभूतानिदेवाइन्द्रादयआदिपदग्राह्याअसुरादयश्चतथामनुप्यादयोजंगमास्तृणादयःस्थावराश्चनानाभेदास्तेनैवविज्ञायंतेइति ५३ धर्मइति । तथाएतदष्टकमष्टपदार्थानांवृंदाचोऽभावेकोजातुंशकुपात् एतत्किं सुबलादप्यधिकंप्रोक्तमंत्रंभूमिसमुद्भवम् ॥ भूमेरन्नस्वरूपायाआपोथाभ्यधिकास्ततः ४९ तेजःपवनसंयुक्तमाकाशश्चततोमहान् ॥ आकाशात्स्मरणंभूयस्तस्मादाशातिदीनता ५० एवमेतानितत्त्वानिह्यधिकान्युत्तरोत्तरम् ॥ उक्तोपपत्तिमप्याहसएवमुनिसत्तमः ५१ ऋगादयोत्रवाचैवज्ञायंतेयेत्वयेरिताः ॥ अर्थानानात्मकास्तद्वल्लोकाःस्वर्गादयोपिच ५२ पृथिव्यादीनिभूतानिपंचदेवादयस्तथा ॥ जंगमाःस्थावराजीवाःशतकोटिविभेदिनः ५३ धर्मःसुखकरःसत्यंयथाभूताथभाषणम् ॥ साधुसम्यग्बचःप्रोक्तंहृदयज्ञंमनःप्रियम् ५४ एतच्चतुष्टयंचास्माद्विपरीतंचतुष्टयम् ॥ वाचाविनात्रकोनामजानीयादष्टकंत्विदम् ॥ पूर्ववत्ततएवैषावाग्ब्रह्मेतीहनामवत् ५५ अक्षेवाकुलेवाद्वेयद्वदामलकेचवा ॥ मुष्टिर्गृह्णातितद्रुमनोवाचंचनामच ५६ मनसाप्रविचार्यैववेदाध्ययनमाचरेत् ॥ कर्मणांकरणंतद्रदभिलाषंफलाश्रयम् ॥ इहलोकेपरेवापिकुरुतेसाधनेष्वपि ५७ शरीरादिमनःप्रोक्तंसुखंनानाविधंतथा ॥ ब्रह्मापिगम्यतेतेनयस्माद्ब्रह्ममंतततः ५८ संकल्पवान्पुमान्कुर्याद्व्यापारंमानसंततः ॥ वागिन्द्रियसमुद्भूतंततःशब्दसमुत्थितम् ५९

खहेतुवेनप्रसिद्धोधर्मःप्रथमः यथापदनुभूतंतथातस्यभाषणरूपंसत्योद्वितीयम् सम्यक्परोपकारकंयद्वचस्तद्रूपंसाधुद्वितीयम् मनःप्रियंसद्योमनःप्रसादकंयद्वचस्तद्रूपंहृदयज्ञंचतुर्थं एतद्धर्मादिरूपंचतुष्टयम् तद्विपरीतमधर्मासत्पासाध्वहृदयज्ञरूपंचतुष्टयंचतद्रूपमिति ततःसर्वनामव्यवहारहेतुत्वादेवावाक्ब्रह्मत्वेनोपास्यानामवत् एतदुपासनस्यफलंतुपूर्ववन्नामोपासनवदेवेतिद्वयोरर्थः ५४ ५५ अथवागपेक्षायामनसोऽधिकत्वेतामाह अक्षेवेतित्रिभिः । द्वेअक्षेविभितकफलेकुलेबंदरीफलेवाआमलकेवायथामुष्टिर्गृह्णातिस्वस्मिन्नंतर्भावयतितथामनोप्युक्तरूपांवाचंनामचएतद्वयंयुक्तातिस्वस्मिन्नंतर्भावयतीत्यर्थः नहिमनसोऽभावेवागादिकंहृदयतेइतिभावः ५६ मनसेति । यतोमनसाविचार्यैववेदाध्ययनंकर्मणांयागादीनांकरणमनुष्ठानंतथालोकद्वयवर्तितफलविषयकंतत्साधनविषयकंवाऽभिलाषंचकुरुतेइत्यर्थः ५७ शरीरादीति । शरीरमिन्द्रियादिकंवायत्श्रुतावात्मशब्देनोक्तंतत्सर्वमनएवतद्व्यवयतिरेकानुविधानात् तथालोकशब्देनकर्मसाधनेनयदुक्तंतन्नामाविधंलौकिकंसुखमपिमनएव तथातेनमनसासंस्कृतेनब्रह्मपरंलभ्यतेइत्यतोपित्तमनोब्रह्मममित्यर्थः तथाचतस्यब्रह्मत्वेनोपासनंयुक्तमितिभावः ५८ संकल्पस्याधिक्यमुपपादयति संप्रत्ययानि तिपडिः । यउक्तरूपसंकल्पयुक्तःसएवमानसंव्यापारंसर्वकरोतिततोमानसंव्यापारानंतरंचवागव्यापारंततोनामालपशब्दव्यापारंकरोतीत्यर्थः ५९

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्रशब्दव्यापारेसकलः कर्मविधायकोवैदिकादिः शब्दसमूहोन्तर्भवतितत्रशब्दसमूहेचतत्प्रकाशकानिसर्वाणिकर्माणि तिष्ठन्तीत्याह शब्दइति ६० एवमिति । एतमुक्तपरंपरयासंकल्पएवसर्वेषां कर्माणांकारणयतस्तेषामुत्पत्तिस्थितिसंहारेपुण्डितः कुशलइत्यर्थः ६१ स्वर्गादिकाइति । एवशब्दोभिन्नक्रमः तथाचस्वर्गादयो लोकाः पृथिव्यादीनिभूतानिचयचराचरविश्वसंज्ञितद्विधसंज्ञनसं कल्परूपेणमित्येतस्येवभवतीत्यर्थः ६२ एतत्स्फुटीकरोति वृष्टिरिति । लोकानांभूतानांचयेऽभिमानिनोदेवास्तेषांसंकल्पेनवृष्टिर्भवतिवृष्ट्याभिमानिदेवस्यसंकल्पेनचान्नभवति । एवमत्रे पिदेवरूपेणसंकल्पसंबंधोवाध्यः तथान्नसंकल्पाद्भूतानांप्राणाःसंदिद्याःप्रभवतितेभ्योमंत्राःस्मृत्यारूढरूपेणभवतितेभ्यःकर्माणिप्रसूतःफलमपूर्वाख्यंजायते एवंक्रमेणसंपन्नादपूर्वाख्यकर्मफलात्स्व र्गादिभोक्ताभवेदित्यर्थः ६३ संकल्पइति । ततउक्तविधयाविश्वहेतुत्वादेवायंसंकल्पोब्रह्मभवति अस्यसंकल्पस्यतथोपासनात्त्रिदुःखत्वाविनाशित्वनिरतिशयस्वेयुक्तान् लोकान्स्वयमपितादशोनिर्दुःख त्वादिशालीसन्नवाप्नोतीत्यर्थः ६४ अथचित्तस्यसंकल्पादाधिक्यमुपपादयति यदेतिपंचभिः । यौविश्वकारणस्त्वनोक्तःसंसंकल्पोपितदाभवतियदावर्णितात्मकसामान्यज्ञानरूपंचित्तंभवतिततःअ

शब्दएक्यंसमायातिवैदिकःशब्दसंचयः ॥ तत्रकर्माणि तिष्ठन्तिसुखदानिशरीरिणाम् ६० एवंसंकल्पएवस्यात्कर्मणांकारणंसदा ॥ उत्पत्तौसंहतौतद्वत्स्थितावपि चपंडितः ६१ स्वर्गादिकास्तथालोका अपिभूतानिपंचवा ॥ संकल्पेसतिकुर्वीतिविश्वमेवचराचरम् ६२ वृष्टिरन्नंतथाप्राणामंत्राःकर्मचतत्फलम् ॥ क्रमेणजायते कर्मफलात्स्वर्गादिमान्भवेत् ६३ संकल्पस्ततएवायंब्रह्मरूपउपासनात् ॥ अस्यलोकानवाप्नोतिनिर्दुःखानविनाशिनः ॥ स्वयंचतादशोभूत्वासर्वातिशयवर्जि तान् ६४ यदासामान्यविज्ञानंसंकल्पोपितदाभवेत् ॥ उक्तोयःकारणत्वेनसर्वस्यजगतोपिहि ६५ चित्तंततोत्रविज्ञेयंसंकल्पस्यापिकारणम् ॥ ब्रह्मसंकल्पवच्चा त्रफलमुक्तंततोधिकम् ६६ सर्वज्ञोपियदाचित्तहीनोविद्वान्भवेदिह ॥ तदाऽवजानतैसर्वज्ञापितंतनयादयः ६७ एवंवदंतश्चेदेषसर्वज्ञश्चित्तवर्जितः ॥ कस्मात्ततो नसर्वज्ञश्चित्तशून्योजडोयथा ६८ चित्तवंतंनरंकिंचिज्ज्ञानन्तमपिमानवाः ॥ अंगीकुर्वीतिसततंशृण्वंतंचित्ततोवचः ॥ लौकिकंवैदिकंवापिसंबंधान्विहितानपि ६९ स्वर्गादयस्त्रयोलोकाध्यायंतीवसभूतकाः ॥ गिरयोदेवतास्तद्वन्मनुष्या अपिसर्वतः ७०

न्यव्यतिरेकाभ्यांसंकल्पस्यापिकारणंचित्तंब्रह्मविज्ञेयम् अत्रचित्तोपासनेसंकल्पोपासनवत्ततःसंकल्पोपासनफलादधिकंचफलंभुवत्त्वादिशालिलोकप्राप्तिरूपंभवतीतिद्वयोरर्थः ६५ । ६६ चि त्तस्याधिक्यंलोकपिप्रसिद्धमितिश्रुत्युक्तंवर्णयति सर्वज्ञोपीति । सर्वज्ञतयाप्रसिद्धोपिपुरुषोयदाचित्तेनानुसंधानलक्षणेनहीनोभवतितदातंसर्वेषुतादयोऽवजानतेअनादरंनयति कीदृशाःसुतादयः एवंकथं यद्ययंसर्वज्ञस्तर्हिस्मादेतोश्चित्तवर्जितोदृश्यतेततो जडवचित्तशून्यत्वात्सर्वज्ञइतिद्वयोरर्थः ६७ । ६८ चित्ताभावेप्रशंसाव्यतिरेकोदाशितोऽथान्वयमाह चित्तवंतमिति । किंचिज्ज्ञा नन्तमपिनरंपूर्वापरानुसंधानलक्षणचित्तशालिनंसततमानवाअंगीकुर्वीतिसाक्षित्वादौ तथाततश्चित्तवतोभुखालौलौकिकंवैदिकंवावचःशृण्वंतंचित्तेनेतिशेषः तथातेनचिनवताविहितान्संबंधान्गुरुत्वो त्तमणत्वादीनर्प्यंगीकुर्वीतीतिव्यवहितान्वयः ६९ अथचित्ताद्भूतानाधिक्यमुपपादयति स्वर्गादयइतित्रिभिः । स्वर्गांतरिक्षभूमिसंज्ञात्रयोलोकाःपंचभूतानिचपर्वताश्चतद्रूपमादिसंपन्नत्वेनदे वतारूपामनुष्याएतेतर्वेनिश्चलत्वेनस्थिताध्यायंतीवसभूतान्कुर्वीतश्चलत्वेनइत्यर्थः तथाचसर्वेर्माद्विरेकस्यसमानत्वाद्भूतानंप्रशंसमितिभावः ७०

इहजन्मनिजन्मा

यत्तत्त्वमनुष्मन्तसर्वनिश्चलत्वेन स्थिता ध्यापदोषध्यापन्न कुर्वतस्त्वलक्ष्यत इत्यर्थः । तथाच सर्वमहद्विषयस्य मानत्वाद् ध्यानं प्रशस्तमिति भावः ७०
 ध्यानस्य लोकोपि सत्फलत्वं प्रसिद्धमित्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामाह मनुष्येति । अत्र लोके ये मनुष्ये पुमर्हा तो गुणैः पूज्यतां प्राप्तास्ते ध्यानवन्त इव ध्यानफललेशं प्राप्ता इवेति विज्ञायते इह जन्मनि जन्मा
 तरे वा ध्यानं विना महत्त्वं न भवतीति भावः एतेन श्रुतो ध्यानापादांशपदस्य ध्यानस्य आपादो ध्यानेन आसमंतात्पद्यमानं गम्यमानं फलं तदंशवन्त इति व्युत्पत्तिः सूचिता ये पुमनुष्ये पु अल्पाः क्षुदाः तत्र हेतु
 गर्भविशेषणत्रयं परेत्यादि कलहेऽपकृतेऽपकारे चोद्यतास्ते ध्यानशून्यत्वादेव सदा विक्षिप्तचित्ता भवन्ति तथा तादृशमर्हातः पूज्या न भवन्ति यद्वच्चानसंयुताः प्रभवः सामर्थ्यविशेषेण मान्यावर्तत इति द्व
 योर्थः ७१ ७२ ध्यानाद्विज्ञानस्याधिक्यमुपपादयति यावदिति । यावान्वाचो विषय उक्तक्रमेणादिह दयज्ञान्तवानपिशब्दात्तदधिकोऽपि विषयो विज्ञानस्य श्रुतौ प्रोक्त इति प्रथमद्वयार्थः
 तत्राधिकं दर्शयति अदनीयमिति । अदनीयं विविधमन्त्रतद्गतं पदं दिग्गं रसं च लोकयोर्व्यवहारजातं च विज्ञानादेवावगच्छतीत्यर्थः ततः प्रशस्तं विज्ञानं ब्रह्मत्वेनोपास्यं तदुपासनाच्च विज्ञानेन शास्त्रार्थ
 विषयकेन ज्ञानेन व्यवहारकौशलरूपेण च संपन्नानां लोकानां प्राप्तिर्भवतीत्यर्थः ७३ ७४ ततोऽपि बलाधिक्यमुपपादयति बलवानिति चतुर्भिः । एकोऽपि बलवान् शतसंख्यानपि विज्ञानयुतान् स्व
 स्य बलेन कंपयतीति प्रसिद्धं तथा बलिष्ठ एव भूमेः संश्रयो धारको भूषति रिति यावद्भवतीति च वीरभोग्यावमुं धरेति न्यायात् ७५ बलस्य शास्त्रोक्तप्रक्रिययाऽपि प्राशस्त्यमाह बलवान्सर्व इति ।

मनुष्ये पुमर्हा तो ये ध्यानवन्त इहात्र ते ॥ मनुष्ये पुचये स्वल्पाः परद्रूषणसूचकाः ॥ निंदाकरास्तथानित्यं कलहापकृतोद्यताः ७१ ध्यानशून्याः सदा क्षिप्तचेत
 सो न च तादृशाः ॥ मर्हातः प्रभवो यद्वद्वर्तते ध्यानसंयुताः ७२ यावद्वाचा विज्ञानातिता वद्विज्ञानतोऽपि च ॥ अदनीयं रसंतद्वत्षोढाभिन्नमयं पुमान् ७३ लो
 कद्वयं च विज्ञानादवगच्छतिसर्वदा ॥ विज्ञानज्ञानसंपन्नानां लोकानेष समाप्नुयात् ७४ बलवानेक एवायं शतं विज्ञानसंयुतान् ॥ बलेन कंपयेत्स्वस्य बलिष्ठो भूभि
 संश्रयः ७५ बलवान्सर्व एवायमुत्तिष्ठति यतो यतः ॥ उत्तिष्ठन् परिचर्यायां गुर्वादेः शक्तिमान् भवेत् ७६ उपसर्ति हि कुरुते परिचर्यारतो नरः ॥ उपसर्तिर
 तो द्रष्टा श्रोता मंता तथैव च ॥ बोद्धा कर्ता च विज्ञाता पुमान् भवति वै बलात् ७७ लोकत्रयी तथा पंचभूतानि गिरयोऽपि च ॥ देवोद्यानानि भूतानि जंगमानि स्थिरा
 णि च ॥ बलमाश्रित्य तिष्ठति बलं ब्रह्मततः स्मृतम् ७८ दशरात्रं यदा श्रीयान्नैव काश्चिद्वलान्वितः ॥ जीवन्मृतः स विज्ञे यो जायते म्रियते यथा ॥ सर्वेन्द्रियाणां व्या
 पारान्विमुंचति च मानसान् ७९ अन्नं प्राप्यैव बलवान्सर्वेन्द्रियमनोयुतः ॥ व्यापारवान् भवेत्तेन बलादन्नमिहाधिकं ८० उपासनादितोगच्छेदन्नपानसमन्विता
 न् ॥ लोकान् पुमान् यतस्तस्मादन्नं ब्रह्मेति कीर्त्यते ८१

यतो हेतोर्बलवानेव यतः संयतः सन्नुत्तिष्ठति उद्यमशाली भवति ततोऽगुरुभूतीनां सेवायां शक्तो भवति ततः परिचर्यारत उपसर्तिगुरुभूतीनां समीपगमनमप्रतिबंधेन कुरुते तत उपसर्तौ रतः सन् दृष्ट्वा उपदेशका
 नां दर्शनस्य परीक्षणरूपस्य कर्त्ता भवति ततस्तदुक्तार्थानां श्रोता ततो मंता उपसर्तिभिस्तद्धितकर्त्ता ततो बोद्धा एवमेवेत्यवधारणकर्त्ता ततः कर्त्ता विहितानुष्ठाता ततो विज्ञाता फलानां साक्षात्कर्त्ता च भवति ए
 तस्याः परंपराया बलप्रयुक्तत्वाद्बलं प्रशस्तमिति द्वयोर्थः ७६ । ७७ जगत्स्थितिहेतुत्वाच्च तत्प्रशस्तमित्याह लोकत्रयीति । यतस्त्रिलोक्यादिकं बलप्रभावादेव स्थितं ततो बलं ब्रह्म मन्त्रं ब्रह्मत्वेन ध्ये
 यमित्यर्थः ७८ बलादपि तत्कारणमन्नमधिकमित्याह दशेति । बलाद्विषयोऽपि दशरात्रमन्त्रालाभेऽपि विशेषेणानां विक्षेपैः सहितो जीवन्मृतोऽवस्तुतोऽमृतो वा जायते यत इन्द्रियव्यापारान्मानसव्या
 पारांश्च जनीत्यर्थः ७९ अन्नं प्राप्येति । स एव च पुनरन्नप्राप्तौ पूर्ववद्भवति तेनान्नस्य बलादधिकत्वं स्फुटमित्यर्थः ८० उपासनादिति । इतो ब्रह्महृष्टिरूपा दुपासनादन्नादिसंपन्नानां लोकानां
 प्राप्तिस्तेति रीत्यादि श्रुत्यंतरेऽप्युक्ता ततोऽन्नस्य ब्रह्मत्वं युक्तमित्यर्थः ८१

अथातो जलानामधिप्यं वयं यति आप इति चतुर्भिः । तासामपां ८२ अन्नाभाव इति । वृष्टियुक्तान्नभावाभावयोः प्राणिनां वृद्धिक्षययोर्दर्शनादन्तोऽपामाधिक्यं स्फुटमित्यर्थः ८३ त्रिलोका इति । उर्ध्वाधोमध्यभावेन त्रिविधानि खिलालोकास्तथा तदतिनः सर्वे प्राणिनश्चान्नरूपापन्नजलरूपा एव स्युर्वोऽध्याः यतस्ततो जलेभ्योऽप्यजलनिरपेक्षं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ८४ आपो ब्रह्मेति । य आपो जलानि ब्रह्मेत्याकारेणोपास्ते सनिखिलान्कामान् प्राप्नुयात्सदा तृप्तिं चेत्यर्थः ८५ अद्भ्योऽपि तेजसो धिकतामुपपादयति तेज इति द्वाभ्यां । तेजः प्रवर्पति वृष्टिरूपजलानि सृजति किं कृत्वा संतापमूर्ध्मरूपं प्रदर्शयित्वा ततो विद्युतो नानाविधाः पुरोवातं पूर्ववायुं च सृष्टेति प्रसिद्धमित्यर्थः ८६ तथा ध्यात्ममपि तेजसो महिमा प्रसिद्ध इत्याह तेजस्वीति । तेजस्वी पुरुषः श्रीमत्त्वेन तमो दोषहीनत्वेन च प्रसिद्धस्ततो विदां विवेकिनां मते तेजो ब्रह्म भवेदित्यर्थः ८७ ततोऽप्याकाशो धिकस्तत्प्रभृति विश्वाधारत्वादित्याह तेजस इति त्रिभिः । वायुः पुरोवातादिरूपस्तत्सहिता तेजसा आकाशो धिकः यतस्ते जः प्रभृति विश्वं तत्र तिष्ठतीति ८८ सर्वेन्द्रियाणामिति । अध्यात्ममपि वागादि व्यापारा आकाशालंबनेनैव जनैः क्रियंते तथा सुखादि कर्मफलभोगश्च क्रियंते इत्यर्थः ८९ अवकाशेति । अवकाशो विस्तीर्णता प्रकाशः प्रभाताभ्यां संपन्नान् कीर्तिशालिनश्च लोकान् सप्रयाति य आकाशं ब्रह्मत्वेन वेद उपोस्ते इत्यर्थः ९० ततोऽपि स्मरणपदोक्तायाः स्मृतेरध्यासहेतुतया प्रसिद्धाया आधिक्यमाह स्मरणा

आपो यदा प्रजायंते वृष्टिरूपास्तदा भवेत् ॥ अन्नमप्यधिकं तासामभावेनैव किंचन ८२ अन्नाभावेऽपि प्राणा व्रजेयुः प्राणिनां क्षयम् ॥ सतितस्मिन्निवृद्धिं च तस्मादापो धिकाः स्मृताः ८३ त्रिलोकानि खिलाः सर्वे स्थिरजंगमसंयुताः ॥ आप एवा ब्रह्मताः स्युर्न ततो न्याद्वि किंचन ८४ आपो ब्रह्मेतियो वेदसकामानि खिलानपि ॥ आपुया तृप्तिमांश्चायं भवत्येव न संशयः ८५ तेजः संतापमनुलं दर्शयित्वा त्रसर्वतः ॥ विद्युतश्च पुरोवातं सृष्ट्वा पश्चात्प्रवर्षति ८६ तेजस्वी तेजसा युक्तो दीप्यमानः स्वयाश्रिया ॥ तमोलेशनरहितस्तेजो ब्रह्मविदां भवेत् ८७ तेजसो वायुसहिता दाकाशोभ्यधिको यतः ॥ तेजो नानाविधं वायुर्विश्वं चात्रैव तिष्ठति ८८ सर्वेन्द्रियाणां व्यापारानाकाशेनैव कुर्वते ॥ सुखंदुःखं तथा काशे सर्वो जंतुः प्रयाति हि ८९ अवकाशप्रकाशाभ्यां संपन्नान् कीर्तिभाजिनः ॥ आकाशब्रह्म त्रिलोकात्प्रयात्येव न संशयः ९० स्मरणादवगच्छंति ह्याकाशमपि मानवाः ॥ व्यापारानिन्द्रियाणां च स्मरणादेव कुर्वते ९१ ससाधनं सुखं तद्वदुःखं च स्मरणात्पुमान् ॥ अवगच्छति सर्वोऽयं दुक्तं कर्मणः फलम् ९२ आशा विष्टः पुमान् सर्वं कुरुते पुण्यपातकम् ॥ लोकद्वये सुखं तद्वदुःखमेव ससाधनम् ॥ लोकद्वयं समाप्नोति निराशो न स्मरन्नपि ९३ आशां ब्रह्मेतियो वेदतस्य कामामनोगताः ॥ सिद्ध्यंति सत्यसंकल्पः पुमानेष भवेद्विसः ९४ त्रयोदशैव प्रश्नास्ते भूयो विषय ईरिताः ॥ एते सनत्कुमारेण नारदायातिधीमते ९५

दिति द्वाभ्यां । अनुभूतप्रपंचस्मरणादेव हेतोर्धत्त आकाशादिकं जगदवगच्छंति कल्पयंति इन्द्रियव्यापारानप्यारभन्ते इत्यर्थः ९१ ससाधनमिति । ससाधनस्य सुखादिरूपस्य कर्मफलस्यापि ज्ञानं स्मृत्यधीनमतः स्मृतिराकाशादधिका तदुपासनफलं च तद्विषयेषु कामचाररूपं बोध्यमित्यर्थः ९२ ततोऽपि कामनारूपा आशाऽधिकेत्याह आशा विष्ट इति । कामरूपा आशा विशिष्ट एव पुरुषः स्मृत्या कर्माणि कुरुते तत्फलभोगाय लोकद्वयं भ्रमति च यस्तु निराशो निष्कामः स स्मरन् स्मृति कर्त्ता अपि शब्दात् व्यापारान्तरकर्त्ता भवतीत्यर्थः ९३ एवं विश्वहेतोराशया ब्रह्मत्वेनोपासकः सर्वेऽपि सति सिद्धिं लभते इत्याह आशामिति । स्पष्टं ९४ एवं नात्र किंभूय इत्यादि प्रश्नोचरात्रयोदशपदार्थावाच्यमाभ्यासां ताः सनत्कुमारेण नारदायोक्ता इत्याह त्रयोदशैवमिति । भूयो धिकं तदूपा विषयेषु मथास्ति ईरिताः समाहिताः ९५

फलानिति । यद्यपि तच्चुपासनजन्यानि फलानि प्रलोभनाद्योक्तानि तथापि एव नारदः मुतरानि पुनः आशोपासनया सर्वकामितार्थं प्राप्तिरूपं फलं श्रुत्वापि प्रसन्नं मुनिपुंगवं प्रातिस्मादाशारूपतत्त्वा
 दधिकृतत्वं पुनः प्रष्टवानिति द्वयोरर्थः ९६ । ९७ प्रश्नोत्तरे दर्शयति आशाया इति । हे भगवन् आशायाः किमधिकमित्येवं नारदेनोक्तः प्रष्टो मुनिः स नत्कुमार आशायाः प्राप्नोऽधिकः सर्वैरात्मत्वे
 न दृश्यमानत्वादित्युक्ता तत्रार्थे उपपत्तिर्भावनप्रयोजिका युक्तिमप्येतां वक्ष्यमाणरूपामुक्तवानिति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ तामुपपत्तिं प्रपंचयति चक्रस्येत्यर्थः । यथारयचक्रस्य अरास्तिर्ध
 काष्ठरूपानाभिसंज्ञं मध्यकाष्ठं स्थानं स्थित्या वा रभूतं येनांते तथा तद्वत्सर्वविश्वं प्राणाश्रयकमित्यर्थः १०० तत्र हेतुतपास सर्वकारकरूपतामाह प्राण इति । देवदत्तोऽश्वेन गच्छतीत्यादि प्रयोगेषु योगम
 नकर्त्ता स प्राणरूप एव तत्स्वरूपगभूतोऽथः कर्मभूतो ग्रामश्च प्राणरूप एव तथा सगां विप्राय ददातीत्यत्रापि सर्वकारकरूपेण प्राण एवेत्येवास्थितिः सिद्धांत इत्यर्थः १०१ अत्रैवोदाहरणं अंतरमाह पितेति ।
 तथापि तृमात्राह गाचार्यादिव दार्थभूतः प्राण एव भवति यतः प्राणाद्विन्नं लोके किंचिन्नास्तीत्यर्थः १०२ एतल्लौकिकान्वयव्यतिरेकाभ्यां साधयति प्राणे सतीति । यदा प्राणे विद्यमाने सति प्राणिनां
 पिवादीनां देहाववसापि क्षिपेत्तिरस्कुर्यात्तदा तंतिरस्कृत्तारं मत्पेवं लोकवृत्तकुशलाः प्राहुः एवं कथं त्वं स्पक्षेपं वाचिकंतिरस्कारं करोषि अस्पृश्यावयव एव कृतो यत उत्तमानां वधः शस्त्रानारब्धोऽप्यमधि

फलानितत्र तत्रापि कथितानि ह्युपासनात् ॥ प्रलोभनाय मुनिना तथाप्येषोतिधीधनः ९६ पुनरप्यधिकं तस्मात्प्रसन्नं मुनिपुंगवम् ॥ सर्वकाममप्राप्तितां फलं श्रुत्वा
 पि प्रष्टवान् ९७ आशाया भगवन् किंचिदस्त्यत्राभ्यधिकं पुनः ॥ एवमुक्तो मुनिः प्राह ह्याशातोभ्यधिकं पुनः ९८ प्राणं यत्रात्मबुद्धिः स्यात्प्रायः सर्वस्य देहिनः ॥ उ
 पपत्तिमपि प्राह सोप्येतां मुनिसत्तमः ९९ चक्रस्य नाभिसंस्थाना अरायद्वं द्रवंति हि ॥ तद्वत्सर्वमिदं प्राणसंस्थानमवधारय १०० प्राणः प्राणेन लोके स्मिन् प्राणमेव
 प्रयाति हि ॥ प्राणं ददाति च प्राणः प्राणायैवेति च स्थितिः १०१ पिता माता तथाचार्यो ब्राह्मणः प्राण ईरितः ॥ भ्राता स्वसास्नुषा जाया पुत्रः सर्वे पि जंतवः ॥ प्राण एवा
 त्र विज्ञेयः प्राणात्रास्तीह चापरम् १०२ प्राणे सति यदा कश्चिद्देहान् प्राणभृतां क्षिपेत् ॥ वचसापि च तं तत्र प्राहुरेवं हिलौकिकाः १०३ वधस्त्वया कृतो ह्यस्य क्षेपं यस्य क
 रोषि भो ॥ अशस्त्रोऽयं वधो नाम ज्ञेय उत्तम देहिनाम् १०४ निर्गते तु पुनः प्राणे विधा विधा दहन्नपि ॥ शूलेनामुं पुण्यकृतं प्रवदं त्यखिला अपि ॥ पितृमात्रादिरूपो
 तः प्राण एव न चापरः १०५ एवं सर्वे द्विजैर्जानन्वाह्यैराभ्यंतरेरपि ॥ अतिवादी पुमानेव भवत्येव न संशयः ॥ प्राणमेष यतो ब्रूते सर्वातिशय रूपिणम् १०६ ब्रूयुस्तं
 केचिदेवं हनाति वादी भवान् हि किम् ॥ तथाप्येवं न स ब्रूयाद्विद्वतापहं सदा १०७

क्षेपरूप एव प्रसिद्धः अतएवाजुनेन गांडीवादिक्षेपकुर्यैव प्रसिद्धा युधिष्ठिरेतुं कारणेन प्रसिद्धे तु पाशपायते कर्णपर्वणीति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ निर्गते इति । प्राणे निर्गते सत्यमुं पित्रादिदेहं शूलेन ती
 क्ष्णकाष्ठरूपेण विध्या विध्वा दहन्नपि यदि भवति तदा तदाहादिकर्त्तारं पुण्यकर्त्तारमेव लोके वदतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राण एव पित्रादिशब्दाभिधेय इत्यर्थः १०५ एवमिति । ब्राह्मणश्च भूरादिभिरा
 भ्यंतरेर्मनःप्रभृतिभिश्च रूपवहारकाले एव ज्ञानं प्राणः सर्वकारकरूप इत्याकारकानुसंधानवान् भवति स एव पुमानतिवादी बोध्यः यतः प्राणं सर्वेभ्योऽतिशयितं वदतीत्यर्थः अयं भावः लोके परं प्रति
 तव पिताहमिति वदन् किमतिक्रम्य वदतीत्युपालभ्यते परंतु स मुखोतिवादी न भवति आचार्यादीनां ततो धिकानां शिष्यमाणत्वात् पित्रादि सर्वात्मक प्राणरूपोऽस्मीति हं दन्निश्चयेन वक्तुं मुखोतिवादी
 सर्वातिशयशालिनः प्राणस्यात्मत्वेन वदनादिति १०६ ब्रूयुरिति । द्वितीयपादगत स्य न शब्दस्य तृतीयपादगतेन एवं शब्देन संबंधः तथा च तं प्राणात्मविदं प्रति ह्यसिद्धं चेद्यदि केचिदेवं ब्रूयुः पृच्छेयुः
 एवं कथं भवान् किमतिवादी भवतीति तथापि स प्राणात्मवित् न ह्येवमाकारं विद्वत्ताया अपहं वं पच्छादवं चो न ब्रूयात् किंतु स्फुटमतिवादी भवामीत्येव वदेदित्यर्थः १०७

आ. पु.

॥ ५ ॥

एतावत्श्रुत्वानारदस्य तूष्णींभावं सहेतुं कमाह एवमुक्त इति द्वाभ्यां । एवमुक्तौ नारदस्तूष्णींभूय प्रश्नादुपररामं निवृत्तौ भूतं यतः प्राणात्परं तत्त्वं प्रष्टुमक्षमः तत्र हेतुरज्ञातत्वं सामान्यतो ज्ञातमेव हि पृच्छन्ने तत्र हेतुगर्भप्रमेयविशेषणमनोवाचामगम्यमिति मनसां वचसां बोधहेतूनामगोचरमितितदर्थः ननु लोकोक्तः कथं तन्न विज्ञातमित्यत उक्तं लोकस्याप्रसिद्धेरिति लोकारूपस्य प्रमाणांतरस्याप्रसिद्धेरितितदर्थः तदुक्तं शरीरके न हिलोकोनामप्रमाणांतरमिति प्रत्यक्षादीनि प्रमाणाण्येव हि मनोवागम्यतरव्याप्यानि समाहृत्य लोक इत्याख्यायते तथा च मनोवाचामगोचरस्य कथं ततः प्रसिद्धिरिति भावः । अथ नारदेन प्राणोपासनस्य फलमेव कुतो न पृष्टमित्याशंकां परिहरति उपास्वेति । यदि मन्त्रादमुनेः प्राणमुपास्वेत्युक्तिः स्यात्तदा तत्फलं किमित्युक्तिः स दुक्तिः स्यादत्र तु वैपरीत्यात्फलं प्रतिफलमभिलक्ष्य या उक्तिः प्रश्रूपासादुक्तिः स्यान्निरालंबनत्वादित्यालोचयन्निति शेषः १०८ । १०९ ततः किंवृत्तमित्याकांक्षायां माह तूष्णींभूतमिति । तन्नारदं प्रतिकरुणां भूतचित्तो भगवान् स्वयमेवापृष्टोपि प्राणादधि अधिकं परं निरतिशयं यत्तत्त्वं तद्वा हेत्यर्थः ११० कथमाहेत्याकांक्षां पूरयति नारदेति । हैनारदप्राणविज्ञानादेवातिवादिता भवतीति मामंस्थानमंतव्यं नादधारय । ततोधिकस्याप्यवशेषात् किंतु एष एवातिवादी मुख्यो ज्ञेयो यः स ततं सत्त्वं ब्रूते इत्युत्तरात् सत्यपदा नुपगम्यार्थः १११ अत्र सत्यपदार्थो ब्रह्मरूपो जिज्ञासाप्रतीक्षायामनस्येव मुनिनानिहित इत्याह सत्यमुक्तमिति ।

एवमुक्तो मनोवाचामगम्यं प्रष्टुमक्षमः ॥ अज्ञातत्वेन लोकस्याप्रसिद्धेरपि नारदः १०८ उपास्वेत्युक्तिश्च न्यत्वाद्दुरुक्तिः स्यात्फलस्य च ॥ तूष्णींभूय ततः सोऽपि प्रश्नादुपररामह १०९ तूष्णींभूतं तु तं वीक्ष्य भगवान् कृपयान्वितः ॥ नारदं स्वयमेव ह प्राणादधि परं हियत् ११० नारदप्राणविज्ञानान्मामंस्था अतिवादिताम् ॥ एष एवातिवादी स्याद्यो ब्रूते स तं पुमान् १११ सत्यमुक्तं परं ब्रह्मभूमानं सुखरूपकम् ॥ नामादिकं तथा प्राणपर्यंतं यद्विकीर्तितम् ११२ इत्यभिप्रायवान्प्राह नारदं पुनरेव सः ॥ सत्यं त्वया विजिज्ञास्य मविचार्य न किंचन ११३ कृतकृत्यतया स्थेयं पुरेवाहाथ नारदः ॥ षड्वारमेव माहेतं विज्ञानादिषु सप्रभुः ॥ पृष्टवान्सोऽपि तेनोक्तं तं मर्थं तदामुनिः ११४ ज्ञातुमिच्छामि त्वं सत्यं यत्त्वया परिकीर्तितम् ॥ सत्यवच्चाखिलं भूयो विज्ञानादिस पृष्टवान् १५ सत्यं गम्यमिह प्रोक्तं सर्वदा सुखरूपकम् ॥ गमकास्तु परे सर्वे विज्ञानाद्याः प्रकीर्तिताः ११६

सत्यं सत्पदार्थं परं ब्रह्मवक्ष्यामीति शेषः । कीदृशं परं ब्रह्म उक्तं पूर्वाध्यायैर्वाजितं सुखात्मकभूमिरूपेण वक्ष्यमाणं च तथा षड्वारं नामादिप्राणपर्यंतं विश्वरूपं कीर्तितं व्याख्यास्यमानायां मात्मनः श्रुतावित्यर्थः इत्येवं विद्याभिप्रायवान्महामुनिर्नारदं प्रत्येवमाह एवं कथं हैनारदं त्वया सत्पदार्थं भूतं वस्तुविजिज्ञास्य मधिकारिणां भवश्य विचार्य मविचार्य कृतकृत्यतया स्थेयं न स्थातव्यमिति अथ एवं विधोऽकिं नरं नारदः पुनरेव पूर्ववत्पृष्टवान् तत्राह सत्यं ज्ञातुमिच्छामीत्याकारं प्रश्नमकरोदिति द्वयोरर्थः १२ । १३ यथा सत्यविषया जिज्ञासानारदस्योत्थापिता तथा विज्ञानमननश्रद्धानिष्ठा कृतिमुखेष्वपि षट्सु जिज्ञासोत्थापितेत्याह षड्वारमिति । एवं यथा सत्यजिज्ञासोत्थापकं वाक्यमुक्तं तथा विज्ञानादिषु षट्सु जिज्ञासाजनकं वाक्यं षड्वारमेतन्नारदं प्रत्याह उक्तवान्प्रभुः स नत्कुमारः तत्श्रुत्वानारदः षड्वारं प्रश्नमकरोदित्यर्थः ११४ सत्यगोचरप्रश्नपूर्वकत्वात् कृतानां षट्प्रश्नानां प्रकारं दर्शयति ज्ञातुमिति । अहं सत्यपदार्थं ज्ञातुमिच्छामीत्येवं सत्यं पृष्ट्वा पुनर्विज्ञानादिपदार्थेषु प्रश्नं कृतवान्नारद इत्यर्थः ११५ तत्र पौनरुक्त्यपरिहाराय प्रश्नविषयाणां परस्परविशेषमाह सत्यं गम्यमिति । प्रथमप्रश्नविषयीभूतं सत्यं गम्यमुपेयमेव परे द्वितीयादिषु षट्प्रश्नविषया विज्ञानादयस्तु गमकाः पुनर्पूर्वप्राप्तिसाधनत्वेनैव कीर्तिता इति विशेषान्न पुनरुक्तिरित्यर्थः अत्रैव मपरं ध्येयं सुखस्य काम्यमानतारूपेण कृतिप्रयोजकस्य साधनत्वं सिद्धरूपस्य तु सत्यभावेनोपेयत्वमेवेति ११६

अथविज्ञानादीनांस्वरूपाणिपूर्वपूर्वमातिसाधनतां च दर्शयति जानन्नेवेतित्रिभिः । यो हि सत्यस्वरूपज्ञानत्रयधारयन्भवतिस एव सत्यं ब्रह्म तत्त्वं स्फुटं वदति नान्यदित्यतः सत्यं वदने विज्ञानं प्रत्यक्षप्रमा
रूपमेव हेतुरित्यर्थः सत्यविज्ञानस्य हेतुर्मेननं प्रमेयासंभावनावारकयुक्त्यनुसंधानरूपमित्याह मननादिति ११७ मननस्यापि हेतु रूपदेशविश्वासरूपाश्रद्धेवतां विना श्रुतवेदातानामपि मनने प्रवृ
त्त्यदर्शनादित्याह श्रद्धवानेवेति । श्रद्धाया अपि कारणं प्रमाणासंभावनावारकयुक्तिचित्तनरूपानिष्ठैवेत्याह तात्पर्येति । तात्पर्यावधारणेतवोयुक्त्यस्तात्पर्ययुक्त्यस्ताश्रित्तमेनसिष्यस्यसतथा
विधेयवश्रद्धालुर्भवेदित्यर्थः ११८ तस्यानिष्ठाया हेतुः साधनानां यज्ञादीमां बहिरंगाणां श्रमादीनामंतरंगाणां चानुष्ठानरूपाकृतिरेवेत्याह कर्तैवेति । कर्मणां द्विविधसाधनानां यः कर्ता स एव चित्त
शुद्धयै काऽप्याभ्यासं पन्नो वेदतात्पर्यावधारणेन सहितो भवेदित्यर्थः तस्याः कृतेरपि हेतुः सुखकामनैवेत्याह कर्तापीत्यादिना । साधनानां कर्तापिस एव भवतियः सुखलक्षणं पुरुषार्थं कामयते नान्य
इत्यर्थः दुःखाभावस्तु न स्वतः पुरुषार्थः सुखाभिव्यक्तिसाधनत्वेनैवेष्ट्यमाणत्वादिति भावः ११९ एतावत् श्रुत्वानारदः सुतरां विरक्तः सांसारिकं सुखं दुःखपक्षे निक्षिपन् मुख्ये सुखपदार्थे जिज्ञासामा
वेदयति विक्षेपमिति त्रिभिः । क्षेमवर्तिना क्षेमसदास्त्वितिकामनांचेतसि वर्तयता सुखतत्त्वमवश्यं विज्ञेयं न च तस्य संसारसत्त्वं तस्य दुःखमपत्वादित्याह दुःखमेवेति १२० एतदेव स्फुटयति

जानन्नेव च सर्वोयं सत्यं ब्रूते न चान्यथा ॥ मननात्सर्वेष्वयं विज्ञानाति तथैव च ११७ श्रद्धावानेव मनुते न कदाचिद्विनास्तिकः ॥ तात्पर्ययुक्तिचित्तः सन् श्रद्धावां
स्तु भवेत्पुमान् ११८ कर्तैव कर्मणां लोके पुमांस्तत्पर्यसंयुतः ॥ भवेत्कर्तापि लोके स्मिन् सुखार्थी नापरः पुमान् ११९ विज्ञेयं च सुखं तद्वत्सर्वदा क्षेमवर्तिना ॥ दुःख
मेवात्र विज्ञेयं यत्सुखं संसृतौ भवेत् १२० न हि वैषयिकं नाम सुखं भवति वस्तुतः ॥ आदावंते च यदुःखं मध्ये ताद्विकुतः सुखम् १२१ ततोत्र मोहमात्रेण सुखं वैषयिकं सु
खम् ॥ दुःखमेव घणे यद्वत्सुखं शब्दं प्रजायते ११२ एवमुक्ते सुखे पृष्ठे सुखमाह महामुनिः ॥ देशतः कालतोयनुवस्तुतश्च कदाचन ॥ परिच्छेदं न यात्येतत्सुखमुक्तं मनी
षिभिः १२३ निखिलैर्यत्परिच्छेदैर्वर्जितं भूमशब्दितम् ॥ सुखं तदेव विज्ञेयमितरुदुःखमानितम् १२४ भूमानं च सदैव त्वं विजानीहितपोधन ॥ इत्युक्ते पृष्ठवा
न्सोपि भूमानं नारदो मुनिः १२५ उक्तवांश्च तत्स्तस्मै परिच्छेदविवर्जितम् ॥ स नत्कुमारो भगवान् पृच्छते नारदाय हि १२६ स्वात्मनो व्यतिरिक्तं हि यत्र नान्यत्प्र
पद्यते ॥ इंद्रियैरांतरैर्बाह्यैः स भूमा सुखरूपमाक् १२७

न हीत्यादिना । यदिसांसारिकं सुखं त्याज्यं तद्विद्विद्योगादिकाले दुःखं तान् गच्छेत् 'न हि स्वभावो भावानामन्यथा त्वं प्रपद्यते' इति म्यापविरोधादिति भावः १३१ फलितमाह तत इति । मोहोऽपि
घातमत्रेण प्रयुक्तं वैषयिकसुखस्य दुःखरूपस्य सुखत्वं यथा दुःखरूपमपि शब्दप्रहरणं परिपके त्रेण प्रयुक्तं सुखवद्भासते इत्यर्थः तथा च वास्तवं सुखं वक्तव्यमिति नारदाशयः १२२ एवमिति । उक्ते
कृतिहेतुतया स नत्कुमारिणवर्णिते सुखे नारदेनैव पृष्ठे सति भगवान् स नत्कुमारः सुखलक्षणमुक्तवानिति प्रथमवलार्थः । लक्षणमभिनयति देशत इति । देशादिपरिच्छेदैर्हीनं वस्तु सुखमित्युक्तमित्यर्थः
१२३ एतदेव स्फुटयति निखिलैरिति । यद्वस्तु सर्वं परिच्छेदहीनत्वेन हेतुना भूमशब्देनोक्तं तद्रूपमेव सुखं नेतरत्यतो दुःखत्वेन रूपेण मानितं मानेन मोक्षरीकृतमित्यर्थः १२४ भूमानमिति । हेतपोधन नार
दयदिसुखं निर्णेतुमिच्छसितर्हि भूमपदार्थं जिज्ञासस्वेत्येवं महामुनिनोक्तं सति स नारदो भूमपदार्थमेव प्रपद्येत्यर्थः १२५ तस्मै पृच्छते नारदाय भूमलक्षणमुक्तवानित्याह उक्तवानिति १२६ भवितुं प्रधानो
भूमशब्दः परिपूर्णवदतीति सच यं सत्लक्षणमाह स्वात्मान इति । यत्र तत्त्वे प्रागुभूते स्थितः सन् विद्रास्वस्माद्विर्बाहचिदपि च भुरादिभिर्नश्यति द्वितीयाभावात् तत्त्वभूमपदार्थः सुखशब्दार्थश्चेत्यर्थः १२७

एतदेवव्यतिरेकनुखेनाह आत्मनइति । यत्रपदार्थेबुद्ध्याख्येसतिस्वात्मनोव्यतिरिक्तं किंचिदपिभातितदल्पदुःखरूपमित्यर्थः ' द्वितीयाच्चैवभयंभवति' इतिश्रुत्यंतरादिनिर्भावः १२८ तत्रयद्भूमा
ख्येतत्त्वतंमरणोपलक्षितसर्वविकारहीनमितरदल्पतुविकारास्पदमित्याह मरणादीति । समाक्रांतमास्पदीकृतम् १२९ अस्यभूम्नोनिरतिशयत्वादेतदात्मदर्शयैवमुख्योतिवादीनेतरः प्राणाया
त्मदर्शोप्राणादीनामतिशयस्यसापेक्षत्वादित्याह अयंभूमेति । तस्मादतिवादित्वहेतोः अयमवश्यंज्ञातव्यः १३० अस्यभूम्नःसाधारत्वेपरिच्छेदापत्त्यास्वरूपहानिनिराधारत्वेतुकथं बुद्धचुपारो
ह इतिचिंताव्याकुलस्यनारदस्यभूमावारगोचरं प्रशंशयति इत्युक्तइति । इतिपूर्वोक्तप्रकारेणउक्तउपदिष्टः सनारदोभूम्नआधारंसनत्कुमारंप्रतिइत्थंपृष्ठवान् इत्थंकथं हेभगवन्सभूमाकस्मिन्ना
धारेप्रतिष्ठितः स्थितिंप्राप्तइतितेननारदेनउक्तइत्थंपृष्टः सनत्कुमारस्तुकिंन्यवहारमात्रोपयोगितस्याधारः पृच्छत्येवास्तवोवाइतिविकल्प्यतत्राद्येमायादिसकलप्रपंचरूपातद्विभूतिरेवमहिमपदोक्तात
स्याधारइत्याशयेनस्वेमहिम्नात्युत्तरंददावित्यर्थः ३१ ननुतस्यस्वरूपहानिर्महिम्नस्ततोभेदाभावादित्याह महिमेति । विभिन्नइत्यस्यैवविवरणंपृथगिति । लोकेयथादेवदत्तस्यविभूतिर्गवाश्वसेत्रादिरू
पादेवदत्तापृथग्भूताप्रसिद्धातदाश्रितश्चदेवदत्तउच्येतेतथात्रनमंतव्यंपतोऽयंभूमसंबंधीमहिमाततोभूम्नःसकाशाद्भिन्नोभवतीत्यर्थः ३२ कथंतद्विभेदाधाराधेयव्यवहारइत्याशंक्यस्वयंदासास्तप

आत्मनोव्यतिरिक्ततुयत्रकिंचित्प्रपद्यते ॥ बाह्येन्द्रियेश्वमनसातदल्पदुःखमीरितम् १२८ मरणादिविहीनोयंभूमोक्तसुखरूपभाक् ॥ मरणादिसमाक्रांतमल्प
मुक्तमनीषिभिः २९ अयंभूमायदाज्ञातोह्यतिवादीतदापुमान् ॥ भवेन्नचान्यथासमाज्ज्ञातव्यःसर्वदानृभिः ॥ अतिवादीपुमान्लोकेभवेन्नान्यःकथंचन १३०
इत्युक्तोनारदोभूम्नआधारंपृष्ठवान्पुनः ॥ सनत्कुमारमित्थंसकस्मिन्नेषप्रतिष्ठितः ॥ भगवन्नितितेनोक्तःस्वेमहिम्नीतिसोब्रवीत् १३१ महिमालोकवन्नायंविभि
न्नोस्तिततःपृथक् ॥ गवाश्वादिर्द्युथालोकेदेवदत्तापृथक्स्मृतः १३२ किंतुस्वात्मैवमहिमास्वात्मनःसुखरूपिणः ॥ भूम्नःसर्वपरिच्छेदरहितस्तत्रसस्मृतः ३३
नान्यत्रस्वस्वरूपात्सभूमोक्तादुपतिष्ठते ॥ स्वप्रतिष्ठस्ततःसोयंप्रतिष्ठारहितःस्मृतः १३४ दशदिक्षुसप्तवायंभूमातिष्ठतिसर्वदा ॥ तत्पदार्थोत्रतत्रैतद्विश्वंसदस
दात्मकम् १३५ अध्यस्तदेशकालादिसर्वभेदविवर्जिते ॥ गंधर्वनगरंयद्गङ्गनेत्यंतनिर्मले ॥ अतएवजगत्सर्वसप्तवपरिगीयते १३६ अयंभूमाहमस्मीतिज्ञात
व्योमुक्तिमिच्छता ॥ अहंशब्दादहंकारोयद्यप्येषप्रतीयते ॥ तथापिलक्षयेदेषआत्मानंसदृशत्वतः १३७

स्त्विनइत्यादिवद्विकल्पवशात्तदुपपत्तिरित्याशयेनाह किंचित्ति । सुखरूपिणोभूम्नोयःसर्वपरिच्छेदरहितःस्वात्मास्वरूपंसप्तवस्वात्मसंबंधीमहिमाभवतितत्रस्वरूपभूतेमहिम्निभूमाप्रतिष्ठितत्वेन
स्मृतोविकल्पदृष्ट्येत्येषः ३३ वास्तवस्तदाधारस्तुनास्तीत्याह नान्यत्रेति । स्वस्वरूपादुक्ताद्विज्ञातान्यत्रवस्तुतोभिन्नेआधारेयतोभूमानावतिष्ठेततःसभूमाविकल्पांगीकारेणस्वप्रतिष्ठोवाच्यः वि
कल्पप्रतिपत्त्यागेनप्रतिष्ठायाधारेणरहितोवावाच्यइत्यर्थः ३४ कथंनिराधारस्यबुद्धचुपारोहइत्याकांक्षाशमयन्सप्तवत्यादिवाक्यस्यप्रथमतत्पदार्थरूपेणभूम्नोवादेदशकस्यार्थमाह दशदिक्ष्विति ।
पूर्वाद्यश्वतसःकोणैर्युक्ताःसहायरोध्वाभ्यां दशसंमितादिशस्तुइत्युक्तासुदशदिक्षुयावदकिंचित्कालत्रयेस्थिततत्सर्वरूपेणभूमेवतिप्रतीत्यर्थंकेत्रसप्तवावस्तादित्यादिकेवाक्येतत्पदार्थउक्तइतिशेषः यत
स्तत्पदार्थभूतेभस्मिन्समस्तजगत्तगनेगंधर्वनगरवत्कल्पितमित्येवमर्थः तथाचसर्वाधिष्ठानतानुसंधानेनप्रथमंभूमाबुद्धावारोहणीयइतिभावः ३५ । ३६ ततस्नाट्यस्यवारणायाहंपदोक्तत्वंपदार्थरूपे
णभूमातथासर्वदिग्गतत्वेनानुसंधेयइत्याह अयमिति । अयंसर्वगतोभूमाअहमस्मीत्येवंज्ञातव्यः नन्वहंशब्दस्यपरिच्छिन्नाहंकारविशिष्टाचकस्यकथंभूम्नियोगइतिचेत्ताद्यर्थेमुल्लङ्घनायोगेणलक्ष्यगये
त्याह अहंशब्दादिति । यद्यप्यहमितिशब्दादेहंकारःप्रतीयेतथादिवाच्यार्यस्याहंकारेणपरस्परदृशत्वव्यवस्थामाणक्येतेननिमित्तेनभूमानमेवोहंशब्दःसंलक्षयेत्तल्लक्षणयाकीचयेदित्यर्थः १३७

अहंकारात्मनोऽसादृश्यमेवाभिनयति सर्वदिशिवाति । सर्वदिग्गताःसावेकालिकाश्चजीवादिहाभिव्यक्तोप्रथममहमित्येवानुभवंतःसतोवदंतिआभिवदनादिपवहारकुर्वन्ति ततःसर्वजीवव्यवहाराणां निदानत्वादहंकारोयथादिग्जातंभूतजातंचव्याप्यस्थितस्तथातदाश्रयत्वेनजीवात्मापिदिग्जातादिकं व्याप्यस्थितोज्ञायतेइतिद्वयोरर्थः १३८ । १३९ एवंविधाहंकारस्यचिच्छायाऽस्यास्यवाचको हंशब्दएकपलक्षणवाक्यार्थनिर्वाहापसर्वांतरत्वलक्षणंजीवस्यशुद्धंस्वरूपमात्मशब्दप्रतिपाद्यंलक्षयतीत्याह अहंशब्देनेति । जीवात्माजीवस्यविशिष्टरूपस्यात्माशुद्धरूपस्यभूत्तासहतादात्म्यमैक्यमहावाक्येनप्रापणीयंतस्याहंशब्दोक्तकृत्यर्थः १४० आत्मादेशादिवाक्येनमहावाक्यार्थानुभवोऽभिनीयतेइतिदर्शयंतद्वतोजीवमुक्तिबोधकानामात्मरत्यादिपदानामर्थमाह आत्माहमिति । यथामनोबुद्धींद्रियैर्व्यवहरंतोऽज्ञाःस्वस्यमनुजत्वंप्रतिपद्यंतसेदेहविपर्ययपरिहारेणसदानुभवंतिएवंयोहंकाराद्युपाधीन्विस्मृत्यात्मनोभूत्तासहैक्यंप्रतिपद्यतेसआत्मन्येवरत्यादिशालीभवतीत्युत्तरेणाभिसंबंधः १४१ जीवमुक्तस्यव्यवहारशास्त्रचित्तनभेदेनद्विविधायांन्युत्थानदशायांपदात्माचित्तनंतद्रतिक्रीडापदाभ्यांगोण्यावृत्त्यानिदर्शितमित्याशयेनाह आत्मन्येवेति । सविद्वान्अध्यात्मशास्त्रचित्तनकालेआत्मन्येवक्रीडन्बाह्यतश्चनोपचितंविहारमुखमिव । प्राप्तोभवतिथथाबालकगोष्ठ्यांबालककृत्यर्थः स्नानभोजनादिकालेष्वत्रात्मन्येवरतिचेतसःसक्तिधारयन्भवति यथावा

सर्वदिक्षुस्थिताजीवायेभूतायेचभाविनः ॥ वर्ततेयेचतेसर्वेप्यहमेववदंतिहि १३८ अहंकारस्ततोयद्वज्जीवात्मैषव्यवस्थितः ॥ दिग्जातंभूतजातंचतद्व्याप्य व्यवस्थितः १३९ अहंशब्देनजीवात्मासर्वोपाधिविवर्जितः ॥ लक्ष्यतेसर्वदायोयंभूत्तादात्म्यमावजेत् १४० आत्माहंभूमरूपोस्मीत्येवंयःप्रतिपद्यते ॥ मनसापिधियासर्वकरणैर्मनुजत्ववत् १४१ आत्मन्येवचसक्रीडन्बालकेष्विवबालकः ॥ अत्रैवरतिमागच्छन्नयुवत्यामिवकामुकः १४२ स्त्रीपुंसयोर्हिमिथुनंभवेत् दितरेतरम् ॥ विषयानंदहेतुर्यस्तद्वदात्मनिसर्वदा ॥ मिथुनत्वंतथानंदोविषयप्राप्तिसंभवः १४३ अवगच्छन्निर्द्वैतंसर्वदुःखविवर्जितः ॥ स्वराट्परानपेक्षःसप्तविराडिवभवेद्विसः ॥ तस्यसर्वेपुलोकेषुकामचारश्चसर्वदा १४४ एवंयेनविदुर्मदाभूमात्मानंविमोहिताः ॥ पराधीनाःक्षीणलोकाःस्वेच्छाचारविवर्जिताः ॥ जायंतेचम्रियंतेचसततंदुःखजीविनः १४५

कामोविदेशादिगतोपिकांतायांमानसस्यापारंवहतिद्वितीयर्थः १४३ सविकल्पनिर्विकल्पभेदेनद्विविधेसमाधौतुयदात्माचित्तनंतन्मिथुनानंदपदाभ्यानिदर्शयंतद्व्याशयेनाह स्त्रीपुंसयोरिति । यथा सर्वव्यवहारपरिहृत्यावस्थितयोः स्त्रीपुंसयोर्मिथुनत्वंमिथुनीभावःपरस्परंविषयानंदहेतुत्वेनप्रसिद्धस्तथाध्यातृभ्येवभावेनमिथुनत्वमात्मन्येवास्यसविकल्पकसमाधिकालेआनंदहेतुर्भवतीत्यर्थः यथाचगांधर्वीदिविषयप्राप्त्यनंतरतत्फलस्यानंदस्यानुभवोनिर्विकल्पकःप्रसिद्धःपरीक्षकाणां तद्वदस्यविदुषोनिर्विकल्पकसमाधिकालेनिरतिशयानंदानुभवआत्मन्येवभवतीत्यर्थः १४३ तत्रहेतुभूतं परानपेक्षत्वंस्वराट्पदेननिरूप्यतेइतिदर्शयन्स्वराट्पदार्थमाह अवगच्छन्निति । हियतोनिर्द्वैतंस्वरूपमवगच्छन्साक्षादनुभवन्जीवमुक्तः सर्वदुःखराहित्येपरानपेक्षःसन्नविराट्समष्ट्यभिमानोश्चरतस्त्वेवराट्स्वेनेवराजनशीलोभवतितथातस्यविदुषःसर्वात्मत्वेनसर्वेपुलोकेषुसत्कर्मफलेषुकामचारःअप्रतिबन्धेनप्राप्तिरूपोभवतीत्यर्थः १४४ उक्तविज्ञानहीनानामनर्थकतिमाह एवमिति । येउक्तविधयाभूत्ताआत्मानंदस्वरूपमद्वैतलक्षणंविदुःकिंतुभेदेमेवविदुर्जातंतिविमोहवशात्तत्पराधीनाःस्वभिन्नत्वेनकल्पितानाराजादिरूपमभूत्तावशेस्थिताःक्षीणाजंतवंतोलोकायेषांतेतथाविधाः स्वातंत्र्यहीनाश्चपुनःपुनर्जननमरणादिकंप्राप्नुवन्तीति १४५

आ. पु.

॥ ७ ॥

उक्तात्मविदस्तु ईश्वरभावेन विश्वोपादानत्वमपि भवतीत्याकारमात्मनः प्राणइत्यादिवाक्यस्यार्थमाह एवं विजानत इति । भूमात्मानं साक्षादनुभवतः पुंस आत्मनः स्वरूपानामादीनि प्राणांतानि पंचदशतत्त्वानि स्रक् संप्रत्ययेन जायते इति १४६ एतेन शास्त्रयोनि त्वं परिशिष्टविश्वयोनि त्वं च भवतीति सूचितमिति दर्शयन्नाह मंत्रेति । स कर्मकाः कर्मभिर्यागादिभिस्तत्प्राप्यैः फलैश्च सहिताः स्फुट मन्यन्ते १४७ उक्तविद्याफलप्रदर्शकः श्लोकोऽपि बोध्य इत्याह अथात्मन इति । विज्ञाने तत्फले श्लोकं मंत्रं १४८ तं पठति पश्य इति १४९ अस्यार्थमाह पश्यो जीव इति षड्भिः । दशधातोः शप्प्रत्यये पश्यदेशे च सति निष्पन्नं पश्यपदं जीवात्मनो वाचकं तस्य सकल संसारस्य मोक्षस्य च दृष्ट्वादित्यर्थः १५० मृत्युपदेन च मरणोपलक्षिता जन्मादयः शरीरधर्मा उक्ताः परंतु व्याधिः शरीरधर्मोऽप्यनेन नोपलक्ष्यते तद्वाचकस्य रोगपदस्य पृथक् सत्त्वादित्याह मृत्युरिति १५१ रोगपदार्थमाह रोग इति । रस आहारपरिणामस्तस्य यद्विषाकेष्वनेन औदासीन्येनाक्रियमाणे वैषम्यं तारतम्येन संबध्यतस्मान्निमित्ताद्योजायते ज्वरादिः स रोगपदोक्तः अस्मृत्पुपदेनासं ग्रहे हेतुं तं रमाह अवस्थानमिति । चिरावस्थानरूपं विशेषमपेक्ष्याभिप्रेत्य स रोगो मृत्युपदभिन्नपदोऽप्यपेक्षोक्त इत्यर्थः जन्मादयस्तु न चिरस्थायिन इति मृत्युपदेनाचिरस्थायिबोधकं नत एव सदृशालक्षितुं शक्या इति भावः १५२ दुःखपदार्थमाह दुःखमिति । चतुर्विधदेहानामाधाराधेयभावसंबन्धेन संबन्धिन्यामत्र नाना

एवं विजानतः पुंस आत्मनो भूमरूपिणः ॥ नामादिप्राणपर्यंतं जायते स्रजि सर्पवत् १४६ मंत्रब्राह्मणरूपा ये वेदास्तोपि सकर्मकाः ॥ जायंते किं बहुक्तेन विश्वं सदसदात्मकं ॥ जायते सकलं यद्रुद्रं धर्वनगरं हिखात् १४७ अथात्मनोऽत्र विज्ञाने श्लोकमेतं पठति हि ॥ वैदिकाः सर्वदुःखानामभावे सर्वदेहिनां १४८ पश्यो मृत्युं न पश्यति न रोगं नोत दुःखतां ॥ सर्वहि पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वगः १४९ पश्यो जीव इति प्रोक्तः स पश्येत्सर्वमेव यत् ॥ शुभाशुभं च संसारमोक्षं च स्वचितेर्बलात् १५० मृत्युर्मरणमित्युक्तं धर्मजातं शरीरगम् ॥ जन्मादिकं हि कालेन जातं यद्व्याधि वर्जितम् १५१ रोगो रसविषाकस्य वैषम्याद्यः प्रजायते ॥ अवस्थानमपेक्ष्यैवं स उक्तः पंडितैः सदा १५२ दुःखं देहेन संबन्धो नानाधर्मवता सदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां बुद्धावत्र विभेदिनाम् १५३ सर्वमात्मनि संप्रोक्तमध्यस्तं सदसद्रपुः ॥ अध्यस्तत्वेन विज्ञानं तस्य न स्याद्विलोकनम् १५४ प्राप्तिश्च स्वात्मनो ज्ञानात्तदन्यत्वमीरिता ॥ वेदार्थः सकलोऽप्यस्मिन् लोके वेदसमीरिते ॥ अस्तियस्मादतस्तस्य विज्ञानात्सर्वविद्वदेत् १५४ आत्मविज्ञानसंपन्नः स्वात्मनो मायया सदा ॥ नानारूपोऽपि चैकात्मा भवेद्भूमस्वरूपतः १५६

विशेषशालिन्यां बुद्धौ प्रतिबिंबितत्वेन विभेदिनां विविधभेदवतां जीवानां योनानाजन्मादिधर्मवता देहेन संबन्धोऽहंममाध्यासरूपः स एव दुःखमित्यर्थः १५३ एवमुपनिषत्पूर्वाद्द्विगतपदार्था उक्ता अथतेषामदर्शने हेतुरध्यस्ततावगाहनरूपं सर्वदर्शनमित्याकारं कर्तृतीयपादार्थमाह सर्वमिति । सर्वद्वैतजातं सदसद्रपुर्निर्वचनीयमात्मन्यध्यस्तं कल्पितमेव तस्य च तावदेव स्थितिर्थावदध्यस्ततानवगाहनेनापरिपूर्णं विज्ञानं जायेत भवेत् यदा त्वध्यस्ततामप्यवगाहमानं परिपूर्णं विज्ञानं भवेत् तदा तस्याध्यस्तस्य पुनर्विलोकनं न स्यादित्यर्थः तथा च हि यतः सर्वमध्यस्ततापर्यंतं पश्यति विद्वान्स्ततो मरणादिकं न पश्यतीति युक्तमिति तृतीयपादांतवाक्यार्थः १५४ तृतीयपादोक्तं सर्वं प्राप्तिमुपपादयति प्राप्तिश्चेति । ज्ञानादनंतरमात्मनः सकाशात्तदन्यत्वं तस्य दृश्यजातस्यान्यत्वाभावः कल्पितभेदाध इति यावत् तद्वैषम्यसर्वमाप्तिरुक्तेत्यर्थः । एतदेव स्फुटयति वेदार्थ इति । अस्मिन् भूमात्मारूपे लोके अयमात्मा अयं लोक इति श्रुत्यंतरमस्मिन्नेवेदसमीरिते वेदस्य महातात्पर्यं गोचरे सकलोऽपि योगोऽपि लोकादिविशेषशाली वेदार्थोऽस्ति अतर्भवति यतः तस्मात्तस्यात्मरूपलोकस्य विज्ञानात्सर्वविद्वत्सर्वलोक्या भवतीति संभवतीत्यर्थः १५५ विदुष एकाभावादि कं श्रुत्युक्तं विशदयति आत्मविज्ञानेति चतुर्भिः । आ

आत्मामावेति । तत्र कथं भित्त्वमिति जिज्ञासा आत्मा चर्माया च तत्कार्यं वेत्तेतद्रूपत्रयमादाय पूरणीया पंचभावाकांक्षातुपंचभूतपंचेंद्रियादिरूपमादावेत्यर्थः एवमप्येपि १५७ सतेति । लोका
कीत्यादिपदेन कुलाद्यादिग्रहः ग्रहाद्यादित्यादयः आदिपदेनां कर्तव्यादिग्रहः १५८ इन्द्रियेति । आदिपदेन रुद्रादिग्रहः एकादशेंद्रियाणां प्रत्येकं दशदशवृत्तिभेदा मादाय दशाधिकशत रूपो भवेत् त
थातेषामेकादशरूपाणां सर्वस्मिन्कालेऽहोरात्ररूपेयोभेदः प्रतिश्चासंपृथक्कृतमादाय हंसस्य आसुरूपस्य यावंतीयत्संख्याकाः प्रचाराः प्रवृत्तयस्तावद्देशः किंचिदधिकेकाविंशतिसहस्ररूप इति यावत् स्फु
टितमेतदेकादशाध्यायेहंसोपनिषदाख्याने १५९ । १६० उक्तात्मज्ञानसाधनतयाऽऽहारशुद्ध्यादिकं विदधाति इदमित्यादिना । ये सततं पुण्यात्मानः सदा बहिः पुण्यकर्मानुष्ठानपरा अपि पाप
चेतसो मनसि पापास्तेषामपीदं ज्ञानं दुर्लभं किमुत बहिरपि पापपराणामित्यर्थः १६१ कथं तर्हि चित्तशुद्धिरित्याकांक्षायामाह आहार इति । स्ववर्णाश्रमानुसारेण प्राप्तानां विषयाणां ग्रहणं
रूपआहारोभावस्यासाध्यावगाहनेन रागाद्यनास्कं वित्तस्य धीपरिणामस्य योगेन संतानेन यस्य पुंसः शुद्धो निष्पापः स्यात्तस्यैव चित्तशुद्धिर्बोधयेत्यर्थः १६२ एतेन वृद्धकुमारीवरन्यानेन बी

आत्मामायाचतत्कार्यमिति सोपि त्रिधा भवेत् ॥ भूतपंचकरूपेण पंचधा च महेश्वरः १५७ सप्तलोकादिरूपेण सप्तधा च सदाविभुः ॥ ग्रहादिरूपतस्तद्वन्नवधा
पिमहेश्वरः १५८ इन्द्रियादिस्वरूपेण भवेदेकादशात्मकः ॥ एकादशेंद्रियाणां स्याद्वृत्तिभेदाच्छतं पुनः १५९ दशाधिकं सदाभेदातेषामेकादशात्मनाम् ॥ हंसप्र
चारायावंतस्तावद्भेदश्च संस्मृतः १६० इदं सर्वात्मविज्ञानं दुर्लभं पापचेतसाम् ॥ पुण्यात्मानां च सततं जन्मकोटिशतैरपि १६१ आहारो यस्य शुद्धः स्यात्सर्वदा
विषयग्रहः ॥ स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तो भावयोगात्कथंचन ॥ सपुमान्पापरहितः शुद्धचेताः प्रकीर्तितः १६२ बीजियो नौ तथाऽऽहरे व्यवहारे च यः शुचिः ॥ तस्य क
ष्टगतस्यापि न पापे रमते मतिः १६३ अपापमतिरव्यग्रमानसो निर्मलाशयः ॥ गुरूपदिष्टमात्मानं भूमानं ससमेतितम् १६४ यदैनां स्मृतिमाप्नोति पुमान् क
श्चिद्भिभाग्यतः ॥ कामक्रोधादिकान् ग्रंथींश्छिद्यात्तत्क्षणतस्तदा १६५ आहारशुद्धिमानसस्यान्नारदो मुनिसत्तमः ॥ शुद्धचेतास्ततः कामक्रोधादिपरिवर्जितः
१६६ हरीतक्यादिसंजातो रसउक्तो मनीषिभिः ॥ कषायो यस्य संपर्काद्दृष्टं वर्णांतरं व्रजेत् ॥ यथा तथा चित्तस्य कामादि कथितो बुधैः १६७ तस्यास्य मर्दनं
प्रोक्तं ब्रह्मचर्यादिसाधनं ॥ नारदस्तैस्तु संपन्न उद्दिग्धो भवसागरात् १६८

जशुद्ध्यादिकमाक्षिप्तमिति दर्शयन्नाह बीजेति । बीजेपितृकुलेषु नौमातृवंशे आहारे विषयग्रहे व्यवहारे दानादानादिरूपे एते पुयः शुद्धश्छन्नरहितस्तस्य विपत्संततिगतस्याऽपि पापकर्मणि रुचिर्न भव
तीत्यर्थः १६३ तस्य शुद्धचित्तस्य भिल्लपालितराजपुत्रस्याप्येन गुरूपदेशादात्मस्मृतिर्भवतीत्याह अपापमतिरिति । निर्मलाशयः पुमान्पापरूपप्रतिबंधाभावेनैकाग्रमनाः सन् गुरूपदेशेन भूमरूपमा
त्मानं समेतिसम्यग्स्मरतीत्यर्थः १६४ यदैनामिति । यदा षण्णतां भूमात्मगोचरां स्मृतिलभेत तदा चिज्जब्योरेष्यात्संमेलनेन सिद्धत्वाद्गुंथिशब्देनोक्ता कामादींश्छिनत्तितज्ज्ञानासिनाशतिशे
षः १६५ नारदस्य सर्वाधिकारिविशेषणसंपन्नत्वमाह आहारशुद्धीति त्रिभिः । स्पष्टम् १६६ स्मृतिकषायपदार्थवक्तृकषायपदार्थमाह हरीतक्यादीति । कषायरसवान् हरीतक्यादीनां द्वयोव
स्वादोद्वहाराग्रयोक्तः कषायपदस्य मुख्योर्थः 'कषायोरसभेदे स्यादंगरे विलेपने' इति कोशात् तद्विचित्रं जन्मत्वात् कामादयोपि गोप्यते नोच्यते तस्य कामादिरूपकषायस्य मर्दनेन अहरणे सारादिवद्दे
तवस्तु ब्रह्मचर्यादयः शास्त्रोक्ताः प्रसिद्धास्तैर्ब्रह्मचर्यादिभिः संपन्नो नारदस्तु स्मृतिकषायोऽभ्यवृत्तं साराद्गुंथिशब्दादिति द्वयोरर्थः १६७ । १६८

आ. पु.

॥ ८ ॥

तादृशायेति । तादृशायाहारशुद्ध्यादिगुणविशिष्टावनारदायतमसौभूलाज्ञानस्यपरंपारेभूमलक्षणैः सनत्कुमारोऽव्यदर्शयत् यथाद्विषेऽत्रवेदुःस्वप्नदर्शयतेतद्वदिति यः सनत्कुमारः स्कंदोऽख्यस्वामि
कार्तिकेयरूपेणावतीर्णः अत्रार्थेऽव्यवस्थामाणविधां कथां ब्राह्मणसत्तमा इतिहासविद आहुरिति द्वयोरर्थः १६९ । १७० तां कथां निबध्नाति कदाचिदित्यादिना । गंगातटे आसीना अभूवन्
१७१ अस्मिन्निति । हृदंभोजे वीक्ष्यमाणो ध्यानेन साक्षात्क्रियमाणः प्रभुर्मांसमयनेत्राणां दर्शने दृष्टिगोचरे अभूदिति वृत्तिव्यर्थः १७२ दृष्टेति । तं दृष्ट्वा सर्वे आसनेभ्य उतस्थुः समाविनिष्ठं सनत्कु
मारं विनेति द्वयोरर्थः १७३ । १७४ उत्थिता मुनय इति । ते मुनयो वेदपाठादिभिस्तथास्वकृतैः परकृतैश्च स्तोत्रैर्भगवंतं प्रसाद्य स्थिताः १७५ व्यवस्थितेऽपि वा । स्फुटम् १७६ इतस्तत इति ।
अथ जायया सहगंतुकामो भगवान् स्तामुनीन् संहितान् स्मृशितान् वीक्षयामास स्वार्थे णिच् अपश्यदित्यर्थः १७७ सनदिति । कीदृशो भगवान् स्वयंपुरुषरूपेण सनत्कुमारस्थितौ हर्षितोऽपि स्वीय

तादृशाय परंपारं तमसो दुःखवद्विषे ॥ व्यदर्शयद्यतः शोकं न पुनर्यातिमानवः १६९ सनत्कुमारो भगवान् स्कंदो योन्यवजन्मनि ॥ एवं किल वदंत्यत्र कथां ब्राह्मणस
त्तमाः १७० कदाचिन्मुनयः सर्वे वाराणस्यां समागताः ॥ गंगातटे महाभागाः कृत्वा पौर्वाह्निकीः क्रियाः ॥ आसीना ब्रह्मपरमं चिंतयंतः स्वबुद्धिभिः ७१ अस्मिन्न
वसरे देवो देव्या सह महेश्वरः ॥ वीक्ष्यमाणो हृदंभोजे आनंदात्मा स्वयंप्रभुः ॥ कृपया मांसनेत्राणां दर्शने भूज्जगत्पतिः ७२ दृष्ट्वा तं मुनयः सर्वे समुत्तस्थुः समंततः ॥ आ
सनेभ्योऽसिंहं दृष्ट्वा देहाः प्राणागमे यथा ७३ सनत्कुमारमेकं तं परिहायात्मवेदिनम् ॥ एकमेवायमात्मानं बहिरंतश्च पश्यति ॥ सर्वदेवविशेषेण समाधिस्थस्तदा हि
सः ७४ उत्थिता मुनयः सर्वे नत्वास्तुत्वा च तं विभुम् ॥ वेदपाठादिभिः स्तोत्रैः स्वैः परैश्च कृतैर्मुहुः ॥ भवानी सहितं देवं प्रसाद्य च व्यवस्थिताः ७५ व्यवस्थितेषु तेष्वे
वं परमात्मा त्रिलोचनः ॥ भवानी सहितस्तेषां वरमिष्टमदाद्विभुः ७६ इतस्ततो विलोक्याथ गंतुकामः स जायया ॥ संहितान् वीक्षयामास मुनीन् सर्वान् महेश्वरः ७७
सनत्कुमारमासीनं दृष्ट्वा हर्षमुपागतः ॥ स्वयं नैव भवानी सा परं कोपमुपागता ॥ एवं विचार्य मनसा स्त्रीस्वभावमुपागता ७८ अयं पुराणपुरुषो योगिनां हृदये स्थितः ॥
अष्टांगयोगयुक्तेन पुंसां ध्येयः सदैव हि ७९ अयं समस्तविद्यानां कथितः परमो गुरुः ॥ ब्रह्मा विष्णुस्तथा शक्रो लोकपालास्तथा परे ॥ किं करा अस्य देवस्य गर्भदासाय
थाभुवि १८० अयं समस्ततत्त्वानां जनकः पालकस्तथा ॥ संहर्ता पंचभूतानां स्थिरजंगमरूपिणाम् ८१ नानेन सदृशः कश्चिदासीदस्ति भविष्यति ॥ कुतोऽधिको
ब्रह्मचर्ययुक्तश्चापि पुमानयम् ८२ मया सह विलोक्यैष दुरात्मनं जगद्गुरुम् ॥ स्त्रैण मत्वा ब्रह्मचारी स्वयं गर्वाधिको जडः ॥ नो तस्थौ तेन दास्यामि शापमस्मै सुदारुणं १८३

वामभागरूपेण विपरीतहतिशेषः यतः साप्रसिद्धा भवानी एवं विचार्य स्त्रीस्वभावेन परं कोपमुपागता १७८ एवं कथमित्याकांक्षायां भवानी विचारमभिनयति अयमिति पङ्क्तिः । अयं भगवान् पुरा
णोऽनादिः पुरुषः १७९ अयं समस्तेति । कथितः महोपनिषदादौ सर्वभेदप्रयोजिकायामायायाः सत्ताभानादिदानेन अनेन प्रभुणा वशीकारलक्षणं कर्तव्यं नीतत्वे सति तत्प्रयुक्ता ब्रह्मादिदेवभेदा अस्य
गर्भदासतामापन्नाः दास्यां कीयमाणायां तद्गर्भस्थितत्वं गर्भदासत्वमिति व्युत्पत्तिसमंभवादिति भावः १८० अयं समस्ततत्त्वानां कथितः । तत्त्वानां महदादीनां जननादिकर्ता स्थावरादिरूपाणां
भूतानां चार्थं तथेत्यर्थः १८१ नानेनेति । गुणैरेनैतत्पुण्यद्वयोऽधिको वा कोऽपि नास्ति ब्रह्मचर्यं त्वं स्वयं मदनदमनादेर्गुरुमिति व्यर्थः १८२ मयेति । एवं सत्यपि यत एव सनत्कुमारो ब्रह्मचारी प्रभु
यत्नां निधाय मां गणेशं मत्वा नोत्सर्ग्यतः शापार्हं ददतु १८३

मत्तानिधयमात्रेणैवमन्वानोत्तमोत्तमः शालादिहृत्पुत्रः १८३
तत्रशापवितपति कवेति । कष्टादुत्तमजुरायोनिकोसस्थानयेवातिथतिवांमयेमुख्याः प्रथमगण्याअश्वसेवनजीविनः प्रसिद्धाः तेषांवाजिशालायांपूतिगेषायांवासस्यसेवामहत्वेपिजीवनाल्प-
तायाश्रमसिद्धत्वात् योनिपदस्यस्थानवचनतांतुयोनिधेइदनिपदेहत्वादौप्रसिद्धा स्फुटमन्यत् १८४ इतिसंचित्येति । निवारितापीनिशेषः ततःसमहामुनिस्तादृशःअश्वसेवकरूपस्तथाश्व-
शालायांपरंमुखमाप्नोऽभवदिति १३९ तत्रहेतुमाह सत्रहोति । यतोब्राह्मणजातिकर्मानुष्ठानकेशभावेनाऽश्वात्मानाचणकानांभक्षणेनचस्थूलदेहःसन्नलसत्वात्कर्मांतरेऽनियुक्तोद्वारमात्ररक्षांकु-
र्वींस्तिष्ठतीत्यर्थः १८६ तादृशमिति । तादृशंतत्रापितुष्टंतमुनिदृष्टाप्रोतयदेव्यावरयेत्युक्तेसतियथामैत्रकर्मार्थंक्लेशोभवेतथाविवेहीतिववेहत्पर्थः १८७ ततःपुनःकोपेनदेव्यांतस्योष्टभावेदत्ते

कष्टयोनिषुमुख्याःस्युरश्वानारक्षणेरताः ॥ तत्कुलेतवजन्मस्याद्भर्तुर्योमेऽवमानकृत १८४ इतिसंचित्यसाशापंदौभर्त्रानिवारिता ॥ सोभवत्तादृशस्तत्रपरंसुख-
मुपागतः १८५ सत्रहकर्मभावेनचणकान्भक्षयन्सदा ॥ स्थूलदेहोऽश्वशालायाद्वारितिष्ठत्यहर्निशम् १८६ तादृशंतपुनर्देवीदेवेनसहितैक्षत ॥ वरंवरयस्वेत्युक्तेम-
लमूत्रविसर्जनम् ॥ उपविष्टस्यदूरेस्यादितिमेस्तुवरःपरः १८७ उष्ट्रोभवेतिकोपेनसाशशापपुनश्चतम् ॥ अभवत्सोपितदेहोष्टहेराज्ञोपिरक्षकैः १८८ शिक्षितो
बहुशःपश्चात्त्यक्तोरण्येह्यवज्ञया ॥ अलसोयमितिज्ञात्वासोपितत्राभवत्सुखी ८९ करीरादिवनेभूरिकंठकादीन्यभक्षयत् ॥ पिबन्गंगाजलंभूरिमलमूत्रविसर्जनम् ॥
आसीनपुवकुर्वन्सपरंसुखमुपागतः १९० ब्रह्मणोमानसादेहउष्ट्रस्यैवाभवद्भुतम् ॥ सुखमुष्ट्रवपुष्यस्मादभूत्तस्याधिकंमुनेः १९१ पूर्ववत्तादृशंदेवीदेवेनसहितैक्ष-
त ॥ वरंवरयस्वेत्याहपुनरेवतपोधनम् १९२ कृतकृत्यःसतांप्राहवरोनान्योधिकोमम ॥ भवत्यादेवियदत्तमौष्ट्रंजन्मातिशोभनम् १९३ वेदतोलोकतोवापिभी-
तिर्लज्जानचात्रहि ॥ मलमूत्रेचदूरान्मेपततोप्युपवेशने १९४ शरीरंयदिकस्यापिभवेदुष्टस्यतद्भवेत् ॥ यतःसुखंशरीरस्यजन्मन्यस्यप्रदृश्यते १९५ अनुमू-
तामयादेहाःसर्वजीवसमुद्भवाः ॥ उच्चावचानोष्ट्रदेहसदृशःकोपिविद्यते १९६

तत्रापिमुनेःसंतोषवर्णयति उष्ट्रइतित्रिभिः । अलसोयमितिज्ञात्वाऽरण्येऽक्षकैस्त्यक्तइतिसंबंधः भिगदव्याख्यातमन्यत्रिषु १८८ । १८९ । १९० पशुदेहान्मृजताहिरण्यगर्भेणसुकरत्वा-
त्प्रथममुष्ट्रदेहएवनिमित्तइतिज्येष्ठतागुणमनुसंधायापिसमुनिस्तदेहेतोषंगतइत्याह ब्रह्मणइति । द्रुतंशीघ्रमभवदुत्पन्नः अस्मादेतदालोच्य १९१ तत्रापितुष्टंतप्रतिदेवीवरायणादिदेशेत्याह पूर्वव-
दिति १९२ सचमुनिस्तमेवदेहंतुष्टावेत्याह कृतकृत्यइति १९३ सर्वत्रगुणंगृह्णातिपंडितइतित्यायेनतदेहगुणानाह वेदतइति । स्पष्टम् १९४ यतोऽस्यवेहस्यजन्मनिमुखंदृश्यतेततःसर्वस्यदेहमसंगेउष्ट्र-
देहएवभवेदितिकामयेहत्याह शरीरमिति १९५ तत्रस्वानुभवमनुकूलयति अनुभूताइति १९६

तुनिरपेक्षं दृष्ट्वा भर्त्रा सह विचार्य भवानीत्येमाह वरनगुह्यासि चैत्परिपूर्णत्वात्तर्हि अस्मदीति तर्तदेहीति । तेन मुनिना तथेत्युक्तं तस्य स्वपुत्रभावं ववै ततः सस्कंदनामा देव्याः पुत्रोऽभवत् स्कंदतिकां
शोषयति वशीकरोतीति यावत् इति युत्पत्तेः समन्वयात् तथा मस्मृतो स्कंदिर्गतिशोषणयोरिति एतद्वचं दर्शयति एवमुक्ता इति द्वाभ्यां १९७ । १९८ इति ते इति । स्पष्टम् १९९ उत्तराकां
क्षामुत्थापयति अवस्थेति । यथात्मनः सद्रूपमांशुनिनोक्तं सनत्कुमारेण चानंदत्वं तथास्य अवस्थात्रयेण सुखं तेन हीनत्वं त्रहाईद्रापविरोचनाय चोक्तवानुपरस्तुतदा ईंद्र एवाविदत्तस्त्वबोधं प्राप्नोयता

एवमुक्ता विचार्यैव महेशेन समं स्वयम् ॥ ववेवरंतमेषोपि दत्तवान् मनसेप्सितम् १९७ सनत्कुमारो भगवान् स्कंदनामा भवत्सुतः ॥ शिवयोर्वरदानेन तत्रापि ब्रह्मच
र्यवान् १९८ इति ते कथितं सर्वं नारदाय समीरितम् ॥ पुरा सनत्कुमारेण भूमरूपं सुखं परम् १९९ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं ब्रह्माशकाय चाब्रवीत् ॥ विरोचनाय च तथा
शक्र एव तदा विदत् ॥ शुद्धाहारः शुद्धसत्त्वः स्मृतिमान् ग्रंथि मोचकः २०० इति ते कथितं सर्वं यत्पृष्टं भवता त्विह ॥ आत्मनः सुखरूपत्वं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि २०१
॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे च्छांदोग्यसाराथप्रकाशे सनत्कुमारनारद
संवादे नाम त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ ॥ १५ ॥ ॥ १६ ॥

हारशुद्ध्यादिमान् ग्रंथिनां मोचकः चिमोक्षयत्नवांश्चेत्यर्थः २०० उपसंहरति इति ते इति २०१ भुञ्जो भूमि विहीनस्याप्यधिष्ठानस्य विश्वतः ॥ गोचरेभ्यः परं रूपमध्यक्षस्यास्तु गोचरः ॥ १ ॥
स्वयं भूम्या आधारेण रहितस्यापि विश्वं प्रति अधिष्ठानभूतस्य भुञ्जोरूपम् इन्द्रियविषयानतिक्रान्तं साक्षादस्त्वित्यर्थः । इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसुरितनुज रामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वरा
श्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणे च्छांदोग्यसाराथप्रकाशे सनत्कुमारनारदसंवादेऽध्यायः समाप्तः ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ ॥ १५ ॥ ॥ १६ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्दशाध्यायप्रारंभः ॥

1. The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance in the theory of
functions. The second part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions. The third part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions.

2. The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance in the theory of
functions. The second part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions. The third part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions.

3. The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance in the theory of
functions. The second part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions. The third part is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory of
functions.

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ विद्युन्मेषोपमानस्यसंप्रसादपराकृतेः ॥ चतुर्दशशाश्वतस्यगीयतेस्वचतुर्दशे ॥ १ ॥ अस्यार्थः तद्विदितमेधवत्कांतिशालिनःसम्पद्यःप्रसादोऽनुग्रहस्तत्पराआकृतिस्तनु
यस्यसतथातस्य अथवासम्पद्यकृपसन्तिविवर्धतेस्वधर्मेणयेकपयःतेसंप्रसाः प्रसविस्तरेइत्यस्मात्पचाद्यचिसाधु तानदंतीतिसंप्रसादाराक्षसास्तेषांपराकृतेः विध्वंसरूपस्य चतुर्दशसंख्यल्लोका
नामथवाचतस्रोवैखानसादिसंज्ञाः दशावस्थायेषांतेचतुर्दशः दण्डकवासिमुनयस्तेषामाशामनोरथास्तत्पूरकस्यचश्रीराभस्यस्वंधनंयशोरूपंचतुर्दशेचतस्रोदिशएवदशः प्रांतभूतापस्यजगत्पटस्यत
स्मिन्शोक्चरूपेणसततंगीयतेमहाभागैः यइमेवीणायांगायंतिएतमेवतेगायंतीश्रुतेरित्यर्थः । श्रीशंभुविग्रहपक्षे विगताद्युत्दीप्तिःप्राबल्यरूपायस्यसविद्युत्शारदोघनस्तद्वदवदातस्यानुग्रहपरस्य
चतुर्दशमहारत्नकामनापूरकस्यचस्वंधर्मरक्षाप्रयुक्तयशोरूपंधनंचतुर्दशेलोकेसत्याख्येगीयते प्रजापतेःसुतायांधर्ममतिक्रामतःशासनात् । प्रमेयपक्षे तु विद्युत्प्रभृतयोयथातिरोहितामभिव्यंजकव
र्षाकालागमेप्रादुर्भवंतितथात्मादेहादितादात्म्येनतिरोहितोपिमाहावाक्यसांनिध्येनप्रकाशतेइत्येवंविद्युद्धनौतदुपलक्षितंवातादिकंउपमानंयस्यसतथा संप्रसादःसुपुसिततःपराआकृतिःशुद्धंरूपंय
स्य दशआशादिशस्तासांपूरकस्यचविभुत्वात् एवंविधस्यपुरुषोत्तमस्यस्वस्वरूपंचतुश्चतुर्वारंगीयतेप्रजापतिना चतुर्दशेचतसृणांदशानामवस्थानांजाग्रत्स्वप्नसुपुसितुरीयाख्यानांसमाहारेचतुर्दश

श्रीगणेशायनम ॥ भूमरूपमिदंशिष्यःश्रुत्वावस्थात्रयातिगम् ॥ श्रोतुकामःपुनर्वाक्यंगुरुमाहेदमात्मवान् १ भगवन्भवताख्यातंज्ञानंनानाविधंपुरा ॥ ऐतरे
योहियद्वेदयच्चकौपीतकिर्मुनिः २ आदित्योभगवान्यतुसश्वेताश्वतरोपियत् ॥ कठश्चातितिरिस्तद्वज्जाबालाद्यामुनीश्वराः ॥ आरुणिर्भगवान्यच्चकुमारेणाप्यु
दीरितम् ३ यत्रशिष्याःप्रजास्तद्वद्वैवोदासिश्चवीर्यवान् ॥ बालाकिरश्विनौतद्वज्जनकोमिथिलेश्वरः ४ मैत्रेयाचापियतयोधुगुश्ववरुणात्मजः ॥ श्वेतकेतुश्चभ
गवान्नारदःसर्वविन्मुनिः ५ गुरवोमंत्रवेत्तारःशक्रोलोकत्रयीपतिः ॥ अजातशत्रुर्भूपालोदध्यङ्ढार्थर्वणोपिच ६ याज्ञवल्क्यश्चभगवान्सश्वेताश्वतरोपिच ॥ वरु
णोप्यारुणिस्तद्वत्कुमारःमनदीरितः ७ अन्योपिगुरवस्तद्वच्छिष्याअपिचकेचन ॥ त्रिपर्वात्रिर्महान्वंशक्रषेःसर्वज्ञतापिच ॥ शक्राच्चमरणंतद्वदध्यङ्ढार्थर्वण
स्यच ८ जल्पाभिधाकथाप्यत्रयाज्ञवल्क्यस्यधीमतः ॥ ब्राह्मणैश्चतथाशापःशाकैल्यस्यप्रमादिनः ९ कारणानांचविज्ञानंवरोपिनचिकेतसः ॥ त्रिविधोयं
मतोयत्रज्ञानंवैराग्यसंयुतम् १०

संख्यापूरकेत्राध्यायेवाइत्यर्थः १ छांदोग्याष्टमाध्यायस्तद्वत्प्रजापतिसंवादंशुश्रूषतीमेधाविनःप्रश्नंदर्शयति भूमरूपमितिसप्तदशश्लोकैः । स्पष्टं १ भगवन्निति । हेभगवज्जैतरेयादिभिर्जावा
लाद्यन्तैः शाखाप्रवर्तकैर्मुनिभिर्दृष्टासुशाखासुवर्णितंज्ञानमेकादशाध्यायांतम्येनोक्तंत्रादित्यस्यापिवाजसनेयपंचदशशाखानामृषित्वंवृहदारण्यकाष्टमाध्यायेवंशत्राह्मणोक्तंतथाद्वादशत्रयोदशयो
रारुणिसनत्कुमाराभ्यामुदीरितंतदुक्तमित्ययोरर्थः २ । ३ तत्रज्ञानेशिष्यत्वेनकीर्तिताननुवदति यत्रेति । यत्रज्ञानेप्रथमाध्यायमारभ्यपंचमनवमेकादशाध्यायानुपेक्ष्यप्रजादयोनारदांताः
क्रमेणशिष्याउक्ताइतिद्वयोरर्थः ४ । ५ अथोक्तशिष्याणांक्रमेणगुरुदंशयति गुरवइति । मंत्रद्वारःप्रथमेध्यायेगुरुत्वेनोक्ताः शक्रोद्वितीये एवमग्रेपि याज्ञवल्क्यःषष्ठसप्तमयोरिति
विशेषः सनदीरितःसनतशब्दपूर्वकमुक्तइतिकुमारविशेषणं ६ । ७ एकादशोक्तगुरुशिष्यानभिप्रेत्याह अन्येपीति । चतुर्थविशेषवृत्तंकीर्तयति त्रिपर्वेति । त्रिविधपर्वशास्त्रंवंशस्त्रिखिवारमु
क्तस्तथादध्यङ्ढार्थर्वणइत्याख्यस्यऋषेःसर्वज्ञतादिकमुक्तमित्यर्थः ८ पंचमवृत्तमाह जल्पाभिधेति । जल्पोविजिगीषुकथारूपःसत्राह्मणैःसहयाज्ञवल्क्यस्योक्तः शाकल्यंप्रतितच्छापश्चेति ९
तथाष्टमेतत्कारणनिर्णयः नवमेत्रिविधोवरोनचिकेतसायमादृहीतोयद्वलाज्ज्ञानवैराग्येश्रुतेइत्याह कारणानामिति । स्पष्टम् १०

दशमवृत्तमनुवदति । स्वरूपेणेति । सत्यज्ञानादिकं स्वरूपलक्षणमाकाशादिकारणत्वं तदस्थलक्षणं च दर्शयित्वा कोशविवेकेन ब्रह्मणो गुहाप्रवेशनं दशमपूर्वार्द्धकृतं उत्तरार्द्धे तु वेनाख्यगं वस्यानुभवः संन्यासस्याधिकृताचेरितेति द्वयोरर्थः ११ । १२ एकादशादिपुत्रतमाह संवर्तादिमहात्मकर्तृकंतस्य संन्यासस्यानुष्ठानमुक्ता तस्य संन्यासस्य हेतुभूतं वैराग्यमुक्तं तस्य वैराग्यस्य हेतुत्वेन च योगादिपदप्राप्तिमरणनिमित्तादिकं चोक्तंतस्य योगस्य संन्यासस्य चाधिकारी विरक्तो दर्शितस्तस्य बाह्यांतरभेदेन द्विविधो वैषय्योक्तस्तत्र बाह्यो वैषयः स आचारनामालोकसंग्रहार्थं तथा प्रसिद्धो यस्त्वत्राभ्यंतरेवर्त्तमानः शमादिरूपआचारो बहुधा उक्तः स ब्रह्मात्मविज्ञानस्य मुख्यकारणमिति द्वयोरर्थः १३ । १४ तत्प्रसंगेनेति । तस्याभ्यंतराचारस्य प्रसंगेन बहुभिः श्रुतिभिर्ब्रह्मोपनिषदादिभिरुदितं विज्ञानं कीर्तितं यस्य प्रसंगात्सामगाच्छांदोग्यपष्टादिगता कथा अभूत् अनंतराभ्यायद्वयेन वर्णितेत्यर्थः १५ पूर्वाभ्यायां तोपन्यस्तं प्रश्रवीजमनूय पृच्छति अवस्थात्रयेति द्वाभ्यां । निगदन्त्याख्यातं द्वयं १६ १७ एवं पृष्ठो गुरुच्छांदोग्यस्य षष्ठसप्तमोक्तं प्रोक्तमित्यनुसंधायाष्टमाभ्यायेदहरविद्याप्रदर्शनानंतरमुक्तां कथां प्राहेत्याह एवमिति । स्पष्टम् १८ अथवक्ष्यमाणकथोपयुक्तं ब्रह्मलोकस्वरूपं नाना

स्वरूपेण च तादस्थ्या ब्रह्मणोलक्षणं द्वयम् ॥ पंचकोशविनिर्माकात्पृथक्तस्य प्रदर्शनम् ११ विदुषोपि च वेनस्य स्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ सत्यादिसाधनेभ्यश्च संन्यासाधिकतेरिता १२ संवर्ताद्यैरनुष्ठानंतस्य पूर्वैर्महात्मभिः ॥ वैराग्यंतस्य हेतुश्च योगादिस्तस्य चात्र हि १३ अधिकारी विरक्तश्च बाह्य आभ्यंतरस्तथा ॥ वैषय्याचारनामास्यादाचारो बहुधा त्रयः ॥ अहंब्रह्मेति विज्ञानकारणमुख्यमेव च १४ तत्प्रसंगेन विज्ञानं बहुश्रुत्युदितं पुनः ॥ कीर्तितं चात्र त्रयस्याभूत्प्रसंगात्सामगा कथा १५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं भूमानं ब्रह्मणो मुखात् ॥ इंद्रो विज्ञातवान्निवज्ञातवांस्तु विरोचनः १६ तदहं श्रोतुमिच्छामि चित्रमेतद्ब्रह्म मुखात् ॥ गुरो कथयमह्यं त्वंसर्वमेतद्यथाभवत् १७ एवमुक्तो गुरुः प्राह कथामष्टमकीर्तिताम् ॥ छांदोग्ये सप्तमपेष्टे प्रोक्तं प्रोच्य महामतिः १८ ब्रह्मलोकेति महति सर्वदुःखैव हारिणि ॥ गम्यं संन्यासिभिर्नित्यं मार्गतोप्यचिरादिना ॥ प्रजापतीनां येलोकास्तेभ्योप्युपरि संस्थिते १९ ऐरं दीयं यत्रास्ति सरः फलसरोरुहम् ॥ तापत्रयहरं नृणां पुण्यपापक्षये सति २० अश्वत्थः सोमसवनो यत्र कल्पद्रुमो महान् ॥ मातेव सर्वभूतानां प्रयच्छति मनो गतम् २१ वर्तेते यत्र सततं तडागौ सागरौ पमौ ॥ पयोदधिघृतैः पूर्णविरण्याख्यौ समीपगौ २२ अमानवेन यत्रायं विदुः लोकात्परं पुमान् ॥ नीयते पुण्यपापाभ्यां रहितो राजबालवत् २३

शास्त्रोक्तं वर्णयंतं तत्र वेदांतविज्ञानेत्यादिमुंडकवाक्यप्रदर्शितं विशेषमाह ब्रह्मलोक इति । अतिविशाले सर्वदुःखविरोधिनि अचिरादिमार्गेण संन्यासिभिर्वेदांतविज्ञानादिविशिष्टैर्गम्ये प्रजापतीनां येलोका महारादयस्तेभ्योपस्थितं च ब्रह्मलोके तत्र हि रण्मयाख्यः प्रासादो स्तीति चतुर्दशेन संबंधः १९ ब्रह्मचर्यप्रसंगे सन्निहितवाक्येनोक्तान् विशेषान् दर्शयति ऐरं दीयमिति । यत्र ब्रह्मलोके इरावत् तदसमघत्वा न्मदहेतुत्वाच्च ऐरं दीयसंज्ञं सरोस्ति कीदृशं उपासनावलात्क्षुद्रफलकपुण्यानां पापानां च क्षये सति लभ्यमित्यर्थः २० अश्वत्थ इति । अश्वत्थाकारः सोमस्यामृतस्य सावकत्वात् सोमसवनारूपः कल्पद्रुमोपि यत्रास्ति २१ वर्तेते इति । एकोऽरसंज्ञो द्वितीयोऽण्यसंज्ञ एतावर्गे वतुल्ये तडागौ यत्समीपे वर्त्तते इत्यर्थः २२ अचिरादिमार्गे प्रकाशकवाक्येनोक्तं विशेषमाह अमानवेनेति । चंदलोकादिदुःखोक्तं प्रासादोपासकस्तत्रागतेन अमानवेन ननु स्यादनुत्पन्नेन पुरुषविशेषेण राजपुत्रवदादरेण यत्र ब्रह्मलोके नीयते इत्यर्थः २३

अथकीर्तिवस्तु काव्यशेषानुपमायायेचतुर्दशधिकैकादशशतश्लोकोत्तरप्रथेनवाख्यातानपिब्रह्मणःप्रभावातिशयदर्शनायस्मारयति यत्रपंचेत्यादिना । यत्रब्रह्मलोकगतमुपासकंप्रतिअंवासे
ज्ञाअंवायतीयासंज्ञाश्चाप्सरसोब्रह्मणोयोग्यस्यालंकारस्यदेहशोभायानिर्मात्र्यःपंचशतसंख्याःप्रभोराज्ञयासोत्कंठाःसमायांतीतिद्वयोरर्थः नामव्युत्पत्तिःपठ्यादवगंतव्या २४ । २५ तासामुपा
यनभेदेनविभागमाह मालेतिद्वाभ्यां । अंजनंदेहचाकचकपदेतुःसुगंधितेलादिरूपं चूर्णमप्यंगमर्दनोपयुक्तम् अस्यापठ्यादवगंतव्यम् २६ । २७ आरइति । यत्रब्रह्मलोकेद्वारदेशेआराख्यो
हदोविरजाख्यातदीचवर्तेतेययोर्हदनयोर्मध्येयेष्टिहसंज्ञासुहृताभिमानिनेदेवास्तिष्ठतीत्यर्थः व्युत्पत्तिःपठ्यांशता २८ अपद्राव्येति । तान्पेष्टिहसंज्ञान्मुहूर्तान्दर्शनविशेषकस्तच्छालिनाआ
त्मीयमनोरूपसाधनेनअपद्राव्यपलापिताकृत्वाहदनद्योतीत्वाचयत्रब्रह्मलोकंगच्छेदिति २९ इत्येति । यत्रलोकेइत्यसंज्ञंवृक्षंसंलक्ष्यतस्त्रिधावितियावत् आयांतमेनमुपासकंब्रह्मगंधोपा
ति संस्थानंनगरंशालज्याख्यंगतंतुब्रह्मरसोपियाति अपराजिताख्यमायतनंसंलक्ष्यगतंतुरूपाणिदिव्यानिपांति तथासर्वतेजःसर्वस्यब्रह्मणस्तेजःप्रविशतीत्यर्थः व्युत्पत्तिःपठे ३० ततस्तत्ते

यत्रपंचशतंब्रह्मप्रेरिताःसूर्यसन्निभाः ॥ अंवाश्वांवायवीयाश्वनानाह्यप्सरसःशुभाः २४ आयांतिंसंमुखंपुंसोब्रह्मालंकारकारिकाः ॥ तूर्यवादित्रनिर्घोषैःसोत्कंठा
स्तंदिदृशवः २५ मालाहस्ताःशतंतद्वच्छतमंजनपाणयः ॥ चूर्णहस्ताःशतंतद्वच्छतंवासःकराअपि २६ अलंकारकराश्चान्याःशतंपोडशवार्षिकाः ॥
रूपयौवनसंपन्नामृतिमत्योयथाश्रियः २७ आरोग्यदश्चविरजानदीयत्रातिदुस्तरा ॥ ययोर्मध्यगतायत्रमुहूर्तायेष्टिहाभिधाः २८ अपद्राव्यमुहूर्तास्तान्दर्श
नेनात्मचेतसा ॥ हदनंदीचसंतीर्ययत्रगच्छेदुपासकः २९ इत्यवृक्षंसंलक्ष्यसंस्थानमपराजितम् ॥ यत्रयांत्येनमायांतंब्रह्मगंधरसावपि ॥ रूपाणिप्रविशत्या
शुसर्वतेजोप्युपासकम् ३० इंद्रप्रजापतीयत्रद्वारपालौमहौजसौ ॥ भीतवद्वच्छतोनित्यंयत्रमार्गप्रयच्छतः ३१ हिरण्मयंचतत्रास्तिप्रासादःपरमेष्ठिनः ॥ म
हाननेकरत्नौघराजितश्चसभान्वितः ३२ विचक्षणाभिधायत्रप्रज्ञोक्तावेदिकाशुभा ॥ सर्वलक्षणसंपन्नाजगन्निर्माणकारणम् ३३ अमितौजाश्चपर्यंकोयस्यां
प्राणाभिधःसदा ॥ उद्गाताचतथोद्गीथोवागाद्यैर्यउपास्यते ३४ भूतंभविष्यतासांर्द्धतत्पादौपूर्वदिग्गतौ ॥ श्रीश्चैराचापितस्योक्तौपादौपश्चिमदिग्गतौ ३५
दक्षिणोत्तरखट्वांगेवृहत्तद्वद्वयंतरम् ॥ भद्रंचयज्ञायज्ञीयमुक्तेतेपूर्वपश्चिमे ३६

जसामिभृताविंदप्रजापतीद्रास्थोब्रह्मसंनिधिगच्छतोऽस्योपासकस्यमगंदायकोभवतइत्याह ईद्रेति ३१ तत्रब्रह्मलोकेश्रुत्याहिरण्मयमित्युक्तःसभास्थलान्वितःप्रासादोस्तिब्रह्मणइत्याह हिरण्म
यमिति ३२ विचक्षणेति । यत्रप्रासादेजगत्निर्माणहेतुभूताविचक्षणासंज्ञाचपज्ञाबुद्धिरासंदीपदेाक्तपर्यंकाधाररूपावेदिकाप्रोक्ता तद्विष्वासःपठेदंशितः ३३ अमितौजाइति । यस्यांपज्ञा
रूपवेदिकायाममितौजानामकःपर्यंकोभवति कीदृशः प्राणरूपः यःप्राणोवाजसनेपैरुद्गातृसंज्ञकृत्विश्वेशरूपेणोपास्यते ऽदोमेसुउद्गीथःप्रस्तावोद्गीथप्रतिहारोपदवनियनारूपानांसाम
भागविशेषाणांमध्येद्वितीयभक्तयवयवप्रणवरूपउपास्यते स्फुटमेतद्वाक्येगुणोपसंहारपादे ३४ पर्यंकेवर्णयति भूतमित्तिचतुर्भिः तस्यपर्यंकस्यपूर्वदिग्गतौपादौभूतभविष्यजगद्वयौबोध्यौ श्रीर्ल
क्ष्मीःइरापृथिवीएतद्वयौपश्चिमोपादावित्यर्थः ३५ दक्षिणोचरेति । अत्रखट्वांगपदेनपट्टिकाग्रहणं तथाचवृहद्वयंतराख्येसामनीदक्षिणोत्तरायतपट्टिकारूपेबोध्ये भद्रयज्ञायज्ञीयाख्येतुतेपू
र्वपश्चिमायतपट्टिकारूपेभवतइत्यर्थः ३६

कचहति । अत्रपट्टिकाः वितानोपयोगित्यः सूत्रमध्यो बोध्याः तथाचक्रसामाख्यमत्रात्मिकाः पूर्वपश्चिमायतायजुःसंज्ञमत्रात्मिकास्तु दक्षिणोत्तरायतास्ताः संतौत्यर्थः ३७ सोमांशवदिति । चंद्रस्यकिरणा उपस्तरणवस्त्ररूपाः प्रोक्ताः उद्गीथाख्यः सामभक्तिविशेषस्तस्योपस्तरणवस्त्रस्वयंदंतरमाच्छादकं चेतवस्त्रंतद्रूपो बोध्यः लक्ष्मीस्तु पर्वहर्णं शीर्षोपधानं यत्तद्रूपा ३८ तत्रेति । तत्र प्राणरूपपर्यंक्रेयो हिरण्यगर्भस्तिष्ठति कीदृशः जगद्रूपेण पटेनावृतः पृथिव्यादिपंचभूतैः पुष्टशरीरः सकलजीवसमष्टिरूपश्चेत्यर्थः ३९ नीरमिति । यश्च देवः अंबयाशब्दोक्ता सुउपासनात्मकनदी पुवत्तमानं नीरं पिबति यस्य च एका प्रिया प्रतिरूपाख्या कीदृशी तेजःपुंजं समासाद्य प्रतिरूपा च चाक्षुषी ॥ यस्य प्रियामानसी च कथिता सा सरस्वती ४० देवदेवः सपत्नीक आसीनश्च सभागतः ॥ उपासितो मूर्तिमद्भिर्ब्रह्मांडस्थविभूतिभिः ४१ सर्वभूतहितं शश्वच्चितयन्निदमुक्तवान् ॥ केनचिद्विप्रसंगेन सर्वभूतमुखास्तये ४२ अणोरणीयानभूमायः प्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् ॥ सर्वप्रियतमो नित्यं प्रवदंत्यहमः परम् ४३ आत्मा पहतपाप्मायं सर्वसंगविवर्जितः ॥ षड्भूमिरहितस्तद्वत्सत्येच्छाज्ञानसंयुतः ४४ जरामरणजन्माद्याधर्मादेहस्य नात्मनः ॥ शोकमोहादयस्तद्वन्मनसः केवलस्यते ॥ क्षुत्पिपासे च संप्रोक्ते प्राणस्यैव मनीषिभिः ४५ एतद्योगाच्च विज्ञानमिच्छया सहितं सदा ॥ अमृतं विषयाभावाद्भवेत्संसारसंगतौ ४६ अस्य सर्वस्य शून्यत्वे कामः संकल्पसंयुतः ॥ न भवेदथ चेत्सत्य एक एवात्मनो भवेत् ४७

सर्वेति । सर्वेभ्यः परागवस्तुभ्योऽपि अधिकप्रेमास्पदभ्यो निरतिशयप्रियत्वादात्मेत्युक्तो यत एनमहमोऽहंकारादपि परंवर्धति वाप्मा अनित्यफलकं कर्म तदाश्रयाभ्यां स्थूलसूक्ष्माभ्यां संगराहित्यादपह तपाप्मायमुक्तः विजरादिपदसप्तकस्यार्थमाह षड्भूमिति ४३ । ४४ तत्र षड्भूमिरहित्यं स्फुटयति जरेति । जरामरणयोस्तदुपलक्षितजन्मादीनां स्थूलदेहधर्मत्वात् शोकमोहयोस्तदुपलक्षित रागादीनां च मनोधर्मत्वात् क्षुत्पिपासयोः प्राणधर्मत्वाच्च तेभ्यः साक्षित्वेन विविक्तत्वं लक्षणैकैवल्यशालिन आत्मनस्ते धर्मानवक्तुं शक्या इत्यर्थः ४५ सत्येच्छाज्ञानत्वं विशदयति एतद्योगादिति द्वाभ्यां । एतेषां देहमनःप्राणानां योगादध्यासरूपात् संसारसंगतौ जन्माविलक्षणसंसारसंबन्धे सति यावद्विज्ञानमिच्छावाभवति तदुभयमनृतं मिथ्या भवति विषयाभावात् तयोर्बाधितार्थत्वादित्यर्थः ४६ अस्वेति । अस्य देहादिसंघातस्य शून्यत्वे तत्त्वज्ञानेन बाधे सति तु कामादिकं नैव भवेत् ज्ञायेत अथ यद्विवाधितानुवृत्त्या भवेदाहार्यज्ञानविधया ज्ञायेत तथापि नानृतमात्ममात्रतया नुसंधीयमानत्वेन सत्यत्वादित्यर्थः तथाच विदुषां कामादिकमुत्पत्तिदशापामधिष्ठानमात्रत्वेन दृश्यमानत्वाद् अनुत्पत्तौ सत्मात्रतायाः सिद्धत्वाच्च सत्यमेवेति भावः ४७

फलितदृश्यैस्तस्यान्वेषणीयतामाह सर्वेति । सर्वैः संसारधर्मभूतेरर्थैः पदार्थैर्वर्जितः अतएव बुद्ध्यादिविलक्षणश्चायमात्माविविधैर्ब्रह्मचर्यादिरूपैरुपायैर्लब्धेन विवेकसामर्थ्येन बहुधा बहुविधतैरेव वा
यसंभावनागोचरतां नित्यान्वेषणीयः गुरुशान्तेर्पदज्ञातिव्यवहार्यः ४८ उपायैरिति । प्रथमपदद्वयं पूर्वाश्रयिदंशितं तत उपदेशानंतरं मीमांसां प्रमाणासंभावनावारकत्वेन श्रवणसंज्ञां कुर्वीत
ततः प्रमेयासंभावनावारकं मननं विपरीतभावनावारकं ध्यानं निदिध्यासनं च कुर्वीत इत्यर्थः ४९ उक्तविज्ञानफलमाह विवेकीति । उक्तात्मविज्ञः सर्वात्मभावमाप्त्या भेदहीनः सन् सर्वान् लोकान् भू-
रादींस्तद्वर्तिनः कामाकाम्यमानान्विषयांश्चाप्नोति स्वात्मबुद्धितः तेषां स्वात्ममात्रत्वेन ज्ञानादित्यर्थः ५० तद्वोभये इत्यदि रूपतुरित्यंतवाक्यस्य ब्रह्मविद्यादोर्लभ्यावेदकस्यार्थमाह इदमित्यष्टादश-
भिः । इदं व्याख्यात रूपं प्रजापतिवाक्यं स्वर्गादिस्थानगतं देवासुराणां सभाद्वयं समुदायद्वयं श्रुतवत् अश्रुणोदित्यर्थः ५१ तत्र हेतुतया ईदं विरोचनयोः सजातीयानां ब्रह्मसभायां सत्त्वमाह सभायामिति ।
यतः प्रजापतेः सभायां देवादेत्याश्च सहस्रश आसतेति प्रतीतिः कीदृशाः परमेष्ठिनो वामदक्षिणभागयोः स्थिताः तत्रासुराणां दक्षिणस्थितिनिर्देशो ज्येष्ठत्वात् तथा च श्रुतिः 'द्वयाहं प्रजापत्या ज्ययायां सो-

सर्वसंसारधर्मार्थं संस्पर्शनं विवर्जितः ॥ अन्वेषणीयः सततं स बुद्ध्यादिविलक्षणः ॥ विवेकतो वधार्थेन बहुधैव पुनः पुनः ४८ उपायैर्विविधैः पश्चाद्बुद्ध्यानाप्यसमाहि-
तः ॥ मीमांसापि कुर्वीत श्रवणापरनामिकाम् ॥ मननध्यानमहितां विवेकात्पुरुषः सदा ४९ विवेकीयस्तमात्मानं पुरुषः श्रवणादिना ॥ साक्षात्कुर्यात्स सर्वात्मप्रा-
प्त्या भेदविवर्जितः ॥ सर्वल्लोकांस्तथा कामान् प्राप्नुयात्स्वात्मबुद्धितः ५० इदं प्रजापतेर्वाक्यं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ सभागतस्य श्रुतवद्देवासुरसभाद्वयम् ५१ सभा-
यां ब्रह्मणो नित्यं देवादेत्याः सहस्रशः ॥ वामदक्षिणभागस्था ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ आसते च ण्डने त्रास्ते परस्परविरोधिनः ५२ देवानां कथिता देवैरसुराणां तथा सुरैः ॥
वार्तयं ब्रह्मणो वक्त्रा निर्गता स्वार्थकारिणी ५३ देवदेत्याधिपौ श्रुत्वा हीमाविद्रविरोचनौ ॥ वारयामासतुः स्वीयानि तरेतरवंचकौ ५४ वैरिणो माविजानंतु वार्तामेतां
महाबलाः ॥ इत्युक्त्वा जग्मतुश्चोभौ तदैव ब्रह्मणः सभाम् ५५ उभाभ्यामप्यविज्ञाता बुभाविद्रविरोचनौ ॥ स्वकीयैः सह संमंत्र्य देवैश्चैवासुरैस्तथा ५६ हंत तं वयमा-
त्मानमन्विच्छामो महाबलाः ॥ यज्ज्ञानात्सकलल्लोकान् कामांश्चापिलभेमहि ५७ वयं सर्वे यदा तत्र यास्यामो ब्रह्मणः सभाम् ॥ तदैव वैरिणः सर्वे त्रिलोकीं परिवर्जि-
ताम् ॥ अस्माभिः स्ववशे कुर्युरस्मच्छिद्रगवेषिणः ५८

सुराः कनीषांसो देवाः' इति तेषां परस्परस्य वृत्त्या ज्ञानस्य वक्ष्यमाणे तरेतरवंचकत्वस्य चोपपत्तये विशेषणद्वयं चंडेत्यादि चंडेऽप्युग्रतेजसि प्रभावेन त्राणियेषां ते तथा परस्परं विरोधिनश्च तथा च प्रभुमुखद-
त्तद्विद्वत्वादिरोधित्वाच्च परस्परस्थितितेन जानंतीति भावः ५२ देवानामिति । तत इयं वर्णितरूपा वाणी ब्रह्मणो मुखान् निर्गता सती तत्सभागते देवैर्देवानां त्रिलोकीस्थानां समीपे कथिता प्रापितेति याव-
त् एवमसुरैरसुराणामिति । यतः सा परमपुरुषार्थसाधनस्य प्रकाशकैत्यर्थः ५३ देवेति । ततो देवाधिप ईदो देत्यानां वंचनाय तेषां गोपनाय स्वीयान् देवान् वारयामास तथा देत्याधिपौ विरो-
धनो देत्यान् वारयामास किं कृत्वा यथा वैरिण एतां वार्तानि जानीयुस्तथा पतितव्यमित्युक्त्वा न केवलं वारणमेव तौ चक्रतः किंतु स्वकीयैः सह संमंत्र्य ब्रह्मणः सभां प्रतिजग्मतुश्चेति त्रयाणां संबन्धः ५४
५५ । ५६ स्वीयैः सह संमंत्र्य भिनपति ईति त्रिभिः । हंत इति वाक्यसंभेदः यद्विज्ञानात्सकलल्लोकान् अभस्तस्यात्मनो ज्ञानं महाबलैर्महोद्यमैरस्माभिः संपाद्यमित्यर्थः ५७ तत्र सर्वे वांगमननं युक्तं वृद्धि-
मिच्छतो मूलमपि नष्टमिति न्यायप्रसंगादित्याशये तद्वचनमाह वयमिति । यदिसर्वे वयं गच्छेम तदा स्मत्पुत्रां त्रिलोकीं छिद्रान्वेषिणो वैरिण आक्रमेयुरित्यर्थः ५८

हापरायःसर्वस्युपेक्षितस्तिष्ठेत्तथातौस्थितावित्यर्थः ६६ भोजनादीति । एतयोर्द्विविरोचनयोर्भाजनक्रियैवकालयोःसायंप्रातराल्यद्योर्नासीत्कुतोऽन्यल्लनादर्शनादिकं । यतस्तौशोच्य
देवौ शोच्यत्वंजुगुप्सितत्वमिति ६७ द्वात्रिंशदिति । द्वात्रिंशद्वत्सररूपेकालेतेसतिब्रह्मातयोर्मुखंपलोकयत् कीदृशयोस्तयोरनुपश्यतोःकदानुग्रहीष्यतीत्याकारांप्रतीक्षांकुर्वतोः ६८ अनु
ग्रहपरेणपजापतिनाकृतंतयोःप्रयोजनप्रथमभिनयति किमर्थमिति । हेइद्विविरोचनौयुवाब्रह्मलोकियुष्मद्योमस्थूलभोगहीनेदुःखेनामत्यकिमर्थंवासमकुरुतंकृतवन्तो ६९ एवंगुरुणापृष्टाभ्यां
कृतांप्रथमंनादर्शयति इत्युक्ताविति । देवौसुराणामसुराणांचराजनौतौ'यआत्मापहतपाप्मा' इत्यादिश्रौतंपजापतिवाक्यमनूयतद्वत्पठित्वाएवमुचुः एवंकथं हेभगवन्भवतासर्वलोकानांकामा
नांचज्ञानद्वारादातुत्वेनवर्णितमात्मानंज्ञातुमिच्छंतौसंतौतौप्रसिद्धौआवांबह्वत्सरान्वासंकृतवन्तौस्वःभवावः कीदृशो भवतार्वक्ष्यमाणौसन्निहितौवितिपावत् ७० । ७१ इत्थंपार्थितःपजाप
तिस्तराजप्रसाक्षिणमात्मानंचक्षुषिस्थितत्वेनोक्तवानित्याह एवमुक्तःसदिति ७२

विस्तराभ्यां जित्वा क्षणमात्रेण च लोपस्थितत्वेनाक्तवानित्याह एवमुक्तः सुदृष्टिः ७२
 भगवद्राक्ष्यमाभिनयानि यएव इति । यएवमत्यक्त्वेनात्यंतसंनिहितः पुमानुसर्गैरधिकारिभिः शास्त्रदृष्ट्या शास्त्रसंस्कृतया प्रत्यक्षप्रवणवृत्त्या चक्षुषि दृश्यते अपगतावरणः क्रियते अपमेवत्माऽस्मृतत्वा
 दिस्त्वक्षणाद्वर्तते निर्भयं यन्निर्गुणं ब्रह्म तदेकरूपं त्रैतिप्रजापतिवाक्यतात्पर्यार्थः ७३ यथामधुरोपि गुडः पित्तदूषितरसनेः कटुत्वेन गृह्यते तथा प्रजापतिवाक्यं सत्परमपिताभ्यां दुष्कृतविद्यासं
 स्कारदूषितचित्ताभ्यामन्यपरत्वेन गृहीतमिति दर्शयति एवमुक्ते महेशानमिति । एवं ब्रह्मणो कृतं सति महेशानं प्रतितावित्थमूचतुः कीदृशो अशुद्धे दुष्कृतगोपितैराशयैर्विपर्ययसंस्कारैः संयुतो चित्त
 त्वाद्भ्रांतिमापन्नौ ७४ तयोर्भ्रांतिप्रयुक्तं वाक्यमभिनयति छायात्मेति द्वाभ्यां । छायादेहप्रतिबिंबतद्रूपआत्मा चक्षुर्गोलकास्थितत्वेन भवता प्रोक्तः अस्माभिः स्वयुद्धिबलेन तस्य तत्त्वमन्यत्राप्ति
 ज्ञायते यथा दर्पणे जले द्वादौ च एष छायात्मा दृश्यते ७५ दृश्यते इति । हे भगवन् भवता इत्युक्तं इति किं यो दक्षिणे चक्षुषि दृश्यते स आत्मेति तत्तदुपरि प्रायेण न भवति यतः स्वयं छायां दिदृक्षताऽऽद
 र्शदिकं विनावर्तमानेन स्वचक्षुषि नैव दृश्यते किं त्वादर्शादेव दृश्यते एवं सति स्वोत्प्रेक्षितो दाहरणगताच्छायात्मानः परानवेषाः किं गृह्यन्तां केवातत्र भवता भवतानि दर्शितत्वाच्चक्षुर्वृत्तिरेव छायात्मा
 यावद्व्याशयेन पृच्छतः कतमस्तेषु संस्मृत इति तेषु आदर्शादिचक्षुरंतोपाधिभिन्नेषु छायात्मात्मसु मध्ये कतमः सम्यक्त्वेन स्मृत इति तदर्थः ७६ इत्युक्त इति । इति इत्थं ताभ्यां पांडित्याभिमानेन प्रो
 य एष दृश्यते शास्त्रबुद्ध्या सर्वैश्च चक्षुषि ॥ पुमानात्मा यममृतो निर्भयं ब्रह्म निर्गुणम् ७३ एवमुक्ते महेशानमुभाविंद्रविरोचनौ ॥ ऊचतुर्भ्रांतिमापन्नावशुद्धाशयसंयुतौ
 ७४ छायात्मा यं त्वया प्रोक्तः पुमांश्चक्षुषि संश्रितः ॥ आदर्शे वाप्सु वा न्यत्र स एष परिदृश्यते ७५ दृश्यते य इति प्राह भवांश्चक्षुषि दक्षिणे ॥ स्वचक्षुषि स्वयं चायं दृश्य
 ते नैव केनचित् ॥ विनाऽऽदर्शादिकं तस्मात्कतमस्तेषु संस्मृतः ७६ इत्युक्ते भगवान्प्राह सर्वत्रैवेति सप्रभुः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्यतः सर्वत्र संस्फुरेत् ७७
 स्फुरणस्यैव चात्मत्वमुक्तानंदैकरूपिणः ॥ पूर्ववद्ब्रह्म संबोधनाभूदिति विचिंतयन् ॥ इदमाह पुनस्तौ स ब्रह्मालोकपितामहः ७८ नीरपूर्णेशरावेस्मिन्नात्मानमव
 लोचयहि ॥ आगम्य च पुनर्मां भो ब्रूत मिंद्रविरोचनौ ७९ इत्यभिप्रायवांश्छायाभेदं गच्छति सर्वतः ॥ नात्मनः स्फुरणं कापि बहिरंतश्च सर्वदा ८० एतौ भ्रांतौ म
 या प्रोक्तमात्मानं चक्षुषि स्थितम् ॥ स्फुरणैकस्वभावं तमविज्ञायाति मोहितौ ८१ छायात्मेति गृहीत्वैवं दृष्टवंतौ हि बालिशौ ॥ सर्वदा पांडितं मन्यौ स्पृहमानौ परस्पर
 रम् ८२ विपरीतं युवाभ्यां तद्गृहीतं यन्मयोरितम् ॥ इत्युक्ते लज्जया खिन्नचित्तौ मूढतमौ पुनः ८३ न किंचिदवगच्छेतामुक्तमिंद्रविरोचनौ ॥ तस्मादुपायतस्त्वे
 तौ बोधयिष्यामि दुर्मदौ ८४

केपि भगवान्ब्रह्मा तयोर्वैयात्यमुपेक्ष्य स्वानुभवानुसारेण सर्वत्रैवेत्याह तदुपपन्नमेव यत आनंदरूपश्चिदात्मा सर्वत्रोपाधिषु साक्षिरूपेण भात्येवेत्यर्थः ७७ अथ तयोर्दृक्शरावेमिति बिंबदर्शनोपदेशो
 प्रजापतेराशयं दर्शयति स्फुरणस्यैवेति नवभिः । आनंदरूपिणः स्फुरणस्यैवात्मतामुक्त्वाप्यनयो ब्रह्मबोधः प्रथमोपदेश इव न जात इति चिंतयन् ब्रह्मा इदमाह इदं किं भो इंद्रविरोचनौ युवां नीरपूर्णं
 शरावेस्मन्मयपात्रे आत्मानं शरीरमवलोकय मामागम्य च ब्रतं यज्ज्ञातं तन्निवेदयतमिति द्वयोरर्थः ७८ । ७९ इत्यभिप्रायवानिति । कीदृशो ब्रह्मा इत्यभिप्रायवान् इति इत्थं विधेनाभिप्रायेण
 विशिष्टः इति किं छायाया उपपाधिभेदेन परिणामित्वा दनात्मत्वं स्पष्टं साक्षिणस्तु सर्वानुगतत्वेन तदुचितमिति विशेषे सत्यप्येतौ मोहेन प्रमादलक्षणेन बालिभ्येन सदुपदेशपराङ्मुखत्वालक्षणेन तथा पांडि
 त्यगर्वेण स्पृहया च दूषितचित्तत्वात् मूढं चक्षुषि स्थितं साक्षिरूपमात्मानमविज्ञायं प्रत्युत विपरीतं छायात्मेति गृहीत्वा एवं दृष्टवंतौ स्वोत्प्रेक्षितमदुक्तयोर्प्राप्यत्वसंदेहरूपं बोधं प्राप्ताविति त्रयाणामर्थः
 ८० । ८१ । ८२ अनयोरेषा विपरीतमिति साक्षात्कृत्य निवेदनेन न परिहर्तव्यमानक्षयेणोत्तरोपदेशानर्हतापत्तेरित्याह विपरीतमिति । यन्मया हरितं तद्युवाभ्यां विपरीतं गृहीतमिति मया
 कथितं सत्यतः पिंद्रविरोचनौ मानक्षयप्रयुक्तलज्जया खिन्नचित्तौ संतौ किंचिदपि मूढत्वेनां तस्मात्केनचिदुपायेनोदाहरणोपासकैर्गैव बोधनीयाविति द्वयोरर्थः ८३ । ८४

गुरोःशिष्यस्वभावानुसरणस्यन्याय्यतामाह यादृशइति । शिष्याःसत्त्वादिगुणैस्त्रिविधाः उत्तममध्यममंदभेदात् तेषिबुद्धेस्तोऽक्षतामध्यतामृदुताभिःप्रत्येकत्रिविधाः तत्रपांडित्यकार्यसाधनमिति न्यानेनचिक्रिपितशिष्यबोधरूपंकार्यसिपाययिषतागुरुणाशिष्यानुरूपमाकारादिकंतद्ब्रूचनुरोधिनीबुद्धिश्चाहायज्ञानावगाहिनीधारणीयेत्यर्थः ८५ प्रजापतेस्तात्पर्यप्रदर्शनमुपसंहरति इतिबुद्धिमिति । एवंविधाभिप्रायमालंघ्यैवप्रजापतिस्तांविंदविरोचनोप्रतिसर्वत्रैवेत्याकारकमुत्तरंदत्तवान्ननुकिंभ्राम्यतोमयाप्रत्यग्वस्तुक्तमित्येवमुक्तवान् तद्वत्तनैवाभिप्रायेणशरावेस्वात्मनो दर्शनमप्युक्तवानित्यर्थः ८६ ततःकिंवृत्तमित्याकांक्षायामाह ईक्षित्वेति । ततस्तौगत्वाशरावेआत्मानमीक्षित्वाचसमागतौविदितौप्रजापतिनाद्वाःस्थमुखातज्ञातौसंतौप्रजापतेःसमीपेस्थितौ ततःप्रजापतिरित्यंतावपृच्छत् इत्थंकथं युवामत्रशरावेप्रतिबिंबदर्शनेकिंतस्वज्ञातवतावित्यर्थः ८७ ततइंद्रविरोचनौस्वाभिप्रायंपित्रेबालवत्प्रजापतयेनिवेदितवतावित्याह देवासुराधिपाविनि ८८ आवाभ्यामात्मसंज्ञोदेहएवाऽऽपादमामस्तर्कचविलोकितोयोब्रह्मचर्येणनखादिमानित्याकारंतयोर्वचनंदर्शयति आपादेति ८९ एवंविधंतयोभ्रांतिरूपकंवाक्यंश्रुत्वाआपासवेफलेनखिन्नचेताःप्रजापतिर्विध्यमाणविचाररूपंभाषणंताबुद्ध्यमनसैवाकरोदित्याह एवमुक्तइति ९० प्रजापतिविचारमभिनयति अनयोःरित्यष्टभिः । अनयोर्इंद्रविरोचनयोर्बुद्धिमोहकोदोषःसुमहान् यादृशोत्रभवेतशिष्योयदुद्धिःसोपितादृशः ॥ तदुद्धिश्चगुरुभूत्वाबोधयेत्सदाबुधः ८५ इतिबुद्धिसमास्थायशिष्यप्रियहितार्थकत्वं ॥ उक्तवान्भगवान्धातासर्वत्रैवेतौप्रति ॥ शरावेवीक्षणंतद्वत्स्वात्मनःस्फुरणात्मनः ८६ ईक्षित्वाविदितौगत्वाब्रह्माणंसमुपस्थितौ ॥ ब्रह्मातौपुनरेवाहदृष्टवंतौकिमत्रभोः ८७ देवासुराधिपावेवमुक्तौब्रह्माणमुचतुः ॥ पितरंबालकौयद्वत्संमुग्धौकलभाषिणौ ८८ आपादमस्तर्कंदेहोनखकेशादिसंयुतः ॥ आत्माभिधःशरावेस्मिन्नावाभ्यामवलोकितः ८९ एवमुक्तःखिन्नचेताब्रह्मातौपुनरब्रवीत् ॥ विचारयन्निजेचितेशिष्यप्रियहितार्थकत्वं ९० अनयोर्बुद्धिमोहांयंविद्यतेसुमहानिह ॥ यावेतौसर्वथैवेतदन्यथैवावगच्छतः ९१ छायात्मास्वीकृतःपूर्वंदृश्यतेचक्षुषीतिहि ॥ कीर्तितेपुनरप्येषसर्वत्रैवेतिचेरिते ॥ नीरेविलोकनात्तद्देहआत्मेतिनिश्चितः ९२ आत्मच्छायांपरित्यज्यभिन्नादर्शादिसंश्रयाम् ॥ एवंविचार्यदुश्चित्तौदेहात्मत्वमुपागतौ ९३ दृश्यतेसर्वदादेहःस्वात्मनःपरचक्षुषि ॥ आदर्शंचतथांवादावेकोभेदविवर्जितः ९४ तत्रतत्रतुयाच्छायासास्याद्देवतीसदा ॥ परिमाणादिवैषम्यादात्मादेहश्चनेदृशः ९५ छायातत्त्वपरित्यागोभेददृष्टिविलोकनात् ॥ आभ्यां कृतोयथातद्वत्कारयिष्येवपुण्यपि ९६

विचित्ररूपोयद्बलादेतावेतन्मदुक्तंसर्वथासूक्ष्ममध्यमृदुप्रकारैःप्रवृत्तमप्यन्यथाविपरीतार्थपरतयैवावगच्छतोजानीतः ९१ एतदेवस्फुटयति छायात्मेति । हियतःप्रथमंमयासूक्ष्मरीत्याचक्षुषि दृश्यतेइतिकीर्तितेसति एताभ्यांछायात्मागृहीतःपुनरपिमध्यविषयासर्वत्रंभूतावतिवचनेमयाईरितेस्तत्पेच्छायात्मावगृहीतःअथमृदुप्रकारेनीरविलोकनेउपदिष्टेसतिदेहआत्मत्वेनेताभ्यांनिश्चितइत्यर्थः ९२ परंतुएतावन्नरविलोकनेफललब्धयत्परिणामित्वदोषालोचनेनच्छायायामात्मबुद्धिपरित्यज्यततःप्रतीचिदेहआत्मबुद्धेरवतारइत्याह आत्मच्छायामितितिभिः । एतौदुश्चितावेवं विचारेणभिन्नेष्वदर्शादिपुस्थितामात्मनोदेहस्यच्छायांपरित्यज्यदेहआत्मत्वमुपागतौनिश्चितवंतौ ९३ एवंप्रदीकंविचारप्रकारमभिनयति दृश्यतइति । अपंदेहोभेदविवर्जितएवातेवैकश्चस्वात्मनोदृष्टेदेहात्परस्यदेहस्यचक्षुषिदर्पणेअंवादौजलादौचदृश्यतेतत्रतत्रप्रतिबिंबस्थानेषुयाछायासातुपरिमाणरूपादिभिर्भेदवतीस्यात्तौदेहएवात्मापतोनेदृशच्छायावद्देहालीनभवतीतिद्वयोरर्थः ९४ ९५ अनुग्रहेणतयोर्देहादिविवेकायोपायांतरंप्रजापतिश्चितयति छायांतित्रिभिः । यथाआभ्यामिंद्रविरोचनाभ्यांछायांतत्त्वस्यआत्मत्वस्यपरित्यागःकृतः कुतः भेदस्यनानारूपत्वस्ययादृशप्रकारतयावगाहनंतच्छायांनोविलोकनादिशिष्टज्ञानात् तथदेहेभ्यामिवपरित्यागहेताभ्यांकारयिष्यामीत्यर्थः ९६

कथमित्यपेक्षायामाह नखेति । पूर्वमेताभ्यां ब्रह्मचर्येण नखादिशालीदेहोदृष्टदानीं क्षीरस्नानाभ्यां नखादिरहितो संतो देहं पश्येतां ततः पूर्ववस्थातो भेदे निरीक्ष्य परिणामिनिदेह आत्मश्रमे तपश्चरन्त्यस्य
 कं करिष्यत इति द्वयोरर्थः १७ । १८ एवमालोच्य प्रजापतिना दत्तांतयोः पुनर्नीरविलोकनाज्ञामभिनयति एवं विचार्येति । कृतं छिन्नं केशादिकं पाभ्यां तो तथा स्फुटमन्यहयोः १९ । १००
 तयोस्तु दोषेणायमप्युपायः फलविपर्यासं नीतो देहात्मद्वेरेव दृष्टीकरणादिति दर्शयति एवमुक्त इति । तथा स्नानादि पूर्वकं नीरशरावे आत्मदर्शनं कृत्वा तेन च सुस्थितं दृढं देहगतमात्मत्वं गृहीत्वा पुनः प्र
 जापतिसमीपमेत्यद्दमृचतुः इदं किं यथा च देह एवावयोरात्मा प्रजायते सिद्धयति तथा आवाभ्यां नीरपात्रे आत्मा वीक्षित इति द्वयोरर्थः १०१ । १०२ एतत् श्रुत्वा प्रजापतेरुपायांतरं सिद्धयर्थं वि
 तामवतारयति प्रजापतिरिति । तयो रज्ञत्वभ्रमदादर्थं नुरपि दृष्ट्वा इदं मनस्येव चिंतितवान् १०३ इदं पदोक्तं प्रजापतिविचारं वर्णयति अन्वयेत्यष्टभिः । अन्वय आत्मनः सर्वत्रानुगमो व्यतिरे
 को दृश्यानामागमापायशालिता तयोर्दर्शनं नैतौ शिष्यौ प्रत्यात्मबोधनं मया प्रारब्धमित्यर्थः १०४ अन्यत्रैवेति । तथा नीरविलोकनोदाहरणे देहस्य धर्मभूतैर्न खकेशादिभिः क्षीरपूर्वोत्तरकालयोः स

नखकेशादिसहितं मलिनं च कुशाससम् ॥ दृष्ट्वंतौ पुरा देहमेतौ नीरशरावके १७ नखकेशादिरहिता विदानीं स्नानसंयुतौ ॥ निरीक्ष्य भेदतो देह आत्मत्वं त्यक्ष्यत
 स्त्विमौ १८ एवं विचार्य भगवानिदमाह प्रजापतिः ॥ स्नातौ सुवसनौ भूत्वा कृतकेशनखावपि ॥ साध्वलंकारसंपन्नौ युवामिन्द्रविरोचनौ १९ नीरपूर्णे शरावेस्मि
 न्नात्मानमभिवीक्ष्यहि ॥ पुनरागत्य मां ब्रूंत्युवाभ्यां दृश्यते हियत् १०० एवमुक्ते तथा कृत्वा पुनरेत्यप्रजापतिम् ॥ ऊचतुर्देह आत्मत्वं सुस्थितं परिगृह्यतौ १०१
 यथायमावयोरात्मा देह एव प्रजायते ॥ तथा नीरशरावेस्मिन्नावाभ्यामभिवीक्षितः १०२ प्रजापतिः पुनर्ज्ञात्वा तयो रज्ञत्वमीश्वरः ॥ इदं विचारयामास मनसैव म
 हामनाः १०३ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मनः प्रतिपादनम् ॥ मयैतयो रूपकांतं शिष्ययोरल्पमेधसोः १०४ अन्यत्रैवात्र देहस्य नखकेशादिभिः कृतः ॥ सत्त्वेन
 वाप्यसत्त्वेन तथा ताभ्यामनिश्चितः ॥ प्रत्युतात्मैव देहोयं विशेषादवधारितः १०५ देह आत्मनियद्यद्विक्रियते संस्क्रियादिकम् ॥ छायात्मनो भवेत्तन्न स्वतोऽस्या
 स्ति किंचन १०६ आत्मा ततोऽत्र देहोयं न च छायात्मानुकारकत्वं ॥ देहे सति च लोके स्मिन्सुखं भवति देहिनाम् १०७ इति बुद्धिसमाश्रित्य देह आभ्यां दृढात्मता ॥
 स्वीकृता तस्तयोर्बुद्धिसमाश्रित्याप्यहंपुनः ॥ देहात्मतायाः प्रच्याव्य नयाभिस्फुरणं प्रति १०८

त्वासत्त्वशालितया दर्शिते रात्मा देहादप्यत्रैव कृतः स्फुटं भिन्नतया निरूपित इति यावत् परंतु एताभ्यां मच्छिष्याभ्यां तथा देहात्पृथक्त्वेनानिश्चितो न ज्ञातः प्रत्युत विपरीतमयं देह एवात्मत्वेनावधारित इत्यर्थः
 १०५ तथापि परिगृहीतयोरनयोरनुपेक्ष्यत्वादिदानीं मेवं क्रियते यदेताभ्यां देहधर्माणं छायायामारोपितत्वं विज्ञाय च छायाया आत्मत्वं विज्ञेयं देहात्मत्वं गृहीतं तथा यदीया अमरत्वादि धर्मो देहस्य आरो
 प्यते स आत्मेति बोधयितुमात्मधर्मानमरत्वादीं कीर्तयिष्यामीति चिंतयति देह इत्यादिना । संस्क्रिया चंदनलेपादिरूपा आदिपदेन मालिन्यप्रहः एतत्सर्वं छायास्वरूपे तदेव भवति यदेहे क्रियते न तु किं
 चिदपि स्वतः स्वभावतो भवतीत्यर्थः १०६ आत्मेति । ततो वा सत्त्वसंस्काराया श्रयत्वा देह एवात्मा भवति न च छायायः सा अनुकारस्य आरोपितपरधर्मसेवनस्य कर्त्री तथा सुखसाक्षात्कारलक्षणं फलमपि
 देहे सत्येव दृश्यते न च छायायामित्येवं देहोत्कर्षावगाहिनां बुद्धिसमाश्रित्येताभ्यां देहात्मता दृढा स्वीकृता अत एनंतं केसमालंभ्य वर्त्तमाना मनयोर्बुद्धिसमाश्रित्यानुमृत्याप्यहमेतौ शिष्यौ देहात्मतायाः प्र
 च्याव्य चलिता कृत्वा स्फुरणरूपमुखात्माभिमुखं नयामीति द्वयोरर्थः १०७ । १०८

कथमित्यपेक्षायामाह देहइति । यतोदेहः स्वभावतो जन्मादिविकारैर्भयेन परिच्छेदेन च विशिष्टो दृश्यते तस्या मरत्वादि कंच यत्तादात्म्यारोपेण भातितस्फुरणमप्युभाभ्यामेताभ्यां सर्वेषु मनुष्यदेशपर्याये
पुष्टमेव तत्र हेतुगर्भविशेषणं देहादिसंश्रयमिति देहादिष्वध्यासिकसंबन्धेनानुगतमितितदर्थः न हि स्फुरणभावं विना किंचिदपि भातीत्यर्थः १०९ । ११० अतइति । अतश्छायादेहविवेकन्या
यस्य देहस्फुरणपर्यायौ जयितुं शक्यत्वात् । अयुनदेहेऽसंभावितानारोपमंतरानुपपद्यमानानमृतत्वादि रूपान् स्फुरणस्य धर्मान्वक्ष्ये प्रतिपादयामि । यान् धर्मान्वक्ष्यस्फुरणस्य स्वाभाविकानालोच्य एतौ
देहेष्टमात्मत्वं त्यक्ष्यतः प्रहास्यत इत्यर्थः १११ एवं विचार्य प्रजापतिना प्रयुक्तं वाक्यमभिनयति इत्यमिति । तौ प्रतिश्रुत्वा उक्तवान् प्रजापतिः किमूचे इत्यत आह एष इत्यादि । एष स्फुरणरूप आ
त्मा मरणभयपरिच्छेदेर्हीनो यत आत्मनः स्फुरणलक्षणं स्वरूपं सर्वमदुपदेशकमैर्युवाभ्यामनुभूतमिवेति शेषः तस्य विवेकेनाविज्ञानादित्यर्थः ११२ एषोऽपि प्रजापत्युपदेशस्तयोर्देहात्मतामेवाददयत्
न च देहेऽमृतत्वादीनामनुपपत्तिरुपायविशेषेस्तेषामपि ताभ्यां साध्यत्वस्य मन्यमानत्वादिति दर्शयति । एवमुक्ताविति । तेन प्रजापतिना एवं पुनरुक्तावपि प्रभूदेवासुरराजौ देहनिष्ठमात्मत्वं सर्वथे

देहोयं म्रियते स्थूलो यतो जन्मादिधर्मवान् ॥ भयं च वैरिणो गच्छेत्परिच्छिन्नश्च दृश्यते १०९ अपरिच्छिन्नममृतमभयं स्फुरणं च यत् ॥ उभाभ्यां सर्वपर्यायदृष्टदेहा
दिसंश्रयम् ११० अतो धर्मानि मान्वक्ष्ये देहेऽसंभावितान्सदा ॥ वीक्ष्य तान् देह आत्मत्वं त्यक्ष्यतः स्वयमेव हि १११ इत्थं विचार्य तावूचे एष आत्माऽमृतो भयः ॥
ब्रह्मयत्सर्वपर्यायैर्युवाभ्यामनुभूयते ११२ एवमुक्ता बुभौतेन प्रभू इन्द्रविरोचनौ ॥ प्रतिपन्नौ पुनर्देह आत्मत्वं सर्वथैव तु ॥ अमृतत्वादि कंतस्य मेनाते एवमेव हि ११३
रसायनादयः संति देहस्यामृतताकराः ॥ उपायास्तैरयं देहो जरा मरणवर्जितः ११४ भवेदतोऽमृतत्वं स्यादस्य देहस्य सर्वथा ॥ तदर्थं तत एवैष यत्नः कार्यो महात्म
भिः ११५ अमृतो न भयं गच्छेद्द्वैर्यादिभ्यः कथंचन ॥ मृतिहेतोर्यतः प्रोक्तं भयं सर्वशरीरिणाम् ११६ अभयश्च भवेद्ब्रह्मयोगौषधनिषेवणात् ॥ पुमान् भवेन्मृगोऽप्य
श्वो हस्ती वा महिषः पुमान् ॥ समहान् पर्वताकारः पर्वतो वा क्षणादयम् ११७ आत्मा ततोऽत्र देहोयं सर्वपापविवर्जितः ॥ विजरश्च विमृत्युश्च भवेदेष उपायतः ११८
विशोकश्च भवेन्नित्यं जरा मरणवर्जनात् ॥ क्षुत्पिपासादिरहितो मंत्रौषधबलादपि ११९

व प्रतिपन्नौ निश्चितवंतौ हियतस्तस्य देहस्यामृतत्वादिकमेवं वक्ष्यमाणप्रकारेण तौ मेनाते स्वीचक्रतुरित्यर्थः ११३ ताभ्यां देहात्मत्वादे प्रजापतिवाक्यानां यथासमन्वयः कृतस्तं प्रकारं वर्णयति रसा
यनादय इत्यूनविंशतिश्लोकैः । जरारोगहरमौषधं रसायनं तथा च विश्वप्रकाशः 'रसायनं विडम्बे स्याज्जरा व्याधि जिदौषधौ' इति आदिपदेन मंत्रकल्पादीनां ग्रहः एते उपाया देहस्यामृतत्वहेतवः संति
यतस्तेरुपायैरयं देहो जरादिरहितो भवेत् अतो रसायनाद्युपायैरमृतत्वमस्य स्थूलस्यापि देहस्य संभवति तत इह संभवादिव तदर्थममृतत्वार्थं यत्न उक्तरूपः कार्य इति द्वयोरर्थः ११४ । ११५ अमृतत्वसिद्धौ
त्वभयत्वमर्थादिव सिद्धयति न हि मृतिहेतव भावे भयं युज्यते इत्याह अमृतइति ११६ ब्रह्मत्वं त्वस्य देहस्याभयत्वेन बोध्यं बृह्मिहा तूक्तवृद्धेः संकोचाभावरूपत्वात् संकोचस्य च भयनिमित्तकताप्रसिद्धेः अ
थवानानारूपधारणसामर्थ्यरूपावृद्धिस्तदर्थः सापि संभवतियोगोपपत्तेर्बाबलेन पुरुषमृगाश्च हस्तिमहिषादिरूपाणां पुरुषत्वेऽपि पर्वतसमाकारत्वस्य प्रसिद्धपर्वतरूपस्य वाधारयितुं शक्यत्वादित्याह
अभयश्चेति ११७ उपक्रमे प्रजापत्युक्तलक्षणानामपि संभवादयं देह एवात्मेत्याह आत्मेति । उपायतो योगादिरूपाणि पत्वादि कमप्यस्य संभवतित्यर्थः ११८ जरादिरादित्ये विशोकत्वं म
त्रादिवलातसुखादिरादित्ये च भवतीत्याह विशोकइति ११९

विज्ञासितव्यं इति पदेनाधातुना कृतिर्लक्ष्यते सर्वलोककामांस्तिरूपफलसमभिव्याहारादिति दर्शयति एवंभूतमिति । एवंभूतममृतत्वादिशालिनंदेहपः कुर्यात्स्वचलेन सर्वान्लोकान् कामांश्च जये
दित्यर्थः १२० चक्षुषिनीरशरावेप्रतिविम्बदर्शनोपदेशेन च प्रजापतिना देहस्यैव नित्यत्वादिकं दृष्टान्तेनोक्तमितितयोराशयं वर्णयति छायादीति । छायायाऽआदिपदप्रात्यतत्कारणस्य च दर्शनादुदा
हरणादेहस्य मरणादिवर्जितत्वमेव प्रजापतिनोक्तमित्यर्थः १२१ कथमित्यपेक्षायां तदुपपादयति शब्देति । यथा शस्त्रादिप्रहारैर्नाशः पापशोकश्च एते पदार्थाश्छायायां न भवन्ति तथा देहपि यथान
स्युस्तथायतित्वमित्यर्थः १२२ वर्द्धन्तीवेति । यथा च पूर्वाह्णे पराह्णे च छायावृद्धिपातितया यो वर्द्धते स देह आत्मेति दर्शितमित्यर्थः १२३ हेत्विति । यथा च छायायाः स्वभावतो विनाशही
नायानाशो हेतुना शोपाधिकस्तथा देहस्यापि बोध्यइत्यर्थः १२४ दृष्टान्ते दार्ष्टान्तिके हेतुत्वं दर्शयति हेतुर्यथेति । यथा छायायाः कारणमात्मत्वेन प्रसिद्धो देहस्तथा देहस्य कारणं त्वगमुगादिधातु
नां सप्तकमित्यर्थः १२५ दोषेति । तच्च धातुसप्तकं प्रहाररोगाद्यैर्बाह्यांतरनिमित्तैः कफवातपित्तानां क्षोभे सति संशुब्धमन्यथा भावगतं तत्शरीरं विनाशयतीत्यर्थः १२६ यथा च विवस्थैर्वर्णच्छा

एवंभूतं य आत्मानं देहं कुर्यात्पुमानिह ॥ सर्वान्लोकांस्तथा कामान्स आप्नोति न संशयः १२० छायादिदर्शनादात्मा देहो मरणवर्जितः ॥ पापशोकभयाद्यैश्च
हितो ब्रह्मणेरितः १२१ शस्त्राभ्याद्यैर्न हि छाया विनश्यति कदाचन ॥ न पार्पचनशोकश्च भयनास्याश्च विद्यते १२२ वर्द्धन्तीव भवेदेषा सर्वदा प्रातरादिषु ॥
देहोऽपि च तथैवायं सर्वेनाभिहदेहिनाम् १२३ हेतुना शास्त्राच्छाया नाशमायात्यनश्वरी ॥ हेतुना शास्त्रात्तथा देहीनाशमायात्यनश्वरः १२४ हेतुर्यथात्मा देहो यच्छा
यायाः परिशीलितः ॥ देहस्यापि तथा हेतुः कीर्तितं धातुसप्तकम् १२५ दोषत्रयस्य संक्षोभाद्बाह्यांतरनिमित्ततः ॥ विनाशयेदिमं देहं संशुब्धं धातुसप्तकम् १२६
मंत्रौषधादिसेवातो निमित्तप्रतिबंधनात् ॥ वातपित्तकफाः क्षोभेन गच्छन्ति कदाचन १२७ तेषां क्षोभं विना नापि शस्त्राभ्यादिसमागमः ॥ त्वगादयोऽपि न क्षोभं
जन्तीह कदाचन १२८ यदा न क्षोभमायां तित्वगाद्याः सप्तधातवः ॥ देहनाशस्तदा न स्याद्वाहच्छेदमिदादिना १२९ जलवद्वन्निर्मध्ये स्यात्शीतलो यं शरीरिणः ॥
मंत्रौषधादिसिद्धस्य देहो नीरे तथैव च १३० पाषाणवच्च भूमौ स्याद्भूतसमो नीरवच्च वा ॥ वायौ वायुसमस्तद्द्रव्यगने गनोपमः १३१ पंचभूतैश्च सादृश्यं भूतानां धार
णादिभिः ॥ प्रयाति न त एवायं शस्त्रैरपि न भिद्यते १३२ बाणादीनां सहस्राणि भिष्युर्द्रज्जलादिकम् ॥ भेदेऽपि च तथैव स्याद्देहः सिद्धस्य सर्वदा १३३ इत्यादिकुधि
याविष्टौ दृष्टास्त्रविमोहितौ ॥ देहस्यैवात्मतः सम्यग्बुधधातेऽभावपि १३४

पायाः स्थैर्यं भवति तथा मंत्रौषधादिसेवाप्रहारादीनां प्रतिबंधकृते सति कफादिक्षोभाभावेन धातुसप्तकस्य स्थैर्यं संपाद्यमित्याह मंत्रौषधादीति द्वाभ्यां । निगदन्पाख्वातं द्वयम् १२७ । १२८
ततो देहस्याभूतत्वादिकं स्वयमेव सिद्धमित्याह यदेति १२९ योगादिना सिद्धदेहस्य दाहाद्योग्यतां स्फुटयति जलवदिति त्रिभिः स्पष्टं द्वयम् १३० । १३१ पार्थिवविधारणाभिर्वसिष्ठसंहि
तायुक्ताभिः शरीरस्य तत्तत्सादृश्यमपि तस्यामरतादिप्रयोजकमित्याह पंचभूतेरिति १३२ भूतसाम्ये सति फलद्रव्यं भवति शस्त्राद्यैरभेदो वा भेदे सति पुनस्तथा भावो वेत्याह बाणादीनामिति । य
था जलादिकं बाणाद्यैर्मित्यमानं पुनस्तथा भवेत्तथा योगसिद्धस्य देहोऽपीत्यर्थः १३३ एतादृशकुबुद्धियुक्तो तो देहात्मत्वं दृढीकृतवता वित्याह इत्यादीति । दृष्टशास्त्रमर्थशास्त्रकामशास्त्रं च तेन
दूषितचित्ताविति १३४

बुद्धेति । दुष्टादुषितचित्तौतावेवंदेहात्मतांबुद्धाकृतकृत्यमानिनौप्रजापतिनमस्कृत्यतैनप्रजापतिनामौनस्थितेनाननुज्ञातावेवब्रह्मणोगृहाजग्मतुःप्रतस्थतुरितिद्वयोरर्थः १३५ । १३६ निर्याताविति । तौनिर्गच्छंतौविलोक्यब्रह्माइदमाह इदंकिं इमौदेवासुरपतीमानंस्पर्धामंदैर्दूषितोदेहएवात्मत्वंविज्ञायनिर्यातांगतौअहोइतिद्वयोरर्थः १३७ । १३८ अनयोरिति । अनयोनिवारणंनक्तैव्यमनर्थीतरापातादित्याह अनयोरित्यादिनानिनिमित्तमित्यंतग्रंथेन । यदिष्वाहंसंप्रेर्यस्वपुरुषानाज्ञाप्यानयोर्निवारणंवृथागमनबोधनरूपंकिंचिदपिकारिण्यामित्येतौराजसंप्रकृति काविद्रविरोचनावभिमानक्षयाद्धेतोर्जीवनेनिराशौस्याताम् यस्मादल्पेपिमानक्षयदेमानक्षयप्रयोजकेवचनार्गमेवचनप्रसंगेसतिकौथवशंगच्छंतौतविमोहइयेतेइतिद्वयोरर्थः १३९ । १४० अनयोःक्रोधेक्रिस्यादितिवेद्युद्धेनभूतक्षयइत्याह देवासुरेति । एतौकुर्वीसंतावतुल्युद्धंकुर्वीताम् कीदृशौदेवासुराणांयेयुवानःश्रीमत्श्रवंधवोदारसंज्ञास्तेषांपतितवधेनवेद्यव्यकरोपिशिताशिनांकव्यादानांजनानांपामराणांगृध्रादीनामानंददायकौचसंतौअतुलंचतुरंगस्यहस्त्यश्वरथपादारूपस्यक्षयकरंयुद्धंकुर्वीतांततश्चानयोरात्मवेदनप्रसंगेनिनिमित्तमकस्माद्भूतानांक्षयःस्यात्सचमाभूदित्येतदर्थ

बुद्ध्यादेहात्मतांबुष्टावुभाविद्रविरोचनौ ॥ प्रसन्नमानसौभूत्वाजग्मतुर्ब्रह्मणोगृहात् १३५ प्रजापतिनमस्कृत्यकृतकृत्यौमहाबलौ ॥ तावुभावन्ननुज्ञातौब्रह्मणामौनिनाततः १३६ निर्यातौवीक्ष्यभगवानिदंवचनमब्रवीत् ॥ इमौहिपंडितंमन्यौदेवासुरपतीभौ ॥ महाबलौमहाप्राज्ञावितिलोकेप्रथांगतौ १३७ परस्परंस्पर्द्धमानावभिमानगिरीइव ॥ नमस्कृत्यैवसहसामामपृष्ट्वाचदुर्मदौ ॥ निर्यातौदेहआत्मत्वंविज्ञायपरिमोहितौ १३८ अनयोर्यद्यहंकिंचित्संप्रेर्यात्रनिवारणम् ॥ करिष्यामिततोमंदावभिमानक्षयात्पृष्टम् १३९ निराशौजीवितेस्यातामुभाविद्रविरोचनौ ॥ राजसौसर्वदायस्मात्कुतश्चिद्रचनागमे ॥ अल्पेपिमानक्षयदेकोधशतुवशंगतौ १४० देवासुरयुवश्रीमद्वंधुवैधव्यकारकौ ॥ पिशिताशिजनानंददायिनौसाधुभीतिदौ ॥ कुर्वीतांयुद्धमतुलंचतुरंगक्षयप्रदम् १४१ ततोभूतक्षयोमाभूदेतयोरात्मवेदने ॥ निनिमित्तंस्वयंयस्मात्फलंस्यादेतयोरिह १४२ देवोवाऽप्यसुरोवास्यादुभयोरितरोपिवा ॥ देहात्मज्ञानसंपन्नौयेषामिन्द्रविरोचनौ ॥ गुरुत्वेपरिभूताःस्युरिहवापिपरत्रवा १४३ इहदेहात्ममानेनसर्वदादेहरक्षणे ॥ उद्यमंविफलंकृत्वादुःखंयास्यंतिदारुणम् १४४ उपायैर्विविधैस्तिष्ठेत्पक्वमन्नंयथानहि ॥ अविनष्टं तथादेहोनतिष्ठेन्नाशवर्जितः १४५

मनयोर्निवारणंनयुक्तमिति तर्ह्योत्पवर्तितदेहात्मवादेनलोकोपप्लवःस्यादित्याशंक्यतत्प्रभृतिप्रतिबंधायदेहात्मविज्ञानस्यदुष्फलंज्ञापविधयाकीर्त्तयति स्वयमिति । इतश्चनिवारणंनयुक्तंयस्मादिदंस्वयमाणफलमेतयोःसंबंधिनिदेहात्मवादेस्वयंकेनचिदनारब्धमपिस्यादितिद्वयोरर्थः १४१ । १४२ इदमित्युक्तंदेहात्मवादफलंदर्शयति देवइतित्रयोविंशतिश्लोकैः । देवजातीयःअसुरजातीयःएताभ्यामितरोमनुष्यादिजातीयोवाभवतियस्ययस्येताविद्रविरोचनौदेहात्मज्ञानसंपन्नौगुरुसाक्षात्परंपरयारहस्यत्वेनगृहीतस्यस्वज्ञानस्यप्रापयितारौभविष्यतस्तेसर्वेएतयोःशिष्याःपराभवंश्रेयोमार्गपरिभ्रंशरूपंयास्यंतिइद्वर्त्तमानजन्मनिपरत्रभाविजन्ममुच्येत्यर्थः १५३ तत्रइहपराभवंयत्नवैफल्येनदर्शयति इहेत्यूनविंशत्या । यतस्तेमूढादेहमात्मानंमत्वातद्रक्षणोद्यमानां वैफल्येनदुःखिताभवंतीत्यर्थः १४४ तत्रहेतुतयादेहस्यविनाशशीलतामाह उपायैरिति । यथापक्वमन्नमोदनाद्यविनष्टंतिष्ठेत्विधिपोपायैरपिक्तैःकिंतुविनश्येदेवतथादेहोपीत्यर्थः अथवाअन्नंरस्यम् तथाचभुत्पतरम् 'सस्यमिवमर्त्यःपच्यते' इति १४५

तत्र केचन पदं दर्शयति यदेति द्वाभ्यां । अत्र अधिष्ठानात्मतत्त्वे स्फुटमप्यहयोः १४६ । १४७ किंच विपक्षव्याप्तस्यामृततापक्षोऽप्याहतइत्याह मृत्युरिति । विगतासंघासंघिर्वस्यसवि संघः शत्रुः तथाच मृत्युरूपोऽप्याधिरूपश्च विसंघः शत्रुर्यस्य देहस्यान्नोदकैः सह वसतितथा यस्य जठरं तदाहः श्रुथारूपस्तिष्ठति रक्तवन्निवत् रक्तवर्णोऽगाररूपो वन्निवत् तस्मिन् इत्यर्थः । तथाप्यस्य बाह्यदेशेऽपि दाहस्तिष्ठति सर्पवृश्चिकादिभूतरूपस्तथा यस्य शस्त्रादिरूपा मृत्यवो बहिश्चराः प्रसिद्धास्तथा यो देहो विदिते विवेके क्रियमाणे निःसारो यथा कदली वृक्षस्त्वङ्मात्रात्मकत्वेन निःसारस्तद्वत् स एव विपक्षव्याप्तः स्वयं निःसारश्च देहः कथममृतः स्यादिति त्रयाणामर्थः १४८ । १४९ । १५० किंच न श्वरनिमित्तोपादानकस्यामृततादुर्लभेत्याह अपीति । कर्मनिमित्तको भूतैरुपादानभूतैरारब्धो यः प्रसिद्धः स देहस्तदपायेतेषां निमित्तानामुपादानानां चाप्येनाशे सति कथं स्थायीति तत् शीलः स्यादित्यर्थः १५१ किंच आयुः प्रदानकत्वं कर्मणः शतसंवत्सरपर्यंतमेव नियतत्वात् शतोत्तरं कथममृतत्वं स्यादित्याह कर्मचेति । अत्र देहे कारणभूतं कर्म यद्यपि शतसंवत्सरपर्यंतमायुः प्रदं भवेत् तथापि ततः शतसंख्यापूर्यन्तं तत् कथमायुर्दद्यात् यत आदिनियतं आदिना जगत्कारणे श्वरेण नियतं व्यवस्थां

यदा भूमिरियं भूतधात्री भूधरसंयुता ॥ विनश्यति च शुष्यंति सागरानीरपूरिताः १४६ न लभ्यते तत्र तेजश्च वायुना सहितं च खम् ॥ तदा तिष्ठेत् कथं देहः फेनबुद्बुद सन्निभः १४७ मृत्युर्यस्य महाव्याधिर्विसंधोन्नोदकैः समम् ॥ वसत्यविरतं दाहो जठरे रक्तवन्निवत् १४८ बाह्यदेशेऽपि भूतानि सर्पादीनि सहस्रशः ॥ शस्त्रास्त्रादीन्यनन्तानि यस्य बाह्याश्च मृत्यवः १४९ यथा त्रकदलीस्तंभो निःसारो विदिते सति ॥ त्वगात्मकस्तथा देहः कथमेषोऽमृतो भवेत् १५० अपि कर्मनिमित्तो यं देहः सर्वशरीरिणाम् ॥ आरब्धस्तदपाये स्यात् स्थायी केनात्र हेतुना १५१ कर्मचात्रादिनियतं कारणं शतवत्सरम् ॥ आयुः प्रदमथाप्येतत् कथं दद्यात् ततः परम् १५२ रसायनादयो वादाः केवलं देहधारणे ॥ उपकाराय भूतानि बलवृद्धयै भयाय च १५३ रसायनादिभिर्नित्यो देहो यद्यत्र जायते ॥ रसायनादिकर्तारो मृतास्ते केन हेतुना १५४ अपि जन्मवतां नाशो नियतः परिकीर्तितः ॥ घटादीनां तथा देहः केन नित्यो भविष्यति १५५ अपि प्रत्यक्षतो दृष्टो नाशः सर्वैश्च जंतुभिः ॥ स्वदेहस्य कथं तत्र नित्यतात्र भविष्यति १५६ जंतुः सर्वोऽपि बालः स्यात् कुमारः पंचहायनः ॥ कुमारोऽथ युवा तद्वत्पूर्णः षोडशवर्षिकः ॥ युवा वृद्धः कुतो वृद्धो न मरिष्यति देहभाक् १५७

नीतमित्यर्थः १५२ रसायनादिभिस्तदाशां वारयति रसायनादय इति द्वाभ्यां । देहधारणकाले रोगाद्यपचयरूपोपकारार्थमेव मृष्टानि रसायनादीनि ना मृतत्वाय तथापृथिव्यादिभूतानि धारणाय वशीकृतान्यपि योगिनो बलवृद्धयै भवन्ति ना मृतत्वाय यतस्तानि भयायापि मृष्टानि भूतानां भयहेतुत्वं च यदा भूमिरियं भूतधात्रीत्युक्तं केमुत्पत्त्यायेन बोध्यम् १५३ तत्र हेतुतयारसायनधारणादिप्रवर्तकैश्चैव व्याभिचारमाहरसायनादिभिरिति । कर्तारः प्रवर्तकाः १५४ किंच जन्मरूपव्याप्यवति व्यापकस्य मरणस्याभाववचनं याय विरुद्धमित्याह अपि जन्मवतामिति । जन्मवतां घटादीनां नाशो नियतः अवश्यं भावी दृष्टः स देहोऽपि जन्मवति कथं न स्यादित्यर्थः १५५ बालकुमारादिरूपेण नाशप्रतियोगितयानुभूतस्य स्वदेहस्य वृद्धरूपेणा मृतत्वाशा विफलेत्याह अपि प्रत्यक्षत इति यतः स्वदेहस्यैव नाशो बालादिरूपस्य सर्वैरेतुभूतस्ततस्तस्य नित्यतान युक्तेत्यर्थः १५६ एतत्स्फुटीकर्तुं बालाद्यवस्थाः पूर्वोत्तरीभूताः कथयति जंतुरिति । बालः पंचहायनपर्यंतं ततः कुमार आषोडशम् । ततो युवा षष्ठिपर्यंतम् ततो वृद्धः तस्यामरत्वे कामत्याशेत्यर्थः १५७

‘मृत्युर्जन्मवतांवीरदेहेनसहजायते अथवाब्दशतांतेवामृत्युर्वैप्राणिनांश्रुः’ इतिपुराणवाक्यार्थफलितार्थत्वेननिबद्धान्ति जंतूनामिति । देहेसतिविद्यमाने तस्यमरणस्यप्रतीकारःप्रतिबंधोपायो नास्तीत्यर्थः १५८ ‘मृत्योर्विभेषिकिमृद्वभीतंमुंचतिकिंयमः । अजार्तनैवगृह्णातिकुर्यत्नमजन्मनि’ इत्युक्तोमोक्षोपायस्तुदेहात्मदर्शनांदुर्लभइत्याह एकएवेति । मृत्योःप्रतीकारएकएवपदेहा ग्रहणंनानेत्यर्थः १५९ देहेइति । एतेदेहात्मवादिनोदेहमतेविद्भस्मादिरूपमात्मतयागृहीत्वादेहाग्रहणस्यकारणंतत्त्वबोधगंतुंमनसापिनयंतैयतआस्थारताइतिद्वयोरर्थः १६० । १६१ देहस्यांतेविडादिभावैकमुत्पन्नाह प्राल्हादेरपीति । देहात्मवादिनांगुरुत्तौप्राल्हादिःप्रल्हादपुत्रोविरोचनोदेवराजश्च चेद्यदिअनयोरपिदेहोऽन्तेतादृशोविद्भस्मादिरूपस्तदान्यस्यकिमुतेत्यर्थः १६२ अथतेषांपरलोकेपराभवंस्फटयति देहमितिद्वाभ्यां । देहेआत्माभिमानेनहेतुनानिर्गुणाविवेकसंतोषादिगुणैर्हीनाःसंतोयतःपापकारिणोभवंतिततःपरलोकेहानिस्तेषांस्पष्टेत्यर्थः १६३ साचतुखाभावदुःखयोरार्थैतिकस्वरूपेत्याह पापिनामिति १६४ फलितमाह ततइति । यास्यतीतिपदमावर्त्तते तथाचायंदेहात्मवादोयद्यपियेपुजनेपुयास्यतिप्रवृत्तोभविष्यतितेलोकद्वये

जंतूनांमरणंतेनदेहेनसहजायते ॥ देहेसतिनतस्यस्यात्प्रतीकारःकदाचन १५८ एकएवप्रतीकारोमृत्योरस्यमहात्मनः ॥ देहस्याग्रहणंनान्यत्कचिल्लोकत्रये पिहि १५९ देहआस्थारताएतेनित्यंदेहात्मवादिनः ॥ मनसापिनमच्छंतिदेहाग्रहणकारणम् १६० गृहीत्वात्मतयादेहमेतन्नित्यंविनश्वरम् ॥ विद्भस्ममृ तिकारूपमंतेयत्सर्वदेहिनाम् १६१ प्राल्हादेरपिचंद्रस्यदैहोन्तेतादृशस्सदा ॥ देवराजस्यदेहोपिकिमुतान्यस्यदेहिनः १६२ देहमात्मतयामत्वानिर्गुणाःपा पकारिणः ॥ भवंतिपरलोकश्चतस्तेषांनसंभवेत् १६३ पापिनांपरलोकेस्मिन्सुखंकापिनविद्यते ॥ किंतुदुःखं बहुविधंयद्वक्तुंनचनशक्यते १६४ ततोदेहात्म वादोयंदारुणोयेपुयास्यति ॥ लोकद्वयेपितेदुःखंप्राप्स्यंतित्तथापिति १६५ इतिनानाविधांचितांसंप्राप्यपरमेश्वरः ॥ वीक्षमाणोऽवदन्नास्तेगताविंद्रविरो चनौ १६६ विरोचनोतिव्रजस्तामासुरीसभाम् ॥ स्वकीयामाशुगतवानतिसंतुष्टमानसः १६७ प्रकृत्यातामसोदैत्यारजसातमसावृताः ॥ सत्वलेशेन गहिताःसर्वदैवाविचारकाः १६८ आगत्यचसभांदैत्यैःसत्त्वतःसूर्यसन्निभः ॥ महासनेसमासीनःसभायांदितिजन्मनाम् १६९ देहआत्मेतिविज्ञानमुक्त्वांस्ता नयथास्वयम् ॥ गृहीतवान्विमूढात्माब्रह्मलोकेतिदुःखितः १७० तेसर्वेतामसानित्यंरजसाचसमावृताः ॥ अभावात्सत्त्वलेशस्यविचारपरिवर्जिताः ॥ जगदु देहआत्मत्वंयत्स्वयंपूर्वमूहितम् १७० विरोचनोयथाशिष्यास्तथैवगुरुबुद्धितः ॥ विरोचनोपदिष्टंतेदेहात्मानंप्रपेदिरे १७२

पितुःखंयास्यंतितथाप्येवमनर्थफलकोपियास्यतिप्रसहिष्यतीत्यतोदारुणोमहामोहमयइत्यर्थः १६९ इत्येवंलोकानांभाविफलपरिपाकचितपापश्यन्नपि किंचिदवदन्मौनीप्रजापतिरास्तेतिष्ठतिस्म इंदविरोचनोतुतावतागतावित्याह इतिनानेति १६६ तयोर्मध्येविरोचनवृत्तवर्णयति विरोचनइति । स्वकीयांस्वसजातीयांतांप्रसिद्धाममुराणामिन्द्रियारामाणांसंभांशीव्रगत्याप्राप्तः विपर्यये पितृष्टमनायतस्तामसस्वभावकः तत्रहेतुर्दैत्यइत्यादि यतोरजसालसर्जनैर्नविशिष्टंयत्तमस्तेनावृत्तत्वंसत्त्वगुणाभिभवोविचारराहित्यचदैत्यानामुत्सर्गतोभवतीतिद्वयोरर्थः १६७ । १६८ ततो दैत्यसदसिमानितःसैस्तानमुराणंप्रतिकष्टलब्धस्वज्ञानमुक्तवानित्याह आगत्येतिद्वाभ्याम् १६९ । १७० तैचापुरास्तज्ज्ञानंस्वानुकूलपुरापितर्केणसंभावितंचाधुनागुरुसंप्रदायलब्धं बुद्ध्याऽवस्था रणतानिमुक्त्याह तेसर्वेइतिद्वाभ्यां । स्वयंस्वभावेनब्रह्महितंक्रियेयथाविरोचनःप्रपेदिनिश्चितवांस्तथातच्छिष्याअपिप्रपेदिरे १७१ । १७२

तत्र मजापत्युपदेशपरिपाद्यैः श्रावयित्वाथ तत्फलितार्थसंग्रहमुपनिषत्पदोक्तमतिपादितवानित्याह विरोचनस्तित्सत्तत्त्वारिशच्छोकैः । उपदिश्यमजापत्युक्तं श्रावयित्वा इत्थं मुक्तवान् इत्थं कथं हेदेत्याह देहपुत्रसर्वेषां शिषीमधानं अतएवात्मभूतः सर्वेषां रूपः इतरेऽऽद्यादयस्तु तस्योपकारकत्वेन शेषभूता उपेक्ष्या इत्यर्थः एतस्य सर्वोत्कृष्टत्वेन ज्ञानमेव पूजनमिति भावः १७३ बाह्योपचारैः सत्करणमेव परिचरणमिति दर्शयति अस्यैवेति । आह तैरादरविशिष्टैर्गुरुवदस्य देहस्यैव परिचर्याकर्तव्येति १७४ परिचरणमभिनयं सत्फलमाह आत्मानमिति चतुर्भिः । आत्मरूपं देहं च पर्यसेव नीयं यो दुकूलादिभिः पूजनपूर्वकं परिचरेत्स लोकद्वये सुखं व्रजेदिति च गुणी संबंधः जांबूनदसमुत्थितैः स्वर्णखचितैरत्नैः गजकुंभादिरूपाकरजातैर्मुक्तैर्मुक्तामयगुच्छैः आदित्यसन्निभत्वमलंकारविशेषणं चित्रमालारूपत्वांतानि पुष्पाविशेषणानि हिमंशीतलंजलं परिच्छेदरूपकरणैः १७५ । १७६ । १७७ । १७८ ननु विनश्वरस्वाकिं परिचरणेनेति शंकां वारयति मरणं चेति । सिद्धस्य मरणशंकेन

विरोचनस्तु तानि त्वमुपदिश्योक्तवान् पुनः ॥ पूजनीयः सदैवात्मा देहोऽयं नैव चापरम् ॥ अग्निविप्रादिकैर्देव्या आत्मनः शेषतां गतम् १७३ अस्यैव परिचर्याचरणीया सदा दृष्टैः ॥ गुरोरिव महाभागाः पुरुषेण सुखार्थिना १७४ आत्मानं देहमेतं यो दुकूलैरतिशोभनैः ॥ रत्नैर्नानाविधैः सार्द्धं जांबूनदसमुत्थितैः १७५ गजकुंभादिसंजातैर्मुक्तैश्चादित्यसन्निभैः ॥ नानालंकरणैस्तद्वत्पुष्पैश्च मृदुलैरपि १७६ सुसूक्ष्मैश्च सुगंधैश्च चित्रमालादिरूपिभिः ॥ चंदनैर्हिमसंमिश्रैः कर्पूराद्यैश्च संयुतैः १७७ पूजयेद्देहमात्मानं तद्वच्छय्यासनादिभिः ॥ अन्नपानैस्तथा सम्यक् पूजयेच्च परिच्छेदैः ॥ नित्यं परिचरेच्च र्यत्र जेल्लोकद्वये सुखम् १७८ मरणं च न देहस्य दैत्येन्द्रा इह विद्यते ॥ रसायनाद्युपायैर्हि सिद्धिं प्राप्स्यस्य सर्वदा १७९ अथ चेन्मरणावस्थाय दालभ्येत वेद्युवम् ॥ तदा यं मृत इत्येव न दाहः कर्हि चित्पुमान् १८० यथा संग्रामशालायां शस्त्रैश्चैव पीडितः ॥ वीरः क्षणं रथोपस्थे ज्ञेते चेष्टा विवर्जितः १८१ एवमेष गतप्राणः शेत आत्मा शरीरिणाम् ॥ रसायनादिसिद्धीनामलाभेन मृतोपमः १८२ ततस्तं स्नापयेद्दिव्यैर्जलैस्तस्यात्र बांधवः ॥ अर्चयेच्चंदनैर्दिव्यैरलंकुर्याच्च सर्वतः १८३ वसनाद्यैरलंकारैर्मालाभिश्च विमानगम् ॥ नानाभक्ष्याणि कृत्वा वैप्रसार्य च समंततः ॥ सुगंधनीरपूर्णं स्तुकरकांश्च बहूनापि ८४ भूगृहंतस्य कुर्वीत मृदास्तरणं संयुतम् ॥ तूर्यघोषेण तंतत्र नयेद्देहं धुजनावृतम् ८५ शोधयित्वा त्रोभयतः अन्नपेयानि सर्वतः ॥ भक्ष्यभोज्यानि चित्राणि मुंचेदस्य समीपतः ८६ महाराजस्य ये कार्या उपचाराः सदैव हि ॥ भोगाश्च निखिलाः कार्या भूय हेतस्य बंधुभिः ८७

स्तीत्यर्थः १७२ असिद्धस्य देहेऽपि मूर्छितत्वभावनयामरणशंकां कार्येति सदृष्टां तमाह अथेति त्रिभिः । यदि मरणावस्थामूर्ध्वमेतत्तथापि विवेकिना तस्य मृतबुद्ध्या दाहादिकं न कार्यं किंतु संग्रामे मूर्छितवत्तदज्ञानत्वेन मंतव्यमिति त्रयाणामर्थः तत्र रथोपस्थोरथस्य क्रोडभूतमुपवेशनस्थानम् १८० । १८१ । १८२ मृतशंकागोचरशरीरे कर्तव्यं श्रुतौ भिक्षुपेत्पादिना प्रदर्शितं वर्णयति तत इत्यष्टभिः । ततो मरणस्य सांशयिकत्वात् मृतत्वाभिमतं देहं तदीयो बांधव उत्तमजलेऽस्नापयित्वा चंदनपुष्पादिभिरलंकरणं श्रुतौ भिक्षुपदोक्तं कुर्यादित्यर्थः १८३ वसनाद्यैरिति । तथा वसनादिभिरलंकुर्यादित्यनुषंगः तथा तस्य वासयोग्यं भूगृहं भूमिखातरूपं गृहं कुर्यात् तत्र च तं देहं विमानं कृत्वा तूर्यघोषेण बंधुभिश्च सह नयेत् किं कृत्वा नानाविधभक्ष्यवस्तुनि बहून्करकान्कमण्डलंश्च सुगंधिजलपूर्णान् प्रसार्य विस्तृतां कृत्वा इति द्वयोर्थः १८४ । १८५ शोधयित्वेति । तच्च भूगृहं शुद्धं कृत्वा अस्य मृताभिमतं देहस्योभयतः पार्श्वद्वये पितानि प्रसार्यानीतानि पेयानि चित्राणि भक्ष्यादीनि च मुंचेत्तत्पतेत् १८६ महाराजस्येति । उपचाराः शय्यादिरूपाण्युपकरणानि भोगाः भोग्यपदार्थाः सुरभिद्रव्यादयः एते तस्य भूगृहगतस्य महाराजवद्बंधुभिः कार्या इत्यर्थः १८७

भूयहंततथाकुर्याद्यथाशक्त्यनुसारतः ॥ नक्षयेद्दीर्घनिद्रायांस्थितमस्यात्रबांधवाः १८८ कुर्वीरंस्तुशुभांतस्यगृहस्योपरिवेदिकाम् ॥ यथाकालान्निपतनंभूगृहस्यभवेन्नहि ॥ नीरातपमलादीनानंप्रवेशश्चकहिंचित् ८९ एवंकृतेचिरंकालंशेहेसौराजवत्सुखम् ॥ यावन्नायातिभगवान्नलभ्यःसर्वपूर्वजः १९० आगतेभगवत्यस्मिन्सुवायुर्वातिकश्चन ॥ संपर्कात्तस्यनुमृताउत्थास्यंतीहसर्वशः १९१ शस्त्रास्त्रविद्धोमूर्च्छास्थोवायुनाकेनचिद्यथा ॥ स्पृष्टःक्षणादिहोतिष्ठेत्पूर्ववद्वैरिमर्द नः १२ एवंतउत्थिताःसर्वेपूर्वसंस्कारसंस्कृताः ॥ रसायनादिसिद्धीनांयतंतंतेप्राप्तयेपुनः १३ आप्यताममृतत्वंचगच्छंत्येवनसंशयः ॥ एवंनकार्हेचिन्नाशोयोगिनोविद्यतेऽसुराः १४ योगयुक्तास्ततःसर्वेभवंतिदितिजोत्तमाः ॥ वैरिणांचक्षयंनित्यंकुर्वतेचात्रनिर्दयाः १५ केविप्राःकाश्चगावोवाकेदेवाःकेचसाधवः ॥ यदाशरीरंसर्वेषांसममेवोपलभ्यते १६ द्विपद्भिर्द्विपदांसाम्यंचतुष्पद्भिश्चतुष्पदाम् ॥ एतेषामपिपित्रोःस्यात्कामोयेनवपुर्भवेत् ॥ शुक्रशोणितसंभूतमन्येषामिवकामतः १७ कामहेतुकमेवेदंतोविश्वंमहाधियः ॥ कामःसर्वस्यजननीपिताकामस्तथोरितः ॥ विप्रोगौर्देवतासाधुःकामएव नचापरः १८ भ्रात्रादिःसकलोजंतुः कामएवप्रकीर्तितः ॥ प्रतिग्रहीतादाताचबलतःस्वेच्छयापिवा १९ कामश्चदेहएवैषसमुद्रसदृशोमहान् ॥ देवाद्याःकामकामायेवयंचदितिजेश्वराः २००

दाविप्रादिपुकेनमानार्हतेत्यर्थः १९६ साम्यमेवकार्यकारणरूपयोःस्फुटयति द्विषद्विरिति । द्विषदांविप्रादीनामितरेद्विषद्विःसाम्यंदृश्यते चतुष्पदांगवांचेतरेश्चतुष्पद्विरिति नचकारणेविशेषोयेनै
तेषांविप्रादीनामपिवपुरन्धेषामिवकामप्रयुक्तशुक्रशोणितसंभूतमेवभवेत् नचासंभवः यतःपित्रोःकामःसंभवेत् नहिनिष्कामानांपितृत्वंसंभवतिव्याघातादित्यर्थः १९७ नचजगत्कर्तुःसर्वा
त्मकस्यचेश्वरस्यपक्षपातेनविप्रादीनामाधिक्यंतल्लक्षणांकांमेसमन्वयेनतस्यैवाभावादित्याह कामेति । हेमहायिस्यस्ततोदृष्टानुगुण्यात्कामएवविश्वस्यहेतुर्जनन्यादिरूपश्च नहिनिष्कामस्यजननी
त्वादिकंदातृत्वांतंभवतीतिद्वयोर्भावः १९८ । १९९ एतादृशस्यापिकामस्यशेषित्वेनदेहःसर्वोत्क्रष्टइत्याह कामश्चेति । यथासर्वेषांजलानांमंशभूतानामपेक्षयांशीसमुद्रउत्क्रष्टतथादेहविषयकः
कामःसर्वकामेभ्यश्चेतिप्रथमदलार्थः एतदेवस्फुटयति देवाद्याइत्यादिना । येदेवमुनिप्रभृतयोर्वैचयंदेव्यायेचान्येकालत्रयवर्त्तिनस्तेसर्वेवयंकामकामाःकाम्यमानतत्तद्गोच्यपदार्थान्कामयंतएवसंतश्च
एतदेव्यापारंकर्मःसोयंनानाभोऽयमोचरोपिकामोदिदृशिवंभवतीत्यर्थः तथाचसकलवेषामयोजककामोदिदृशयत्वाद्देवपदार्थावत्क्रष्टास्तेष्वपिदिदोषाधिककामगोचरेष्वपिदेहःपरमोत्क्रष्टइतिभावः २००

एवं देहस्यापारं कुर्मः सोऽयं नानाभोग्यमोचरो विक्रामो देहायै भवतीत्यर्थः तथा च सकलचेष्टाप्रयोजकक्रामो देह इत्येवमप्यप्यथाचितं चेष्टास्तेऽप्योपि देहायै विक्रामगोचरेऽप्यो देहः परमोऽकृष्ट इति भावः २००
 २०१ एवं देहस्यैव सर्वतः प्राशस्त्ये सति लोके यत्प्राशस्त्येन रक्षणीयतया प्रसिद्धं तद्भावनं दिहे कृत्वा स एव संरक्ष्य इत्याह देह इति । हे देह्यास्ततो मुख्यप्राशस्त्या लोके प्राशस्त्याभिप्राये विप्रादयस्ते
 स्वदेहरूपा एव मन्त्राः तथा चास्य देहस्यैव रक्षणे प्रयत्नो योग्य इत्यर्थः २०२ एतेन पुण्यादिस्वरूपप्रपञ्चपाठपाठमित्याह अस्वेति । लोके हि दृष्टानि दृष्टेः पुण्यपापत्वेन प्रसिद्धं तदुपचयेन देवापुराविति
 तत्र देहस्यैवैष्टव्यसिद्धौ तस्य देहस्य सुखदं यत्कर्म पशुहिंसादिवस्य पुण्यत्वं सिद्धं तदुःखदस्य प्रातःस्नानादिस्तु पापत्वं तथा एतदनुकूलत्वं देवतात्वं साधुत्वं च प्रतिकूलस्य तु पित्रादिरेष्यत्वप्रयोजकमसुरत्व
 मित्यर्थः २०३ प्रतिकूलोऽपि तृत्वादिहानि लोकेऽपि प्रसिद्धे इत्याह पितेति । पितृप्रभृतिपुत्रपर्यंतो जनो यदा प्रति कूलो भवति तदा स्वस्य आत्मीय इति नाख्यापतोऽर्कितुपरः शत्रुरेव प्रसिद्ध इत्यर्थः २०४
 एवं स्वमतमुक्त्वा परमतं दूषयति ब्राह्मणादिति । ब्रह्मवधादोपापं भवतीति यदुच्यते वैदिकैस्तदयुक्तमित्यर्थः २०५ तत्र हेतुतया लक्षणा संभवमाह पापमिति । यदुःखफलं देवपापमिति वाच्यं द्वेपि हिं
 साद्यन्तरे तु सुखमेव लभ्यते न दुःखमस्तस्य पापत्वं कथं स्यादित्यर्थः २०६ कालान्तरीयदुःखस्य तत्फलत्वकल्पनानयुक्ता व्यवहितयोः कार्यकारणभावस्यासम्भवात् तावत्पर्यंतं क्षणिकस्य स्थायित्वक
 ल्पनाया व्याहतत्वात् नाप्यदृष्ट्यापारकल्पना युक्ता दुःखोदयं प्रति दृष्ट्यापथ्यसेवनादरेव हेतुत्वसंभवे तत्कल्पनावेफल्यादित्याह कालान्तरे चेति । तत्कालान्तरीयदुःखं तत्कारणं ब्रह्मवधादिका

चेष्टां कुर्मस्तथैवान्ये त्रिकालस्थाश्च देहिनाः ॥ स्वदेहार्थं च कामोयं सर्वेषामिह देहिनाम् २०१ देहस्ततो विज्ञेयो दैत्याः सर्वैः शरीरिभिः ॥ विप्रो गौर्देवता साधुः संर
 क्ष्योऽत्र प्रयत्नतः २०२ अस्य यत्सुखदं तत्स्यात्पुण्यं पापं च दुःखदम् ॥ अनुकूलो भवेद्योस्य स देवादिर्न चापरः ॥ असुरः प्रतिकूलश्च वध्यः सर्वोऽपि सर्वदा २०३ पि
 तामाता स्वसाभ्राता स्नुषा जाया सुतो यदि ॥ प्रतिकूलो भवेत्स्वस्य नैव किंतु परो जनः २०४ ब्राह्मणादिवधे पापं परदारादिसंगमे ॥ अन्यवितापहारे च यदुक्तं तन्मृ
 षावचः २०५ पापं दुःखफलं प्रोक्तं दुःखं चानन्तरं ततः ॥ न लभ्यते सुखं चात्र लभ्यते तदनन्तरम् २०६ कालान्तरे च दुःखं स्यान्न तत्कारणं भवेत् ॥ न हि कालान्तरे क
 र्म स्थातुमर्हति किंचित् २०७ कर्मणां स्थापनानात्र कल्पनीया कदाचन ॥ दृष्टलभेन चादृष्टं कल्प्यते वेदवादिभिः २०८ अहिंसा ब्रह्मचर्यादिक्लेशकारं तपो हियत् ॥
 यज्ञादिकं तथा कर्म ह्येते नैव निराकृतम् २०९ पापं दुःखफलं यस्मात्पुण्यं सुखफलं तथा ॥ आहुः सर्वमहात्मानो वेदवादरताः सदा २१० वेदानां संप्रदायो यं भीरूणां
 हृदयंगतः ॥ विपरीतं तथाऽभीते सुखदुःखफलप्रदम् २११ तत आरभ्य दैत्येन्द्रादि धायं परिवर्तते ॥ धीराणामपि भीरूणां संप्रदायोति भेदवान् २१२

रणकं न भवेत् तावत्कर्मणः स्थित्ययोगात् स्थापना स्थितिः स्फुटमच्यत् १०७ । २०८ एवं दुःखदस्य पापत्वं निश्चये सति सद्यो दुःखदं तपो यागादिपापत्वेन हेतुतामेव भजत इत्याह अहिंसेति ।
 अहिंसादिरूपं तपो यज्ञादिरूपं कर्म च एतेन पापलक्षणात्कंदेनैव निराकृतं हेतुतया बोधितं भवतीत्यर्थः २०९ अत्र वैदिकप्रसिद्धमनुकूलयति पापमिति । दुःखफलकत्वेन पापं लक्षयं तोषिवेदिकास्त
 त्स्वरूपं न जानंति वेदवाद्मोहितत्वात् । वयं त्वर्थे परास्तदवगच्छाम इति भावः २१० स्वस्य वेदार्थवित्त्वं ब्राह्मणादीनां तत्र भ्रातृत्वं च स्फुटयितुं वेदार्थोपदेशपरंपराया द्वे विषयमाह वेदानामिति ।
 अयं संप्रदायः परंपरोपदेशः पुरायेभीरवो हिंसाविकृतो कोऽनर्थ आपतेदित्येवं भयदूषितचित्ता आसंस्तेषां हृदयं प्रविष्टः अयं कः सुखदुःखप्रदं विपरीतं सद्यः सुखप्रदं हिंसादिपापं सद्यो दुःखप्रदं यागादिपुण्य
 मिति यावत् यस्तु पुरा अभीतो भयदोषहीन आसीत्स्मिन्स्तु तथा अस्य यत्सुखदमित्यादिना मदुक्तरूप एव संप्रदायः स्थित इत्यर्थः २११ तत इति । ततस्तान् पुरा कालिकान् भीरून् भीरून् श्रारभ्येदानीं
 तनेष्वपि दैरूपेणैवायं संप्रदायो वर्तते पतो धीरत्वभीरुत्वाभ्यामधिकारिभेदे सत्यतिभेदवान् एकैरूपान् ईह इत्यर्थः २१२

तत्रभीरुसंप्रदायो ब्राह्मणैर्देवादिभिश्च बहुधा प्रवर्तितो दृश्यते वीरयोगो द्वितीयस्तु प्रजापतिशिष्ये मध्येव वर्तत इत्याह भीरूणामिति २१३ धीरसंप्रदायस्य प्रख्यात्यभावे हेतुनाह एवमिति । यतो ब्रह्मातच्छिष्यो हंचैतौ द्वौ चैव जानीवः इतरेजनास्त्वज्ञानदुःसंगाशक्तिभिर्दूषिताः कथमनुतिष्ठन्तु हेदैत्याः ससंप्रदायो महाभागान् युष्मान् प्रतिमदुपदेशेन प्राप्त इत्यर्थः २१४ स्वबाहुबलत इति । ए नंसंप्रदायं भवंतः स्वबलेन जगत्रये लोकात्रये स्थापयन्तु प्रसूतं कुर्वन्तु यतोऽयं पुण्यकृतपुण्यस्य सुखदस्य हेतुः २१५ अस्य स्थापनोपायः प्रतिपक्षनिरास एवेति वक्तुं प्रतिपक्षान् कर्तव्यमिति अस्येति । अस्य वीरयोग्यस्य ब्राह्मणादेवास्तथान्ये दुर्बलाश्च प्रतिपक्षाः स्फुटमन्यद्वयोः २१६ । २१७ एते सर्वे वीरयोग्यस्य वेदोक्तमार्गस्य विरोधिनो विपर्यस्ता अस्मादिति जादिपुद्गेपशालिनश्च भवद्भिर्हेतव्या इत्याह निघ्नंति चेति २१८ उपसंहरति एवमिति । इत्थं मनुकृते सति युष्माकमत्रेह लोके तथा परलोके च सुखं भविष्यति तत्रैव मनुपदेशं संप्रदायं ह्ययां परदुःखितत्वरूपं भीरुसंप्रदायसंतानि कां त्यजयेति १९ एवं विरोचनेन राजा गुरुणा च सताश्रावितोऽपि निषकास्ते दैत्याः साधूनि हत्यस्वमतं प्रवर्तितवन्त इत्याह एवमुक्ता इति २२० तस्मादयत्वेपीत्यादिकं डिंकाशेषस्यासुरमतापवादकस्यार्थमाह संप्रदाय

भीरूणां संप्रदायो यं ब्राह्मणाद्यैः कृतो महान् ॥ वीरणां वर्तते दैत्यामप्येवाप्यत्र न कश्चित् २१३ एवं जानाम्यहं दैत्या ब्रह्मादेव गुरुस्तथा ॥ रहस्यः संप्रदायो यं निन्दितो जैरेनेकधा ॥ अज्ञैश्चैव महाभागा युष्मानद्यसमागतः २१४ स्वबाहुबलतस्त्वेनं सर्वलोकसुखप्रदम् ॥ स्थापयन्तु महावीर्याः पुण्यकृच्च जगत्रये २१५ अस्य मार्गस्य सततं ब्राह्मणाः प्रतिपक्षिणः ॥ यज्ञादिनिरतास्तद्ब्रह्मचर्यादिसाधनाः २१६ देवा ये च निसर्गेण स्युरस्माकं च शत्रवः ॥ दुर्बलाः प्राणिनश्चान्य एनं पक्षमुपाश्रिताः ॥ अस्माकं वैरपक्षस्था अस्मभिदा परायणाः २१७ निघ्नन्तु सकलानेता न वेदमार्गविरोधिनः ॥ अन्यथा ज्ञानिनः पापान् स्मासु च विरोधिनः २१८ एवं कृते मया प्रोक्ते सुखं योत्र भविष्यति ॥ परलोके च दैत्येन्द्रादयां त्यजथ सर्वथा ११९ एवमुक्तास्तदा दैत्याः पापात्मानो निसर्गतः ॥ निर्घृणाः क्रूरकर्माणः प्रभुणा गुरुणा ततः ॥ कृतवृत्तस्तथैवैतज्जगत्सर्वसमाकुलम् २२० संप्रदायो महान् स्तेषां ब्राह्मणादिविरोधकृत् ॥ लभ्यते तत्र तथा चारो जीवने मरणेऽपि च २२१ अद्यापि ते महात्मानो ब्राह्मणादीर्घदर्शिनः ॥ एवमाहुः सदाचारादृष्ट्वा पापरतं जनम् ॥ नास्तिकं मोक्षरहितं यथेष्टाचारिणं सदा २२२ आसुरोजन एवायमासुरं कर्म सर्वदा ॥ कुतो यन्तास्तिको भूत्वा यज्ञादिपरिवर्जितः २२३ मृते सति तथा प्रेतं भक्ष्यवस्त्रादिना मुहुः ॥ अलं करोति बहुशो मूढो वै स्वस्य मायया २२४ अलंकारादिना चैव कृते च प्रेतदेहके ॥ परलोकजयं यस्मान् मन्यते यमतीव च २२५

इति चतुर्दशभिः । तेषामसुराणां संप्रदायो ब्राह्मणादिविरोधप्रयोजकं भद्रं दिलाक्षणस्तथा चारो जीवने शरीरप्रापणपरत्वरूपो मरणेशरीरालंकाररूपश्चात्र लोके प्रायशो लभ्यते इत्यर्थः २२१ अद्यापीति । यतोऽसुरसंप्रदायो मनुष्यादिष्वप्यनुगतस्तद्वदानीमपि पापरतानास्तिकं यागदानादिसत्कर्मविमुखं मोक्षरहितं मोक्षे श्रद्धाहीनमत एव यथेष्टाचारिणं च जनं दृष्ट्वा तैः आस्तिकाः सज्जना एव वदन्तीति २२२ एवं कथं मत्प्राकांक्षायां माह आसुर इत्यादि । अयं पापरतोजन आसुरः असुरसंप्रदायवर्ती भवति यत आसुरमसुराणां प्रियं कर्म हिंसादिसर्वदा करोतीति शेषः यथेवं न स्यात्तदर्थं नास्तिक्ये न यज्ञादिविमुखः कुतः स्यादित्यर्थः २२३ तथामृतदेहलंकारेण परलोकजयां सापि मोहमयी विनाऽसुरविशं कथं स्यादित्याह मृते सतीति । मरणोत्तरं यत्प्रेतमलं करोति ततो ज्ञायतेऽयं स्वरूपाज्ञानरूपमायमायुह इतीत्यर्थः २२४ अलंकारादिनेति । यस्मादयमिति मन्यते विविशिति इति किं अलंकारादिना प्रेतदेहेऽप्येकते पुजिते सति अतीवातिशयेन परलोकजयः स्यादिति २२५

एवोऽस्थानेविभ्रमः कथंमोहयेविनाशोभेतेत्याहुः अहोइति । माहात्म्यं विलासः परिवर्ततेस्ततोभवतियतः प्रथमं देह आत्मा मृतः स देह रूप आत्मा मृतः स नृशवालंकरणेन परलोके तत्फलं भुंक्ति इति भातीत्यर्थः २२६ उपपत्तिलेशोप्यत्रानुकूलोनास्तीत्याह तस्येति । प्रेतेशवेभूमिभावंगतेसतितस्यविनष्टस्यैवदेहस्यपुनरुत्थानं कथं स्यात् ननुमृष्टीनमंडूकवत्स्यादितिशंकापरिहरति तत्रेत्यादिना । यत्पतस्तत्रार्थमंडूकानां निदर्शनं दृष्टांतीकरणं नोपपद्यतेन संभवतित्यर्थः २२७ तत्र हेतुतया वैषम्यमाह यतइति । यतः सरसि शुष्के सति सर्वांगैरविशीर्णैरूपेतामंडूकाजलविषयेन मूर्छिताः सतः पुनर्मैघनीरसां निधयेनोत्तिष्ठंतीति संभवति अत्रतुविशीर्णविषयस्य देहस्य पुनरुत्थानं कथं स्यात् यतस्ते दृष्टांतीकृतामंडूका अपिकाकादिभिर्विदारिता वयवाये भवति ते पुनर्नोत्तिष्ठंतीति प्रसिद्धमित्यर्थः २२८ प्राजापत्यवायुसंसर्गप्रभावादिशीर्णोत्थानमाशंक्यतदीपयुक्त्यैवोद्भूतगुडन्यायेन परिहरति दृष्टे सतीति । दृष्टे फले सति लभ्यमाने अदृष्टं तत्त्वं सत्सु स्वरूपं न स्यान्न कल्पनायोग्यमिति यन्मतमास्तिकसंप्रदायनिरासाय तर्कितं विरोचनस्यासीत्तदेतदूषणं प्राजापत्यवायुवशान्मृतजीवनं कल्पयतोस्य विरोचनस्यैवमूर्द्धनिपतितमित्यर्थः २२९ यच्चभीरुप्रवृत्तितत्त्वमास्तिकपथस्योच्यते

अहोमौर्ख्यस्यमाहात्म्यमंदस्यपरिवर्तते ॥ आत्मा देहस्ततो नान्यो मृतश्च पुनरेव सः ॥ परलोकफलं गच्छेत्प्रेतालंकरणेन हि २२६ तस्य देहस्य केन स्यात् पुनरुत्थानमेव यत् ॥ भूमिभावं गते प्रेतैतत्र यत्रोपपद्यते ॥ महातडागसंस्थानां मंडूकानां निदर्शनम् २२७ यतः शुष्के सरस्येते सर्वा विषयसंयुताः ॥ मूर्छिताः पुनरुत्थानं प्राप्नुयुर्मैघनीरतः ॥ विनष्टसर्वा वयवाः पुनर्जीवंति नैव ते २२८ दृष्टे सति न तत्त्वं स्याददृष्टमिति यन्मतम् ॥ तदस्यैव परावृत्तमत्रैतन्मृतजीवने २२९ नारदाद्याश्च भृगवाद्याः शक्रस्यायं भुवादयः ॥ महावीर्याः कथं नुस्युर्भीरवः सर्ववेदिनः २३० विरोचनस्ततो दैत्यः कामज्वरवशंगतः ॥ जलपस्वात्महीनां स्तांस्तत्र यत्किंचिदेव यत् २३१ तन्मतात्कामुको भूत्वानरकग्राममार्गगः ॥ दुस्तर्कैरात्मनः पापं पुण्यं कर्तुं समुद्यतः ॥ अकीर्तिमतुलां प्राप्य लोके स्मिन्पापमोहितः २३२ परलोके तथा दुःखं प्रतीकारविवर्जितम् ॥ यास्यतीत्यादिवहुशः प्राहुस्ते न्यायसंयुतम् २३३ तस्माद्वैरोचनो मार्गे न गंतव्यः कदाचन ॥ अपिकंठगतैः प्राणैः स्वात्मनः सुखकारिभिः २३४ इंद्रस्ततोत्र विज्ञायतामसंतं विरोचनम् ॥ अर्द्धमार्गे शनैर्गच्छंस्त्यक्तवान्सुखवित्तये २३५ तंत्यक्त्वा कचिदासीनो देवानप्राप्य देवराट् ॥ दृष्टवान्भयमेतत्स बुद्धिमान्स्वयमात्मानि २३६

तदांध्यविलसितमित्याह नारदाद्याइति । नुइतिवितर्क २३० तस्मात्सर्वप्रमाणविरुद्धं वैरोचनं मतमुन्मत्तमलपितत्वेन हेयमित्याह विरोचनइति । यद्यस्मात्स्वात्महीनानसुरान्प्रतितत्रैत्यसभायां यत्किंचिदयुक्तमेव जलपकथितवांस्ततो हेतोः कामज्वरेण व्यामोहितचित्तएव विरोचनो बोध्यइत्यर्थः २३१ येतु तन्मतमनुसरिष्यन्ति ते आसुरीयोनिमापन्ना इत्यादिगीतोक्तदुर्विपाकं यास्यतीत्याह तन्मतादिति । यस्तु कामुको नरकरूपग्रामस्य मार्गे प्रतिप्रमानस्तन्मतात्तदासुरं मतमादाय पापं हिंसादिकं पुण्यं कर्तुं पुण्यवदनुष्ठेयतां नेतुं समुद्यतो भवेत्स इह लोके निर्दाप्राप्य परलोके दुःखधारां यास्यतीत्येवं युक्तिमद्बोध्येशिष्टपुंगवास्तेवदंतीति द्वयोरर्थः २३२ । २३३ फलितमाह तस्मादिति । सुखकारिभिः सुखकामैः २३४ अथ नयमकण्डिकोक्तमिदं स्य पुनरागमनवृत्तमाह इंद्रइति द्वाविंशतिश्लोकेः । ततो दुर्मतपरत्वाच्च विरोचनं तामसं विज्ञायार्द्धमार्गे शनैर्गतिमिषेणैर्दस्यक्तवान् सुखवित्तये सुखलाभाय २३५ तंत्यक्त्येति । तं विसृज्य देवानप्राप्य कचिदेकां तस्थितो देवराट् इंद्र एतद्वक्ष्यमाणरूपं भयं भयप्रयोजकं विपरीतात्मग्रहणं तदोपदृष्टवानालोचितवान् आत्मनि मनसि यतो बुद्धिमान्सात्विकइत्यर्थः २३६

यथावृहदारण्यकसप्तमे देवनरासुरैः श्रेयोमार्गे पृष्ठेन प्रजापतिना ददित्यक्षरे उच्चारिते दमदानदयाः स्वस्वभावानुसारेण तैः श्रेयोहेतुत्वेन गृहीतास्तथात्रापि दृश्यते इति पदवटित प्रजापत्युपदेशे लक्षणया दृश्यमानच्छाया सदृशो देह आत्मेति विरोचनेन गृहीतं दोषातिशयादिद्रेण तु श्रुत्य विधातेन छायात्मेति गृहीतमासीदतस्तत्रैव दोषालोचनमिदं दृश्यदर्शयति देहस्येति दशभिः । यतश्छायायाः स्वरूपलाभायोपजीव्येदे हेतुत्वादि विकाराणां स्फुटत्वाद्दुर्लभममृतत्वादिकं प्रत्युत्पद्यतादिव दनात्मत्वमेव विज्ञायते ततो हेतोस्तदुपजीविका छायाचक्षुषि दर्पणादौ वा दृश्यमाना कथमात्मा स्यात् हियतः अमृतत्वमभयत्वं ब्रह्मत्वं च यत्र वस्तुनितस्यात्मत्वं प्रजापतिनोक्तमिति द्वयोरर्थः २३७ । २३८ अत्रा मृतत्वादिसत्त्वं शक्तिवापरिहरति मरणं चेति । यद्यप्यत्र छायात्मनि मरणभये स्वतो ब्रिं वने रपेक्षेण न दृश्येतेत्यमृतत्वाभयत्वयोरुपपत्तिस्तथा प्रातः कालादौ वर्द्धमानत्वरूपं ब्रह्मत्वं च संभवति तथाप्येव छायात्मा देहवत् आस्यः असुक्ष्मेणैव इति स्मृतेः क्षेपाहो हेय इत्यर्थः आत्मत्वेन न द्रष्टव्य इति यावत् यदि देहधर्ममास्थितारूपं न गृहीयान्न दातृस्यानुकारलक्षणः स्वभावो व्याहृत्येतेति तर्कसूचयं छायाया देहधर्मानुकारिता हेतुतया ह यत इति । एष छाया रूप आत्मा यतो देहस्य धर्मानुगुणदोषरूपानादत्तेतद्द्वार

देहस्य जनिमृत्यादि धर्माः संति सहस्रशः ॥ सोऽमृतत्वादिभुणक्तः सत्सुतेषु भवेत्कथम् २३७ घटादिवत्ततो देहो नात्मा स्यादत्र सर्वथा ॥ छायात्मा तत एवायं चक्षुरादिपुंस्थितः ॥ अभयं चामृतं ब्रह्महात्मोक्तः परमेष्ठिना २३८ मरणं च भयं वापि दृश्यतेऽत्र स्वतो न हि ॥ प्रातरादिपुं कालेषु ब्रह्मता चास्य दृश्यते २३९ यद्यप्येवं तथाप्यस्य एष देह इवास्ति हि ॥ यतो देहगुणानेष दोषांश्चाप्नोति सर्वदा २४० देहेलंकरणैर्युक्ते छायात्मा स्यादलंकृतः ॥ सुवस्त्रे च सुवस्त्रो यं छत्री छत्रिणिसर्वदा २४१ अंधे देहे भवेदंधः श्लेष्मणे श्लेष्मणायुतः ॥ हीनां गेच विहीनां गः स्वयं नायं हिकश्चन २४२ जडो विनश्वरे चास्मिन्ननुकारस्वरूपिणि ॥ भोगसंगत्यभावेन भोक्तृत्वचकथं भवेत् २४३ लोककामादिभोगार्तिना हंपश्यामिकांचन ॥ अस्मिन्नात्मनितेनात्मा स्यादस्मात्कोपि चापरः २४४ देहेन ह्येतमन्वेषच्छायात्मापि विनश्यति ॥ तथाच परलोकस्य गता कश्चित्परो भवेत् २४५ तमेतं पुनरेवाहं गत्वा पृच्छामि देहतः ॥ छायायाश्च पृथग्भूतमात्मानं परमेष्ठिनम् २४६ इत्थं विचार्य देवं द्रः सात्विकः पुनराव्रजत् ॥ प्रष्टुकामस्तमात्मानं ब्रह्माणं जगतां गुरुम् ॥ समिदादिकरो भूत्वा विनयेन समन्वितः २४७

यतिततो हेयत्वमपि कथं नादतीति द्वयोरर्थः २३९ । २४० देहगुणदोषधारणमेव स्फुटयति देह इति । देहभूषणवस्त्रच्छत्रयुक्ते सत्यं छायात्मापि तथैव भातीत्यर्थः २४१ अंधे इति । तथा विवेदे देहं धेने ब्रह्मविकले सत्यं छायात्माऽप्यंधो भवति तथा श्रुतौ स्नामपदोक्ते श्लेष्मणे कफेन द्रुतनासिके सति तथा भवति एवं हस्तादिविकले सति तथा भवति ननु स्वाभाविकस्तत्र न कोपि दोष इति चेन्मैवम् निःस्वभावत्वस्यैव तत्र दोषराजत्वादित्याशयेनाह स्वयमित्यादि । अयं छायात्मा स्वयं स्वभावेन कोपिकेनापिरूपेण निर्वचनाहो न भवति परापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादि-यर्थः २४२ किंचा हिंसा छायात्मनि विज्ञाते सति प्रजापत्युक्तं सर्वलोककामाप्तिरूपं फलं श्रुतौ भोग्यपदोक्तं न युज्यते अस्मिन् भोक्तृत्वस्यैवा संभवादित्याह जड इति द्वाभ्यां । जडत्वाद् विनश्वरत्वादानुक्रियते इत्यनुकारो ब्रिं वत्सपेक्ष चरुपत्वाच्च यो भोगानां संगते यो गताया अभावस्तेनास्य छायात्मनो भोक्तृता यतो न विद्यते ततोऽस्मिन्नात्मनि विज्ञाते कांचनापिलोकादिकलाप्तिं न पश्यामि तस्माच्चेतद्भिन्नैव केन चिदात्मना भवितव्यमिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ तथा कृतनाशान्भुज्यमानोऽपि प्रसज्येत्याह देह इति । देहेन ह्येतच्छायात्मा यतस्तदेहमनुसृत्य नश्यति तदा परलोकं गता कश्चित्परो कल्पः स्यात्तथा च कृतनाशापि स्थित्यर्थः २४५ तस्मादेहच्छायाभ्यां पृथक् स्वं भावित्वा आत्मा पुनः प्रजापतिं प्रति पृच्छत्यहं इति २४६ सात्विकवर्तित्वविचार्योपायनब्रह्मसंज्ञायां यतिपरास्त्वयाह इत्यभिहितं २४७

रित्यर्थः २४५ तस्मादेहच्छायाभ्यां पृथक् संप्रवित्वात्मा पुनः प्रजापतिरिति तद्वत्प्रवृत्त्याह तमेतमिति २४६ सात्त्विकत्वादिर्विचारादीनां यववत्प्रवृत्त्याह तमेतमिति २४७
तमागतमिति । तमिदं पुनरागतं वक्ष्यमुदितचेतामस्मात्तद्वचनमुक्तवान् २४८ एतत्किमत आह सार्धमिति । हेमचवनम्भवान्स्मान्मत्समीपदेशात् हृष्टचेताः सन्गतवान् इदानीं ति पुनरागमनं किमप्योज
नकमित्यर्थः २४९ इत्युक्तमिति । इति इत्थं उक्तः पृष्ठद्वयोर्देहच्छायायोरस्तमत्वे स्वयं तर्कितं दोषजातं श्रावयामास ततः प्रजापतिरिदमाह इदं किं हेमचवनम्भवान्पृथग्देहच्छायायोरह इदं किं
अनयोर्भोक्तृताभोग्यग्रहणयोग्यतानसंभवति जडत्वादिति तदेवमेव युक्तमेव परं त्वनुकोपालं भस्ममेयं श्रमोयस्याविज्ञानात्कृतस्तमेतमात्मानं देहच्छायाभ्यामन्यविलक्षणं भूयो वदामि उपदेक्ष्यामि एतं
कम् यथात्मा ते तुभ्यं प्राल्हादिना विरोचनेन सह वर्तमाना योक्त इति द्वयोरर्थः २५० । २५१ परंतु चित्तशुद्धये तावत्कालं ब्रह्मचर्यं कार्यमित्याह पूर्वमिति । द्वात्रिंशद्वर्षरूपकालावच्छिन्नं ब्रह्मच
र्यं पूर्वमबुद्धिपूर्वमसंकल्पितमासीत् इदानीं तु तद्विधिवत् कुर्वित्यर्थः २५२ एवमुक्तेति । इत्थं प्रजापतिनोक्ते सति इदं द्रष्टव्यं यथा वक्ष्ये कृतवान् तस्मिंस्तावत्काले कृते प्रजापतिना नियते स
ति प्रजापतिरिदं वक्ष्यमाणं स्वप्रसासित्वेनात्मनः प्रतिपादकं वचनमभाषत इत्यर्थः २५३ दशमं कंडिकार्यमाह पूज्यमान इति सप्तभिः । यः पूर्ववर्णित आत्मा स एव स्वप्रेस्वकीयविभूतिभूतैर्नानावि

तमागतं पुनर्वीक्ष्य ब्रह्मालोकपितामहः ॥ उक्तवान्वचनं त्वेदं हृष्टचेता हसन्निव २४८ सार्द्धं विरोचनेनास्मान्मघवन्गतवान्भवान् ॥ हृष्टचेताः किमिच्छन् सन् पुन
रप्यागतो धुना २४९ इत्युक्तः सर्वमेवाह दोषं स्वेनावधारितम् ॥ शक्रः प्रजापतिं सोपितमाह वचनं त्विदम् २५० एवमेव भवानाह यदेहच्छायायोरिह ॥ भोक्तृता
नास्ति ताभ्यां तमेतमन्यं वदाम्यहम् ॥ भूयः पूर्वय उक्तस्ते सह प्राल्हादिनामया २५१ पूर्वद्वात्रिंशतं वर्षान्कालमासीदबुद्धितः ॥ ब्रह्मचर्यमिदानीं तु बुद्धिपूर्ववसे
हभोः ॥ तावन्तमेव कालं त्वन्ततो वक्ष्यामि ते पुनः २५२ एवमुक्ते तथा च केसशक्रस्तद्यथोचितम् ॥ कृते तस्मिन्गते काले धाते दंतमभाषत २५३ पूज्यमानः पु
मान् स्वप्रेचरति स्वात्मभूतिभिः ॥ यः स आत्मेति भवता ज्ञातव्यः शक्र सर्वथा २५४ एवमुक्ते स गतवान् पूर्ववद्दृष्टमानसः ॥ मघवानागतस्तद्दोषमेतं विचिंत्य हि
२५५ शरीरगुणदोषाभ्यां छायात्मेन लिप्यते ॥ यद्यप्येष तथाप्यस्य दोषो यस्य महानिह २५६ स्वप्रेमं तीव्रतं केचिद्वैरिणः श्वापदा अपि ॥ उच्चाटयंति हस्ती
वक्रमुद्यम्य कोपितः ॥ अप्रियाणां च वेतेव पुरुषः स्वप्रगो भवेत् १५७ अमृतं निर्भयं ब्रह्म हानं दात्मेति कीर्तितम् ॥ ब्रह्मणामहमेषोऽपि विपरीतस्ततो न सः २५८
अस्मादन्येन केनापि भवितव्यं त्विहात्मना ॥ ततः प्रजापतिं भूयोगमिष्यामि यथापुरा २५९

ययैः पूज्यमानस्तात्सासित्वेनानुभवन्निति यावत् चरति वर्त्तते एष आत्मत्वेन ज्ञेय इत्यर्थः २५४ एवमुक्तेति । एवमुक्ते सति स मघवान् पूर्ववद्गतवान् तथा मार्गं स्वप्रदृष्टरिदं दोषं विचिंत्य पुनरा
गमदित्यर्थः २५५ तद्दोषं चिंतामभिनयति शरीरेति । यद्यप्येष स्वप्रदृष्टादेहस्य स्थूलस्य दोषानां ध्यारोगादिच्छायात्मवज्जते तथाप्यस्य वक्ष्यमाणभयमोहादिरूपो दोषः स्फुटो वर्त्तते इत्यर्थः
२५६ तदोषं वर्णयति स्वप्रदृष्टेति । तं स्वप्रदृष्टं केचिद्वैरिणोऽप्यतीव हिंसित इव प्रतीयते तथा श्वापदा वृक्या प्रादय उच्चाटयंती वपलापमानं कुर्वती वपथामत्तो हस्ती कोपितः सन्करं शुंढा मुद्यम्योच्चाटयेत्
इत्यर्थः तथा अप्रियाणां सुहृद्विपरीतानां वेत्ता चकारादौ दनादिकर्ता भवतीत्यर्थः अत्र सर्वत्र इव शब्दः प्रजापतिवचसि श्रद्धानेन मघवताममेवात्र व्यामोह इति सूचयितुं प्रयुक्त इति बोध्यम् २५७ प्र
जापत्युक्तं लक्षणमत्र न संभवतीत्याह अमृतमिति । एष स्वप्रदृष्टा यतो विपरीतः प्रजापत्युक्तादिलक्षणस्ततः स उपक्रमोक्त आत्मानं भवतीत्यर्थः २५८ अस्मादिति । अस्मात्स्वप्रदृष्टः सकाशा
दप्यः कश्चिदात्मा संभाव्यते तन्निर्येतुं भूयः प्रजापतिं गच्छामीत्यर्थः २५९

इतिसंचित्येति । इत्थंसंचित्यतंप्रजापतिं गत्वा तेन प्रजापतिना पूर्ववत्पृष्ठे सति स्वाभिप्रायं श्रावयित्वा प्रजापतिवाक्येन द्वात्रिंशद्वर्षानवसत् तावतिका लेपूने ब्रह्मेदं सुप्तिसाक्षित्वेन तस्यात्मनो बोधकं वा
क्यमाहेत्यर्थः २६० एकादशकंडिकार्थं त्रिंशतांशकैः प्रदर्शयंस्तत्र सुप्तिसाक्षिपरस्य प्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह यदेति त्रिभिः । यदायं पुरुषः सुप्तो भवति कीदृशः समस्तः अस्यैव विवरणं ज्ञानव
जितः अस्तंगतविशेषविज्ञानकः तदा यत्र हार्दाकाशरूपे ब्रह्मलोके मायामात्रोपाधिके एकतां प्राप्य दुःखलेशैस्तत्प्रयोजकैरिन्द्रियैश्च रहितः सर्वविक्षेपरहित इति यावत् भवति तथा यत्र हार्दाकाशे गतो जंतुस्तं
हार्दाकाशं प्राप्तमप्यविज्ञायैव पुनः पुनरागच्छति स एव हार्दाकाशोऽमृतादिलक्षणस्ते आत्मेति त्रयाणामर्थः २६१ । २६२ । २६३ एवमुक्त इति । एवं प्रजापतिनोक्ते सति तत्राप्यज्ञानविशिष्टा
त्मविभ्रमेण तुष्टं द्रोगतवांस्तत्रार्द्धमार्गे गत्वा विमृशन् स्वयं गृहीते प्राज्ञं तं ज्ञकं आत्मनि इमं वक्ष्यमाणं दोषमालोच्य पुनरागत इत्यर्थः २६४ दोषचिंतामभिनयति । आत्मानमिति द्वाभ्यां एष सुप्तः
पुमानहमयमेतादृशः परोमद्भिन्नस्तादृश इत्येवमात्मानं परं च न विजानाति यद्विमोहितो मादकैर्दूषितचित्तो न विजानाति तद्वदिति मोहयं तथा विनष्टप्रायतापत्तिश्चेत्येतौ दोषौ स्फुटौ २६५ तत इति ।

इतिसंचित्यगत्वा तं तेनोक्तं सन्निवेद्य च ॥ स्वाभिप्रायं यथा पूर्वं न्यवसत् तस्य वाक्यतः ॥ द्वात्रिंशद्वर्षके काले गते ब्रह्माहतं पुनः २६० यदायं पुरुषः शेते समस्तो ज्ञानव
जितः ॥ दुःखलेशेन रहित एकतां प्राप्य चेन्द्रियैः २६१ हार्दाकाशे ब्रह्मलोके मायामात्रशरीरिणि ॥ यत्र गत्वा पिसर्वोयं यथा पूर्वं समाव्रजेत् २६२ न जानाति च स
तंतं स्वेन प्राप्तं कथंचन ॥ सत आत्मा मृतं ब्रह्म भयश्च न्युपरोदितम् २६३ एवमुक्ते यथा पूर्वगतवानागतः पुनः ॥ अर्द्धमार्ग इमं दोषं निरीक्ष्येद्रोतिसात्त्विकः २६४
आत्मानं न परं चैष विजानाति विमोहितः ॥ अयं वाहं परो वायमिति यद्वत्पुमानिह ॥ विनाशमिव संप्राप्तो विद्यमानोऽप्यसौ तदा २६५ ततः कथं भवेदात्मा ह्यमृतत्वा
दिलक्षणः ॥ ततः प्रजापतिं भूयोगमिष्यामि यथापुरा २६६ इतिसंचित्यगत्वा तं तेनोक्तं सन्निवेद्य च ॥ न्यवसत् पूर्ववत् तस्य वचनाद्ब्रह्मवित्तये २६७ चतुर्थे त्रिहिर्या
येपंचवर्षाण्यतिष्ठिपत् ॥ निवासे ब्रह्मचर्यार्थं विधाता पूर्ववन्न हि २६८ वर्षाण्यादौ स्वयं चायं द्वात्रिंशद्ब्रह्मचर्यतः ॥ द्विवारं ब्रह्मणो वाक्यादेव षण्णवतिर्ह्यभूत् २६९
अधुनापंचवर्षाणि ह्येवमेकोत्तरं शतम् ॥ इन्द्रस्याभूद्ब्रह्मचर्यं प्रजापतिसमीपतः २७० ब्रह्मचर्येण सर्वोऽपि लभ्यते दुर्लभं हि यत् ॥ ब्रह्मचर्यं च सर्वाणि यज्ञादीनि व
दंति हि २७१

तत उक्तदोषयोगात् प्रजापत्युक्तलक्षणमात्मत्वमत्र न संभवतीति पुनस्तदवधारणाय गुरोरंतिके गंतव्यमित्यर्थः २६६ इतिसंचित्येति । तच्छब्दार्थो ब्रह्मा उक्तपृष्ठे २६७ चतुर्थे इति । अत्र इन्द्रा
गमनसंबन्धिनिर्णयविक्रमे चतुर्थे सति चतुर्थवारं गमने सतीति यावत् विधाता ब्रह्मा निवासे स्वस्थाने ब्रह्मचर्यार्थं चैव वर्षाणि अतिष्ठिपत् इन्द्रं स्थापितवान् तु पूर्ववद्वात्रिंशद्वर्षाण्युपदिष्टवानित्यर्थः २६८
इन्द्रस्य ब्रह्मचर्यवर्षाणिसंकलयति वर्षाणीति द्वाभ्यां । अपमिन्द्रादौ विरोचनसहितः स्वयमनाद्विष्टोऽपि ब्रह्मचर्यार्थं द्वात्रिंशद्वर्षाण्यवसदित्यर्थः तावत्त्येव च वर्षाणि ब्रह्मणो वाक्याद्विवारमवसत् एवं
द्वात्रिंशत् खिरावृत्तौ वर्षाणां षडधिकानवतिर्जाता २६९ अधुनेति । अधुना चतुर्थे पर्यायेपंचवर्षाण्यवसत् एवं सर्वसंकलने इन्द्रस्य प्रजापतिसमीपे कृतस्य ब्रह्मचर्यस्य काले कोत्तरशतसंख्यवर्षरूपो
भूदित्यर्थः २७० अस्य ब्रह्मचर्यस्य महिमानमुत्तरग्रंथेन प्रपंचयन् प्रथमे तदध्यायपंचमकंडिकोक्तं दर्शयति ब्रह्मचर्येणेति नवभिः । सर्वोऽप्यधिकारियद्यदुर्लभं तत्सर्वमतो लभते हि यत् एतद्ब्रह्मचर्यं
समीहितसाधनत्वरूपसाधर्म्येण सर्वव्यज्ञादिरूपं यदतिवैदिक इत्यर्थः २७१

न केवलमुक्तसाधर्म्येणगीणमेव यज्ञादिरूपत्वमस्याकिंतु निरुक्तालोचने मुख्यपञ्चादित्वमस्यैवेति दर्शयति तत्र पञ्चपदसमन्वयं करोति यद्वति । पदांतरेरपि निर्बुधादिति निरुक्तेयास्कोक्तविषयापञ्चपदानि
वचने क्रियमाणे यो यो ज्ञाता कात्रये पितृस्यसर्वस्य ज्ञेयलाभदेतुरिति श्रुतिर्दर्शितवाक्ये कदेशभूतयकारज्ञकारयोः समुदायो यथा ब्रह्मचर्ये नियमेनाश्वत्थानतथा ज्योतिष्टोमादौ तत्र विद्यागत्व नियमाभावात्
तथा च नियमेन ज्ञानसाधनस्य ब्रह्मचर्यस्यैव मुख्यपञ्चत्वमित्यर्थः २७२ तथा स्वर्गादीषु साधनत्वमादाय दर्शादिपुप्रयुज्यमान इष्टशब्दोपितदपेक्षया त्रैवमुख्यो यतो दर्शादिलभ्ये पुस्वर्गादिपुपदिष्टत्वं
तद्ब्रह्मचर्यं लभ्यात्मीपाधिकमेवेत्याशयेनेष्टपदसमन्वयं दर्शयति इष्टमिति । सर्वपेक्षया प्रियतमत्वेनेष्टशब्दस्य मुख्यार्थभूतमात्मानं यतोऽमुना ब्रह्मचर्येणैव लभते तत उपचारादपीदमेवेष्टमिति वाच्य
मित्यर्थः २७३ यज्ञेष्टपदयोः पर्यायत्वं वारयति ज्योतिष्टोमादिकद्विति । यज्ञेष्टशब्दार्थयोः कोशादिलौकिकप्रमाणवशादभेदे भेदाभावेऽपि सतीत्यर्थं वेदिकप्रसिद्धयनुसारेण भेदो बोध्यः इत्यं कथं सो
मपश्चादिद्रव्यसाध्यो ज्योतिष्टोमादिर्ज्ञेय इत्युच्यते दर्शादिकमौषधद्रव्यकं त्विष्टमुक्तमीमांसकैरित्यर्थः २७४ सत्रसंज्ञप्रयनसंघी भवनमिति व्युत्पत्त्या नाना कर्तृकयागविशेषवाचकं सत्रायणशब्दं प्रकृते
योजयति सत्रायणमिति । सतस्त्राणस्यापनमिति पदांतरे निरुक्तस्य सत्रायणशब्दस्यार्थो ब्रह्मचर्यमेव यतोऽमुना ब्रह्मचर्येण सत्पदार्थमात्मानं पातित्राणं नयति संसारसादित्यर्थः २७५ तथा मुनेर्मनन

यः कश्चिदात्मनो ज्ञाता ब्रह्मचर्यात्स सर्वदा ॥ जानीते प्रियमात्मानं यज्ञस्ततैन कथ्यते २७२ इष्टं यत्कथ्यते लोके तदप्येतन्न चापरम् ॥ इष्टं सर्वप्रियतममात्मानममु
नायतुः ॥ जानीते तत एवैतदिष्टमिति व्युच्यते बुधैः २७३ ज्योतिष्टोमादिको यज्ञ इष्टं दर्शादिरीरितम् ॥ अभेदेऽपि भेदे दइत्थं यज्ञेष्टयोः सदा २७४ सत्रायणं च यत्प्रा
हुर्ब्रह्मचर्यं च तद्भवेत् ॥ अमुना संतमात्मानं याति संसारं भित्तः २७५ मौनं च ब्रह्मचर्यं स्यान्मनुते स्य प्रसादतः ॥ यतः सर्वोपि चात्मानं नान्यथा जन्मकोटिभिः ॥
अनाशकायनं यच्च ब्रह्मचर्यं हितस्मृतम् ॥ अनेन लब्ध आत्मायनं नश्यति कदाचन २७७ ब्रह्मचर्यं च संप्रोक्तमप्यरण्याय न हि यत् ॥ अरण्यादियुतं यस्माद्ब्रह्मलो
कं च गच्छति २७८ ब्रह्मचर्येण सर्वस्मिन्नपिलोके त्रसंचरेत् ॥ इच्छयानारदो यद्ब्रह्म हतगतिः पुमान् २७९ क्षीरं मधु तथा सर्पिर्दधि चास्मृतमेव वा ॥ ब्रह्मचर्येण सं
पन्नाः पितृन्तिस्वेच्छयैव हि ॥ सोमं च ब्राह्मणाः शश्वत्सर्वभीतिविवर्जिताः २८० मृत्युदुःखात्मकं सर्वसंसारं च तरंति ते ॥ संप्राप्य स्वात्मरूपं तमानं दात्मानमव्ययम् ८१

शीलस्य भाव इति व्युत्पत्तिकं मौनपदं वाङ्मोरोधात्मकेतपसिमुन्यासाश्रमे वा प्रसिद्धमपि ब्रह्मचर्यस्यैव वाचकमस्य विद्यालाभद्वारामनहेतुतायाः समुत्कर्षादित्याह मौनमिति । यतोऽस्य ब्रह्मचर्यस्य प्र
भावो देवात्मनो मनने क्षमो भवति तत इदमेव मौनपदवाच्यमित्यर्थः २७६ अश्वमाशः स एवाशकस्तदभावो नाशकस्तस्यायनं वारणमिति व्युत्पत्त्या उपवासपरायणतावाचकमनाशकायनपदमापि
नाशरहितात्मलाभसाधनतारूपार्थमादायास्यैव वाचकमित्याह अनाशकायनमिति । अनेन ब्रह्मचर्येण लब्ध आत्मायनं नश्यति नतिरो भवति तविलासाज्ञानरूपप्रतिबन्धदाहात् ततोऽस्याऽनाश
कायनत्वमित्यर्थः २७७ तथा वनवासे प्रसिद्धमप्यरण्यायनपदमेति चेत्संज्ञिताभ्यामर्णवतुल्य-हदाभ्यां युक्तस्य ब्रह्मलोकस्य मासि साधनत्वरूपमर्थमादाय ब्रह्मचर्यमेव प्रतिपादयतीत्याह ब्रह्म
चर्यमिति २७८ सर्वलोकेषु कामचारोप्यस्यैव फलमित्याह ब्रह्मचर्येणेति । अस्य प्रभावात्सर्वलोकेष्वव्याहतगतिरपि त्विष्टगतिः सन्मुमांश्रेत्पथानारदः २७९ अथ पाज्ञवल्क्यादिस्मृतिप्रसिद्धं
महिमानमस्य वर्णयति क्षीरमिति । ब्रह्मचर्यसंपन्नाः क्षायाध्वपनप्रभावेण क्षीरादिसोमरसांतद्रूपे देवादींस्तर्पयंतस्तत्प्रसादेन स्वयमपि क्षीरादिकंपथाकां भुञ्जते इति तत्स्मृतावुक्तम् २८० एतत्फल
मानुषमिहं मुख्यं तु विद्याद्वारा संसारतरणमेवेत्याह मृत्युदुःखात्मकमिति । ते ब्रह्मचर्यसंपन्नाः संप्राप्य ज्ञात्वा २८१

पदाचैवंपरमपुरुषार्थमोक्षसाधकत्वमस्यतदा सर्वेषामभीष्टसाधनानां फलश्रारात्रांतर्भावो बोध्यः सर्वेषां पादाहस्तिपादे निमग्न इति न्यायादित्याह किंबहूक्तेनेति द्वाभ्याम् २८२ । २८३ शोधकमभ्युदयदंवा ब्रह्मचर्यमेव कर्तव्यमिति गामप्रतिबंधेन सद्विप्रयोजकत्वादित्याह ब्रह्मचर्यमिति । शौचं शोधकं तपः अभ्युदयदं एतदुभयरूपं ब्रह्मचर्यमेव यत एतद्वर्तते दिवं गतं हर्षं कंबुवोगताः न केवलं दिवमेव किंतु ब्रह्मलोकद्वारं देवयानपथानमपि गता इत्याह अष्टाशीतीति । ते उत्तरं देवयानाख्यमपुनरावृत्तिफलकं मार्गमपि गताः कीदृशं तं मार्गं अष्टाशीतिसहस्रसंख्यानां मुनीनां तथा अर्यम्णः सूर्यस्य संबंधिनं तथा च याज्ञवल्क्यस्मृतिः 'सप्तर्षिनागवीर्यपतंद्वलोकं समाश्रिताः । तावन्त एव मुनयः सर्वारंभविजिताः' इति यथा दक्षिणमार्गे कर्मकांडीयदेष्टारोऽष्टाशीतिसहस्रसंख्यामुनयः स्थितास्तथा निवृत्तिमार्गे पदेष्टारोपिता वत्संख्यामुनयः सप्तर्षीणां नागवीर्याश्चाश्विन्यादिनक्षत्रत्रयात्मिका यामध्यदेशे तिष्ठतीति तदर्थः सूर्यसंबंधस्तु सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयांतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्ध एवेति द्वयोरर्थः २८४ । २८५ उक्तमहिमानं व्यतिरेकमन्वयं च दर्शयित्वा द्रव्यति सर्वेति त्रिभिः । एकस्य ब्रह्मचर्यस्याभावे हरेमांसाधनानां सत्वेऽपि क्लेशः पुरुषार्थप्रतिबंधरूपो दृष्टः अत्रोदाहरणं सौभरिप्रभृतयः कोटिशः प्रसिद्धा इत्यर्थः २८६ एतत्सत्त्वे तु दुःखध्वंसं बह्वोगता इति दृष्टानेनाह समुदेति । संसारो जननमरणसंततिरूपं दुःखं तस्य तरणं निवृत्तिरूपं तदर्थं ब्रह्मचर्यम् २८७ न केवलमेतद्दुःखं हि नस्ति

किंबहूक्तेन लोके स्मिन्साधनं यद्विविच्यते ॥ ब्रह्मचर्ये तु तत्सर्वमंतर्भवति सर्वथा २८२ यथा गजपदे सर्वपादा अंतर्भवन्ति हि ॥ नैतस्मादधिकं किंचिद्ब्रह्मचर्याद्विविच्यते २८३ ब्रह्मचर्यपरं शौचं ब्रह्मचर्यपरं तपः ॥ ये स्थिता ब्रह्मचर्येण ब्राह्मणास्ते दिवं गताः २८४ अष्टाशीतिसहस्राणां मुनीनामूर्ध्वरेतसाम् ॥ आवृत्तिरहितं मार्गमर्यम्णश्चोत्तरंगताः २८५ सर्वसाधनसंपन्ना ब्रह्मचर्यविजिताः ॥ क्लेशं हि मुनयो भेजुर्विद्वांसोऽपि च कोटिशः २८६ समुद्रतरणे यद्दुपायोनौ प्रकीर्तिता ॥ संसारतरणे तद्ब्रह्मचर्यं प्रकीर्तितम् २८७ स्वर्गमोक्षं तथा चायुरिह लोके सुखं यशः ॥ ब्रह्मचर्येण संपन्नः पुमानाप्नोत्यसंशयम् २८८ नीरोगः कांतिः संपन्नः सर्वदुःखविवर्जितः ॥ ब्रह्मचारी भवेत्लोके पाप्मना च विवर्जितः २८९ अपि मातुः प्रियायाश्च विशेषः कोऽस्ति येन सः ॥ ब्रह्मचर्यस्य संश्लेषं पुमान्योषिति गच्छति २९० अपि मूत्रस्य पार्त्रां तां कद्रा युपरि दूषिताम् ॥ पुंसो भिगच्छतः किंस्वित्सुखमत्र प्रदृश्यते २९१ एवं चेज्जायते नात्र बोधः पुंसोति पापतः ॥ तदैनं प्रार्थयेच्चैव मानं दात्मानमीश्वरम् २९२

किंतु स्वर्गादिरूपं सुखमपि साधनं करोतीत्याह स्वर्गमिति । मोक्षं निरतिशयानंदविभावलक्षणं आयुर्जीवनकालातिशयं तथा एतल्लौकिकसुखं कीर्तिचक्रब्रह्मचर्यवान् लभते २८८ तत्रेह लोके सुखं यश इत्येतदेव विवृणोति नीरोग इति । दुःखेर्बाह्यमानसैश्च विजितः पापसाहित्याद्यशस्वी च स भवतीति २८९ यदा प्रोक्तमाहात्म्यं विज्ञायापि ब्रह्मचर्यं स्थिरं कर्तुं शक्यता तदा अनेन विवेकेन स्थिरं कुर्यादित्याशयेन विवेकमुपदिशति अपि मातुरिति । संश्लेषं भ्रंशं गच्छति करोति तथा च नारीणां मातृसाम्यमालोच्य ब्रह्मचर्यं रक्षेदिति भावः २९० 'यन्मैथुनादिग्रहमेधिसुखं हितुच्छं कद्रूपनेन करयोरिव दुःखदुःखम्' इति भागवतोक्तं तादर्थ्यमालोचयेदित्याह अपि मूत्रस्येति । अल्पपात्रं पात्रातिद्वपां कुत्सितो वायुरपानाख्यस्तेन दूषितां च तानारीयोनिं गच्छतः किंसुखं किंचिदपीत्यर्थः २९१ ब्रह्मचर्यसंरक्षणार्थं मोक्षप्रार्थनापरत्वेन यशोहमित्यादिवाक्यं चतुर्दशकीटिकागतमवतारयति एवं चेदिति । यदि अतिशयितपापवशादेव नारीसंसर्गं देहतावगाही बोधो न जायेत तदा तत्सिद्धये दृष्ट्यमोक्षप्रार्थयेदित्यर्थः २९२

इत्थं कथमित्याकाशायामाह सर्वेत्येति । सर्वस्य ब्राह्मणादियद्यशःस्फीतं विस्तृतं तदभिरतिशयप्रमास्पदं ब्रह्म भवितुमिच्छामि यतश्चर्यायां सत्पथस्थितो अभिलाषवानास्मि यदि ब्रह्म भावेनेच्छेयं तदा सत्पथे किमर्थं तिष्ठेयमिति भावः चर्यात्वीर्यापथे स्थितिरित्यमरः ईर्याप्रशस्या ब्रह्म विद्या तस्या मार्गे ब्रह्म चर्याद्युपाये स्थितिश्चर्येत्युच्यते इति तदर्थः हे भगवंस्तत्रेत्थमनुगृहणयथा श्रुतोलिङ्गदोक्तं नारीयोनिमार्गान्गच्छेयं यामयागर्भां निष्कामतानुभूतेत्यर्थः २९३ तामेव विशिनष्टि पिच्छिला मिति । अदत्कां भक्षयित्रीं बलविवेकवैराग्यादिगुणानामिति शेषः व्रणसन्निभत्वेन रक्तवर्णत्वं श्रुतौ श्रुतपदोक्तं दर्शितं सर्वजन्मनि नानाधोनिषु वक्ष्यमाणविधया दुःखशमित्यर्थः २९४ एवं प्रार्थनस्य फलमाह एवमिति । इत्थं प्रार्थ्यमान ईश्वरस्तस्मै तादृशं वैराग्यमत्र वक्ष्यमाणेषु नार्याः स्मरणादिषु प्रसन्नोति ददाति पण्डाने इति स्मृतेः येन वैराग्येण पुमांस्तानि न करोतीत्यर्थः २९५ तानि स्मरणादीनि दर्शयति स्मरणमिति । वधूनामिति प्रत्येकं संबध्यते केलिः परिहासः गुह्य भाषणं रहसिवा व्यापारः संकल्पो रमणीयत्वबुद्धिः निश्चयो विश्वासः एतेषां हेतुनां त्यागे कथं रतिः स्यादिति २९६ इत्थं ब्रह्म चर्यं सिद्धौ तत्त्वज्ञानद्वारा सर्वयशोरूपस्य ब्रह्मणः प्राप्तिर्युक्तेवेत्याह ब्रह्मचर्यं इति । एनं यशोरूपेण वर्णितमात्मानम् २९७ फलितं दर्शयन् विपक्षे संसारपातं क्लेशसंघस्य कारणं सर्वजन्मनीत्युक्तं विशदयति ब्रह्मचर्यमिति षड्विंशतिः । अन्यथानारी स्मरणादित्याग रूपब्रह्म

सर्वस्याहं यशःस्फीतं ब्रह्मचर्याभिलाषवान् ॥ नारीयोनिमिमांसां यतो हं निर्गतः पुरा २९३ पिच्छिलां लोमशांतं ददत्कां व्रणसन्निभाम् ॥ दुर्गंधां क्लेशसंघस्य कारणं सर्वजन्मनि २९४ एवं संप्रार्थ्यमानो यमानं दात्मा मुमुक्षुणा ॥ प्रसन्नो त्यत्र वैराग्यं पुमान्येन करोति न २९५ स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यभाषणम् ॥ संकल्पो निश्चयो वापि वधूनां रतिहेतवः २९६ ब्रह्मचर्यं रतश्चैनं प्राप्नुयाद्दुःखवर्जितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् २९७ ब्रह्मचर्यं ततः सर्वैः करणीयं मुमुक्षुभिः ॥ अन्यथा स्यादधःपातः प्रतीकारविवर्जितः २९८ ब्रह्मचर्यविहीनाय विषयासक्तचेतसे ॥ आनंदात्मापि चित्तस्थो भाति नैव कदाचन २९९ किं तु नारी सदा भाति बहिर्यामलसंचयः ॥ तच्चित्तः सततं ध्यानात् संस्कारो बलवान् भवेत् ॥ वध्वाः स्वप्नादिकालेषु तामेवैषोत्रपश्यति ३०० पश्यंस्तामुदरे गच्छेद्योषितः पुरुषः सदा ॥ तस्याः परस्यावाप्त्यस्यादिविवाह्यत्राश्रुति १ जातः पुनश्च संस्कारैस्तामेवैषोत्रपश्यति ॥ श्रुतः पुनश्च तस्यां सजायते पूर्ववत्सदा २ एवं संसारमागच्छेद्ब्रह्मचर्यविवर्जितः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं हित्वा दुःखौघकारणम् ३ अतो ब्रह्मा ब्रह्मचर्यं विदौ जसे समादिशत् ॥ द्वात्रिंशद्वर्षमानेन ह्यानंदात्मसमाप्तये ३०४

चर्याभावे अधो नानाधोनिषु २९८ तत्रोपपत्तिमाह ब्रह्मचर्यविहीनायेति । चतुर्थी तु मंतलोपापेक्षया तथाच आनंदरूप आत्मा स्वयं प्रकाशत्वेन सदा भासमानोऽपि ब्रह्मचर्यविहीनमुपकर्तुं न भाति चित्तदोषरूपपुरुषापरार्थेन हि जातापि विद्यानोपकाराय भवतीति भज्जुन्यायेन सिद्धम् २९९ किं त्विति । तस्य चेतसि मलरूपानां येषु भाति यत एष ब्रह्मचर्यहीनस्तच्चित्तो नारी सक्तमनास्तां नारीमेव स्वप्नमनो रथादौ पश्यति न तत्त्वात्मानं सततं ध्यानजसंस्कारस्य बलवत्त्वादित्यर्थः ३०० ततश्चर्यं वापि स्मरन् भावमिति गीतोक्तविधयानारीमर्भप्राप्तिर्भवतीत्याह पश्यन्निति । तां नारीं पश्यन् ध्यायंस्तस्या अनुभूतायाः परस्यास्तत्सजातीयायाः अन्यस्यास्तद्विजातीयायाः उदरे हृदये वा गच्छेदित्यर्थः ३०१ तत्र जन्मलाभे पूर्वसंस्कारमात्रेण पूर्ववन्नारी ध्यानतदुदरगमनयोः संततिर्भवतीत्याह जातइति ३०२ फलितमाह एवमिति । हित्वा अलब्ध्वा ३०३ यत इत्थं ब्रह्मचर्यस्य ब्रह्मविद्या हेतुतां व्यवप्यति रेकाभ्यां सिद्धाऽत एव प्रजापतिना तदधिकारसिद्धये ईदं प्रतिब्रह्मचर्यमुपदिष्टमित्याह अतइति । समाप्तये सप्तग्लभाय ३०४

अतंतुदोषाल्पत्वमपेक्ष्यं चैव वर्षाण्यभ्यनुज्ञातवानित्याह विशुद्धेति । स्पष्टम् ३०५ पंचमेवति । पश्चाद्विदिष्टब्रह्मचर्यवर्षाणामप्येवमेवपेक्ष्यते पूर्णसति प्रजापतिरमुनावक्ष्यमाणरूपेण वचतातुरीयमात्मानमिदं प्रत्याह प्रतिपादितवानित्यर्थः ३०६ अमुनेत्युक्तं द्वादशकंडिकारूपं प्रजापतिवाक्यं पाचष्टे मघवन्निति चतुरनसप्ततिश्चोक्तैः । हेमघवनयमात्मानं या अशरीरः शरीरत्रय विलक्षण एव च पुरादिस्थानेषूक्तोऽस्त्वया स्वा बोधवशादन्यथा स्थूलदिशरीरतादात्म्या पञ्चतया गृहीतः ३०७ तस्य सशरीरत्वमाविचकमिति दर्शयन्नशरीरत्रयं सदर्थमेव वर्णयति त्रिविधमिति पट्टिः । त्रिविधं शरीरमज्ञानमात्रप्रयुक्तं अज्ञानाभावे कार्यकारणाभावानुपलंभात् तत्र कल्पितत्वे मत्सर्वेषां मर्त्यत्वे सप्तमि स्थूलं स दामर्त्यं व्यवहारदशाया मपि विनाशसंबन्धदर्शनादित्यर्थः ३०८ स दामर्त्यं त्वेहेतुमाह मृत्युनेति । यत एतत्स्थूलं शरीरं मृत्युना प्रमादलक्षणेन सदा स्वभक्ष्यत्वेनांगीकृतं भवति स पैर्मंडूकवत् अतएवाजरा मरादिलक्षणमात्मत्वं तस्य न संभवतीत्यर्थः ३०९ मृत्युचिह्नं प्रियाप्रियस्त्वलक्षणं दर्शयन् सूक्ष्मशरीरव्यतिरेकमाह प्रियाप्रियेति । तत्र सूक्ष्मशरीरे प्रियमनुकूलमप्रियं प्रतिकूलमेतौ भेदवश्यं वर्तमानतया प्रसिद्धे स्थूलदेह इव आत्मा त्वेव प्रियाप्रियधर्मको न भवति विशोकत्वेनोक्तत्वात् साक्ष्यस्य साक्षियमतावायाच तत आत्मलक्षणाय संभवात् सूक्ष्मस्यात्मत्वानर्हमित्यर्थः ३१० तृतीये कारणशरीरे तु बीजविधयाऽनर्थानां सत्त्वात् तस्यानात्मत्वं स्फुटं न हि कूटस्थस्या

विशुद्धचेतसे स्वल्पपापयुक्ताय स प्रभुः ॥ अतएव पाणिपंचैव ब्रह्मचर्यं समादिशत् ३०५ पंचमेव तस्येतीति शकमाह प्रजापतिः ॥ आनंदात्मानमद्वैतममुनावचसा प्रभुः ३०६ मघवन्पूर्वमेवायमशरीरो मये रितः ॥ चक्षुरादिपुचात्मायं स्त्वया स्वीकृतो न्यथा ३०७ त्रिविधं तच्छरीरं स्यादज्ञानादुत्थितं हियत् ॥ तत्र स्थूलं स दामर्त्यं यदेतदनुभूयते ३०८ मृत्युना हि सदैवैतत्स्वीकृतं वर्तते यतः ॥ मंडूकश्च यथा स पैस्तत आत्मानतद्भवेत् ३०९ प्रियाप्रिये च तत्रापि वर्तते स्थूलदेहवत् ॥ आत्मानैवं ततस्तच्च न स्यादात्मा कथंचन ३१० अज्ञानेऽपि तृतीयेऽस्मिन् शरीरे सुप्तकीर्तितम् ॥ आगामिवर्तते दुःखं ततस्तस्यापि नात्मता ३११ अशरीरो यमात्मायं देहत्रयविवर्जितः ॥ दुःखशून्यो यथा तद्रज्जनिमत्सुखवर्जितः ३१२ प्रीत्य प्रीतिकरे एते सुखदुःखे शरीरतः ॥ योगाच्छरीरहीनस्य दृश्येतेन कथंचन ३१३ वाय्वादीनि च भूतानि विशुद्धादयस्तथा ॥ प्रियाप्रियाभ्यां संबद्धा देहहीनानकर्हि चित् ३१४

त्मनो बीजत्वं संभवतीत्याह अज्ञानेपीति । अज्ञानाख्ये तृतीये शरीरेऽप्यागामिभविष्यत्पादुर्भावं कदुःखं वर्तते कीदृशं सुप्तकीर्तितं सुप्तत्वेन प्रसुप्तत्वेन वर्णितं तथा च पतंजलि सूत्रं अविद्याक्षेत्रमुत्तरे पां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणामिति ३११ फलितमात्मस्वरूपं वर्णयति अशरीर इति । देहत्रयेण वास्त्वसंबन्धाभावाद् अशरीरो यमात्मा यथा दुःखेन रहितः तथा ज्ञान्यसुखेनापि रहितः तस्य ज्ञान्यसुखं स्पदुःखसमानयोगक्षेपत्वादिति भावः ३१२ आत्मनि प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणेऽर्भान्तु देहत्रयतादात्म्याभ्यासादेव न स्वत इत्याह प्रीत्य प्रीतीति । शरीरतः शरीरेण योगात्तादात्म्याभ्यासादेव हेतोः सुखदुःखेऽनुकूलप्रतिकूलक्षणे आत्मनि दृश्येतेन स्वतः समायौ शरीरत्रयाभिमानत्वागेतददर्शनादित्यर्थः अत्र प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणत्वमुद्गीथब्राह्मणे वागादीनां रागद्वेषदोषेणासुरेभ्यः पराजयमिति पादकैर्वर्णितं बोध्यम् ३१३ अशरीरस्य प्रियाप्रियाभाव इत्यत्र जडानि वाय्वादीनि दृष्टान्त इत्याह वाय्वादीनीति । श्रुतौ वायुरित्युपलक्षणं तेजः प्रभृतीनामित्याशयेनादिपदं अत्रादय इत्यादिपदेन तन्मि त्नुपदेवाख्यस्य पूर्वकमेव स्पष्टग्रहः अत्र पदेन तु तिसिरिपक्षाकारस्य नवमेऽस्य एतेषां चार्थो यथा देहेन घनीभूता वयं लक्षणेन हानिः कर्जिताः सति न लोते पादेहाः कुत्रचिदेषेव सनः केनचिद्दृष्टाः किं वदह्यदिनि मिसवदोनाकस्मादिवमादुर्भुषवृष्टादिकं कुर्वाणा लपलपन्ते तस्यैव हीनत्वाद्वागदेव गोचरलक्षणाभ्यां प्रियाप्रियाभ्यां वर्जिता अभवितास्त्वयात्मा विप्रियाप्रियरहितो देहहीनत्ववित्यर्थः ३१४

अत्रयथापिदृष्टान्स्वरूपमित्येवमाप्यकारैर्लोकानुमहपरैर्वर्णयतां वाय्वादयोयथावर्षादिप्रयोजनाभावेऽशरीरादीभूताकाशेषूक्ष्मभावेनतादात्म्यंगताऽपिबर्षाकालादिनिमित्तेनमादुर्भुषवर्तितथात्माप्य
विधयादिहेतादात्म्येनासद्भावमिवापन्नोवेदांतवाक्यरूपनिमित्तेनमादुर्भुषः स्वरूपावस्थितोभवतीति तथापिप्रपंचविलयवादिनांप्राचांमतानुरोधीप्रथक्कुण्डःशब्दस्मयपरोक्षवाचितामाकाशशब्द
स्यब्रह्मपरत्वेआकाशोवेनामेत्यादिवाक्यशेषानुकूल्यं च स्वपक्षेअनुसंधायविद्वत्प्रसिद्धचेवदृष्टांतस्वरूपवर्णयन्नात्मनःस्वरूपावस्थितिक्रमंदर्शयति वाय्वादयोयथेत्यादिनातद्वदात्माशरीरिणामित्येते
नग्रंथेन । मायानिमित्तमात्रं ब्रह्मैवविश्वोपादानमिति सिद्धांताद्वाय्वादीनामुपादानं ब्रह्मैवलयस्यानंतत्रलीयमानावाय्वभ्रादयःस्वंपारमार्थिकं रूपंचिद्वनलक्षणंप्राप्ययथाअद्वैतरूपेणतिष्ठतीत्यर्थः ३१५
एवमिति । एवंसुषुप्तिसंबन्धेनसंप्रसादसंज्ञोऽयमात्माजीवःश्रोऽशरीरःपरित्यक्तशरीरत्रयाभिमानःसन्हाईहृदयाकाशरूपंतत्पदार्थभृतंज्योतिःप्राप्यस्वेनपारमार्थिकेनरूपेणावस्थितोभवति ३१६
तत्रदृष्टांतमेवस्फुटयति कार्यमिति । यदृष्टांतोक्तंवाय्वादिकंभूतजातंविद्युदादिकंभौतिकंचणत्सर्वकार्यविलयकालेज्योतीरूपंपरंब्रह्मैवब्रह्मैवनाम्न्यत् यतस्तद्वैवविश्वोपादानमित्यर्थः घटोलीय
मानोमृदिलीयतेइतिमृदमतमात्मन्युपादानतायोगेलीयतेइतिस्वविदांमतमितिभावः ३१७ तत्रहेतुतयाअन्यत्रविलयासंभवमाह विलीयमानमिति । कार्यघटादिविलीयमानंसदात्मनावि
श्रसत्ताप्रदेनवर्जितंपरित्यक्तंकिंवस्तुप्रतिगच्छेत् नहिनिःस्वरूपेणलप्युक्तः तथाचमृदाद्युपहितंचैतन्यएवघटादिलयइतिभावः अनात्मनितुल्यएवसंभवतियथास्थितस्यताम्रस्यनसुवर्णभावः

वाय्वादयोयथास्वस्यकारणंज्योतिरद्वयम् ॥ प्राप्नुवंतःस्वरूपेणस्युरेतेभेदवर्जिताः ३१५ एवमात्माऽशरीरोगंसुषुप्तौयःप्रकीर्तितः ॥ हादंगच्छन्परंज्योतिः
स्वेच्छरूपेणजायते ३१६ कार्यंसर्वत्रजेदेतद्विद्युद्वाय्वादिकंहियत् ॥ परंज्योतिःपरंब्रह्मयतस्तस्मात्समुत्थितम् १७ विलीयमानंकार्यंहिकिं गच्छेदात्मवर्जितम् ॥
रूपांतरेणवाकेनगच्छेत्स्वविवर्जितम् ३१८ जडान्यपियदास्वरूपंतत्स्फुरणात्मकम् ॥ आत्मप्रवेशआयांतितदात्माचेतनःकथम् ॥ तद्रूपंचनगच्छेत्सते
नतादात्म्यमागतः ३१९ आत्मनोऽपररूपाणि कर्तृत्वादीनिसर्वदा ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्निजंरूपंचतस्यतत् ॥ परस्यज्योतिषस्तच्चहृदयाकाशरूपिणः
३२० अनयोर्भेदहेतुश्चसाज्ञानंहिवपुर्द्वयम् ॥ तस्मिन्मतेनकोप्यत्रभेदःसंभाव्यतेऽनयोः ३२१ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादज्ञानेविलयंगते ॥ कर्तृत्वादीनिरूपाणिस्व
यंयांतिलयंततः ३२२ रज्ज्वज्ञानेविलीनेत्रयथाधर्माःस्वयंलयम् ॥ सर्पस्यसर्पणाद्यास्तेयांतितहेतुविवर्जिताः ३२३

पूर्वरूपानिवृत्तेर्नापिनष्टस्यनष्टत्वादेवतथाइत्यभिप्रेत्याह रूपांतरेणेति । रूपांतरेणात्मलक्षणस्वरूपाद्भिन्नेनघटादिसंज्ञकेनस्वरूपेणकार्यकर्तृकारणकेवन्थायेनगच्छेन्नकेनापि यतआत्मनःपृथग्भा
वेस्वविवर्जितंनिःस्वरूपं नहिशशृंगस्यकुत्रचिद्विषयानात्मानमिदंघटस्यलयःप्रसिद्धइत्यर्थः ३१८ फलितंकेमुत्पत्त्यभिप्रेत्यति जडान्यपीति । यदाजडान्यपिस्वकीयविनाशकालेचिद्विज्ञा
त्मभावांतितदाचेतनोजीवःसदातेनपरमात्मनातादात्म्यमभेदप्राप्तःपरस्यैवजीवभावेनप्रवेशश्रवणात्सलयेतदूर्पंचिदेकरसब्रह्मभावंगच्छेदितिकिमुवाचमित्यर्थः ३१९ तर्हिजीवस्यसंसारदशातः
कोविशेषोभोक्षइतिचेत्कल्पितरूपपरित्यागएवेत्याह आत्मनइतित्रिभिः । कर्तृत्वभोक्तृत्वादीन्यपराप्यागंतुकानिकल्पितानीतियावत् तादृशानिरूपाण्यात्मनोजीवस्यत्वंपदार्थस्यभवति निजं
वास्तवंरूपंतत्स्वयंप्रकाशानंदलक्षणमेव यद्यत्वंपदार्थस्यशुद्धंरूपमेतदेवपरस्यतत्पदार्थस्यापिभवतीत्यर्थः ३२० अनयोरिति । अनयोस्तत्त्वंपदार्थयोर्भेदप्रयोजकंस्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणविलास
सहितमज्ञानमेव तस्यज्ञानस्यलयेसतिभेदोदुर्बलइत्यर्थः ३२१ तत्रहेतुतयानिरूपकाभावमाह अहमिति । स्वयंपत्नमंतरापि २२ तत्रदृष्टांतमाह रज्ज्वज्ञानइति । रज्ज्ववच्छिन्नचेतन्यगोचरेऽज्ञा
नेविलीनेसतितत्प्रकल्पितस्यसर्पस्ययसर्पणाद्याःसर्पणपदस्यांतर्भावितानिष्कृत्वात्पलायनप्रयोजकत्वमर्थः आदिप्रदेनमोहप्रयोजकत्वादिवहः एतेधर्माःकारणनाशेनेवलप्यंतीत्यर्थः ३२३

जीवस्यपरिपूर्णस्वरूपावस्थितौनिदानभूतउपाधिविमोक्तएवेतिस्फुटीकरणाद्यदृष्टांतान्तरमाह - घटइति । यथाघटाकाशस्यमहाकाशाख्येनस्वरूपेणावस्थितौप्रयोजकोघटलक्षणोपाधिविमोक्तएवतथा कर्तृत्वस्यतदुपलक्षितभोक्तृत्वादीनांचादिनानिमित्तभूतेनशरीरत्रयेणहीनोविवेकंगतोजीवःस्वेनपूर्णरूपेणतिष्ठेदितिद्वयोरर्थः ३२४ । ३२५ यद्येवंब्रह्मभावोजीवस्यजडानांयसमस्तदाजडचेतन योरुपमायाभेदसापेक्षायानिर्वाहकोविशेषःकइत्याशंकापरिहरति रूपेणेतिद्वयाभ्यां । यद्यपिपरस्याद्वयरूपस्यज्योतिषःप्राप्तिसमानकालिकास्वरूपेणनिष्पत्तिरवस्थितिर्जीवस्ययथेरीतातथैववि द्युत्प्रभृतेर्जडस्याप्युदीरितातथापितत्रदृष्टांतदार्ष्टान्तिकयोःकार्यत्वाकार्यत्वलक्षणेनविभागेनवैलक्ष्येनप्रयुक्तोभेदःस्वयंश्रुत्युपदेशमंतरापिसिद्धोक्षेपः तमेवस्फुटयति विद्युदादिरिति । विद्युदादिरूपो दृष्टांतःकार्यत्वेनप्रसिद्धः तस्मात्कार्याद्विलक्षणस्तुजीवइतिद्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ जीवस्यकार्यत्वाभ्युपगमेऽनिष्टधाराप्रसंगदर्शयति कार्यतायामितित्रिभिः । जीवस्यकार्यतायाश्रंगीकृ तायांसत्यांविनाशप्रसंगस्ततश्चप्रजापतेरात्मनोविजरादिभावंप्रतिपादयतोमृषावादितास्यादित्यर्थः ३२८ इन्द्रस्येति । ततश्चपूर्वपूर्वात्मनिविनाशदोषमालोच्यगतेर्नेद्रेणाविनाशिनस्तत्त्वस्या लाभात्तदागमनंवृथास्यात् यतोत्रचतुर्थपर्यायेविनाशैवान्मात्रात्ततोभविष्यत्तदासपुनरागमिष्यदित्यर्थः ३२९ तथापरज्योतिःप्राप्तिपूर्वकस्यस्वरूपेणावस्थितिरूपस्यफलस्योक्तिरपिःसाहच्येन

घटेयथाविलीनेतुघटाकाशोमहानयम् ॥ स्वेनरूपेणसंपन्नआकाशोजायतेसदा ३२४ कर्तृत्वादिविहीनःसम्परंज्योतिरुपागतः ॥ एवंस्वेनैवरूपेणजीवात्माजा
यतेत्वह ३२५ रूपेणस्वेननिष्पत्तिःपरस्यज्योतिषोहिया ॥ प्राप्तिरुक्तात्रजीवस्यवियुदादेस्तथेरिता ३२६ तत्रभेदःस्वयंज्ञेयःकार्याकार्यविभागतः ॥ वियु
दादिरिदंकार्यजीवस्तस्माद्विलक्षणः ३२७ कार्यतायांविनाशःस्यात्तस्यदेहादिवत्ध्रुवम् ॥ प्रजापतेस्तथात्वेतुष्टृषावादित्वमापतेत् ३२८ इंद्रस्यगमनंतद्वय
र्थमेवपुनर्भवेत् ॥ आत्मनोनाशमन्वीक्ष्यसर्वत्रैषसमागतः ॥ अत्रापिनाशउक्तश्चेत्कुतोऽनपुनरावजेत् ३२९ नष्टानांनवचप्राप्तिर्भवेत्कुत्रापिकर्हिचित् ॥ स्वरू
पेणाभिनिष्पत्तिर्दूरापास्ताच्चतत्रहि ३३० वाय्वादावपिनैतत्स्यात्समानंत्रितयंततः ॥ कारणस्यैवकार्यत्वंभृषैवेतिसमास्थितम् ॥ कार्ययदिभवेन्नामतदातत्र
भवेदपि ३३१ कार्यवज्जीवतायांचेत्प्रतिबंदीग्रहोभवेत् ॥ नानिष्टंजीवतातस्मिन्मृषायस्मात्समाश्रिता ३३२

नहि नष्टानामसद्भावं गतानां प्राप्त्यादिकर्तृत्वं युक्तमित्याह नष्टानामिति । नष्टकर्तृकायाः प्रातेरसंभवे तत्प्रयुक्तायाः स्वरूपावस्थितेः सुतरामसंभव इत्यर्थः ३३० वस्तुतस्तु नात्रोक्तविशेषास्त्वप्य
क्तिमेदमात्रेणापि दृष्टान्तत्वं संभवादित्यभिप्रेत्य दृष्टान्ते पकार्यत्वं वस्तुतो नास्तीत्याह वाखादाविति । यदिवाय्वभ्रादौ दृष्टान्तीकृतैर्वेशेषिकादिमिश्रतिसिद्धं वास्तवं कार्यत्वं स्यात्तदा तस्य विना शशीत्यस्य एत
तश्चोपसिद्धित्रितयंसमुत्थानप्राप्तिस्वरूपावस्थितिरूपं समानं साधर्म्यभावेनोक्तं न स्यान्नोपपद्येत ततएतदालोच्य कारणमेव कार्यभावेनावस्थितं कार्यकारणत्वात्पृथक्सत्सृजत्वादितिसमास्थितं स्वी
कृतं संपदाय विद्विरिति शेषः अस्मिन्पक्षे असत्त्वप्रयुक्तो दोषो न प्रसज्यते कारणस्य सत्तामादाय सर्वोपपत्तेरित्याशयेनाह कार्यमिति । यदि कार्यं भवेत्कारणत्वात्पृथक्केनेति शेषः तदा तत्कार्यं न भवेत्तत्रो
क्तसत्तामपि भजेत् तथा चोक्तानुपपत्तिः स्यात्अस्माभिस्तुतथा नैवाभ्युपगम्यत इत्यर्थः ३३१ अनुदृष्टान्ते कार्यत्वस्य मिथ्यात्वं प्रयुज्यते तदा दाढीतिकगतस्य जीवस्यापि तत्स्थादिति चेष्टापत्तिरिति

मृषात्वेदृष्टमाह घटनाशदिति । यथाघटरूपोपाधिनाशेति घटाकाशत्वस्यैकस्य मृषात्वकं भवेत्तथा शरीरत्रयविवेके जीवत्वमपीत्यर्थः ३३३ विशेषरूपस्य मोक्षयोग्यत्वाय सत्यत्वमपि तेन दृष्टं
तेनाह आकाश इति । यथा घटाकाशरूपे संघाते विशेषतया स्थित आकाशः सत्यस्तथा जीवस्थितो जीवाख्ये संघाते स्थित आनंदात्मापीत्यर्थः ३३४ तथाचास्ति भातीत्यादिवाक्यप्रसिद्धे मायां
शोमिथ्यात्वापादने दृष्टापत्तिरेवेत्याह तत इति । तत्तत्तुक्तविवेकात् कार्यैर्विद्युदादौ दृष्टान्तैर्जीवे दार्ष्टान्तिके च गतो यो मायाभागो नाम रूपलक्षणस्तद्वत्ता असत्यतामिथ्यात्वं यदि भवति तदा भवतु नाम न हि यं
तस्या मायायाः सत्यत्वमीरयाम इत्यर्थः ३३५ फलितं साधर्म्यमभिनयति आनंदात्मैति । स्फुरणरूपेण सर्ववस्तुपुण्योऽनुगतः स आनंदात्मैव सत्यः शरीरत्रयविशिष्टरूपेण प्रसिद्धो यो जीवः स तु ततः
तामानंदात्मसत्तामादायेव सत्यं सत्यो न स्वत इत्येतस्मिन् शेषमालंकारस्य उपमानोपमेयसाधर्म्यवाचकरूपे श्रुतुं भिरवयवैर्युक्तस्यांशे साधर्म्याख्ये स्वीकृते सति विद्युदादेरुपमानस्य जीवोपमेयेन स
हसं योजने विरोधो विघातहेतुदोषः कोपि नास्ति विद्युदादीनामपि सत्ताया अधिष्ठानपरतंत्रत्वादित्यर्थः ३३६ कार्यतायामिति । कार्यता रूपे साधर्म्ये स्थिते सति यत्साध्यमुपमाख्यं तद्विह न स्यात्
तथा सति कृतनाशकृताभ्यागमप्रसक्तया उक्तदोषः प्रजापतिमृषावादित्वादिरूपः प्रसज्येत्यर्थः अपि चैत्युत्तरान्वयि ३३७ तर्हि घटादय एव कुतोन दृष्टांती कृता इत्याशंकां परिहरन्वायुविद्युदादेः प्रजा
घटनाशेयथालोके घटाकाशत्वधीमृषा ॥ आनंदात्मनि जीवत्वं मृषातद्वत्समाश्रितम् ३३३ आकाशो न मृषायद्वद्धटाकाशे व्यवस्थितः ॥ आनंदात्मा तथा जीव
स्थितः सत्यतयेरितः ३४ ततः कार्ये तथा जीवे मायांशे सत्यतायदा ॥ तदा भवतु को नाम तस्याः सत्यत्वमीरयेत् ३५ आनंदात्मा सदा सत्यः स्फुरणं योत्र वस्तुषु ॥
यश्च जीवस्ततः सम्यगस्मिन् शेषे तु सर्वदा ॥ विद्युदादेश्च जीवेन विरोधीना त्रकश्चन ३६ कार्यतायां न साध्यं स्यादेतैर्जीवस्य कर्हिचित् ॥ उक्तदोषसमापत्त्या कृतना
शादिनापि च ३७ अशरीरत्वसंपत्त्यै ब्रह्मावाद्यादिकं विह ॥ दृष्टांतमुक्तवान्नैव कार्यत्वेन कथंचन ३८ शरीरेऽसति वा व्याद्याः प्राप्नुयुर्न प्रियाप्रिये ॥ यथा तथैव जी
वोयं शरीरेण विवर्जितः ॥ प्रियाप्रिये क्वचिन्नैव गच्छेत्कालत्रयेपि हि ३९ परं ज्योतिर्यथा प्राप्य वा व्याद्याः प्रलये सति ॥ स्वरूपतो विनिष्पन्ना अशरीराः कदाचन ॥
प्राप्नुयुर्नैव ते दुःखं तद्वदात्मा शरीरिणाम् ३४० ज्योतिषः परमत्वं यत्स्वप्रकाशतया हितम् ॥ ज्योतीषि यत्त एतानि ह्यपेक्षंते स्वतः परम् ॥ ज्ञानांतरं न चैवं तत्स्वयं
ज्ञानस्वरूपिणः ३४१ ज्ञानं चेत्स्वप्रकाशाय विज्ञातारमपेक्षते ॥ अनवस्थादयो दीपास्तदा स्युरनिवारिताः ३४२
पतिना दृष्टांततयाभिधाने प्रयोजनमाह अशरीरत्वेति । ब्रह्मा प्रजापतिर्यद्युविद्युदादिकं दृष्टांतत्वेनोक्तं तत्प्रजापतिवचनं कार्यत्वेन कार्यत्वबोधरूपेण फलेन फलवन्न भवति किं त्वशरीरत्वस्य यासं
पत्तिः प्रियराहित्यप्रयोजकतारूपता तद्वोद्यरूपफलेनैव फलवदित्यर्थः घटादीनां तु वा व्यादिव दशरीरतायावस्थानमेव न प्रसिद्धमतो न तदृष्टांती कृता इति भावः ३३८ उक्तं फलमेव विशदयति शरीरेऽस
तीति द्वाभ्यां । यथा शरीरे घनीभूता वयव लक्षणे असति परित्यक्ते सति वा व्यवभ्रादयः प्रियाप्रियसंपर्करहिताः प्रसिद्धास्तथात्मापि शरीरवर्जित इत्यर्थः ३३९ परं ज्योतिरिति । यथा च प्रलयकाले वा
व्यादयः परं ज्योतिः सलक्षणं परमकारणं प्राप्य स्वैरूपेण निष्पन्ना अवस्थिताः संतो दुःखं संसारधर्मं कमपि न प्राप्नुयुः शरीरत्वात् तथा सवैषामात्मापीत्यर्थः ३४० आत्मस्वरूपज्योतिषः परमत्वं स्फुटीक
रोति ज्योतिष इति । ज्योतिषः परमत्वं यदुक्तं तत्स्वप्रकाशतया बोध्यं यत्त एतानि लौकिकानि ज्योतीष्यादित्यादौ निरुतः परं भिन्नज्योतिर्ज्ञानरूपमपेक्षंते स्वयं ज्ञानस्वरूपिणो ब्रह्मणस्तु तत्स्वरूपभूतं ज्ञा
नमेवं लौकिकज्योतिर्वैजज्ञानांतरं न अपेक्षते इत्यर्थः ३४१ परसापेक्षत्वे दोषमाह ज्ञानमिति । यदि ज्ञानं स्वसिद्धये ज्ञातारमपेक्षते तदा स ज्ञाता ग्राह्यतानेनैव ज्ञानवान् ज्ञानांतरेण वा आद्ये आत्माश्रयः
द्वितीये तस्यापि स्वसिद्धये प्रथमज्ञानापेक्षणेऽप्योपपन्नः स्वापेक्षणेत्वात्माश्रयः अथ तृतीयकल्पने प्रथमापेक्षायां च कर्क द्वितीयापेक्षायां चोपपन्नः स्वापेक्षणे आत्माश्रयः ततश्चतुर्थी
दिकल्पनेऽनवस्थादित्यर्थः ३४२

फलितमाह स्वप्नमिति ३४३ मनुष्यमज्योतिषोपाप्राप्तिः स्वेनैव स्वरूपेणावस्थितिस्तथाचपौनरुक्त्यं श्रुतौ स्यादिति शंकापरिहरति संपत्तिरिति । महावाक्यार्थज्ञानं संपत्तिपदार्थः तस्य ज्ञानस्य फलं तु द्वैतराहित्यरूपं स्वरूपाभिनिष्पत्तिपदार्थः इति न पुनरुक्तिरित्यर्थः ३४४ उत्तमपुरुषपदार्थमाह फलेति । तत्संपदाम्बामुपलक्षितं पदैक्यलक्षणं स्वरूपं तदेवोत्तमपुरुषपदोक्त्यतेनान्यत्तस्य कार्यकारणभ्यामुत्तमत्वात्सर्वोपाधिषु परिपूर्णत्वाच्चेत्यर्थः ३४५ सतत्र पर्येतीत्यादिनां द्वादशकंडिकांतं ग्रंथेन जीवन्मुक्तस्य स्थितिप्रकारं उच्यते इति दर्शयंस्तदर्थमाह उत्तम इति पंचदशभिः । एष महावाक्यार्थसाक्षात्कर्तृलक्षण उत्तमः पुरुषः प्रारब्धसमाप्तिपर्यन्तमेव मननेन प्रकारेण वसेत् एवं कथं श्रुतौ तत्र पदोक्तैर्ब्रह्मरूपेण लोके निर्विकल्पसमाधिस्थः सत्पश्यति विहरति ब्रह्मैव सर्वतः पश्यतीति यावत् न्युत्थानदशायां तु समष्ट्यात्मदर्शोऽस्तत्र पदोक्तेषु सर्वलोकेषु पर्येति बंधोऽप्रोतिमहाराजवत्स्वतंत्र इति द्वयोरर्थः ३४६ । ३४७ अभक्ष्याणीति । तथा सर्वप्राणिरूपेण भक्ष्याभक्ष्याणि भुंजानः संस्तथा बालवन्महाजनैराहतः क्रीडन्संनिद्रादिप्रभुरूपेण वधूभिर्वाहनेः सखिभिः संबंधिभिर्वा रममाणः सन्निमग्नसिद्धमविद्याकालोपात्तदेहम् कीदृशम् मूढजनानां समीपे विद्यमानं न विजानाति न स्मर

स्वयं ज्योतिस्तत्स्वेतत्परं ज्योतिरिति तीर्यते ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्सर्वप्रियतमं सदा ३४३ संपत्तिरस्य विज्ञेया ह्यहं ब्रह्मैति वेदनम् ॥ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिरुक्ता तत्संपदार्थयोः ॥ विज्ञानाद्वैतराहित्यं फलयत्स्वात्मबोधजम् ३४४ फलप्राप्तावभिन्नस्याद्यद्रूपं तत्त्वमर्थयोः ॥ उत्तमः पुरुषः सोऽयं विद्यते न ततः परम् ३४५ उत्तमः पुरुषस्त्वेव यावदेहस्य धारणम् ॥ तावदेवं वसेत्तत्र ब्रह्मलोके तथा पुमान् ३४६ स्वेच्छया सर्वलोकेषु तु उत्तमः पुरुषः सदा ॥ पर्येत्यव्याहताज्ञः सन्महाराज इवापरः ३४७ अभक्ष्याणि च भक्ष्याणि भक्षयन् दुःखवर्जितः ॥ क्रीडन् बालसमः सर्वैर्लाल्यमानो महाजनैः ३४८ रममाणो वधूभिर्वा देवैर्द्रव्यवापरः ॥ यानैर्वा विविधैरेष वयस्यैर्जातिभिश्च वा ३४९ विद्यमानमिमं देहं नायं जानाति कर्हिचित् ॥ यथा शयानः पुरुषः शयानं स्वात्मनो वपुः ३५० यथा शयाने पुरुषे प्राणेनैवाभिरक्षयते ॥ शयानस्यात्र देहोऽयं तद्वन्मुक्तस्य तेन हि ३५१ रथो यथा शयानेऽपि सारथ्यौ शिक्षितौ ह्येव ॥ नीयते पूर्ववत्तद्वदेहः प्राणेनैवाभिरक्षयते ३५२ मंत्रिणारक्षयते राज्ञ्यं शयाने नृपतौ यथा ॥ मुक्तस्य च तथा देहः प्राणेनैवाभिरक्षयते ३५३ प्राणो यथा त्रदेहस्य रक्षा हेतुः प्रकीर्तितः ॥ भोगहेतुस्तथैवैतदुक्तं बाह्यांतरं द्रियम् ३५४ सुकादर्शं द्रियैर्बालो गृह्णन्नपि यथा बहून् ॥ विषया न स्मरेत्तद्वत्प्रमत्तो वा त्रकश्चन ३५५ मुक्तस्तद्वदिमान् सर्वानधिगच्छन्न हि सर्वथा ॥ मनसानैव जानाति स्वात्मनो न्यं कथंचन ३५६

तिसुप्तपुरुषः स्वशरीरमिवेति त्रयाणामर्थः अत्र विदुषः सर्वज्ञत्वेऽप्याविद्यकव्यवहारविस्मृतौ दृष्टांतौ भाष्यकारैरुक्तः यथा कश्चिद्दुष्प्रादादिना विपरीतं व्यवहरन्पश्चात्तद्वृत्तान्मादुःप्रादकालिकं वृत्तं विस्मरन्नपि न मंदवीरित्याख्यायते तथा जीवन्मुक्तोऽपीति ३४८ । ३४९ । ३५० तर्हिकथं तस्य देहस्थिति रित्याशंकां श्रोतव्यं तं परिहरति यथेति । यथा सुप्तस्वदेहयोगक्षेमक्षिताराहित्येऽपि तस्य देहः प्राणेन रक्ष्यते तथा तेन प्राणेन मुक्तदेहोऽपि ३५१ रथ इति । तथाच श्रुतौ पदोक्तैर्ह्येव सारथ्यौ सुप्तपुरुषोऽपि रथीनीयते तथास्य मुक्तस्य देहः प्राणेन ३५२ अथवा प्रयोगपदेन प्रकवेण राज्ञ्यं व्यवहारोऽप्यस्ति युष्पत्या राजमंत्रिग्राह्य इति दर्शयन्नाह मंत्रिणेति । रक्षयते षाल्यते ३५३ यथा च देहस्य अधिकारित्वेन प्राणोक्तस्तथा भोगाधिकारित्वेनैन्द्रियाण्युक्ता यथा यत्रैतदित्यादि श्रुतिप्रत्ययेन व्याहृता प्राण इति । बाह्यप्राणादि आंतरमनः ३५४ विदुषो भोगकालवतरेऽप्यविशेषं भाष्योक्तमेवाह एकादशेन्द्रियैरिति । यथा बालः प्रमत्तो वा हि द्विये विषयान् गृह्णन्नपि पञ्चान् स्मरतीति ३५५ मुक्त इति । तथा जीवन्मुक्तोऽपि देवचक्षुरूपेण वर्णितेन मनसा सार्वाज्ञां विषयानधिगच्छन्नपि स्वात्मनो भिन्नपदार्थं जातं नैव विजानाति अत्र संक्षेप इत्यर्थः ३५६

तेनामयुक्तानामपीदृशानां मयूतावुपपत्तिमाह आसक्तीति । अयमुक्त आसक्तिश्च न्योऽग्रहलोकादिषु वर्तमानान्भोगान् मनःप्रभृतिभिरिदियैर्गृह्णाति कीदृशैरिदियैः तेरादित्यादिभिर्देवैर्ययुक्तैर्भूतैः तत्र हेतुभूतविशेषणम् तत्तदाश्रितैरिति तांस्तावच्च भूरादिप्रवर्तनरूपानधिकारान्धारयद्विरितितदर्थः अतएव सर्वदुःखविवर्जित इति ३५७ तस्य विदुषो ब्रह्मभावं स्फुटयन् सर्वदेवोपास्यतां रूपं ब्रह्मधर्मं तत्राह उत्तम इति । यो यमुत्तमपुरुषरूपो विद्वानुक्त एनं सर्वात्मभूत सर्वदेवाः शमादिसंपन्नलक्षणास्ते स्तेः सविशेषरूपैरुपासते यावदात्मत्वेन न साक्षात्कुर्वतीति ३५८ ततश्च सर्वलोककामेषु स्वातंत्र्यं देवानामुपलभ्यते इत्याह उपासत इति ३५९ तथा चेदानीमप्यात्मोपासकानां तत्फलं युक्तमित्याह विज्ञायैवेति । एतद्विज्ञानेनैव सर्वसर्वसत्फललाभ इत्यर्थः ३६० त्रयोदशकंडिकायां मंत्ररूपायामुक्तं दहरोपासकस्य पापनिवृत्तिरूपं फलं कैमुत्येन निर्विशेषब्रह्मविदोऽपि सिद्धं दर्शयति आत्मायमिति । अयं विश्वाधिष्ठानतपोक्त आत्मा तत्पदार्थो दुरवगाह्यतया श्रुतौ श्यामपदोक्तः स एव सर्वेषां हृदयाकाशरूपस्त्वं पदार्थः सन् संघातसंकीर्णत्वात् शबल इत्युक्तस्तपोरैक्यं यः साक्षात्कुरुते स सर्वैः पापैर्न लिप्यते इत्यर्थः ३६१ तत्र हेतुतया समाहितत्वेन पापासंभवमाह आत्मेति । यस्य परमा

आसक्तिश्च न्योऽमुक्तोऽयं भोगान् गृह्णाति सर्वदा ॥ मन आद्यैः प्रयुक्तैस्तैर्देवैस्तत्तदाश्रितैः ॥ ब्रह्मलोकादिलोकेषु सर्वदुःखविवर्जितः ३५७ उत्तमः पुरुषो यो यं विद्व
द्रूपः प्रकीर्तितः ॥ एनमात्मतयानित्यं सर्वदेवा उपासते ॥ उपासनैर्हि विविधैर्यावज्जानंति नात्मना ३५८ उपासते यतश्चैनमात्मानं देवमंजसा ॥ सर्वलोकास्त
तः कामाः स्वाधीना हि दिवौकसाम् ३५९ विज्ञायैवैनमात्मानं सर्वदा स्वात्मरूपतः ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामान्सर्वान् प्राप्नोत्यसंशयम् ३६० आत्मायं सर्वभूता
नां हृदयाकाशसंश्रयः ॥ आनंदरूपमेतं योजानीति स्वात्मरूपतः ॥ न स पापेन केनापि लिप्यते महतापि च ३६१ आत्मायस्य हि सत्यो यं बुद्धिसाक्षी प्रतीयते ॥ ना
सौ पापानि कुरुते पुमान् द्वैतदर्शनः ३६२ आत्मानं यः प्रियं वेद सर्वदा सुखरूपिणम् ॥ पापानि कुरुते कस्माद्विवेकी स हि धीधनः ३६३ जायते म्रियते चैकः फलं चै
कः शुभाशुभम् ॥ भुंक्ते चैतद्विजानन्सकिमर्थं पापमाचरेत् ३६४ सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ॥ मार्गे देवाश्च रुह्यंति ह्यपदस्य पदैषिणः ३६५

र्थभूतः साक्ष्येवमात्मानं विश्वादिरूप इति निरावरणं प्रतीयते भातिसर्पापं कथं कुर्यात्तत्प्रवृत्तिहेतोर्द्वैतदर्शनस्यैवाभावादित्यर्थः ३६२ व्युत्थानदशायामपि विषयरागाभावात्तत्र प्रवृत्तिरित्याह आ
त्मानमिति । य आत्मानमेव वस्तुतः प्रियं वेद न विषयजातं स धीधनो विद्वान् कुरुते हेतुना पापं कुर्वीति त्वर्थः ३६३ अत्र कैमुत्यमाह जायत इति । एकोऽप्यर्थ इत्यमरः तथा च जननमरणादिविका
रभाग्य एव नाहं तथा शुभाशुभकर्मफलभोक्ताप्यन्य एव नाहं साक्षिमात्रात्मकत्वात् एतद्यो विजानाति स भोक्तृत्वाभावेन सत्कर्मणामपि यदनाधिकारभाक्तदापापेन तथेति किमुवाच्यमित्यर्थः ३६४
ननु न्यवहारोऽस्ति तस्यापि विदुषः कथमीदृशो महिमेत्याशंक्यविदुषः पंथादुल्लेख्य इत्यावेदयंतं भारतश्चोक्तं पठति सर्वेति । सर्वेषां भूतानामात्मभूतस्य परमं भावं गतस्य तानि सम्पगमिष्यत्वेन पश्यतो म
हावाक्यार्थविदः पथिनिष्ठारूपे मुह्यंति लोकाः यतोऽपदस्य प्रदं पादस्यासन्निहंन विद्यते यस्य स तथा तस्य ये पदं गम्यंतं तत्प्रामुख्यं चिच्छंति ते देवा धन्या इति यावदिति वाचस्पत्युक्तयोजनालभ्योर्थः ३६५

फलितमाह ततइति । यतोयानिशासर्वभूतानामित्यादिगीतोक्तविद्ययादुर्लभ्यगतिस्ततःस्फुटमन्यत् ३६६ तस्यविदेहमुक्तोक्तःसंशयइत्याह एवमिति ३६७ चतुर्दशकंडिकागतस्यब्रह्मेत्यंतवा
क्यस्यार्थदर्शयन्प्रजातींद्रसंवादमुपसंहरति एवमितिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ३६८ सर्वेषामिति । कीदृशीभूमानम् हृदयाकाशरूपनामरूपात्मकप्रपंचस्यविधायकं सत्तादिप्रदानेननिर्वाहकम् य
त्तेनामरूपेअंतराविनाइतिश्रुत्यर्थोदर्शितउत्तराद्धेन चतुर्थपादस्यतृतीयपादविवरणात्मकत्वात् ३६९ अंत्यकंडिकार्थमाह एकइति । अग्रमुक्तविद्यासंबंधीसंप्रदायोगुरुशिष्यपरंपरारूपइंद्र
मारभ्यएकःप्रवृत्तःद्वितीयस्तुस्वयंभृशज्ञकामनोःप्रवृत्तः यतःप्रजापतिनायथेन्द्रायेवंविद्योपदिष्टातथाभनवैपोत्यर्थः सचमनुर्भूमिलोकैआदिगुरुःप्रजाभ्यःसाधिकाराभ्यउक्तवानिति ३७० अ
शुद्धांतःकरणेभ्यस्तुसकर्मवोपदिष्टवानित्याह त्रैवर्णिकानिति । ब्रह्मविद्ययावर्जितान्अधिकाराभावात्ताप्रतीदमाह द्वैवर्णिकाभवंतश्चतुर्णामाश्रमाणांमध्येइष्टमाश्रमंकृत्वायागादीनिकर्मा

ततोयंलभ्यतेनैवपापीपुण्योथवेतिच ॥ पापगंधेनरहितोब्रह्मविष्णुरुषोत्तमः ३६६ एवंयोभाग्ययोगेनपश्येत्पुरुषरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतमुच्यतेसनसं
शयः ३६७ एवंप्रजापतिःप्राहपूर्वशकायसर्ववित् ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तंभूमानंस्वात्मरूपतः ३६८ सर्वेषांहृदयाकाशनामरूपविधायकम् ॥ नामरूपात्परं
नित्यंनामरूपविवर्जितम् ३६९ एकोयंसंप्रदायोभूदिद्रादन्यःस्वयंभुवः ॥ यथेन्द्रायोक्तवानब्रह्मामनवेचतथैवसः ॥ मनुःप्रजाभ्यःसर्वाभ्योभूमौसप्रथमोगुरुः ३७०
त्रैवर्णिकानिदंप्राहब्रह्मविद्याविवर्जितान् ॥ आत्मज्ञानंनभवतांयावदत्रप्रजायते ३७१ चतुर्णांविधायैवंतावदिष्टंनिजाश्रमम् ॥ तावत्कर्माणिकुर्वंतुस्वानिस्वानि
समाहिताः ३७२ वैराग्येसतितर्कतव्योब्रह्मज्ञानस्यहेतुकः ॥ संन्यासःपरहंसारख्योनान्यथाकहिंचित्काचित् ३७३ इन्द्रःप्रजापतेःप्राप्यब्रह्मविद्यांसुदुर्लभाम् ॥
देवेभ्यस्तूतवान्सर्वाब्रह्मविद्याप्रसादतः ३७४ साक्षात्कृतवांस्तद्वदग्निर्वायुश्चसत्तमौ ॥ देवानांसात्विकत्वेनपक्षपातोमहानिह ॥ ब्रह्मणोविद्यतेयस्मादृष्टंब्रह्मा
त्रतैःक्वचित् ३७५ इतितैसर्वमाख्यातंयत्पृष्ठंभवतात्विह ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तंकिमन्यच्छोतुमिच्छसि ३७६ इतिश्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदपूज्यपा
दशिष्येणश्रीशंकरानंदभगवताविरचितेउपनिषद्भनेआत्मपुराणेच्छांदोग्यसाराथप्रकाशेप्रजापतींद्रविरोचनाख्यायिकानामचतुर्दशोध्यायःसमाप्तः ॥ १४ ॥

णिकुर्वंतुस्तथावैराग्यलक्षणायांशुद्धीसंन्यासमपिनान्यथेतित्रयाणामर्थः ३७१ । ३७२ । ३७३ उत्तराकाशामुत्थापयन्निद्राशिष्यानाह इंद्रइति । चतुर्थपादउत्तरान्वयी स्पष्टम् ३७४
साक्षादिति । सईंद्रउमाख्याब्रह्मविद्यायाअनुग्रहात्प्रजापत्युपदिष्टब्रह्मकचिदेशेलीलाविग्रहमापन्नसाक्षात्कृतवानपीति तथाग्निरावृत्ततसाक्षात्कृतवतो देवान्प्रतिप्रादुर्भावेहेतुतयापरमेश्वर
स्यदेवपक्षपातमाह देवानामिति । स्पष्टम् ३७५ उपसंहरति इतितेइति ३७६ ॥ चतुर्दशोदान्समनूयत्कारुण्यसमैदिधत् ॥ कामीतिःश्रमतस्तस्यमन्यतरुपवृंहणे ॥ १ ॥ इतिश्रीदत्तकुल
तिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरायकृष्णश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्यकृतावात्मपुराणेच्छांदोग्यसाराथप्रकाशेप्रजापतींद्रविरोचनाख्यायिकानामचतुर्दशोध्यायःसमाप्तः ॥ १४ ॥

विष्णु कृष्ण चैव त्मजदिलारामसुखितनुजरायकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुग्रहीतस्य कृतावात्मपुराणीकायां तत्प्रसङ्गात्पायां चतुर्विंशोऽध्यायः समाप्तः ॥ २५ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचदशाध्यायप्रारंभः ॥

1870
The first of the year was a very dry one, and the crops were much injured by the drought. The weather was very hot, and the crops were much injured by the drought. The weather was very hot, and the crops were much injured by the drought.

The second of the year was a very wet one, and the crops were much injured by the rain. The weather was very cold, and the crops were much injured by the rain. The weather was very cold, and the crops were much injured by the rain.

The third of the year was a very dry one, and the crops were much injured by the drought. The weather was very hot, and the crops were much injured by the drought. The weather was very hot, and the crops were much injured by the drought.

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ देवः पंचदशेधेयः स्वाभिमानाक्षमाधरः ॥ शुक्रपंचदशीनाथकलासंकलितालिकः ॥ १ ॥ अस्वार्थः क्षिप्तमृद्विस्मितेकाग्रनिरुद्धसंज्ञाः पातंजलप्रसिद्धाः पंचदशा
 अवस्थायस्यतादृशेचित्तेदेवोदाशरथिर्वैयोधारणीयः कीदृशः स्वस्यसंमुखवर्त्तमानो योमानोमवो जामदग्न्यादिनिष्ठस्तत्राक्षमावान् असहिष्णुः शुक्रपंचदशी पूर्णिमातस्यानाथश्चंद्रस्तद्रूपया
 कलयांशेन संकलिताविशिष्टा आलिनामाक्षरपंक्तिः श्रीरामचंद्रेत्याकारायस्यसतथा 'कलास्यान्मूलरेवृद्धो शिल्पादावंशमात्रकं' इति विश्वः । श्रीकृष्णविग्रहपक्षे पथमपादः समः स्वेषां भक्तानां गो
 पिकार्जुनादीनां योभिमानः स्वात्मनिसर्वाधिकत्वमतिस्तत्परिहरणपरः शुक्रपंचदश्यांशारद्यानाथकलयावशीकरणमंत्रेण वंशीगीतेन संकलिताः समुदितीकृता आलयः सख्येन सतथेत्यर्थः । शंभु
 पक्षेपि पथमपादस्तथा स्वपदेन तुरावणो ग्राह्यः पूर्णिमानाथस्य चंद्रस्य कलयासंकलितं राजितमलिकं मस्तकं यस्य सतथेत्येति विशेषः । प्रमेयपक्षे पंचदशपदमावर्त्तनीयं तथाच पंचविधादशाव
 स्थायस्यकरणजातस्य केनेपितेत्यादिप्रथममंत्रोपात्तनामकस्य मनः प्राणवाक्चक्षुःश्रोत्ररूपस्य तत्पंचदशं तत्र नियंतृत्वेन स्थितः स्वस्याभिमुखं प्रवृत्ते पुमाने पक्षमावान् अविषयस्वभाव इति यावत् अ
 थवास्वेषामिंद्रवाय्वादीनां योभिमानः परमेश्वरो प्रकृतिविस्मृतिरूपस्तत्र ब्रह्ममाणविधया क्षमारहित एतादृशो देवः पंचदशो अत्राध्याये वर्णितो धेयः अवधारणीयः यस्य लीलाविग्रहश्चंद्रभूषित इत्यर्थः १

श्रीगणेशायनमः ॥ देवानां ब्रह्मविद्यायाः प्रसादाद्ब्रह्मबोधनम् ॥ श्रुत्वा शिष्योत्र तत्प्रष्टुं पुनराह गुरुं त्विदम् १ भगवन्नैतरेयोक्तः प्रजानां मुनिभिः सदा ॥ संवादो वाम
 देवस्य तथानुभवकीर्तनम् ॥ ज्ञानवैराग्यसंयुक्तं तेषामप्यधिकारिणाम् २ तथा कौषीतकिप्रोक्तं यत्र चेन्द्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुणाग्यौ च गुरुशिष्यौ व्यवस्थितौ ३
 आदित्यस्यात्मविज्ञानं यत्र वंशः समीरितः ॥ त्रिपर्वाभेदतस्तद्वद्वह्नभेदान् महाशयान् ४ अश्विभ्यामपि यत्रायं संवादो मंत्रवेदिनः ॥ दध्यङ्कथर्वणो यत्र गुरुः शि
 ष्यौ च ताबुभौ ॥ तत्कृते व्यसनं तद्वदिद्रस्यासीन्मुनेरपि ५ जिगाय यत्र सकलान्विप्रान् वाजसनेयकः ॥ शाकल्याय ददौ शापं सद्यः प्राणविमोचकम् ॥ जनकाय च
 मैत्रेयै यत्र ज्ञानमदाद्विसः ६ यत्र श्वेताश्वतरः प्राह यतिभ्यो हेतुसंश्रयम् ॥ द्विजेभ्यश्च कठो यत्र युयमो यत्र गुरुः स्मृतः ॥ नचिकेताश्च शिष्यौ पिबालः सर्वगुणान्वितः ७
 तित्तिरेरपि यत्र ज्ञानं कोशपंचकतत्परम् ॥ वरुणश्च भृगुर्यत्र गुरुशिष्यौ तपोधनौ ८ गंधर्वो यत्र वेनाख्यो ब्रूते स्वानुभवं नृणाम् ॥ साधनेषु च यत्रायं संन्यासः परमः स्मृ
 तः ९ यत्प्रसंगेन जाबालमुख्यानामत्र कीर्तनम् ॥ संवर्तकाद्या यत्रैते पूर्वसंन्यासिनः स्मृताः १०

अथ मेधाविनः प्रश्नं दर्शयति । देवानामिति चतुर्दशभिः स्पष्टम् १ तत्र प्रथमाध्यायार्थमनुवदति भगवन्निति । मुनिभिः सनकाद्येस्तेषां वामदेवसतीर्थानां ज्ञानवैराग्ये उक्ते इत्यर्थः २ द्विती
 यतृतीयवृत्तमाह तथेति । स्पष्टम् ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्यस्येति द्वाभ्यां । आदित्येन याज्ञवल्क्यापोक्तं ज्ञानं कीर्तितं यत्राभेदेन त्रिपर्वावंशः कीर्तितः कीदृशः महाशयान् महात्मनो मुनीन् प
 र्वभूतानां वंशभेदतया वदन् प्रवदति त्वर्थः ४ अश्विभ्यामिति । यत्र यस्यात्मज्ञानस्य स्फुटत्वार्थं यत्र संवादे तो अश्विनौ तत्कृते अश्विहिताय वृषसंनंदः खम् ५ पंचमादित्रयार्थमाह जिगायेति । यत्र पं
 चमेयत्र पृष्ठे जनकाय सप्तमे तु मैत्रेयै इति विवेकः ६ अष्टमादिद्वयवृत्तं कथयति यदिति । हेतुसंश्रयं कारणविषयकं यज्ज्ञानं यतिभ्यो द्विजेभ्यः श्वेताश्वतरः प्राह यत्र कठोक्तज्ञाने यमनचिकेतसो गुरुशिष्यौ ७
 दशमवृत्तमाह तित्तिरेरिति द्वाभ्यां । कोशपंचकं तनोतिससादिदानेन विस्तारयतीति कोशपंचकतत्पुच्छभूतं ब्रह्मतदेव परं गोचरीभूतं तस्य तादृशं तित्तिरीमुनेर्ज्ञानमुक्तं यत्र ज्ञाने ८ । ९ एकादशवृत्तमाह
 यत्प्रसंगेनेति द्वाभ्यां । यस्य संन्यासस्य प्रसंगेन जाबालादिसंबन्धिनि अत्र ज्ञाने कीर्तनं कृतं यत्र ज्ञाने परिनिष्ठिताः संवर्तकादयः कथिताः यत्र यदर्थवैराग्यादयः संन्यासस्वरूपांताः कीर्तिता इति द्वयोरर्थः १०

११ द्वादशादित्रयवृत्तमाह आरुणेति । आरुणेर्ब्रह्मपुत्रस्यसनत्कुमारस्यब्रह्मणश्चज्ञानंश्वेतकेतुनारदेन्द्रान्प्रत्युपदिष्टंविस्तरेणसमासेनचयत्कीर्तितंतत्सर्वरूपंब्रह्मज्ञानमतीतग्रंथेप्रोक्तमित्यर्थः १२ प्रश्रवीजमनुभाषते तत्रेति । तत्रपूर्वाध्यायेअंतेइदमुक्तं इदंकिं अत्रदेवानांमयेइंद्राग्निवायूनांब्रह्मविद्यायाअनुग्रहाद्ब्रह्मणोज्ञानंविशेषतोजातमितितत्रावश्यंभाष्याश्रयैश्रोतुमिच्छामीतिद्वयो रर्थः १३ । १४ एवंप्रष्टोगुरुःसामवेदीयत्वेनोपस्थितांकेनोपनिषदुक्तांकथांवक्तुमुपचक्रमेइत्याह एवमिति १५ अत्रयद्यपिभाष्यकारैर्गुरुशिष्ययोःसामान्यतएवोपन्यासःकृतस्तथापि च्छांदोग्याष्टमेप्रजापतिगृहीतविद्यायाविरोचनेनासुरान्प्रतिनिरूपणोक्तौसत्यांकथमिंद्रेणाऽपिसादेवान्प्रत्युक्तेत्याकांक्षायावैदिकवृत्तेनैवपूरणीयत्वाद्देवान्शिष्यत्वेनेंद्रगुरुत्वेनचग्रंथकृदुपन्यस्यति इंद्रादिति । इंद्रद्वाराप्रजापतेर्लेख्यविद्यादेवा शुद्धयियइंद्रसमीपेमीमांसांमननंचक्रिरेकृतवंतइत्यर्थः १६ तत्रशिष्यप्रश्नरूपस्यप्रथममंत्रस्यार्थमाह इंद्रियाणीतिपंचभिः । वागाद्युपलक्षिता निदर्शेन्द्रियाणिमनसातदुपलक्षितप्राणेनचसाहेतानिकःप्रेरयति । नजीवास्तत्प्रेरकास्तेषांस्वातंत्र्याभावादित्यर्थः १७ अस्वतंत्रतामेवस्फुटयति व्यापारमिति । यतोऽमुनाइंद्रियविशेषेण

वैराग्यंयत्रकालश्चयमादिस्तत्रकारणम् ॥ यत्राधिकारिणःप्रोक्ताविरक्ताःसर्वएवहि ॥ वेषआचारसंयुक्तोयत्रन्यासश्चकीर्तितः ११ आरुणेश्चतथाब्रह्मपुत्रस्य ब्रह्मणोपिच ॥ ज्ञानंविस्तरशोयत्रसमासेनापिकीर्तितम् ॥ तत्सर्वंभवताप्रोक्तंब्रह्मज्ञानमनेकधा १२ तत्रातिभवताप्रोक्तंब्रह्मविद्याप्रसंगतः ॥ इंद्रादेर्ब्रह्मविज्ञानं जातमत्रविशेषतः १३ तदहंश्रोतुमिच्छामिनूनमाश्चर्यमत्रभोः ॥ किंचिदस्तियतस्तेषांविशेषोभवतेरितः १४ एवमुक्तोगुरुःप्राहकेनेषितसमीरिताम् ॥ स्व शिष्यायकथामेतांब्रह्मविज्ञानकारिणीम् १५ इंद्रादवाप्तविद्यास्तेदेवाःसर्वेमहौजसः ॥ मीमांसांचक्रिरेत्वेतामिंद्रंप्राप्यसभागतम् १६ इंद्रियाणिदशैतानिमन सासहकोत्रभोः ॥ मंप्रेरयतिसर्वेषामस्वतंत्रायतोजनाः १७ व्यापारमिंद्रियोत्थानंनकरिष्येऽमुनेत्ययम् ॥ संकल्प्यापिकरोत्येवभूताविष्टइवातुरः ॥ ततः सर्वःपराधीनोजंतुरत्रेतिनिश्चितम् १८ इंद्रियाणिस्वतोनैवमुक्तस्येवेहकुर्वते ॥ व्यापरान्नियतंयस्मादभिसंधायकश्चन ॥ प्रवर्ततेथवाकश्चिन्निवृत्तिमपिगच्छति १९ चेतनस्ततएवायंप्रेरकस्तेषुकश्चन ॥ नतेषामिहचैतन्यनानात्मत्वप्रसंगतः ॥ अतःकर्मापिनैवस्यात्तव्यापारेष्विहकारणम् २० यतःप्रवर्ततेसर्वोविज्ञायै वततःपरः ॥ चेतनःकोत्रतेषांस्यादिंद्रियाणांप्रवर्तकः २१

द्रियसाध्यव्यापारंनकरिष्येइत्याकारंसंकल्पंकृत्वाप्ययंजनस्तंव्यापारंकरोतिततःपारतंत्र्यंनिश्चीयतेइत्यर्थः १८ अत्रेन्द्रियस्वातंत्र्यमाशंक्यनिरस्पन्निषितपदसूचितंचेतनपारवश्यमिंद्रियाणामाह इंद्रियाणीति । यथाजीवन्मुक्तस्येन्द्रियाणिसुप्तसारथिरथाश्वन्यायेनव्यापारान्स्वतःकुर्वतीतिनियतंनियमशालिनभवतियस्मात्कश्चिद्बहुलोजनोऽभिसंधायाऽऽलोच्यैवप्रवर्तमानोनिवर्तमान श्रद्दश्यतेइत्यर्थः । अयंभावः प्रायशोदशीनादभिसंधानाख्यचेतनव्यापारपूर्विकैवसर्वत्रप्रवृत्तिर्विज्ञायते नचमुक्तैन्द्रियव्यापारेव्यभिचारःतत्रापिचक्रभ्रमिन्यायेनव्यवहितचेतनव्यापारानुमाना दिति १९ चेतनइति । ततोऽस्वातंत्र्यात्तेष्विंद्रियेषुप्रेरणकर्त्ताकिश्चित्तनोऽभ्युपेयः नचेंद्रियाण्येवचेतनानीतिवाच्यं नानात्मताप्रसंगेनमतभेदेनदेहभंगापादकेनपूर्वकृतित्वादित्यर्थः यथा चजडत्वेनैन्द्रियाणांस्वातंत्र्यंनतथाकर्मणोपिबोध्यमित्याह अतइति । अतो जडत्वात् कर्मादष्टम् २० यतइति । यतआलोचनपूर्विकैवप्रवृत्तिर्हृदयेततईन्द्रियसंघातात्परचेतनःप्रेरकःकश्चित् संघातमेतस्यकश्चिन्निरूपयमित्यर्थः २१

संभादयेतसकलविचक्षणमभिप्रेतः २१ यतजडत्वात् कमादष्टम् २० यतइत । यतआलचनपुर्विकवप्रवृत्तदृश्यतततइदिसधातापरश्रतनमरकःकाश्चित्

इति पृष्ठः पदस्रक्षस्तान्नाशिष्यानिदमब्रवीत् ॥ इन्द्रियाणां हि सर्वेषां मिन्द्रियं मनसो मनः २२ यो वस्थात्रयानिर्मुक्तः प्रेरकः स पुमानिह ॥ इन्द्रियाणां हि सर्वेषां सर्वेषां मिह देहिनाम् २३ प्राणस्यापि स एवैष प्राण उक्तो मनीषिभिः ॥ प्राणतोऽपानतौ नापि मर्त्यो जीवति कश्चन ॥ अन्यतः प्राणतः प्राणात्सर्वे जीवंति जंतवः २४ एवं विज्ञाय च त्मानं पूर्वगुरुमुखा सुगः ॥ दृष्ट्वा पश्चात्स्वयं सर्वबंधनैः परिवर्जिताः ॥ प्राणाद्यात्मानमायां तिसर्वे भेदविर्वर्जितम् २५ अमृतास्तत एवैते जन्मादिपरिवर्जिताः ॥ तत्र गत्वा पुनर्नैव केचिदायां तिकर्हिचित् २६ यत्रेन्द्रियाणि सर्वाणि ज्ञानकर्मात्मकानि च ॥ कालत्रयेन यां त्येव मनसा सहितान्यपि २७ एनं सामान्यतो नैव विशेषाच्च सुरोत्तमाः ॥ जानतोऽपि न जानीमो भवतां गुरवो वयम् २८ उपदंशं कथं नाम गमिष्यामः सुरोत्तमाः ॥ भवतां सर्वकरणैरगम्यस्य महात्मनः २९ विदिता विदिता भ्यां तदन्यदेवात्मरूपकम् ॥ पृष्ठं ब्रह्म भवद्भिर्द्वन्द्वं तु यच्चोद्यता वयम् ३० यच्च विज्ञायते लोके सामान्याद्वा विशेषतः ॥ घटादिवदनात्मा तद्धेयं पण्डितरूपाभिः ३१ यच्च न ज्ञायते तत्तु भवेद्द्वन्द्वं या सुतादिवत् ॥ असत्तदपि हेयं स्यादनात्मत्वेन हेतुना ३२

ईदृशमात्मरूपं चार्थैर्भ्यो वयं श्रुतवन्त इत्याह श्रुतेति । स्पष्टम् ३३ प्रत्यक्तेनात्मोपदेयप्रकारपूर्वाचार्यैरनुष्ठितं यद्वाचेत्यादिमंत्रपंचकदाशैतनिरूपयति वागाद्यैरिति निमित्तैः । सर्वैर्वागादिभिर्निद्रियैर्मनसा च यन्न विषयीक्रियते तथा सर्वदेवाय स्य विभूतयस्तेन प्राणेनापि न विषयीक्रियते इत्यर्थः ३४ यद्वा इन्द्रियाणीति । यश्च सर्वेन्द्रियाणां मनः प्राणयोश्च तद्व्यापारोऽप्यसंसाक्षीतेषां सन्निधिमात्रेण तत्तद्व्यापारेषु प्रवर्तयिता चेत्यर्थः ३५ तदेवेति । तत्प्रत्यगवस्त्वेव ब्रह्मबोधोऽहेदिवौकसः यत्तु पराग्रूषेणोपास्यते तदात्मत्वेन न बोध्यमिति प्रथमखंडार्थः ३६ अथ द्वितीयखंडे मनोविधया आत्मतत्त्वमुपदिश्यते इति दर्शयंस्ते इत्यंतवाक्यार्थमाह । यन्मन्यते इति द्वाभ्यां । इन्द्राह देवगणोपदिति मन्यते स्वीकरोति । इति किं आत्मतत्त्वं मुज्ञेयं पुत्रेण ज्ञातुं शक्यं भवति । अहरहरास्यमानत्वादिति भावः तत्तथानेव मंतव्यं यतस्तद्भवत्परिचितमात्मरूपं दहराकाशादिनामकं सर्वे देवैरुपास्यं ध्येयमेव भवति न ज्ञेयं अहो इत्याश्रये हे देवाः ज्ञेयं यदात्मरूपं तत्त्वमहं प्रभृति शब्दैर्वर्जितं भवत्यतस्तद्वाभाय सकला देवा विचारयं त्विति द्वयोरर्थः एतेन देवेषु मध्ये वर्तमानोऽपि त्वयं दहरपर्यंतं ब्रह्मरूपं मत्वा सुवेदेति मन्यसे तदयुक्तं यतो ज्ञेयं रूपं ज्ञातुं कामस्त्वं पदादि कमस्य परित्यजत दशक्तो विचार एव तव युक्तः ति श्रुतिर्वाजना सूचिता भाष्यविरोधस्तु प्रमेया विरोधात्परिहार्यः ३७ । ३८ तत्र हेतुं मुज्ञेयमित्यवधारणस्य प्रमेयाननुसारित्वं दर्शयन् न्वेदेत्यंतवाक्यावेदितं ब्रह्मणः स्वभावचतु

श्रुतवन्तो वयं ह्येवं गुरुभ्यः स्वैर्भ्य ईदृशम् ॥ यैरयं कथितः स्वात्मा ह्यस्मभ्यं शास्त्रवेदिभिः ३३ वागाद्यैर्ज्ञायते येषु न कदाचित्सुरोत्तमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियैः सर्वैर्मनसा सहितैरपि ॥ प्राणेनापि क्रियाशक्त्या सर्वदेवैक रूपिणा ३४ यद्वा इन्द्रियाणि सर्वाणि मनः प्राणौ च वेत्यपि ॥ व्यापारैर्निखिलैः सार्द्धं तेषां तद्व्यापृतिक्षमः ३५ तदेव ब्रह्मजानीथ यूयं सर्वे दिवौकसः ॥ उपासते भवन्तो यन्न तदात्मा कदाचन ३६ यन्मन्यते देवगणः सुज्ञेयमिति नैव तत् ॥ आत्मतत्त्वमुपास्यं तदहराकाशसंज्ञितम् ३७ देवैः सर्वैरहो देवास्त्वमहं शब्दवर्जितम् ॥ विचारयंतु सकला आत्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ३८ आत्मरूपं यतस्त्वेवं प्रवदंति विपश्चितः ॥ अज्ञेयं वापि विज्ञेयं सुज्ञेयं दुष्प्रबोधनम् ३९ अविज्ञातः स देवात्मा सर्वैरपिशरीरिभिः ॥ सत्यज्ञानादिरूपेण विज्ञातश्चात्मरूपतः ४० सुज्ञेयो गुरुवाक्येन भवेत्सुविदितो हि सः ॥ दुर्विज्ञेयश्च तर्काद्यैस्ततो न विदितो हि सः ४१ आनंदात्मानमप्येनं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ सत्यादिलक्षणं नित्यं सर्वप्राणिहृदं बुजे ॥ वर्तमानं सुषुप्तौ च प्राप्य सर्वैश्च जंतुभिः ४२

प्रथमाह आत्मेति ' यतो विपश्चितो मध्ये विदितं ' इत्यादि श्रुत्यर्थं विद एव वक्ष्यमाणविषया आत्मनोरूपमज्ञेयत्वादिभावचतुष्टयशीलं वदंतीत्यर्थः तत्रेत्थं श्रुत्यर्थविभागः सुवेदेत्येव न मन्य इत्यनेन अत्यंतविषयत्वयत्नपूर्वकवेद्यत्वयोर्निषेधाद्विज्ञेयत्वमुज्ञेयत्वयोर्लाभो नोस्माकंसंप्रदायसिद्धं बोधप्रकारचतुर्थपादोक्तं यो वेत्ति स एव वेदेत्यनेन तर्कागम्यत्वरूपदुष्प्रबोधनत्वस्य मुद्गरज्ञेयत्वस्य चलाभ इति ३९ अज्ञेयत्वादिपुहेतुनाह अविज्ञात इति द्वाभ्यां । यतः सर्वे देहाभिमानिभिः सत्यज्ञानानंदादिरूपेणाविज्ञातस्ततो ज्ञातुं शक्यत्वादेतद्रूपमविज्ञेयमित्युक्तं तथा हि मित्यात्मरूपेण विज्ञातत्वात् विज्ञेयमिति । यतश्च गुरुवाक्येन विदितो भवति ततः सुज्ञेय इति । यतश्च तर्कमयैः शास्त्रैर्विदितो न भवति ततो दुर्विज्ञेय इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ४० । ४१ तत्राविज्ञातत्वं विशदयति । आनंदात्मानमिति त्रिभिः सत्यादिलक्षणमानंदरूपमात्मानं हृदिवर्तमानमपि सुप्तौ सर्वैर्लभ्यमानं पि जनः प्रायशो न वेत्ति देवमायया विक्षेपावरणाभ्यां मोहितत्वात् अतीत्यः प्राप्य निधिमिव मत्तत आत्मनो

कोपिनैवंविजानाति यथांधः करगं निधिम् ॥ संसारश्रमसंतप्तो मोहितो देवमायया ४३ अन्यमेवात्मनः सर्वमवगच्छति देहभृत् ॥ ततो विनष्टिश्चैव यं वर्तते देहिनां
 सदा ४४ विदितश्चास्ति सर्वेषां मात्माधीशब्दयोर्धतः ॥ विषयो व्यवहारस्य हेतुर्भवति सर्वथा ४५ सदादिविषयो देवः स्वप्ने वै जागरेपि च ॥ व्यवहारमिमं सर्वमहं
 रूपं करोति हि ॥ ततो त्रिधितोऽप्येव देहिनां वर्तते पुमान् ४६ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नः पुमान् जन्मशतायुतैः ॥ कुशलस्य वचस्येतत् ब्रह्मेत्यवगच्छति ४७ यदा तदा सु
 खेनैतं स्फुरंतं हृदयां बुजे ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं सुखादेवोऽवगच्छति ४८ सुखादयोगुणाय त्रसंश्रिताद्रव्यरूपिणि ॥ स आत्मेति यदा तर्काज्ज्ञातुमेष प्रवर्तते
 ४९ तदा विभ्रांतचित्तस्य तर्कांतरसमागमात् ॥ चिदात्मत्वादिका देषु दुर्विज्ञेयः प्रजायते ५० देवा आत्मा ततो ज्ञेयो विदितः सर्वदा हियः ॥ सामान्येन विशेषाच्च
 सुज्ञेयो नैव जेतुभिः ५१ स्वभावाच्च गुरोर्वाक्याच्च सुविज्ञेयः कदाचन ॥ दुर्विज्ञेयः सदा तर्कैः पुंशु द्विपरिकल्पितैः ५२ आत्मरूपं सदा देवा विज्ञातुं नैव शक्यते ॥
 स्वयं यतो विशेषैर्यो जानीते नैव वेद सः ॥ विशेषैरहितं तद् द्रव्यं गच्छति यः पुमान् ५३ गुरोर्मुखादवगतं जानीते सर्वथैव सः ॥ यतः श्रुतिरियं प्राह स्वरूपं तस्य चेदं शम्
 ५४ यस्याम तंतस्य मतं मतं तस्य न वेद सः ॥ अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ५५

त्वात्सामान्यविशेषरूपाभ्यां सुज्ञेयो नैव भवति स सर्वथा विदितत्वात् सुज्ञेयश्च भवतीत्यर्थः शक्तौ कृत्यप्रत्ययः ५१ स्वभावाच्चेति । स्वभावात्स्वप्रकाशत्वरूपात् गुरुवाक्याच्च सुज्ञेयस्तर्कैर्दुर्विज्ञेयश्चो
 धयति ५२ ननु महाभियोलोकिताः परीक्षकाश्च स्वयमेव तं कुतो जानीयुरित्याशंकावारकं यस्यामतमित्यादि लोकमवतारयति आत्मरूपमितिद्वाभ्याम् । हेदेवा एतदात्मतत्त्वं स्वयं ब्रह्म निष्ठा
 चार्थनिरपेक्षेण जनेन न ज्ञातुं शक्यं यतः स प्रवर्तसंस्कारैरिदं ब्रह्मेत्यतिविशेषणरूपेण सामान्यरूपेण वा तयोरेव संसारे परितर्चितत्वात् तत्र विशेषरूपेण य आत्मानं जानाति स नैव वेत्ति तस्य निविशेषत्वात् यश्च विशेष
 परहितं सामान्यरूपमिति पावत्युपाहृशमात्मानमवगच्छति सोपि नैव वेदनिरपेक्षस्यात्मनः परस्य अपेक्षसामान्याभावादित्यर्थः ५३ गुरुणा त्वं तु पल्लवार्थबोधकवेदवाक्येन सबोधयते इत्याह गुरोरिति ।
 स जनो गुरोर्मुखाद्ब्रह्मात्मानं जानीते साक्षात्करोत्येव यतः स त्रिहिता श्रुतिस्तस्यात्मनः स्वरूपमीदृशं सामान्यविशेषभावविनिर्मुक्तं प्राहवर्णयतीत्यर्थः ५४ इयमिति पुक्तां श्रुतिं पठति । यस्येति ५५

आ. पु.

॥ ३ ॥

अस्या आर्यक्रमेणार्थवर्द्धिर्दर्शयस्तत्र हेयावबोधकं द्वितीयपादं व्याचष्टे भंतुरिति द्वाभ्यां । यस्य पुंसः सिद्धांते ब्रह्ममेतमेवेत् भंतत्वं त्रिपुटं च वगाहिज्ञानमौचरत्वं तदेवाभिनवति भंतुर्मानैर्मयमिति तस्य पुंस एतद्ब्रह्ममतं विज्ञातं न भवति यस्मादेव पुमान् ब्रह्मस्वभावविपरीतं भेदं पश्यतीत्यर्थः ५६ भेदस्य प्रमेयविरोधमेव स्फुटयति नहीति । अद्वैतस्वभावे ब्रह्मणि भंतुर्मेयमानादिरूपा त्रिपुटी भेदव्याप्तानवर्त्तते तत्र भेदाभावादित्यर्थः ५७ प्रथमपादार्थमाह एवमिति । यस्तु न द्वैतं त्रिपुटी लक्षणद्वैतरूपसंतत्त्वो न मात्मानं गुरुमुखात् ज्ञात्वा मया ब्रह्ममतं भित्तिमन्यते सिद्धांतं प्रतितस्य विदुषो ब्रह्ममतं विज्ञातमेव यथावदवबोधादित्यर्थः ५८ ननु ब्रह्मविज्ञानस्याप्रमात्वे भेदावगाहित्वं प्रमात्वे तदनवगाहित्वं च लिङ्गं तत्त्वयमुपन्यस्तं तदसिद्धमित्याशंकां वारयति उभयत्रेति । उभयत्र प्रमात्वाप्रमात्वयोर्न हेतुद्विविधोऽस्माभिरुक्तः ससनातनः श्रुत्वैवोत्तरार्द्धरूपया प्रोक्तत्वादित्यर्थः । तत्राप्रमात्वे हेतुद्वितीयपादोक्तं वर्णयति विविधमिति । येषां दिनो मायामोहितत्वात् प्रमात्रादिरूपभेदेन विविधं सदैवं ब्रह्मेति जानंति तेषां विविधज्ञानवतां बोधे अविज्ञातमनविभूतमेव प्रसिद्धं ब्रह्मस्वभावस्यागभयादिति द्वयोरर्थः तथाच प्रमेययाथात्म्यानवगाहिनस्तज्ज्ञानस्याप्रमात्वशालिताप्रायशः प्रसिद्धेति भावः

भंतुर्यस्य मतं ब्रह्ममेयं मानैर्मवेदिह ॥ न तस्यैतन्मतं यस्माद्भेदमेषोत्र पश्यति ५६ न हि ब्रह्मणि निद्वैते मतामेयं च किंचन ॥ अस्ति मानादिकं भिन्नं क्रियाकारकरूपवत् ५७ एवं निद्वैतमात्मानं ज्ञात्वा यो मन्यते मतम् ॥ मतं तस्य भवेदेतद्भेदश्च शून्यावबोधनात् ५८ उभयत्र श्रुतिप्रोक्तो हेतुरेष सनातनः ॥ जानंति विविधं ब्रह्मवादि नो यत्र भेदतः ॥ प्रमात्रादिस्वरूपेण मायया परिमोहिताः ५९ तेषां मिदमविज्ञातं सर्वदा भेददर्शनाम् ॥ न ह्यभिन्नस्वभावं तद्भिन्नं भवितुमर्हति ६० विविधं येन जानंति ज्ञातृज्ञेयादिभेदतः ॥ आनंदात्मानमगुणं सर्वभेदविजितम् ॥ तेषां विज्ञानमेवैतत्सर्वदा तत्त्वदर्शनाम् ६१ अहं ब्रह्मेति बोधो यस्तेन योत्र प्रतिक्षणम् ॥ जानीते स्वात्मरूपं तन्मतं तस्य महात्मनः ६२ एतज्ज्ञानाद्यतः सर्वः पुनर्मरणविजितम् ॥ आनंदात्मानमाप्नोति ह्यमृतत्वं दंतियम् ६३ मनसा विंदते विद्यां वीर्यशब्दामहामनाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो गुरुवक्त्रा विंदतः ६४ विद्याया लब्धया पश्चादमृतत्वं पुरोदितम् ॥ अवाप्नोति यतो भूयो मरणं नाधिगच्छति ६५ अस्मिन् जन्मनि देवाश्चेज्जानीते पुरुषो हितम् ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नः स्वल्पात् क्लेशात्तदाफलम् ॥ महदेष समाप्नोति आनंदात्मानमद्वयम् ६६ यदवाप्तावयं जीवो भवेदानंदवारिधिः ॥ माया तत्कार्यदुःखौघफेनबुद्बुदवर्जितः ६७

५९ । ६० ये ये पूर्वसमाहिता द्वैतविस्मरणेनाविजानंतः स्थितास्तदीयबीधे ब्रह्मण आविर्भूतत्वं लक्षणविज्ञातत्वं प्रसिद्धैरमृतत्वदर्शनं प्रमेवेति चतुर्थपादार्थमाह विविधं येनेति । स्पष्टम् ६१ प्रत्यक्षरूपविषयतावगाहिन्वेवमतिब्रह्मप्रमाफलवत्त्वादिति प्रदर्शयतः प्रतिबोधित्यादिवाक्यस्यार्थमाह अहमिति चतुर्भिः । अहं ब्रह्मेत्याकारकेण प्रत्यक्त्वावगाहिनावोधेन यः प्रतिक्षणं जानीतेऽनुसंवत्तेतस्य महात्मनः स्वात्मरूपं मतमेवेति । यत एतज्ज्ञानादमृतत्वरूपमानंदं प्राप्नोति ज्ञातृज्ञेयादिति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ आत्मज्ञानेनामृतत्वाभावे उपपत्तिमाह मनसेति । ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो महामनाः का ६४ द्वितीयखंडांत्यमंत्रस्यार्थमाह अस्मिन्निति चतुर्दशभिः । हे देवाः यदि पुरुषोऽस्मिन् वर्त्तमाने एव जन्मनि हितमनुसंधाय विद्यासाधनं ब्रह्मचर्यादिकमनुष्ठितं तदा स्वल्पपत्नेन महत्स्य पदोक्तमात्मानं दत्तं फलं लभते इत्यर्थः ६५ अस्य फलस्य महत्त्वं विशदयति यदवाप्ताविति द्वाभ्याम् । निगदस्याख्यातं द्वयम् ६७

६८ विपक्षे शेषं द्वितीयपादोक्तवर्णयति । अस्मिन् जन्मनीतिपञ्चभिः । यदि तु माध्यामो हितव्यामृदसं वित्तु विषयपुस्तकः सत्त्वेन न जानीयात् सदा कामादिरूपाः कृतवाच्यवकाशपूर्त्ताः न गल्भ्यामक्षयैर्विनश्यं
द्विरूपपाशकवालकाजितभूमिकानानारूपग्रहणसमर्थाश्चास्यपुंसो महतीं विनष्टि कुर्युः यस्मादिनष्टिरूपहेतोः पुनः पुनरतिदुःखं प्रजेदिति द्वयोरर्थः ६९ । ७० विनष्टिमेवाभिनयति । जीव
न्निति द्वाभ्याम् । कामादिजितो हि निन्दाभाजनत्वाजीवमृतस्तथानानादेहग्रहणेर्जननमरणभाक्तथास्वरूपेणैव कामनायादुःखरूपत्वात् सततं दुःखी भवतीत्यर्थः ७१ तथा पारतन्त्र्येण नष्टप्रापत्वं त
स्य प्रसिद्धमित्याह आशेति । कालादिवशः सदानष्टः नष्टप्रायो भवतीत्यर्थः ७२ नष्ट इति । प्रथमपदं पूर्वान्वयि फलितोक्तिस्तस्मादित्याना अभीतत्वं यैर्ष्यालित्वं स्फुटमन्यत् ७३ न च
सफलात्मज्ञानमत्र देहे दुर्लभमेवेति वाच्यं विद्वदनुभवसिद्धत्वादित्याह अस्मिन्नेवेति । एते प्रसिद्धा उत्तमाधिकारिणोऽस्मिन्नेव देहे स्थित्वा सर्वेभ्यो भूतपदोक्तशरीरेभ्य उपधिभ्यो विवेचितमात्म

नातः परं हि संप्रार्थय विद्यते जन्मभाजिनः ॥ नातः परस्तथा लाभः कश्चिदन्योत्र विद्यते ६८ अस्मिन् जन्मनि मूढा विषयासक्तचेतनः ॥ न च देनं विजानाति मो
हितो देवमायया ६९ ततः कामादयस्त्वेनं कितवा जितभूमिकाः ॥ दुरक्षदेविनो धूर्ताः कुर्युरस्य दुरात्मनः ॥ विनष्टिं महतीं यस्मादुःखादुःखतमं वजेत् ७० जीव
न्मृतश्च सततं नानादेहग्रहैरिह ॥ श्रियते जायते भूयः कामोदुःखी च सर्वदा ७१ आशापाशशतैर्बद्धः क्रोधलो भवशङ्गतः ॥ उच्चावचे पुदेहेषु प्रतिक्षणं विनाशिषु ॥
वज्रव्रातभोगः स न कालकर्मवशः सदा ७२ नष्टस्तस्मादभीतेन पुरुषेणात्र सर्वदा ॥ अस्मिन्नेव शरीरे सावात्मानो यः सुरोत्तमाः ७३ अस्मिन्नेव वपुष्येतो स्थित्वा ब्रा
ह्मणसत्तमाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नाः परं धैर्यमुपागताः ७४ आनंदात्मानमद्वैतं सर्वभूतनिवासिनम् ॥ न भोवत्सर्वगं देवं स्वप्रकाशं चानिर्गुणम् ७५ विज्ञायात्मतया
नित्यं जीविनोप्यथवा मृताः ॥ भवंत्यमृतरूपास्ते पुनर्जन्मविवर्जिताः ७६ एक एवात्र भूतात्मा भूतेभ्यो व्यवस्थितः ॥ एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् ७७
एवं विज्ञाय मेधावी सर्वभूतस्थितं परम् ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामानाप्नोति त्रतंत सुराः ७८ वैरिणां विजयश्चास्य प्रभावान्नांतरीयकः ॥ यथा मृष्टा भुङ्क्ते श्वपुष्टिः
स्यान्नांतरीयकी ७९ एवं शक्रमुखाच्छ्रुत्वा देवान् ब्रह्मसनातनम् ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामान् वैरिणां विजयंतथा ८० अवाप्य स्वर्गसंस्थानादुःखलेशविवर्जिताः ॥
आनंदात्मस्वरूपास्ते वर्तन्ते स्मापि नाकगाः ८१ तेषां ब्रह्मात्मरूपाणां सांनिध्यादसुराः सदा ॥ क्षयं जग्मुर्यथा वन्हेः सान्निध्याच्छलभाइमे ८२

नं विज्ञाय जीवनावस्थायां मरणावस्थायां वा अमृतभावबहुवोगता इति त्रयाणामर्थः ७४ । ७५ । ७६ तस्मादिदानीमप्येक एवेत्यादि श्रुत्युक्तविषया एकात्म्यं विज्ञाय स्थितस्य सर्वलोका कामाप्ति
रूपफललाभेन संशय इत्याह एक एवेति द्वाभ्याम् । तत्र प्रथमार्थो ब्रह्मविन्दूपनिषद्याख्याने दर्शित एकादशे सुरा इति संबोधनम् ७७ । ७८ अंतरंगबहिरंगवैरि विजयरूपफलं तु ब्रह्मज्ञानस्यानुपगमि
कमेवेत्याह वैरिणामिति । नांतरीयकानुपगमिकः तत्त्वं च इतरसाधकपत्नसाध्यत्वं मृष्टे स्वादु ७९ तृतीयस्वंबुदस्य ब्रह्मविद्यायाः शमादिलभ्यत्वं तद्ब्रह्मणः पक्षपातं च दर्शयतीति मृष्टं दृश्यति
एवं शक्येत्यादिना एवमुक्ताथ साशकमित्यतः पूर्वग्रथेन । एवमिदमुक्ताथ श्रुतया विषया ब्रह्मभूता देवाः स्वर्गवासिनी वैरि विजयानंततत्फलं प्राप्य स्वर्गभोगे पुंस्थिता अपि ब्रह्मज्ञानुत्पत्तयः परायणाः सन्भवन्ति
द्वयोरर्थः ८० । ८१ तेषामिति । तेषां देवानां मात्मानं ब्रह्म पश्यतां सांनिध्यादग्निपसंगत्यायेना सुराणां क्षयो भवत् ८२

न केवलमेतेषां कृतघ्नत्वमेव प्रसक्तं किंतु स्वपरस्तुतिर्निंदाभ्यामात्मघातविश्वघातदोषावपि प्रसक्तौ गर्वेणैव प्रदर्शनादित्याह अपियइति । किंच यः स्वकीयं कर्म मनसापि स्तौति परकीयं निन्दति चेतेन स्वस्य परस्य च हिंसा कृता भवति अविवेकवशादित्यर्थः एतदुक्तं न्यतिरेकमुखेन गीतासु 'समं पश्यन्हि सर्वत्र समुत्थितमिश्रं । न हिनस्त्यात्मना त्मानं ततोपाति परांगतिम्' इति ११४ एतत्स्फुटयति । आत्मनोत्रेति । स्पष्टम् ११५ आत्मघातस्य कृतघ्नत्वसाम्यमाह आत्मानमिति । शास्त्रगाशास्त्रविहिता ११६ गर्वेण स्वातिरिक्तस्य सर्वस्यापकर्षबोधनरूपनिंदायां विश्वघातः स्पष्ट एवेत्याह आत्मनइति ११७ नन्वेवं विधानार्थरूपेण पुनर्मुजनाः किमिति प्रवर्तत इति चेन्न अविद्यादिदोषाणां स्वभावस्याप्यनुयोज्यत्वादित्याह आत्मघातइति । मायामोहितात्नां कालपरवशानां च लोकाणां शुद्धनिमित्तेनाप्यात्मघ्नत्वादिदोषत्रयांगीकारो न चित्रमिति भावः ११८ एतेषां दंडेन शोधनं तु न युक्तमित्याह एतेइति । एते देवा यद्यप्येवमसुरवन्निपातितुं दंडयितुं शक्यास्तथाप्येतदेषां निपातनं न योग्यमित्यर्थः ११९ तत्र हेतुतया विषवृक्षोपीत्यादिन्यायविरोधमाह आरोपितइति । यस्माद्विषस्य वृक्षोपि स्वयमारोपितो वर्द्धितश्च स्वपण्डेन योग्यो न भवति किमु तस्य जातीया इत्यर्थः १२० किं

अपियः स्वात्मनः कर्म मनसापि प्रशंसति ॥ धिक्कुर्याद्वा परस्यापि कदाचिद्गर्वसंयुतः ॥ आत्मानं च परं चापि सहन्यादविचारयन् ११४ आत्मनोत्र प्रशंसायामात्म हत्या प्रकीर्तिता ॥ परस्यापि च निंदायां परहत्या मनीषिभिः ११५ आत्मानं योत्रैव हन्याल्लोके पापतमो मतः ॥ आत्मघ्ने निष्कृतिर्नास्ति कृतघ्न इव शास्त्रगा ११६ आत्मनो व्यतिरिक्तस्य सर्वस्यैते विनिंदकाः ॥ विश्वहत्या ततो मीषां जायते नित्यमेव हि ११७ आत्मघ्नाश्च कृतघ्नाश्च विश्वघ्ना अपि वानराः ॥ मायामोहिता जाताः कालपाशवशंगताः ११८ एते पापरताः सर्वे मया शक्या निपातितुम् ॥ यद्यप्येवं तथाप्येतदुचितं मे न तद्भवेत् ११९ आरोपितः स्वयं यस्माद्वर्द्धितश्च प्रयत्नतः ॥ छेतव्यो न स्वयं वृक्षो विषस्यापीह कर्हिचित् १२० न पापं प्रतिपापः स्यात्साधुरेव सदा भवेत् ॥ आत्मनैव हतः पापो यः पापं कर्तुमिच्छति १२१ एते मम सुता देवाः पालिता लालिता सुतुः ॥ कृता विजयिनस्तद्वत्कथं वध्यामयाधुना १२२ उपायेन ततो मीषां दोषत्रयकरं परम् ॥ अपनेष्याम्यहं गर्वमेभ्यः स्वस्ति भवेत्ततः १२३ एवं संचिंत्य ततेषां देवानां भांसनेत्रयोः ॥ प्रत्यक्षमभवत्सर्वं पूज्यमद्भुतरूपदृक् १२४ सहस्रमस्तकं देवं सहस्रैर्द्रियसंयुतम् ॥ सर्वजीवानं सर्वभौतिकं सर्वसंयुतम् १२५ सर्वायुधधरं सर्वसर्वमाल्यांबरादिकम् ॥ स्त्रियः पुंसश्च चिन्हेन संयुतं च न पुंसकम् १२६ सभागता महात्मानो ददृशुस्तेति धीधनाः ॥ किमिदं किमिदं चेति स मृचुश्च परस्परम् १२७

चक्रवर्त्मणा पर नियमनं साधूनां युक्तं स्वभावत्यागपिष्टपेणयोः प्रसंगादित्याह नपापमिति । पापाचरणवतं दंडयितुं स्वयं पापाचरणवान्न स्यात्साधुत्वभंगप्रसंगात् पापस्तु स्वयमेव हतः पापविकीर्त्याः सावधानता लक्षणजीवनव्यायोगादित्यर्थः १२१ एतेषां वस्तुविडालीकर्मवत्पापरूप एवेत्याह एतेइति । एते देवा मम सत्त्वोपाधिकस्य सुताः पुत्राः २२ तस्मात्केन चिदुपायेनैवैषां गर्वोऽप्यसार्थो दोषत्रयस्यात्मघ्नत्वकृतघ्नत्वविश्वघ्नत्वरूपस्य प्रयोजक इत्याह उपायेनेति । ततो गर्वपरिहारादेषां भद्रमस्तिवति २३ एवमालोच्य तद्ब्रह्मदेवानां नेत्रगोचरीभूतमभूत् कीदृशं पूज्यं यक्षपदोक्तपूज्यतां अद्भुतरूपं चेत्याह एवमिति । मां समयेनेत्रयोरिति प्रत्येकाभिप्रायेण दिवचनं सर्वसर्वरूपम् २४ रूपाद्भुतत्वं विशदयति सहस्रेति द्वाभ्यां । सहस्रशब्दोऽतरेभ्यः परः सर्वजातीयजीवानामानने विनिंदं सर्वभौतिकाः भूतविकारा यत्र तत्र तथा स्त्रीपुंनपुंसकानां चिन्धयं स्पष्टमप्यहोः १२५ । १२६ तद्ब्रह्मदेवानां विस्मयं वर्णयति समेति । सद्ब्रह्मकृतवतः १२७

विशिष्टं सर्वभातकाः भूतविकाराय तत्र तथा स्त्रीपुनरुत्पत्तिकां चिन्तयन् स्फष्टमप्यहोः १२५ । १२६ तद्ब्रह्मादिवानां विस्मयं वर्णयति सभेति । सच्युतकवतः १२७
 आकारैरिति । ये देवा आकाराद्यन्तममात्रदर्शनेन परकीयमनोवृत्तजान्तिस्मतेष्विदमामोदमताः तत्रैगितमभिप्रायसूचिकावयवक्रिया चेष्टावयवक्रिया विकारोपस्थाभावः इत्यप्योनरु
 त्तयम् १२८ विस्मयाविष्टेति स्पष्टम् १२९ सभेति । पूर्वमननुभूतरूपशालिनो जरायुजादिवचतुर्विधशरीरलक्षणे विशिष्टस्य च तस्यैव रूपदर्शनदेवानां सदसिमहान् श्रीभोऽभवदिति १३० समीप
 मिति । साध्वसंभयं तेनाविष्टं व्यासहृदयं येषां ते तथा अनिर्ज्ञातं विस्मृतमात्मनोरूपं प्रभावो यैस्ते तथा विधाश्चेदेवास्तदुपगंतुं न चक्षुर्भिरि १३१ अप्रिमिति । ततस्तन्निर्णयाय देवा अप्रिमाज्ञापितवन्तः
 तत्र हेतुगर्भापि विशेषणानि देवानामवमं कनिष्ठं तथा च शतपथश्रुतिः 'अग्निर्वमो देवतानां विष्णुः परमो देवता' इति मुखभूतं प्रथमपूज्यं च एतद्ब्रह्मदरप्यकेतुतीयाध्याये स्पष्टम् १३२ कथं चुरित्याकांक्षाया
 माह जातेति । हे जातवेदस्त्वमेतत्परीक्षस्वाकिं देवानामनुकूलं प्रतिकूलं वेति १३३ एवमुक्तो गतइति । एवं देवैः प्रेरितो वन्निहर्निःशंकतस्य यक्षस्य समीपं गतः अर्धतनयक्षेण कस्त्वमित्येवं पृष्ठः संस्तयक्षं प
 तीत्युक्तवान् इति किं जातवेदा इति नाम्ना जातवेदो वने यस्मादिति व्युत्पत्त्या धनदातृत्वाभिधायकैर्न जाते जाते विद्यते इति व्युत्पत्त्या व्यापकत्वाभिधायकैर्न वा प्रसिद्धोऽस्मि दृश्यमानस्वरूपेण त्वग्निर्दे

आकारैरिति गतेर्गत्याचेष्टयाभाषणेन च ॥ नेत्रवक्रविकारेण ये जानन्ति मनोपि हि ॥ तेपितद्वपुरन्वीक्ष्य निश्चयं न प्रपेदिरे १२८ विस्मयाविष्टमनस उत्फुल्लनयनोत्प
 लाः ॥ रोमांचकंचुका देवाः किं किमित्येव चोचिरे २९ सभाक्षोभो महानासी देवानां तस्य दर्शनात् ॥ अदृष्टपूर्वरूपस्य चतुर्विधशरीरिणः १३० समीपं तस्य ते गंतुं स
 मर्थाना भवन्सुराः ॥ साध्वसा विष्टहृदया अनिर्ज्ञातात्मरूपकाः ३१ अग्निमुचुस्ततः सर्वे देवानां वमं सुराः ॥ मुखभूतं च सर्वेषां ते जसाराशिमूर्जितम् ३२ जातवे
 दइमं यक्षं विजानीहि किमात्मकम् ॥ प्रतिकूलं सुराणां किमनुकूलमथापि च ३३ एवमुक्तो गतो वन्निहस्तयक्षमविशंकितः ॥ तेनोक्तः कस्त्वमित्याहतयक्षमविशंकि
 तः ॥ जातवेदा इति ख्यातो ह्यहमग्निस्वरूपतः ३४ एवमुक्ते पुनः प्राहतयक्षं तं विभावसुम् ॥ त्वयितस्मिन्निह किं वीर्यमत्राग्नौ जातवेदसि ३५ एवमुक्तः पुनर्वन्निहस्त
 यक्षमवदद्वचः ॥ मूर्तं विश्वमिदं सर्वं दहामि क्षणतो ह्यहम् १३६ एवमुक्ते तयक्षं शुष्कमेकं तृणपुरः ॥ निदधौ निदहेत्येवमाहतं च स्मिताननम् १३७ इत्युक्ते सर्वे वेगे
 न ह्येतन्निर्दग्धमुच्यतः ॥ वन्निहः शशाकतदग्धुनैव सर्वात्मनापि च १३८ अदग्ध्वांतनृणं वन्निहर्गर्वलेशविजितः ॥ देवान्समागतः प्राहनाहं शक्तो ब्रवेदितुम् १३९
 देवानामनुकूलं वा प्रतिकूलमथापि च ॥ एतयक्षमहो देवा अन्ययोगच्छतुक्श्चन ॥ ज्ञातुं शक्तो ब्रवीयेन मम वीर्यं विनाशितम् १४० इत्युक्ते वायुमाहुस्ते पूर्वमग्निं यथा
 वदन् ॥ अग्निवद्भवान्वायुः पृष्ठः सोपितथागुना ॥ मातरिश्वाभिधो वायुरहमस्मीत्यभाषत १४१

वानामग्रस्पष्टविभागोऽेत्यादिरूपस्य नेतास्मीत्यर्थः १३४ एवमुक्ते पुनरिति । इत्थमग्निनोक्ते सतितयक्षं कर्तुं अग्निप्रतीदमाह इदं किं त्वयि वर्णितं नाम के किं बलमिति १३५ एवं पृष्ठो मिह स्तस्मै य
 क्षाय स्वस्य सर्वमूर्तं दग्धं वादशक्तिं न्यवेदय वित्याह एवमुक्तइति १३६ एवमुक्ते येति । एवमग्निनोक्ते सतितयक्षं कर्तुं स्मिताननं सदग्धेः पुरोगे एकं शुष्कं तृणं निधाय त्वमेतद्दहभस्मीकुर्वित्युक्तवा इत्य
 र्थः १३७ इत्युक्ते सर्वेति । एवं यक्षेणोक्ते सतितयक्षं वेगेन सर्वेषां यत्नेन च तत्पुरो निहितं तृणं दग्धं वन्निहः शक्तो नाभवत् आत्मा यत्नोद्धृतिरित्यमरः १३८ अदग्धेति । तस्य तृणस्यादाहेन हतग
 वो वन्निहर्गर्वलेशोऽप्येवमाह येन मम बलं नाशितं अहो हत्मा अर्थे तयक्षं देवानुकूलत्वादिना परीक्षितुं नाहं शक्तोऽस्मि तदर्थं मम यं कंचित्प्रेरयंतुं भवत इति द्वयोरर्थः १३९ । १४० इत्युक्तइति । इत्थम
 ग्निनोक्ते सतिते देवा वायुं प्रेरितवन्तः सच गतोऽमुना यक्षेणाग्निवत्पृष्ठः सत्नाह मातरिश्वाकाशेष्यते वेदते इति व्युत्पत्त्या मातरिश्वं संज्ञो वातिवहतीति व्युत्पत्त्या वायुसंज्ञा आस्मीति १४१

तस्मिन्स्त्वयीति । पुनस्तेनयक्षेणत्वयिकिंबलमिति पृष्ठे वायुस्तस्मै ब्रह्मांडाद्द्विर्विश्वं नैतुं शक्नोस्मि यथा बालो मुखेन तृणं नयेत्तथेत्थुक्तवानिति द्वयोरर्थः १४२ । १४३ ततस्तस्याग्रिवन्मानभर्गं देवान्प्रत्यागमनंचाह इत्युक्ते इति द्वाभ्यां । ब्रह्मयक्षम् नयमापय स्पष्टमन्यद्वयोः १४४ । १४५ एवं वायुनोक्ते सति इदं देवास्तथाप्रेषयामासुरित्याह एवमिति १४६ एवं देवैरुक्ते सति तो वन्निहवायूयथागतौ तद्वदिदोष्यद्भुतयक्षसमीपंगतइत्याह एवमुक्तेथेति १४७ इदं स्वाभिमानविशेषपरिहर्तुमसंभाव्यत्वद्योतकमंतर्धानंचकारतद्यक्षमित्याह आगादिति । हस्तप्राप्तवत्संनिहिते देशे स्थितमपितद्यक्षमंतर्दधे इत्यर्थः १४८ तथापौ द्रस्तत्रैव स्थितइत्याह अंतर्हितमिति । तद्यक्षरूपं १४९ तत उत्कंठातिशयेनाशोधितदोषदं द्रस्तत्रयक्षांतर्धानदेशे कांचित्स्त्रियमपश्यदित्याह तस्मिन्नेवेति । हिमवतः पर्वतस्य तनयाम् कीदृशीं सर्वकल्याणगुणैः सह क्षणैश्च शोभिताम् १५० शोभमानामिति । पुनः कीदृशीं श्रिया कांत्या शोभमानाम् उपमा तु मशक्यं वपुर्धारयतीमात्म

तस्मिन्स्त्वयीह किं वीर्यं वायाविति समीरिते ॥ आह सोपिततो ब्रह्मस्ववीर्यमविशंकितः १४२ विश्वं न यामिसकलं बाह्यं ब्रह्मांडगोलकात् ॥ प्रक्षिप्यात्मनि बालोयं नयेद्यद्भूतं मुखात् १४३ इत्युक्ते ब्रह्मतस्याग्रे वन्हेरिव दधौ तृणम् ॥ नयेति सर्वधेने नैतुं सोपिनचाशकत् १४४ वन्निहवद्भ्रमानः सन् देवानेव समागतः ॥ ऊचेतद्ब्रह्मना हंतं ज्ञातुं शक्नोस्मि भोसुराः १४५ एवमुक्ते ततो देवा इदं मुचुः सभागतः ॥ मघवंस्त्वं विजानीहियक्षमेतदिहागतम् ॥ अस्माकमनुकूलं वाप्रतिकूलमथापि च १४६ एवमुक्ते यश्चक्रोपिगतवांस्तौ यथापुरा ॥ वन्निहवायूगतौ तद्वत्तद्यक्षचित्रदर्शनम् १४७ आगाच्छक्रो यदास्वस्य समीपं तत्तदैव हि ॥ अंतर्दधेम ह्यक्षं हस्तप्राप्तमिव स्थितम् १४८ अंतर्हितं हितद्वीक्ष्य तदा शक्रः प्रतापवान् ॥ इतस्ततस्तु तत्रैव वीक्षमाणो व्यग्रस्थितः १४९ तस्मिन्नेव तदा काशे बलवीर्यसमन्वितः ॥ व्यलोकयत्स्त्रियं कांचित्तरुणीरूपशालिनीं ॥ हिमवतनयां सर्वगुणलक्षणशालिनीं १५० शोभमानां श्रिया स्वस्या अनौपम्यवपुर्द्वराम् ॥ आत्मनि स्नेहमापन्नां मातरं भूगिनीमिव ॥ उमां भवानीं देवीं तां ब्रह्मविद्येति कीर्तिताम् ५१ सौभाग्यमद्भुतं यस्याः प्राप्नुवंति त्रिलोकाः ॥ पुरुषाः संपदस्तद्ब्रह्मत्वात्मचित्तास्थिता अपि ५२ अखंडितं ब्रह्मचर्यं वेदाश्च ब्रह्मचारिणः ॥ गृहस्थत्वं गृहस्थाश्च लोकद्वयसुखप्रदम् १५३ तपश्च तापसास्तद्ब्रह्मसम्यग्वननिवासिनः ॥ भिक्षवोपि स्वधर्मस्था ब्रह्मलोकं यतो ययुः १५४ आत्मानं परहंसानां सा प्रयच्छति मातृवत् ॥ दर्शनां ताहियस्याः स्युर्मौहकारा गृहाइमे ॥ कामक्रोधादिरचिताः शृंखलाश्चातिदुस्त्यजाः ५५ वामदेवमुखं वीक्ष्य वामं यावामलोचना ॥ अमूढानपि सौंदर्यान्मोहयंती वसंस्थिता १५६

निर्दंस्नेहं कारुण्यं जनन्यादिवत् कुर्वती चेत्यर्थः तत्र भगिन्या उपादानं दयाया भगिनीमूर्तिरिति भारतानुसारात् १५१ तस्या अन्पत्रोक्तं हिमानं कीर्तयति सौभाग्यमिति सप्तभिः । अस्या अनुग्रहात् त्रिलोकीगताः पुरुषाः सौभाग्यं सौंदर्यं तथा चेतसा चित्ताः सर्वाः संपदो लभंते इत्यर्थः १५२ चातुर्वर्ण्यफलप्रदत्वं माह अखंडितामिति । यदनुग्रहाद्ब्रह्मचार्या खंडितत्वं सह वैर्देलभंते ब्रह्मचारिणः गृहस्थास्तु लोकद्वयोपकारिकां गृहस्थत्वं संपत्तिमिति १५३ तपश्चेति । वनवासिनो यदनुग्रहात्तपो लभंते यतस्तद्ब्रह्मलोकप्रापकं स्वधर्ममित्यर्थः १५४ आत्मानमिति । सा देवी परमहंसस्य आत्मानं ब्रह्मविद्यारूपमेव ददाति यद्दर्शनादिमेषां सिद्धामोहोऽविद्यातद्गुणः कारा गृहाबंधनागाराणितत्र वर्त्तमानाः कामादिरूपाः शृंखलाश्चातंगच्छंतीत्यर्थः १५५ वामदेवेति । वामः सुंदरो देवः का

सूर्येति । मभातिशयेन सूर्यकोटिर्पृष्ठापमानं शांतरूपत्वे तु सूर्यकोटिः । यादेहादेलावण्यं युक्तावदुज्ज्वलत्वरूपमपेक्ष्य कंदर्पकोटिसदृशी श्रियाद्येथ्येण तु लक्ष्मीरमातत्कोटिसमेतिकथ्यते इत्यर्थः १५६
 देहशानिति । कचिदप्रसिद्धदेशे कापि प्रसिद्धदेशे वा स्थितो देहवान्यत्किञ्चित्सा मर्थ्यलभते तत्र सर्वत्र हेतुर्न स्याः कृपाकटाक्ष एवेति सत्यमसंदिग्धं ननु वेदानुक्तं यथैकं संदेहाभाव इत्याशंकापरिहरति चे
 दिति । अमुं वर्णितं विद्युमुमाप्रभावं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपो वदन् कथपन्निव भवति त्वर्थः अयं भावः श्रुताथापत्तेः श्रुतिसमानकक्षत्वस्य मीमांसकैः सिद्धातितत्वाद्बहुशो भमानामिति बहुशब्देनाभं कुचिन्वृ
 त्तिनावर्णितं सर्वमाहात्म्यं संगृहीतमिति १५८ भक्तानामिति । याभक्तान्प्रतिसौम्याशांतरूपापीतरान्प्रतिगुरुतांतेजोतिशयेन दुर्विज्ञेयतांगता अतएव ईदृश्यगर्वशेषपरिहाराय द्रनेत्रसहस्रगतं तेजो
 शनेन हरंती सती स्थितेत्यर्थः १५९ अदृष्टेति । पुनः कीदृशी विडौजसा इंद्रेण त्रिलोक्यामदृष्टपूर्वापूर्वमदृष्टा गंधाद्यलंकृतवेपाच १६० सर्वदेति । ब्रह्मविद्यारूपेणोपनिषत्सु समाहितयतिमानसेषु च
 वसंती १६१ प्रमाणस्य प्रमेयतंत्रत्वात् प्रमेयेण सविशेषलीलाविप्रहांगीकारे कृतो सती यमपितृद्वामाङ्गे स्थितेत्याह वामदेवस्येति । वसंतीति पूर्वादिनुगः १६२ पृष्ठवांस्तामिति । तां वर्णितरूपं तत्र

सूर्यकोटिसमाभासाशीतलाचंद्रकोटिवत् ॥ कंदर्पकोटिसदृशी लावण्याद्देहसंश्रयात् ॥ लक्ष्मीकोटिसमासास्याच्छ्रयाविविधयापि च १५७ देहवान्यः कचित्का
 पियस्यादृष्टिविलोकनात् ॥ सामर्थ्यलभते प्रायः सत्यं वेदो वदन्निव १५८ भक्तानामार्तिना शार्थसौम्यापि गुरुतांगता ॥ सहस्रचक्षुषां तेजोहरंती स्वात्मदर्शनात् ॥
 १५९ अदृष्टपूर्वाद्युवती त्रिलोकां च विडौजसा ॥ गंधमाल्यांबरधरामनोनयननंदिनी ॥ सर्वाभरणसंयुक्तास्मितपूर्वाभिभाषिणी १६० सर्वदोपनिषत्स्वेव वसं
 तीमानसेषु च ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मचर्यादिभाजिनाम् १६१ वामदेवस्य यावामेभागे भर्तुर्महात्मनः ॥ स्मरशत्रोस्त्रिनेत्रस्य ब्रह्मणो यक्षरूपिणः १६२ पृष्ठ
 वांस्तां स्त्रियं शक्रो दृष्ट्वा तत्र व्यवस्थिताम् ॥ अंबतत्किमिदं यक्षं यदत्राभूत्पुरा स्थितम् ॥ मातस्त्वं यदि जानीषेत दामह्यंतदीरय १६३ एवमुक्ताथ सा शक्रं प्राह ब्रह्मे
 ति भामिनी ॥ वृतांतमखिलं तद्वद्यदर्थं तत्समागतम् १६४ एवमुक्तो यशक्रोपि गतगर्वो वबुद्धवान् ॥ स्वानुग्रहार्थं संप्राप्तं ब्रह्मतद्विजयप्रदम् १६५ सर्वशक्राय संप्रो
 च्य भवानी भवहारिणी ॥ तस्मिन्नेव नभस्यासीदंतर्धानमुपागता १६६ दिवौ तौ सनमस्कृत्य नभस्यं तर्हि तावगात् ॥ देवानिंद्रो यतान्गत्वा सर्वमेव न्यवेदयत् १६७
 देवा इंद्रमुखाच्छ्रुत्वा वनिहवायुपुरोगमाः ॥ गतगर्वा विपाप्मानो ह्यभवन् प्रकृतिस्थिताः १६८ सात्विकास्ते स्वभावेन देवाः सर्वे दिवौ कसः ॥ गर्वकोधादिरहिताः प्र
 मादेन विवर्जिताः १६९ परीक्ष्य कारिणो नित्यं हिताहितविबोधिनाः ॥ माययारजउत्पाद्यमध्ये कालसहायया ॥ विमोहिताः पुनर्ब्रह्मविद्याभ्यां परिबोधिताः १७०

यक्षरूपेण ब्रह्मणः प्रादुर्भावस्थाने स्थितामिदं एवं पृष्ठवान् एवं कथं हे अंब मातस्तद्यक्षरूपमिह प्रादुर्भूतं किं तदिति १६३ अथतुर्गत्वं त्वं तदागमनप्रयोजनं चोक्तवतीत्याह ए
 वमुक्ताथेति १६४ इंद्रोपितदुपदेशेन शंभोस्तत्त्वं ब्रह्मभावरूपं विस्मृतमपि पुनरबुद्धवान् अस्मरदित्याह एवमुक्तो येति १६५ सा च ब्रह्मतत्त्वबोधनरूपे प्रयोजने तिष्ठंतर्धानमगादित्याह सर्वमि
 ति १६६ शिवाविति । नभस्यंतर्धानंगतौ शिवाख्यौ दंपती नमस्कृत्यैतदसिद्धार्थो देवानगात्तेभ्यो वृत्तमश्रावयन्नेत्यर्थः १६७ ततो देवा अपि पूर्ववदासन्नित्याह देवा इति । प्रकृतौ स्वभावे स्थि
 ताः १६८ तेषां प्रकृतिस्थितत्वं विशदयति सात्विका इति द्वाभ्यां । ते देवाः सात्विकत्वात् स्वभावेन गर्वराहित्यादिशालिनः कालोद्दीपितमाययारजसां विमोहिता अपि यक्षरूपेण ब्रह्मणा उमा रूपया
 विद्यया च प्रतिबोधिना दोषापाकरणेन पुनस्तद्वत्कृता इति द्वयोरर्थः १६९ । १७०

एतावतातेः किमवबुद्धमिति चेद्विधाभिन्ननिमित्तोपादानत्वेन विकासितप्रत्यक्षत्वरूपं ब्रह्मत्वमेवेत्याह ब्रह्मविद्येति । एवं कथमित्याकांक्षाया मुत्तरार्द्धप्रवृत्तिः १७१ अग्निरिति । यतोऽप्येदं लक्ष्मं ब्रह्मयक्षरूपेणागतं तामीष्येन प्राप्तवन्तस्तस्मादग्निवाय्वेवादेवेष्वधिकाः प्रसिद्धाः १७२ तेषां त्रयाणामपि मध्ये इंद्रीधिका उमा मुखेन ब्रह्मतत्त्वस्य सम्यगवबोधोदित्याह इंद्र इति १७३ प्राप्तमिति । यदग्निवायुभ्यां प्राप्तमिद्रेण निश्चितं तद्ब्रह्म ब्राह्मणा एव वक्ष्यमाणविधया अधिदेवाध्यात्मरूपाभ्यां विदुरूपास्ते इत्यर्थः १७४ श्रुतौ आशब्द इवार्थः पृष्ठं तं विद्युत्पदेन संबद्ध इति दर्शयंस्तत्राधिदेवरूपमाह हिरण्यगर्भ इति द्वाभ्यां । यो हिरण्यगर्भो विराजो पि जनको विश्वशरीरश्च प्रसिद्धस्तदीयदेहस्यांतर्भ्ये सकृद्दानेन विद्युत्प्रकाशसदृशं विद्युत्पदेन जडाया विद्युतौ विलक्षणं सर्वेन्द्रियाणां मनसश्च सन्निधिमात्रेण प्रेरकं च यत्तत्तदधिदेवमिति द्वयोरर्थः १७५ । १७६ अध्यात्मरूपमाह अधिदेवमिति । यथा तस्याधिदेवरूपमुक्तं तद्वदध्यात्ममपि बोध्यं किं तत् यदिह संघातार्ता तर्गतं बुद्धयवस्थानामनुसंधाने न साक्षिभूतं प्रत्येकं प्रसिद्धं तत्त्वमित्यर्थः १७७ संसारेति । तच्च साक्षिरूपं संसाररूपवने प्रविष्टं ब्रह्मैव सर्वान्तरभवति यतश्च एतत्प्रत्यगवस्तु निरतिशयमेवास्पदत्वेन सर्वैर्भजनीयं भवति ततस्तस्यास्य नाम

ब्रह्मविद्याप्रसादेन देवा एव व्यजानत ॥ ब्रह्मतत्सर्वजगतः कारणहेतुवर्जितम् १७१ अग्निर्वायुस्तथाशक्रो देवेभ्यश्चाधिकाः स्मृताः ॥ प्राप्तवन्तो यतो ब्रह्मयदन्यैः प्राप्यतेन हि १७२ इंद्रस्तत्रापि देवेषु प्रोक्तः श्रेष्ठो विकः सदा ॥ ब्रह्मविद्याप्रकाशेन एतौ ब्रह्मवबुद्धवान् १७३ प्राप्तं यदग्निवायुभ्यां यदिद्रेण च निश्चितम् ॥ अधिदेवादिभावेन तदेवं ब्राह्मणा विदुः १७४ हिरण्यगर्भो भगवान्सुतो यस्य विराडपि ॥ विश्वात्मा तस्य देहे स्मिन्नंतस्तिष्ठति सर्वदा १७५ विद्युत्प्रकाशसदृशं विद्युतोपिविलक्षणम् ॥ इन्द्रियाणां च सर्वेषां प्रेरकं मनसा सह १७६ अधिदैवं यथा तद्वदध्यात्ममपि देहिनाम् ॥ बुद्धिसाक्षिहिसर्वेषां प्रत्येकमवशिष्यते १७७ संसारवनमध्यस्थो ब्रह्मात्मा सर्वदेहिनाम् ॥ भजनीयं हितं नाम तस्याहुर्वेदवादिनः १७८ वनमित्यस्य नाम्नो यः पुमान्कुर्यादुपासनम् ॥ अभिवांच्छंति तं सर्वे जंतवो भजनार्थिनः ॥ १७९ ब्रह्मविद्यापुरैवोक्ता तुभ्यंतस्यास्तु साधनम् ॥ संक्षेपेण वदाम्येतत्साधनमनाभूणु १८० स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तं कर्म सर्वस्य देहिनाम् ॥ तपश्च विविधं तद्वदन्ये जमदमादयः १८१ उपासनं च विविधं वेदे सर्वत्र कीर्तितम् ॥ इदं च करणीयं स्यादात्मज्ञानार्थिना सदा १८२ वाग्धेनोः कथिताः पादावेदांगानि सर्वशः ॥ अंगा निब्रह्मसत्यं यदाधारो भूतः १८३

वनमित्याकारं वेदवादिन आहुः वनसंभक्ताविति धात्वर्थानुगमात् योऽस्य नाम्नो ब्रह्मविशेषणतया उपासनं पुनः पुनश्चिन्तनरूपं करोति तं सर्वे जना आराधनाय कामयंते इति द्वयोरर्थः १७८ । १७९ श्रुतौ शिष्टं ग्रंथेन प्रथमादिखंडत्रयवर्जिताया ब्रह्मविद्यायाः साधनानि विधीयंत इत्याह ब्रह्मेति । पुराखंडत्रये १८० स्ववर्णाश्रमेति । स्ववर्णाश्रमानुरूपं कर्म तथा तपः कृच्छ्रादि समादयश्च एतानि प्रविंशपाधेन स्थितिप्रयोजकत्वेन प्रतिष्ठप्रोक्तानि विद्यायाः साधनानीत्यर्थः १८१ उपासनमिति । वेदोक्तं नानाविधमुपासनं तत्तस्याः साधनमित्यर्थः तथा इदं प्रकृतं श्रुतौ शास्त्रान्तरगुणोपसंहाराभिप्रायेणोक्तं वेदवाग्रूपधेनोः उपासनमपि कर्तव्यमित्यर्थः १८२ वाग्धेनोरिति । वाग्रूपाया धेनोः पादाश्चत्वारो वेदश्चतुष्टयरूपा बोध्याः वेदांगानि शिक्षादीनि तु शिरः प्रभृत्यंगरूपाणि ध्येयानि तत्र स्तनचतुष्टयं स्वाहाकारवपदकारं हंतकारं स्वधाकारं वृद्धदरण्यसमाध्यापोक्तमुपसंहारं तथा श्रुतौ सत्यपरोक्तं यद्ब्रह्मतत्त्वाधारभूतित्वेन ध्येयमित्यर्थः १८३

तत्रैतन्नचतुष्टयस्वाहाकारवपट्टकारदंतकारस्ववाकाररूपं बृहदारण्यकसमाध्यायोक्तमुपसंहर्य तथा श्रुतौ सत्यपदोक्तं यद्ब्रह्म तदाधारभूमिस्त्विदं येषमित्यर्थः १८३
 एतदुपासनफलमाह एवमिति । एतविदवागुपां धेनुबोधस्य मनोवृत्तिरूपस्य बृहदारण्यके वत्सरूपेणोक्तस्य मातरं य उक्तविषयाविदोपास्ते स विषयशुद्धिद्वारा तत्स्वज्ञानलाभेनाद्वयब्रह्मरूपेणैवोत्कृष्टस्वर्गे
 प्रतिष्ठां स्थितिं गच्छतीत्यर्थः १८४ पृष्टमिन्द्रवृत्तिनिगमयति ब्रह्मविद्येति । अब्रुवत्सम्यक्ज्ञातवान् १८५ उत्तराकांक्षामुत्थापयति प्रजापतेरिति । यथा प्रजापतेरिन्द्रः शिष्य उक्तस्तथाथ
 वारुण्यज्येष्ठपुत्ररूपोऽपरोपि शिष्यो भवत् यतः प्रवृत्तात्संप्रदायादिया विस्तरं प्राप्तेत्यर्थः १८६ उपसंहरति इति ते इति स्पष्टम् १८७ संसारे करुणातिथोः शंभोः केनोपमीयताम् । निरुपावि

एवमेतां हियो वेदधेनुबोधस्य मातरम् ॥ ब्रह्मज्ञानसमुत्पादादानं दात्मनिसोद्वये ॥ प्रतितिष्ठति निर्दुःखं यस्मान्नावर्तते पुनः १८४ ब्रह्मविद्याप्रसादेन शक्य एवमब्रु-
 वधर्व ॥ प्रजापतेस्तु यः शिष्यः पूर्वाध्याये प्रकीर्तितः १८५ प्रजापतेर्ज्येष्ठपुत्रो ह्यथर्वा प्राप्तवान्मुनिः ॥ शिष्यो यतः संप्रदायाद्ब्रह्मविद्याधिका भवत् १८६ इति
 ते कथितं सर्वं यत्पृष्टो ह मिह त्वया ॥ आत्मविद्याप्रसंगेन किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि १८७ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण
 श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे तलवकारोपनिषत्साराथ प्रकाशो नाम पंचदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥

हितारं भवितुं नैवे पुमाति यत् ॥ १ ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणटीकायां सप्तसवाख्यायां पंच-
 दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पंचदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ इत्यात्मपुराणे षोडशोऽध्यायः समाप्तः ॥

तत्र धैर्यादीन्यपि सहकारीणीति प्रतिपादयतो धामांतर्मत्रस्यार्थमाह बलेति त्रिभिः । बलं कामादिशत्रुभिरनभिभाव्यतालक्षणां तद्विहितेनात्मा लब्धुं न शक्यः बलस्वरूपमेव स्फुटयति मन इति । विवेकप्रवणानां मनः प्रभृतीनां यद्वैर्यमप्रकल्प्यत्वं तद्वलमित्युच्यते येन धैर्येण युक्तः पुमान् पश्येदात्मदर्शनक्षमो भवति यस्य धैर्यस्य नाशात् पुमान् लोकेऽपि न दृष्ट्याख्यायते २६ प्रमादादिति । तथा प्रमादाश्रमरहितं पास्वंडरूपं तपश्च एनयोर्ब्रह्मबोधं प्रति प्रतिबंधकत्वं बोध्यं तत्र प्रमादो नाम विषयसन्निधाने धैर्यहानमित्यर्थः २७ फलितमाह अप्रमादेति । भ्रंशरहितं येन माश्रमधर्मसहकृतं तपश्च एतद्वयं ब्रह्मविद्योपकारकमित्यर्थः २८ संप्राप्येत्यादिर्मत्रचतुष्टयेन जीवमुक्त्यादिविद्याफलव्यवस्थानिरूप्यत इति दर्शयंतं तदर्थमाह आनंदात्मानमित्यष्टभिः । येषु पूर्वमुनयः प्रत्यग्रूपमानंदलक्षणमात्मानं प्राप्य निर्वृता आनंदमप्राप्य भवन्ते ते ज्ञानसमकालं ब्रह्मप्राप्ताः यद्ब्रह्म प्राप्य संसारं पुनः प्रवर्तन्तीत्यर्थः २९ अत्रेति । येषां यतीनां ब्रह्मलोकेच्छादिरूपप्रतिबंधादि हजन्मनि ब्रह्मसाक्षात्कारो न भवति तेषामपि ब्रह्मलोके गत्वा तद्ब्रह्म विज्ञानं भवेदेवेत्यर्थः ३० तत्रापि यादृशानां विद्यया ब्रह्मभावो यत्र च समये तदुभयं दर्शयति वेदान्तेति । वेदांता महावाक्यानि तदर्थं निर्णयशालिनः शुद्धांतः कर

बलहीनेन पुंसां यमात्मा लभ्यो न कर्हिचित् ॥ मनः कर्मो द्विषाणां तद्वलं वैर्याभिधंसदा ॥ येन पश्येत्पुमान् यस्य नाशान्नाशं व्रजेदयम् २२६ प्रमादादाश्रमैस्तद्ब्रह्म जिज्ञासतां तपसोऽपि च ॥ आत्मा यं लभ्यते नैव लभ्यो योगुरुवक्रतः ॥ कदाचिद्वैर्यविभ्रंशः प्रमादहतिगीयते २२७ अप्रमादयुता द्वैर्या तपसः स्वाश्रमात्ततः ॥ जायते ब्रह्म विज्ञानं तस्मादात्मा त्रलभ्यते २८ आनंदात्मानमात्मस्थमेनं संप्राप्य निर्वृताः ॥ मुनयो ब्रह्मतज्जगुर्मुर्यतो नावर्तते गतः २९ अत्र चेद्ब्रह्म विज्ञानं प्रतिबंधात्त्रजायते ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मलोके तु तद्भवेत् २३० वेदांतज्ञानसंपन्ना यतयः शुद्धमानसाः ॥ ब्रह्मवद्ब्रह्म मरणे यांति ब्रह्मसनातनम् ३१ ब्रह्मलोके यवाप्य त्रयदा विद्वान् प्रमुच्यते ॥ प्राणाद्यानामरहिताः कलाः पंचदशास्ययाः ३२ स्वकारणप्रयांत्येता देवा वन्हादयोऽपि च ॥ आत्मा विज्ञानरूपो यं बुद्ध्युपाधिः परात्मानि ३३ एवं सर्वमिदं गच्छेदेकतां विदुषः सदा ॥ कार्यसंकारणसोयमेक एवावशिष्यते ३४ यथानयोत्र सर्वासु दिक्षु संतिसहस्रशः ॥ समुद्रं प्राप्य जहति नाम रूपे निजे सदा ॥ नामरूपे विहायैवं विद्वान् ब्रह्मणि चाव्रजेत् ३५ वामदेवा दिवन्नाम सर्वलोकवचः स्थितम् ॥ विलीनमपि मुक्तस्य लयश्च न्यमिवास्ति तत् ३६ ब्रह्म विद्वान्यथा ब्रह्मज्ञानाद्ब्रह्म भवेदिह ॥ एवमन्योऽपि तज्ज्ञानाद्ब्रह्मैवेह प्रजायते ३७ ब्रह्मयो वेदगुरुषु स्तस्य शिष्यो न कर्हिचित् ॥ अब्रह्म विद्वेत्कश्चित्सुताद्योऽप्यपरोऽपि वा २३८

णाश्रयतयो ब्रह्मलोकां प्राप्य ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य मरणकाले परांतपदोक्तिरिहण्यगर्भे वद्ब्रह्म भावं यांतीत्यर्थः ३१ मोक्षप्रकारमाह ब्रह्मेत्यादिना । विदुषो नामरहिताः प्राणाद्याः पंचदशकलाः 'प्राणाः श्रद्धास्वादिभूतपंचकं चैन्द्रियं मनः । अन्नं वीर्यं तपोर्मत्राः कर्म लोकाश्च वाः कलाः' इति विचारण्यैः संगृहीतनामिकास्ता यथा यथं कारणानि प्रतिगच्छन्ति तथा ध्यात्मवागादीनां देवा वन्हादयः स्वस्वमधिदेवरूपं गच्छन्ति यश्च बुद्ध्युपाधिविज्ञानमयारूपो जीवः स परमात्मनि लीयते एवं कार्यकारणोपाधिविलये स विद्वान् देवरूपेण तिष्ठतीति त्रयाणामर्थः ३२ । ३३ । ३४ तत्र विज्ञानमयस्य लये दृष्टांत उच्यते यथेति । जहति त्यजति स्फुटमप्यत् ३५ बोद्धव्यानां माख्यकलायां विशेषमाह वामेति । यथा वामदेवस्य मुक्तत्वेऽपि तदीयं नाम लोकाणां वचसि वागव्यवहारे स्थितत्वादविनष्टमिव दृश्यते ऽतो लोका बुद्ध्यनुसारात् श्रुत्या पंचदशकलानामेव लय उक्त इत्यर्थः ३६ परब्रह्म विद्यान्तरं तु मोक्षे प्रतिबंधः कोऽपि नास्तीत्यादि दर्शयंतः स यो हेत्यादेरर्थमाह ब्रह्म विद्वानेत्यादिना । यथा प्रोक्तविधया विदुषी ब्रह्मभाव उक्तस्तथा तद्विज्ञानमनुसरतामप्येषामपि स एव भवतीत्यर्थः ३७ ब्रह्म य इति । तथा विदुषो वंशे विद्यामये जन्ममये वा वर्तमाना ज्ञाननिष्ठा भवन्तीत्यर्थः २३८

एव एतद्दर्शनोपायइत्याह शास्त्रेति । दोषशून्यतः रागादिदोषशून्येन शास्त्रं महावाक्यंतदर्थं विज्ञानजसंस्कारवतांचचेतसा मननादिसंपन्नः पुमानितदवलोकयेत्तदीयचेतसितत्प्रादुर्भवतीति यावत् २१५
यं यमित्यादेस्तृतीयखंडांत्यमंत्रस्यार्थमाह शुद्धचेताइति चतुर्भिः । यः शुद्धचेताः पुमानात्मानमवलोकयेत्स ईशभावाविर्भावेणेशवत्सर्वविश्वसृष्ट्यादौ शक्तो भवेदित्यर्थः २१६ कर्मणामिति ।
यदायं विद्वान्सकलकर्मणां फलप्रदत्वं प्राप्तस्तदा आशिषां कामितपदार्थानां दाता भवतीति किमुवाच्यं यतोस्य विदुष आज्ञयैवैते सकलजनसंबन्धिनो भोगावर्तन्ते तथा प्राणोद्विषादयः सर्वेऽप्यस्याज्ञयावर्तन्ते इ
त्यर्थः २१७ शापेति । एष ब्रह्मवित् शापादौक्षमो भवति अस्य विदुषः अवनात्सेवनात्मानवाः पुण्यशालिनः संतः सुखं यांति अवज्ञया च पापिनः संतोदुःखमित्यर्थः २१८ फलितमाह भूति
कामइति । भूतिमैश्वर्यमिच्छन् एनं ब्रह्मविदम् २१९ तृतीयखंडाद्वितीयखंडादयस्य सवेदेत्यादेर्मंत्रस्य निष्कामविद्वदाराधकानां प्रशंसा परस्यार्थमाह य एतमिति द्वाभ्यां । ये विवेकिन एतं ब्रह्मविदं
निष्कामाः संतो भजन्ते ते ब्रह्मैव भवन्ति २२० तत्रोपपत्तिमाह यस्मादिति । यस्मादयं ब्रह्मविद ब्रह्मेऽपि स्थितः परं ब्रह्म सुखरूपं वेदसाक्षादवगच्छति उपास्ते च तन्निष्ठतया वतिष्ठते च ततो हेतोस्ते ब्रह्मविद्वक्ताः

शास्त्रसंस्कारसहितचेतसा दोषशून्यतः ॥ मननध्यानसंपन्नः कथंचिदवलोकयेत् २१५ शुद्धचेताः पुमानेष आत्मानमवलोकयेत् ॥ ईशवत्सकलं विश्वं कर्तुं हंतुं प्रभु
र्भवेत् २१६ कर्मणां फलदाता च किमुतायमिहाशिषाम् ॥ वर्तते आज्ञयास्यैते भोगाः प्राणादयोऽपि च २१७ शापानुग्रहयोरेवं समर्थो ब्रह्मवित्सदा ॥ अस्यावनाः सु
खं यांति मानवाः पुण्यकारिणः ॥ अवज्ञया तथा दुःखं प्राप्नुवंत्यपि पापिनः २१८ भूतिकामस्ततस्त्वेन मर्चयेत्सर्वदा पुमान् ॥ नावज्ञां मनसाप्यस्य कुर्यात्स्वप्नेऽपि बु
द्धिमान् २१९ य एतं ब्रह्मविदं संगतकामा उपासते ॥ ते गच्छन्ति परं ब्रह्म सर्वदुःखविवर्जितम् २२० यस्मादयं परं ब्रह्म वेद ब्राह्मणसत्तमः ॥ उपास्ते चात्र विधिवत्स
र्वदा सुखरूपकम् ॥ तज्ज्ञानात्तेऽपि विद्वांसः स्फुटं तेन समाः सदा २२१ कामान्युः कामयेतासौ कामैस्तैस्तत्र सर्वशः ॥ शरीरं परिगृह्णाति भूरि दुःखप्रदं सदा ॥ काम
स्ततोति दुःखानां कारणं परिकीर्तितः २२२ निष्कामानां कृतार्थानां भवेद्दुःखं न किंचन ॥ ब्रह्मज्ञानवतां पुंसां मिह वात्र परत्र वा २३ अध्यापनादध्ययनान्मेधातो
पिनर्हि चित् ॥ आत्मा यं लभ्यते किंचिद्गुरुवाक्याद्विलभ्यते २२४ गुरुणानुगृहीतश्चेच्छिष्योऽयं ब्रह्मरूपिणा ॥ ब्रह्माप्यनुग्रहं तस्य कुरुते स्वात्मदर्शनात् २२५

स्तज्ज्ञानात्तस्य ब्रह्मीभूतस्य विज्ञानादाराधनाद्विद्वांसः संतस्तेनाराधितेन ब्रह्मविदासमाभवन्तीति स्फुटं प्रकृतश्रुताविति शेषः । तत्र नृबीजपदोक्तस्य गर्भप्रवेशस्याभावरूपातिक्रमोक्तिरिति भावः २२१
कामनिंदापूर्वकं निष्कामस्य मुक्त्यवश्यं भावप्रतिपादकस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामानिति द्वाभ्यां । यः कामान्विषयान् कामयते रमणीयतामन्यते स नानादेहग्रहणेन दुःखसंतर्पितः स तस्य कामो दुःख
निदानमित्यर्थः २२२ निष्कामानामिति । निर्गताः कामा येभ्यस्ते तथातेषां तत्र हेतुः स्वात्मरूपेण लब्धकामत्वरूपं कृतार्थत्वं तत्र ब्रह्मज्ञानमिति एतेषां लोकद्वयवर्तिदुःखं न भवति ब्रह्मभावाप्तेरि
ति भावः २२३ आत्मलाभस्य प्रकृतसाधनमवधारयतो नापमित्यादेरर्थमाह अध्यापनादिति । अध्यापनं प्रवचनपदोक्तं पाठनं अध्ययनं श्रुतपदोक्तं पठनं मेधाधारणावतीर्थाः एतैरुपायैः सद्ग
रुनिरपेक्षैर्नैलभ्यो यमात्मा २२४ गुरुणोति । एष विषया ब्रह्मभूतो गुरुर्द्वयं शिष्यमनुगृह्णाति तं शिष्यं प्रति स्वस्वरूपप्रादुर्भावेण ब्रह्मपरमेश्वरोऽप्यनुगृह्णातीत्यर्थः २२५

७. पु.
९. ॥

दी०

प्रतुर्थार्थमाह प्राणोपाधिरिति चतुर्भिः । अयं देवः परमात्मा प्राणोपाधिक हिरण्यगर्भभावदाशसर्वेषु भूतेषु व्याप्तिरूपेण नुगतः सन् विभाति कीदृशः ईशानीशादिभेदेषु च कविभिः पुरुषेण कल्पितः तं शोभितमात्मतया यदा जानाति श्रुतौ नृपदोक्तः पुमान् तदा अतिवादी भवति ॥ अस्य विदुषः अतिवादित्वं निरतिशयात्मनिष्ठत्वेन दृश्यमाणरूपबोधयामि तद्विद्वदर्थः । अत्र भाष्यकारैरेव व्युत्पत्तिवादी सन भवति द्वितीयाभावादित्येति जितं तथाप्येतैरेव अतिवदतियः सत्येनातिवदतीति च्छंदोगश्रुत्यनुसारात् न पुमान् अतिवादी भवतीति योजनया पितृस्यैव प्रमेयस्य संग्रहादविरोधः २०४ । २०५ तस्या द्यत्वपर्यवसाय्यतिवादित्वं मंत्रोत्तरार्द्धानुसारिप्रकटयति बालवदिति । तस्य बालवद्याक्रीडासा आत्मभ्येव युवायथायुवत्वं रतिगच्छेत्तथास्वरतिरप्यात्मभ्येव तथा याज्ञिको यज्ञकर्त्ता तस्येव ना नाविधाः क्रिया अप्यस्य विदुष आत्मभ्येव एवं सर्वदात्मतत्त्वानुसंधाता यमतिवादी ब्रह्मविदां मध्येवरिष्ठः कथित इति द्विद्वयार्थः २०६ । २०७ सत्येनेत्यादेर्विद्यासाधनसंग्राहकस्यार्थमाह सत्य मिति । सत्यमनृतत्यागः तपः समनस्कं द्विपाणामैकाग्र्यम् ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः एतैस्त्रिभिः परिष्कृतेनात्मज्ञानेन षडार्थशोधनरूपेणायं महावाक्यार्थभूत आत्मा लभ्यः यस्यापरोक्ष्येकोवादि

प्राणोपाधिरयं देवः सर्वभूतव्यवस्थितः ॥ ईशानीशादिभेदेन कल्पितो यो विभाति हि २०४ एतमात्मतया जानन्नतिवादी पुमान् भवेत् ॥ अतिवादित्वमस्यैतदुक्तं वे दार्थवादिभिः २०५ बालवत्सर्वदा विद्वान्क्रीडत्यात्मानि निर्द्वये ॥ युववद्भूतिमागच्छेत्तस्मिन्नेव निरंजने २०६ क्रियाचात्मानि सर्वा स्यादस्य याज्ञिकवत्सदा ॥ अतिवादी ब्रह्मविदां वरिष्ठः परिकीर्तितः २०७ सत्यंतपो ब्रह्मचर्यमात्मज्ञानस्य कारणम् ॥ आत्मज्ञानेन लभ्योयं सर्वैरेव शरीरिभिः ॥ यंपश्यंतीह यतयः क्षीणदोषाः स्वचेतसि २०८ सत्यवाक्यं यतो हेतुर्ब्रह्मज्ञानस्य जायते ॥ ततः सत्यं सुखस्य स्यादैहिकस्येह कारणम् ॥ स्वर्गस्यापि तथा ब्रह्मलोकस्यापि न संशयः २०९ सत्यं यद्ब्रह्मविज्ञानाज्जायते बाधवर्जितम् ॥ बृहतोऽपि बृहत्तद्विसूक्ष्मात्सूक्ष्मतमं तथा २१० स्वप्रकाशं च मनसा शक्यं चिंतयितुं न च ॥ दूरादूरतरं यस्मादंतिकादापि चांतिकम् २११ भातंच न विभात्येतदात्मरूपेण कर्हिचित् ॥ एकादशेन्द्रियगणो न प्रकाशयतीह यत् २१२ सर्वबुद्धिस्थितं सर्ववस्तु जातप्रकाशकम् ॥ उपा यैर्विविधैश्चापि न यद्भातिका च न ॥ एकं विहाय विज्ञानं ब्रह्मणः स्वात्मरूपतः २१३ यत्र प्राणः स्थितो नित्यं सर्वेन्द्रियविधारकः ॥ चेतसा सहितो नैष सुगमो देहधारिणाम् २१४

दोषपरिहारेण संन्यासोऽपि प्रयोजक इत्यर्थः २०८ तेष्वपि सत्यस्य मायाभ्यवदतः षष्ठ्यर्थार्थमाह सत्येति । यतः सत्यवाक्यरूपस्य सत्यस्य ब्रह्मज्ञानहेतुतया सर्वोत्कर्षः सिद्धस्ततः सत्यादैहिकादिसु खलाभो न चित्रमित्यर्थः २०९ बृहच्चेत्यादिमंत्रत्रयेणात्मनो दुर्ज्ञेयता प्रतिपाद्यते इति दर्शयंतदर्थमाह सत्यं यदिति षड्विः । यत्सत्यं रूपं ब्रह्मविज्ञानां महावाक्यार्थगोचरा जायते प्रादुर्भवति तद्ब्रह्म बृह त आकाशादेरपि बृहत्तदाधारत्वात् सूक्ष्मादण्वादेरपि सूक्ष्मतदांतरत्वात् २१० स्वप्रकाशमिति । तथा स्वप्रकाशत्वेन लोकविलक्षणत्वादिभ्यं मनसा चिंतयितुं विषयीकर्तुं मशक्यं च पराङ्मुखानां दूरादूरं समाहितानामपि तस्य निहितम् २११ भातंचेति । चिद्रूपेण सदा भातं भासमानमपि प्रत्यग्रूपेण लोकेन भाति च भूरादीन्द्रियाणामगोचरत्वादित्यर्थः २१२ सर्वेति । सर्वेषां बुद्धिगुहासु सान्वितं सर्वभासकंच तद्विदुषः मतीति शेषः यत्सत्यं ब्रह्मणस्तत्पदार्थस्य स्वात्मतादात्म्येन यज्ज्ञानं श्रुतिगतज्ञानप्रसादशब्दाच्चमेतद्विहायेतैरुपायैर्न भाति नाविर्भवतीत्यर्थः २१३ यत्रेति । सर्वेन्द्रियाणामध्यक्षः प्राणः सह चेतसा यत्र सन्निधिमात्रेण मेरुके अधीनो वर्तते तस्य आत्मा देहिनां सुगमो न भवतीत्यर्थः २१४

॥ ९

आत्मनः स्वप्रकाशत्वं विशदयतीति तत्रैतद्वैतस्यार्थमाह स्वप्रकाशत्वमिति त्रिभिः । अस्यात्मनः स्वप्रकाशत्वमेवं वर्णयति विद्वांसः एवं कथम् यत्तत्त्वं सूर्यादिभिर्बाह्यैस्तैजसैर्मनःप्रभृतिभिराभ्य-
न्तरे श्रोपकृतं तन्मात्रात् न स्फुरेत् किं च स्वत एव स्फुरेत् किंच यद्भातं भासमानमनुसृत्य सर्वजगद्भातितत्स्वप्रकाशमित्युक्तमिति तृतीयेनाभिसंबन्धः १९३ अत्रानुमानव्यपदेशो भवति तात्तंगच्छतमनुग-
च्छतीत्यत्रानुगमनमिव गमनाजगतोभानंतद्भातत्वात्पृथगिति शंकां मिश्रलोहदृष्टान्तेन श्रुतिचतुर्थपादसूचितेन परिहरति भासेति । तत्श्रुत्युक्तमनुमानमेतस्य एतज्जगन्निर्धुस्वप्रभस्य स्वप्रकाशात्मनिरू-
पितं च अतः अनेन प्रकारेण स्यात् अतः कुतः तस्यैव ह्यग्निना यथा विभातं स्फुरेन्न स्वतस्तथा यस्य भासा विभातं जगत्स्फुरेदिति १९४ तत्स्वप्रकाशमिति । स्पष्टम् १९५ वर्णितज्योतिषः सर्वा-
त्मतां प्रकटयतो द्वितीयमुल्लेखचरमंत्रस्यार्थमाह दिक्ष्विति । तत्स्वप्रकाशं ज्योतिर्ब्रह्मा द्वितीयं भवति यतः सर्वासु दिक्षु व्याप्तं तथा सदिक् विश्वं दिक् सहितं विश्वरूपं तथा कालत्रयोपाधिरूपं कालरूपं च सदस-
तस्थूलसूक्ष्मरूपं ताभ्यां परं यत्कारणं तद्रूपं सर्वात्मकमिति यावत् १९६ अथ महावाक्यार्थबोधसाधनोपदेशप्रधानस्य तृतीयमुल्लेखस्यार्थक्रमेण वर्णयंस्तत्र प्रदार्थशोधनपरस्य प्रथममंत्रस्यार्थमवतारयति
एवंभूतमिति । एवंभूतं वाक्यार्थरूपम् एतस्मै शिष्याय १९७ उभाविति । तत्र कठशाखायामश्वत्थतया वर्णितेशरीररूपे वृक्षे उभौ सुपर्णौ पक्षिणौ वर्तन्ते कीदृशौ सयुजौ सर्वदा सह योगिनौ सखा

स्वप्रकाशत्वमस्यैवंप्रवदंति मनीषिणः ॥ सूर्यादिभिर्नयद्भात्यात्मन आद्यैश्च तैजसैः ॥ यद्भातमानुभात्येतज्जगत्सर्वजडाजडम् १९३ भासा यस्य विभातं सत्स्फुरेच्छो-
हमिवाग्निना ॥ अतोनुमानमेतस्य भवेत्स्वप्रभस्य हि १९४ तत्स्वप्रकाशमित्युक्तमानं दात्मस्वरूपपट्टम् ॥ सूर्यादिज्योतिषां ज्योतिर्मन आदेश्वसर्वदा १९५
दिक्षु सर्वासु तज्ज्योतिर्ब्रह्म विश्वं सदिक्तया ॥ कालत्रयात्मकं कालः सदसतत्परं च यत् १९६ एवंभूतं न चेद्ब्रह्म जानाति श्रुतिवाक्यतः ॥ तदा तत्त्वं पदार्थोद्भावे तस्मै तदु-
र्बदेत् १९७ उभौ सुपर्णौ सयुजौ सखा यौ वृक्षशब्दिते ॥ शरीरे तत्र वर्तन्ते वपुस्तादात्म्यमागतौ १९८ एकः कर्मफलं स्वादु भजन् जीवाभिधो हिसः ॥ अन्यः प्रकाश-
यत्येव सकलं कर्मणः फलम् ॥ तत्पदार्थः सर्वेश्वरस्त्वं पदार्थः पुरेरितः १९९ एकस्मिन्नेव वृक्षे स्मिन्कर्तृत्वादियुतो हियः ॥ अनीश्वरत्वापन्नः शोकं गच्छति सर्वदा
२०० अनीश्वरत्वादपरमात्मानं तत्पदाभिधम् ॥ आनंदवारिधिं पश्येत्परममास्पदं परम् २०१ यदा तदा समाप्नोति महिमानममुष्यसः ॥ भेदशून्यो मुना भूत्वा स-
र्वदुःखविवर्जितः २०२ त्वं पदार्थो यदा जीवः स्वप्रभंतत्पदात्मकम् ॥ तादात्म्येनात्मनः पश्येत्तदा विद्वानयं व्रजेत् ॥ नामरूपविनिर्मुक्तं नामरूपविवर्जितः २०३

यो चिन्मयत्वेन समानरूपौ तथा शरीररूपवृक्षेण तथा संपृक्तौ यथा पृथक् न लक्ष्येते इत्याह वपुस्तादात्म्यमागताविति १९८ एकहति । तयोर्मध्ये एकः कर्मफलरूपं वृक्षफलं स्वादु यथा स्यात् तथा भज-
नभुञ्जानो जीवसंज्ञो भवत् द्वितीयस्तु सर्वकर्मफलं प्रकाशयत्येव न भुंक्ते स द्वितीयः प्रकाशकत्वेन सर्वव्यापकोऽद्वयस्वभावस्तत्पदार्थोक्तः यस्तु पुरेरितो भोक्तृत्वेन सूचितप्रत्यक्तः सत्त्वं पदार्थ इत्यर्थः
१९९ तत्र त्वं पदार्थस्य पक्षिण एतावदेव दुःखनिदानं यत्सख्युः स्वभावानालोचनमिति दर्शयतः समान इत्यादि मंत्रस्यार्थमाह एकस्मिन्निति । अस्मिन्नेव वृक्षे वासस्थानतया ईश्वरसाधारणे वसं-
स्त्वं पदार्थो हियतः कर्तृत्वभो कृत्वादिशालितया अनीश्वरत्वमनीशापदोक्तं देन्यं प्राप्तस्ततः शोकं गच्छतीत्यर्थः २०० अनीश्वरत्वादिति । स च पदा तत्पदार्थरूपं सखायं कीदृशमनीश्वरत्वादपरं पदार्थम-
नीश्वरो जातस्तावन्मात्रेण भिन्नमानं दूरपतया प्रेमास्पदं चात्मत्वेन पश्येत्तदा तदीयं महिमानमद्वयत्वं लक्षणं प्राप्नुयादिति द्वयोरर्थः २०१ । २०२ एतदेव स्फुटयतीत्येतादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थं वर्णयति
त्वं पदार्थ इति । यदा त्वं पदार्थरूपो जीवस्तत्पदार्थस्वप्रभंतत्पदात्मकं न वदेदीप्यमानात्मन एकेन पश्येत्तदा विद्वान्ज्ञात्मा रूपरहितं ब्रह्म व्रजेदित्यर्थः २०३

१. पु.

८ ॥

ब्रह्मपुरत्वादिकं स्फुटयति ब्रह्मणेति । यथा जायमान एव घट आकाशेन पूर्यते तथा शरीरं ब्रह्मणा पूर्यमाणत्वाद्ब्रह्मपुरमित्युच्यते तद्वर्तद्विषयं यो मनुदहराकाशाख्यं स्वयं प्रकाशात्मरूपं परं ब्रह्मेव तत्र
स्वरूपे आत्मनः स्थितिस्तु स भूमा कुत्र पतिष्ठतिः स्वेमहिम्नीति वाक्यवदुपचारादेवोच्यत इत्यर्थः १८२ अस्वाज्ञातस्य ज्ञातस्य च स्वभावमाह मन इति । स आत्मा अज्ञातो यदा तदा मनः प्रधानः सन्
प्राणानां देहस्यैन्द्रियाणां च नेता तत्तद्यापारेषु पवर्त्तकोऽत्र पदोक्ते तस्मिन् जगद्बीजभूते अव्याकृते मूलज्ञानेतादात्म्याध्यासेन तिष्ठति यावन्मोक्षो मोक्षहेतुर्ब्रह्मात्मज्ञानं न भवतीत्यर्थः १८३ यदा च एतत्
स्वरहस्यं ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना जानन्ति तदा एनमानंदरूपं पश्यन्तीत्याह एवमिति १८४ अमृतपददर्शितं सर्वसंसारधर्मराहित्यं तस्य वर्णयति सदैरिति १८५ आत्मज्ञानस्य फलमभि
नयन्तं मंत्रं पठति भिद्यते इति । तस्मिन् परमात्मनि परावरे परं कारणमवरं कार्यं तदुभयरूपे सर्वात्मक इति यावत् १८६ तत्र हृदयग्रंथ्यादिपदानामर्थमाह कामाद्य इति त्रिभिः । कामानामाद्यः
कारणभूतो योन्यो न्याध्यासो हृदये बुद्ध्यावभिव्यक्तः सह हृदग्रंथिरुच्यते इत्यर्थः संशयस्तु सोऽत्र निवर्त्यतया विवक्षितो यः स्वात्मनस्त्वं पदार्थस्य संसारत्वमल्पज्ञत्वादिकं परस्परतत्पदार्थस्य ईश्वरत्वं सर्वं

ब्रह्मणा पूर्यते यस्माच्छरीरं ब्रह्मणः पुरम् ॥ दिव्यं व्योम स्वयं ज्योतिरात्मैव परिकीर्तितः ॥ स्वेमहिम्नि स्थितस्तत्र स्थित इत्यभिधीयते १८२ मनः प्रधानः प्राणानां
नेता देहेन्द्रियैः सह ॥ अत्रेह व्याकृते तस्मिन् तिष्ठत्यामोक्षमेव सः १८३ एवं विज्ञातो धीरा ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं परिपश्यन्ति केचन १८४
सर्वैः संसारसंबद्धैर्धर्मैर्नानाविधैरपि ॥ विमुक्तं निर्द्वयं यत्तज्ज्ञातुं ज्ञेयादिवर्जितम् १८५ भिद्यते हृदयग्रंथिश्छिद्यं ते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् हृदये
रावरे १८६ कामाऽऽद्यो हृदयग्रंथिः सर्वदुःखौघकारकः ॥ संशयः स्वात्मनो दृष्ट्वा संसारित्वं परस्य च ॥ ईश्वरत्वं द्विधा नृणां तयोस्तादात्म्यसंशयः १८७ अनार
ब्धफलान्यत्र कर्माण्युक्तानि भूरिशः ॥ पुण्यपापात्मकान्येषैरन्यदेहमाव्रजेत् १८८ श्रवणादेः फलं प्रोक्तं दर्शनं वेदवादिभिः ॥ यस्मिन् सति भवेत्त्रेयमविद्यादुःखका
रिणी १८९ हिरण्ये परे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम् ॥ तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः १९० हिरण्यमयः परः कोश आनंदमय ईरितः ॥ वि
रजं रजसाहीनं मायायाः परिवर्जितम् ॥ मायाकार्येण रहितं निष्कलं च प्रकीर्तितम् १९१ ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं स्यात्स्वप्रकाशसुखं परम् ॥ शुभ्रमानंदरूपं त
द्यज्जानन्ति महाधियः १९२

इयादिरूपं च दृष्ट्वा तयोस्तत्त्वं पदार्थयोस्तदात्म्यसंश्रय एक्यगोचरोऽसंभावनारूपः स च द्विधा पदार्थगतयोर्विरुद्धधर्मयोर्निमित्तयोर्भेदादित्यर्थः १८७ कर्माणित्वं त्रसं चितागामिरूपाणि तथा विवक्षि
तानि प्रारब्धफलानां भोगैकनाशयत्वादित्याह अनारब्धेति । ये संचितादिरूपेः १८८ आत्मदर्शनस्य स्वरूपमवधारयति श्रवणादेरिति । यथा दृष्टार्थावघातफलस्य तुषविमोक्तस्य तदेव स्व
रूपं यंसंल्लिप्पत्तिरेवं श्रवणादीनां दृष्टार्थानां फलभूतस्य दर्शनस्य तदेवरूपं यदविद्याक्षपणमित्यर्थः १८९ दर्शनीयमात्मानमेव संक्षेपेण प्रतिपादयन्तं मंत्रं पठति हिरण्यमेति १९० अस्यार्थ
माह हिरण्यम इति द्वाभ्यां । हिरण्यमयः सत्त्वप्रचुरत्वेन प्रकाशमयः परः पंचसु चरमः कोश आनंदमयाख्यस्तेत्तिरीयव्याख्याने दशभेवाणि तस्तस्मिन् पुच्छभूतं ब्रह्म तिष्ठति कीदृशं मायारूपेण रजसा आ
वरणरेणुना हीनं चादाजतत्वाद् विरजमित्युक्तं मायाकार्येण च कालाव्यपारिच्छं बद्धे तु नारहितत्वात् निष्कलमित्युक्तमित्यर्थः १९१ ज्योतिषामिति । तत्परं सुखं स्वप्रकाशात्वाज्ज्योतिषां ज्योतिरि
त्युक्तं अद्वयत्वेनानंदरूपत्वाच्च ॥ मित्युक्तमतिशुद्धत्वादित्यर्थः १९२

टी०

॥ ८ ॥

धर्मित्याह कामदाइति १७० शास्त्रविरुद्धयोस्त्वहनिंदादिनापरत्रनरकेष्वचदुःखदत्वमविवादमित्याह अशास्त्रीयाविति । तास्तत्प्रतिपादिकावाचः ७१ एवमभ्युदयार्थस्य धर्मस्यापि वि-
नश्रफलकत्वेन दुःखदत्वात्तद्वाचदुःखदत्वमित्याह धर्मोपीति । यत्ततः ७२ फलितमाह ततइति । धर्मादीनां दायिकावाचोदुःखकारिका एव स्थिताविवेकतः सिद्धाधीमतामुमुक्षुणानवक्त-
व्याइत्युपदेशः ७३ किंत्वमृतत्वरूपमोक्षस्य साधिका एव वाचोभ्यसनीयाः 'आमुमेरा मृतेः कालं न येद्वेदांतर्चितया' इत्युक्तेरित्याह अमृतत्वमिति ७४ आत्मशास्त्रस्यावश्यमभ्यसनीयत्वे हेतुतयात्मज्ञा-
नमात्रसाध्यत्वं मोक्षस्याह आनंदात्मेति । हि यतः स्वयंप्रकाशनं दूरूप आत्मा अमृतत्वे मोक्षे तदर्थमिति यावत् सेतुवत्स्थितः यथा सेतुमार्गेणैव पारंलभ्यते तथा त्मा विज्ञानेनामृतत्वं लभ्यते इत्यर्थः अ-
त्रानंदं ब्रह्मणो विद्वान्निमित्तं कुतश्चनेति श्रुतिमर्थतः संवादपति सुखमिति । यस्यात्मनः स्वरूपभूतं सुखं गृहीत्वा विज्ञाय परमेश्वरो निर्भयो भवतीति शेषः ७५ आत्मनः प्रत्यक्त्वेन वज्ञानं प्रणवा लं वेन-

कामदा अपि वाचः स्युरर्थदायाश्च ता अपि ॥ दुःखदा अर्थकामाभ्यां वियोगे सति सर्वदा १७० अशास्त्रीयौ यदा स्यातामर्थकामौ तदा हिताः ॥ दुःखदा एव कोनाम-
तावदेद्धीघनो जनः १७१ धर्मोपि च यदा लोके संसारसुखदो भवेत् ॥ तदा दुःखप्रदः स स्यात्तत्सुखं यद्विनश्वरम् ७२ ततो धर्मार्थकामानां दायिन्यो दुःखकारिकाः ॥
वाच एव स्थितास्ताश्च न वक्तव्या हि धीमता १७३ अमृतत्वं ततो मोक्षो वा भिरात्मा वगम्यते ॥ ता एव सर्वदा सद्भिर्वक्तव्या नपराः क्वचित् १७४ आनंदात्मा स्वयं
ज्योतिः सेतुवत्संस्थितो हि सः ॥ अमृतत्वे सुखं यस्य गृहीत्वा परमेश्वरः १७५ वर्तते हृदयाकाशे हृदयाकाशरूपभाक् ॥ यस्मिन्हृदयां भोजेनाड्यः शतसहस्रशः ॥
रथनाभा वराय दत्तद्वेदसमर्पिताः १७७ अंतश्चरति तत्रायं भूते भूते परः पुमान् ॥ जायमानो यथाकाशो घटजन्मनि जायते १७७ अहं ब्रह्मेति चेज्ज्ञातुं न शक्यो त्रमनी-
षिभिः ॥ केनचित्प्रतिबंधेन तदोमित्येव चिंतयेत् १७८ चिन्तयन्नेव मात्मानं पुरुषः पापवर्जितः ॥ उत्पन्नब्रह्म विज्ञानो ह्यविद्यायाः परं व्रजेत् १७९ एवं पूर्वमहात्मा
नः स्वशिष्यान् प्रति सर्वदा ॥ स्वस्तीति च वदंतस्ते कथयंति पुनः पुनः १८० सामान्येन विशेषाच्चयः सर्ववेति सर्वदा ॥ जगज्जन्मादिरूपश्च यस्यैष महिमा भुवि ॥
दिव्ये ब्रह्मपुरे ह्येष ह्यात्मा व्योमि प्रतिष्ठितः १८१

ध्यानं वामुमुक्षोरावश्यकमिति विदधतः अरा इत्यादेः परस्तदित्यंतस्य मंत्रस्यार्थमाह वर्तत इति पंचभिः । अयमात्मा सर्वेषां हृदयाकाशे वर्तते कीदृशः हृदये हृदयकमले अंतर्गदाकाशं दहराख्यं तद्रूपः
तदेव लक्षयति यस्मिन्निति । यस्मिन् हृदयकमलेनाभिस्थानीये अरास्ति र्यक्काष्ठानितद्रूपाः शतसहस्रसंख्यानाड्यो हिता संज्ञाः समर्पितास्तत्र हृदयां भोजे अंतर्गम्य च्छेदेनायं वर्णितः परः पुमान्श्चरति की-
दृशः जायमान उपाधिजन्मना जायमानत्वेन मन्यमानः घटजन्मनि घटाकाशवदिति द्वयोरर्थः ७६ । ७७ एवमुपदेशेन साक्षात्काराभावे प्रणवेन चिंतयेदित्याह अहमिति ७८ प्रणवा लंबनेन ध्यानदी-
पेन पापरूपांशकारापहारे साक्षात्कारः सफलो भवत्येवेत्याह चिंतयन्निति । एवं प्रणवा लंबनेन ७९ गुरोराशिषापुनः पुनरुपदेशेन च प्रतिबंधापाय इति दर्शयति एवमिति । एवमुक्तविधयामहात्मानो द-
यालवः शिष्यान् प्रति पुनः पुनरुपदिशंति किं कुर्वंतः हे शिष्या युष्मभ्यं स्वस्ति तत्त्वज्ञानमाप्नो विघ्नाभावोस्त्वित्येव वदंत १८० आत्मनः संक्षेपेण तत्त्वं प्रदर्शयतीत्यर्थः सर्वज्ञ इत्यादि मंत्रयोरर्थमाह सामान्येन
तिपद्भिः । यः परमात्मा साक्षात्मान्यरूपेण विशेषरूपेण च सर्ववेति स्य च महिमा विभूतिर्जगत्सृष्ट्यादिरूप एवोऽपरोक्षो भुवि भूरादिलोके प्रसिद्ध एव परमात्मा ब्रह्मपुरे हि विद्यमान इति प्रतिष्ठित इति १८१

१५८ तदेव पुनर्विंशति सदसदिति त्रिभिः । मायया स्थूल सूक्ष्म रूपतां प्राप्तमपि वस्तु तस्तदुभयवर्जितं सद्भिर्विवेकिभिर्वरणीयं सर्वसंचयते पुनरपि वस्तु तस्तदुभयवर्जितं सद्भिर्विवेकिभिर्वरणीयं सर्वसंचयते पुनरपि वस्तु १५९ दीप्यते इति । स्वरूप भूतया भासादेर्दीप्यमानं दुर्लक्ष्यं योपि दुर्लक्ष्यं यदा श्रिताः सर्वलोकाः सहलोकपेः १६० तदेतदिति । यत्स्वया पृष्ठं रूपविज्ञानात् सर्वज्ञायत इति तद्ब्रह्म एतदेव तथैव प्राणोद्विद्यादिरूपं तथा एतदेव सत्यप दीर्क्तस्वर्गादिरूपं कर्मफलं तथा मोक्षरूपमित्यर्थः १६१ ध्यानयोगेन चेतदेव लभ्यमित्याह धीरेणेति । धीरेजैर्व्यंशालिना आत्मविषयकविवेकशालिना कामादिरूपश्रृणोपराभवकारिणा ध्यानशूरे गैतद्वर्जितमेवात्मनोरूपं यदवासनं वासनाभिर्मुक्ततुरीयमिति यावत् वेदव्यंलक्ष्यतां नैयमित्यर्थः १६२ वेधनपरिकरमाह वेदांतोदरेति । वेदांतमहावाक्याभ्युदरस्थितानियस्य स तथा तदुक्तं सकारं चकारं चलोपयित्वा प्रयोजयेत् । संविचपूर्वरूपाख्यततोसौ प्रणवो भवेत् इति एतादृशः प्रणवो यनुरुक्तः शोधितो ध्यातुरात्मैव शरउदीरितः महावाक्यार्थचित्तनयं च देवाकर्षणस्थानीयं शुद्धं ब्रह्म सुतुल्यं यत्रायं प्रत्यगात्मा शरवत्तन्मयो भवेदिति द्वयोरर्थः १६३ । १६४ यस्मिन् न्यौरित्यादेरर्थमाह यस्मिन् नलो कत्रयीत्येकादशभिः । यस्मिन् त्रिलोकीपंचभूतानि प्राणादीनि भौतिकानि च

प्राणोद्विद्यागचिदानं हेतुभूतं सनातनम् ॥ एतदेव सदा ज्ञेयं बुद्धेः परमुदाहृतम् १५८ सदसद्रूपतां प्राप्तं सदसद्भेदवर्जितम् ॥ वरणीयं सदा सद्भिर्वरिष्ठं सर्वदेहिनाम् १५९ दीप्यते यत्स्वतो भासाय दण्ड्योप्यणुस्मृतम् ॥ यस्मिन् नलोका इमे विश्वे निहिताः संति सर्वदा १६० तदेतदक्षरं ब्रह्मतत्प्राणोद्विद्यरूपभृत् ॥ स्वर्गादिकंच मोक्षश्च तदेवोक्तं मनीषिभिः १६१ धीरेणात्मनि विज्ञानकारिणा शिक्षितेन च ॥ काश्चक्रोधादिशृणां सर्वदा भयकारिणा ॥ वेदव्यमेतदेवात्र रूपं सर्वमवासनम् १६२ वेदांतोदरसंस्थानः प्रणवो यनुरीरितः ॥ आत्मज्ञानेन सहितः शर आत्मा च तस्य सः १६३ ब्रह्मात्मत्वेन यद्ब्रह्म न धनुराकर्षणं हियत् ॥ लक्ष्यं ब्रह्मात्मरूपं च यत्रात्मा यं शरो व्रजेत् १६४ यस्मिन् नलो कत्रयी सर्वासहभूतैश्च पंचभिः ॥ प्राणाद्यैर्भौतिकैस्तद्ब्रह्म ब्रह्मेति कीर्त्यते १६५ एकंतदेव विज्ञेयं न तु तस्मात्परं हियत् ॥ वाचश्चान्धाविमोक्तव्यावाकृता लुगलशोषदाः १६६ विनोपनिषदो नैव वदद्वा शृणुयाच्च वा ॥ नानाविधा हि यावाचस्ताः स्युर्नैवात्र कर्हिचित् ॥ अमृतत्वस्य मोक्षस्य प्राप्ते पुरुषस्य हि १६७ किंतु धर्मप्रदाः काश्चित्काश्चिदर्थप्रदा अपि ॥ कामप्रदाश्च काश्चिनुकाश्चिदुःखप्रदाः सदा १६८ दुःखप्रदाः सदा वाचो न वदंती ह धीधनाः ॥ वारयंति च तद्ब्रह्म न मृतान् वीक्षणकादयः ॥ ततस्ताः स्वयमेवात्र न वक्तव्या इति स्थितम् १६९

तत्सर्वं प्रतिष्ठितं तथा एतदुपलक्षितो वेदश्च यत्र प्रतिष्ठितो यः शब्दब्रह्मेति कीर्त्यते तद्विधाधिष्ठानं ब्रह्मैव विज्ञेयं अस्यास्तदितरपातिपादिकावाचं श्रहेयाः श्रमहेतुत्वादिति द्वयोरर्थः १६५ । १६६ फलितमाह विनोपनिषद इति । उपनिषदो विहाया म्यावाचोनाभ्यसे मुमुक्षुः इतरासां द्वेति पादकत्वेनामृतत्वरूपस्य मोक्षस्यानुपगमो गित्वादित्यर्थः १६७ तत्रास्यासां वाचां चतुर्विधत्वमाह किं त्विति । किंतु ताः किमर्थं इति चेत् धर्मार्थकामदास्तिष्ठः चतुर्थस्तु रूप्यरूपादुःखदा इत्यर्थः १६८ तत्र दुःखप्रदानं हि यतायाः प्रेसावतः प्रतिसिद्धत्वात् सानात्रविधीयते किं त्वर्थदत्त्वादिनाभिमतानां दुःखदत्तं श्रुत्या बोध्यत इत्याशयं दर्शयति दुःखप्रदा इति पंचभिः । धीधनाः कुशलादुःखप्रदानं ब्रह्मदत्तं स्वयं न वदंति तदुक्तं वारयंति चेति प्रसिद्धं ततः शिष्टाधारादेव तादुःखप्रदा वाचो न वक्तव्या इति स्वयमेव श्रुत्युपदेशविनापि स्थितं सिद्धं । कीदृश्यस्तावाचः मृतां वीक्षणकादयः निर्दिष्टं मृतानाम् वीक्षणं कृत्वा तं प्रतिपादयंत तत्प्रभृतिरूपाः आदिपदेन का कदंत कथादिग्रहः यथाहुः 'काकस्य कतिवादं ता मे पस्याण्डं कियत्पलं । गर्दभे कतिरोमाणीत्येवामूर्खविचारणा' इति १६९

आत्मनः स्वप्रकाशत्वं विशदयतो न तत्रेत्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह स्वप्रकाशत्वमिति त्रिभिः । अस्यात्मनः स्वप्रकाशत्वमेवं वर्णयति विद्वांसः एवं कथम् यत्तत्त्वं सूर्यादिभिर्बाह्यैस्तैजसैर्मनःप्रभृतिभिरभ्य-
न्तरे श्रोपकृतं तन्मायातनस्फुरेत् किंच स्वतएव स्फुरेत् किंच यद्भार्तभासमानमनुसृत्य सर्वजगद्भासितस्वप्रकाशमित्युक्तमिति तृतीयेनाभिसंबन्धः १९३ अत्रानुभानं व्यपदेशो भवति तातंगच्छंतमनुग-
च्छतीत्यत्रानुगमनमिव गमनाजगतोभानंतद्भानात्पृथगिति शंका मप्रिलोहदृष्टान्तेन श्रुतिचतुर्थपादसूचितेन परिहरति भासेति । तत्श्रुत्युक्तमनुभानमेतस्य एतज्जगन्निर्ध्वस्वप्रभस्य स्वप्रकाशात्मनिरू-
पितंच अतः अनेन प्रकारेण स्यात् अतः कुतः तत्रलोहमग्निना यथा विभातस्फुरेन्न स्वतस्तथा यस्य भासा विभातजगत्स्फुरेदिति १९४ तत्स्वप्रकाशमिति । स्पष्टम् १९५ वर्णितज्योतिषः सर्वा-
त्मतां प्रकटयतो द्वितीयमुण्डकचरमंत्रस्यार्थमाह दिक्ष्विति । तत्स्वप्रकाशज्योतिर्ब्रह्मा द्वितीयं भवति यतः सर्वासु दिक्षु व्याप्तं तथा सदिक् विश्वं दिक् सहितं विश्वरूपं तथा कालत्रयोपाधिरूपं कालरूपं च सदस-
त्स्थूलसूक्ष्मरूपताभ्यां परं यत्कारणं तद्रूपं सर्वात्मकमिति यावत् १९६ अथ महावाक्यार्थबोधसाधनोपदेशप्रधानस्य तृतीयमुण्डकस्यार्थक्रमेण वर्णयंस्तत्र पदार्थशोधनपरस्य प्रथममंत्रस्यार्थमवतारयति
एवंभूतमिति । एवंभूतं वाक्यार्थरूपम् एतस्मै शिष्याय १९७ उभाविति । तत्र कठशाखायामश्वत्थतया वर्णितेशरीररूपे वृक्षे उभौ सुपर्णौ पक्षिणो वर्तेते कीदृशौ सयुजौ सर्वदा सद्योगिनौ सखा

स्वप्रकाशत्वमस्यैवं प्रवदंति मनीषिणः ॥ सूर्यादिभिर्नयद्भासान्मन आद्यैश्च तैजसैः ॥ यद्भानमनुभात्येतज्जगत्सर्वजडाजडम् १९३ भासायस्य विभातंसत्स्फुरेल्लो-
हमिवाग्निना ॥ अतो नुमानमेतस्य भवेत्तत्स्वप्रभस्य हि १९४ तत्स्वप्रकाशमित्युक्तमानं दात्मस्वरूपं पृच्छ ॥ सूर्यादिज्योतिषां ज्योतिर्मन आदेश्वसर्वदा १९५
दिक्षु सर्वासु तज्ज्योतिर्ब्रह्म विश्वं सदिक् तथा ॥ कालत्रयात्मकं कालः सदसत्त्वं च यत् १९६ एवंभूतं न चेद्ब्रह्म जानाति श्रुतिवाक्यतः ॥ तदा तत्त्वं पदार्थोद्भावे तस्मै तदु-
रुवदेत् १९७ उभौ सुपर्णौ सयुजौ सखा यौ वृक्षशब्दिते ॥ शरीरे तत्र वर्तेते वपुस्तादात्म्यमागतौ १९८ एकः कर्मफलं स्वादुभजनजीवाभिधो हिसः ॥ अन्यः प्रकाश-
यत्येव सकलं कर्मणः फलम् ॥ तत्पदार्थः सर्वशास्त्रस्त्वं पदार्थः पुरेरितः १९९ एकस्मिन्नेव वृक्षे स्मिन्कर्तृत्वादियुतो हि यः ॥ अनीश्वरत्वमापन्नः शोकं गच्छति सर्वदा
२०० अनीश्वरत्वादपरमात्मानं तत्पदाभिधम् ॥ आनंदवारिधिं पश्येत्परममास्पदं परम् २०१ यदा तदा समाप्नोति महिमानममुष्यसः ॥ भेदश्च न्यो मुना भूत्वा स-
र्वदुःखविवर्जितः २०२ त्वं पदार्थो यदा जीवः स्वप्रभं तत्पदात्मकम् ॥ तादात्म्येनात्मनः पश्येत्तदा विद्वानयं व्रजेत् ॥ नामरूपविनिर्मुक्तं नामरूपविवर्जितः २०३

यौ चिन्मपत्वेन समानरूपौ तथा शरीररूपवृक्षेण तथा संपृक्तौ यथा पृथक् न लक्ष्येते इत्याह वपुस्तादात्म्यमागताविति १९८ एकशति । तयोर्मध्ये एकः कर्मफलरूपं वृक्षफलं स्वादु यथा स्यात् तथा भज-
नभुजानो जीवसंशो भवत् द्वितीयस्तु सर्वकर्मफलं प्रकाशयत्येव न भुक्ते सद्वितीयः प्रकाशकत्वेन सर्वव्यापकोऽद्वयस्वभावस्तत्पदार्थोक्तः यस्तु पुरेरितो भोक्तृत्वेन सूचितप्रत्यक्तः सत्त्वं पदार्थ इत्यर्थः
१९९ तत्र त्वं पदार्थस्य पक्षिण एतावदेव दुःखनिदानं तत्सल्लयः स्वभावान्नालोच्यमिति दर्शयतः समान इत्यादिर्मंत्रस्यार्थमाह एकस्मिन्निति । अस्मिन्नेव वृक्षे वासस्थानतया ईश्वरसाधारणेव स-
त्त्वं पदार्थो हि यतः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसालितया अनीश्वरत्वमनीशापदोक्तं देयं प्राप्तस्ततः शोकं गच्छतीत्यर्थः २०० अनीश्वरत्वादिति । सच यदा तत्पदार्थरूपं सखायं कीदृशमनीश्वरत्वादपरं यतो यम-
नीश्वरो जातस्तावन्मात्रेण भिन्नमानं द्रूपतया प्रेमास्पदं चात्मत्वेन पश्येत्तदा तदीयं महिमानमद्वयत्वं लक्षणं प्राप्नुयादिति द्वयोर्थः २०१ । २०२ एतदेव स्फुटयतो यदेत्यादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थं वर्णयति
त्वं पदार्थ इति । यदा त्वं पदार्थरूपो जीवस्तत्पदार्थैस्वप्रभं तत्सकलं न वदेद्विष्यमानात्मत एकेनेतदपश्येत्तदा विद्वान् सत्तात्मरूप इति तद्भावं जेत्यर्थः २०३

ब्रह्मपुरत्वादिकं स्फुटयति ब्रह्मणेति । यथा जायमान एव घट आकाशेन पूर्यते तथा शरीरं ब्रह्मणा पूर्यमाणत्वाद्ब्रह्मपुरमित्युच्यते तद्वर्तदिव्यं व्योम तु दहराकाशाख्यं स्वयंप्रकाशात्मरूपं परंब्रह्मेव तत्र
स्वरूपे आत्मनः स्थितिस्तु सभूमा कुत्रपतिष्ठितः स्वेमहिम्नीति वाक्यवदुपचारादेवोच्यत इत्यर्थः १८२ अस्याज्ञातस्य ज्ञातस्य च स्वभावमाह मन इति । स आत्मा अज्ञातो यदा तदा मनः प्रधानः सन्
प्राणानां देहस्यैन्द्रियाणां च नेता तत्तद्यापारेषु पवर्त्तकोऽत्र पदोक्ते तस्मिन् जगद्बीजभूते अव्याकृते मूलाज्ञेनादात्म्याध्यासेन तिष्ठति यावन्मोक्षो मोक्षहेतुर्ब्रह्मात्मज्ञानं न भवतीत्यर्थः १८३ यदा च एतत्
स्य रहस्यं ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना जानंति तदा एनमानंदरूपं पश्यंतीत्याह एवमिति १८४ अमृतपददर्शितं सर्वसंसारधर्मराहित्यं तस्य वर्णयति सर्वैरिति १८५ आत्मज्ञानस्य फलमभि
नयंतं मंत्रं पठति भिद्यते इति । तस्मिन् परमात्मनि परावरेण कारणमवरकार्यं तदुभयरूपे सर्वात्मक इति यावत् १८६ तत्र हृदयग्रंथि द्वादिपदानामर्थमाह कामाद्य इति त्रिभिः । कामानामाद्यः
कारणभूतो व्योम्याध्यासो हृदये बुद्ध्या विवक्षितः सह हृदग्रंथिरुच्यते इत्यर्थः संशयस्तु सोऽत्र निवर्त्यतया विवक्षितो यः स्वात्मनस्त्वं पदार्थस्य संसारित्वमल्पज्ञत्वादिकं परस्य तत्पदार्थस्य ईश्वरत्वं सर्वं

ब्रह्मणा पूर्यते यस्माच्छरीरं ब्रह्मणः पुरम् ॥ दिव्यं व्योम स्वयं ज्योतिरात्मैव परिकीर्तितः ॥ स्वेमहिम्नि स्थितस्तत्र स्थित इत्यभिधीयते १८२ मनः प्रधानः प्राणानां
नेता देहो द्रियैः सह ॥ अत्रेह व्याकृते तस्मिन् तिष्ठत्यामोक्षमेव सः १८३ एवं विज्ञाततो धीरा ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं परिपश्यंति केचन १८४
सर्वैः संसारसंबद्धैर्धर्मेनानाविधैरपि ॥ विमुक्तं निर्द्वयं यत्तज्ज्ञातज्ञेयादिवर्जितम् १८५ भिद्यते हृदयग्रंथि द्वादिपदानां सर्वसंशयाः ॥ क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे प
रावरे १८६ कामाऽऽद्यो हृदयग्रंथिः सर्वदुःखौघकारकः ॥ संशयः स्वात्मनो दृष्ट्वा संसारित्वं परस्य च ॥ ईश्वरत्वं द्विधानृणां तयोस्तादात्म्यसंशयः १८७ अनार
ब्धफलान्यत्र कर्माण्युक्तानि भूरिशः ॥ पुण्यपापात्मकान्येष्वेयैरन्यं देहमाव्रजेत् १८८ श्रवणादेः फलं प्रोक्तं दर्शनं वेदादिभिः ॥ यस्मिन् सति भवेत्त्रेयमविद्यादुःखका
रिणी १८९ हिरण्यपरे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम् ॥ तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः १९० हिरण्यमयः परः कोश आनंदमय ईरितः ॥ वि
रजं रजसाहीनं मायया परिवर्जितम् ॥ मायाकार्येण रहितं निष्कलं च प्रकीर्तितम् १९१ ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं स्यात्स्वप्रकाशं सुखं परम् ॥ शुभ्रमानंदरूपं त
द्यज्ज्ञानंति महाधियः १९२

इयादिरूपं च दृष्ट्वा तयोस्तत्त्वं पदार्थयोस्तदात्म्यसंश्रय एव गोचरोऽसंभावनारूपः स च द्विधा पदार्थगतयोर्विरुद्धधर्मयोर्निमित्तयोर्भेदादित्यर्थः १८७ कर्माणि त्वप्रसंचिता मामि रूपाणि तथा विवक्षि
तानि प्रारब्धफलानां भोगिकनाशयत्वादित्याह अनारब्धेति । येऽसंचितादिरूपेः १८८ आत्मदर्शनस्य स्वरूपमवधारयति श्रवणादेरिति । यथा दृष्टार्थावघातफलस्य तुषाविमोक्तस्य तदेव स्व
रूपं यत्तदलनिष्पत्तिरेवं श्रवणादीनां दृष्टार्थानां फलभूतस्य दर्शनस्य तदेवरूपं यदविद्याक्षपणमित्यर्थः १८९ दर्शनीयमात्मानमेव संक्षेपेण प्रतिपादयन्तं मंत्रं पठति हिरण्यमेति १९० अस्मार्थ
माह हिरण्यमय इति द्वाभ्यां । हिरण्यमयः सत्त्वप्रचुरत्वेन प्रकाशमयः परः पंचसुचरमः कोश आनंदमयाख्यस्तेति रीत्याख्याख्याने दशमे वर्णितस्तस्मिन् पुच्छभूतब्रह्मतिष्ठति कीदृशो मायारूपेण रजसा आ
व्रजरेणुनाहीनत्वाद्वा जगत्त्वाद् विरजमित्युक्तं मायाकार्येण च कालाव्यपारिच्छेदे तु नारहितत्वात् निष्कलमित्युक्तमित्यर्थः १९१ ज्योतिषामिति । तत्परं सुखं स्वप्रकाशत्वाच्च ज्योतिषां ज्योतिरि
त्युक्तं अद्वयत्वेनानंदरूपत्वाच्च शुभ्रमित्युक्तमतिशुद्धत्वादित्यर्थः १९२

प्रकृततु कामदादीनां दुःखदत्तबोधयत इति दर्शयन्तत्रार्थकामो धनार्जनविषयभोगरूपौ द्विविधौ शास्त्राविरुद्धौ तद्विरुद्धौ च तत्राद्ययोर्वियोगादौ दुःखरूपतायाः प्रसिद्धत्वात् तत्परवाचामपि दुःखदत्तबो
ध्यमित्याह कामदा इति १७० शास्त्रविरुद्धयोगोस्त्वहनिंदादिना परस्परनरकेष्वच दुःखदत्तमविवादमित्याह अशास्त्रीयाविति । तास्तत्प्रतिपादिकावाचः ७१ एवमभ्युदयार्थस्य धर्मस्यापि वि
नश्वरफलकत्वेन दुःखदत्तात्तद्वाचो दुःखदत्तमित्याह धर्मोपीति । यत्पुनः ७२ फलितमाह तद्वति । धर्मोदीनां दायिकावाचो दुःखकारिका एव स्थिताविवेकतः सिद्धाधीमतामुमुक्षुणानवक्त
व्याहृत्युपदेशः ७३ किंत्वमृतत्वरूपमोक्षस्य साधिका एव वाचोभ्यसनीयाः 'आमुषेरा मृतेः कालं न ये देदांत चितया' इत्युक्तेरित्याह अमृतत्वमिति ७४ आत्मशास्त्रस्यावश्यमभ्यसनीयत्वे हेतुतयात्मज्ञा
नमात्रसाध्यत्वं मोक्षस्याह आनंदात्मेति । हियतः स्वयंप्रकाशनं दत्तत्वात्मा अमृतत्वे मोक्षे तदर्थमिति यावत् सेतुवत्स्थितः यथा सेतुमागैरेव पारंलभ्यते तथा त्मा विज्ञानेनामृतत्वं लभ्यते इत्यर्थः अ
त्रानंदं ब्रह्मणो विद्वान्निभेति कुतश्चेति श्रुतिमर्थतः संवादयति सुखमिति । यस्यात्मानः स्वरूपभूतं सुखं गृहीत्वा विज्ञाय परमेश्वरो निर्भयो भवतीति शेषः ७५ आत्मनः प्रत्यक्त्वेन वज्ञानं प्रणवा लंवेन

कामदा अपि वाचः स्युर्थदायाश्च ता अपि ॥ दुःखदा अर्थकामाभ्यां वियोगे सति सर्वदा १७० अशास्त्रीयौ यदा स्यातामर्थकामौ तदा हिताः ॥ दुःखदा एव कोनाम
तावदेद्धीघनो जनः १७१ धर्मोपि च यदालोके संसारसुखदो भवेत् ॥ तदा दुःखप्रदः स स्यात्तत्सुखं यद्विनश्वरम् ७२ ततो धर्मार्थकामानां दायिन्यो दुःखकारिकाः ॥
वाच एव स्थितास्ताश्च न वक्तव्या हि धीमता १७३ अमृतत्वं ततो मोक्षोऽपि भावित्वा वगम्यते ॥ ता एव सर्वदा सद्भिर्वक्तव्यानां पराः क्वचित् १७४ आनंदात्मा स्वयं
ज्योतिः सेतुवत्संस्थितो हि सः ॥ अमृतत्वे सुखं यस्य गृहीत्वा परमेश्वरः १७५ वर्तते हृदयाकाशे हृदयाकाशरूपभाक् ॥ यस्मिन् हि हृदयां भोजेनाड्यः शतसहस्रशः ॥
रथनाभा वराय दत्तद्वदेव समर्पिताः १७७ अंतश्चरति तत्रायं भूते भूते परः पुमान् ॥ जायमानो यथाकाशो घटजन्मनि जायते १७७ अहं ब्रह्मेति चेज्ज्ञातुं शक्योऽत्र मनी
षिभिः ॥ केनचित्प्रतिबंधेन तदोमित्येव चिंतयेत् १७८ चिन्तयन्नेव मात्मानं पुरुषः पापवर्जितः ॥ उत्पन्नब्रह्म विज्ञानो ह्यविद्यायाः परं व्रजेत् १७९ एवंपूर्वे महात्मा
नः स्वशिष्यान् प्रति सर्वदा ॥ स्वस्तीति च वदंतस्ते कथयन्ति पुनः पुनः १८० सामान्येन विशेषाच्च यः सर्ववेति सर्वदा ॥ जगज्जन्मादिरूपश्च यस्यैष महिमा शुवि ॥
दिव्ये ब्रह्मपुरे ह्येष ह्यात्मा व्योमि प्रतिष्ठितः १८१

ध्यानं वा मुमुक्षोरावश्यकमिति विदधतः अरा इत्यादेः परस्तदित्यंतस्य मंत्रस्यार्थमाह वर्तत इति पंचभिः । अयमात्मा सर्वेषां हृदयाकाशे वर्तते कीदृशः हृदये हृदयकमले अंतर्पदाकाशं दहराख्यं तद्रूपः
तदेव लक्षयति यस्मिन्निति । यस्मिन् हृदयकमलेनाभिस्थानीये अरास्ति र्यक्काष्ठानितद्रूपाः शतसहस्रसंख्यानां ड्यो हिता संज्ञाः समर्पितास्तत्र हृदयां भोजे अंतर्माध्यावच्छेदेनायं वर्णितः परः पुमान् श्रति की
दृशः जायमानोऽपि जन्मना जायमानत्वेन मन्यमानः घटजन्मनि घटाकाशवदिति द्वयोरर्थः ७६ । ७७ एवमुपदेशेन साक्षात्काराभावे प्रणवेन चिंतयेदित्याह अहमिति ७८ प्रणवा लंबनध्यानदी
पालवः शिष्यान् प्रति पुनः पुनरुपदिशति किं कुर्वतः हेशिष्यायुष्मभ्यं स्वस्ति तत्त्वज्ञानमाप्नो विज्ञाभावोस्त्वित्येव वदंत १८० आत्मनः संक्षेपेण तत्त्वं प्रदर्शयतो र्यः सर्वज्ञ इत्यादि मंत्रयोरर्थमाह सामान्येन
तिपद्भिः । यः परमात्मा सामान्यरूपेण विशेषरूपेण च सर्ववेति तस्य च महिमा विभूतिर्जगत्सृष्ट्यादिरूप एवोऽपरोक्षो भुवि भूरादिलोकेऽपि सिद्ध एव परमात्मा ब्रह्मपुरेऽपि दिव्यं रूपं तत्र प्रतिष्ठित इति १८१

१५८ तदेवपुनर्विशिनष्टि सदसदिति त्रिभिः । माययास्थूलसूक्ष्मरूपतां प्राप्तमपि वस्तु तत्तदुभयवर्जितं सद्भिर्विवेकिभिर्वरणीयं सर्वसंघातिपुमविष्टमतिप्रशस्तं वस्तु १५९ दीप्यते इति । स्वरूप
भूतयाभासादेदीप्यमानं दुर्लक्ष्यं भ्योपि दुर्लक्ष्यं यदा श्रिताः सर्वलोकाः सहलोकपेः १६० तदेतदिति । यत्स्वयापृष्टं कस्य विज्ञानात्सर्वज्ञापत इति तद्ब्रह्म एतदेव तथैव प्राणेंद्रियादिरूपं तथा एतदेव सत्यप
दीर्क्तस्वर्गादिरूपं कर्मफलं तथा मोक्षरूपमित्यर्थः १६१ ध्यानयोगेन चेतदेवलभ्यमित्याह धीरेणेति । धीरेजर्वैर्गशालिना आत्मविषयकविवेकशालिना कामादिरूपश्रूणां पराभवकारिणा ध्यानशूरे
णैतद्वर्जितमेवात्मनोरूपं यदवासनं वासनाभिर्मुक्तं तुरीयमिति यावत् वेद्व्यंलक्ष्यतां नियमित्यर्थः १६२ वेधनपरिकरमाह वेदांतोदरेति । वेदांतमहावाक्याभ्युदरस्थितानि यस्य स तथा तदुक्तं
सकारं चकारं चलोपयित्वा प्रयोजयेत् । संधिच पूर्वरूपाख्यं ततोसौ प्रणवो भवेत् इति एतादृशः प्रणवो यनुरुक्तः शोधितो ध्यातुरात्मेव शर उदीरितः महावाक्यार्थं चिंतनं यत्तदेवाकर्षणस्थानीयं शुद्धं ब्र
ह्म तुल्यं यत्रायं प्रत्यगात्मा शरवत्तन्मयो भवेदिति द्वयोरर्थः १६३ । १६४ यस्मिन्लोकत्रयीत्येकादशभिः । यस्मिन्त्रिलोकीपंचभूतानि प्राणादीनि भौतिकानि च ए

प्राणेंद्रियाणां चेशानं हेतुभूतं सनातनम् ॥ एतदेव सदसदाज्ञेयं बुद्धेः परमुदाहृतम् १५८ सदसद्रूपतां प्राप्तं सदसद्भेदवर्जितम् ॥ वरणीयं सदा सद्भिर्वरिष्ठं सर्वदेहिनाम्
१५९ दीप्यते यत्स्वतोभासाय दण्डभ्योप्यणुस्मृतम् ॥ यस्मिन्लोका इमे विश्वे निहिताः संति सर्वदा १६० तदेतदक्षरं ब्रह्मतत्प्राणेंद्रियरूपभूतम् ॥ स्वर्गादिकंचमो
क्षश्च तदेवोक्तं मनीषिभिः १६१ धीरेणात्मनि विज्ञानकारिणा शिक्षितेन च ॥ काश्चक्रोधादिश्रूणां सर्वदा भयकारिणा ॥ वेद्व्यमेतदेवात्र रूपं सर्वमवासनम् १६२
वेदांतोदरसंस्थानः प्रणवो यनुरीरितः ॥ आत्मज्ञानेन सहितः शर आत्मा च तस्य सः १६३ ब्रह्मात्मत्वेन यद्व्यानं धनुराकर्षणं श्रियत् ॥ लक्ष्यं ब्रह्मात्मरूपं च यत्रात्मा
यं शरो व्रजेत् १६४ यस्मिन्लोकत्रयी सर्वासहभूतैश्च पंचभिः ॥ प्राणाद्यैर्भौतिकैस्तद्ब्रह्मोदब्रह्मेति कीर्त्यते १६५ एकंतदेव विज्ञेयं न तु तस्मात्परं हि यत् ॥ वाच
श्चान्धाविमोक्तव्यावाकृतालुगलशोषदाः १६६ विनोपनिषदो नैव वदेद्वा शृणुयाच्च वा ॥ नानाविधा हि यावाचस्ताः स्युर्नैवात्र कर्हिचित् ॥ अमृतत्वस्य मोक्षस्य प्रा
प्तये पुरुषस्य हि १६७ किंतु धर्मप्रदाः काश्चित्काश्चिदर्थप्रदा अपि ॥ कामप्रदाश्च काश्चित्कुकाश्चिदुःखप्रदाः सदा १६८ दुःखप्रदाः सदा वाचो न वदंती ह धीधनाः ॥
वारयंति च तद्ब्रह्म नृमृतान् वीक्षणकादयः ॥ ततस्ताः स्वयमेवात्र न वक्तव्या इति स्थितम् १६९

तत्सर्वप्रतिष्ठितं तथा एतदुपलक्षितो वेदश्च यत्र प्रतिष्ठितो यः शब्दब्रह्मेति कीर्त्यते तद्विधाधिष्ठानं ब्रह्मेव विज्ञेयं अस्यास्तदितरमतिपादिकावाचश्च हेपाः श्रमहेतुत्वादिति द्वयोरर्थः १६२ । १६६ फलित
माह विनोपनिषद इति । उपनिषदो विहाया वाचोनाभ्यसेन्मुमुक्षुः इतरासां हेतुमतिपादकत्वेनामृतत्वरूपस्य मोक्षस्यानुपयोगित्वादित्यर्थः १६७ तत्राप्यासां वाचां चतुर्विधत्वमाह किं वि
ति । किंतु ताः किमर्थं इति चेत् धर्मार्थकामप्रदास्तिष्ठः चतुर्थस्तुल्यार्थरूपा दुःखदा इत्यर्थः १६८ तत्र दुःखप्रदानं हि यथायाः प्रेक्षावतः प्रतिसिद्धत्वात् सानात्रविधीयते किं वर्यदत्वादिनाभिमत
नां दुःखदत्वं श्रुत्या बोध्यत इत्याशयं दर्शयति दुःखप्रदा इति पंचभिः । धीधनाः कुशला दुःखप्रदानं ब्रह्मद्वयं न वदंति तद्वक्तृवारयंति चेति प्रसिद्धं ततः शिष्टाचारादेव ता दुःखप्रदा वाचो न वक्तव्या इति स्वय
मेव श्रुत्युपदेशविनापि स्थितं सिद्धं । कीदृश्यस्तावाचः मृतान् वीक्षणकादयः निदिर्वचन्मृतानाम् वीक्षणं कृत्वा तमतिपादने तत्प्रभृतिरूपाः आदिपदेन का कदंत कथादिग्रहः यथाहुः 'काकस्य कतिवादं
तामेव स्यात्तद्विषयं । गर्वमेकतिरोमाणीत्येषां पूर्वविचारणा' इति १६९

यस्मादिति । निर्गुणात्परस्माद्यतः पुरुषादिराजउत्पत्तिस्तस्मादेवनिःश्वसितस्यायेन ऋगादिवेदानामुत्पत्तिरित्यर्थः १४८ तथायज्ञोपकरणानितस्मात्परमात्मनोजातानीत्याह ऋतवइति । ऋतवोवसंताद्यादक्षिणाभिरेकगवादिरूपाभिः सह तथानानाविधादीक्षाः कर्तुं नियमविशेषरूपाः संवत्सरः कालः फलं कामोधिकारीच सोमइति द्रव्यात्मकोलताविशेषरूपः फलं च लोकशरीरा रंभकरूपश्चयः ससोमः तथालोकैः कर्मफलैरादिपदप्राप्तेरातिवाहकादिभिः सहितः सूर्यः एतद्वत्तवइत्यादिनोक्तं सर्वपरमात्मनोजायतेयच्च पूर्वप्रकीर्तितवैराजशरीरादिकंतदपि जायतेइति द्वयोरर्थः १४९ १५० चतुर्विधानीति । देवादीनीत्यतद्रुणसंविज्ञानोबहुव्रीहिः तथाचदेवावस्वादयः प्रथमंजातास्ततः साध्यामनुष्याः पशवोवयांसीतिचतुर्विधानिभूतानिजातानि तथाप्राणाः पंचाविधाः अपिशब्दात्तद्ग्रीह्यादयोन्नभेदाश्च तपःप्रसिद्धं श्रद्धाअस्तिक्यरूपा सत्यमित्यवश्यंभावित्वेन कर्मफलमुच्यते अपिशब्दाद्यथार्थभाषणं च ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः विधिपदेनशास्त्रविहितकर्मोच्यते एतैस्तपःप्रभृतिभिः सहप्राणास्ततोजाताइत्यर्थः १५१ । १५२ सप्तधात्रेति । एतच्चराचरं विश्वमत्राध्यात्मभागे लोकादिभेदैः प्रतिलोमक्रमेण सप्तधाविभक्तं मंत्रेकीर्तितं तत्सर्वं ब्रह्मणोजातमितिसंबंधः तत्रसप्त

यस्मादेवविराट्जातः पुरुषाभिर्गुणादिह ॥ ऋगादयस्ततोवेदाह्यपरब्रह्मशब्दिताः १४८ ऋतवोदक्षिणाभिश्चसार्धंनानाविधाअपि ॥ दीक्षाः संवत्सरस्तद्वद्यजमानोभिलाषवान् १४९ सोमोद्रव्यात्मकस्तद्वत्फलंचेहयईरितः ॥ जायतेसर्वमेवैतत्पुरुषात्परमात्मनः ॥ सूर्योलोकादिभिः सार्धंयच्चपूर्वप्रकीर्तितम् १५० चतुर्विधानिभूतानिदेवादीनिसहस्रशः ॥ प्राणाः सर्वेपितपसाश्रद्धयाचसमन्विताः १५१ अवश्यंभाविनातद्वत्कर्मणोपिफलेनच ॥ सत्येनब्रह्मचर्येणविधिनाशास्त्रकर्मणा १५२ सप्तधाऽत्रविभक्तंयद्विश्वमेतच्चराचरम् ॥ लोकादिभेदतः सर्वतदिदंब्रह्मणोभवत् १५३ समुद्रागिरयो नद्योयच्चात्रस्थिरजंगमम् ॥ भव्यंभूतवर्ततेवातसर्वमभवत्ततः १५४ इदंविश्वंपुमानेवयएतदुदपादयत् ॥ तपःकर्मचवेदाश्चासृतंब्रह्मपरंचयत् १५५ एवंसर्वगतंसर्वरूपमात्मानमव्ययम् ॥ सर्वभूतहृदंभोजेवसंतंभेदवर्जितम् ॥ योवेदपुरुषः सस्यादविद्याग्रंथिवर्जितः १५६ स्वप्रकाशसदास्वस्यसन्निधानमुपागतम् ॥ बुद्धिस्थितंमहत्प्राप्यमस्मिन्नेवकलेवरे १५७

प्राणाः शीर्षेणानोद्वियाणिद्वे श्रोत्रे द्वेक्षुषी द्वेघ्राणे एवावागिति अर्चिपस्तदीयवृत्तयः समिधस्तद्विषयाः होमाउपासनानि लोकागोलकानि एतेप्रत्येकंसप्तपदार्थाः प्रतिप्राणिभेदमुत्पन्नाइतिभाष्योक्तः श्रुत्यर्थोवधार्यः १५३ समुद्राइति । समुद्रादित्रयंयच्चओषधिपदोपलक्षितस्थिरंस्थावरंरसपदोपलक्षितंचआहारपरिणाममयंशरीरजंगममेतदुपलक्षितमन्यच्चजगत्कालत्रयवर्तिपरमात्मनउत्पन्नमित्यर्थः १५४ एवमध्यारोपितस्यजगतोऽपवादेनशुद्धतामात्मनोदर्शयति इदंविश्वमिति । एतद्विश्वंसपुरुषएव नततोऽन्यत् सकः यएतद्विश्वमुदपादयज्जनितवान् कीदृशंविश्वं वर्णितविधयासर्वगतत्वादिनावर्णितमात्मानंसर्वोत्तरमद्वयंचयेवेदजानातिसपुरुषोऽविद्याग्रंथिनाअहमज्ञइत्यप्रकारेणविमुक्तः सर्वविद्भवतीत्यर्थः १५५ एवमिति । एवं ततंप्रतिससाधनमक्षरबोधंजनयितुं प्रवृत्तस्यद्वितीयमुंडकद्वितीयखंडस्यार्थवर्णयतिक्रमेण स्वप्रकाशमित्यादिना । स्वप्रकाशत्वेनसदाविर्भूतं अतिसन्निहितंबुद्धिगुहास्थितत्वात् महत्सर्वोत्कृष्टं अत्रादिकादिहएवमाप्यं प्राणानाभिर्द्वियाणांचअरनाभिः स्यायेनईशानमधिष्ठानं तथादेतुभूतंसर्वेषां कंठप्रमाणनादिव्यापारसप्तत्रिणिमित्रेणनिमित्तंच एतद्वर्णितंमहेश्वरीयमवश्यंजातमितिद्वयोरर्थः १५७

एवंचेतनस्य रूपमचेतनं विरूपं च जगदस्मादात्मनो जायते इत्याह चेतनाचेतनमिति १३७ तत्स्वरूपपावेदकं द्वितीयमंत्रपठति । दिव्य इति ३८ अस्पाद्यैत्रिभिर्वर्णपंस्तवचतुर्गुणैर्वादायमाह कार
णमिति । यत्पतउपायेः परं ब्रह्मकारणमिति व्यविहयते वैदिकैः सामायाकार्यापेक्षया चिरस्थायित्वाक्षरमित्युक्ता तस्याः कार्यरूपजगदपेक्षया परत्वं च युक्तं तस्मान्माया रूपादक्षरादपि परः स
परमात्मेत्यर्थः ३९ दिव्य इति । स्वयंप्रकाशत्वेन लोकविलक्षणत्वादिभ्य इत्युक्तः सर्वगतत्वाच्चामृत्तै इति सर्वोपाधिपुत्रहिरंतः परिपूर्णत्वाच्चतुर्गुण इत्युक्त इत्यर्थः १४० अजपदेन ज-भाभाववाचके
नतस्य स्थूलदेहराहित्यमप्राणइत्यादिपदद्वयेन सूक्ष्मदेहराहित्यं शुद्धत्ववाचकशुभ्रपदेन च मायाख्यकारणशरीरादित्यमुक्तमिति दर्शयति अज इति । फलितमाह आनंदात्मेति । अद्रयत्वेन भासमानं
नानंदरूप इत्यर्थः ४१ तस्य वास्तवीं सदा खंडतां स्फुटिकर्तुं ततः सर्वां सृष्टिं प्रतिपादयंत्येतस्मादित्यादयो मंत्रास्तेषां क्रमेणार्थमाह एतस्मादिति त्रयोदशभिः । प्राणमनसीदशौ द्वे प्राणिपंचभूतानि
चोक्तादात्मनो जायंते इत्यर्थः ४२ एवं स तदशावयवस्य हिरण्यगर्भस्य सृष्टिर्दशैता अथ विराजस्तामाह अस्मेति । अस्मेश्वरस्य वैराजं रूपं तदेवं विवमाहुः एवं कथं अग्निर्द्युलोकस्तद्रूपं यस्य शिरश्च

चेतनाचेतनं सर्वमेव मस्मात्परात्मनः ॥ उत्पद्यते सर्वकाले जगदेतदनेकधा १३७ दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यंतरो ह्यजः ॥ अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः
परः १३८ कारणं यत्परं ब्रह्म गीयते वेदवादिभिः ॥ अक्षरं कथितं मायापरं यज्जगतः सदा ॥ तस्मादपि परः प्रोक्तः परमात्मा सनातनः १३९ दिव्यः स्वयंप्रकाशो
यममूर्तः सर्वगः स्मृतः ॥ अंतर्बहिश्च संपूर्णः पुरुषः परिकीर्तितः १४० अजः स्थूले भेदे हेनरहितः परमेश्वरः ॥ अप्राणो ह्यमनाः प्रोक्तः सूक्ष्मदेहविवर्जितः ॥ शुभ्रो मा
याविरहित आनंदात्मा सदा स्फुरन् १४१ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वो द्विप्राणि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्वधारिणी १४२ अस्य देवस्य यद्रूपं वैराजंतं
दिदं विदुः ॥ अग्निर्मूर्द्धा चंद्रसूर्यौ नेत्रे श्रोत्रे दिशस्तथा ॥ वेदाः सर्वे च वाक् प्रोक्ता वायुः प्राणो महात्मनः १४३ हृदयं सकलं विश्वं पादौ भूमिस्तथैव च ॥ भूतांतरात्मा
कथितो विराट्पद्भिर्जोतमैः १४४ तस्माद्वैराज तो रूपादग्निः कर्म करो भवत् ॥ समिदादिद्रव्यजातं सूर्याद्यंच कलात्मकः १४५ सोमश्च भगवान् यो यं प्राप्यते कर्मभिः
सदा ॥ सोमात्पर्जन्य एषोपि पर्जन्यादोषधी गणाः १४६ ओषधिभ्यो त्रपुंसि स्याद्रेतो यो पितितद्रतम् ॥ गर्भरूपेण शतशः प्रादुर्भवति ताः प्रजाः ॥ भवंति सकलो
याभिर्व्यवहारः प्रसिद्धयति १४७

इस्यौ नेत्रे दिशः श्रोत्रे कर्णौ यस्य वायुपाः सर्वे वेदाः कथिता बाह्यो वायुश्च यस्य प्राणः सर्वजगदस्य हृदयं पृथिवी तु पादरूपः कथिता एष एव विश्वशरीरः सर्वेषां व्यष्टिभूतानां मात्मभूतो विराट् कथित इति द्वयोर
र्थः ४३ । ४४ एतस्मात्लोकवृद्धिदेवतापंचाग्नीनामुत्पत्तिमाह तस्मादिति । उक्ता द्वैराजादग्निः प्रसिद्धोऽपि देवरूपेण द्युलोकात्मकश्च जातः कीदृशः कर्मकरः आहवनीयादिरूपेण फलरूपेण च कर्मणां प्र
वृत्तिहेतुः तथा श्रुतौ समिपदोपलक्षितं समिपमभ्युपकरणद्रव्यवृद्धं जातं कीदृशं सूर्याद्यमादित्यादिरूपं द्युलोकाद्यग्नीनामादित्यादिसमिपमभ्युपकरणे पृष्ठाध्याये चतुश्चत्वारिंशदधिकैकादशशत
तमश्लोकमारभ्योक्तमनुसंधेयं कलात्मक इत्युत्तरान्वयि ४५ सोमश्चेति । सोमश्च द्रव्यततो भवत् कीदृशः कलात्मकः अग्निहोत्राहुतिभिः कलारूपेण परिणताभिरादित्यमसूताभिरुपचितशरी
रः अतएव कर्मभिरिष्टादिकारिभिः प्राप्यः तस्मात्सोमाच्चतुर्गुणोत्पत्तिर्ज्योतिर्भवति पर्जन्याच्च वृष्टिद्वारा तृतीयाग्नेः पृथिवीरूपादोषधी गोत्री हि पश्चिमो भवति ओषधिभ्यश्चाक्षरूपे
ण चतुर्थोऽग्निर्गुरुमात्माभ्योरेतो भवति रेतश्च यो पितृपंचमाग्रेण तं सद्रभरूपेण प्रादुर्भवति यतः प्रजाः सकलव्यवहारकर्त्री जायंते इति द्वयोरर्थः १४६ । १४७

दुःखमज्ञानजनाभ्युपगच्छति तेषां मते मोक्षार्थं श्रमो वृथेत्याह दुःखमिति । यदि वैशेषिकादिमतानुरोधेन साधनैः समवायिकारणाविभिः सहितं दुःखं वस्तुभूतं सत्यं स्यात्तदा तद्दुःखं सदा सर्वदा भवेदात्मवदित्यर्थः ननु सत्यस्यापि घटादिवदनित्यत्वं मन्यते इति चेत्सुतरां मोक्षार्थं श्रमवैयर्थ्यं स्यात् अनित्यभावना शस्य चिरकूलनिहितवाग्यवदवश्यभावादित्याह अनित्यं चेदिति १२३ किंच भवतां मते दुःखोच्छेदो न युक्तस्तत्समवायिकारणस्यात्मनो नित्यत्वेन पुनस्तत्प्रसंगादित्याह नित्यतेति । यदि दुःखस्य कारणेनित्यता तदा तेन कारणेन पुनर्दुःखं कुतो न स्यात् हेतौ सत्कार्येन स्यादिति हिनयुक्तमित्यर्थः १२४ एतदेव स्फुटयति दुःखस्येति । विश्वं द्वैतं दुःखस्य कारणं तस्य सत्यत्वे दुःखनिवृत्तिरीश्वरेणापिकर्तुं दुःशक्येत्यर्थः १२५ यदि सत्यनिवर्त्तनपरं ईश्वरः स्यात्तदा संहृतस्य जगतः पुनरुत्पात्तिं चारयेन्न च तथा दृश्यते इत्याह नहीति । भवन्मते सत्यत्वेन प्रसिद्धस्य जगतः संहारं कृत्वा तस्य पुनरुत्पत्तेः प्रतिरोधं प्रतिबन्धं कुर्यात् यदि सत्यस्य बन्धस्य निवर्त्तनपरः स्यादीश्वर इत्यर्थः १२६ फलितमाह तत इति । तस्माद्दुःखस्याज्ञानप्रयुक्तत्वं तन्निवृत्त्या निवृत्तिरित्योपनिषदं मतमेव युक्तमित्यर्थः १२७ एतदृष्टान्तेन स्फुटयति रज्ज्वज्ञानेति द्वाभ्यां । निगदन्त्याख्यातं द्वयम्

दुःखं ससाधनं चेत्स्याद्वस्तुभूतं सदाहितम् ॥ अनित्यं चेद्वैयस्याच्छ्रमो मोक्षेत्रवादिनः १२३ नित्यताकारणे चेत्स्यात्पुनस्तेन कुतो भवेत् ॥ दुःखांतरं कुतो हेतौ सत्कार्यं भवेन्न हि २४ दुःखस्य कारणं विश्वं विश्वं चेद्वास्तवं भवेत् ॥ ईश्वरेणापि नाशोऽस्य कर्तुं शक्यो न कर्हिचित् २५ न हि विश्वस्य संहारं कुर्वन्नेषमहेश्वरः ॥ पुनरुत्पात्तिरोध्यं हि कर्तुं शक्नोति कर्हिचित् २६ ततो ज्ञानसमुत्थानं पुनरज्ञानसंक्षये ॥ दुःखमुत्पद्यते नैवेत्येतदेवात्र शोभनम् २७ रज्ज्वज्ञानसमुत्थानं सर्वं दुःखं यथामहत् ॥ रज्ज्वज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २८ आत्माज्ञानसमुत्थानमेवं दुःखमिदं महत् ॥ आत्माज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २९ आत्मनो ब्रह्मणस्तस्य ज्ञानमाचार्यवाक्यतः ॥ भवेदेवं यतः प्राह श्रुतिः सर्वार्थदर्शिनी ३० तज्ज्ञानार्थं ततो गच्छेच्छ्रोत्रियं ब्रह्मवेदिनम् ॥ स गुरुं जातवैराग्यः समिदादिकरः पुमान् ३१ विधिवच्चोपसन्नायस्वशिष्याय महात्मने ॥ गुरुस्तस्मै वदेदात्मविद्यां दुःखौघनाशिनीम् ३२ यथाक्षरं परं ब्रह्म पुमानेषोधिगच्छति ॥ शांतिदात्यादिसंपन्नो ब्रह्मचर्यादिसाधनः ३३ एतत्सत्यं परं ब्रह्म यद्वेदगुरुवाक्यतः ॥ विरक्तोऽत्र मुमुक्षुः सन्नन्यत्सत्याभमीरितम् ३४ सत्यादस्मात्सदैवैतद्विश्वमुत्पद्यते तथा ॥ अस्मिन् स्थितिचैवातेलीयते त्रैव सर्वथा ३५ ज्वलतः पावकाद्यद्वन्महतो विस्फुलिङ्गाः ॥ उत्पद्यन्ते त्रधूमाश्च सरूपाश्च विरूपकाः १३६

१२८ । १२९ अस्य ब्रह्मात्मज्ञानस्य गुरुरूपदेशमात्रलभ्यत्वं स गुरुमेवाभिगच्छेदित्यादि श्रुत्या प्रतिपाद्यत इत्याह आत्मन इति । ब्रह्मरूपस्यात्मनो विज्ञानमाचार्यवाक्यादेव भवति यतः श्रुतिरेवं वक्ता त्यर्थः १३० एवं कथमित्याकांक्षायां श्रुतिमर्थतः पठति तज्ज्ञानार्थमिति । ततो मोक्षस्योपायांतरासाध्यत्वात्सौधिकारी समित्प्रभृत्युपायनहस्तः १३१ एतादृशशिष्याय चात्मबोधनं गुरुणा वश्यं कर्तव्यमित्याह विधिवदिति । तस्मै शिष्याय गुरुस्तां विद्यां वदेत् तांकां यथाशास्त्रादिमान् पुमान् परमक्षराख्यं ब्रह्माधिगच्छेदिति द्वयोरर्थः १३२ । १३३ एवं प्रथममुंडके परापरविद्ये संक्षिप्य वर्णिते परविद्याधिकारिष्वथ परविद्याविस्तरेणाख्यातुं द्वितीयमुंडकं प्रवृत्तं तस्य क्रमेणार्थमाह एतत्सत्यमित्यादिना । विरक्तः पुमान् पुमुक्षुः सन्नन्यद्वेदजानातिगुरुवाक्यत एतत्परं ब्रह्मैव परं मुख्यं सत्यमन्यद्वैतजातं तुरससोपजीवित्वा तस्मात्सासमुक्तमिदं यर्थः १३४ तस्याद्वितीयत्वं स्फुटयितुं विश्वोपादानतामाह सत्यादिति । अस्माद्ब्रह्मणः सत्यत्वेन वर्णिता विश्वमुत्पद्यते त्रैवतिष्ठति लीयते चेत्त्यर्थः १३५ तत्रोत्पत्तौ दृष्टान्तमाह ज्वलत इति । यथा ज्वलतीन्नेः सकाशाद्विस्फुलिङ्गाः कणाः सरूपा ज्योतिर्नेन समानरूपा भूमाश्चमलिनत्वेन विरूपा उत्पद्यन्ते इत्यर्थः १३६

प्रदार्थान्ति । येषदार्थः कफाऽसृगादयो नरेकवैतरण्यां प्रसिद्धास्त एव देहगताः संतः सौंदर्येण भांतीत्यहोपापादिदोषमहिमैत्यर्थः ११२ इत्येवमिति । ब्रह्मलोकप्रभृतीन् लोकानुक्तविद्यमानार्थमप्य-
त्वेन विज्ञाय परीक्ष्य मेधावी कुशललोधिकारी वैराग्यं प्राप्नुयात् ११३ न केवलं वर्णितदोषजाता देवलोकानां हि त्वं किंतु कर्मजत्वेनानित्यत्वादपीत्याह मानसादिति द्वाभ्यां । केचित् लोकास्त्रिलोकीवा-
द्यामानसस्य कर्मण उपासनाख्यस्य फलभूताः केचित्तु त्रिलोक्यंतर्गताः कायिकस्य फलभूताः अप्रणियमः कालत्रयेपि नान्यथा भवतीत्यर्थः ११४ कर्मजा इति । ततो मानसकायिकव्यापारयोः
कर्मत्वस्यानुगतत्वादेनेलोकाः कर्मजा एव कर्मजत्वस्यानित्यत्वव्याप्यत्वं लोके प्रसिद्धमित्यर्थः ११५ यथेते लोकाः कर्मजास्तथामोक्षो न भवति अनित्यत्वापातादित्याह कर्मज इति । तत्रेष्टापत्तिवा-
रयति अनित्ये हीति । मोक्षे अनित्ये सति तदर्थं देहिनां यत्नो व्यर्थः स्यात् किंच वर्णितदोषव्याप्यं स्वर्गत्वमेव मोक्षस्य स्यादित्याह स्वर्गत इति । अस्म्यमोक्षस्य कर्मजत्वे स्वर्गापेक्षया विशेषो न स्यात् किं-
तु स्वर्गविशेषत्वमेव स्यादित्यर्थः ११६ स्वर्गवैषम्याभावमेव स्फुटयति न हीति । विश्वजिदाख्य क्रतुसाध्यस्य ज्योतिष्टोमाख्य क्रतुसाध्यस्य वा स्वर्गस्य यत्किंचिदवांतरवैषम्येपि तयोः स्वर्गत्वे तद्व्यापका-

पदार्थानरके ये स्युर्देहे संतित एव हि ॥ सर्वेषामपि पापेन विपरीता विभांत्यमी ११२ इत्येवं मनसा सर्वान् ब्रह्मलोकादिकानपि ॥ लोकान्विज्ञाय मेधावी ते पुर्वैराग्यमा-
व्रजेत् ११३ मानसात्कर्मणः केचित्कायिकादेव केचन ॥ लोकानृभिरवाप्युते सर्वदैव न चान्यथा ११४ कर्मजास्तत एवैते सर्व एव प्रकीर्तिताः ॥ कर्मजानामनित्य-
त्वं भवेत्तेषां घटादिवत् ॥ कर्मजन्यं हिलोके स्मिन्नित्यं किंचिन्न दृश्यते ११५ कर्मजश्चेद्भवेन्मोक्षः सोऽप्यनित्यो भविष्यति ॥ अनित्ये हि स दामोक्षे श्रमो व्यर्थः शरीरि-
णाम् ॥ तदर्थं स्वर्गतश्चास्य वैषम्यं च न संभवेत् ११६ न हि विश्वजिता स्वर्गो ज्योतिष्टोमेन वापि च ॥ साध्यते तत्र च वैषम्यं तयोरस्तीति किंचन ॥ स्वर्गत्वे तद्देवस्या-
दत्रापि स्वर्गमोक्षयोः ११७ मोक्षस्यानित्यभावश्चेद्द्वैत्यार्थं च प्रसज्यते ॥ अनादृतिश्रुतेस्तद्वत्प्रसिद्धेश्च महात्मनाम् ११८ नान्यः पंथा इति प्रोक्तं श्रुतेर्व्यर्थं चोभ-
वेत् ॥ ब्रह्मवेदेति च ततो मोक्षो न स्याद्विकर्मजः ११९ मोक्षो ब्रह्मैव कथितं सर्वैरेव महात्मभिः ॥ अविद्यारहितं मायालोकेऽज्ञानं प्रकीर्तितम् १२० अज्ञानं ज्ञानतः
सर्वविलयं याति नान्यथा ॥ यस्याज्ञानं हिलोके स्यात्तज्ज्ञानात्तल्लयं व्रजेत् १२१ ब्रह्मात्मा ज्ञानमेतच्च ब्रह्मात्मज्ञानतोलयम् ॥ व्रजेदज्ञाननाशेन तज्जुः खं
विनश्यति १२२

नित्यत्वादोषा किंचन वैषम्यं नास्ति तथा प्रकृतेरित्यादित्यर्थः ११७ मोक्षस्यानित्यतां श्रुतिगणो विद्वदनुभवश्च न सहते इत्याह मोक्षस्येति । मोक्षस्यानित्यत्वं यदि स्वीक्रियते तदानसं पुनरावर्त्तते इति श्रु-
तिवाक्यं मुक्तस्यानादृतिप्रतिपादनं व्यर्थं स्यात्तथामहात्मनां सकलं त्राचार्याणां यामोक्षनित्यत्वप्रसिद्धिः सापि व्यर्था स्यात् ११८ नान्यः पंथा विद्यतेऽयनायेति श्रुतिमोक्षस्य ज्ञानैकलभ्यत्वं वदति तथा ब्र-
ह्मवेदब्रह्मैव भवतीति श्रुतिः एतयोर्विरोधादपि मोक्षस्यानित्यत्वप्रयोजकं कर्मजत्वं न मंतव्यमित्याह नान्य इति ११९ मोक्षस्य ज्ञानैकलभ्यताया मुपपत्तिमाह मोक्षो ब्रह्मैवेति त्रिभिः । अविद्यारूपाव-
रणविमुक्तं ब्रह्मैव मोक्ष इत्युच्यते ज्ञाते देहेन विद्यते इत्यात्मप्रबोधश्रुतेः साक्षादविद्यामायाऽज्ञानादिनामभिः प्रसिद्धेत्यर्थः १२० अज्ञानस्य ज्ञानैकनाशत्वमज्ञाननाशकज्ञानस्याज्ञानसमानविषयकत्वं च
प्रसिद्धं रजतप्रयोजकश्रुत्यज्ञानादावित्याह अज्ञानमिति । अन्यथा कर्मरूपैरुपायैर्न विलीयते यस्य यद्विषयकमज्ञानं तद्विषयकज्ञानादेव च तल्लय इति च प्रसिद्धम् १२१ ब्रह्मात्मेति । एतत्संसारमयो-
जकमज्ञानं ब्रह्मात्मेकविषयकमेवातो ब्रह्मात्मेक्यज्ञानादेव तत्फलमयुक्तः तस्मात्तत्प्रयुक्तस्य दुःखस्य लयस्तु स्वत एव भवतीत्यर्थः १२२

तत्र हेतुतया तत्साधनब्रह्मचर्यादीनां दुष्करत्वमाह आत्मन इति । ये तु ऊर्ध्वरेतस्त्वं संकल्प्य अनेन देहेन स्त्रियं न गच्छंति ते नैष्ठिकास्तथा दहराद्युपासकास्तथा गृहस्था अपि पंचाग्न्युपासका एते उत्तरमार्गेण गच्छंतीत्यर्थः ९८ ब्रह्मलोके पिमोक्षस्य पाक्षिकत्वमाह तत्रेति । तत्र उत्तरमार्गं गम्ये ब्रह्मलोके यद्विब्रह्मज्ञानं जायेत तदा एते उक्ताधिकारिणस्ततः कार्यं ब्रह्मणः परं परस्ताद्वर्तमानं परमात्मानं प्रयांति तत्र ज्ञानेन परमात्मलाभो भूमौ ब्रह्मलोके च सम इत्याह यथेति ९९ अन्यथेति । अन्यथा तत्र तत्त्वज्ञानाभावे एतं मानवलोके पुनरावर्तते परिवृत्त्या गच्छंति परं त्वस्मिन्मन्वंतरे कल्पे वा नायांति किंतु परस्मिन्नेवेत्याह काले इति । तस्मिन् श्रुगौ एतमिति पदेन विवक्षिते १०० फलितमाह उत्तर इति १०१ अथ परीक्ष्येत्यादेः कृते नेत्यंतस्यार्थमष्टाविंशत्यावर्णयंतत्र परीक्षामभिनयति वनिनामित्येकादशभिः । विद्याविदामुपासकानां वनिप्रभृतीनामधिकारिणां ब्रह्मलोकादौ यत्र कुत्रापि लोकादौ यत्र कुत्रापि लोके ब्रह्मज्ञानमेव मोक्षहेतुरिति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ तथा शरीरस्य सर्वत्र दुःखमयत्वाविशेषाद्ब्रह्मलोकादिकं हेयमित्याह शरीरमिति । ततो देहसंबंधाद्ब्रह्मलोकादिरूर्ध्वलोकोपि स्वर्गादिव द्वाग्निर्न कवज्ज्ञेय इत्यर्थः १०४ तत्र देहानामवांतरवैषम्ये पितृफलदुःखसा

आत्मनस्तूर्ध्वरेतस्त्वं संकल्प्य न पुनः स्त्रियम् ॥ देहेनानेन गच्छंति ते यांत्युत्तरमार्गतः ॥ उपासका गृहस्थाश्च ये च पंचाग्निवेदिनः ९८ तत्रापि ब्रह्मविज्ञानं जायते दैवयोगतः ॥ ततः परं प्रयांत्येते यथा भूमिस्थितानराः ९९ अन्यथा पुनरेवैतमावर्तंते यथा गतम् ॥ कालेतीति हि महति तस्मिन्मन्वंतरादिके १०० उत्तरोपितो मार्गो हेयोदक्षिणमार्गवत् ॥ अत्रापि यत एतत्स्यादेहंकारा गृहं पुनः १०१ वनिना न्यासिनां तद्वन्नैष्ठिकब्रह्मचारिणाम् ॥ विद्याविदां तथैषां सर्वेषां गृहिणामपि १०२ ब्रह्मलोके यथा स्वर्गे पाताले नरके यथा ॥ भूमौ वा ब्रह्मविज्ञानं मुक्तिहेतुरसंशयम् १०३ शरीरं दुःखदंतद्वत्सर्वत्रैवेति निश्चितम् ॥ ब्रह्मलोकादिको लोकस्ततो दुःखस्य कारणम् ॥ स्वर्गादिव दंतो ज्ञेयो विद्वद्भिर्न को यथा १०४ राजार्थं रचिते यद्वत्प्रासादे सप्तभूमिके ॥ उपर्यधो वा दुःखास्तौ भेदः कोपि न विद्यते १०५ हैमी लौह्यथ वा यद्वच्छृंखलाबंधनप्रदा ॥ दैवो वा मानुषो वा यंदेहो दुःखप्रदस्तथा १०६ ब्रह्मणोपि च यो देहो देहो यश्च शुनोपि च ॥ नानयोर्विद्यते भेद उभयोर्देहधारिणोः १०७ यो देहो येन जीवेन स्वीकृतस्तस्य सोधिकः ॥ न्यूनः परो जगत्स्य स्मिन् सर्वत्रैवेति च स्थितम् १०८ हाद्वैवं यदयं देहो दुःखराशेस्तु कारणम् ॥ दुर्गंधोप्यशुचिस्तद्वत्स्वस्मिन्नेवं न गृह्यते १०९ कर्मकामतमश्छन्नदोषो देहः शरीरिणाम् ॥ अमृतेन समो भाति सर्वेषामपि सर्वतः ११० धिक्कर्मकामसहितं धिङ्मायां चापि मोहिनीम् ॥ यथा मूढः पिवेदेष श्लेष्माणं स्वमुखस्थितम् १११

म्यंसदृष्टांतमाह राजार्थमिति द्वाभ्यां । यथाराजकीयप्रासादे यत्र कुत्रापि भूमौ स्थितस्य ज्वरादिदुःखं समंततोऽप्युत्तमदेहेपीत्यर्थः १०५ यथा च शृंखलाहेममयी वा अस्तु लोहमयी वा सर्वस्यावयवकत्वं समंततो देहस्य दुःखदत्वमित्याह हैमीति १०६ अत्र चतुर्थांशुक्तं स्मारयति ब्रह्मण इति । हिरण्यगर्भश्च देहोस्तदभिमानिनोऽश्रपांचभौतिकत्वे सा विद्यत्वे च विशेषानास्तीत्यर्थः १०७ आभिमा नि कमुत्कृष्टत्वमपि सर्वत्र सममित्याह यो देह इति । स्थितं प्रपंचितम् १०८ तत्र मूढान् शोचति हादेवमिति । लोकस्य देवमेव शोच्यं यत्प्रभावाद्दुःखहेतुत्वदुर्गंधत्वाशुचित्वैर्युक्तोपि देहः स्वस्मिन्स्वयो यो यथा मायामविद्यां धिक् यथा मायामादौ पंजनः स्वकीयमुखगतं श्लेष्माणं लालां दूपादिरूपं पिवति अन्यथा परकीयमुखश्लेष्मादिभ्य उद्वेगः स्वदेहगतादनुद्वेगश्च कथं स्यादिति भावः १११

मूढाः कर्तव्यतायां ननु प्रेयव्यवस्थायां व्याप्ता मोहवतः तेषां निर्णयो गुरुभ्योऽपि न भवति गुरुणा मपि तादृशत्वादित्याह स्वात्मत्वादिना । यद्वस्वकीयविवेकरहिता अथा अंधेन नीयमाना दुःखसंततिमंतः स्युस्तथा एते कर्मिणः स्वात्मज्ञानविवर्जिता याज्ञिकेन कर्मिणा गुरुणा नीयमानाः स्वर्गाभिलाषिणो घोरे भवार्णवे दुःखिताः स्युरिति द्वयोरर्थः ८३ । ८४ तृतीयचतुर्थयोरर्थमाह स्वयमित्यादिना । तादृशजनाः स्वयंगुरुनिरपेक्षा आत्मीयं दुःखं त्रिवृत्युपापं वानजानं तिकामवशं तेनातुरत्वाद्भूताविष्टवदित्यर्थः ८५ भूताविष्टास्य मेव स्फुटयति वयंकृतार्था इति ८६ कामेति । कलिद्रुमेपांचभोतिकदेहेचरुदियोगाभ्यां वर्तमानं भूतावासपदमावर्तनीयं तथा चाऽनिजे परकीये भूतावासे देह एव भूतावासे कलिद्रुमे परां सुखबुद्धिप्राप्ताः देवप्राप्तिकूर्यात् तत्र विशेष हेतुः कामरूपस्य ग्रहस्य भूतस्य समावेश एवेत्यर्थः ८७ तेषां कामग्रहप्रयुक्तचित्तपाव्याप्रेचेतस्यात्मानुसंधानावकाशो न भवतीत्याह अयमिति द्वाभ्यां । अयं शत्रुर्हंतः अयं तु स पुनरुत्थित इति शेषः स्फुटमन्यत् ८८ इत्यादीति । विद्धाः संव्याप्तचेतसः मृत्युः प्रमादः स एव ग्राहस्तद्वशंगताश्च आत्मानं ज्ञातुं शक्नुवन्तीत्यर्थः ८९ आत्मविस्मरणापराधेन ते अनित्यलोकाः स्युरित्याह कर्मैवेति ।

मूढाः कर्तव्यतायां ते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ अंधेन नीयमानाः स्युर्यद्वदंधाः सहस्रशः ८३ याज्ञिकेनैव मेवैते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ स्वर्गाभिलाषिणो घोरे भवार्णवे ८४ स्वयंचतादृशानित्यं कामक्रोधवशंगताः ॥ आत्मदुःखं न जानंति भूतग्रस्ता इवातुराः ८५ वयंकृतार्था इति च मन्यंते स्वल्पबुद्धयः ॥ नृत्यं तोषिह संतश्च पिशाचा इव कर्मिणः ८६ कामग्रहसमावेशाद्भूतावासेऽनिजे तथा ॥ परांच सुखबुद्धिते प्राप्ता दैवविमोहिताः ८७ अयं नो निहतः शत्रुर्भाग्ययोगादयं पुनः ॥ हंतव्यो यमिदं मित्रं ममोजितमभूदिह ८८ इत्यादिचित्तया विद्धा मृत्युग्राहवशंगताः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं न जानंति विमोहिताः ८९ कर्मैव येऽत्र संसारसम्यगित्येव संस्थिताः ॥ ते सर्वे सुकृतं सर्वमनुभूयाथ कालतः ॥ क्षीणपुण्याः पतंत्यस्मादुःखशोकसमन्विताः ९० यथा च धनिनो मृत्युकाले पुत्रादिसंभृताः ॥ दुःखिनः स्वर्गिणस्तद्वत्काले कर्मक्षयात्मके ९१ राज्ञोऽत्र मरणे यावदुःखं स्यात्सुखिनो महत् ॥ कर्मक्षये तथा दुःखं स्वर्गिणो जायते सदा ९२ स्वर्गेऽपि सर्वदा तेषां पारतं न्यमनीशता ॥ एतल्लोके यथा दुःखं धनिनां धननाशने ॥ स्वर्गनाशात् तथा दुःखं स्वर्गिणामिह जायते ९३ कर्मणां करणे दुःखं फलप्राप्तौ तथैव च ॥ फलक्षये पुनर्जन्म संभवं चातिदारुणम् ९४ जायमानः पुमान्कोवाह्यत्र स्वर्गाद्भविष्यति ॥ उत्तमो मध्यमो वा स्यादधमो नारकोऽथवा ९५ कोनामकर्मणः पाकं तस्य जानाति भादिकम् ॥ अयं दक्षिणमार्गः स्यात्स्वर्गिणो येन यात्यमी ९६ उत्तरोऽपि द्वितीयोऽस्ति मार्गः संसृतिमध्यगः ॥ परपारसमीपस्थः स तु केषांचिदेव हि ९७

ये कर्मैव सम्पन्ने यदिति निश्चित्या प्रसंसारं संस्थिताः परिनिष्ठितास्ते सर्वे सुकृतं फलं सर्वमनुभूयाथ कालेन क्षीणपुण्याः संतोऽस्मात्स्वर्गात्स शोकाः पतन्ति ९० तेषां स्वर्गपातकाले दुःखशोकसमन्वितत्वं स्फुटयति यथाचेति । निगदन्पातपातद्वयम् ९१ । ९२ न केवलं पातकाल एव तेषां दुःखं किंत्वप्यदापीत्याह स्वर्गेऽपि । अनीशता अधिकैश्वर्यलाभाक्षमत्वं यथा एतल्लोके धनद्वययादुःखं तथा भोगभूमौ सुकृतस्य नाशादयथा दुःखमिति ९३ कष्टं कर्मैति न्यायेन कर्मण आदिमध्यावसानेषु दुःखरूपतामाह कर्मणामिति । करणे तु प्रानकाले फलप्राप्तौ पारतं न्यपादिरूपं दुःखं पुनर्जन्मसंभवं पुनर्जन्मावाधे कंदुःखमिति दारुणं भवतीति ९४ पुनर्जन्मदुःखमेव स्फुटयति जायमान इति । स्वर्गं प्राप्य पुनर्जायमानो जंतुः को भविष्यतीति भाविनंतस्य कर्मणो विपाकं को जानाति एवाहृष्टापूर्ते परायणानां गतिरुक्तेत्युपसंहरति अयमिति ९५ । ९६ तपइत्यादिमंत्रेण देवयानवतं फलमुक्तं विशदयति उत्तरइति पंचभिः । द्वितीय उत्तरमार्गोऽपि संसारान्तर्गत एव स तु परपारसमीपगतः केषांचिद्विस्तारानामेव भवतीत्यर्थः ९७

कर्माणि । अस्मादनित्यसाधनत्वादेव ज्योतिष्टोमादीनि निखिलानि कर्माणि भवाब्धेः परंपारंतीरं नित्यमोक्षरूपं नेतुं प्रापयितुं समर्था विभवन्तीत्यर्थः ७१ अत्र दृष्टान्तमाह पयोनिधाविति । यथा पयोनिधिजले कृताः पुत्रास्तुण्णकाश्च निर्मितानि तरणसाधनानि मत्स्यघातनायैवोपयुज्यन्ते तद्वत्पारस्यपारगमनस्य विधये साधनाय तु नास्तेन योग्यतया तिष्ठन्ति शुद्धत्वाददृष्टत्वाच्च तथा कलोलमालया आकुलिताः संतो मज्जंत इव भवन्ति नीरपूर्णाश्च कं पन्ते आश्रितानां भयप्रयोजका भवन्तीति द्वयोरर्थः ७२ । ७३ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमित्यादिना । इत्थं कर्मरूपाः पुत्राः संसारजलधौ स्वर्गसुखादिरूपमत्स्यानां प्राप्तये वरचितान् परपाराय कीदृशाः कामादिरूपकलोलवेगैः कं पिता अदृष्टाः स्वल्पविघ्नेनापि प्रतिहतत्वादित्यर्थः ७४ ननु कर्मप्लवे पुष्पेणीचालक्यो वरस्थानीयाः के इत्याकांक्षायामाह अध्वर्योरिति । ल्यबलोपे पंचमी अध्वर्युमारभ्य षोडश ऋत्विजो यजमानस्तत्पत्नी चैतेऽष्टादशतेषां कर्मप्लवानां नेतारः प्रवर्तकाश्चालका इति यावत् तत्र षोडशानां ऋत्विजां कामानियथा यजुर्विदः अध्वर्युमतिप्रस्थातृनेष्टुनेतारः ४ ऋग्विदो होतृमेत्रावरुणाच्छावाकप्रावस्तुतः ४ सामविदोऽद्रावस्तोऽतृपतिर्हव्यसुब्रह्मण्याः ४ त्रयोविदो ब्रह्मब्राह्मणाच्छंस्यामीन्द्रपोला

कर्माणि निखिलान्यस्माज्ज्योतिष्टोमादिकानि च ॥ भवाब्धेस्तु परंपारं रं नेतुं भवन्ति न ७१ पयोनिधौ यथा शुद्राः प्लवामत्स्यादिघातने ॥ कृतास्तीरस्य विधयेना सते ह्यदृष्टाः स्वयम् ७२ कलोलमालाकुलिता मज्जंत इव सर्वदा ॥ नीरपूर्णाश्च कं पन्ते आश्रितानां भयप्रदाः ७३ एवं कर्मप्लवा एते संसारजलधौ स्थिताः ॥ कामक्रोधादिकलोलैः कं पिता दार्ढ्यवर्जिताः ॥ स्वर्गादिसुखमत्स्यानां प्राप्तये परिकल्पिताः ७४ अध्वर्यो यजमानोऽत्र पत्न्यापि सहितः सदा ॥ ऋत्विजः कथितास्तेषां नेतारः षोडशापि च ७५ कर्णधारो न कोऽप्यत्र कर्मनौ पुभवार्षवे ॥ अनुकूलो न वा तश्च ब्रह्मचर्यादिरूपभाक् ७६ स्वयंचा दृष्टरूपत्वात्प्रतिक्षणविनश्वरान् ॥ एतान् विश्वस्य कोनामप्रविशेद्वननीरधौ ७७ सुखार्थिना ततः सर्वे तरीतुं भववारिधिम् ॥ कदाचिन्नैव संग्राह्याः स्वर्गमत्स्यसुखाप्तिदाः ७८ एतान् कर्मात्मकान् दृष्ट्वाः प्लवान् संगृह्य ये स्थिताः ॥ संसारजलधेनैर्ते भवेयुः परपारागाः ७९ कामक्रोधादिकलोलैः प्लवेऽस्मिन् परिवर्तिते ॥ जरामरणनीरेऽस्मिन् मुज्जन्ति पतन्ति च ॥ शतशो दुःखसहिताः संसारश्रमकं शिताः ८० अविद्यानिररचिते सर्वदा भवसागरे ॥ धीवरा इव वर्तन्ते भूतोपद्रवकारिणः ८१ दुर्धियः पंडितं मन्याः स्वपरानर्थकारिणः ॥ यतस्ततोऽभ्राम्यमाणामायागते गता भृशम् ८२

रः ४ संकलने १६ ॥ ७५ श्रोत्रियब्रह्मनिष्ठगुरुलक्षणः कर्णधारो ब्रह्मचर्यलक्षणः सन्मार्गावर्जितेश्वरलक्षणो वाऽनुकूलवा तश्च कर्मरूपा सुनौका सुनास्तीत्याह कर्णेति ७६ स्वयमिति । स्वभावेनैव प्रतिक्षणविनश्वरानेतान् कर्मप्लवान् विश्वस्य आस्थया समालंब्य भवाब्धौ कः प्रविशेन्नः शंकः प्रचरेदित्यर्थः ७७ फलितमाह सुखार्थिनेति । स्वर्गादिमत्स्यानां यत्सुखं तलाभदाः ७८ एतामाह अविद्येति चतुर्भिः । अविद्येव यत्र नीरस्थानीया तादृशे भवसागरे धीवरेष्वप्यंशुं तस्ते कर्मिणो वर्तन्ते ८१ दुर्धिय इति । कीदृशाः दुर्धियोऽप्यात्मानं पंडितं मन्यमानाः दुर्धीत्वे हेतुः स्वपरानर्थकारिण इति पुनः कीदृशाः यतस्ततो रोगायनर्थेऽभ्राम्यमाणान् विक्षेपन्तीताः संतो मायाप्रयुक्ते मोहमयगते गताः पतिताः ८२

३. एवं चिद्वदनुसारिअर्थोदशितः अथभाष्यकारसंमतमाह आत्मेति । अत्रपरमेश्वरआत्मीयेनईश्वरधर्मतयाप्रसिद्धेनेक्षणारूपेनज्ञानेनसंपन्नैसदुपचयेकार्योनुकूल्यरूपेतथाप्रजतिपथास्वस्मि
 ॥ ॥ प्रजायितयावर्तमानमव्याकृतमायादिपदेःप्रसिद्धनामरूपयोर्विधानमारंभक्रमजातमनाद्यपिजायतेतत्तद्विधकालेप्राथाभ्यापत्तिरूपंजन्मलभते कीदृशमव्याकृतं सर्वसाधारणत्वसाधयेणाभिमित्युक्त
 मित्यर्थः भूतानामाहुत्यादिकर्मजानामनादीश्वरोपाधित्वस्यायुक्तत्वात्मूलज्ञानमेवात्रान्नपदेनग्रहीतुमुचितमितिभावः ६२ मनइति । तस्मादन्नपदोक्तात्मनःप्राणसमष्टिशरीरएपहिरण्यगर्भावृद्ध
 दारण्यक्रेमृत्युरितिव्यवहृतोजायतेतस्माच्चसत्यपदोक्तस्थूलरूपंभूतशरीरोविराट्भवतीत्यर्थः सत्यदेनपृथिव्यप्तेजसांत्यत्पदेनवाध्याकाशयोःपरोक्षयोरभियानमित्युक्तंचतुर्थोध्याये ६३ तस्मि
 न्निति । तस्मिन्विराजिसत्यपदोक्तेजातेसतितदाश्रिताःसप्तभूरादयो लोकाजातास्तेभ्यश्चतदासिजनाधिकारिकवेदोक्तंकर्मजातंतस्मिन्कर्मणिसतितस्मात्कर्मणःफलजातं कीदृशं यच्छ्रुताववश्य
 भावित्वेनामृतमित्युक्तमित्यर्थः ६४ एतावतापराविद्यासविषयासंक्षेपेननिरूपिताअथापरविद्याविषयवैराग्यापददर्शयितुंसृष्टिप्रक्रियांसंक्षेपेणानुवहतोयःसर्वज्ञहृत्पादिवाक्यस्यार्थमाह सामा
 न्येनेति । सामान्यरूपेणसर्वस्यज्ञानात्सर्वज्ञोविशेषरूपेणसर्वज्ञानात्सर्वविदितिचयउक्तस्तस्मादसरादिर्देनामरूपात्मकंसूक्ष्मंब्रह्माहिरण्यगर्भाख्यंस्थूलंनुविराडाख्यंयच्छ्रुत्यंतरअस्मीतिव्यवहृतमेत

आत्मज्ञानेनसंपन्नब्रह्मोपचयमाव्रजेत् ॥ अन्नमव्याकृतंस्वस्मिन्सर्वसाधारण्यतः ॥ नामरूपविधानंतदजातंजायतेतथा ६२ मनःप्राणात्मकस्तस्मान्मृत्युरेव
 प्रजायते ॥ ततोपिजायतेसत्यंविराडित्यदीरितम् ६३ तस्मिन्लोकाःश्रिताःसप्तवेदोक्तंकर्मचाखिलम् ॥ कर्मण्यप्यमृतंतद्वद्युक्तंकर्मणःफलम् ६४ सामा
 न्येनविशेषाच्चवेतियःसर्वमेवहि ॥ ब्रह्मरूपात्ज्ञानचितात्तस्मादेवाक्षरात्मनः ॥ नामरूपेस्थूलमिदमन्नसूक्ष्मंचजायते ६५ तदेतत्सकलंप्रोक्तंपंडितैःकर्मणःफ
 लम् ॥ विश्वंहिरण्यगर्भादिशरीरंसत्यशब्दितम् ६६ अग्निहोत्रादिकंकर्मयागैर्दर्शादिभिःसमम् ॥ वेदोदरेस्थितंनानारूपंद्रव्यादिभेदतः ६७ अकुर्वन्वैदिकंकर्म
 निषेद्धंचसमाचरन् ॥ इन्द्रियार्थेविमूढात्मापुमान्गच्छेदधोगतिम् ६८ यथोक्तंकर्मकुर्वाणोनिषिद्धंचविवर्जयन् ॥ पुमान्स्वर्गादिलोकेषुसुखदंदेहमाव्रजेत् ६९
 अशरीरंनमोक्षंसविहितैरपिकर्मभिः ॥ प्राप्नुयात्कृतंकंयस्मादनित्यंकर्मणःफलम् ७०

दुभयंसर्वप्रपंचसंग्राहकंजायतेइत्यर्थः ६५ तदेतत्सत्यमित्यादेर्ब्रह्मलोकइत्यंतग्रंथस्यतात्पर्यंयावतिसफलकर्मप्राप्तयेभवतितद्दर्शयति तदेतदितिचतुर्भिः । तत्सूक्ष्मसमष्टिरूपंएतत्स्थूलसमष्टिरू
 पंवायद्विभंहरण्यगर्भादिशरीरमयमेतत्पयेतमेवार्थंकर्मणःफलमुक्तं कीदृशंकर्मफलं सत्यशब्दितं कर्मानंतरमवश्यभावात्सत्यशब्देनोक्तमित्यर्थः ६६ कस्यकर्मणइदमेवार्थंफलमित्याकांक्षायां
 यदेद्विहितमित्याह अग्निहोत्रादिकमिति । अग्निहोत्रंसार्यपातराहुतिरूपं आदिपदेनआदित्योपस्थानादिप्रहः एतत्पश्रुतिकर्मदर्शाविसंज्ञैर्नित्यकास्यादिभिर्नैर्पागैःसहितंयेदेनविहितं कीदृशं
 दध्माज्यादिद्रव्याणांआदिपदेनकर्तुमंत्रदेशानांचभेदेननानाविधमित्यर्थः ६७ अधिकारिणएतदकरणेशोषप्रतिपादकमनुवाक्यमर्थतःप्रठति अकुर्वन्इति । वेदविहितंकर्माकरणंतन्निषिद्धाचरणं
 विषयासक्तिश्चेतन्नयमधोगतिलक्षणमित्यर्थः ६८ निषिद्धपरिहारपूर्वकंविहितानुष्ठानेचहिरण्यगर्भलोकांतलोकेष्वेवार्थंशालिवेहमातिर्भवतीत्याह यथोक्तमिति ६९ उक्तंकर्मद्विविधंस्वर्गाद्यर्थ
 चित्तशुद्धयर्थंचतत्राद्यस्यफलंदेशितमथद्वितीयस्यफलभूतंवैराग्यमभिनयंतिष्ठुवाइत्यादयःपंचमंत्रास्तत्रप्रश्नस्यार्थमाह अशरीरमित्येकादशभिः । सकर्माशरीरत्रयाभावशालिनमोक्षमपिमाप्नुयादि
 त्याज्ञानकर्तव्याकृतकत्वेनानित्यस्यतर्कमलभ्यत्वात्मोक्षस्यतद्वैलक्षण्यादित्यर्थः ७०

यतश्चरूपकमनामकमितिनिष्कलंनिक्रियमितिवश्रुत्यंतरेरूपनामक्रियाभिर्वर्जितत्वंप्रसिद्धं ततोनामादिव्याप्यानांगोत्रादीनामभावः सुतरांसिद्धइत्याह रूपेति । यतइदमक्षरं नामादिभिर्जन्मा
दिविकरैश्चवर्जितंततो गोत्रपदोक्तं यत्कुलवर्णाभ्यामणत्वादयमादिपदोक्तास्तद्विशेषाश्चात्रनसंतीत्यर्थः भाष्यविरोधस्यप्रमेयाविरोधएवसमाधानमित्युक्तम् ५२ नभइति । देशपरिच्छिन्नविल
क्षणंनभोवत् नित्यं कालावच्छिन्नविलक्षणं सर्वस्यभूतपदोक्तजन्यमात्रस्यकारणमपिविश्वेनसर्वेणद्वैतेनरहितंयतस्तेनैतुनाएकरूपमखंडंस्तुपरिच्छेदहीनमिति यावत् ५२ ब्रह्मेति । ब्रह्मचर्या
दिसंपन्नानांवीराणामेवचेतसि यत्स्फुटीभवतितदेवाक्षरंत्वयाधीरेणसर्वंजिज्ञासताज्ञेयं वर्णादयोविशेषास्तुफलगवोनज्ञेयाइत्यर्थः ५३ अथविश्वमित्यंतर्मन्त्रेणाक्षरस्यविश्वविवर्तोपादानतास्फुटत्वा
यदृष्टांतत्रयमुक्तं तत्प्रयोजनभेदेनविवृणोति जनीतिषड्विः । जनिर्जन्मतत्प्रभृतीनांविश्वसंबन्धिनांकारणमेकंपरानपेक्षं अभिन्नमिति तोपादानमिति यावत् एतादृशमक्षरंभवतिअत्रास्मिन्नर्थे
तारूप्यजंतुदृष्टांतमाहुः प्रकृतश्रुतिविदइत्यर्थः ५४ तमेवविवृणोति ऊर्णेति । यथालूतारूप्यऊर्णनाभिस्तंतूनांसृष्ट्यादौपरानपेक्षस्तथाक्षरंविश्वस्येत्यर्थः ५५ वेद्यम्यनैष्टुपपरिहारायसंस्का
राख्यवीजलैलक्षण्येनानारूपाणिकार्याणिप्रतिएकरूपस्यकारणत्वंसंभवतीत्यावेदकोभूमिदृष्टांतइत्याह एकरूपादिति । अनेकात्मनामनेकजातीयानांकार्याणामुत्पत्तौ ५६ एतंस्फुटयति

रूपनामक्रियाहीनंजन्मादिपरिवर्जितम् ॥ यतस्ततस्त्विदंगोत्रकुलवर्णादिमन्नहि ५१ नभोवत्सर्वगंसूक्ष्मंनित्यंसर्वस्यकारणम् ॥ विश्वेनरहितंशश्वद्यतस्तेनैक
रूपकम् ५२ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नायच्चपश्यंतिचेतसि ॥ तदेवभवताज्ञेयंनतुवर्णादिकंकचित् ५३ जनिस्थितिर्विनाशानामेकमेवात्रकारणम् ॥ दृष्टांतंलूतकंप्राहु
र्वेदेवादरताद्विजाः ५४ ऊर्णनाभिर्यथातंतून्मृजत्यतिचपातिच ॥ तथाविश्वमिदं देवः सृजत्यतिचपातिच ५५ एकरूपादनेकात्मकार्योत्पत्तौमहाधियः ॥ दृ
ष्टांतंभूमिमप्याहुःस्थिरजंगमकारणम् ५६ स्थावराजंगमादेहायथाभूमेरनेकधा ॥ जायंतेब्रह्मणोप्येवंविश्वंनानाविधंभवेत् ५७ विलक्षणस्यकार्यस्यस्वतश्चेत
नरूपिणः ॥ जनौपुरुषमप्याहुर्दृष्टांतंब्राह्मणोत्तमाः ५८ चेतनाद्विसतस्तस्मान्नखकेशाद्यचेतनम् ॥ यथैवजायतेतद्ब्रह्मणःसकलंजगत् ५९ अत्रापिजन्मज
गतःक्रमादस्माद्वदंतिहि ॥ विद्वांसोब्राह्मणाब्रह्मपूर्वंविश्वस्यचित्तनम् ॥ कुरुतेवेदविज्ञातनामरूपस्यसर्वतः ६० ततोब्रह्मस्थूलमिवभवेत्तत्स्यचित्तनात् ॥
तस्माद्भूतानिसान्नानिजायंतेज्ञानसंचितात् ॥ अत्राद्विश्वमिदंसर्वं सर्वदैवप्रजायते ६१

स्थावराइति । यथाअनेकधावर्तमानाःस्थावरादिदेहाभूमेरेकजातीयायाःप्रजायंतेतथाब्रह्मणोपिविश्वमित्यर्थः ५७ ननुचेतनाब्रह्मणोविलक्षणस्यजडस्योत्पत्तिःकथंस्यादित्याक्षेपपरिहारायत्
तीयःपुरुषदृष्टांतइत्याह विलक्षणस्येति । चेतनरूपात्स्वतःआत्मनःसकाशाद्विलक्षणस्यजनौपुरुषंजीवंतंचेतनत्वेनप्रसिद्धं दृष्टांतंवदंतीत्यर्थः ५८ तंप्रकटयति चेतनाद्धीति । तस्मात्पुरुषात्स
तोजीवतश्चेतनत्वेनप्रसिद्धात्सखकेशलोमादिकमचेतनंजायमानंप्रसिद्धं तथाविश्वमपीत्यर्थः ५९ अमृतांतमंत्रस्यार्थं प्रादुष्करोति अत्रापितीर्षचभिः । अत्रजगतोजन्मस्थितिसंहाराणामभ्येज
मानेनक्रमेणभवतीतिविद्वांसोब्राह्मणावदंति अनेनकेनैत्यतआह ब्रह्मेत्यादि । प्रथमंब्रह्मकर्तृविश्वस्यसृष्ट्यप्रपंचस्यचित्तनरूपंतपःकुरुते कीदृशस्यविश्वस्य सर्वतःसर्वभेदेषुवेदप्रसिद्धनामरूप
कस्येत्यर्थः ६० ततइति । ततःसृष्ट्यालोचनरूपात्तपसोहेतोःसजलक्षेत्रोसबीजवद्ब्रह्मस्थूलतांसृष्ट्यनुकूलतारूपांभजतेतस्माद्ब्रह्मणोज्ञानेनसंचितात्स्थूलीकृतात्सान्नानिश्रुतिगताजपदेनस्वार्थ
संबन्धेनलक्षितानिपंचभूतानिचजायंते तस्मात्पंचभूतरूपादजातसर्वंविश्वंजायतेइत्यर्थः ६१

५० द्वितीयमंत्रेऽवशिष्टपरापदस्यार्थदर्शयन्प्रकृतव्याभिर्वाचनं प्रतिजानीते अथवेति । अत्रमुंडकोपनिषदियात्रह्यविद्यासाआदीब्रह्मणादिरण्यनर्मेणसमीरितासती अथर्वजोवदनेमाप्येवमुक्ताकारां दी० ४
 शिष्यपरंपराप्राप्तातात्पर्यमहंवचमीत्यर्थः तथाचतस्यपरस्मात्परस्माद्वरेणावरणं प्राप्तिपांकाराभाष्यकारोक्ताभ्युत्पत्तिः सुचिता ३९ तत्रशौनकपृष्ठस्यांगिरसोमुखेनास्याः प्रवृत्तिरित्याह अंगिरा
 इति । कचिदेकांतदेशे ४० कथं पृष्ठइत्याकांक्षायांमाह संब्रह्मवेदिनमिति । सशौनकोभगवंतमंगिरसंश्रोत्रियंवेदविदंनत्प्रतिपाद्यत्र प्रविदं न केवलंब्रह्मविदोक्तुनन्निग्रावंतमपीत्याह विगत
 स्पृहमिति । एतादृशं दृष्ट्वापरीक्ष्यसमिप्रभृत्युपायनहस्तोविधिवदुपगम्यपर्यपृच्छत् ४१ किमपृच्छदित्यतआह भगवन्निति । हेभगवन्नंगिरःकस्यविज्ञानात्सर्वविज्ञातंभवतितत्सर्वविज्ञानंहेतु
 विज्ञानकंयदेकंवस्तुतन्मत्वंवक्तव्यमित्यर्थः ४२ इत्युक्तइति । एवंप्रार्थितोऽंगिराःशौनकंप्रतीदमाह इदंकिं एकस्मिन्नात्मरूपेवस्तुनिब्रह्मरूपेअद्वितीयेविज्ञातेसतिसकलंविज्ञायतेइत्यर्थः ४३
 तद्विज्ञानलाभोपायस्तुशाब्दंब्रह्मेत्याह उपायइति । परंब्रह्मोपेतुंप्राप्तुंशाब्दंब्रह्मज्ञानंसदुपायःकथितोब्रह्मविदूपनिषदीतिशेषः । तद्वाक्यमेवपठति शाब्देब्रह्मणीति । शाब्दंसांगवेदशरीरंयद्ब्रह्म

अथर्ववदनादेवंप्राप्ताशिष्यपरंपराम् ॥ ब्रह्मविद्यात्रयातांतेवच्चिब्रह्मसमीरिताम् ३९ अंगिराःकचिदासीनःकृतपौर्वाण्हिकक्रियः ॥ शौनकेनतुपृष्ठोयंसंसारम
 यभीरुणा ४० सब्रह्मवेदिनं दृष्ट्वाश्रोत्रियंविगतस्पृहम् ॥ समिदादिकरोभूत्पुपर्यपृच्छद्यथाविधि ४१ भगवन्कस्यविज्ञानाज्ज्ञायतेसकलंजगत ॥ तदेकंवस्तुम
 ह्यंत्वमंगिरःकथयाधुना ४२ इत्युक्तःशौनकंप्राहएकस्मिन्नात्मवस्तुनि ॥ ब्रह्मभूतंब्रह्मविज्ञातेविज्ञातंसकलंभवेत् ४३ उपायःकथितःशाब्दंब्रह्मोपेतुंतथापरम् ॥
 शाब्देब्रह्मणिनिष्णातःपरंब्रह्माधिगच्छति ४४ यतस्ततोत्रविज्ञेयेविद्येद्वेचमुमुक्षुणा ॥ अपराचपरातद्वत्तयोःप्रोक्ताऽपरात्वियम् ४५ वेदाश्चत्वारएवोक्ताःषडंग
 सहित्वाअपि ॥ अनयातुपराविद्याजायतेसर्वदैवहि ४६ ब्रह्मविद्यापराप्रोक्ताब्रह्मचाक्षरमीरितम् ॥ अक्षरंचेदृशंप्रोक्तंसर्वदावेदवादिभिः ४७ एकादशेंद्रियगणव
 जितंसर्वदैवयत् ॥ प्राणानामपिभूतानांरहितंपंचकेनच ४८ शब्दस्पर्शरूपरसगंधैरपिचवर्जितम् ॥ वक्तव्यादानगमनविसर्गानंदकैरपि ४९ ततोज्ञानेंद्रियैरे
 तैर्दृश्यतेनापिशृण्वते ॥ कर्मेन्द्रियैश्चसकलैर्विषयत्वविवर्जितम् ५०

तत्रनिष्णातःकुशलोयःसएवपरंब्रह्मजानीतीत्यर्थः ४४ यतइति । यतएवंशाब्दंब्रह्मज्ञानस्यपरंब्रह्मज्ञानसाधनत्वंसिद्धंततोमुमुक्षुणाद्वेविद्येविज्ञेयेसंपादनीयेययोर्मध्येएका अपरासाधनत्वाद्विती
 यातुपराफलात्मकत्वादिति तत्रप्रथमाविषयनिरूपणेननिरूपयितुंप्रतिजानीते अपरात्वियं तयोर्मध्येअपराविद्यात्वियंवक्ष्यमाणविषयनिरूप्येत्यर्थः ४५ वेदाइति । यजुरादयश्चत्वारोवे
 दाःसहशिक्षादिभिःपञ्चिर्गैर्ब्रह्मविषयःसाअपरा अनयोअपरविषयापराविद्याजायते तस्याःपरात्वंचब्रह्मविषयत्वात् ब्रह्मचाक्षरमितिश्रुतौन्यवहतंतस्यलक्षणंचेदमनुसंयेयमितिद्वयोरर्थः ४६
 इदंकिमित्याकांक्षायामक्षरलक्षणमतद्यावृत्तिमुखेनदर्शयति एकादशेंद्रियेतिपदिः । श्रुतौचमुःश्रोत्राभ्यांविज्ञानसाधनानिपाणिपादाभ्यांकर्मेसाधनानिचसहविषयैरुपादानैश्रोतृलक्षयंते तथा
 एकादशेंद्रियैःप्राणपंचकेनभूतपंचकेनशब्दादिविषयदर्शकेनचवर्जितत्वंसिद्धमितिद्वयोरर्थः ४८ । ४८ ज्ञानकर्मेन्द्रियविषयव्यावृत्तेश्चतुर्गतादृश्यपदोक्तमदृश्यत्वंज्ञानेंद्रियागोचरत्वरूपमप्रा
 यव्यंतुर्कर्मेन्द्रियागोचरत्वरूपमिति सिद्धमित्याह ततइति । यतोविषयत्वविवर्जितंततोज्ञानेंद्रियैर्नदृश्यतेकर्मेन्द्रियैर्नगृह्यतेपीतियोजना ५०

तस्यप्रसिद्धवैलक्ष्येनाप्रतर्क्यत्वस्फुटीकरोति विद्यमानेतिद्वाभ्यां । लोकेविद्यमानमेवयास्तवमेवचकारणंप्रसिद्धंतत्तुविद्यमानसमंस्तुतोऽविद्यमानमपिकारणम् तथालोकेअनादिभावानामवि
नाशित्वंप्रसिद्धमेतत्त्वनादिभावरूपत्वेपितत्त्वज्ञाननाश्यामितिचित्रमित्यर्थः २५ तथाजडत्वेनपरतंत्रमप्यसंगादिलक्षणस्यात्मनोवंधेतुरित्याह असंगस्येति । इत्यादिभिर्दुर्घटेरनिर्वचनीयता
ख्यापकैर्लक्षणैर्युक्तमिति २६ तस्मादव्याकृताच्छ्रुतात्मनाप्रतिविंबदानेनानुगृहीताद्विरण्यगर्भोऽजायत योजीवव्यष्टीनामध्यक्षः समष्ट्यभिमानित्वेनजीवघनसंज्ञश्चोच्यतेइत्याह तस्मा
दिति २७ तस्यसप्तदशावयवंशरीरमाह एकादशेति । अंतःकरणसहितान्येकादशेन्द्रियाणिप्राणोद्वाहशःसूक्ष्मभूतपंचकंचैतत्समुदायरूपेशरीरेअयंहिरण्यगर्भाख्यआत्मावसतीत्यर्थः २८ सच
स्थूलानिभूतान्यसृजतेष्वभिमानेनविराट्संज्ञाभवदित्याह उदपद्यंतेति । उदपद्यंतजातानि २९ ततःस्थूलभूतैर्ब्रह्मांडनिर्मातुमैच्छदित्याह ततइति ३० सत्येति । तस्यहिरण्यगर्भ
स्यसत्यसंकल्पवशात्तूतजातंभीरोपरिस्थितदेदीप्यमानसौवर्णाण्डरूपेणपरिणतम् यत्राडेसप्तलोकाभूरादयःपातालादिचंचसंवत्सरादिरूपःकालश्चकल्पितइत्यर्थः ३१ तदंतरिति । तस्यब्रह्मा

विद्यमानसमंचापिकारणंनचवस्तुतः ॥ अनादिभावरूपंचस्वात्मबोधाच्चनश्यति २५ असंगस्याक्रियस्यापिसंगकर्मादिकारणम् ॥ अस्वतंत्रजडंचैवेत्यादिदुर्घ
टलक्षणम् २६ तस्माद्भूवभगवानात्मसन्निधिमात्रतः ॥ हिरण्यगर्भोजीवेशोयोजीवघनईरितः २७ एकादशेन्द्रियगणःप्राणोभूतानिपंचच ॥ सूक्ष्माणितत्र
निवसंन्नात्मायंपरिकीर्त्यते २८ उदपद्यंतवैतस्मात्स्थूलान्युक्तानियानिवै ॥ तत्राभिमानीभगवानविराडित्येवगीयते २९ ततःस्थूलेषुभूतेषुवसनब्रह्मांडगोल
कम् ॥ स्वात्मनोत्रनिवासायचकमेलोकभावनः ३० सत्यसंकल्पतस्तस्यनीराणामुपरिस्थितम् ॥ तदंडमभवद्धैमसूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ सप्तलोकादिसहितं
कालेनचसमन्वितम् ३१ तदंतःस्वयमेवायंब्रह्मालोकापितामहः ॥ भूपद्मकर्णिकामेरोरासीत्पूर्वजपूर्वजः ३२ देवानांप्रथमःसोयमिन्द्रादीनामहेश्वरः ॥ कर्तावि
श्वस्यसर्वस्यगोप्ताचजगतःप्रभुः ३३ तस्यासीत्प्रथमःपुत्रोज्येष्ठोथर्वेतिकीर्तितः ॥ ब्रह्मविद्यामिमांतस्मैसर्वविद्याश्रितामदात् ३४ विद्यानानाविधाब्रह्मविद्यायामे
वसर्वथा ॥ अंतर्भवंतिफलतस्तत्तौयद्ब्रह्माइह ३५ अथर्वणस्तुशिष्योभूदंगिरित्यभिविश्रुतः ॥ अंगिरोग्यभवच्छिष्योभारद्वाजाभिधोमहान् ३६ यःसत्यवहइत्ये
वमत्रलोकेप्रथांगतः ॥ भारद्वाजस्यशिष्योभूदंगिराइतिविश्रुतः ३७ शौनकोत्रमहाशालःशिष्यस्त्वांगिरसोभवत् ॥ शौनकस्याभवन्शिष्याःसर्वेएवद्विजातयः३८

इत्यांतर्भूमिरूपपञ्चस्यकर्णिकाभूतोयोमेरुस्तस्माच्चतुर्मुखरूपेणसमादुरासीदित्यर्थः ३२ फलितंश्रुत्यर्थमाह देवानामिति । सत्रह्यदेवानामिन्द्रादीनांप्रथमआद्योमहेश्वरःपूज्यश्चतथाजगतःसृष्ट्या
दिकर्ता ३३ तस्यब्रह्मणःपुत्रोज्येष्ठोऽथर्वीनामाभूतस्मैएतांब्रह्ममाणरूपांविद्यामदात् कीदृशीं मूलाज्ञानोच्छेदात्सर्वासांविद्यानामंतर्भावकत्वेनाधारभूतामित्यर्थः ३४ एतल्लभेइतरवि
द्यास्वपेक्षाभावात्तासामस्यामंतर्भावइतिदृष्टांतेनस्फुटयति विद्याइति । इतरविद्याःकिंचित्किंचित्प्रमेयंविकासंपत्यःसर्वप्रमेययोक्तिकायामस्याफलरूपेणांतर्भवंतियथातृप्तिकलसिद्धासर्वेकवल
स्ताइत्यर्थः ३५ द्वितीयमंत्रार्थमाह अथर्वणइतिद्वाभ्यां । तस्याथर्वणःशिष्यःअंगिरितिरकारांतन्मन्त्राप्रसिद्धोभूत् तस्यांगिरांभ्रातृभारद्वाजःसत्यवहापरनामकोभवत् तस्यभारद्वाजस्य
अंगिरसितिसकारांतनामकःशिष्यआसीदित्यर्थः ३६ । ३७ शौनकइत्यादिर्धाराइत्यंतस्यब्रह्मणवाक्यस्यार्थमाह शौनकइतिषोडशभिः । अत्रलोकेमहाशालोवहनदानादिशालित्वेनमहापु

१० एकादशार्थमाह ज बालादीतिश्रुत्यां । तच्च प्रसिद्धयोगादिरूपकारणवैराग्यस्योक्तम् तस्य परमहंसस्य सः श्रुतिप्रसिद्धो ब्रह्मविज्ञानरूपो मुख्य आचारश्रुतः स्फुटप्रत्यक्षयोः ११ १२
ततश्चादोग्याध्यायत्रयकथाध्यायत्रयेणोक्त्याह सामाध्यायेति १३ अध्यायत्रयगतगुरुशिष्यान्कीर्तयन्ति आरुणिरिति । न्यासिनो मुख्योऽस्मृतीजाबालेकीर्तितौ १४ तथेति । तलवकारा
ख्यासामशाखातदीयब्राह्मणगतोपनिषत्केनाख्यातस्या १५ अत्रांतइति । अत्रपूर्वाध्याये तस्याथर्वणः संबंधिनी आथर्वणत्वेन प्रसिद्धामिति यावत् तस्मै सुताय स ब्रह्मा प्रादेत्यवयवः १६
तामिति । सचाथर्वा १७ नापृष्ठः कस्यचिद्भूयादिति न्यायमनुसरतः श्रीगुरोरुत्तरमवतारयति इत्युक्तइति । अथर्ववेदांतर्गतमुंडकाख्यमंत्रोपनिषदिकीर्तितां कथां गुरुराह १८ प्राहेत्यंतस्य प्रथम
मंत्रस्यार्थसप्तदशभिः प्रपंचयंस्तत्र ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य प्राथम्यं स्फुटयितुं मनुक्तां मृटिप्रक्रियामवलंब्य तदीयं सृष्टिपूर्वकालिकावस्थाप्रतिपादकं श्लोकं पठति आसीदिति । इदं कार्यजातं सृष्टेः पुरातमो भू
तंतमस्तुल्या व्याकृता दिसंज्ञाज्ञानोपहितसन्मात्ररूपमासीत् कीदृशंतदप्रज्ञातं प्रत्यक्षायोग्यम् अलक्षणमननुमेयम् अप्रतर्क्यतर्कानर्हम् अविज्ञेयं शब्देनानभिलष्यम् सर्वतः प्रथमार्थतसिः सर्वप्रसू

यत्र वेनोपि गंधर्वो ब्रह्माऽहानुभवन्नपि ॥ संन्यासांतानियत्रस्युः साधनान्यात्मवित्तये १० जाबालादिश्रुतिप्रोक्ताः कथानानाविधा अपि ॥ यत्र संन्यासिनः सर्वे सं
वर्ताद्या उदाहृताः ११ वैराग्यकारणं न्यासस्तच्च योगादिकारणम् ॥ अधिकारी विरक्तश्च तद्वेषो मुंडनादिकः ॥ आचारो ब्रह्मविज्ञानं कीर्तितो यत्र तस्य सः १२ सा
माध्यायत्रये यावत् कथाः कर्ण सुखावहाः ॥ गुरुशिष्या इमे यत्र क्रमादुक्ता महाधियः १३ आरुणिः श्वेतकेतुश्च यावेतौ न्यासिनोऽस्मृतौ ॥ सनत्कुमारो भगवान्ना रदश्च मु
नीश्वरः ॥ ब्रह्मलोकगुरुस्तद्वदुभाविंद्रविगेचनौ १४ तथा तलवकाराणां ब्राह्मणोपनिषद्यपि ॥ इंद्रस्य ब्रह्मविद्यायाः प्रसादा ब्रह्म बोधनम् ॥ एतत्सर्वं त्वया ख्यातं
महं शुभ्रपवेगुरो १५ अत्रातिब्रह्मणः पुत्रो ज्येष्ठः शिष्यस्त्वये रितः ॥ अथर्वा तस्य यां विद्यां ब्रह्मा प्राह सुता प्रसः १६ तामहं श्रोतुमिच्छामि सच केभ्यो वदन् मुनिः ॥
एतत्सर्वं मया पृष्ठं गुरो मह्यं वदधुना १७ इत्युक्तो गुरुरप्याह कथां मुंडप्रकीर्तिताम् ॥ आथर्वणो मनः श्रोत्रसुखदां ब्रह्म बोधिनी १८ आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमल
क्षणम् ॥ अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः १९ अभावोऽपि पुरानासीदसंन्यात्राभिधीयते ॥ भावोऽपि च पुरानासीद्योत्रसन्निति गीयते २० तमः पटलमप्येतन्नासी
तेजो विरोधियत् ॥ व्योमादीनि च भूतानि नासन्पंचापि पूर्वतः २१ न दिवानापिरात्रिश्च उभे संध्ये च नैव ते ॥ न सूर्यादीनि ते जांसि नापि देहाश्चतुर्विधाः २२ तमः स्तो
मममंतस्मिन्काल आसीदिदं महत् ॥ मृत्युर्वानामृतं वापि विदितं स्वात्ममोहकत् २३ अव्याकृतं जगन्नामरूपहेतुरहेतुकम् ॥ एकं शास्त्रैकगम्यंतत्सर्वलक्षणवर्जितम् २४

समिव कार्यां रक्षा ममिति तद्वाक्यप्रसिद्धोर्थः १९ अत्रानुकलनासदासीन्नोसदासीत्तदानीं किंत्वभूत्तमइत्यादिना सदीयाख्यसूक्तवाक्यमर्थतः संगृह्णाति अभावइति चतुर्भिः । लोके सदसच्छब्दाभ्यां
प्रसिद्धौ भावाभावपदार्थौ नाभूतामित्यर्थः २० तथेदं लौकिकं तमः पंचभूतानि च नासन्कार्यत्वादित्याह तमः पटलमिति । पूर्वतः सृष्टिपूर्वकाले २१ न दिवेति । दिनरात्रिः प्रातः सायं रूपे सं
ध्येतच्चिह्नभूतानि सूर्यादितेजांसि च जरायुजादयो देहाश्चनासन्निति २२ किं तर्हि तदासीदित्यत आह तमः स्तोममिति । स्वात्मनो मोहस्यावरणस्य कर्तृत्वेन तमः पुंजसममिदं कारणतत्त्वमासीत् यन्मृ
त्युरूपेणासृतरूपेण वा न विदितं न ज्ञातम् मृत्युर्हि संहारकव्यते अमृतं त्वाहुतिपरिणामरूपवृद्धिहेतुस्तदुभयमद्वैतदशायां न संभवतीति भावः २३ तदेव विशिनष्टि अव्याकृतमिति । अव्याकृ
तमस्य पदस्य त्वेन वेदातिव्याकृतमिति प्रसिद्धम् जगतो नामादेहेतुः स्वयमेहेतुकं कारणानपेक्षम् एकमद्वितीयम् शास्त्रेणापौरुषेयवाक्येनैव संज्ञेयम् लक्षणैर्लिङ्गैर्वर्जितमनुमेयमित्यर्थः २४

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ षोडशदलतूणीरेनिहितं षोडशकलं ममात्मानम् ॥ गणेशप्रहितांशुगमिव लक्ष्ये त्वयि लंगतं प्रीक्षित्वा ॥ १ ॥ षोडशसंममभिरूपं सांमुख्यं नयमुकुन्दगोविन्द ॥ मुंडकगीतनबंध
नुरादयतां ध्रुवकलाहिनाथीया ॥ २ ॥ गीतिद्वयस्यायमर्थः प्रणवोधनुः शरोह्यात्मा इत्यादि द्वितीयमुण्डकखण्डगतमंत्रसूचितयुद्धरूपके लक्ष्यभूतो भगवान्मङ्गलाय प्रणम्यते तथा हि षोडशदलं कंठचंचकंजी
वस्थानमित्यागमे प्रसिद्धं तदेव तूणीरंशरायतनं तत्र निहितम् प्राणादयः प्रश्नप्रसिद्धाः षोडशसंख्याः कलाः शल्याद्यवयवभूता यस्य स तथा तम् 'कलास्यादंशशिल्पयोः' इति हेमः । एतादृशं मदीयात्मरू
पं शरंगगोभीष्मस्तेन सत्यपालनाय प्रयुक्तं वाणमिव भवदीयवपूरूपे लक्ष्ये लंगतं संजमानमालोक्य हे मुकुन्दमुक्तो पस्य त्वेन तत्पदार्थभूतं हे गोविन्द संसारदशायां सकलैर्द्रियचालकत्वेनातिसंनिहितं हे मुण्ड
कगीतप्रकृतशाखाधेतुभिर्मुण्डशिरोभिर्निष्कचनयतिभिर्वागीयमानकीर्तित्वं यथाभीष्मप्रतिज्ञापालनाय षोडशवर्षमभिनिर्भयं च रूपं भीष्मसांमुख्यं नीतवानसितथेदानीमपि षोडशभिर्महाभूतेकादशेन्द्रि
यरूपविकारैः सांख्यप्रसिद्धैः सममधिष्ठानतया तत्तादात्म्यापन्नं विश्वाधारमिति यावत् अथवा अस्मिन् षोडशाध्याये अग्निर्मुद्धेत्यादिनावक्ष्यमाणेन वैराजरूपेण समं अभिअद्वितीयं तत्संमुखं कुरु । भक्त
प्रतिज्ञापूरणं तव युक्तमेवेत्याह नवमित्यादिना । नवैतरविलक्षणप्रणवरूपं यनुयौरयतां ध्यानशूराणामागमापायिकलाकत्वेन चंद्रनिभानां याधुवाख्यापोउशीकलासानाथस्य प्रभोरेव स्वरूपभूता
भवति ध्रुवैव षोडशीकलेति बृहदारण्यश्रुतेः तथा च यथाधुवाख्यकलावियोगं चंद्रो न सहते तथा त्वां मंतराजीवनाक्षमाणां त्वत्तोल्यस्तत्ताकानां बालानामप्याग्रहस्त्वया पूरणीय एवेति भावः १ । २

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्याश्रितामेवं कथां श्रुत्वा तिशोभनाम् ॥ अथर्वोक्तं ब्रह्मविद्यां प्रष्टुं शिष्योभ्यभाषत १ भगवन्नैतरेयेण कथिता सा कथा शुभा ॥ संवा
दो यस्मिन्निभिः प्रजानामतिशोभनः ॥ वैराग्यं च तथा ज्ञानं वामदेवस्य चेरितम् २ तथा कौपीतकिप्रोक्ताय त्रचेन्द्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुबालाकी गुरुशिष्यौ महा
धियौ ३ आदित्येन च संप्रोक्ताय त्रवंशस्त्वये रितः ॥ मंत्रद्रष्टा तथा श्विभ्यामुक्तवान् स्वात्मबोधनम् ४ दध्यङ्गार्धवर्णस्तद्वदश्विनोरभवदुरुः ॥ शक्राच्च दुःखमतु
लं प्राप्तवानश्विहेतुतः ५ याज्ञवल्क्यो मुनिर्यत्र जिगाय मुनिमंडलम् ॥ शास्त्रज्ञो जल्पकथया शाकल्यं च व्यमर्दयत् ६ जनकं चापि मैत्रेयी दुस्तराद्भवसागरात् ॥
परपारार्थिनौ प्राप्तौ मज्जतामुदतारयत् ७ सश्वेताश्वतरो विप्रो यो यतिभ्योभ्यभाषत ॥ कथां सा च कठेनापियाप्रोक्ता तिमनोरमा ॥ यमो यत्र गुरुः साक्षान्नचिकेताश्च
बालकः ८ शिष्यस्ति तिरिणाप्रोक्ता कथाचित्रार्थसंयुता ॥ वरुणश्च भृगुश्चैव गुरुशिष्यौ महाधियौ ९

पूर्वमध्यायत्रयेण क्रवेदकथा अध्यायसप्तकेन यजुः कथा एकादशे प्रकीर्णकथास्ततोऽध्यायचतुष्टयेन सामकथा श्रोक्ताः अथक्रमप्राप्ता अथर्वणकथा अध्यायत्रयेण दर्शयंस्तत्र मुंडकार्थं जिज्ञासां मेधाविनः सा
नुवादां दर्शयति ब्रह्मविद्याश्रितामिति षोडशभिः स्पष्टम् १ प्रथमा अध्यायत्रयार्थमनुवदति भगवन्निति द्वाभ्यां । यत्र ऐतरेयकथायां मुनिप्रजासंवादे वैराग्यज्ञानं चेरितं तथा गर्भस्थवामदेवस्य
ज्ञानमीरितम् द्वितीयतृतीययोः कौपीतकि कथायां मित्रप्रतर्दनयोरजातशत्रुबालाकयोश्च संवादोक्तः २ । ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्येनेति द्वाभ्यां । कथोक्तेत्यनुषंगः यत्र कथायां वंशईरि
तस्तथामंत्रद्रष्टा दध्यङ्गसईरितो यो श्विभ्यामात्मबोधनमुक्ता तयोर्गुरुभवदिद्राहुः खंच प्राप्तवान् ४ । ५ पंचमादित्रयार्थमाह याज्ञवल्क्य इति द्वाभ्यां । जिगाय जितवान् जल्पकथाविजिगी
षुवाक्प्रबंधः ६ जनकमिति । संसाराब्धौ मज्जंतो पिजनाः प्रायः परपारं नेच्छन्ति एतौ तु मज्जतां मध्ये परपारार्थिनौ उदतारयत्पारं नीतवान् ७ अष्टमनवमवृत्तमाह सश्वेताश्वेति । यां क
थां भ्यभाषत सा चोक्ता यत्र कठोक्तकथायां यमो गुरुं चिकेताश्च शिष्य इत्युत्तरादनुषंगः ८ दशमवृत्तमाह शिष्य इति द्वाभ्यां । प्रथमपदं पूर्वान्वयि तिरिणिप्रोक्ता कथा चोक्ता यत्र वरुणभृगुसं
वादेनैव कर्तुं ब्रह्मानुभवकीर्तनं संयासनां निविद्यासाधनानि चोक्तानीति द्वयोरर्थः ९

Handwritten text in a cursive script, likely from a 17th or 18th-century manuscript. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. It appears to be a single paragraph or a section of a larger document.

Handwritten text in a cursive script, likely from a 17th or 18th-century manuscript. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. It appears to be a single paragraph or a section of a larger document.

Handwritten text in a cursive script, likely from a 17th or 18th-century manuscript. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. It appears to be a single paragraph or a section of a larger document.

॥ अथात्मपुराणे षोडशाध्यायप्रारंभः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तदशाध्यायप्रारंभः ॥

[The page contains faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.]

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भिन्दन्सप्तदशीतीस्तनुतेतारेऽनुपङ्गवान्वर्णे ॥ देवःसप्तासदश्यधृत्वानःसप्तदशमलङ्घ्योत् ॥ १ ॥ गीतेरस्याःश्रीरामचंद्रपक्षेऽपमर्थः योदेवःसप्ततालान्तथादशरावणशि
रांसिचभिन्दन्सन्कुलीलास्तनुतेविस्तारयति कीदृशः तारेऽनुपङ्गवर्णेब्राह्मणजातावितियावत् अनुपङ्गवान्नेहवान्सदेवःसप्तासदश्यसाप्तदश्येनओश्रावयेत्यादिमंत्राक्षरसंख्यारूपेणसहितंयज्ञं
त्वापोषयित्वावर्त्तमानोऽस्माकमाराधकानांसप्तदशसूक्ष्मशरीरावयवानामिन्द्रियदशकप्राणपंचकमनोबुद्धिरूपाणांसप्तदशसंख्यापूरकंबुद्धितत्त्वंप्रादुर्भावेणभूषयेदिति तत्रयज्ञस्यसप्तदशावयवमंत्र
साध्यत्वम् 'चतुर्भिश्चतुर्भिश्चद्वाभ्यांपंचभिरेवच । हूयतेचपुनर्द्वाभ्यांसमेविष्णुःप्रसीदतु' इतिभारतेप्रोक्तंअस्यव्याख्याचभागवतव्याख्यायांचतुर्थस्कंदेसप्तमाध्यायेदृष्टव्येति । श्रीकृष्णवि
ग्रहपक्षे । सप्तस्वरान्वंशीनादगतान्भिन्दन्व्यंजयन्दशायाःकौमारायवस्थायाःसंबंधिनीलीलास्तनुते कीदृशः तारेऽत्युच्चैर्वर्णेगोपिकाकृतस्तुतिरूपगीतावनुपंगवान्स्निग्धः 'तदेवध्रुवमु
न्नियेतस्यैमानंचवहदात्' इतिरासपंचाध्याय्युक्तेः 'वर्णोद्विजादौशुक्लादौस्तुतो' इतिविश्वः सदेवःकृष्णःशशेनाप्तमंकितंदश्यंचकौरैरास्वादनीयंचयत्सुधाकरीयममृतंतत्सप्तासदश्यं 'यमक
श्लेषचित्रेषुशसयोर्ववयोर्नभित्' इत्यभियुक्तवचनात् तदंशीरेधृत्वानोधिपमलंकुर्यादितिपूर्ववत् अत्रदश्यमितिदंशदशनेइतिनिर्देशेनकचिदक्ङित्यपिनलोपसूचनात्साधु तथाहिदशितममरटीकायां
भानुजीदीक्षितेन । शंभुपक्षे । नृत्तकालिकविग्रहेणसप्तलोकान्भिन्दन्क्षोभयन्दशसंख्याउत्तीलीलारूपकारणनाटकभेदात्मिकास्तनुते 'जगद्रक्षायैत्वंनटसिननुवामैवविभुता' इत्यभियुक्तोक्तेः 'नाटकं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वाथर्वोक्तविज्ञानंशिष्योगुरुमभाषत ॥ पिप्पलादेनसंप्रोक्तंश्रोतुकामोगुरोर्मुखात् १ भगवन्नैतरेयेणयदुक्तंब्रह्मवेदिना ॥ प्रजासंवाद
सहितंवैराग्यज्ञानकारणम् ॥ वामदेवानुभूतेश्वर्तनेनसमन्वितम् २ तथाकौषीतकिप्रोक्तंयत्रशक्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुबालाकीगुरुशिष्यौमहाधियौ ३ आ
दित्यस्यापिविज्ञानंयत्रवंशस्त्वयेरितः ॥ अश्विनोर्यत्रसंवादोमंत्रद्रष्टामहात्मना ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णोयत्रकृशमेतत्कृतंहागात् ४ याज्ञवल्क्याभिधोभानुर्मुनिदैत्या
ननेकशः ॥ तिरस्कुर्वन्विदग्धारुयंतमोयत्रव्यपाकरोत् ५ जनकस्यचमैत्रेय्याःस्वगोभिर्ब्रह्मसंततम् ॥ व्यदर्शयन्महातेजाःस्वस्यास्तमयतःपुरा ६ श्वेताश्व
तरनामापियतींद्रानभ्यभाषत ॥ कठश्चद्विजशार्दूलस्तितिरिश्वमहामनाः ७

सप्रकरणंभाणःप्रहसनंढिमः । व्यायोगसमवकारौवीर्यप्रेक्षासृगाइति 'एतन्नामकानानाटकभेदानामभिनेतानीलकंठइत्युक्तंदशरूपके तारेऽनुपङ्गवर्णेगुरुरूपेस्निग्धःसदेवोमहादेवःसाप्तदश्येनावयवस
प्तदशकेनसहितंप्रजापतिंनृत्तक्षोभेनोद्विग्रमपिधृत्वाधृतिमंतंकृत्वानोमतिमलंकुर्यादितिपूर्ववत् । प्रमेयपक्षे । सप्तदशात्मकंप्रजापतिंभिन्दन्संवत्सरादिरूपेणाग्नीषोमलक्षणेनविभजन्सन्मृतीःसृष्ट्यादिली
लास्तनुते ताराख्येवर्णेप्रणवेअनुपंगवान्तादात्म्यवान् सनोजिज्ञासूनांदेवःपरमात्मासाप्तदश्यंवक्ष्यमाणषोडशकलायोजनयासप्तदशसंख्याधृत्वासप्तदशमभ्यायंप्रादुर्भावेणभूषयेदिति १ अथमु
ण्डकारणमंत्रोपनिषदोविवरणभृतब्राह्मणरूपायतःप्रश्नोपनिषत्ततःक्रमप्राप्तंप्रश्नार्थेदिदर्शयिषुस्तत्रमेधाविनःशिष्यस्यजिज्ञासांसानुवादांदर्शयति श्रुत्वेतिषोडशभिः । स्पष्टम् १ भगवन्निति ।
यदैतरेयेणोक्तमेतन्मद्यमाख्यातमितिपंचदशेनसंबंधः वर्तनेनप्रकाशनेन २ द्वितीयतृतीययोर्वृत्तमाह तथेति । संबंधःपूर्ववदग्रेपिबोध्यः यत्रकौषीतक्युक्ते ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्य
स्येति । यत्रादित्यविज्ञाने एतत्कृतअश्विनोर्ये ४ पंचमादित्यवृत्तमाह याज्ञवल्क्येतिद्वाभ्यां । यत्रादित्यविज्ञानेएव यथाउदयंगच्छन्भानुर्मुनिदैत्यास्तिरस्करोतितथेर्ष्यादिदैपिणदे
त्यायमानाभ्युनीन्याज्ञवल्क्योभानुस्तिरस्कृत्यजित्वाविदग्धारुयशाकल्यरूपंतमोव्यनाशयत् यथाचभानुःस्वकीयेर्ष्याभिःकिरणैःस्वस्यस्वरूपानुगतंब्रह्मदर्शयतिस्मारयति 'यदादित्यगतंतेजः'
इत्यादिगीतास्मृतैः तथायाज्ञवल्क्योपिस्वस्यास्तमयात्संन्यासरूपात्पुरास्वगोभिर्वाग्भिर्जनकस्यमैत्रेय्याश्चिहतायस्वरूपभूतंब्रह्मसंततमदर्शयदित्येवार्थः ५ । ६ अष्टमादित्यवृत्तमाह श्वे
ताश्वेतिद्वाभ्यां । अभ्यभाषत यदितिशेषः कठतिचिरीचयदभ्यभाषेतामेतदुक्तमितिसंबंधःपूर्ववत् ७

आ. पु.

॥ १ ॥

यमहति । यत्र कठोक्तेयमनचिकेतसौ गुरुशिष्यौ यत्र चित्तिरिप्रोक्तेवरुणभृगूतथावेनारुणं वर्गवानुभवः संन्यासस्याधिक्यंचोक्तमित्यर्थः ८ एकादशवृत्तमाह जावालादेरिति द्वाभ्यां । समाश्रयपदं गोचरार्थकम् । करणमनुष्ठानम् ९ वैराग्यमिति । तस्य संन्यासस्य तस्य वराग्यस्य अत्र संन्यासे तथा ब्रह्मज्ञानां महान् प्रशस्तो ब्रह्मचर्यादिरूप आचारश्चोक्त इत्यर्थः १० सामेति । येरे तैर्द्वादशादिभिस्त्रिभिर्ध्यायेः साम्राज्यादोग्यस्य यत्पष्टाद्यध्यायत्रयंतस्यार्थ उक्त इति शेषः यत्रैते मुनिसत्तमाः क्रमेण गुरवः शिष्याश्च तानेवाह आरुणिरित्यादिना । द्वादशे आरुणि श्वेतकेतु गुरुशिष्यौ त्रयोदशे सनत्कुमारानारदौ चतुर्दशे ब्रह्मा गुरुरिन्द्रविरोचनौ च शिष्यौ ११ । १२ पंचदशवृत्तमाह इन्द्रस्येति १३ अनंतरवृत्तमाह अथर्वण इति । यस्याथर्वणः शौनकापर्यन्ता शिष्यपरंपरावेदे उक्ता साक्षान्निरूपिता तदुत्तरभाविनी तु सोपलक्षितेत्यर्थः १४ मह्यमिति । हेगुरो पुनः पुनः पृष्ठेन भगवता एतद्वर्णितं मह्यमुक्तं इदानीं त्विदं श्रोतुमिच्छामि यत्पूर्वाध्यायान्ते एतत्प्रोक्तं एतत्किं पिप्पलादः षण्मुनीन् प्रतिपद्यन्त्याः प्रश्नपट्टकस्य उत्तरजातं प्राहेति द्वयोरर्थः १५ । १६ अत्र गुरो रुत्तरमवतारयति इत्युक्त इति । प्रश्नसमीरितां शौनकीयशाखां गता प्रचुरप्रश्रत्वात्प्रश्नारूपा योपनिषत्

यमोयत्र गुरुः शिष्यो नचिकेताश्च धीधनः ॥ वरुणश्च भृगुस्तद्वद्वेनानुभवकीर्तनम् ॥ सर्वसाधनसंघाते भूयान्संन्यास इत्यपि ८ जावालादेश्वविज्ञानं संन्यासादिसमाश्रयम् ॥ संवर्तयैश्वकरणं संन्यासस्य महात्मभिः ९ वैराग्यंतस्य कालश्च योगादिस्तस्य कारणम् ॥ विरक्तोत्राधिकारी च वेपोदंडादिधारणम् ॥ आचारो ब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मज्ञानां महान्स्तथा १० सामाध्यायत्रयस्यार्थो येरे तैर्मुनिसत्तमाः ॥ गुरवोपि च शिष्याश्च ह्यारुणिः श्वेतकेतुकः ११ सनत्कुमारो भगवान्नारदो देवदर्शनः ॥ ब्रह्मलोकगुरुस्तद्वदुभाविन्द्रविरोचनौ १२ इन्द्रस्य ब्रह्मविद्यायाः प्रसादादात्मबोधनम् ॥ विचित्रं स्वात्मविज्ञानं यच्च केनेषिते रितम् १३ अथर्वणे च यद्ब्रह्मा प्रोक्तवान्स्वसुताय हि ॥ शौनकांताहियस्योक्तावेदेशिष्यपरंपरा १४ मह्यमेतत्समाख्यातं सर्वविस्तरशो गुरो ॥ त्वया पुनः पुनः श्रोतुमिदमिच्छाम्यहं विभो १५ पिप्पलादो मुनीनाह पट्टप्रश्न्या उत्तरं हियत् ॥ अंते प्रोक्तं त्वयामहं पूर्वाध्यायस्य शोभनम् १६ इत्युक्तो गुरुः प्याह कथां प्रश्नसमीरिताम् ॥ ब्रह्मज्ञानकर्तृसम्यग्भजनः श्रोत्रसुखावहाम् १७ कदाचित्कुत्रचिद्देशे मुनयो मिलिता इमे ॥ आसन्परस्परं स्निग्धाः कृतपौर्वाहिका क्रियाः १८ भारद्वाजः सुकेशा च सत्यकामोपि शैब्यकः ॥ गार्ग्यः सौर्यायणिस्तद्वत्कौशल्यश्चाश्वलायनः १९ वैदर्भीर्भार्गवस्तद्वत्सत्तुकात्यायनोपि च ॥ कर्बधीषष्ठ एतेषां सर्ववेदार्थवेदिनाम् २० षडंगसहितान्वेदानधीत्यविविधाः क्रियाः ॥ कुर्वाणाः परमं ब्रह्म समिच्छन्तो यशोऽन्विताः २१

स्यां वर्णितां स्फुटमन्यत् १७ तत्र विद्यास्तुत्यर्थाख्यायिका प्रदर्शकस्य वक्ष्यामि इत्यंतग्रंथस्यार्थमाह कदाचिदिति पंचदशभिः । इमे वक्ष्यमाणरूपाः षण्मुनयः कुत्रचिद्देशे मिलिता आसन् कृताः पौर्वाहिकीः प्रातःसंध्यादिरूपाः क्रियायैस्ते तथा १८ तान् पट्टंणयति भारद्वाज इति द्वाभ्यां । गोत्रेण भारद्वाजो नाम्ना सुकेशा प्रथमः इदं नामनकारांतमिति वृत्तिकृत् । नाम्नास्त्यकामः शिबेरनं तरापत्यभूतः शैब्यो द्वितीयः वृद्धेत्कौशलाजादाज्यं डिंति ज्यह । तथा सूर्यस्यापत्यत्वात्तिकादित्वात् फिनि सौर्यायणिसंज्ञो गोत्रेण गार्ग्यश्च तृतीयः । श्रुतौ दीर्घस्तुच्छांदस इति भावः कौशलस्यानंतरापत्यत्वात्कौशल्यसंज्ञः अश्वलगोत्रत्वाच्चडादिफकि आश्वलायन इत्युक्त श्रुतः १९ वैदर्भीरिति । विदर्भस्यानंतरापत्यत्वाद्द्वैर्भर्गवो गोत्रत्वाद्गार्ग्यः पंचमः । कर्बुस्य युवापत्यत्वात्कात्यायन इत्युक्तः कर्बुधिसंज्ञ एषा मुनीणां पट्ट इति २० तेषां विद्याधिकारयोः तनायति शेषोपान्याह षडंगेति । षडंगवेदरूपं ब्रह्माध्ययनेन लब्ध्वा तत्पराः संतस्तदुक्ताः समुण ब्रह्मोपासनरूपाः कर्मसमुचिताः क्रियाः कुर्वाणाः परमं निर्विशेषं ब्रह्म जिज्ञासमानाश्चातएव यशोन्विताः २१

इदमिति । तैसर्वं इदं विचारितवतः इदं किं यो ब्रह्मिष्ठादिलक्षणोऽस्मत्तो गुणाधिकश्च परं ब्रह्म वेदस्तद्वत्त्वार्थः २२ इति चित्ताकुलान्तेषामनुग्रहाय पिप्पलादाख्यो मुनिस्तत्रागत इत्याह इतीति । २३ तमायांतमिति । सर्वमस्मत्प्रजनांतं वक्ष्यतिसमायास्यतीति २४ तस्मिन्निति । तस्मिन् पिप्पलादेसमीपमागते सतितमभ्युत्थानादिना पूजयित्वा शास्त्रानुसारेण समित्प्रभृत्युपासनहस्त इदमूचुः इदं किं हे भगवन् संसारभयेन शरणागतान् शाखाविउपदिशेति द्वयोरर्थः २५ । २६ सचमुनिस्तां प्रतीदमुक्तवानित्याह एवमुक्तइति २७ पिप्पलादस्य मुनेर्वचनमभिनयति श्रद्धावतेपीति चतुर्भिः । श्रद्धावानपि शिष्यो यदि संवत्सरवासेनापरीक्षितो भवेत्तदा तस्मै नूयान्नोपदिशेत्तदेतन्मर्यादारहस्यं भवद्विरपि गम्यते ज्ञायते इत्यर्थः २८ ततइति । तत उक्तमर्यादावशात् भवतां स्वभावतस्तापसत्वादिशालित्वेपि पुनः संवत्सरपर्यंततपःश्रद्धाब्रह्मचर्यान्वितैर्मत्समीपे वासः कर्तव्य इति द्वयोरर्थः २९ । ३० ततोहमिति । ततः संवत्सरवासानंतरं वक्ष्यामि समायास्यामि यथामिति तदेतन्मद्वचो यदि भवज्योरोचने भवतः प्रीणयति तदानुष्ठेयमित्यर्थः ३१ एवं तेनोक्ते सति सर्वे तदुक्तं च कुरित्याह एवमिति । चतुर्थपाद उत्तरान्वयी ३२ मुंडके परापरभेदेन द्वे विद्ये प्रदर्शिते तत्रापरविद्यायाः कर्मोपास

इदं विचारयामासुरस्मभ्यं कोऽब्रवक्ष्यति ॥ ब्रह्मिष्ठः श्रोत्रियोऽस्मत्तो गुणैरप्यधिकश्च यः २२ इति चितयतां तेषां पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भगवान्स्वेच्छयैवायातंदे शं ब्रह्मवित्तमः २३ तमायांतं विलोकयाथ दूरतस्ते मुनीश्वराः ॥ इदमूचुर्हृष्टचित्ता एष सर्वं हि वक्ष्यति २४ तस्मिन् समागते सर्वे स्वासनेभ्यः समुत्थिताः ॥ बद्धांजलिपुटाञ्जुर्नमस्कृत्य चतं विभुम् ॥ समिदादिकराभूत्वा यथाशास्त्रं महाधियः २५ भगवन्सर्व एवैते वयं संसारतापतः ॥ भीतास्त्वां शरणं प्राप्ताः शाध्यस्मान् शरणागतान् २६ एवमुक्तो यतैर्विप्रः पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ इदं वचनमाहेतान् मुनीन् सर्वान् महामतिः २७ श्रद्धावतेपि नूयादसंवत्सरवासिने ॥ गुरुः शिष्याय विप्रास्तद्भवद्विरपि गम्यते २८ ततो भवंतो मुनयो यद्यपि स्युः स्वभावतः ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादि निरताः सर्वदेवहि २९ तथापि भूय एवापि समीपे मेऽब्रवत्सरम् ॥ ब्रह्मचर्यादि निरता वा संकुर्वंतु तापसाः ३० ततो हं भवतां प्रश्नान् सर्वान् वक्ष्यामि सर्वथा ॥ ज्ञावज्ज्ञानं भवज्यश्चेद्गोचरे तद्विधीयताम् ३१ एवमुक्ते तथाच कुस्ते सर्वे श्रद्धयान्विताः ॥ प्रणिपत्य महात्मानं वत्सरे विगते सति ३२ कात्यायनः कबंधी च समागम्येदमब्रवीत् ॥ भगवन्कुत एवेमाः प्रजाः कारणतो जनिम् ॥ प्राप्नुवंती ह तन्मह्यं वदस्व मुनि सत्तम ३३ एवमुक्ते विराजः स सृष्टिमाह मुनीश्वरः ॥ परित्यज्य महासृष्टिं विज्ञातां तेन शास्त्रतः ३४ प्रजापतिः पुरा सृष्टिं सिसृक्षुर्जगदीश्वरः ॥ पर्यालोच्य स सर्जादा वग्नीषोमौ महामतिः ३५ अग्निः प्राणस्तथा दित्यः सर्वदिक्करणः पुमान् ॥ विश्वरूपः सुवर्णाभोजा तवेदाः परायणम् ॥ ज्योतिरात्मा सहस्रार्चिर्बाह्यः प्राणः शतात्मक ३६

नभेदेन द्विविधायाः फलं सृष्टिमुखेन निर्णेतुं प्रथमप्रश्नं कबंधी आख्यः कात्यायनश्चकारेत्पाह कात्यायन इति । वत्सरेव्यपीते सति कात्यायनः पिप्पलादमित्यपृच्छत् इति किं हे भगवन् प्रजाः कुतः कारणतो जनिं प्राप्नुवंतीति ३३ एवमुक्तइति । एवं पृष्टे सति पिप्पलादमुनिस्तस्मै कात्यायनाय विराजः प्रजापत्याख्यायाजगतः सृष्टिस्तामेवोक्तवान् ईश्वरावधिकामहासृष्टिः पंचमहाभूतहिरण्यगर्भादिसंबन्धिनी सृष्टिः साऽनेमकात्यायनेन शास्त्रतो विज्ञाते वेतितामुपेक्ष्येत्यर्थः ३४ प्रजापत्यां सृष्टिमभिनयति प्रजापतिरित्येकादशभिः । प्रजापतिर्विरादसि स्रक्षुः सृष्टिं सृष्टिं मिच्छन्नग्नीषोमौ भोक्तृभोग्यलक्षणो ससर्जं कृत्वा एतौ मिथुनरूपेण विविधां सृष्टिं कर्तुं समाविति विचार्येत्यर्थः ३५ तत्र भोक्तरूपस्याग्नेः सर्वात्मतामथादित्य इत्यादि ब्राह्मणविशेषादिमंत्रश्रवदतितयोरर्थमाह अग्निरिति । तयोर्मध्ये योऽग्निः सोऽध्यात्मप्राणरूपः प्राणस्य संघातवशीकारलक्षणभोक्तृत्वस्य स्फुटत्वात् तथा हि देवमादित्यरूपः तत्रादित्यस्य भोक्तृत्वस्फुटोकाराप्रविशेषणानि सर्वदिक्करण इत्यादीनि सर्वासां-

आ. पु.

॥ २ ॥

दिशांकरणं विभजनमुदयादिनायस्य स तथा एतेन प्रकाशद्वारा सर्वत्र व्याप्तिर्भोक्तृत्वोपयोगिनो सूचिता अतएव पुमान् सर्वस्य प्रकाशस्य भोक्तृत्वार्थः सर्वात्मत्वाद्धिस्वरूपः श्रुतौ हरिणपदेन मरीचिमद्वाचके न तत्र कांचनाभत्वं सूचितमित्याह सुवर्णाभ इति । आतं वेदो ज्ञानरूपधनं यस्मात्स तथा एतेन सर्वज्ञेयव्याप्तिर्दिशता सहस्रकिरणरूपेण ज्योतिरात्मा प्रकटज्योतीरूपः तथा सर्वप्रजानां बाह्यः प्राणः पुनः कीदृशः शतात्मकः अनेकधा व्यष्टिप्राणिरूपैर्वर्तमान इत्यर्थः ३६ प्राणरूपस्याग्नेः संवत्सराख्यकालरूपेण स पृथ्वीबोधनाय तावदुत्तरायणादितदवयवात्मकत्वमाह संवत्सराय्येति । संवत्सराद्धेनामकं यदुत्तरायणं प्रसिद्धं तदपि कथितं वर्णिता ग्रिरूपतयेति शेषः तत्र हेतुतया उत्तरायणस्य सूर्यद्वारा प्रापकत्वमाह आस्तिका इति । येनोत्तरायणरूपमार्गं जादित्यं भित्वा ब्रह्मचर्यादिसंपन्नास्तापसागच्छंतीत्यर्थः यदित्याद्युत्तरायणीति द्वयोरर्थः ३७ । ३८ प्रसंगेनोपासनाफलं दर्शयति प्राणायतनमिति । यच्च सूर्यमंडलभेदेन अदः परोक्षस्थानं प्रयाति एतत्स्थानं वैदिकैः प्राणायतनं प्राणसमष्टिरूपस्य हिरण्यगर्भस्य वा सस्थानं यथा मृत्युभयाभ्यां वर्जितं ब्रह्मलोकसंज्ञं चोक्तं यदिवं स्थानं सूर्यमंडलात्परस्ताद्वर्त्तते इत्यर्थः ३९ अस्य स्थानस्य क्रममुक्तिप्रयोजकत्वमहं प्रहोपासनलभ्यत्वं चाह अस्मिन्निति । ब्रह्मणः सगुणस्य विज्ञानमभेदेनोपासनं तद्वत् उर्ध्वरेतसो ब्रह्मणा अस्मिन्नुक्ते सूर्यमण्डलात्परस्मिन् स्थाने गत्वा पुनरत्र संसारमंडले नागच्छंतीत्यर्थः यथाच सूर्यमंडलप्रापकत्वाद्दुत्तरायणं प्राणलक्षणाग्रिरूपतयोक्तं तथा मासघटकः शुक्लपक्षः पक्षघटको दिवसश्चाग्रिरूपो बोध्यः देवयानमार्गघटकत्वस्यानयोरपि समत्वादिति भावः ४० यथाग्नेः सूर्यादिरूपाणि दाशैतानि तथा भोग्यलक्षणस्य सोमस्याप्या

संवत्सरार्धसंज्ञं यत्कथितं चोत्तरायणम् ॥ आस्तिकायेन गच्छंति दुपास्यात्मानर्षजसा ३७ एतं भित्वा महात्मानमादित्यममितौजसम् ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना यत्प्रयांत्यदः ३८ प्राणायतनमेतद्विकथितं वेदवादिभिः ॥ अमृतं चाभयं चैतत्स्थानं कं परमं तथा ॥ ब्रह्मलोकाभिधं सूर्यात्परतो यद्विवर्त्तते ३९ अस्मिन्गताः पुनर्नैते आवर्त्तंते कदाचन ॥ ब्रह्मविज्ञानसंपन्ना ब्राह्मणा उर्ध्वरेतसः ॥ शुक्लपक्षोपि दिवसः प्रोक्तोऽग्निः प्राणरूपपृक् ४० सोमात्मको यं भगवांश्चंद्रमादक्षिणायनम् ॥ येन यांति महात्मानो धार्मिकाः श्रद्धयान्विताः ४१ कृष्णपक्षस्तथारात्रिर्यस्यां रतिमुपेयुषां ॥ ब्रह्मचर्यं भवेन्नित्यं गृहस्थानां स्वयोषिति ४२ अग्नीषोमात्मकं यत्तु मिथुनं वत्सरोहिसः ॥ पंचतुरूपी भगवान्मासद्वादशरूपभृत् ४३ ऋतुषट्कारासीनः सूर्यश्चक्रैः सदैव यः ॥ युलोकस्थोऽत्र पर्जन्यहेतु रक्तः पिता हि यः ४४

४ सोमात्मक इति । अयं चंद्रमा भोग्यामृतादिरूपत्वात् सोमात्मकं बोध्यम् तथा दक्षिणायनमपि सोमात्मकं बोध्यम् तत्र हेतुं चंद्रप्रापकत्वं दर्शयन् कर्मिणां गतिमपि सूचयति येनेति । येन दक्षिणायनेन धार्मिका इष्टादिकारिणश्चंद्रलोकं गच्छंतीत्यर्थः ४१ कृष्णेति । यथाच दक्षिणायनं सोमात्मकमुक्तं तथा कृष्णपक्षो रात्रिश्च सोमात्मकत्वे हेतुं रतिकालत्वमाह यस्यामिति । यस्यां रात्रौ स्वयोषिति रतिं भजतां गृहस्थानां ब्रह्मचर्याविष्टवत्कृत्यर्थः एतेन दिवसस्य प्राणरूपाभ्यां प्रापकत्वात् तत्र रतिसेविनां केवलं ब्रह्मचर्यहानिः किंतु प्राणहानिरपि तिसूचितम् ४२ उत्तरायणदक्षिणायनरूपयोः शुक्लकृष्णपक्षरूपयोरहोरात्ररूपयोश्चाग्नीषोमयोर्देतन्मिथुनत्रयमुक्तं तत्समुदायः संवत्सरः प्रजापत्यात्मा बोध्य इत्याह अग्नीषोमात्मकमिति । मिथुनं युगलमयमर्थः पंचपादमित्यादिना मंत्रेणाप्युक्त इति सूचयंतं सतदर्थमाह पंचतुरूपीति दलत्रयेण । भगवान्प्रजापतिः संवत्सरात्मको हेमंतशिशिरावेकीकृत्य पंचभिर्ऋतुभिः पादभूतैरूपी रूपवान् कृत्वययं वेदादिशमासैश्च रूपभूतघटिता वयवः पुनः कीदृशः यश्चक्रैः शुभाराख्ये कीदृशे ऋतुषट्कारेण स्थानीयं यस्य तथाभूते सूर्यरूपेण सदैव स्थितः पुनः कीदृशः युलोकस्य स्वर्गलोकस्योपरि स्थितः पर्जन्यस्य मेघस्य हेतुत्वेन जगतः पिता चेत्पर्थ इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४

तत्र जगत्पितृत्वं स्फुटयति अग्नीषोमात्मकस्येति । अत्येत्पनंतरं कार्यमिति शेषः । तथा च सूर्ये चंद्रदक्षिणायनोत्तरायणादिरूपैरग्नीषोमात्मकस्यास्य महात्मनः प्रजापतेः कार्ये नृपिद्वारा नवांशे स्थानतो
 न्नात्संधुक्षिताज्जाठराग्निपाचिताद्वेतोद्वारा विविधाः प्रजा जायन्ते एवमग्नीषोमद्वारा प्रजापतेः कारणत्वमित्यर्थः ४५ अथोपास्यस्य प्राणस्य प्रथमप्रश्ने सूर्यादिरूपैरधिदैववर्णितप्रभावस्याप्यध्यात्मैतत्प्रभा
 वनिर्णयाय द्वितीयप्रश्नमुत्थापयति अथोपरतइति । तस्मिन्कात्यायने उपरते तृष्णीं भूते सति भार्गवो वैदर्भिः पिप्पलादमपृच्छत् हे भगवन् अस्याध्यात्मसंघातरूपस्य जगतो विधारकाधारणकर्तारः कति
 क्रियंतो देवाः सन्ति तेष्वपि प्रकाशस्य कर्तारः कति सन्ति तथा एते पु सर्वे पु पुमान् कीर्त्यति शयवान् अतएव श्रेष्ठः कएतम् जिज्ञासितमर्थं त्रयं वदप्रतिपादयेति द्वयोरर्थः ४६ । ४७ एवमुक्तइति । एवमु
 क्तः पृष्ठः पिप्पलाद आह आकाशादीनि पंचभूतानि वागादीनीन्द्रियाणि मनः सहितान्येकादश संकलने षोडश सप्तदशः प्राण इत्येते सप्तदश देवाः सर्वशरीराणां वारका इत्यर्थः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणीति ।
 तेष्वपि ज्ञानेन्द्रियपंचकं तदध्यक्षं मनश्च एतानि षट्प्रकाशकानीत्यर्थः ४९ श्रेष्ठइति । एतेषां विधारकाणां मध्ये एष श्रेष्ठोऽयः पंचभिर्वृत्तिभिः प्राणापानव्यानोदानसमानाख्यैरूपैर्वपुषि स्थितः प्राणनामा
 यतस्तेन प्राणेन विमुक्ते देहे धारणं स्थितिर्न दृश्यते इति ५० तत्र हेतुतया इतरेषां स्थितः प्राणस्थित्यन्वयव्यतिरेकावाह प्राणे सतीति । अत्र देहे प्राणे सति स्थितिमतिवागादिः करणगणस्तिष्ठति तत्र

अग्नीषोमात्मकस्यास्य न चान्नस्यान्महात्मनः ॥ अन्नात्संधुक्षिताद्वेतोरेतस्य प्रजा इमाः ॥ जायन्ते विविधा एवमग्नीषोमौहिकारणम् ४५ अथोपरत एतस्मिन् विद
 भिर्भार्गवो ब्रवीत् ॥ देवाः कत्येव भगवन् जगतोस्य विधारकाः ४६ कतरेवात्र कर्तारः प्रकाशस्य चकः पुमान् ॥ एतेषु श्रेष्ठ एतन्मै सर्ववदमहामुने ४७ एवमुक्तोऽथ तं
 प्राह पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ पंचभूतानि वागाद्याल्लक्ता एकादशैव ते ॥ प्राणश्च सर्वदेहानां धारकाः परिकीर्तिताः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणि पंचापितत्प्रकाशस्य हेतवः ॥
 विशेषतो मनस्तत्र प्रकाशे कारणं स्मृतम् ४९ श्रेष्ठो विधारकश्चैष पंचवृत्तिर्वपुः स्थितः ॥ प्राणस्तेन विनिर्मुक्तेशरीरेनास्ति धारणम् ५० प्राणे सति शरीरे स्मिन्वागा
 दिरवतिष्ठते ॥ निर्गच्छन्ति च निर्याति मधुनीवेह मक्षिकाः ५१ प्रधानमक्षिका तत्र यद्विदिति स्थितिः सन्ति ॥ तदा व्रजे द्रजं त्यांतु संव्रजेन्मक्षिका गणः ५२ अन्वय
 व्यतिरेकाभ्यां वागाद्यैरपि निश्चितम् ॥ विधारकत्वं प्राणस्य ततस्ते कुर्वन्ते स्तुतैम् ५३ अग्निः सूर्यश्च पर्जन्यो विद्युदादिसमन्वितः ॥ मधवा पंचभूतानि सोमोऽपि स
 दसञ्च यत् ५४ विश्वं त्वमसितत्सर्वनाम रूपक्रियात्मकम् ॥ त्वयैव रथचक्रस्य नाभौ यद्वदराः स्थिताः ५५

प्राणेनिर्याति स्तुतिवागादिगणो निर्गच्छति यथा मधुमक्षिकामधुकराजालयश्रेष्ठस्य स्थितिगत्यधीनस्थितिगतिका इत्यर्थः ५१ दृष्टान्तमेव स्फुटयति प्रधानेति । तत्र मधुदेशे यद्विधानमक्षि
 कामधुकराजालयानिष्ठितदामक्षिका गणः संस्थातं त्रनेत् तस्यां प्रधानमक्षिकायां त्रजं त्यांतु सत्यांतु मक्षिका गणो ब्रजेदिति ५२ अन्वयेति । प्राणस्थितो चक्षुरादीनां संवत्सरप्रवासेऽपि संघातजीव
 मन्वयः प्राणोऽत्र मग्नप्रक्रमे सर्वेषामाकुलत्वं व्यतिरेकस्ताभ्यां श्रुत्युक्ताभ्यां प्राणस्य श्रेष्ठत्वं विधारकत्वरूपं यतो निश्चितं ततस्ते सर्वे देवाश्चक्षुराद्यभिमानिनः प्राणस्य स्तुतिवक्ष्यमाणरूपां कुर्वन्ते स्मैत्यर्थः ५३
 एषोऽग्निरित्यादिमंत्रं त्रयेन निरूपितं स्तुतिमभिनयति अग्निरिति पाद्विः । हे प्राण अग्न्यादिरूपं यद्विश्वं तत्त्वमेवासीति सर्वं यः तत्र पर्जन्यो वपुर्कोटरः विद्युदादीत्यादिपदेन अनुकूलवातादिग्रहः मधवा
 इन्द्रः भूतानि पृथिव्यादीनि सोमो भोग्यलक्षणः सन्मूर्ते असदमूर्ते चकारादमृतस्य देवभोग्यस्य वेदस्य च ग्रहः । सर्वात्मत्वे हेतुतया सर्वाधारत्वमाह तत्सर्वमित्यादिना । यतस्तत्सर्वं विश्वं त्व
 यैव स्थितं यथा रथचक्रावयवेनाभौ अराः स्थितास्तद्वदिति द्वयोरर्थः ५४ । ५५

पु०

३ ॥

चतुर्विधानामिति । जरायुजादिभेदेनचतुर्विधानांभूतानांप्राणिनारूपतःस्वरूपैस्त्वमेवजन्मभजसेतथाश्रुतौप्रजापतिपदोक्तौविराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवभवतीत्यर्थः ५६ विभूतीति । हेप्राण
यान्यत्रलोकेविभूतिमतिंऐश्वर्यशालीनिसत्वानिप्राणिजातानिसंतियथदेवेषुवन्दिःपितृपुनादीमुखाऋषिपुसत्यपराअंगिरसामयवैत्यादयस्तानिस्वधापितृमोदिकास्वाहादेवमोदिकाएताभ्यांसंहिता
नितवैवरूपाणीत्यर्थः ५७ सर्वोद्रेयेति । हेप्राणयातेतनुर्मुनिंश्चक्षुरादिपुबलमादयानातिष्ठतितांशिवामनुकूलपरिणामवर्तोकुरुवयंसर्वैतेत्वदीयाःस्मभवामःअतोस्मदपराधंक्षमित्वाकदाचिदपिमा
उत्कमीरुत्क्रमणंमाकुर्वित्यर्थः ५८ प्राणस्येदमिति । त्रिदिवेस्वर्गोपलक्षितेलोकत्रयवर्तमानंसर्वप्राणस्यतववशेभवति एवंजानतोस्मान्पुत्रान्मातृवदक्ष तथाश्रियंवेदत्रयीरूपांब्राह्मीक्षात्रियां
हिरण्यादिरूपांविधेहि कुरु तथाप्रज्ञासंमतिमस्माकंकुर्वित्यर्थः ५९ एवंश्रेष्ठत्वेनावधारितस्यप्राणस्योपासनांविधातुंतदीयोत्पत्तिस्थित्यादिनिर्णयहेतुंतीर्थप्रश्नमवतारयति प्राणमिति । त
स्मिन्भार्गवेप्राणश्रेष्ठताविनिर्णयेनतूष्णोभूतेसति कौशल्यआश्वलायनस्तंमुनिमपृच्छदिति ६० अमुंप्रश्नपडिधमभिनयति भगवन्नितिद्वाभ्यां । प्राणस्यकुतउत्पत्तिरितिप्रथमःप्रश्नः सप्राणःशरी
रेकथंगच्छेत्तस्यशरीरेणसंबन्धेकिमितिमिच्छामितिद्वितीयः स्म्राणआत्मानंविभज्यसर्वदेहेषुकथंतिष्ठतीतिवृत्तीयइत्यर्थः ६१ केनायमिति । तथाअयंप्राणःकेनद्वारेणवृत्तिविशेषेणवानिमित्तेनवा

चतुर्विधानांभूतानारूपतस्त्वंप्रजायसे ॥ विराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवचापरः ५६ विभूतिमंतिसत्वानिजगत्त्यस्मिन्नाहियानिभोः ॥ स्वधास्वाहान्वितान्यत्र
प्राणरूपाणितानिवै ५७ सर्वोद्विगतायातेतनुःप्राणाऽवतिष्ठते ॥ शिवांतांकुरुतेह्यमातोमोक्मीःकहिंचिद्विभो ५८ प्राणस्येदंवशेसर्वत्रिदिवेयत्प्रतिष्ठितम् ॥
मातेवपुत्रान्गक्षत्वंश्रियंप्रज्ञाविधेहिनः ५९ प्राणश्रेष्ठंविनिश्चित्यतस्मिन्नुपरतेसति ॥ आश्वलायननामासकौशल्यःपृष्ठवान्मुनिम् ६० भगवन्पिप्पलादायंकुतः
प्राणोविजायते ॥ शरीरेवाकथंगच्छेदात्मानंचकथंहिसः ॥ विभज्यसर्वदेहेषुप्राणस्तिष्ठतितद्वद ६१ केनायमुत्क्रमंगच्छेत्कथंचैषविधारयेत् ॥ बाह्यमाध्यात्मि
कंसर्वजुगदेतच्चराचरम् ६२ एवंपृष्ठस्तदाप्राहपिप्पलादोथतंप्रति ॥ अतिप्रश्नानिमान्यस्मात्पृच्छसित्वंमुनेत्रभोः ॥ ब्रह्मिष्ठोसिततस्तुभ्यंवक्ष्याम्येतत्त्वयोरि
तम् ६३ आत्मनोजायतेप्राणःसदाछायेवदेहतः ॥ मनःकृतैःकर्मभिश्चसर्वदेहमयंवजेत् ६४ मनोत्रकुरुतेकर्मशुभंवाऽशुभमेववा ॥ भुंक्तेतदेवनिखिलंफलमा
त्मप्रसादतः ६५ तस्यैवकर्मणाप्राणःशरीरपरिरक्षकः ॥ शरीरंचाष्टयान्नित्यमात्मनोयोजनिंगतः ६६

उत्क्रममस्माच्छरीराज्जिक्क्रमणंगच्छेदितित्रिधाचतुर्थः एषप्राणोबाह्यमपिभूताधिदैवरूपंकथंधारयतिसंबद्धचपोषयतीतिपञ्चमः कथंवाध्यात्मंधारयतीतिपष्ठइत्यर्थः ६२ एवंपृष्ठइति । तमाश्व
लायनं अतिप्रश्नान्यदीयप्रश्नमतिक्रान्तान्अतिसूक्ष्मानितियावत् एतादृशानिमान्प्राणोत्पत्त्यादिरूपानर्थान्भोमुनेयतस्त्वंपृच्छसिततोहेतोरत्रमुनिसमाजेब्रह्मिष्ठोऽप्यसे अतिशयेनब्रह्मवान्ब्रह्म
परोब्रह्मिष्ठः तुभ्यमुत्तमाधिकारिणेतत्त्वपृष्ठमर्थजातवक्ष्यामीत्यर्थः ६३ तत्रप्रथमप्रश्नोत्तरमाह आत्मनइति । यथादेहाच्छायाप्रतिबिंबादिरूपादर्पणसंनिध्यादिरूपनिमित्ताज्जायतेतथैवजी
वरूपःप्राणोप्यात्मनःपरमार्थसत्याद्विवात्प्रतिबिंबभूतोजायते एतेनप्रतिबिंबस्यबिंबाद्यथापृथक्सत्ताहीनत्वेनतस्मात्त्राश्रितत्वंतथास्यप्राणस्यात्ममात्राश्रितत्वमितिसूचितं । द्वितीयप्रश्नोत्तरं
प्रपंचयति मनःकृतैरित्यादिनापालकइत्यंतप्रथेन । अयंजीवरूपःप्राणस्तत्तदेहंपद्रजतिनेतेनदेहेनयत्संबद्धचतेतत्रनिमित्तभूतानिमनसाविज्ञानात्मकेनकृतानिकर्माण्येवेत्यर्थः इयंपूर्वदलटी
का ६४ तत्रहेतुतयामनसएवकर्तृत्वभोन्तृत्वयोराधारत्वमाह मनोजेति । आत्मनःप्रसादेनप्रतिबिंबरूपेणचेतनायमानंमनमेवात्रसंसारेशुभादिकर्मणांकर्तृत्वफलभोक्तृत्वैत्यर्थः ६५ तस्यैवेति ।
तस्यमनसएवकार्यभूतेनमानसालयेनकर्माणानिमित्तेनप्राणस्तत्तच्छरीरंरक्षाप्रोति । कौटशः शरीररक्षकत्वेनप्रसिद्धः यस्यचित्पत्तिरात्मनउक्ता ६६

ननु सारिवाचिकयोः विकर्मणोः संसारनिमित्ततयाप्यत्रोक्तः कथमप्रमानसस्येव संसारनिमित्तलोच्यते इति शंके कर्माणीति । अत्र शास्त्रे देहवाहमनस्विपाणादेतुनात्रैविध्यात् पुण्यादीनि कर्मणि शा-
रीरादिभेदेन त्रिविधान्येव सर्वेषां प्रसिद्धानीत्यर्थः ६७ तथापि कारणमाधान्यमादायमानसकर्मणः प्राधान्यमिति याह इन्द्रियाणीति । इन्द्रियसहिते देहः कर्मकर्तुं स्वतंत्रो न भवति किंतु मनसाधिष्ठि-
त एव कर्तुं प्रभुः समर्थो भवतीत्यर्थः ६८ किंच मनोव्यापारमंतराकृते कर्मणि फलारंभकतावच्छेदकस्य पुण्यत्वविदेरेवाभावात्कथं संसारहेतुतयाह अमनस्कस्येति । मनसानुगृहीतस्य देहादेषां कर्म-
तत्पुण्यत्वेन पापत्वेन वा क्वचिदपिनोक्तमित्यर्थः ६९ कथं तर्हि मनोव्यापारविज्ञानमंतराकृतानामेव ब्रह्महत्यादीनां प्रायश्चित्तविधिर्विज्ञानकृतानां च प्रायश्चित्तत्रैगुण्यमितियमशास्त्रमर्थदेत्याशं काम-
नृद्यपरिहरति यद्यपीति । यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणामालोचनं विनैव कृतानां पापकर्मणां प्रायश्चित्तिर्विहिता तथापि सा प्रायश्चित्तिर्मानसव्यापारयोगादेवातुष्टीयते नान्यथेत्यर्थः ७० एतदेव स्फुटयति
अबुद्धीति । सोऽबुद्धिपूर्वकारिणोऽप्यबुद्धिपूर्वमया कृतमित्येवं मनसा विचारयतितदैव प्रायश्चित्ताधिकारी भवति नान्यथा तथा ननु संशयानपीत्यर्थः ७१ मनोयोगादिति । ततो मनोव्यापारवि-

कर्माणि त्रिविधान्यत्र पुण्यपापात्मकान्यपि ॥ देहेन्द्रियमनोहेतुत्रैविध्यात् सर्वदेहिनाम् ६७ इन्द्रियाणि च देहोऽपि न स्वतंत्रः कदाचन ॥ कर्मकर्तुं प्रभुः किंतु मनसा सम-
धिष्ठितः ६८ अमनस्कस्य यत्कर्म देहेन्द्रियगणस्य च ॥ न तत्पुण्यं च पापं वा शास्त्रेषु परिपठ्यते ६९ यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणां प्रायश्चित्तिर्हि कर्मणाम् ॥ उक्ता तथापि
मनसा प्रोगे सत्येव सा भवेत् ७० अबुद्धिपूर्वा हि कृतं मयेत्येवं विचार्यसः ॥ मनसा कुरुते पश्चात्प्रायश्चित्तं न चान्यथा ७१ मनोयोगात् ततस्तस्य पुण्यं पापं च तद्भवेत् ॥
अनुष्ठितमबुद्ध्या यन्नान्यथा कर्हि चित्कचित् ७२ आत्मनो नैव कर्तृत्वं भोक्तृत्वं वापि विद्यते ॥ अविक्रियत्वतस्तस्मात्सर्वतन्मनसि स्थितम् ७३ मन एव ततः पापं पु-
ण्यं वा कुरुते सदा ॥ ताभ्यां च सर्वमेवेदं भवेद्देहेन्द्रियादिकम् ॥ प्राणोऽपि च ततस्तस्मात्प्राणो देहमायातिपालकः ७४ आत्मानं प्रविभज्यैष पंचधा देहसंश्रितः ॥ नियुंक्ते मं-
त्रिणो यद्वा जेन्द्रियगणं तथा ॥ तत्र तत्र नियुंक्ते सौ प्राणो व्यापारकारकः ७५ पायूगस्थगतोऽपानः प्राणः सप्तसु विस्थितः ॥ मूर्द्धन्याधारयोर्मध्ये समानः सर्वदेहगः
७६ कोट्योद्गासति स्तद्वत्सहस्राणि दशैव च ॥ शतमेकाधिकं नाड्यो हृदयं स्थाहि देहिनाम् ७७

नाप्रायश्चित्तादर्शनाय कर्मबुद्ध्यानुष्ठितं तन्मनोयोगादेव पुण्यं पापं वा प्रतिपद्यते इत्यर्थः ७२ किंच शुद्धात्मनो निर्विकारत्वेन कर्तृत्वाद्ययोगाद्देहादीनां पारतन्त्र्यस्योक्तत्वाच्च कर्तृत्वादिभागिनि मन-
स्येव पुण्यादिकं स्थितमित्याह आत्मन इति ७३ फलितमाह मन एवेति । ताभ्यां मनःकृतपुण्यपापाभ्यां भवेत्जायेतततः कर्मवशादेव प्राणस्तत्तद्देहेन संबद्धयत इत्यर्थः ७४ तृतीयप्रश्नोत्तरं प्र-
पंचयति आत्मानमिति सप्तभिः । एव प्राणो देहसंस्थितः स ज्ञात्मानं पंचधा वक्ष्यमाणैः पंचभिः प्रकारैर्विभज्य इन्द्रियगणं तत्र तत्र व्यापारे नियुंक्ते प्रेरयति यथाराजामंत्रिणः प्रेरयति तद्वत् कहिंशः प्राणः
क्रियाशक्तिमयत्वेन व्यापारकारक इत्यर्थः ७५ प्राणादिभेदांस्तत्स्थानानि चाह पायूगस्थेति । अपानाख्यः प्राणभेदः पायूगस्थयोः स्थित्वा पुरीषादिविभागं कुर्वन्वर्तते प्राणः प्रधानभूतस्तु सप्त-
सुनासिकाश्रवणनयनयुगलमुखरूपेषु मूर्द्धन्यच्छिद्रेषु तिष्ठति समानाख्यो भेदस्तु भुक्तपीतसमीकर्तृत्वेन सर्वदेहोपापकोऽपि मूर्द्धन्यच्छिदाणामाधारचक्रस्य च मध्ये विशेषतस्तत्तिष्ठतीत्यर्थः ७६ अथ व्या-
नाश्रयदेशं वक्तुं तद्वायुयोग्यानां नाडीनां परमसंख्यामाह कोट्य इति । दाससति कोट्यो दशसहस्राणि एकोत्तरं शतं चेत्ते तावत्यो हृदये स्थिताना बभूवु इत्यर्थः ७७

३७

11 2 11

मिति । अयमुदानो मरणकाले पुण्यतः परिच्छिन्नफलकस्पेष्टापूर्तादिपुण्यस्योदये सुखदं स्वर्गादिलोकं नयति पापतस्तु दुःखदं नरकं नयति उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामुदिताभ्यां मनुष्यलोकं नयति एतादृशं प्रतिबंधकाभावे तु ब्रह्मलोकं नयतीति भावः ततः क्षीणकर्मणां तत्त्वविदामुत्क्रमणाददर्शनात् तस्य प्राणस्य उत्क्रमणं कर्मनिमित्तकमेवेत्यर्थः ८२ कथं बाह्यांत विचारकत्वमिति पंचमपट्टप्रश्नयोरुत्तरमाह एतैरिति । एवमप्राण एतैरुक्तैः प्राणापानसमानव्यानोदानाख्यैर्भेदैश्चक्षुर्वादिगौणरूपैश्च अंतः अध्यात्मस्थित्वाविविधं जगद्धारयेत् तथा बाह्यांतो बाह्यैरादित्यपृथिव्यादिभिरूपैर्जगद्धारयेदित्यर्थः ८३ प्राणादीनां क्रमेण बाह्यरूपाण्याह चक्षुरिति । चक्षुष आदित्यस्य च भेदो नास्ति उभयोः प्राणस्वरूपत्वात् तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायानुगुण्यात् तथा च प्राणाख्यभेदस्य बाह्यरूपमादित्य इति भावः तथा अपानाख्यभेदस्य बाह्यरूपं पृथिवी पृथिव्याऽपानाकर्षणदर्शनात् तथा समानस्य देहमध्यस्थस्य स्वर्गपृथिव्योर्मध्यवर्ती आकाशाबाह्यरूपं मध्यवर्तित्वसाम्यात् तथा व्यानस्य सकलनाडीव्यापकस्य वायुर्बाह्यरूपं व्यापकत्वसाम्यात् तथा उदानस्य तेजोबाह्यरूपं खद्रमनस्वभावसाम्यादित्यर्थः अत्रेदं बोध्यं पट्टोपदिशत इदं पंचच्छिद्रोपासनायामपानादेरुपादिद्वयतां कृत्वैव मुक्तं तथापि रूपभेदोपोदलितज्ञात्वाभेदेन प्रकृतत्रियायास्ततो भेदादुद्योष इति ८४

उदान्तेजसोरभेदोपपत्तिः श्रुत्यादाशितातामभिनयति तेजसोति ॥ परमाज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ज्ञानमंतःकरणवृत्तिरूपं ऊष्मास्पृशेन्नोपलम्पाउष्णता आदिपदेननेत्रनिमीलनोपलम्पा
नामयूरपिच्छाकाराणां केशोद्काणाग्रहः एवंविधरूपेदेहसंबद्धे तेजस्युपरतेशांते सत्ययं जीवः प्राणं प्रयाति ऊर्ध्वोच्छ्वासरूपप्राणवृत्तिप्रधानो भवति स च प्राणोऽश्मयः आपोमयः प्राण इत्यादिश्रुतिपुत्रलम
यत्नेन प्रसिद्धोऽप्यत्र मरणकाले उदानवृत्त्यातेजोरूपया संयुतः सन् लोकांतरं नयेदित्यर्थः नथावतेजोऽप्यतिरेके उदानस्थितेरुच्छेददर्शनादुदानतेजसोरभेदइति भावः ८१ सप्राणः कंलोकांतरं नयतीत्या
कांक्षायां तमेव जीवमित्याह अंतेइति । योजीवोऽस्ते मरणकाले अनेन तत्तदर्थोकारेण कर्मरूपतः कर्मानुसारिरूपं परिणामो यस्य तथा भूतेन च वेतसा संस्कृतो मरणकालोद्भूतकर्मवशाद्वा विशरीराकारवि
ज्ञानज-यसंस्कारवानितियावत् तस्योत्क्रमणयोग्यता बोधनाय विशिनष्टि मानसेनेति । पुनः कीदृशो जीवः इन्द्रियैः सहितेन मानसेन मनसा आत्मना प्राणेन च एकस्तादात्म्या पञ्चस्तं लोकांतरं
प्राणो नयतीति पूर्वोक्तसंबंधः ८६ उक्तविज्ञानफलमाह प्राणमिति । परमात्मन उत्पन्नः कर्माधीनशरीरसंबद्धस्तत्तत्स्थानेषु स्थितः सकलाध्यक्षोऽधिदैवमध्यात्मं च सर्वसंबद्धः प्राणोऽस्मीत्येवंप्रः
प्राणमुपास्तेतस्य विद्यारूपः शिष्यपरंपरात्मको जन्मरूपः पुत्रपौत्राद्यात्मकश्चवंशो न विनश्यतीत्यर्थः ८७ अमृतश्चेति । तथा प्राणोपासनया चित्तशुद्धिद्वारा जनिता दात्मविज्ञानादमृतश्रवति

तेजस्युपरतेयस्माज्ज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ॥ प्राणं प्रयाति जीवो यं प्राणो लोकांतरं नयेत् ॥ तेजसोदानरूपेण संयुतो त्राम्मयोपि च ८५ अंतेयश्चेतसानेन संस्कृतः
कर्मरूपतः ॥ मानसेनात्मना चैकं इन्द्रियैः संगतेन च ८६ प्राणमेवंमयोक्तं योजानीयात्पुरुषः सदा ॥ तस्य विद्यादिरूपेयं संततिर्न प्रहीयते ८७ अमृतश्चात्मा वि
ज्ञानात्प्राणाविद्यासमुत्थितात् ॥ भवेहुः खंयतो भूयो न व्रजेत्कार्ही चित्कचित् ८८ अथ तस्मिन्नुपरते गार्ग्यः सौर्यायणिर्वचः ॥ इदमाह विनीतात्मा पिप्पलादमुनी
श्वरम् ८९ स्वपंतिकानिव पुषिकानि जाग्रतिसर्वदा ॥ स्वप्नान् पश्येच्च कतरो देवः कश्च सुखं व्रजेत् ॥ प्राणादिकाश्च सर्वे मी आधारे कुत्र तर्हि वै ९० एवं पृष्ठस्तदा ते
न पिप्पलादस्तम ब्रवीत् ॥ चक्षुरादीनि सर्वाणि स्वपंतिस्वप्नदर्शने ॥ गत्वैकतां मनस्यत्र सुषुप्तौ समनां स्यपि ९१ प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः ॥
पच्यते शयने यस्मादन्नं जठरसंस्थितम् ९२

यतः पुनः संसारदुःखं न व्रजतीत्यर्थः ८८ एवंसगुणविद्याविषयः प्रश्नत्रयेणोक्तोऽथ निर्गुणविद्यामोक्षमवधारयितुं चतुर्थप्रश्नं पंचविधमवतारयति अथ तस्मिन्निति । तस्मिन्नाश्रयाने उपरतेतु
ष्णीभूते सति सौर्यायणिर्गार्ग्यः पिप्पलादं प्रतीदं वक्ष्यमाणजातीयं प्रश्नं पंचक रूपं वक्ष्यमादित्यर्थः ८९ पंचविधं प्रश्नमेवाभिनयति स्वपंतीति । कानि स्वपंतित्वपापारोपरमरूपशयनस्याश्रयाः के इति
प्रथमप्रश्नः अस्य प्रयोजनं जाग्रदाश्रयनिर्णयः । यथापारोपरमेजाग्रद्विबृत्तिरूपं शयनं तस्यैव जाग्रदाश्रयताया अर्थसिद्धत्वात् एवं कानि जाग्रतिसदा स्वव्यापारारूढा इति द्वितीयः प्रश्नः । अस्य प्रयो
जनं शरीररक्षकनिर्णयः सदा सावधानस्यैव रसकत्वयोगात् । स्वप्नात्कः पश्येदिति तृतीयः प्रश्नः स्वप्नावस्थाश्रयनिर्णयफलकः स्वप्नावस्थायां सावधानस्यैव तदाश्रयत्वयोगात् । तथा सुखं सुषुप्तिकालि
कं कोप्रजतिमुक्ते इति चतुर्थः प्रश्नः सुषुप्त्यवस्थाश्रयनिर्णयः । तथा तर्हि सुषुप्तिकाले सर्वे मी प्राणादयः कुत्र कस्मिन्नाधारे तिष्ठंतीति पंचमः प्रश्नस्तुरीयस्याक्षरस्य निर्णयार्थ इति विभागः ९० एषां क्रमेणो
त्तराणि पिप्पलाद उक्तवानित्याह एवं पृष्ठइति । तैगार्ग्यं स्वप्नदर्शने स्वप्नावस्थायां चक्षुरादीनि दर्शयितुं प्राणिमूनसांस इह कृतां तादात्म्यं गत्वा स्वपंतितिवृत्तव्यापाराणि भवन्ति सुषुप्तौ तु समनां सिता
नि स्वपंतिं तथा च इन्द्रियविशिष्टमनोजाग्रदवस्थाया आश्रयइति भावः ९१ कानि जाग्रतीति द्वितीयं समाधत्ते प्राणेति । प्राणापानव्यानोदानसमानारूपाः पंच प्राणभेदाभिना जाठरेण सहिता
अतएवाग्निभावापन्ना इति यावत्ते सुषुप्तौ जाग्रति यतस्तदानीं मुक्तमन्नं पच्यते इत्यर्थः तथा च तेषु शरीररसका इति भावः ९२

अत्रविदुषः सुमस्याविश्रोताग्रिहोत्रसंपत्तिः श्रुत्यादशितातामभिनयति प्राणइति । अग्रिहोत्रिणां गार्हपत्याख्योऽग्निर्ध्रुवः आहवनीयस्तु होमार्थं गार्हपत्यात्प्रणीयते उद्धृत्य प्रज्वाल्यते इति प्रसिद्धं तथा प्रकृते अपानादंतःप्रविशद्वायुरूपान्प्राणो बहिर्च्छद्वायुरूपः प्रणीयते उत्थियते इति यावत् अनेन साध्यं येषां प्राणाख्यो भेद आहवनीयाग्निरूपः अपानस्तु गार्हपत्याग्निरूपः तथा अपानाख्यो भेदोऽन्वाहार्यपचनः अन्वाहार्यमोदनविशेषः सपचयते स्मिति व्युत्पत्त्यादक्षिणाग्निस्तद्रूपोऽपानाख्यभेदः दक्षिणतः स्थितत्वं साध्यात् यथा दक्षिणाग्निर्दक्षिणतः कुंडस्थितस्तथा अपानोऽपि हृदयपंचच्छिद्राणां मध्ये दक्षिणच्छिद्रे स्थित इति भावः समानाख्यो भेदस्त्वग्निपुगार्हपत्यादिपुसमः पक्षपातरहितो होता बोध्यः यजमाने कार्योत्तरव्ययजमानप्रतिनिधित्वेन शिष्यादिहोता प्रसिद्धस्तत्स्थानीयोऽत्र समान इत्यर्थः ९३ तत्र हेतुमाह उच्छ्वासमिति । यद्यस्मादयं समान उच्छ्वासनिःश्वासरूपे द्वे आहुती समे उत्कर्षोपकर्षहीनेन येत्प्रापयेदित्यर्थः पंचमो भेद उद्दानस्त्वस्याविद्वत्संबन्धिनोऽग्रिहोत्रस्य फलरूपः प्रसिद्धाग्रिहोत्रेऽपि फललाभस्य उद्दानसाध्येनोक्तमणेन लभ्यत्वादिति भावः ९४ प्रकृताग्रिहोत्रस्य यजमानमाह यजमान इति । तत्र प्राणाग्निसाध्येऽग्रिहोत्रेऽन्येऽन्यजमानस्थानीयं यतस्तं मनोरूपं यजमानं प्राणरूपा अग्नयो दिवारात्रो वाजातायां सुपुत्रो हृदं बुजमध्यस्थं ब्रह्मलोकं रूपं स्वर्गं नयति प्रसिद्धाग्रिहोत्रफलमप्यग्निभिर्दीयते इति प्रसिद्धं मुण्डके ९५ फलितं तृतीयचतुर्थप्रश्नोक्तं तत्रमाह मन एवेति ।

प्राण आहवनीयाख्यो गार्हपत्योऽप्यपानकः ॥ व्यानोऽन्वाहार्यपचनः समानोऽपि समोऽग्निषु ९३ उच्छ्वासमपि निःश्वासमाहुती यत्र येदयम् ॥ समे अस्याग्रिहोत्रस्य हृदयानः फलमीरितः ९४ यजमानो मनस्तत्र सुपुत्रोऽतमहर्निशम् ॥ प्राणाग्न्यो ब्रह्मलोके गमयंति हृदं बुजे ९५ मन एव ततः स्वात्मचैतन्यपरिदीपितम् ॥ पश्येत्स्वप्नं सुखं च्छेतुसौ संसारवत्स्थितम् ९६ मनःस्थितोऽयं आत्मा यंचैतन्यवपुरीरितः ॥ प्राणादिकं जगत्सर्वं तस्मिन्नेवावतिष्ठते ९७ वासवृक्षे यथा लोके पक्षिणो ने कदिग्गताः ॥ पृथिव्यादीनि भूतानि गुणैः सर्वैर्निजैः सह ९८ चक्षुर्गदीन्यपि तदा ज्ञानकर्माद्रियाणि हि ॥ चतुर्विधांतःकरणं प्राणाः पंचविधा अपि ९९ सजीव इन्द्रियादीनां व्यापारैरपि संयुतः ॥ आत्मन्यत्र स्थितः सोऽयमिन्द्रियैर्विविधैरपि १०० व्यापाराणां हि सर्वेषां कर्ता भेदविवर्जितः ॥ द्रष्टृत्वादिगुणो जीवसंज्ञोऽपि परमेश्वरः १०१ यस्त्वेवं पुरुषं संतमानं सर्वसंश्रयम् ॥ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां रहितं माययापि च १०२

यतः स्वप्रावस्थायां मनोजाप्रदुक्तं सुपुत्रोऽयं यजमानस्थानीयं ततो मन एव चित्प्रतिबिंबवशाद्देदीप्यमानं सत्स्वप्नान् पश्येत्स्वप्रावस्थाश्रयः तथा सुषुप्तिकालिकं सुखं पश्येत्सूक्ष्मरूपेण सुषुप्तेऽप्यश्रयः यतस्तदानीं संसारवत्स्वप्नसंसारानुपलभं पितृजलरूपेण स्थितमित्यर्थः ९६ पंचमं प्रश्नं समाधत्ते मनःस्थित इत्यादिना । मनसि स्थितः प्रतिबिंबरूपेणानुगतश्चैतन्यलक्षणश्च आत्मा स एव प्राणादिप्राणिचतुर्विधमंतःकरणं पंचप्राणाश्चैते पदार्थाः सपरिकरा उक्तात्मन्यवतिष्ठंत इति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ न केवलं जडपंच एव तत्र स्थितः किंतु विशिष्टरूपेण जीवोऽपि तस्याह सजीव इति । इन्द्रियांतःकरणप्राणानां व्यापारैर्विशिष्टरूपेण जीवोऽप्यत्र शुद्धात्मनि स्थित इत्यर्थः वस्तुतस्तु तस्य परेणैक्यमेवेत्याह सोऽयमित्यादिना । सोऽयमात्मा विविधैरिन्द्रियैः सह मिलित्वा व्यापाराणां दर्शनादीनां कर्तृत्वाद्द्रष्टृवस्त्वप्यप्युत्त्वादिगुणैः सत्सजीवसंज्ञोऽपि वस्तुतः परमेश्वरोऽयतो विज्ञानरूपेण भेदवर्जित इति द्वयोरर्थः १०० । १०१ उक्तविज्ञानफलमाह यस्त्वेवमिति । यत्तु विधं सर्वोपाधिषु परिपूर्णमात्मनो विशेषतो मनस्यभिव्यक्तं सर्वाविष्टानं शरीरत्रयेण रहितं स्वप्रकाशानन्दरूपं संतमसं च जानीते आचार्योपदेशेन साक्षात्कुरुते स सर्वसामान्यरूपेण विशेषरूपेण च जानीते संसृतितापान्मुक्तश्च भवेदिति द्वयोरर्थः १०२

१०३ एतदेवसंक्षिप्त्वाह यत्रेति । यत्राक्षरजीवस्तदुपाधयः प्राणादयश्च स्थितास्तं परमात्मानं यो वेद स सर्ववित्सन् परंपदे ब्रह्म भावंगच्छेदिति १०४ वणितमक्षरसंक्षुद्रपदेशनावधारयितुं यो नशक्नोति तं प्रतिपण्वा लंबनं तदुपासनं विधातुं पंचमं प्रशुत्थापयति सत्येति । अथ अतुं पिप्पलादमिदमपृच्छत् इदं किं हे भगवन् पः पुमान् मरणपर्यंतमोंकारध्यापयति स लोकानां मध्ये केलीकं जयतीति १०५ इत्युक्तइति । इत्थं पृष्ठः पिप्पलाद उक्तवान् यो वर्णं ओंकार इति गीयते सोऽयं परमस्याक्षराख्यस्यापरस्य प्राणाख्यस्य वा ब्रह्म गोभियानं नाम भवति कीदृशः अभिन्नः वाच्यवाचकयोरभेदस्य लोकोपे सिद्धत्वादिति भावः अथ वा देवतायाः प्रतिमावत्प्रतीकत्वादभेदेन द्रष्टव्य इत्यर्थः अथ वा मृगदृष्ट्या लंबनं हि प्रतीक इत्युच्यते १०६ अमुनेति । अमुना प्रणवेन ध्यातेन परब्रह्मदृष्ट्या अ परब्रह्मदृष्ट्या वाचित्वेन परमपरं वा ब्रह्म माप्नुयात् ध्याता हे सत्यकाम तथा एतद्वक्ष्यमाणं फलं यथा कामं भवेदित्यर्थः १०७ अत्र च फलेन केवलं कामनाभेदः प्रयोजकः किंतु मात्राभेदोपीत्याह मात्रेति । मात्रा आकाराद्यास्ति सस्तासामेकस्यादयोस्ति मृणां वा वेदादितादात्म्यानुसंधानस्य विशेषात् अयं फलभेदो बोध्यः अयं कः एकस्याः प्रथमापामात्रापास्वर्णीति सौवृत्तीरित्यादि वाक्यदर्शितवेदादितादा

अक्षरं स्वप्रकाशाख्यमानं दात्मानमोश्वरम् ॥ जानीते स तु सर्वा हि सामान्याश्च विशेषतः ॥ जानीते संसृते स्तापाद्विमुक्तश्च भवेत्सदा १०३ यत्र जीवस्तथा प्राणाभूतं द्वियसमन्विताः ॥ स्थिता यो वेद तंगच्छेत्सर्ववित्सन् परंपदम् १०४ सत्यकामो यश्चैव्यो मुंपप्रच्छान्तं तं मुनिम् ॥ भगवन् मरणान्तं यो ओंकारध्यानसंयुतः ॥ कतमं तेन लोकं स जयेदतद्वदाधुना १०५ इत्युक्तः पिप्पलादस्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ब्रह्मणः परमस्यायमपरस्य च सर्वदा ॥ अभिधानमभिन्नः सर्वो ओंकार इति गीयते १०६ अमुना ब्रह्म परममपरं वा पुमानवजेत् ॥ ध्यातेन सत्यकामैतद्यथा कामं फलं वजेत् १०७ मात्राभेदात् फले भेदः कथितो वेदादिभिः ॥ एकद्वित्रिक्रमाहूस्वर्ब्रह्मलोकाः फलानि हि ॥ ऋग्यजुः सामभिर्नीतः क्रमात्प्राप्तोऽयुपासकः १०८ ब्रह्मलोकं त्रिमात्रेण यतो नावृत्तिसंज्ञितम् ॥ व्रजेत्तेन त्रिमात्रोऽयं मुमुक्षुः शस्त ईरितः १०९ त्रि मात्रः कथितः सोऽयं मोक्षो ब्रह्मलोकदः ॥ मात्राद्वयं तु संसारसुखदं परिकीर्तितम् ११० भूमि मृगिभ्यश्च भूमिः स्वर्ब्रह्मलोकं च सामभिः ॥ ओंकारात्सर्वमेवैतियतस्तस्मादयं महान् १११ भारद्वाजः सुवेशाल्यः पप्रच्छैनमथागते ॥ स्वस्यावसर आत्मानं पिप्पलादं मुनीश्वरम् ११२

तस्यानुसंधानादुपासको भूलोकभूगवेदाभिमानिभिर्वेदेनां यो १ एवं द्रष्टुं स्थानुसंधानाय जुरभिमानिदेवैः स्वर्लोकं तिसृणां तथानुसंधानाच्च सामाभिमानिदेवैर्ब्रह्मलोकमित्यर्थः १०८ अत्रैका विमात्रोपासनविधानेन तात्पर्यं किंतु त्रिमात्रोपासन एवेत्याह ब्रह्मलोकमिति । अनावृत्तिः संज्ञिता चेति तावती भवति स तथा संज्ञास्याचेतनेत्यमरः एतादृशं ब्रह्मलोकं यत्स्त्रिमात्रमणवेन व्रजेत्तत् त्रिमात्र एव मुमुक्षुणा जप्त्वा इत्यर्थः १०९ एतदेव स्फुटयति त्रिमात्र इति । मात्राद्वयं प्रथमा विकसंसारः पुनरावृत्तिस्तत्संहितं भूस्वर्लोकं भवसुखं वेदातीत्यर्थः ११० एवमात्रागुणमाध्यायेनोपासितः प्रणव उक्तं फलं वेदाति अर्द्धमात्रा माध्यायेन तस्मात्तं वितस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारमिति सूचयन् फलितमाह भूमिमिति । प्रथममात्रा माध्यायेनोपासनाया मृगिभ्यश्च भूमिमानिदेवैर्भूमिलोकमिति एवमप्येपि अवप्रकरणे स्वः पदेनांतरिक्षलोकः प्रसिद्धस्वर्गविशिष्ट उच्यते ओंकारादुपासनेनाभूतमात्राद्वितयकालुसर्वैर्वात्मकं ब्रह्मेवेतियत एव प्रभावः ततोऽयं प्रणवो महामुत्सर्वमंत्रेभ्य उत्कृष्ट इत्यर्थः १११ अथ पृष्ठमश्रुत्वा यो मंत्रो विनाशरूपमप्यक्तावधारणफलकमुपक्रमते भारद्वाज इत्यादिना । अथ सुवेशनामको भारद्वाजः स्वस्यावसरे आगते सति एनं पिप्पलादं मुनिवरं तत्पात्मानं तत्परवस्तु पप्रच्छेति संबंधः ११२

अत्रविदुषः सुमस्यापिश्रौताग्रिहोत्रसंपत्तिः श्रुत्यादर्शितातामभिनयति प्राणहतिः । अग्रिहोत्रिणां गार्हपत्याख्यो मिर्धुवः आहवनीयस्तु होमार्थं गार्हपत्यात्प्रणीयते उद्धृत्य प्रज्वालयेत इति प्रसिद्धं तथा प्रकृते अपानादन्तःप्रविशद्वायुरुपात्प्राणो वह्निर्गच्छद्वायुरूपः प्रणीयते उद्धृत्यते इति यावत् अनेन साध्यं प्रणायामो भेद आहवनीयाग्निरूपः अपानस्तु गार्हपत्याग्निरूपः तथा व्यानाख्यो भेदोऽन्वाहार्यपचनः अन्वाहार्यमोदनविशेषः सपच्यते स्मिति व्युत्पत्त्यादक्षिणाग्निस्तद्रूपो व्यानाख्यभेदः दक्षिणतः स्थितत्वसाभ्यात् यथा दक्षिणाग्निर्दक्षिणतः कुण्डे स्थितस्तथा व्यानोऽपि हृदयपंचच्छिद्राणां मध्ये दक्षिणच्छिद्रे स्थित इति भावः समानाख्यो भेदस्त्वग्निपुगार्हपत्यादिपुसमः पक्षपातरहितो होता बोध्यः यजमाने कार्योत्तरव्ययं यजमानप्रतिनिधित्वेन शिष्यादिहोता प्रसिद्धस्तत्स्थानीयोऽत्र समान इत्यर्थः ९३ तत्र हेतुमाह उच्छ्वासमिति । यद्यस्मादयं समान उच्छ्वासनिःश्वासरूपे द्वे आहुती समे उत्कर्षा पकर्षहीनेन पेत् प्रापयेदित्यर्थः पंचमो भेद उद्दानस्त्वस्याविद्वत्संबन्धिनोऽग्रिहोत्रस्य फलरूपः प्रसिद्धाग्रिहोत्रेऽपि फललाभस्य उद्दानसाध्येनोत्क्रमणेन लभ्यत्वादिति भावः ९४ प्रकृताग्रिहोत्रस्य यजमानमाह यजमान इति । तत्र प्राणाग्निसाध्ये ग्रिहोत्रे मन एव यजमानस्थानीयं यतस्तं मनोरूपं यजमानं प्राणरूपा अग्नयो दिवारात्रौ वाजातायां सुपुत्तौ हृदं बुजमध्यस्थं ब्रह्मलोकं रूपं स्वर्गं नयति प्रसिद्धाग्रिहोत्रफलमप्यग्निभिर्दीयते इति प्रसिद्धं मुण्डके ९५ फलितं तृतीयचतुर्थप्रश्नोत्तरमाह मन एवेति ।

प्राण आहवनीयाख्यो गार्हपत्योऽप्यपानकः ॥ व्यानोऽन्वाहार्यपचनः समानोऽपि समोऽग्रिहोत्रे ९३ उच्छ्वासमपि निःश्वासमाहुती यन्नयेदयम् ॥ समे अस्याग्रिहोत्रस्य उद्दानः फलमीरितः ९४ यजमानो मनस्तत्र सुपुत्तौ तमहर्निशम् ॥ प्राणाग्न्यो ब्रह्मलोके गमयति हृदं बुजे ९५ मन एव ततः स्वात्मचैतन्यपरिदीपितम् ॥ पश्येत्स्वप्नं सुखं च्छेत्सुप्तौ संसारवत्स्थितम् ९६ मनःस्थितो य आत्मा यंचैतन्यवपुरीरितः ॥ प्राणादिकं जगत्सर्वं तस्मिन्नेवावतिष्ठते ९७ वासवृक्षे यथा लोके पक्षिणो ने कदिग्गताः ॥ पृथिव्यादीनि भूतानि गुणैः सर्वैर्नैजैः सह ९८ चक्षुर्गदीन्यपि तदा ज्ञानकर्माद्रियाणि हि ॥ चतुर्विधांतःकरणं प्राणाः पंचविधा अपि ९९ सजीव इन्द्रियादीनां व्यापारैरपि संयुतः ॥ आत्मन्यत्र स्थितः सोयमिन्द्रियैर्विविधैरपि १०० व्यापाराणां हि सर्वेषां कर्ता भेदविवर्जितः ॥ द्रष्टृत्वादिगुणो जीवसंज्ञोऽपि परमेश्वरः १०१ यस्त्वेवं पुरुषं संतं मानसं सर्वसंश्रयम् ॥ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां रहितं माययापि च १०२

यतः स्वप्नावस्थायां मनो जाग्रदुक्तं सुपुत्तौ च यजमानस्थानीयं ततो मन एव चित्प्रतिबिंबवशाद्देदीप्यमानं सतस्त्वप्राप्नुय्येत्स्वप्नावस्थाश्रयः तथा सुषुप्तिकालिकं सुखं पश्येत्सूक्ष्मरूपेण सुपुत्तेऽस्याश्रयः यतस्तदानीं संसारवत्स्पष्टं साराणुपलभं पितृद्विज रूपेण स्थितमित्यर्थः ९६ पंचमं प्रश्नं समाधत्ते मनःस्थित इत्यादिना । मनसि स्थितः प्रतिबिंबरूपेणानुगतश्चैतन्यलक्षणश्च आत्मा स एव प्राणादिगुणचतुर्विधमंतःकरणं पंचप्राणाश्चेत्पदार्थाः सपरिकरा उक्तात्मन्यवतिष्ठंत इति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ न केवलं जडप्रपंच एव तत्र स्थितः किंतु विशिष्टरूपेण जीवोऽपि तस्याह सजीव इति । इन्द्रियांतःकरणप्राणानां व्यापारैर्विशिष्टरूपेण जीवोऽप्यत्र सुदृष्टात्मनि स्थित इत्यर्थः वस्तुतस्तु तस्य परेणैक्यमेवेत्याह सोयमित्यादिना । सोयमात्मा विविधैरिन्द्रियैः सह मिलित्वा व्यापाराणां दर्शनादीनां कर्तृत्वाद्द्रष्टृवस्वप्नवत्त्वोत्त्वादिगुणैः सत्सजीवसंज्ञोऽपि वस्तुतः परमेश्वरो यतो विज्ञानरूपेण भेदवर्जित इति द्वयोरर्थः १०० । १०१ उक्तविज्ञानफलमाह यस्त्वेवमिति । यत्तु विधितं त्वोपाधिपुपरिपूर्णमा न संविशेत्ततो मनस्यभिव्यक्तं सर्वविघ्नं शरीरत्रयेण रहितं स्वप्रकाशानन्दरूपं संतं मनश्च जानीते आचार्योपदेशेन साक्षात्कुरुते स सर्वसामान्यरूपेण विशेषरूपेण च जानीते संसृतितापान्मुक्तश्च भवेदिति द्वयोरर्थः १०२

१०३ एतदेवसंक्षिप्पाह यमेति । यत्राक्षरेजीवस्तदुपायः प्राणदयश्च स्थितास्तं परमात्मानं यो वेद स सर्ववित्सन् परंपरं ब्रह्म भावंगच्छेदिति १०४ वर्णितमक्षरं सकृदुपदेशेनावधारयितुं यो न शक्नोति तं प्रतिप्रणवा लंबनं तदुपासने विधातुं पंचमं प्रश्नमुत्थापयति सत्येति । अथ अनुपिप्पलादमिदमपृच्छत् इदं किं देव भगवन् पः पुमान् मरणपर्यंतं मां कारं ध्यायति स लोकानां मध्ये केलो केलयतीति १०५ इत्युक्तइति । इत्थं पृष्ठः पिप्पलाद उक्तवान् यो वर्णं ओंकार इति गीयते सोऽयं परमस्याक्षराख्यस्यापरस्य प्राणाख्यस्य वा ब्रह्म गोभिधानं नाम भवति कीदृशः अभिन्नः वाच्यवाचकयोरभेदस्य लोकेऽपि सिद्धत्वादिति भावः अथवा देवतायाः प्रतिमावत्प्रतीकत्वाद्भेदेन द्रष्टव्य इत्यर्थः अथवा ब्रह्मदृष्ट्या लंबनं हि प्रतीक इत्युच्यते १०६ अमुनेति । अमुना प्रणवेन ध्यातेन परब्रह्म दृष्ट्या अ परब्रह्म दृष्ट्या वाचितेन परमपरं वा ब्रह्म माप्नुयात् ध्याता हेतुः सत्यकाम तथा एतद्वक्ष्यमाणं फलं यथा कामं भवेदित्यर्थः १०७ अत्र च फलेन केवलं कामना भेदः प्रयोजकः किंतु मात्रा भेदोऽपि त्वाह मात्रेति । मात्रा आकाराद्यास्तिस्रस्तासामेकस्याद्वयोस्तिष्ठुणां वा वेदादितादात्म्यानुसंधानस्य विशेषात् अयं फलभेदो बोध्यः अयं कः एकस्याः प्रथमापामात्रापास्त्रयीति सौवृत्तीरित्यादिवाक्यदर्शितवेदादितादा

अक्षरं स्वप्रकाशाख्यमानं दात्मानमोश्वरम् ॥ जानीते स तु सर्वहिंसा माध्याच्च विशेषतः ॥ जानीते संसृते स्तापा द्विमुक्तश्च भवेत्सदा १०३ यत्र जीवस्तथा प्राणाभूते द्वियसमन्विताः ॥ स्थिता यो वेद तं गच्छेत्सर्ववित्सन् परंपदम् १०४ सत्यकामो यथैव्यो मुंप्रच्छान्तं रं मुनिम् ॥ भगवन् मरणान्तं यं ओंकारं ध्यानसंयुतः ॥ कतमं तेन लोकं स जयेदतद्ब्रह्म दाधुना १०५ इत्युक्तः पिप्पलादस्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ब्रह्मणः परमस्यायमपरस्य च सर्वदा ॥ अभिधानमभिन्नः सन्नोऽकार इति गीयते १०६ अमुना ब्रह्म परममपरं वा पुमान् ब्रजेत् ॥ ध्यातेन सत्यकामैतद्यथा कामं फलं ब्रजेत् १०७ मात्रा भेदात्फले भेदः कथितो वेदादिभिः ॥ एकद्वित्रिक्रमा ब्रह्मस्वर्ब्रह्मलोकः फलानि हि ॥ ऋग्यजुः सामभिर्नीतः क्रमात्प्राप्नोत्युपासकः १०८ ब्रह्मलोकं त्रिमात्रेण यतो नावृत्तिः संज्ञितम् ॥ ब्रजेत्तेन त्रिमात्रोऽयं मुमुक्षुः शस्त ईरितः १०९ त्रिमात्रः कथितः सोऽयं मां कारो ब्रह्मलोकदः ॥ मात्राद्वयं तु संसारसुखदं परिकीर्तितम् ११० भूमिं भूमिभ्यश्च भूमिः स्वर्ब्रह्मलोकं च सामभिः ॥ ओंकारात्सर्वमेवैतियतस्तस्मादयं महान् १११ भारद्वाजः सुकेशाख्यः पप्रच्छैनमथागते ॥ स्वस्यावसरे आत्मानं पिप्पलादं मुनीश्वरम् ११२

त्मानुसंधानादुपासको भूलोकभूग्वेदाभिमानिभिर्वैवेर्नीयः १०८ अत्रैका दिमात्रोपासनविधानेन तात्पर्यं किंतु त्रिमात्रोपासन एवेत्याह ब्रह्मलोकमिति । अनावृत्तिः संज्ञिता चेति तावती भवति स तथा संज्ञास्था चेत्तेनैतं यमरः एतादृशं ब्रह्मलोकं यतस्त्रिमात्रप्रणवेन ब्रजेत्तत् त्रिमात्र एव मुमुक्षुणा जप्प इत्यर्थः १०९ एतदेव स्फुरयति त्रिमात्र इति । मात्राद्वयं प्रथमादिकं संसारः पुनरावृत्तिस्तत्सहितं भूस्वलोकं भवसुखं ददातीत्यर्थः ११० एवमात्रागुणमाधाधेनोपासितः प्रणव उक्तं फलं ददाति अर्द्धमात्रा माधाधेन स मालंबितस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारमिति सूचयन् फलितमाह भूमिमिति । प्रथममात्रा माधाधेनोपासनायाम्भूमिर्भूमिमात्रा निदेवैर्भूमिलोकमेति एवमग्रेऽपि अवप्रकरणे स्वः पदेनांतरिक्षलोकः प्रसिद्धस्वर्गविशिष्ट उच्यते ओंकारादुपसर्जनीभूतमात्राद्वयकालुसर्वसर्वात्मकं ब्रह्मैवेति यत एवंप्रभावः सतोऽयं प्रणवो महान् सर्वमात्रेभ्य उक्त इत्यर्थः १११ अथ पृष्ठे पञ्चतुर्यं पञ्चेव जिताक्षरस्य मत्पक्षावधारणफलकमुपक्रमवे भारद्वाज इत्यादिना । अथ सुकेशनामको भारद्वाजः स्वस्यावसरे आगतं सति एनोपि पिप्पलादं मुनिवरं पत्यात्मानं प्रत्यगवस्तु पप्रच्छेति संबंधः ११२

अस्यप्रश्नमभिनयति भगवन्नितिपट्टिः । हेभगवन्षोडशकलपुरुषनिर्णयार्थं बहुवारं विचारं कृत्वा न स्मीति ११३ हिरण्येति । अत्रांतरे कोसलदेशाधिपतिर्हिरण्यनाभनामा एतमेव षोडशकलं पुरुषं प्रष्टुं मत्समीपमागतवान् ११४ तेनेति । तेन हिरण्यनाभेन पृष्ठः सन्नहमेनं राजानं प्रतीक्षुक्तवान् इदं किं हेभूपते अहमेतं पुरुषं न जानामीति ११५ तत्प्रत्ययार्थं यदुक्तं वास्तदपिश्रावयति स्वप्रेषीति । हेभूपते अहमनृतभाषणस्य दारुणदुःखरूपं फलं पश्यन् विजानन् हेतौ शता स्वप्रेष्यनृतं न वच्मीति ११६ तत्फलं दर्शयति समूलइति । स पुरुषरूपो वृक्षो लोकद्वयात्मकं फलमप्राप्य समूलो मूलस्थानीयेभ्यः सहशुष्यति क्षीयते योनृतं वदतीत्यर्थः ११७ इत्युक्तइति । इति मयोक्तः सराजपुत्रो गतस्तत आरभ्य हृदयशलयभूतजिज्ञासागोचरं तं पुरुषं ब्रह्मन् वक्तुमर्हसि ब्रह्मेति पाठे ब्रह्म रूपमित्यर्थः ११८ एवं पृष्ठो मुनिस्तस्य प्रत्यग्भावमुक्तवानित्याह एवं पृष्ठइति द्वाभ्यां । एष त्वत्पृष्ठः पुरुषो दूरे परागभावेन तिष्ठति किंतु इहास्मिन् शरीराख्ये संघाते अंतः प्रत्यक् केन तिष्ठति कीदृशो महेश्वरः विश्वनिघंता सकलप्रपंचात्मकानां षोडशकलानामधिष्ठानत्वादिति द्वयोरर्थः ११९ । १२० तस्याद्वयत्वस्फुटिकाराय षोडशकलास्रष्ट्वमाह सोयमित्यादिना । सोयं महेश्वरो जगद्

भगवन् षोडशकल आत्मायः परिकीर्तितः ॥ तदर्थं महमत्यर्थं मननानि समाप्तवान् ११३ हिरण्यनाभो नृपतिः कोसलानां कदाचन ॥ मामगात्प्रष्टुमात्मानमेनं विनयसंयुतः ११४ तेन पृष्ठो हमप्येनमिदं वचनमुक्तवान् ॥ पुरुषं षोडशकलं नाहं जानामि भूपते ११५ स्वप्रेषिभूपतेनाहमनृतं वच्मि कर्हिचित् ॥ पश्यन्ननृतवाक्यस्य फलं दुःखं सुदारुणम् ११६ समूल एव शुष्येत्स लोकद्वयफलं विना ॥ अनृतैर्यो वैदेत्कापि पुरुषः परिमोहितः ११७ इत्युक्ते राजपुत्रः सत्पुष्णीभूतो गतस्ततः ॥ मह्यंतं पुरुषं ब्रह्मन् व्याख्यातुमधुनार्हसि ११८ एवं पृष्ठस्तदा प्राह पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भारद्वाजं पुमानेष न दूरे कस्यचित्कचित् ११९ इहैवांतः शरीरे स्मिन् पुमानास्ते महेश्वरः ॥ यस्मिन् संतिकलानित्यं षोडशापि महात्मनि १२० सोयमंतः शरीरस्थः पुरुषो जगदीश्वरः ॥ जगदुत्पत्तिः पूर्वमीक्षां च केसि सृक्षया ॥ एवं जरायुर्निर्माणं कर्तुं कामो महेश्वरः १२१ अहं सर्वगतो देहे स्थितः केनात्र संसृतिम् ॥ उक्तां त्यादिगुणां गतां विक्रियापरिवर्जितः १२२ एवं विचिंत्य भगवान् स्वस्योक्तां त्यादिहेतुकम् ॥ प्राणं पंचात्मकं ध्याता सृष्टवान् प्रथमं प्रभुः १२३ प्राणोपाधिरयं देवो मृत्युरूपो महेश्वरः ॥ धियमास्ति क्यरूपांतां श्रद्धां पूर्वससर्ज सः १२४ पंचभूतानि तदनुज्ञानं कर्म द्वियाणि च ॥ मनसा सहितान्यत्र मन्नादीर्यं शरीरिणाम् १२५

त्पत्तिः पूर्वमेव मीक्षां च के आलोचनं कृतवान् कीदृशः सिसृक्षामिवेन जरायोर्गर्भस्य जरायुवद्रंशकस्य उपाधेर्निर्माणं चिकीर्षुरित्यर्थः १२१ एवं कथमित्यत आह अहमिति । अहमत्र देहे स्थितोऽपि सर्वगतो विक्रियावर्जितश्च उक्तांतिर्देहाच्चिन्मणमादिषे पांगत्यादीनां तिगुणाः प्रकारायास्यास्तथाभूतां संसृतिं केनोपाधिना गतां गमिष्यामीत्यर्थः १२२ एवमिति । इत्थमालोच्य सप्रभुरीश्वरो भगवान् ज्ञानादिसंपन्नः अतएव ध्याता आलोचयिता प्रथमं प्राणं प्रथमकलारूपं सृष्टवान् कीदृशं उक्तांत्यादयो हेतवः प्रयोजनानियस्य सतथा तं पंचात्मकं पंचरूपकमिति १२३ प्राणोपाधिरिति । कृतिफलभोगयोराधारभूतानि यान्याकाशादीनि पंचभूतानि तद्रूपं कलापंचकमसृजन् ततो ज्ञानकर्मसाधनं दशविधं च यदि दिश्यंतद्रूपमष्टमीं कलामसृजतन्निघंनमनोरूपानवमं तदस्थितिप्रयोजकान्नरूपां

ततस्तपश्चेति । ततोवीर्यात्तपःशोभकं तथा कर्माणि लौकिकानि वैदिकानि जातानि तथा श्रुतीर्मंत्रपदोक्तवेदाध्ययनं च जातं पदेदाध्ययनं कर्मणां मध्ये पूर्वप्रथमम् । कर्मणो हतिपत्रेयत् श्रुती कर्मणः पूर्वपत्रे
ततश्च वेदित्यर्थः । तथा च तपो द्वादशी वेदाध्ययनं त्रयोदशी कर्मचतुर्दशी कलेति भावः १२६ मंत्रपदस्य वेदाध्ययने लक्षणार्थां वीजमाह वेदा इति । मंत्रब्राह्मणरूपा ये वेदास्ते साक्षात्प्राणादेव प्रादुर्भूता
'अस्य महतो भूतस्य निःशसितमेतत्' इत्यादि श्रुत्यंतरा तनुतु वीर्यात्परत्वं ज्ञादिना अन्नमादिः कारणं यस्य तथा भूतेन वीर्येण तपसा च तता अध्ययनाद्यारोहरूपं विस्तारं गता इत्यतोऽध्ययनद्वारेण वेदा अन्नादेर्वी
र्यादितो विनिर्गताः स्युर्न साक्षादतो युक्ता लक्षणेऽप्यर्थः १२७ कर्मभ्य इति । तेभ्यः कर्मभ्यो लोकाः कर्मफलानि सुखादिलक्षणानि पंचदश कलारूपाणि जातानि ते पुनस्तच्छरीरावच्छिन्न संबंधिदेवदत्तादि
रूपं नाम षोडशकलात्मकं जातं यन्नाम प्रलयपर्यंतमविनाशित्वादनंतमिति गीयते श्रुतिष्वित्यर्थः १२८ यथा चेताः कलाः परमात्मन एवोत्पत्तेर्न द्वैतावहास्तथा तत्र विलयाच्च न द्वैतावहा इति सूचयन् विदुषो
मुक्तावस्थां वर्णयति मुक्तस्यैता इति । मुक्तस्तत्त्वविततदृष्ट्या एताः प्राणादिकाः षोडशकलाः स्वकारणं स्वकल्पनाधिष्ठानं निर्गुणं पुरुषप्राप्य विनश्यंति अदर्शनं यांति न दीसमुद्रस्यायेनेत्यर्थः १२९ न

ततस्तपश्च कर्माणि लौकिकवेदाश्रितानि च ॥ वेदाध्ययनमप्येतत्पूर्वयत्कर्मणां भवेत् १२६ वेदामंत्रादिरूपाश्च प्राणादेव विनिर्गताः ॥ अन्नादिना ततस्तोपि स्युरन्ना
देर्विनिर्गताः १२७ कर्मभ्यो निखिललोकाः सुखदुःखात्मका हि ये ॥ लोकेषु नाम यन्नाशं मुक्तस्यापि न गच्छति ॥ आसर्वभूतविलयमनंतमिति गीयते १२८
मुक्तस्यैताः कलाः सर्वाः पुरुषं प्राप्य निर्गुणम् ॥ स्वकारणे विनश्यंति समुद्रमिव सिंघवः १२९ नद्यो यथा स्वकीयानि रूपाणि सह नामभिः ॥ त्यक्त्वा यांति समुद्रस्य
नामरूपे समुद्रगाः १३० मुक्तस्यैताः कलाः स्वस्य नामरूपविवर्जिताः ॥ पुंस एव प्रयांत्येतानां रूपे महात्मनः ॥ नामरूपविहीनस्य निष्कलस्य परात्मनः १३१
आनंदात्मा पुमानेष स्वप्रभो निष्कलो मृतः ॥ रथनाभा वराय द्रव्यकलास्तस्मिंस्तथा स्थिताः १३२ एवं विजानतां पुंसां पुनर्मृत्युजं भयम् ॥ भवेदेतच्छरीरस्य पा
ततः परतः क्वचित् १३३ भारद्वाजमिदं प्रोच्य पुनः सर्वानभाषत ॥ पिपासादोषमिलितान् षडपि द्विजसत्तमान् १३४ एतावदेव जानामि द्विजा ब्रह्माहमव्ययम् ॥
नातः परं किमप्यस्ति न जानाम्यत एव तत् १३५

१

य इति । यथानयः स्वकीयेनां रूपे विहाय समुद्रस्यैव नामरूपे धारयंति तथा मुक्तस्यैताः कलाः स्वकीयाभ्यां नामरूपाभ्यां विजिताः सत्यो निर्विशेषस्य पुरुषस्यैव नामरूपे यांतीति द्वयोरर्थः १३० । १३१
तं पुरुषं लक्षयति आनंदात्मैति । रथावयवनाभौ पदद्वारा स्थितास्तद्वयस्मिन्नेताः कलाः स्थिता एव पुमान् स्वयंप्रकाशानंदरूपो निर्विकारश्चेत्यर्थः १३२ अस्य पुरुषस्यात्मत्वेन विज्ञानाद्यप्रमादरूपा
मृत्योर्भयं न भवतीत्यत एतद्विज्ञानं भवतामप्यस्त्वित्याह एवमिति । एतच्छरीरस्य पाततः परतः प्रारब्धसमाप्तिनंतरमिति अर्थः १३३ भारद्वाजमिति । एतावद्भारद्वाजाय मुक्तेऽप्युक्ता पुनः स
र्वान्प्रतीदमुक्तवान् पिप्पलादः षोडशो न पिपासा तद्गामृतपानेन तृणातदतः १३४ एतावदेवेति । हे द्विजा अहमेतावदेव ब्रह्मरूपं तत्स्वजानामि अस्य मज्ज्ञानस्य एतावत्स्ववपरिच्छेदात् किं त्वधिकं वि
यथाभावादित्याह नात इति । अतो मज्ज्ञानात् तत्स्वात्परं नृथगवशिष्टं किमपि नास्तीत्यतः परं न जानामीत्यर्थः १३५

इत्युक्ता इति । तैसर्वे इत्येवमुक्ताः कथिताः संतस्तं पिप्पलादमुनिदेववद्व्यामासुः कीदृशं यशोरूपसाधर्म्येण देवं देवसममिति यावत् तच्च प्रतीदवाक्यमुक्तवन्तः १३६ आचार्यप्रार्थनावाक्यमभिनयति छिन्ना इति चतुर्भिः । स्पष्टम् १३७ अद्येति । हे ब्रह्मन् अद्य वयं त्वत्तत्त्वतो जाता ब्रह्मरूपेणेति शेषः यती ब्राह्मणोत्तमाः स्मः स ब्रह्मणः केन स्यादित्यादि श्रुतब्रह्मविद्येव मुख्यब्राह्मणस्य दर्शितत्वादिति भावः ततस्त्वमेवास्माकं माता पिता च नापरः भित्थ्यात्मनः शरीरस्योत्पादकत्वात् तदुक्तं मनुना 'उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता । ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम्' इति अन्यत्रापि 'शरीरमेतौ कुरुतः पिता माता च भारत । आचार्यदत्ताया जातिः सान्निध्या सा जगामरा' इति १३८ त्वादृशेभ्य इति । भवता कर्णधारेण कर्णोपदेशकेन कामादिग्राहाकुलमविद्यावारिधितारिताः पारंजीताः अस्योपकारस्यास्माकं प्रत्युपकारप्रदयहासुपाधमभूतो भवादृशा गुरुप्रीणयितुं नमस्कार एवास्ति त्वत्पथः १३९ एवमुक्त इति । एवं तैरुक्तं सति तान्य

इत्युक्ता अर्चयामासुस्तं मुनिं ते द्विजोत्तमाः ॥ देववद्यशसादेवमभाषंत च तं प्रभूति १३६ छिन्नास्ते संशया ब्रह्मकृतार्थाश्च वयंकृताः ॥ दर्शितं च परं ब्रह्म मायातः परतो हियत् १३७ अद्य ब्रह्मन् वयं जातास्त्वतोमी ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ततो माता पिता च त्वमस्माकं नापरः कश्चित् १३८ त्वादृशेभ्यो नमस्कारो ह्यस्माकं भवता त्सदा ॥ भवता कर्णधारेण तारिता दुस्तरं वयम् ॥ अविद्यावारिधियत्राहाः कामादयः श्रिताः १३९ एवमुक्ते यतान्सर्वान् पिप्पलादो व्यसर्जयत् ॥ यथा सुखं यथान्यायं स्वयं च गतवान्मुनिः १४० आत्मज्ञानमिदं शुद्धचेतोभिः सात्विकैः सदा ॥ प्राप्य ते ब्रह्म निष्ठेन महता गुरुणे रितम् १४१ नृसिंहोपासका यद्ब्रह्मेवाः संशुद्धमानसाः ॥ प्राप्तवन्तः पुरा ब्रह्म गुरुणा ब्रह्मणे रितम् १४२ इति ते कथितं सर्वं पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ ज्ञानं यद्भवता पृष्टं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि १४३ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे प्रश्नसाराथप्रकाशे पिप्पलादसु केशसंवादो नाम सप्तदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १७ ॥

ध्यायामाशीः प्रयोगपूर्वकं पिप्पलादो व्यसर्जयत् स्वयं यथा सुखं गतवान् १४० उत्तमाकांक्षाजनयन् ब्रह्मविद्याया योगक्षेमप्रयोजिका चित्तशुद्धिरेवोपासनाजयेत्याह आत्मेति द्वाभ्यां । एतज्ज्ञानं महता गुरुणे रितमपि सात्विकैरेवावाप्यते यथानृसिंहोपासका देवास्तत्पजाम्पतिरूपगुरुणे रितं प्राप्ता इति द्वयोः संबंधः १४१ । १४२ उपसंहरति इति ते इति १४३ नमः सप्तदशायाम्स्तुषोडशाध्यायस्य कल्पिता । कलानविद्येत्यत्र विभक्तेरप्युक्तम् ॥ १ ॥ अत्र कलापदमावर्त्तते तत्रैकं वणिक्तार्थं पूर्वोन्वयिद्वितीयपरिच्छेदार्थं कमुत्तरान्वयि परमत्वं केवलत्वम् स्फुटमन्यत् इति श्रीदत्तकुलति

... ॥ १७ ॥ ... ॥ १८ ॥ ... ॥ १९ ॥

... ॥ १७ ॥ ... ॥ १८ ॥ ... ॥ १९ ॥

... ॥ १७ ॥ ... ॥ १८ ॥ ... ॥ १९ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टादशाध्यायप्रारंभः ॥

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated September 17, 1789. It is a very important document, as it is the first time the President has addressed the Congress. The letter is written in a very formal and dignified style, and it contains many important points. The President begins by expressing his pleasure in the meeting of the Congress, and then he goes on to discuss the state of the Union. He mentions the progress of the war, the state of the finances, and the state of the public mind. He also mentions the importance of the Constitution, and he expresses his confidence in the Congress. The letter is a very good example of the style of the early American Republic.

2. The second part of the document is a letter from the President to the Congress, dated September 17, 1789. It is a very important document, as it is the first time the President has addressed the Congress. The letter is written in a very formal and dignified style, and it contains many important points. The President begins by expressing his pleasure in the meeting of the Congress, and then he goes on to discuss the state of the Union. He mentions the progress of the war, the state of the finances, and the state of the public mind. He also mentions the importance of the Constitution, and he expresses his confidence in the Congress. The letter is a very good example of the style of the early American Republic.

3. The third part of the document is a letter from the President to the Congress, dated September 17, 1789. It is a very important document, as it is the first time the President has addressed the Congress. The letter is written in a very formal and dignified style, and it contains many important points. The President begins by expressing his pleasure in the meeting of the Congress, and then he goes on to discuss the state of the Union. He mentions the progress of the war, the state of the finances, and the state of the public mind. He also mentions the importance of the Constitution, and he expresses his confidence in the Congress. The letter is a very good example of the style of the early American Republic.

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भक्तत्राणेपरापेक्षामाममास्त्वितिचित्पा ॥ नूनं सर्वोत्तमभूताय श्रीनृकेसरिणेनमः ॥ १ ॥ श्रीमानासुरवारवारणपटुर्धोपोयदीयोद्भूतः क्षोणीधानविचालयनशकलपन्दी
पांस्तथाष्टादश ॥ प्रह्लादोदयहेतुरेव भगवानेव स्वरूपाद्बहिः कश्चित्कृष्णशकुन्तुमुनिवरैरष्टादशैव वर्ण्यते ॥ २ ॥ अथ मेधावीशिष्यो गुरोरुपदेशायाससाफल्यं दर्शयन् सविस्तरमुत्तमं नृप्यच्छति श्रुत्वे
ति त्रिंशताश्लोकैः । चोप्यर्थे भिन्नक्रमः तथा च तृप्तिमुपागतोपि शिष्य आश्चर्यं नृसिंहोपासकदेववृत्तरूपं श्रुत्वा पुनः प्रश्नाय मनःकृतवान् १ उवाच चेति । एतद्दृश्यमाणं चेतसः प्रमोदेन विकसित
वदन इति यावत् २ भगवन्निति । मुनीनामैतरेयादीनां भावितस्त्वनसोद्योतित आत्मानो ये पातेतथा सुराणामिन्द्रादित्यादीनाम् ३ गतमिति । ततो विज्ञानात्तम आवरणं गतमत एवात्मा य
थावद्भाति तस्य निरतिशय प्रेम गोचरतायां दृष्टांतः कामिनीति ४ अथेति । वाक्यगेवाक्यलब्धे आत्मनिर्णये प्रष्टव्यं संदिग्धं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ५ परमिति । तथापीत्यादिः तथापि ए
कं कौतूहलं कुत्राप्यर्थे जिज्ञासारूपं मम वर्तते बालभावमादाय बालभावादाने हेतुः पुनः पुनः प्रश्नेपि विनोदं गमुत्तरोक्तिरूपं लालनमित्यर्थः ६ लालनरूपतया तीतकथाप्रबंधं वर्णयति मध्यमित्यादिना ।

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वानानाविधं ज्ञानं शिष्यस्तृप्तिमुपागतः ॥ श्रुत्वा चाश्चर्यमनुलं पुनः प्रष्टुं मनोदधे १ उवाच च वचस्त्वेतत्स्वगुरुं हृष्टमानसः ॥ उत्फु
ल्वदनां भोजः कृतकृत्येन चेतसा २ भगवन्भवतानेकमुनीनां भावितात्मनाम् ॥ सुराणामपि विज्ञानं बहुशो मह्यमीरितम् ३ गतं तमस्ततः सर्वधोरसंसारकारणम् ॥
आनंतात्मा च भात्येष स्वप्रभश्च निरंतरम् ॥ हृदये कामिनां यद्वत् कामिनी दुष्टचेतसाम् ४ अद्याहं कृतकृत्योऽस्मि भवतो वाक्यगेमया ॥ प्रष्टव्यं नात्मविज्ञानो किंचिद
प्यवशिष्यते ५ परं कौतूहलं किंचिद्वर्तते बालभावतः ॥ लालितो भवता यस्मादहं नानाविधोक्तिभिः ६ मह्यं यस्माच्च याप्रोक्तमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानमाख्या
न सहितं दुर्लभं यद्विजन्मनाम् ७ श्रोतारश्चापि वक्तारो भाग्यवंतो त्रकेचन ॥ एतच्छ्रुत्वापि जीवंति मादृशास्त्वादृशा अपि ८ कौपीतकेस्तु यज्ज्ञानमुच्छिन्नमिव वर्तते ॥
विरलेष्वेव विप्रेषु कचिद्देशेषु नास्ति यत् ९ इन्द्रप्रतर्दनाख्यानं श्रुतं तद्रोमहर्षसम् ॥ अजातशत्रोर्वालाकेः संवाद उभयोरपि ॥ आश्चर्यकारणं यत्र बुद्धिद्विष्टाद्विष्टज
यते १० ज्ञेयं चारण्यकमहं यदादित्यादधीतवान् ॥ याज्ञवल्क्य इति स्वस्य स्मृतौ संन्यासिनो वदत् ११ त्रिकांडं तच्च विविधमुपासनविवर्जितम् ॥ त्रिभिर्वैश्वस
हितं मधुब्राह्मणसंस्थितम् १२

६

आदौ ऐतरेयविज्ञानमुक्तं यद्विज्ञानां दुर्लभम् ७ दुर्लभत्वमेव स्फुटयति श्रोतारश्चेति । अत्र द्विज्ञानां मध्ये एतद्विज्ञानं श्रुत्वा जीवंति प्राणधारणमिव मन्यंते ते मादृशा भाग्यवंतः श्रोतारः केचन विरला
एव तथा त्वादृशा वक्तारोपि केचनैवेति संबंधः ८ कौपीतकेस्त्विति । कौपीतकिमुनिसंबंधिज्ञानमप्युक्तं पदिदानीमुच्छिन्नं लुप्तं संप्रदायमिव वर्तते यतः केपुचिद्विरलेष्वेव दृश्यते देशेषु देशसंबंधेन प्रसि
द्धेषु जनेषु नास्ति अमुकदेशे एतच्छास्त्राध्यापिन इति प्रसिद्धिर्नास्तीति यावत् ९ इन्द्रेति । यत्र कौपीतकिविज्ञाने इन्द्रप्रतर्दनयोर्धुत्तं श्रुतं तथा आश्चर्यकारणभूतो बुद्धिद्विष्टाद्विष्टकश्चाजातशत्रोर्वालाकयोः संवादः
श्रुत इत्यर्थः १० चतुर्थादीनां चतुर्णामध्यापानां मर्थमनुवदति ज्ञेयमिति नवभिः । अयं याज्ञवल्क्यः स्वस्य स्मृतौ स्वकर्तृके स्मृत्याख्य ग्रंथे संन्यासिनः प्रति इत्यवदत् उपदिदेश इति किं ज्ञेयं चारण्यक
महं यदादित्यादधीतवान् इति । यन्मयादित्यादधीतं तद्बृहदारण्यकमपि मुमुक्षुणा ज्ञेयमर्थतोऽवधार्यमिति तदर्थः ११ त्रिकांडमिति । तत्तत्त्वज्ञेयतयोक्त आरण्यकप्रोक्तं विज्ञानं कीदृशं त्रिका
ंडमधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडखिलकांडैः प्रकाशितं नानारूपं वंशत्रयसहितं मधुब्राह्मणसंस्थितं प्राधान्येन पर्यवसन्नं चतुर्धासनवर्जितमुक्तमित्यर्थः १२

मंत्राहति । यत्रारण्यकीपविज्ञानेमधुकांडस्यसर्वस्यमहानर्थःप्रकटीकृतः कथं अत्रमधुकांडेयेमंत्रास्तेषामर्थोविष्करणमुखेनेत्यर्थः १३ खिलेति । तत्रमधुकांडीयमंत्रार्थेखिलकांडीयोर्थोप्यंत
भावेणोक्तःयत्रमधुकांडार्थेदध्यङ्गुरुक्तःअश्विनौचशिष्यतयोक्तावित्यर्थः १४ शक्रइति । तथायत्रमंत्रद्रष्टुर्मुनेःशक्रोनर्थहेतुरुक्तस्तथाश्विनोरप्रतस्त्वस्यमुनेःपुनर्जीवनमुक्तामित्यर्थः १५
याज्ञवल्क्यायेति । याज्ञवल्क्यीयेकांडेपंचमषष्ठाध्यायरूपेक्रमेणजलपवावादरूपाचयाकथाप्रवृत्तासाध्यधिभेदेनोक्तेत्यर्थः १६ तत्रपंचमेजलपकथोक्तेत्याह आश्वलादीतिद्वाभ्यां । आश्व
लादीनांगार्ग्याश्चहृदयेस्थितायेसंशयाबलात्तत्कार्दिरूपादापतिताःप्रकाशिताइतिपावत् । तेषांजलपकथेनविभिन्नाजलपकथयानिरस्ताः शाकल्यस्यतुवर्त्तमानशरीरेणसहतेसंशयाःपुनर्यथानभव
तितथाविभिन्नाइतिद्वयोरर्थः १७ । १८ वादकथयातुपष्ठेजनकःसंसाराद्दहिष्कृतःसप्तमेमैत्रेयीचसंसाराद्दहिष्कृतेत्याह जनकइति । अमुनायाज्ञवल्क्येनसंसाराद्गीतोजनकस्ततोबहिर्नी
तोमोचितस्तादृशीसंसारभीतास्वस्यभार्याचमोचितेत्यर्थः १९ अष्टमादिव्रयार्थमाह श्वेताश्वतरेतिद्वाभ्यां । तदप्युक्तमितिशेषः २० यमइति । यत्रकठोक्तेयमनचिकेतसौगुरुशि

मंत्रायेत्रनदर्थानामाविष्करणतोमहान् ॥ मधुकांडस्यसर्वस्यमंत्रार्थःप्रकटीकृतः १३ खिलकांडस्यचाप्यर्थस्तत्रांतर्भावमागतः ॥ दध्यङ्गाथर्वणोयत्रगुरुःशि
ष्यैतथाश्विनौ १४ शक्रोप्यनर्थहेतुश्चजीवनंचपुनर्मुनेः ॥ अश्विनोरग्रतस्तत्रमंत्रद्रष्टुर्तोहुतम् १५ याज्ञवल्क्यीयकांडेपिजलपवादकथाद्विधा ॥ प्रवृत्ता
ध्यायभेदेनब्रह्मज्ञानकरीसदा १६ आश्वलादिमुनीन्द्राणांसंशयाहृदयस्थिताः ॥ विभिन्नाअपिगार्ग्याश्चबलादापतिताहिये १७ याज्ञवल्क्येनमुनिनाशाकल्य
स्यपुनस्त्वमे ॥ अनेनवपुषाभूयोनभवंतियथातथा १८ जनकोभिथिलानाथोभीतःसंसारकाननात् ॥ बहिर्नीतोमुनैवापिभार्यास्वस्यचतादृशी १९ श्वेता
श्वतरनामापियद्यतिभ्योऽनदत्पुरा ॥ द्विजेभ्योपियदब्रूतामुभौतौकठतितिरी २० यमोयत्रगुरुःशिष्योनचिकेताविवेकवान् ॥ वरुणश्चभृगुस्तद्वद्वेनानुभवभा
षणम् ॥ संन्यासःपरमंयत्रसत्यादीनांचसाधनम् २१ जाबालादिश्रुतिप्रोक्तंज्ञानंनानाविधंमहत् ॥ पूर्वसंन्यासिनोयत्रसंवर्त्ताद्यामुनीश्वराः २२ हेतुस्त्यागस्य
वैराग्यंतस्ययोगादिकंतथा ॥ अधिकारोविरक्तानांतस्यवेषश्चयत्रसः २३ शिखायज्ञोपवीतादिरहितोप्येकदंडवान् ॥ आचारोब्रह्मचर्यादिरात्मज्ञानंपरंतथा २४
सामाध्यायत्रयस्यार्थोयत्रज्ञानंसुशोभनम् ॥ आरुणिःश्वेतकेतुश्चमुरुशिष्यौमहामुनी २५ सनत्कुमारोभगवान्नारदश्चतथैवतौ ॥ यत्रब्रह्मागुरुःशिष्यैतद्वदिद्व
विरोचनौ २६ केनेषोत्थंचविज्ञानमिंद्रोयत्रव्यलोकयत् ॥ ब्रह्मविद्याप्रसादेनयक्षंब्रह्मसनातनम् २७

प्योतितिर्युक्तेचवरुणभृगुतथावेनानुभवःसत्यादीनामभ्येसंन्यासःपरमंसाधनमितिचोक्तमित्यर्थः २१ एकादशार्थमाह जाबालादीतित्रिभिः । यत्रजाबालाद्युक्तविज्ञानेसंवर्त्ताद्याःपूर्वमा
चीनाःपरमहंसाउक्ताः २२ हेतुरिति । तस्यपारमहंस्यरूपस्पत्यागस्यहेतुवैराग्ययोगादिकंतथाविरक्तानांतस्यत्यागस्याधिकारइत्युक्तं तथात्यागिनावेषश्चाशिखादिरहितत्वेसत्ये
कदंडव्यलक्षणउक्तः तेषामेवब्रह्मचर्यादिरूपआचारःपरंज्ञानंचोक्तमितिद्वयोरर्थः २३ । २४ द्वादशादिव्रयवृत्तमाह सामेतिद्वाभ्यां । साम्रश्छांदोग्यस्ययत्पष्ठाध्यायत्रयतस्यार्थःशोभन
ज्ञानमयोऽध्यायत्रयेणोक्तः यत्रारुणादयोगुरुवःश्वेतकेतादयःशिष्याश्चोक्ताः २५ । २६ पंचदशादिवृत्तमाह केनेषोत्थमिति । केनेषःकेनोपनिषत्तदुत्थंनिरूपितपादितंज्ञानमुक्तंयत्रैन्द्रोब्रह्म
विद्यानुग्रहेणयक्षरूपं ब्रह्मव्यलोकयदित्युक्तमित्यर्थः २७

नारीति । चैरस्माभिः सोम आत्मतया प्राप्तो हृष्टस्तेषामस्माकमरातिः शत्रुभूतः कामः क्रोधादिश्च किमप्यकरिष्यति न किमपीति कीदृशः कामः धूर्तः शठः तुच्छेन नारी संज्ञाशवेन पण्यतयोपन्यस्तेन जगतोऽर्थमादिरूपसर्वस्वापहारकत्वादिति द्वयोरर्थः ३८ । ३९ हृदिस्था इत्यादेरर्थे दर्शयति हृदीति । ताः प्रसिद्धाः सर्वा देवता अस्माकं हृदि तिष्ठन्ति यतः सर्वदेवात्मकः सोमः शंभुरस्माकं हृदि स्थित इत्यर्थः ४० तस्य हृदि स्थिता बुधपनिमाह प्राणेति । प्राणापानरूपं यद्द्वयं तस्य मध्यस्थस्तयोः प्राणापनयोरभियमनाय तथा त्रिमात्रात्प्रणवात्स्थूल सूक्ष्म कारणरूपवाच्यतादात्म्यापन्नात्परतः परीयोतुरीयरूपेणेत्यर्थः ४१ रुद्रचरितमित्यत उत्तरग्रंथस्य तात्पर्यगोचरं तस्य प्रत्यग्भावं विशदयति मनस इति द्वाभ्यां मनसो मनः प्रधानस्य लिंगाख्यस्य सूक्ष्मदेहस्य यो देवो भासकः साक्षी कीदृशं स्याल्लिंगदेहस्य जगत्स्थूलप्रपञ्चस्तद्रूपं चित्रं प्रत्याधारषट्भूतस्य अतएव तल्लेखाभूतवासनाभिर्वासितस्यां कृतस्येत्यर्थः ४२ वासनाश्रयत्वमेव स्फुटयति वासना इति । यत्र लिंगदेहेतास्तदर्थं विषयिकाः क्षुधातृपाकामक्रोधादीनां वासनाः सूक्ष्मावस्थारूपाः संति वर्तन्ते यतो याभिर्वासनाभिर्विश्वसंसारः प्रवर्तते इत्यर्थः ४३ यस्येति । यस्य देवस्य प्रणवात्मनः प्रणवेन सार्धं त्रिमात्रेण तादात्म्यं

नारीकुणपपण्येन जगतो योत्र वचकः ॥ धूर्तः कामस्तथारातिः क्रोधादिर्विविधोऽपि यः ३८ किं करिष्यति भक्तानामस्माकं सोम आत्मानि ॥ नित्यमात्मतया प्राप्तो ह्यस्माभिरयं पुमान् ३९ हृदि तिष्ठन्ति निखिला देवतानः सदैवताः ॥ सोमो हृदयगोयस्मात्सर्वदेवात्मको हिनः ४० प्राणापानद्वयात्स्थस्तयोर्धौ त्रिमात्राया मकः ॥ ओंकाराच्च त्रिमात्राद्यः परतोऽस्ति पुमान्सदा ४१ मनसो लिंगदेहस्य सर्वदेवावभासकः ॥ जगच्चित्रपटस्यास्य वासना वासितस्य हि ४२ वासनायत्र संत्येताः शतकोटिसहस्रशः ॥ क्षुत्तृष्णाकाममुख्यानां यतो विश्वं प्रवर्तते ४३ यस्य नामानि चैतानि सर्वदा प्रणवात्मनः ॥ ओंकारः प्रणवः सर्वव्याप्यनंतश्च तारकः ४४ सूक्ष्मः शुक्लो वैद्युतश्च परब्रह्मैक एव च ॥ एको रुद्रस्तथेशानो भगवांश्च महेश्वरः ॥ महादेवस्तथा विष्णुर्ब्रह्मा चैव प्रजापतिः ४५ उच्चार्यमाणो भूतानां सूर्ध्वनयति तद्वपुः ॥ ओंकारस्तत एवायं लोकोऽत्राति कृत्वतः ४६ शब्दब्रह्म मयं वापि सुखं नानाविधं तथा ॥ प्रापयत्यात्मनोऽन्यत्र प्रणवस्तेन गीयते ४७ प्रणवः प्रलयो वापि ना मांतरत उच्यते ॥ प्राप्मनो दुःखयुक्तस्य सर्वस्यापि लयो यतः ॥ भक्तानां प्रलयस्तस्मात्प्रणवः परिकीर्तितः ४८

मापन्नस्यैतान्यांकारादीनि प्रजापत्यंतान्यष्टादश नामानि वैदिकैरुक्तानि तत्र एको रुद्र इत्येकं नाम ततः परं नामान्तरमिति द्वयोरर्थः ४४ । ४५ एषां महेश्वरां तनां भ्रातृभ्युत्पत्तयोऽथर्वशिखरस्येव वर्णितास्ताः प्रदर्शयति उच्चार्यमाण इत्यादिना । यस्मादयं प्रणव उच्चार्यमाणः सन् भूतानां प्राणिनां वपुस्तत्प्राणरूपमूर्ध्वशिरोदेशमुत्कृष्टलोकं रूपं वानयति प्रापयति ततः प्रवृत्तिनिमित्ताल्लोकानां मुक्तिकरत्वरूपादयं तुष्ट्यरूपं अथवा नानाविधं मानुषान्दमारभ्य हिरण्यगर्भान्दान्तं तात्मन आराध्यादन्यत्र भिन्नेष्वाराधकेषु ब्राह्मणेषु प्रापयति तदधीनं करोतीति यावत् तेन निमित्तेन प्रणव इत्युच्यते प्रकर्षेण नमयतीति व्युत्पत्तिकस्य प्रणवशब्दस्य मकारस्थानेव कारनिपातनादिति भावः ४७ अथवा विकाराणां रूपाणां न मनःकरणे आत्यंतिको लयस्तदेतत्त्वादस्य प्रणव इति प्रणव इति । अथवा प्रणवपदे न प्रलय इत्युच्यते यतो भक्तानां दुःखयुक्तस्य प्राप्मनोऽलोयः स आत्यंतिकत्वात्प्रलयरूपो भवति तस्माद्भक्तानां सन्निधानं दुःखप्रलयरूपत्वादयं प्रणव उक्तव्युत्पत्त्यर्थः ४८

तृतीयसर्वव्यापीतिनामव्युत्पादयति घृतेतिद्वयां । विदितिलपिडः श्रुतोपलपिण्डपदेनोक्त आशिपदेनवधियनपिडादिप्रहः तद्वद्वर्षयथातिलरूपीवृत्तरूपीवास्नेः स्वरूपेणांतर्बहिश्चनिखिल
व्याप्नोति तथापर्वसर्वथाव्यापनाहेतुसर्वव्यापीत्युक्तइतिद्वयोरर्थः ४१ । ५० त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात्तस्यानंतइतिवृत्तेनामेत्याह देशतइति । संसारवारिधिजंमजरादिदुःखमयं
यतस्तारयतिभक्तास्तत्पारंप्रापयतिततस्तारेतिपंचमनामेतिद्वयोरर्थः ५१ । ५२ पञ्चसूक्ष्मेतिनामव्युत्पादयति सूक्ष्मइति । सर्वेषुदेहेष्वल्पेनदुर्लक्ष्येणजीवरूपेणयतःस्थितस्ततःसूक्ष्मइत्यु
च्यते अत्रश्रुत्यंतरमनुकूलयति वालाग्रेति । वालाग्रस्ययःशततमोभागस्तस्यापिपयःशततमोभागस्तद्वदयंजीवरूपेणसूक्ष्मोवस्तुतस्तुमहतोपिमहामित्यर्थः ५३ अथवापरकीयनाडीप्रभृत्यंगव्या
प्तिसाध्यत्वेनसूक्ष्मस्यपरकायप्रवेशादिरूपव्यापारस्यहेतोःप्राणादप्ययंसूक्ष्मस्ततोयंप्रणवरूपईश्वरःसूक्ष्मइत्युच्यतइत्याह परकायेति । यःप्राणोयोगिनःपरकायप्रवेशादिहेतुस्ततःप्राणादपिसूक्ष्म
त्वादयंसूक्ष्मउक्तइत्यर्थः ५४ सप्तमंशुक्लेतिनामव्युत्पादयति क्लमइति । क्लमपदमविद्यादीनांयोगप्रसिद्धानांपंचक्लेशानांवाचकंतेषांशुद्धेरात्यंतिकनिवृत्तेःकर्त्ताभगवान्शुक्लइत्युच्यतइत्य
र्थः शुद्धोनिवृत्तःक्लमोयेनेतिव्युत्पत्तिकस्यशुद्धक्लमशब्दस्यमध्यांतवर्णयोर्लोपेशुक्लपदसिद्धिरिति । श्रुतिसमन्वयस्तुक्लंदतेरोदयतिपःक्लेशस्तंक्लामयतिगलानिमंतं करोतीति योजनया बोध्यः

घृततैलादिकःस्नेहस्तिलपिष्ठादिकंयथा ॥ व्याप्नोतिनिखिलंद्रव्यंस्वात्मनांतर्बहिस्तथा ४९ एवंविश्वमिदंदेवःसर्वव्याप्नोतिचात्मना । सर्वव्यापीततःसद्भिःक
थ्यतेप्रणवाभिधः ५० देशतःकालतस्तद्वद्वस्तुतच्छेदवर्जितः ॥ प्रतीयतेसदैवैषनृणामात्मन्युपासनात् ५१ अनंतस्ततएवायंकथ्यतेवेदवादिभिः ॥ संसारवा
रिधेरैषतारकस्तारईरितः ५२ सूक्ष्मःसर्वेषुदेहेषुसंस्थितोह्यल्परूपतः ॥ वालाग्रशतभागस्यभागोयद्वत्तथापुमान् ॥ सूक्ष्मस्ततोयमुदितोमहीयान्महतोहियः ५३
परकायप्रवेशादिहेतुर्वायोगिनोपियः ॥ ततोपिसूक्ष्मरूपोयमुच्यतेवेदवादिभिः ५४ क्लमःक्लेशःसमुद्दिष्टःपंचधायोव्यवस्थितः ॥ तस्यशुद्धिकरोदेवःशुक्लएवप्रकी
र्तितः ५५ अंतर्बहिःप्रकाशाभ्यानिर्गुणःसगुणस्तथा ॥ वर्ततेसहदेवोयंवैद्युतस्तेनकथ्यते ५६ बृहत्त्वाहं हणत्वाच्चसर्वोत्कर्षेणसंततः ॥ प्रणवारुयंपरंब्रह्मरुद्रएव
प्रकीर्तितः ५७ सृष्टिस्थित्यंतकरणान्निर्भेदएकस्तेनप्रकीर्तितः ५८ एकोरुद्रश्चभगवांस्ततएवनिगद्यते ॥ पालयन्नखिलं
विश्वंस्वशक्त्यामाययासदा ॥ तुरीयंचपदंदत्वायोगिनांदुःखहायतः ५९

तथाच ' क्लदिआब्धानैरोदनेच ' इतिस्मृतिरितिभावः ५५ अष्टमंवैद्युतेतिनामव्युत्पादयति अंतरिति । अयंदेवोनिर्गुणःसन्नतःसंघातस्यांतरेणप्रकाशनव्यापारेणसहवर्तते सगुणस्तुबहिरादित्यादौ
स्थित्वाप्रकाशनव्यापारेणसहवर्त्ततेनेनिमित्तेनवैद्युतइत्युक्तः विद्युताप्रकाशेनसहितइतिव्युत्पत्तिसमन्वयादितिभावः ५६ परंब्रह्मेतिनवमंनामव्युत्पादयति बृहत्त्वादिति । एषरुद्रःप्रणवा
रुयःपरंब्रह्मेतिप्रकीर्तितः यतःसर्वोत्कर्षहेतुकबृहत्त्वात्तथाबृहणत्वात्सत्ताप्रदानेनवृद्धिहेतुत्वात्संततःसर्वत्रव्याप्तइत्यर्थः तथाचबृहत्त्वात्परत्वंबृहणत्वाद्ब्रह्मत्वंचादायपरंब्रह्मेतिनामप्रसिद्धमितिभावः
५७ एकेतिदशमनामोर्थमाह सुधीति । यतोयंदेवएवसृष्ट्यादिकारणत्वादिश्वरूपोव्यवस्थितस्ततोभेदवानिवकल्पितभेदशालितयोपलभ्यमानोपिब्रह्मनोनिर्भेदस्तेनभेदराहित्येनेकइत्युक्तइत्यर्थः
५८ एकादशमेकोरुद्रइतिनामव्युत्पादयति एकइति । ततोनिर्भेदत्वादत्रभगवानेकोरुद्रइतिव्यपदिश्यतेश्रुतिषु तथाचश्रुतिः ' एकोरुद्रोनद्वितीयायतस्थौ ' इति तत्रैकत्वंवर्णितं रुद्रत्वं
तुस्तदुःखेद्वर्त्तमानं करोतीतिप्रसिद्धव्युत्पत्त्या अथवाऋषिभिःशुद्धैरस्यरूपंद्रुतंलभ्यतइतिश्रुतिर्दिशंतव्युत्पत्त्याऋषिशब्दस्यरुभावेदुतशब्दस्यद्रुभावेचकृतेबोध्यमितिदर्शयन्नाह पालयन्नित्यादि
ना । स्वशक्तिभूतयामाययाविश्वपालयन्नखिलोक्तस्पृष्टःखहातुरीयपददानेनचयोगिनांदुःखहायतस्ततएकोरुद्रइत्युक्तइत्यर्थः ५९

द्वादशमीशानेतिनामभ्युत्पादयति ससंकोचेतिबुद्धिः । सईश्वरः कदाचित्प्रलयसंकोचवान्कदाचित्सृष्टिकालेन विकासवान्संपटवत्स्थितः तथापुमान्पालकः तथासर्वेषामात्मनांजीवाजीवेतुगोणं अनीशयाशोचतिमुह्यमानइत्यादिपुजीवस्यपरतंत्रतायाःप्रसिद्धत्वादितिभावः ६० अत्रसैवादायश्रुत्याअभित्वाशूरेत्यादिमंत्रउपन्यस्तस्तस्यार्थमाह स्तूयमानइत्यादिना । यतोविश्वनियामकःअतएवैषभगवानसद्भिर्विद्वद्भिरेवंस्तूयमानोभवति एवंकथं भगवान्शूरोभवतियतोरणरंगगुणःअसुरैःसंहयोरणस्तत्रविकासमानागुणायस्यसतथा तथास्वात्मदर्शनरूपबलेनकामादीनामांतरशत्रूणांघस्मरोभक्षकोयतःस्मरस्यमदनस्यदेहंदहतीतिस्मरदेहधक् धुगितिपाठेस्मरदेहेधृष्णोतिप्रगल्भतेइत्यर्थः ६१ त्वामिति । हेभगवंस्त्वांसर्वेषांहृदयपंकजेपुवसंतं वाग्भिःस्तुतिरूपाभिर्वयंशरणार्थिनःस्तुमआराधयामः कीदृशं स्वकीयास्तुतिःप्रियापीतिहेतुर्यस्यसतथातम् ६२ तवस्तुतयःफलप्रदानायस्वयमेवास्मानाब्हयंतीत्यस्मिन्नर्थेअदुग्धाइत्यादिमंत्रभागस्यतात्पर्यमितिदर्शयन्नाह स्तुतयइति । हेदेवेशयथाघटोऽप्यःघटवदूधःक्षीरायतनंयासांतथाभूतायेनवोनवप्रसूतागावःअदुग्धायासांदोहनंनकृतंतथाभूताश्रुङ्कारान्स्नेहशब्दा

ससंकोचविकासान्यापटवत्संस्थितःपुमान् ॥ स्रष्टासर्वात्मबुद्धीनांबुद्धिधर्मविवर्जितः ॥ ईशानएषकथितोरुद्रःसर्वैश्वहेतुभिः ६० स्तूयमानःसदासद्भिरेवंविश्वनियामकः ॥ रणरंगगुणःशूरोभगवान्स्वात्मदर्शनः ॥ कामक्रोधादिशत्र्वेषघस्मरःस्मरदेहधक् ६१ त्वांसर्वजगतोनित्यंहृदयाब्जनिवासिनम् ॥ स्वकीयाभिर्वयंवाग्भिःस्तुमआत्मस्तुतिप्रियम् ६२ स्तुतयस्तवदेवेशघटोऽप्यःघटवदूधेनवः ॥ अदुग्धाःस्वात्मनाभक्तवत्सान्भूमिपयोजुषः ॥ आकारयंतिहुंकारान्सृष्टादुःखापहारकाः ६३ ऐश्वर्यस्यसमग्रस्यधर्मस्ययशसःश्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोस्तद्ब्रह्मस्यायंसमाश्रयः ॥ भगवांस्ततएवायमुच्यतेविश्वपालकः ६४ महतामत्रभूतानांपञ्चानामपिसर्वदा ॥ सृष्टिस्थित्यंतकरणादीश्वरोयंमहेश्वरः ६५ आनंदात्मा मद्यान्प्रोक्तःस्वप्रकाशःसदाद्वयः ॥ सत्यज्ञानादिरूपोयंसर्वभेदविवर्जितः ६६ एनमात्मतयायस्मात्सर्वदेवप्रपश्यति ॥ महादेवस्ततःप्रोक्तउमापतिरयंप्रभुः ६७ विशत्येषसदासर्वसद्रूपस्फुरणप्रदः ॥ एनमात्मतयायोगीविशेतादात्म्यरूपतः ॥ विष्णुस्तेनायमुदितःसर्वगःपरमेश्वरः ६८

कृत्वावत्सानाकारयंतिआहयंतितथातवस्तुतिरूपागावोभक्तरूपवत्सान्भूमिपयोजुषःभूमयस्तास्ताःफलावस्थास्तद्रूपंयःकामयमानान्प्रेष्णास्वात्मनास्वयमेवाकारयंतिनतुवत्सप्रयत्नमपेक्षंतेयतोदुःखस्यवेक्लव्यरूपस्यापहरणपराइत्यर्थः ६३ त्रयोदशस्यभगवदितिनामोर्थमाह ऐश्वर्यस्येति । पूर्णैश्वर्यादिगुणषट्स्यभगवदवाच्यस्याश्रयत्वादयंभगवानित्युक्तः तत्रश्रीःकांतिरूपा ६४ चतुर्दशमहेश्वरेतिनामनिर्वक्ति महतामिति । अन्येईश्वरास्तद्वस्थायत्किंचिदेशीयप्राणिरूपाल्पभूतानांप्रसिद्धाः अयंत्वाकाशादीनामहाभूतानामोश्वरस्तेषांसृष्ट्यादिनिदानत्वनाभिन्ननिमित्तोपादानभूतश्च अतोऽस्ययुक्तमहेश्वरत्वमित्यर्थः पंचदशमहादेवेतिनामपूर्वतापनीयेउमापतिरितिनामनिर्देशेनसूचितनिरुक्तिरुमायाब्रह्मविद्यारूपायाःपत्युरेवदेवस्यमुख्यमहत्त्वयोगादिति सूचयंस्तदर्थमाह आनंदात्मेतिद्वाभ्यां । आनंदादिलक्षणःशुद्धआत्माप्रहानसंकुचितमहत्त्वशालीप्रोक्तः एनंवर्णितमात्मानंयतएवदेवःस्वरूपतयासदापश्यत्युमापतित्वात्ततोमहादेवइत्युक्तइतिद्वयोरर्थः ६६ । ६७ षोडशंविष्णुनामनिर्वक्ति विशत्येषइति । एषपरमात्मायतःसर्वदृश्यजातंसदादिरूपेणप्रविशति अथवायोगिनाआराधकेनतादात्म्येनप्रविश्यतइतिविशयानुषटितभ्युत्पत्त्याविष्णुरित्युक्तइत्यर्थः ६८

पूर्वतापनीयेतुविष्णुसावित्रिधात्वर्थांनुगमेनयद्वात्वंयापकत्वरूपतेनयत्सर्वाधिकत्वेननिमित्तेनविष्णुत्वमुक्तं प्रकाशस्यपत्प्रभुत्वंनियामकत्वंतदादायमहःपर्वनिषतिनाकारांतंकृत्वाविष्णुप
 दात्पूर्वमयुक्तमित्याह ब्रह्मेति । ब्रह्मपदभावप्रधानं तथाचब्रह्मत्वप्रयुक्तसर्वाधिकत्वेनसर्वत्रप्रकाशप्रयोगकत्वेनचयोर्मंदेवोविष्णुश्चकारामहेतिचोक्तोमहात्रिंशुरितिनिदिष्टइतिपावत् कुत्र
 पूर्वतापनीयेहियतस्तत्रव्युत्पादितेमंत्रेउग्रमित्यादिकेएकादशाऽहमंतानिपदानियस्यतथाभूतेनरसिंहउक्तरूपएवदेवतंप्रतिपाद्यइत्यर्थः ६९ आनुष्टुभेचेति । कीदृशेतत्रमंत्रे आनुष्टुभेअनुष्टुपद्वा
 त्रिंशदक्षरंछन्दस्तद्वति पुनःकीदृशे सामारख्येसाम्रास्वरविशेषरूपेणाख्यासमुच्चारणंयस्यसतथातस्मिन् पुनःकीदृशे प्रणवादिभिरंगैर्युक्ते आदिपदेनसावित्र्याद्यंगमंत्रग्रहः तथाचप्रणवेनहृद
 यंसावित्राष्टाक्षरेणशिरो यजुर्लक्षणाशिखान्तीसहगायत्र्याकवचंमहाचक्रमंत्रैरसमितिपंचांगन्यासःसूचितः अथवाप्रणवेनहृदयंकृत्वामंत्रस्यपादचतुष्टयेनशिखादिकमस्त्रांतमंगचतुष्टयंकुर्यादितिदर्श
 यन्मंत्रं पुनर्विशिनष्टि चतुष्पादीति । चत्वारःपादायस्यसचतुष्पादतास्मिन्नित्यर्थः नकेवलमयं देवोमंत्रार्थत्वेनोपास्यः किंतुमहाचक्रे 'पद्मेणस्थसुदर्शनेवसुदलमोलासिताष्टाक्षरंबाह्येद्वादशवर्णप
 त्रकमलंतत्पोडशार्णच्छदं । द्वोत्रिंशन्मनुवर्णपत्रकमलंवृत्तोलसन्मातृकमध्यस्थध्रुवमुर्वीबीजवर्णचक्रंनृसिंहाह्वयं' इत्याचार्यैःसंगृहीतस्वरूपेयोदेवःप्रणवरूपोनाभिन्वेनज्ञायतेउपास्यतइत्यर्थः । अ
 यमत्रसंग्रहः तारंवलिलव्यततोबहिःपटकोणंसुदर्शनमंत्राक्षरान्वितकोणंलिखेत्ततोष्टदलंनारायणाष्टाक्षरभूषितंततोद्वादशदलंवासुदेवद्वादशाक्षरांकितंततःपोडशदलंमातृकादिपोडशस्वरभूषितंततोद्वा
 त्रिंशदलमनुष्टुवक्षरभूषितंवलिलव्यमायाबीजेनभूवलयेनचमातृकावर्णश्रवाहर्वष्टपेत् सर्विदुक्कारेणचषट्कोणादीनांपोडशदलान्तानांप्रत्येकंवेष्टनमिति आनुष्टुभस्यैकादशपदस्यमंत्रस्पोद्धार

ब्रह्मज्ञार्वाधिकत्वेनप्रकाशस्यप्रभुत्वतः ॥ विष्णुश्चतापनीयेयःपूर्वस्मिन्परिकीर्तितः ॥ एकादशपदेमंत्रेनरसिंहोहिदैवतम् ६९ आनुष्टुभेचसामारख्येप्रणवाद्यंगसं
 हिते ॥ चतुष्पादिमहाचक्रेनाभिर्विज्ञायतेहियः ७० यमुपास्यमहात्मानंस्थितंक्षीरार्णवादिषु ॥ घोरंभवार्णवंसंतस्तरेयुर्गोष्पदंयथा ७१ ब्रह्मायःप्रथमःप्रोक्तो
 भगवांश्चतुराननः ॥ देहिनांप्रथमोदेहीहैमेब्रह्मांडगोलके ७२ भूपन्नेसर्वदेवास्तेमेरुपर्वतकर्णिके ॥ अनुग्रहकरोदेवोदेवानांसत्यलोकगः ७३ एकदातंसमासीनंप
 र्थकेत्यभितौजसि ॥ मानस्याप्रिययासाद्धं परमब्रह्मशब्दितम् ७४

स्तिवत्थमाचार्यैःप्रपंचसोरिलिखितः 'उग्रवीरयुतंमहांतिकमथोविष्णुंज्वलन्तान्वितंसंप्रोच्याथचसर्वतोमुखनृसिंहाणांस्तथाभीषणं । भद्रंमृत्युयुतंचमृत्युमपितत्रोक्तानमाग्यायुतंभूयोहंपदमुद्धरेन्म
 नुमिमंमंत्रीसमस्तार्थदम्' इति ७० यमुपास्येति ॥ यमेनंनरसिंहंक्षीरार्णवगतशेषभोगतंहृदयादिगतंवाध्यानादिनासमाराध्यगोष्पदवद्वाव्यसन्तस्तरंतीत्यर्थः ७१ सप्तदशाष्टादशेब्रह्मा
 प्रजापतिरित्याकारेनामनीर्वाणितमंत्रकपिभूतस्यचतुराननरूपस्यभगवतोवोद्धेयइत्याह ब्रह्मेति । यःप्रथमःपृष्ठिकर्ताभगवांश्चतुराननरूपःसत्रप्राप्तःसएवदेहिनांस्यूलव्यष्टिशालिनांप्रथमः
 समष्टिरूपेणयःसन्प्रजापतिरितिचोक्तइतिशेषः सचैहमेहमयेब्रह्मांडलपेगोलकेयद्भूमिरूपंप्रसंगेःकर्णिकाभूतोपस्यतथाभूतंतत्रसत्यलोकैचदेवोपकारायस्थितइतिद्वयोरर्थः ७२ । ७३ एवं
 नामनिरुक्तिप्रसंगेनपूर्वतापनीयदर्शितायाःप्रणवोपसर्जनानुष्टुप्प्रधानायाःसगुणविद्यायाःस्वरूपंसूचितमथानुष्टुप्प्रसर्जनप्रणवप्रधानायाःकेवलप्रणवप्रधानायाश्चसगुणविद्यायास्तुरीयप्रणवप्रधा
 नायानिर्गुणविद्यायाश्चस्वरूपंप्रदर्शयंत्याउत्तरतापिन्याअर्थेदर्शयितुंतत्रदेवानांजिज्ञासांदर्शयति एकदेतिुष्टिः । कदाचितंप्रजापतिममितीजःसंज्ञकेपष्टेवर्णितेपर्यंकेमानसीतिसंज्ञितयामि
 ययासहसमासीनंपरमभुत्कृष्टशोभं ब्रह्मेतिनामांतरशालिनंचप्रत्यययादयोदेवाःप्रणिपत्येदमूचुः कीदृशादेवाः तस्यप्रजापतेर्वपुषिविराडाख्येस्थितास्तथामंत्रराजस्यानुष्टुभस्यविद्यायांतस्यप्रजा
 पतेःशिष्यत्वेनकुशलाह्वानींप्राधान्येनप्रणवसंबंधिनींविद्यांभुवुत्सवःप्राप्नुमिच्छंतःपूर्वविद्ययाशुद्धयिष्येतित्रपाणामर्थः ७४

७५ । ७६ इदं किमित्याकांक्षायां श्रुतपूर्वानुवादसहितं तेषां प्रश्नमभिनयति भगवानिति । हे भगवन् भवताऽस्मभ्यं पूर्वतापनीये मंत्रराजानुष्ठुभउक्तः कीदृशः सांगः अंगमंत्रैः सहितः बीजेन रेफौकारविदुः विशिष्टकाराक्षररूपेण शक्त्या इकाररूपया च सहितः साम्नः पादादिभेदेन यदुपासनं ध्यानविशेषरूपं तत्सहितं श्रेयर्थः ७७ महेति । पुनः कीदृशो मंत्रराजः महाचक्रं नारसिंहं तत्सहितः सृष्ट्युभीतिनिवृत्तिफलकश्च तत्र मंत्रराजप्रपंचे त्वया प्रणवश्चतुष्पातपादचतुष्टयवानुक्तः कीदृशः आत्माभिन्नः वाच्यभूतेन चतुर्विधेनात्मना तादात्म्यापन्नः अगुना तं प्रगवंतं प्रतिपाद्यमात्मानं च तदुल्लेख्यमस्मभ्यं संसारानलतप्तेभ्यस्तत्प्रज्ञमायोपदिशेति द्वयोरर्थः ७८ । ७९ एवं पृष्ट्यप्रजापतेरुत्तरतया उत्तरतापनीयाय खंडपंचकस्य तात्पर्यार्थं प्रार्थयामासि त्वया ह इत्युक्तं इति षोडशभिः । इत्थं पृष्टः प्रजापतिस्तान् देवान् प्रतीदमाह इदं किं हे देवा भवद्विर्यं उपासितो मंत्रराज एष चतुष्पाद्वत्त्यतस्तं मंत्रराजं चतुर्थीविभज्य विभक्तं कृत्वा प्रणवस्य मात्राचतुष्टयेन वक्ष्यमाणरूपेण सह यथाक्रमं तादात्म्यं गमयेत्पंचमखण्डोक्तविषयामेलयेदिति द्वयोरर्थः ८० । ८१ ततः किंकुर्पादत आह एकादशेति । योनरसिंहः पूर्वतापनीयमंत्रस्यैकादशपदानां विशेषरूपेणार्थभूत उक्तस्त

अभ्यादयो महात्मानो देवास्तस्य वपुःस्थिताः ॥ मंत्रराजस्य विद्यायां कुशलाः परमोष्ठिनः ७५ शिष्यास्तथैव देवस्य प्रणवस्य बुभुत्सवः ॥ विद्यां विशुद्धमनसो ब्रह्मात्मत्वप्रबोधिनीम् ॥ प्रणिपत्येदमूचुस्ते कृतांजलिपुटा अपि ७६ भगवन् भवताऽस्मभ्यं मंत्रराजः समीरितः ॥ सांगः स बीजशक्तिश्च सामोपासनसंयुतः ७७ महाचक्रेण सहितो मृत्युभीतिनिवारणः ॥ चतुष्पातत्रसंश्लोक्तः संक्षेपात्प्रणवस्त्वया ७८ आत्माभिन्नस्तमात्मानमणीयां समणोरपि ॥ अस्मभ्यं ब्रह्मसंसारतप्तेभ्यश्चतुरानन ७९ इत्युक्तस्तानुवाचायं ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अनुष्ठितो भवद्विर्यो मंत्रराजः स एष हि ८० चतुष्पातं चतुर्द्वैव विभज्य प्रणवस्य हि ॥ मात्राचतुष्टयेनैव तादात्म्यं गमयेत्पुमान् ८१ एकादशपदार्थो योनरसिंहः प्रकीर्तितः ॥ पदे पदे पदार्थं तं पदार्थातीतं रूपिणम् ॥ चिंतयेदात्मनः पादैश्चतुर्भिः परिकल्पितैः ८२ नाभौ च हृदये तद्ब्रह्म मध्ये द्वादशांतके ॥ तत्तद्रूपं प्रकल्प्याय मथवा यत्र कुत्र वा ८३ प्रणवस्य चतस्रः स्युर्मात्रा एताः सुशोभनाः ॥ अकारोऽपि तथोकारो मकारो नादनामकः ८४ एकैकापि चतुर्धा स्यात्स्थूलादिपरिभेदतः ॥ वाचिस्थूला तथा सूक्ष्मा हृदये कुंडलीगता ॥ बीजरूपा चतुर्धा स्याद्वापि नीसर्वसाक्षिणी ८५

मिदानो पदे पदे प्रतिपदं पदार्थातीतस्तुरीयस्तद्रूपिणं पदार्थलक्ष्यमिति यावत् पूर्वविधं विज्ञायात्मानश्चतुर्भिः कल्पितैः पादैश्चैवाक्रमं प्रणवमात्राचतुष्टयस्य मंत्रपादचतुष्टयस्य च वाच्यभूतैः सह तादात्म्यापन्नं चिंतयेदित्यर्थः तत्र नरसिंहस्य पदार्थातीतरूपेण पदार्थत्वमित्थमुक्तं सर्वसंहारसमर्थस्वरूपमुग्रत्वं परमार्थस्वरूपीयस्यैव संभवति नान्यस्य एवं बीरादिपदार्थानां तुरीयपरत्वं द्वितीयखंडे तद्व्याख्यायां च दृष्टव्यम् ८२ नाभौ चेति । तथा तृतीयखंडोक्तविधिना र्त्तनरसिंहं ब्रह्म विष्णु रुद्र सर्वेश्वररूपं प्रकल्पयथाक्रमं भाव्यादिस्थानचतुष्टयेष्वधिकारी तैर्मंत्रैः पूजयेदिति शेषः तत्र द्वादशांतः दशमद्वारं पूजनविधेरनन्तरं तदेकयानुसन्धानविस्तरश्चतुर्थखंडे पदोक्तं च दृष्टव्यम् ८३ प्रथमखण्डोक्तं प्रणवमात्राचतुष्टयमाह प्रणवस्येति । स्पष्टम् ८४ एकैकापीति । एतासांचतस्रणां प्रणवमात्राणां मध्ये एकैकास्थूलादिभिर्वैखर्यादिसंज्ञैर्भेदश्चतुर्धा बोधयेत्यर्थः द्वितीयखण्डोक्तं स्थूलादिभेदेन वस्फुटयति वाच्येति । स्थूलावर्णावस्था वैखरी संज्ञा वाचि तिष्ठति ततः सूक्ष्मा मध्यमा लयादितियावस्था हृदि तिष्ठति तृतीया पश्यती संज्ञा वस्था बीजरूपा कुंडलीगता बोध्या चतुर्थी त्ववस्था साक्षिरूपेण व्यापिकेत्यर्थः ८५

अकारादेरिति । एवमकारादीनामित्येकं चतुर्विधत्वेतत्समुदायरूपस्य प्रणवस्य षोडशायपत्वं बोध्यमित्यर्थः । अथवा अकारादीनांचतुर्विधत्वं भूतादिभेदे विज्ञेयं तत्र चतुर्थो भेदः अविषयत्वात्साक्षिभेद-
 त्वर्थः ८६ यथा च वाचकस्य प्रणवस्य षोडशभेदास्तथा तद्वच्चयस्यात्मनोपितान् दर्शयति आत्मनोपि चेति द्वाभ्यां । स्थूलसूक्ष्मकारणोपाहितरूपाविश्वदयस्त्रयस्तेषां साक्षी चतुरीया रूप एते च त्वारः
 प्रणवमात्राचतुष्टयेनाभिव्येया आत्मनश्चत्वारः पादा अध्यात्मबोध्याः तथा धिदैवमप्यवस्थितस्य तस्य स्थूलद्युपहितस्य साक्षिरूपस्य च आत्मनो विराट्द्विरप्यगर्भ ईशः परमात्मा चेत्येता निनामानि यथा क-
 मबोध्यानीति द्वयोरर्थः ८७ । ८८ एकैकस्येति । एतेषां विश्वादीनामधिदैवरूपाभिन्नानां मध्ये एकैकस्य तीव्रादिभेदैश्चतुर्विधत्वं बोध्यं तत्रैक्यं निर्विशेषत्वरूपं तुरीयत्वं तथा हि जाग्रद्रूपो वि-
 श्वश्चतुर्विधः तत्रैद्विधं विषयान्गुहं स्तीव्रो मनोरथपरो मध्यो मोहेन तूष्णीं भूतो मंदः समाहितस्तु निर्विशेषतामापन्नस्तुरीय एतद्विश्वभेदचतुष्टयं क्रमेण अकारस्य वैखर्यादिसंज्ञावस्था चतुष्टयस्य वाच्यं एवं
 स्वप्नद्रष्टृरूपस्तेजसोपि चतुर्विधः तत्र स्वप्नमंत्रादिक्रमबाधितं गुहं स्तीव्रः स्वप्नस्वप्नत्वेन जानन्नमध्यमः स्वप्नेभ्यामूढो मंदः समाहित इति तथा प्राज्ञोपि चतुर्विधः तत्र सात्त्विकवृत्तिप्रधानस्तीव्रो राजस-
 वृत्तिप्रधानो मध्यमस्तामसवृत्तिर्मंद इति तुरीयभेदचतुष्टयं तु स्वयमेवानंतरमुदाह्रियत इति ८९ प्रणवस्य चतुर्थी मात्रानादरूपावर्णिता तस्याश्च बीजविदुशक्तिज्ञां ताख्याश्च तस्योवस्था उक्तास्तासां क्रमेण

अकारादेरवस्थेयमेवं षोडशधा स्मृता ॥ भूतदीर्घह्रस्वसाक्षिभेदैर्वापरिकीर्तिता ८६ आत्मनोपि च पादाः स्युश्चत्वारः परिकीर्तिताः ॥ विश्वश्च तेजसस्तद्व-
 द्वाज्ञोपि च तुरीयकः ८७ अध्यात्ममधिदैवं च नामान्येतानि तस्य हि ॥ विराट्द्विरप्यगर्भ ईश परमात्मान आत्मनः ८८ एकैकस्य चतुर्धात्वं भवेद्विश्वादिकस्य
 हि ॥ तीव्रमध्यममंदाख्यैर्भेदैरैक्येन चात्मनः ८९ ओतः सर्वगतः प्रोक्त आत्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ प्रपंचोपि च येनायं ज्ञायते स्वात्मरूपतः ॥ स्थूलभेद-
 स्तुरीयस्य तीव्रोयं कल्पितो द्विजैः ९० अनुज्ञाता भवेदेष ध्यातृ ध्यानादिभेदवान् ॥ मध्यमोत्र तुरीयस्य भेदः सर्वशरीरिणाम् ९१ अनुज्ञात्वात्मनोरूपं जानति
 यत्र केवलम् ॥ तुरीयस्य तृतीयोयं भेदो मंद इतीरितः ९२ अविकल्पश्चतुर्थोऽख्यो यत्र शून्यमिवाखिलम् ॥ भाति विश्वं तथात्मा च योगिनः पुण्यसंचयात् ९३

वाच्यांस्तुरीयात्मनश्चतुर्थो भेदानो तादिसंज्ञां स्तीयादिभावे जिदाहरति ओत इत्यादिना । सर्वगतः अंगारे प्रिवत सर्वत्र विश्वशरीरघटकेषु स्थूलसूक्ष्मकारणेषु भासकतया नुगतो यः सर्वेषामात्मा येन सकलः
 स्थूलपर्यंतः प्रपञ्चः स्वस्वरूपेण ज्ञायते भास्यते स आंतरव्याप्तत्वेन ओत संज्ञो द्विजैर्वेदविद्विस्तुरीयस्य स प्रथमस्तीव्राख्यो भेद उच्यते इत्यर्थः ९० प्रपञ्चस्य स्वप्नवदध्यस्ततया भाते अध्यस्तस्य स्वतः सत्ता विर-
 हात तस्य सत्तादिक्रमनुजानन्मदीयमेव सत्तादिक्रमस्यास्वित्तिचित्तयतीति यावत् । एवं विध आत्मा अनुज्ञात् संज्ञस्तुरीयस्य द्वितीयो भेद इत्याह अनुज्ञातेति । एष आत्मा ध्यातृ ध्यानादिभेदवान् ध्या-
 त्रादिभेदस्वसत्तादिदानेनानुगृह्णति यावत् स अनुज्ञातु नामा तुरीयस्य मध्यमाख्यो द्वितीयभेद उच्यते इत्यर्थः ९१ अथाध्यस्तं सत्ताकर्षणेन विलाप्यात्मानमद्वितीयं जानन्नात्मा अनुज्ञेत्पुच्यते येन सर्व-
 त्रसत्तादिकं दत्तं सद्दानीमनुज्ञात्मा रूपेणावशिष्टः अनुज्ञाया विषयादिकमिदानीं न स्तीत्यत्रार्थपर्यवसानात्सु आत्मा तुरीयस्य तृतीयो भेद उच्यते मंदाख्य इत्याह अनुज्ञेति । स्वात्मनोरूपं केवलं जानन्न-
 नुज्ञा संज्ञा आत्मा तद्रूपस्तुरीयभेदे पुनर्तृतीयो मंदाख्यो भेद इत्यर्थः ९२ यत्र स्वरूपे बाधितं तस्य स्मृतिरपि नास्ति तदात्मरूपं योगिना पुण्यसंचयात् सकलप्रतिबंधहीने न लभ्यमविकल्पपदोक्तं तुरीयस्य चतुर्थ-
 भेदत्वेन ज्ञेयमित्याह अविकल्प इति । चतुर्थोऽख्यो भेदस्तुरीयस्याविकल्पसंज्ञः यत्राविकल्पेऽखिलं विश्वं द्वैतशून्यमिवाभवति न तदशून्यं यत आत्मेव भाति योगिनं पुण्यसंचयशालिनं प्रति ९३

अस्यतुरीयस्यपरमपुरुषार्थरूपतामाह तुरीयमिति । तत्त्वविकल्पाख्यतुरीयमानंदरूपप्रवस्थाचतुष्टयेऽनुस्यूतमधिष्ठानतयानुगतं विभातियद्यतः सत्तास्फुरणादिप्रदाद्धेतोरेतद्वर्णितं षोडशविधमात्मनोरूपं भाति तत्रतुरीयस्यकल्पितत्वं विशेषणीभूततुरीयतायाः परसापेक्षत्वान्नतु विशेष्यांशइतिभावः ९४ तत्रहेतुतयाविश्वाधिष्ठानतामाह यस्मिन्निति । इदं दृश्यजातरूपं जगद्यस्मिन्नविकल्पे भाति भासमानेध्यस्तमुक्तं निर्मले गगने गंधर्वनगरवदित्यर्थः ९५ एतदिति । स्पष्टम् ९६ उक्तात्मज्ञानाधिकारिणः षष्ठस्त्वेवार्णितान्निरूपयति एतज्ज्ञासावदिति चतुर्भिः । एतदविकल्पमात्मरूपं ज्ञातुमिच्छंतो ब्राह्मणाद्याविहिताचरणं निषिद्धवर्जनं च कुर्वन्ति ९७ सत्यमिति । तथा सत्यादिचतुष्टयरूपानुधर्मपादानि हिंसादिरूपानुधर्मांश्च कुर्वन्ति तत्रब्रह्मचर्यस्य पृथग्निर्देशः श्रुतिष्वेत्यादरात् ९८ एवंमंदाध्यमाश्चाधिकारेण उक्ता अथोत्तमानाह ब्राह्मणा इति । ये एषणात्रयेण लोकवित्तपुत्रगोचरेण वर्जिताः संतो गृहस्थादिविहितकर्मतो व्युत्थाय तत्परित्यज्येति यावत् भिक्षाचर्योपलक्षितं पारमहंस्यं धारयन्ति ते एतमात्मानमिच्छन्तीत्यर्थः ९९ तेष्वपि विदुषां लक्षणमाह एतमिति । एतमात्मानं विज्ञाय चांधादिवल्लोके विचरन्ति अतएव लोके रक्षिता यथा पूर्वसंवर्तारुण्यादयश्चरन्ति स्म तद्वदिति १०० अथ षष्ठसप्तमे च दर्शितं मंत्रराजोऽसर्जनप्रणवोपलक्षणस्य केवलस्य चतुष्पात्प्रणवोपासनस्य च स्वरूपमभिनयति अयमात्मेति सप्तभिः । एवमविकल्परूपेण यदि पापरूपमिति

तुरीयं सुखरूपं तत्सदावस्थाचतुष्टये ॥ अनुस्यूतं विभात्येतद्रूपं यत्षोडशात्मकम् ९४ यस्मिन्नध्यस्तमाखिलमिदं जगदुदीरितम् ॥ गगने निर्मले भाति गंधर्वनगरोपमम् ९५ एतत्सर्वभयैः शून्यं जन्मादिपरिवर्जितम् ॥ अणोरणीय एतच्च महतीपिमहतथा ९६ एतज्ज्ञासावः सर्वे ब्राह्मणाद्याः शरीरिणः ॥ कुर्वन्ति विहितं कर्म निषिद्धं वर्जयन्ति च ९७ सत्यं तपो दयादानं ब्रह्मचर्यमहिंसनम् ॥ इत्यादीन्यपि कर्माणि कुर्वन्ति च विवेकिनः ९८ ब्राह्मणा एतमिच्छन्ति एषणात्रयवर्जिताः ॥ भिक्षाचर्यं चरन्त्यत्र व्युत्थाय श्रमकर्मतः ९९ एतं विज्ञाय विद्वांसो ह्यंधवन्मूकवन्महीम् ॥ विहरन्त्यपि सर्वज्ञा अविज्ञाता जनैरिह ॥ संवर्तकादिवत्सर्वलोकातीता महाधियः १०० अयमात्मा यदानैर्विज्ञायते प्रतिबंधतः ॥ कुतश्चिदमरास्तर्हि विज्ञातव्य उपायतः १०१ उपायो मंत्रराजाख्यश्चतुष्पाच्चतुरात्मना ॥ प्रणवेनात्मना सार्द्धमेकीकरणमीरितम् १०२ ब्रह्माद्यैर्वहुभिर्मंदैरकाराद्यानेकधा ॥ भिन्नमात्रायथाशास्त्रं विज्ञाय गुरुवक्तः १०३ एकीकुर्यात्सदा विद्वान्मंत्रराजं विहाय वा ॥ सर्वत्रैव प्रकारेण पादादिविलये भवेत् १०४ पूर्वविनिःक्षिपेद्विद्वानुत्तरत्रततोपितत् ॥ उत्तरस्मिन्नातुरीयं तुरीयं मनसा जपन् १०५

बंधवशाद्विज्ञातुं शक्यते तदा प्रतिबंधापहारा योपायः कर्तव्य इत्यर्थः १०१ कोसावुपाय इत्यत आह उपायो मंत्रेति । यो मंत्रराजश्चतुष्पादुक्तस्तस्य चतुरात्मना चतुष्पादेन प्रणवेन कीदृशेन आत्मना विश्वादिचतुर्विधात्मना च केन सह यदेकीकरणमुक्तं तद्रूप उपाय इत्यर्थः १०२ तत्र प्रणवस्य मात्राविभूतिस्तुरीयस्त्वेवार्णितोक्त्या ह्येत्याह ब्रह्माद्यैरिति । ब्रह्माद्यैः आदिप्रदेन ग्राह्यावसुगायत्री गार्हपत्यपृथिवीऋगमंत्रऋग्वेदाः एते अकाररूपाः एवं विष्णु रुद्र त्रिष्टुप् दक्षिणाग्नि जुर्मंत्रयजुर्वेदांतरिक्षरूप उकारः रुद्रादित्यजगत्या हवनीयस्वर्गसाममंत्रसामवेदरूपो मकारः विराट्मरुत एकपि रूपाग्निप्रणवाथर्वेण मंत्राथर्ववेदसंवत्सकाग्नि सोमलोकरूपो नादहत्थेर्विधाः प्रणवमात्रा गुरुमुखाद्विज्ञायतामंत्रराजपादचतुष्टयेन मिलिताः केवलावा एकीकुर्याद्विलापयेत् तत्र सर्वत्र पादानां मंत्रराजसर्वं विना प्रणवसंवेदिनां वा तदर्थानां च विलये विलापने अयं प्रकारो बोध्य इति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ अयं कइत्याकांक्षायामाह पूर्वमिति । पूर्वपादपादावयववा उत्तरत्रानंतरे विनिक्षिपेद्विलापयेत् ततस्तुरीयं प्रणवं विजिह्वीकृत्य शक्तिशालिताख्यावस्थाशालिनं मनसा जपन्नुसंयतानो भवेदित्यर्थः १०५

एतासां कलानां विद्यापनयोग्यतादर्शनाय शुद्धात्मनित्यभावमाह कला इति । या एताः पुंसः प्रणववाच्यस्य षोडशकलाः ताः स्ताः षोडशात्मनि षोडशावयवप्रणयेतादात्म्येन स्थिताः सर्वभेदविव
जितैर्दशानेपरमात्माख्ये आत्मनितुनसंतीत्यर्थः १०६ अत्र श्रुतावार्थात्सूचितं प्रकारांतरं दर्शयति मंत्रेति । एवं प्रत्येकं चतुरवयवकपादचतुष्टयशालिना प्रणवेन पादशोभिलने सति मंत्रराजस्य नार
सिंहस्य षोडशभागाः फलिताः स्युः अष्टाक्षराणां पादानां चतुरवयवकप्रणवमात्राभिः समानार्थत्वे प्रतिपादावयवद्वयोर्द्वयोरक्षरस्य वाचकतायाः पर्यवसानात् एताः षोडशावस्थाः शनैः शनैर्जतव्याश्चेतसा
दृढमालंबनीया इत्यर्थः १०७ जितामिति । ताभ्यामाभूमिर्जिताभाने प्रतिबंधशून्या भवति तां विहायोत्तरामुत्तरामाश्रयेत् यदा चतुरीयस्य तुरीयमविकल्पाख्यं भागयोत्कर्षात्प्राप्तं भवति तदा ध्वं
सः सविलासाज्ञानस्य भवति ततः परं किंचित्कर्तव्यं ज्ञेयं च नावशिष्यते इत्यर्थः १०८ अथ सप्तमखंडे ब्रह्मेवेदमित्यादिना परमानंद इत्यंत ग्रंथेन ब्रह्मस्वभावाभिर्गुणैकजाजपत्तयः सूचिताः स्ताः प्रतिपादयति
एतत्तुर्यैति चतुरधिकनवति श्लोकैः । पुंसश्चत्वारिंशरीरण्युक्तानि सूक्ष्मकारणतुरीयभेदात् तत्र तुर्यशरीरेणाख्या निरूपणमुपलक्षणरूपं यस्य तत्तथाविधमेतदविकल्पतत्त्वं वागादेरविषयत्वात् प्रष्टुं
प्रश्नगोचरीकर्तुं वक्तुमुत्तरस्य गोचरीकर्तुं च न शक्यमित्यर्थः १०९ अतएव शिष्यैः पृष्टा अपि महात्मान एतमविकल्परूपमात्मानं सन्निधानं दलक्षणं मौनेनैव वदंति सूचयंतीत्याह मौनेनैवेति । स्प

कलाः षोडशपुंसोयाः षोडशात्मनि ताः स्थिताः ॥ प्रणवेनात्मनीशाने सर्वभेदविवर्जिते १०६ मंत्रराजस्य चैवं स्युः प्रकाराः षोडशैव हि ॥ उभाभ्यामपि वर्णाभ्यां कृते
भागे सदाधिया ॥ भूमिकाः षोडशैवैता जेतव्याः स्युः शनैः शनैः १०७ जितां जितां विहायैतामाश्रयेदुत्तरोत्तराम् ॥ तुरीयस्य तुरीयेस्मिन्संप्राप्ते दैवयोगतः ॥ ध्वं
सस्ततः परं नैव किंचिदत्रावशिष्यते १०८ एतत्तुर्यशरीराख्यमवाङ्मनसगोचरम् ॥ प्रष्टुं वक्तुं च केनापि शक्यते नैव किंचिदत्र १०९ मौनेनैव वदंत्येतं ब्राह्मणास्त
त्त्वदर्शिनः ॥ आत्मानं सन्निधानं दं पृष्टाः शिष्यैर्महाधियः ११० आत्मन्यस्मिन्सदैवैकरूपे ब्रह्मणि निर्द्वये ॥ सर्वावस्थास्वनुगते नैव किंचित्प्रवर्तते १११ अधिष्ठि
तान्यनेनैव प्रवर्तते शरीरेणाम् ॥ करणानि सकार्याणि ह्यात्मना सर्वहेतुना ११२ वाचः शब्दे पुवर्तते शब्दाश्चार्थेषु सर्वदा ॥ अर्था अनात्मरूपास्ते इन्द्रियाणां हि गो
चराः ॥ बाह्यांतरस्वरूपाणां सर्वदैवव्यवस्थिताः ११३ रूपादयः सुखं तद्वदुःखं च मनसा सदा ॥ गृह्यते तैश्चरहितः कथमात्मा त्रगृह्यते ११४ आत्मनीशे सदानंदे
रूपाद्याश्च न केचन ॥ सुखदुःखे च सततमध्यस्ते स्रजि सर्पवत् ११५

ष्टम् ११० तत्र हेतुतया वदनीयता व्यापकस्य बाह्यांतरं रणगोचरत्वस्याभावमाह आत्मन्यस्मिन्निति । अस्मिन्नात्मनि किंचिदपि प्रवर्तितुमेनं विषयीकर्तुं न शक्तमित्यर्थः १११ तत्र कर्म
कर्तृत्वविरोधमाह अधिष्ठितानीति । अनेनैवात्मना अधिष्ठितानि मेरितानि करणानि मनः प्रभृतीनि कार्याणि शरीरादीनि अन्यत्र प्रवर्तते अत्रैव प्रवर्तते कथं प्रवर्तते कर्तृभावेनावस्थितस्य कर्मत्वायोगा
दिति भावः ११२ विशेषतो वाग्विषयत्वाभावे हेतुतया व्यापकाभावमाह वाच इति । वागिन्द्रियं शब्देऽप्येव वर्तते तानेव विषयीकरोति ते शब्दाश्चानात्मरूपानर्थी स्तानेव गोचरयंतिये बाह्याभ्यंतरभेदेन
द्विविधानां हिन्द्रियाणां व्यवस्थितानियता गोचराः न तु सर्वानित्यर्थः तथा चन्द्रियविषयतायाः सामान्यतो वच्छेदकस्यानात्मत्वस्य विशेषतो वच्छेदकस्य रूपादेश्चाभावे इन्द्रियविषयत्वाभावस्तत्र श्रुत्या
प्यस्य शब्दगोचरत्वस्याभाव इति भावः ११३ गोचराणां व्यवस्थितत्वमेव स्फुटयति रूपादय इति । रूपादिषु सुखादिषु च बाह्यांतरिन्द्रियाणां विषयत्वं नियतमित्यर्थः ११४ आत्मनि त्वेते इन्द्रि
यविषयतानियामका गुणानसंतीत्याह आत्मनीति । किंच मातिभासिकग्रहणस्य साक्षिमात्रसाध्यत्वात् सुखादीनां प्रातिभासिकानां ग्रहणाय मनसो न पेक्षितत्वात् सुखदुःखेन मनसो विषयावच्छेदक इ
त्याह सुखदुःखे इति । सुखादिकमध्यस्तत्वादात्मात्रभास्यं नात्मनः परतिरूपितविषयतां साधयतीत्यर्थः ११५

अथाधिष्ठानत्वस्यैन्द्रियविषयत्वाभावस्याप्यत्वात्तेन हेतुनाप्यविषयत्वं सूचयन्नात्मनः सर्वाधिष्ठानत्वं साधयति अधिष्ठानमिति । भ्रमोपादानाज्ञानगोचरत्वमधिष्ठानत्वं तच्छालिवस्तुलोकप्येकं प्रसिद्धं यथैकस्यारजौ सर्पजलधारादंभूविलान्वारोप्यमाणानि दृष्टान्तीत्यर्थः ११६ ननु लोके रूपादीनां नान्यधिष्ठानानि तेषां सर्पाद्यधिष्ठानादज्जुरुपाद्वेद एव प्रसिद्धं इति कथमधिष्ठानैक्यमिति चेत्स्यादेवमापाततो विचारकालेतु जडस्याज्ञानगोचरत्वानर्हत्वात्सर्वत्रानुगतस्य चित्तसामान्यस्यैवाधिष्ठानत्वमिति दर्शयितुं स्थूलसूक्ष्मतीत्यायेनेदंता सामान्यस्याधिष्ठानत्वं तावच्छंकासमाधानाभ्यां साधयति यद्यपीति पंचभिः । यद्यपि सर्पाधिष्ठानाद्रूपरंगदेरविष्ठानं शुक्त्यादिकं भिन्नमिति प्रसिद्धं तथापीदं विचार्य इदं किं कल्पितमारोपितं कुत्र किं स्मृतादात्म्यसंबंधेनाश्रिते विभाति भानं लभते इत्यर्थः ११७ तत्राधारपर्यायस्याधिष्ठानपदस्य प्रकृतेतादात्म्यसंबंधेन विशेष्यता भावस्तुरूपोऽर्थः पर्यवस्यतीत्याह सामानाधिकरण्येनेति । यद्वस्तु येनांगतुकेन सह सामानाधिकरण्येन तादात्म्यलक्षणेन संबंधेन प्रतीयते त्रमकालेपि संनद्धं भासते तदेव तस्यांगतोरधिष्ठानभावाहमिति यर्थः ११८ इदं लक्षणं शुक्तिकादौ न संभवति किं त्विदं ताया मेव संभवतीत्याह शुक्तीरूप्यमिति । रूप्येण सह शुक्तेस्तादात्म्यमहिना सहरजोश्रुतादात्म्यभेदाभेदरूपं नानुभूय इदं पदार्थं न तु तदनुभूयते इत्यर्थः ११९ ननु बाधाध्यासविशेषणैक्यभेदेन चतुर्विधस्य सामानाधिकरण्यस्य विशेषे बाधासामानाधिकरण्ये चो

अधिष्ठानं भवेदेकं कल्पितानां सदाजनैः ॥ सर्पधारादयो यस्माद्रज्जावेव प्रकल्पिताः ११६ यद्यप्यन्यदधिष्ठानं रूपादेरिह दृश्यते ॥ तथापि कल्पितं कुत्र विभातीति विचार्यताम् ११७ सामानाधिकरण्येन यद्वियेन प्रतीयते ॥ अधिष्ठानं भवेत्स्य तदेवान्यत्र कर्हिचित् ११९ शुक्तीरूप्यं रज्जुरहिरिति नैव प्रतीयते ॥ इदं रूप्यमयं सर्पः किंतु तद्विप्रतीयते ११९ बाधायां नैव रूपादितत्र किंचन विद्यते ॥ ततो विकल्पमात्रेण प्रत्ययोत्र प्रजायते १२० रज्जुरोषण इत्यादौ बाधायां शास्त्रवेदिनाम् ॥ इदं तात एवैषा सर्वाधिष्ठानमीरिता १२१ इदं तायां च शब्देन भेदो न परिभात्ययम् ॥ भेदो वस्तुनिकोप्यत्र यस्मान्नैव प्रतीयते १२२ अयं त्वमहमेवोस्मि सर्वो विश्वो भवानपि ॥ शब्दभेदा इमे दृष्टावस्तु भेदविवाजिताः १२३ एक एव पुमान् यस्मात्प्रत्येकं सर्व एव हि ॥ वक्तृभेदादिना शब्दभेदानेता न समाध्यात १२४

रोयं स्थाणुः सर्पो रज्जुरित्याकारे रज्जोरपि सामानाधिकरण्यं दृष्टमित्याशंक्य तत्र सर्वस्यासत्त्वेन तज्ज्ञानस्य विकल्पमात्रत्वात् नानाधिष्ठानतासाधिक्यत्वमित्याह बाधायामिति । शास्त्रवेदिनां योयं बाधा काले रोषणः क्रोधनः सर्पो रज्जुरित्याकारः प्रत्ययो जायते स ततः शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इति लक्षणसमन्वयाद्विकल्पमात्ररूपोपेतस्तदानीं रूपादिकं नास्तीति फलितमाह इदंतेति । इदं तापुरोवर्तिसामान्यं तदेवाधिष्ठानता योग्यमिति द्वयोरर्थः १२० । १२१ अथेवमिदं तां ब्रह्मभावं नेतुमस्याभेदराहित्यमाह इदेतायामिति सप्तभिः । योयमिदं ताख्ये सामान्ये नोऽस्मान्प्रतिभेदो भातिस शब्देनैव निमित्तेन भाति न त्वर्थतो यस्माद्वस्तुन्यर्थे सामान्यरूपे कोपि भेदो न लभ्यते इत्यर्थः १२२ अस्तु तर्हि शब्दभेदादेवार्थभेद इति चेन्न शब्दभेदस्यायं क्यपि दृष्टस्य न्यभिचारिणोर्थभेदसाधने अक्षमत्वादित्याह अयमिति । अयमित्याद्यो भवदंता अपिशब्दादं ये च पूर्वा दयः शब्दावस्तु तोर्थस्य भेदं विनाप्येकत्र प्रवर्तमाना दृष्टा यथा सर्वः सर्वजातीयः पुमान् प्रत्येकं वीक्षणे एव एकसंख्या क एव स ज्ञेयानं यत्त्वमहमित्यादिरूपान् शब्दान विषयतया भजते यतः कश्चित्तमयमिति वदति कश्चित्स्वमिति कश्चिदेव दत्तो ह मे वेति स्नेहेन वक्ति कश्चिदेव दत्तो मम सर्वो बाधव इति वक्तीत्येवं वक्तृभेदमपेक्ष्य नानाशब्दभासित्वापि पुंशः अभावत एव कल्पनभेदो दृष्ट इति द्वयोरर्थः १२३ । १२४

किंच एकत्वस्य सर्वस्याभावि कृत्वेव हि रंगोपायेः शब्दादिरूपावर्थे प्रसक्तो भेदः कल्पित एव सिद्धयतीत्याह प्रातिस्वि कमिति । मत्तिस्वमतिस्वरूपं भवनशीलं पदैकत्वं सिद्धं तदाशब्दभेदमादाप्यर्थेति
 प्रोभेदः कथं स्यान्न कथमपि यदि स्यात्तदापि गंधर्वनगरसम एव स्यादित्यर्थः १२५ किंच प्राह कथमाणाभावादप्यर्थं तत्त्वे भेदासिद्धिरित्याह अर्थभेदश्चेति । अयमर्थस्य इदं तारूपस्य भेदः केन माने
 न सध्यते इति विचार्य यतोऽर्थाच्छब्दरूपो महाभटो भग्नः पराहतो भेदरूपस्य राज्ञो नुचरत्वादित्यर्थः अत्र हि स्वाभाविकाभेदेन भेदस्य तिरस्कारे तदनुसारेणार्थे प्रवेशमिच्छतः शब्दस्य कोवकाशः एव स
 ति शब्दो विकल्पमात्रात्मकं भेदमादाय तु ह्यतिभावः १२६ तथा पुरोदेशे यथा कथंचिदर्थसत्तामात्रग्राहिणं हिन्द्रियगणस्येतरव्यावृत्त्यात्मकभेदग्रहणेन सामर्थ्यमित्याह चक्षुरादीन्द्रियेति । इन्द्रियग
 णो वस्तुनः स्वरूपमात्रं गृहीत्वा कृतकृत्यो भवति यथा दुष्टं चक्षुः शुक्तौ रजतमस्तीत्येतावता कृतकृत्यं न तु तस्य भेदमपि गृहीतुं शक्नोति तद्ग्राहणे पुरोवर्ति भेदावगाहनेन भ्रमोलुप्येतेति भावः १२७ वस्तुतस्तु
 कालत्रयाबाध्यत्वरूपसत्तारूपा इदं तार्पोन्द्रियैर्यदा दुर्ग्राहा तदा तस्या भेदः सुतरां दुर्ग्राह इत्याह इदं ताचेदिति । इत इन्द्रियगणात्स्वाप्रिकेंद्रियवदाभिमानिकव्यवहारसाधनाच्चेद्यदीदं तापिनस्फुरेन्न सिद्धये
 तदा तस्या इदं ताया इन्द्रियतो भेदः सिद्धयेदिति कुतः स्यादिति पूर्वदलार्थः तत्र हेतुतया इदं तायाः सत्तातो भेदाभावमाह इदमिति । इदं शब्दः सत् शब्दश्च एतौ लोके पर्यायतया समानार्थतया प्रसिद्धौ इदं

प्रातिस्विकं यदैकं स्यात्तदा भेदः कथं भवेत् ॥ शब्दभेदादर्थनिष्ठो गंधर्वनगरोपमः १२५ अर्थभेदश्च केनायं गृह्यते तद्विचार्यताम् ॥ यतः शब्दभटो भग्नो भेदराजानुगो
 हियः १२६ चक्षुरादीन्द्रियगणो वस्तुमात्रं गृह्यतः ॥ कृतकृत्यो यथा शुक्तिरजतग्रहणादिह १२७ इदं ताचेदितो नैषा स्फुरेत्तस्याः कुतो भिदा ॥ इदं सदितिलोके
 ऽस्मिन्पर्यायोद्देश्यते यतः १२८ अनुस्यूते परेतत्त्वे भेदः केन भविष्यति ॥ इदं तामात्ररूपेस्मिन् सर्वभेदविवर्जिते १२९ सत्ताचस्फुरणादन्यानैव काचित्प्रदृश्यते
 स्फुरणं च यदैवैतस्वप्रकाशं समीरितम् १३० अचैतन्यं हि चैतन्यबलतोत्र प्रतीयते ॥ वादिनाम विवादं तत्सर्वेषामपि सर्वदा १३१ चैतन्यमपि चेत्तेन प्रतीयेत
 कुतो परम् ॥ चैतन्यं कल्पितं ह्येतैरप्रमाणं च निष्फलम् ॥ स्फुरणं चेत्तदात्मैव सर्वबुद्धिप्रकाशकः १३२ आत्मा सर्वप्रियतमः सर्वेषां हि देहिनाम् ॥ आनंदरूप
 स्तेनायं सच्चिद्वपुरुदीरितः १३३

शब्दो हि सन्निकृष्टमभिधते सन्निकृष्टं सदेव भवतीति भावः १२८ यदा चेदं ताया मेवं भेदो न सिद्धस्तदेदं तापि यस्य विशेषस्तत्र परमात्मनि भेदः केन सिद्धयेदित्याह अनुस्यूत इति । इदं तामात्रं सर्वोद्दि
 दं तारूपं विशेषो यस्य तथाभूते १२९ इदं तारूपायाः सत्ताया भाने परानपेक्षतां दर्शयितुं स्फुरणाभेदमाह सत्ताचेति । दृष्टिमुष्टिसिद्धांति अभासमानस्य सत्ताऽसंभवात् सत्तास्फुरणरूपेव तच्च स्फुरणं स्व
 प्रकाशमिति प्रपञ्चितमधस्तादित्यर्थः १३० स्वप्रकाशत्वे कांचिदुपपत्तिमप्याह अचैतन्यमिति । चैतन्यहीनं वस्तु चैतन्येन सिद्धयतीत्यत्र न कस्यापि विवाद इत्यर्थः १३१ चैतन्यमपीति ।
 यदि चैतन्यमपि तेन चैतन्येन प्रतीयेतेति मन्यते तदा इति वक्तव्यं भास्यतया भिमतं चैतन्यं स्फुरणविलक्षणं वा स्फुरणात्मकमेव वा आये आह कुतोपरमित्यादि निष्फलमित्यंतं अपरं स्फुरणविलक्षणं यत्त
 चैतन्यं भवतीत्येव एतैर्वादिभिः कुतः कल्पितं न हि भास्यस्य परं सापेक्षस्य चैतन्यरूपता कल्पने किंचित्प्रमाणं प्रह्यामः न वा फलं तद्भासकं नैव सर्वनिर्वादि भास्यस्य चैतन्यस्य वैयर्थ्यादित्यर्थः अंत्येतस्य
 सर्वोत्तरत्वेनात्मरूपस्य स्वप्रकाशत्वेकः संशय इत्याह स्फुरणं चेदिति । यदि तच्चैतन्यं स्फुरणरूपं तदा सर्वार्थो वृत्तिसाक्षिभूत आत्मैव तत् न च तस्य परापेक्षा अनात्मत्वप्रसंगादित्यर्थः १३२ एवं सचि
 द्रूप आत्मा साधितोऽथ तस्य परमेमास्पदत्वादानंदत्वं दर्शयति आत्मेति । सच्चिद्वपुरात्मा यतः सर्वस्मात्प्रियतमस्तत आनंदरूप इति योजना १३३

तस्यपरमानंदत्वेऽपपत्तिमाह आत्महानइति । यदालोके आत्मत्वाभिमतो देहो वा हातव्यः अमुकं वैषयिकं सुखं वा हातव्यमिति विचारः प्रसज्यते तदाधीमंतः सुखमेव त्वजंतो हस्यते तदा चात्मापेक्षया सुखमल्पमेव मत्वा त्वजंतीति न्यायसिद्धं तथा चात्मनः परमानंदत्वं सिद्धमिति द्वयोरर्थः १३४ । १३५ उक्ताभिप्रायेण मौनेनात्मनः सदादिरूपत्वे दर्शितेऽपि यदि शिष्या बोद्धुं न शक्नुवन्ति तदा तान् शिष्यान् मुखान् ज्ञातुं मुक्तं कृतिना त्वं वक्ष्यमाणविधया बोधयेत्कारुणिको गुरुरित्याह सच्चिदानंदमिति १३६ एकैक्यमित्यत आह वचस इति । लोके च सो विषयो वचसा स्पष्टमभिधेयं वस्तु सद्यस्तु च भवसिद्धः सच्चिद्रूप आत्मा त्वमसीति द्वयोरर्थः १३७ । १३८ किंसदिति । स शिष्यो यदि किं रूपं सद्यति पृच्छेत् तदा एवं प्रतिवदति वदेत् इति किं यत् सर्वत्र इदमिदमित्याकारेण संनिहितं भासते तदेव सद्यस्वित्यर्थः १३९ स्थूलारुंधतीन्यायेन देतायां निहितामात्मता मुख्येन यति आवाहनमनसेति । आवाहनमनसा तीतरूपेयस्मिन् स्फुरणे इदं तापिकल्पिता तदेतत् स्फुरणमेवानुभूतिरिति प्रसिद्धं तुभ्यं सद्यस्तु क

आत्महाने त्रसं प्राप्ते यतो हातुं समिच्छति ॥ सुखं च तत एवायं सुखादप्यधिकं सुखम् १३४ सुखं त्वजंति धीमंतः स्वल्पमप्यधिके सति ॥ नान्यथा तत एवायं परमानंदरूपमाह १३५ सच्चिदानंदमात्मानमवाहनमनसगोचरम् ॥ मौनेन चेन्न जानंति शिष्या अल्पधियस्तदा ॥ एवं तानुन्मुखान् प्रादुर्धर्मानां गोप्यकांश्चन १३६ वचसो मनसश्चापि विषयः सदसत्त्वमृतम् ॥ सदसत्त्वविनिर्मुक्तं स्वरूपं चात्मनः सदा १३७ सदसत्त्वं समारोप्य सदसत्त्वविवर्जिते ॥ सच्चिदानंद आत्मा सत्त्वमसिद्धेश विवर्जितः १३८ किंसदित्येव चेन्मां त्वं पृच्छस्यत्यंतमंदधीः ॥ सर्वत्रेदमिदं यत्तत्सद्यस्त्यवधारय १३९ अवाङ्मनसरूपेस्मिन् सर्वत्रेदं तापिकल्पिता ॥ तदेवैतत्सदुक्तं ते मयानैकस्वरूपकम् १४० स्फुरणं यत्सदा सद्भिरनुभूतिरित्यर्थः ॥ कैषेति चेदिमां प्राह भवांस्तांते वदाम्यहम् १४१ बुद्धौ सर्वत्रेयमियं भातियानुगतात्रचित् ॥ सोक्तो वाङ्मनसा तीताहीदंताप्यत्र वर्जिता १४२ एवमेव हि यच्छिष्याः पृच्छन्त्येतां महाधियः ॥ एतद्वदंतिसकलमारोप्यैव सदात्मानि १४३ आनंदस्फुरणात्मा यं सच्चिद्रूपं रुदाहृतः ॥ अवाङ्मनसगम्यः स उपदेष्टुं न शक्यते ॥ ज्ञातुं वात्र विनाध्यासमध्यासपरिवर्जितः १४४ अपि सर्वे च ये भावाः सुखदुःखप्रदाभुवि ॥ ससाधनाश्च पलाः शक्यं ते केन भाषितुम् १४५ मुक्ताक्षीरे दुकुंदानां रूपे श्वेते महानिह ॥ भेदोऽत्र वर्तते नासौ शक्यो धात्रापि भाषितुम् १४६

मिति दलत्रयार्थः यद्विषयासदात्मकानुभूतिः कतिष्ठतीति मां पृच्छसितदा तामनुभूतिमुपलब्धिस्थानविशिष्टां तुभ्यं वदामीत्यर्थः १४० । १४१ बुद्धाविति । बुद्धौ प्रतिबिंबिता सर्वत्र विषये त्विदं चिद्विषयं चिदित्येव मनुगता च याचित्प्रसिद्धा सा नुभूतिरित्युक्ता यस्याः स्वरूप इदं तापि विवर्जिता बाधिता भवतीत्यर्थः १४२ अयमेवोपदेशप्रकारः सांप्रदायिक इत्याह एवमेवेति । एतां गुरुन्महामभाषणं मनसा ज्ञानं चाशक्यमित्याह आनंदेति । भासमानानंदरूपः सद्रूपश्चिद्रूपश्च आत्मोदाहृतः सोऽध्यासं विनोपदेष्टुं ज्ञातुं च न शक्य इत्यर्थः १४३ आत्मस्वभावस्यावक्तव्यत्वे कैमुत्यन्यायदर्शयमुक्ताफलदुःखचंदकुंदगुण्याणां रूपे श्वेतत्वसामान्ये सत्यपि योऽवांतरूपे विशेषः सदुर्वचः १४४ उदाहराति मुक्तेति । यथा

मिति । इन्द्रियसंगजमेव सुखं मनसो गम्ययच्छातीन्द्रियं दुर्गमं तत्र प्रभृति यत्ने रत्नभ्यं च तदात्मसुखं केन हेतुना आगच्छेत् मनो विषयमिति शेषः १४८ किंचिद्विषयकस्यापि सुखस्यैव कुमशक्यतामिति
 द्वावात्मसुखस्य सा किमुवाच्येत्याह अपि मानतेति । यद्विषयसुखं मानसगम्यं प्रसिद्धं तदपि स्वयं विज्ञायत एव न परप्रतिवाचा बोधयितुं शक्यते तदाऽविषयस्यात्मनो वक्तुमशक्यता गुरुभिः किमुवाच्ये
 ति द्वयोर्थः १४९ । १५० फलितमाह तत इति । ततः साक्षादवक्तव्यत्वात् परमानंदरूप आत्मा धर्मानारोप्यैव तैरारोपितैर्धर्मैर्विशिष्टतया गुरुभिरुपदिश्यते कीदृशान्यर्मान् भावाभावात्मकान्
 तत्र भावरूपा धर्माः सत्यत्वादयः अभावरूपा अस्थूलत्वादयः १५१ शिष्यैरिति । श्रवणोत्तरं शिष्यैरप्यात्मा मननध्यानाभ्यां व्यक्तेन स्वानुभवेनैव गंतव्यः प्राप्य इत्यर्थः १५२ स्वानुभवैकवेद्यतां
 स्फुटयन् सर्वेषामात्मनि निष्प्रपंचतारूपं ब्रह्म धर्ममाह निष्प्रपंच इति । ननु दृश्यमाने जाग्रदादि प्रपंचे कथं निष्प्रपंचेति चेत् तेषु दृष्टिमुष्टिभ्यां प्रतीतिभासिकस्य वास्तवनिष्प्रपंचतया विरोधाभावादि

यदा भावा इमे सर्वे गृह्यमाणा इवो द्विष्येः ॥ शक्यं ते नैव वदितुं साक्षात्वेनापि कर्हिचित् ॥ अनिन्द्रियस्तदा केन शक्य आत्मा त्रभाषितुम् १४७ सुखमैन्द्रियकं यत्तु तज्जा
 नातिमानसम् ॥ अर्तीन्द्रियं सुखं केनागच्छेत् तच्चापि दुर्गमम् १४८ अपि मानसगम्यं यत्सुखं विषयसंभवम् ॥ स्वेनैव ज्ञायते तच्च न परेण कथंचन १४९ आनंदात्मा
 कथं ह्येष सर्वदा गुरुभिः स्वयम् ॥ ज्ञायमानोऽपि शिष्याणामेवैव हि शक्यते १५० ततः परम आनंदो भावाभावात्मकान्मुहुः ॥ धर्मानध्यस्य तैर्धर्मैर्गुरुभिः सर्वदे
 र्यते १५१ शिष्यैः स्वानुभवेनैव संगंतव्यो महात्मभिः ॥ भावाभावविनिर्मुक्तो मननाद्विज्ञानतोऽपि च १५२ निष्प्रपंचः सदात्मा यं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ प्रपंचं कुरु
 ते नित्यं मंहरत्यपि सप्रभुः ॥ देहात्स्थूलाद्बहिः सार्द्धं तेन देहेन सर्वदा १५३ यदा स्वप्नं तदा सूक्ष्मा देहाद्बहिर्हर्निशम् ॥ सूक्ष्मेण वपुषा सार्द्धं कुरुते सर्वकृत्पुमान् १५४
 स्वप्न जागरणावस्थं प्रपंचं संहर्त्य यम् ॥ स्वप्ने जागरणेऽशेषद्वयं सुप्तौ महेश्वरः १५५ संहारज्ञानमात्मस्थं येन जानाति नैव सः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं येन जाना
 ति नैव सः ॥ आनंदात्मा तमो द्वैतं तत्तुरीये विनाशयेत् १५६ गुरुप्रसादतोऽज्ञानहरणे प्रभवेत्पुमान् ॥ नान्यथा परमेशोऽपि सर्वशक्तियुतोऽहियः १५७ ईश्वरस्यापि
 हि ज्ञानं वेदरूपादुरो रभूत् ॥ न स्वतंत्रं ततस्तस्य कारणं गुरुरीरितः १५९

त्याशयेनाह प्रयंचमिति । प्रतिदिनं मृष्टस्य संहृतस्य च प्रपंचस्य न द्वेतापादकत्वमिति भावः १५३ तत्र दृष्टिमुष्टिविधया मुष्टिमाह यदेति द्वाभ्यां । यदा यमात्मा जाग्रदवस्थामेति तदा एतज्जागरणं
 थास्थूलदेहाद्वाह्यं पदार्थस्थूलदेहसहितं कुरुते सृजति १५४ यदा स्वप्नमिति । यदा च स्वप्नं गच्छति तदा सूक्ष्मदेहाद्वाह्यं पदार्थजातं सूक्ष्मदेहसहितं सृजति १५५ यदा च यत्नपश्याति तदा तत्संहर्तुं सृजति
 स्वप्नेति । स्वप्नप्रपंचं जागरणे संहर्तुं जागरणप्रपंचं स्वप्ने संहर्तुं अशेषं च द्वयं स्वप्न जागरणं च सुप्तौ संहर्तुं सृजति १५६ सुप्तौ शिष्टमज्ञानमपि तमाधो संहर्तुं सृजति । आनंदरूप आत्मा
 कर्त्ता तत्तमो रूपं द्वैतं तुरीये स्वरूपे विनाशयति तर्हि क्व येन तमो रूपेण द्वैतेन मोहितः संहारस्य ज्ञानं साक्षिरूपमात्मनि वर्तमानमपि न जानाति येन च स्वरूपभूतमानंदमपि न जानाति तर्थाः १५७ एतत्का
 रणशरीरभूता ज्ञानस्पृष्टतुरीये विलापनं गुरुप्रसादमंतरानभवतीत्याह गुरुप्रसादत इति । अज्ञानस्पृष्टतुरीये विलापनं गुरुप्रसादत एव प्रभवेत् शक्तो भवेत् नतं विना ईश्वरोऽपि शक्त इत्यर्थः १५८
 ईश्वरस्याप्यत्र गुरुप्रसादापेक्षतां स्फुटयति ईश्वरस्यापीति । ईश्वरस्य विरूपगर्भस्याप्यात्मज्ञानं तु स्वतंत्रं न भवति किंतु स्मृतादिदेवरूपादुरोरेवाभवत् ततस्तस्य ज्ञानस्य कारणं गुरुवेति सिद्धमित्यर्थः १५९

इदानीमस्यपुंसः स्मृतवेदरूपाद्गुरोर्ज्ञानाभावेप्रयोजकश्चित्तशुद्धचभावएव न त्वीश्वरत्वाभावो जाग्रदादौ मृष्ट्यादिकर्तृत्वरूपस्थेश्वरलक्षणस्यात्रापि वर्णितत्वादित्याशयेनाह ईश्वरस्येति । सोपि इदानीं ततोपि यदि हिरेण्यगर्भे वद्विशुद्धमतिस्तदास्यापितथाज्ञानं स्यादेवेत्यर्थः १६० अस्येश्वरत्वमेव स्फुटयति अज्ञानेति । अज्ञानहरणं गुरुपरतंत्रमुक्त्वा अस्य जगतः सृष्टिसंहारयोः स्वतंत्रत्वादयं प्रसिद्धः पुमान् परमेश्वर एवेत्यर्थः १६१ यच्च वेदां तेष्वीश्वरस्यैव सृष्ट्यादिकं कर्मेति प्रसिद्धिः सर्वेश्वरादतिरिक्त अतिमैव नास्तीत्यभिप्रायेण तथा चान्तर्यामि ब्राह्मणश्रुतिः नान्यो तोस्तद्रष्टा इत्यादिरित्याह स्वतंत्र इति । ईश्वर एव सृष्ट्यादौ स्वतंत्र इति यदुच्यते वेदांतेषु तत्सत्यमेव यतः सर्वेश्वर एव सर्वेषां न आत्मा इत्यर्थः १६२ एकात्मतामेव स्फुटीकरोति एक एवेत्यादिना । पुमान् संघातानां पालक एव को देव उपाधेः समष्टिव्यष्टिरूपस्य विशेषेण भेदेन ईश इति जीव इति च व्यपदिश्यते यथारावणारितां कंसारितां चापेक्ष्य रामावतारः कृष्णावतारश्च पृथक् व्यपदिश्यते तद्वदित्यर्थः १६३ कर्मभेदेन भेदांशं कां परिहरति ईशानीशेति । एकस्मिन्नीश्वर एव ईश इति अनीश इति व्यवहारः यथारावणं हंतुं समर्थत्वादाशरथिः श्रीरामचंद्र ईश इत्युच्यते जलशायी समुद्रेशो रभोगशायी भगवान् रावणहननेऽसमर्थः

ईश्वरस्य यथाज्ञानमन्यस्यापितथा भवेत् ॥ यदीश्वरसमः सोपि विशुद्धधिषणः पुमान् १६० अज्ञानहरणं हित्वा स्वतंत्रो यं सदा पुमान् ॥ सृष्ट्यावपि च संहारे जगतो स्य परेश्वरः १६१ स्वतंत्र ईश्वरः सृष्ट्यावपरो न कथंचन ॥ इति यत्तन्मृषानैव यत आत्मा स देहिनाम् १६२ एक एव पुमानीशः स जीवश्चापि कीर्त्यते ॥ उपाधेस्तु विशेषेण रामकृष्णौ यथापृथक् १६३ ईशानीशविभागो यमेकस्मिन्नीश्वरे सदा ॥ यथादाशरथौ तद्वदेव जलशायिनि १६४ अलौकिकानि कर्माणि सर्वेषां अपि संति हि ॥ एकैकापेक्षया यस्माच्चित्रशक्तिरयं जनः १६५ वक्तारो मानवास्तद्वत्त्वगा आकाशगामिनः ॥ पातालतलगाः सर्पावृक्षानिश्चलजीविनः १६६ अंतर्धाना दिशक्तीनामाश्रया अमरादयः ॥ एवमन्येपि संत्यत्र जीवानां नाविधा अपि १६७ जातिगोत्रकुलादीनां भेदैर्मित्राः सहस्रशः ॥ नानाशक्तियुताश्चान्यैरशक्यालंक्रियाः सदा १६८ मानवे पुयथा केचित् शूराः केचिन्नराधिपाः ॥ मंत्रिणः केचिदपरे ब्राह्मणा वेदपारगाः १६९ शास्त्राणामपि कर्तारो वक्तारश्चापरेपि च ॥ अनुष्ठानरताः केचिदुपविद्यारताः परे १७० कामक्रोधादिमंतश्च केचिच्छांत्यादिसंयुताः ॥ केचिदेवं विचित्रे यं सर्वशक्तिरलौकिकी १७१ वपुष्यपि कृष्णीणां यावर्तते काचिदैश्वरी ॥ स्त्रीपुंसादिशरीरेषु चेंद्रियादिसमाश्रया १७२

अनीश इत्युक्त इत्यर्थः १६४ यथादाशरथि कृत्यमकुर्वाणोपि जलशायी स्वकीयविचित्रकार्यापेक्षया ईश्वर एव तथा व्यष्टिष्वपि बोध्यमिति सूचयन् सर्वेषां विचित्रकार्यकारितामाह अलौकिकानिति । अलौकिकानि आश्चर्यकराणि यतः परस्परपेक्षया चित्राविलक्षणाशक्तिर्यस्य तथा भूतलोकः १६५ चित्रशक्तितामभिनयति वक्तार इति । वक्तृत्वशक्तिर्मनुष्येष्वेव आकाशगमनशक्तिः पक्षिष्वेव स्वल्पेपि भूविदरे प्रवेशशक्तिः सर्वेषु निश्चलतया स्थितिशक्तिर्वृक्षेष्वेव एवमग्रेपि १६६ अंतर्धानादिति । स्पष्टम् १६७ जातीति । जात्याद्यवच्छेदेन नानाशक्तियुता अपि जीवाः संतीति पूर्वेषां संबंधः कीदृशास्ते जीवाः अन्यैरशक्यालंक्रियाः कर्तुमशक्या अलंक्रियावारणं अहमेव तत्कार्यं करिष्यामि कितैरित्याकारं येषां ते तथा १६८ सन्निहितेषु मानवेष्वेव विचित्रशक्तितां दर्शयति मानवेष्विति । उपविद्यागार्थवनाद्यादयः स्फुटमन्यद्वयोः १६९ । १७० कामेति । उत्तरार्द्धे केचिदिति पूर्वान्वयि सर्वस्य परमेश्वरस्य शक्तिस्तत्तदुपाधिष्वित्यर्थं विचित्रेत्यर्थः १७१ वपुष्यपीति । सर्वैश्वरीशक्तिर्देवीणां वरादिशक्तानां दिवेष्वपि तिष्ठति यास्त्रीमभूतिशरीरेषु शरीरेषु केचिद्विचित्रेषु चेत्यर्थः १७२

इन्द्रियादिनिष्ठतां स्पृष्टव्यमिति प्राणोति । नासिकादिपायुषयते पुच्छिद्रेषु न हि बाहिः साध्यनी पल्यमनिष्यस्त्येतद्विशेषाभावात्कीचित्पदशास्त्रतन्नासिकादिस्थितकर्मैव ग्रहणादिरूपपरस्परविल
क्षणद्वयते इत्यर्थः १७३ फलितमाह अचित्येति । तेन वै चिद्वर्षनेनेदं सिद्धं सर्वेभावा अचित्यशक्तित्वाद्बुर्भणा अनिर्वचनीयप्रभावाविचित्रशक्तिमता ईश्वरेजे केनाधिष्ठिता इत्यर्थः १७४ तस्मा
देकस्यैवोपाधिमात्रभेदेनेशादीनि नामानि त्याह ईश इति । त्रयः पादायस्य सन्निपात् १७५ । १७६ विचारकाले त्वेता निनामायुपाधीनामेव पर्यवस्यतीत्याह पुमानिति । नृपादयः शब्दा
इति शेषः देहस्योपाधेरेवेन साक्षिरूपस्य पुंसः १७७ स्वतस्तु पुरुषस्य सर्वोपाधिपुनिर्विशेषत्वमेवेत्याह आनंदात्मेति । कल्पितभेदेन सत्त्वज्ञानादयोगुणायस्य वस्तुतस्तु निरंजनो निरुपाधिश्च ७८
वस्तुतो निरंजनत्वं स्पृष्टयितुं तस्यैवोपाधीनां सप्रवृत्तमाह अनादोति १७९ औपाधिकभेदे दृष्टान्तमाह महाकाश इति । यथा एक एवाकाशो महाकाश गृहाकाश घटाकाश करकाकाशादिसंज्ञस्तत्तदुपाधि
भेदमादाय भवेत्तथात्मापीत्यर्थः १८० उपाधीनां कल्पितत्वबोधनाय दृष्टान्तं तत्रमाह गंधर्वेति । अयथा मिथ्याभूतभेदम् १८१ दार्ष्टान्तिके योजयति आनंदात्मनीति । तद्देहादिरूपद्वैतं तस्य

प्राणकर्ममुखोपस्थापायुच्छिद्रेषु को बहिः ॥ भेदोत्र विद्यते येन विषमं कर्म तद्गतम् १७३ अचित्यशक्तयः सर्वेभावास्तेनात्र दुर्भणाः ॥ एकेनैवात्मनानेन सर्वदा सम
धिष्ठिताः १७४ ईशो जीवः पुमान्विप्रः पांडितो मूर्ख एव च ॥ स्त्रीगौ स्तरुस्तथा पक्षी चतुष्पाञ्चद्विपादपि १७५ पादहीनस्त्रिपातद्वद्वहुपादप्यनंतपात् ॥ इत्यादि
नभवान्यो यमानंदात्मा महेश्वरः १७६ पुमान् स्त्रीकुंजरो वा जीतरु सर्पो वृषादयः ॥ एतानि देहनामानि पुंसो नैवात्र किंचन १७७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेद
विवर्जितः ॥ सत्यज्ञानादिगुणको निर्गुणोपि निरंजनः १७८ अनादिमायया कृत्वा कार्यं नानाविधं त्विदम् ॥ तत्र स्थितो विभात्येष ईशानीशादिभेदवान् १७९ म
हाकाशो गृहाकाशो घटाकाशः परोपि च ॥ एक एव यथाकाशो भवेत्तद्विभेदवान् १८० गंधर्वनगरं यद्वन्मायया परिकल्पितम् ॥ नभसोऽस्या यथाभेदं कुर्यान्नानावि
धं बहु १८१ आनंदात्मनितद्वैतमेव मन्त्रप्रकल्पितम् ॥ भेदना नानाविधं तद्व्यकुर्वते सर्वदैव हि १८२ घटाकाशो यथानैव गृहाकाशक्रियां क्वचित् ॥ कुरुते तत्र तथा जीव
ईशकर्म करोति न १८३ अनयोर्हि यथाभेदो गृहे न च घटे न च ॥ कारणेन च कार्येण तयोर्भेदस्तथैव हि ८४ नाममात्रं यथाभेदो नभसोस्तद्वदेव हि ॥ जीवेशयो रयं भेदो
नाममात्राच्च वस्तुतः ८५ ततः सर्वशरीरेषु परमात्मा त्रसंस्थितः ॥ भेदगंधविनिर्मुक्त ईश्वरो रयं परः पुमान् ८६ ईश्वरत्वाच्च सर्वोपाधि मंतोत्र शरीरिणः ॥ सृष्टिचसंह
तितद्वत्कुर्वते हर्निशं सदा १८७ जगत्स्तंतमवैतमुपाधिसमुपाश्रिताः ॥ स्वस्य स्वस्य च दृश्यस्य दर्शनादप्यदर्शनात् १८८

स्वोपहितस्यात्मनो नानाविधं भेदं कुर्यादिति १८२ एवं सत्युपाधिभेदेन कर्मव्यवस्थोपपन्नैत्याह घटाकाश इति । गृहाकाशस्य क्रियां कुसुलादिधारणरूपां यथा घटाकाशो न करोति तथैव परस्य सम
ष्टुपाधेः कर्मजीवो न करोति १८३ यथा चाज्ञयोर्घटाकाशगृहाकाशयोर्भेदोपाधिभ्यां घटगृहाभ्यामेव तथा कार्यकारणरूपोपाधिभ्यामेव जीवेशयोरित्याह अनयोरिति १८४ यथा चोपहिते आ
काशे भेदो नाममात्रविकल्पमात्रं वस्तुतोऽभावात् तथा जीवेशानुगते आत्मनीत्याह नाममात्रमिति । नभसोर्घटाकाशगृहाकाशयोः १८५ फलितमाह तत इति । स्पष्टम् १८६ एवं सर्वेषामि
श्वरत्वे सति ईश्वरत्वमादाय सर्वेशरीरिणः सदा जगतः स्वकीयस्वकीयदृश्यरूपस्य दर्शनादर्शनाभ्यां सृष्टिचसंहति च कुर्वते कुर्वतितर्तमानुपादिशरीररूपमुपाधिमाश्रिता अपीत्याह ईश्वरत्वाच्चेति द्वाभ्यां ।
वैमारुपातद्वयम् १८७ । १८८

ननुशरीरकचतुर्थाध्यायेचतुर्थपादे अहंप्रहेणसगुणोपासकानां जगद्ध्यापारं सृष्ट्यादिकं वर्जयित्वा परमेश्वरैश्वर्यलाभो भवतीति जगद्ध्यापारवर्जमिति सूत्रेणोक्तं तत्सर्वेषां सृष्ट्यादिहेतुतां गीकारे विरुद्धचेते
 त्याशंक्यतत्सूत्रमुपासनात्मकयोगस्य फलपरिच्छेदपरं न तु तत्तदुपाधिप्रविष्टेश्वरस्य स्वाभाविकसृष्ट्यादिशक्तिपरिच्छेदपरमित्याह जगद्ध्यापारेति । मुनिर्वादरायणो यज्जगद्ध्यापारवर्जमित्यभ्यधा-
 दुक्तवांस्तदभिधानं योगिनां योगजबुद्धिप्रयुक्तायां सृष्टावेव नियमनपरंपरत्रईश्वरत्वप्रयुक्तायां सृष्टौ तु न नियामकमित्यर्थः १८९ एतदेव स्फुटयति योगद्विमिति । योगस्य कर्त्तृफलसंपत्तिमाप्ता-
 यदातिस्तु तदातेषां योगद्वैरियत्तापरिच्छेदरूपा इह सूत्रे कथितेत्यर्थः १९० वामदेववत्शास्त्रजन्यदृष्ट्या ब्रह्मात्मतावगाहिन्यासहितास्तु योगिनीषीश्वरवत्सर्वकर्तारो भवन्तीत्याह सर्वेति । सर्वेषु
 पाधिपुसाधारण एकरूपेणावस्थितः पुमान्नीश्वरः प्रपंचस्य करणे सृष्टौ स्थितः प्रवृत्तौ यद्वत्करोति विशेषरूपेण सामान्यरूपेण च सृष्ट्यादिकं निर्मिति तद्वद्दीश्वरवत्ब्रह्मज्ञानप्रभावेण योगिनोऽपि प्रपंचसामान्य
 विशेषरूपं प्रकुर्वते कुर्वत्येव कीदृशा योगिनः कार्योपाधौ जीवितानियामकस्थिता अपीत्यर्थः अयं भावः कर्मोपासनफलानामादौ परमेश्वरेण नियतत्वात्तत्र कर्तृत्वाद्यभिमानिनो यावत्तावद्व्यवस्थि-
 तमेव कार्ययोगिप्रभृतयः कुर्वन्ति यदा तु ब्रह्मविद्यापारिच्छेदाभिमानं त्यजन्ति तदा भेदबाधायावदीश्वरकर्मतद्विदुषां भवति ईश्वरस्तु व्यष्टिशरीरे स्थित्वापि समष्ट्युपाधेः कार्यं कर्तुं शक्तः यथा विश्वामित्र
 शरीरेव स्थाय त्रिशंकुहिताय स्वर्गांतरं निर्ममेदिति प्रसिद्धं रामायणादौ तथा विचित्रापरैर्दुष्कराश्च जाग्रत्प्रपंचादिसृष्टिर्पीश्वरस्यैव कर्मेति न केनचिद्वारयितुं शक्यमिति १९१ अथवा जगद्ध्यापारवर्जमिति

जगद्ध्यापारवर्जयद्भगवान्मुनिरभ्यधात् ॥ योगिनां बुद्धिपूर्वायां सृष्टौ तत्र परत्र हि १८९ योगद्विसमनुप्राप्ता योगिनः स्युर्यदा तदा ॥ इयत्ता कथिता तस्या योगद्वैर्यो-
 गिनामिह १९० सर्वसाधारणो यद्वत्प्रपंचकरणे स्थितः ॥ पुमान्करोति तद्वत्तु योगिनोऽपि प्रकुर्वते ॥ ब्रह्मज्ञानप्रसादेन कार्योपाध्याश्रिता अपि १९१ तथा पीशो-
 धिकस्तेभ्यो यतस्ते निखिलं जगत् ॥ न कुर्वन्ति करोतीति शब्देन विषम्यकारणम् ॥ उक्तं भगवता तत्र न चैतद्विनिवारितम् १९२ सृष्टिसंहारकरणं स्वस्य स्वस्य शरीरि-
 णाम् ॥ सर्वसाधारणं यद्वद्द्व्यापारश्च कर्त्तृभिः १९३ सामंतानां च तद्वत्स्यान्मंडलं मंडलं प्रति ॥ तथैवाधिकृतानां स्यात्प्रत्येकं नगरादिषु १९४ एवमीशस्य कार्यं
 स्यादधिदैवं पुमानिह ॥ हिरण्यगर्भो भगवानंतर्बहिरवस्थितः ॥ अस्य कार्यं विराडस्य कार्यं स्थावरजंगमम् १९५

सूत्रस्य समष्ट्युपाधिकस्याधिक्यवर्णनपरत्वं न तु व्यष्ट्युपाधीनामनीश्वरता बोधकत्वं वाक्यभेदप्रसंगादित्याह तथापीति । तथापि ब्रह्मविद्याबलेन योगिनां परमेश्वराभेदेऽपि ते भवईश्वरोऽधिकः सदा स-
 र्वकर्तृत्वात् एते तु न तथा विद्यातः पूर्वमेतेषु सर्वकर्तृतामादुर्भावाभावात् इत्याशयेन वैषम्यस्य परमेश्वराधिक्यस्य कारणं तत्र जगद्ध्यापारेत्यादि सूत्रे भगवता व्यासेनोक्तम् एतज्जीवानां योगिप्रभृतानां प्रा-
 तिस्विकमीश्वरत्वं तु नवारितं निषिद्धं वाक्यभेदापत्तेरिति भावः १९२ तत्र सृष्ट्यादिकं स्वल्पं बहुवादश्च मानं त्वकर्तारमीश्वरमनुमापयतीत्याह सृष्टीति । शरीरिणां यत्सृष्ट्यादिकरणं स्वस्य स्व-
 स्य प्रत्येकं दृश्यमानं तत्सर्वेण परमेश्वरेण साधारणं समानम् न केवलं जीवानामेव किं त्वीश्वरस्यापीति यावत् यथा प्रजापालनरूपश्च कर्त्तृत्वोपाध्यापारो यादृशस्तद्वत्तादृश एव सामंतानां तदधीनभूपानां भव-
 तितदनुसारी च ग्रामाध्यक्षादीनां सव्यापारो भवति तथेति द्वयोरर्थः तथा च यथा सामंतानां प्रभुत्वे पुत्रकवर्तिनः प्रभुत्वमुगतं तथा जीवकर्त्तृत्वे पुत्रपरमेश्वरकर्त्तृत्वमिति भावः १९३ । १९४ अत्र स-
 चक्रवर्ती दृष्टांतो योगबलेन स्वयमेव सामंतानां विभावमापन्न इति दर्शयन्तीश्वरस्य साक्षात्परंपराभ्यां सर्वत्र कारणतामाह एवमिति । यथा यदृष्टांत एवमीशस्य चक्रवर्तिस्थानीयस्य साक्षात्कार्यमधिदैवं
 समष्टिभावेनैव मानः पुमान् हिरण्यगर्भोऽप्यस्यैव सामंतस्थानीयः अस्य हिरण्यगर्भाभावापन्नस्यैव साक्षात्कार्यं विराट्स्थूलसमष्टिरूपः अस्य विराट्त्वापन्नस्यैव साक्षात्कार्यं स्थावरजंगमस्यैव साक्षात्कार्यमिति भावः १९५

अज्ञानादिनि । येवदमेकार्योपाधयः स्वरूपभूतादवीशादज्ञानवशेन भेदमाप्तास्तेषामिदं जाग्रदाद्यवस्थात्रयं कार्यमित्यर्थः १९६ अत्र दृष्टिमुद्रिस्फुट्यति योयामिति । यः प्रमाता यामवस्थां पश्य-
तिस एवतामवस्थां स्वसंबन्धिनीं सृजति दृष्टिरूपां सृष्टिनयति यां चावस्थानं पश्यति तां संहरति स्वस्मिन् विलापयतीत्यर्थः १९७ एतदृष्टिमुद्रिप्रक्रियारूपं मोक्षद्वारं वेदांते पुरहस्यतया स्थापितमिति दर्शय-
न्भूतादिकारणतादृष्टिर्मेदधियामनुग्रहायेत्याह यद्यपीति । ततो दृष्टिमुद्रिः श्रुत्यानुभवसिद्धत्वात्पुनरपि स्थूलदेहः शुक्रादिसंभवः सूक्ष्मदेह ईशात्कारणोपाधेः प्रसृत इति प्रसिद्धं लोकेशाखे च तथाप्यसौ दे-
हो दृष्ट्यभावभावाभ्यां मृतो जातश्च भवतीति भिन्नं त्वयम् कथं तथानलक्ष्यते इत्यत आह सम इत्यादि । यतः पूर्वसृष्टेन समः समानाकारस्ततः स्वयंकल्पकेन पुंसान दृष्टो न लक्षित इत्यर्थः १९८ एतदेव वि-
शदयति आत्मन इति । आत्मनो वस्तुतो जस्यामरस्य च देहेन सह योगस्तादात्म्याध्यासरूपो भिमानः स एव जन्म अयोगस्तस्याभिमानस्य क्षयस्तु मरणं देहादीनां दृष्टानां तु दर्शनादर्शने एव जन्मम-
णे इत्यर्थः १९९ फलितमाह तत इति । यः प्रमाता अत्र संसारदशायां यद्विषयजातं पश्यति तदा दर्शनकाल एव तत्सृजति अन्यथा तु संहरतीत्यर्थः २०० एवमिति । एवं वर्तिण दृष्टिमुद्रिविधया स-

अज्ञानाद्देमापन्नाय ईशादात्मनस्त्वमे ॥ तेषां कार्यमिदं नित्यमवस्थात्रयमीरितम् १९६ योयां पश्यति तां स्वस्य स करोति न चापरः ॥ अपश्यंश्चात्मनस्त्वेतां
संहरत्येव सर्वथा १९७ यद्यपि स्यात्ततः स्थूलो देहः शुक्रादिसंभवः ॥ सूक्ष्म ईशात्प्रसूतश्च स्वस्य वापि परस्य वा ॥ तथाप्यसौ मृतो जातः समो दृष्टो न च स्वयम् १९८
आत्मनो जन्म मरणे योगायोगौ प्रकीर्तितौ ॥ देहस्य तौ च कथितौ दर्शनादर्शने सदा १९९ ततो यदत्रयः पश्येत्तदा कुरुते हि सः ॥ न पश्येद्यद्यदा वस्तु स तदा सं-
रोद्धितव २०० एतं सर्वदमे जीवावस्थात्रयगामिनः ॥ देहेन्द्रियात्मविषयान्संहरंति सृजंति च २०१ यदा ज्ञानमिदं नाशं व्रजे दात्मावबोधनात् ॥ अवस्थात्रय-
निर्मुक्तं तदा गच्छेत्परं पुमान् २०२ एवं सामान्यतां श्रुत्वा ब्रह्मणो वक्तुः सदा ॥ उपायसहितं भूय उपेयं प्रष्टुमुद्यताः ॥ ऊचुर्ब्रह्माणमागत्य पूर्ववद्विनयान्विताः
२०३ ओंकारो भवता यो यमात्मोपायसमन्वितः ॥ कथितस्तमुपेयं त्वमात्मानं सम्यगीरय २०४ एवमुक्तस्तदा प्राह ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अवाङ्मनसगम्यतं
धर्मानारोप्य भूरिशः २०५ देवाः शृणुत चात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ नानाविधैरहं धर्मैर्वक्ष्ये बोधो यतो धुना २०६

वे जीवावस्थात्रये सृष्टिसंहारौ कुर्वतोऽप्यात्मानमीश्वरतपोन जानं त्यतो जीवा इत्युच्यंते इति भावः २०१ यदेति । यदा तु गुरुप्रसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थात्रयप्रयोजकमज्ञानं नश्यति तदा तुरीय-
रूपं परंपदं गच्छतीत्यर्थः २०२ अथ तुरीयप्रणववेद्य आत्मा यथोपदेष्टव्य आचार्येण यथाच प्रतिपत्तव्यः शिष्येण तं प्रकारं स्फुटीकर्तुं प्रवृत्तस्याष्टमखंडस्यार्थवर्णयति एवं सामान्यत इत्यादि श्लोकशतत्रयेण
इत्थं ब्रह्मणो मुखे तसामान्यतः प्रणवादे विविक्ततया आत्मानमुपाधेः शमादिभिः सहितम् अथवा उपायशब्दो भावप्रधानः तथाच निर्विशेषलाभस्योपायभूतं वर्णितमात्मानं श्रुत्वा स्थितं केवलोपेय रूपं
प्रष्टुं पुनर्ब्रह्माणं प्रतीदमुचुरित्यर्थः २०३ ओंकार इति । भवता प्रणवरूप आत्मा उपायत्वेन सहित उक्तोऽथ तमात्मानं केवलमुपेय रूपं वर्णयेत्यर्थः २०४ एवमुक्त इति । वागाद्यतीतमपि तमा-
त्मानमारोपित धर्मैर्वक्त्रप्रवृत्तियो ग्यं कृत्वा तं प्राहेति शेषः २०५ प्रजापतिरुवाच देवा इति । हे देवाः शृणुत अहमवाङ्मनसगोचरमप्यात्मानं नानाविधैरारोपितैर्धर्मैर्वक्ष्ये वागव्यापारगोचरं कारि-
ण्यामि यत आत्मा अधुना भवतां चित्तशुद्धयनंतरं बोध्यः अवश्यं ज्ञापनीयो भवति २०६

ननुशरीरकचतुर्भाष्यायेचतुर्थपादे अहं प्रहेणसगुणोपासकानां जगद्व्यापारं सृष्ट्यादिकं वैर्जयित्वा परमेश्वरैश्वर्यलाभो भवतीति जगद्व्यापारवर्जमिति सूत्रेणोक्तं तत्सर्वेषां सृष्ट्यादिहेतुतांगीकारे विरुद्धचेते
 त्याशंक्यतत्सूत्रमुपासनात्मकयोगसफलपरिच्छेदपरं ननु तत्तदुपाधिप्रविष्टेश्वरस्य स्वाभाविकसृष्ट्यादिशक्तिपरिच्छेदपरमित्याह जगद्व्यापारेति । मुनिर्वादि रायणो यजगद्व्यापारवर्जमित्यभ्यधा-
 दुक्तं वास्तदभिधानं योगिनां योगजबुद्धिप्रयुक्तायां सृष्ट्यावेव नियमनपरं परं त्रैश्वर्यत्वप्रयुक्तायां सृष्टौ तु न नियामकमित्यर्थः १८९ एतदेव स्फुटयति योगद्विमिति । योगस्य कर्त्तृफलसंपत्तिमासा-
 यदा ते स्युस्तदा ते पां योगद्वैरयत्तापरिच्छेदरूपा इह सूत्रे कथितेत्यर्थः १९० वामदेववत्शास्त्रजन्मदृष्ट्या ब्रह्मात्मतावगाहि न्यासहितास्तु योगिनोपीश्वरवत्सर्वकर्तारो भवन्तीत्याह सर्वेति । सर्वेषु
 पाधिपुसाधारण एकरूपेणावस्थितः पुमान्नीश्वरः प्रपंचस्य करणे सृष्टौ स्थितः प्रवृत्तौ यद्वत् करोति विशेषरूपेण सामान्यरूपेण च सृष्ट्यादिकं निर्मिमीति तद्वदीश्वरवत् ब्रह्मज्ञानप्रभावेण योगिनोपि प्रपंचं सामान्य
 विशेषरूपं प्रकुर्वते कुर्वन्त्येव कीदृशा योगिनः कार्योपायौ जिवितानियामके स्थिता अपीत्यर्थः अयं भावः कर्मोपासनफलानामादौ परमेश्वरेण नियतत्वात् तत्र कर्तृत्वाद्यभिमानिनो यावत्तावद्यवस्थि-
 तमेव कार्यो योगिप्रभृतयः कुर्वन्ति यदा तु ब्रह्मविद्यापरिच्छेदाभिमानं त्यजन्ति तदा भेदबाधायावदीश्वरकर्मतद्विदुषां भवति ईश्वरस्तु व्यष्टिशरीरे स्थित्वापि समष्ट्युपायेः कार्यं कर्तुं शक्तः यथा विश्वामित्र
 शरीरेव स्थाय त्रिशंकुहिताय स्वर्गांतरं निर्ममेदिति प्रसिद्धं रामायणादौ तथा विचित्रापरैर्दुष्कराच जाग्रत्प्रपंचादिसृष्टिर्पीश्वरस्यैव कर्मेति न केनचिद्वारयितुं शक्यमिति १९१ अथवा जगद्व्यापारवर्जमिति

जगद्व्यापारवर्जं यद्भगवान्मुनिरभ्यधात् ॥ योगिनां बुद्धिपूर्वायां सृष्टौ तत्र परं त्रिं १८९ योगद्विसमनुप्राप्ता योगिनः स्युर्यदा तदा ॥ इयत्ता कथिता तस्या योगद्वैर्यो-
 गिनामिह १९० सर्वसाधारणो यद्वत्प्रपंचकरणे स्थितः ॥ पुमान्करोति तद्वत्तु योगिनोपि प्रकुर्वते ॥ ब्रह्मज्ञानप्रसादेन कार्योपाध्याश्रिता अपि १९१ तथापीशो-
 धिकस्तेभ्यो यतस्ते निखिलं जगत् ॥ न कुर्वन्ति करोतीश इति वैषम्यकारणम् ॥ उक्तं भगवता तत्र न चैतद्विनिवारितम् १९२ सृष्टिसंहारकरणं स्वस्य स्वस्य शरीरि-
 णाम् ॥ सर्वसाधारणं यद्व्यापारश्च कर्त्तृनः १९३ सामंतानां च तद्वत्स्यान्मंडलं मंडलं प्रति ॥ तथैवाधिकृतानां स्यात्प्रत्येकं नगरादिषु १९४ एवमीशस्य कार्यं
 स्यादधिदैवं पुमानिह ॥ हिरण्यगर्भो भगवानंतर्बहिरवस्थितः ॥ अस्य कार्यं विराडस्य कार्यं स्थावरजंगमम् १९५

सूत्रस्य समष्ट्युपाधिकस्याधिक्यवर्जनपरत्वं ननु व्यष्ट्युपाधीनामनीश्वरता बोधकत्वं वाक्यभेदप्रसंगादित्याह तथापीति । तथापि ब्रह्मविद्यावलेन योगिनां परमेश्वराभेदे पितेभ्य ईश्वरोऽधिकः सदा स-
 र्वकर्तृत्वात् एते तु न तथा विधातः पूर्वमेतेषु सर्वकर्तृताप्रादुर्भावाभावात् इत्याशयेन वैषम्यस्य परमेश्वराधिक्यस्य कारणं तत्र जगद्व्यापारेत्यादिसूत्रे भगवता व्यासेनोक्तम् एतज्जीवानां योगिप्रभृतीनां प्रा-
 तिस्विकमीश्वरत्वं तु नवारितं निषिद्धं वाक्यभेदापत्तेरिति भावः १९२ तत्र सृष्ट्यादिकं स्वल्पं बहुवाह्यमानं त्वकर्तारमीश्वरमनुमापयतीत्याह सृष्टीति । शरीरिणां यत्सृष्ट्यादिकरणं स्वस्य स्व-
 स्य प्रत्येकं दृश्यमानं तत्सर्वेण परमेश्वरेण साधारणं समानम् न केवलं जीवानामेव किं त्वीश्वरस्यापीति यावत् यथा प्रजापालनरूपश्च कर्त्तृनो व्यापारो यादृशस्तद्वत्तादृश एव सामंतानां तदधीनभूपानां भव-
 तितदनुसारी च ग्रामाध्यक्षादीनां सव्यापारो भवति तथेति द्वयोरर्थः तथाच यथा सामंतं तदानीं प्रभुत्वे पुच कर्त्तृनः प्रभुत्वमनुगतं तथा जीवकर्त्तृत्वे पुपारमेश्वरं कर्त्तृत्वमिति भावः १९३ । १९४ अत्र स-
 मष्टिर्भावेनैव समानः पुमान् हिरण्यगर्भोऽस्य सामंतस्थानीयः अस्य हिरण्यगर्भभावापन्नस्य ईशस्य कार्यं विराट्स्थूलज्ञमष्टिरूपः अस्य विराट्भावापन्नस्य च तस्य कार्यं स्थावरादयोऽप्यष्टिदेहादित्यर्थः १९५

समाधिमाविष्टमानिः पुमान्हरण्यगभालयः सामंतस्थानीयः अस्यद्विरण्यगर्भभावापन्नस्यईशस्यकार्यविराट्स्थूलक्षमष्टिरूपः अस्यविराट्भावापन्नस्यचतस्यकार्यस्थावरादयोऽप्यदिदेहादित्यर्थः १९५

अज्ञानादिति । येचइमेकार्योपाधयः स्वरूपभूतादधीशावज्ञानवशेनभेदमाप्तास्तेषामिदंजाग्रदाद्यवस्थात्रयकार्यमित्यर्थः १९६ अत्रदृष्टिमुष्टिस्फुटयति योयामिति । यःप्रमातायामवस्थांपश्य-
तिसएवतामवस्थांस्वसंबंधिनोऽसृजतिदृष्टिरूपांसृष्टिनयति यांचावस्थानपश्यतितांसंहरतिस्वस्मिन्विलापयतीत्यर्थः १९७ एतदृष्टिमुष्टिप्रक्रियारूपंमोक्षद्वारंवेदांतेपुरदहस्यतयास्थापितमितिदर्शय-
न्भूतादिकारणतादृष्टिर्भेदविधामनुग्रहायंत्याह यद्यपीति । ततोदृष्टिमुष्टेःश्रुत्यानुभवसिद्धत्वात्पुन्यपिस्थूलदेहःशुक्रादिसंभवःसूक्ष्मदेहईशात्कारणोपाधेःप्रसूतइतिप्रसिद्धंलोकेशास्त्रेचतथाप्यसौदे-
होदृष्ट्यभावभावाभ्यामृतोजातश्चभवतीतिमंतव्यम् कथंतथानलक्ष्यतेइत्यतआह समइत्यादि । यतःपूर्वसृष्टेनसमःसमानाकारस्ततःस्वयंकल्पकेनपुंसानदृष्टेनलक्षितइत्यर्थः १९८ एतदेववि-
शदयति आत्मनइति । आत्मनोवस्तुतोजस्यामरस्यचदेहेनसहयोगस्तादात्म्याध्यासरूपोभिमानःसएवजन्म अयोगस्तस्याभिमानस्यक्षयस्तुमरणं देहादीनांहश्यानांतुदर्शनादर्शनेएवजन्मप्र-
णेइत्यर्थः १९९ फलितमाह ततइति । यःप्रमाताअत्रसंसारदशायांपद्विषयजातंपश्यतितदादर्शनकालएवतत्सृजतिअन्यथातुसंहरतीत्यर्थः २०० एवमिति । एवंवर्तिणदृष्टिमुष्टिविषयास

अज्ञानाद्वेदमापन्नायईशादात्मनस्त्वमे ॥ तेषांकार्यमिदंनित्यमवस्थात्रयमीरितम् १९६ योयांपश्यतितांस्वस्यसकरोतिनचापरः ॥ अपश्यंश्चात्मनस्त्वेतां
संहरत्येवसर्वथा १९७ यद्यपिस्यात्ततःस्थूलोदेहःशुक्रादिसंभवः ॥ सूक्ष्मईशात्प्रसूतश्चस्वस्यवापिपरस्यवा ॥ तथाप्यसौमृतोजातःसमोदृष्टेनचस्वयम् १९८
आत्मनोजन्ममरणेयोगायोगौप्रकीर्तितौ ॥ देहस्यतौचकथितौदर्शनादर्शनेसदा १९९ ततोयदत्रयःपश्येतत्तदाकुरुतेहिसः ॥ नपश्येद्यद्यदावस्तुसतदासंह-
रोद्धितत् २०० एवंसर्वइमेजीवावस्थात्रयगामिनः ॥ देहेन्द्रियात्मविषयान्संहरंतिसृजंतिच २०१ यदाऽज्ञानमिदंनानांशं व्रजेदात्मावबोधनात् ॥ अवस्थात्रय-
निर्मुक्तंदागच्छेत्परंपुमान् २०२ एवंसामान्यतांश्रुत्वाब्रह्मणोवक्रतःसदा ॥ उपायसहितंभूयउपेयंप्रष्टुमुद्यताः ॥ उचुर्ब्रह्माणमागत्यपूर्ववद्विनयान्विताः
२०३ ओंकारोभवतायोयमात्मोपायसमान्वितः ॥ कथितस्तमुपेयंत्वमाज्ञानंसंयगीरय २०४ एवमुक्तस्तदाप्राहब्रह्मालोकपितामहः ॥ अवाङ्मनसगम्यंतं
धर्मानारोप्यभूरिशः २०५ देवाःशृणुतचात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ नानाविधैरहंधर्मैर्वक्ष्येबोध्योयतोऽधुना २०६

वैजीवावस्थात्रयेमुष्टिसंशरोकुर्वंतोऽप्यात्मानमीश्वरतथानजानंत्यतोजीवाइत्युच्यंतेइतिभावः २०१ यदेति । यदातुगुरुप्रसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थात्रयप्रयोजकमज्ञानंनश्यतितदातुरीय-
रूपंपरंपदंगच्छतीत्यर्थः २०२ अथतुरीयप्रणववेद्यआत्मायथोपदेष्टव्यआचार्येणयथाचप्रतिपत्तयःशिष्येणतंप्रकारंस्फुटीकृत्तुंप्रवृत्तस्याष्टमखंडस्यार्थवर्णयति एवंसामान्यतइत्यादिश्लोकशतत्रयेण
इत्थंब्रह्मणोमुखात्सामान्यतःप्रणवादिविक्ततयाआत्मानमुपायैःशमादिभिःसहितम् अथवाउपायशब्दोभावप्रधानः तथाचनिर्विशेषलाभस्योपायभूतंवर्णितमात्मानंश्रुत्वाऽथतंकेवलौपेयरूपं
प्रष्टुंपुनर्ब्रह्माणंप्रतीदमुचुरित्यर्थः २०३ ओंकारइति । भवताप्रणवरूपआत्माउपायत्वेनसहितउक्तोऽथतमात्मानंकेवलमुपेयरूपंवर्णयेत्यर्थः २०४ एवमुक्तइति । वागाद्यतीतमपितमा-
त्मानमारोपितधर्मैर्वाक्प्रवृत्तियोग्यकृत्वातंप्राहेतिशेषः २०५ प्रजापतिरुवाच देवाइति । देवाःशृणुतअहमवाङ्मनसगोचरमप्यात्मानंनानाविधैरारोपितैर्धर्मैर्वक्ष्येवाग्न्यापारगोचरंकरि-
ष्यामिपतआत्माअधुनाभवतांचित्तशुद्धचनंतरंबोध्यःअवश्यंज्ञापनीयोभवति २०६

तत्रादौ शुद्धत्वाविष्करणाय तस्योपद्रष्टृतां स्फुटयति सच्चिदानंदेति । योनृसिंहाख्य आत्मा सच्चिदानंदलक्षणो महावाक्यगत तत्पदार्थतयोक्तः सत्त्वं पदार्थेन ऐक्यं प्राप्तः सत्त्वं सर्वेषां प्रमातृणां सामीप्येन निरतिशयसांनिध्येन सर्वप्रकाराणां बुद्धीनां द्रष्टा भवति यतो बुद्ध्या विषयभूतया वा जितो संस्पृष्ट इति तस्य त्वं पदार्थैक्ये हेतुरानंदात्मा स्वरूपत इति । यतस्त्वं पदार्थोऽपि स्वरूपेणानंदरूपो भवति तत इति द्वयो रर्थः २०७ । २०८ यतश्च उपद्रष्टृत्वं न कर्तारोऽनुमतेत्याह यदात्रेति । अत्र संघातपुंसां जनस्य मनोयैदा शुभमशुभं वा कुरुते तदा स आत्मा अनुमनुते वारणाभावरूपानुमतिं करोति यतः पंगुवत्शक्त्या सामर्थ्येन रहितत्वात् मध्यस्थ उदासीनो भवतीत्यर्थः २०९ अनुमति कर्तृत्वेन तस्य विकारप्रसक्त्यभावे हेतुंश्चिद्रूपत्वादो नाह चैतन्येति । उपलब्ध्या साक्षी २१० अस्याद्वयतामाह एकेति । अयमात्मा सदादिलक्षण एकरूपो यतोऽस्मिन् द्वैतं न दृश्यते एतत्कुतः यतस्तस्य द्वैतस्य सिद्धिः सत्ता अस्मादात्मने भेदेन नास्ति यतः सर्वद्वैतं तत्रात्मनि माया कल्पितमित्यर्थः २११ अथ सर्वानर्थहेतोर्विवेकभीरोऽश्वायायाः स्वरूपवर्णयति प्रमाणैरित्यादिना । यास्वयं प्रमाणेन दृश्यते तस्याः कार्यत्वसादिगोचरतां गच्छतिसादुर्घटा मायेत्युक्तेत्यर्थः २१२ दुर्घटत्वे हेतुमाह स्वयमिति । या

सच्चिदानंदरूपो य आत्मा पूर्वमयेरितः ॥ नृसिंहस्तत्पदार्थोऽयं त्वं पदार्थैक्यमागतः २०७ सामीप्येन च सर्वेषां प्रमातृणां दात्मा स्वरूपतः ॥ सर्वा सामपि बुद्धीनां द्रष्टा बुद्धि विवर्जितः २०८ यदात्र कुरुते किंचिन्मनःपुंसः शुभाशुभम् ॥ तदानुमनुते सोऽपि मध्यस्थः शक्तिवर्जितः २०९ चैतन्यरूपः स तत्तं विक्रियालेशवर्जितः ॥ उपलब्धे व बुद्धीनां सुखदुःखविवर्जितः २१० एकरूपो हि सर्वत्र सच्चिदानंदरूपवान् ॥ अस्मिन्नदृश्यते द्वैतं तस्य सिद्धिर्न किंचित् ॥ अस्माद्भेदेन सर्वयन्मायया तत्र कल्पितम् २११ प्रमाणैर्यानं सिद्धा स्याद्याति चाक्षादिगोचरम् ॥ यस्याः कार्यं च सामाया दुर्घटोक्ता मनीषिभिः २१२ स्वयं यानसती तस्याः कार्यं नाम कथं हि सत् ॥ ततो द्वैतमिवैतस्यान्माया कार्यमिहात्मनि २१३ गंधर्वनगरं यद्वद्वचेतन्नैव विचारतः ॥ गगने स्तितथा द्वैतमात्मन्यत्राविचारतः २१४ य एष सर्वजंतूनामवस्थात्रयगः पुमान् ॥ स एवात्मा परः प्रोक्तः सच्चिदानंदरूपवान् २१५ यथा प्राज्ञः सुषुप्तिस्थो दुःखं वेत्ति किंचन ॥ आत्मा तथा सदैवार्थवेत्ति दुःखं किंचन २१६ आनंदात्मस्वरूपस्य निर्दुःखस्य महात्मनः ॥ अविद्यैव दुःखं तज्जायते न तु वस्तुतः २१७ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं विद्या प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ विरुद्धायानया सेयमविद्या दुःखकारिणी २१८ अनादिरहमत्रास्मीत्येवं भाति शरीरिणाम् ॥ दुर्घटा सदसदृपा प्रपंचस्यास्य कारणम् २१९

माया सती सत्त्वेन प्रतीतान भवति तस्याः कार्यं सत्सद्रूपेण भासमानं कथं स्यात् परंतु तथा भासत एव तत उपपत्त्यसहत्वादात्मनि दृश्यमानं द्वैतमिव मिथ्यैव द्वैतं न वास्तवमित्यर्थः २१३ द्वैतस्य माया मयत्वे हेतुमविचारसिद्धत्वा माह गंधर्वेति । यथा विचारं विनेव गगने गंधर्वनगरं तथा आत्मनि द्वैतमिति २१४ तस्मादात्मनो ब्रह्मत्वेन काचिदनुपपत्तिरित्याह य एष इति । य एष सन्नहितः सर्वेषां मात्मा सपर आत्मैः प्रोक्तः सदादिरूपत्वादिमर्थः २१५ आत्मनः सर्वदुःखराहित्यं सौषुप्तमात्मवत्सर्वदा बोध्यमित्याह यथा प्राज्ञ इति । यथा सौषुप्त आत्मा दुःखरहितस्तथा सर्वदा दुःखरहित इत्यर्थः २१६ कथं तद्दुःखोपलब्धिरिति चेदविद्यैवेत्याह आनंदात्मेति । आनंदात्मा तत्पदार्थस्तेन सह वस्तुतः एकया जिह्वैः स्वस्यात्मनो दुःखभावे हेतु रविद्यैवेत्यर्थः २१७ तत्राविद्या पदस्य निरुक्तिमाह अहं ब्रह्मेति । अहं ब्रह्मेति विज्ञानरूपया विषया विरुद्धत्वमविद्यात्वमित्यर्थः २१८ विरुद्धत्वमभिनयति अनादिरिति । अहमत्र संघात एवास्मिन् सर्वत्रेत्याकारेण सर्वेषां देहिनामनुभवसिद्धा आविश्या सत्संसाररूपा मनिर्वाच्यत्वा दुर्घटा अस्मादिष्यसंसारकारणभूता चेत्यर्थः २१९

अस्याः कारणशरीरभूताया आत्मना सहतादात्म्याभ्यामश्रुतावात्मैव द्रष्टव्यं हेतुकृत्या स्वतंत्रत्वमाह आत्मन इति । सा अविद्या जडत्वादिना आत्मनो भिन्नापि भिन्नत्वेन न गृह्यते तथा सति अस्वतंत्रापराधीनेत्यर्थः शत्रुबहुः स्वदत्त्वाच्च स्वतंत्रेत्युक्तेत्याह स्वतंत्रेति २२० अस्यादुःखद्वयं च भेदभानप्रयोजकत्वादित्याह अनयेति २२१ दुःखद्वयस्वरूपाच्छादनमपि द्वारमस्या इत्याह आत्मानमिति । आत्मानमानं दादिरूपं प्रेमाद्यन्यथानुपपत्त्या सर्वो लोको जानात्येवेति विज्ञायते तथाप्ययं देवेशश्चिच्छक्षणप्रकाशरूपो यदजानन्निव दृश्यते तत्र हेतुमीयैवेत्यर्थः २२२ तत्र स्वप्रजागरणयोर्भ्रमाख्याकार्या विद्याव्यामोहिकासुप्तौ तौ कारणाविद्येत्याह स्वप्रइति २२३ तत्र सुषुप्तिकाले यदज्ञत्वमात्मनस्तत्स्वरूपभूते चैतन्ये सति वर्तमानेपि विषयाभावादेव न तु चेतन्यनाशात् न हि द्रष्टुं हेतुर्विपरिलोपो विद्यते इति श्रुत्यंतरादित्याह सुषुप्तेपीति । आत्मरूपिणि आत्मनः स्वरूपभूते चैतन्ये सति २२४ चैतन्यनाशे बाधकं दर्शयति अन्यथेति । अन्यथा चैतन्यनाशे अयमात्मा अज्ञानमपि तमोरूपं न जानीयात् तत्त्ववश्यं जानाति । यतः सुप्तोत्थितो नैव किंचिदज्ञासि पंज्ञातवानस्मीति जानीते परामृशतीत्यर्थः २२५ अज्ञानस्य तुच्छत्वादिं प्रति लोमक्रमेण विवृणोति सुप्तावित्या

आत्मनोपि च भिन्नासा न भिन्ना गृह्यते तथा ॥ अस्वतंत्रास्वतंत्रा च स्वात्मनो दुःखदायतः २२० अनयात्मा विभात्येष भेदवानिव निर्द्वयः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्गुणः परमेश्वरः २२१ आत्मानं सर्वदा जानन्मायया परिमोहितः ॥ अजानन्निव देवेशश्चित्प्रकाशवपुः सदा २२२ स्वप्ने जागरणे नित्यं विपरीतावलोकनात् ॥ न जानात्येनमात्मानं सुप्तावज्ञानतस्तथा २२३ सुषुप्तेऽप्यज्ञतायेयं सा सत्येवात्मरूपिणि ॥ चैतन्ये विषयाभावात्तु चैतन्यनाशनात् २२४ अन्यथायं न जानीयान्मायां सुप्तौ तमो मयीम् ॥ जानीतेऽज्ञासि पंचाहं नैव किंचिदितीव हि २२५ सुप्तौ दृश्यते तेन स्वात्मनो न्यज्जडंतमः ॥ तदेतत्तुच्छमित्युक्तं निर्माणं च महात्मभिः २६ तुच्छं कालत्रयेयस्यात्सताहीनमरूपकम् ॥ प्रतीयते नाममात्रादस्तुहीनं सदानृणाम् २२७ न रभृंगं यथा वंध्या सुतो वा शब्दमात्रतः ॥ प्रतीयते तथैवैतदज्ञानमपिशब्दतः २२८ एतादृशं च यद्वेतुः संसारस्य भवेत्ततः ॥ दुर्वर्तकथितं नित्यं वेदवा दरतैर्द्विजैः २२९ भावरूपस्य विश्वस्य कारणं यततो द्विजाः ॥ वदंति भावतां चास्य तुच्छस्यापि महाधियः २३० कालत्रयेऽप्यसत्त्वेन तुच्छं तत्परिकीर्त्यते ॥ भावरूपस्य हेतुत्वाद्भावश्चैतन्निगद्यते ॥ अनिर्वाच्यमतः प्रोक्तं भावस्तुच्छं च तद्यतः २३१ प्रपंचस्यास्य हेतुर्यन्मोहकत्वात्मानोपि च ॥ जडता चास्य संप्रोक्ता स्वात्मनो व्यतिरेकतः २३२

दिना । यदेतत्सुप्तावनुभूयमानत्वेन साधितमात्मभिर्न जडंतमोरूपं चाज्ञानंतन्निर्माणत्वात्प्रमाणैरग्राह्यत्वात्तुच्छमित्युक्तमित्यर्थः २२६ तत्र लौकिकं तुच्छपदार्थमाह तुच्छमिति । यत्कालत्रये सताहीनं निःस्वरूपत्वात् अतएव वस्तुना विषयेण हीनं यथा भवति तथानाममात्रजं प्रतीतिविषयी भवति तत्तुच्छमित्युच्यते यथानृशृंगादिकं तथा ज्ञानमपिशब्दतो नाममात्रादेव प्रतीयते इति द्वयोरर्थः २२७ । २२८ एतादृशमिति । एतादृशं तुच्छमपि सद्यतः संसारस्य हेतुर्भवतीत्यतो दुर्वर्तमनिर्वचनीयमित्युक्तमित्यर्थः २२९ अज्ञानस्य भावत्वेन व्यवहारे हेतुमाह भावरूपस्येति । भावत्वेन प्रतीयमानस्य विश्वस्य हेतुत्वाद्भावत्वेनास्य व्यवहार इत्यर्थः २३० तुच्छत्वभावत्वयोः समुच्चयानुपपत्तिमवश्यं चानिर्वचनीयमित्युच्यते इत्याह कोलेति । सार्वदिकासत्त्वेन तुच्छत्वं भावहेतुत्वेन भावत्वं चात्र यतः स्थितमतोऽनिर्वाच्यमित्युच्यते इत्यर्थः २३१ जडत्वे हेतुमाह प्रपंचस्येति । यद्यतोऽस्य जडरूपस्य प्रपंचस्य हेतुरात्मनो मोहस्यावरणस्य कारकं च भवत्यतः स्वात्मनश्चिद्रूपाव्यतिरेकं वैलक्षण्यमपेक्षया ज्ञानस्य जडतोक्तेत्यर्थः २३२

श्रुत्युक्त्यनंतत्वं स्फुटयति अनंततेति । अंतःप्रागभावप्रतियोगित्वरूपः कालिकपरिच्छेदस्तदभावादस्यानंतता तदेतदुक्तं आदिशून्येन हेतुनेति । आदिशून्यपदं भावप्रधानं अत्रोपपत्तिमाह भवे
 दित्यादिना । यदा अस्याज्ञानस्यादिः कारणं भवेत्कल्पेत तदा तस्याज्ञानकारणतया कृतस्यापि कारणं कल्पं स्यात्तदा च तद्धेतोरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायात्प्रथमाज्ञानस्य वैयर्थ्यस्यात् यदेतस्य प्रथमा
 ज्ञानस्य कारणं कल्पितं तेनैव सर्वं निर्विहादित्यर्थः २३३ अथवेति । अथवा अनंतं प्रपञ्चं प्रतिकारणत्वरूपं द्वितोरेवाज्ञानस्यानंतत्वं बोधयामित्यर्थः २३४ एतदेव स्फुटयति अनंतोपमिति । अनं
 तोऽगृह्यमाणानां ५ प्रपञ्चः परिच्छिन्नात्कारणात् केन कथं भवेज्जायेत अज्ञानंतु तस्यानंतप्रपञ्चस्य कारणं भविततस्तदज्ञानमनंतमित्येव मुक्तमित्यर्थः २३५ ब्रह्मेति । अथवा ब्रह्मज्ञानं विना कारण
 त्वेनोपन्यस्तानां शतादपरिमितसमुदायादपि एतदज्ञानमनंतं नाशं नयाति एतस्मान्निमित्तादनंतमित्युच्यते इत्यर्थः २३६ अयमोहरूपतां श्रुत्युक्त्या अभिनयति मोहात्मकत्वमिति । यतश्चानंदादि
 लक्षणमात्मानमावृणोत्याच्छादयति ततोऽस्याज्ञानस्य मोहकत्वमुक्तमित्यर्थः २३७ अस्य नित्यं निवृत्तत्वेऽप्यचित्यप्रभावेण मोहकरत्वं लोकानुभवसिद्धमित्याह आत्मन्येवेति त्रिभिः । एषा अवि
 द्या आत्मनि स्वभासके कालत्रयेन वर्तते यतः प्रकाश्यस्प्रकाशकनिष्ठत्वं कापिन दृष्टमित्युपपत्त्या अस्मादात्मनः सकाशात्सर्वदानिवृत्तैवेयमविद्यास्थिता साधिता एतादृश्यपि च स्वकीयबलादचित्यश
 अनंतता च विद्वद्विरादिशून्येन हेतुना ॥ भवेदस्य यदैवादिस्तदा तस्यापि कारणम् ॥ भवेद्व्यर्थं तदा चैतत्कारणं परिकल्पितम् २३३ अथवानंतता चास्य भवेदेवंज
 डस्य हि ॥ अनंतस्यास्य विश्वस्य कारणत्वेन हेतुना २३४ अनंतोऽयं परिच्छिन्नात्कारणात् केन संभवेत् ॥ प्रपञ्चः कारणं तस्य स्यादनंतं ततो हितम् २३५ ब्रह्मज्ञानं
 विना चातं नैतयातिकुतोपि हि ॥ कारणानां शतात्तस्मादनंतमिति गीयते २३६ मोहात्मकत्वमेतस्य कथ्यते वेदेवादिभिः ॥ आवृणोति यतश्चैतदानं दात्मानम
 द्वयम् ॥ स्वप्रकाशविनिर्भातं सर्वमोहविवर्जितम् २३७ आत्मन्येषा सदा विद्यानासीन्नैव भविष्यति ॥ न वर्तते निवृत्तैव सर्वदा स्यादियं स्थिता ॥ एवंभूतापि चा
 त्मानं मोहयत्यात्मनो बलात् २३८ अहंमेति द्विमर्यादुद्धिमेषाधिगच्छति ॥ भूतजांशो द्विधा भूते स्थूले सूक्ष्मे च सर्वदा २३९ परिच्छेदे च तस्यापि सुखदुःखकरे
 पुमान् ॥ आनंदात्मा सदा द्वैतशून्योऽसौ निर्गुणः परः ॥ अनयामोहितो मूढो भवत्येषोतिमोहितः २४० अस्य मायात्मनो मोहकारणस्य सदात्मनः ॥ तुच्छस्य ज
 डरूपस्य हेतोर्विश्वस्य सर्वदा २४१ अनादेरप्यनंतस्य सत्त्वासत्त्वेऽदीरिते ॥ पंडितैर्यददः सिद्धमसिद्धं चैव दृश्यते ४२ सिद्धं कार्यस्वरूपेण ह्यासिद्धं स्वस्वरूपतः ॥

क्तिरूपादात्मानं मोहितं करोतीत्यर्थः ३८ मोहस्वरूपं वर्णयति अहमिति । भूतजांशे प्रपञ्चभूतानां कार्यभागे स्थूले सूक्ष्मे वा द्विधा भूते प्रत्यक्षपराभावेन स्थिते यथाक्रममहमित्याकारां ममेत्याकारां च द्विमर्या
 द्विविधां बुद्धिभावनामेषां आनंदादिलक्षणां गोप्यात्माऽधिगच्छति प्राप्नोति तत्र यं भौतिकांशं प्रत्यक्षेन मन्यते तत्राहमिति बुद्धिं करोति यंच परात्केन मन्यते तत्र ममेतीति विभागः ३९ परिच्छेदे हेति । तथा तस्य
 भौतिकांशस्यैव धर्मभूतेऽपि परिच्छेदेऽपि परिच्छिन्नत्वेऽप्यनंदादिलक्षणमात्मा अतिमोहितः परिच्छेदेऽस्यात्मनिष्ठत्वदर्शनरूपमतिशयितं मोहं प्राप्नोति यतोनयामाया मूढावृत्तस्वरूपोऽपि मोहितः अधिकं
 मोहाय मेरित इत्यर्थः ४० अज्ञानस्य सिद्धत्वासिद्धत्वे तु के सत्त्वासत्त्वे दर्शयति अस्येति । अस्य वर्णितमायारूपस्य विश्वप्रपञ्चेतोः कीदृशस्यात्मनः सदा मोहकस्य तुच्छस्य जडस्यानादेरनंतस्य चेति
 एतस्य सत्त्वासत्त्वे पंडितैरुक्ते यद्यतः अदोऽज्ञानं सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां विज्ञेयमानरूपाभ्यां विशिष्टं दृश्यते इत्यर्थः ४१ ४२ सिद्धत्वासिद्धत्वेऽप्युपादयति सिद्धमिति । सिद्धत्वमक्षादिगोचरत्वं तदज्ञाने
 पि कार्यरूपेणास्ति अतस्तत्सिद्धमित्युच्यते स्वरूपेण त्वज्ञानस्याज्ञानादिगोचरत्वाभावात्तदसिद्धमिति अथवा एतदज्ञानमनुभूयमानत्वात् सिद्धमित्युक्तं विचारणायचित्वायासिद्धमिति त्वर्थः २४३

यथा च रूपानां स्वतन्त्रात्सिद्धमित्युच्यते स्वरूपेण तज्ज्ञानस्याज्ञानादिगोचरत्वाभावात्तदसिद्धमिति अथवा एतदज्ञानमनुभूयमानत्वात्सिद्धमित्युक्तं विचारणवाचित्वाचासिद्धमितीत्यर्थः २४३

असिद्धमिति । अथवा इति इमां लोकप्रसिद्धिमनुसृत्य तदज्ञानं जगतः कारणसिद्धमसिद्धमिति चोच्यते इमांकां परतंत्रमसिद्धं स्वतंत्रं त्रुसिद्धमित्युक्तां लौकिके रित्यर्थः २४४ तत्र स्वातंत्र्यमज्ञानस्य स्फुटयति स्वातंत्र्यमिति चतुर्थः । एतस्याज्ञानस्य इदं स्वातंत्र्यं स्वतंत्रं त्रयस्य कर्मपश्यत इदं किं यत्स्वात्मरूपतः स्वरूपेण जडंतुच्छमपि च स दनाद्यनंतमिति प्रसिद्धं तथा नंदात्मानं द्वैतमोहाभ्यां हीनमोहयतीत्यर्थः २४५ प्रकारांतरेण स्वातंत्र्यं दर्शयति भानाविति । यथा मध्याह्ने तमो दुर्घटमसंभवत्स्थितिकंतथा आनंदरूपे आत्मनि दुःखकारिणी माया दुर्घटा इत एतद्वृत्तमालोच्य एतस्या मायायाः स्वातंत्र्यमेतदेवाभिधीयते एतत्किं यदानंदरूप आत्मनि वर्तनमिति द्वयोरर्थः २४६ । २४७ तथा स्वयं यस्याधीना तस्यात्मन एव वशीकरणं तृतीयं स्वातंत्र्यमित्याह अहो इति । किमपि अद्भुतं यत्तज्ज्ञानात्मोच्यते २४८ अथास्याः पारतंत्र्यं विशदयति परेति पंचदशभिः । इयमविद्या परतंत्रापि भवति यत आश्रयं विषयं चापेक्ष्यैव सिद्धयति तौ विषयाश्रयो विहायोपेक्ष्य न सिद्धयतीत्यर्थः २४९ नन्वविद्यायाः स्वरूपमेवाश्रयतां विषयतां च भजिष्यतीति कथं परापेक्षेति शंकां परिहरति अविद्याया इत्यादिना । अविद्याया विषयः अविद्यैव न संभवति यथा तमसा तम एव न विषयीक्रियते इत्यर्थः २५० तत्र हेतुतया विषयलक्षणा संभवमाह यस्येति । यः पदार्थो यस्य पदार्थस्य संबंधिनं यन्निष्ठमिति यावत् एतादृशमतिशयं फलं कुर्यात्स फलाश्रयस्तस्य फलकर्तुं विषय इत्युच्यते स्वस्वरूपे च स्वने

असिद्धमस्वतंत्रं त्रस्यात्स्वतंत्रं सिद्धमीरितम् ॥ इति वातद्वये तिसिद्धमसिद्धं चात्र कारणम् २४४ स्वातंत्र्यमिदमेतस्य कथितं वेदवादिभिः ॥ अनाद्यनंतं च जडंतुच्छं च स्वात्मरूपतः ॥ आनंदात्मानमद्वैतममोहं मोहयत्यपि २४५ भानौ यथा प्रभाकीर्णैः स्थिते स्याद्दुर्घटंतमः ॥ आनंदात्माने तद्वत्स्यान्मायेयं दुःखकारिणी ॥ २४६ इतः स्वातंत्र्यमेतस्या इदमत्राभिधीयते ॥ चिदानंदात्मरूपे स्मिन्वर्तनं यन्निजाद्वलात् २४७ अहो अस्याः किमप्येतत्स्वातंत्र्यमपि दुर्घटम् ॥ यदधीना स्वयंतच्च कुरुते स्वात्मनो वशे २४८ परतंत्रासदाविद्यायतः सिद्धयति कुत्रचित् ॥ विषये वाश्रये नित्यं न तु तौ परिहाय हि २४९ अविद्यायाश्च विषयो नाविद्यैव कदाचन ॥ तमसो हितमोनैव विषयः कर्हिचित्काचित् २५० यस्य योतिशयं कुर्यात्स तस्य विषयो मतः ॥ स्वस्मिन्स्वेन च कोनाम करोत्यतिशयं त्विह २५१ चिदानंदात्मनिसदाक्रियतेति शयस्त्वयम् ॥ अज्ञो दुःखी तितस्मात्सविषयो स्यात्प्रकीर्तितः २५२ आश्रयश्च सदैव स्यात्स्वस्मादन्योत्र वस्तुनः ॥ अधिकश्च तथात्मायं मायायाः परमेश्वरः २५३ चिद्रूपस्त्वद्विहीनश्च ततः सातत्र वर्तते ॥ शुक्त्यज्ञानं यथा पुंसि वर्तते तैरूप्यदर्शने २५४ यद्यप्यत्र भवेदन्यो विषयः स्वाश्रयात्सदा ॥ शुक्त्यज्ञाने तथाप्यत्र परिशेषप्रमाणतः ॥ आत्मैव विषयस्तस्मादन्यद्येन न विद्यते २५५

वातिशयः केनापि कर्तुं शक्य इत्यर्थः २५१ अविद्याया चावरणविशेषरूपमज्ञोस्मिन् दुःखोच्चेत्यनुभूयमानं फलं भासमानं नंदरूपे आत्मन्येव क्रियतेऽत आत्मैव तस्या विषय इत्याह चिदानंदात्मनीति २५२ अविद्यायाश्रयत्वेनाप्ययमात्मापेक्ष्यत इत्याह आश्रयश्चेति । यः पदार्थः स्वस्माद्विज्ञोऽधिकश्च भवतिस एव वस्तुनः पदार्थजा तस्याश्रयः प्रसिद्धस्तथा अविद्यातो भिन्नोऽधिकश्चात्मैव संभवति यतः परमेश्वरश्चिद्रूपत्वेन भासकत्वात्तया अविद्याया विहीनोऽस्पृष्टः अनः साविद्या तत्रात्मन्येव वर्तते तथा रूपं रजतं तत्र मवति पुरुषे शुक्तिगोचरे मज्ञानं वर्तते इति प्रसिद्धं तद्वदिति द्वयोरर्थः २५३ । २५४ अत्र पूर्वविरोधमाशङ्क्य परिहरति यद्यपीति । यद्यप्यत्र शुक्त्यज्ञानोदाहरणे आश्रयः पुमान् विषयः शुक्तिरिति विषयाश्रयो भेदः प्रसिद्धस्तथापि तत्र शुक्त्युदाहरणेऽप्यात्मैव विषयत्वेन मंतव्यः कुतः परिशेषात्प्रसक्तमतिपेधेऽन्यत्राप्रसंगात्परिशिष्यमाणो संप्रत्यय इत्युक्तलक्षणादनुमानात् परिशेषमेव दर्शयति तस्मादिति । यतश्चिद्रूप आत्मैवावरणयोग्यस्तस्मादात्मनोऽन्यतः शुक्त्यादिकं जडत्वादावरणयोग्यतांस्त्यर्थः तथा च लोकां प्राप्य नुसारेण प्रसक्तस्य सन्नितस्य शुक्त्यादेः प्रतिपेक्षेस्तस्य न्यत्र न्यवहिते मसंग एव न भवतीति शुक्त्याद्यतर्गत आत्मैव विषयो भवतीति भावः २५५

एतदेवस्फुटीकरोति शुक्ताविति । अत्रवर्णितेशुक्तिरूप्योदाहरणेपिविचारितेसतिशुक्तिर्भेदाविषयोनस्यातयतोयत्स्फुरणंचैतन्यंशुक्तिकायांगतमनुपविष्टपदिशतापदार्थतयानिरूपितंतदेवविषय
त्वार्हमित्यर्थः २५६ इदंतार्थस्यचैतन्यस्यसामान्यभूतस्यशुक्तिकावच्छिन्नात्मनाविशेषरूपेणाज्ञानविषयत्वाद्विषयवच्छेदकत्वेनशुक्तेरज्ञानविषयत्वाव्यवहारइत्याह सामान्यइति । द्विषतोऽस्मि
न्निदंतार्थतयावर्णितेस्फुरणेसामान्यभूतेशुक्तिकयाअभिधानिरूपणंयस्यतत्तथाविधंशुक्तयवच्छिन्नचैतन्यंविशेषरूपंतादात्म्येनतिष्ठितंविशेषयतआवृणोतीदमज्ञानंततोवच्छेदकतयाशुक्तेरवगाहनादेतत्
शुक्तयज्ञानमितिप्रचक्षतेव्यवहरतीत्यर्थः २५७ शुक्तयवच्छिन्नचैतन्यस्यात्मत्वाच्चसर्वज्ञानस्यात्मविषयत्वमेवेत्याह स्फुरणमिति । यच्चबहिर्बाह्याथैष्वपिस्फुरणंतदप्यंतरात्मैववेदवादि
भिरोपनिषदेःकथितमस्तिभातिप्रियमित्यादिवाक्येन तथाषतत्रशुक्तयाद्युदाहरणेपिसःअंतरात्मैवविषयइत्यर्थः २५८ एवमज्ञानविषयत्वस्यानात्मगतत्वभ्रमोवारितआत्माश्रयत्वंत्वज्ञानस्यसर्वैः
संमतमेवेत्याह अज्ञानानामिति २५९ फलितमाह तस्मादिति । तयाअविद्यायापरिवर्जितोपिचिदानंदरूपआत्मैवाविद्यायाआश्रयोविषयश्चेतिसिद्धमित्यर्थः २६० ततश्चविषयत्वेनाश्रय

शुक्तावपिनशुक्तिःस्याद्विषयोत्रविचारिते ॥ इदंतार्थोयतोयत्स्फुरणंशुक्तिकागतम् २५६ सामान्येस्फुरणेह्यस्मिन्विशेषशुक्तिकाभिधम् ॥ आवृणोतियत
स्तेनशुक्तयज्ञानंप्रचक्षते २५७ स्फुरणंयद्वहिस्तनुकथितंवेदवादिभिः ॥ अंतरात्मैतितत्रापिविषयःस्यात्सएवहि २५८ अज्ञानानांचसर्वेषामाश्रयत्वेनिजा
त्मनः ॥ विवादोवादिनानास्तिविषयत्वेतुवारितः २५९ तस्मादात्मैवविषयआश्रयश्चसदाभवेत् ॥ अविद्यायाश्चिदानंदस्तयापिपरिवर्जितः २६० विषयाश्र
यसंबंधादस्वातंत्र्यव्यवस्थितम् ॥ अविद्यायाजडाचेयंस्वतंत्रास्यात्कथंत्विह २६१ रथाद्यानजडाःकापिस्वतंत्राश्चेतनंविना ॥ प्रवर्ततेक्रियाचात्रगवाश्वादे
रपेक्षणात् २६२ अचेतनंततःसर्वमस्वतंत्रमुदीरितम् ॥ अचेतनातथामायास्वतंत्रास्यात्कथंत्विह २६३ अस्वतंत्रायतस्तेनसाऽसिद्धेतिप्रकीर्तिता ॥
आसिद्धिरसतस्तस्मादसत्ताऽस्याव्यवस्थिता २६४ अस्वतंत्रातथाऽसिद्धासत्तालेशविजृम्भिता ॥ मोहयत्येनमात्मानमसंगंनिर्गुणंपरम् २६५ पुराणंपुरुषंसेयं
यासतीवाभवत्सदा ॥ चिदानंदात्मसंमोहात्स्वतंत्रासिद्धतांगता ६६ अज्ञोदुःखीतिषोडशोयंरस्मादस्मिन्निदृश्यते ॥ सहकार्यंविनाकेनकारणेनभविष्यति २६७

त्वेनचात्मनासंबद्धायाअविद्यायाःपारतंत्र्यंसिद्धमित्याह विषयेति । किंचजडत्वमप्यस्याःपारतंत्र्यंप्रकटयतीत्याह जडाचेयमित्यादिना २६१ तत्रजडत्वस्यपारतंत्र्येणव्याप्तिर्दृश्यते रथा
द्याइति । अत्ररथादौयाक्रियासागवादिचेतनसंबंधादेनस्वतंत्रइत्यर्थः २६२ अचेतनमिति । ततःपरापेक्षक्रियकत्वात्सर्वजडमस्वतंत्रंप्रसिद्धमितितथारथादिवत्अचेतनामायापिपरतंत्रैववि
ज्ञायतेइत्यर्थः २६३ एवमस्वतंत्रत्वस्यसिद्धौतद्वलेनासिद्धत्वादिकमप्यवधार्यमित्याह अस्वतंत्रेति । सामायायतोऽस्वतंत्राततोऽसिद्धेतिषोडश्या असिद्धिरसत्वमसतःशशश्रृंगादेर्दृष्टमित्यतो
स्यामायायाअसत्तापिव्यवस्थितासिद्धेति २६४ कथंतर्हितस्याःसिद्धत्वादिकमप्युक्तमित्याकांक्षाव्यापकभावेनासत्त्वादेरभावमाह अस्वतंत्रेति । कार्यानांरभकत्वमसत्त्वव्यापकंतस्यास्यां
पुरुषव्याप्तोर्दुर्बल्यमाभावादियंसीजाताएवमसत्त्वाभावेतद्व्याप्त्यस्यासिद्धत्वस्याभावस्ततश्चास्वतंत्रत्वस्याभावादियंसिद्धास्वतंत्राचविज्ञातेतिद्वयोरर्थः २६५ । २६६ अनयाकृतमात्मनोव्याप्तो
रमभिनयति अज्ञइतित्रयोदशभिः । योयमहज्ज्ञोदुःखीयाकारोबोध्यतेसआगतुकत्वात्कार्यभूतःकारणेनविनाकथंस्यादित्यर्थः २६७

कारणं चेति । अस्य बोधस्य कार्यस्यासंभयतः कारणमविद्यामप्यतिष्ठतः पट्टनापटीयसीं विनाप्य अस्मिन् स्थितौ वस्तुतः स्वप्रकाशानंवरूपेऽर्थावयोनसंभवतिततः परिशेषादियमविद्यारूपमायैव कल्प्यते
इत्यर्थः २६८ साचकल्पितासती आहतोनीचः शिरस्यथिरोहतीति न्यायिनसां स्वाश्रयतिरस्कृत्य स्वयमेवावतिष्ठते विलसतीत्याह कल्पमानेति २६९ आश्रयतिरस्कारमेवाभिनयति चिदानं
देति । जगदीशितुः सर्वाधिष्ठातुरस्य पुंसः पश्यतोपि भासमानानंदरूपः सर्वोत्तररूपश्चात्मा मायायाः प्रभावादसत्समो जात इत्यर्थः २७० विलासिन्या इति । इत्येषः असत्त्वापादनरूपोऽत्यद्भुतश्च प्र
थमो विलासोऽस्या विलासिन्याः कथितो यत्पर आत्मा पश्यंतं भासमानमप्यात्मानं विस्मृतो विस्मरन् जात इत्यर्थः २७१ एनमिति । एनमसत्त्वापादनरूपमस्या विलासं पश्यन्नप्यानपि विषेयरूपा
विलासान् पश्यति तानभिनयति जात इत्यादिना । धर्मात्याद्याभिमानरूपबहुदुःखं पश्येत्तथा तस्य जातस्वाभिमानस्य संबंधाद्योगान्ममत्वाकुलो भवतिततः पित्रादिरूपांस्तानमाया विलासा

कारणंचास्य नैवान्यदविद्यायाश्चलभ्यते ॥ वस्तुतः स्वप्रकाशोयमानं दात्मा कथं भवेत् ॥ अज्ञोदुःखीति च ततो मायेयं परिकल्प्यते २६८ कल्प्यमाना तु सा तत्र
नीचवद्वलसंश्रया ॥ तिरस्कृत्याश्रयं स्वस्य स्वयमेवावतिष्ठते ६९ चिदानं दात्मारूपो य आत्मा पुंसोऽप्यसत्समः ॥ मायाया वैभवान्नित्यं पश्यतो जगदीशितुः २७०
विलासिन्या विलासोऽयं प्रथमः परिकीर्तितः ॥ अहो पश्यंतं मात्मा यमात्मानं विस्मृतः परः २७१ एनं पश्यंस्ततः पश्येद्विलासान परानपि ॥ जातो बालो युवा वृद्धो मृ
तो दुःखी सुखी तथा २७२ स्वर्गाचनरकीचास्मि तथा स्त्री पुंन पुंसकः ॥ पापी धर्मी चैव मादिबहुदुःखमने कथा २७३ तस्य संबंधतश्चाभून्ममता सक्तचेतनः ॥ पि
तृमात्रादिरूपांस्तान्संसारपरिरक्षिणः २७४ देहकारा गृहं प्राप्तः कामक्रोधादिशृंखलः ॥ प्रार्थनारक्ष्यमाणो गौमूढो जन्मनि जन्मनि २७५ आनंदात्मानमात्मानं
स्वयं ज्योतिषमद्वयम् ॥ अपश्यन्दुःखमनिशं बहुकर्मसमुत्थितम् ॥ प्राप्नुवन्यातिसंसारं विद्यमानोऽप्यसत्समः २७६ अतो मायाविचित्रेयं दुर्घटादुःखकारिणी ॥
संसारविषवृक्षस्य जननी दुर्जयानृभिः २७७ अहमज्ञस्तथा दुःखी ब्राह्मणोऽहं महाकुलः ॥ इत्यादि बहुमन्वानो निमज्जति भवार्णवे २७८ बीजभूता हि सा प्रोक्ता वास
नाकोटिगर्भिणी ॥ पटवद्यातिसंकोचं विकासं च दिने दिने २७९ सुषुप्तौ चापि मूर्छायां मरणेऽपि महा लये ॥ संकोचमुपयात्येषा विकासं वा परत्र हि २८० विकासैर्दुःख
मायातितस्यापुपुमानिह ॥ स्वप्ने जागरणे नित्यं देहे देहे वशः पुमान् २८१

संसारस्थितिहेतुं पश्येदिति त्रयाणामर्थः २७२ । २७३ । २७४ देहेति । ततश्च देहरूपं बंधनागारं प्राप्तः कामादिरूपशृंखलाभिर्बद्धश्च सन् प्रार्थनयमानभूवमित्याद्याकारयारक्ष्यमाणं तत्तदंगं
शरीरं येन स तथा विधो मूढो मानाज्ञमसुस्वरूपमपश्यन् बहुदुःखं पश्यंश्च संसारे भ्रमतीति द्वयोरर्थः २७५ । २७६ फलितमाह अत इति । अतो विचित्रेयं माया संसारविषवृक्षजनकत्वाद्दुर्घटायामो
दिका यत्प्रभावादयं नानाविधं यैराकुलः संसारे निमज्जतीति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ अथास्यावटबीजादिवद्यवस्थां श्रुत्युक्तां वर्णयितुमस्याः संसारवृक्षस्य बीजतां परिणामशीलतां चाह बीज
भूता हीति । सा अविद्या संसारवृक्षस्य बीजस्थानीया वासनानां ज्ञानकर्मसंस्काराणां कोटिगर्भिणी गर्भवती तथा पटादिवत्संकोचविकासशील इत्यर्थः २७९ अस्याः संकोचादिकालानाह सुषुप्ता
विति । सुषुप्तौ च मरणप्रलयेऽप्यस्याः संकोचः परत्रोक्तेतरकालेषु तु विकास इत्यर्थः २८० तत्र विलासोऽस्याः पुंसो नित्यं दुःखद इत्याह विकासैरिति । देहे देहे नाना देहेषु नित्यं प्रति दिनमयं पुमान्
अवशः परतन्त्रः सन् विलासैरस्यादुःखितो भवतीति २८१

संकोचकालेचनीडलीनपक्षिवत्पूर्वश्रमपरित्यागेपिभाविदुःखबीजसंपर्कादुःखोतिव्यवन्विहयतेइत्याह क्षीणइति । कर्मणिजाग्रदादिभोगप्रदेशीणेतिसासंकोचंयातितदाचश्रांतोजीवःश्रमंपरित्यज्ययद्यपिशेतेतथापियतःअज्ञानमोहितोमायारूपेबीजेइतःप्राप्तस्ततोदुःखंयातीत्यर्थः २८२ एवमिति । एवमुक्तरूपसंकोचविकासाम्भामेपाऽविद्यासंसारस्यहेतुर्याशरीरिणामनुभवसिद्धादुर्घटाचेति २८३ यथाचेर्यविलसंतीसंसारहेतुस्तथात्मास्वरूपेणविलसन्मोक्षहेतुरित्याह आनंदात्मेति । तत्त्वंपरमार्थस्तद्रूपतयाविज्ञातःप्रसिद्धआनंदात्मासंसारहेतुः असत्यमनृतंतन्मयविद्याचसंसारस्यहेतुः तत्रसंसारेआत्मनःस्वरूपस्याप्रतीतिर्विपरीताप्रतीतिर्वासर्वेषांभवतिएवंमोक्षमायायाःसाप्रतीतिर्भवेदितिद्वयोरर्थः २८४ । २८५ नन्वेकस्यामायायाःकथंनानाप्रमातृव्यवहारनिर्वाहकत्वमित्याशंक्यतस्याएकत्वंनानात्वंचवटबीजदृष्टान्तेनाह एकैवेयमिति । इयंमायाअविद्यासंज्ञाविविधंभिन्नापिभातिवटधानावत् २८६ दृष्टान्तंस्फुटयति वटोति । यथावटस्थधानासुबीजेष्वनुगतंयत्सामान्यजातिरूपंवटवटानांहेतुःकारणं तथानानाव्यक्तयस्तुनसर्वत्रहेतुतायोग्यानाशादिशालित्वेनाननुगमादित्यर्थः २८७ दाष्टीतिकेयोजयति हेतुरिति । यथा

क्षीणेकर्मणिसंकोचंश्रांतःपक्षिवनीडगः ॥ श्रमंसर्वपरित्यज्यशेतेज्ञानविमोहितः ॥ मायाबीजइतोभूयोयातिदुःखंसदारुणम् २८२ एवमेषात्रसंसारहेतुरुक्तामनीपिभिः ॥ अविद्यादुर्घटानित्यंहश्यतेयाशरीरिभिः २८३ आनंदात्मातथाऽविद्याहेतुसंसारमोक्षयोः ॥ अतत्त्वतत्त्वरूपाभ्यांविज्ञातौसर्वदेहिनाम् २८४ अप्रतीतिश्चसंसारेविप्रतीतिश्चभावयेत् ॥ आत्मनोपिचमायायामोक्षएवंहिमाभवेत् २८५ एकैवेयमविद्याख्यामायेत्यपिचकीर्तिता ॥ विभिन्नापिविभात्यत्रवटधानायथानृणाम् २८६ वटधानासुसर्वासुहेतुःसामान्यमीरितम् ॥ वटानांनतुताधानास्तासांनानाशस्यदर्शनात् २८७ हेतुर्यथात्रसामान्यवटधानासुकीर्तितम् ॥ तथाकार्योपसामान्यहेतुर्भायेतिकीर्तिता २८८ वटधानासुनष्टासुसामान्यंनविनश्यति ॥ यथातथैवमायेयंकार्यनाशेननश्यति २८९ वटधानागताजातिर्वटधानाविभेदतः ॥ विभिन्नामीयतेयद्वत्तद्वन्मायाप्रकीर्तिता ॥ नानासंस्कारभेदेनभिन्नाविश्वस्यकारणम् २९० वटधानायथानाशंवटोत्पत्तौव्रजंतिहि ॥ संस्काराअपिमायायाःकार्योत्पत्तौतथैवते २९१ वटधानायथैवैकावटोत्पादादनेकधा ॥ कौटिकोऽटिगुणाभूत्वापुनरेकाविजायते २९२

वटधानागताजातिःसर्ववटानांहेतुस्तथासर्वेषांकार्याणांकारणेष्वनुगतंसामान्यमायेत्युच्यतेइत्यर्थः २८८ दृष्टान्तेनसाधर्म्यंतराणिवर्णयति वटधानास्त्विति । यथावटधानाव्यक्तिपुनष्टास्वपितद्वताजातिरविनाशिनीतथाकार्याणांसुस्यादौनाशेपितत्कारणसामान्यरूपामायानविनश्यतीत्यर्थः २८९ वटधानामतेति । यथाचसावटधानागताजातिस्तत्तद्वटविशेषप्रयोजिकानांतत्तद्वानानांविभेदंविशेषस्वावच्छेदकमाश्रित्यविभिन्नाभिन्नभिन्नकार्यकरिभवतितथामायापितत्तत्कार्याणांयेयेसंस्काराःसुक्ष्मावस्थारूपास्तानवच्छेदकतयाश्रित्यनानाविश्वस्यकारणभवतीत्यर्थः २९० यथाचवटधानासामान्यस्याविनाशेपिवटधानाव्यक्तीनांतत्तद्वटोत्पत्तौनाशस्तथामायायाअविनाशेपितत्तत्संस्काराणांतत्तत्कार्योत्पत्तौविनाशइत्याह वटधानायथेति २९१ वटधानायथैवेकेति । यथाचैकापिवटधानावटरूपेणपरिणम्यफलितात्ततोवटादनेकधावारंवारंप्रतिवसंतमृत्तुंकोटि कोटिगुणापरिमितेयव्यक्तिरासतीविजायतेउत्पद्यतेतथाश्रवोन्मयकयःप्रत्येकवटजननसमाइत्याह पुनरेकेति । तामुवटोत्पन्नानाव्यक्तियेकापिपुनरेववटोत्पादनद्वाराकोटिगुणत्वेनजायतेइत्यर्थः २९२

दार्ष्टान्तिके योजयति कार्योत्पत्ताविति । तथा सामान्यरूपामायाविश्वव्यक्तिभूतेः संस्काराख्यरूपेण कथाविजायते कुतः कार्योत्पत्तौ विश्वोत्पादात् एकस्य कार्यस्योत्पत्तौ ततो विश्वस्थानावि
धकार्यजातस्योत्पादात् तत्तानात्तासु च नवोत्पन्नव्यक्तित्वेकाव्यक्तिः पुनरेवं जायते ततः संसारस्यानन्त्यफलितमित्यर्थः २९३ सामान्यस्थानीयायामायाव्यक्तिस्थानीयान्संस्काराननंतानपिरा
शिवतुष्टयेऽवस्थापयति संस्कारा इति । मायायाः सामान्यरूपाया विशेषभूताये संस्कारास्ते चतुर्विधाः तत्कार्याणां देहत्वं द्रियत्वक्रियात्वभोगत्वरूपैश्चतुर्विधं वादित्यर्थः २९४ एतेषां संस्कारा
णां तत्कार्याणां च व्यक्त्यानां तं प्रवाहरूपेण दर्शयति अनादाविति । एतेषां संस्काराणां तत्कार्यभूतदेहादीनां च परस्परस्य कारणत्वे स्थिति रवस्थानं बीजां कुरवज्ज्ञेयं यत एतेषां संस्काराणां तत्कार्याणां च
मध्ये किंचिदपि व्यवस्थितं स्थिरं वर्तते इत्यर्थः २९५ तत्र कार्याणां भेदानुपलक्षयितुं श्रुत्युक्तं त्रैविध्यमाह वर्तत इति । प्रथमपदपूर्वावधिदर्शितं जरायुजत्वादिना चतुर्विधेषु प्राणिभेदेषु अवांतरभे
देर्नानाविधेष्वपि एते देहं द्रियक्रियाभोगाः प्रत्येकमुत्तमत्वादिना त्रिविधा इत्यर्थः २९६ तत्र सर्वजंतुपूदाहृत्य दर्शयितुं शक्यत्वात् ब्राह्मणजाता युदाहृत्य प्रतिपाद्यते इत्याह तत्तज्जातीयेति २९७

कार्योत्पत्तौ तथा माया विश्वोत्पादादनेकधा ॥ विजायते पुनश्चैका ततो नंतो भवार्णवः २९३ संस्कारा विविधा एते मायाया ये प्रकीर्तिताः ॥ चातुर्विध्यं च संक्षेपात्ते
पुप्रोक्तं मनीषिभिः ॥ देहं द्रियक्रियाभोगहेतवोत्र चतुर्विधाः २९४ अनादा विह संसारे बीजां कुरसमास्थितिः ॥ कारणत्वे सदा तेषां नैव किंचिद्व्यवस्थितम् २९५
वर्तते त्रिविधाः प्रोक्ता उत्तमा धममध्यमाः ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु नानाभेदेषु सर्वदा २९६ तत्तज्जातीयजंतूनां मध्ये सर्वत्र संस्थितम् ॥ त्रैविध्यं नैव केनापि शक्यं वक्तुं
कदाचन ॥ आनंत्याद्ब्राह्मणेष्वेतदुदाहृत्य प्रदर्शयते २९७ भूदेवः पुण्यपापाभ्यां समाभ्यां प्रायशो भुवि ॥ जायते सर्व एवायं सुखदुःखोपभोगवान् २९८ देहस्य
तत्र विज्ञेयमुत्तमत्वमनेकधा ॥ पितृतो मातृ तस्तद्गदाचार्याश्च महात्मनः २९९ वीर्ययोः परिपाकाच्च कालनिर्गमनादपि ॥ रूपलावण्यशीलाद्यैर्गुणैर्योगाच्च
सर्वदा ३०० उपलब्धे च वैशद्यात् संस्थानाच्चापि मानतः ॥ उत्तमत्वं सदैवैतर्दिन्द्रियाणां प्रकीर्तितम् ३०१ कर्मणामुत्तमत्वं स्यान्मेलनात्प्रज्ञयापि च ॥ विहिता
नामनुष्ठानान्निषिद्धानां च वर्जनात् ३०२ भोगानामुत्तमत्वं स्यात्पित्रादेश्वसुशीलतः ॥ विद्यायोगात्तत्स्त्वेषामाधिव्याधिविवर्जनात् ॥ पुण्यस्य संचयाच्चापि त
थास्वस्यापि बुद्धितः ३०३

त्रैविध्ययोग्यतां तावद्ब्राह्मणस्याह भूदेव इति । भूदेवे जातत्वात् सुखदुःखोपभोगशालित्वाच्च भूदेवाख्या ब्राह्मणजातिरपि पुण्यपापोभयारब्धेत्यर्थः २९८ देहस्येति । तत्र ब्राह्मणजाताव
प्युत्तमत्वमनेकनिमित्तप्रयुक्तं तथाहि पित्रादेः कुलविद्यातपःप्रभृतिभिरुत्कर्षात् पुत्रादेरुत्तमत्वं तथा वीर्ययोर्मतापित्रं शयोरवस्थाविशेषेण परिपाकात् गर्भात्कालपरिपूर्व्यानिर्गमनात् रूपगो
रत्वं लावण्यं चाकचकपं शीलं सदाचारः आदिपदेन सलक्षणग्रहः एतैर्गुणैश्च देहस्योत्तमत्वमिति द्वयोरर्थः २९९ । ३०० इन्द्रियाणामुत्तमत्वमाह उपलब्धे चेत्येति । उपलब्धिर्विषयग्रहणं तत्र
वैशद्यास्फुटत्वात् संस्थानं रचनाविशेषस्तस्मात् मानं विस्तारारिरूपं यथानेत्रयोः कर्णीतत्वं तत्तत्रैन्द्रियोत्तमत्वमित्यर्थः ३०१ क्रियाया उत्तमत्वमाह कर्मणामिति । प्रज्ञादेवताध्यानादि
रूपातया मेलनात् तथा विहितस्य कर्माणि निषिद्धपरिहाराच्च कर्मणोत्तमत्वमित्यर्थः ३०२ भोगस्य तदाह भोगानामिति । भोगानामुत्तमत्वं पितृमात्रादेर्विद्यमानत्वात् बांधवानां स्वस्य च सुशील
त्वात्तदुपयुक्तविद्यानां योगात् एषां बांधवानां ततो विद्याबलेन मानसशरीरपीडयोरभावात् स्वस्य च तथा त्वं कैमुत्येन दर्शितं पुण्यसंचयाविरोधात् स्वकीयबुद्धिकौशलाच्च बोध्यमित्यर्थः ३०४

आचार्येति । आचार्यादयः सर्वे संवन्धिनोऽस्य जन्तोर्भोगहेतव इति केचिदाहुः । सद्दियस्तु उभयस्य दंपत्यादिरूपस्य युगलस्य परस्परं भोगहेतुतां वदन्ति श्रुत्यनुसारात् तथाच श्रुति ' नवाअरेपत्युः कामायपतिः प्रियो भवति नवाअरेजायायै कामायजाया प्रिया भवति ' इति दंपत्योरेव प्रसक्तं भोगहेतुत्वं निराकरोत् न पित्रादाविति भावः । अथवा एकलस्य भोगो न संभवतीत्युभयमपेक्षितमित्यत्र तेषां तात्पर्यमिति । अथवा आचार्यादयः शिष्यादीनां भोगहेतवस्तददृष्टारब्धा इति केचिद्वदन्ति । केचित्तु सद्दिय उभयस्य गुरुशिष्यरूपस्य पितृपुत्रादिरूपस्य वा परस्परमुपकारकत्वं दर्शनादुभयं परस्परं भोगहेतुरिति वदन्तीत्यर्थः । वस्तुतस्तु आचार्यपितृप्रभृतयो भोगहेतव इति केषां चिदापातदाशंनं प्रतम् । सद्दियस्तु तेषामुभयं धर्मार्थरूपं प्रति हेतुतां वदन्तीत्यर्थः । आचार्यादयो हि सदुपदेशादिना धर्मविद्यारूपं देवावित्तं तद्वारा लौकिकं वित्तं च प्रयोजयन्तीति भावः । अपिशब्देन उपसर्जनं तया भोगं प्रति तेषां हेतुतेति सूचितम् ३०४ मध्यमाधमत्वे निरूपयति देहादाविति । देहादीनामुत्तमत्वे ये हेतव उक्तास्तेषां मध्ये केषां चिदेवाभावे सति मध्यमत्वं सर्वेषामभावे त्वमत्वमित्यर्थः ३०५ देहो द्रियेति । इत्थमुत्तमत्वादिना देहादयस्त्रिविधाः स्युरिति एतेनैतेषामुत्तमत्वादि त्रयस्य प्रत्येकमुत्तमत्वादि त्रयेण योजनेन नवभेदास्तेषामपि मृदुमध्याधिमात्रत्वाद्यैर्जने सप्तविंशतिभेदा भवन्तीति सूचितम् । अधिमात्रत्वमुत्कटत्वम् मृदुमध्याधिमात्राणामपि प्रत्येकं मृदुत्वादिभिर्योजने सप्तविंशतित्रिकरूपा एकाशीतिभेदास्तेषामपि कर्मद्वारा कृतकारितानुमोदितत्वेः सत्वं त्रिचत्वारिंशदधिकशतद्वयसंख्याभेदाः स्युस्ते च सूक्ष्मावर्णयितुमशक्या इत्याह एकाशीत्यादय इति । एतेषां देहादीनामुत्तमत्वादौ ये एकाशीतिप्रभृतयः सूक्ष्माभेदास्ते आ

आचार्यपितृमात्रादेः केचिद्भोगस्य हेतुताम् ॥ मन्यन्ते चोभयस्यापि केचिदिच्छन्ति सद्दियः ३०४ देहादावुत्तमत्वे ये हेतवः परिकीर्त्तिताः ॥ तेषामभावे केषां चिन्मध्यमत्वं प्रकीर्त्तितम् ॥ सर्वेषां वैपरित्ये स्यादधमत्वमसंशयम् ३०५ देहो द्रियक्रियाभोगा एव ते त्रिविधाः स्मृताः ॥ एकाशीत्यादयस्तु स्युर्भेदाः सूक्ष्मा अनेकधा ॥ एतेषामुत्तमत्वादावानन्त्यात्तेन चेरिताः ३०६ देहसंस्कारतो देहास्ततस्तेऽपि चतुर्विधाः ॥ संस्कारा देहसंबन्धाद्यतः सर्वप्रजायते ३०७ देही स्यादिन्द्रियैर्युक्तैः कर्माभोगी च मानवः ॥ ततस्तेऽपि च संस्कारास्तेभ्यो देहादिकं पुनः ॥ जितेन्द्रियं च भोगश्चकारणान्येवमेव हि ३०८ पुण्यपापरतो जंतुरिन्द्रियैः संयुतो भवेत् ॥ देहेन च ततो भोगं गच्छेत् सर्वत्र सर्वदा ३०९ भोगी क्रियावान्सततं वश्यैरैतैरसंशयम् ॥ इन्द्रियैः सहितो देही भोगी कर्मानसंशयः ३१० भोगानामत्र सर्वेषां सर्वदानुभवे सति ॥ वृद्धिः प्रत्यक्षतो दृष्टा कर्मणां करणे तथा ३११ यो हियं विषयं जंतुः प्राप्नुयात्स तु तं पुनः ॥ इच्छतीह भृशं कर्म कुरुते चास्य लब्धये ३१२

नन्त्यात्केनापि न वर्णिता इत्यर्थः ३०६ अथ देहो द्रियक्रियाभोगानां तत्संस्काराणां च परस्परं बीजां कुरन्त्या येन कारणतां निरूपयंस्तत्र देहस्य प्राधान्यमाह देहेति । देहानां संस्कारेभ्यो देहाजायन्ते ततो देहेभ्यश्चतुर्विधा देहादीनां चतुर्णामपि जनकाः संस्काराः प्रभवन्ति यतो हेतोस्ततो देहात्सर्वदेहो द्रियादिकं प्रजायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ३०७ देहात्सर्वसंभवदर्शयति देहीति । यो देही भवति स इन्द्रियैर्युक्तैर्वशे स्थितैः सहितः कर्माभोगादिकर्ता तत्फलभोगी च भवति ततो देहित्वादिभावानंतरं पुनर्देहित्वादिप्रयोजकाः संस्काराः प्रभवन्ति तेभ्यश्च पुनर्देहादिकं भवति यथा देहः सर्वस्य प्रयोजकस्तथेन्द्रियं भोगश्च कर्माद्विद्वारा सर्वस्य संघातस्य प्रयोजको बोध्यः तत्रेन्द्रियस्य युक्तत्वं जितत्वं च विशेषणम् इन्द्रियलोलुपेषु कस्यापि कर्मणः परिपूर्त्यदर्शनादिति ३०८ कर्मणः सर्वसंभवमाह पुण्येति । स्पष्टम् ३०९ भोगात्सर्वसंभवमाह भोगीति । क्रियावान् कर्मक्षमस्तथा वश्यैरैतैरिन्द्रियैः सहितश्च भोग्येव भवति यतो देही भोग्येव कर्माप्रसिद्ध इत्यर्थः ३१० तत्रानुभवप्रमाणयति भोगानामिति । सर्वजा तीयानां भोगानां भोग्यपदार्थानामनुभवोत्तरं कर्मानुष्ठाननिष्ठा वृद्धिरतिशयरूपा प्रत्यक्षेण दृष्टेत्यर्थः ३११ तत्र हेतुतया भोगानुभवस्येच्छाजनकतामाह योहीति । यो जंतुर्नृज्जातीयं विषयमाप्नोति सतज्जातीयं विषयमिच्छत्येव इच्छोत्पत्तो चास्येच्छागोचरस्य लब्धये कर्म कुरुते इत्यर्थः ३१२

तत्र सजातीयेच्छानियममभिनयति देवांगनास्त्विति । नृणां देवांगनास्त्विच्छानभवति तासां मनुजदेहेरलव्यत्वात् एवं शुनां शुनीरेवानुभवतां तत्रेवेच्छाभवति एवं स्वर्गायां पानादौ स्वांगेनामेव
च्छाततस्तएव तदर्थं यतते इति भावः ३१३ । ३१४ ततश्च । ततोऽप्यव्यतिरेकदर्शनात् एतेषां भोगानामनुभवस्तदर्थं कर्मणां बुद्धौ कारणमेवेति संबंधः भोगानुभवेन तत्र वेरागयोदयाज्ञातुन कर्तव्ये
त्याह कुशल एवेत्यादिना । जनो विषयान् प्राप्नुवन्संस्तद्गोषु कुशल एव भवति तदुक्तं योगभाष्ये ' भोगाभ्यासमनुविबर्द्धते कामाः कौशलानि चेद्विषयाणाम् ' इति ३१५ अत्रोदाहरणं लोकिकांमिनो व
लवंतश्च धनिका इत्याह यथेति । एतान् भोगान् प्राप्नुवन् धनी वली च कामुकः अत्र प्राप्ते कामे भोगे कुशलः संस्कारं तज्जातीयमिच्छन्नेव दृश्यते इति । एवं शुदलाभेऽपि द्रष्टव्यमित्यर्थः ३१६ यथा च
भोगाः स्वानुभवे चोत्पादनद्वारा संसारहेतवस्तथा देहादयो पीत्याह यथा भोगा इति । यथा भोगा अनुभवमापन्नाः कारणं कर्मादिहेतुभूता उक्तास्तथा कर्मदेहं द्विगणश्चेतेऽप्यनुभवमापन्नाः कारणं यदी
यादेहादीनि च्छासंस्काराभ्यां सहितान्समीहते रागपूर्वकं भजते तांस्तज्जातीयांस्ततश्च्छादिवशाद्भजति शतथा अनैकवारानित्यर्थः ३१७ देहं द्वियेति । एवमुक्तविधया देहादीनामनुभवे च्छासंस्कारैः
प्रयुक्तत्वे सति देहादयोजनौ जनौ वृद्धिं व्रजंतः संतो न नियता एतदेहोत्तरमथ मेवेत्याकारकनियमरहिताः तद्धेतूनामनुभवादीनामनियमादिति भावः एतेन योन्यंतरलाभोऽपि जन्मंतरीयानुभवोऽप्यसंस्कारैः

देवांगनासु मनुजैरप्राप्ता सुकथंचन ॥ इच्छान जायते नृणां नारीष्वेव प्रजायते ३१३ शुनामेवं न नारीषु हीच्छा किंतु शुनीष्विह ॥ एवं स्वर्गां पानादौ विज्ञेयं सर्वदा
नृभिः ३१४ ततोऽनुभव एतेषां भोगानां कारणं मतः ॥ बुद्धौ कुशल एव स्याद्विषयान् प्राप्नुवन् जनः ३१५ यथा कामी धनी चैतावबलवान् प्राप्नुवन्नुहुः ॥ कामे त्रकुश
लः काममिच्छन्नेव पुनः पुनः ॥ अन्नपानादिलाभे पुद्गलं प्रव्यं त्वेव मेव हि ३१६ यथा भोगास्तथा कर्मदेहं द्विगणा अपि ॥ पुंसोऽनुभवमापन्नाः कारणं यान्समीहते ॥
इच्छासंस्कारा सहितास्ततस्तान् शतधा व्रजेत् ३१७ देहं द्वियक्रिया भोगा एव न नियताः सदा ॥ वृद्धिं व्रजंतः सततं जंतूनां हि जनौ जनौ ३१८ वटा एते समुद्रिष्टाः प्रा
णि देहाश्चतुर्विधाः ॥ सहेंद्रियक्रिया भोगैर्बीजं संस्कार ईरितः ३१९ संस्कारेषु च सर्वेषु सामान्यं परिकीर्तितम् ॥ माया सर्वानुगा कार्यहेतुभूता सनातनी ३२० बी
जां कुरे पुयद्ब्रह्मस्यात्सामान्यमविनश्वरम् ॥ कारणं त्वद्वयं कार्यं कारणं च विनश्वरम् ३२१ बीजाद्वटो वटाद्वीजं प्रवाहेण यथा भवेत् ॥ संस्कारदेहयोस्तद्वत्प्रवाहेण जनि
र्भवेत् ३२२ पार्थिवावयवायद्ब्रह्म बीजद्वयानुगाः ॥ पृथिवीचाप्यनुस्यूताते पुनैव विनश्यति ३२३ यथा तथैव मायेयं देहानुष्ठानगामिनी ॥ न विनश्यति चैवात्म
विज्ञानं परिहाय हि ३२४

राणां मरणकाले समुत्प्रेषादिति सूचितम् ३१८ अत्र संस्कारैर्देहो विजनने दृष्टांतः पूर्वोक्त एवेत्याह वटा इति । ईद्रियादिभिः सहित देहावदस्थानीयाः संस्कारास्तु बीजस्थानीया इत्यर्थः ३१९ सर्वेषु संस्कारे
पुगतं यत्सामान्यं तन्मायेत्युच्यत इत्याह संस्कारेष्विति । स्पष्टम् ३२० बीजां कुरेऽपि । यथा च बीजेऽप्युच्यते पुचानुगतं यत्सामान्यं तदविनश्वरमत एव कारणभूतं स्थायित्वात् तथाऽद्वयं तद्विशेषभूत
योर्बीजां कुरयोस्ततो मेदाभावात् यच्च परस्परं कार्यकारणभूतं बीजां कुरयोर्धुगलतद्विनश्वरमित्यर्थः तथा संस्कारदेहयोर्विनाशोऽपि मायाऽविनश्वरीति भावः ३२१ संस्काराणां देहादीनां च प्रवाहेण व्यक्तं य
नुच्छेदलक्षणं न कार्यकारणभावेऽपि स एव दृष्टांत इत्याह बीजाद्वट इति ३२२ मायायाः कार्यकारणयोर्बभूवोरनुगमे दृष्टांतमाह पार्थिवेति । यद्ब्रह्म बीजरूपे द्वये कार्यकारणभूते पार्थिवाः पृथिवी संबंधिनो
ऽवयवाः अनुगतास्ते पुच पृथिवी अनुस्यूताऽनुगता वटबीजयोर्नाशोऽपि नश्यति प्रलयाग्निविनेत्यर्थः ३२३ यथेति । अनुष्ठानपदेन करणव्युत्पत्त्या सामग्री प्रोच्यते तथा च देहेषु अनुष्ठाने पुतदारं भक्तेषु चानुग
तामायादेहादिना शोषि ब्रह्मबीजरूपकालाग्निविनाशन इति तत्त्वार्थः अत्र पार्थिवावयवस्थानीयामायाया अवयवावस्थापारिणामविशेषरूपा बोध्याः ३२४

मायया ब्रह्मणोऽन्यथा सिद्धिवारणा यो भयोः स्वरूपं विविच्य दर्शयति कार्येति षड्विंशतिः । सर्वेषु कार्येषु कारणेषु चानुगतो यः परिणामभागः समायेत्युच्यत इत्यर्थः ३२५ एतयोरिति । एतयोः कार्यकारणयोस्तस्य तयोः अनुगतस्य एतस्य परिणामस्य वा यत्स्मरणमनुसंधानविषया भासकं स्फुटं सद्रूपं तदा तमेत्युच्यते ततोऽदृश्यभावेन भेदस्य स्फुटं चान्मायासत्ता आत्मनो भिन्नेति व्यवहार इत्यर्थः ३२६ तथा च परिणामरूपेण मायायाः सत्तारूपेण ब्रह्मणश्च सर्वत्रानुगमदर्शनादुभयोर्जगदुपादानत्वमित्याह पश्चिन्नामश्चेति । परंतु ब्रह्मणस्तत्र विवर्तौपादानत्वमिति ध्येयम् ३२७ उभयोर्हेतुतामेव स्फुटयति सत्तैवेति । एकरूपाऽन्यथाभावहीना सत्तैव यदिकार्येषु स्यादनुगता दृश्येत तदा मायाकारणं न भवेत् एवं केवलसत्तानुगमस्तु न दृश्यते तथा यदि केवलः परिणामः कारणं कारणत्वेनानुगतः स्यात्त्याह परिणामस्येति ३३० जडानां विकाराणां मायास्वरूपाद्यतिरेकाभावं सदृष्टांतमाह वदेति द्वाभ्यां । एवमुभयोः कारणत्वे सति सर्ववर्तबीजेऽनुगतं यत्सामान्यं तद्वीजेऽनुगतस्य सत्तारूपब्रह्मणः शक्तिभूतं सत्स्वस्मात्सामान्यादव्यतिरिक्तानानुविधानवटान्जनयति तथा मायापि परब्रह्मणः शक्तिभूता परिणामलक्षणा अनेकं देहादिरूपं विश्वं जनयेत् कीदृशं विश्वं स्वात्मनः कारणादव्यति

कार्यकारणरूपेषु परिणामोत्रयो भवेत् ॥ स तु सामान्यरूपो यं मायेत्येव निगद्यते ३२५ एतयोस्तस्य वैतस्य स्मरणं यत्सदात्मकम् ॥ तदा तमेति ततो माया स्वात्मनोऽन्येति कीर्त्यते ३२६ परिणामश्च सत्ता च दृश्यते कार्यमात्रके ॥ ततो ब्रह्म च माया च दृश्यते हेतुः प्रकीर्त्यते ३२७ सत्तैव चेदेकरूपा कार्येषु स्यात्ततो भवेत् ॥ न माया कारणं नैव परिणामोत्रकेवलः ३२८ यदि स्यात्कारणं तर्हि ब्रह्म नैवात्र कारणम् ॥ भवेद्द्वयं च दृष्टं तत्कारणं तेन तद्वयम् ३२९ परिणामस्य सामान्यं माया प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ ततो ब्रह्म च माया च त्वसंकीर्णव्यवस्थिते ३३० वटबीजस्य सामान्यमेवं शक्त्यात्मकं सदा ॥ वटाननेकान् जनयेत्स्वतो भेदविपरिजितान् ३३१ परिणामात्मिका शक्तिस्तथा सामान्यरूपिणी ॥ अनेकं जनयेद्विश्वं नाना देहादिरूपकम् ॥ स्वात्मनो भेदरहितं कार्यकारणरूपं पृष्ट्वा ३३२ एकैकस्मिन् च दृष्टे द्विजोऽनुगमः ३३३ वटानामपि सामान्यं बीजानामपि च द्विधा ॥ स्थितमेकं च तद्वत्सामाया प्रोक्ता मनीषिभिः ३३४ कार्येऽकार्ये च संपूर्णा विभिन्ने च संस्थिता ॥ एकैव जीवपरयोर्भेदस्यापि च कारणम् ३३५

रिक्तं बीजां कुर्वन्मायेन कार्यकारणरूपं चेति द्वयोरर्थः ३३१ । ३३२ व्याप्य व्यापकभावेनावस्थितं मायाया रूपत्रयं दर्शयति एकैकस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा एकैकस्मिन् च देसदा परिपूर्णं कार्यं शक्त्या रूपं सामान्यमन्यत् एकैकस्मिन् बीजेऽनुगतं च सामान्यमन्यत् वटबीजस्येति समाहारः तथा च उभयोर्वटबीजयोर्यत्संबन्धित्वेन स्मृतं मुभये त्रैकं सत्संस्थितं च तत्तृतीयं न च तस्य वैयर्थ्यमित्याह यत्तद्वदित्यादिना । यथा वटबीजे परस्परं हेतुभूतं तद्वत्तृतीयं सामान्यं पृथिवीरूपमुभयोर्वटबीजयोर्हेतुः प्रयोजकमित्यर्थः ३३३ वटानामिति । इत्थं यत्सामान्यं वटानां बीजानां च संबंधेन द्विधा स्थितं मुभयानुगमित्वेन एकं सत्स्थितं च यथा दृष्टं तद्वत्सकलकार्यानुगामिनी सकलकारणानुगामिनी उभयानुगामिनी च सा शक्तिरूपमायामनीषिभिः कृत्यर्थः ३३४ इयं माया काया विच्छिन्नशक्त्यरूपा जीवभेदस्य हेतुः कारणावच्छिन्नशक्तिरूपा च ईशभेदस्येत्याकारं जीवेशादित्यादिप्रंथार्थमाह कार्येऽकार्ये इति । अकार्ये इति च्छेदः इयं व्यापकरूपेणैकापियतः कार्ये तथा अकार्यकारणे संपूर्णा व्याप्तिस्थिता अतो विभिन्नवसती जीवेशयोर्भेदस्य प्रयोजिका भवतीत्यर्थः ३३५

एकमायाः स्वयमाया रूपमाभिदकत्वं दृष्टानेन स्फुटयति एकैवेति । यथेकाभूमिर्घटरूपा गृहरूपा च तटी घटाकाशगृहाकाशयोर्भेदिकाजने लोके प्रसिद्धा तथा माया विश्वकीयाभ्यां कार्यकारणरूपाभ्यां जीवेशयोर्भेदिकेति द्वयोरर्थः ३३६ । ३३७ मायायाः स्वयं नानानामधारणं दृष्टानेन विशदयति यथेति । निगदव्याख्यातं द्वयम् ३३८ । ३३९ मायायाः श्रुत्युक्तानि चित्रत्वादीनि विशेषणानि स्फुटीकरोति सैवेत्यादिना । सापरिणामसामान्यरूपा एवाजीवादिभेदिका च माया अत्यद्भुतशरीरानानासंस्कारलक्षणे श्वित्रे विचित्रा यथारजके द्विपटी संज्ञं वस्त्रं चित्रपतेतद्देतद्दृश्यमानप्रपंचरूपे चित्रं यस्यामायायाधर्मभूतेन संस्कारात्मकेन चित्रेण बीजितं बीजं संजातं यस्य तत्तथाभूतं जातं ३४० तत्र दृष्टत्वं व्युत्पादयति दृष्टेति सप्तभिः । इयं माया दृढा दृष्टत्वं स्पष्टविवरणं विना शशून्येति यतो महान्सर्वोत्कृष्टः अजर्हश्चोप्येतामुन्मूलयितुमुच्छिन्नां कर्तुं नार्हति न क्षमो भवति यतो मायाभूलेन बलेनान्वितः परास्यशक्तिरित्यादि श्रुतेरित्यर्थः । तथाच ईश्वरं नित्यसिद्धविज्ञानवंतं प्रतिमायापा अपकारकत्वाभावात् प्रत्युतो शितव्यादिनिर्मणिर्न ईश्वरत्वसाधकत्वाच्चेतने पंहतव्येति भावः ३४१ जीवेषु शास्त्रविद एनामनर्थहेतुं विज्ञायोच्छेत्तुं श्रमाः परंतु ते अनया कुठितोपकरणाः कृता इत्याह महांतः

एकैव च यथाभूमिः स्थिता घटगृहात्मना ॥ गृहाकाशघटाकाशभेदे हेतुर्जने भवेत् ३३६ एवमेकैव मायेयं स्वात्मनो रूपभेदतः ॥ जीवेशयोर्भेदस्य हेतुर्भवतिसर्वदा ३३७ यथाभूमिरिलाघात्रीकुः पृथ्वीधरणीक्षमा ॥ इत्यादिनामधेयानि व्रजे देकैव सर्वदा ३३८ परिणामात्मिका शक्तिरेवमेकैव दुर्भगा ॥ मायाऽविद्या तमोमोहोऽज्ञानं भ्रांतिर्विपर्ययः ॥ इत्यादीनि च नामानि प्राप्नोत्येषा सनातनी ३३९ सैषा मायातिचित्रांगीचित्रिता द्विपटी यथा ॥ एतच्चित्रात्मकं विश्वं यस्याश्चित्रेण बीजितम् ३४० दृढाविनाशशून्येयं माया मूलबलान्वितः ॥ महानजोपिनैवैतामुन्मूलयितुमर्हति ३४१ महांतः श्रुतशास्त्राश्च विद्वांसो ब्रह्मव्रताः ॥ अस्याविनाशने युक्ता भग्नदंष्ट्राः समासते ३४२ अविद्येयमरण्यानीनानाजीवसमाकुला ॥ पंचभूतौघतरुभिः सर्वतः परिपूरिता ३४३ स्नेहमूला दुःखफला पुत्रदारप्रसूनका ॥ पित्रादिपल्लवैः पूर्णं बंधुशाखा समाकुला ॥ सुखाशाबीजसंपूर्णा कालदावा ग्युपडुता ३४४ कामक्रोधादिभिः सिंहैः सर्वतः परिरक्षिता ॥ भूरिदुर्जनसपौषकं टकावृतमार्गका ॥ नारीपिशाचसंपूर्णा तथा जन्मादिदृष्टिका ३४५ विद्वांसः कारणैश्चैनामुन्मूलयितुमर्हति ॥ प्रायः सर्वे पिते नित्यमनयैव कदर्थिताः ३४६

ति । भग्नमायाहननव्यापारात्पराहतादंष्ट्रादंष्ट्रावद्विदारिका मतिर्येषां ते तथा समासते तिष्ठति विद्वांसः प्रायशोऽनया विषयप्रवणधियः कृता इति यावत् ३४२ उक्तार्थस्फुटत्वाय महाटवीत्वेन मायां वर्णयति । अविद्येयमित्यादिना । महदरण्यमरण्यानीतद्रूपेयमविद्याय तो नानाजातीयैर्जीवैश्चिदाभासलक्षणे व्यप्तिः पंचमहाभूतभेदरूपैस्तारुभिः पूर्णा ३४३ स्नेहेति । स्नेहो विषयरागस्तदात्मकानि मूलानियस्यांसा तथा दुःखानि फलानियस्यांसा पुत्रादयोरमणीयत्वांशमयोजकत्वादिसाधर्म्येण प्रसूनभूता यस्यांसा तथा पित्रादीति प्रसवसूचकत्वसाधर्म्यात् पितृप्रभृतयः पल्लवा यत्र विस्तारप्रयोजकत्वाद्धंशः शाखा यत्र सुखं भविष्यतीत्याकारादीर्घांशैव बीजं यत्र कालो मृत्युः सदा व्याप्तिभूतो यत्रेति ३४४ कामेति । एतस्या अरण्यान्वा इच्छेदकानां विवेकराजसैन्यानां शमादीनां भक्षकैः कामादिरूपसिंहे रक्षिता दुर्जनरूपैः सपौषैः कंटकैश्च व्याप्तमार्गा नारीरूपैः पिशाचैः संयुता जन्मादय एव वृश्चिका यत्र सा ३४५ विद्वांस इति यद्यपि विद्वांसो विद्यावंतः कारणैर्व्यानयोगादिभिरेनामरण्यानीं सपयितुं समर्थाः परंतु प्रायशस्ते विद्वांसोऽनया माया रण्यान्वा कदर्थिता दीनतां नीता इत्यर्थः ३४६

ब्रह्मविदिति । ब्रह्मवेदउपनिषद्पुस्तकमर्थतोवेतीतिब्रह्मवित्तद्रूपोभद्रजातिः करीसहमांमूलहीनं कर्तुंशमः परंतुतस्यविरलत्वादियंहेत्युक्त्यर्थः । गजाखिविधाभद्रमंदमृगभेदेन तत्रभद्रलक्षणं
यथा 'प्रतिमानेमुविपुलश्चारुपृष्ठायताननः । सुखेजुरभिनिःश्वासस्ताम्रजिह्वोष्ठतालुकः । तथास्यतुल्यसंस्थानोदंतौशुभ्रौविशेषतः । मधुपिंगलनेत्रश्चमहाकायोमहाबलः । पुरस्तादुच्छिन्न
तश्चापिपश्चादवनतस्तथा । धनुर्विततवंशश्चसमपादतलःशुभः । विंशत्यावनसैर्गुक्तोपोष्ठादशभिरेवच ॥ विद्युद्वावाभिर्तिदिग्भ्योनविभेत्तुंकुशादपि । अन्वर्थेवेदीशूरश्चसमावानचकर्कशः ।
कल्याणमेवास्तेजस्वीसभद्रःपरिकीर्तितः' इति अत्रप्रतिमानपदेनदंतयोरंतरालमुच्यते 'प्रतिमानं प्रतिच्छायागजइतंतरालयोः' इतिविश्वप्रकाशात् वंशःपृष्ठास्थि निगदव्याख्यातमन्यत् ।
तत्रनिर्भयत्वादिकंसाधर्म्यंब्रह्मविदिविवक्षितमितिबोध्यम् ३४७ मायायाबहंकुरत्वंगुणभिन्नःवंसर्वत्रब्रह्मादिव्याप्तःवंचप्रकृवरूपकानुकूल्येनाह नानेतिषोडशभिः । नान देहानामंकुरामरणका
लिकयोभाविशरीरभावनास्तद्रूपैरंकुरैर्युक्ता तथात्रिगुणात्मकपदार्थैर्नानाविधासतीस्थिता तस्यांमायाख्याम्यामहतसर्वत्रव्यापकंवृक्षत्रयंब्रह्मविष्णुशिवसंज्ञंतिष्ठति अनेकफलदानेनसर्वेषांसुखद
मित्यर्थः ३४८ एतेषांब्रह्मविदस्वश्याश्रयणीयत्वेप्रयोजकमाह अस्यांहति । अस्याउत्कारण्याःसकाशात्निर्गंतुंशक्तोविद्वान्ब्रह्मवित्तद्रूपोमहान्भद्रजातिः करीयदिकामादिरूपे सिंहेःकाल

ब्रह्मविद्वद्रजात्युत्थःकश्चिदेवकरीखिह ॥ उन्मूलयेदिमांतेनदृढेयमितिगीयते ३४७ नानादेहांकुैःपूर्णास्वयंभिन्नेवसंस्थिता ॥ महावृक्षत्रयंतस्यांब्रह्मविष्णुशि
वात्मकम् ॥ निष्ठत्यनेकफलदंप्राणिनांसुखकारकम् ३४८ अस्यानिर्गम्येशक्तोदिविद्वान्महाकरी ॥ उपद्रुतश्चकामादिसिंहैःकालाग्निनापिच ३४९ तत्रवृक्ष
त्रयस्यैकमाश्रयेदाश्रयंचयः ॥ ततस्तापममुंजह्यात्सदातदृक्षसंश्रयात् ३५० अत्रकामादयःसिंहास्तथाकालाग्निरेवच ॥ शक्रुवंतिप्रवेष्टुंनराश्चायंतभीरवः ५१
सरस्वतीतथालक्ष्मीर्भवानीचेतिकीर्तितम् ॥ लतात्रयंकभातेषुत्रिपुष्टक्षेपुसर्वदा ३५२ एकःकनकवर्णोयंतमालश्यामलोपरः ॥ क्षीरवर्णस्तथान्योपिमनोनयन
नंदनः ॥ श्वेतापीतातथाश्यामालतास्तापिवर्णतः ३५३ अवर्णाःसर्ववर्णाश्चलतावृक्षाश्चसर्वदा ॥ अफलांसफलास्तद्वन्निर्बीजाश्चसबीजकाः ॥ अनाद्यनंता
निखिलबीजभूताःसनातनाः ३५४ श्रमापहाआश्रितानांसर्वदाकामरूपिणः ॥ महतांहिमहीयांसोप्यणीयांसोप्यणीयसाम् ३५५ अविद्येयमरण्यानीघोरदुःख
प्रदायिनी ॥ यद्यप्येतत्तच्छायाप्राप्तानेनतथापिसा ३५६

रूपेणाग्निनाचोपद्रुतोभवेत्तदाप्रोक्तवृक्षत्रयमध्येएकमाश्रयेदुपासीततत्प्रभावादमुमुपद्रवजन्मंतापंत्यजेदितिद्वयोरर्थः ३४९ । ३५० एतदाश्रितस्यतापाभावेहेतुमाह अनेति । अत्रवृक्षत्रयेऽदि
तीयरूपेकामादयःसिंहाःकालाग्निः नरामनुष्यादेहाभिमानिनइतियावत् एतेसर्वेनप्रवेष्टुंशक्त्यायतोत्पंतात् अंतच्छेदप्रतिक्रान्तादेतेषांस्वरूपाद्भीरवः नहिपरिपूर्णरूपेकामादीनांसंभवोव्याघातादिनि
भाद्रः ३५१ एतैःसंपृक्तभावेनयथाकर्मध्येयंदेवीत्रयंतलारूपेणवर्णयति सरस्वतीति । स्पष्टम् ३५२ वृक्षत्रयस्यवर्णानाह एकइति । एकःप्रथमोब्रह्माकनकवर्णः अपरोद्वितीयः
अन्यस्तृतीयः । लतानांवर्णानाह श्वेतेति । सरस्वतीश्वेतालक्ष्मीपीताभवानीश्यामेत्यर्थः ३५३ एतेषांवृक्षांतरेभ्योविशेषमाह अवर्णाइति । अवर्णानिर्विशेरूपेणसर्ववर्णांविश्वरूपत्वात्
अफलादांभिकाप्रति सफलाःशरणागताप्रति निर्बीजाअनादित्वात् सबीजामंत्रयमबीजशालित्वात् आयंतहीनाःसर्वपंचबीजभूतानित्याश्वेत्यर्थः ४५४ एतेवपरोपकारार्थमेवावस्थानं
सर्वत्रसन्निहितत्वंदुर्लक्ष्यत्वंचाह श्रमापहाइति । आश्रितानांसंसारश्रमहराः यद्येप्सितरूपाणांधारकाः महतांगननायांमहीयांसोतिशयेनमहताः सूक्ष्मगगनेत्येतिस्मृमाहत्यर्थः ३५५ अ
विद्येयमिति । यद्यपीयमविद्यारूपमरण्यानीघोरदुःखप्रदातथाप्यनेनब्रह्मविद्वेषेणकरिणावणिततरूपांछायाकांतिः सामसिद्धिप्राप्ताआश्रिताइत्येवोक्तदुःखदेतिशेषः ३५६

तन्नेतुतया एतत्कतिराविद्याभिभावकत्वमाह एतेति । एतेतरवीलनाश्रयेण रूपमकाशेन देशेऽप्यमानाः सर्वविशेषास्त्येति । अतएतानाश्रितो जन्तस्तस्मात्स्वरूपावरणेन दीनोभ्यवसीत्यर्थः ३५७
 अनिन्दात्मान इति । एतेतरवः स्वतः स्वमकाशानंदरूपा एव भावानुसारेण च जगत्स्वरूपाः स्थावररूपाश्च भवन्तीत्यर्थः ३५८ धर्मोऽर्थेति । पुरुषार्थे चतुष्टयरूपफलानामाराधने श्रितितानां दातारदात
 ३५९ एतेति । यतएतानाश्रितो जन्तः अवसादं हेतुव्यनमाप्नोति तत एते कल्पतरवउक्ताः ३६० फलितमाह उन्मूलयेदिति । ब्रह्मविज्ञानरूपः करः शूडा यस्य स तथाभूतो ब्रह्मविद्वेषः करो अत्र वने
 जात इमामविद्यारूपामरण्यानीदृढमूलं संहारं यस्यास्तथाभूतामप्युन्मूलं कुर्यात् यावद्ब्रह्मवितस्व कीयं ब्रह्मविज्ञानरूपकरं बालत्वेन कामादिति हकृतोपद्रवेण वा दुर्बलपश्येतावदुक्तान् ब्रह्मविद्वेषाश्रित्यति
 ष्टेदिति द्वयोरर्थः ३६१ । ३६२ तस्मादित्यादेर्माययेत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह यस्मादिति विंशतिश्लोकैः । यस्मान्मायारूपायामरण्यान्मायामेतद्ब्रह्मविष्णुशिवरूपं त्रुक्षत्रयं मंडलं मंडलवत्सर्वेभ्यः
 प्यावस्थितं भवति तस्मात्तदीयस्वभावस्य सर्वत्रानुगमादेतत्सर्वजगदधिदेवाध्यात्मा विभूतरूपं त्रिविधं जातं सर्वत्रैव हि संपृचं ब्रह्मस्वभावः बालकत्वं विष्णुस्वभावः संहर्तृत्वं द्रुस्वभावश्च दृश्यत इति भावः
 ३६३ आत्मापीति । यदा च माया ब्रह्मादिसंबन्धेन गुणत्रयेण त्रिविधा जाता ततस्तत्संबन्धेनात्मापि त्रिविधो जातो योजाप्रदायवस्थात्रयरूपे भवे अभिंता । कथमस्य त्रित्वमत आह इति । इ

एते चैतन्यसंदीप्ता भासयन्ति दिशोदश ॥ एतत्प्राप्तः सदा जंतुर्निस्तमस्कः प्रजायते ३५७ आनंदात्मान एवैते स्वप्रकाशवपुर्धराः ॥ तरवोजंगमाश्चैते स्थावराश्च भ
 वन्ति हि ३५८ धर्मार्थकाममोक्षाणां चतुर्णां च फलात्मनाम् ॥ दातारश्चित्तसंस्थानां सर्वेषामपि देहिनाम् ३५९ एते कल्पद्रुमाः प्रोक्ता इमाः कल्पलता अपि ॥ एता
 न्समाश्रितो जंतुर्नैव सीदति किंचित् ३६० उन्मूलयेदरण्यानीदृढमूलामिमांसदा ॥ अविद्या ब्रह्मविज्ञानकरकस्तुकरीवने ३६१ यावद्दृढं करं नैनं प्राप्नुयात्तावदा
 त्मवान् ॥ ब्रह्मज्ञानमून्ममाश्रित्यतिष्ठेद्विगतमाध्वसः ३६२ यस्मादेतत्रयं मायारण्यान्यांचैव मण्डलम् ॥ त्रिविधं सर्वमेवैतदधिदेवादिभेदवत् ३६३ आत्मापि
 त्रिविधः प्रोक्तो भवेव स्थान्तये स्थितः ॥ अभिंता तथा हंता कर्तापि च नियामकः ॥ विराट् हिरण्यगर्भाख्य ईश्वरश्चेति कीर्तितः ३६४ विराट् जागरणावस्थो जीवउ
 क्तो मनीषिभिः ॥ यस्य भेदस्त्रिधा ध्यात्ममवस्थात्रयकारिणः ॥ विश्वश्चैतजसस्तद्वत्प्राज्ञश्च परमेश्वरः ३६५ स्थूले देहे भिंता यं विश्वो जीवाभिधो विराट् ॥ हिर
 ण्यगर्भो भगवान्सूक्ष्मे हंता प्रपद्यते ॥ अज्ञाने प्राज्ञनामायमीश्वरो विश्वकारणम् ३६६ हिरण्यगर्भो भगवानधिदैवस्थितौ हियः ॥ अहंतां स हि सर्वस्मिन् जगत्याप्रो
 तिसर्वदा ३६७ अधिदैवं हि यस्त्वीशो नियन्ता प्रकीर्तितः ॥ नियच्छति यतः सर्वमेव एवमहेश्वरः ३६८

तासं हारकः कर्त्ता लघा नियामकः पालक इति अस्यात्मनोऽधिदैवं वर्त्तमानस्य स्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकस्य कर्मि कं नाम त्रयमाह विराडिति ३६४ हिरण्यगर्भस्य जीवत्वमीश्वरत्वं चेति सिद्धांतं प्रकट
 यंस्तत्र विराडादिभावसामानाधिकरण्यान विश्वादिभावदर्शयति विराडिति चतुर्भिः । जागरणावस्थो विराट् बोध्यः यस्य जीवघनस्याध्यात्मवर्त्तमानं जाग्रदायवस्थात्रयं कुर्वतो विश्वे जस प्राज्ञ
 नाम कश्चिदधिभेदः परमेश्वर इति च प्राज्ञावेशेण मभेदमाहायेत्यर्थः ३६५ विश्वादिभेदमेव स्फुटयति स्थूल इति । स्थूले समष्टिरूपेऽभिमानं कुर्वन् आत्मा तदा सर्वस्य शरीरत्रयस्याभिमतत्वादिश्व
 त्युक्तो विविधं राजमानत्वाच्च विराडित्युक्तः एवं सूक्ष्मे भिंता हिरण्यगर्भ इति शुद्धोपाधिकत्वात्तैजस इति चोक्तः केवलाज्ञाने भिंता च निर्विशेषातिरूपज्ञानशालि चातुप्राज्ञ इति विश्वकारणत्वादिश्व
 इति चोक्त इत्यर्थः ३६६ जीवघनस्य हिरण्यगर्भस्य सर्वत्राहंता कारणशिला तमाह हिरण्यगर्भ इति । अधिदैवस्य स्थितौ मर्षादायां यो भगवान् हिरण्यगर्भ इत्युक्तः स सर्वत्र जगत्पहंता महमित्यभिमानं
 कुरुत इत्यर्थः ३६७ तस्यैवात्मनः कारणोपाधेर्नियन्तृत्वमंतर्पामित्वरूपमुक्तमित्याह अधिदैवमिति । नियच्छति मर्षादायां स्थापयति ३६८

हिरण्यगर्भोऽख्यजीवस्याधिभूताध्यात्माधिदेवाख्यैरूपैस्त्रिरूपत्वमीशसाम्यंचाह अधिभूतमिति । अयं हिरण्यगर्भोऽख्यकोजीवः कार्योपाधिरधिभूतादिषु सर्वत्र स्थितत्वेन त्रिरूपईशेन कारणापाधिना सम इत्यर्थः ३६९ तत्र हेतुतया लक्षणसाम्यमाह आनंदात्मेति । स्वयंप्रकाशानंदरूपत्वं व्यापकत्वं च यथेश्वरे तथा स्मिन्नपीति । यद्यप्ययं क्रियाशक्तिज्ञानशक्तिरूपाभ्यां प्राणबुद्धिभ्यां रूपवानुपहितस्तथाप्यरूपभाक् स्वतः सिद्धविज्ञानेनात्मानमरूपं निर्विशेषं मन्यते इत्यत ईशसाम्यं युक्तमित्यर्थः ३७० तच्च साम्यमात्यंतिकत्वादेक्यरूपमिति सूचयन् परमेश्वरस्यैवाहिरण्यगर्भरूपेणावस्थानमाह अविद्येति । योऽविद्याख्यमाधोपाधिकईश उक्तः स एव ज्ञानक्रियाशक्त्युपाधिः संहिरण्यगर्भ उक्तो यत्र मायाकृतो विक्षेपः प्रचुरो दृश्यत इत्यर्थः ३७१ उपाधोरपि कार्यकारणविधया अभेद इति दर्शयन् ज्ञानक्रिययोः सकलप्रपंचात्मकयोरीश्वरोपाधेरविद्यायाः सकाशादुत्पत्तिमाह अविद्येति । मायैवावरणं कुर्वती अविद्येत्युक्तायस्याः सकाशात् ज्ञानक्रिययोर्निरुत्पत्तित्वयोरुत्पत्त्या च विश्वोत्पत्तिः यतः सर्वे प्राणादयो बुद्ध्यादयो वापदार्था विश्वपदेनोक्ता ज्ञानक्रियाशक्तिरूपा एव न हि ज्ञानं क्रियां वाऽजनयंतः केपि भावा दृष्टा इति भावः ३७२ अविद्यायाः स्वरूपं प्रागुक्तं स्मारयति अविद्येति । परिणामेष्वनुगतं यत्सामान्यं तद्रूपा अविद्या ईश्वरोपाधिरित्यर्थः ३७३ तस्यामायायाः सामान्यरूपाया व्याप्यं यत्सामान्यं ज्ञानक्रियात्मककार्यं निष्ठं कार्यं शक्तिसंज्ञं तादृहिरण्यगर्भ

अधिभूतमथाध्यात्ममधिदैवं च संस्थितः ॥ त्रिरूपोजीव एको यमीश वद्भाति सर्वतः ३६९ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरयं स्फुरति सर्वदा ॥ ईश्वरः सर्वगस्तद्वज्जीवोऽप्येष महेश्वरः ॥ क्रियाज्ञानात्मकः प्राणबुद्धिरूपोऽप्यरूपभाक् ३७० अविद्योपाधिको यो यमानंदात्मा महेश्वरः ॥ हिरण्यगर्भो भगवान्स एव परिकीर्तितः ॥ ज्ञानक्रियाशक्तिसंस्थो विक्षेपबहुलः पुमान् ३७१ अविद्यावरणात् मोक्ताय स्या ज्ञानक्रियाजनिः ॥ ज्ञानक्रियात्मकाः सर्वे प्राणबुद्ध्यादयोऽपि हि ॥ पदार्थाः पंचभिर्भूतैः सहिता विश्वशब्दिताः ३७२ अविद्यापरिणामस्थं सामान्यं परिकीर्तितम् ॥ उपाधिरेश्वरस्येयमेकैवानेकरूपिणी ३७३ ज्ञानक्रियात्मिका शक्तिर्माया कार्ययदीरितम् ॥ पूर्वहिरण्यगर्भस्य स उपाधिः प्रकीर्तितः ३७४ हिरण्यगर्भोपाधेर्यत्सदृशं चित्ररूपं पृच्छ ॥ ततो जातमनेकं तज्जीवोपाधिरितीरितम् ३७५ वटबीजे तु सामान्यं प्रत्येकं परिवर्तते ॥ परिपूर्णतया तद्वन्माया सर्वत्र संस्थिता ३७६ ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये कार्ये परत्र वा ॥ मृद्यस्मात्सर्वकार्येषु वर्तते सर्वरूपिणी ३७७ सर्वसर्वमयं तस्मात्सर्वजीवाश्च तादृशाः ॥ अविद्यायां न भेदोऽस्ति न चिदात्मनिकश्चन ॥ ततो जीवेऽपि कार्ये वा वैषम्यं किं कृतं भवेत् ३७८ अवस्थात्रयमाया ता जीवाः सर्वे चतुर्विधाः ॥ हिरण्यगर्भेशरूपा यद्यप्येते तथापि हि ३७९ महतां हि महीयां सोऽह्यल्पाः स्युर्बुद्धियोगतः ॥ घटाकाशादयो यद्वत्संबंधेन घटादिना ३८०

स्योपाधिरित्याह ज्ञानेति । ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिसंज्ञं यन्मायायाः कार्यमुक्तं तत्प्रथमं हिरण्यगर्भस्योपाधित्वेनोक्तमित्यर्थः ३७४ अस्त्वेवं हिरण्यगर्भस्य परमात्मनेक्यं व्याप्तिजीवानां तु तत्कथमित्याशंकां परिहरन् यदृशुपाधीनामपि तथात्वमाह हिरण्येति । हिरण्यगर्भोपाधिः समष्टिलिंगशरीरंतत्तुल्यरूपं नानासंस्कारसंभृतत्वेन विचित्रं यद्वल्लिंगशरीरमनेकविधं ततो माया तोजातं तद्वद्विजीवानामुपाधिभूतमित्यर्थः ३७५ तथा च मायायास्तदात्म्यं यथा हिरण्यगर्भोपाधौ तथा व्याप्तिरुपाधावपीत्याह वटेति । यथा वटपुत्रद्वीजे पुत्रजनकतारूपं सामान्यं प्रत्येकं परिपूर्णतया वर्तते इत्युक्तं तद्वन्माया सर्वत्र कार्ये परिपूर्णतया स्थिता कीदृशे कार्ये ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये अधिदेवाधिभूतरूपे परत्र अध्यात्मरूपे वा स्वकीयकार्येषु मृद्यदिति द्वयोरर्थः ३७६ । ३७७ फलितमाह सर्वमिति । तस्मात्सर्वोपाधीनां सर्वशक्तिमाया तादात्म्यात्सर्वमुपाधिजातं सर्वोत्पत्तितत्त्वसर्वपि जीवास्तादृशा हिरण्यगर्भसदृशास्तद्वत्परमात्मैक्यभाज इति यावत् यतो विद्यारूपोपाधौ उपाहितेऽधिदात्मनि वा भेदो नास्ति ततो जीवेऽप्येक्यरूपे कार्ये तदुपाधीच भेदः केन निमित्तेन स्यादित्यर्थः ३७८ कथं तद्विषयिष्ठपुपरिच्छेदानुभव इति चेद्वद्व्यादितादात्म्याभिमानादित्याह अवस्थात्रयमिति ।

जाग्रदाद्यवस्थात्रयमात्रायां यमैजरायुजादयो जीवास्ते सर्वे हिरण्यगर्भसंज्ञो ईशस्तत्पुरुषरूपाः ततो यद्यपि महतां महीपांतो भवति तथा विबुधैरणु रूपाया यो गेतात्वाः परिच्छिन्ना जाताः घटादिसंवेन तदव
च्छिन्ना काशयदिति द्वयोरर्थः ३७९ । ३८० सर्वेषां वस्तुतो ब्रह्मत्वे हेतुं परमात्मन एव सर्वत्र प्रविश्यावस्थानमाह सच्चिदात्मेति चतुभिः । हेतुरोत्तमाः यः सच्चिदानंदलक्षण आत्मा पूर्ववर्जितः स ए
वाज्ञातः परमेश्वरो हिरण्यगर्भरूपः परमेश्वरो भूत्वा विराजं वन्द्यादीन् देवानि द्रियाणि भूतानि पंचकोशानि तद्रूपं सकलं जगत्सृष्ट्वा तत्र प्रविश्य च अहंता अहमित्यभिमानः स एव स्वरूपा वरकत्वेन कंचुकी भूतो य
स्य स तथा भूतः वस्तुतः स्वयंप्रकाशानंदरूपोऽपि चमूढ इव स्थित इति त्रयाणां संबन्धः ३८१ । ३८२ । ३८३ ततश्च व्यवहारानुशरीरत्रयवर्तिनः साक्षितया पश्यन् सत्तात्मनि मन्वानो भवति वस्तुतो
भेदाभेदकल्पना रहित इत्याह व्यवहारानिति ३८४ एतादृशभावे निदानं तु मायैवेत्याह अस्येति । अस्य प्रतीयमानस्य जीवादिभेदस्य हेतुः प्रयोजिका मायैव कीदृशी वश्याचित्परतंत्रासनात्
नीअनादिः निर्भिन्नाभिन्नाद्भेदाभिन्नां तास्वतः पृथक् सत्ताहीनेति यावत् यतो वस्तुतस्तुच्छा ३८५ प्रपंचस्य मिथ्याभूतमायामयत्ववर्णनेन फलिताः सत्तात्मनोऽप्यत्वादीन् ये करसत्त्वां तानि लक्षणानि
प्रतिपादयति । यस्मादिति त्रयोदशभिः । यस्मादत्रात्मनिकोऽपि भेदो नास्ति यतः स भेदो मायायास्तुच्छरूपाया एव कार्यं भवति तेन हेतुना यमानंदरूप आत्मा वेदविद्विर्ब्राह्मणैरवधारणेन एव कार

सच्चिदात्मा यत्तौ यं मया पूर्वसुरोत्तमाः ॥ हिरण्यगर्भ ईशश्च स एव परमेश्वरः ३८१ विराजं चैतत्सृष्ट्वा वन्द्याद्यांश्च स हेंद्रियैः ॥ महाभूतानि कोशांश्च पंचा
प्यत्र मया दिकान् ३८२ प्रविश्य सकलं ह्येतदहंता कंचुकः पुमान् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरमूढो मूढवत्स्थितः ३८३ व्यवहारानि मान्सर्वान् कार्यकारणजान्सदा ॥
पश्यन्नात्मनि मन्वानो भेदाभेदविवर्जितः ३८४ अस्य सर्वस्य हेतुः स्यान्माया वश्या सनातनी ॥ जीवेश्वरादिभेदस्य निर्भिन्ना तुच्छरूपिणी ३८५ यस्माद्भेदोऽत्र मा
यायाः कार्यनैवास्ति किंचन ॥ आनंदात्मनितेनायमद्वयः परिकीर्तितः ॥ अवधारणपूर्वसंविद्वद्विर्ब्राह्मणोत्तमैः ३८६ न हि स्वाप्नेन भेदेन नाना जीवेश्वरादिना ॥
दृष्टेन भेदः कोऽपि स्यात्स्वप्नद्रुष्टुर्मात्मनः ३८७ सच्चिदानंदरूपाणां भेदस्य परितर्जने ॥ सन्मात्र एव सिद्धो यमानंदात्मा महेश्वरः ३८८ सत्तायानविनाशोऽस्ति मते
कस्यापि वादिनः ॥ ततो नित्यः पुमानेष नाशकारणवर्जनात् ३८९ अशुद्धं नाशमायातिजडं यद्वद्वटादिकम् ॥ तस्माद्विलक्षणः शुद्धः कुतो नाशं गमिष्यति ३९०
आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वदा स्वात्मविद्यतः ॥ ततो विलक्षणो बुद्धो जडाशुद्धस्वरूपतः ३९१

प्रयोगेण सहितं यथा भवति तथा द्रष्टव्यं इत्युक्त इत्यर्थः ३८६ अत्रोपपत्तिमाह नहीति । यतः स्वप्नावस्था भवेन नाना विधेन भेदेन दृष्टेनापि तद्द्रष्टुः कोऽपि भेदो नास्तीत्यर्थः तथा च माया मयं भेदनातं
न द्वैतावहमिति भावः ३८७ सन्मात्रत्वं न्याचे सच्चिदानंदेति । यदाचात्मनः स्वरूपलक्षणभूतानां सदादिपदार्थानामपि परस्परभेदाभावः भेदांतरं च पूर्वमेव निरस्तं ततो यमात्मा सत्मा एवेति वा
च्य इत्यर्थः ३८८ ततश्च नित्यत्वं सिद्धमित्याह सत्ताया इति । सत्ताया विनाशः केनापि वादिना न संमतः सतः क्षणिकत्वं वदंतो बाह्या अपि धर्मिण एव क्षणिकत्वं वदन्ति न तेष्वनुगतायाः सत्ताया इति
भावः ततः सत्ता रूप आत्मानाशकारणहीनो नित्य इत्युच्यते इत्यर्थः ३८९ ततश्च शुद्धत्वसिद्धिरित्याह अशुद्धमिति । यतो जडत्वेनाशुद्धस्यैव नाशो दृष्टः अपमात्मा तस्माज्जडादिलक्षणत्वेन
नाशायोग्यः तस्मान्नाशाभावाद्यजडवैलक्षण्यस्यावश्यमपेक्षणात् शुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९० जडवैलक्षण्येनैव बुद्धत्वमपि सिद्धमित्याह आनंदात्मेति । स्वयंप्रकाशरूपेण सर्वदा स्वरूपं यतो वेति
अनुसंधातिततो हेतोर्जडाशुद्धरूपाजगतो विलक्षणः सत्तात्मा बुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९१

सत्यत्वाविवृणोति मिथ्येति । यद्यन्मिथ्याभूततदनानंदात्मकमानंदभिन्नहृद्यथाशुक्तिरजतम् अयमात्मातुस्वयंज्योतिरित्युक्तस्तत आनंदभिन्नामिथ्यावस्तुनोविलक्षण आनंदरूपोभवतिततो
सद्वैलक्षण्यात्सत्यइत्युक्तइत्यर्थः ३९२ सत्यवस्तुनश्चमिथ्याभूतैर्वैधनादर्शनाद्यतःसत्यस्ततोमुक्तइतिवक्तव्यइत्याह सत्यंनबध्यतइति । सत्यंनवस्तुस्वस्मिन्कल्पितैर्नबध्यतेनबंधनीयतेयथा
नानाद्रूपकल्पितसर्वपुंदेनरज्जुर्नबध्यतेइतिप्रसिद्धंनतश्चसत्यइत्युक्तआत्मातुक्तइतिसिद्धमित्यर्थः ३९३ ततोनिर्जनत्वसिद्धिंविवृणोति जायमानस्येति । बंधस्यकारणमंजनमित्युच्यतेअय
मात्मातुयतःस्वाभाविक्यामुक्तौहेतुवर्जितोऽनपेक्षितसाधनकःबंधस्यैवाभावेनतन्निवृत्तिसाधनानामनुपयोगादितिभावः यतएवंततोनिर्जनइत्युक्तः तत्फलपूर्वमुक्तत्वेनाक्तस्यापिनिस्त्युक्तत्वेन
व्यवहारइत्यर्थः ३९४ परिच्छेदस्यकार्यत्वव्याप्यत्वादहेतुरकार्यभूतोयतआत्मातसःपरिच्छेदाभावादिभुरित्युक्तइत्याह कार्याणामिति ३९५ परत्वमुपपादयति आनंदात्मेति । यतोविष्णु
नमध्यासादारोपितात्परमुत्कृष्टप्रसिद्धंनस्मात्सर्वाधिष्ठानत्वाद्धेतोरयमद्वयत्वेनानंदरूपआत्मापरउक्तइत्यर्थः ३९६ प्रत्यगभ्यंतरंयति प्रत्यगिति । अयमात्मातद्वत्तथाप्रत्यगित्युक्तः यतोबु
द्ध्यादेरभ्यंतरांतरः कुतःतेषांबुद्ध्यादीनामीदृक्कादिद्वत्वेनपरागभावेनप्रतीयमानत्वात् अयंचतद्रासकत्वेनतद्विलक्षणोभवतीतिभावः यथाघटादेर्भास्यात्तद्रासकंनयनमांतरंनसत्यगुच्यतेइति

मिथ्यायदृश्यतेशुक्तिरजतादिस्वरूपकम् ॥ अनानंदात्मकं तस्यात्स्वयंज्योतिरिति रितः ॥ तस्माद्विलक्षणोयस्मात्तस्मात्सत्यः प्रकीर्तितः ३९२ सत्यंनबध्य
तेमिथ्याभूतैःस्वात्मनिकल्पितैः ॥ रज्जुर्यथैवसर्पौघैःसत्योमुक्तस्ततःपुमान् ३९३ जायमानस्यबंधस्यहंजनंकारणंभवेत् ॥ यथासर्पस्यरज्जुःस्यान्मुक्तौहेतु
विवर्जितः ॥ यतस्ततःपुमानुक्तो नित्यमुक्तोनिर्जनः ३९४ कार्याणां हि परिच्छेदो भवेद्धेतुमतामिह ॥ अहेतुः परमात्मातोविभुरुक्तोमनीषिभिः ३९५
आनंदात्माद्वयस्तस्मात्सर्वतोपिपरःस्मृतः ॥ अधिष्ठानंयतोध्यासात्परमुक्तंमनीषिभिः ३९६ प्रत्यगभ्यंतरस्तद्वदुद्ध्यादेःपरिकीर्तितः ॥ ईदृक्कात्रयनंयद्वद्व
टादेरांतरंस्मृतम् ३९७ यतःसत्ताविदानंदाःसर्वभेदविवर्जिताः ॥ ततएकरसोयद्वत्क्षीरंमधुरमेवहि ३९८ एतैःसर्वैःपदैर्वायं बोधैःस्फुरणरूपतः ॥ सदैवावग
तःसर्वैःप्रमाणैर्देहधारिभिः ३९९ प्रमायायद्वेद्धेतुःप्रमाणंतद्विवादिनाम् ॥ प्रमाणंस्फुरणं प्रोक्तंहेतुर्वास्फुरणस्यहि ४००

भावः ३९७ एकरसत्वाविवृणोति यतइति । यतश्चस्वरूपभूताःसत्ताविदानंदपदार्थाःपरस्परंभेदविवर्जितास्ततएकरसइत्युच्यते यथानानावर्णानामपिगवांक्षीरंमधुरत्वेनैकरसमित्युच्यतेइ
त्यर्थः ३९८ अयमप्रमाणैरेतैरवगतइतिवाक्येएतत्पदेनाद्वयादिपदानांप्रसिद्धबोधानांवापरामर्शप्रमाणभूतैरेतैरद्वयादिपदैःसकलबोधैर्वावगतोबोधितइत्यर्थः । तत्रसकलबोधैरात्मनोबोधनेहेतुःस्फु
रणरूपत्वमिति । यदात्वेतत्पदंप्रमाणपदार्थविशेषणीभूतंसत्यक्षादिरूपतांप्रमाणानांबोधयतितदासर्वैरेतैःप्रत्यक्षादिभिःप्रमाणैःस्फुरणरूपेणबोधितइत्यर्थः एतत्सर्वबोधपन्नाह एतेरिति । अ
यमात्माएतेर्वाख्यातैःसर्वैरद्वयादिपदैःप्रमाणभूतैरवगतः अथवाएतेर्दृश्यमात्रगोचरैःसर्वैर्बोधिःस्फुरणरूपैरवगतः अथवासर्वैःप्रमाणैःसर्वैर्बोधिःस्फुरणरूपैरवगतः ३९९ तत्रसर्वप्रमाणैरवगतत्वेहेतु
त्वेनात्मनःस्फुरणरूपेणसर्वप्रमाणैःसंबंधमाह प्रमायाइति । द्वितीयंप्रमाणपदंभावव्युत्पत्त्याप्रमाणपरम् । तथाचप्रमाहेतोरेवप्रमाणत्वंतर्वाविभिःपरिक्षैरेभ्युपगतंतत्रप्रमाणंप्रमाणंस्फुरण
मेवमापशोवादिभिरुक्तम् कैश्चिन्स्फुरणस्यहेतुरभिव्यंजिकायांशुतिःसाममेत्युक्तमित्यर्थः उभयथापिप्रमाणानांस्फुरणेनैवसंबंधइतिभावः ४००

स्फुरणस्य सत्तारूपेण सर्वत्र बोधेऽनुगम्यमानं सत्तारूपमिति । सदा सर्वकालेषु वर्तमानं स्फुरणं सत्तारूपमिति प्रादुर्भावितं 'सत्ता च स्फुट्यादप्यनेव काचन विद्यते' इति प्रथमेत्यर्थः ।
एतेन सर्वबोधेषु अव्यभिचारेण स्वतोभासमानं स्फुरणमेवावर्णाभिभावि कानां वृत्तीनां विषय इत्युपचयते । अत्राथैतस्माच्च सत्तारूपं आतिरिक्तस्य कस्याप्यभाव इति हेतुः सत्ता मात्रं सर्वमिति श्रुत्युक्तं पुनः ।
इति सूचितम् । एतत्स्फुट्यन्तसत्ताव्यतिरिक्तार्थज्ञानानां प्रामाण्यादिव्यवस्थानुपपत्तिमाह प्रमाणमिति । अत्र सत्ताव्यतिरिक्ते घटपटादिरूपे र्ये किंचनापि ज्ञानं प्रमाणमिति अत्र प्रमाणमिति वाच्यं ।
यत्तन्निमित्तमेव विशिष्टं नैव वक्तुं शक्यम् । तत्र हेतुमीमांसकमतेऽप्यक्तीनामवाच्यत्व इव व्यभिचारमाह यतोत्रेति । यत एतत्पटादिज्ञानं कर्तृ एकं घटविशेषमगमयदबोधयदेव सत्तं घटविशेषं बोधयतीति सिद्धमिति व्यर्थः ।
तथाच प्रामाण्याप्रामाण्यप्रयोजकाभ्यां बोधकत्वा बोधकत्वाभ्यां सर्वबोधेषु दृश्यमानाभ्यां परस्परविरोधेन प्रामाण्याप्रामाण्ययोरन्यतरन्नावधारयितुं शक्यं घटादिव्यक्तपञ्चम्यभिचारेण विषयीभवनाह इति भावः ४०१ कुत्रतर्हि सर्वमानानां मानत्वमिति चेद्यथा ब्रह्मादिशब्दा सामान्यमसंदिग्धं बोधयन्तस्तस्यैव वाचकाः प्रज्ञायन्ते मीमांसकैस्तथास्माभिः सर्वबोधोत्तरं सत्ता सामान्यस्यैव वाधारणदर्शनात् तत्रैव सर्वबोधानां मानत्वमित्याशयेनाह यद्धीति ।
यदक्षादिकं यदर्थगोचरं बोधमवधारणज्ञानं जनयेत्तत्रैवार्थतदक्षादिकं मानमिति कीर्तितं सर्ववादिभिरिति शेषः । तथाच सर्वलोकानां बोधमाना मानाभिधाः प्रमारूपेणाप्रमारूपेण वा प्रसिद्धाः सत्ता मात्रगोचरा इति तत्रैव मानत्वमिति व्यर्थः । घटोस्तीति विज्ञाने हि घटोपलक्षितसत्ताया एवावधारणं घटांशे तु धर्मधर्मिणो रभेदस्यापे

स्फुरणं च सदा सत्ता पूर्वमेव निरूपिता ॥ प्रमाणं वा प्रमाणं वानियतं नैव किंचन ॥ यतोत्रागमयत्तज्ञानमेकमन्यंतु बोधयेत् ४०१ यद्विद्यद्वो धयेद्वस्तुमानं तत्तत्र कीर्तितम् ॥ बोधा इत्येव जंतूनां सर्वेषामपि सर्वदा ॥ माना मानाभिधाः सर्वे सत्ता मात्रैकगोचराः ४०२ असत्तामपि यद्वो धानिषेधेयुः प्रतिष्ठिताः ॥ तेपि सत्येव गत्वांते पर्यवस्यंतिकेवले ४०३ वंध्यायास्तनयो नास्तीत्युक्ते सति विचार्यताम् ॥ कुत्रेत्यस्यास्ति वा कांक्षाप्यथवा नैव सारितिहि ४०४ नास्तीति च समुक्ते स्मिन्वचने साहसं भवेत् ॥ आकांक्षादृश्यते यस्मादस्माभिः स्पष्टरूपिणी ४०५ आकांक्षिते पदे तस्मिन्नर्थ आश्रय रूपभाक् ॥ प्रतीयते भवेत्सोयं सत्ता सर्वाश्रयप्रदा ४०६

न घटाभिन्नगुरुत्वादीनामनवबोधेन संदेहानि वृत्तिरिति भावः । तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'ततो नु भव एवैको विषयो ज्ञातलक्षणः । अक्षादीनां स्वविषये यत्र तेषां प्रमाणता' इति । अनुभवः स्फुरणरूपा सत्तैवाज्ञानगोचरत्वादक्षादीनां विषयो यतस्तद्वोधेनैव तेषां प्रामाण्यलाभ इति तदर्थः ४०२ ननु पटोस्तीति विज्ञाने घटस्याऽसत्ताव्यावृत्तिरपि प्रतीयते तथाचाभाव एव सर्वमानगोचरोऽस्ति त्वतिशंकापरिह रति असत्तामपीति । ये बोधविशेषा असत्तामपि निषेधे गुरोरेषेयुः असत्ताव्यावृत्तयः प्रसिद्धा इति यावत् तेष्वप्येव तत्त्वत्वात् सति वस्तुन्येव बर्णयं सति संबन्धयन्ते यतस्तत्र सति प्रतिष्ठिताः लब्धालंबना इत्यर्थः । अयं भावः निरधिष्ठानो न भ्रम इति प्रसक्तं हि प्रतिषिद्धं च ते इति च सिद्धांतमनुसृत्य कुत्रचित्प्रसक्ता असत्तावारणीया । तथाच तद्धारणोत्तरं सतीति घटानस्य स्फूर्तिको वा रयेति भावः ४०३ सति पर्यवसानं स्फुटीकृतं सर्वत्राधाराकांक्षां दर्शयति वंध्याया इति । असत्ता प्रतिपादकत्वेन प्रसिद्धे वंध्यापुत्रेनास्तीति वाक्य एव तावदिति विचार्य इति किं । अत्र वाक्ये कुत्रेत्याकारकस्याधारवाचकपद स्यात्कांक्षास्ति न वेति ४०४ तत्रात्यपक्षो नु भवापलापप्रसंगेनायुक्त इत्याह नास्तीति चेति । आधाराकांक्षानास्तीति वचनाभिधानं साहसमविमृश्य कृतिरूपं भवति यतः साऽऽकांक्षानुभूयत इत्यर्थः ४०५ आद्येपक्षे परिशेषेण सत्तायाः सिद्धिरित्याह आकांक्षित इति । तस्मिन् कुत्रेत्याकारके पदे समाकांक्षिते सति तस्य पदस्य योर्लोकाप्रसिद्धत्वादद्भुतः स्फुरतिसोयं परिशेषेण सत्तैव भवति कीदृशी सत्ता सर्वस्यालंबनप्रदा । तथाच यत्र लौकिकपदार्थाधारतया प्रतीयते तत्र तदाधारतया सत्तायाः स्फूर्तिर्यत्र तु लौकिकाधारवाच्यतया सत्तायाः स्फूर्तिरिति तद्विचार्य इति भावः ४०६

फलितमाह सन्मात्रइति । ततआधारतयासत्तायाःसर्वत्रापेक्षणादेतच्चदर्थविषयकत्वेनानुभूयमानज्ञानमात्रंसर्वजातीयज्ञानसम्भावेऽस्तुनिव्यवस्थितं प्रतिपत्तिं गतंसदेवप्रमाणंभवतितच्चसदस्तु
आत्मरूपमितिप्रारूपतिपादितमतोहेतोःसर्वबोधाआत्मनिमानमिति सिद्धमित्यर्थः ४०७ अतइतिपदार्थविवृण्वन्सदेवपुरस्तादितिवाक्यार्थमाह इदंसर्वमिति । यतःसर्वदेहादिकंद्वैतयत्राध्य
स्तंसमारोपितंतत्सत्तामात्रमेवाधिष्ठानतयापारमार्थिकंभवतितच्चसत्तामात्ररूपमधिष्ठानं ब्रह्मात्मरूपंसर्वभेदाहित्यादितिपूर्वमुक्तमिद्विद्वयोरर्थः ४०८ । ४०९ सिद्धमित्यादिग्रंथस्यार्थमाह सि
द्धमित्यादिना । अतएतांसत्तामात्रमिदमिदमादायावस्थितस्यद्वैतानुभवोयतोनभवतिततोऽद्वैतमेतत्सर्वं यद्वैतानुभूतंसिद्धमयमहोतुमशक्यमित्यर्थः ननुद्वैतविरोधात्कथमद्वैतसिद्धिरितिचेन्न अद्वैत
द्वैतभानयोभिन्नकालिकत्वेनविरोधस्यैवाभावादित्याह अद्वैतेति । येषामज्ञानादद्वैतस्यानुभवमवनास्ति तैर्दृश्यमानंद्वैतं तत्राद्वैतरूपाश्रिकरणे संसृज्यमानं कथं स्यात् येषांतुविदुषामद्वैतस्यानुभवस्तेषां
मतेष्वेतद्वैतस्याद्वैतरूपाश्रिकरणेऽसत्त्वं सप्रवेव्यवस्थितंसिद्धं विद्वद्द्वैतस्यादर्शनादेवेत्यर्थः ४१० तत्रहेतुस्फुटयति यस्मादिति । यस्माद्विदुषःप्रतीतिद्वैतं न गच्छति अविदुषःप्रतीतितु अद्वैतं न गच्छ
तिततश्चोऽद्वैतद्वैताभावोपपन्नइतिपूर्वेण संबन्धः ४११ पूर्वसविभ्रान्तप्रतीत्यासिद्धेनद्वैतेननाद्वैतस्यास्मदनुभवारूढस्यवायइत्याह यदीति । केषांचिद्विदुषांयदिद्वैतानुभवोभवतितर्हिभवतुतावताअद्वै

सन्मात्रेततएवैतज्ज्ञानमात्रव्यवस्थितम् ॥ प्रमाणमतएवैतबोधामानमिहात्मनि ४०७ इदंसर्वयतोध्यस्तंसदेहंभूतभौतिकम् ॥ सत्तामात्रमधिष्ठानरूपं स्यात्पर
मार्थतः ४०८ अधिष्ठानं पुराब्रह्मसदेवेतिचकीर्तितम् ॥ सच्चिदानंदरूपंथमर्ववेदविवर्जितम् ४०९ सिद्धमेतदतोऽद्वैतद्वैतानुभववर्जनात् ॥ अद्वैतानुभवाभा
वेतत्रद्वैतंकथंभवेत् ॥ अद्वैतानुभवेप्येतत्सममेवव्यवस्थितम् ४१० यस्माद्वैतंनवाद्वैतंविदुषोऽविदुषोपिच ॥ कदाचित्कुत्रचिद्वापिप्रतीतिमुपगच्छति ११ यदि
केषांचिदेवायद्वैतस्यानुभवोभवेत् ॥ अस्तुनामकिमायातमद्वैतस्यान्नवस्तुतः ४१२ द्वैतंनिराश्रयंयस्मात्प्रतीतमविचारितम् ॥ तस्मान्मायामयंतत्स्यादद्वै
तेपरिकल्पितम् ४१३ अभावोपिचभावात्माहृष्टोऽतःखादिसंश्रयः ॥ द्वैताभावोपितेनैतदद्वैतंतावदेवाहि ४१४ नासीन्नास्तिनभाव्येतद्वैतमात्मनिकेवले ॥
अद्वैतस्ततएवात्मापंडितैःपरिकीर्तितः ४१५ गर्ध्वनगरंयद्वद्गनैपरिकल्पितम् ॥ आनंदात्मनितद्वत्स्याद्वैतजालंप्रकल्पितम् ४१६ चिदानंदात्मरूपेस्मि
न्स्वप्रकाशेऽद्वयेतथा ॥ अनेकविक्रियालेशरहितेसर्वसाक्षिणि ४१७ कथंभवेदविशेषविशीर्णाच्चततःस्वयम् ॥ वस्तुतोऽतीमाययैवतस्याःसत्त्वंनवस्तुतः ४१८

तेकिमनिष्टमायर्तमार्गस्यान्नकिमपि यतस्तद्वैतवस्तुतोवस्तुनोऽधिष्ठानस्यसंस्पर्शिनभ्रतीत्यर्थः १२ द्वैतस्यवास्तवत्वाभावेमायामयत्वंफलितमित्याह द्वैतमिति । यतोद्वैतंनिराश्रयमाधिष्ठानासंप्र
शिविवारासहिष्णुचततीमायामयमित्यर्थः ४१३ तथापिद्वैताभावेनैवाद्वैतमतिरिक्त्याशंसकल्पितभावाऽधिष्ठानात्मकइति सिद्धांतिनपरिहरति अभावोपीति । स्वमाकाशमादिर्यस्यपंचस्य
सत्त्वादिःसंसंश्रयःप्रतियोगितासंबन्धेनाश्रयोस्यसतश्चाभूतोऽभावःप्रपंचाभावोऽभावत्वात्तद्विज्ञानभावरूपोऽतःप्रतियोगिनःप्रपंचस्यमायामयत्वात्तद्वैतःसंमतः तेनसिद्धांतेनद्वैताभावोप्यद्वैतस्यवि
धातृइत्यर्थः ४१४ यदाचद्वैतकालत्रयेप्यात्मनिनसंभवतिततोयमात्माऽद्वैतइत्युक्तइत्यर्थः नासीन्नास्तीति ४१५ आत्मनिद्वैतस्यकल्पितत्वमेवेतिद्वैतंनस्फुटयति गर्ध्वेति ४१६ अयमपंचेनद्वै
तंभाविपितं प्रयोजिकयामाययातद्वैतस्यादित्याशंकावारयति चिदानंदेति । आसन्नानांमंदरूपेअस्मिन्नात्मनिद्वैतहीनेसर्वसाक्षित्वेनसर्वविकारहीनेआदित्यवत्प्रकाशमानेचतमोरूपाअविद्यायतो
नसंभवतितत्तत्प्रयोजिकावस्तुनःआत्मरूपवस्तुनःप्रभावात्स्वयमेवविशीर्णोपतिहृताअतीमाययाःसत्त्वंस्थितिमायाहृष्टेननवस्तुद्वैतेतिद्वयोरर्थः ४१७ । ४१८

न सं भवेति तत्तदर्थं मन्त्रिद्यावस्तुनः आत्मरूपवस्तुनः प्रभावात्स्यमेव विनिर्णयप्रतिष्ठता अतो मा सा प्राः सत्त्वं स्थितिर्माया इष्टयेन्न वस्तु इष्टयेति ह्यर्थः ४१७ । ४१८

तमसैव यथा सिद्धये तमस्तत्प्रत्यगात्मनि ॥ माययैव तथा माया सिद्धयत्यात्मनि निर्द्वये ४१९ मायाया अपि यद्रूपमात्मन्येव प्रकल्पितम् ॥ इत्येव तत्सुराज्ञेयं निर्मा
ये प्रत्यगात्मनि ४२० माया कार्ययथाध्यस्तमस्मिन्नात्मनि निर्द्वये ॥ माया पि च तथाध्यस्ता जडानंदात्मरूपिणी ४२१ सदानंदात्मरूपो यंचिद्वपुः स्वप्रभः पु
मान् ॥ मायया सहितं विश्वं ब्रह्मा विष्णवादिकं च यत् ॥ स्थावरं जंगमं सर्वं तदिदं परमेश्वरः ४२२ सिद्धोऽप्यसिद्धवद्भाति मायया सर्वदेहिनाम् ॥ अधिष्ठानं सदा सत्यो
बाधलेश विवर्जितः ॥ स्वप्रकाशसुखोऽप्येष दुःखे विपरिवर्तते ४२३ मायया सहितो यो यं प्रपंचः परिकल्पितः ॥ नैषोऽप्यसंकुतस्तस्य स्यादसत्ता श्रयो हि सः ४२४
असतां च सदा त्वमनश्चादिवदीरितम् ॥ ततः सदात्मकं सर्वमुक्तमेव व्यवस्थितम् ४२५ नहीदमात्मनोरूपं भवेद्भस्त्वस्वरूपतः ॥ जडमाया स्वरूपं यत्तत्त एव प्र
कल्पितम् ४२६ सदानंदात्मरूपं यत्स्वप्रकाशचिदात्मकम् ॥ सर्वमाक्षितदेवात्मरूपमेतत्पुरोदितम् ४२७ नित्यमन्यत्ततो यत्स्यात्तदनित्यमितीरितम् ॥ किं
नित्यमिति प्रश्नो मदानां व्यर्थ एव हि ॥ नित्यमात्मा यतः पूर्वमस्माभिः परिभाषितः ४२८

संदेह इति । तत इतरत्र नित्यत्वासंभवादेवमंदेहः कोटिद्वपालंबनरूपो नकार्यो यतो जडजातमात्मबलेनैव सिद्धयतीति स्फुटानित्यत्वकमित्यर्थः ४२९ कथमात्मनैव सिद्धयतीत्याकाशायामाह बुद्धयेति । यद्यस्मात् बुद्धेर्वीक्षकेण साक्षिणा आत्मना बुद्ध्या च वृत्तिद्वारा सर्ववीक्ष्यते प्रकाश्यत इत्यर्थः ४३० एवं सर्वसाक्षकस्या सिद्धत्वं केनाप्यपलपनीयमित्याह बाह्यांतरमिति । यतो यं पुमान् बाह्यांतररूपं सर्वस्पष्टं समीपं च यथा भवति तथा वीक्षते वीक्षणेन साधयति तथापि सर्वसंगविवर्जितं भवति ततो विदिकैः सिद्धो नित्यश्चेति कथ्यते इत्यर्थः ३१ ब्रूतेत्यादि ग्रंथार्थं दर्शयितुमुपक्रमते अमरा इति । भो अमरा यो मयोक्तः प्रतिपादितः सो यमात्मा भवद्विरवधारितो न वेत्येवं तेन गुरुणा ब्रह्मणा च के प्रष्टे सति तं ब्रह्माणं प्रतीदमूचुरित्यर्थः अंत्यपदद्वयमुत्तरान्वयि ४३२ इदं किमित्याकांक्षायां पूर्वोपदेशेन चिदाभासमात्मानं प्रथानैर्देवैरुक्तं वाक्यमभिनयति व्यवहारेणेति । हे भगवन् अस्माभिरीदृशो यमात्मा दृष्टः इदं शः कीदृशः लौकिकानां व्यवहारानारूढः अतएव वागाद्यतीतो बुद्धयवच्छिन्नत्वेनाल्पश्रवणता वर्णित इति ४३३ इत्थं तेरुक्ते सति प्रजापतिस्तेषां भ्रमं वारयंश्चिदाभासेऽसंभवाद्भिर्विशेषणैरात्मानं वर्णयामासेत्याह इत्युक्ते इति । हे सुराः मया आत्मालपयानोक्तः किंतु साक्षिरूप उक्तः

संदेहस्तत एवात्र न कर्तव्यः सुरोत्तमाः ॥ आत्मनैव यतः सर्वजडजातं प्रसिध्यति ४२९ बुद्ध्या यदीक्ष्यते बुद्धेर्वीक्षकेणैव सर्वदा ॥ विक्रियालेशश्च न्येन निर्मायेन महात्मना ४३० बाह्यांतरमिदं सर्ववीक्षते सौ यतः पुमान् ॥ अतिस्पष्टं समीपं च सर्वसंगविवर्जितः ॥ सिद्धस्ततो यं नित्यं च कथ्यते वेदवादिभिः ४३१ अमराः सो यमात्मा किं भवद्विरवधारितः ॥ मयोक्त इति तेनोक्ते ब्रह्मणा देवसत्तमाः ॥ उचुस्तं परमेशानं ब्रह्माणं दृष्ट ईदृशः ४३२ व्यवहारेण शून्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ बुद्धयुपाधिस्तथैवाल्पो ह्यस्मभ्यं भवते रितः ४३३ इत्युक्ते तानुवाचे दममरान्सप्रजापतिः ॥ सुरा अल्पो मयानायमात्मा युष्मभ्यमीरितः ४३४ किंतु साक्ष्यविशेषात्मा ह्यनन्यो भवदादिभिः ॥ सुखदुःखादिरहितो निर्द्वयः परमः पुमान् ४३५ सर्वज्ञश्च तथानंतः सर्वभेदविवर्जनात् ॥ सर्वज्ञत्वं च तस्यैव स्वप्रकाशचिदात्मना ४३६ कालत्रयेऽपि मायाया योगात् द्विपरीतता ॥ प्रतिभाति ततस्तादृशपमस्य महात्मनः ४३७ यूयमेव स आत्मा यो मया दृष्ट इतीरितः ॥ भवतो न ततो न्यद्वि किंचिदत्र तु विद्यते ४३८ एवमुक्त्वा सुरान् ब्रह्मातान् पृच्छात्किमद्वयः ॥ दृष्ट आत्मेति ते प्रोचुर्ब्रह्माणं परमोष्ठिनम् ॥ स्वप्रकाशः कुतश्चात्मेत्येवमुक्तो ब्रवीद्वितान् ४३९

कीदृशः अविशेषात्मा विषयप्रयुक्तैर्विशेषैर्हीन आत्मा स्वरूपं यस्य स तथा भवत्प्रभृतिभिः प्रमातृभिरनन्यः अविज्ञानतया तादात्म्यशाली सुखादिधर्मैर्वर्जितः अद्वयः परः सर्वोत्कृष्टः पुमान् सर्वसंघातानां पालकश्चेति द्वयोरर्थः ४३४ । ४३५ सर्वज्ञ इति । यथा सर्वज्ञः सर्वभेदादित्यादं तं तत्र प्रसिद्धः तत्र तस्यात्मनः सर्वज्ञत्वं कादाचित्कज्ञानेन न बोध्यं किंतु कालत्रयेऽपि वत्तमानेन स्वप्रकाशचिद्रूपेणैवेति यावत् कल्पेभ्यो विपरीतता अन्यथा त्वं प्रतिभाति तत्र प्रयोजको मायाया योगः कल्पित संबंध एव ततो विपरीततायामाया प्रयुक्तत्वात् अस्य त्वं पदलक्ष्यस्य महात्मनस्तत्पदार्थपर्यवसन्नस्य वर्णितं रूपं सुस्थितमेवेति द्वयोरर्थः ४३६ । ४३७ यूयमेवेति । समपावर्णिजो भवतो युष्मान् प्रति किं दृष्टो न वेति पृष्ठश्च आत्मा स यूयमेव भवता स्वरूपमेव यतस्तस्मादात्मनो न्यायिकां चिदपि नास्तीत्यर्थः ४३८ एवमुक्ते । एवं सुरान् प्रयुक्तोपदिश्य प्रजापतिस्तान् सुरानिदमपृच्छत् इदं किं अद्वयोद्वितीयाभावेन प्रचितस्वप्रकाशताक आत्मा किं दृष्टो न वेति ते च सुराद्वैतात् भवेनात्मनः स्वप्रकाशतामसंभावयंतो ब्रह्माणं प्रतीदमूचुः इदं किं आत्मनः स्वप्रकाशतैव कथमिति एवं सुरैरुक्तः पृष्ठो ब्रह्मातान् सुरानिदमब्रवीदित्यर्थः ४३९

सुतो प्रजापतिना यूयमेवेत्युक्तं द्वितीयाभावेन स्वप्रकाशत्वमभिनयति स्वप्रकाशेति च युमिः । यतो हि मात्मनि स्वस्वमायास्वरूपस्य प्रकाशकमाया न तिष्ठति यथात्मनि स्थिता स्यात्तथात्मनान् प्रकाशयेत्तच्च युपास्वस्थिता जनवदिति भावः ततश्च मायाप्रयुक्तद्वैताभावेन परस्वप्रकाशकस्यासंभवात् स्वयं ज्योतिर्लक्षितमिति द्वयोरर्थः ४४० । ४४१ अद्वैतनेति । ततश्च कथं यथा स्वप्रकाश तासूचनायैव श्रुतो अद्वैतता कथिता अद्वैतत्वोक्त्या च निर्मायत्वं स्वप्रभत्वं च पुरुषस्य सिद्धमित्यर्थः ४४२ एवं द्वैताभावेन युष्माकमेव स्वरूपं स्वप्रकाशादिलक्षणं परिशिष्टमित्याह यत्रेति । यत्र परमा र्थनिरूपणायां समस्तद्वैताभावस्तत्र यूयमेव परिशिष्टा इति ४४३ अथ ब्रह्मो ब्रह्मवन्निति देवप्रश्रयाभिप्रायमाह अद्वयत्वेनेति त्रिभिः । यदा चात्मनोऽद्वयत्वमुच्यते तदा संगोपादिदोषदुष्टायाः सविला समायाया अप्यात्मनः स्वरूपे स्वप्रकाशतयोक्तेऽप्यवस्थितिः प्रवेशः स्यात् तथा च संगस्य कथं स्वप्रकाशत्वमिति स्वीकृत्याभिप्रेत्य देवाः पुनः प्रपञ्चुरित्यर्थः ४४४ प्रश्नमभिनयति असंगतेति । जडप्रपञ्चेन सह तादात्म्यरूपोयः संगस्तेन युक्तस्यातएवास्माभिर्दृश्यस्यास्माकं द्रष्टृणां दृश्यभावमापन्नस्य ईशितुर्मायोपाधिकत्वेने श्वरसंज्ञस्य चात्मनोऽसंगत्वस्वप्रकाशत्वे कथं स्यातामित्यर्थः ४४५ इ

स्वप्रकाशे यतो माया ब्रह्मो रूपानतिष्ठति ॥ मायाभावाच्च न द्वैतं तस्मिन्नात्मनितिष्ठति ४४० द्वित्वाभावात्परो नास्मिन् प्रकाशः कोपिविद्यते ॥ स्वयं ज्योतिस्ततः सोऽप्रपुरुषो मायया विना ४४१ अद्वैतता ततस्तस्य पुरुषस्य प्रकीर्तिता ॥ अद्वैतत्वाच्च पुरुषो निर्मायश्च स्वयं प्रभः ४४२ यत्र द्वैतं किंचित्स्यात् यूयमेव व्यव स्थिताः ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्ताः स्वप्रभाः सुखरूपिणः ४४३ अद्वयत्वेन मायायाः स्वप्रकाशेऽप्यवस्थितिम् ॥ स्वीकृत्य चोदयामासुः पुनर्देवाः प्रजापतिम् ॥ ४४४ असंगता स्वप्रकाशरूपता च कथं भवेत् ॥ तादात्म्यसंगयुक्तस्य दृश्यस्यास्माभिरीशितुः ४४५ इत्यभिप्रायतश्चोद्येकतेतान् पुनरेव हि ॥ अब्रवीद्ब्रह्म वान्धाता शिष्यस्नेहसमन्वितः ४४६ युष्माकं यदि भेदः स्यादात्मनः कोऽपि किंचित् ॥ तदानयोश्च तादात्म्ययोगात् संगोऽपि संभवेत् ४४७ यूयमेव यदा स्वात्म रूपाः स्वैर्नैव वीक्षिताः ॥ तदा संगः कुतो वा स्यादात्मनो निर्द्वयस्य हि ॥ असंगस्तत एवात्मा भवतां च स्वयं प्रभः ४४८ इत्युक्ते तं सुरा उचुः स्वप्रकाशावयं न हि ॥ ज्ञानेन यत आत्मानं जानीमो ब्रघटं यथा ४४९

त्यभिप्रायत इति । एवं देवेश्चोद्ये प्रश्ने कृते सति इति वक्ष्यमाणरूपेणाभिप्रायेण ब्रह्माकारुणि सो यूयमित्यारभ्य यूयमेवेत्यंतर्ग्रथेनोत्तरं ददावित्यर्थः ४४६ प्रजापतेरभिप्रायमेवाभिनयति युष्माकामि ति । माययैव भवतामात्मा सद्वयत्वेन प्रथमैव वस्तुतः यस्य सद्वयत्वेन प्रदर्शनं न तु मूर्ध्वलिङ्गं यदि च वस्तुतो युष्माकमात्मनः स्वरूपस्य कोऽपि भेदः संभवेत्तदा अनयोर्दृश्ययोस्तादात्म्यरूपा योगात्सं गः परप्रकाशत्वं च भवेदेवेत्यर्थः ४४७ परंतु वस्तुतः कोऽपि भेदो नास्तीत्याह यूयमेवेति । यदा च हे देवा यूयमेव स्वात्मरूपाः पुनश्चोदित आत्मा सर्वोत्तरो भावः स्वरूपं येषां ते तथा तत इतरस्याभावाच्च स्वै र्नेव वीक्षिताः स्वप्रकाशा इति यावत् एतादृशाः स्थितदा संगोपात्मात्मनः कथं स्यात् तथा च पूर्वोक्तं स्वप्रकाशत्वमुपपन्नमित्यर्थः ४४८ नेति होचुरित्यादि देवप्रश्रयार्थमाह इत्युक्ते इति द्वाभ्यां । इत्येवं ब्रह्मणोक्तं सति तं ब्रह्माणं सुरा इत्युचुः इति किं अस्माकं स्वप्रकाशत्वं न संभवति यतो ज्ञानेन संविदा ल्येन आत्मानं भवप्रपञ्चभावापन्नं जानीमो विषयीकुर्मो घटादिवत् ४४९

तत्र हेतुतया असंगत्वप्रयोजकतयोपपत्त्यस्तद्व्यवस्थाः असंगा इति । हेतुसम्बन्धतो निर्द्वयाः ततो यतः असंगा भवामः अत आत्मानमेव प्रपञ्चरूपविषयीकुर्मः यतोऽद्वयत्वेनैव जगच्छरीरादीश्वराद्वयस्मा
कमभेद आपादित इत्यर्थः तथा चाद्वयत्वे विविचयविषयीभावानिवृत्तिरिति भावः ४५० यावदद्वयत्वं न भासते तावदेव सविलासमायास्थित्यादितो पलंभः अद्वयत्वबोधे मायोपमर्दे केजति तु विषय
विषयीभाव एव भवतां स्वरूपे कथमवशिष्ट इत्यभिप्रायकस्य कथं पश्यंतीति प्रज्ञापति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते सति तात्प्रतिब्रह्मा सर्वलोकगुरुरिदमाह इदं किं हेदेवायहायुषमद
याः संपन्नास्तदा भवन्तो ज्ञानेनात्मानमेव कथं पश्यंति विषयीकुर्वन्ति तदानीमात्मानो विषयीकरणमसंभविद्वयवर्जितत्वादेवेत्यर्थः ४५१ ततो न विज्ञ इति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं
ब्रह्मणोक्ते सति तं ब्रह्माणं पुनरिदमाहुः हेतुसम्बन्धयमात्मानोऽद्वयस्य बोधने ज्ञानेन विषयीकरणे उपपत्तिर्भावकयुक्तिर्न जानीमः परं त्विदानीमपि प्रपञ्चभूतात्मानं जानीमः इह स्वानुभवशास्त्रोपदेशयो
विरोधेन व्याकुलत्वे सति नोस्माकं भगवानेव प्रमाणं यद्गुणवाच्यं द्रष्टव्यं तदेवावधारयिष्याम इत्यर्थः ४५२ द्वैतानुभवो युष्माकं भ्रम इत्यावेदं कस्य ततो यूयमित्प्रादिरद्वयमित्येतस्य प्रज्ञापत्युत्तरवाक्य
स्यार्थमाह एवमुक्ते पुनरिति चतुर्दशभिः । स्वस्वकं भागो हण इव स्वात्मानं एव बोधने विषयीकरणे काचिदप्युपपत्तिर्भवतां महाभतीनामपि यदानप्रतिभाति अत एवात्मनः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवधा

असंगास्तु यतो ब्रह्मन् भवामो निर्द्वयायतः ॥ अस्मत्तो नैव भिन्नोऽस्ति यतो यं जगदीश्वरः ४५० एवमुक्ते यतान् प्राह ब्रह्मालोकगुरुः सुरान् ॥ यूयं यदा ह्यात्मानं स्तदा
ज्ञानात्कथं सुराः ॥ पश्यंत्यात्मानमत्रैतं भवन्तो द्वयवर्जिताः ४५१ एवमुक्ते सुराः कृत्वा ब्रह्माणं पुनरेव तम् ॥ उपपत्तिर्वयं ब्रह्मन् जानीमो नात्मबोधने ॥ आत्मानमपि
जानीमः प्रमाणं भगवानिह ४५२ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्मा तान् सुरान् ब्रवीदुरुः ॥ उपपत्तिं यतो नैव भवन्तः स्वात्मबोधने ४५३ पश्यंति बुद्धिमेतोपि सर्वशास्त्रविशारदाः ॥
ततो यूयं स्वप्रकाशाः सर्वभेदविवर्जिताः ४५४ आत्मनः संविदोऽपि यदा भेदो भवेत्तदा ॥ उपपत्तिः कथं नाम न भायाद्भवतामिह ४५५ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर
द्वयो भगवान्परः ॥ न च भेदोऽत्र कोऽप्यस्ति तस्मिन् द्वयरूपिणि ४५६ यदा यमहस्मस्मीति ज्ञायते द्वयवर्जितः ॥ आत्मा तदानकोऽप्येव भेदो भाति स्वयं प्रभे ४५७
अवाङ्मनसगम्योऽयं सर्वभेदविवर्जितः ॥ व्यवहार्यो न कस्यापि भवेदात्मा कथं च न ४५८ अत एव तमात्मानं गुरवो मौनतः सदा ॥ आदिशंति निजान् शिष्यान् व्यव
हारविवर्जितम् ४५९ वचसो मनसस्तद्वत्प्रवृत्तिः सत्यं सत्यपि ॥ सदसद्रूपनिर्मुक्तैक्यमात्मानि सा भवेत् ४६०

रपत विषयतयोपलंभे त्वनात्मज्ञत्वप्रसक्तिरुक्तैवेति द्वयोर्भावाः ४५३ । ४५४ यदि संविद्रूपेण तद्विषयरूपेण चात्मानः स्वरूपे भेदोऽस्ति ततोऽभविष्यत्तदा विषयविषयीभावे काचिदुपपत्तिर्भवतामस्फु
रिष्यदेव इदानीं तु संविदेकरूपतया वधारितस्यात्मानो विषयत्वे उपपत्तेरस्फुरणाद्विषयताया अभाव एवेत्याह आत्मज्ञ इति । यदा त्वमप्यर्थस्य संविपदार्थस्य च वास्तवो भेदः स्यात्तदा तयोर्विषयवि
षयीभावे भवतामुपपत्तिर्भायात्स्फुरेदेवेत्यर्थः ४५५ अत्र तु संविदेकरूपे आत्मनि न कोऽपि भेद इत्याह आनंदात्मेति । स्पष्टम् ४५६ अत्र भेदाभावे नु भवं प्रमाणयति यदा यमिति । अयमात्मा यदा
अहमिति अस्मीति वा प्रत्यग्रूपेण भासते तदैतस्फुरणप्रथमसंज्ञे समाधौ वा तदास्मिन् विषयविषयीभावः केन दृष्ट इत्यर्थः ४५७ न च व्यवहारचलेनात्र भेदापादनं युक्तं आत्मनि व्यवहारयोग्यताया एवाभावा
दित्याह अवाङ्मनस इति । व्यवहारकारणाभ्यां वाङ्मनसाभ्यां परत्वात् तद्विषयेण भेदेन च वर्जितत्वाद्ययमात्मा केनापि न व्यवहार्य इत्यर्थः ४५८ न चोपदेशानुपपत्तिर्मीनेनापि तत्संभवादित्याह अत
एवेति । अतोऽप्यवधार्यत्वादेव आदिशंति उपदिशंति ४५९ अवाङ्मनसगम्यत्वे हेतुस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चां सदसत्पदवाक्याभ्यां विविक्तत्वमाह वचस इति ४६०

तत्र हेतुतया असंगत्वप्रयोजकतयोपपत्त्यस्तद्व्यवस्थाः असंगा इति । हेतुब्रह्मन्वयतो निर्द्वयाः ततो यतः असंगा भवामः अत आत्मानमेव परमं चरुपं विषयीकुर्मः यतोऽद्वयत्वेनैव जगच्छरीरादींश्चरामः अत्रापि
कमभेदआपादितइत्यर्थः तथाचाद्वयत्वेपि विषयविषयीभावानिवृत्तिरिति भावः ४५० यावदद्वयत्वं न भासते तावदेव सविलासमायास्थित्यादौ तोषलंभः अद्वयत्वबोधेमायोपपदं केजोतुविषय
विषयीभावएव भवतां स्वरूपे कथमवशिष्टइत्यभिप्रायकस्य कथं पश्यंतीति प्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते सति तान् प्रतिब्रह्मा सर्वलोकगुरुरिदमाह इदं किं हेदेवायहायुयमद्व
याः संपन्नास्तदा भवन्तो ज्ञानेनात्मानमेव कथं पश्यंति विषयीकुर्वन्ति तदानीमात्मनो विषयीकरणमसंभविद्वयवर्जितत्वादेवेत्यर्थः ४५१ ततो निब्रह्म इति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते पुरा इति । एवं
ब्रह्मणोक्ते सति तं ब्रह्माणं पुनरिदमाहः हे ब्रह्मन्वयमात्मनोऽद्वयस्य बोधने ज्ञानेन विषयीकरणेऽप्युपपत्तिसंभावकयुक्तिन जानीमः परं त्विदानीमपि प्रपञ्चभूतात्मानं जानीमः इह स्वाभुभवशास्त्रोपदेशयो
विरोधेन व्याकुलत्वे सति नोस्माकं भगवानेव प्रमाणं यद्गवाम्बुद्विष्यतितदेवावधारयिष्याम इत्यर्थः ४५२ द्वैतानुभवोपपत्तिर्भवेतां महाभतीनामपि यदानप्रतिभाति अतएवात्मनः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवथा
स्यार्थमाह एवमुक्ते पुनरिति चतुर्दशभिः । स्वस्वकंधात्तु ह्यणवस्वात्मन एव बोधने विषयीकरणे काचिदप्युपपत्तिर्भवतां महाभतीनामपि यदानप्रतिभाति अतएवात्मनः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवथा

असंगास्तु यतो ब्रह्मन्भवामो निर्द्वयायतः ॥ अस्मत्तो नैव भिन्नोऽस्ति यतो यं जगदीश्वरः ४५० एवमुक्ते यत्तान् प्राह ब्रह्मालोकगुरुः सुरान् ॥ यूयं यदा द्वयात्मानस्तदा
ज्ञानात्कथं सुराः ॥ पश्यंत्यात्मानमत्रैतं भवन्तो द्वयवर्जिताः ४५१ एवमुक्ते सुराः कुर्वन् ब्रह्माणं पुनरेव तम् ॥ उपपत्तिवयं ब्रह्मन् जानीमो नात्मबोधने ॥ आत्मानमपि
जानीमः प्रमाणं भगवानिह ४५२ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्मा तान् सुरान् ब्रवीदुरुः ॥ उपपत्तियतो नैव भवन्तः स्वात्मबोधने ४५३ पश्यंति बुद्धिमंतोऽपि सर्वशास्त्रविशारदाः ॥
ततो यूयं स्वप्रकाशाः सर्वभेदविर्जिताः ४५४ आत्मनः संविदोऽपि यदा भेदो भवेत्तदा ॥ उपपत्तिः कथं नाम न भायाद्भवतामिह ४५५ आनंदात्मास्वयं ज्योतिर
द्वयोऽभगवान्परः ॥ न च भेदोऽत्र कोऽप्यस्ति तस्मिन् ब्रह्मरूपिणि ४५६ यदा यमहस्मस्मीति ज्ञायते द्वयवर्जितः ॥ आत्मा तदान कोऽप्येष भेदो भाति स्वयं प्रभे ४५७
अवाङ्मनसगम्यो यस्य सर्वभेदविर्जितः ॥ व्यवहार्यो न कस्यापि भवेदात्मा कथंचन ४५८ अतएव तमात्मानं गुरुर्यो मौनतः सदा ॥ आदिशंति निजान् शिष्यान् व्यव
हारविर्जितम् ४५९ वचसो मनसस्तद्वत्प्रवृत्तिः सत्यं सत्यपि ॥ सदसद्वपनिर्मुक्ते कथमात्मानि सा भवेत् ४६०

रयत विषयतयोपलंभे त्वनात्मज्ञत्वप्रसक्तिरुक्तैवेति द्वयोर्भावः ४५३ । ४५४ यदि संविद्व्यपेण तद्विषयरूपेण आत्मनः स्वरूपे भेदोऽभास्ततोऽभविष्य तदा विषयविषयीभावो काचिदुपपत्तिर्भवतामस्फु
रिष्यदेव इदानीं तु संविदेकरूपतया वधारितस्यात्मनो विषयत्वे उपपत्तेरस्फुरणाद्विषयताया अभ्यास एवेत्याह आत्मन इति । यद्यत्माप्यर्थस्य संप्रतिपक्षार्थस्य च वास्तवो भेदः स्यात्तदा तयोर्विषयावि
षयीभावे भवतामुपपत्तिर्भायात्स्फुदेवेत्यर्थः ४५५ अत्र तु संविदेकरूपे आत्मनि न कोऽपि भेद इत्याह आनंदात्मेति । स्पष्टम् ४५६ अत्र भेदाभावे नु भवं प्रमाणयति यदा यमिति । अयमात्मा यदा
अहमिति अस्मीति वा प्रत्यग्रूपेण भासते तदैतस्फुरणप्रथमक्षणसमाधौ वा तदास्मिन् विषयविषयीभावः केन दृष्ट इत्यर्थः ४५७ न च व्यवहारबलेनात्र भेदापादनं युक्तं आत्मनि व्यवहारयोग्यताया एवाभावा
दित्याह अवाङ्मनसेति । व्यवहारकारणाभ्यां वाङ्मनसाभ्यां परत्वात् तद्विषयेण भेदेन च वर्जितत्वादयमात्मा केनापि न व्यवहार्य इत्यर्थः ४५८ न चोपदेशानुपपत्तिर्मीनेनापितत्संभवादित्याह अत
एवेति । अतोऽप्यवधार्यत्वादेव आदिशंति उपदिशंति ४५९ अवाङ्मनसगम्यत्वे हेतुस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चाभ्यां सदसत्पदवाच्यभ्यां विविक्तत्वमाह वचस इति ४६०

असत्यवित्यातुच्छेयंसतीवस्यात्स्वकार्यतः ॥ आत्माश्रयत्वाच्चततोव्यवहार्याहिसाभवेत् ४६१ तत्रस्थितस्तुभगवानीश्वरःस्वात्मबुद्धितः ॥ व्यवहार्यःकदाचि
 त्सरूपवान्जीवईरितः ४६२ हिरण्यगर्भःप्रथमंकार्यमाधिक्यमागतः ॥ य सदेवोत्रजीवःस्यादीश्वरश्चातिशक्तिमान् ॥ विराडपितथाप्रोक्तोभगवान्भूतभावन्नः
 ४६३ तत्रायंसर्वदाध्यात्मरूपएवंप्रकीर्तितः ॥ प्राज्ञश्चतजसस्तद्वद्विश्वावस्थाचयास्थिता ४६४ अवस्थात्रयगोदेवोजीवइत्यभिधीयते ॥ शब्दभेदात्तत्स्त्वेते
 जीवईशादिकाःस्मृताः ४६५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तंपरंरूपंतदेवहि ॥ आनंदात्मस्वरयंज्योतिस्तुरीयमितिगीयते ॥ व्यवहारप्रसिद्धचर्थमवाङ्मनसगोचरः ६६
 मयाप्येवंसर्मादिष्टोभवतांसमहेश्वरः ॥ अवाङ्मनसगम्योपिधर्मानारोप्यकांश्चन ४६७ भवद्भिःसतुदेवाःकिंज्ञातो नज्ञातएववा ॥ इत्युक्तेतमथप्रोचुर्ब्रह्माणंसक
 लाःसुराः ॥ किंमोभगवन्नत्रतुभ्यंहिगुरवेवयम् ४६८ विदिताविदितादन्योयतआत्मात्वयेरितः ॥ ज्ञातोपिततएवायंनज्ञातइववर्तते ४६९ एवमुक्तेपुनर्ब्रह्माता
 नुवाचसुरान्विभुः ॥ अद्वयंनित्यशुद्धादिगुणंपूर्वमुदीरितम् ४७० ब्रह्मविद्भिर्हि विज्ञानमुपदेष्टुमहेश्वरः ॥ पुनःपुनर्यदात्मायंशिष्येभ्यउपदिश्यते ४७१

दिष्टइति ४६७ ज्ञातोवैपइत्यादिप्रंथोक्तेपश्चोत्तरेवर्णयति भवद्भिरितिद्वाभ्यां । हेदेवाःसमदुक्तआत्माकिंभवद्भिर्ज्ञातो नवेतिब्रह्मणोक्तेपृष्टेसतिअथतंब्रह्माणंसुराइतिप्रोचुः इति किं हेभगवन्नतुभ्यं
 गुरवेपृच्छतेअवश्यंयवक्तव्यत्वेपिज्ञातत्वाज्ञातत्वयोर्मध्येऽन्यतरत्किंभूमउभयोर्वाधात् यतोभवदुक्तआत्माविदिताज्ज्ञानगोचरादविदितादभासमानाक्षपरोविलक्षणोभवतिततउभयवैलक्षण्यादेवंवदामः
 अयमात्माज्ञातोपिभासमानोपिनज्ञातइववर्ततेअविषयत्वादितिद्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ एवंदेवैस्त्वंपदार्थतयापथावदात्मानि विज्ञातेसत्यथब्रह्मातद्वाएतदित्यादिप्रंथेनतत्पदार्थतयातमेवात्मानं
 देवेभ्यउवाचेत्याह एवमुक्तेइति । एवंदेवैरुक्तेउत्तरेदत्तेसतितान्सुराप्रतिउदीरितंपूर्ववर्णितमेवात्मानमदृषादिलक्षणंपुनरुवाचेत्यर्थः ४७० दुरवगमस्यात्मनःपुनःपुनरभिधानेपिज्ञामिताख्यस्व
 पुनरुक्तिरूपदोषस्यनप्रसक्तिः अनेकविपर्ययासनानाक्षयरूपफलेनसफलत्वादित्याह ब्रह्मविद्भिरिति । विज्ञानमुपदेष्टुंपृच्छेत्तर्ब्रह्मविद्भिर्नृपायमात्माशिष्येभ्यःपुनःपुनरुपदिश्यतेतदातैःशिष्ये
 रनादिविपर्ययदुर्वासनारूपमतिबंधापायेनहर्षपथात्थात्मानंलभ्यतेतत्स्तेतत्फलमभिसंवायब्रह्मापुनःपुनरात्मानमुक्तवानितिद्वयोरर्थः ४७१

तदादुर्वासनात्यागाद्दृढतैरवगम्यते ॥ ततोब्रह्मातमात्मानमुक्तवांश्चपुनःपुनः ४७२ अभिध्यायपुनश्चैतमिदमाहसुरान्प्रति ॥ ओंकारपरिपूर्णतमात्मानंपरिप
श्यत ॥ तदादुर्वासनाःकाश्चनभविष्यन्तिवःसुराः ४७३ भवतामात्मनोज्ञानात्क्षीणादुर्वासनायदा ॥ तदाभवन्तस्तद्ब्रह्मभविष्यन्तिनसंशयः ७७४ आत्मनोत्रय
दाज्ञानमोंकारस्यास्यकुर्वते ॥ भवन्तस्तर्हिमाखेदमवगच्छन्तिकर्हिचित् ४७५ व्यवहार्योहमायोयंभवद्भिरमरोत्तमाः ॥ आत्मासएवसत्यंतद्ब्रह्मयत्कीर्तितंमया ॥
४७६ यद्ब्रह्मनतदन्यत्स्यादात्मनोस्मात्कथंचन ॥ इतिसर्वात्मनात्मानमवगच्छतसर्वथा ॥ अत्रवःसंशयोमाभूत्कदाचिदमरोत्तमाः ४७७ ओंकारःसत्यरूपो
यआत्माब्रह्ममयेरितः ॥ अमुमात्मतयानित्यंपंडिताएवजानते ४७८ एतदात्मस्वरूपंयच्छब्दाद्यैःपरिवर्जितम् ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाणांयेविषयाःपरिकीर्तिताः॥
व्यापारैरपिसर्वेषामनःप्राणादिजैरपि ४७९ इंद्रियैश्चतथाबुद्धिमनःप्राणादिकैरपि ॥ पंचभिश्चमहाभूतैर्भौतिकैरपरैरपि ॥ माययाचतथाशून्यःसर्वधर्मविव
र्जितः ४८० सच्चिदानंदरूपोयःपूर्ववःपरिकीर्तितः ॥ एवंभूतोपिसततंवेदातिष्वैवगम्यते ४८१ स्वप्नोब्रह्मविज्ञानात्सकृदेवविभातिसः ॥ असकृत्ज्ञानरूपो
यमानंदात्मा महेश्वरः ४८२ एवंसर्वगुणैर्युक्तमात्मानंनिर्द्वयंसुराः ॥ अहंसएवसोहंचसर्वभेदविवर्जितः ॥ पश्यतैवसदात्मानंयूयंसर्वात्मबोधतः ४८३

तन्व्यइत्यर्थः ४७७ एवंमहावाक्येनाखंडतयावर्णितस्यात्मनो निर्विशेषतास्फोरकान्बुविभातत्वात्तान्त्वमीन्व्याचष्टे ओंकारेतिपञ्चभिः । यओंकाररूपः सत्यरूपश्चात्मावर्णितः अमुमात्मत्वेनपं
डिताः सूक्ष्मधियएवजानतेनस्थूत्रदर्शिनइत्यर्थः ४७८ एतदात्मेति । उक्तमात्मनोरूपंशब्दाद्यैर्भूतगुणैर्ज्ञानैर्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणांचयेविषयाव्यापाराश्चतैश्वर्जिततथात्मनसः प्राणबुद्ध्यादीनांव
व्यापारैर्वर्जितमित्यर्थः ४७९ इन्द्रियैरिति । तथेन्द्रियादिभिर्मायान्तेः पदार्थैः शून्यः सर्ववर्मेवर्जितश्चेत्यर्थः ४८० औपनिषदत्वंविवृणोति सच्चिदानंदेति । युष्मान्प्रतियः सदादिलक्षणआ
त्मावर्णितः समुत्भूतः स्वप्रकाशोपिवेदातेष्वपनिषत्स्वेवप्रतिपाद्यइत्यर्थः ४८१ सुविभातादिपदत्रयार्थमाह स्वप्रभइति । अयमानंदरूपोमहेश्वरोयतः स्वप्रभस्ततः सुविभातइत्युक्तः यतश्चब्रह्मवि
ज्ञानात्सकृदेकवामिविभक्तिनिरावरणोभवतिपुनरावरणस्यानदिरनुत्पादात्ततः सकृदिभातइत्युक्तः यतश्चवृत्तिज्ञानप्रतिबिंबितरूपेणपुनःपुनर्भातिततः सर्वतः पुरतोविभातइत्युक्तइत्यर्थः ४८२ अ
यमित्यादिप्रथमस्यक्रमेणार्थमाह एवमित्यादिना । एवंवर्णितविषयात्मानंद्वैततत्त्वंप्रदार्थयोर्व्यतिहारणयुग्मपश्यतेवसाक्षात्कुरुतेव कथंभूतायुग्मसर्वोत्तमोबोधेनसर्वभेदविवर्जिताइतिसंबंधः ४८३

एवमुक्तेति । सभगवान्ब्रह्मातान्देवानिदं प्रच्छ इदं किं हे देवा एषमनुपदिष्टात्मा भवद्भिः किं ह्यः साक्षात्कृतो न वेति ४८४ पूर्ववदिति । एवं पृष्टा देवाः पूर्ववदेवात्मनो विदिता विदिताभ्यां वेति ४८५ एवमुक्तेति । एवं गुरुणा पृष्टे सति देवा उत्तरमाहुः हे भगवन् पूर्वनिराश्रयं निराधारमात्मानमुपदिश्याधुना तस्याधारं कथं पृच्छसि कीदृशमाधारं स्वयं पूर्वमनुकमिति पृथः ४८७ यतो लोकेऽपि फलावस्थादात्रादेः फलांतरं जायमानं न दृष्टं किं त्वं कुरु वृक्षाद्यवस्थादेवेत्यर्थः ४८९ पुनश्चेतानिति । एतान् देवांस्तद्विज्ञानपरिपूर्तिपरीक्षार्थं पुनरेवमुवाच एवं कथं भो देवा यूयमाश्रयं रूपं अत्याश्रयं रूपमायाया अपि ब्रह्मरूपेण सत्ता प्रदत्त्वा दित्यर्थः ४९० एवमुक्ता इति । ततो देवैरिदमुक्तं सर्वस्यापि पदार्थजातस्य ब्रह्मरूपेण तथात्वादस्मात्स्वेव तथावधारणमनुकमिति त्यर्थः ४९१ पुनरेतानिति । इत्थं वदतो देवैः प्रतिपुनरिदं ब्रह्मा प्राह हे देवा एवं सति दृश्यपदार्थानां घटादीनामपि ब्रह्मरूपेणाश्रयं तथा ज्ञातत्वे सत्याश्रयं रूपवद्ब्रह्म ह दंतयापि भवद्भिर्न ज्ञातमित्यायाति ततश्च मणवानुसंधानपूर्वकमस्माभिर्ज्ञातं आत्मैवेवं कस्माच्चोच्यते इत्यर्थः ४९२ इत्युक्ता इति । इत्थं परीक्षायै पुनः पृष्टा देवा एनं ब्रह्माणमिदं मृचुः इदं किं एकत्वात् सर्वत्रेह स्वभावो यमात्मा ज्ञातो न भवत्यपि यत्त्वात् अविज्ञातो न भासमानत्वात् उभयात्मा ज्ञातत्वा ज्ञातत्वयोः समुच्चयवांश्चनविरोधात् ततो ज्ञातत्वादेरन्यतरावधारणसमुच्चययोरसंभवादमुमात्मानं ज्ञात इत्याकारेण कथं वदामो वक्तुं प्रभवाम इत्यर्थः तथा च बाधासमानाधिकरण्येन सर्वत्र ब्रह्मत्वमुक्तमिति न प्रत्यक्षव्याघात इति भावः ४९३ एवमुक्ता इति । तर्हि स्वानुभवसिद्धो यमस्माकमात्मैवेवं वदतेति ब्रह्मणो दिते कथिते सत्यतो विषयत्वप्रसंजकमात्मनो विशेषणं किमपि वक्तुं प्रभवामः शकुम इत्यर्थः ४९५

प्रभवामइति । प्रथमं पूर्वावापि निगदव्याख्यातंत्रयम् ४९६ । ४९७ । ४९८ एवमुक्तइति । एवंकृतकृत्यताबोधकानिदेववाक्यानिश्रत्वापिब्रह्माएतान्देवान्ज्ञानदाढ्यायपरीक्षय
 न्सन्निदंमाह ४९९ इदंकिमित्यतआह प्रार्थनाचेति । यद्यतोभवद्भिर्मांप्रतिप्रार्थनानमस्कारौकृतैतेनहेतुनाममप्रसादातिशयातपुनःप्रश्रेभवद्भिर्नभेतव्यंत्रसितव्यमित्यर्थः ५०० तथाचहृदतः
 शंकाशुकोपिवारयितव्यइत्याह यृयमिति ५०१ एवमुक्तसुराइति । एवंब्रह्मणोक्तसतितंब्रह्माणंस्वकीयंगुरुदेवादमाहुःहेभगवन्सिद्धरूपस्यात्मनोवर्णनप्रसंगेसाध्यरूपेणात्मनाव्यतिरिक्तावि
 लक्षणाएषानुज्ञाअनुजानीध्वमित्याकारिकाअपूर्वाप्रकृतासंगतासमीरितेत्यतोऽनोस्माकंपूर्वोक्तैर्यसंशयोभवतीत्यर्थः ५०२ इत्युक्तस्तानिति । एवंप्रार्थितोब्रह्माप्राह मयासाध्यरूपाअनुज्ञानो
 क्तार्कित्वद्वैतात्मरूपैवोक्तायतोऽेतविस्मरणापशक्त्याख्यप्रणवावस्थावाच्योऽनुज्ञारूपआत्मानुसंवेपइतिमयोक्तमित्यर्थः ५०३ एतावच्छ्रुत्वादेवाःप्रकारांतरेणगुरोःप्रतिकर्तुमशक्तानमस्कारेण

प्रभवामोनमस्तेस्तुगुरोलोकपितामह ॥ परीक्षार्थत्वमस्माकंपृच्छसीतिसुनिश्चितम् ॥ अस्मानज्ञसमोभूत्वासर्वज्ञोजगदीश्वरः ४९६ परीक्षांकुरुमाऽतस्त्वंक
 तार्थाहिवयंकृताः ॥ त्वयातुभ्यंनमस्तेस्तुचिदानंदात्मदायहि ४९७ प्रसीदास्माकमनिशंशिष्याणांभगवन्गुरो ॥ अस्माभिर्दुर्लभलब्धंत्वत्प्रसादान्महेश्वर ॥
 ४९८ एवमुक्तोपिदेवैःसपुनरेवपितामहः ॥ प्राहेतान्सुदृढज्ञानप्राप्त्यर्थंहिपरीक्षयन् ४९९ प्रार्थनाचनमस्कारोभवद्भिस्तुक्तोहियत् ॥ मांप्रतीहामरास्तेनन
 भेतव्यंकदाचन ५०० यूयंपृच्छतयश्चास्ति संशयोहृदिसंस्थितः ॥ भवतांतमहं प्रच्छेत्स्याम्येवनसंशयः ५०१ एवमुक्तसुराःप्राहुस्तंगुरुंस्वात्मनस्तदा ॥
 आत्मनोव्यतिरिक्तेयमनुज्ञाकात्वयेरिता ॥ अस्मान्प्रत्यनुजानीध्वमितिःसंशयोस्तिहि ५०२ इत्युक्तस्तानुवाचायंब्रह्मालोकपितामहः ॥ यानुज्ञाभवतांप्रो
 क्तमयानैषात्मनःपृथक् ॥ अनुज्ञारूपआत्मायंभवद्योत्रप्रकीर्तितः ५०३ इत्युक्ताःपूर्ववदेवाःकृतवंतोनमस्क्रियाम् ॥ ब्रह्मणेगुरवेस्वेषांप्रसीदेतिवचोन्विताः
 ५०४ एवंपुनःसुगन्ब्रह्मादिष्टवान्परमेश्वरः ॥ कौतूहलंहियत्राभूद्भवतःस्वात्मवेदिनः ५०५ संसारशूलमूलस्यनाशनंज्ञानमीरितम् ॥ इदंयत्पृष्ठवानादौभवा
 न्मांश्रद्धयान्वितः ५०६ यदुक्तंविस्तरग्रंथात्संक्षेपात्तद्वदाम्यहम् ॥ अहमज्ञइतिप्रोक्तामायादृश्यातदुत्थितम् ५०७ दृश्यंसूक्ष्मंतथास्थूलदेहद्वयमुदीरितम् ॥
 भूतभौतिकरूपंतदधिदेवादिभेदवत् ५०८ स्थूलंजागरणंप्रोक्तंसूक्ष्मंस्वप्नइतीरितम् ॥ अविद्यासुप्तिरित्युक्तात्रयंहयमिदंसदा ५०९

स्वात्मानमेवार्पितवंतइत्याह इत्युक्ताःपूर्ववदिति । स्वेषांसर्वदेवानांगुरवेब्रह्मणेनतित्तचक्रुःप्रसीदभगवन्नितिचोचुरित्यर्थः ५०४ देवैर्महतायत्नेनब्रह्मणोलब्धेयंविद्येतिदुर्लभत्वंसूचयन्नुपसंहरति
 एवंपुरेति । आदिष्टवानुपदिदेश यत्रार्थेभवतोमदंतेवासिनःपूर्वंप्रथेनविज्ञातात्प्रतत्त्वस्यापिकौतूहलमुत्कटजिज्ञासारूपमभूदित्यर्थः ५०५ एतदध्यायोक्तविज्ञानस्यमुमुक्षुणामवश्यसंपादनी
 यत्वंदर्शयन्नाह संसारिति । संसाररूपशूलस्यमूलभूतयदज्ञानंतत्प्यनाशकमेतज्ज्ञानमुक्तयत्त्वयाग्रंथादौपृष्टमित्यर्थः ५०६ ओतमित्यादेश्वरमश्लोकस्यार्थमुपवृत्त्यति यदुक्तमित्यत्रयोदशभिः ।
 विस्तरशालिनाग्रंथेनयदुक्तंतत्संक्षेपेणश्रयतां अहमज्ञइतिदृश्यानुभूयमानामायाकारणशरीरमित्युक्तास्तथाः समुत्थितंजातंदृश्यंतुस्थूलसूक्ष्मदेहभूतद्विविधंयद्भूतभौतिकरूपमधिदेवादिभेदशालिचेति ॥ २३ ॥
 द्वयोरर्थः ५०७ । ५०८ तानिचस्थूलसूक्ष्मकारणानिपथाक्रमेणजागरणादिरूपाणिहेयानीत्याह स्थूलमिति ५०९

एतन्नयादिति । उक्तावस्थाप्रयाद्विर्कतत्वंतुतुरीयमित्युक्तंतदपोतादिभेदश्रुतिविधिमित्यर्थः ५१० तत्रौतैलक्ष्यति देहाभिमानइति । अविदेवसाक्षिणोहेताओतायाअवस्थाः तल्लभेचश
रीरत्रयाभिमानःप्रतिर्वेकइत्यतउकदेहाभिमानेगलितेइति । तथाचयदापुमान्विद्वान्देहत्रयाभिमाननिवृत्त्युत्तरंस्थानदशायांवर्तमानोबाह्यांतररूपंयथास्थितंविश्वंब्रह्मेत्यनुभवतितद्विभवासकं
चेतन्यमोतमिति विदुः कीदृशमो तुरीयभेदानामध्येप्रथममित्यर्थः ५११ अखिलंमिथ्यात्वेनसविकल्पकसमाधौभासयचैतन्यमनुज्ञातेतिपुल्लिगनामोच्यते स्वसत्तादानरूपानुग्रहेणगौरवशालि
त्वात्सतुरीयस्याद्वितीयोभेदइत्याह अहंब्रह्मेतिचेति । भेदविवर्जितंवायितभेदविश्वंब्रह्मरूपंप्रपद्यतेभासयति कीदृशः ध्यातृध्यानादिभेदशालिसविकल्पसमाधिस्थः एवंसर्वानुग्राहकत्वेसतितचै
तन्यमनुज्ञाताइतिवाच्यंतुतुरीयरूपेपुद्वितीयमितिगीयतेइत्यर्थः ५१२ यदास्वसत्ताकार्पणेनासत्तामापन्नस्यद्वैतस्याभावनिविकल्पकसमाधिस्थःप्रपद्यतेतदातच्चैतन्यमनुज्ञेतिदर्शितंयुत्पत्तिरेन
नाम्नाभिधीयतेसतृतीयोभेदइत्याह यदावेइति । तत्त्वंपरमाथभूतमाकृष्टविश्वसत्ताकमितियावत् एतादृशमात्मानमधिगच्छति किंकृत्वा ध्यात्रादिभेदतिरस्कृत्यापोत्य सोयमनुज्ञात्य

एतन्नयात्परंतुरीयमिति कीर्तितम् ॥ चतुर्थातदपिप्रोक्तमत्रवेदांतवादिभिः ५१० देहाभिमानेगलितेबहिरंतर्यदापुमान् ॥ विश्वंब्रह्मेतिजानीयादोतंतत्प्रथमं
विदुः ५११ अहंब्रह्मेतिचयदाविश्वंभेदविवर्जितम् ॥ ध्यातृध्यानादिभेदेनसमाधिस्थःप्रपद्यते ॥ अनुज्ञातातदैवंतद्वितीयमितिगीयते ५१२ यदावैतत्त्वमा
त्मानंस्वाशःस्वयंपुमान् ॥ ध्यातृध्यानादिभेदंततिरस्कृत्याधिगच्छति ॥ तदानुज्ञेतिभेदोयंतृतीयःपरिकीर्तितः ५१३ ब्रह्मज्ञानाग्निनादुःखशूलमूलविना
शने । दावाडभनसातीतंपश्यन्नपिनपश्यति ५१४ आनंदात्मानमद्वैतंस्वप्रभंपरमेश्वरम् ॥ आत्मानंवापरंवापिभेदंवाऽभेदमेवच ५१५ जीवन्वापिमृतोवापि
कदापिभेदमेवमाह भनसगोचरम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतंसदाद्वारवतीस्थितम् ५१६ सर्वाश्रयविहीनंतंसर्वभेदविवर्जितम् ॥ अमायंस्वप्रभंनित्यंभासमानं
गुणे ॥ पश्येदपश्यन्नेवेदमितिज्ञानमिदंस्मृतम् ५१७ गंधर्वनगरंयद्वद्गनेपरिकल्पितम् ॥ आनंदात्मनिमायादितथैवेहापिकल्पितम् ५२० गगनस्ययथा
गिगंधर्वनगरस्थितिः ॥ अज्ञानादात्मनस्तद्वन्मायाद्युत्थितिरीरिता ५२१

तृतीयोभेदइत्यर्थः ५१३ तुरीयस्यतुरीयभेदमविकल्पाख्यवर्णयति ब्रह्मज्ञानाग्निनेतित्रिभिः । ब्रह्मज्ञानरूपेणाग्निनादुःखशूलमूलभूतस्याज्ञानस्यदाहेसतियदावागाद्यतीतंभासमानानंदरूपमा
त्मानंपश्यन्नपिनपश्यति अविषयत्वेनपश्यतीतियावत् स्वःपरइत्यादिरूपंभेदतदभावंवाजीवन्नस्मिन्मृतोस्मीत्यादिविशेषवानाधिगच्छति इदंचैतन्यरूपमविकल्पाख्यंतुयस्यतुरीयस्यतुर्थरूप
मितित्रयाणामर्थः ५१४ । ५१५ । ५१६ यथाचभेदशालितारूपदोषेणजागरणाद्वित्रयहेयं तथातुरीयभेदेषुओतादित्रयमपितेनैवदोषेणहेयमित्याह त्यजेदिति ५१७ चरमरूपमेवचालं
बनीयमित्याह अविकल्पमिममिति । द्वारवत्यांतनुरूपायांस्थितंसदाराजमानंपश्येत् किंकुर्वन् इदमित्याकारेणपराग्भावेनापश्यन्सन् इदंपरमफलभूतज्ञानस्वरूपमतमिति स्फुटमन्य
हयोः ५१८ । ५१९ इदमेवचज्ञानमस्यशास्त्रस्यप्रयोजनमितिवक्तुमवविज्ञानेऽसंभावनानादृष्टातैवारयति गंधर्वेत्येकादशभिः । कल्पितमारोपितं मायादिमायाप्रभृतिद्वैतं इहवर्णितं आ
नंदात्मनि ५२० यथाचगगनस्यकल्पितएकदेशेगंधर्वनगरकल्पनागगनस्वरूपाज्ञानप्रयुक्तातथाआत्मनःकल्पितैकदेशेमायादिइत्येत्याह गगनस्येति ५२१

॥ यथाचगगनतत्त्वज्ञानाद्वर्धनगरस्यलयोबाधस्तथेहाप्यात्मज्ञानादृश्यजातस्येत्याह गगनेत्रेति । लयं व्रजेदितिसंबंधः ५२२ तत्त्वज्ञानान्न केवलं विकाराणां प्रवलयः किंतु तन्मूलाज्ञानस्यापीत्याह गगनेति । अथापरोक्षभ्रमबाधायापरोक्षज्ञानमेवापेक्षितमित्यत्र दृष्टांतमाह परोक्षेति । दिग्मोहोदिग्भ्रमः ५२४ एक एवात्मामायाख्येन स्वरूपाज्ञानेनानेकवाभातीत्यत्र दृष्टांतमाह यथेति । शयानः स्वप्नावस्थयात्मनः स्वरूपस्याज्ञानान्महेश्वरोप्यनेकोजात इत्यर्थः ५२५ ननु भासमानात्मनिकथमज्ञानस्थितिरिति चेदघटितघटनाक्षमात्तत्त्वभावादेवेत्याह मायैवेति । एषाऽज्ञानरूपं बलं सामर्थ्यम् ५२६ एवं विधाया अपि निवृत्त्युपायमाह आनंदात्मनीति । आनंदरूपे देवानां च भुरादीनां सन्निधिमित्रेण ईशेनियं तरिप्रतिभेदविवर्जिते प्रत्यग्रूपेण भेदवर्जिते आत्मनियते दांतवा तत्त्वज्ञानमखंडाकारवृत्तिरूपं तस्माद्भूतादिषामायावृत्तिकीवनश्रयतीत्यर्थः ५२७ पूर्वसाक्षित्वेनास्याः साधकोप्यात्मावृत्त्यारूढरूपेण बाधको भवति यथा काष्ठस्य भासकोप्यग्नौ ह्योहो भेदक इत्येवावेदयज्ञाह आत्मन इति । एषामाया आत्मनः साधकान्न बिभेति तज्जात्प्रतिबिंबात् श्रौतविज्ञाननिष्ठा तु बिभेतीत्यर्थः ५२८ एतदेव स्फुटयति अनाद्यनंतं इति । अनादेरनंताया ब्रह्मबोधं

॥ यथाज्ञाते गंधर्वनगरं लयम् ॥ व्रजेदात्मनि विज्ञाते तथा मायादिकं लयम् ५२२ गगनज्ञानतोयद्वद्गगनज्ञानसंक्षयः ॥ आत्मज्ञानात्तथैवात्माज्ञाननाशोपि निः ५२३ परोक्षज्ञानतोयद्वदिहोहोत्रानुवर्तते ॥ परोक्षज्ञानतस्तद्वन्मायादिरनुवर्तते ५२४ यथाशयानः पुरुष एक एव व्यवस्थितः ॥ आत्माज्ञानादनेकः स्वमेव महेश्वरः ५२५ मायैषा दुर्घटा तद्वद्दुस्तराचातिदुःखदा ॥ संसारशूलजननी स्वबलेनैव सिद्धयति ५२६ आनंदात्मनि देवेशे प्रतिभेदविवर्जिते ॥ सर्वज्ञात्माज्ञानाद्विनश्यति न चान्यथा ५२७ आत्मनोपि भयं नैषा कदाचिदधिगच्छति ॥ आत्मजाच्छ्रुतिविज्ञानाद्वीतस्तिष्ठति सर्वदा ५२८ अनाद्यनंतं रूपमायः पंडितैः सदा ॥ उपायस्त्वेक एवायं दृष्टो नाशयनापरः ५२९ मायापि शाची भूतानां भवभोतिकरी सदा ॥ आत्मज्ञानाभिधं मंत्रं दृष्ट्वा नाशं प्रयातिसा ५३० शांते गुणसंपन्नो मुमुक्षुः सर्वदा ततः ॥ मायापि शाची भीतः सन्भावनादिसमन्वितः ॥ संपादयेदितदज्ञानमिति शास्त्रार्थ ईरितः ५३१ एतावदेव कर्तव्यं पुरुषेण मुमुक्षुः ॥ नातः परं परं कुर्वन्पतत्येव न संशयः ५३२ इति ते विद्यमानानां विदांतानां भयेरितम् ॥ उपासनाविरहितमात्मज्ञानं सदा घनम् ५३३

विना अंतहीनायाश्च मायाः प्रक्षयाय श्रौतविज्ञानरूप एवोपायः पंडितैर्दृष्ट इति ५२९ अमुमर्थं रूपकेण द्रष्टव्यं मायापि शाचीति । भूतानां प्राणिनां जनिमृतिप्रवाहरूपस्य भयस्य कर्त्री मायारूपा पिशाची वर्तते सा च ब्रह्मज्ञानमकरहस्यमंत्रेणैव नश्यतीत्यर्थः ५३० फलितमाह शांत्यादीति । ततः शांत्यादिगुणशाली मुमुक्षुर्मायापि शाची भीतो भावनया चित्तैकाग्र्येण आदिपदप्राप्त्यगुरुपस त्यादिनाच युक्तः सन्नित्युक्तः ज्ञानं संपादयेत् एतदस्य वेदांतशास्त्रस्य प्रयोजनमित्यर्थः ५३१ एतावदेवेति । मुमुक्षोः पुरुषस्य कर्तव्यपत्नो हेतुमेतावदुक्तज्ञानं सिद्धिपर्यंतमेवातो ज्ञानाभ्यासात्परमन्यत्तु न कर्तव्यं यतो न्यकरणेन संसारपात इत्यर्थः ५३२ गुरुः शिष्यायोपदेशपरिपूर्तिमाह इति ते इति । विद्यमानानामुपलभ्यमानग्रंथानां वेदांतानामुपनिषदां प्रतिपाद्यभूतमात्मज्ञानमि त्यनुभ्यमुक्तं कथं उपासनाप्रतिपदकवेदांतभागार्थप्रदर्शनरहितं यथाभवति तथैति वचनरूपक्रियाविशेषणं कीदृशमात्मज्ञानं सदा घनं सर्वकालेषु घनोदाहर्यस्य तत्तथा 'घनः सान्द्रं दृढं दृढं' इति विश्वप्रकाशः । ज्ञानांतरं हि सदा विविधत्वादिपदोपपत्तौ शिष्यमप्यमात्वरूपमवश्यं याति प्रकृतं ज्ञानं तु शुद्धात्मनो चरत्वात्सदा दृढमेवेति भावः ५३३

एवमात्रपदपूर्वोक्त्या किमप्युक्तं तु मिच्छति पूर्ववत्प्रश्नोक्त्या अतः परमिति । एतदुत्तरमात्मविज्ञानार्थं प्रष्टव्यं कर्तव्यं वा नास्तीति ५३४ एवमुपदेशेन कृतकृत्यतां नीतः शिष्यः परान-
पिकृतकृत्यतां निनायेत्याह श्रुत्वैतदिति । उपासनकर्मविचाररहितनिर्गुणात्मविज्ञानं सर्ववेदांतमतिपादितं श्रुत्वा कृतकृत्यः सन्नतिस्तुतिभ्यां गुरुं पूज्यनिजशिष्येभ्य उक्तवान् येः शिष्यैर्बहुलीकृत-
मिदं ज्ञानमस्मिन्कलिकालेऽपि लभ्यते इति द्वयोरर्थः ३५ । ३६ तस्य बहुलीकृतत्वे हेतुतया आत्मपुराणरूपेण तस्य परिणमनमाह संसारेति । हियत इदं पूर्वोक्तं विज्ञानमात्मपुराणं सत्प्रवृत्तपरिणतं
कीदृशमात्मपुराणं वेदार्थघटितत्वाग्मीमांसाभ्यामेवेदतुल्यं तदुक्तं 'मीमांसासंज्ञकस्तर्कः सर्ववेदसमुद्भवः । सवेदो तोरुमांसासंकाष्टांबुलवर्णयथा' इति यथारुमांलवणाकरमांसांकाष्टादिलव-
णमेव भवति तथा सर्ववेदोत्थिताग्मीमांसावेदे एवेति तदर्थः एतेन स्त्रीशूद्रादेरत्रानधिकार इति सूचितं ५३७ अस्मिन्प्रसिद्धं पुराणलक्षणं समन्वितं करोति सृष्टिरिति । सर्गपदोक्ता विश्वस्य सृष्टिस्तदुप-
लक्षिता स्थितिश्च तथा प्रति सर्गः संहारोऽस्मिन् ग्रंथे तिष्ठति प्रतिपाद्यते तथा भूतानामाकाशादीनां भौतिकानां विराडादीनां चवंशोत्रतिष्ठतीत्यर्थः ५३८ मन्वंतरसत्त्वमप्यत्र दर्शयति स्वायंभुवस्येति ।

अतः परं न किंचिद्विप्रष्टव्यमवशिष्यते ॥ चिदानंदात्मविज्ञाने वक्तव्यं वाक्यं च न ५३४ श्रुत्वैतत्सकलं शिष्यः सर्ववेदांतसंस्थितम् ॥ निर्गुणस्वात्मविज्ञानमुपासा-
दिविवर्जितम् ५३५ कृतकृत्यो गुरुं स्वस्य नत्वास्तुत्वा प्रहृष्टधीः ॥ उक्तवान्निजशिष्येभ्यो यैरिदं बहुलीकृतम् ॥ लभ्यते कलिकालेऽस्मिन् बहुदुःखप्रदेनृणाम् ५३६
संसारशूलमूलानां मायादीनां विनाशनम् ॥ इदमात्मपुराणं हि प्रवृत्तवेदसंमितम् ५३७ सृष्टिः स्थितिश्च संहारो विश्वस्यास्मिन् हि तिष्ठति ॥ भूतानां भौतिकानां च
वंशोपि च महानयम् ५३८ स्वायंभुवस्य च मनोः कीर्तनं चात्र विद्यते ॥ यस्मिन्मन्वंतरं सर्वमंतर्भवति सर्वदा ५३९ व्यापारा अपि वंश्यानां भूतादीनां महात्मनाम् ॥
राज्ञां यशांसि कीर्त्यते पुराणेऽस्मिन्ननेकधा ५४० अस्मिन्नल्पोपि नैवार्थो वेदमूलविवर्जितः ॥ विद्यते ब्रह्मसूत्रादौ कीर्तितो योत्र स स्मृतः ५४१ इदं गुरुः स्वशिष्याय
कावेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धधानाय स्नेहादेव च केवलात् ५४२ राजादीनां कथाश्चित्रा अनात्मप्रतिपादिकाः ॥ पुराणादौ पुराणादौ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं निजम्
५४३ संसारशूलसंतप्त इदमेषोत्रपृष्ठवान् ॥ अतोऽनात्मकथाः काश्चित्पुराणेन प्रकीर्तिताः ५४४

स्वायंभुवमनोः कीर्तनमुत्पत्त्यादिवर्णनमत्र चतुर्थोऽध्याये त्रयोदशाधिकत्रिंशत्तमः श्लोकमारभ्य विद्यते तेन तद्विभूतिभूतानां सर्वेषां मनुनां कीर्तनं कृतमायं भवति तदेतदुक्तं यस्मिन्मन्वंतरमित्यादिना ५३९
वंश्यानुचरितवंशभवनानां व्यापारः सोऽप्यत्र विद्यते आकाशादीनां भूतानां तद्विकाराणामिन्द्रियादीनां तथा मनुवंशानां तथा मनुवंश्यानां प्रतर्दनादीनां राज्ञां च व्यापारास्तेषामत्र कीर्तनादित्याह व्यापारा-
अपीति ५४० तथा वेदार्थोपबृंहकत्वं पुराणधर्मोऽत्र स्फुट इत्याह अस्मिन्निति । वेदो यत्र मूलत्वेन संबद्धस्तादृशोऽर्थोऽत्र स्वल्पोऽपि न कीर्तितो यत उपनिषदर्थबाल्यः स एवार्थः स्मृतो यो ब्रह्मसूत्रतद्भाष्य-
स्मृत्यादिपुकीर्तित इत्यर्थः ब्रह्मसूत्रादीनां वेदमूलकत्वं तु प्रसिद्धमेवेति भावः ५४१ अस्य ग्रंथस्योत्पत्तिदेशमाह इदं गुरुरिति । स्नेहोऽनुग्रहः ५४२ एतद्व्यंशनाम्न आत्मपदघटितत्वे प्रयोजक-
माह राजादीनामिति । पुराणादौ पुराणेति हासादौ राजादिसंबन्धिनीरात्मव्यातिरिक्तार्थप्रतिपादिकाः कथाः श्रुत्वा ताभ्यो विरक्त एव शिष्यः संसारशूलेन संतप्तः पुराणादौ अस्य पुराणस्य प्रारंभेयत इदं
संसारशूलमूलोऽवेदकमात्मज्ञानमेव पृष्ठवानतः श्रोतुरजिज्ञासितत्वादननात्मसंबन्धिनीकाश्चिदपि स्थानप्रकीर्तिता ततोऽस्यात्मपुराणेति नाम युक्तमिति द्वयोरर्थः ५४३ । ५४४

अस्य मुखयाधिका र्षितादृशशिष्यसमस्येत्याह अत्रेति । अनात्मकथाविषयकेण रागेण वर्जितः ५४५ ननु तादृशो धिकारी वेदांतेभ्य एवात्मज्ञानं संपादयेदित्यस्य वैयर्थ्यमित्याशंकां परिहरति वेदार्थ इति । यतो वेदार्थो गहनोऽसंभावनादिशालिभिर्दुष्प्रवेश इत्यतोऽधिगंतुमवधारयितुं शक्यस्ततस्तदधिगमप्रतिबंधकापाकरणार्थं तेन गुरुणा इदं पुराणं कृतमित्यर्थः ५४६ तच्च फलमस्मिन् दृश्यं ते इत्याह आत्मावबोधकमिति । अस्मादधिकमात्मावबोधकं किंचिन्नास्ति यत इदं पुराणं सर्ववेदांतानां सारार्थस्य प्रतिपादकमित्यर्थः ५४७ एवं मुखयाधिका र्मुद्देशेन जातं प्रवृत्तमेतदन्योपिशृण्वत्येवाग्यलाभादिद्वारात्मज्ञानं लभेतेत्याह जातमिति ५४८ अस्य ग्रंथस्य कर्त्ता पिगुरोः शंकरमात्मत्वेन साक्षात्कुर्वतः शरीरे स्थितः शंकर एव समर्थत्वादित्याह अस्येति । गुरोः कावेरीतीरावासि शिष्योपदेष्टुर्व्याजेन तच्छरीरजं वनिकास्थितत्वेन त्रिलोचनो देव एवावकाशककर्त्ता तत्र हेतुं तस्यैव क्षमत्वमाह यस्येति । यस्य त्रिलोचनदेवस्य वाचिसरस्वती वसति सरस्वती संबंधेन उपपत्तिपरिहर्तुं यश्च ब्रह्मेत्याद्युक्तम् तत्रापि हेतुः सर्वदेवमनुत्वमिति ५४९ तत इति । ततोऽस्य कर्त्ता दिगौरबादिदं पुराणं शृण्वन् जनो मेधावी चारणाशालिमतिकः प्राज्ञ आत्मविज्ञ जायते अत्र न संशयः कार्यः फलस्य दृष्टत्वात् सद्योजायमानत्वात् ५५० अस्य विषयसंबन्धयो निरूपणमिषेण समाप्तौ मंगलं कुर्वन्ती शावास्योपनिषदर्थप्रदर्शनमारभते प्रतिपाद्य इति । अत्र ग्रंथे ईशावास्यवर्णितो भगवान् प्रतिपाद्यः

अत्राधिकारी योऽनात्मकथारागविवर्जितः ॥ संसारशूलसंतप्तो विरक्तः परिकीर्तितः ५४५ वेदार्थो गहनो यस्मात्सर्वैरेव न शक्यते ॥ अधिगंतुं ततस्तेन पुराणं परिकीर्तितम् ५४६ आत्मावबोधकं नास्मादधिकं विद्यते भुवि ॥ पुराणं सर्ववेदांतसारार्थपरिकीर्तनम् ५४७ जातं यः शृणुयादेतदपिरागी बहिर्मुखः ॥ विरक्तो तर्मुखो भूत्वा सोऽपि ज्ञानं समाप्नुयात् ५४८ अस्य वक्ता गुरुव्याजादेव साक्षात्त्रिलोचनः ॥ यस्य वाचिवसत्येषा नित्यमेव सरस्वती ॥ सर्वदेवमयो यश्च ब्रह्मा विष्णुश्च र्गीयते ५४९ ततः पुमानिदं शृण्वन् मेधावी च प्रजायते ॥ प्राज्ञश्च संशयो नात्र प्रत्यक्षं हि यतः फलम् ५५० प्रतिपाद्योऽत्र भगवानीशावास्यसमीरितः ॥ यदात्मकमिदं विश्वजगदेतज्जडाजडम् ५५१ इदं दृष्ट्वा त्रविद्वांसः स्वशिष्यान् प्रवदंति हि ॥ ईश्वरेण जगत्सर्वं वासितं सचराचरम् ५५२ घटादिकं यथा सर्वं मृदा हेतुस्वरूपया ॥ राज्ञा च वासितं यद्वत्स्वकीयं नगरादिकम् ५५३ पटेन वासितं वापि नृणां यद्वत्कलेवरम् ॥ पुष्पैर्वा वासितं यद्वन्नोरमत्र सुशीतलम् ॥ वासनाभिर्वा यथा स्याद्वासितं हिमनो नृणाम् ५५४

यन्मयं सकलं जगदित्यर्थः ५५१ तत्र प्रथमं मंत्रस्यार्थमुपबृंहयति इदं दृष्ट्वेति सप्तभिः । इदं विश्वस्य ईश्वरात्मत्वं स्वयं दृष्ट्वा विज्ञाय विद्वांस इत्थं शिष्यान् प्रत्युपादिशंति इत्थं कथम् सर्वजगदीश्वरेणा भिन्ननिमित्तोपादानभूतेन वासितमाच्छादितं व्याप्तमिति यावत् ५५२ व्याप्तौ दृष्टांतमाह घटादिकमिति । यथा मृदा उपपादानभूतया घटादयो विकारा व्याप्तास्तथे श्वरेणापि जगदित्यर्थः निमित्ततया व्याप्तौ दृष्टांतमाह राज्ञेति । यथा लोचनद्वारा राजकीयं नगरं राज्ञा व्याप्तं तथे श्वरेण जगदित्यर्थः ५५३ बहिर्न्यासो दृष्टांतमाह पटेनेति । यथा पुष्पाणि सौरभ्याचारस्वांशैर्निर्यामुवंति सति तद्वत्प्रणीयतां न रंजितयेशोपि स ताभानादि रूपेण जगत्प्रवृत्तजगदमणीयतां यतीत्यर्थः प्रवृत्तिहेतुरूपेण व्याप्तौ दृष्टांतमाह वासनाभिरिति । वाऽथवा यथानृणां मनो वासनाभिः प्रवृत्तिहेतुभिर्न्यासस्यात्तथा तर्माभिरेण श्वरेण सर्वजगदित्यर्थः यथा स्यादित्यत्र सितस्यादि तिपादितमनो विशेषणं सितं मनो न वदमास्यं मुखं यस्य स सितस्यामोनीतमप्यात्तिभक्षयतीति प्रसिद्धा हिमोनिनां संकल्पतयाऽनर्थततिरिति भावः ५५४

कुतश्चैवाकांक्षायामाह आत्मेति । महतांहितिरस्कारएवहननंप्रसिद्धं तथाचयेयेआत्मज्ञानहीनास्तेसर्वेआत्मानमवजानंतआत्महनइत्युच्यन्ते तेषामात्महंतृणामेतत्संसारआत्मकंदुःखफलंभव
तियतःश्रुतंश्रुत्यातृतीयमंत्ररूपयाप्रोक्तमित्यर्थः ५६५ तंमंत्रंपठति असुर्याइति । तेषुभाशुभकर्मजन्यालोकाअसुर्याइत्युच्यन्ते सुष्ठुरमंतेइतिसुराआत्मारामाविद्वांसस्तेभ्यस्तरेअसुरास्तेवांयो
ग्याइतिव्युत्पत्तेः यतोभेनावरकेणतमसास्वरूपाज्ञानेन्यासास्तानुक्तान् लोकानात्महनोगच्छंतीत्यर्थः ५६६ यद्विज्ञानाच्चासुर्यलोकगतिर्नभवतितस्यात्मनःस्वरूपंप्रदर्शयतोश्रुतुंथंचममंत्रयोरर्थ
माह आत्मरूपमितिचतुर्भिः । होशिष्याइदमसुरैरज्ञातमात्मनःस्वरूपमदुतंतयतःस्वर्यंक्रियाहीनमपिमनसोऽपेक्षयाजवीयःअतिवेगवत् मनोगम्येपुप्रथममेवपूर्णत्वादितिभावः तथाइंद्रियैरग
म्यमपिब्रह्मज्ञानेनगम्यंभवतीत्यर्थः ५६७ तिष्ठतीति । तथातदात्मरूपंस्वर्यंगिरिवनिश्चलमप्यन्याननिश्चलान्शीघ्रगमनशालित्वेनधावतोधावनकर्तृतयाप्रसिद्धान्वाय्वादीन्परिहायोहंध्यया
तीत्यर्थः ५६८ तस्यांतर्यामितां कलकर्मदातृतांवाह तस्मिन्निति । तस्मिन्वर्णितात्मतत्त्वेआलंबनेसत्येववायुःसूत्रात्मसंज्ञोऽपःजलप्रचुरक्षीरदध्यादिसाध्यान्यग्निहोत्रादीनिकर्माणिदधा
तिधारयति तत्प्रेरितएवसूत्रात्मासंकलसंघातेपुर्कर्मक्षमइतियावत् याभिरग्निहोत्राद्याहुतिपरिणामात्मिकाभिःपर्जन्यादिभावापन्नाभिरिदंनानाकर्मफलरूपंविश्वंभवतीत्यर्थः तथाचतदेवसंकल

आत्मज्ञानविहीनत्वादात्महंतारईरिताः ॥ तेसर्वेह्यात्महंतृणांदुःखमेतच्छ्रुतंतयतः ५६५ असुर्यानामतेलोकाअंधेनतमसावृताः ॥ मृत्वातेतान्प्रयांत्येवयेकेचा
त्महनोजनाः ५६६ आत्मरूपमिदंशिष्याआश्चर्यमिवसंस्थितम् ॥ क्रियाहीनंचमनसोजवीयोर्नेंद्रियैःकचित् ॥ गम्यतेगम्यतेचापिब्रह्मज्ञानान्मनीषिभिः ६७
तिष्ठतिगिरिवतनुयात्यन्यान्परिहायहि ॥ धावतःशीघ्रगमनान्वाय्वादीनपिसर्वदा ५६८ तस्मिन्दधातिभगवानपोवायुःसनातनः ॥ पर्जन्यादिस्वरूपाभिर्या
भिर्विश्वमिदंभवेत् ६९ कंपतेतदकंपंसत्सुदूरेचांतिकेचतत् ॥ अंतर्बहिश्चतत्प्रोक्तमस्यसर्वस्यसर्वदा ७० यस्तुसर्वाणिभूतानिस्वात्मन्येवात्रपश्यति ॥ सर्वभू
तेषुचात्मानंसदुःखंनाधिगच्छति ७१ यस्यसर्वाणिभूतानिस्वात्मैवाभूद्विजानतः ॥ तस्यमोहश्चशोकःकण्ठत्वमनुपश्यतः ७२ आनंदात्मानमीशंयएकमेवा
नुपश्यति ॥ स्वयंज्योतिषमात्मानंसर्वतःसोधिगच्छति ७३ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यामज्ञानेनचवर्जितम् ॥ निर्गुणंनिष्कलंप्रार्थ्यःसईशोपिचजायते ५७४

कर्मफलव्यवस्थापकमितिभावः ५६९ कंपतेइति । तदात्मतत्त्वमेवकंपतेसंकलक्रियाशालिरूपंवस्तुतस्त्वकंपंनिष्क्रियंसदपीति तथातदविदुषांदूरेपिविदुषामान्तिकेभवति तथास्पृश्यजातस्यब
हिरन्तश्चभवतीत्यर्थः ५७० वर्णितात्मानं प्रत्यक्तेन जानतांफलप्रदर्शनपरत्वेमपष्टादिमंत्रत्रयस्यार्थमाह यस्त्वितिपंचभिः । योविवेकीअत्रजीवनावस्थायामेवसर्वाणिआब्रह्मस्तंवपर्यंतानि
भूतानिशरीराणिस्वात्मनिवर्णितेस्वरूपेअध्वस्तानीतिपश्यतितथातेषुभूतेषुआत्मानमेवातुगतंपश्यतिसदुःखंलानिप्रयोजकंकिंचिदपिनपश्यतीत्यर्थः ५७१ तत्रहेतुतयाविद्यावस्थायांदुःखप्र
योजकयोरावरणविशेषयोरभावमाह यस्येति । यस्यपुरुषस्यविजानतोविद्यावतःसर्वाणिभूतानिवेधेनात्मभावमेवगतानिस्युस्तस्याधिष्ठानस्वभावमेकत्वंशास्त्राचार्योपदेशानुसारेणपश्यतःसा
क्षात्कुर्वतोमोहआवरणरूपःकःतथाशोकोविशेषरूपश्चकः किञ्चिद्विज्ञाने एतौनसंभवतइत्यर्थः ५७२ तत्रापिहेतुतयाविशुद्धज्ञानत्वस्यसर्वतःपरिस्फूर्तिमाह आनंदात्मानमिति । यःस्वर्य
प्रकाशानंदरूपमीशमेकत्वेनाभेदेनाक्षात्कुरुतेसर्वतोऽप्यात्ममात्मानमेवपश्यति कीदृशमात्मानंस्थूलसूक्ष्मकारणालवेक्षिभिःशरीरेर्वर्जितंनिर्गुणंनिष्कलं च तथासोपाधिदृष्ट्यासविद्वानेवमा ॥ २६

क्रांतिति । कीदृशं भवः क्रांतदशी क्रांतमस्तु चित्तं प्रदुशीलं यस्य स तथा सर्वज्ञः सर्वमनोवृत्तवेत्ता परितः सर्वतो दुर्जयः अज्ञानादिशत्रूणां भिभावक इति यावत् तथा कारणहीनत्वात् स्वयंभू रित्युक्तः सर्वेषां लोकव्यवस्थाहेतूनां कारणभूतश्चेत्यर्थः ५७२ अयमित्यादिर्मंत्रपट्कस्पवर्णितात्मज्ञानलाभाय कर्मोपासनसमुच्चयविधायकस्यार्थपद्धिर्दर्शयति अस्मेति । अस्य वर्णितस्यात्मनोपदनुविज्ञानं शास्त्राचार्योपदेशानुसारिताक्षात्करणं तदुत्पत्त्यर्थो यत्तु पायश्चित्तशुद्धिद्वारकं साधनं तदुपासनसहितकर्मरूपबोधमित्यर्थः ५७६ असंभूतिरिति । प्रकृतमंत्रेष्वसंभूतिपदमविद्यापदं च कर्मवाचकं संभूतिपदं विद्यापदं च तस्य तदुपाधिकस्येश्वरस्य यदुपासनं तस्य वाचकमित्यर्थः न चैवमर्थकरणमंत्रेषु पुनरुक्तिप्रसंगः मंत्राणां जामितानास्तीति भाष्यकारैरेवोक्तत्वादविद्यापदेन कारतोषकर्मणोऽप्युच्यते अपकृष्टासंभूतिः फलसिद्धिर्यत इति व्युत्पत्त्या चासंभूतिपदेन फलतोऽप्युच्यते कर्मणोऽप्युच्यते एवं सम्भूतिरैश्वर्ययत इति व्युत्पत्त्या चासंभूतिपदेन फलत उपासनोत्कर्षो विद्यापदेन तु देवताविज्ञानरूपकारणतस्तस्योत्कर्ष इति विशेषसंभवाच्च भाष्यव्याख्यानविरोधस्तु उपासनवाक्यार्थप्रदर्शनमर्थकं तर्तुनत्पादरात् वृत्तिकारादिप्राचीनानुरोधेन यथाश्रुतार्थनिरूपणेऽपि नापातितप्रपूर्वपक्षतयास्योपयोगसंभवादिति बोध्यम् ५७७ तत्र समुच्चयविधातुं केवलं कर्मनिर्दिशति कर्मणेति । केवलेन कर्मणा सांसारिकफलेऽस्तत्ताजनिमृत्युप्रवाहं पांतीति भावः ५७८ केवलोपासनं निर्दिशति उपासनेति दा

क्रांतदशी च सर्वज्ञः परितो दुर्जयः पुमान् ॥ स्वयंभूः कारणैः शून्यः सर्वकारणकारणम् ५७२ अस्यात्मनोऽनुविज्ञानउपायः परिकीर्तितः ॥ विहितं कर्म निखिलमुपासनसमन्वितम् ५७६ असंभूतिरविद्याचकर्मप्रोक्तं मनीषिभिः ॥ संभूतिश्च तथा विद्याप्रोक्ता तस्याप्युपासनम् ५७७ कर्मणा पुत्रदारादिसक्ताः स्वर्गादिगामिनः ॥ रागद्वेषादिसंयुक्ता जनिमृत्युवशंगताः ५७८ उपासनरता ये स्युस्तेभ्योऽप्यधिकमेव ते ॥ ऐश्वर्यासक्तहृदयास्तमोयांत्यपि दारुणम् ५७९ विहितं कर्मसंत्यज्य उपासनतत्पराः ॥ कर्मत्यागस्य दोषेण ह्यैश्वर्यासक्तस्तथा ॥ कर्मिणोऽप्यधिकं दुःखं तत एव प्रयाति ते ५८० ततः कर्मसमेतं यद्भवेत्किंचिदुपासनम् ॥ उक्तमेतत्परं केशकारकं परिकीर्तितम् ५८१ कर्मोपासनसंयुक्तो ज्ञानार्थी पुरुषः सदा ॥ प्रार्थयेत्तमादित्यं मुक्तिद्वारप्रदं नृणाम् ५८२ हिरण्यमेन पात्रेणेत्यादिना बहुधा च हि ॥ पश्यामीत्यंततो धीमानादित्यगतमानसः ५८३ एवं प्रार्थयमानस्य शुद्धिरस्य महात्मनः ॥ आदित्येयः पुमानसोऽयं भवाम्येव न संशयः ५८४ न देहं द्वियसंघातः पंचभूतात्मको यतः ॥ भस्मांतः सकथं नाम स्याम हं स्वात्मवित्सदा ५८५

भ्यां । ये च केवलोपासन एव रतास्ते ऐश्वर्यरूपोपासनफलासक्तहृदयाः संतस्तेभ्यः कर्मिभ्योऽधिकं दारुणं च तमोपांतीति ५७२ अत्रोपपत्तिमाह विहितमिति । केवलोपासकेषु द्वावनर्थहेतुर्विहितकर्मत्यागऐश्वर्यासक्तिश्च तद्वलात् केवलोपासकाः कर्मोपास्याधिकं दुःखं पांतीति युक्तमुक्तमित्यर्थः ५८० तस्मात्समुचितमेव कर्मोपासनं कार्यमित्याह तत इति । यत्किंचिदुपासनमुक्तमेतत्कर्मसमेतमेव भवेदनुष्ठेयं स्यात् परं कर्मोपासनं तदुदुःखमित्यर्थः ५८१ अथांत्यमंत्रचतुष्टयस्य सप्रयोजनमर्थं दर्शयति कर्मोपासनेत्येकादशभिः । कर्मोपासनाभ्यां समुचिताभ्यां युक्तः पुरुषस्तत्त्वज्ञानकाम आदित्यगतमानसः स आदित्यं नृणामधिकारिणां मुक्तेः कर्मोपासनस्य प्राप्तये द्वारस्य स्वमंडलच्छिद्ररूपस्य वातारं बहुधा पुनः पुनः प्रार्थयेत् केन हिरण्यमेनेत्यादिभ्यः पश्यामीत्यंततो धीमानादित्यं तनेति द्वयोः संबन्धः अस्य मंत्रस्वार्थस्त्वप्रेष्यते ५८२ । ५८३ यो सावित्यादेः प्रणवपर्यंतस्यार्थमाह एवं प्रार्थयमानस्येति । अस्य समुच्चयानुष्ठायिनो महात्मनः कार्पण्यं त्यजत उक्तमंत्रेणादित्यं प्रार्थयमानस्य चैवं विधातुर्द्धिर्भवति एवं विधाकीदृशी य आदित्यमंडलांतस्थः पुरुषः स एवाहं भवामि स एव मम पारमार्थिकरूपमिति यावत् देहादिसंघातरूपस्त्वहं न भवामि यतः स देहादिसंघातः पंचभूतात्मको भस्मातो भस्मादिरूपपरिणामी च भवति ततः सममप्रणववाच्यमात्मानं जानतः स्वरूपं कथं स्यादिति द्वयोरर्थः ५८४ । ५८५

चतुर्थस्मरणदांतवाक्यस्यार्थमाह मनइति । समुच्चयानुष्ठायीपुरुषःकलेवरविषयकवैराग्यवान्स्वकीयमनश्चित्तप्रतिपत्तददति एतत्किं हेमनःत्वयायत्रदेशेकालेवायद्यत्प्राप्तं तत्सर्वपुराकृतेनपुरात
नस्वकीयशरीरनिमित्तेनकर्मणेवप्राप्तं कीदृशेनकर्मणा संकल्पोमानसव्यापारस्तत्सहितेन अधुनातदनुभूतकर्मसंकल्पयोर्माहात्म्यकिमिति विस्मृतं ततस्त्वमधुनाकर्मणोविहितस्यसंकल्पस्यचोपा
सनरूपस्यानयोःसमुचितयोर्माहात्म्यस्मृत्वातन्निष्ठोभवेतिद्वयोरर्थः ५८६ । ५८७ उक्तविधप्रार्थनायाःफलमाह एवमिति । इत्थंमनःप्रार्थयमानस्तथाउक्तेनहिरण्यमेनेत्यादिनामंत्रेणलौकिकैवे
दिकैःस्तोत्रैश्चादित्यप्रार्थयमानःसंस्तथावक्ष्यमाणविधयावन्निप्रार्थनातश्चपापवर्जितोभूत्वापरंब्रह्मक्रमेणगच्छेदितिद्वयोरर्थः ५८८ तत्रांत्यस्याग्निप्रार्थनामंत्रस्यार्थमाह अग्रेइति । भोग्रेदेवत्वं
मांशोभनमाणेणउज्ज्वलेनप्रकाशवतादेवयानाख्येनब्रह्मलोकंनयप्रापय तथास्माकंद्वेषिणःशत्रून्पापप्रयोजककामादिरूपान्सर्वान्नाशय नचतेतवाविदिताःयतस्त्वंसर्वेषांचित्तवृत्तस्यज्ञातासि अ
तश्चतवप्रत्युपकर्तुमशक्तानामस्माकंवायिप्रव्हीभावोस्त्वित्यर्थः ५८९ आदित्यप्रार्थनामंत्रंदर्शयितुंप्रतिजानीते सूर्यस्वेति । अयंकइत्याकांक्षायांतपठति हिरण्यमेनेति । हिरण्यममिवहिरण्यमंज्व

मनःप्रतिपदत्येतद्विरक्तःसकलेवरे ॥ कर्मणायत्रयत्प्राप्तंसंकल्पसहितेनच ५८६ पुराकृतेनतत्कस्मादधुनाविस्मृतंत्वया ॥ संकल्पंचततःकर्मस्मरत्वमधुनापुनः
५८७ एवंप्रार्थयमानःसन्मनःपापविवर्जितः ॥ आदित्यंचोक्तमंत्रेणवचनैर्वापिलौकिकैः ॥ गच्छेद्ब्रह्मपरंचैवप्रार्थनातश्चवन्निहतः ५८८ अग्रेमानयमार्गेणदुःख
हीनेनसर्वदा ॥ उज्ज्वलेनसदासर्वचित्तज्ञस्त्वमसीहभो ॥ अस्माकंद्वेषिणःसर्वान्विनाशयनमोस्तुते ५८९ सूर्यस्यप्रार्थनामंत्रस्त्वयमुक्तोमनीषिभिः ॥ हिरण्य
मेनपात्रेणसत्यस्यपिहितंमुखम् ॥ पूषन्नपावृणुत्वंतत्सत्यधर्मायदृष्टये ५९० यत्कल्याणतमंतेंद्वरूपंसत्तदहंविभो ॥ पश्यामीतिचमंत्रार्थःकथितःसवितुर्हिंसः
५९१ इतियस्याप्तयेविद्याईश्वरस्यसदैवाहि ॥ कथयंतिसईशानःपुराणेस्मिन्समीरितः ५९२ सर्वत्रनापरंकिंचित्तपुतत्पठन्पुमान् ॥ शृण्वन्वदन्विजानन्वैमु
च्यतेभवसंकटात् ५९३

लसुवर्णवहेदीप्यमानंयत्पात्रंपिधानपात्रसमंतजोमंडलंतेनसत्याख्यस्यादित्यमंडलांतःस्थस्यब्रह्मणोमुखंप्राप्तिद्वारभूतंछिंदंपिहितमाच्छादितंवर्त्तते हेपूषन्भूतःपौषकसूर्यतन्मुखपिधानमपावृणुअप
सारय किमर्थं सत्यंसत्यपरत्वंधर्मोयस्यतंमांसंसारत्रातुंयादृष्टिःप्रादुर्भाविस्तदर्थमित्यर्थः ५९० यदिति । हेपूषन्यत्स्वदीयंरूपंकल्याणतमंतस्मृतिमात्रेणसकलानर्थहरंसत्परमार्थभूतंतदहंयथा
पश्यामितथाकुर्वित्येवंविधःसप्रसिद्धःसवितुसंबन्धिमंत्रस्यार्थःकथितइत्यर्थः ५९१ अस्यग्रंथस्यनिरावरणेज्ञातत्त्वप्रशयणत्वेनविश्वोद्धारक्षमत्वमितिदर्शयन्पुनसंहरति इतियस्येतिद्वार्या । यस्ये
श्वरस्याप्तयेलाभायइतिएवंविद्याविद्याःकथयंतिउपदिशंतिवैदिकाःसभगवानीश्वरएवास्मिन्निर्वयनेसर्वत्रसर्वावयवावच्छेदेनकीर्तितः कीदृशेस्मिन्पुराणपुरासर्वतःप्रथमःप्रथमंभासमानःपरमात्मेव
अनःप्राणोयस्यतत्तत्सत्येनार्थनामके ततोस्यभगवदेकपरत्वादेतत्पुराणकर्मकानिपठनश्रवणकीर्तनानुसंधानानिभूलाज्ञानहरणेनमेक्षमयोजकानीतिद्वयोरर्थः ५९२ । ५९३

ईशाचार्यमिति श्रुतेर्भगवतः सर्वैकमेवोर्पयेदित्येतां मनसोव्यथां श्रुत्यपते जातेदृशीशेमुषी ॥ किंचेशादपरं समर्पणमितः समंगलत्वः पदेगौरश्यामरुचेसमंगल
सुनोः श्रोठाकुरीदेव्याः कृतिविश्वेश्वरेपिता ॥ सतामन्वीक्षमाणानां प्रमोदजनयेत्सदा ॥ २ ॥ सर्वेभवंतु मुखिनः सर्वे संतु निरामयाः ॥ शमातनोतु सर्वे
मस्तस्मै हनुमते यस्य वारिधिलघनम् ॥ संसारसंकटोत्तारतरणिः स्मरतां भवेत् ४ एपांचतुर्णामयमर्थः । ईदृ ईश्वरस्तेन ईशासर्वविश्वं वास्पं आच्छाद्य व्याप्य मि
श्रुत्या सर्वपदार्थं जातं भगवत एव संबन्धित्वेन निश्चितं एवं सति किं वस्तु एव जनः समर्पयेत् भगवते दातुं शक्यं किमपि स्वत्वाभावादिति भावः इत्येवमाकारां व्यथां च
तत्पार्श्ववर्तिनी ईदृशी शेमुषी मतिः शिथिली करोति ईदृशी कीदृशी किं समर्पणव्यापारो यमीश्वरादपरः पृथक् सत्ताकः अपितुन तथा च भगवदाक्यं गीता सुब्रह्मार्पणं ब्रह्म
भगवन्नेह गौरश्यामरुचे हरिहराख्य लीलाविग्रहरूपेण श्वेताश्यामरुचिः कांतिर्यस्य तत्संबोधनं तथा हे समंगलसंतिवर्त्तमानानि मंगलानि यतः सतथा मङ्गलविशिष्टेति वात

॥ १ ॥
॥ ३ ॥ न
न्याख्यात
यमभूत्
रालीच्यते
यात्वेभ्यः भवतः पा

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे
अष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तं चात्मपुराणम् ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

देव्यासत्प्रसवाख्यायिका आहितासमापिता यतः सामंगलतनुः नाना मंगलशालित्वेन भवतो योग्येत्यर्थः एतेन ज्योतिर्वित्संमतं मंगलवत्या विष्णुमूर्त्यर्पणं मंगलित्वेनैव रापवागमित्युभयमनुष्ठिं स्ते
पेण ध्वन्यते हरिहरात्मकविश्वेश्वरस्य विष्णुगूर्नित्वात्समंगलत्वाच्च न च तदपितायाः कतिपयानि शंका विश्वेश्वरस्याव्ययत्वादिति भावः तदुक्तं ज्योतिःसारसंग्रहे 'कर्तव्यं वा इत्ये कुजे वा तादृशे
द्वयोः । गुणाधिके भौमदोपो नैव चित्तो विचक्षणैः' इति । समर्पणमिति शेषः । द्वितीये मातृनामान् ईशेन उक्तार्थवैशद्यं । तृतीये सदाशीः प्रार्थनं च स्फुटं चतुर्थे मतो वारिधिलघनरूपो
व्यापारो विचित्रो यः स्मरतां संसारतरणाय तरणीभूत इत्युक्तमिति शेषः । वाणनागादिविद्युभिर्मितेव पंक्तिमात् । नमसः सितपंचम्यां काश्यां पूतिमियं गता ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलक
पादसत्प्रसवाख्यायामष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तं चात्मपुराणम् ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

अथस्या
मितेनक
समुच्चि
स्त्यंम
गउज्ज
रुर्मुम

। समुच्चयानुष्ठापि।

कवेराग्यवान्स्व

1211111111

1. B

